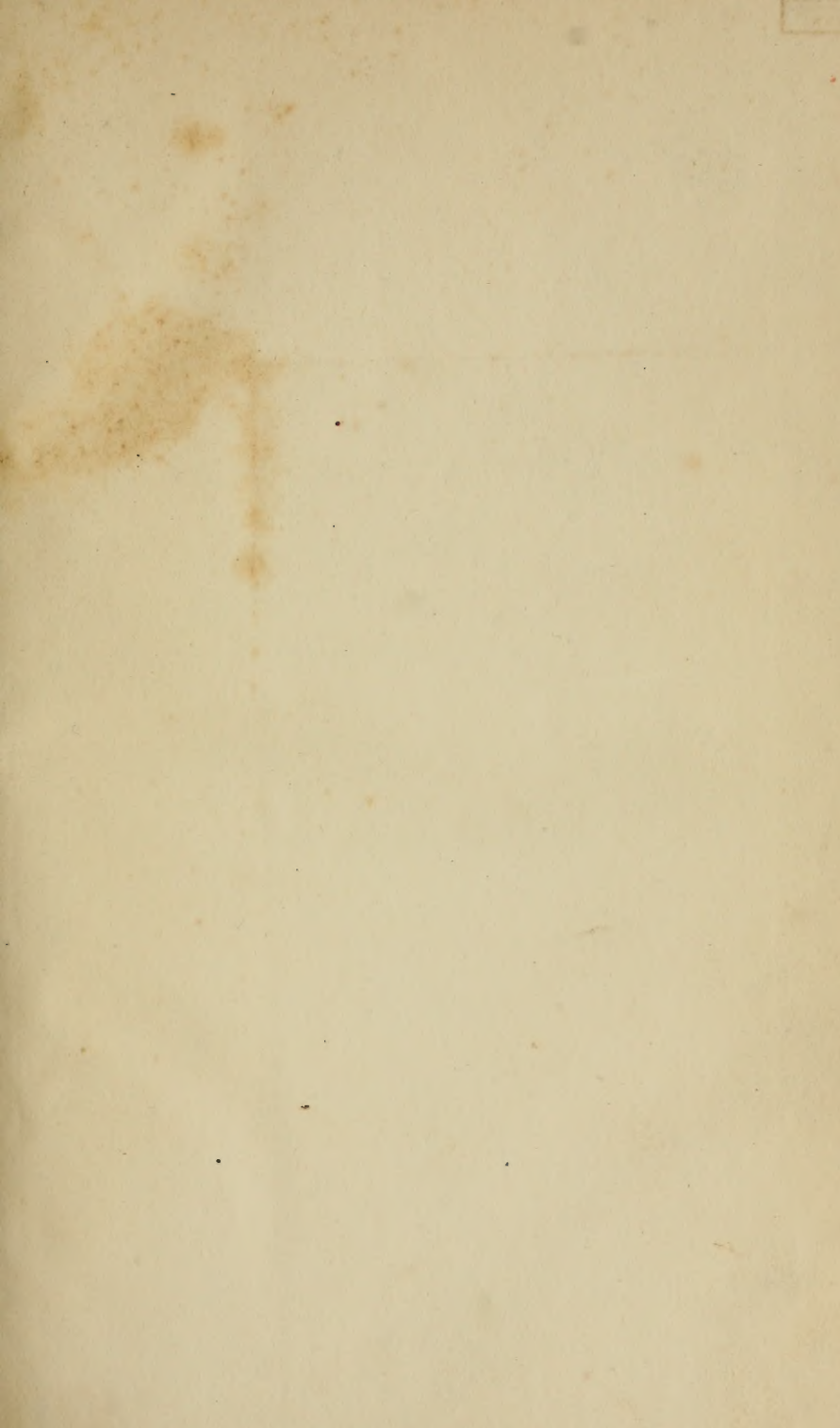

HER
MCT.
1.

251

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO

LIBRI VIII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΠΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDES: OLORI ET

DE BELLO PELLOPONNESIACO

LIBRI VII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO

LIBRI VIII.

CUM

VERSIONE LATINA, SCHOLIIS GRÆCIS, ET VIRORUM
DOCTORUM ANIMADVERSIONIBUS.

EX EDITIONE

JOANNIS CHRISTOPHORI GOTTLEBERI A.M.

CAROLI LUDOVICI BAVERI A.M.

ACCEDUNT

COMMENTARII CRITICI A TRAUGOTT FREDER. BENEDICT CONSCRIPTI,
ET OBSERVATIONES CRITICÆ ERNESTI FRIDERICI POPPO.

VOLUMEN TERTIUM.

Londini :

EXCUDEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

M,DCCC,XIX.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO

LIBRI VIII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ.

EPITOME LIBRI VIII.

NUNTIO cladis Siciliensis Athenas perlato, Athenienses in magno luctu metuque, utcunque tamen fortunæ hostibusque resistere parant. Cap. I. Contra apud hostes ingens gaudium est, omnesque in exitium eorum conspirant: socii, etiam si qui prius firmi steterant, labare incipiunt. II. V. Principio igitur in Ioniam classem mittentibus Peloponnesiis, Athenienses impigre naves obviam miserunt: compulsamque in Piræum, *agri Corinthii* portum, classem obsidentes, in magnum Lacedæmonios metum conjecerunt. X. Inter hæc cum Alcibiades, in Ioniam navigans, Chium, Erythras, Clazomenas, multaque alia Atheniensis imperii oppida per defectionem recepisset: Athenienses, missis in Ioniam navibus, bellum ibi cum Peloponnesiis varia fortuna gesserunt. XV. Lacedæmonii, cum rege Persarum et Tissapherne, satrapa ejus, fœdere contra Athenienses icto, ab iis in re navali jvantur. XXXVII. Alcibiades, vitæ suæ Peloponnesios insidiari sentiens, ad Tissaphernem sese confert, consiliisque suis apud eum rebus Peloponnesiorum incommodans, simul in patriam reditum molitur. XLV. Hoc initio contra populum conjurationes fieri cœptæ: ac in urbe quidem Quadringenti, rempublicam occupantes, imperium in cives per vim gesserunt; in Samo vero Atheniensium exercitus, pro populi tuendi imperio et libertate contra oligarchicos conjurat, et ab exsilio Alcibiadem reducit. LIII. LXXXVI. Interim Theramenes alique ex Quadringentis, tyrannidem suorum perosi, plebem adversus Quadringentos concitant. LXXXIX. Mox adeo cum magna clade Athenienses a Peloponnesis navibus ad Eretriam fusi, Eubœam insuper amisissent: congregata concione, Quadringentis populus imperium abrogavit, pro his quinque millia civium, qui rebus præessent, constituuntur, et ab longinqua discordia in tranquilliores statum res rediguntur. XCV. XCVII. Secundum hæc post varie gestum in Ionia bellum, Peloponnesii in Hellespontum ab Ionia classem bellumque transferentes, navali prælio ibidem ab Atheniensibus viciuntur. CIV.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ ΕΥΤΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ.

ΕΣ δὲ τὰς Ἀθήνας ἐπειδὴ ἠγγέλθη, ἐπιπολὺ μὲν ἠπίστων καὶ τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαπεφευγόσι, καὶ σαφῶς ἀγγέλλουσι, μὴ οὕτω γε ἂν πανσυδεῖ διεφάρθαι· ἐπειδὴ δὲ ἔγνωσαν, χαλεποὶ μὲν ἦσαν τοῖς ζυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλου, ὥσπερ οὐκ αὐτοὶ ψηφισάμενοι, ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τί τότε αὐτοὺς θειάπαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται

ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ.] De hujus libri divisione vid. Diod Sic. xiii. p. 352. WASS. Scribit ibi Diod. Thucyd. hujus belli res gestas xxii. annorum octo libris complexum esse; sed alios eos in novem dividere. DUCK. Incomptior hic Liber reliquis. V. Fabr. B. G. p. 869. et Zenn. Comm. in Pericl. Conc. p. 13. Hunc librum dicitur scripsisse filia Thucydidis, vel Xenoph. vel Theopomp. V. Dionys. H. de Thucyd. gen. ser. p. 847. GOTTL.

ἠπίστων] Audi Plutarchum in Nicia pag. 542. Ἀθηναίους δὲ φασὶ τὴν συμφορὰν οὐχ ἥμιστά διὰ τὸν ἀγγελὸν ἀπίστον γενέσθαι. ξένος γάρ τις, (ὡς εἰκεν), ἀποβάς εἰς Πειραιᾶ, καὶ καθίσας ἐπὶ κουρείῳ, ὡς ἐγνωτόταν ἤδη τῶν Ἀθηναίων, λόγους ἐποιεῖτο περὶ τῶν γενομένων. ὁ δὲ κουρεὺς ἀκούσας, πρὶν ἄλλους πυνθάνεσθαι, δρόμῳ συντείνας εἰς τὸ ἄστυ, καὶ προσβαλὼν τοῖς Ἀρχουσιν, εὐθὺς κατ' ἀγορὰν ἐνέβαλε τὸν λόγον. — ὡς δὲ, ἐρωτῶμενος, παρ' οὗ πύθιοι, σαφῆς οὐδὲν εἶχε φράζειν, δόξας λογοποιὸς εἶναι εἰς τὸν τροχὸν καταδεθεῖς ἐστρεβλοῦτο πολὺν χρόνον, ἕως ἐπῆλθον οἱ τὸ πᾶν κακὸν, ὡς εἶχεν, ἀπαγγέλλοντες. Ubi pro μάχεσθαι legendum, μὴ δέχεσθαι. De Ira in vates adi Euripid. Phoen. 960. Zosinum pag. 196. WASS.

Ἔργου] Ex bello, pugna. Saep̄ ita ἔργον Nostro : 1. 22. τὰ ἔργα (αὐτὰ) τῶν περαχθ. ἐν τῷ πολέμῳ. 23. in it. τῶν πρότερον ἔργον μέγιστον τὸ Μηδικόν.

Μὴ οὕτω] Refertur ad ἠπίστων, redundante, ut solent, καὶ, in verbis tollendi et iustitandi.

Πανσυδεῖ] Ita Cl. et alii. recte : quod respondimus; antea πασυνδεῖ. Dionys. Halicarn. πασυνδεῖ δὲ πασυνδεῖ Antiq. I. 55. sed rectius Codex Vet. πανσυδεῖ. Utroque modo apud veteres pingi, testis Eustathius II. 166. Ælius Dionysius apud eundem, locum hunc adducens, πανσυδεῖ scribit, et παντελῶς reddit. vide Il. λ'. 708. 724. Il. β'. 12. 29. 66. Denique Pollux VI. 162. hunc, ut videtur, locum adducens, ut ex πανω-

λεθρία patet, etiam πανσυδεῖ legit, contra vero Suidas in πασυνδεῖ, qui corrupte εἰ μὴ οὕτω τε π. hinc emendandus. Utroque modo scribit Hesych. pro quo πασυνδεῖον Æolenses, teste eodem, ejusque exscriptore Phavorino. πανσυδεῖ Schol. Synes. 408. a. et Aratus in sine Phenom. WASS.

καλ. μ. ἦσ. rel.] Sic locum laudat (affert) Eustath. p. 166. Gottlieb. χαλεποὶ ἦσαν hic sign. ἐχαλέπαον, irascebantur; ut sequi ἀργίζοντο. Alioquin sign. graves erant.

Ζυμπροθυμ. τ. ἐκπλ.] Trajecit verba, more suo, Noster, per Synchronis, dicturus : τοῖς τῶν ῥητόρ. i. e. (ἐκ.) τ. ῥητ. τοῖς ζυμπροθυμ. τὸν ἔκπλου. Ad ζυμπροθυμῆδ. int. πρὸς, εἰς. ζυμπροθυμῆδ. hic est, qui adjuvissent, suasissent, qs. simul et se, cum populo, promptos exhibuissent; ut 7. 86. προῖθυμῆδη, (ὁ Νικίας,) ὥστε ἀφεθῆναι. ubi Port. verlit, contendit; debebat tamen, contenderat, (Plusqpf.) vel operam dederat.

Χρησμολ.] D'Orvill. ad Charit. p. 575. Gottl. χρησμολόγοι suni, (qui et χρησμωδοὶ dicantur,) qui vel referant oracula, tanquam a Diis ipsis edita, vel in ipsis templis et oraculorum sedibus, velut interpretes et προφήται, προμάντεϊς Deorum, nomine Deorum ac vice, oracula promant et jaent. Ita et Cræsum Apollini Delphico iratum illusisse, Herodot. refert, L. 1.

Ὀπόσοι — Σικελίαν] Thomas Magister in ἐλπίζω, omisso τί. male. IDEM. Thomas ibidem perperam et Luciano Dial. Pluton. et Mercur. adfert ἐλπίζει pro ἐσσελπίσει. Vide Clar. Hemsterhusium ad hunc locum Luciano. (p. 345. Gottl.) DUCK.

Θειάπαντες] Cum Activum sit, et αὐτῶς haud dubie regat, sign. divino impetu et ardore implesset Athenienses; sicut olim Solon de Salamine.

Ἐπήλπ.] Transitive hic ponitur, (ut Ebraeis Kal pro Hiphil,) sperare ipsos jussissent, bona

Σικελίαν. πάντα δὲ πανταχόθεν αὐτούς ἐλύπει τε, καὶ περι-
 ειστήκει ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ φόβος τε καὶ κατάπληξις μεγίστη
 δὴ. ἅμα μὲν γὰρ, στερόμενοι καὶ ἰδία ἕκαστος, καὶ ἡ πόλις
 ὀπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἰππέων, καὶ ἡλικίας, οἶαν οὐχ ἑτέραν
 ἐώρων ὑπάρχουσαν, ἐβαρύνοντο· ἅμα δὲ, ναῦς οὐχ ὄρωντες ἐν
 τοῖς νεωσοίοις ἱκανὰς, οὐδὲ χρήματα ἐν τῷ κοινῷ, οὐδ' ὑπερ-
 ρεσίας ταῖς ναυσὶν, ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι σωθῆσεσ-
 θαι. τοὺς τε ἀπὸ τῆς Σικελίας πολεμίους εὐθύς σφίσιν, ἐνόμιζον,
 τῷ ναυτικῷ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ πλευσεῖσθαι, ἄλλως τε, καὶ το-
 σοῦτον κρατήσαντας, καὶ τοὺς αὐτόθεν πολεμίους, τότε δὴ καὶ
 διπλασίως πάντα παρεσκευασμένους, κατὰ κράτος ἤδη καὶ ἐκ
 γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἐπικεῖσεσθαι, καὶ τοὺς ἑυμάχους σφῶν
 μετ' αὐτῶν, ἀποστάντας. ὅμως δὲ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδό-
 κει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι, ἀλλὰ παρασκευάζεσθαι καὶ ναυτικόν,
 ὅθεν ἂν δύνωνται, ξύλα ἑυπωροισαμένους καὶ χρήματα, καὶ τὰ
 τῶν ἑυμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὐ-
 βοίαν, τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τὴν εὐτέλειαν σωφρονίσαι, καὶ ἀρ-

spe impressent, ad spem victoriae erexissent. V. Philol. Thuc. P. p. 82. (lit. a.) ubi et ex Hom. attuli, quod hic unice quadret, πάντα εἴπεται. Ita in Libb. Regg. οἱ ὁ, ἐβασίλευσαν reddunt Ebr. Hiphil, **יְבַלְמִי**, regem fecerant. Ita καταπολεμεῖν, κατασιωπᾶν, alia, transitive.

¹Ελύπει τε κ. περι.] Si τε et καὶ juncta sibi respondent, ut solent, nec tractum est τε, more Nostri: comma ponendum erit post γεγενημένῳ, ut φόβος et καὶ κατάπλ. explicant illa πάντα. Quod si περιεστήκει tantum pertinet ad φόβος, non etiam ἐλύπει: nempe loco motum intelligatur τε, cum debuerit: πάντα δὲ τε ἐλύπ. αὐτ. καὶ φόβος καὶ κατάπλ. περιεστ. ut non duo verba referantur ad unum Subjectum πάντα, sed sint duo enuntiata: 1) πάντα ἐλύπ. 2) καὶ φόβος περιεστήκει

²Στερόμ. κ. ἰδ. ἕκ. rel.] Quer. utrum etiam ad ἰδία ἕκαστος referantur Genitivi, ὀπλιτῶν καὶ ἰππέων, καὶ ἡλικίας, an ad ἰδία ἕκ. simpliciter, sine Genitivo, intelligatur voc. στερόμενοι, privati, orbatu singuli, pro se quisque; quanam res ergo? Aut quibus rebus? Omnibus, opinor, sumtu frustra impenso, spe bona, commodis, ad singulos et privatos ex victoria redundaturis, jam non sperandis, rel. Nam, ut equo et gravis armaturæ milito et juventutis robore militaris, privatim pro se quisque privatus dicatur, vix est, ut sine ἀπορίᾳ admittatur; κακοζηλίαν certe habeat insipidam. Nec vel orbatu dicatur

simpliciter, ne non addita, qua privatus dicitur. Grammatica ergo magis illud suaserit, hactenus ferendum, quod suo sumtu quisque paraverat illas copias, et ad singulos perveniebat sensus damnorum. Sed κακοζηλία, ut dixi, residet.

³Υπερρεσίας ταῖς ναυσὶν] Valla verterat ministeria ad nauticos usus. Ab eo sine causa discessit Portus. Acacius quoque non male, ministros nauticos. Vide ad VI. 31. Ducæ.

⁴T. ναυτ.] Ut sepius, pro Genit. vel. in usum navium, ad naves; für die Schiffe.

⁵Ἀνέλπιστοι] Active, sine spe: non sperabant; ut plura talia in τος exeuntia.

⁶T. αὐτόθ. πολ.] V. ad c. 2. ad vv. τὴν ἐκ τῆς Σικ. Τότε δὲ] Nunc utique, (sumajekt.) τότε est pron. ut in Livio saepe tum vel tunc pronunc; quod ipsi res praeteriterat, ut cogitantibus praesens.

⁷Ἐκ τ. ὑπαρχ.] Dupliciter, uti supra: prout res ferret, i. e. 1) posceret, 2) sineret.

⁸Τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τὴν εὐτέλειαν σωφρονίσαι] Hoc Scholiastes refert ad privatos, quasi hi jussi fuerint parcius et minus sumtuose, quam ante, vivere. Sed dubito, an Thucydides potius de sumtibus publicis circumcisus loquatur. Nam Athenienses post Decelie munitionem omni fructu agrorum privati, amissis etiam omnibus ovibus et jumentis, non abvendant copiis; et difficilis facta erat subvectio commeatuum, ut scribit Thucydides VII. 27. 28. ut adeo non probabile sit, tum multorum privatorum domos valde sumtuosas fuisse. Fiebant autem multi

χρήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἐλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ἦ, προβουλεύσουσι. πάντα τε πρὸς τὸ παραχρῆμα περιδεῆς (ὅπερ φιλεῖ δῆμος ποιεῖν) ἔτοιμοι ἦσαν εὐτακτεῖν. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν ταῦτα, καὶ τὸ θέρος ἔτελεύτα.

Β'. 2. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, πρὸς τὴν ἐκ τῆς Σικελίας τῶν Ἀθηναίων μεγάλην κακοπραγίαν εὐθύς οἱ Ἕλληνες πάντες ἐπηρμένοι ἦσαν· οἱ μὲν μηδετέρων ὄντες ζύμμαχοι, ὡς, ἢν τις καὶ μὴ παρακαλῆ σφᾶς, οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἶη, ἀλλ' ἔφελοντὶ ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους· νομίσαντες καὶ ἐπὶ σφᾶς ἕκαστοι ἐλθεῖν αὐτοὺς, εἰ τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ κατάρθωσαν· καὶ ἅμα ἠγούμενοι, βραχὺν ἔσεσθαι τὸν λοιπὸν πόλεμον· οὗ μετασχεῖν, καλὸν εἶναι· οἱ δ' αὐτῶν Λακεδαιμονίων ζύμμαχοι, ζυμπροθυμηθέντες ἐπιπλέον, ἢ πρὶν, ἀπαλλάξασθαι διὰ τάχους πολλῆς ταλαιπωρίας. μάλιστα δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἔτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι, διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, καὶ

Athenis sumtus publici in sacra, in spectacula, et iudices; quos minuere et in usum belli convertere volebant Athenienses. Sic idem fere de Atheniensibus dicit Thucydides, quod de Nerva Xiphilinus: Πολλὰς μὲν δυσίας, πολλὰς δὲ ἰσσοδορομίας, ἄλλας τε τινὰς θείας κατέλυσε, συστέλλον ὡς οἶόν τε τὰ δαπανήματα. Adhibere sumtibus modum, dicit Suetonius Ner. Cap. XVI. Cavere sumtibus publicis, Capitolinus M. Anton. Philos. Cap. XI. ubi vid. Casaubonus. Ipse Thucydides interpres est verborum suorum infra Cap. 4. Καὶ τὰ ἄλλα, εἶπου τι ἔδοκει ἀρχεῖον ἀναλίσκασθαι, ζυστελλόμενοι ἐς εὐτέλειαν. Pro eo, quod in Scholiasta legitur, εἶναι βιῶν, Clar. Hemsterhusius ad Polluc. IX. 138. coniiciebat εἶσαι βιῶν. Fortassis veram scripturam servavit Cod. Cass. πείσαι βιῶν. DUCK.

Ἄς ἂν καιρὸς ἦ] Dum tempus esset, ut Scholia Gr. Fortasse non male, prout tempus, vel occasio postularet. Vel, prout opportunum esset. ΣΤΕΡΗ. Pahaerius in Exercitat. pag. 765. sicut tempus requireret. Hæc veriora sunt, quam quod Scholiastes dicit, ὡς hic pro ἕως poni: quod neque sententiæ hujus loci convenit, et fortassis sine exemplo est. Auctor levis, qui varias significationes vocabuli ὡς congescit, ὡς pro ἕως esse, dicit, in Homero Od. γ'. v. 301. Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Sed apertum est, eum falli: Ὡς ὁ μὲν, quod sæpe in Homero legitur, alias significationes habet, de quibus Eustathius ad Odys. γ'. pag. 1608. Nec recte Devarius in illo Demosthenis, γίνεαι ὡς τριάκοντα, ὡς pro ἕως poni dicit. Nam ὡς

numeralibus adpositum aliud significat: nec ἕως est adverbium numeri, sed temporis. In Odys. γ'. v. 358. parvus Scholiastes ὡς ὅτε exponit μέγχις οὗ, et Eustathius ἕως ὅτου. Sed id luc non pertinet. DUCK.

Τ. ἐκ τ. Σικ. — κακοπρα.] Arguta brevitate, pro: τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ μεγ. Ἀθην. κακοπρα. ἐκ τῆς Σικελίας ἀγγελθεῖσαν ad nuntium ex Sicilia (allatum, acceptum) cladis Athen. ibi acceptæ. Ita c. 1. τοὺς αὐτόθεν πολεμίου — ἐπικείσεσθαι i. e. τοὺς αὐτόθι πολεμ. ἐπικείσ. αὐτόθεν aut hic simpliciter per Trajectionem, pro, κ. αὐτόθεν τοὺς πολεμ. ἐπικ.

Οἱ Ἕλληνες — εἶη] Suidas in ἐσθημένους, qui οἱ οὖν Ἕλληνες ἐσθημένοι, et omittit ἔτι. WASS. Ὡς] Refertur ad ἐπηρμένους. Int. νομίζοντες, vel ὥστε, πρὸς τὸ νομίζειν.

Ἀποστατ.] Non sign. desistendum, deficendum a bello; necdum enim cœperant; sed, abstinendum, refugiendum; recusandum bellum. Hor. Epist. 1. 18. 58.

— Nete retrahas, et inexcusabilis, abstes; i. e. subterfugias, recuses, accedere nolis; detrectes. 2 Cor. 4. 2. ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτά τῆς αἰσχύνης, deponimus (etiam) occulta flagitia, i. e. abstinemus iis; jam enim deposuerat ista Paullus, ne antea quidem istis vacaverat. Institat. Justin. (non succurrit, ubi; notavi locum, sed perperam); ne propter multitudinem negotia desererentur, i. e. ne plane non susciperentur.

Κἂν ἐπὶ σφ.] V. Hogeveen. de Partic. p. 429. Gottl.

Ἐκαστοί] Refer ad νομίσαντες. Obscurius sane tractatum.

μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, ὡς τό γ' ἐπίον θέρος οἰοί τ' ἔσονται περιγενέσθαι. ἡ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων πόλις πᾶσι τε τούτοις ἐθάρσει, καὶ μάλιστα, ὅτι οἱ ἐκ τῆς Σικελίας αὐτοῖς ζύμμαχοι πολλῇ δυνάμει, κατ' ἀνάγκην ἤδη, τοῦ ναυτικοῦ προσγεγενημένου, ἅμα τῷ ἦρι, ὡς εἰκὸς, παρέσσεσθαι ἔμελλον. πανταχόθεν τε εὐέλπιδες ὄντες, ἀπροφασίστως ἀπτεσθαι διανοοῦντο τοῦ πολέμου· λογιζόμενοι, καλῶς τελευτήσαντος αὐτοῦ, κινδύνων τε τοιούτων ἀπηλλάχθαι ἀν' τολοιπὸν, οἷος καὶ ὁ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων περιέστη ἀν' αὐτούς, εἰ τὸ Σικελικὸν προσελαβόν· καὶ, καθελόντες ἐκείνους, αὐτοὶ τῆς πάσης Ἑλλάδος ἤδη ἀσφαλῶς ἠγήσεσθαι.

γ'. 3. Εὐθύς οὖν Ἄγις μὲν, ὁ βασιλεὺς αὐτῶν, ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ ὀρμηθεὶς στρατῶ τινὶ ἐκ Δεκελείας, τά τε τῶν ζυμμάχων ἠργυρολόγησεν ἐς τὸ ναυτικόν, καὶ τραπόμενος ἐπὶ τοῦ Μηλιέως κόλπου, Οἰταίων τε, κατὰ τὴν παλαιὰν ἔχθραν, τῆς λείας τὴν πολλὴν ἀπολαβὼν, χρήματα ἐπράξατο, καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ταύτῃ Θεσσαλῶν ὑπηκόους, μεμφομένων καὶ ἀκόντων Θεσσαλῶν, ὁμήρους τέ τινας ἠνάγκασε δῶναι καὶ χρήματα· καὶ κατέθετο τοὺς ὁμήρους ἐς Κόρινθον, ἐς τε τὴν ζυμμαχίαν ἐπειράτο προσάγειν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὴν πρόσταξιν ταῖς πόλεσιν ἑκατὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιούντο· καὶ ἑαυτοῖς μὲν καὶ Βοιωτοῖς πέντε καὶ

Μηδ' ἱπολ. λόγ. rel. — περιγεν.] Varie offendunt in h. l. Intt. quod jam ex Schol. appareat. Omnium pessime Portus vertit: nec ullum rationi locum relinquere; tanquam sic dicatur λόγος simpliciter, ac non γνώμην dicendum fuerit; nec vocabuli αὐτοῖς rationem ullam habuit: deinde, quippe qui putarent, fore, ut insequente astate Athen. superarent. Hoc qui ex verbis obicerit, ubi tam multa addenda fuerint? Et vero esse debet, ὡς οἰοί τε ἐσόμενοι, non ἔσονται. Equidem vitiosum plane et incommodum habuerim voc. αὐτοῖς, (quod securi transiunt Intt. uti solent;) et leg. αὐτοῖς: nullam sibi met rationem, cogitationem, reputandi materiam, conditionem, relinquebant, tamen fieri posse, ut Athenienses proxima restate convalescerent. Nil simplicius, nil verbis aptius. Et succurrit similis fere locus Cicer. (opinor, L. 1. in Verr.) *Hic non modo in oratione mea (non) pono, sed ne in opinione quidem cuiusquam relinquo; i. e. non patior, quemquam hoc credere.* Omnium optime Heilm. vertit: *ohne sich den*

Gedanken einfallen zu lassen: Minus tamen, quam pro verbo ὑπολείπειν verteret; ohne dem Gedanken Raum zu gönnen. Et tamen aut dissimulavit voc. αὐτοῖς, aut, veluti tacitus, legit αὐτοῖς. λόγος si omiseris cum Cass. et Aug. recte habeat αὐτοῖς, quod ad Athen. deinde refertur.

Οἱ ἐκ τ. Σικ. ζύμμα. — ἔμελλ.] Rursus, uti supra, pro οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ σύμμαχοι ἔμελλον παρέσσεσθαι ἐκ τῆς Σικ.

Κατ' ἀν. ἤδη] Ἴδη hic est, nunc (nunmehr auch jetztungen). Portus verba, τοῦ ναυτ. προσγεγ., refert ad κατ' ἀνάγκ. ἤδη. Non placet; immo προσγεγεν. refertur ad Lacedaemonios, intell. αὐτοῖς, cum tanta navium accessione auclti essent; qua nempe jam cogere Siculos stare secum. Rationem ergo reddidit τὸ ναυτικὸν προσγεγ. ταῦ, κατ' ἀνάγκ. ἤδη.

Τ. λείας τ. πολλ.] Pro, τὸ πλείστον. (μέγος) ut l. 5. τὸν πλείστον τοῦ βίου, p. τὸ πλ.

Φθιώτας.] Vide Euripidem Andromach. v. 725. WASS.

Ἐαυτ. — ἔτ.] Dilogiam habet verb. τάσσειν ad ἑαυτοῖς sign. ipsi dare decreve-

εἴκοσιν ἑκατέροις ἔταξαν, Φωκεῦσι δὲ καὶ Λοκροῖς πεντεκαίδεκα, καὶ Κορινθίοις πεντεκαίδεκα Ἀρκάσι δὲ καὶ Πέλληγεῦσι καὶ Σικυωνίοις δέκα· Μεγαρεῦσι δὲ καὶ Τροιζηνίοις καὶ Ἐπιδαυροῖς καὶ Ἐρμιονεῦσι δέκα· τά τε ἄλλα παρεσκευάζοντο, ὡς εὐθὺς πρὸς τὸ ἔαρ ἐξόμενοι τοῦ πολέμου.

δ. 4. Παρεσκευάζοντο δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ διανοήθησαν, ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ τὴν τε ναυπηγίαν, ξύλα ξυμπορισάμενοι, καὶ Σούνιον τευχίσαντες, ὅπως αὐτοῖς ἀσφάλεια ταῖς σιταγωγαῖς ναυσὶν εἴη τοῦ περίπλου· καὶ τό, τε ἐν τῇ Λακωνικῇ τεύχισμα ἐκλιπόντες, ὃ ἐνφοδόμησαν παραπλέοντες ἐς Σικελίαν, καὶ τὰ ἄλλα, εἶπου τὶ ἔδοκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι, ξυστελλόμενοι ἐς εὐτέλειαν· μάλιστα δὲ τὰ τῶν ξυμμάχων διασκοποῦντες, ὅπως μὴ σφῶν ἀποστήσονται.

ε. 5. Πρασσόντων δὲ ταῦτα ἀμφοτέρων, καὶ ὄντων οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὥσπερ ἀρχομένων, [ἐν] τῇ κατασκευῇ τοῦ πολέμου, πρῶτοι Εὐβοεῖς ὡς Ἄγιν περὶ ἀποστάσεως τῶν Ἀθηναίων ἐπρεσβεύσαντο ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ. ὃ δὲ, προσδεξάμενος τοὺς λόγους αὐτῶν, μεταπέμπεται ἐκ Λακεδαίμονος Ἀλκαμένην τὸν Σθενελαΐδου, καὶ Μέλανδον, ἄρχοντας, [ὡς] ἐς τὴν Εὐβοίαν. οἱ δ' ἦλθον, ἔχοντες τῶν Νεοδαμωδῶν ὡς τριακοσίου· καὶ παρεσκευάζον αὐτοῖς τὴν διάβασιν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ Λέσβιοι ἦλθον, βουλό-

tunt, dandas susceperunt; ad Βοιωτοῖς, rel. imposuerunt, imperarunt. Vel, ad universos omnino relatum, (nam Corinthiis utique impetare nequibant; ne Boeotis quidem;) *descripserunt* (machten die *Repartition*), quot quisque navium daret, ipsi quoque daturi essent.

Ἐρμιονεῦσι] Urbis nomen Ἐρμιῶν Euripidi Herc. Fur. 615. Scylaci et Polybio: regionem τὴν Ἐρμιονίδα προσηχόντας μάλλον, ἢ πεζῶ, conjunctiores, i. e. similiores, propius accedentes ad speciem et conditionem exercitus terrestris? Liv. 3. 35. post init. Propior interdum petendo, quam gerendo, magistratui erat, i. e. similior petenti, quam gerenti; quidni Græco: εἶχετο μάλλον τοῦ αἰτεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, rel.

Αὐτοῖς ἀσφ. τ. σιταγ.] Durius juncti

Dativi; alterum ceperis pro Genit. aut τῶν νεῶν, aut αὐτῶν ταῖς σιταγωγαῖς v. aut ταῖς ναυσὶ fuerit Germ. für die Schiffe, in usum navium.

Ἐν τῇ Λακωνικῇ τεύχισμα] Vide VII. 26. et 31. DUCK.

Ἦσπ. ἀρχ.] Jungi possit cum Abr. ὄντων ἐν τῇ παρασκ. τ. πολ. occupatis in parando bello. Sed, *ποιοῦντων* intelligi, nil sane attinet; ubi οὐδὲν ἄλλο intelligi queat κατ' οἶδ. ἄλλο, non aliter. Sed tunc comma ponendum post ὄντων. Sed ne hoc quidem opus; simpliciter enim intellexeris: cum essent nil aliud, nisi incipientes, i. e. similes incipientibus, (bellum,) in apparatu belli, i. e. qui apparatus belli integri.

Ἀποστ. τ. Ἀθ.] Pro ἀπὸ τ. Ἀθ. v. Phil.

Thuc. P. p. 42. (med.) h.) et 44. lit. i. a.) Ἀλκαμένην] Sic Cap. 8. et 10. Plerique Mss. hic Ἀλκαμένην. Ultramque recte: ut in aliis hujusmodi propriis. DUCK.

Ἦς ἐς τὴν Εὐβ.] Aut redundat ἦς, ut sane solet, aut sign. ὥστε, int. ἵεναί, vel ἀποστῆλεσθαι. Neque enim verbo tantum aut specie mittebantur illuc, sed vero consilio ejus avvertendæ ab Atheniensibus.

μενοι καὶ αὐτοὶ ἀποστῆναι. καὶ, συμπρασσόντων αὐτοῖς τῶν Βοιωτῶν, ἀναπειθεται Ἄγαις, ὥστε Εὐβοίας μὲν πέρι ἐπισχεῖν. τοῖς δὲ Λεσβίοις παρεσκευάζει τὴν ἀπόστασιν, Ἀλκαμένει τε ἀρμοστήν διδούς, ὃς ἐς Εὐβοίαν πλεῖν ἔμελλε. καὶ δέκα μὲν Βοιωτοὶ ναῦς ὑπέσχοντο, δέκα δὲ Ἄγαις. καὶ ταῦτα ἀνευ τῆς Λακεδαιμονίων πόλεως ἐπράσσετο. ὁ γὰρ Ἄγαις, ὅσον χρόνον ἦν περὶ Δεκέλειαν, ἔχων τὴν μετ' ἑαυτοῦ δύναμιν, κύριος ἦν καὶ ἀποστέλλειν, εἴ ποί τινὰ ἐβούλετο στρατιάν, καὶ ξυναγείρειν, καὶ χρήματα πρᾶσσειν. καὶ πολὺ μᾶλλον, ὡς εἰπεῖν, κατὰ τῦτον τὸν καιρὸν αὐτοῦ οἱ ζῦμμαχοι ὑπήκουον ἢ τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων· δύναμιν γὰρ ἔχων αὐτὸς, ἕκασταχόσε δεινὸς παρῆν. καὶ ὁ μὲν τοῖς Λεσβίοις ἐπράσσε. Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι, ἀποστῆναι καὶ αὐτοὶ ἔτοιμοι ὄντες, πρὸς μὲν Ἄγαιν οὐκ ἐτράποντο, ἐς δὲ τὴν Λακεδαίμονα. καὶ παρὰ Τισσαφέρνους, ὃς βασιλεῖ Δαρείῳ τῷ Ἀρταξέρξου στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω, πρεσβευτὴς ἅμα μετ' αὐτῶν παρῆν. ἐπήγετο γὰρ καὶ ὁ Τισσαφέρνης τοὺς Πελοποννησίους, καὶ ὑπισχνεῖτο τροφήν παρέξειν. ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς, δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων

Ἄλκαμένει] Sine dubio verum est Ἄλκαμένει. Nam quo Alcameni ἀρμοστήν daret? Duck. Leg. utique Ἄλκαμένει. Neque enim Alcameni daretur ἀρμοστήν nisi didōs sign. αἰθιγῆς (zugeben, zuordnen). Sed cur non nominaret illum ἀρμοστήν additum?

Ἡ τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων] Stephanus in Animadversionibus ad Corinthum Artic. XXXVI. p. 28. scribit, hic abundare ἢ nam consueto more loquendi dicendum fuisse, πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων, sine ἢ aut certe, πολὺ μᾶλλον, ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Et, qui hoc non animadvertat, eum in magnum errorem impelli posse: quippe existimaturum, hunc sensum esse, qui se prima fronte offert: πολὺ μᾶλλον ὑπήκουον αὐτοῦ, ἢ ὑπήκουον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Eundem, quem Stephanus, sensum horum verborum esse, putavit Scholiastes: sed alterum expresserunt Valla, et, spreto Scholiaste, et animadversione Stephani, deinde Portus, et Acacius. Et recte quidem; ut facile videbit, qui ea, quae praecedunt, et sequuntur, adtente considerare volet. Nam, propter eas causas, quas Thucydides dicit, major tum erat apud socios Agidis, quam civitatis Lacedaemoniae, auctoritas. In eo, quod ibidem adfert Ste-

phanus e VII. 77. Ἦδη τινὲς καὶ ἐκ δευτέρων, ἢ τοιῶνδε, ἐπαύθησαν, facile concedi potest pleonasmus τοῦ ἢ. Duck.

Χῖοι—ἄντες] Ita Mss. et Ethnographus. Coniunctim veniunt haec gentes VIII. 14. et apud Herodotum. WASS.

Τῶν κάτω] Acacius bene *maritima ora*. Contra τὰ ἀνω. Vide ad I. 120. et II. 99. Duck.

Ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς φόρους] Porti interpretatio abijt a significatione verborum Graecorum, et mente Thucydidis. Quod Latine vertit, a Rege impetraverat tributa, id in Scholio Graeco exponit, Rex remiserat ei tributa. At quomodo haec Rex ei remiserat, quae, ut Thucydides dicit, Regi adhuc debebat? Stephanus quidem etiam πεπραγμένος φόρους vertit, qui exigit tributa: sed id hic ita accipi neque praepositio ἐπι, neque sententia loci patitur. Rectius Scholiastes ἀπητημένος, et Acacius, ab Rege vectigal postulatus. Πράττομαι σε ἀγγίζω, μισθῶν, φόρους est exigo, απαιτῶ. πρᾶττομαι ὑπὸ σου, passivi forma, tu a me exigis, sive ego a te postulo, απαιτούμαι. Prioris significationis ubique obvia sunt exempla. Vid. Thucyd. IV. 65. et VI. 54. et Aristoph. Nub. v. 244. De posteriore ex his verbis Thucydidis, et Tho-

οὐ δυνάμενος πράσσεισθαι, ἐπωφείλησε. τοὺς τε οὖν φόρους μᾶλλον, ἐνόμιζε, κομιεῖσθαι, κακώσας τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἅμα βασιλεῖ ἑξυμμάχους Λακεδαιμονίους ποιήσῃν, καὶ Ἀμόργην, τὸν Πισσοῦδνου υἱὸν νόθον, ἀφεστῶτα περὶ Καρίαν, ὥσπερ αὐτῷ προσέταξε βασιλεὺς, ἢ ζῶντα ἄξειν, ἢ ἀποκτείνειν. οἱ μὲν οὖν Χίοι καὶ Τισσαφέρνης κοινῇ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔπρασον.

στ'. 6. Καλλίγειτος δὲ ὁ Λαοφᾶντος, Μεγαρεὺς, καὶ Τιμαγόρας ὁ Ἀθηναγόρου, Κυζικηνός, φυγάδες τῆς ἐαυτῶν ἀμφοτέρων, παρὰ Φαρναβάζω τῷ Φαρναβάκου κατοικοῦντες, ἀφικνούνται περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐς τὴν Λακεδαίμονα, πέμψαντος Φαρναβάζου, ὅπως ναῦς κομίσειαν ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ αὐτὸς, εἰ δύναιτο, (ἀπερ ὁ Τισσαφέρνης προὔθυμεῖτο,) τάς τε ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ πόλεις ἀποστήσειε τῶν Ἀθηναίων, διὰ τοὺς φόρους, καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ βασιλεῖ τὴν ἑξυμμαχίαν τῶν Λακεδαιμονίων διὰ ταχέων ποιήσειε. πρᾶσσόντων δὲ ταῦτα χωρὶς ἑκατέρων, τῶν τε ἀπὸ τοῦ Φαρναβάζου καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Τισσαφέρνου, πολλὴ ἀμιλλα ἐγένετο τῶν ἐν τῇ Λακεδαίμονι, ὅπως οἱ μὲν ἐς τὴν Ἰωνίαν καὶ Χίον, οἱ δ' ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, πρότερον ναῦς καὶ στρατιὰν πείσωσι πέμψειν. οἱ μὲντοι Λακεδαιμόνιοι τὰ τῶν Χίων καὶ Τισσαφέρνου παραπολὺ προσεδέξαντο μᾶλλον. ἑξυνέπρασσε γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδιῶ, ἐφορεύοντι, πατρικὸς ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὢν· ὅθεν καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτῶν, κατὰ τὴν ξενίαν, ἔσχεν· Ἐνδιος γὰρ Ἀλκιβιάδου ἐκαλεῖτο. ὅμως δὲ

ma Magistro in prættu liquet. Nec aliter accipi potest *παραχθῆναι μισθὸν* apud Pollucem IV. 46. Duck.

Ἐπωφείλ.] i. e. plura, quam unius anni, debebat. *Ab.* Hoc nemo facile elicucrit ex præpos. ἐπι, quæ si habeat vim suam, significet, *insuper* debebat; ut *παρασφείλειν* Paullo, Philem. vs. 19. extr. At hic quid sit *insuper* debebat, ubi aliud nil deberet? Immo simpliciter est, (etiamnum) debebat, aut si volueris, omnia debebat.

Ἀμόργην] Ita etiam infra Cap. 19. et apud Herodotum V. 131. hoc nomen scribitur. Itaque perperam Gr. Ἄμοργος. De Pissuthne habet Thucydides I. 115. et III. 51. et Plutarchus in Pericle. Duck.

Φαρναβάκου] Palmerii sententiam, Φαργάκου legitis ex Aristotele, confirmant quidam Mss. et nonnihil etiam ipse Thucydides, II.

VOL. III.

67. Φαργάκου τὸν Φαρναβάζου memorans. Nam probabilis est, Pharnacem illum, more antiquis usitato, filio Pharnabazo nomen patris sui imposuisse. Nec improbat Palmerii emendationem Spanhemius Dissert. X. de Præstant. et Usu Numism. p. 24. Pharnacem rursum nominat Thucydides V. 1. D.

Ἄπερ ὁ Τισσ.] Int. καὶ ὁ Τ. et ipse, ὁμοίως. Porti interpretatio et prolixior est, et a textus compage abhorret.

Ἐνδιος γὰρ Ἀλκιβιάδου ἐκαλεῖτο] Non est habenda ratio librorum, qui habent Ἀλκιβιάδης. Nam, Endii Ephori patri idem fuisse nomen, quod Alcibiadi Atheniensi, significat Thucydides Nomen Alcibiadis, quod Læconicum est, primum habuisse hujus, de quo hic sermo est, proavum, cuius pater hospitio Alcibiadis Lacedæmonii usus fuerit, ex hoc loco Thucydides, et Harpocratiōne in Ἀλκι-

c

οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρῶτον κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες Φρύνιν, ἀνδρα περίοικον, εἰ αἶ τε νῆες αὐτοῖς εἰσὶν, ὅσας περ ἔλεγον, καὶ τὰ ἄλλα ἢ πόλις ἰκανὴ ἔστι πρὸς τὴν λεγομένην δόξαν, ἀπαγγείλαντος αὐτοῖς, ὡς εἴη ταῦτα ἀληθῆ, ἄπερ ἤκουον, τοὺς τε Χίους καὶ τοὺς Ἐρυθραίους εὐθὺς ζυμμάχους ἐποίησαντο· καὶ τεσσαράκοντα ναῦς εἰψηφίσαντο αὐτοῖς πέμπειν, ὡς ἐκεῖ οὐκ ἔλασσον ἢ ἐξήκοντα, ἀφ' ὧν οἱ Χίοι ἔλεγον, ὑπαρχουσῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον δέκα τούτων αὐτοῖς ἐμελλον πέμπειν, καὶ Μελαγκρίδαν, ὃς αὐτοῖς ναύαρχος ἦν. ἔπειτα, σεισμῷ γενομένου, ἀντὶ τοῦ Μελαγκρίδου Χαλκιδέα ἔπεμπον, καὶ ἀντὶ τῶν δέκα νεῶν πέντε παρεσκευάζοντο ἐν τῇ Λακωνικῇ. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα, καὶ ἐνὸς δέου εἰκοστὸν ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ζυνέγραψε.

ζ'. 7. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, εὐθὺς ἐπειγομένων τῶν Χίων ἀποστεῖλαι τὰς ναῦς, καὶ δεδιότων, μὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πρᾶσσόμενα αἰσθῶνται, (πάντες γὰρ κρύφα αὐτῶν ἐπρεσ-

βιάδης ὁ Κλεινίου, ubi primus Alcibiades Atheniensis hujus *πρόπαππος* fuisse, dicitur, disputat Meursius VI. Atticæ. Lection. 12. Sed refellit eum, et in Harpocrate non *πρόπαππος*, sed *πάππος* legendum esse, ostendit Valesius in Notis Maussaci ad Harpocratem. Recte tamen Meursius reprehendit Scholiasten, qui Cliniam, secundi hujus Alcibiadis patrem, filio hoc nomen ab Alcibiade Lacedæmonio, hospite suo, imposuisse, scribit. Nam et ante Cliniam hoc nomen inlatum erat in illius familiam, et jam avus Alcibiadis secundi hospitium Spartanis renunciaverat, teste Thucydide V. 43. quod a *majoribus* suis factum, dicit Alcibiades in Oratione ad Lacedæmonios VI. 89. Hoc si animadvertissent Stephanus, et Portus, verba, quæ puillo ante leguntur, *πατρικὸς ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὢν*, non interpretati fuissent: erat *arctissimo hospitalis amicitia vinculo junctus, quæ a patre caperat*. Nam repugnat hæc interpretatio Thucydidi; et *πατρικὸς* non ad solum patrem coarctatur. Thucydides VII. 69. Ἀξιών, τὰς πατρικὰς ἀρετὰς, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζην. Eadem ratio est, quæ *πατρικὸς φίλος, πλοῦτος*, et alia hujusmodi, dicuntur. DUCK.

Οἱ Λακεδ. Msq. præmittit καὶ οἱ Λακεδ. tanquam et alii idem fecerint; quod hic non inveniatur. Aut ad ἔμως referatur, ἔμως καὶ; tamen redundet.

Ἀπαγγείλαντος αὐτοῖς] Videri posset le-

gendum αὐτοῦ, ut melius lucret oratio. Sed, nihil tentandum, arbitror; nam et alibi genitivi absoluti, quos vocant Grammatici, non utrique exprimuntur, sed tantum genitivus participii. Thucydides II. 92. τὸν θεὸν ἐπὴζήσαντο κελεύοντος δὲ, ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκήτορας. Et IV. 20. Ἐτι δ' ὄντων ἀκρίτων ubi Scholiastes supplet *πραγμάτων*. Lucianus Dial. mort. pag. 269. Νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρὸβήλα.

Σεισμ. γεν.] Viderit φυσικώτερος me, quod momentum aut quam prerogativam terra motus attulerit alii *duci* creando. Mibi ridiculum videtur, *σεισμῶν* ita hic intelligi, quod vocab. pro *στάσει, ταραχῇ, φορῶν, turbis* et *discordiis*, positum hic videtur; tametsi exemplum requiro; in Actis tamen Apost. ἐσεισθη ἡ πόλις, *consternata* est civitas.

Δέου] Δέουτος Msq. accuratius haud dubie, ad ἐνὸς neque enim vigesimus annus erat ἐνὸς δέου ἔτος, sed ipse ille deerat, quo minus viginti anni explerent. Sane et c. 7. extr. (νῆες ἔτος, μιᾶς δέουσαι τεσσαράκοντα, non δεούσης. Nempe hic *summa* ista ponitur navium undequadraginta, una carentium, quo minus essent 40. At hic, non εἰκοσιν ἔτη, sed εἰκοστὸν ἔτος, unus ergo annus, cui anno unum annum defuisse, absurdum. Sed mirum ita interpretare *εἰκοστ. ἔτος*, pro *εἰκοσιν ἔτεσιν* aut ad δέον intell. τοῖς εἰκοσι.

Εὐθὺς] Retuleris vel ad ἐπιγιγν. Σεξ. initio statim æstatis; vel ad ἐπειγομ. cum statim urgerent Chii; vel ad ἀποπέμπ. οἱ Λακεδ.

βεύοντο), ἀποπέμπουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄνδρας Σπαρτιάτας εἰς Κόρινθον τρεῖς, ὅπως ἀπὸ τῆς ἐτέρας θαλάσσης ὡστάχιστα ἐπὶ τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ὑπερευγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, κελεύσωσι πλεῖν εἰς Χίον πάσας, καὶ, ἃς ὁ Ἅγις παρεσκευάζεν εἰς τὴν Λέσβον, καὶ τὰς ἄλλας. ἦσαν δὲ αἱ ζύμψασαι τῶν ζυμμαχικῶν νῆες αὐτόφι μιᾶς δέουσαι τεσσαράκοντα.

ή. 8. Ὁ μὲν οὖν Καλλίγειτος καὶ Τιμαγόρας ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου οὐκ ἐκοινωνοῦντο τὸν στόλον εἰς τὴν Χίον, οὐδὲ τὰ χρήματα ἐδίδοσαν, ἀλλ' ἦλθον ἔχοντες, εἰς τὴν ἀποστολὴν, πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα, ἀλλ' ὕστερον ἐφ' ἑαυτῶν διενεοῦντο ἄλλω στόλῳ πλεῖν. ὁ δὲ Ἅγις, ἐπειδὴ ἑώρα τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τὴν Χίον πρῶτον ὠρημένους, οὐδ' αὐτὸς ἄλλο τι ἐγίνωσκεν· ἀλλὰ ξυνελθόντες εἰς Κόρινθον οἱ ζύμμαχοι ἐβουλευόντο. καὶ ἔδοξε, πρῶτον εἰς Χίον αὐτοὺς πλεῖν, ἄρχοντα ἔχοντας Χαλκιδεά, ὃς ἐν τῇ Λακωνικῇ τὰς πέντε ναῦς παρεσκευάσεν· ἔπειτα εἰς Λέσβον, καὶ Ἀλκαμένην ἄρχοντα, ὄνπερ καὶ Ἅγις διενεοῖτο·

Ἐπυπερευγόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν] Vide ad IV. 81. Infra Cap. 8. dicit διαφέρειν. DUCK.

Ἐπὲρ τοῦ Φαρναβάζου οὐκ ἐκοινωνοῦντο τὸν στόλον] Ἐκοινωνοῦντο, quod a prima manu est in Gr. item in Bas. et fortassis vestustioribus Edd. hic non potest locum habere : nam κοινῶν est participem facere, communicare aliquid cum aliquo ; sed neque κοινωνεῖν cum quarto causa valde usitatum est. Laudant quidem e Platone κοινωνῶ σοι κοινωνίαν, et e Demosthene οὐδὲν σοι κοινωνῶ. Nec tamen ideo puto, ubique sine discrimine huic verbo genitivum, vel accusativum, jungi licere, ita ut v. g. aequè dici possit κοινωνῶ συμφορᾶν, φιλίαν, et alia, quam συμφορᾶς et φιλίας. Nam et in eo, quod e Demosthene adfertur, suppleri potest κατά. Thucydidem tamen scripsisse τὸν στόλον, et eos, quibus hoc insolentius esse videbatur, pro ἐκοινωνοῦντο substituisse ἐκοινοῦντο, mihi probabile videtur. Ἐπὲρ τοῦ Φαρναβάζου etiam melius ab Acacio, puto, verti, nomine Pharnabaci, quam legati Pharnabazi, quod Vallæ et Porto placuit. DUCK.

Ἐς τὴν ἀποστολὴν] Infra Cap. 9. Ἀποστολὴ τῶν νεῶν. Ἀποστολον et ἀποστολὴν pro eodem dici scribit Thom. Magister, et laudat locum Aristidis, qui est in Oratione Sicula II. Tom. II. pag. 32. Χρήματα δ' ἡμῖν τὰ μὲν εἰς τὸν ἀπὸστολον τὸν καλὸν ἐξανάλωται, in hanc egre-giam classem, ut ibi Canterus ; quod etiam in apparatus classis, in expeditionem maritimam recte veritas cum Clar. Hemsterlusio ad Pol-lucem VIII. 99. Ἀπόστολοι αἱ τῶν νεῶν ἐκπομ-

παί, Harpocration e Demosthene I. Philipp. Locus est pag. 36. Ed. Paris. Εἰς ἃ τοσαῦτα ἀναλίσκετε χρήματα, ἕσα οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἀποστο-τάλων. Et ibid. Τοὺς δὲ ἀποστόλους πάντας ἡμῖν ὕστεριζειν τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Μεδάων, τὸν εἰς Παγασὰς, τὸν εἰς Ποτίδαιαν. Add. ibi Scho-liasten. Glossæ : Ἀπόστολος, missus, classis, vel genus navium : forte missus classis. Quod ἀπόστολον genus navium dicit, interpretatio-nem recipit ex iis, quæ adnotat Clar. Hemsterhusius l. d. Auctor vitæ Homeri Cap. XIX. Ἐκ μὲν δὲ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστο-λον. Ἐπιβατηγούς vocat Ulpianus I. 1. §. 12. D. de exercitor. act. Latina vectoria navigia. Suetonius Cæs. Cap. LXIII. DUCK. Bis intell. εἰς τ. ἀποστ. et ad ἔχοντες, et ad ἐδίδο-σαν. Verba, ἀ ἦλθ. ἔχ. Synchysis habent, ut levioerem, pro, ἀ ἔχοντ. ἦλθ. ut L. 1. ἀ (χρήματα) ἦλθεν ἐν τῆς Ἀσίας ἄγων.

Ἐδοξε — αὐτοὺς πλ.] Hic non est αὐτοὺς pro αὐτοῖς, ut supra ; neque enim ad ἔδοξε refer-ferur αὐτοὺς, sed ad πλεῖν ἔδοξε, placuit, nempe sociis, αὐτοὺς πλεῖν, ut illi, nempe Lacedæmonii, navigarent. πρῶτον est pro πρῶ-τερον, quia sequi. ἔπειτα. Ita et mox : διαφέ-ρειν τ. ἡμ. πρῶτον ubi tamen redundat, aut sign. statim.

Αὐτοὺς] Gr. αὐτοῖς, ut ad ἔδοξε referatur. WASS. Si quis ita legendum putabit, deerit accusativus αὐτοῖς : si αὐτοῖς, supplendum erit αὐτοῖς. De ellipsi pronominis αὐτὸς supra plus uno loco dictum est. DUCK.

Τὰς πέντε ν.] Redundat τὰς, ut non memo-ratis seorsum istis quinque navibus.

τὸ τελευταῖον δὲ, ἐς τὸν Ἑλλησποντον ἀφικέσθαι· (προσετέτακτο δὲ ἐς αὐτὸν ἄρχων Κλέαρχος ὁ Ῥαμφίου) διαφέρειν δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν πρῶτον, καὶ εὐθύς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσιν, ἢ τὰς ὑστερον διαφερομένας. καὶ γὰρ τὸν πλοῦν ταύτη ἐκ τοῦ προφανοῦς ἐποιοῦντο, καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, ὅτι ναυτικὸν οὐδὲν αὐτῶν πολὺ πω ἐφαίνετο. ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν εὐθύς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς.

§. 9. Οἱ δὲ Κορινθιοί, ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, οὐ προεθυμήθησαν ζυμπλεῖν, πρὶν τὰ Ἰσθμια (ἀ τότε ἦν,) διερτάσωσιν. Ἄγεις δὲ αὐτοῖς ἔτοιμος ἦν, ἐκείνους μὲν μὴ λύειν δὴ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδάς, ἑαυτοῦ δὲ τὸν στόλον ἴδιον ποιήσασθαι. οὐ ζυγχαρούντων δὲ τῶν Κορινθίων, ἀλλὰ διατριβῆς ἐγγιγνομένης, οἱ Ἀθηναῖοι ἤσθοντο τὰ τῶν Χίων μᾶλλον, καὶ πέμψαντες ἓνα τῶν στρατηγῶν, Ἀριστοκράτην, ἐπηγιάωντο αὐτούς. καὶ ἀρνούμενων τῶν Χίων, τὸ πιστόν, ναῦς, σφίσι ζυμ-

Τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν] Thom. Magister in ἡμίση scribit, melius esse in accusativo plurali, tam masculino, quam feminino genere, ἡμίσεας, ἀσυναίρετον, quam ἡμίσεις. Ipse tamen e Thucydide adfert, τοὺς ἡμίσεις τῶν πρέσβειον. Sic quoque III. 20. et IV. 42. DUCK. τὰς ἡμίσεας pro, τὸ ἡμισυ, more Nostrī. διαφ. τ. ἰσθμῖν ἐστ, πρὲν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, ut flumen transmittere, trajicere, pro mittere per (trans) flumen. Idem fecerunt Argonautae; sed hic factum per vehicula, phalangas, rel. molestae sane, ac penè ridiculae; sed et minores transportarunt naves, nec poterant aliter, celaturi Athenienses.

Καταφερ. — ἀδυνασ.] Καταφερεῖν hic non est contemnere; tum enim Genit. regat, nec τὴν abesse possit; sed φροσῆ. ἀδυνασίαν κατὰ τ. Ἀθηναίων, rati, Athenienses non posse impedire; tanquam sit καταγνώστες; nam et καταγνώσκειν τινὸς τι sign. credere, aliquod vitium inesse alteri, v. c. δειλίαν, rel. 7. 51. init. αὐτῶν (Ἀθην.) καταγνώσκον, μὴ εἶναι κρείσσοναν, quod ipsi de se judicassent.

Ἀδυνασίαν] Vide, quae ad VII. 8. adnotata sunt. DUCK.

Καὶ διεκόμισαν] Hic, ut et IV. 8. et VII. 75. καὶ post δεκῖν abundare censet Stephanus ad Corinthum Artic. XLV. pag. 33. Add. hoc lib. Cap. 1. Καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησαν ταῦτα. DUCK.

Ἄ τότε ἦν] Ineunte vere, ait Spanhemius Epist. 1. ad Morellium §. 8. haud dubie respiciens ad ea, quae in principio Cap. 7. dicit

Thucydides, τοῦ δ' ἐπειγνομένου θέρους. Thucydides quidem voce θέρους ver et aestatem complecti solet, ut dictum est ad II. 1. sed Isthmia aestate, et quidem mense Julio Romano, acta fuisse, disputat Dodvellus de Cyclis Cap. VI. et in Annalib. Thucyd. ad Ann. XX. Bell. Peloponn. Athenienses autem, quamquam hostes Corinthiorum, tuto ad solennia horum ludorum venire potuisse, ostendit Spanhemius Epist. II. ad Morell. §. 7. DUCK.

Ἐτοιμ. ἦν, rel.] Intell. aut per Metonym. paratus erat, illis permittere, ut ipsi quidem non solverent fœdus: ut L. 1. αἰτοῦμεθα ὑμᾶς πείσαι τάδε· rogamus, ut vobis hac persuaderemus, i. e. ut vos haec faciatis, ut patiamini, vobis hoc persuaderi; aut per Hyperbaton: paratus erat suo ipse nomine, per se solus, suscipere navigationem, ita, ut ipsi non solverent, ὥστε αὐτοὺς μὴ λύειν, vel αὐτῶν μὴ λυήτων τ. σπονδᾶς, fœdus; salvo ipsorum fœdere et immoto.

Διατριβῆς ἐγγιγνομένης] Gr. γενομένης. Sic et VII. 49. pro ὅπως τις καὶ μέλλησις ἐνεγένετο, quidam Mss. ἐγένετο. Sed non est movenda scriptura vulgata. IV. 111. Χρόνον ἐγγιγνομένου. DUCK.

Μᾶλλον] Ut ex propinquo magis, et pluribus jam sermonibus atque iudiciis.

Τὸ πιστ. — ἐς τὸ ζυμμ.] Appositio est: τὸ πιστόν, (int. τουτέστιν, nempe,) ναῦς, vel, ναῦς, (int. ὡς, ut, tanquam, quod esset,) τὸ πιστόν, rigmus. τὸ πιστόν est πίστις, ut τὲ

πέμψειν ἐκέλευον ἐς τὸ ξυμμαχικόν· οἱ δ' ἐπεμψαν ἑπτά. αἴτιον δ' ἐγένετο τῆς ἀποστολῆς τῶν νεῶν, οἱ μὲν πολλοὶ τῶν Χίων, οὐκ εἰδότες τὰ πρασσόμενα, οἱ δὲ ὀλίγοι, ξυνειδότες, τό, τε πλῆθος οὐ βουλόμενοί πω πολέμιον ἔχειν, πρὶν τι καὶ ἰσχυρὸν λάβωσι, καὶ τοὺς Πελοποννησίους οὐκέτι προσδεχόμενοι ἤξειν, ὅτι διέτριβον.

Ι. 10. Ἐν δὲ τούτῳ τὰ Ἴσθμια ἐγίγνετο καὶ οἱ Ἀθηναῖαι (ἑπηγγελῆθησαν γὰρ,) ἐθεώρουν ἐς αὐτὰ καὶ κατάδηλα μάλλον αὐτοῖς τὰ τῶν Χίων ἐφάνη. καί, ἐπειδὴ ἀνεχώρησαν, παρεσκευάζοντο εὐθύς, ὅπως μὴ λήσωσιν αὐτοὺς αἱ νῆες ἐπ

πιστὸν τοῦ Θεοῦ, Paulo, et τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ, Rom. 2. pro χρηστότης· et Nostro 1. 68. init. τὸ πιστὸν τῆς πολιτείας, certa ratio et fida reip. die Zuverlässigkeit, cui tuto ac securi fident. Jam πιστες, ut Lat. fides, sign. etiam pignus fidei, qs. ὁμῆρον, ἐνέχυρον, ἔγγυον, Versicherung. ἐς τὸ ξυμμαχ. autem interpretari malim, plane ex usu Nostri, κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, ex fœdere, quas (naves) daturos se, pepigissent, vel dare deberent, ex fœderis lege. Altera interpretatio poscat, τῆς ξυμμαχίας, et minus dixerit, quam pro re. Nam, qui submiserint naves promissas, et ex fœdere praeberint, jam non fidem tantum fecerint societatis, sed plane ut socii egerint. πιστὸν ergo est, ne suspecti ipsis forent, ne diffidere illis aut ab iis metuere cogentur Athen.

Ἐς τὸ ξυμμαχικόν] Portus utramque significationem, quam hæc verba recipere putabat, in interpretatione Latina expresserat, e qua Hudsonus illa, Chios — in societatis officio constanter permanere, quæ verbis ad fidem faciendam addiderat Portus, detraxit. Probavit nimirum priorē significationem, quemadmodum et Grævius ad Luciani Dial. Mort. pag. 316. Mihi magis placet posterior: τὰς τὸ πιστὸν εἰς τὸ συμμαχικόν, naves, quæ fidem facerent, vel, pignoris loco essent, eos in societate mansuros. Ita Thucydides III. 11. τὸ ἀντίπαλον θεὸς μόνον πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν. Nam quod ibi συμμαχία, hic τὸ συμμαχικόν est, ut III. 91. et sæpe alibi. Herodotus IX. 105. Σαμίους — ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, πιστι τε καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι. Et κατὰ τὸ συμμαχικόν, nempe συμφώρημα, ut supplet alicubi Scholiastes Thucydides, dicuntur fieri, vel postulari, quæ fiunt vel postulantur ex formula fœderis cum sociis initi: pro eo autem εἰς τὸ συμμαχικόν dici vix putem. DUCK.

Τῆς ἀποστολῆς] De voce Harpocratio pag. 61. et Valesius pag. 10. WASS.

Οἱ μὲν πολλὰ οὐκ εἰδότες] In his nominativi

pro accusativis, et participia pro infinitivis, ponuntur ex sententia Scholiastæ. Sic IV. 26. Αἴτιον δὲ ἦν, οἱ Λακεδαιμόνιοι προειπόντες, pro τοὺς Λακεδαιμονίους προειπεῖν. III. 93. αἴτιον post se habet nominativum participii cum verbo finito: Αἴτιον δὲ ἦν, οἱ τε Θεσσαλαὶ ἐν δυνάμει ὄντες τῶν ταύτην χαίριον — ἐφθίερα, καὶ διαπαντὸς ἐπολέμου ἀνδρῶσι νεοκαστάτοις. Ubi hoc itidem ita accipi potest, quasi dixisset, τοὺς Θεσσαλοὺς ὄντας φθίειν καὶ πολεμεῖν. Nisi quis, ibi potius supplendum, putet, ὅτι. DUCK.

Ἴσχυρόν] Ar. ἐχυρόν, non male. Ἐχυρὸς, munitus. Ἐχυρὸν χροῖον, et ἀπὸ ἐχυρῶ ὀρμάσθαι lib. I. Ἐν ἐχυρῶ εἶναι Xenophon. Noster in I. (c. 32. init.) καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξομαι. Illud fere securitatem firmam, hoc vero locum munitum, notat: sed confunduntur. Noster III. 6. ὄραντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων. Arondell. favent Xenophon, Dionysius Halic. et Josephus. WASS. Ἐχυρὸς et ἰσχυρὸς sæpe permittuntur in Mss. sed recepta hujus loci lectio confirmari potest ex his Thucydides: IV. 27. Ὅτι ἐχοντάς τι ἰσχυρὸν αὐτοὺς ἐνόμιζον οὐκέτι σφίσι ἐπιικηρκεύεσθαι. Et V. 111. Ἵμῶν τὰ μὲν ἰσχυρότατα ἐλπίζομενα μέλλεται. DUCK.

Ἐπηγγέλησαν γὰρ] Hoc Valla et Portus referunt ad τὰ Ἴσθμια. Et sic Scholiastes Cod. Cass. qui ad hæc verba adnotat, αἱ σπονδαὶ δηλονότι. Stephanus et Acacius ad οἱ Ἀθηναῖοι, et Stephanus verit, denunciatum, vel indictum erat Atheniensibus, ut adessent. DUCK. Quid sibi velit Port. cum fœdere Isthmicorum ludorum indicto, sane non assequor. Nam quæ erant ista fœdera? Aut ubi nominata hic sunt, ad quæ referas verbum ἐπηγγέλησαν; Neque hoc verbum sign. indicere; ἀνεγγέλησαν hoc sit, vel ἀνεκκήρυχθησαν. Verte: nuntiaverant enim Atheniensibus, sese venturos; sie hatten sich anmelden lassen.

Ἐθεώρουν ἐς αὐτὰ] Vido ad IV. 104. DUCK.

τῶν Κεγχρειῶν ἀφορμηθεῖσαι. οἱ δὲ, μετὰ τὴν ἑορτὴν, ἀνήγοντο μῖα καὶ εἴκοσι ναυσὶν ἐς τὴν Χίον, ἄρχοντα Ἀλκαμένην ἔχοντες. καὶ αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι τοπρῶτον ἴσαις ναυσὶ προσπλεύσαντες, ἔπῃγον ἐς τὸ πέλαγος. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ οὐκ ἐπηκολούθησαν οἱ Πελοποννήσιοι, ἀλλ' ἀπετρέποντο, ἐπανεχώρησαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. τὰς γὰρ τῶν Χίων ἑπτὰ ναῦς ἐν τῷ ἀριθμῷ μετὰ σφῶν ἔχοντες, οὐ πιστὰς ἐνόμιζον, ἀλλ' ὕστερον ἄλλας προσπληρώσαντες ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, παραπλέοντας αὐτοὺς καταδιώκουσιν ἐς Πειραιὸν τῆς Κορινθίας· (ἔστι δὲ λιμὴν ἔρημος καὶ ἔσχατος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἐπιδαυρίας) καὶ μίαν μὲν ναῦν ἀπολλύασιν μετέωρον οἱ Πελοποννήσιοι, τὰς δὲ ἄλλας ξυναγαγόντες ὀρμίζουσι. καὶ προσβαλόντων τῶν Ἀθηναίων καὶ κατὰ θάλασσαν ταῖς ναυσὶ, καὶ ἐς τὴν γῆν ἀποβάντων, θόρυβός τε ἐγένετο πολὺς καὶ ἄτακτος. καὶ τῶν τε νεῶν τὰς πλείους κατατραυματίζουσιν ἐν τῇ γῇ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὸν ἄρχοντα Ἀλκαμένην ἀποκτείνουσι. καὶ αὐτῶν τινὲς ἀπέθανον.

Τῶν Κεγχρεῖδων] Κεγχρεῖδων malit Hudson. Rem absolvam quam potero brevissime. Noster Κεγχρεῖας, Κεγχρεῖδων, Κεγχρεῖδ' utroque numero, recte. Ita et Seylax, Strabo, Philostratus vita Apollon. IV. 25. sine diphthongo semper, et in plurali tantum Polybius, semel Polyænus, D. Chrysost. p. 456. et Lucian. Navig. 506. Xenoph. 525. Diodorus Κεγχρεῖων, et Suidas, sed de Troadis civitate. Steph. Κεγχρεῖαι accentu retracto, Polyænus Κεγχρεῖας. Eandem servat Ptolemæus accentuationem : sed in Ms. Coislin. Κεγχρεῖα mendose prorsus videtur; quam tamen scripturam secutus etiam est Codex Hæschelii in Seylace, et Mss. D. Pauli ad Rom. XVI. (init.) In Act. XVIII. vs. 18. Laud. III. Cenchris; atque ita Ms. Coll. Nov. Apud Livium, qui alibi quidem Cenchreis, prius immerito damnat Sigonius. Ovidius. I. Trist. 10. 9. Illa, Corinthiacis primum mihi cognita Cenchris. Sic in plurali semper Livius. Oppidum, τέχος, κάμη, ἀκροτήριον, veteribus Geographis. Gentilia Κεγχρεῖατης, Κέγγχειος, Steph. Lactantius in Statium Cenchraus portus. Statius Theb. IV. 60. Cenchraaque manus. Portum instaurasse Augustum, ex numis patet. De situ dixerunt accurate Strabo, Pausanias. De appellatione ambigitur. Ethnographus ab Heroë quodam deduxit. Apud Nicandrum in Ἐπεροισμ. invenio, Pierii filiam ita dictam. At verius puto, nomen invenisse ab officina Metallorum, quæ Demostheni et Theophrasto Κεγχρεῖων. Ionice Κεγχρεῖς etiam dicitur hoc oppi-

dum apud Callimachum, quod caute distinguendum a fonte Κέγγχεος, seu Κεγγχεῖας apud Æschylum Prometh. v. 677. Est et Κέγγχεος fluvius propter Ephesum: Strabo XIV. Illam recentiores ad formam Latinam Κέγγχεος efflerunt, quomodo et Numus Severi. v. Tacitum Annal. III. 61. Cenchrea hodie, secundum alios, Kenchreai, juxta Tournesort. Itin. II. 379. Vourla dicitur. WASS.

Κεγχρ.] Quæ ex Poëtis de Orthograph. hujus nominis affert Wass. metro data sunt. Οὐκ ἐπηκολ.] Prodire nolbant, venire ad pugnam, qs. invitantibus obsequi, provocantibus parere; sie wollten nicht heraus, nicht fommen.

Ἀπετρέπ.] Male ἀπέφυγον Gottl. immo, detrectabant, recusabant pugnam; qs. aversabantur. Quorsam enim refugerent in portu?

Ἐν τῷ ἀρ.] i. e. inter suas naves, cum suis; nempe numero tantum, ut efficerent tot naves, quot haberent, non usu aut fide.

Προσπληρ.] Præter illas 21. ut jam essent duædesexaginta.

Κ. Προσβαλ.] Cum ad ἐς τ. γῆν non referatur προσβαλόντων, ubi sit aliud Particip. ἀποβάντων ita intell. tanquam ordo sit: καὶ τ. Ἀθην. καὶ τ. ναυσὶ προσβαλ. καὶ ἐς τ. γῆν ἀποβ. ut prius καὶ sit pro τε. Neque enim universa notio hic est προσβαλ. cui subjecta sit notio ἀποβάντων, sed alterum modum aggrediendi sign.

Κατατραυματίζουσιν] Vide Pollucem I. 125. WASS.

Καὶ αὐτ. τ.] Καὶ hic est καὶ γε, μέντοι·

ια. 11. Διακριθέντες δὲ, πρὸς μὲν τὰς πολεμίας ναῦς ἐπέταξαν ἐφορμεῖν ἱκανὰς, ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐς τὸ νησιδίου ὀρμίζονται, ἐν ᾧ, οὐ πολὺ ἀπέχοντι, ἐστρατοπεδεύοντο, καὶ ἐς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ βοήθειαν ἔπεμπον. παρήσαν γὰρ καὶ ταῖς Πελοποννησίοις τῇ ὑστεραία οἱ τε Κορινθιοὶ βοηθοῦντες ἐπὶ τὰς ναῦς, καὶ οὐ πολλῶ ὕστερον καὶ οἱ ἄλλοι πρόσχωροι. καὶ, ὀρῶντες τὴν φυλακὴν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ ἐπίπονον οὔσαν, ἠπόρουσαν. καὶ ἐπενόησαν μὲν κατακαῦσαι τὰς ναῦς· ἔπειτα δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς ἀνελκῦσαι, καὶ τῷ πεζῷ προσκαθήμενους φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἂν τις παρατύχη διαφυγῆ ἐπιτηδεΐα. ἔπεμφε δ' αὐτοῖς καὶ Ἄγεις, αἰσθόμενος ταῦτα, ἄνδρα Σπαρτιάτην Θέρμωνα τοῖς δὲ Λακεδαιμονίοις πρῶτον μὲν ἠγγέλθη, ὅτι αἱ νῆες ἀνηγμένα ἐῖσιν ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ· (εἰρητὸ γὰρ, ὅταν γένηται τοῦτο, Ἀλκαμένει ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, ἰππέα πέμψαι) καὶ εὐθὺς τὰς παρὰ σφῶν πέντε ναῦς καὶ Χαλκιδεὰ ἄρχοντα καὶ Ἀλκιβιάδην μετ' αὐτοῦ ἐβούλοντο πέμπειν· ἔπειτα, ὠρμημένων αὐτῶν, τὰ περὶ τὴν ἐν τῷ Πειραιῷ τῶν νεῶν καταφυγὴν ἠγγέλθη. καὶ ἀθυμήσαντες, ὅτι, πρῶτον ἀπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου, ἔπταισαν, τὰς ναῦς [τὰς] ἐκ τῆς ἑαυτῶν οὐκέτι διενεοῦντο πέμπειν, ἀλλὰ καὶ τινὰς προανηγμένας μετακαλεῖν.

tamen, sed et; sed ipsorum quoque aliquot ceciderant.

Ἐς τὸ νησίδ. — ἐν ᾧ, rel.] Dictum pro: ἐς τὸ νησίδιον οὐ πολὺ ἀπέχον, ἐν ᾧ ἐστρατοπεδεύοντο· ut Latini: libri, quos multos scripsit, liberi, quos bene eductos habet, pro: libri multi, quos scripsit, liberi bene educti, quos habet. Aut, commate posito, quod feci, post ᾧ et ἀπέχοντι, ad ἀπέχοντι int. ὡς, ἅτε, ut, quippe, tanquam. Illud prætulero, ut Græcum magis, et Thucydide dignis.

Εἰρητὸ γ. — πέμψαι] Trajectio hæc est, qua sensum, qui hunc ordinem poscat: εἰρητὸ (pro ἐνετέταλτο, προσετέτακτο,) Ἄλκαμ. ὑπὸ τ. ἐφόρ. ἰππέα πέμψαι, ὅταν γέν. τοῦτο. Neque enim ad εἰρητὸ referantur verba ὅταν γέν. τοῦτο, sed ad πέμψαι. Maxime turbant interjecta verba, Ἄλκαμ. ὑπὸ τ. ἐφόρ. Germanus tamen vix senseris perturbationem, qui ὅταν verteris, auf den Fall, wenn, rel. Hoc enim retuleris ad εἰρητὸ. Er hatte auf den Fall Befehl. Sed nimirum Græce sic non potest.

Ἐν τῷ Πειραιῷ] Pro, εἰς τὸ Πειραιόν, ad καταφυγὴν, qs. οὔσαν ἐκεῖ, per fugium, quod ibi haberent. Ita 1 Thess. 4. 7. Deus nos

vocavit (Christianos fecit) ἐν ἀγιασμῷ, p. εἰς ἀγιασμόν. ut præc. ἐπὶ ἀκαθαρσία, ad impuritatem. 1 Cor. 7. 15. extr. ἐν εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ θεός, p. εἰς εἰρήνην· et contra Luc. 7. 50. σορεύου εἰς εἰρήνην, p. ἐν εἰρήνῃ· ex Ebr. 7 et 8.

Τ. ναῦς τὰς ἐκ τ.] Sane Thucydideum est τὰς ad ἐκ, brevitate Nostro solita, ut hic paullo aliena: τὰς ναῦς τὰς ἐν τῇ ἑαυτῶν (οὔσας) οὐκ ἐπι πέμπειν ἐξ αὐτῆς. Nam et omisso altero τὰς, prius tamen τὰς ad ναῦς, nisi redundat Articulus, ad ἐκ relatum, eodem modo fuerit explicandum.

Ἄλλὰ καὶ] Intell. οὐ μόνον δὲ (τοῦτο), ἀλλὰ καὶ, rel. Illud οὐ μόνον δὲ Paulus ita præmittere amat: Rom. 5. 3. init. 9. 10. init. 8. 25. init. (ubi vel τοῦτο intellexeris, vel αὐτὴν, ἐκείνην) 2 Cor. 8. 19. init. Illud οὐ μόνον apud Nostrum hic etiam intellexeris ad διεν. οὐκ ἐπι πέμπ. aut ἀλλὰ καὶ reddideris, quin etiam, atque adeo: ja so gur; (auch;) ut 1 Pet. 3. 14. init. et fortassis ac suo modo Gal. 1. 8. init. nbi tamen non opus, etiamsi ἀλλὰ καὶ retuleris ad verba vs. 7. ὃ οὐκ ἐστίν ἄλλο.

Μετακαλεῖν] Pro Medio; suas, et ad se. μετὰ hic est retro, ut in μεταστρέψαι.

ιβ'. 12. Γνούς δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης, πείθει αὐτὸς Ἐνδιον καὶ τοὺς ἄλλους Ἐφόρους, μὴ ἀποκνηῆσαι τὸν πλοῦν, λέγων, ὅτι φθίσονται πλεύσαντες, πρὶν τὴν τῶν νεῶν συμφορὰν Χίους αἰσθῆσθαι, καὶ αὐτὸς, ὅταν προσβάλῃ Ἰωνία, ῥαδίως πείσειν τὰς πόλεις ἀφίστασθαι, τὴν τε Ἀθηναίων λέγων ἀσθένειαν, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων προθυμίαν· πιστότερον γὰρ ἄλλων φανεῖσθαι. Ἐνδῶ τε αὐτῷ ἰδίᾳ ἔλεγε καλὸν εἶναι, δι' ἐκείνου ἀποστῆσαι τε Ἰωνίαν, καὶ βασιλέα ξύμμαχον ποιῆσαι Λακεδαιμονίοις, καὶ μὴ Ἄγιδος τὸ ἀγώνισμα τοῦτο γενέσθαι· ἐτύγχανε γὰρ τῷ Ἄγιδι αὐτὸς διάφορος ὢν. καὶ ὁ μὲν, πείσας τοὺς τε ἄλλους Ἐφόρους καὶ Ἐνδιον, ἀνήγετο ταῖς πέντε ναυσὶ μετὰ Χαλκιδέως τοῦ Λακεδαιμονίου· καὶ διὰ τάχους τὸν πλοῦν ἐποιοῦντο.

ιγ'. 13. Ἄνεκομίζοντο δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας Πελοποννησίων ἐκκαίδεκα νῆες, αἱ μετὰ Γυλίππου ξυμπολεμήσασαι, καὶ περὶ τὴν Λευκαδίαν ἀποληφθεῖσαι, καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν, ὧν ἦρχεν Ἴπποκλῆς Μενίππου, φυλακὴν ἔχων τῶν ἀπὸ τῆς Σικελίας νεῶν. αἱ γὰρ λοιπαὶ, πλὴν μιᾶς, διαφυγοῦσαι τοὺς Ἀθηναίους, κατέπλευσαν εἰς τὴν Κόρινθον.

ιδ'. 14. Ὁ δὲ Χαλκιδεὺς καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, πλέοντες, ὅσοις τε ἐπιτύχοιεν, ξυνελάμβανον, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι· καὶ προσβαλόντες πρῶτον Κωρύκῃ τῆς ἠπείρου, καὶ ἀφέντες ἐνταῦθα αὐτοὺς, αὐτοὶ μὲν προξυγγεγόμενοι τῶν ξυμπρασόντων Χίων τισὶ, καὶ κελεύόντων καταπλεῖν μὴ προειπόντας

λέγει] Colon cum esset in Edit. Duck. post ἀφίστασθαι ego λέγων interpretabar, intell. ἄμα, pro, καὶ ἔλεγε· da er ihnen zugleich vorstellte; Portum miratus, vertentem: se enim commemoraturum. Non coherere. tamen satis, videbam. Nam quid Ephoris memoraret Lacedaemoniorum vires? Nec futuro, φαῖσθαι, congruebat. Quare comma posui post ἀφίστασθαι, ut λέγων penderet a πείσειν. Unde appareat, quantum sit in accurata interpunctione. Brevius tamen verteret Port. commemoranda Athen. infirmitate, rel.

Πιστότερον] Camer. πιστότεροι. Sed de se solo loquitur; forte πιστότερος. Ita suadent praecedentia, λέγων, et αὐτὸς ὅταν προσέειπεν Ἰωνία. Duck.

Αἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας; rel.] Scil. venire

jussu; Aut rursus, per Synchysis, cum brevitate, αἱ νῆες (αἱ) ἐν τῇ Σικελίᾳ ἦλθον ἐξ αὐτῆς.

Κοπεῖσαι] Veritate. Demosthenes II. Olynth. p. 14. apud Stephanum: Κοπετόμενοι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω καὶ κάτω, i. e. ut ibi Scholiastes, ταλαιπωρούμενοι. Hesychius: κοπετομένοι, ταλαιπωρούμενοι. Duck.

Ἴπποκλῆς] Ἰπποκλῆς Gr. At Ἴπποκλῆς, sed a nostro diversus, alicubi apud Plutarchum memoratur. WASS.

Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι] Pro ἕνεκα τοῦ. Ita saepe Thucydides. Ad Stephani Append. ad Scripta de Dial. p. 181. Quae de Coryco in Var. Lect. scribantur, sumta sunt e Stephano de Urbib. Duck.

ἐς τὴν πόλιν, ἀφικνοῦνται αἰφνίδιοι τοῖς Χίοις. καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἐν θαύματι ἦσαν καὶ ἐκπλήξει τοῖς δ' ὀλίγοις παρεσκευάστο, ὥστε βουλήν τε τυχεῖν ξυλληγομένην, καὶ, λεγομένων λόγων ἀπὸ τοῦ Χαλκιδέως καὶ Ἀλκιβιάδου, ὡς ἄλλαι τε νῆες πολλαὶ προσπλεύουσι, καὶ τὰ περὶ τῆς πολιορκίας τῶν ἐν τῷ Πειραιῶ νεῶν οὐ δηλωσάντων, ἀφίστανται Χῖοι, καὶ αὖθις Ἐρυθραῖοι, Ἀθηναίων· καὶ μετὰ ταῦτα, τρισὶ ναυσὶ πλεύσαντες, καὶ Κλαζομενάς ἀφιστᾶσι. διαβάντες δὲ οἱ Κλαζομένιοι εὐθὺς εἰς τὴν ἠπειρον, τὴν Πολίχναν ἐτείχιζον, εἴ τι δεοὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τῆς νησίδος, ἐν ἣ οἰκοῦσι, πρὸς ἀναχώρησιν. καὶ οἱ μὲν ἀφεστῶτες πάντες ἐν τειχισμῶ ἦσαν καὶ παρασκευῇ πολέμου.

ΙΕ. 15. Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας ταχὺ ἀγγελία τῆς Χίου ἀφικνεῖται· καὶ νομίσαντες, μέγαν ἤδη καὶ σαφῆ τὸν κίνδυνον σφᾶς περιεστάναι, καὶ τοὺς λοιποὺς ξυμμάχους οὐκ ἐδελήσειν, τῆς μεγίστης πόλεως μεδεστηκυίας, ἠσυχάζειν, τὰ τε χίλια τάλαντα, ὧν διὰ παντὸς τοῦ πολέμου ἐγλίχοντο μὴ ἀψασθαι, εὐθὺς ἔλυσαν τὰς ἐπικειμένους ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψήφισαντι, ὑπὸ τῆς παρουσίας ἐκπλήξεως, καὶ ἐψηφίσαντο κινεῖν, καὶ ναῦς πληροῦν μὴ ὀλίγας· τῶν τε ἐν τῷ Πειραιῶ ἐφορμουσῶν τὰς μὲν ὀκτῶ ἤδη πέμπειν, αἱ, ἀπολιποῦσαι τὴν φυλακὴν, τὰς μετὰ Χαλκιδέως διώξασαι καὶ οὐ καταλαβοῦσαι, ἀνακεχωρήκεσαν· (ἦρχε δὲ αὐτῶν Στραμβιχίδης Διοτίμου·) ἄλλας δὲ οὐ πολὺ ὕστερον βοηθεῖν δώδεκα μετὰ Θρασυκλέους, ἀπολιπούσας καὶ ταύτας τὴν ἐφόρμησιν. τὰς τε τῶν Χίων ἑπτὰ ναῦς, αἱ αὐτοῖς ξυνεπολιόρκουν τὰς ἐν τῷ Πειραιῶ, ἀπαγα-

Αὔθις] Porro, deinde, itidem (so weiter). Ita πάλιν sapius Paullo, alibi, alio loco, praeterea.

Πολίχ.] De Polichna v. Wessel. ad Hierocl. Synecd. 662. Gottl.

Ἀγγελία τῆς Χίου] Nuncius de Chio. Sophocles Ajac. v. 221. Οἷαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθάνος ἀγγελίαν, Et v. 1017. Ὅξεϊα γὰρ σου βάξις ἄς θεοῦ τινὸς διπλᾶ· Ἀχαιοὺς πάντας. Confer supra II. 45. Duck.

Τῆς Χίου] V. Phil. Thuc. P. p. 42. (lit. h.) 43. et Abresch. ad h. l.

Μεδιστηκ.] Cum a) defecisset ab ipsis, b) ad Peloponnesios sese convertisset. Gal. 1. 6. μεταπίθεσθε α) ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ἑμᾶς b) εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον.

Τὰ χίλια τάλ.] Scil. κατὰ, vel pro περὶ τῶν χιλίων τάλαντων, ad ἔλυσαν τὰς ζημίας, quod attinet illa mille tal. Anacoluthon sane est; et debebat: τὰ χιλ. τάλ. εὐθὺς λύσαντες τὰς ζημίας, ἐψηφίσαντο κινεῖν. Et sic intelligenda verba, ἔλυσαν τὰς ζημ. καὶ ἐψηφ. κιν. ut apud Terent. Adelph. tu illas, abi, et transduce, i. e. tu, abiens, (ut sic minus Latine loquar, ἀπίων,) illas trans. Similiter distracta Nostro compages, utut minus asperè, at per καὶ tamen, 1. 142. post init. qs. per Hendiadyn: ἐπιτειχίζειν τε καὶ καλοῦεν ἡμᾶς, pro, ἐπιτειχίζοντας καλοῦεν. V. Phil. Thuc. P. p. 213. (extr. ¶) 214. κινῆν hic est uti pecunia, qs. non pati repositam conquiescere; ut 1. 143. iuit.

γόντες, τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἔλευθέρους κατέδησαν. ἑτέρας δ' ἀντὶ πασῶν τῶν ἐπελθουσῶν νεῶν ἐς τὴν ἐφόρμησιν τῶν Πελοποννησίων, διὰ τάχους πληρώσαντες, ἀντέπεμψαν, καὶ ἄλλας διενοοῦντο τριάκοντα πληροῦν. καὶ πολλή ἦν προθυμία, καὶ ὀλίγον ἐπράσσετε οὐδὲν ἐς τὴν βοήθειαν τὴν ἐπὶ τὴν Χίον.

ιστ'. 16. Ἐν δὲ τούτῳ Στρομβιχίδης ταῖς οὐκτὼ ναυσὶν ἀφικνεῖται ἐς Σάμον, καὶ, προσλαβὼν Σαμίαν μίαν, ἔπλευσεν ἐς Τέων, καὶ ἠσυχάζειν ἤξιόν αὐτούς· ἐκ δὲ τῆς Χίου ἐς τὴν Τέων. καὶ ὁ Χαλκιδεὺς μετὰ τριῶν καὶ εἴκοσι νεῶν ἐπέπλει, καὶ ὁ πεζὸς ἅμα, καὶ ὁ Κλαζομενίων καὶ Ἐρυθραίων, παρήει. προαισθόμενος δὲ ὁ Στρομβιχίδης, προανήγετο· καὶ μετωρισθεῖς ἐν τῷ πελάγει, ὡς ἑώρα τὰς ναυς πολλὰς τὰς ἀπὸ τῆς Χίου, φυγὴν ἐποίητο ἐπὶ τῆς Σάμου. αἱ δὲ ἐδίωκον. τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τήϊοι τοπρῶτον οὐκ ἐσδεχόμενοι, ὡς ἔφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο. καὶ ἐπέσχον μὲν οἱ πολλοὶ, καὶ Χαλκιδεῖα ἐκ τῆς διώξεως περιμένοντες. ὡς δὲ ἐχρόνιζε, κατῆρου

T. ἐφόρμ. τ. Πελ.] Pro eis (πρὸς) τοὺς Πελοποννησίους. Neutrum enim est Verb. ἐφορμαῖν, cui τινί, Dat. subjicitur.

Πελοποννησίων] Marg. Λακεδαιμονίων, minus recte, si numerum spectes, sin vero dignitatem et primatum, non male; respice ad §. 3. Peloponnesi gentes septem, Herodot. VIII. 73. sed fere sub Spartanis jam a tempore Herodoti. Cæterum Historici Πελοπόννησον scribunt: quidam νῆσον ἀπλῶς. Olim ex regibus Apie, Pelasgo, Argo, varia traxit nomina, de quibus ad Stephanum, Etymol. p. 122. 10. Schol. Pind. p. 445. Apollodor. II. 1. Schol. Homeri II. ἀ. 30. Schol. Theocrit. ιε. 92. Dionysius v. 403. Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ἀπιδεῖ etc. Ἀκρῶ μὲν γὰρ εἰοικεν ἐργάμενος στενὸς Ἰσθμὸς πρὸς Βορρῆν, καὶ κοινὸν ἐφ' Ἑλλάδος ἵχνος εἶναι, etc. Ibi repono ex 6. Mss. ξυῖον, Ionicum. Ejus loca non σῶλεις, sed χῶρας, nominat Homerus; de qua re consule Strabonem VIII. p. 337. et Pausan. 710. Dionys. Halic. p. 9. 24. Pro Πελασγίδος αἴης apud Dionysium v. 687. Stephani Codex frustra obtrudit Λακωνίδος, quod merum est interpretamentum. Avienus: regna Pelasgum. WASS.

Ἐς τὴν βοήθειαν ἐπὶ τὴν Χίον] Valla vertemat, ad succurrendum Chio. Stephanus adnotat: intellige, ad succurrendum sibi adversus Chium rebellantem. Fortasse non male, ad resistendum Chio. Est autem ad verbum:

Nihilque exiguum ad resistendum Chio fiebat. Ita ille. Scholiastes βοήθειαν exponit μάχην. Acacius bene expressit sententiam: nec quidquam parvum adversus Chium aut segne moliebantur. Nam in phrasi βοηθεῖν ἐπὶ τινά accusativus et amicum et inimicum notat. Priori significatione Thucydides III. 97. Βεβοηθηκότες γὰρ ἦδη ἦσαν ἐπὶ τὸ Αἰγίτιον. et alibi sæpissime. Posteriore IV. 25. βοηθοῦντες ἐπὶ τοὺς Μεσσηνίους, i. e. κατὰ τοὺς Μεσσηνίους, adversus Messanenses. Et. IV. 108. Ἐθάβρου, καὶ ἐπίστεινον, μηδένα ἂν ἐπὶ σφᾶς βοηθῆσαι. DUCK.

Ταῖς οὐκτὼ ν.] Ad ταῖς int. σύν. Et hic redundat Artic.

Ἐκ δὲ τῆς Χίου ἐς τὴν Τέων. καὶ ὁ Χαλκιδεὺς] Recte Portus tollit distinctionem, sententia ipsa postulante. Ea etiam abest a Gr. et in Cass. recens corrector distinctionem minimam post Τέων posuerat. DUCK.

Καὶ ὁ Κλαζ.—παρήει] Καὶ repetitum hic est, non sane ex usu Græco, τε et καὶ poscente, ut Lat. et, et, cum, tum. παρήει hic est προσήει, ἐπήει. Sapius enim παρὰ Nostro est πρὸς: ut L. 1. παρὰ τοὺς Ἀθηναίους ὡς βέβαιον ὄν, ἐχάρουν. Verte, incedebat. Quid si scripsit Thuc. παρῆν;

Ἐπὶ τῆς Σ.] Pro, ἐπὶ τὴν Σάμον, ut c. 11. τὴν ἐν τῷ Πειραιῷ καταφυγὴν, pro eis τῶν Πειραιῶν.

αὐτοὶ τὸ τεῖχος, ὃ ἀνωκοδόμησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τῆς Τηϊῶν πόλεως πρὸς ἠπειρον. Ξυγκαθάρουν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν βαρβάρων ἔπειθόντες οὐ πολλοὶ, ὧν ἤρχεν ὁ Τάγης, ὑπαρχος Τισσαφέρους.

ΙΖ'. 17. Χαλκιδεὺς δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ὡς κατεδίωξαν εἰς Σάμον Στρομβιχίδην, ἐκ μὲν τῶν ἐκ Πελοποννήσου νεῶν τοὺς ναύτας ὀπλίσαντες, ἐν Χίῳ καταλιμπάνουσιν· ἀντιπληρώσαντες δὲ ταύτας τε ἐκ Χίου, καὶ ἄλλας εἴκοσιν, ἔπλεον εἰς Μίλητον, ὡς ἀποστήσοντες. ἐβούλετο γὰρ ὁ Ἀλκιβιάδης, ὧν ἐπιτήδειος τοῖς προεστῶσι τῶν Μιλησίων, φθάσαι τάς τε ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ναῦς προσαγαγόμενος αὐτοὺς, καὶ Χίοις καὶ ἑαυτῷ καὶ Χαλκιδεῖ, καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδίῳ, ὡς περ ὑπέσχετο, τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι, ὅτι πλείστας τῶν πόλεων μετὰ τῆς Χίων δυνάμεως καὶ Χαλκιδέως ἀποστήσας. λαθόντες οὖν τὸ πλείστον τοῦ πλοῦ, καὶ φθάσαντες οὐ πολὺ τὸν τε Στρομβιχίδην καὶ τὸν Θρασυκλέα, ὃς ἔτυχεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν δώδεκα ναυσὶν ἄρτι παρῶν καὶ Ξυνδιώκων, ἀφιστᾶσι τὴν Μίλητον. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ πόδας μιᾶς δεούσαις εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες, ὡς αὐτοὺς οὐκ ἐδέχοντο οἱ Μιλησίοι, ἐν Λαδῇ τῇ ἐπικειμένη νήσῳ ἐφώρμουν. καὶ ἡ πρὸς βασιλέα Ξυμμαχία Λακεδαιμονίοις ἡ πρώτη, Μιλησίων εὐθύς ἀποστάντων, διὰ Τισσαφέρους καὶ Χαλκιδέως ἐγένετο ἤδε.

T. Τηϊῶν π.] Seu ad τεῖχος retuleris Genit. πόλεως, seu ad ἠπειρον, utrobique incommodet. Nam quæ sit ἠπειρος, continens (terra) Teiorum, aut quid sit? Ad πόλεως autem relatus, dirimitur verbis, ὃ ἀνωκοδ. οἱ Ἀθην. neque, aut extractos ab Atheniensibus muros Teæ urbis, aut ab ipsis incolis dejectos, conveniat. τεῖχος est munimentum (Befestigung, Schanze, Redoute); et τῆς πόλεως, relatum ad ἀνωκοδόμησαν, (id quod ipse positus suaserit,) int. κατὰ, ἐπὶ τ. πόλ. contra urbem; imminens urbi, ad coercendam illam, impositum ab Athen. ut c. 15. ἐφόρμησις τῶν Πελοποννησίων, p. ἐπὶ τοὺς Πελοποννησίους, contra Peloponnesios. πρὸς ἠπειρον Asia, puto, cui vicinior Teos. Nam alioqui continentem ex omni parte spectat insula; nisi, qua alias insulas habeat propiores. ἀνωκοδομένην hic est pro simplici, vel ab ἀνω, non ab ἀνά, ut ἀναβαίνειν, ἀνεγείρειν, rel.

Ἀντιπλ.] Ἀντὶ h. l. sign. in locum nautarum, ex illis navibus evocatorum, vel alio translatorum.

Κατὰ πόδας] *Cursu, celeri impetu*. Unum obs. quod de navibus hic dicatur; sed nimirum non urgenda ποδῶν notio, quæ celeritatem tantum notet *cursus*; qui et *navibus* tribuatur.

Βασιλέα] βασιλεὺς fere apud Nostrum. Quibusdam, ut scriptoribus sacris, additur μέγας. Plato de Legibus III. p. 816. σχεδὸν ἐκ γὰρ τοσοῦτου βασιλεὺς ἐν Πέρσαις οὐδεὶς πῶν ΜΕΤΑΣ γέγονεν ἀκηθῶς, πλὴν γὰρ ὈΝΟΜΑΤΙ. WASS. Plerisque sine discrimine βασιλεὺς, et μέγας βασιλεὺς pro Rege Persarum dicitur. Adī vel solum Aristophanem Plut. v. 170. Equit. 476. Acharu. 61. 65. et 647. Add. Brisson. I. de Regno Persar. in princ. et Heraldum II. Adversar. 15. Duck.

Ἡ πρώτη] Int. αὐτῇ, (οὔσα) ἡ πρ. Nam, quod infr. sequ. ἤδε, non sign. hac, ista, sed talis, hujusmodi, i. e. his legibus.

Μιλησ. εὐθ. ἀποστ.] Pro, εὐθύς Μιλ. ἀπ. Neque enim sensus est: cum Milesii statim defecissent; (nempe ab Atheniensibus, qs. a nobis, quia loquitur civis Athen.) sed statim post Milesiorum defectionem.

ἡ. 18. “ΕΠὶ τοῖσδε ζυμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρην Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ζύμμαχοι. Ὀπόσην χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει, καὶ οἱ πατέρες οἱ βασιλέως εἶχον, βασιλέως ἔστω· καὶ ἐκ τούτων τῶν πόλεων ὅποσα Ἀθηναῖοις ἐφοῖτα χρήματα, ἢ ἄλλο τι, κωλύοντων κοινῇ βασιλεὺς καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ζύμμαχοι, ὅπως μήτε χρήματα λαμβάνωσιν Ἀθηναῖοι, μήτε ἄλλο μηδέν. καὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀθηναίους κοινῇ πολεμούντων βασιλεὺς καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ζύμμαχοι· καὶ κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὴ ἐξέστω ποιεῖσθαι, ἢν μὴ ἀμφοτέροις δοκῆ, βασιλεῖ καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ζυμμαχοῖς. ἢν δέ τινες ἀφιστῶνται ἀπὸ βασιλέως, πολέμιοι ἔστωσαν καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ζυμμαχοῖς· καὶ, ἢν τινες ἀφιστῶνται ἀπὸ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ζυμμαχῶν, πολέμιοι ἔστωσαν βασιλεῖ κατὰ ταυτά.”

Ἰ. 19. Ἡ μὲν ζυμμαχία, αὕτη ἐγένετο. μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Χῖοι εὐθύς, δέκα ἐτέρας πληρώσαντες ναῦς, ἔπλευσαν εἰς Ἀναίαν, βουλόμενοι περὶ τε τῶν ἐν Μιλήτῳ πυθέσθαι, καὶ τὰς πόλεις ἅμα ἀφιστάναι. καὶ, ἐλθούσης παρὰ Χαλκιδέως

Ἐπὶ τοῖσδε] Vid. Marm. Oxon. Polybius III. 22. Ἐπὶ τοῖσδε φιλιαν εἶναι Ῥωμαίους, καὶ Καρχηδονίους. et Cap. 24. p. 486. κατὰ τὰδε. W. Thucydides III. 114. Σπονδὰς καὶ ζυμμαχίαν ἐποίησαντο—ἐπὶ τοῖσδε. Euripides Alceest. v. 375. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χεῖρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου. Ἐπὶ τοῖσδε Aristophanes Plut. v. 1169. Thucydides IV. 16. et 69. et Lucianus I. Ver. Histor. pag. 651. Κατὰ τὰδε Thucydides V. 18. Σπονδὰς ἐποίησαντο—κατὰ τὰδε. Et ibid. Cap. 47. Et κατὰδε ibid. Cap. 77. 79. DUCK. Ita L. 1. in. πρῶτον (γὰρ) ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν ἦσαν οἱ βασιλεῖς, ita, ea lege, ea conditione, ut haberent certa commoda; et alibi, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ (μερίδι, μοίρᾳ), ea lege, ut parem quisque et similem sortem, partem, ferret. 1 Thess. 4. 7. Non vocavit nos Deus, Christianos fecit, ἐπὶ ἀναθαρσία, ea lege, ut liceret flagitiis inquinari, ἀλλ' ἐν (pro ἑφ') ἀγιασμῷ, ea conditione, ut sancte viveremus.

Ὀπόσα] Pro εἰ τινα, si qua; nam infr. sequi, vel μήτε χρήματα λαμβάνωσιν. Verbo ergo, et Apodosi, caret illud ὅποσα, et sequi debebat, ταῦτα.

Κωλύοντων] Pro κωλύεωσαν. Xen. Mem. S. 4. 1. extr. δοκιμαζόντων, pro δοκιμαζέτωσαν.

Ἀμφοτέροις] Σημείωσαι, dixerit Scholiast. memorandum sane, quod ἀμφοτέροις sint: 1) rex (Pers.) 2) a) Lacedaemonii, et b) eorum socii, ἡμισὴ nimirum partem alteram

uncti efficiebant hi duo; cum praesertim principes essent Lacedaemonii, quorum auspiciis cuncta hic agerentur.

Ἀπὸ βασιλέως] Ἀπὸ τοῦ βασιλέως Cl. non male. WASS.

Κατὰ ταυτά.] Κατὰ ταῦτα μὲν ἡ ζυμμαχία αὕτη ἐγένετο Cl. sed ταῦτα statim sequitur. WASS. κ. ταῦτα an κ. ταῦτα, legas, et hanc alteram lectionem continues initio Cap. 19. αὕτη ἡ ζυμ. interpretis magis fuerit constituisse, quam Critici, qui proprie dicatur. Quippe, accentibus et interpunctione sublata, nec Linguae usus, nec tenor orationis, utram libet amplecti Lect. vetuerit; ut ne Interpres quidem discernere satis queat. κατὰ ταῦτά vix abesse posse a prioribus videatur, pro ἰμοίως, similiter, eodem modo, vicissim. Nec tamen, per αὕτη sic incipi novam sectionem, Thucydideum satis, ne Graecum quidem; scriberetur enim, τοιαύτη μὲν. Certe αὕτη pro τοιαύτη intelligendum. Nec rursus placeat κατὰ ταῦτα αὕτη, rel. ut, aesthetice magis, et sensum quemdam (Gefühl) secutus, non Grammaticae aut Logice, amplectar Duckero quoque probatum κατὰ ταῦτά, cum praesertim μὲν additum vocabulo ζυμμαχίᾳ jubeat plane αὕτη pro τοιαύτη positum interpretari.

Ἡ μ. ζυμμ.] V. ad C. 18 extr. ad vv. κατὰ ταῦτά.

Ἐς Ἀναίαν] Vid. ad Lib. III. Cap. 19. D.

ἀγγελίας αὐτοῖς, ἀποπλεῖν πάλιν, καὶ, ὅτι Ἀμόργης παρ-
έσται κατὰ γῆν στρατιᾶ, ἔπλευσαν ἐς Διὸς ἱερόν· καὶ καθ-
ορῶσιν ἐκκαίδεκα ναῦς, αἷς, ὕστερον ἔτι Θρασυκλέους, Διομέ-
δων ἔχων ἀπ' Ἀθηνῶν προσέπλει. καὶ, ὡς εἶδον, ἔφευγον μιᾶ
μὲν νηὶ ἐς Ἐφεσον, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τῆς Τέω. καὶ τέσσαρας
μὲν κενὰς οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνουσι, τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν γῆν
φθασάντων· αἱ δ' ἄλλαι ἐς τὴν Τηϊῶν πόλιν καταφεύγουσι.
καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς Σάμου ἀπέπλευσαν· οἱ δὲ Χῖοι,
ταῖς λοιπαῖς ἀναγαγόμενοι, καὶ ὁ πεζὸς μετ' αὐτῶν, Λέβε-
δον ἀπέστησαν, καὶ αὐτῖς Ἐράς. καὶ μετὰ τοῦτο ἕκαστοι
ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, καὶ ὁ πεζὸς, καὶ αἱ νῆες.

κ'. 20. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους αἱ ἐν τῷ Πειραιῷ εἴκοσι
νῆες τῶν Πελοποννησίων, καταδιωχθεῖσαι τότε, καὶ ἐφορμού-
μεναι ἴσῳ ἀριθμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἐπέκπλου πωησάμεναι
αἰφνίδιον, καὶ κρατήσασαι ναυμαχίᾳ, τέσσαράς τε ναῦς λαμ-
βάνουσι τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀποπλεύσασαι ἐς Κερχραιᾶς, τὸν
ἐς τὴν Χίον καὶ τὴν Ἰωνίαν πλοῦν αὐτῖς παρεσκευάζοντο.
καὶ ναύαρχος αὐτοῖς ἐκ Λακεδαιμόνος Ἀστύοχος ἐπῆλθεν,
ὥπερ ἐγίνετο ἤδη πᾶσα ἡ ναυαρχία. ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ
ἐκ τῆς Τέω πεζοῦ, καὶ Τισσαφέρους αὐτὸς στρατιᾶ πα-
ραγενόμενος, καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν τῇ Τέω τεῖχος, εἴ τι
ὑπελείφθη, ἀνεχώρησε. καὶ Διομέδων, ἀπελθόντος αὐτοῦ,
οὐ πολὺ ὕστερον δέκα ναυσὶν Ἀθηναίων ἀφικόμενος, ἐσπεί-
σατο Τηϊοῖς, ὥστε δέχεσθαι καὶ σφᾶς. καὶ παραπλεύσας

Ἄγγελ.] Diligam habet hoc vocab. ad
ἀποπλεῖν sign. jussum; ad, ὅτι Ἀμόργης,
sign. nuntium. In παρέσται στρατιᾶ, du-
rius hic, omis. σύν.

Ἄς ὕστερ. rel.] Ordo est, ad sensum: αἷς
Διομ. ἔχων, προσέπλει ἀπ' Ἀθηνῶν, ὕστερον ἔτι
Θρασ. Neque enim ad ἔχων pertinet ὕστερον,
verum ad προσέπλει. ut qs. in Parenthesi acci-
pienda sint verba, ὕστ. ἔτι Ὁρ.

Ἐπὶ τῆς Τέω] Τέως, non Τῆας, Stephans.
Vide Harpocrationem pag. 202. WASS. ἔ.
τῆς Τέω, pro ἐπὶ τὴν Τέων· uti mox, ἐπὶ τῆς
Σάμου ἀπέπλω.

Ταῖς λοιπαῖς ἀναγαγόμεναι] Ναυσὶν addunt
omnes Mss. et Edd. ante Stephani secun-
dam, quam Portus et Hudsons sequuti sunt.
Habet magnam speciem glossæ; et mihi
difficile est, credere, a Thucydide potius
esse, quam ex interpretatione. DUCK.

Ἐφορμ.] Passive hic positum verb. ἐφορ-

μῆν, quod proinde et Accusat. habere possit,
et Subst. ἐφορμητις Genit. regere; per Hy-
pallagen, ut triumphata Corintho, Virg. Æn.
6. 837. pro, triumpho de illa acto; i. e.
victa Corintho.

Ὡπερ ἐγίνετο.] Non usitata sane struc-
tura, pro, ὡπερ, vel, ἐφ' ὧπερ ἐγίνετο. ἡ ναυαρχί-
α et mirum, nihil Codd. variare. ἤδη rursus
hic est nunc (nuncmehr).

Ἄναχ. — τοῦ ἐκ τ. τ. π.] Pro, ἀναχ. τοῦ
ἐν τῇ Τέω (ὄντος) πεζοῦ ἐκ τῆς Τ. per Synchron.
certe, pro, ἀναχ. τοῦ πεζ. ἐκ τ. Τέω.

Ἐσω. Τη.] i. e. πρὸς τοὺς Τηϊοὺς, cum
Teis. Neque enim ipse Diomedon quidquam
promittebat Teis aut recipiebat, sed, ab illis
spondere sibi, jubebat ac stipulabatur.

Καὶ σφᾶς] Qs. simul cum Peloponnesiis,
ut utrique insulam obtinerent; aut, quia ab-
scosserent Peloponnesii, καὶ sign. nunc ipsos,
vicissim. Illud præplacet, ut et verbis aptius,

ἐπὶ Ἐράς, καὶ προσβαλὼν, ὡς οὐκ ἐλάμβανε τὴν πόλιν, ἀπέπλευσεν.

κά. 21. Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ ἦ ἐν Σάμῳ ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, μετὰ Ἀθηναίων, οἱ ἔτυχον ἐν τρισὶ ναυσὶ παρόντες. καὶ ὁ δῆμος ὁ Σαμίων διακοσίους μὲν τινὰς τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε· τετρακοσίους δὲ φυγῆ ζημιώσαντες, καὶ αὐτοὶ τὴν γῆν αὐτῶν καὶ αἰκίας νειμάμενοι, Ἀθηναίων τε σφίσι αὐτονομίαν μετὰ ταῦτα, ὡς βεβαίοις ἤδη, ψηφισαμένων, τὰ λοιπὰ διώκουσιν τὴν πόλιν, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδοσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν.

et rei; neque enim plane extra potestatem Peloponnesiorum relinquebatur Teos.

Ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς] Non temere est, quod Clarend. et Cass. præpositionem omitunt. Stephanus monet, adnotandum esse, verbale hic retinere casum verbi sui. Hoc crebrum est in Thucydide: V. 18. Διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους. VI. 76. Περὶ δὲ οἱ μὲν σφίσι ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ καταδουλώσεως (τῷ Μίδῳ ἀντίστρατον). Adde quæ ad V. 46. dicta sunt. DUCK.

Ἐν τ. γ.] Usitatus tamen, σὺν omitti, quam ἐν addi; nec Latini: in navibus adeptant.

Διακοσίους μὲν τινὰς] Mss. et Interpres ἐς διακοσίους. recte. WASS. Hoc tutius ex auctoritate omnium Mss. et Edd. ante Steph. 2. recipi potest, quam paulo ante ναυσί. Stephanus loco ab Hudson in Var. Lect. adnotato dicit, Latini sermonis consuetudinem non pati, ut adjectivum aliquo ea significatione usurpemus. Sed vid. Taubmannum et Lambinum ad Plant. Menechm. V. 5. 57. et Gronovium ad Gell. III. 7. DUCK.

Ὡς βεβ. ἤδη] Rursus ἤδη est *non meher*, tali pigrore, tali facto, quo et a principibus, hostiliter ejectis, et a Lacedæmoniis, Democratia iniquis, odium periculumque timeant, et Atheniensibus gratum fecissent, Democratia favoribus, quam ipsi ultro inducerent aliis, immo obtruderent.

Τὰ λοιπὰ] Jam porro, deinde (*vennun an*); aut int. κατὰ, ἐς τ. λ. in reliquis quoque rebus et partibus. (Hic quis temporum similitudinem non agnorit, magnitudine tantum rerum discrimen afferente?)

Τοῖς γεωμόροις] Γεωμόροι non solum Callimacho, qui Hymn. in Jov. v. 74. eos inferioris ordinis, et ὑπὸ χεῖρα πτολιάρχων esse, dicit, et Suida, sed etiam Apollonio Rhodio

I. v. 1214. ubi βούς γεωμόρος, et III. 1386. quæ loca ad Callimachum observavit Spanhemius, Hesychio, et Etymol. M. in v. Πράμνεις sunt *agricolæ*. Apud Dionysium Halic. X. 39. γεωμόροι, coloni, quibus ager dividitur: et νόμος γεωμορικός, lex agraria. Hic in Scholio Codici Reg. vetusta manu adscripto γεωμόροι exponuntur οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ δίδόντες πρὸς ἕκαστον. et in Cass. γεωμόρος, ὁ τὴν γῆν μερίζων. Sed ea interpretatio ab hoc loco aliena est. Nec Portus, hoc sensu, quod in Var. Lect. dicit Hudsonus, γεωμόρους a Thucydide accipi, existimat, sed, quam etiam hanc significationem retulisset, scribit, ex ipsa serie narrationis et sententia loci apertum esse, Thucydidem ita non simpliciter videri appellare τοὺς ἀγροίους, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τοὺς δυνατοὺς, τοὺς ἐν ἀγροῖς οἴκους καὶ κτήματα ἔχοντας. Omnino γεωμόροι iidem sunt, qui δυνατοί, quorum partem a plebe occisam, dicit Thucydides. In Republica Atheniensium quidem Ἐγεμόροι erant secundus quidam ordo civium, et medius inter Εὐπατριδας et Δημοιογεούς. Sed non credo, ostendi posse, apud Samios cives iidem in tres hujusmodi ordines divisos fuisse. Apud Herodotum VII. 155. γεμόροι Syracusanī, quos a plebe et servis urbe pulsos, dicit, et ex eo Dionysius Halic. VI. 62. sunt agrorum et latifundiorum possessores, et iidem, quos hic τοὺς δυνατοὺς vocat Thucydides. Vide Valesium ad Excerpta Peiresciana pag. 229. DUCK.

Οὔτε ἄλλ. οὐδενός] Mira profecto Lectio Cod. Mosqui. pro hisce verbis, καὶ τὸ λοιπὸν. Unde ortam dicamus? An e vs. priore τὰ λοιπὰ; An scripsit aliquis ad verba, quæ sequuntur (οὔτε ἐκδ. οὔτε ἀγαγ. κ. τ. λ. et cetera.

Οὔτε ἐκδ. οὔτε ἀγ.] Scil. τὰς (ἐαυτῶν) θυγατέρας, γυναῖκας. Connubio iis interdictum.

κβ'. 22. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοῦ αὐτοῦ Θέρους, οἱ Χῖοι, ὡς περ ἤρξαντο, οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας, ἀνευ τε Πελοποννησίων πλήθει παρόντες ἀποστῆσαι τὰς πόλεις, καὶ βουλόμενοι ἅμα ὡς πλείστους σφίσι ξυγκινδυνεύειν, στρατεύονται αὐτοί τε τρισκαίδεκα ναυσὶν ἐπὶ τὴν Λέσβον, (ὡς περ εἶρητο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, δεύτερον ἐπ' αὐτὴν ἰέναι·) καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἑλλάσποντον· καὶ ὁ περὶ ἅμα Πελοποννησίων τε τῶν παρόντων καὶ τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων παρῆει ἐπὶ Κλαζομενῶν τε καὶ Κύμης. ἤρχε δ' αὐτοῦ Εὐάλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν, Δεινιάδας περιόικος. Καὶ αἱ μὲν νῆες, καταπλεύσασαι, Μήθυμναν πρῶτον ἀφίστασιν.

κγ'. 23. Ἀστύχος δὲ, ὁ Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, τέσσαρσι ναυσὶν, ὡς περ ὤρητο, πλέων ἐκ τῶν Κερχρειῶν, ἀφικνεῖται ἐς Χίον· καὶ τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἤκοντος, αἱ Ἀττικαὶ νῆες

[ὡς περ εἶρητο] Supra Cap. 8. Illa, καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἑλλάσποντον, ad eandem parenthesisin pertinent. DUCK. ὡς περ hic sign. ὅτι, quia; propter verba et ad verba, δεύτερον ἰέναι, quæ omittenda forent, si ὡς περ, ad στρατεύονται relatum, significaret quemadmodum.

Περίοικος] Minime probabilis est sententia Acacii in Var. Lect. hunc e servis, vel colonis, Cretensium fuisse: si modo ita sensit; de quo non satis liquet. Nulla ratio esse videtur, cur περιόικος hic aliter accipiatur, quam vulgo solet, i. e. pro vicino et accola. Ut I. 17. et sæpe apud alios. Sed tamen Thucydides aliquanto frequentius Lacedæmoniorum, quam ullius alterius populi, περιόικους memorat. I. 101. Οἱ Εἰλωτὲς αὐτοῖς καὶ τῶν περιόικων Θουριάται τε καὶ Αἰθεῖς, ἐς Ἰθάμην ἀπέστησαν. IV. 8. Οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν, καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων. Et sic hujus Lib. Cap. 6. et hoc loco. Nam utrobique περιόικον de homine ex hoc genere περιόικων Lacedæmoniorum accipio. In Cod. Cass. ad Cap. 6. hoc Scholion legitur: Περιόικοι εἰσιν οἱ ὑπὸ κοινῆς γένοισι τῆς Σπάρτης. Hoc verum esse, arbitrator. Nam, περιόικους hos libertate quidem usos fuisse, e Thucyde cognosci potest; alioqui enim eorum opera ad illa, quæ dicit, ministeria usi non fuissent Spartani; item e Plutarcho Lycurg. qui in divisione agri Laconici περιόικοις xxx. millia sortium, Spartanis ix. millia adsignata scribit pag. 80. Sed tamen deteriori conditione, quam cives Spartanos, nec Spartanos appellatos fuisse, constat e Xenoph. Histor. Græc. III. 494. DUCK.

Μήθυμναν πρῶτον ἀφίστασιν] Valla in interpretatione Latina addidit, quæ in Græcis non leguntur: nam ita vertit: primum Methymnam (quo prius pervenere,) deinde, relictis hic quatuor navibus, Mitylenen, (quo cum cæteris navibus venerunt,) ad deficientium impulere. Utrum ex ingenio ita suppleverit, quæ ad sensum perficiendum deesse, putabat, an in exemplari suo ea inveniret, non facile affirmari potest. Sed verosimilis est sententia Porti, locum mutilum esse. Quatuor autem naves Chiorum Methymnæ relictas fuisse, Idem recte ex iis conficit, quæ Thucydides paullo post de fuga navium Chiarum e Methymna post Mitylenas ab Atheniensibus captas, scribit. DUCK. Defectus, vel lacuna, suspicionem ita tollit Abr. ut, postea sic loqui, dicat Thucydidem, tanquam hic jam aliquid de Mitylene quoque attulerit. Qui sane mos est historicorum, deinde reddentium ac veluti expletiuum, quæ superius fuerint memoranda; quæ tamen satis jam intelligantur ex iis, quæ deinde afferunt; ut non videam, quid subegerit Nostram hic addere, quæ loco deinde suo non reticeret.

Ὁ Λακεδαιμόνιος ναύαρχος] Clar. Λακεδαιμονίων. Eadem varietas est V. 3. Infra Cap. 24. Χαλκιδία, τὸν Λακεδαιμόνιον ἀρχοντα. et Cap. 29. Ἐμμοκράτους δὲ ἀντειπόντος τοῦ Συρακουσίου στρατηγού. DUCK.

Πλέων ἐκ τῶν Κερχρειῶν] Laudat hæc, et διττογραφίαν nominis Κερχρεῖαι ostendit Thomas Magister. DUCK.

Τρίτη. ἡμ. αὐτ. ἡκ.] i. e. ὅτε ἦν τρίτη ἡμέρα, ἐξ οὗ (καιροῦ,) vel, ex ἧς, (ἡμέρας) ἦκε. Nempe, quia præterito tempore caret ἡκα.

πέντε καὶ εἴκοσιν ἔπλεον ἐς Λέσβον, ὣν ἤρχε Λέων καὶ Διομέδων. Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. ἀναγαγόμενος δὲ καὶ ὁ Ἀστύχοχος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς οἶφεν, καὶ προσλαβὼν Χίαν ναῦν μίαν, ἔπλει ἐς τὴν Λέσβον, ὅπως ὠφελοῖ, εἴ τι δύναιτο. καὶ ἀφικνεῖται ἐς τὴν Πύρραν, ἐκεῖθεν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ἐς Ἐρεσσον· ἐνθα πυνθάνεται, ὅτι ἡ Μιτυλήνη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αὐτοβοεὶ ἐάλωκεν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι, ὡς περ ἔπλεον ἀπροσδόκητοι, κατασχόντες ἐς τὸν λιμένα, τῶν τε Χίων νεῶν ἐκράτησαν, καὶ ἀποβάντες, τοὺς ἀντιστάοντας μάχῃ νικήσαντες, τὴν πόλιν ἔσχον. ἀπυνθανόμενος ὁ Ἀστύχοχος τῶν τε Ἐρεσσιῶν, καὶ τῶν ἐκ τῆς Μηθύμνης μετ' Εὐβούλου Χίων νεῶν, αἱ, τότε καταληφθεῖσαι, καὶ, ὡς ἡ Μιτυλήνη ἐάλω, φεύγουσαι, περιέτυχον αὐτῶ τρεῖς, (μία γὰρ ἐάλω ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων,) οὐκέτι ἐπὶ τὴν Μιτυλήνην ἄρμησεν, ἀλλὰ, τὴν Ἐρεσσον ἀποστήσας, καὶ ὀπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὀπλίτας, περὶ παρῶν ἐπὶ τὴν Ἀντισσαν

Poterat etiam, vel debebat, ἐλθόντος, παραγενοῦτος. Aut per Meton. est pro παρόντος. V. et infr. ad vv. ἐμμεν. τῇ ἀποστ.

[Ἐάλωκε.] Alioquin Aor. 2. ἐάλω Passive adhibetur; sed nimirum et Praeter. ut ἐστῆκα, ponitur, atque ἐστῆν. Supra quoque, τῆς πόλεως ἐλαλωκίαις.

Ἄποβ. — νικήσ.] Intelligi potest καὶ ante νικήσαντες, per Asyndeton; ut Homer. Il. 5. ὡς ἄρα φανήσαντες, (int. καὶ) ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες. Vel sic int. ἀπέβησαν καὶ κρατήσαντες, ἔσχον τ. πόλιν.

Τῶν τε Ἐρεσσ. κ. τ. — Χίων] Intell. ἐκ, παρὰ, ad πυνθάνομενος; (pro πυθόμενος) cum cognovisset ex Eressiis; et per Chias naves. Alioquin structura turbet, maxime in Χίων νεῶν, αἱ — περιέτ.

Καταληφθεῖσαι] Melius, ut puto, quidam Mss. καταλειφθεῖσαι nam loquitur Thucydides de Chiiis navibus, quae Methymnae relictae fuerant. Duck.

Τρεῖς] Debebat, καὶ (ἐκ) τριῶν Χίων νεῶν, αἱ περιέτ. αὐτῶ. Synchyses genus est, cum Trajectione; qua et Ovid. usus, Fast. 1. 105. et qua tria corpora restant, pro, et tria corpora, quae restant. Virg. Aen. 10. 773. Totum, quod missile libro; pro, miss. tel. qu. libro. Ita Latinis: Liberi, quos multos habet, pro, multi liberi, quos habet. Paullus ad Philem. Vs. 10. περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα, — Ὀνήσιμον, debebat, περὶ Ὀνησίμου, ὃν ἐγέν. sed ad propius Verb. ἐγέννησα retulit; ut Phil. 3. 18. (quo

supra jam utebamur:) πολλοὶ περιπατοῦσιν, οὓς — ἔλεγον, νῦν δὲ — λέγω, τοὺς ἐχθροὺς, rel. ubi itidem daret: πολλοὶ περιετ. (nempse οὔτω, quod latet in οὓς ἔλεγον, pro, οἷους εἶναι, vel περιπατεῖν, ἔλεγον ut Rom. 9. 24. εὖς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς, pro, οἷοί ἐστε καὶ ἡμεῖς, οὗς ἐκάλ.) οἱ ἐχθροί, rel. Sed et hic dedit Accusat. propiori verbo, λέγω. Cf. Philol. Th. P. p. 57. (extr. lit. b.) et 58. Tale exemplum proximo dati vocabuli et Perizon. affert ad Sanct. Min. 4. 15. n. 29. Ciceronis, Epist. Fam. 2. 19. Verebar, ne id ita cederet, quod etiam nunc vereor, ne — ego de provincia decederem. Debebat, ut — decederem, ad vv. ita cederet; sed proximo nimirum, vereor, dedit hoc alterum ne ad decederem. Et, quia trajectio simul ista est voc. τρεῖς, addere liceat Nostrum similem locum, 2. 62. p. init. οὐκ ἐστῆν, ἔστις ἡμᾶς οὔτε βασιλεὺς κωλύσει, οὔτε ἄλλο· οὐδὲν ἔθνος· pro οὐκ ἐστ. οὔτε ἄλλο ἔθν. (ἔστις βασ.) ὅτι ἡμ. κωλ. Ovid. Fast. 1. 205. Frondibus ornabant, quae nunc Capitolia gemmis, p. Frond. orn. Capit. quae nunc eorum. (ornant.) Ceterum περιτυχεῖν pro ἐντυχεῖν Noster habet etiam 1. 20. extr. Ἰσπάρην περιτυχόντες. Ita, νόσω, κινδύνους περιπεσεῖν, pro ἐμπεσεῖν.

Περὶ παρῶν] Περὶ, καὶ ἀρχοντα τοῦτοις προστάξας, αὐτὸς, reliquis omissis, Cl. forte παραπέμπει legendum, ut infra Cap. 61. ipse Auctor. WASS. Si sanum est παρέπλει, quod corrigere frustra tentat Abt. dissimulavit Portus, προσέτρεψεν: παρέτρεψεν

καὶ Μήθυμναν, ἄρχοντα Ἐτεόνικου προστάξας· καὶ αὐτὸς ταῖς τε μεθ' ἑαυτοῦ ναυσὶ καὶ ταῖς τρισὶ ταῖς Χίαις παρέπλει ἐπὶ Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν, ἐλπίζων, τοὺς Μηθυμναίους θαρσῆσειν τε, ἰδόντας σφᾶς, καὶ ἔμμενεῖν τῇ ἀποστάσει. ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιούτο, ἀπέπλευσε, τὸν ἑαυτοῦ στρατὸν ἀναλαβὼν, ἐς τὴν Χίον. ἀπεκομίσθη δὲ πάλιν κατὰ πόλεις καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζὸς, ὃς ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐμέλλησεν ἵεσθαι. καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Κεγχρεῖᾳ ξυμμαχίδων Πελοποννησίων νεῶν ἀφικνουῦνται αὐτοῖς ἕξ μετὰ ταῦτα ἐς τὴν Χίον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὰ τε ἐν τῇ Λέσβῳ πάλιν κατεστήσαντο, καὶ, πλεύσαντες ἕξ αὐτῆς, Κλαζομενίων τὴν ἐν τῇ ἠπείρῳ πολίχνην τειχιζομένην ἐλόντες, διεκόμισαν πάλιν αὐτοὺς ἐς τὴν ἐν τῇ νήσῳ πόλιν, πλὴν τῶν αἰτίων τῆς ἀποστάσεως· οὗτοι δὲ ἐς Δαφνούντα ἀπήλθον. καὶ αὐτῶν Κλαζομεναὶ προσεχώρησαν Ἀθηναίοις.

κδ'. 24. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οἱ τ' ἐπὶ Μιλήτῳ Ἀθηναῖοι ταῖς εἴκοσι ναυσὶν ἐν τῇ Λαδῇ ἐφορμοῦντες, ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς Πάνορμον τῆς Μιλησίας, Χαλκιδέα τε τὸν Λακεδαιμόνιον, ἄρχοντα μετ' ὀλίγων παραβοηθήσαντα, ἀποκτείνουσι, καὶ τροφαῖον, τρίτῃ ἡμέρᾳ ὕστερον διαπλεύσαντες, ἕστησαν· ὃ οἱ Μιλήσιοι, ὡς οὐ μετὰ κράτους τῆς γῆς σταθῆν, ἀνεῖλον.

debet esse prope terram, litus legens: Sed, quod prae placeat: in modum, morem et usum terrestris exercitus instructis militibus.

Ἐμμεν. τῇ ἀποστ.] Rursus Metonymia Anteced. p. Consequ. mansuros hostes iis, a quibus semel defecissent; Vel, sicut, ἐμμένειν ταῖς σπονδαῖς, est, servare fœdus, ita et hic, servaturus defectionem, non mutaturus.

Ἀφικν. αὐτ.] P. πρὸς αὐτούς.

Κατεστήσ.] Sibi nimirum, ad suas rationes, quod ipsis (Athen.) aptum foret: nempe Democratia. Ea vis Medii h. l. ἐπιτηδείως ἐαυτοῖς.

Ἐξ αὐτ.] Quid, si ἐξ αὐτῆς (τ. ἄρας) interpretet hic, statim, illico, continuo.

Πολίχνην] Istos muros durasse ad Strabonis tempora, probabile est; nam τειχιῆρες χωρίον vocat. Nonnus Dionys. 354. plurali numero utitur. Οἱ τε Μίδειαν ἔβαιον ἀειδομένους ΠΟΛΙΧΝΑΣ. In Hieroclis Notitia p. 23. enumerantur Dardanum, Troas, Scamandrus, Ilium et Πολίχνη. Hodie Bilenos Turcis. Leunclav. Pand. Turc. WASS. Si proprium est Nomen, Πολίχνην excudendum fuerit,

non πολ. Et sane πολίχνην magis est Appellat. ab illo tamen efficitur. Ordo leviter turbatus trajectione, ubi sensus et Grammatica postulet: τὴν Κλαζομεν. πολ. ἐν τῇ ἠπ. τειχίῃ.

Οὗτοι δὲ] Δὲ hic est pro γὰρ, propter πλὴν. Δαφνούντα.] Ἀρσενικῶς efferrunt Strabo et Steph. Euphorio Δαφνούσαν vocat. In Phocidis litore posuit Plinius. Urbs Strabonis tempore solo æquata. WASS.

Ἀποκτείν.] Non ergo ἀποκτείνουσι: quem supra Atticismum nobis inculcabant Intt.

Ὡς οὐ μετὰ κρ. rel.] Non hæc ratio est, quam (subjective, in animo, reputando) secuti Milesii, dejecerint tropæum; semper enim istud fecisse leguntur victi quoque, degressis victoribus; sed in re ipsa, (objective,) et inde a Thuc. repetita; unde non verteris: quod — constitutum esset, quod sit cogitantium Milesiorum, sed, quoniam — erat positum; quod sit scriptoris, rationem redditori, ex re ipsa, cur potuerit fieri. Nam alioquin sit quærendum, jurisne hoc publici fuerit et bellici apud Græcos, ut intacta relinquenterent tropæa a vere victis, si agro

καὶ Λέων καὶ Διομέδων, ἔχοντες τὰς ἐκ Λέσβου Ἀθηναίων ναῦς, ἐκ τε Οἰνουσῶν, τῶν πρὸ Χίου νήσων, καὶ ἐκ Σιδούσης, καὶ ἐκ Πτελεοῦ, ἃ ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ εἶχον τείχη, καὶ ἐκ τῆς Λέσβου ὀρμώμενοι, τὸν πρὸς τοὺς Χίους πόλεμον ἀπὸ τῶν νεῶν ἐποιούντο. εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὀπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστοὺς. καὶ ἐν τε Καρδαμύλῃ ἀποβάντες, καὶ ἐν Βολίσσῳ τοὺς προσβοηθήσαντας τῶν Χίων μάχῃ νικήσαντες, καὶ πολλοὺς διαφθείραντες, ἀνάστατα ἐποίησαν τὰ ταύτη χωρία. καὶ ἐν Φαναῖς αὐθις ἄλλη μάχῃ ἐνίκησαν, καὶ τρίτῃ ἐν Λευκωνίῳ. καὶ μετὰ τοῦτο οἱ μὲν Χίοι ἤδη οὐκέτι ἐπεξήσαν· οἱ δὲ τὴν χώραν, καλῶς κατεσκευασμένην, καὶ ἀπαθῆ οὔσαν ἀπὸ τῶν Μηδικῶν μέχρι τότε, διεπόρθησαν. Χίοι γὰρ μόνοι μετὰ Λακεδαιμονίου, ὧν ἐγὼ ἤσθονην, εὐδαιμονήσαντες, ἅμα καὶ

poterentur victores? Ridiculum; nam qui tunc auderent? Degressis autem victoribus, quis impediret? Aut quis nollet incolarum? Quod idem factum subinde, apud Nostrum legamus, castellis loco immunitis; neque aliter accidisse hodie, cognorimus, eleutheriis perticis vel liberalibus Francogallorum. Unde vix est, quin otiose addita videatur hæc causa; quam ego, nisi Thucydidea plane sit oratio, a Schol. quodam adscriptam, putarim. *Juris* enim aliquid, aut moris, subesse credi, nequa historia jubet, nec res, ut exposui, satis patiatur.

Οἰνουσῶν] Ita Mss. et Herodotus. Οἰνούσαι Hecateus apud Ethnographum, quomodo et Mela. S geminat Plinius, sed singulariter effert. Singul. etiam Mela. *Enussa* numero plurium Stephanus, mendose, de una insula. *Enussa* olim dicta Carthago. vid. Polyæn. VIII. 16. 6. et Tournefort I. 278. WASS. Mirum, a Wassio Stephanum reprehendi, quod Plurali afferat *unius* insulae nomen. Capreasne ignorabat Wass. aut *alta* Cythera (*orum*), aut *Γάδειρα*, τὰ, Gades, aut Cenchreas, et urbium innumerâ fere nomina Pluralia? Scotussas apud Nostrum, Arginussas, Cic. Off. 1. 24. a. extr.

Σιδούσης] Σίδουσα etiam Stephanus, cui, auctore Hecateo, est πόλις Ἰωνίας. Plinius V. 31. *Sidusa*, et insulam facit. Adnotavit Pinedo ad Stephanum. DUCK.

Πτελεοῦ] Aliud est oppidum Thessaliae, de quo Epig. vet. apud Demosthenem p. 34. et Cantacuzen. p. 564. aliud longe hoc, nempe ad Mimantem et Erythras. WASS. Πτελεόν Stephanus *παρεξυτῶνας*; et ita hic Cass. a prima manu, et infra Cap. 31. sed Eustathius, qui Stephanum describit, Πτελιῶ; et

Πτελεόν, in Iliad. β'. pag. 297. et 321. Πτελεῖν rursus Thucydides infra Cap. 31. et de alia V. 13. DUCK.

Καρδαμύλῃ] Καρδαμύλῃν hæc Ionicam prope Chium memorat Stephanus, fortassis ex hoc loco, et e Stephano Eustathius in Iliad. i. pag. 743. DUCK.

Βολίσσῳ] Vid. Berkel. ad Steph. Androtio, Βολισός, πολίχων Insulae Chiorum juxta τῆς Χίου urbis; Commena VII. p. 208. ubi pro *μερικῶς πρῶτος*, omnino reponendam ex Ms. Coisl. *ὀπισῶς*, et infra *συνήρασε*. WASS.

Ἀνάστατα — χωρία] Agnoscit Pollux III. 91. Herodotus p. 31. *ἀναστάτους* ἐποίησε Συρίους. *ἀναστατῶντας*, *ἀνατρέποντας* Hesych. v. Etymologum et Suidam. Auctor nescio quis πᾶν Μέλαθρον ἄρθῃν ἐκ βάθρων ἈΝΑΣΤΑΤΟΝ. IDEM.

Ἐν Φαναῖς] Φάνας, ἀκρατήριον τῆς Χίου, Stephanus. Vide ibi Holstemium. DUCK.

Ἐν Λευκωνίῳ] Quæ hic in Var. Lect. scribit Hudsonus, sunt e Palmerii Exercitation. pag. 66. Sed erratum est in nomine Polybii, qui Lib. VIII. nihil de Chiis dicit. Credo, Palmerium voluisse scribere Polyænus lib. 8. Nam ibi Cap. 66. hæc leguntur: Χίος πρὸς Ἐρυθραίου πόλεμος ἦν Λευκωνίας πέρι. DUCK.

Κατεσκευασμ.] Ad ædificia haud dubie, villas et urbes, pertinet; de *agricultura* adhiberi hoc verbum non solet. Instructam regionem, ut Port. vertit, vix satis intellexeris.

Ἐν ἐγὼ ἤσθονην] Hæc verba non admodum faveant sententiæ, quam imit. libri apponebat Gottl. putantium, a *filia* Thuc. compositum huicce librum.

ἔσωφρόνησαν, καὶ ὅσω ἔπεδίδου ἢ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μείζον, τόσω καὶ ἔκοσμοῦντο ἐχυρώτερον. καὶ οὐδ' αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν (εἰ τοῦτο δοκοῦσι παρὰ τὸ ἀσφαλέστερον πρᾶξιαι,) πρότερον ἐτόλμησαν ποιήσασθαι, ἢ μετὰ πολλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ξυμμάχων ἔμελλον κινδυνεύσειν, καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἡσθάνοντο οὐδ' αὐτοὺς ἀντιλέγοντας ἔτι μετὰ τὴν Σικελικὴν ξυμφορὰν, ὡς οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἶη. εἰ δέ τι ἐν τοῖς ἀνδρωπέοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς ταῦτα ἔδοξε τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθῆσεσθαι, τὴν ἀμαρτίαν ξυνέγνωσαν. εἰργομένοις οὖν αὐτοῖς τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ γῆν προζουμένοις, ἐνεχείρησάν τινες πρὸς Ἀθηναίους ἀγαγεῖν τὴν πόλιν· οὓς αἰσθόμενοι οἱ ἄρχοντες, αὐτοὶ μὲν ἡσύχασαν, Ἀστυόχον δὲ ἐξ Ἐρυθρῶν τὸν ναύαρχον μετὰ τεσσάρων νεῶν, αἱ παρήσαν αὐτῶ, κομίσαντες, ἐσκόπων ὅπως μετριώτατα, ἢ ὁμηρῶν λήψει, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, καταπαύσωσι τὴν ἐπιβουλήν. καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐπράσσον.

κέ. 25. Ἐκ δὲ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ αὐτοῦ θέρους τελευτῶντος, χίλιοι ὀπωλῖται τῶν Ἀθηναίων καὶ πεντακόσιοι, καὶ χίλιοι Ἀργείων (τοὺς γὰρ πεντακοσίους τῶν Ἀργείων, ψιλούς ὄντας,

Ὅσω] Scil. μάλλον aut pro ὅσων quod hic non possit tamen, propter ἴσση.

Ὁὐ πάνυ πόνηρα] Cass. et Gr. πονηρά. De discrimine inter πονηρὸς et πόνηρος non satis convenit inter Grammaticos. Vide Ammonium in μοχθηρὸς et πόνηρος, Suidam, Etymol. M. Eustathium in Homer. Iliad. β'. pag. 341s et Scholiasten Aristophanis Plut. v. 127. 220. et Nub. v. 102. Stephanus in Thesouro ex hoc loco videtur existimasse, sine discrimine posse dici πονηρὰ et πόνηρα πρᾶγματα. Sed ex Ammonii sententia in Thucydidē legendum est πονηρὰ, non πόνηρα. Nam ita scribit in μοχθηρὸς· Λέγουσι δὲ ἀπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ πονηρὰ. ὡς Θεουκιδίδης πονηρὰ τὰ πρᾶγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ ὁ ἐπίπλοος, ὡς καὶ πόνηρος. Et sic Thucydides VII. 48. Ὁ δὲ Νικίας ἐνόμιζε μὲν καὶ αὐτὸς πονηρὰ σφῶν τὰ πρᾶγματα εἶναι. Et VIII. 97. Ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήγαγε τὴν πόλιν. Duck.

Πόνηρα] Ita leg. non πονηρὰ, quia sign. miserias res, afflictas, non pravus. Ita πονηρὸς ἔχειν, διακείσθαι, male se habere, infirmum esse; non πονηρῶς.

Βεβαίως] Omisit Port. Vertendum profecto, haud dubie, ἀναμφισβητήτως, manifestō.

Ταῦτα] Ita hic leg. non ταῦτὰ, ne pleonastica fiat oratio et distracta. ταῦτα refer ad πρᾶγματα, pro ταῦτα· quibus sic affectæ res Athen. viderentur cito convelli posse.

Ξυναιρεθ.] Non solcune sane hoc sensu verbum pro καθαιρεῖν, destruere. Sign. enim, (ut in ξυνελῶν λέγω, 2. 41. init. ξυνελόντι εἰπεῖν.) breviter comprehendere, paucis complecti.

Εἰργομένοις οὖν αὐτοῖς] Hunc usum Dativi pro Genitivo absoluto etiam ad VI. 82. observavit Portus. Add. Scholiasten ad IV. 10. Ex aliis plura hujusmodi adnotarunt alii. Duck.

Κομίσι.] i. e. μεταπεμφόμενοι, arcessito, vocato; liken ihn fommen. Non bene Port. adduxerunt; ipse enim cum suis navibus, utut jussus, veniebat.

Τῶ τε.] Τῷ Cod. Reg. al. Abr. Nihil obs. Ducker. sed ita plane leg. p. τινί· aut Artic. ipse ponitur pro τίς, quasi ποιούτω τῷ τε.

Τῶν Ἀθηναίων] Τῶν deest etiam Cl. et Gr. rectius. WASS.

ᾧπλισαν οἱ Ἀθηναῖοι) καὶ χίλιοι τῶν ζυμμάχων, ναυσὶ δυοῖν θεούσαις πεντήκοντα, ὧν ἦσαν καὶ ὀπλιταγωγοί, Φρυγίχου καὶ Ὀνομακλέους καὶ Σκιρωνίδου στρατηγούντων, κατέπλευσαν εἰς Σάμον, καὶ διαβάντες εἰς Μίλητον, ἐστρατοπεδεύσαντο. Μιλήσιοι δὲ, ἐξελθόντες, αὐτοὶ τε ὀκτακόσιοι ὀπλίται, καὶ οἱ μετὰ Χαλκιδίδεωσ ἐλθόντες Πελοποννήσιοι, καὶ Τισσαφέρνους τὸ ξενικὸν ἐπικουρικόν, καὶ αὐτὸς Τισσαφέρνης παρῶν, καὶ ἡ ἵππος αὐτοῦ, ξυνέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ζυμμάχοις. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα προεξάζαντες, καὶ καταφρονήσαντες, ὡς ἐπὶ Ἴωνάσ τε καὶ οὐ δεξομένους, ἀτακτότερον χωροῦντες, νικῶνται ὑπὸ τῶν Μιλησίων, καὶ διαφθείρονται αὐτῶν ὀλίγω ἐλάσσους τριακοσίων ἀνδρῶν. Ἀθηναῖοι δὲ, τοὺς τε Πελοποννησίους πρῶτους νικήσαντες, καὶ τοὺς βαρβάρους καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον ὡσάμενοι, τοῖς Μιλησίοις οὐ ζυμμίζαντες, ἀλλ', ὑποχωρησάντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Ἀργείων τροπῆς εἰς τὴν πόλιν, ὡς ἐώρων τὸ ἄλλο σφῶν ἠσώμενον, πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατοῦντες ἤδη, τὰ ὄπλα τίθενται. καὶ ξυνέβη ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ, τοὺς Ἴωνας ἀμφοτέρων τῶν Δωριέων κρατῆσαι. τοὺς τε γὰρ κατὰ σφῶς Πελοποννησίους οἱ Ἀθηναῖοι ἐνίκων, καὶ τοὺς Ἀργεῖους οἱ Μιλήσιοι. στήσαντες δὲ τροπαῖον, τὸν περιτειχισμὸν, ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου, οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο νομίζοντες, εἰ προσαγάγοιντο Μίλητον, βραδίως ἀν σφίσι καὶ τὰ ἄλλα προσχωρήσειν.

ᾧπλισ.] *Graviori videl. armatura, ut ὀπλίται jam essent (qui ἐξίχως dicantur ab ὀπλοῖς), cum φιλοὶ adhuc essent, leviter armati, velites. Aor. pro Plusqpf. ᾧπλίκεσαν. Maturius enim factum, conveniens est.*

Αὐτὰ ὀκτ. ὄπλ.] *Quasi pro αὐτῶν αὐτοὶ per Apposit. cum ipsi efficerent octingentos ὀπλίτας. Vel pro Genit. simpl. αὐτῶν ὄντων ἕκαστ. ὀπλιτῶν.*

Ξενο. ἐπικ.] *Alterum, more Nostri, pro Subst. aut pro ξένου ἐπικούρου, aut pro ἐπίκουροι ξένου, vel ξενικοί.*

Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα.] *Ex hoc loco descripsit Suidas in κέρασ. DUCK.*

Προεξάζ.] *Cum priores eduxissent exercitum, obviam issent Atheniensibus, non expectata horum impressione. Verior haud dubio lectio hęc, utut minime solennis sit hic Aor. 1.*

Καταφρον.] *Scil. τῶν Ἀθηναίων vel pro, μετὰ καταφρονήσεως ἐξελθόντες, καταφρόνησιν*

ἔχοντες, ἐνδεικνύμενοι. Cf. Phil. Th. P. p. 78. (med.) lit. ε.) ubi adscripsi ex Sirac. 31. 15. διανοῦ, simpliciter, sine casu positum, pro νοῦν ἔχε. Ita φροεῖν pro φροῖμεν εἶναι vel φροῖπιν ἔχειν, sapere p. sapientem esse, alia.

Δεξομεν.] *Exemplum hoc est simpliciter positi verbi δέχεσθαι, ut sit, parem esse, impetum sustinere; de quo supra cum Adv. dubitabat Gottlieb. intell. (σφῶς) αὐτοῦσ, vel τὴν ἐφοδον.*

Ἄπὸ τ. τροπ.] *Passive: cum, fugatos, viderent, Argivos: vel propter fugam Argivorum: Active alias ἀπὸ tali in causa; ut Paulo, Ebr. 7. 1. ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλείων: cum (victor) a cæsis regulis reverteretur.*

Κατὰ σφῶσ.] *Auf ihrer Geite, ipsis proxime oppositos, ut in Epigr. 1. Callim. τὸν κατὰ σαυτὸν εἶλα: tibi proximum.*

Προσαγά.] *Scil. ἰαυτοῖσ, id quod in Medio jam lateat.*

κστ'. 26. Ἐν τούτῳ δὲ, περὶ δαίτην ἤδη οὖψιαν, ἀγγέλλεται αὐτοῖς, τὰς ἀπὸ Πελοποννήσου καὶ Σικελίας πέντε καὶ πεντήκοντα ναῦς ὅσονοῦ παρεῖναι. τῶν τε γὰρ Σικελιωτῶν, (Ἐρμοκράτους τοῦ Συρακουσίου μάλιστα ἐνάγοντος ζυγεπιλαβέσθαι τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως,) εἴκοσι νῆες Συρακουσιῶν ἤλθον, καὶ Σελινούντιαι δύο· αἱ τε ἐκ Πελοποννήσου, ἃς παρεσκευάζοντο, ἔτοιμοι ἤδη οὔσαι, καὶ Θηραμένει τῷ Λακεδαιμονίῳ ζυναμφοτέρα ὡς Ἀστύοχον τὸν ναύαρχον προσταχθεῖσαι κομίσαι, κατέπλευσαν εἰς Ἐλεὸν πρῶτον, τὴν πρὸ Μιλήτου νῆσον· ἔπειτα ἐκεῖθεν, αἰσθόμενοι ἐπὶ Μιλήτῳ ὄντας Ἀθηναίους, εἰς τὸν Ἰασικὸν κόλπον πρότερον πλεύσαντες, ἐβούλοντο εἰδέναι τὰ περὶ τῆς Μιλήτου. ἐλθόντος δὲ Ἀλκιβιάδου ἵππῳ εἰς Τειχιούσσαν τῆς Μιλησίας,

Τὰς ἀπὸ rel.] Redundat Artic. τὰς· necdum enim constabat quidquam de navibus istis, aut numero earum. Et, cum semel adsit Artic. Synchysi trajecta sunt verba, pro, ἀπὸ Σικ. παρεῖναι (τὰς) νέ ναῦς.

Καταλύσ.] Καταλύσεως Msq. per omicron; mendose; nam in Dial. Ionica, apud Herodot. et Hom. Genit. nominum in ις est in ιος, nempe ι, non ε, præcedente. Notare volui tamen, si quem forte offenderet, ad Grammat. sed non memini sæpius occurrere; cum plura alioquin habeat hic Cod. maxime in Encliticorum accentibus, et in ν ἐφέκυστικῶν, quæ recedunt a vulgari præceptione.

Ἐτοιμοί] Ἐτοιμαί Libri quidam; sane in Singulari habemus ἑτοίμη, sicut ἐρήμη, et contra ἀναγκαῖος, βέλαιος, Femin. non ita tamen Plurali.

Θηραμ. — κομίσ.] Possit ordo, si res tamen et historia patiatur, sic quoque institui: προσταχθ. Θηραμ. ὡς κομίσαι Ἀστύοχον commissæ Therameni, ut (ὡς pro ὥστε) Astyochum adveheret, vel adveherent. Sed hic ὡς est pro πρὸς, et ad κομίσαι intell. ὥστε αὐτὰς, ut illas deduceret, vel qui eas duceret; quas duceret, ducendæ: Aut Hypallage est vel Inverso, pro, ἃς προσετάχθη (προσετέτακτο) ὁ Θηραμένης κομίσαι πρὸς τ. Ἀστύοχον.

Ἐλεῶν] De hac insula nihil alibi me legisse memini. W. ass.

Αἰσθόμενοι] Nempe, qui essent in navibus; per Synesin et Synechochen; proximum enim subjectum et solum in proximo Nominativ. est, αἱ νῆες.

ἵππῳ] Vix est, ut hic intelligas σύν. unde equitatus enim Alcibiadi? Nec magis Græce dixeris, (τῇ) ἵππῳ ἐλθεῖν, quam Latine equitatu vel pediatu venire. Adjectivum si ad-

datur, tanquam, πάση τῇ ἵππῳ, universo equitatu, feram, et ex Nostro defendam. Nam, classe, navibus venire aliud fuerit, quia modum significet veniendi; non item, exercitu, copiis venire. Nam, quod infra tribuitur Alcibiadi, ζυγεμάχετο, id vero, dubium non est, quin de uno quoque recte dicatur. Nec vero opus addito illo foret, si cum equitatu venisset; Quorsum enim, nisi pugnaturus? Nunc equo venisse ipse solus dicatur, vel nuntius, vel percunctator, vel consilio adjuturus, vel hortator; sed jam idem pugnas quoque in acie. Unde et addit, παρῆν, aderat; nempe non ibi; quod jam dixisset: equo advenerat; sed in acie versabatur; quod ipsum non adderet, si cum equitatu venisset Alcib.

Τειχιούσσαν] Quasi τεχιόεσσα, muris turribusque cineta. Hesych. τεχιόεσσαν, καλὰ τείχη ἔχουσαν· et sic Phavorin. lege τεχιόεσσαν ad Homerum respexit. Pauca urbes hoc epitheto gaudent apud Homerum, cujus tempore Græcia fere pagatim habitata erat. τεχιόεσσαν, inquit Schol. in Iliad. β. v. 559. ἔπει δὲ δοκεῖ ὑπὸ Κυκλώπων τετειχίσθαι. Recte Turres inter Cycloporum inventa ponit apud Plinium Aristoteles. Virgil. Cycloporum educta caminis Mænia conspicio. Ibi 4. Mss. Cantab. scriptura veriore virecta exhibent. Staius: Monstrat Cycloporum ductas fornacibus arces. Euripides de Mycenis Elect. v. 1157. Ἰκόμενον εἰς οἶκους, ΚΥΚΛΩΠΕΙΑ' Τ' ΟΥ' ΠΑΝΙΑ τείχε' &c. Atque ita sacri scriptores רכצורת נשמים צרים נתנח y. Eustath. in Odys. 346. Antipatrum Thessalum Anthol. I. 146. Steph. in Vossii Cod. Τειχιόεσις, πόλις Μιλησίας τὸ ἔθνικὸν Τειχιόεως. Athenæus VIII. de Stra-

(ἤπερ τοῦ κόλπου πλεύσαντες ἠύλισαντο), πυνθάνονται τὰ περὶ τῆς μάχης. παρῆν γὰρ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ ξυνεμάχετο τοῖς Μιλησίοις καὶ Τισσαφέρνει· καὶ αὐτοῖς παρήγει, εἰ μὴ βούλονται τά τε ἐν Ἰωνία καὶ τὰ ξύμπαντα πράγματα διολέσαι, ὥστ' ἀχίστα βοηθεῖν Μιλήτῳ, καὶ μὴ περιδεῖν ἀποτειχισθεῖσαν.

κζ'. 27. Καὶ οἱ μὲν ἅμα τῇ ἑῷ ἐμελλον βοηθήσειν· Φρύνιχος δὲ, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, ὡς ἀπὸ τῆς Δέρου ἐπέψετο τὰ τῶν νεῶν, σαφῶς βουλομένων τῶν ξυναρχόντων ὑπομείναντας διαναυμαχεῖν, οὐκ ἔφη οὐτ' αὐτὸς ποιήσειν τοῦτο, οὐτ' ἐκείνοις, οὐτ' ἄλλῳ οὐδενί, ἐς δύναμιν ἐπιτρέψειν. ὅπου γὰρ ἔξεστιν ἐν ὑστέρω, σαφῶς εἰδόμενος, πρὸς ὅποσας τε ναῦς πολεμίας, καὶ ὅσας πρὸς αὐτὰς ταῖς σφετέραις, ἰκανῶς καὶ καθ' ἡσυχίαν παρασκευασαμένοις, ἔσται, ἀγωνίσασθαι, οὐδέποτε, τῷ αἰσχροῦ ὄνειδει εἰζῆς, ἀλόγως διακινδυνεύσειν. οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι,

tonico Citharæolo: ἐν Τειχιούντι τῆς Μιλήτου φυγάδων οἰκοῦντων, ὡς ἐώρα, πάντας τοὺς τάφους ξενικῶς ὄντας, ἀπίομεν, ἔφη, παῖ. ἐν ταῦτα γὰρ οἱ ξῆνοι ἐοίκασιν ἀποδησκειν, τῶν δ' ἀστῶν οὐδεῖς. WASS. Τειχιούντα et Τειχιούσταν eandem esse, ostendunt Leopardus X. Emendat. 4. et Casaubonus ad Athenæum VII. 20. DUCK. Mirus est Wass. cum sua Mythologia in re historica, ad Cyclopes referens omnem munitionem; quasi, quod in Tartaro, ut Divi, ferreos plane muros aut in Sicilia, Vulcani operæ, fecerint, id in omni ubique urbe fecerint. Ebraica quoque, quibus, frustra satis, hic utitur, et vitiosissime, qua literas, sunt excusa et prepostere, quæ ne legere quidem Ebraice possis, nedum intellexisse. Ducta autem sunt ex Dent. 1. 28. extr. ubi sic habent: **וְיָשִׁיב וְיָבִיט וְיָבִיט וְיָבִיט**

וְיָבִיט וְיָבִיט וְיָבִיט וְיָבִיט

Ἦπερ τ. κ.] Ἦπερ, scil. χόρα, μερίδι. Nec male Libb. quidam ὄπες, ubi; ut πῶ γῆς, (vel apud Sophocl. πῶ γῆς;) Lat. ubi terrarum?

Δέρου] Ar. Λέρου. recte. Una est ex Spodiatibus. v. Plinium IV. 12. V. 31. Herodotum V. 125. Strabon. XIV. 437. et Epitome. p. 137. Dinarchum apud D. Halicarn. Tom. II. p. 118. Anton. Liberalem Cap. II. Ælian. de Animal. IV. 42. Suidam v. Φερεκίδης. WASS. Λέρου legendum esse, jam viderat Palmerius in Exercitation. pag. 56. DUCK.

Ὅπου γὰρ] Ὅπου hic est pro ei, immo pro est. ut 1 Cor. 3. 3. Ὅπου γὰρ ζῆλος ἐν ἡμῖν,

rel. cum inter vos vigeant rixæ, rel. nonne estis (σαρκικῶς), vani, leves, rebus frivolis dediti, infirmiores? Ubi ὅπου non potest esse ubi, propter additum ἐν ἡμῖν. 2 Pet. 2. 11. (non verentur magistratibus, principibus conviciari:) ὅπου ἄγγελοι. rel. i. e. cum (tamen) ne angeli quidem, rel. Liv. 21. 12. vinci animos, ubi alia vincantur, i. e. cum al. vinc. Quod deinde, ἔσται redundare, vult Schol. et recte arguit Abr. et ordinem liquido satis constituit; nec Portus non vidit; nisi, quod parenthesi inclusit verba: ubi plane cognovissent, ad vv. certandum esset; rectius illa ac simpliciter ad superiora statim relaturus v. confligeret, illis deinde subjectis. Ordo autem est: ὅπου γὰρ ἔξεστιν ἐν ὑστέρω (alia occasione) ἀγωνίστειν, εἰδόμενος, (pro εἰδόμενος,) πρὸς ὅπ. τε ναῦς πολ. καὶ ὅσας τ. σφ. ἔσται, nempe ὁ ἀγὼν, vel ἀγωνίσασθαι, πρὸς αὐτὰς, vel, ὅσας πρὸς αὐτὰς, scil. ταχθῆσμεναις, ἰκαν. παρασκευασμ. quod retuleris ad ἔσται, vel ἀγῶνισ. Optimum fuerit, bis intellexisse verb. ἀγῶνισ. et ad superius, ἔξεστιν, et ad proximum, ἀγωνίσασθαι: ἔσται si abfuerit: non habebimus, quo referatur πρὸς ὅποσας et ὅσας.

τῷ αἰσχροῦ ὄν. εἰζ.] Primo, αἰσχρὸν ὄνειδος cur dicat, rationem addert Abr. quia sit medic significationis. Et sane Hesyeh. ὄνειδος, — κλέος. Sed nimirum et κλέος malum, adversus rumor, esse potest. Noster 2. 45. extr. οἷς — ἀρετῆς πέρι ἢ φόβου, — κλέος ἦ. Ergo et φόβου κλέος est. Equidem Pleonasmus crediderim, ut in dolo malo, et opprobrio turpi, apud Hor. Serm. 1. 6. 84. (Ubi abesse tamen

Ἀθηναίους ναυτικῶ μετὰ καιροῦ ὑποχωρῆσαι· ἀλλὰ καὶ μετὰ
 ὁτουοῦν τρόπου αἰσχίον ζυμβήσεσθαι, ἢν ἤσθηθῶσι· καὶ τὴν
 πόλιν οὐ μόνον τῷ αἰσχυρῶ, ἀλλὰ καὶ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ,
 περιπίπτειν, ἢ μόγις ἐπὶ ταῖς γεγεννημέναις ζυμφοραῖς ἐνδέχεσ-
 θαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς κατ' ἐκουσίαν, ἢ πάνυ γε
 ἀνάγκη, προτέρα ποὶ ἐπιχειρεῖν, ποῦ δὴ, μὴ βιαζομένη γε,
 πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι, ὡστάχιστα δὲ ἐκέλευε, τοὺς
 τε τραυματίας ἀναλαβόντας, καὶ τὸν πεζὸν, καὶ τῶν σκευῶν,
 ὅσα ἤλθον ἔχοντες, ἀ δ' ἐκ τῆς πολεμίας εἰλήφασι, καταλι-
 πόντας, ὅπως κοῦφαι ὧσιν αἱ νῆες, ἀποπλεῖν ἐς Σάμον· καὶ κεῖ-
 θεν ἤδη ξυναγαγόντας πάσας τὰς ναῦς, τοὺς ἐπιίλους, ἢν
 που καιρος εἴη, ποιεῖσθαι. ὡς δὲ ἔπεισε, [καὶ ἔδρασε] ταῦτα·
 καὶ ἔδοξεν οὐκ ἐν τῷ αὐτίκα μᾶλλον, ἢ ὕστερον, οὐκ ἐς τοῦτο
 μόνον, ἀλλὰ καὶ, ἐς ὅσα ἄλλα Φρύνιχος κατέστη, οὐκ ἀξύ-
 νετος εἶναι. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς τούτῳ τῷ
 τρόπῳ ἀτελεῖ τῇ νίκη ἀπὸ τῆς Μιλήτου ἀνέστησαν. καὶ οἱ

non potest turpi, quia praec. non solum facto ;
 additur tamen opprobrio.) Nec vero video,
 quidni et Germani dicamus, citra speciem
 Pleonasmī, ein schimpflicher Borwurf. Sed
 et alia ratio fuit Nostro, cur αἰσχυρῶ adderet,
 quia negat, hoc esse (vere) αἰσχυρῶ, nempe
 re ipsa, per se ac vere aestimanti, ut vulgo
 habeatur, et vero sit prima specic; plane,
 ut Fabii cunctatio Romae erat infamis, quod
 ipse quoque sciret, Livio auctore, 22. 15.
 in it. at non prudentioribus atque intelligen-
 tibus, ut salubre reip. Ita, quod plane re-
 ferendum sit e diverso, praesentis formidine
 tardatus Callicratidas, Cicerone memorante
 de Offic. 1. 24. a. extr. vertere omnia maluit,
 quam classem ab Arginussis reducere; quod
 αἰεὶδος foret apud imperitos, at non (vere et
 re ipsa) αἰσχυρῶ. Similinus huic locus suc-
 currit Gen. 37. 2 extr. **וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב**, op-
 probrium eorum malum; *ci δ, ψόγον παντόν*
 Ubi, memorabiliter satis, et quod huc quad-
 ret, R. Sal. Iizchak (Iarchius.) vocab. **בָּרַב**
 respondere, ait, vocab. Francogall. parler,
 et, quid loqui possis et narrare, hoc vocab.
 signari. Ceterum τῶ ante αἰσχυρῶ interpretē
 τῶ, ulli, cuiusiam; ut 2 Cor. 1. 17. *μήτι ἄρα*
τῆ ἐλαφείᾳ ἐχρησάμεν; i. e. τῶ ἐλ. ecqua,
 num qua, ullane levitate, mobilitate, sum
 usus? εἰξας autem διείδει, sign. mentem in-
 famiae, opprobrio pariturum, ei daturum hoc,
 ut temere discrimini sese offerret. Nominat.
 refertur ad ἔφη supra, ubi iudem Nominat.
αὐτ' αὐτὸς ποιῶσι.

Μετὰ καιροῦ] P. ἐν καιρῶ, in tempore, cum
 opportunitate, ut adsit illa, ubi sit.

Μετὰ ὁτουοῦν τε.] Pro ὁτουοῦν τρέπω. 2. 41.
 μετὰ μεγάλανσημαίαν τὴν δύναμιν παρασχόμενοι.
 κατ' ἐκουσίαν] Scil. βούλησιν, παραίεσιν,
 pro ἐκουσίας. Sed qui differat hoc ab αὐθαι-
 ρέτοις κινδύνους, quod ut majus deinde asserat?
 Nempe hoc opponitur tantum τῷ πάνυ γε
 ἀνάγκη, nulla τοῦ ἐκουσίαν ratione jam habita,
 aut hoc, κ. ἦκουσ. jungendum τῷ μετὰ βεβαίον
 παρασκευῆς, ubi locus fortasse fuerit κατ' ἐκου-
 σίαν qui apparatus nunc illos deficiat.

Ποῦ γε δὴ] Ποῦ pro πῶς: ut fortasse 1 Pet.
 4. 8. Quod si probi vir evasuri sunt: ὁ ἀσεβῆς
 — ποῦ φαίνεται; quo tandem modo impius
 steterit?

καὶ ἔδρ.] Non video, cur in Parenthesin
 conjeceat haec verba Ducker. quibus omissis,
 Consequens futurum non sit, quod reddatur
 τῷ ὡς ἐπίσειε· cui responsurum καὶ ἔδρασε sit,
 ita etiam fecit. Neque enim καὶ ἔδοξε possit
 esse Consequentis loco, vel propter καὶ, vel,
 quod ex solo illo τῷ πείσαι, nisi et τὸ δρᾶσαι
 accederet, non posset prudens deinde haberi.
 Nam, etiamsi ὡς legeris, i. e. οὕτως, abrupta ta-
 men nimis oratio fuerit, nec satis Thucydidea.
 Ἀτελ. τῆ γ.] Scil. σὺν, ἀτελεῖ καταλιπόντες
 τὴν νίκην.

Ἀνέστ.] Ebraismum pæne sapit, quod ἀνα-
 στήναι hic sign. ἀναχωρεῖν ἀπέστησαν legere
 subeat; quod abscedere sign. Luc. 4. 13. 2
 Cor. 12. 8. Sed neque Var. Lect. favet, nec
 necessitas jubet.

Ἀργεῖοι κατὰ τάχος καὶ πρὸς ὄργην τῆς ζυμφορᾶς ἀπέπλευσαν ἐκ τῆς Σάμου ἐπ' οἴκου.

κή. 28. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἅμα τῇ ἔω ἐκ τῆς Τειχιούσσης ἄραντες, ἐπωκατάγονται, καὶ μείναντες ἡμέραν μίαν, τῇ ὑστεραίᾳ καὶ τὰς Χίᾶς ναῦς προσλαβόντες, τὰς μετὰ Χαλκιδέως τοπρῶτον ζυγκαταδιωχθείσας, ἐβούλοντο πλεῦσαι ἐπὶ τὰ σκευή, ἀ' ἐξείλοντο ἐς Τειχιούσσαν πάλιν. καὶ ὡς ἦλθον, Τισσαφέρην τῷ πεζῷ παρελθὼν, πείθει αὐτοὺς ἐπὶ Ἴασον, ἐν ἧ' Ἀμόργης, πολέμιος ἂν, κατεῖχε, πλεῦσαι. καὶ προσβαλόντες τῇ Ἰάσῳ αἰφνίδιοι, καὶ οὐ προσδεχομένων ἀλλ' ἢ Ἀττικὰς ναῦς εἶναι, αἰροῦσι. καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἔργῳ οἱ Συρακούσιοι ἐπηνέθησαν, καὶ τὸν τε Ἀμόργην ζῶντα λαβόντες, Πισσοῦδου

πρὸς ὄργην] i. e. ἐπ' ὄργης, ob iram. V. Ind. Vel, μετ' ὄργης, ut *περὸς ὄργην* εἰπεῖν, Nostro, de Pericle.

Τ. ζυμφ.] P. διὰ τὴν ζυμφορᾶν. Sæpius jam notatum.

Ἐπωκατάγ.] Non is sane sum, qui in particulis asseverem; hic tamen non plane spreverim, ἐπὶ verti in locum degressorum.

Ζυγκαταδ.] Et ζῖν et κατὰ, hic redundat; Nam ζῖν est jam in μετὰ Χαλκ. et κατὰ in διώκειν, sicut ἐπὶ, nil plane sign.

Ἐπὶ τὰ σκ. — πάλιν] Obscura sanc oratio. Nam quid sunt σκευή, aut quæ? Quid deinde, ἐξείλοντο τὰ σκευή; Quo denique referas ἐς Τειχ. utrum ad πλεῦσαι, quod simplicius, an ad ἐξείλοντο, ut εἰς T. sit pro ἐν Τειχιούσση, aut ἐξείλοντο significet delecta, excerpta, ubi deposuerant? πάλιν, quod habet C. Msq. pro πάλιν, nil expedierit, ut plane otiosum; et vero jam antea ibi fuerant; h. cap. et 26. extr. ubi quid egerint tamen, quod huc faciat, nihil legas. Omnium maxime incommodat verb. ἐξείλοντο, quod, si voc. σκευή patiatur, interpreter, *assignaverant*, selegerant, nempe materiam navibus fabricandis. Sed nimirum laxa est satis significatio τῶν σκευῶν, quæ omnem apparatus et qualemcunque intelligi, patiatur, quem ibi selegerint, excerpterint, seposuerint, pro tempore inde deputaturi. Nam ἐπὶ τι πορεύεσθαι, εἶναι, πλεῦσαι, ἐλθεῖν, Nostro utique passim, sign. ire, venire ad conferendum aliquid ac petendum, ut ἐπὶ ὕδαρ εἶναι, aquam petitum ire; nach Wasser, nach etwas gehen. Sed ἐς Τειχ. bis intellexerim, et ad πλεῦσαι, et vero ad ἐξείλοντο; certe ex quo repetatur, ἐκεῖ, vel ἐν Τειχιούσση; eadem brevitate qua in ἐκ Nostro simul τὸ ἐν comprehendatur. Lembum quidem vel scapham significare potest certe σκευός Act. 27. 17. extr. Sed hic quid tunc

sit ἐξείλοντο; Ad πλεῦσαι tantum referenti ἐς Τειχ. comma ponendum fuerit post ἐξείλοντο. Omisi tamen, ne cui præjudicium interpretandi asseram. Sed nimirum ita plane se res habuerit, ut complura Tichiusæ selegerint, composuerint, usibus suis aptarint, ad quæ (repetenda, navibus auferenda), jam redirent.

Ἴασον] Ita apud Nostrum 8. 26. extr. 36. init. 14. med. Laetium II. 111. Arcestratum apud Athenæum III. p. 105. Plutarch. de solertia animal. p. 984. in Notitia Episcopat. Ælian. de Animal. VI. 15. et Suida. Polybius cum σσ et Livius; sed hi libri in Geographicis corruptissimi: sic tamen Ptolemæus etiam in Ms. Coislin. Appian. et Strabo. Plinius et Mela cum Nostro. WASS. In Lucrīo Ἴασσος pro Ἴασεῖς scribendum, censent Casaubonus et Menagius, et eodem modo in Suida v. Χοιρίδος Menagius. DUCK.

Ἐν ἧ' — κατεῖχε] Pro ἦν: vel int. τόπον, vel, τὰ πάντα, τὴν ἀρχὴν, summam rerum, aut etiam εἰσπτόν, sich aufhielt. Dictum, ut, οἰκεῖν κατοικεῖν ἐν πόλει, habitare in urbe, terra, et urbem, terram, οἶκον.

Ἀμόργης] Servum regis vocal Andocides Orat. III. p. 281. WASS.

Οὐ προσδεχ. ἀλλ' ἢ Ἄττ. rel.] Primo προσδεχέσθαι aut sign. hic ἐλατίζειν, νομίζειν, non ex usa sane verbi; aut brevius dictum pro, προσδεχ. αὐτὰς διὰ τὸ νομίζειν, οἶκον εἶναι ἀλλ' ἢ rel. V. Philol. Th. P. p. 93. lit. ε.) ἀλλ' ἢ deinde non in ἀλλὰς ἢ solverim cum Abr. sed in ἀλλο, vel ἄλλας, ῥ. Nec magis eidem assentiar, 2 Cor. 2. 5. ἀλλ' ἀπὸ μέρους interpretanti ἀλλ' ἢ, nisi. Neque enim ἐπιβαρῶ illic ad πάντας ἡμᾶς referendum, ubi censu caret, sed simpliciter accipiendum, ἵνα μὴ ἐπιβ. ne (quid) gravius dicam; et πάντ. ἡμ. pendet a λελύσθηκε, sicut ἐμέ.

Ἐπηνέθ.] Ita se (rem) gessere, ut lauda-

νότον υἱόν, ἀφεστῶτα δὲ βασιλέως, παραδιδόασιν οἱ Πελοποννήσιοι Τισσαφέρνει ἀπαγαγεῖν, εἰ βούλεται, βασιλεῖ, ὡς περ αὐτῷ προσέταξε. καὶ τὴν Ἴασον διεπόρθησαν· καὶ χρήματα πάνυ πολλὰ ἢ στρατιὰ ἔλαβε· παλαιόπλουτον γὰρ ἦν τὸ χωρίον. τοὺς τ' ἐπικούρους τοὺς περὶ τὸν Ἀμόργην παρὰ σφᾶς αὐτοὺς κομίσαντες, καὶ οὐκ ἀδίκησαντες, ξυνεταξάν, ὅτι ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἐκ Πελοποννήσου· τό, τε πόλισμα Τισσαφέρνει παραδόντες, καὶ τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, ὧν καθ' ἕκαστον, στατήρα Δαρεικὸν παρ' αὐτοῦ ξυνέβησαν λαβεῖν. ἔπειτα ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Μίλητον. καὶ Πεδάροτον τε τὸν Λέοντος εἰς τὴν Χίον ἄρχοντα Λακεδαιμονίων πεμφάντων, ἀποστέλλουσι περὶ μέχρι Ἐρυθρῶν, ἔχοντα τὸ παρὰ Ἀμόργου ἐπικουρικόν, καὶ εἰς τὴν Μίλητον αὐτοῦ Φίλιππον καθιστάσι. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

κθ'. 29. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἐπειδὴ τὴν Ἴασον κατεστήσατο ὁ Τισσαφέρνης εἰς φυλακὴν, παρῆλθεν εἰς τὴν Μίλητον, καὶ μὴνός μὲν τροφὴν, ὡς περ ὑπέστη ἐν τῇ Λακεδαιμόνι, εἰς δραχμὴν Ἀττικὴν ἐκάστῳ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε· τοῦ δὲ λοιποῦ χρόνου ἐβούλετο τριάβολον διδόναι, ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται· ἦν δὲ κελεύη, ἔφη, δώσειν ἐντελῆ τὴν δραχμὴν. Ἐρμοκράτους δὲ ἀντειπόντος, τοῦ Συρακουσίου

rentur: Livius dicat: eorum precipua opera, virtus, enituit. Insolita sane forma hujus Aor. 1.

Παλαιόπλ.] Quo minus solitum hoc v. eo frequentius diversum illi νέωπλουτος.

Τὸ παρὰ Ἀμ. ἐπικ.] Sane παρὰ c. Genit. sign. a volente missum vel acceptum; At hic sign. quod ab eo abduxissent, vi cepissent. Hinc Var. Lect. περὶ τὸν Ἀμόργην, et in Msqu. plane omissum παρὰ. Sed et alibi Noster, παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐλόντες· nec Latini refugerint, ab hoste, ex hoste, captas urbes, i. e. ei ademptas.

Ἀντ.] Quorsum αὐτοῦ, ubi jam adsit εἰς τὴν Μίλητον; Quid, si αὐτὴν legerimus: in ipsa Mileto, quæ a reliquis regionibus distinguatur? An αὐτοῦ est, in istis regionibus, et εἰς Μίλητον pro ἐπὶ τὴν Μίλ. qui immineret Mileto, eam observaret?

Ἐς φυλ.] i. e. ὥστε εἶναι φυλ. ita aptaret, ut præsidium esset; (zu einem Posten;) aut εἰς pro κατὰ, qua: constituerat eam, aptarat, qua præsidium, qua milites; militibus, in Ansehung der Besatzung. Illud prætulerim

præne. Cf. Philol. Thuc. P. p. 138. 139.

Ἔσπερ ὑπέστη] De hac significatione vocis ὑπίστημι dictum est ad Lib. IV. Cap. 39. DUCK.

Ἐς δραχμ. ἐκ.] i. e. ita, ut drachmam quisque acciperet; drachma una computata in singulis, in capita. Non a διέδωκε pendet ἐκάστῳ, sed jung. εἰς δραχμῶν ἐκάστῳ, p. κατὰ δραχμ. ἐκ. für jeden.

Τοῦ δὲ λ. χρ.] Scil. πῆρι, vel ἕνεκα, χάρις aut pro εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον. λοιπὸς est pro μέλλων, posthac futurum. Singulis remigibus suo jure addit Port. propugnatoribus exclusis. Nec vero, contentos isto stipendio nautas esse, volebat Tissaphernes, aut satis illud habere; qui enim? sed sumtum levare Lacedæmonii, quod deesset, daturis atque expleturis, zu Hülfe, non ipse, aut rex, solidum solus. Quod reputanti, nimia fere opera videatur, in qua se torserit Ducker. V. tamen infr. ad vv. παρὰ πέντε.

Ἀντιπ.] Non additur, quid ἀντίπε: sed simpliciter sign. repugnante, obloquente; als er Einwendungen machte, Gegenvorstellung that.

στρατηγοῦ, (ὁ γὰρ Θηραμένης, οὐ ναύαρχος ἂν, ἀλλ' Ἀστυ-
χω παραδοῦναι τὰς ναῦς ζυμπλέων, μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ
μισθοῦ) ὁμῶς δὲ παρὰ πέντε ναῦς πλεόν ἀνδρὶ ἐκάστω, ἢ

Παραδ. ζυμπλ.] Int. ὥστε, εἰς τὸ παραδ. ὡς
παραδῶσαν quod possisset profecto Thuc.
nisi jam adesset aliud Particip. ζυμπλέων.

Μαλακὸς] *Facilior, commodior, nochgebender, gefälliger*; vel, *minus firmus*. Possis
etiam vertere, *timidior*, qui Tissaphernem
offendere nollet, nisi propior ratio adsit, et
per se in promptu; quia, non ipse classem
ducturus, sed alii traditurus, immo alium,
qui duceret, accessere jussus, alius nomine
et causa pugnare, suamet invidia, haud sane
vellet. (poterat et ὀκνηρὸς idem dicere.)
Aristoph. Plat. p. 26. init. Ed. Frob. μα-
λακὸν δ' ἐνδάσσετε μυθῶν.

Περὶ τ. μισθ.] Non bene Port. in *exactione*
stipendii. Nam *exactioni, der Eintreibung*,
a Tissapherne, qui locus? Redderet, in *ur-*
genda, postulanda mercede.

Ὅμῶς δὲ] Redundat δὲ, quia ὁμῶς refertur
ad Antec. ἀντειπόντος. Sed nimirum paren-
thesi datum longiori, ut γὰρ Gal. 2. 6. extr.
ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, rel. Ubi anacoluthon
quoque parenthesis peperit, cum ante illam
cœpisset Paulus: ἀπὸ δὲ τῶν δοκοῦντων.

Παρὰ π.] Si παρὰ hic est *præter, exceptis*,
quod sign. sane, ut 2 Cor. 11. 2. *τρισσά-
κοντα (πληγὰς) παρὰ μίαν, minus una*: non
apparet, cur mox dicat Thuc. reliquis quo-
que, quæ excederent illum numerum, κατὰ
τὸν αὐτὸν λόγον, i. e. tantundem, fuisse pro-
missum. Nec vero apparet, *quænam* fue-
rint quinque illæ naves, quæ sic exciperentur,
seu, ut *plus* acciperent, quod credibile
non sit, ubi drachma viritum liberaliter satis
promissa fuerit, sive, ut *minus*, quod in-
eptum rursus, in quinquaginta quinque na-
ves, quin plures, dare paratum, in quinque
solas dare nolle. Nec supra seorsum me-
morantur quinque naves c. 26. sed statim
computantur quinquaginta quinque. Quid,
si παρὰ hic sit *præter, eis*, ut in *παρελθεῖν* init.
h. cap. *παρῆλθεν ἐς τὴν Μίλητον*, et L. 1. c. 2.
extr. *παρ' Ἀθηναίους ἐχώρησαν*. et propius
huc, *παρὰ μίαν, παρὰ πᾶν ἔτος*, in singulis,
deinde verba, *καὶ πεντήκοντα*, loco mota ex-
istimentur, et retrahantur ad παρὰ πέντε: ut
sensus sit: in 55. naves promissum plus
tribolo singulis; in *quinas* enim naves terna
talenta menstrua dabat; (id quod nec nimi-
um fuerit, nec parum) et, quot partibus plu-
res essent hoc numero (quinario), toties, tot
partibus plus dabatur eodem modo, nempe
in *quinas* naves trina talenta; decies ergo
tria talenta, et pro solido undecies trina,
tricensa trina; quia 55. continet quinarium
undecies. *ἕξ* tunc intell. non addendo, sed

multiplicando, quot partibus, *wie viele mal*
mehr, als fünf, decuplo nempe plura, decem
quinarium supra unum, quæ basis esset ac
fundamentum computandi, lex et formula:
quinis navibus terna, ergo reliquis (50.) tri-
cena. Quod si cui hoc displicuerit; nam
nec mihi placet, vel ob usum τοῦ παρὰ, quem
et illud tamen firmet, *παρὰ τοσούτων ἦλθε*
κινδύνου, i. e. *præter, eis*, vel, quia libri non fa-
veant, vel ob computandi modum, ut rem
expediturum, ita vix satis efficiendum e
verbis, *ἕξ* πλείους ἦσαν τ. τοῦ ἄρ. quæ non
multiplicandi nota sit, sed addendi: is vero
multiplicavit ad id, quod supra posuerim: non
omne nimirum stipendium aut solidum da-
tum a Tissapherne, sed adjumentum, cui
quod deesset, Græci scil. explerent. Unde
distingu. deinde ἰδίδου, nempe ὁ Τισσαφ. et
ἰδίδετο, dabatur, a Peloponnes. Siculisque,
a Tissaph. acceptum. Dificillimum buncea
Nostrum locum, veluti scopulos terræ jam
imminentes, in extremo fere opere offendi-
mus. Laboravimus in quibusdam; in non-
nullis fortasse æstuaverimus: at hic obhæsi-
mus plane, nec dum extricavimus quidquam
aut promovimus: nec pudet, ubi tales Viri
obhæserint, Palmer. Meibom. Ducker. quor-
um magnitudini si ex illa parte contulisse
me ausim, risum ultro milimet debeam. Ac
tamen, ubi solidum exsolvere non possemus,
partem solvere jussu Tissapherne, cum cre-
ditoribus (lectoribus) utcuque decidimus.
Abreschii interpretatio, *jungentis παρὰ πέντε*
ναῦς πλεόν, Germ. *um (für) fünf Schiffe*
mehr, more ejus, inconvertito verborum te-
nore prolata, illico eversituro uno vocabulo
ἢ, quod jungi utique jubeat, πλεόν — ἢ τρεῖς
ὄβολοι, ut semper hæreat difficultas in verbis
παρὰ πέντε ναῦς. Obs. etiam: *πλεόν, ἢ τρεῖς*
ὄβολοι, ἀμολογήθησαν. Debebat, *ἀμολογήθη*,
ad πλεόν, ut *primarium subjectum*; sed pro-
piori nimirum dedit; ut S. 67. extr. *ἢ οἱ*
ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς, — — τὰς διαγράμ-
μας ποίησθε scriberet, *ποιήσονται*, ad *ἡγεμό-
νες*: sed propiori ἡμεῖς, dedit Pers. 2. Liv.
6. 16. extr. *бина जुगера et semisses agri as-*
signati, pro assignata, ad जुगера; et alibi:
quantus numerus antea nunquam, legiones de-
cem effectæ. Debebat *effectus*, ad *numerus*,
ad quod tamen hic intell. *effectus*; alioqui
scriberet, *legionum decem*; et vero in Pa-
renthesi accipi queant verba, quæ *num. nun-*
quam, aut ut *legiones decem* sit unicus et
princeps Nominat. Nam per Appositionem
si acceperis *legiones decem effectus* utique
scribendum fuerit. Neque absimilis aber-

τρῆϊς ὀβολοὶ, ὠμολογήθησαν. ἐς γὰρ πέντε ναῦς καὶ πεντήκοντα τρία τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνός· καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσω πλείους νῆες ἦσαν τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦτον ἐδίδοτο.

ratio Ciceroni excidit, de Nat. D. 2. 63. a. extr. *Canum vero tum sedula custodia, — sagacitas — alacritas, quid sign. aliud, nisi, se ad hominum commoditatem esse generatos? Ubi aut eos scriberet, ad canum, aut, eam esse generatam. Se ergo propiori dedit, generatos remotiori.*

Ἐς γὰρ πέντε ναῦς καὶ πεντήκοντα τρία τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνός·] Recte vidit Palmerius, hanc scripturam stare non posse. Nam, si singulis mensibus in LV. naves non nisi tria talenta, id est XVIII. millia drachmarum Atticarum, data fuerunt, consequens est, singulas naves quolibet mense tantum paulo plus 327. drachmas, et in dies nondum undecim, tulisse; quod est, ut bene Palmerius, absurdissimum. Itaque tentat hunc locum variis conjecturis, quas ex illius Exercitation. pag. 56. descripsit in Var. Lect. Hudsonus. Ex his postremam amplectitur, et pro τρία τάλαντα itidem τριάκοντα τάλαντα legit Meibomius in Libro de Fabrica Triremium, pag. 559. et seqq. Tom. XII. Thes. Græv. Longa est illius disputatio, quam in pauca contraham, et meam de ea sententiam, quam potero brevissime, dicam. Primo pro certissimo ponit, in qualibet triremi ea ætate ducentos, cum nautas, tum milites, adeoque in hac LV. navium classe undecim millia hominum, fuisse. Deinde verba Thucydides, quæ paullo ante hæc leguntur, *μηνός μὲν τροφὴν (ὡς περ ἰπέστη ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ) ἐς δραχμῶν ἄπτικτὴν ἐκάστω πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε*, ita interpretatur, hoc a Tissapherne factum esse ex pacto inter Regem et Lacedæmonios, de quo est Cap. 5. quo Rex promiserit, se primo mense singulis nautis drachmam, sequentibus autem tantum tres obolos, daturum. Postremo illa, *ὅμως δὲ παρὰ πέντε ναῦς*, et quæ sequuntur, hunc in modum exponit; Tissaphernem, quamquam ex pacto cogi non poterat post primum mensem plus, quam tres obolos in capita, id est, talenta viginti septem semis in LV. naves, dare, tamen, ut alacriores redderet Lacedæmonios, pollicitum fuisse, se LV. navibus in mensem triginta talenta præbiturum, periunde, ac si classis LX. navium, et in ea XII. millia hominum, essent. Unde necessario confici, putat, pro τρία legendum esse τριάκοντα. Sed non pauca sunt in hac interpretatione et emendatione dubia. Nititur ea unico hoc fundamento de ducentis

in qualibet navi hominibus; quod fortassis non firmissimum est. Herodotus quidem, cujus auctoritate præcipue pugnat, VII. 174. scribit, in mille ducentis et septem navibus Xerxis 241400. homines fuisse, *ducentos in singulas naves supputando*: sed addit, quod dissimulat Meibomius, præter hos singulas naves triginta epibatas habuisse. At hos de numero ducentorum detrahit Meibomius, et singulis navibus Peloponnesiorum tantum ducentos homines, non plures, nec pauciores, vectos, atque ex iis 180. remiges, reliquos 20. partim milites, partim ministerio alicui præfectos, fuisse, putat. Itaque, quum ipse ab Herodoto abeat, frustra in eo præsidium sententiæ suæ quærit. Quin, etiam, si Herodotus plane idem, quod Meibomius, dixisset, tamen ex eo nondum pro certissimo demonstrari posset, Peloponnesios aliosque Græcos tunc eandem, quam olim in instruenda classe Xerxem, rationem sequutos fuisse. E verbis Xenophontis prima specie aliquanto apertius videtur adparere id, quod de ducentis in qualibet triremi hominibus ponit Meibomius. Nam Xenophon, I. Hist. Græc. pag. 441. dicit, Cyrum juniorem singulis nautis Peloponnesiorum diurnos tres obolos, et in singulas naves mensuras triginta minas stipendii nomine dedisse; unde efficitur, singulis navibus ducentos viros vectos fuisse. Quum enim triginta minæ faciant tria millia drachmarum, in singulos dies erogata fuerunt centum drachmæ, id est, trioboli ducenti. Sed hæc ratio tum demum recte constaret, si omnes illi ducenti, quos in qualibet navi fuisse, contendit Meibomius, idem omnino stipendium meruissent, nec quisquam eorum quidquam, præter tres obolos in diem, accepisset. Jam vero, quum plane probabile sit, quod ad Xenophontem putat Palmerius, gubernatores, aliosque, qui honestiore aliquo officio in navi fungebantur, plus, quam ceteros, accepisse, et remiges ipsos, quod nec Meibomius negat, alium alio plus stipendii tulisse, e Scholiaste Aristophanis ad Ranas v. 1106. et e Scholiaste Thucydidis ad VI. 31. constat, Meibomianas illas rationes ruere, necesse est. Quibus eversis, facile intelligitur, emendationem illius, etiamsi, eam veram esse, putare velimus, tamen minime stabili fundamento superstrui: et, quod ad inveniendum numerum ducent-

λ'. 30. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος, (τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίοις, προσαφειγμένοι γὰρ ἦσαν καὶ οἴκοθεν ἄλλαι νῆες πέντε καὶ τριάκοντα, καὶ στρατηγοί, Χαρμῖνος καὶ Στρομβιχίδης

torum hominum in singulis triremibus verba Thucydidis, ἐς γὰρ πέντε ναῦς καὶ πενήκοντα τριάκοντα (ita enim legit, pro τρία) τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνός, ita interpretatur, quasi Tissaphernes dixisset, se, quum ex pacto tantum viginti septem talenta cum dimidio in quinquaginta quinque naves deberet, tamen hoc in se recipere, ut, donec a Rege responsum accepisset, summam illam ad triginta talenta augetet, perinde, ac si sexaginta naves essent, id nihil aliud esse, quam, verba ad conceptam animo opinionem torquere, et ex ea vocem fortassis non corruptam emendare. Nec magis probare possum, quod dicit, inter Regem et Lacedaemonios convenisse, ut Rex primi mensis ἐντελῆ μισθὸν, id est, drachmam, ceteris autem tantum triobolium nautis penderet. Neque enim de hujusmodi pacto quidquam e Thucyde colligas; et, si ita conventum fuisset, quo colore, Tissaphernem pactum non servare, queri potuissent, quod factum fuisse, non obscure significat Thucydides, Lacedaemonii? Nam, si hi inutiliter pacti erant, ea non Tissaphernis, sed ipsorum, culpa erat. Denique, quum alios reprehendat, ut qui perperam interpretari fuerint hæc verba, παρὰ πέντε ναῦς, ipse ea ita exponit, ut nihil inde lucis huic loco inferatur. Nam vertit ea, præter, id est, supra quinque naves; quippe naves quinque, inquit, non excluduntur, sed includuntur. Supra ceteras naves, quæ classem Lacedaemoniorum efficiebant, quinque amplius computabantur. Quæ non minus, quam Thucydides ipsius verba, obscura et intricata sunt. Ea quomodo expediri debeant, mihi nondum satis liquet. Nam non intelligo, cur, quum Cap. 26. totam classem Peloponnesiorum quinquaginta quinque navium fuisse, dixerit, nunc præter eas quinque, quasi præcipuas, memoret, easque e numero illarum quinquaginta quinque excludere videatur. Non dubito, q in corruptus sit locus: sed, qua in parte vitium hæreat, non pro certo possum constituere. Interim suspicor, quinque has naves ideo præcipue memorari, quod a Lacedaemoniis primum tantum quinque naves ad Chios adjuvandos instructæ erant, et cum Chalcideo atque Alcibiade Chium venerant, ut est Cap. 6. 8. 11. et 12. E Palmerii conjecturis autem maxime probo secundam; nec plane vero dissimile esse, puto, quum Thucydides scripsisset, ἐς γὰρ πέντε ναῦς τρία τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνός, aliquem, qui Cap. 26. quinquaginta quinque

naves Peloponnesiorum fuisse, legerat, in margine adscripsisse καὶ πενήκοντα: quæ suspicio etiam nonnihil ex eo confirmatur, quod Thucydides fere ubique, et vel uno hoc libro plus decies, nomen ναῦς autem vel post nomina numerorum, rarissime inter ea ponit. Hæc si admittatur: loci difficillimi hic sensus esse potest: Tissaphernem, quum intellexisset, non plures, quam quinque, naves parari, faciliorem fuisse in drachma diurna non tantum in has, sed etiam in alias, quas præter illas missuri essent Peloponnesii, promittenda; quod non putaret, admodum multas missum iri. Sed, quum deinde numerus illarum ad quinquaginta quinque actus fuisset, primi quidem mensis integram stipendium, id est, drachmam promissam, omnibus solvisse; sed, magnitudine sumtus deteritum, a priore pacto recedere, et in ceteros menses pro drachma tantum tres obolos dare voluisse. Verum, reclamantibus Lacedaemoniis, in primisque Hermocrate Syracusano, deinde aliud inter eos pactum initum fuisse, e quo, præter quinque illas naves, quarum præcipua aliqua ratio habita videtur, id est, præter eos, qui his vehebantur, etiam omnes, qui in aliis navibus erant, non quidem integram drachmam, sed tamen plus, quam teros in diem obolos, acciperent. Nam quinque his navibus tria in mensem talenta, quæ e priore pacto plura dabantur, et ceteris omnibus, quinquaginta quinque earum esset numerus, ad eandem rationem, id est, non plus, nec minus, quam quot mensibus tria in quinque naves talenta data fuisset. Hæc nunc est mea de hoc loco sententia, quam, si quis meliora me docebit, lubens deseram. DUCK.

Τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίοις] Cl. οἱ ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναῖοι: quomodo et Valla. WASS. Si vulgata scriptura est a Thucyde: plane insolita structura orationis usus est: quæ, etiamsi dativos ad proximum προσαφειγμέναι referas, nihil minus huic et contorta erit; planior futura, si γὰρ tolli liceret. DUCK, Dictum more Nostri, quin Herodoti quoque durius hic tamen, quam alibi, pro: οἱ Ἀθηναῖοι (προσαφειγμένοι γὰρ ἦσαν αὐτοῖς (pro πρὸς αὐτοῖς, vel, usu illorum, commodo, rel.) ἐβούλοντο, cet. Nempe Nominat. οἱ Ἀθηναῖοι, quem ἐβούλοντο posceret, repetendum ex Parenthesi nobis reliquit in ἀφειγμένοι ἦσαν, scil. αὐτοῖς, γὰρ tamen mollius paullo adderet τοῖς Ἀθηναίοις. (Sed jam lusus nimirum videtur, talia expeditis, præ isto loco quem modo intactum pæne reliquerimus c. 29. extr.)

καὶ Εὐκτῆμων, καὶ τὰς ἀπὸ Χίου πάσας καὶ τὰς ἄλλας ξυ-
αγαγόντες,) ἐβούλοντο, διακληρωσάμενοι, ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ
τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν
πέμψαι. καὶ ἐποίησαν οὕτω. Στρομβιχίδης μὲν γὰρ καὶ Ὀνο-
μακλῆς καὶ Εὐκτῆμων, τριάκοντα ναῦς ἔχοντες, καὶ τῶν ἐς
Μίλητον ἐλθόντων χιλίων ὀπλιτῶν μέρος ἀγαγόντες ἐν ναυσὶν
ὀπλιταγωγοῖς, ἐπὶ Χίον, λαχόντες, ἔπλεον· οἱ δ' ἄλλοι, ἐν
Σάμῳ μένοντες, τέσσαρσι καὶ ἐβδομήκοντα ναυσὶν ἔθαλασ-
σοκράτου, καὶ ἐπίπλου τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο.

λά. 31. Ὁ δ' Ἀστυόχος, ὡς τότε ἐν τῇ Χίῳ ἔτυχε, διὰ
τὴν προδοσίαν, τοὺς ὁμήρους καταλεγόμενος, τούτου μὲν ἐπέσ-
χεν, ἐπεὶδὴ ἤσθετο τὰς τε μετὰ Θηραμένους ναῦς ἠκούσας, καὶ
τὰ περὶ τὴν ξυμμαχίαν βελτίω ὄντα· λαβὼν δὲ ναῦς, τὰς τε
Πελοποννησίων δέκα, καὶ Χίας δέκα, ἀνάγεται. καὶ προσ-
βαλὼν Πτελεῶ, καὶ οὐχ ἑλὼν, παρέπλευσεν ἐπὶ Κλαζομενάς·
καὶ ἐκέλευεν αὐτῶν τοὺς τὰ Ἀθηναίων φρονούντας ἀνοικίξασθαι
ἐς τὸν Δαφνοῦντα, καὶ προσχωρεῖν σφίσι. ξυνεκέλευε δὲ καὶ
Τάμωσ, Ἰωνίας ὑπαρχος ὢν. ὡς δ' οὐκ ἐσήκουον, ἐσβολὴν ποιη-
σάμενος τῇ πόλει, οὐση ἀτειχίστῳ, καὶ οὐ δυνάμενος ἐλεῖν, ἀπέ-
πλευσεν ἀνέμῳ μεγάλῳ, αὐτὸς μὲν ἐς Φώκαιαν καὶ Κύμην,
αἱ δὲ ἄλλαι νῆες κατῆραν ἐς τὰς ἐπικειμένας ταῖς Κλαζομε-
ναῖς νήσους, Μαράθουσαν, καὶ Πήλην, καὶ Δρίμυσσαν. καὶ

Τοὺς ὁμ.] Redundat Artic. quia nulla dum
mentio τῶν ὁμήρων. nec certi jam erant des-
tinati.

Ἐπειδὴ ἤσθε.] Δὲ addit Mosqu. male, quia
ἐπειδὴ refertur ad ἐπέσχε, nec potest esse
Antec. τοῦ λαβῶν, rel. quoniam hic quoque
add. δὲ, ut oppositum et relatum (redditum)
τῷ μὲν, in verbis, τούτου μ. ἐπέσχε.

Ἀνοικίξ.] Sursum, retro a mari, besser hi-
naufwärts, Landein. 1. 2. extr. (urbes)
ἀνοικισμέναι εἰσίν· quod ipse antea expl.
Thuc. ἀπὸ θαλάσσης μάλλον ἐκίσθησαν.

Ξυνεκέλ.] Recte Port. idem jubebat. Ita,
εἰ σὺ συγεστανεῖς, si idem tu probas, si idem
tibi placet. Nonnunquam et συνευδοκεῖν in N.
Test. idem probare sign. ut Rom. 1. 32. extr.

Ἐσθ. ποιισ. τῇ πόλει.] Pro, εἰς τὴν πόλιν.
Minus frequens Dat. hoc sensu.

καὶ οὐ δύνα.] Καὶ hic pro ἄλλῳ.

Ἄν. μεγ.] Scil. συν ἂν. μ. vel χρησάμενος.

Δρίμυσσαν.] Hudson. praefert per u. Sed
δρῦος et δρῖος apud Homerum Odys. ζ'. v.
353. et Hesych. in δρῖος. Liv. Drymusa

XXXVIII. 39. ibi tamen LI. Aler. Codex
Ms. Polybii apud Ursinum Δρυμοῦσσα. Cl.
Gr. Δρίμυσσαν. Rara, aut nulla alibi hujus
insula mentio. Pelam agnoscit Livius
XXXVI. 43. Marathussam Plinius V. 31.
Marathusa oppidum Cretae; Δρυμοῦσαν καὶ
Πήλην Aristides Tom. I. p. 516. WASS.
Quae hic Δρίμυσσα, Stephano est Δρυμοῦσσα,
Polybio Excerpt. Legation. XXXVI. in
Ed. Plant. Δρυμοῦσα, in Gronov. Δρυμοῦσσα,
et Plinio l. d. Drymusa. Scripturam per u
probant etiam Palmerius in Exercitation.
pag. 57. Harduinus ad Plinium, et Cella-
rius III. Geogr. Ant. 2. qui, in Thucydide e
Stephano rescribendum, censet Δρυμοῦσσαν.
Pelam in Livii l. d. non invenio. Memorant
eam Plinius V. 31. XXXII. 2. et Step-
hanus. DUCK. Non intelligo, quid sibi velit
in not. Wass. ad h. voc. verba; (Liv. 38.
39.) ibi tamen LI: Quid sibi vult LI? Quin-
quaginta unum significare nequit; (En pen-
tametrum non quaerenti oblatum! Mutare
nolui, sic ultro secutum.) Libri ergo! At

ὅσα ὑπεξέκειτο αὐτόθι τῶν Κλαζομενίων, ἡμέρας ἐμμεΐναντες, διὰ τοὺς ἀνέμους, ὀκτῶ, τὰ μὲν διήρπασαν καὶ ἀνάλωσαν, τὰ δὲ ἐσβαλλόμενοι, ἀπέπλευσαν ἐς Φώκαιαν καὶ Κύμην, ὡς Ἀστύοχον.

λβ'. 32. Ὀντος δ' αὐτοῦ ἐνταῦθα, Λεσβίων πρέσβεις ἀφικνοῦνται, βουλόμενοι ἀποστῆναι καὶ αὐτὸν μὲν πείθουσιν ὡς δ' οἱ τε Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα, ἄρας ἔπλει ἐπὶ τῆς Χίου. καὶ, χειμασθεῖσων των νεῶν, ὕστερον ἀφικνοῦνται ἄλλαι ἄλλοθεν ἐς τὴν Χίον. καὶ μετὰ τοῦτο Παιδαρίτος, τότε παριῶν πεζῆ ἐκ τῆς Μιλήτου, γενόμενος ἐν Ἐρυθραῖς, διαπεραιοῦται αὐτὸς τε καὶ ἡ στρατιὰ ἐς Χίον. ὑπῆρχον δὲ αὐτῷ καὶ ἐκ τῶν πέντε νεῶν στρατιῶται ὑπὸ Χαλκιδέων ὡς ἐς πεντακοσίους ξὺν ὀπλοῖς καταλειφθέντες. ἐπαγγελλομένων δὲ τινων Λεσβίων τὴν ἀπόστασιν, προσφέρει τῷ τε Παιδαρίτῳ καὶ τοῖς Χίοις Ἀστύοχος λόγον, ὡς χρή πα-

quid habent libri? Aliamne Lectionem? At nulla hic affertur. Operarum peccatum videtur; sed Huds. Edit. non est ad manum. Haud dubie deest, variant.

Ἰπεξέκ.] Aut clam sign. ὑπὸ, aut brevis dictum pro, ὅσα ἐξέκειτο (ita Abr. Plurali num.) ὑπὸ τ. Κλαζομ. Abr. At contra omnem Graecismum est, ut ὑπὸ, ab significans, compositum verbum efficiat; quod ne ἀπὸ quidem, nec παρὰ, hac significatione, faciant unquam. Nec, quod ablegat Abr. ad 1. 157. quod faciat huc, quid affert. Nam in ἀσσοαλέειν quod huc pertinere, fortasse voluerit, non efficiantem causam sign. ἀπὸ, sed locum, et terminum, quem a quo vocant. Quod si ἐξ absit: interpreter: quaecunque ibi parebant, suberant, subjecta erant Clazomeniis. Quippe et ὑπακούειν Nostro Genitivum saepius habet. Nunc malim: Quidquid Clazomeniorum eo amandatum (id enim notet τὸ ἐξ, ut ex Clazomenis eo fuerit deportatum,) et ibi occultum erat. Neque enim ab ὑπὸ pendet Genit. τῶν Κλαζομενίων, aut a verbo, sed ab ὅσα. ὅσα (χρήματα, divitiæ), τ. Κλαζ. Ἰπεξέκ. αὐτόθι. Nam, de χρήμασι, pecuniis, rebus pretiosis, argento, comaeatu intelligi, suaserunt v. v. διήρπασαν et ἀνάλωσαν quorum prius tamen, διήρπασαν, ad χωρία quoque retuleris, si, ὑπεξέκειτο interpretari, parabant, particula ἐκ patiatur.

Ἰμμεΐν.] Nempe οἱ ἐν ταῖς ναυσίν, (ἐλθόντες,) vel, οἱ ἀπὸ τῶν νεῶν quod per Synesin, aut Synecdochen, repetendum ex Nominat. αἱ δὲ ἄλλαι νῆες. Hoc nimirum est, quod, ad τὸ σημαίνοντων referri et hoc, et ἐπιβαλλόμενοι, Huds. ait. in Var. Lect. Nempe per

ναῦς significantur simul, σημαίνονται, οἱ ἐν ταῖς ναυσίν.

Ἰμμεΐν.] Propter verba, et qua verba, διὰ τ. ἀνέμ. sign. coacti ibi manere; et qua διήρπ. et ἀνάλ. sign. etiam consulto ac libenter mansisse; qs. ea conditione usi atque invitati, quod venti morarentur, omnia diripere; initio coacti, deinde volentes.

Κ. ἀνάλ.] Usitatum, ἠνάλωσαν. καὶ hic est pro ἡ, propter διήρπασαν, aut proprie refertur ad comaeatu, qui sint in illis supra, ὅσα ὑπεξέκειτο.

Φώκαιαν] Vid. Livium XXXVII. 31. et Cantacuzenum 238. 293. 741. WASS.

Οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι] Cl. οἱ ξύμμαχοι οἱ ἄλλοι. Aliter Noster. Vide Indicem. WASS. Παιδάρ.] In nota Duck. [inmo Huds.] ad h. l. in var. lect. numerus, pag. 483. neque in Huds. Edit. quadrat, neque in Ducker. ipsam. Sed loca habet Ind.

Τῶν π. v.] Redundat Artic. τῶν.

Στρατ. — — καταλ.] Rursus trajecta verba, sic ordinanda; στρατ. ὡς ἐς πέντακ. καταλειφθ. ὑπὸ Χαλκιδ.

Χαλκιδέων] Lege Χαλκιδέων. Nam Chalcedeus cum quinque navibus a Lacedaemoniis Chium missus fuerat, Cap. 6. 8. 11. et 12. Chalcedensibus huic expeditioni non interfuerunt; nec Thucydides ante ullam illorum mentionem fecit. Hoc recte observavit Vir Doctissimus, qui Edit. Hudsonianam cum Cod. Reg. contulit. DUCK.

Παραγ.] Per Metonym. Consequ. pro ἰοντας. Ita ἔρχεσθαι pro ἰέναι. Hom. II. 1. 322. 1. ἔρχεσθον κλισίῃ, rel. abite ad tentorium Achillis. (V. et mox ad vv. οὐδὲ — πρόσθ.)

ραγενομένους ταῖς ναυσὶν, ἀποστῆσαι τὴν Λέσβον· ἢ γὰρ ἔξυμμάχους πλείους σφᾶς ἔξειν, ἢ τοὺς Ἀθηναίους, ἢ τι σφάλλωνται, κακώσειν. οἱ δ' οὐκ ἐσήκουον· οὐδὲ τὰς ναῦς, ὁ Παιδιάριτος ἔφη, τῶν Χίων αὐτῶ πρόησειν.

λγ'. 33. Κακείνος, λαβὼν τὰς τε τῶν Κορινθίων πέντε, καὶ ἕκτην Μεγαρίδα, καὶ μίαν Ἑρμιονίδα, καὶ ἄς αὐτὸς Λακωνικὰς ἤλθεν ἔχων, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου πρὸς τὴν ναυαρχίαν, πολλὰ ἀπειλήσας τοῖς Χίοις, ἢ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν, ἢ τι δέονται. καὶ προσβαλὼν Κωρύκῳ τῆς Ἐρυθραίας, ἐνηυλίσατο. οἱ δ' ἀπὸ τῆς Σάμου Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὴν Χίον πλέοντες τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτοῖ, ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα λόφου

* Ἦν τι σφάλλωνται, κακώσειν] Gr. ἦν τι σφάλλωνται, καὶ κακώσειν. Et tale quid legisse videtur Laur. Valla. WASS.

Οὐδὲ τ. ν. — ἀποστῆσαι] Pro: καὶ γὰρ ὁ Παιδιάρ. φησὶ, οὐ πρόησειν αὐτῶ τ. ν. τ. X. ut 4. 61. extr. μήτε τις πρεσβύτατον τοῦτο ἦκει κρίνας, i. e. εἰ τις ἦκει μὴ κρίνας τοῦτο πρεσβ. Hinc. expl. Horat. Carm. 1. 38. 5. 6. Simplicii myrto nihil allabores Sedulus, curo, i. e. non curo, ut tu quidquam allabores sedulus, cum cura addas, myrto simplicii. Ita solventi nil opus fuerit, aut cura, aut cura, ventasse. προήκειν, quam Lect. Cod. Msq. affert, nibili est. In quo ut προσήκειν latere, dixeris: non ναῦς tamen scriberet Thuc. sed νεῶν. Nec melior supra Lect. C. Aug. παραγενομένους, pro παραγενομένους. Nunquam enim Dat. habet χεῖ. cui si addatur Subst. ut χεῖ sit opus est, Genitivo tamen efferatur: fit Homero; οὐδὲ τί σε χεῖ τ' αὐτῆς ἀφροσύνης.

τὰς τε τ. Κορ.] Artic. τὰς hic sign. quae adessent a Corinthiis.

Ἐπὶ τῆς Μιλ.] Pro, ἐπὶ τὴν Μίλητον, more Nostri.

Πρ. τ. ναυαρχ.] i. e. ut adiret, capesseret, susciperet imperium classis sibi mandatum (C. 26.) ut supra explicabamus, ἐπὶ τὰ σκεῖνα ἔλθον (ἔσωλευσαν), ad petenda vasa. ναυαρχίαν expl. Abr. ἀρχὴν τῶν νεῶν, loco etiam alio allato, tanquam in re difficili aut obscura! πρὸς explicaret!

Προσβαλ.] Hesych. respexisse ad h. i. credit Abr. Cum de loco vel regione sermo hic sit: non sane dicunt Graeci, προσέρχεται χάρᾳ, σπῶλε· de hominibus magis. Sed apud Hes. inverse legitur, immo perverse: προσελθὼν, προσβαλὼν, et contra literarum ordinem, et clarum vocab. interpretante obscurior. Hoc tamen jam correxit ibi Scriptor. At quid est ibid. ἐξ ἀντιστροφῆς; nihil vero! Leg. ἐξ ἀγχιστροφῆς (uisi quis jam ita emendavit, quem consilere non daretur;) ex improvise, subito; quod egregie con-

gruat τῶ προσβάλλειν.

Πλέοντες] Πλείσαντες Mosqu. male; quia nondum eo pervenerant, sed in cursu hic esse intelliguntur.

Καὶ αὐτοὶ rel.] Comma posui post καὶ αὐτοὶ, quod ad πλείοντες referretur; Ἀθηναῖοι πλ. κ. αὐτοὶ, et ipsi, pariter, ebenfalls; nempe, sicut Peloponnesii ibidem in Chio fuerant, et antea eodem navigarant (etsi nunc non eo navigabant, sed inde abibant); quae à leur tour Gall. cum antea Lacedaemonii ibi fuissent. Neque enim totum utique praedicatum tribuitur alteri subjecto, cui alterum jungatur per καὶ αὐτοὶ, καὶ, et ipse; sed tantum simile aliquid ostendit et conjunctum ei, quod alteri reddatur. Col. 1. 9. διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς — οὐ παύομεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσηχόμενοι. Hoc vero idem non fecerant Colossenses, ut pro se precarentur, quod pro iis Paullus se quoque et ipsum fecisse ostendat. Sed praecessit: constantia vestra mihi est nuntiata. Adde Ebr. 12. 1. τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, rel. ubi similiter sequitur aliquid, quod non idem utique, aut eodem modo, fecerint, quorum exempla Cap. 11. recensisset: simile illi tamen et congruum erat, quod nunc Christianos facere vellet. Additur eram 1 Cor. 3. 1. καὶ ἐγὼ — οὐκ ἠδυνήθην, rel. Sed ibi καὶ est pro δὲ, vel ἀλλά. Hic autem, apud Nostrium, sicut Lacedaemonii plane et ipsi antea Chium petiverant, et nunc inde abibant, ita ad διεργοντο referri non potest καὶ αὐτοὶ, quia nulla dum mentio facta, Peloponnesios quoque διερχομένους. Sed nimirum non ad solos Athen. pertinēt διεργοντο, verum ad utroque, quorum notio lateat in καὶ αὐτοὶ: tanquam οἱ Ἀθην. πλείοντες sint Nominative simpliciter positi, pro, τῶν Ἀθηναίων πλείοντων. Quo neque ipso tamen opus sit, ubi in καὶ αὐτοὶ, et ipsi, ipsi quoque, sicut Peloponnesii, satis aperte emineat notio utrorumque, impressa eadem in verbis, ἐπὶ θάτερα, ad

διείργοντο, καὶ καθαρμίσαντο καὶ ἐλελήθεσαν ἀλλήλους. ἐλθούσης δὲ παρὰ Παιδαρίτου ἐπιστολῆς, ὡς Ἐρυθραίων ἄνδρες ἀιχμάλωτοι ἐκ Σάμου ἐπὶ προδοσίᾳ ἐς Ἐρυθραῖς ἤκουσιν ἀφειμένοι, ἀνάγεται ὁ Ἀστυόχος εὐδὺς ἐς τὰς Ἐρυθραῖς πάλιν, καὶ παρὰ τοσοῦτον (ἐγένετο) αὐτῷ, μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις. διαπλεύσας δὲ καὶ ὁ Παιδαρίτος παρ' αὐτῶν, καὶ ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδόναι, ὡς εὖρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθῆν, ἀπολύσαντες τῆς αἰτίας, ἀπέπλευσαν· ὁ μὲν ἐς τὴν Χίου, ὁ δὲ ἐς τὴν Μίλητον ἐκομίσθη, ὡς περ διενεοῖτο.

utramque partem, i. e. inter utrosque porrecto colle et interjecto; quod nisi ita interpretare, absurdum relinquatur; nam qui collis non utroque versus porrigitur? Deinde Synchysis est in verbis, vel Trajectio: ἐκ τοῦ ἐπὶ δάτ. λόφου διείργ. pro διείργ. ἐπὶ δάτ. ἐκ τοῦ λόφου plane ut ante: οἱ ἀπὸ τῆς Σάμου ἄθνη. πλείστες, pro, οἱ ἄθνη. πλ. ἀπὸ τ. Σάμου. ἐκ τοῦ λόφου διείργ. est pro διὰ, vel ὑπὸ, colle, per collem, a colle; ut 2 Cor. 5. 18. τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ, a Deo, per Deum efficiuntur. V. et cf. Phil. Th. P. p. 140. extr. lit. 2) 141. et magis etiam 143. init. lit. 2) Quam autem Hypallagen hic invenit Em. Port. (in Var. Lect.) equidem non video; quid inversi enim oratio habet? Si qua figura sit hic notanda, aut Hendiadys fuerit, eaque vel in διείργοντο et καθαρμίσαντο, pro, καθαρμίσάμενοι διείργ. vel in καθαρμ. et ἐλελήθεσαν, pro, καθαρμ. ἐλελήθετες, i. e. ὥστε ἐλελήθει ἀλλήλους seu malueris, pro καθαρμίσάμενοι ἐλελήθεσαν, aut Hysteron proteron, in verbis, διείργ. καὶ καθαρμ. pro καθαρμ. κ. διείργ. Qua admissa h. l. figura, cum deinde ad verba ἐκ τοῦ ἐπὶ δάτ. λόφου referatur καθαρμίσαντο, ἐκ τοῦ ἐπὶ δάτ. λ. jam significet, (nempe pro ἐπὶ δάτ. ἐκ τοῦ λ.) ex utraque parte collis consistere; (Athen. hinc, hinc Pelop.) ac tunc proprie acceperis ἐκ, e regione collis, ad collem. Collis autem hic fuerit promontorium, in mare procurrans dorsum. καὶ denique ante ἐλελήθεσαν verterim, et sic, itaque, tali modo, hinc καὶ οὕτω.

Παρὰ τοσοῦτ.] Nempe, ὅσον διείργετο, rel. Abr. Minum vero, talia in mentem venire posse viro intelligenti! Ubi est enim παρ' ἔσση; Aut, post paragraphum, satis longam, alia de re agentem, qua vi tandem ad illa verba extrahatur? Quis non sentit, esse epiphonema historicum, advertentis lectorum cum admiratione. Tam, adeo prope abfuit a periculo! So nabe gieng es ihm ben dem Kopfe vorben! Quid simplicius? Quid

frequentius, Livio quoque? Alia longe ratio est Paullini loci, quo non utitur tamen Abr. sed poterat uti quodammodo ad suam interpretationem, Ebr. 7. 21. 22. καθόσον οὐ χαρὶς ὀρκωμοσίας, — — τοσοῦτω κρείττους διαθήκης μεσίτης ἐστὶν Ἴσθ. Nam ibi et καθόσον discrete praemittitur, et per parenthesis pauca intercedunt, quae, per γὰρ, causam reddant praemissi, οὐ χαρὶς ὀρκωμ. At hic nec καθόσον praecedit, quod frigide tamen satis et κακοζήλως adderet Thuc. et sequuntur duae paragraphi, et sensu et compage sua dirimentes a superioribus τὸ παρὰ τοσοῦτον, quod subjiciatur tamen absolute narrationi de Astyocho; quam ad ipsam et totam referatur παρὰ τοσοῦτον, non ad διείργοντο tantum. Nec vero, donec ita distingerentur ac laterent, periculum erat Astyocho, ne incideret in Athenienses; aperto mari (periculum) erat, aut si latentibus observasset Athenienses.

Παρ' αὐτῶν] Non dubitem praefere αὐτῶν, quemadmodum alios hic legisse, scribit Porcius, emendatum erat in Cass. Duck. παρ' αὐτῶν, a quibus ergo? Nempe a Chiis, apud quos substitisset, c. 32. extr. At ubi nominantur aut memorantur per totum caput? Profecto legend. παρ' αὐτῶν, ad Astyochoum. Ita et melius congruerit Pluralis, qui sequi ἀναζητήσαντες, nempe hi duo, Ast. et Παδ. jam conjuncti.

Ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου] Erythraei quidam capti in Samo, ut inde liberarentur, simularunt, se domum remissos civitatem Atheniensibus prodituros. Ea spe dimissi, cum Erythras venissent, alii aliis ea de causa tanquam proditores accusati sunt. Cognita vero causa, quod evadendi solum gratia Atheniensibus polliciti fuerint, non autem quidquam de prodenda patria in animum induxerint, ab Astyocho sunt absoluti.

ACAC.

Ἄπολ. τ. αἰτ.] Quoniam ergo crimine? Non proditionis, ut quam in Lacedaemonio-

λδ'. 34. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων στρατιὰ ταῖς ναυσὶν ἐκ τοῦ Κωρύκου περιπλεύουσα κατ' Ἀργίνων, ἐπιτυγχάνει τρισὶ ναυσὶ τῶν Χίων μακραῖς, καὶ ὥσπερ ἰδόντες αὐτὰς ἐπεδίωκον· καὶ χειμῶν τε μέγας ἐπιγίγνεται, καὶ αἱ μὲν τῶν Χίων μόγις καταφεύγουσιν ἐς τὸν λιμένα· αἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων, αἱ μὲν μάλιστα ὀρμήσασαι τρεῖς διαφθεῖρονται, καὶ ἐκπίπτουσι πρὸς τὴν πόλιν τῶν Χίων, καὶ ἄνδρες οἱ μὲν ἀλίσκονται, οἱ δ' ἀποδνήσκουσιν· αἱ δ' ἄλλαι καταφεύγουσιν ἐς τὸν ὑπὸ τῷ Μίμαντι λιμένα, Φοινικοῦντα καλούμενον. ἔντεῦθεν

rum gratiam essent caussati ob eamque, (supra) ἀφειμένοι, dimissi, e custodia, qua attinerentur in Samo, Erythrasque venissent, ubi agerent ea de re cum Pædarito (is enim sensus est verborum supra, hic ordo : ἄνδρες αἰχμάλ. ἀφειμ. ἦκουσ. ἐς Ἐρ. ἐπὶ προδοσίᾳ, ut ibi agerent de proditione molienda); sed, quod frustra essent Peloponnesios falsa spe prodendæ illis Sami.

Καὶ Ἀργίνων] Ἀργενων, Straboni XIV. 644. Μετὰ δὲ Κάρυκον Ἀλόνησος νησίον εἶτα τὸ Ἀργενον, ἄκρα τῆς Ἐρυθραίας, πωλησιάζουσα μάλιστα τῷ Χίων Ποσειδίῳ. Stephanus quoque τὸ Ἀργενον ἀρωατήριον. Et Ptolemæus pag. 118. Κλαζομεναί, Ἀργενον ἄκρον. Duck.

Καὶ ὥσπερ] Hæc non recte distinguuntur. In Gr. ante hæc verba est distinctio maxima, et omnia sine distinctione leguntur usque ad καὶ αἱ. Basil. quoque, μακραῖς, καὶ ὥσπερ, et ἐπεδίωκον, καὶ αἱ. Duck.

Ἦσπ. ἰδόντ.] Primo ἰδόντες refer ad οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν Ἀθηναῖον quod, per Synesin, latet in ἡ τῶν Ἀθην. στρατία. Sed cur nemo attendit Particip. post ὥσπερ; quod secure interpretantur : simulatque illas conspexerunt. Ergone Latine quoque dixeris : simulatque illas conspicientes? Hæret Abr. in ὥσπερ, multa afferens, more suo, quæ scire nemo desideret, neque expeditura participii solæcismum. Piget interdum socordiciæ Interpretum, effluentium ad singula verba copias lectionis, tenore orationis, Grammatico aut Logico, plane neglecto. Reisk. emendat ἔσπερ-ἰδόντες, vel περιἰδόντες, contemnentis. Ad contentos quis persequitur? Nec frigidius quidquam isto additamento. Comma ponendum, crediderim, post ἐπεδίωκον, ut καὶ non sit ἀλλὰ, sed Consequens reddat καὶ χειμῶν, aut redundante καὶ in Consequ. ut 2 Cor. 2. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστίν ὁ εὐφραίνων με, rel. Ubi vim tamen quandam habet τὸ καὶ, pro ἀλλὰ, at; Germ. ey, wer soll mich denn erfreuen? (v. et paullo infr.) aut partitionem faciente, addito præsertim τὲ, ut sensus ac tenor sit, satis ille quidem simplex: cum

visas, conspectas, persequerentur naves: tum (vero) et ventus coortus est magnus, et Chiorum naves, rel. Aut leg. ὥσπερ ἰδον τε αὐτὰς, (οὔτω, παραυτικά,) ἐπεδίωκον. Tum καὶ ad χειμῶν fuerit pro ἀλλὰ. Aut ὥσπερ sit pro οἶον, οἶά τε, quippe; ὡς ἰδόντες, quia viderent. Non satis placet, et friget; sed melius nil succurrit. Quasi enim, veluti, tanquam visas, ascurrat ὥσπερ hic nequit. Nam, si illis περιέτυχον, quidni et viderint vero, et consulto sint persecuti? Quod eo dico, si cui in mentem veniat, quod mihi: ut Athenienses, cursum tenentes suum, non consulto persecuti fuerint Chias naves, sed tantum post illas cucerent, veluti conspectas insequerentur; es war, als ob sie dieselben erblickt hätten und verfolgt. Sed nimirum hoc nimis fuerit absurdum, ut Serv. loqui amat, et vero repugnet verbo περιέτυχον. Optimum ergo fuerit, kai aut redundare in Consequente τῷ ὥσπερ, reddito, ut Phil. 1. 22. εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου (et τοῦτο hic redundat; aut jung. τὸ ζ. ἐ. σ. τοῦτο, τοῦτο τὸ ζῆν, ἡ ζωὴ αὐτῆ (ἡ) ἐν σ. ut 2 Cor. 1. 8. ἐξασπορηθ. — τοῦ ζῆν. Ceterum et αὐτῆ redundat ibid. vs. 12. ἡ καύχησις ἡμῶν αὐτῆ ἐστίν, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως, pæne hic et apud Horat. Epist. 1. 1. 60. 61. in simili sententia: Hic murus ahenus esto, nil conscire sibi; nam Vs. 41. omittit Pronomen: Virtus est, vitium fugere, et sapientia prima, Stultitia caruisse; Xen. M. S. 4. 7. 5. μέχρι τοῦτου μανθάνειν, μέχρι τοῦ — γινῶναι. Et memorabilius ἐντεῦθεν redundat Jac. 4. 1. οὐχὶ ἐντεῦθεν, ἐκ τ. ἠδονῶν reddi.) Hoc ergo est Anteced. jam Consequ. redditur: καὶ, τί αἰθήσομαι, οὐ γνωρίζω. Nec plane tamen redundet hic Nostro, sed distribuendi vim habeat, et — et; καὶ χειμῶν ἐγένετο, καὶ αἱ νῆες, rel. Non Colon ergo ponendum post ἐπεδίωκον, aut punctum, sed comma tantum.

Αὐτὰς] Non agnoscut Mss. et Edd. recte: WASS.

Φοινικοῦντα] Steph. legit λίμανν. Numus Domitiani apud Ligorium Φοινικοντιαν. Vid. Spanhemium. WASS. Stephanus: ἐστὶ καὶ Φοινικοῦς λίμη. Θεουκιδίης ἠγούθ. Sed Pinedo

δ' ὕστερον ἐς τὴν Λέσβον καθορμισάμενοι, παρεσκευάζοντο ἐς τὸν τειχισμόν.

λέ. 35. Ἐκ δὲ τῆς Πελοποννήσου, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος, Ἰπποκράτης ὁ Λακεδαιμόνιος ἐκπλεύσας δέκα μὲν Θουρίαις ναυσὶν, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτὸς, μιᾷ δὲ Λακωνικῇ, μιᾷ δὲ Συρακουσίᾳ, καταπλεῖ ἐς Κνίδον ἢ δ' ἀφειστήκει ἤδη ἀπὸ Τισσαφέρους. καὶ αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ, ὡς ἦσθοντο, ἐκέλευον ταῖς μὲν ἡμισείαις τῶν νεῶν Κνίδου φυλάσσειν, ταῖς δὲ περὶ Τριόπιον οὐσαις τὰς ἀπ' Αἰγύπτου ὀκτάδας προσβαλλούσας ξυλλαμβάνειν. ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον ἄκρα τῆς Κνιδίας προὔχουσα, Ἀπόλλωνος ἱερόν. πυθόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ πλεύσαντες ἐκ τῆς Σάμου, λαμβάνουσι τὰς ἐπὶ Τρισπίῳ φρουρούσας ἕξ ναῦς· οἱ δ' ἄνδρες ἀποφεύγουσιν ἕξ αὐτῶν. καὶ μετὰ τοῦτο ἐς τὴν Κνίδον καταπλεύσαντες, καὶ προσβαλόν-

et Holstenius recte legunt *λιμίν*. Livius XXXVI. 45. apud Pinedo: *Romani Chium petentes Phœnicentem primum portum Erythraeae terræ prætervecti*. Add. XXXVII. 16. Duck.

Ἀπὸ Τισσ.] Palmer. adscr. ὑπὸ T. Abr. acute vero, et pro re, et ex more Nostri, ut, *φύγειν, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος, fugere, mori ab aliquo*, i. e. pelli, interfici; et hic ergo, ἀφειστ. ὑπὸ Τισσ. ab eo, ejus opera, eo annitente, eo auctore, ad defectionem (ab Athen.) compulsa (jam) defecerat; ut supersedere hoc conatu Peloponnesii possent. Res quoque poscit; nam et Atheniensium adhuc fuerant, neque in potestate Persarum; nec deficerent a Tissapherne, verum a rege; id quod nec possent tam facile, neque ad belli hujus causam faceret. Et vero vindictam defectionem venisse mox leguntur Athen.

Ταῖς ἡμισείαις τῶν νεῶν] Vid. Cap. 8. Duck.

T. ἀπ' Αἰγ. ὀκτ. προσβ.] Trajectio hæc est, pro, τὰς ἀπ' Αἰγ. προσβαλλ. ὀκτ. ut apud Horat. Epist. I. 19. 25. non res et agentia verba *Lycamben*, pro, et verba agentia *Lycamben*; ut Liv. L. 6. *imminentem molem libertati*, pro, *mol. imm. lib.* et Phædro: *et patiens ovis injuria*, pro, et *ov. patiens injuriæ*; non, *ovis patiens*, pro Epitheto; unde enim pendeat deinde Genitiv. *injuriæ*? Nam ista collocatione Epitheton videatur Particip. Substantivo additum, nec deinde apparet, unde pendeat Casus tertius Nominis. Ita et apud Thuc. juncta videntur, τὰς ὀκτάδ. (τὰς) ἀπ' Αἰγ. ubi a προσβαλλούσ. pendeat το ἀπ' Αἰγύπτου. Obs. etiam, προσβάλλειν hic esse pro ἰγγίξω, adventare.

Συλλαμβάνειν] *Succurrere* vertunt Valla et Portus. Hoc non potest fieri, nisi simul legatur ταῖς ἀπ' Αἰγύπτου ὀκτάσι προσβαλλούσαις, ut etiam adnotat Portus. Sed, quia hic nulla est in libris varietas, a recepta scriptura non recedendum, et συλλαμβάνειν cum Acacio potius *capere, comprehendere, quam succurrere, vertendum, arbitrator*. Videntur autem, quod Idem Acacius putat, inter Tissaphernem et Lacedæmonios tum inimicitiae quædam exorte per occasionem controversiæ de stipendio. Duck. *Succurrere* quomodo vertere potuerit Port. nescio. Nam et Dativus tum esset, nec cum Accus. sign. *apem ferre*; nec, qua ratione *juvarent* naves illas, (id enim vere sign. *ξυλλαμβ.* in opere adjuvare, una perficere opus;) neminem impugnaturas, apparet. *βοηθεῖν* *succurrere, nempe laboranti, impugnato*; de quo sermo hic non sit. Multus est Abr. ut ostendat, *ξυλλαμβ.* esse, *assequi* cursu; id quod non magis sign. quam *καθαιρεῖν*, quod et ipsum male expl.

Ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον] Vide Holsten. ad Steph. Salmasium ad Solin. Et Inscr. Herodis. Spanhem. Notis in Callimachum Hymn. in Del. v. 160. et Hymn. in Cerer. v. 31. Diodor. V. p. 229. Pausan. Phocic. XI. Aristod. Polit. II. 8. Scylacem p. 38. D. Halicarn. Antiq. IV. 25. Plutarch. Cim. 486. Eusebii Chron. CCCCLXIV. Rustath. in Iliad. ὄ. 341. et Hesychium. WASS.

Προὔχ.] Vel simpliciter intell. ac pro se, *prominens, procurrens*, ut τῆς Κνιδίας referatur ad ἄκρα· vel, *προὔχ.* τ. Κνιδ. *tegens* oram Cnidiam, ei prætentum promontorium.

Φρουρ.] i. e. φρουρὰν ποιοῦμένας, ἐν φρουρῇ οὖσας, καθεστῆκίαις. Ita sæpe Noster, φυ-

τες τῆ πόλει, ἀτειχίστῳ οὔσῃ, ὀλίγου εἶλον. τῆ δ' ὑστεραία αὔθις προσέβαλλον· καί, ὡς ἄμεινον φραζαμένων αὐτῶν ὑπὸ νύκτα, καὶ ἐπεισελθόντων αὐτοῖς τῶν ἀπὸ τοῦ Τρισπίου ἐκ τῶν νεῶν διαφυγόντων, οὐκέθ' ὁμοίως ἐβλαπτον, ἐπελθόντες, καὶ δηώσαντες τὴν τῶν Κνιδίων γῆν, ἐς τὴν Σάμον ἀπέπλευσαν.

λστ'. 36. Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, Ἀστυόχου ἠκοντος ὡς τὴν Μίλητον ἐπὶ τὸ ναυτικόν, οἱ Πελοποννήσιοι εὐπώρως ἔτι εἶχον ἅπαντα τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον. καὶ γὰρ μισθὸς ἐδίδοτο ἀρκούντως, καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἰάσου μεγάλα χρήματα διαρπασθέντα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις· οἱ τε Μιλήσιοι προθύμως τὰ τοῦ πολέμου ἔφερον. πρὸς δὲ τὸν Τισσαφέρην ἐδόκουν ὁμῶς τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ζυνθήκαι, αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι, ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον· καὶ ἄλλας ἐπὶ Θηραμένους παρόντος ἐπόιουν· καὶ εἰσὶν αἰδέ.

λζ'. 37. “ΞΥΝΘΗΚΑΙ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Συμμάχων πρὸς Βασιλέα Δαρεῖον, καὶ τοὺς παῖδας τοῦ βασιλέως καὶ Τισσαφέρην, σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τὰδε· Ὀπόση χώρα καὶ πόλεις βασιλέως εἰσὶ Δαρείου, ἢ τοῦ πατρὸς ἦσαν, ἢ τῶν προγόνων, ἐπὶ ταύτας μὴ ἰέναι ἐπὶ πολέμῳ, μηδὲ κακῶ μηδενί, μήτε Λακεδαιμονίους, μήτε τοὺς Συμμάχους

λάττειν περὶ τὴν χώραν, p. φυλακὴν ποιεῖσθαι. V. Phil. Thuc. P. p. 74. extr. lit. γ).

Ὀλίγου] Sic ἰσπεῖς ὀλίγου ἐς χιλίους alibi. vid. Priscianum p. 1192. Plutarch. Pomp. ὥστε ἅπαξ ΜΙΚΡΟΥ' συντερίβῃαι. WASS. Aristophanes Nubibus v. 720. Ὀλίγου φρεῦδος γεγένημαι. Vesp. v. 825. Ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας. Lucianus Tim. p. 79. Καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετέριβῃ. Et sæpe apud omnes. Duck. Primum ad εἶλον int. αὐτῆν, ex Dat. τῆ πόλει, more Nostri perpetuo; ὀλίγου deinde int. ὥστε δεῖν· vel, ἀπ' ὀλίγου (διαστήματος), ex proprioque, ut non multum absissent. ὀλίγον Mosqu. scil. παρ' ὄλ. Illud solenne magis.

Ἔβλ. ἐπελθ.] Comma ponit post ἐπελθ. sublatum post ἐβλαπτον, et καὶ ante δηώσαντες pro ὄν accipit Abr. Rectissime vero; qua comma certe; alioquin ἐπελθόντες inceptit novam ῥῆσιν, non præmisso καί, aut οὖν, vel δὲ, contra morem scribendi. Tametsi ne hoc quidem opus, modo ὡς tenor ἄμεινον non sit quippe, ἄτε, sed cum; ut tenor sit talis: καὶ (i. e. ἀλλὰ) ὡς οὐκέθ' ὁμοίως ἐβλαπτον, ἄμεινον φραζ. rel. ἐπελθ. (Consequens deinde hoc fuerit,) καὶ δηώσ. Et vero, δὲ inserto post

ἐπελθ. ex Cod. Msqu. ὡς quoque manserit quippe, ut solēt ante Genitivos simpliciter positos, et punctum fuerit ponendum post ἐβλαπτον, vel colon. καὶ tamen ante ὡς semper hic manserit ἀλλὰ, vel δὲ. Ad ἐπελθόντες, nisi cum Abr. ad ἐβλαπτον retuleris, intell. πάλιν· aut fuerit pro ἐπανελθόντες. Sane melius abfuerit, ut otiosum fere, et fortasse pro Schol. adscriptum ab interpretaturo τὸ ἐβλαπτον.

Ἐπῆν] Non bene nostrum, vel Batavorum, es ist Geld unter den Leuten, confert Abr. Neque enim idem sign. ὑπὸ, quod nobis inter in isto usu. Sed respondet Latino, suppeditabat, ad manum, in promptu, erat, ceu subsidium (ressource).

Πρὸς δὲ τ. τ.] Sane ordo est: αἱ δὲ ζυνθήκαι (αἱ) πρὸς τὸν Τισσ. ὁμῶς ἐδίκ. τ. Πελοπ. ἐνδεεῖς εἶναι. Præmisit illud tamen, πρ. δὲ τ. Τισσ. quod opponeret ceteris rebus et rationibus, quæ commoda satis viderentur Peloponnesiis, non item pariter opportuna conditione fœderis Persici.

Ἐπόιουν] Pro Medio, ἐπειθήσαντο, sibi, vel inter se.

τούς Λακεδαιμονίων· μήτε φόρους πρᾶσσεσθαι ἐκ τῶν πόλεων τούτων μήτε Λακεδαιμονίους, μήτε τοὺς ἑυμάχους τῶν Λακεδαιμονίων· μηδὲ Δαρείου βασιλέα, μηδὲ, ὧν ὁ βασιλεὺς ἄρχει, ἐπὶ Λακεδαιμονίους μηδὲ τοὺς ἑυμάχους ἰέναι ἐπὶ πολέμῳ, μηδὲ κακῶ μηδενί. ἦν δὲ τι δέωνται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ἑυμάχοι βασιλέως, ἢ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων ἢ τῶν ἑυμάχων, ὅ, τι ἂν πείθωσιν ἀλλήλους, τοῦτο ποιούσι καλῶς ἔχειν. τὸν δὲ πόλεμον τὸν πρὸς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἑυμάχους κοινῇ ἀμφοτέρους πολεμεῖν· ἦν δὲ κατάλυσιν ποιῶνται, κοινῇ ἀμφοτέρους ποιῆσθαι. ὁπόση δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ἢ μεταπεμψαμένου βασιλέως, τὴν δαπάνην βασιλέα παρέχειν. ἦν δὲ τις τῶν πόλεων, ὁπόσαι ξυνέθεντο βασιλεῖ, ἐπὶ τὴν βασιλέως ἢ χώραν, τοὺς ἄλλους κωλύειν, καὶ ἀμύνειν βασιλεῖ κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ ἦν τις τῶν ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ, ἢ ὅσης βασιλεὺς ἄρχει, ἐπὶ τὴν Λακεδαιμονίων ἢ ἢ τῶν ἑυμάχων, βασιλεὺς κωλύετω, καὶ ἀμυνέτω κατὰ τὸ δυνατόν."

λή. 38. Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ξυνήμας, Θηραμένης μὲν, παραδοὺς Ἀστυόχῳ τὰς ναῦς, ἀποπλέων ἐν κέλητι, ἀφανίζεται. οἱ δ' ἐκ τῆς Λέσβου Ἀθηναῖοι ἤδη διαβεβηκότες τὴν Χίον τῇ στρατιᾷ, καὶ κρατοῦντες τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, Δελφίνιον ἑτείχιζον, χωρίον ἄλλως τε ἐκ γῆς καρτερόν, καὶ λιμένας

Τοὺς Λακεδαιμονίων] Τῶν Λακεδ. Cl. Gr. inerte. WASS.

Ἐν τῇ βασ. χ. — ἄρχει] Distingua. regionem regis Persarum, et ὅσης ἄρχει, cui imperet. Differuntne istae? aut qui differunt? Nempе χάρα βασιλείας fuerit Persis, Media, Babylonia, aliae partes Asiae majoris; ὅσης ἄρχει, Graeciae civitates, Ioniae, aliae Asiae minoris, insulae quoque maris Graeci ac Pontici, et quidquid ultra Asiam occupatum Persae tenerent. Nisi perspicuitati, ac veluti fidei magis firmandae, datum est ἢ cum Synonymo prioris; ut Livio 1. 32. bis, *populus Latinus hominesque prisci Latini*. Solent talia frequentari in formulis publice solemnibus, ne fraudi sit locus; ut ibid. *quarum rerum, litium, causarum*.

Ἐν κέλητι] Vide ad IV. 9. ibique Scholiasten, et ad I. 53. Eustathium in Homer. Odys. ε. pag. 1539. Thom. Magistram, et Ammonium, apud quem Vulcanius pro πηδάλιον τι μικρόν recte emendat, πλοκιάριον τι μικρόν. DUCK.

Ἀφανίζε[.] Abiit; sese amovit; il disparuit.

Indignationem simul et celeritatem inuit abeuntis, ita, ut immisceri nulli jam rei posthac cuperet.

Διαβεβηκότες τὴν Χίον τῇ στρατιᾷ] Ita quidem omnes libri, tam scripti, quam editi, quos vidi. Sed credo, propter ultimam syllabam vocis *διαβεβηκότες*, neglectam esse praepositionem ἐς, et legendum, *διαβεβηκότες ἐς τὴν Χίον*. Thucydides I. 114. Καὶ ἐς αὐτὴν *διαβεβηκότες* ἤδη *Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων*. DUCK. ἐς excidisse, credo: ἐκ τ. Λέσβου *διαβεβηκ. ἐς τ. Χίον*. Transeundi enim notio, vel emittenda regionis et peragrandae, vix est, ut satis hic commoda sit.

Δελφίνιον] Harpocration p. 119. Χαρίον vocat; mallem, φρούριον. Distat a Chiorum urbe Mil. 18. inquit Tournesfort. nunc *Port Dolphin*. Est et Portus Oropi. v. Strabon. IX. p. 403. Xenoph. Hist. Gr. I. p. 442. WASS. Scholiastes Aristophanis Equit. v. 759. et Suidas Δελφίνιον *ἰτιδὲμ χαρίον ἐν Χίῳ* vocat. Stephanus φρούριον Χίων. DUCK.

Ἄλλως τε] Aut redundat ἄλλως, partitioni tantum inseruiens, aut sign. *per se, jam*; vel: *praterquam*, quod a terra firmum erat,

ἔχον, καὶ τῆς τῶν Χίων πόλεως οὐ πολὺ ἀπέχον. οἱ δὲ Χῖοι, ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι, καὶ ἄλλως ἐν σφίσιν αὐτοῖς οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι, ἀλλὰ καὶ τῶν μετὰ τοῦ Τυδέως τοῦ Ἴωνος ἤδη ὑπὸ Πεδαρίτου ἐπ' Ἀττικισμῷ τεθνεώτων, καὶ τῆς ἄλλης πόλεως κατ' ἀνάγκην ἐς ὀλίγον κατεχομένης, ὑπόπτως διακείμενοι ἀλλήλοις, ἠσύχαζον· καὶ οὐτ' αὐτοὶ διὰ ταῦτα, οὔτε οἱ μετὰ Πεδαρίτου ἐπίκουροι, ἀξίωμαχοι αὐτοῖς ἐφαίνοντο. ἐς μέντοι τὴν Μίλητον ἔπεμπον, κελεύοντες, σφίσι τὸν Ἀστυόχον βοηθεῖν· ὡς δ' οὐκ ἐσήκουεν, ἐπιστέλλει περὶ αὐτοῦ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ὁ Πεδάριτος ὡς ἀδικοῦντος. καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ ἐς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. αἱ δ' ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπίπλους μὲν ἐποιοῦντο ταῖς ἐν τῇ Μιλήτῳ, ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον, ἠσύχαζον.

λθ'. 39. Ἐκ δὲ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι αἱ τῷ Φαρναβάζῳ ὑπὸ Καλλιγείτου τοῦ Μεγαρέως καὶ Τιμαγόρου τοῦ Κυζικηνοῦ πρασόντων παρασκευασθεῖσαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νῆες, ἄρασαι ἔπλεον ἐπὶ Ἴωνίας, περὶ ἡλίου τροπᾶς· καὶ ἄρχων ἔπλει αὐτῶν Ἀντισθένης Σπαρτιατῆς. ξυνέπεμφαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἑνδεκα ἄνδρας Σπαρτιατῶν ξυμβούλους Ἀστυόχῳ, ὧν εἷς ἦν Λίχας ὁ Ἀρκεσιλαοῦ. καὶ εἶρητο αὐτοῖς, ἐς Μίλητον ἀφικομένους, τῶν τε ἄλλων ξυνεπιμελεῖσθαι, ἣ μὲλλει ἀριστα ἔξειν, καὶ τὰς ναῦς ταύτας, ἢ αὐτὰς, ἢ πλείους, ἢ καὶ ἐλάσσους, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον, ἢν δοκῆ, ἀποπέμψειν, Κλέαρχον τὸν

Ἀπέχον] Sensus tamen non caruerit Lect. Var. ἀπέχον, referenda ad Ἀθηναίους, quasi ad καί, ante οὐ πολὺ, intelligas οὕτω, vel διὰ τοῦτο. Sed ἀπέχον nimirum praestat, ad χωρίον.

Πεπληγμ.] Primo redundat ἐν, qs. per Ebr. pro per; Deinde ἐμπεπληγμένοι Msq. impliciti, impediti; quod nihili sane fuerit hic, ubi, et de tribus praeliis sermo sit, et (ταῖς πρὶν), jam prateritis.

Ἐν σφ. αὐτ.] i. e. παρ' ἐαυτοῖς, domi, intus, ad statum intestinum reip. Neque enim de discordiis aut factionibus utique aut proxime sermo, ut inter significet ἐν, sed de oppressa civitate et suspicionibus sollicita.

Μετὰ τῷ] Articulus abest Cl. Gr. Utroque modo Noster. WASS. Quæ hic Hudsonus post Var. Lect. de errore Interpretum scribit, ea jam ante in mentem vene-

rant Freinshemio ad Curt. III. 13. 1. Ion Chius poeta non incelebris, de quo Suidas in v. Ἀθηναῖος agit, capit docere tragediam Olymp. LXXXII. ut Idem tradit in Ἴων. Itaque ætas quidem non obstat, quo minus hujus Tydei pater esse potuerit. Sed fortassis nullum aliud est hujus rei argumentum. D.

Ἀξίωμ.] i. e. ἰκανοί, ἐπιτήδαιοι πρὸς τὸ μάχεσθαι. Obs. ad N. Test. ubi ἀξίος, ἀξίω, καταξιόσθαι, ut Luc. 4. 36. non dignum, sed aptum, non dignari, digniorem reddere, sed aptare sign.

Αἱ δ' ἐκ τ. Σάμ. νῆες] i. e. αἱ ἐν τῇ Σάμῳ (πρὸς τῇ Σ.) v. ἐπίπλω. ἐποιοῦντο ἐξ αὐτῆς.

Ἐν τῇ Μιλ.] Ἐν pro ἐπὶ, πρὸς.

Ἡ αὐτὰς] Hæc omittit Gr. Recte, ni fallor. WASS.

Ἡν δοκῆ.] Dicis causa, vel honoris, addi-

Ῥαμφίου, ὃς ξυνέπλει, ἄρχοντα προστάξαντας καὶ Ἀστύοχον, ἣν δοκῆ τοῖς ἕνδεκα ἀνδράσι, παύειν τῆς ναυαρχίας, Ἀντισθένην δὲ καθιστάναι. πρὸς γὰρ τὰς τοῦ Πεδαρίτου ἐπιστολάς ὑπώπτειον αὐτόν. πλέουσai οὖν αἱ νῆες ἀπὸ Μαλέας πελάγαι, Μήλω προσέβαλον, καὶ περιτυχόντες ναυσὶ δέκα Ἀθηναίων, τὰς τρεῖς λαμβάνουσι κενὰς, καὶ κατακαίουσι. μετὰ δὲ τοῦτο, δεδιότες, μὴ αἰ διαφυγοῦσαι τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῆς Μήλου νῆες (ὅπερ ἐγένετο,) μηνύσωσι τοῖς ἐν τῇ νήσῳ τὸν ἐπίπλου αὐτῶν, πρὸς τὴν Κρήτην πλεύσαντες, καὶ πλείω τὸν πλοῦν διὰ φυλακῆς ποιησάμενοι, ἐς τὴν Καῦνον τῆς Ἀσίας κατήσαν. ἐντεῦθεν δὴ, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ ὄντες, ἀγγελίαν ἔπεμπον ἐπὶ τὰς ἐν τῇ Μιλήτῳ ναῦς τοῦ ξυμπαρακομισθῆναι.

μ'. 40. Οἱ δὲ Χίῳ καὶ Πεδάριτος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον οὐδὲν ἤσπον, καίπερ διαμέλλοντα, τὸν Ἀστύοχον, πέμποντες ἀγγέλους, ἠξίουσιν σφίσι πολιορκουμένοις βοηθῆσαι ἀπάσαις ταῖς ναυσὶ, καὶ μὴ περιιδεῖν τὴν μεγίστην τῶν ἐν Ἰωνίᾳ ξυμμαχίδων πόλεων ἐκ τε θαλάσσης εἰργομένην, καὶ κατὰ γῆν ληστείαις πορδομένην. οἱ γὰρ οἰκέται τοῖς Χίοις πολλοὶ ὄν-

tiam videatur, ut in SCtis Romanis, apud Cic. et Liv. uti Consules, si iis videretur, rel. Hic plus tamen significet: si ex re videretur, si, opus esse facto, judicarent; maxime ad verba, ἢ καὶ ἐλάσσουσι. Et si, ad totum, vel universam, causam, referri, verborum positus jubeat.

Πρ. γ. τὰς] Πρὸς, ut Lat. ad, junctim hic sign. 1) post, 2) propter.

Μαλέας] Ita scribunt Historici vet. et Scylax, etiam Euripides Orest. v. 362. Lapis vetus apud Sponium, et Anna Comnena. Getulicus in Epig. Καὶ Μαλείου τυφλαὶ καμπτομένοι σπιλάδες. Strabo Μαλείαι passim. Homerus, et qui eum sequuntur, Orpheus, Julianus in Epig. aliique diphthongum adhibent. Hinc media Latinis communis. Philostratus semel Μαλίαν scripsit. Wass. τὰς τε.] Manifesto hic redundat Artic.

Δεδιότ.] Nempe οἱ ἐν ταῖς ναυσὶ per Syne-sin; unde et mox αἱ νῆες—μηνύσωσι, i. e. οἱ ἐν αὐταῖς ναῦται, ἐπιβάται· ac rursus deinde πλεύσαντες.

Διὰ φυλ. ποιητ.] Διὰ φυλακῆν malit Reisk. obs. Abr. Sed et cum Genit. διὰ valere propter, ostendi in Phil. Th. P. p. 130. lit. Ν). Nec video tamen, cum διὰ c. Genit. significet etiam ἐν, cum, μετὰ, modum rei agendæ, v. ibid. p. 135. lit. Γ.) quidni et

hic sit pro μετὰ φυλ. cum cautione, caute. Nam, qui ob cautionem faciat aliquid, cautionis ergo, profecto et cum cautione, caute, idem agere intelligatur. Unde solenne Livio, amore, odio, ira, miseratione, admiratione, movere, incendere, pro, in amorem, ad misericordiam, cet. usurpare.

Καῦνον] Urbs est Carie. v. Herodot. I. 172. Polybium Exc. p. 1450. Liv. XLV. 25. Plutarch. Artax. p. 1016. Ab Antigono capta, recuperatur a Ptolemæo, Diodor. p. 712. 746. Duce Philocele, inquit Polyænus III. 16. Patroclum vocat Hegesander apud Athenæum XIV. p. 621. Q. Calaber VIII. 79. ὃς ἐνὶ κοίλῃ Καῦνῳ — παραὶ ποσὶ Ταρβή-λαιο. Romanus fæde tractasse Bello Mithridatico Caunios, auctor Appianus 185. In Notitia Episc. Acaleia dicitur. Vetus nomen obtinuit usque ad Concilium Chalcedonense, hoc est, A. C. 451. hodie Sophiano, auctore La Rosa. vid. Dion. Chrysost. p. 48. W.

Ἐντ. δὴ] Δὴ verito demum; inde demum, von da erst, non prius, non aliunde.

Ἦς ἐν ἄσφ.] Ἦς non est hic quasi, ut Port. vertit, sed ἄτε, quippe; erunt enim in tuto. Rursus v. Phil. Th. P. p. 161. e.) Adde (quod alibi jam posui), 2 Pet. 1. 5. in it. ὡς πάντα — — δεδακμημέναι, quia vobis dedit.

τες, καὶ μιᾷ γε πόλει, πλὴν Λακεδαιμονίων, πλείστοι γενόμενοι, καὶ ἅμα, διὰ τὸ πλῆθος, χαλεπωτέρως ἐν ταῖς ἀδικίαις κολαζόμενοι, ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἰδρῦσθαι, εὐθύς αὐτομολία τε ἐχρήσαντο πολλοὶ πρὸς αὐτούς, καὶ τὰ πλείστα κακὰ, ἐπιστάμενοι τὴν χώραν, οὔτοι ἔδρασαν. ἔφασαν οὖν, χρῆναι, οἱ Χῖοι, ἕως ἔτι ἐλπίς καὶ δυνατὸν κωλύσαι, τειχιζομένου τοῦ Δελφινίου, καὶ ἀτελοῦς ὄντος, καὶ στρατοπέδῳ καὶ ναυσὶν ἐρύματος μείζονος προσπεριβαλλομένου, βοηθῆσαι σφίσι. ὁ δὲ Ἀστύοχος, καίπερ οὐ διανοούμενος, διὰ τὴν τότε ἀπειλήν, ὡς ἑώρα καὶ τοὺς ξυμμάχους προθύμους ὄντας, ἄρμητο ἐς τὸ βοηθεῖν.

μά. 41. Ἐν τούτῳ δὲ ἐκ τῆς Καύνου παραγίγνεται ἀγγελία, ὅτι αἱ ἑπτὰ καὶ ἑικοσι νῆες καὶ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων ξύμβουλοι πάρεισι. καὶ νομίσας, πάντα ὕστερα εἶναι τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ναῦς τε, ὅπως θαλασσοκρατοῖεν μᾶλλον, τσοαύτας ξυμπαρακομίσαι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους, οἳ ἦκον κατὰσκοποὶ αὐτοῦ, ἀσφαλῶς περαιωθῆναι, εὐθύς, ἀφείς τὸ ἐς τὴν Χίον,

Ἐν τ. ἀδικ.] Notabilis usus τοῦ ἐν, v. ob delicta; ut in sacris literis ἀποθανεῖν ἐν ταῖς ἀμαρτίαις, ob commissa perire; vel, quod praetulerim, pro, εἰ τι ἀδικῶν ut nos, bey Bergehungen, bey Excessen; ita enim hic veritatem ἀδικίας.

Ἐχρήσαντο] Mendose ἐχώρησαν οἱ π. Cl. Alterum apud Thucydidem perfrequens. W.

Τειχιζ.] Scil. ἔτι, nondum absoluto.

Καὶ — προσπεριβ.] Memorandus sane Genitivorum usus: Priusquam, donec nondum majori vallo circumdata sit. Sunt quippe pro, ἕως — προσπεριβάλλοιτο, dum circumdaretur, i. e. nondum (plane) circumdata esset; est ergo pro, πρὶν ὅπως περιβεβλήσθαι.

Ἐστέρα — πρὸς τὸ] Pro, ὕστερα τοῦ θαλασσοκρ. Lat. fuerit pra; et ὕστερα sign. levia, posthabenda, contemnenda, parvi ducenda, certe seponenda.

Κατὰσκ. αὐτ.] Non credere tantum debbat Steph. sed pro certo ponere, immo ne monere quidem, ut apertum nimis, istos undecim (c. 39. init.) verbo ξυμβούλους, re vera κατασκόπους, venisisset; neque hoc fugerit Astyochi vel sagacitatem, vel, quod plus etiam moneret, conscientiam; plane ut ἦκον illud (pro Plusqpf.) non tam ad Lacedaemoniorum consilium, aut rem ipsam, etsi hoc quoque, quam ad Astyochi sensum, retulisse velim: quos, probe intelligeret, speculatores sibi venisse. κατὰσκοποὶ hic sunt

custodes, observantes ex occulto; additi (ut Teucris addita Juno Virgilio); die ihm auf dem Dache waren; Aufmerker; quo sensu Cic. Divin. in Caec. c. 16. post init. Fides mea custodem repudiat, diligentia speculatorem reformidat. En custodem et speculatorem eundem! Graviori etiam sensu Paulus, immo simili plane, Gal. 2. 4. οἴτινες ἤλθον (itidem p. Plusqpf. ἐκλήυθησαν), κατασκοπήσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν qui observarent libertatem nostram, a) an illa abuteremur, exemplo alios offenderemus; sed et b) ut ea nos exuerent, ut illi undecim, παύειν τῆς ναυαρχίας, c. 39. Ceterum, si, Latinum Int. (Frid.) Portum, Steph. vult distinguere post κατὰσκοποὶ, ut αὐτοῦ referret ad περαιωθῆναι, at is vertit: ad actiones (male, pro facta) ipsius, αὐτοῦ, explorandas. Sane idem addidit illuc, ad v. tuto trajicerent; at non ut e contexto, verum explicaturus; unde aliis literis scriptum est. Et vero debebat αὐτόσε, si ad πειραιῶθ. referretur; Nec vero simpliciter κατὰσκοποὶ dicerentur, sive αὐτοῦ quid enim observaturi venerant, praeter unum Astyochum?

Τὸ ἐς τ. Χίον] Sane ex ἐπλεῖ, conjugato, commode satis ad τὸ repetiveris πλεῖν ut, Latine si dixeris: cum Chium deberet, vel posset, Caunum petiit; Ubi ex petiit, ad Chium int. petere. Cf. Phil. Th. P. p. 185. init. lit. bb).

ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον. καὶ ἐς Κῶν τὴν Μερωπίδα ἐν τῷ παράπλῳ ἀποβάς, τὴν τε πόλιν, ἀτείχιστον οὔσαν, καὶ ὑπὸ σεισμοῦ, ὃς αὐτοῖς ἔτυχε μέγιστός γε δὴ, ὧν μεμνήμεθα, γενόμενος, συμπεπτωκυῖαν, ἐκπορθεῖ, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὰ ὄρη πεφευγόντων καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο, πλὴν τῶν ἐλευθέρων· τούτους δὲ ἀφίει. ἐκ δὲ τῆς Κῶ ἀφικόμενος ἐς τὴν Κνίδου νυκτὸς, ἀναγκάζεται ὑπὸ τῶν Κνιδίων παραινούτων μὴ ἐμβαῖν βάσαι τοὺς ναύτας, ἀλλ', ὥσπερ εἶχε, πλεῖν εὐθύς ἐπὶ τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς εἴκοσιν, αἷς ἔχων Χαρμῖνος, εἷς τῶν ἐκ Σάμου στρατηγῶν, ἐφύλασσε ταύτας τὰς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ναῦς, ἐκ τῆς Πελοποννήσου προσπλευούσας, ἐφ' ἃσπερ καὶ ὁ Ἀστύοχος παρέπλει. ἐπίθοντο δὲ οἱ ἐν τῇ Σάμῳ ἐκ τῆς Μιλήτου τὸν ἐπίπλου αὐτῶν, καὶ ἡ φυλακὴ τῷ Χαρμῖνῳ περὶ τὴν Σύμνην καὶ Χάλκην

[Κῶν τὴν Μερωπίδα] Ita loquitur etiam Strabo XV. p. 686. et 790. et Antoninus Liberalis Cap. XV. Callimachus Del. 160. Aristides, alii. In nummis habemus ΚΩΝΣ et ΚΩΙΩΝ. Merops terræ filius Steph. Hoc pertinet Ἐπίγρ. ineditum Meleagri, Ἦν που ἐπ' ἦτόνων ΚΩΝΑΝ κατὰ νᾶσον ἴδῃτε Φάνιον, ἐς χαροπὸν δερκομέναν σπύλαγος etc. Diodor. simpliciter τὴν Κῶν. Sic Anna Comnena p. 335. Herodotum et Polybium secuta. vid. Ptolem. III. 15. Concil. Chalced. Part. III. Scylacem p. 38. Cl. Spanhemium ad Callimachum l. d. Wass. Adde Casaubonum ad Strabon. pag. 686. et Holstenium ad Stephanum. Duck.

τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο] Henr. Stephanus, inter alia loca Scriptorum veterum, qui phrasi λείαν ποιεῖσθαι accusativum rei adposuerunt, etiam hæc verba Thucydidis adfert. Verum alii hoc dicunt, de rebus, quæ rapi et auferri possunt, ut σήματα, σκεύη, et alia, de quibus λεία usurpari solet, λείαν ποιεῖσθαι: quod etiam ἀρπαγὴν ποιεῖσθαι dicit Thucydides infra Cap. 62. Καὶ σκεύη μὲν καὶ ἀνδράποδα ἀρπαγὴν ποιησάμενος. Hoc autem ad regionem transferri, admodum durum et insolens videtur. Si, τῆς χώρας, vel καταδραμῶν, legeretur, ut alibi apud Thucydidem et omnes alios, καταδραμῶν τὴν χώραν, locum intelligerem, in quo nunc hæreo. Sed tamen mihi persuadeo, alterum horum a Thucydide profectum, et errore e compendiis scribendi, quibus ultimæ syllabæ, *nv, av, ης, az, avet aiv*, ia Mss. exprimuntur, ortum esse. Duck. Possit etiam legi, ἐς τὴν χάρ. κατ. λ. ἐπ. *pradulatur per incursions.* Quid, si, amplexi Lect. quorund. Libb. λείαν, interpretemur, *lavem reddebat regionem, i. e. nudabat; et rasante alles ganz glatt, Fahl, hinweg?* Ita enim *prata tonsa* dicuntur *lavia*, et *deglabrare*

Latinis est, totum spoliare. Unde et Germani, cum quis omnia perdidit, (lusu maxime, quæ verissima sit prædatio latrociniumque:) *ich bin ganz Fahl; sie haben ihn ganz Fahl gemacht; Gall. péler.* Neque abhorret, *λειμῶνα, λίθον, pratum vel campum, dictum ἀπὸ τοῦ λειοῦσθαι*, quia demetendo nudetur, *lavigetur*; sicut e diverso horrere dicitur *campus*, nondum demessis frugibus; et *solo aquari*, ergo *lavigari*, dicuntur *edificia et munimenta dejecta, rasata.* Sed nimirum et Græca exempla desidero; et Comico joco dignior ista oratio fuerit, quam historica gravitate. Nec video tamen, quidni, qui totam regionem deprædatur, dici queat *ipsam regionem prædare* (sibi, suam), facere. Et nos quippe: *das Land wird ein Raub der Feinde, der Habsucht, vel.*

[Ὦσπ. εἶχ.] Iisdem verbis, de eodem Astyocho, eademque de re, quasi repetitum, c. 42. init. ut, nihil movendum, appareat. Sign. continuo, e vestigio, nihil tricatus, nullo alio parata.

[Σύμνη] De hæc vide Herodotum I. 174. Strabonem, Ptolemæum, Athenæum, Aristidem Tom. II. pag. 358. Est et Σύμησι θρος apud Araxem, Orpheus v. 746. Χάλκην Rhodiorum insulam vocat Theophrastus VIII. II. Plant. 3. Wass. Apud Theophrastum est Χαλκία et sic etiam apud alios. Vid. Cellarium. Duck.

[Χάλκην] Nomen hujus insule varie ab Auctoribus exprimitur. Plinius in uno loco *Chalcen*, in altero *Chalcium* scripsit, Scylax *Χαλκίαν*, Theophrastus cum Strabone *Χαλκίαν*, Mela denique cum corruptis codicibus *Chalcidem.* Palmerius ad Græc. Auct. pag. 347. 248. HUDS.

καὶ Ῥόδον καὶ περὶ τὴν Λυκίαν ἦν. ἤδη γὰρ ἤσθάνετο καὶ ἐν τῇ Καύνῳ οὐσας αὐτάς.

μβ'. 42. Ἐπέωλει οὖν, ὡς περ εἶχε, πρὸς τὴν Σύμην ὁ Ἀστυόχος, πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, εἶπὼς περιλάβοι που μετεώρους τὰς ναῦς. καὶ αὐτῶ ὑετός τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ξυννέφελα ὄντα, πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχε. καὶ ἅμα τῇ ἑῷ, διεσπασμένου τοῦ ναυτικοῦ, ταὶ τοῦ μὲν φανεροῦ ἤδη ὄντος τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ εὐανύμου κέρως, τοῦ δὲ ἄλλου περὶ τὴν νῆσον ἔτι πλανωμένου, ἐπανάγονται κατὰ τάχος ὁ Χαρμῖνος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάσσοσιν ἢ ταῖς εἴκοσι ναυσὶ, νομίσαντες, ἄσπερ ἐφύλασσον ναῦς, τὰς ἀπὸ τῆς Καύνου, ταύτας εἶναι. καὶ προσπεσόντες εὐθύς, κατέδυσάν τε τρεῖς, καὶ κατέτραυμάτισαν ἄλλας, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ ἐπεκράτουν, μέχρις οὗ ἐπεφάνησαν αὐτοῖς παρὰ δόξαν αἰ πλείους τῶν νεῶν, καὶ πανταχόθεν ἀπεκλείοντο. ἔπειτα δὲ, ἐς φυγὴν καταστάντες, ἔξ μὲν ναῦς ἀπολλύασι, ταῖς δὲ λοιπαῖς καταφεύγουσιν ἐς τὴν Τεύγλουσσαν νῆσον, ἐντεῦθεν δὲ ἐς

^{ἠσθάνετο}] Notabiliter sane 1) Imperf. pro Plusqpf. ἠσθάνετο; 2) αἰσθάνεσθαι pro γινώσκω, εἰδέναι, ἀντικείμεναι. Fortassis ita et 2. 60. in it. αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας (τῆς ὀργῆς ὑμῶν) ποιοι causas irae in me vestrae; Ubi tamen et primo sensu suo fuerit, sentio, ipse mihi conscius sum, qui commiserim, (bello vobis suadendo,) cur mihi irasceremini. (Obiter ex utroque loco intelligas, quam falsum ponatur in vulgari praeceptione Grammatica, sentiendi Verbis Genitivum jungi.)

Ἐπέωλε] Σκεπτόμενος, vel simile aliquid intelligi, vult Abr. Nihil opus; solet enim per εἶπας, ut Lat. si forte, nobis per, ob etwa, subjici verbis agendi consilium, cujus incertus sit exitus, ut ei ἀρα Actor. 8. 22. non inexplicabilis ille tamen, nec desperandus; quia etiam, ubi satis sit certus atque exploratus; ut Phil. 5. 11. εἶπας κατανήσω, et vs. 12. εἰ καὶ καταλάβω, rel. Respondet Ebr. **וְיָזַק**, fortasse, ut 2. Reg. 19. 4. Si forte

andiat Deus, i. e. ut audiat. Unde et omisum τοῖς ὁ in loco eadem de re, Jes. 37. 4. in it. quod rem plane certam signaret, nec dubiam Hiskiae. Cf. Biel. Thes. Philol. v. εἶπας, p. 456.

Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ] Ita Cl. et Gr. quod frequentius est. WASS. Hudsonus in Appendice Variar. Lect. adnotaverat, ita esse in Cl. et Gr. Non animadvertet scilicet, in sua Editione vitio operarum omissum esse arti-

culum τοῦ, quem omnes libri scripti et editi, quos vidi, habent. Nec potest ille deesse, nisi simul pro lex legatur ἔξ. DUCK.

τοῦ μ. φαν. — ὄντ. — κέρ.] V. Valken. ad Herodot. 7. p. 528. Gottl. Poterat sane brevius, τοῦ μ. εἶων. κέρ. φαν. ἤδη ὄντ. Nec simile prorsus Homericae veluti Tmesi: ὁ δ' ἀρίστατο δίος Ὀδυσσεύς; aut: οἱ δ' ἀρ' ἔβαν — Ἀχαιοί. Nam in his Articulus non repetitur, ut hic; sed dividendi nimirum causa praemissum τοῦ μὲν, ceu ad utrumque spectans, τοῦ μὲν εἶων. τοῦ δὲ ἄλλου. tanquam sit: τῶν κεράτων, τοῦ μὲν εἶων. τοῦ δὲ ἄλλου. V. et ad C. 44. extr. vv. οἱ μὲν — οἱ Πελ.

Τ. δὲ ἄλλ.] Ἄλλου est pro ἐτέρου, altero; ut Livio saepe alius exercitus, alia acies (1. 12. a. extr. alia Rom. acies), p. reliquus, a. Et sic h. l. ἄλλου fuerit etiam pro λοιπῶν, ut nondum explicato cornu dextro, aut constituto, sed fluctuantibus circa terram navibus; ut ναυτικῶν quoque intelligere possis ad ἄλλου, non κέρως utique.

Κ. ἐν τῷ ἔργ. ἐσπερ.] Non verteret Port. Et in hoc prael. vict. obtinuerunt; neque enim hoc factum est, sed — fugerunt. Verterim: superiores in certamine erant, nempe hactenus, aliquantisper.

Τεύγλουσσαν] Quidam Mss. Τεύγλουσσαν. cum editis Cl. Gr. At Stephanus Τεῦτλουσσαν, τὸ ἔθνηκὸν Τεῦτλουσαῖος, ἢ Τεῦτλοῦσσοι. Plinio est Seutlusa. Ἐν Σιδήρῳ Anna Comnena.

Ἀλικαρνασσόν. μετὰ δὲ τοῦτο οἱ μὲν Πελοποννήσιοι, εἰς Κνίδον κατάραντες, καὶ ζυμμιγείσων τῶν ἐκ τῆς Καύνου ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν αὐτοῖς, ζυμπάσαις πλεύσαντες, καὶ τροπαῖον ἐν τῇ Σύμῃ στήσαντες, πάλιν εἰς τὴν Κνίδον καθωρμίσαντο.

μγ'. 43. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ταῖς ἐκ τῆς Σάμου ναυσὶ πάσαις, ὡς ἤσθοντο τὰ τῆς ναυμαχίας, πλεύσαντες εἰς τὴν Σύμην, καὶ ἐπὶ μὲν τὸ ἐν τῇ Κνίδῳ ναυτικὸν οὐχ ὀρμήσαντες, οὐδ' ἐκεῖνοι ἐπ' ἐκείνους, λαβόντες δὲ τὰ ἐν τῇ Σύμῃ σκευὴ τῶν νεῶν, καὶ Λορύμοις τοῖς ἐν τῇ ἠπειρῷ προσβαλόντες, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Σάμον. ἀπασαὶ δ' ἤδη οὔσαι ἐν τῇ Κνίδῳ αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ἐπεσκευάζοντό τε, εἴ τι ἔδει, καὶ πρὸς τὸν Τισσαφέρην (παρεγένετο γάρ,) λόγους ἐποιοῦντο οἱ ἔνδεκα ἄνδρες τῶν Λακεδαιμονίων περὶ τε τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἴ τι μὴ ἤρσκεν αὐτοῖς, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος πολέμου, ὅτῳ τρόπῳ ἀρίστα καὶ ζυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται. μάλιστα δὲ ὁ Λίχας ἐσκόπει τὰ ποιούμενα, καὶ τὰς σπονδὰς οὐδετέρας, οὔτε τὰς Θηραμένους, ἔφη, καλῶς ζυγκεῖσθαι, ἀλλὰ δεινὸν εἶναι, εἰ χῶρας, ὅσης βασιλεὺς καὶ οἱ

Wass. Harduinus ad Plin. V. Hist. Nat. ult. putat, in exemplaribus Thucydidis mendose legi *Τεύγλουσαν*, pro *Τεύτλουσαν*.

Duck.

[Ἀλικαρνασσόν.] Ita Mss. Herodotus I. 144. Ἀλικαρνησσόν. Numus Lepidi σ geminat, et quandoque Herodotus, etiam in exemplari Medicæo. Neque dissidet Ms. Barocæ. Wass.

T. v. πᾶσ.] Rursus deest *σύν* neque enim cum classe, aut comitibus navibus, sed per illas, earum ministerio, navigatur. Ne cum dicimus quidem, *toto exercitu venit*, utique deest *cum*; nam, etsi *cum* militibus venit *dux*, vis tamen et effectus veniendi est in exercitu, *per* exercitum, quo sine aut non venturus sit, aut frustra venturus; et *per* exercitum effleerit, ejus causa venerit. Nobis tantum deesse videtur *cum*; quibus *mit*, *avec*, *con*, *with*, in omni recentiori idiomate, non *comitatum* modo, aut consociationem, verum etiam *ministerium*, *adjumentum* (vulg. *instrumentum*, minus Latine hoc sensu,) notet rei efficiendæ, id quod et Ebr. \beth facit; ex ejus usu repetendum hoc totum, docere studii ad Sanct. Min. 4. 6. Ell. *cum*. (de Instrum. Præp.)

Οὐδ' ἐκ. ἐπ' ἐκ.] Debebat, οὐδ' ἐκείνων. Nam predicata, particip. λαβόντες et Verb. ἀπέπλευσαν, Athenienses respiciunt tantum.

Possis idem intelligere, ὡς *μυσαν*, e conjuncto ὀρμήσαντες: ut quasi parenthesis interjecta hæc sit.

Λαζύμοις] Λάζυμα etiam Ptolemæus. In Notit. Episc. memoratur Episcopus ὁ Λαζύμων p. 15. in alia Not. ὁ Ὑλαζύμων p. 41. alibi oppidum Ὑλαζήμα, mendose ubique. In Concil. Constantinop. Gen. A. Chr. 680. subscripsit Episcopus *Lorymorum*. Λάζυμα scribit Constantin. Porphyrog. Locus tantum, aut *παρὰ τὰ τραχεῖα*, erat Strabonis et Plinii tempore. Λαζυμένων exponit Hesy chius βαδύτατα. Wass. Λορύμοις per ο ab Henr. Stephano ortum est, fortassis, quod ita in suo *vet. exemplari* invenerat. Sic quoque videtur esse in Cod. Clar. e quo nihil adnotat Hudsonus. Sed rectius alii Λαζύμοις per ω. Duck.

Οὔτε] Cl. οὐδὲ τὰς Χαλκιδέας, οὐδὲ τὰς Θηρ. quomodo legendum videtur. Wass. Si non per similitudinem repetiti οὔτε τὰς absorptum est οὔτε τὰς Χαλκιδέας: οὔτε intell. ne (Theran.) quidem (auch dieses nicht); utut et postea factum, et quod meliori conditione esse vulerint, quam Chalcidei, C. 36. extr. Alioquin Scholios similia sint verba, quam Thucydidis verbis.

Χῶρας, ὅσης] Scribas Codd. qui habent χῶρας ὅσης ἤε, duas variantes lectiones conjunxisse, e Cl. et Cass. intelligi potest. Su-

πρόγονοι ἤρξαν πρότερον, ταύτης καὶ νῦν ἀξιώσει κρατεῖν, (ἐνῆν γὰρ καὶ, νήσους ἀπάσας πάλιν δουλεύειν, καὶ Θεσσαλίαν, καὶ Λοκρούς, καὶ τὰ μέχρι Βοιωτῶν) καὶ ἀντ' ἐλευθερίας ἀν Μηδικὴν ἀρχὴν τοῖς Ἑλλησι τοὺς Λακεδαιμονίους περιφεῖναι. ἑτέρας οὖν ἐκέλευε βελτίους σπένδασθαι, ἢ ταύταις γε οὐ χρήσεσθαι· οὐδὲ τῆς τροφῆς, ἐπὶ τούτοις, δεῖσθαι οὐδέν. ἀγανακτῶν δὲ ὁ μὲν Τισσαφέρνης, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὄργης, καὶ ἀπρακτος.

μδ'. 44. Οἱ δ' ἐς τὴν Ῥόδον, ἐπικηρυκευομένων ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἀνδρῶν, τὴν γνώμην εἶχον πλεῖν, ἐλπίζοντες νῆσόν τε οὐκ ἀδύνατον καὶ ναυβατῶν πλήθει καὶ περὶ προσάξεσθαι, καὶ ἅμα ἠγούμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ξυμμαχίας δυνατοὶ ἔσεσθαι, Τισσαφέρνην μὴ αἰτοῦντες χρήματα, τρέφειν τὰς ναῦς. πλεύσαντες οὖν εὐθύς ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι ἐκ τῆς Κνίδου, καὶ προσβαλόντες Καμείρῳ τῆς Ῥοδίας πρώτη ναυσὶ τέσσαρσι καὶ ἐννεήκοντα, ἐξεφόβησαν μὲν τοὺς πολλοὺς, οὐκ εἰδότες τὰ πρᾶσσόμενα, καὶ ἔφευγον, ἄλλως τε, καὶ ἀτειχίστου οὐσης τῆς πόλεως· εἶτα, ξυγκαλέσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τούτους τε καὶ τοὺς ἐκ τῶν δυοῖν πόλεων, Λίνδου τε καὶ Ἰηλυσοῦ, Ῥοδίου, ἔπεισαν ἀποστῆναι

pra Cap. 18. Ὅπισθιν χώραν καὶ πόλεις βασιλείῳς ἔχει, καὶ οἱ πατέρες οἱ βασιλείῳς εἶχον. D. Ἐνῆν γὰρ] Oportuisset vertit Port. Dehebat, oportuisse; nam, ex hac interpretatione ejus, pendet ab ἔφθ. Ego simpliciter τὸ ἐνῆν accipiebam, inerat, continebatur, scriptum erat; quod εἰρηται est 1. 35. in. et εἰρημένον, 40. in. Quod etsi disertis verbis scriptum non erat; latebat tamen sensu et consequentia, ac vere inerat et continebatur foedere. Hoc secutus, verba inde ab ἐνῆν γὰρ ad τὰ μέχρι Βοιωτῶν in parenthesis posui, ut, τὸς Λακεδ. — περιφεῖναι, pendeat ab ἀξιώσει, (ὁ βασιλείῳς) a quo et κρατεῖν pendeat, ante parenthesis illam; qua quidem opus esse plane, sensuerim, quia alioqui scripturus fuit Thuc. ἐνεῖναι γὰρ (ἔφθ), non ἐνῆν quod melius, ex sua quidem interpretatione, verteret Port. vis ejus (foederis hęc) erat, consequens erat illi, hoc secum ferebat.

Ἐπὶ τούτ.] Non bene Port. ob has pactio- nes; verteret, tali conditione, talibus legibus foederis. Nam sensus est: Nil opus esse ipsis, non egere se alimentis a rege datis, i. e. nolle se ista habere, accipere, si tali

conditione darentur. Ita et nos, tibi recusamus aliquid ob iniquitatem conditionis: Ich brauche deiner Gesichte, rel. nicht; i. e. nolo accipere illa. Hor. Epist. 1. 10. 11. (liba recuso;) Plane ego, i. e. parum tantum volo, posco. Optime hic verteris τὸ οὔτε δεῖσθαι· nil attinere, se accipere alimenta vel cibaria regia; qu' ils n'avoient que faire de son argent.

Οἱ δ' ἐς τ. Ῥόδ. rel.] Ordo est: οἱ δὲ (Πελοποννήσιοι) γνώμην εἶχ. πλεῖν ἐς τ. Ῥόδ. ἐπικ. rel.

Ἐπικηρυκ.] Solet alias de pace faciunda, aut induciis, aut alia postulatione belli tempore, hostis ad hostem, adhiberi hoc verbum, quem sensum ne ab hoc quidem loco rejeceris, quia nondum amici erant Peloponnesiis Rhodii, et nunc etiam in hostium potestate.

Ἀπὸ τ. δυ.] Scil. τινῶν ἐπικυρ. τινῶν ἀπὸ (ἐκ) τ. δυ.

Ἀτειχίστου οὐσης τῆς πόλεως] Vide Mearsii Rhodum Lib. I. Cap. 9. Duck.

Ἐκ τῶν δυοῖν πόλεων] Quatuor Mss. Ἐκ τῶν. Sic V. 29. Ἀμφὶν τοῖν πόλεων. Duck.

Ἰηλυσοῦ] Homerus, quem sequitur Herodotus, Ἰηλυσὸν exhibet. Conon vero Narrat.

Ἀθηναίων. καὶ προσεχώρησε Ῥόδος Πελοποννησίοις. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ταῖς ἐκ τῆς Σάμου ναυσὶν, αἰσθόμενοι, ἔπλευσαν μὲν, βουλόμενοι φθάσαι, καὶ ἐφάνησαν πελάγιοι· ὑστερίσαντες δὲ οὐ πολλῶν, τὸ μὲν παραχρῆμα ἀπέπλευσαν ἐς Χάλκην, ἐντεῦθεν δ' ἐς Σάμον· ὑστερον δὲ ἐκ τῆς Χάλκης καὶ ἐκ τῆς Κῶ καὶ ἐκ τῆς Σάμου τοὺς ἐπίπλους ποιούμενοι, ἐπὶ τὴν Ῥόδον ἐπολέμουν. οἱ δὲ χρήματα μὲν ἐξέλεξαν ἐς δύο καὶ τριάκοντα τάλαντα οἱ Πελοποννησίοι παρὰ τῶν Ῥοδίων, τὰ δ' ἄλλα ἡσύχαζον ἡμέρας ὀγδοήκοντα, ἀνεγκύσαντες τὰς ναῦς.

μέ. 45. Ἐν δὲ τούτῳ, καὶ ἔτι πρότερον, πρὶν ἐς τὴν Ῥόδον αὐτοὺς ἀναστῆναι, τὰδε ἐπράσσετο. Ἀλκιβιάδης, μετὰ τὸν Χαλκιδέως θάνατον, καὶ τὴν ἐν Μιλήτῳ μάχην, τοῖς Πελοποννησίοις ὑποπτος ὢν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀφικομένης ἐπιστολῆς πρὸς Ἀστύλοχον ἐκ Λακεδαίμονος, ὥστ' ἀποκτεῖναι (ἦν γὰρ τῷ

XLVII. Ἰάλυσον. Ptolemæus Ἰηλυσοῦς, in Ms. Coislín. Ἰηλυσοῦς, unde corrigendum Ἰηλυσοῦς. Hodierna Stephani exemplaria corrupte Ἰάλυστος, et illa ex Eustathiano Codice emendanda. Nam sibilum in hac forma nequaquam geminant Pindarus, Scylax, Strabo, Diodorus, Timocreon Rhodius, auctor Thucydidi ætate suppar, Plutarchus, Cicero, Plin. aut Gellius. Apud Plinium quidem lib. XXX. C. x. §. 20. *Galycum* dedit Cl. Harduinus, libris suis nimis obsecutus. Librarii fortasse inveniunt *Ialysum*. At ipse Plinius alibi recte scribit, et sic etiam, qui eandem historiam memorant, Strabo, Gellius, etiam Ms. Gellii Pembr. Ælianus, Plutarchus. Neque aliter tribus in locis Cicero. Schol. Theocriti Eid. ιζ'. v. 69. Ἰαλυσοῦς pro Ἰάλυστος; ut ad Cic. N. D. monuit vir doctissimus Joannes Davisius. Est et aliud non levius eo in loco mendum; nam pro Ἀβάντος omnino reponendum, ἀπὸ Τριόπου τοῦ φορβάντος. Ita, si recte memini, Diodorus, et Hyginus. Pindari item Scholiasta bis Ἰηλυσοῦν, quasi a Poëta, representat Olymp. ζ'. 137. At modulus in recepta Pindari lectione æque convenit, dialecto unice. Itaque rectius Scholia recentiorum Ἰαλυσοῦν scribunt. Suidas denique cum Hesychio et Phavorino Ἰάληφος χῆρα; vel Ἰάλημος χῆρα, inepte. In omnibus hisce legerim Ἰαλυσοῦς χῆρα. Kusterus hic aliud agit. Diodorus ἐν Ἰαλυσία, Athenæus ἐν τῷ Ἰαλυσοῦ, pro circumjecta regione. Hesychius Ἰαλύσια, τὰ ἐν Ἰαλύσει νομίματα. Urbs hæc totius Insule vetustissima erat,

hodie, inquit Niger, *Uillica*. Recte ergo hoc adposito *Telchinas* ornavit Ovidius Met. VII. Confer Meursium, et Thevenotium. W. Ἰσπερίσις.] Profecto leg. ἰσπερίσις. Nam ἰσπερίσις fuerit, alios morari, aliorum adventum tardare.

Οἱ μὲν — — οἱ Πελοπ.] Simile hoc illis, quæ afferebamus ad vv. C. 42. init. τοῦ μ. φαν. ὄντ. Nam hic Artic. quoque ad Nomen repetitur, tanquam ad οἱ Πελοπ. intelligas δηλονότι.

Ἐς τ. Ῥόδ. ἀναστ.] Βραχυλόγως et per compendium dictum, pro: ἀναστάντας (ἐκ κνίδου, c. 43.) ἀπειναί ἐς Ῥόδ. priusquam, relicta Cnido, ad Rhodum abirent: Ebraice fuerit:

סִרְרוּ יְרוּמוּ רְמָה, priusquam surgerent Rhodum, int. תְּלַחֵץ, ut irent.

Vallæ interpretatio: Ante, quam Rhodum ad deficientem induissent, non uno modo peccat; neque enim est ἀναστῆσαι, verum ἀναστῆναι; deinde ἐς plane neglectum; nec vero adduxerunt Rhodios ad deficientem, sed, invitati atque extracti a quibusdam potentiorum, non infecto modo abierunt, sed hostiliter quoque pecuniam exegerunt.

Τὰδε] Non ad superiora referunt hic τὰδε, sed ad ea, quæ subjiciuntur; Germ. *geschahc folgendes*: Ita in epistolarum præscriptionibus: τὰδε λέγει, rel.

Ἔστ' ἀποκτ.] Ἔσπετε non est hic, ita, ut vel, adeo, ut, sed pro eis τὸ, vel ἔνεκα τοῦ, περὶ τοῦ; argumentum vel sententiam sign. et consilium epistolæ. Ita bis infra ὥστε

"Αγιδι ἐχθρὸς, καὶ ἄλλως ἄπιστος ἐφαίνετο) πρῶτον μὲν ὑποχωρεῖ, δέισας, παρὰ Τισσαφέρην, ἔπειτα ἐκάκου πρὸς αὐτὸν, ὅσον ἐδύνατο μάλιστα, τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα. καὶ διδάσκαλος πάντων γιγνόμενος, τὴν τε μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριῶβολον (καὶ τούτο μὴ ξυνεχῶς) δίδοσθαι· λέγειν κελεύων τὸν Τισσαφέρην πρὸς αὐτούς, ὡς Ἀθηναῖοι, ἐκ πλείονος χρόνου ἐπιστήμονες ὄντες τοῦ ναυτικοῦ, τριῶβολον τοῖς ἑαυτῶν δίδοσιν· οὐ τοσοῦτον πεινία, ὅσον ἵνα αὐτῶν μὴ οἱ ναῦται, ἐκ περιουσίας ὑβρίζοντες, οἱ μὲν, τὰ σώματα χεῖρῳ ἔχωσι, δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει, οἱ δὲ, τὰς ναῦς ἀπολιπόντες, ἐς ὀμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν. καὶ, τοὺς τριηράρχους καὶ τοὺς

adhibitum : ἐδιδασκεν ὥστε, et πείσαι ὥστε. — Deinde ad ἀποκτ. int. αὐτὸν, de interficiendo ipso. Frequens sane est Thuc. in verborum casibus emittendis.

Ἐπὶ τεμ.] Nempe ὁ Ἀλκιβιάδης suavitatis Tis-sapherni, auctor fuit, movit eum, ut minueret stipendium. Liv. 2. 29. post med. Virginius rem non vulgabat : i. e. censebat, suadebat, monebat, non ad omnes porrigendum auxilium.

Ἄντι δρ. — ὥστε] Transposita videntur verba, pro, ὥστε ἀντὶ δρ. — τριῶβ. δίδοσθαι. Nisi malueris, ἀντὶ pendere a ξυνέτεμεν. ἀντὶ δρ. — ξυνέρ. pro drachma, ex drachma, quæ ante daretur, contraxit, minuit stipendium (ita), ut triobolus (tantum, μόνον), daretur. Tunc μόνον intellexeris ad τριῶβολον. Illa trajectio, quam diximus, mox recurrit : ἵνα αὐτῶν μὴ οἱ ναῦται, pro, ἵνα μὴ αὐτ. οἱ ν.

Τριῶβολον τοῖς etc.] Paralorum stipendium erat, oboli quatuor in singulos dies ; ut docet Harpocrat. cæteri vero milites navales tres tantum habebant ; ut constat ex hoc loco. At, qui terra militabant, iis idem stipendium, quod τοῖς παραλάοις, i. e. oboli IV. Extra vero ordinem factum bello Pelopon. ut militibus præsidariis drachma una, et altera ipsorum caloniibus, penderetur. Equites drachmas in mensem triginta accipiebant, i. e. unam in dies singulos. Vide Meursii Attic. Lect. l. 2. c. 7. 8. HUDS. De stipendio classiariorum adde Spanhemium Dissert. V. de Usu et Prestant. Numism. p. 249. Schefferum IV. de Milit. Nav. 1. et Kubnium ad Pollucem I. 121. DUCK.

Οἱ δὲ τ. ναῦς — μισθόν.] Si ad κακῶς ἔχωσι retuleris, cum Porto (cujus reliqua tamen interpretatio non congruit verbis Nostri, quibus καὶ certe adderetur, ad τὸν προσοφειλ. μισθόν), ut ἔχειν, ad ναῦς, sit (halten) habere,

relinquere male enratas : ἀπολιπόντες pertinere ad μισθόν, ut sit hinterlassen ; et compages quidem verborum constiterit, ut sensus tamen laboret. Quid enim periculi erat, si debitam mercedem, i. e. nondum persolutam, relinquerent ἐς ὀμηρείαν, pignoris loco ? Quomodo autem relinquerent non degressi, ubi manentibus persolvenda utique merces foret ? Hoc intelligens Port. et secutus, quasi bis positum videtur intellexisse τὸ ἀπολιπόντας, et ad ναῦς, et ad μισθόν· καὶ tamen tunc non abesset. Hæc reputanti, vix est, quin impeditissimus locus, et, qualem Ducker. pronuntiat, mutilus, videatur. Nec plus sane commoverit aut expenderit Lectio Cod. Naves enim qui relinquerent tandem nautæ pignoris loco, quæ non essent ipsorum ? Aut quo pignore, veluti hypotheca, egeret merces nondum persoluta ? Cui enim ? Nautis ? At his nullum jus, neque in naves, neque in mercedem, quam meriti nondum essent. Peloponnesiis ergo, quorum essent naves ? At suam rem pignoris loco habere nemo potest ; neque opus pignore, ubi nondum quidquam repræsentasset. Plane, καὶ inserto post ἀπολιπόντες, et hoc verbo et ad ναῦς relato, et ad μισθόν, satis expedita ratio videatur. ὀμηρείαν tamen, qualis hic sit, non expedito, nisi per irrisum, (persiffilage), εἰρωνικῶς. Ac miram, ni, ludere volens Noster, homo, ut Epicurum vocat Cic. non aptissimam ad jocandum, senet implicuit, hoc fortasse dicturus : Naves si reliquerint nautæ : id lucrantur duces, ut retineant stipendium nondum persolutum, neque id Persis reddant, sed in suam rem vertant. Nec nihil hoc fuerit, neque omnia, (ut Micio ait apud Terent. Ad. 1. 3. init.) nec, quod non claudicet, ὀμηρεία hic est Germ. Schadloshaltung, quo

στρατηγούς τῶν πόλεων, ἐδίδασκεν, ὥστε δόντα χρήματα, αὐτὸν πειῖσαι, ὥστε ξυγχωρῆσαι ταῦτα ἑαυτῷ, πλὴν τῶν Συρακουσίων· τούτων δὲ, Ἐρμοκράτης τε ἠναντιοῦτο μόνος ὑπὲρ τοῦ ξύμπαντος ξυμμαχικοῦ, τὰς τε πόλεις δεομένας χρημάτων ἀπήλασεν αὐτὸς, ἀντιλέγων ὑπὲρ τοῦ Τισσαφέρους, ὡς οἱ μὲν Χῖοι ἀναίσχυντοι εἶεν, πλοσιώτατοι ὄντες τῶν Ἑλλήνων, ἐπικουρία δὲ ὅμως σωζόμενοι, ἀξιοῦσι, καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἄλλους ὑπὲρ ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν. τὰς δ' ἄλλας πόλεις, ἔφη, ἀδικεῖν, αἱ ἐς Ἀθηναίους, πρότερον ἀποστῆναι,

expleatur et pensetur damnum male habitae classis et a sociis navalibus derelictae. Nec vero difficultatis nihil est in verbis, τὸν προσφειλ· μισθὸν, cum per se, tum ad causam relatis. Cur enim primo πρὸς; addit, qs. *in super, ultra* debitam? An propter novam accessionem, vel adjectionem drachmae pro triobolo? An redundat πρὸς, ut in *προσδέσθαι*, in *προσαντιεῖν*? At enim deberi merces qui poterat deferentibus classem? Retro enim debitam, nec pro jam *prae*stita opera persolutam, intelligi, vetant superiora, *δαπανῶντες*, rel. quae, accepisse mercedem, anctam quoque mercedem; ostendant, ut ἐκ *περιουσίας* male erogatum. Quod idem mihi evertat aliam rationem, qua usus fuerim: ut *ἐμνησίαν* referrem non ad *μισθόν*, sed ad *κακῶς ἔχουσι* (τὰς ναῦς), et ad *ἀπολιπόντες*: nempe, recepta altera lect. τοῦ *προσφειλομένου* *μισθοῦ*, tali sententia: periculum fore, ne nautae negligant naves ac plane relinquant, (idque faciant) ἐς *ἐμνησίαν* τοῦ *μισθοῦ*, quo sibi firmet et a ducibus extortam auferant mercedem novam et anctam. Nempe hoc facerent fortasse, si aut redditam nondum foret, aut posthac negaretur aut subtraheretur. At, hoc factum, nihil est, quod suspicari ullo modo patiatur.

Τὰς ναῦς ἀπολιπόντες] De Stephani et Porti interpretationibus ac supplementis quisque sentiat, ut lubet. Mili locus videtur esse mutilus. Scriptura Cod. Clar. τὰς ναῦς ἀπολείπωσιν, imperfectum relinquit sensum verborum sequentium, ἐς *ἐμνησίαν* τὸν *προσφειλομένου* *μισθόν*. DUCK.

Ἀνάσχει] Hoc Stephanus ideo mutandam, putat, quia omnino videtur opus esse verbo *praet. imperf.* Etcerte omnia alio eo tempore posita sunt. Post *ξυμμαχικοῦ* Edd. recentiores perperam habent distinctionem minimam, quae in Basil. est maxima, et in Gr. media. DUCK.

Ἀναίσχ.— ἀξιοῦσι] Non habet ἀξιοῦσιν, unde pendeat, ubi a Nominat. Χῖοι jam pendeat verb. εἶεν. Aut ἀξιοῦντες scriberet Thuc. aut post εἶεν adderet εἰ, unde penderet deinde

ἀξιοῦσι. Ac fortasse exciderit propter similitudinem syllabarum εν in εἶεν. Sed ἀξιοῦσι pro Particip. acceperis, tanquam sit, ἔμως ἀξιοῦντες. Simillimus locus succurrit 6. 11. a. extr. ὅπερ νῦν ἡμεῖς πεπνύδατε—καταφρονησάντες. ἦδη (sic enim distingu.) καὶ Σικελίας ἐφείσθε. Ubi similiter debet ἐφείμενοι, aut οἴτινες insereret post πεπνύδατε. Neque aliter Paullus Col. 2. 12. extr. 13. τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ ἡμεῖς συνεζωοποιήσαμεν αὐτῷ, p. συζωοποιήσαντος, aut ante καὶ intell. ὅς, quod lateat in Particip. τοῦ ἐγείραντος, i. e. ὅς ἡγείρεν· ut 1. 6. τοῦ παρόντος εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔστι καρποφορούμενον, pro, καὶ καρποφορούμενον· aut int. ὃ καὶ ἔστι, quia τοῦ παρόντος est pro, ὃ πάρεστιν.

Πρότερον ἀποστῆναι] Quae loca aliorum Scriptorum, qui πρότερον pro πρότερον ἢ dixerint. Quamdiu ea non suppetent; potius credam, hic excidisse ἢ post πρότερον, quod propter figuram litterarum N et H non multum dissimilem facile fieri potuit. Thucydides VI. 58. Πρότερον ἢ αἰσθέσθαι αὐτοῦς. Adde VIII. 24 et ad VII. 63. DUCK. Durum sane atque insolens, ita sine τοῦ, vel ἢ, πρότερον poni. Nec magis mihi succurrunt exempla, quam Duckero. Nil agit hic Abr. immo aliud agit, et alienissima assert. Quid enim hic prosit nobis πρότερον εἶρητο, pro *προβέητο*, aut infinit. pro Subst. positus? Id quod ipsum efflecerit, ut hoc magis adjiciendum fuerit τοῦ· plane ut ne sensissimae quidem, quo teneretur nodo res, videatur. Quid ergo? Durum, dixerim cum Horatio; sed levius fit patientia, quidquid corrigere est nefas. Nam quid facias, nil variantibus libris, nec sensu meliora suppetitante? Nam neque ἀποστῆσαι legendum quidquam commoris, neque ἄστε vel εἰς τὸ ad ἀποστῆσαι intellecto. Nam neque ad Athenienses defecerant antea, sed primitus ac semper eorum fuerant; nec defectio ipsa sumtum afferret. Sit ergo unicus interim huiusmodi locus τοῦ vel ἢ post πρότερον omissi; quo si plura exstiterint loca, non ille minus tamen et ipse exstiterit; et vero plura unius

ἀνάλουν, εἰ μὴ καὶ νῦν τσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἐθελήσουσιν ἐσφέρειν. τὸν τε Τισσαφέρην, ἀπέφαινε, νῦν μὲν, τοῖς ἰδίοις χρήμασι πολεμοῦντα, εἰκότως φειδόμενον ἦν δὲ ποτε τροφή καταβῆ παρὰ βασιλέως, ἐντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθὸν, καὶ ταῖς πόλεις τὰ εἰκότα ὠφελήσειν.

μστ'. 46. Παρήνει δὲ καὶ τῷ Τισσαφέρνει, μὴ ἄγαν ἐπίγεσθαι τὸν πόλεμον διαλύσαι, μηδὲ βουληθῆναι, κομίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας, ὥσπερ παρεσκευάζετο μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα, τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κράτος δοῦναι, ἔχειν δ' ἀμφοτέρους ἔαν δίχα τὴν ἀρχὴν, καὶ βασιλεῖ ἐξεῖναι ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν. γενομένης δ' ἂν καθ' ἐν τῆς ἐς γῆν καὶ θαλάσσαν ἀρχῆς, ἀπορεῖν ἂν αὐτὸν, οἷς τοὺς κρατοῦντας ζυγκαθαιρήσει, ἦν μὴ αὐτὸς βούληται μεγάλη δαπάνη καὶ κινδύνῳ ἀναστάς ποτε διαγωνίσασθαι. εὐτελέστερα δὲ τὰ δεινὰ βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης, καὶ ἅμα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας αὐτοὺς περὶ

loci exemplo et auctoritate nituntur. πρὶν fortasse tamen aliquid iuverit, quod sine ἢ poni, minus sit durum atque infrequens. Joh. 8. 58. πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι. Matth. 26. 75. Marc. 14. 72. Luc. 22. 61. πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι. Aristoph. Nub. ταῦτ' ἐπιλέληται πρὶν μαθεῖν. Quo enim differunt πρὶν et πρότερον; immo et Adverb. est utrumque, et tam prius, quam priusquam, sign. et cum ἢ ponitur.

Ἀνάλουν] Insolita forma; unde et Codd. variatio. Est autem, sine Casu positum, pro, ἀναλόματα ἐποιοῦντο. Aut pro αἶ, post ἀδικεῖν, leg. ἄ cui respondeant τσαῦτα et πλείω.

Ἐντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τ. μ.] Drachmam Atticam, non triobolum. Supra Cap. 29. Aristophan. Equit. v. 1364. Vide Kubnium ad Pollucem I. 121. Duck.

Κομίσαντα ἢ ν. — πορίζ.] Primo κομίζειν, ἀκούως sane, hic sign. arcessere (Jommen lasen), cum ipsæ alioqui naves vere dicuntur κομίζειν res vel homines. Deinde debebat κομίσαντα, ad παρήνει. sed eodem more dictum, quo supra non semel, ξυμβῆ τοῖς Ἀθηναίοις, αὐτοῖς, rel. p. αὐτοῖς. Verum hæc leviora; illud gravius, quod nihil redditur τῷ ἦ, ne si transgravius quidem intellexeris, ad κομίζοντα referendum; neque enim aliud ad πορίζοντα sequitur. Sed quid est, παρεσκευάζετο μελλήσει; Estne pro ἔμελλε παρασκευάζεσθαι, pæne ut I. 69. p. med. τῇ μελλήσει ἀμυνομένοι, i. e. αἱ μελλόντες ἀμύνεσθαι. An

μελλήσει sign. cunctantes? Neutrum satis hic placet, si tamen Alcibiadis verba sunt loquentis cum Tissapherne, non Thucydidi; historice ista inserentis; Vere enim ac serio adducere naves Tissaphernes parabat; quod Alcibiades illi dissuaderet, sine causa id facturus, si per se Tissaphernes jam cunctaretur. Cum deinde requiram alterum ἦ, ad πορίζ. quod respondeat, ut dixi, priori ad κομίζοντα. utriusque difficultati mederi posse mihi videor pro μελλήσει legendo ἢ ἔλλεσι. Quod Porto fortasse in mente fuerit, vertenti, Græcorum classe conductæ. Sane ad πλείοσι debebat Ἑλλήνων. sed nimirum nec πλείοσι placet; neque enim pluribus mercedem dare volebat Tissaph. sed πλείονα, majorem; unde et πλείω, vel πλείονα, legi possit. Sed enim libri, ut aves Romanis, non addicunt. Tamen ante πλείοσι, ad πορίζοντα, vix est, quin ἦ excidisse intelligatur, ut prius ἦ, apud ταῦς, per trajectionem, ad κομίσαντα referas.

Μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα] Horum verborum sententiam non adsequor. Subesse iis aliquid vitii, varietas librorum Mss. et Edd. satis indicat: quod quomodo deprehendi possit, indagabunt solertiores. Sed, de detrahenda Peloponnesiis parte stipendii agi, ex iis adparet, quæ in fine hujus Capituli dicit Thucydides, Tissaphernem Peloponnesiis maligne stipendium suppeditasse, nec prosperasse accessere classem Phæricum. Duck.

ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατατρέψαι. ἐπιτηδειοτέρους τε, ἔφη, τοὺς Ἀθηναίους εἶναι κοινωνοὺς αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἥσπον γὰρ τῶν κατὰ γῆν ἐφίεσθαι, τὸν λόγον τε ζυμφορώτατον καὶ τὸ ἔργον ἔχοντας πολεμεῖν· τοὺς μὲν γὰρ ζυγκαταδουλοῦν ἀνσφίσι τε αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάσσης μέρος, καὶ ἐκείνω, ὅσοι ἐν τῇ βασιλέως Ἕλληνες οἰκοῦσι· τοὺς δὲ, τούναντίον, ἐλευθερώσοντας ἤκειν. καὶ οὐκ εἰκὸς εἶναι, Λακεδαιμονίους, ἀπὸ μὲν σφῶν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δ' ἐκείνων τῶν βαρβάρων, ἣν μὴ ποτε αὐτοὺς μὴ ἐξέλωσι, μὴ ἐλευθερῶσαι. τρίβειν οὖν ἐκέλευε πρῶτον ἀμφοτέρους, καὶ ἀποτεμέμενον ὡς μέγιστα ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔπειτ' ἤδη τοὺς Πελοποννησίους ἀπαλλάξαι ἐκ τῆς χώρας. καὶ διενοεῖτο τὸ πλεονούτως ὁ Τισσαφέρης, ὅσα γε ἀπὸ τῶν ποιουμένων ἦν εἰκάσαι. τῷ γὰρ Ἀλκιβιάδῃ διὰ ταῦτα, ὡς εὖ περὶ τούτων παραινέουσι, προσθεῖς ἑαυτὸν ἐς πίστιν, τὴν τε τροφήν κακῶς ἐπόριζε τοῖς Πελοποννησίοις, καὶ ναυμαχεῖν οὐκ εἶα· ἀλλὰ καὶ, ταῖς Φοινίσσας ναῦς, φάσκων, ἤξειν, καὶ ἐκ [τοῦ] περιόντος ἀγωνιεῖσθαι, ἔφθειρε τὰ πράγματα· καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἀφείλετο, γενομένην καὶ πάνυ ἰσχυράν, τά τε ἄλλα καταφανέστερον, ἢ ὥστε λανθάνειν, οὐ προθύμως.

μζ'. 47. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ταῦτα ἅμα μὲν τῷ Τισσαφέρνει καὶ τῷ βασιλεῖ, ὧν παρ' ἐκείνοις, ἀρίστα εἶναι νομίζων, παρήνει, ἅμα δὲ τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον ἐς τὴν πατρίδα ἐπιθεραπεύων, εἰδώς, εἰ μὴ διαφθερεῖ αὐτήν, ὅτι ἔσται ποτὲ αὐτῷ πείσαντι κατελθεῖν. πείσαι δ' ἂν ἐνόμιζε μάλιστα ἐκ τοῦ τοιούτου, εἰ Τισσαφέρης φαίνοιτο αὐτῷ ἐπιτηδεῖος ὢν. ὅπερ καὶ ἐγένετο. ἐπειδὴ γὰρ ἦσθοντο αὐτὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτῷ

Κατατρέψαι.] Marg. Cam. κατατρέψαι. inepte. WASS.

Διενεῖτο] Pro ἐνέει, videbat, intelligebat: *et sehc es selbst wohl ein.* Alias sign. in animo habere, cogitare (in Millens haben), ut c. 50. iuit. διενεῖτο τιμωρεῖσθαι.

Ἐκ τοῦ περιόντος ἀγωνεῖσθαι] Portus vertit, ex abundantia certaturas, quasi hoc ad naves Phœnicum pertineret, quum de Peloponnesiis dicatur; de quibus etiam Valla, Stephanus, et Acacius recte acceperunt. Stephanus non male sententiam ita expressit: instructos ex abundantia fore navibus ad certandum: id est, pluribus, quam opus

esset ad dimicandum et superandos hostes. Radem significacione ἀπὸ περισυίας videtur dicere Thucydides V. 103. Τὸς ἀπὸ περισυίας χρωμένους αὐτῇ, nempe τῇ ἐλπίδι. Et ἐκ περισυίας Lucianus Reviviscens. pag. 394. Τσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περισυίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω. D.

τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον] Posituram invertit Suidas in ἐπιθεραπεύων ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, et exponit διορθούμενος, προμηθεύμενος, WASS.

Ἐπιθερ.] Pro simplici, quia jam adest ἅμα. Ἐπειδὴ γ. ἦσθ. rel.] Nihil est, quod respondeat verbis, tanquam antecedenti: ἐπειδὴ

οἱ ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίων στρατιῶται, τὰ μὲν καὶ Ἀλκιβιάδου προσπέμφαντος λόγους εἰς τοὺς δυνατωτάτους αὐτῶν ἀνδρας, ὥστε μνησθῆναι περὶ αὐτοῦ εἰς τοὺς βελτίστους τῶν ἀνδρώπων, ὅτι ἐπ' ὀλιγαρχία βούλεται, καὶ οὐ πονηρία, οὐδὲ δημοκρατία, τῇ ἑαυτὸν ἐκβαλοῦση, κατελθὼν, καὶ παρασχωὼν Τισσαφέρην φίλον αὐτοῖς, συμπολιτεύειν, τὸ δὲ πλέον, καὶ ἀπὸ σφῶν αὐτῶν οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τριήραρχοί τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ δυνατώτατοι, ὤρμητο εἰς τὸ καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν.

μῆ. 48. Καὶ ἐκινήθη πρότερον ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦτο, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐντεῦθεν ὕστερον. τῷ τε Ἀλκιβιάδῃ διαβάντες τινὲς ἐκ τῆς Σάμου εἰς λόγους ἤλθον, καὶ, ὑποτεινόντος αὐτοῦ καὶ Τισσαφέρην μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλέα, φίλον ποιήσῃν, εἰ μὴ δημοκρατοῖντο (οὕτω γὰρ ἂν πιστεῦσαι μᾶλλον βασιλέα), πολλὰς ἐλπίδας εἶχον· αὐτοί τε αὐτοῖς οἱ

γ. ἡσθ. οἱ — στρατ. Cum enim nullum verbum reddatur huic Nominativo, nisi infra, ὤρμητο· en, novus hic intercedit Nomin. οἱ — τριήραρχοι quia novam compagen exorditur, τὸ δὲ πλέον cui ut respondere, dixeris, τὰ μὲν, partim ad στρατιῶται· sequeretur infra tamen: τὸ δὲ πλέον τῶν τριήραρχων, scil. παρασχόντων, ἀναπειδόντων, ut ὤρμητο (c. extr.) referretur ad στρατιῶται, quod careat plane verbo vel praedicato, ut hic posita sunt verba, ita fortasse ordinanda: ἐπειδὴ γὰρ ἡσθ. οἱ — στρατιῶται, ἰσχύοντα αὐτὸν, οἱ τριήρ. — ὤρμητο ἐπὶ τὸ καταλ. τ. δημ. τὰ μὲν Ἀλκιβ. προσπέμφ. τὸ δὲ πλέον ἀπὸ σφ. αὐτ. Ac verba quidem Grammaticae sic satis cohaereant: at res laborare Logice videatur: cum milites sensissent, Alcibiadem esse potentem: trierarchi et potentiores prompti fuerunt, animum appulere ad solvendam Democr. Nam quae ratio haec: Quia milites hoc senserint, navium praefectos sponte illud jam voluisse? Et tamen vix est, ut verba, τὰ μ. προσπέμφ. rel. referas ad ἡσθοντο οἱ στρατ. ad quos tamen non miserit Alcibiades, sed ad τοὺς δυνατωτάτους αὐτῶν qui tamen aperuerint militibus quaedam ex literis et mandatis Alcibiadis. Nec στρατιώτας gregarios utique milites intellexeris, aut vulgaris militum, sed vel omnes copias cum praefectis ac ducibus suis, vel hos maxime, qui deinde exercitum porro ad sententiam suam perduxerint; id quod et factum, appareat ex c. 48. init. Sic ergo ordinatis, ut dixi, verbis, non ut οἱ στρατιῶται, verum οἱ τριήρ. καὶ δυνατ. sint subjectum primum, quod requirit verbum praecipuum, et verba, ἐπ. γ. ἡσθ. οἱ στρατ. sint pro, οἰσδομένων γὰρ τῶν —

στρατιῶτων, comma posueris post ἀπὸ σφῶν αὐτῶν quia ordo fuerit: οἱ τριήρ. — ὤρμητο — τὰ μὲν (partim), προσπέμφ. Ἀλκ. — τὸ δὲ πλ. ἀπὸ σφ. αὐτ. Ita elligisse, utcunque tamen, Anacoluthon, vel Synchysin, detur; quod non licuerit τὰ μὲν referenti ad ἡσθοντο οἱ στρατ. et verbum quaerenti aut exspectanti, quod reddatur, ut Consequens, illi Antecedenti: ἐπειδὴ ἡσθ. οἱ στρατ. nempe, quid milites fecerint, postquam senserint vel cognorint, magnas esse Alcibiadis opes; Neque enim, quid milites fecerint, subjicitur, verum, quid praefecti et proceres.

Τὰ μὲν καὶ Ἀλκιβιάδου] Satis intricata est structura hujus periodi. Stephanus huc et sine revocat nominativos, et post στρατιῶται ita ordinat verba: οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τριήραρχοί τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ δυνατώτατοι, τὰ μὲν — τὸ δὲ πλέον καὶ ἀπὸ σφῶν αὐτῶν ὤρμητο εἰς τὸ καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν trierarchi, — tum, quod Alcibiades mandata dedisset etc. tum etiam magis sua sponte inclinaverunt etc. D.

Ἐς τ. βελτ.] Ἐς, ut ante, ἐς τ. δυ. est pro πρός, duplici tamen sensu: ad δυνατ. propter προσπέμφαντος, est ad (an sie), ad βελτίστους est apud. C. 48. post init. ἐς εαυτοὺς περιποιήσῃν, pro εαυτοῖς, ad se versuros. V. ibi.

Ἐς τ. πόλι. Pro ἐν τῇ πόλει. Aut brevius dictum, pro, κινήθην ἀπενέχθη ἐς τὴν πόλιν· immo, ἐς τ. πόλιν ἐνεχθῆν (κινήθην) ἐκινήθη. Ceterum ad ἐκινήθη non bene omissum τοῦτο, vel τὸ πρῶγμα, ut 2. 47. extr. λεγόμενον ἐγκατασκήψαι, et c. 48. init. ἤξατο δὲ, scil. ἡ νόσος, vel ὁ λοιμὸς, et antea, ad γενόμενον, τὸ κακόν.

Αὐτοί τε αὐτ. rel.] Et hic per Synchysin ordo turbatus, sic procedit: οἱ τε δυνατοί,

δυνατοὶ τῶν πολιτῶν, τὰ πράγματα (οἵπερ καὶ ταλαιπωροῦνται μάλιστα), ἐς ἑαυτοὺς περιποιήσιν, καὶ τῶν πολεμίων ἐπικρατήσιν. ἔς τε τὴν Σάμον ἐλθόντες, ξυνίστασάν τε τῶν ἀνδρῶπων τοὺς ἐπιτηδέους ἐς ξυνωμοσίαν, καὶ ἐς τοὺς πολλοὺς φανερώς ἔλεγον, ὅτι βασιλεὺς σφίσι φίλος ἔσοιτο, καὶ χρήματα παρέξοι, Ἀλκιβιάδου τε κατελθόντος, καὶ μὴ δημοκρατουμένων. καὶ ὁ μὲν ὄχλος, εἰ καὶ τε παραυτίκα ἤχθετο τοῖς πρᾶσσομένοις, διὰ τὸ εὐπωρον τῆς ἐλπίδος τοῦ βασιλέως μισθοῦ, ἡσύχαζεν. οἱ δὲ ξυνιστάντες τὴν ὀλιγαρχίαν, ἐπειδὴ τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, αὐτίς καὶ σφίσιν αὐτοῖς καὶ τοῦ ἑταιρικοῦ τῷ πλέονι τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐσκόπου. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἐφαίνετο εὐπορα καὶ πιστά, Φρυνίχῳ δὲ, στρατηγῷ ἔτι ὄντι, οὐδὲν ἠρεσκεν· ἀλλ' ὅ, τε Ἀλκιβιάδης (ὅπερ καὶ ἦν) οὐδὲν μᾶλλον ὀλιγαρχίας, ἢ δημοκρατίας, δεῖσθαι ἐδόκει αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι σκοπεῖσθαι, ἢ, ὅτῳ τρόπῳ, ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας, ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεῖς, κάτεισι· σφίσι δὲ περιοπτεόν εἶναι τοῦτο μάλιστα, ὅπως μὴ στασιάσωσι

οἵπερ καὶ ταλαιπωροῦνται μάλιστα, (nempe δημοκρατούμενοι, in Democratia,) εἰχον ἐλπίδας, αὐτοὶ τε περιποιήσιν τὰ πράγματα ἐς ἑαυτοῦς, καὶ τ. πολ. ἐπικρ. Alieno maxime loco interveniunt verba, οἵπ. — ταλαιπ. μάλ. Nam referantur ad δυνατοὶ, et proximum tamen sit τὰ πράγματα. Sed autēti cur addidit, praesertim cum τε, partiendi nota, ubi non sequantur alii? Sed opp. τῷ, καὶ τῶν πολ. ἐπικρ. et sign. (τὸ) καθ' ἑαυτοῖς, ipsos quod attineret, für ihre Person; plane, ut 2 Cor. 10. 1. αὐτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ἑμᾶς, tanquam alius antea monerit, non idem ipse Paulus; sed et hic nimirum est pro περὶ ἑμαυτοῦ, τὸ καθ' ἑμαυτὸν, de me, ad me quod attinet (objective), sicut antea idem apostolus, sed de alia re, locutus fuerat.

Τῶν πολιτῶν.] Cl. τῶν πολιτῶν καὶ ἐνόμιζον τὰ πράγματα. Sed ex interprete. WASS.

Ἐς ἑαυτ. περιπ.] Pro ἑαυτοῖς, ut ad ipsos, ad potestatem ipsorum, res verterentur. Tac. Ann. 1. 1. n. 4. Pompeii Crassique potentia cito in Casarem (cessit), Lepidi Antonique arma in Augustum, cessere, i. e. Casari, Augusto, ejus facta sunt, in ejus potestatem, ad ejus partes, venerunt.

Σφίσι. αὐτ. — ἔσκ.] Nisi additum sit, x. τοῦ ἑταιρικοῦ τῷ πλέονι, simpliciter interpreter, sibiinet considerant, i. e. qua ipsos, ad semet relata, (par rapport à eux mêmes) quid ad ipsos inde esset redundaturum. Ita sensus Dativo consistit. Sed nimi-

rum obstat, ut dixi, additum: et majori parti sociorum. Cur enim majori tantum parti consultum irent, de pluribus laborarent, non de universis? Fuerit ergo Dat. pro ἐν ἑαυτοῖς, inter se, a populo segregati.

Τ. ἑταιρικ.] Pro, τῶν ἑταίρων nt τὸ ξυμμαχικὸν, pro οἱ ξυμμαχικῶν, τὸ ἱππικὸν p. οἱ ἱππεῖς, alia.

Σφίσι.] Non bene Port. sibi; quod de se solo diceret Phrynichus, ipsis rel.

Περιοπτεόν.] Περιοπτεόν in Codd. Ar. et Gr. est glossema, quod, expulsa vera scriptura, in contextum venit. Περιοπτεόν habet etiam Thomas Magister in περιρῶ. Duck. Alias spornere sign. hoc verbum: hic curare, considerare; ut περιφρονῶ τὸν ἕλιον, apud Aristoph. Nub. Ita saepe Herod. βασιλῆος καταφροσύνας, regno affectato. Hinc ἀπεριοπτεῖσθε Nostro, 1. 41. extr. negligentes, non curantes, immemores; ubi v.

Μὴ στασιάσωσι τῷ βασιλεῖ.] Non caret ratione distinctio hujus loci, quam Valla, Acaicius, atque etiam Portus, probarunt. Nam hoc ostendere vult Phrynichus, ipsis praecipue cavendum esse, ne inter se discordes sint; et spem de societate et auxilio Regis ab Alcibiade factam, ob causam, quam addit, plane incertam et fallacem esse. In Gr. hic nulla est distinctio, nisi post εἶναι. In Cass. corrector recens minimam posuerat post στασιάσωσι, post βασιλεῖ nulla erat. Tamen ne sic quidem bene fluit oratio, et ἀπὸδετο;

τῷ βασιλεῖ οὐκ εὐπόρου εἶναι [λέγων] καὶ Πελοποννησίων [ἤδη] ὁμοίως ἐν τῇ θαλάσῃ ὄντων, καὶ πόλεις ἐχόντων ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ οὐκ ἐλαχίστας, Ἀθηναίους προσθεμένον, οἷς οὐ πιστεύει, πράγματα ἔχειν, ἔξόν, Πελοποννησίου, ὑφ' ὧν κακὸν οὐδὲν πέπονθε, φίλους ποιήσασθαι. τὰς τε ξυμμαχίδας πόλεις, αἷς ὑπεσχῆσθαι δὴ σφᾶς ὀλιγαρχίαν, ὅτι δὴ καὶ αὐτὰ οὐ δημοκρατήσονται, εὔ εἰδέναι, ἔφη, ὅτι οὐδὲν μᾶλλον σφίσι οὐδ' αἰ ἀφεστηκυῖαι προσχωρήσονται, οὐδ' αἰ ὑπάρχουσαι βεβαίστεραι ἔσονται. οὐ γὰρ βουλήσεσθαι αὐτοὺς μετ' ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας δουλεύειν μᾶλλον, ἢ, μετ' ὀποτέρου ἂν τύχῃσι τούτου, ἐλευθέρους εἶναι. τούς τε καλοὺς κἀγαθούς ὀνο-

est. Fortassis copula καί, quam quidam Mss. ante οὐκ εὐπόρου habent, loco mota est, et post στασιάζωσι debuerat poni. DUCK.

Στασ. τῷ βασ. οὐκ εὐπ. Si τῷ βασιλεῖ re-
tuleris ad στασιάζωσι, fuerit pro, πρὸς τὸν
βασίλει, ut πολεμῆν τινι, μάχεσθαι τινι, Hom.
Il. 1. 266. καρτίστους ἐμάχοντο et vs. 298.
299. μάχεσθαι οὐτε σού, οὐτε τῷ ἄλλῳ. Virg.
Ecl. 5. in it. solus tibi certet Amyntas. Sed
primo non placet sententia, contra regem
moveri, tumultuari, quod nec possent, quippe
non subjecti imperio regis, neque in mente
haberent, ubi de amicitia cum Rege agitare-
tur, nec vero attingeret, ut favente jam rege
Peloponnesiis, aperte satis. Tum οὐκ εὐπό-
ρον, sine τῷ βασιλεῖ, obscure satis positum
fuerit, non adjecto, cui futurum facile non
esset. Quin universa ratio non probanda:
caverent, regi turbas creare, cum rege dis-
cordare (tanquam adhuc concordēs ei fue-
rint); neque enim promptum fore Regi
(nempe, si adversus cum se commosent),
adjungi Atheniensibus. Facile crediderim;
neque enim in mentem regi tunc veniret; nec
posset. Itaque aut ad εὐπόρου εἶναι referendū
τῷ βασιλεῖ ubi ordo tenam verborum
fuerit minus Græcus, cum dicendum fuerit:
οὐκ εὐπόρου εἶναι, λέγων aut ad στασιάζωσι re-
ferenti, interpretandum non, contra regem,
sed simpliciter, regi, i. e. in gratiam regis,
regis causa, quo gratum facerent regi, De-
mocratiam exoso; dak sie ja dem Nönige zu
Gefallen seine Revolution machten. (Qui
sensus etiam sine τῷ βασιλεῖ hic fuerit
verbi στασιάζωσι.) Ad εὐπόρου εἶναι deinde
int. αὐτῷ.

Λέγων] Hoc recte abest a Cl. Gr. et aliis.
Wass.

Καὶ Πελοπ.] Quorsum καὶ additur? Aut per
Synchysin, pro Πελοπ. καὶ — ὄντων, καὶ —
ἐχόντων aut sign. utique, præsertim, simul,
pro καὶσι, idque, und etiar.

Ὅμοίως] Obscurius omisit τοῖς Ἀθηναίους.
Ἐν τῇ θαλ. ὄντ.] i. e. θαλασσοκρατούντων.
Minus. quam pro re, Port. in maii versa-
ventur.

Προσθέμ.] Pro Dat. προσθεμένα, ad εὐπορ.
εἶναι τῷ βασιλεῖ. Quod si τῷ βασ. junxeris
verbo στασιάζωσι recte habuerit Accus. cum
Infin. int. τὸν βασιλέα.

Κακὸν οὐδὲν] Cl. κακὸν ἢ δεινόν. ex interpre-
tatione, ut videtur. Wass.

Τ. τ. ξυμμ. πόλ.] Primo est pro Nominat.
αἰ ξυμμαχίδες πολ. pertinet enim ad εὐ εἰδέναι,
ὅτι, tanquam sit pro, περὶ τῶν ξυμμαχίδων πό-
λεων, aut intelligatur κατὰ, κατὰ τὰς ζ. πολ.
quod attineat socias civitates. Gal. 1. 11.
γνωρίζω ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον, — ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ
ἀνθρώπων, pro: γν. ὑμ. ὅτι τὸ εὐαγγ. οὐκ ἔστι
κ. ἀνθρ. V. Phil. Thuc. P. p. 295. et ad c.
extr. infr. ad vv. τὰς πόλ. αὐτ. εἰδ. Sed,
quia sequitur alius Nominat. οὐδ' αἰ ἀφεστη-
κυῖαι, οὐδ' αἰ ὑπάρχουσαι rursus fit, ut ille
Nominat. pro quo positus sit Accus. τὰς πό-
λεις, sit, more Nostri, pro Genit. τῶν ξυμμα-
χίδων πόλεων, in divisione vel distribuendo:
οὐδ' αἰ ἀφεστ. τῶν πόλ. οὐδ' αἰ ὑπάρχουσαι.

Αἷς ὑπεσχ.] V. ad c. extr. vv. ἐξ ἂν τὰ πλ.
Αἰ ὑπάρχ.] Nempe fideles, in officio et po-
testate Athen. Quæ essent, vertens Port.
nihil agit, in obscuro sensum relinquit.

Μετ' ὀπ. — τύχ. τούτου] Ultramunque
(haud sane Latino vocabulo) harum parti-
um, vertens Port. ad Athenienses et Pelo-
ponnes. retulisse videtur μετ' ὀποτέρου. Sed
primo ὀποτέρων tunc diceret Thuc. hoc si
vellet; deinde evidenter nimis refertur ad
superius, μετ' ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας; ad
μετ' ὀποτέρου significet, in quocunque statu
seu Democratico, seu Oligarchico. τούτου
autem refer ad ἐλευθέρους εἶναι; nam, etsi hoc
sequitur positu verborum, sensu tamen et
compage orationis præcedit.

Τούς τε καλ. κἀγ. ὄνομ.] Optimates rursus

μαζομένους, οὐκ ἐλάσσω, αὐτοὺς νομίσειν, σφισι πράγματα παρέξειν τοῦ δήμου, ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ, ἐξ ὧν τὰ πλείω αὐτοὺς ὠφελεῖσθαι· καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι ἂν καὶ βιαιότερον ἀποδνήσκων· τὸν δὲ δήμον, σφῶν τε καταφυγὴν εἶναι, καὶ ἐκείνων σωφρονιστὴν. καὶ ταῦτα παρ' αὐτῶν γε τῶν ἔργων ἐπισταμένας τὰς πόλεις, σαφῶς αὐτὸς εἰδέναι, ὅτι αὐτῷ νομίζουσιν. οὐκ οὐκ ἐαυτῷ γε τῶν ἀπὸ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐν τῷ παρόντι πρασσομένων ἀρέσκειν οὐδέν.

μθ'. 49. Οἱ δὲ ξυλληγέστες τῶν ἐν τῇ ξυμμαχίᾳ, ὡς περ καὶ τοσπρῶτον αὐτοῖς εἴδοι, τὰ τε παρόντα ἐδέχοντο, καὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρέσβεις Πείσανδρον καὶ ἄλλους παρεσκευάζοντο πέμψειν, ὅπως περὶ τε τῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου καθόδου πράσσοιεν καὶ τῆς τοῦ ἐκεῖ δήμου καταλύσεως, καὶ τὸν Τισσαφέρην φίλον τοῖς Ἀθηναίοις ποιήσειαν.

ν'. 50. Γνοὺς δὲ ὁ Φρύνιχος, ὅτι ἔσοιτο περὶ τῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου καθόδου λόγος, καὶ ὅτι Ἀθηναῖοι ἐνδέξονται αὐτὴν,

verteret Port. Quis enim honestas unquam et iustus, velut discriminis caussa, appellavit principes popularibus oppositos? Ceterum hinc apparet, cum ὀλιγαρχ. et hic et ubique appellet Thuc. hunc reip. statum, et tamen καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς vocari, dicat, ejus fautores et conservatores, discretam non fuisse ὀλιγαρχίαν, et, quam haud sane meminerim, Nostro appellatam, ἀριστοκρατίαν, quam ὀλιγαρχίαν semper appellet; quippe ὀλίγοι ὀρροῦνται τῷ δήμῳ, multitudini. V. L. 2. 37. init.

Ἐξ ὧν τὰ πλ. αὐτ. ὠφ.] Diceret: ἐξ ὧν τὰ πλείω αὐτοὶ ὠφελοῦνται, vel ὠφελοῦντο. Multo magis tamen ita diceret supra, in verbis: αἷς ὑπεσχῆσθαι δὴ σφῶς ὀλιγαρχίαν· pro αἷς ὑπέσχητο vel ὑπέσχητο. Nam ibi vere et simpliciter relativum erat αἷς, cum hic ἐξ ὧν possit esse, utcumque certe, pro Demonstrativo: καὶ ἐξ ἐκείνων, vel, ὅτι ἐξ ἐκ. ὠφελοῦνται, vel ὠφελοῦντο· magis tamen et hic Relativo: quo sensu non habeat Accus. c. Infm. sed Finitum plane verbum. Neque enim dixeris: se legisse librum, quem ipsi misisse; aut: se curasse ac porficcisse, quod mihi mandasse. At recte contra: se legisse epistolam illius, quam porro ei misisse, cui (hic rursus non jussisse, sed) jussisset; (nempe mitti;) Ille enim quam est pro, et eam. Ita, et, quamquam, etsi, ubi Consequens ei reddatur per tamen, non nisi cum Finito Verbo extuleris: Etsi se agrotare, vel, occupatum esse, tamen

affuturum; Apage vero Solæcismum! Immo, etsi agrotet, vel, quamquam occupatus sit. At, cum Liv. dicit, 4. 15. med. quamquam nullam nobilitatem — ad dominationem pandere viam; sed tamen Cassios, rel. hic recte, quia quamquam est Germ. wiewohl, simpliciter positum, sine Consequenti, pro sane, quidem. Cf. Phil. Thuc. P. p. 83. lit. e.) Infinit. a.)

Καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι] Vide ad IV. 28. DUCK.

Καὶ ἄκριτοι ἂν καὶ βιαιότερον ἀποδνήσκων] Corinthus omittit ἂν, et, præterquam in Ed. Stephani, pro βιαιότερον habet βιαιότεροι, et pro ἀποδνήσκων, ἀποδνήσκων. Vulgata scriptura non indiget mutatione. DUCK.

Ἄκριτοι] Sane; quod de semet aliquis credit vel dicat, primo Casu effertur Græcis, ut infr. αὐτὸς εἰδέναι non in obliqua tamen oratione, ut hic, quæ supra cæperit: οὐ γὰρ βουλήσεσθαι αὐτοῖς, et pergat: αὐτοῖς νομίζων. Quare hic ἀκρίτους debebat, vel ἀκρίτων, quod habent Libri quidam; aut ἀκρίτως, ἀκριτεῖς scripsisse potest Thuc. ut in mente habens Verbum Finitum, qs. ἔτι νομίζουσι.

Τὰς πέλ. αὐτ. εἰδ.] Rursus, ut supra, pro, αὐτὸς εἰδέναι, ὅτι αἱ πόλεις αὐτῶν νομίζ. ἐπισταμένας ἐκ τ. ἔργ. Nisi volueris τὰς πόλεις ἐπισταμένας habere pro Accusat. simpliciter positus, qs. τῶν πόλεων ἐπισταμένας.

δείσας πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν λεχθέντων ὑφ' αὐτοῦ, μὴ, ἢ κατέλθῃ, ὡς κωλυτὴν ὄντα, κακῶς δρᾶν, τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε τι. πέμπει ὡς τὸν Ἀστύοχον, τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχον, ἔτι ὄντα τότε περὶ τὴν Μίλητον, κρύφα ἐπιστείλας, ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει, Τισσαφέρην Ἀθηναίοις φίλον ποιῶν, καὶ τᾶλλα σαφῶς ἐγγράψας. ζυγνῶμην δὲ εἶναι ἑαυτῷ, περὶ ἀνδρὸς πολεμίου, καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀξυμφοροῦ, κακόν τι βουλευεῖν. ὁ δὲ Ἀστύοχος τὸν μὲν Ἀλκιβιάδην, ἄλλως τε, καὶ οὐκέτι ὁμοίως ἐς χεῖρας ἰόντα, οὐδὲ διανοεῖτο τιμωρεῖσθαι. ἀπελθὼν δὲ παρ' αὐτὸν ἐς Μαγνησίαν, καὶ παρὰ Τισσαφέρην, ἅμα λέγει τε αὐτοῖς τὰ ἐπισταλέντα ἐκ τῆς Σάμου, καὶ γίννεται αὐτοῖς μηνυτής· προσέθηκέ τε, ὡς ἔλεγετο, ἐπὶ ἰδίῳις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτὸν, καὶ περὶ τούτου, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. δίοπερ καὶ περὶ τῆς μισθοφοραῖς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνδήπτέτο. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πέμπει εὐθύς κατὰ Φρυνίχου γράμματα ἐς τὴν Σάμον πρὸς τοὺς ἐν τέλει ὄντας, οἳ αὐτὸν ἀποδῆσκειν. θορυβούμενος δὲ ὁ Φρυνίχος, καὶ πάνυ ἐν τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ ὦν διὰ τὸ μήνυμα, ἀποστέλλει αὐτῶι πρὸς τὸν Ἀστύοχον, τὰ τε πρότερα, μεμφόμενος, ὅτι οὐ καλῶς ἐκρύφθη, καὶ νῦν, ὅτι, ὅλον τὸ στράτευμα τὸ τῶν Ἀθηναίων ἔτοιμος εἶη, τὸ

πρὸς τ. ἐναντ. rel.] Primo πρὸς hic est propter, certe quia, (par rapport,) immo plane et simpliciter ob, ut παρὰ v. Phil. Thuc. P. p. 153. init. n.) Quia deinde est ὑφ' αὐτοῦ, quod ad Phrynichum referatur, non ὑπ' αὐτοῦ, quod ad Alcibiadem; quod si sit, ἐναντίωσιν τῶν λεχθέντων interpretare, τὸ ἐναντιώθῃαι (ἑαυτὸν, Phrynichum) τοῖς λεχθεῖσιν ὑπ' αὐτοῦ, ab Alcibiade, nunc ad ὑφ' αὐτοῦ, ἐναντίωσιν sign. ἐναντιότητα, τὸ εἶναι ἐναντία (nempe τῷ Ἀλκιβιάδῃ,) τὰ λεχθέντα ὑφ' αὐτ. ab ipso, a Phrynicho, qs. ob contrariam rationem ab ipso allatorum.

Πέμπει ὡς τὸν Ἀστύοχον] Ad locum Suidae apud Hudsonum adde omnino Polyænnin III. 6. Proverb. Vatic. Append. IV. 1. et Plutarch. Alcib. pag. 205. WASS.

Καὶ μετὰ τ. — ἀξυμφ.] Καὶ est pro καὶ, (εἶη), et ἀξυμφορον pro ἐπιζήμιον. At quis non indignetur illiberalitati et perfidiae Phrynichi, ita sentientis et agentis, et impudentiam, immo imprudentiam miretur ita se indicantis? Cui quis tandem fideret Poloponnesiorum? Tametsi, ne indicta caussa (ἀκριτον) condemnemus, hominem utique, cujus non

prudentiam modo eximiam, sed probitatem quoque fidam Atheniensibus et benivolam, supra a Thuc. narrata satis loquantur, possit hoc Lacedæmoniiis tantum dedisse, quo minus dissiderent ipsi aut adversarentur. Nam, quæ de Alcibiadis levitate, et de oligarchiæ malis, c. 49. existimabat ac disputabat, his vero nil verius dici potuit, nil salubrius.

Τὰ τε πρότερα — ἐκρ.] Comma posui post πρότερα, qui primus esset casus, tali ordine: μεμφόμενός τε, ὅτι τὰ πρότερα εὐ καλ. ἐκρ. Quodsi quarto Casu accepteris, ad πρότερα int. κατὰ, περὶ τε τῶν προτέρων verum hic nihil opus, ubi interpungendo commodius defungare.

Κ. νῦν rel.] Primo int. λέγων, immo γράφων, quod lateat in ἀποστέλλει, (pro quo leg. fortasse, ut supra sæpius erat, ἐπιστέλλει) aut etiam in μεμφόμενος· deinde ordina: καὶ λέγων, ἔτι καὶ νῦν (bis enim intell. καὶ,) ὅτι καὶ νῦν, nunc quoque, utut corrupta re, et male ab Astycho habita, unde et offensior esse illi, et diffidere possit, ac rem deponere, ταμεν, nihilo minus, εἶη ποταρχ. αὐτοῖς

ἐν τῇ Σάμῳ, παρασχεῖν αὐτοῖς διαφθεῖραι, γράψας καθ' ἕκαστα, ἀτειχίστου οὔσης Σάμου, ὡς ἂν τρόπῳ αὐτὰ πράξειε, καὶ ὅτι ἀνεπίφθονόν οἱ ἤδη εἶη, περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους πιθυνεύοντι, καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο τι ἂν δράσαι μᾶλλον, ἢ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων αὐτὸν διαφθαρήναι. ὁ δὲ Ἀστύοχος μηνύει καὶ ταῦτα τῷ Ἀλκιβιάδῃ.

νά. 51. Καὶ ὡς προήσθετο αὐτὸν ὁ Φρυνίχος ἀδικοῦντα, καὶ ὄσονοῦ παροῦσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου περὶ τούτων ἐπιστολήν, αὐτὸς, προφθάσας, τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται, ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν, ἀτειχίστου οὔσης τῆς Σάμου (καὶ ἅμα), τῶν νεῶν οὐ πασῶν ἔνδον ὀρμουσῶν, ἐπιδήσεσθαι τῷ στρατοπέδῳ· καὶ ταῦτα σαφῶς πεπυσμένος εἶη, καὶ χρῆναι τειχίζειν τε Σάμον ὡστάχιστα, καὶ ἄλλα ἐν φυλακῇ ἔχειν. ἐστρατήγει δὲ, καὶ κύριος ἦν αὐτὸς πράσσων ταῦτα. καὶ οἱ μὲν τὸν τειχισμόν τε παρεσκευάζοντο, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος, ῥᾶσσον ἐτειχίσθη. αἱ δὲ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐπιστολαὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἦκον, ὅτι παραδίδοται τε τὸ στρατεύμα ὑπὸ Φρυνίχου, καὶ οἱ πολέμιοι μέλλουσιν ἐπιδήσεσθαι. ὁ δὲ ὡς ὁ Ἀλκιβιάδης οὐ πιστὸς εἶναι, ἀλλὰ, τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων προειδώς, τῷ Φρυνίχῳ ὡς ξυνειδότε κατ' ἐχθραν ἀνατιθέναι, οὐδὲν ἔβλαψεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ξυνεμαρτύρησε μᾶλλον, ταῦτα ἐξαγγείλας.

νβ'. 52. Μετὰ δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης μὲν Τισσαφέρωνν παρεσκευάζε καὶ ἀνέπειθεν, ὅπως φίλος ἔσται τοῖς Ἀθηναῖοις,

(Lacedaemoniis, intelligendis simul in Astyochi nomine ac mentione,) ὄλ. τὸ στρ. τὸ τῶν Ἀθην. τὸ (ὧ) ἐν τῇ Σάμῳ (ὥστε αὐτὸ) διαφθ.

Προφθάσας] Confer Polyænum III. 6. WASS.

Ἐξάγγελος] Ammon. ἄγγελος. ἦσαν γὰρ τινες τῇ Κιτίᾳ διάγγελοι, πρὸ ἐξάγγελοι. Hesych. Ἐξάγγελος, ὁ τὰ ἔσω γεγονότα τοῖς ἔξω ἀγγέλλων. Apud Sophoclem Trachin. valet index. Apud Demosth. Ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπορήματα, Philipp. I. Cyrillus in Esaie LV. p. 776. Mosen, ait, fuisse Ἐξαγγελέα τῆς διηκουσῆς λατρείας. Pro confessione sacramentali, in Canonæ Pœnit. I. Chrysostomi. v. Justinum Dial. cum Tryph. p. 267. Ed. Connelin. et Philostratum de Vita Soph. I. §. 2. WASS. Add. ad VII. 73. Duck. Hic active ἐξαγγέλος; alibi, et supra, ni fallor, passive. v. Ind.

Καὶ ἅμα] Cod. Ar. ἅμα καὶ, recte. WASS.

Κ. ὡς μ.] Leg. ὡς, p. οὔτως. Sensus est, sic quoque (ohne diek), jam per se, quovis modo, utique, jam antea, etiamsi hæc nova non supervenissent.

Τισσ. παρεσι. rel.] Quomodo παρεσκευάζε monerat vertere potuerit Port. non video. Est Germ. Er arbeitete an ihm, vel, conabatur comparare, elicere, reddere, (id enim sign. παρασκευάζειν, sicut ἀποφαίνει, ἀποδεικνύειν,) amicam Atheniensibus. Neque enim rem ipsam, aut effectum hic signant duo illa verba παρεσι. aut ἀνέπειθεν, sed conatum tantum et studium; et quartus Casus, Τισσαφ. est pro Nominat. superius jam supra occurrit: παρεσι. κ. ἀνέπειθεν, ὅπως ὁ Τισσαφέντης φίλος γένοιτο. Ad ἀνέπειθε sane Casus abesse nequit; sed nimirum adest in

δεδιότα μὲν τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι πλείοσι ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων παρησαν, βουλόμενον δὲ ὅμως, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι, ἄλλως τε, καὶ, ἐπειδὴ τὴν ἐν τῇ Κνίδῳ διαφορὰν περὶ τῶν Θηραμένους σπονδῶν ἤσθετο τῶν Πελοποννησίων· ἤδη γὰρ κατὰ τούτου τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥόδῳ ὄντων αὐτῶν ἐγεγένητο, ἐν τῇ τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον, πρότερον εἰρημένον, περὶ τοῦ ἔλευθεροῦν Λακεδαιμονίους τὰς ἀπάσας πόλεις, ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας, οὐ, φάσκων, ἀνεκτὸν εἶναι, ξυγκεῖσθαι, κρατεῖν βασιλέα

ipso Accus. Τισσ. tanquam sit: παρεσκευάζει, operam dabat, καὶ ἀνέπ. τ. Τισσ. ὕπως, rel. Quippe, cum ὕπως ἔσται sit idem, quod γενήσθαι, γενέσθαι φίλον, huic conformationi, quam, ut eandem, in mente habuerit Noster, utrique verbo, et παρεστ. et ἀνέπ. congruorūt Accus. τὸν Τισσ. immo plane debeatur.

πλ. ν. τ. Ἀδ.] Paulo durior hic Genit. post Compar. pro, ἢ οἱ Ἀθηναῖοι. Latine verte: (cum) pluribus navibus aderant Atheniensibus: senties. Durius tamen in Latino, quia his est idem Casus, non una conditio: ubi in Graeco sint duo varii Casus, Dat. (vel Ablat.) et Genit. Quodsi scripsisset, εἶχον σωλείας ναῦς τῶν Ἀθην. nil foret notandum, quia referretur Genit. Compar. ad Subject. et Prædic. οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον· nunc ad πλείοσι refertur, satis oblique.

Πεισθῆναι] Ita etiam legit Scholiastes. Sed non intelligo, quae sit sensus in illius interpretatione, Tissaphernem metuisse quidem potentiam Peloponnesiorum, sed tamen cupivisse, sibi ab Alcibiade persuaderi, ut, illis desertis, Athenienses socios adsiceret. Nam ex iis, quæ deinde Cap. 56. et 57. dicuntur, adparet, Tissaphernem, etsi ei suspectæ erant vires Peloponnesiorum, tamen eos minime voluisse a se alienare, et cupivisse efficere, ut sibi fidem haberent, se eorum amicitiam societati Atheniensium præferre. Et repugnat expositioni Scholiaste particula ὅμως, quæ indicat, eum non consultum rebus suis putasse, a Peloponnesiorum societate recedere. Melior, ut mihi videtur, est sententia in scriptura plerorumque Mss. et omnium Edd. ante Stephanum, πιστευθῆναι, quam etiam Interpretes Latini sequuti sunt. In qua suppleo ὑπ' αὐτῶν, nempe τῶν Πελοποννησίων, ut apud Plutarchum in Apophthegm. p. 350. πιστευθεῖς ὑπὸ τῶν Βυζαντίων, vel πρὸς αὐτῶν quemadmodum Herodian. II. 10. πρὸς τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκ ἐπι πιστεύεται. Nam Porti interpretationem in Commentar. ad hunc locum, cupientem sibi haberi fidem apud Regem, non magnopere probare possumus. Duck.

T. Pelop.] Retuleris vel ad διαφορὰν, vel ad σπονδῶν. Illud prætulerim, quia Synchysin amat Noster; quæ hic tamen satis sit mollis. Sed, quia et Persis erat illa διαφορὰ, pæne est, ut, διαφορὰν simpliciter poni, placeat.

Ἐν τῇ] Si in ullo libro scripto, aut edito ante secund. Ed. Stephani, ita legeretur; fortassis aliquantum valeret, quod dicit Portus, τῇ pro ἡ ποëtice poni posse. Nunc ea ratione frustra defenditur, quod primum apud Stephanum natum est; qui utrum ita e Mss. an e conjectura aliqua, ediderit, non constat. E verbis, ἐν τῇ Ῥόδῳ ὄντων αὐτῶν, me non expedit. Ipse Thucydides paullo ante dixit ἐν τῇ Κνίδῳ, et Cap. 43. de re inter Lacedæmonios, quum Cuidi essent, actum, ibique Lichæ sermonem, quem hic repetit, habitum esse, pluribus exponit. Deinde, Peloponnesios Cnido in Rhodom venisse, narrat Cap. 44. nec tamen quidquam addit, unde intelligi possit, eadem ibi, quæ ante Cuidi, fuisse dicta. Si hoc voluit dicere, Lacedæmonios, Rhodiis ab imperio Atheniensium liberandis, re ipsa ostendisse, verum esse, quod Tissapherni dixerat Alcibiades, satis obscure loquitur. Duck. Aut pro ἡ, Ionice magis, et Herodoti imitatione, (qui v. c. 1. 23. init. πρῶτον ἀνδρόπυον, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, pro ὄν,) quam ποëtice. Quid enim poëtici vigoris habet hæc permutatio? Et apud Homerum, cui frequentatur, Dialectus Ionica dominatur. Aut pro τῆδε, ταύτη. Simile exemplum notavimus 1. 6. init. in vv. ἐν τοῖς πρῶτοι Ἀθηναῖοι — κατέθεντο. Ubi tamen nec pro οἷς esse possit, propter additum δὲ, nec pro τοῖτοις, propter positum; diceret enim, ἐν τοῖς δὲ πρώτοις.

Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον] Cap. 45. et 46. De illis, ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας, recte sentit Stephanus. Similis est locus IV. 85. in princip. ubi vide Scholiasten. Duck.

Ἐπιλήθ. V. Phil. Thuc. P. p. 31. init. α.] Οὐ φάσκων] Οὐ φάναι Græcis esse, quod Latinis negare, multis, etiam prolato hoc loco, ostendit Heraldus ad Iamblichū Vitam Pythag. Cap. VI. Apud Thucydidem hoc

τῶν πόλεων, ὧν ποτε καὶ πρότερον ἢ αὐτὸς ἢ οἱ πατέρες ἦρχον. καὶ μὲν δὴ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἄτε περὶ μεγάλων ἀγωνιζόμενος, προθύμως τῷ Τισσαφέρνει θεραπεύων προσέειπε.

νγ'. 53. Οἱ δὲ μετὰ τοῦ Πεισάνδρου πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων ἀποσταλέντες εἰς τῆς Σάμου, ἀφικόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας, λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ, ὡς ἐξείη αὐτοῖς, Ἀλκιβιάδην κατάγουσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατούμενοις, βασιλέα τε ζύμμαχον ἔχειν, καὶ Πελοποννησίων περιγενέσθαι. ἀντιλεγόντων δὲ πολλῶν καὶ ἄλλων περὶ τῆς δημοκρατίας, καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου ἅμα ἐχθρῶν διαβοώντων, ὡς δεινὸν εἶη, εἰ τοὺς νόμους βιασάμενος κάτεισι, καὶ Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων, περὶ τῶν μυστικῶν, δι' ἅπερ ἔφυγε, μαρτυρουμένων, καὶ ἐπιθειαζόντων, μὴ κατάγειν, ὁ Πεισάνδρος παρελθὼν, πρὸς πολλὴν ἀντιλογίαν καὶ σχετλιασμὸν ἡρώτα ἕνα ἕκαστον παράγων τῶν ἀντιλεγόντων, ἥν τινα ἐλπίδα ἔχη σωτηρίας τῇ πόλει, Πελοποννησίων ναῦς τε οὐκ ἐλάσσους σφῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ἀντιπρώρους ἔχόντων, καὶ πόλει ζύμμαχιδας πλείους, βασιλέως τε αὐτοῖς καὶ Τισσαφέρνους χρήματα παρεχόντων, σφίσι τε οὐκέτι ὄντων, εἰ μὴ τις πείσει βασιλέα μεταστῆναι παρὰ σφῶν. ὁπότε δὲ μὴ φαίησαν

frequens est. Vid. IV. 122. V. 39. et 55. VII. 5. et VIII. 27. Cap. seq. ὁπότε δὲ μὴ φαίησαν ἐρωτῶμενοι. DUCK. Pro, φάσκων, οὐκ ἀνεκτ. εἶναι. cf. Phil. Th. P. p. 285. (extr.) β) et ibi allatis adde Xen. M. S. μὴ ἂ οἶδε δοξάζειν, p. δοξ. ἢ μὴ οἶδε. Apud nostrum hic quidem effugeris Synchysis interpungendo post οὐ et φάσκων. Sed nimirum a loquendi usu abhorret collocatio talis. V. et paullo infr. ad vv. μὴ φαίησαν.

Τῷ Τισσαφέρνει] Non mala est lectio Cod. Cass. τὸν Τισσαφέρνειν. Nam προσκίεσθαι hae significatione, non addito casu, etiam VII. 18. et 78. dicit Thucydides. DUCK.

Μάλιστα δὲ — περιγενέσθαι] Corinthus, qui τὸν Ἀλκιβ. et καταγάουσι cum Marg. pro quo Cl. καταγάουσι. idem Πιλ. δὲ περιγενέσθαι. δὲ, inquit, pro δὴ? quomodo Scholiastes. WASS. Vid. Stephanum ad Corinthum Artic. XXXIII. et Append. ad al. Scripta de Dialect. p. 188. DUCK.

Κατάγουσι] Καταγάουσι Cl. Ita loqui amat Thucydides. WASS. Vid. Cap. 61. D. Κηρύκων] De his etiam nonnulla habet Meursius in Libro de Regib. Atheniens. Cap. XI. et se de Ceryce, auctore familie Cerycum, audeate egisse, dicit in Syntagmate

de Familiis Atticis; quod adhuc in lucem prodidisse, non scio. DUCK.

Μαρτυρουμένων] Hoc omnes de testimonio ab his in Alcibiadem dicto accipiunt. Sed, quia addit ἐπιθειαζόντων, dubito, an preferendum sit, quod habent Codd. Reg. et Cass. μαρτυρομένων, ut sepe apud Aristophanem et alios μαρτύρομαι, et μαρτύρομαι θεός. Thucydides VI. 80. δέμεθα δὲ καὶ μαρτυρομένα ἅμα. Testari, et deos hominesque testari dicunt Latini. DUCK.

Τῇ πόλει] P. τῆς πόλεως; Germ. für die Stadt; aut ad ἔχουσιν relato Dat. pro. ὑπὲρ, περὶ τῆς πόλεως.

Ἀντιπρῶ.] Insule satis vertit Port. casque navibus ipsorum adversas. Quo quid frigidius tandem adderet Noster? Ne rostratus quidem satis recte. Verterim, pares, idoneas praelio committendo; gute tüchtige Kriegsschiffe, quae opponere illis sese possent, et frontem obvertere, q. ἀντοφθαλμῆν τοῖς πολεμίοις, ut Act. 27. 15. est de navi, ἀντοφθαλμῆν τῷ ἀνέμῳ, obviam ire, q. os ostendere vento. Hesych. ἀντίπρῶρα, ἀντιπρόσωπα· πρόρα γὰρ τὸ πρόσωπον.

Μὴ φαίησ.] P. φαίησαν, μὴ, nempe ἐλπίδα ἔχειν. Omnino οὐ φάναι Græcis est negare;

ἐρωτώμενοι, ἐνταῦθα δὴ σαφῶς ἐλέγετο αὐτοῖς, ὅτι τοῦτο τοίνυν οὐκ ἔστιν ὑμῖν γενέσθαι, εἰ μὴ πολιτεύσομεν τε σωφρονέστερον, καὶ ἐς ὀλίγους μᾶλλον [τὰς ἀρχαῖς ποιήσασιν,] ἵνα πιστεύῃ ἡμῖν βασιλεὺς, καὶ μὴ περὶ πολιτείας τὸ πλεόν βουλεύωμεν ἐν τῷ παρόντι, ἢ περὶ σωτηρίας, (ὑστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν καὶ μεταδέσθαι, ἢν μὴ τι ἀρέσκη·) Ἀλκιβιάδην τε κατὰζόμεν, ὃς μόνος τῶν νῦν οἷός τε τοῦτο κατεργάσασθαι.

νδ'. 54. Ὁ δὲ δῆμος τὸ μὲν πρῶτον, ἀκούων, χαλεπῶς ἔφερε τὸ περὶ τῆς ὀλιγαρχίας· σαφῶς δὲ διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Πεισάνδρου, μὴ εἶναι ἄλλην σωτηρίαν, δέισας, καὶ ἅμα ἐλπίζων, ὡς καὶ μεταβαλεῖται, ἐνέδωκε. καὶ ἐψηφίσαντο, πλεύσαντα τὸν Πείσανδρον καὶ δέκα ἀνδρας μετ' αὐτοῦ, πρᾶσσειν, ὅπη ἂν αὐτοῖς δοκοῖη ἄριστα ἔξειν, τὰ τε πρὸς τὸν

quod· etsi plns est, quam non dicere, i. e. tacere: tamen pro eo valet illud. Ceterum de tota illa re ac sententia vel ratione producentis singulos, interrogantis, et responso negantium pro sua causa utentis, contulisse iuverit simillimum Livii locum, 6. 36. extr. Postremo primores Patrum productos interrogando, rel. deinde c. 37. init. Atqui nec, rel. plane ut in mente habuisse locum hunc Nostri possit.

Ὅτι — οὐκ ἔστ.] Redundat ὅτι, (tanquam ex Ebraismo,) ubi non subjiciatur Perf. tert. ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς, rel. ἔστι γενέσθαι est pro, δύναται, εἶναι τε ἔστιν, ἐνδέχεται. nec Lat. esse ablatdere, notum satis.

Ἑμῖν γενέσθαι] In margine Edit. Porti scripta est illius conjectura, ὑμῖν γενέσθαι. Non dubito, quin scripserit ἡμῖν, quod et confirmat Cl. et postulat sententia, ut scilicet in eadem persona maneat oratio. Idem etiam visum fuit Acacio, qui vertit nobis. Sic paucis interjectis: Ὑστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν. Duck.

Ἐς ὀλ. — ποιῆσ.] Ποιῆν hic est constituere, ordinare (einrichten), componere. ἐς ὀλίγους sign. modum rei; ut per pauciores administratorum ἀρχαί, paucioribus mandentur. μᾶλλον retuleris vel ad ὀλίγους, (quod careat Comparativo:) pauciores, quam adhuc, vel ad πλείους. ut ad pauciores potius redigamus imperia, paucioribus potius temp. committamus, quam multitudini universæ. Quod si τὰς ἀρχαῖς eliminaveris; (neque enim plures sint utique magistratus in Democratia, quam in Aristocratia; immo plures in hac fere, quo magis omnia regat;) intell. τὴν πολιτείαν, τὴν οἰκονομίαν, *Berfassung, Constitution.*

Ἐστ. γ. — μὴ τι ἀρ.] Pro Parenthesi

hæc verba inclusi; nam referuntur ad vv. ἐν τῷ παρόντι, nunc certe, vor der Hand, einstweilen; (provisorisch;) et τὸν τε Ἀλκ. refertur ad βουλεύωμεν propter quod haud dubie leg. κατὰζόμεν tametsi et Indicativi Futurum ita adhibetur.

Μεταδέσθαι] Cl. μεταπέθεσθαι. male. WASS. Thucydides V. 18. in fin. ἐσραχον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτη μεταθεῖναι, ὅπη ἂν δοκῆ ἀμφοτέροις. Mox pro κατὰζόμεν. non improbem, quod volebat Portus, κατὰζόμεν. Quod deinde in quibusdam Mss. et Edd. est, χαλεπῶς ἐφέρετο περὶ, non puto, admitti posse. Χαλεπῶς, δεινῶς, βαρῶς φέρεται, hac significatione, dicunt omnes. Thucydides VI. 56. χαλεπῶς δὲ ἐνεγκόντος τοῦ Ἀρμολίου. Aliud est φέρεσθαι cum adverbis, ut εὖ, καλῶς, κακῶς φέρεσθαι: quæ de prospera, vel adversa, fortuna dicuntur. Vid. Thucyd. II. 60. et V. 15. 16. D.

Ἐπιπέζων, ὡς καὶ μεταβαλεῖται] Cass. ἐπιπέζων. Hoc non facile defendi potest, nisi quis putet, ἐπιπέζων, ὡς καὶ μεταβαλεῖται, idem esse, ac, ἐπιπέζων τῇ μεταβολῇ· quod ita dici posset, ut illud, quod ex Heliodoro ad Luciani Dialog. I. mortuor. adnotavit Clar. Hemsterhusius: εὐμενεία τῇ παρὰ τῶν κριττικόνων ἐπιπέζεν. Sed vix credo, hic ita posse accipi, et præfero consensum aliorum librorum. Duck.

Ὡς κ. μεταβ.] None bene Port. obscurius certe: fore, ut et immutaretur. Primo μεταβαλεῖται vertendum, se posse mutare formam imperii et habendæ Reip. ut repetat democratiam: deinde καὶ hic sign. εἰ θέοι, εἰ τύχοι, ja allenfalls, si opus facto foret, si vellet; sie fömten es ja allenfalls immer wieder ändern. Ita καὶ adhibet Paulus Rom. 5. 7. ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τις καὶ τολμᾷ ἀπαθῆναι, si usus tulerit (allenfalls).

Τισσαφέρην καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην. ἅμα τε διαβαλόντος καὶ Φρύνιχον τοῦ Πεισάνδρου, παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸν Ξυνάρχοντα Σκιωνίδην. ἀντέπεμψαν δὲ στρατηγούς ἐπὶ ταῖς ναῦς Διομέδοντα καὶ Λέοντα· τὸν δὲ Φρύνιχον ὁ Πείσανδρος, φάσκων Ἴασον προδοῦναι καὶ Ἀμόργην, διέβαλεν, οὐ νομίζων ἐπιτήδειον εἶναι τοῖς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην πρασσομένοις. καὶ ὁ μὲν Πείσανδρος τὰς τε Ξυνωμοσίας, αἵπερ ἐτύγχανον πρότερον ἐν τῇ πόλει οὔσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς, ἀπάσας ἐπελθὼν, καὶ παρακελευσάμενος, ὅπως, Ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι, καταλύσωσι τὸν δῆμον, καὶ τὰλλα παρασκευάσας ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ὥστε μηκέτι διαμέλλεσθαι, αὐτὸς μετὰ τῶν δέκα ἀνδρῶν τὸν πλοῦν ὡς τὸν Τισσαφέρην ποιεῖται.

νέ. 55. Ὁ δὲ Λέων καὶ ὁ Διομέδων ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι, ἀφιγμένοι ἤδη ἐπὶ ταῖς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, ἐπίπλουν τῇ Ῥόδῳ ἐποίησαντο. καὶ τὰς μὲν ναῦς καταλαμβάνουσι ἀνείλικυσμένας τῶν Πελοποννησίων· ἐς δὲ τὴν γῆν ἀπόβασιν τινα ποιησάμενοι, καὶ τοὺς βοηθήσαντας Ῥοδίων νικήσαντες μάχῃ, ἀπεχώρησαν ἐς τὴν Χάλκην· καὶ τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν μᾶλλον ἐκ τῆς Κῶ ἐποιοῦντο. εὐφυλακτοτέρα γὰρ αὐτοῖς ἐγίγνετο, εἴπωι ἀπάροι τὸ τῶν Πελοποννησίων ναυτικόν· ἦλθε δὲ ἐς τὴν Ῥόδον καὶ Ξενοφαντίδας Λάκων παρὰ Πεδαρίτου ἐκ Χίου, λεγῶν, ὅτι τὸ τεῖχος τῶν Ἀθηναίων ἤδη ἐπιτετέλεσται, καὶ, εἰ μὴ βοη-

Ἐπιτήδειον] Confer Aristotelem Polit. 139. 26. WASS.

Ἀφιγμένοι] Cl. ἐπελθόντες ἀρχηγοὶ ἤδη, mutatione minus necessaria. WASS.

Βοηθήσαντας] Cl. et alii, melius, προσβοηθήσαντας. Vid. Indicem. WASS.

Χάλκην] Vid. cap. 41. fin. et 60. post med. Codd. male. Χάλκην servant. Haec insula Straboni Χαλκία, Plinio V. 31. Chalce; sed Lib. IV. 12. Chalcia; quomodo et Mela II. 7. Hodie, teste Nigro, Charci. WASS.

Ἐντεῦθεν μᾶλλον] Si vera lect. nec leg. cum Huds. ἢ ἐκ τ. Κῶ· ἐντεῦθεν sign. (inde) ab (ex) illo tempore. Locum enim si notet: aut non cohereat cum verbis, ἐς τ. Χάλκην, quia sequi. ἐκ τῆς Κῶ· aut, ad hoc relatum, redundet, qs. intell. δηλονότι, nempe. μᾶλλον tamen ad πόλεμον ποιῆσθαι quidni significet παρὰ τ. οὐκίως, jam παρὸς comatu, non videri. Sed illis haud congruerit, quae subjunguntur: Facilis enim custodia erat. Quae profecto ratio esse non posset, nec possit, παρὸς comatu custodiendi belli. Nec dubium quin vehementer sit probanda Huds.

conjectura, ἢ ante ἐκ τῆς Κῶ inserentis, utique sequente comparativo.

Εὐφυλακτοτέρα] Portus supplet ἢ Ῥόδῳ. Stephanus in Thes. legit εὐφυλακτότερα, commodius inde observabatur. Ita etiam quidam Mss. Nec aliter acceperunt Scholiastes, Valla, et Acacius. Idque melius esse, arbitror. Εὐφυλακτότερα pro εὐφυλακτότερον, ut ἀδύνατα pro ἀδύνατον, et alia neutra pluralia pro singularibus ex more Thucydidis. Vid. Suidam in ἀδύνατα. DUCK. εὐφυλακτότερα leg. si cum Huds. ἢ ἐκ τ. Κῶ legeris; ut ad Χάλκην referatur, promtius observandum, quam Con. Sed nimirum loci, vel regionis, custodia haudquaquam iis congruerit, quae sequantur: Si solvisset (processisset) classis; ad quam, scil. classem, custodia, observatio, referretur. Et vero Thucydidum magis fuerit Neutr. Plur. pro εὐφυλακτότερον, scil. πᾶγμα, τὸ ἀπᾶρα τὸ ναυτικόν. Sitius ergo opportunis spectabatur, ad classem Pelop. observandam, non loca ipsa per se.

Εἰ μὴ βοηθήσουσι] Cl. εἰ μὴ τάχιιστα βοηθήσουσι. recte. WASS.

θήσουσι πάσαις ταῖς ναυσὶν, ἀπολείται τὰ ἐν Χίῳ πράγμα-
τα. οἱ δὲ διανοοῦντο βοηθήσειν. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Πεδάριτος τε, καὶ
τὸ περὶ αὐτὸν ἐπικουρικὸν ἔχων, καὶ τοὺς Χίους, πανστρατιᾶ
προσβαλὼν τῶν Ἀθηναίων τῷ περὶ τὰς ναῦς ἐρύματι, αἰρεῖταιί
τι αὐτοῦ, καὶ νεῶν τινῶν ἀνείλκυσμένων ἐκράτησεν. ἔπεικβοη-
θησάντων δὲ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους πρῶ-
τους, νικᾶται καὶ τὸ ἄλλο τὸ περὶ τὸν Πεδάριτον· καὶ αὐ-
τὸς ἀποδησκει, καὶ τῶν Χίων πολλοὶ, καὶ ὄπλα ἐλήφθη
πολλά.

νστ'. 56. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Χῖοι ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσ-
σης ἔτι μᾶλλον, ἢ πρότερον, ἐπολιορκοῦντο, καὶ ὁ λιμὸς αὐτόθι
ἦν μέγας· οἱ δὲ περὶ τὸν Πείσανδρον Ἀθηναίων πρέσβεις, ἀφικό-
μενοι ὡς τὸν Τισσαφέρην, λόγους ποιοῦνται περὶ τῆς ὁμολο-
γίας. Ἀλκιβιάδης δὲ (οὐ γὰρ αὐτῷ πάνυ τὰ ἀπὸ Τισσαφέρ-
νους βέβαια ἦν, φοβουμένῳ τοὺς Πελοποννησίους μᾶλλον, καὶ
ἔτι βουλομένῳ, καθάπερ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐδιδάσκετο, τρίβειν
ἀμφοτέρους) τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, ὥστε τὸν Τισσαφέρ-
νην, ὡς μέγιστα αἰτοῦντα παρὰ τῶν Ἀθηναίων, μὴ ξυμβῆ-
ναι. δοκεῖ δέ μοι καὶ Τισσαφέρην τὸ αὐτὸ βουλευθῆναι, αὐτὸς

Διανοοῦντο βοηθήσειν] Pro βοηθεῖν, vel βοη-
θῆσαι futurum pro praesenti, vel aoristo.
Sic Cap. 74. Διανοοῦνται — τούτων πάντων
τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἰρξέειν ubi εἰρξέειν
pro εἰρξάι positum esse, adnotat Scholiastes.
Stephanus Append. ad al. Scripta de Dial.
pag. 145. Duck.

Βοηθήσ.] P. Praes. βοηθεῖν. Nam Fut. est
jam in διανοοῦντο: ut in μέλλειν.

Ὁ Πεδάρι. τε] Manifesto hic redundat τε,
vbi non commemoretur alius dux praeter
Pedaritum. Quod enim sequi καὶ, ad ἐπικου-
ρικὸν pertinet et ad Χίους. Sed per Synchysin
videlicet addidit τε Thuc. veluti subjecturus:
καὶ τὸ ἐπικουρικόν (primo casu), καὶ οἱ Χῖοι
(μετ' αὐτοῦ).

αἰρεῖταιί τι αὐτοῦ] Non dubito preferre
scripturam plerumque Mss. αἰρεῖ τί τι αὐ-
τοῦ. Ita suadet sequens copula καὶ, et quod
αἰρεῖν πῶλιν, ναῦν, et alia, Graecis sunt usita-
tissima, non αἰρεῖσθαι. Paullo post Stephanus
et Hudsonus recte probant φοβουμένου et
βουλομένου. Et sic omnes Interpretes. Duck.
Aliena hic est et forma Media, et significa-
tio τοῦ αἰρεῖσθαι, quod eligere significet. Nec
vero τε abesse possit, propter καὶ νεῶν. Plane
ergo leg. αἰρεῖ τί τι αὐτοῦ. Sane τρέπασσ-
θαι mox sensu activo, ut solet; sed hic lo-
quendi usus favet, alienus ille in verbo

αἰρεῖσθαι.

Τὸ ἄλλο] Scil. σφεάτευμα, vel μέρος.

Ἐλήφθη] Ἐλήφθησαν. Msqu. Forte ad
Χίους πολλοὶ, ut ad Pedaritum solum pertinere
ἀποδεδίκεται.

Κ. ὁ λιμ.] Redundare videtur Art. ὁ, quia
nondum sermo de fame fuit; ita tamen, si
ἦν sit per se praedicati loco: es war daselbst
(eine groske) Hungersnoth; Quod si μέγας sit
Praedicatum non redundat ὁ. Die Hungers-
noth war (dort) sehr grosk.

Φοβουμένῳ] Alienissima vero Lect. haud
dubie data proximo αὐτῷ, sed adversus rem
totam, ubi non Alcibiadi congruant, quae ex-
primantur hisce Participiis, verum Tissapherni,
inde φοβουμένου, βουλομένου, vel re-
fragantibus Libris, quanto magis ergo suf-
fragantibus, in contextum recipere debebat
Ducker. ubi praesertim adderetur: Sicut ab
illo edoctus (monitus) erat; nempe Tissapher-
nes ab Alcibiade, non contra.

Εἶδος] Consilium, modum rei efficiendae;
qs. formam induit, ut Juno apud Virgil.
memet in omnia verti; et Graeci, παντοίας
ἐγένετο, varius factus est, i. e. omnia ten-
tavit, adhibuit. Putidius veritit Port. ac
prolixius, tanquam Dialectice posito vocad.
εἶδους: quod alienum sit ab historica ora-
tione.

μὲν, διὰ τὸ δέος, ὃ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπειδὴ ἑώρα ἐκείνον καὶ ὡς οὐ ξυμβασιέοντα, δοκεῖν τοῖς Ἀθηναίοις ἐβούλετο μὴ ἀδύνατος εἶναι πείσαι, ἀλλ' ὡς πεπεισμένῳ Τισσαφέρνει καὶ βουλομένῳ προσχωρῆσαι τοὺς Ἀθηναίους μὴ ἱκανὰ διδόναι. ἤτει γὰρ τοσαῦτα ὑπερβάλλων ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγων αὐτὸς ὑπὲρ παρόντος τοῦ Τισσαφέρνου, ὥστε τῶν Ἀθηναίων, καίπερ ἐπιπολὺ, ὅ, τι αἰτιοίη, ξυγχωρούντων, ὅμως αἴτιον γενέσθαι. Ἰωνίαν τε γὰρ πᾶσαν ἤξιον δέδοσθαι, καὶ αὐτῶν νήσους τε τὰς ἐπικειμένας, καὶ ἄλλα, οἷς οὐκ ἐναντιουμένων τῶν Ἀθηναίων, τέλος ἐν τῇ τρίτῃ ἤδη ξυνόδῳ, δείσας, μὴ πᾶν φωραθῆν ἀδύνατος ὢν, ναῦς, ἤξιον, εἶν βασιλέα ποιεῖσθαι, καὶ παραπλεῖν τὴν ἑαυτῶν γῆν, ὅποι ἂν καὶ ὅσαις ἂν βούληται. ἐνταῦθα δὲ οὐκέτι, ἀλλ' ἄπορα νομίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξηπατήσθαι, δι' ὀργῆς ἀπελθόντες, κομίζονται ἐς τὴν Σάμον.

νζ'. 57. Τισσαφέρνης δὲ εὐθύς μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι, παρέρχεται ἐς τὴν Καῦνον, βουλόμενος τοὺς Πελοποννησίους πάλιν τε κομίσαι ἐς τὴν Μίλητον, καὶ, ξυνθήκας ἔτι ἄλλας ποιησάμενος, ἄς ἂν δύνηται, τροφὴν τε παρέχειν, καὶ μὴ παντάπασιν ἐκπεπολεμησθαι· δεδιώς, μὴ, ἢ ἀπορῶσι πολ-

Ἐβούλετο] Pro βουλόμενος, vel, ὅτι ἐβούλετο sicut de Tissapherne: αὐτὸς μὲν (τοῦτο ἐποίει) διὰ τὸ δέος. Variavit Thuc. more suo.

Ἄλλ' ὡς πεπ. rel.] Nempe ab ipso, ab Alcibiade. Ad ὡς intell. δοκεῖν, ut ἄς sit pro ὥστε, ita ut; aut, quia lotum pendet ab ἐβούλετο, sic ordinaveris: (ἐβούλ. vel βουλόμενος,) τοὺς Ἀθην. δοκεῖν μὴ ἱκανὰ διδόναι τῷ Τισσαφ. ὡς πεπισμένῳ καὶ βουλομ. προσχ. scil. αὐτοῖς, τοῖς Ἀθηναίοις ut ἄς sit, quasi, tanquam permoto (male Portus persuaso,) et volenti: nempe, quia vere nolebat Tiss. jungi Atheniensibus, videri tamen eum paratum, volebat Alcib.

Τοὺς Ἀθηναίους] Hoc ideo magis probandum videtur, quod, si legatur προσχωρῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις, tamen τοὺς Ἀθηναίους supplementum est. Προσχωρεῖν autem a Thucydide sæpe sine casu ponitur. Vid. III. 88. 90. 93. 102. et V. 17. Paulo post Cap. 62. Дука.

Ἰππεβάλλ.] Pro Abverb. ὑπερβαλλόντως, immodice; ut, τελευτῶν εἶπε, tandem dixit.

Τ. Ἀθ. — — αἴτ. γεν.] i. e. τοῖς Ἀθηναίοις ut reus ille fieret, ut accusare illum possent atque arguere, tanquam iniqua et nimia postularent. (cui non in mentem hic venerit

ejus, quæ nunc agitur, disceptationis.)

Καὶ ἄλλα] Τάλλα etiam Cl. Vid. Cap. 64. WASS.

Ὅσαις] Gr. ὁπίσταις. Has voces quandoque geminat. Homerus Odys. ξ'. v. 47. ὀππότεν ἔσσι, καὶ ὀππότεα κήδε' ἀνέτλης. Xenoph. Cyrop. οὐχ ὅσους σὺ ἐπεισας, ἀλλ', ὀπίσους ἐγὼ σπειστόους ἐδύναμην. vid. Indicem. WASS.

Οὐκέτι] Intell. ξυγχωρεῖν ἠδύναντο immo, quod prætulerm, ξυγχωρητέα νομίσαντες: quia subjicitur: ἀλλ' ἄπορα νομίσαντες. Tac. Ann. 1. 7. in it. ne leti excessu principis, neu tristiores primordio, omiss. viderentur.

Δι' ὀργῆς] Irati; irritatis animis diceret Liv. ut 5. 36. med. accensis utrumque animis dixit.

Ἐκπεπολεμησθαι] Ἐκπολεμῶσαι hoc sensu apud Nostrum passim, et Demosthenem in Philipp. et per n aliquando scribi, narrat Harpocrat. Priora forma exstat apud Hal. Dionysium: atque sic Hesychius. Adi Pollicem 1. 154. Plutarch. in Pericle: ἐκπεπολεμαμένοι πρὸς αὐτούς, facti ipsis hostes. WASS. Aut αὐτοῖς intell. ipse illis nolebat plane hostis fieri; aut αὐτούς, ipsos Peloponnesios plane alienari, nempe a Persis. αὐτῶς

λαῖς ναυσὶ τῆς τροφῆς, ἢ, τοῖς Ἀθηναίοις ἀναγκασθέντες ναυμαχεῖν, ἤσσηθῶσιν, ἢ, κενωθειῶν τῶν νεῶν, ἀνευ ἑαυτοῦ γένηται τοῖς Ἀθηναίοις, ἀ βούλονται. ἔτι δὲ ἐφοβεῖτο μάλιστα, μὴ τῆς τροφῆς ζητήσῃ πορθεῖσι τὴν ἡπειρον· πάντων οὖν τούτων λογισμῶ καὶ προνοίᾳ, ὡσπερ ἐβούλετο, ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, μεταπεμφάμενος οὖν τοὺς Πελοποννησίους, τροφὴν τε αὐτοῖς δίδωσι, καὶ σπονδάς τρεῖς τάσδε σπένδεται.

νή. 58. “ ΤΡΙΤΩ καὶ δεκάτῳ ἔτει Δαρείου βασιλεύοντος, ἐφορευόντος δὲ Ἀλεξιππίδα ἐν Λακεδαίμονι, ξυνδῆκαι ἐγένοντο ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Τισσαφέρην καὶ Ἰεραμένην, καὶ τοὺς Φαρνάκου παῖδας, περὶ τῶν βασιλέως πραγμάτων καὶ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων χώραν τὴν βασιλέως, ὅση τῆς Ἀσίας ἐστὶ, βασιλέως εἶναι. καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς, ὅπως βούλεται. Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους μὴ ἵεναι ἐπὶ χώραν τὴν βασιλέως ἐπὶ κακῷ μηδενί, μηδὲ βασιλέα ἐπὶ τὴν Λακεδαιμονίων μηδὲ τῶν ξυμμάχων ἐπὶ κακῷ μηδενί. ἦν δέ τις Λακεδαιμονίων ἢ τῶν ξυμμάχων ἐπὶ κακῷ ἢ ἐπὶ τὴν βασιλέως χώραν, τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους κωλύειν· καὶ ἦν τις ἐκ τῆς βασιλέως ἢ ἐπὶ κακῷ ἐπὶ Λακεδαιμονίους ἢ τοὺς ξυμμάχους, βασιλεὺς κωλύετω. τροφὴν δὲ ταῖς ναυσὶ ταῖς νῦν παρούσαις Τισσαφέρην παρέχειν κατὰ τὰ ξυγκείμενα, μέχρις ἂν αἱ νῆες αἱ βασιλέως ἔλθωσι Λακεδαι-

intell. ex παρέχειν, ubi manifesto intell. αὐτοῖς· e quo commodius tamen αὐτοῖς intelligatur, priori illo sensu: nolens illis plane fieri hostis, aut Persis.

Ἦν ἀπορῶσι πολλαῖς ναυσὶ τῆς τροφῆς] Idem genus loquendi est IV. 6. Τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπώνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς. Vide ad III. 98. DUCK.

Πολλ. ναυσὶ] Germ. für viele Schiffe.

Τροφῆς] Nescio, cur stipendium verterit Portus trophén· quod nec sign. hoc vocab. et inepte sic verti, appareat ex his, quæ subji-ciantur: τροφῆς ζητήσῃ πορθεῖσι τ. ἡπειρον· ubi non stipendium profecto, quod nemo penderet, sed victum, quaererent.

Τροφ. ζητ.] Pro τροφὴν ζητούντες· aut eis, vel διὰ τὴν ζητῶσιν.

Ἔσπερ ἐβούλ.] Ὡσπερ hic est quoniam, rel. totum pro βουλύμενος· male Port. ut, quemadmodum optabat, coæquaret (imo equare).

Ubi enim illud ut? Quod in Infin. solo, ἐπανισοῦν, latere non possit: qui, ut a πρόνοια pendeat, τοῦ tamen ante se requirat. Tum comma posueris post ἐβούλετο. Sed, ut dixi, non potest; nec bene dicatur, προνοία (τοῦ) ἐπανισ. τ. ἘΛΛ. ubi enim πρόνοια sic adhibetur? γνώμη diceret, nec sine τῷ tamen, ad Infin. ἐπανισοῦν.

Τρεῖς τάσδε] Cl. τρίτας τάσδε· bene. WASS. Pro τρίτον, vel τρίτας. Dictum, ut apud Suet. Aug. Janum Quirinum ter clusit, i. e. tertium, zum drittenmale: τρίτας, quod habent Libb. quidam, non Var. Lect. videtur, sed interpretatio voc. τρεῖς· id quod vel ex nota marg. appareat: γρ. τρεῖς· cum τρίτας haberet in scriptura.

Ἐφορευ.] Obs. 1) ab Ephoris signatos annos; 2) unum tantum fuisse ἐσπώνιμον, ut Archontem Athenis.

Βουλευέτω βασ.] Pro, βουλεύειν (pro βου-

μονίους δὲ καὶ τοὺς ἑυμάχους, ἐπὴν αἱ βασιλέως νῆες ἀφί-
κωνται, τὰς ἑαυτῶν ναῦς ἦν βούλωνται τρέφειν, ἐφ' ἑαυτοῖς
εἶναι. ἦν δὲ παρὰ Τισσαφέρους λαμβάνειν ἐδέλωσι τὴν τρο-
φήν, Τισσαφέρην παρέχειν. Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ἑυ-
μάχους, τελευτῶντος τοῦ πολέμου, τὰ χρήματα Τισσαφέρει
ἀποδοῦναι, ὅποσα ἂν λάβωσιν. ἐπὴν δὲ αἱ βασιλέως νῆες ἀφί-
κωνται, αἱ τε Λακεδαιμονίων νῆες καὶ αἱ τῶν ἑυμάχων καὶ
αἱ βασιλέως κοινῇ τὸν πόλεμον πολεμοῦντων, καὶ ὅ, τι ἂν
Τισσαφέρει δοκῇ καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἑυμάχοις. ἦν
δὲ καταλύειν βούλωνται πρὸς Ἀθηναίους, ἐν ὁμοίῳ κατα-
λύεσθαι.”

νδ'. 59. Αἱ μὲν σπονδαὶ, αὐταὶ ἐγένοντο. καὶ μετὰ ταῦτα
παρεσκευάζετο Τισσαφέρης τὰς τε Φοινίσσας ναῦς ἄξιον,
ὡς περ εἶρητο, καὶ ἄλλα, ὅσα περ ὑπέσχετο. καὶ ἐβούλετο
παρασκευαζόμενος γοῦν δῆλος εἶναι.

ξ'. 60. Βοιωτοὶ δὲ, τελευτῶντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, Ὠρω-
πὸν εἶλον προδοσίᾳ, Ἀθηναίων ἐμφρουρούτων. ἑυνέπραξαν δὲ
Ἐρετριέων τε ἄνδρες καὶ αὐτῶν Ὠρωπίων, ἐπιβουλεύοντες
ἀπόστασιν τῆς Εὐβοίας. ἐπὶ γὰρ τῇ Ἐρετρίᾳ τὸ χωρίον ὄν,
ἀδύνατα ἦν, Ἀθηναίων ἐχόντων, μὴ οὐ μεγάλα βλάβωται καὶ
Ἐρετρίαν καὶ τὴν ἄλλην Εὐβοίαν. ἔχοντες οὖν ἤδη τὸν Ὠρωπὸν,
ἀφικνοῦνται εἰς Ῥόδον οἱ Ἐρετριεῖς, ἐπικαλούμενοι εἰς τὴν Εὐβοίαν
τοὺς Πελοποννησίους. οἱ δὲ πρὸς τὴν τῆς Χίου καικουμένης βοή-
θειαν μᾶλλον ἄρημητο, καὶ ἄραντες πάσαις ταῖς ναυσὶν ἐκ τῆς
Ῥόδου ἔπλεον. καὶ γενόμενοι περὶ τὸ Τριόπιον, καθορῶσι τὰς
τῶν Ἀθηναίων ναῦς πελαγίας ἀπὸ τῆς Χάλκης πλεούσας·
καὶ, ὡς οὐδέτεροι ἀλλήλοις ἐπέπλεον, ἀφικνοῦνται οἱ μὲν εἰς

λεῖεσθαι) τὸν βασιλέα, tanquam per Paren-
thesin inter ceteros Infinitivos. Sed et
infra paullo : τοὺς ἑυμάχους κωλύειν, et in
altero membro : βασιλεὺς κωλύετω.

τὸν πόλεμον πολεμοῦντων] τὸν πόλεμον ποι-
ούτων Gr. mendose. Noster infra Cap. 67.
ἐρχῆν ἄρχειν. Sic Attici passim. WASS.
Cap. 18. Καὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀθη-
ναίους κοινῇ πολεμοῦντων. Adde ad I. 112.
DUCK.

πρὸς Ἀθηναίους] τοῖς Ἀθηναίοις Marg. et
Scholiastes. haud ineleganter. WASS. Thu-
cydides V. 47. Καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν
πόλεμον πρὸς ταύτην τὴν πόλιν μηδεμίᾳ τῶν πό-
λεων. Καταλύειν sine casu nominis est etiam

V. 17 et 23. Varietatem scripturæ non ad-
notat Schol. Cass. DUCK.

Ἐπιβουλ.] Non bene Port. clandestine ope-
ram dabant. Primo scriberet clandestino;
deinde non occultantii rationem habet, verum
nocendi. Sed contulerim Horatii locum,
Epist. I. 1. 122. Non fraudem incogitat
puero pupillo, nempe contra eum, qua illi
noceat.

Ἐχόντες.— Ῥόδον] Stephanus in Ὠρωπός,
ubi omittit ἦδη contra Mss. Noster alibi
semper ἀρετικῶς, et sic Gr. Cl. Pausan. VII.
θλυκῶς. gentile apud Plutarch. Catone p.
349. Ὠρωπίος, et Diodor. XIV. 404. Vid.
Demosth. Or. de Megalop. 84. et Dicæ.

τὴν Σάμον, οἱ δὲ ἐς τὴν Μίλητον· καὶ, ἐώρων, οὐκέτι ἀνευ ναυμαχίας οἷόν τε εἶναι ἐς τὴν Χίον βοηθῆσαι. καὶ ὁ χειμῶν ἐτελεύτα οὗτος, καὶ εἰκοστὸν ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

Ξα'. 61. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, ἅμα τῷ ἡρι εὐθύς ἀρχομένῳ, Δερκυλίδας τε, ἀνὴρ Σπαρτιάτης, στρατιᾶν ἔχων οὐ πολλήν, παρέπεμψε περὶ ἑφ' Ἑλλήσποντον, Ἀβυδὸν ἀποστήσων· (εἰσὶ δὲ Μιλησίων ἀποικοί·) καὶ οἱ Χῖοι, ἐν ὧ αὐτοῖς ὁ Ἀστυόχος ἠπόρει, ὅπως βοηθήσοι, ναυμαχῆσαι, πιεζόμενοι τῇ πολιορκίᾳ, ἠναγκάσθησαν. ἔτυχον δὲ, ἔτι ἐν Ῥόδῳ ὄντος Ἀστυόχου, ἐκ τῆς Μιλήτου Λέοντά τε, ἀνδρα Σπαρτιάτην, ὃς Ἀντισθένης ἐπιβάτης ξυνεξῆλθε, πεκομισμένοι μετὰ τὸν Πεδαρίτου θάνατον, ἀρχοντα, καὶ ναῦς δώδεκα, αἱ ἔτυχον φύλακες Μιλήτου οὔσαι, αἷν ἦσαν Θούριαι πέντε, καὶ Συρακούσαι τέσσαρες, καὶ μία Ἀναϊτίτις, καὶ μία Μιλησία, καὶ Λέοντος μία. ἐπεξελθόντων δὲ τῶν Χίων πανδημῆι, καὶ καταλάβόντων τὸ ἐρμυνὸν χωρίον, καὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἅμα ἕξ καὶ τριάκοντα ἐπὶ τὰς τῶν Ἀθηναίων δύο καὶ τριάκοντα ἀναγομένων, ἐναυμάχησαν. καὶ καρτεραῖς γενομένης ναυμαχίας, οὐκ ἔλασσαν ἔχοντες ἐν τῷ ἔργῳ οἱ Χῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, (ἦδη γὰρ καὶ ὄψε ἦν·) ἀνεχώρησαν ἐς τὴν πόλιν.

Ξβ'. 62. Μετὰ δὲ τοῦτο εὐθύς τοῦ Δερκυλίδου περὶ ἐκ τῆς Μιλήτου παρεξελθόντος, Ἀβυδος, ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, ἀφίστα-

archum pag. 11. WASS. Εἰς τὴν Ῥόδον Stephanus. DUCK.

Ἀβυδοῦ] Conditā urbs, secundum Thucyd. Steph. Athenæum, a Milesiis; juxta Strabonem, a Cyzicenis; ab Æolibus juxta Marcianum Heracleotam. Gentile Ἀβυδῶνος Aristot. Econom. 251. et Hermippus in militibus. Fortunam ejus variam petas a Polybio XVI. Livio XXXI. 17. Archilochō et Callino apud Athenæum p. 524. Appiano p. 99. 101. Xenophonte p. 535. Polyæno, II. 24. Quomodo eam oppugnabat Phocas, narrat inter alios Cedreus p. 699. WASS. Latinis quoque *Abudenus* gentile. Ovid. Her. Ep. 19. 100. *Impar Abydēno Thressa puella toro.* (Male WASS. in not. extr. ad h. v. Quomodo eam oppugnabat Phocas, narrat Cedr. pro, oppugnaverit.)

Ἀντισθένης] Quidam libri ἀντὶ στρατηγού. Sed, Ἀντισθένης retinendum, suadet Xenophon Hist. Gr. p. 487. a. WASS. Et magis ceterum ea, quæ scribit Thucydides supra Cap.

29. DUCK.

Ἀναϊτίτις] Perperam Gr. et vet. Ed. Ἀναϊτίτις· nam hoc est gentile masculinum. Berkelius in Stephano v. Ἀναϊά, post verba καὶ Φηλικῶς, non male conjicit, excidisse femininum, sed potius supplere debebat Ἀναϊτίτις, quam Ἀναϊτίτις. DUCK.

Ἄμα] Sinon ἔω ex libris addendum, quod absorberi vel intercepti facile potuit a proximo ἕξ, aptius illud præne verbo ἀναγομένων· ἅμα hic fuerit omnino (in allen zusammen); ad ἅμα tamen solum, diceret Thuc. παρυσῶν· ubi factum magis signet ἀναγομένων, cui aptior sit temporis mentio, ἔω· ubi præsertim sequatur: ἦδη γὰρ ὄψε ἦν.

Ἀναγομένων] Cass. ἀναγαγομένων, sic Cap. 53. Hoc ἀπτικώτερον, nec tamen perpetuum est. Cap. 63. ἀνταίγιοντο. DUCK.

Ἠδη γ. καὶ] Καὶ sign. hic, ohne diesk. (præter alia), quæ recipere se cogent illos.

Παρεξελθόντο.] Præter oram maritiman in παρά querit Abr. probante, ut solet, Gottl.

ται πρὸς Δερκυλίδαν καὶ Φαρνάβαζον, καὶ Λάμφακος δυοῖν ἡμέραιν ὕστερον. Στρομβιχίδης δ' ἐκ τῆς Χίου, πυθόμενος, κατὰ τάχος βοηθήσας ναυσὶν Ἀθηναίων τέσσαρσι καὶ εἴκοσιν, ὧν καὶ στρατιώτιδες ἦσαν, ὀπλίτας ἀγούσαι, ἐπέξελθόντων τῶν Λαμφακηνῶν, μάχῃ κρατήσας, καὶ αὐτοβοεῖ Λάμφακον, ἀτείχιστον οὔσαν, ἐλῶν, καὶ σκευὴ μὲν καὶ ἀνδράποδα ἀρπαγὴν ποιησάμενος, τοὺς δὲ ἐλευθέρους πάλιν κατοικίσας, ἐπ' Ἀβυδὸν ἦλθε. καὶ ὡς οὔτε προσεχώρου, οὔτε, προσβαλὼν, ἐδύνατο ἐλεῖν, ἐς τὸ ἀντιπέρας τῆς Ἀβυδου ἀποπλεύσας, Σηστὸν πόλιν τῆς Χερσονήσου, ἣν ποτὲ οἱ Μῆδοι εἶχον, καθίστατο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου.

ξγ'. 63. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χιοὶ τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο, καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ, καὶ ὁ Ἀστύοχος, πυθόμενος τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὸν Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπεληλυθότα, ἐδάρσησε. καὶ παραπλεύσας δυοῖν νεοῖν Ἀστύοχος ἐς Χίον, κομίζει αὐτῶν τὰς ναῦς, καὶ ξυμπάσαις ἤδη ἐπίπλουι ποιεῖται ἐπὶ τὴν Σάμον. καὶ ὡς αὐτῶν, διὰ τὸ ἀλλήλοισι ὑπόπτως ἔχειν, οὐκ ἀντανήγοντο, ἀπέπλευσε πάλιν ἐς τὴν Μίλητον. ὑπὸ γὰρ τούτου τὸν χρόνον, καὶ ἔτι πρότερον, ἢ ἐν ταῖς Ἀθηναῖς δημοκρατία κατελύετο. ἐπειδὴ γὰρ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον πρέσβεις παρὰ τοῦ Τισσαφέρους ἐς τὴν Σάμον ἦλθον, τά τε ἐν αὐτῶ τῷ στρατεύματι [ἔτι] βεβαιότερον κατέλαβον, καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων προτρεψάντων τοὺς δυνατοὺς,

Non placet, tam putide urgeri Praepositt. Ubi enim mentio orae maritimae? aut quae necessitas cogitanda ejus? *παρὰ* hic est ad, ut in *παρελθεῖν* eis τὸν δῆμον, ubi *prodeundi* quoque notionem habeat, in *παραπέμπειν*, aliis.

Τὰ τε ἐν αὐτῷ τῷ στρατεύματι ἔτι βεβαιότερον κατέλαβον] Valla vertit: ad suum magis arbitrium transtulerunt: Stephanus, ejus interpretationem, verbis nonnihil mutatis, etiam Acacius expressit. *res in exercitu firmiores, vel, firmitus stabilitas offundit*. Mihi Thucydides, si hoc voluisset dicere, potius videtur scripturus fuisse *βεβαιότερα, vel βεβαιότερον ἔχοντα*. Itaque, Portum melius percipisse sententiam, arbitror, et Thucydidem hoc velle; Pisandrum et ceteros legatos Atheniensium, a Tissapherne Samum reversos, factionem apud exercitum confirmasse, et conspiratos arctioribus quibusdam vinculis inter se adstrinxisse. Nam *καταλαμβάνειν* etiam est *adstringere, obligare*, ut in iis,

quae e Thucydide I. 9. et IV. 86. profert Stephanus in Thes. *ἔρκοις καταλαμβάνειν* et e Plutarcho, *καταλαβόντες* ἡμᾶσι, quod est in Vita Numa pag. 122. Ed. Steph. Sic Herodotus IX. 121. *πίπτει τε καταλαβόντες καὶ ὀγκοῖσι*. et Lucianus in Prometheo, pag. 174. *Δὲς καὶ τὴν ἔτεραν, κατελήφθη καὶ μάλα καὶ αὐτῇ*. Et Thucydides V. 21. *Ἐπειδὴ εἴχε καταλημμένας τὰς σπονδὰς, id est, ἰσχυρὰς, ut Scholiastes. Duck.*

Καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων προτρεψάντων τοὺς δυνατοὺς] Cap. 21. narrat, plebem Samiorum in principes consurrexisse, et his partim occisis, partim pulsis, Republicam tenuisse. Deinde Cap. 73. quum Pisander Samum venisset, trecentos e factione populi, a Pisandro et Atheniensibus, qui illius sectam sequebantur, inductos, Republicam ad paucorum imperium transferre voluisse. Inde hic locus exponendus, et simul, ne oratio pendeat, post *ἄλλαρχῶνται* pro distinctione maxima minor ponenda est. Duck.

ὥστε πειραῖσθαι μετὰ σφῶν ὀλιγαρχηθῆναι, καίπερ ἔπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται. καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἅμα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τῶν Ἀθηναίων κοινολογούμενοι, ἐσκέψαντο, Ἀλκιβιάδην μὲν, ἐπειδὴ περ οὐ βούλεται, εἶν' (καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτῆδειον αὐτὸν εἶναι ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν) αὐτοὺς δὲ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν, ὡς ἤδη καὶ κινδυνεύοντας, ὁρᾶν, ὅτω τρόπῳ μὴ ἀνεδήσεται τὰ πράγματα, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἅμα ἀντέχειν, καὶ ἐσφέρειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων αἰῶν προθύμως χρήματα, καὶ ἦν τι ἄλλο δεῖν, ὡς οὐκέτι ἄλλοις, ἢ σφίσιν αὐτοῖς, ταλαιπωροῦντας.

ΞΔ'. 64. Παρακελευσάμενοι οὖν τοιαῦτα, τὸν μὲν Πείσανδρον εὐθύς τότε καὶ τῶν πρέσβεων τοὺς ἡμίσεας ἀπέστειλλον ἐπ' οἴκου, πράττοντας τακεῖ, καὶ εἶρητο αὐτοῖς, τῶν ὑπηκόων πόλεων αἷς ἀν' προσίσχωσιν, ὀλιγαρχίαν καθιστάναι· τοὺς δ' ἡμίσεας ἐς τὰλλα τὰ ὑπήκοα χωρῖα ἄλλους ἄλλη διέπεμπον. καὶ Διοτρέφην, ὄντα περὶ Χίου, ἡρημένον δὲ ἐς τὰ ἐπὶ Θράκης ἄρχειν, ἀπέστειλλον ἐπὶ τὴν ἀρχήν. καὶ ἀφικόμενος ἐς τὴν Θάσον, τὸν δῆμον κατέλυσε. καὶ ἀπελθόντος αὐτοῦ, οἱ Θάσιοι δευτέρῳ μὲν μάλιστα τὴν πόλιν ἐτείχιζον, ὡς τῆς μὲν [μετ']

*Ὡστε πειρ.] Non consilium hic sign. ὥστε, neque efficientiam, sed materiam rei, ad quam illos adducere viderentur.

Ἐσκέψ.] Optimum dixerunt. Duplicem habet Metonymiam, immo eandem et unam bis, per Metalepsin: 1) considerandi pro judicio, 2) judicii pro consilio et decreto. V. Perizon. ad Sanct. Min. L. 4. de V. Cerno.

Ἀνεδίσ.] Hesychii glossa ἀνεδίσεται, λυσιθίσεται, nullo modo pertinet ad h. l. quod putat tamen Abr. Aut ἀναδίσεται leg. ibi pro ἀνεδίσ. utut elementorum ordine adversante; id quod repositurum ibi, a Sopinio occupatum offendi; aut pro λυσιθίσ. leg. λυθίσεται] ita et literarum ordo servetur, et ad Nostri h. l. referri possit Glossa. Nam et per se falsissimum est atque ineptum, κινεῖται dici significare λυτεῖν.

Ἡμίσεας.] Ita hic et paullo post restitui-mus. Vid. Var. Lect. Hudsoni, ante ἡμίσεας; sed illud Atticorum; neque aliter in suo codice exstitisse, ait Thom. Magister. v. Nostrum IV. 16. Demosthenes, Aristot. Plato, Xenoph. eadem forma locuti sunt. WASS. Thomas dicit, hoc nomen in accusativo plurali tam masc. quam fem. gen. utraque forma efferri, et ex hoc loco adfert τῶν

πρέσβεων τοὺς ἡμίσεας, e Cap. 8. τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν. Addit tamen: κάλλιεν δὲ τὸ ἀσυναίρετον. Sed rarsus Thucydides IV. 42. τοὺς ἡμίσεας αὐτῶν. Duck.

Αἷς ἀν' προσίσχ.] Ἀνίσχουσι legenti sensus fuerit, non spernendus ille quidem: quibus-cunque possent. Dativ. ταῖς πόλεσιν est pro ἐν, apud.

Προσίσχων] Non est causa, cur ab hac lectione, quam omnes fere Mss. exhibent, recedatur. Thucydides IV. 30. Διὰ τὴν στενοχωρίαν τοῖς ἐσχάτοις τῆς νήσου προσίσχοντα. Et sic etiam alii. Duck.

Διοτρέφην.] Aut Διοτρεφῆν, aut Διοτρεφῆν, scribi, postulare videtur (illud magis) Analogia, ut in Διοπετῆς, εὐπεπετῆς, εὐπεπετῆς, aliis innumeris, quorum nulli, ita efficto, penaltimam acuat accentus. Idem nomen occurrit 3. Ep. Joh. vs. 9. similiter oxytonum. Hom. II. 1. 176. διοτρεφίαν βασιλίαν. (Ne Διοτρεφῆν quidem satis recte feceris, quia non est, ut Ἡρακλῆς, contractum.)

Καὶ ἀφικόμ.] Καὶ pro ὅπως.

Θάσων] Cass. Θάσων. Sic etiam Stephanus, Plinius et Polybius, ut adnotat Cellarius. Sed Holstenius ad Stephanum auctoritate nummorum veterum, ubique Θάσος legendum, contendit. Duck.

Ἀθηναίων ἀριστοκρατίας οὐδὲν ἔτι προσδεόμενοι, τὴν δὲ ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἐλευθερίαν ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι. καὶ γὰρ καὶ φυγὴ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις· καὶ αὕτη μετὰ τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιτηδείων κατὰ κράτος ἔπρασσε, ναῦς τε κομίσαι, καὶ τὴν Θάσον ἀποστῆσαι. Ξυνέβη οὖν αὐτοῖς μάλιστα, ἃ ἐβούλοντο, τὴν πόλιν τε ἀκινδύνως ὀρθοῦσθαι, καὶ τὸν ἐναντιωσόμενον δῆμον καταλελύσθαι. περὶ μὲν οὖν τὴν Θάσον τάναντία τοῖς τὴν ὀλιγαρχίαν καθιστάσιν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, δοκεῖ δέ μοι, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῶν ὑψηλῶν. σωφροσύνην γὰρ λαβούσαι αἱ πόλεις, καὶ ἀδειαν τῶν πρᾶσσομένων, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρυσ ἐλευθερίαν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσαντες.

Ξέ. 65. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Πείσανδρον, παραπλέοντές τε, ὡσπερ ἐδέδοκτο, τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσι κατέλουν, καὶ ἅμα ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων καὶ ὀπλίτας ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς ἑυμάχους, ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας. καὶ καταλαμβάνουσι τὰ

Καὶ γὰρ καὶ — Πελοποννησίοις.] T. Magister in φυγῇ: Cl. ὁσημέραι, supra: atque ita legit Th. Magister: sed nec alteram scripturam improbat. WASS. Thomas ita: ὅσαι ἡμέραι, καὶ ὁσημέραι λέγε. ὅσαι δὲ αἶσαι μόνον. DUCK.

Φυγὴ αὐτῶν ἔξω, rel.] Si non sit παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις, sed παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις in priori membro, φυγὴ ἦν, simpliciter intellexerim: fuga fiebat ab Peloponnesiis. Nam in altero membro, καὶ αὕτη — ἔπρασσε, dubium non est, quin φυγὴ sit pro φυγάδες ut in N. T. ἐκλογῇ, περιτομῇ, pro ἐκλεκτοῖς, περιτετεμημένοι. Ita Cic. ad Qu. Fr. 1. 1. 4. init. apparitionibus, convictionibus, pro apparitoribus, convictoribus; Italis quoque la servitū, pro, li servi; et Nostris Bedienung, Freundschaft, Bürgerschaft, Regierung, Abstracta pro Concretis. Sed et alia Metonymia subest τῷ φυγῇ, i. e. φυγάδες, ὑπὸ Ἀθηναίων, fugientes ab Atheniensibus, i. e. pulsī, in fugam acti: Consequ. pro Antec. ut θανεῖν ὑπὸ τινος, mori ab aliquo, p. interfici. Quare non similia plane sunt, quae assert Abr. (cui in not. ad h. l. extr. excoīdit, huius synesis exempla, pro synesicos,) exempla casum Verbi regentium: quippe, nec φεύγειν junctum habet ὑπὸ.

Ξυνέβη] Non bene Portus, accidit, ubi additur, ἃ ἐβούλοντο: debebat, contigit.

Τάναντία τοῖς etc.] Sic vertit Steph. contra votum eorum, qui Oligarchiam Athenien-

sium constituebant, etc. atque genitivum τῶν Ἀθηναίων se idēo junxisse cum accus. ὀλιγαρχίαν, quod paulo ante dixerit Thucyd. τῶν Ἀθηναίων ἀριστοκρατίας. Alioqui potest etiam esse genitivus partitionis, ut dicatur τοῖς τῶν Ἀθηναίων. HUDS.

Σωφροσύνη — προτιμήσαντες] D. Hal. p. 135. ubi τῆς ἀπὸ τῶν Α. ὑπουλον εὐνομίας, minus recte: αὐτονομίαν, quomodo alibi noster. Demosth. Philip. I. αὐτονομούμενα καὶ ἐλεύθερα. Noster VIII. 91. ναῦς καὶ τὰ τεῖχη ἔχοντες ΑΥΤΟΝΟΜΕΙΣΘΑΙ. Habes illud alterum apud Isocr. et Aristotelem, et huic etiam loco melius convenit. Confer II: 37. VIII. 97. VI. 89. Τὴν ὑπὸ τῶν in Gr. perperam desunt, WASS. Ita I. 91. init: ὕψος λαμβάνει τὸ τεῖχος, i. e. ὑψηλὸν, ὑψηλότερον ἐγενήθη (ubi male Portus, sublimiores fieri; quod de muro non dicitur.) Ita et hic, σωφρ. λαβ. sign. σωφρονέστεραι γενόμεναι. Forte non inepte contulerim Hor. Carm. 3. 30. 14. Sume superbiam, i. e. incipe superbire. (Rursus temporum casuumque similitudo quem non adverterit?)

Προτιμήσαντες] In hoc Thucydide a communi consuetudine loquendi recedere, scribit Dionysius Halic. quod dicit αἱ πόλεις προτιμήσαντες, pro προτιμήσασαι. Multa sunt hujusmodi in Thucydide; sed non solum in hoc, verum etiam in aliis scriptoribus: quod et Latini imitantur in collectivis. DUCK.

πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. καὶ γὰρ Ἀνδροκλέα τέ τινα, τοῦ δήμου μάλιστα προεστῶτα, Ξυστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσιν, ὡσπερ καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην οὐχ ἥμιστα ἐξήλασε· καὶ αὐτὸν κατ' ἀμφοτέρα, τῆς τε δημαγωγίας ἕνεκα, καὶ οἴομενοι τῷ Ἀλκιβιάδῃ, ὡς κατιόντι, καὶ τὸν Τισσαφέρην φίλον ποιήσουσι, χαριεῖσθαι, μᾶλλον τι διέφθειραν. καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρύφα ἀνάλωσαν. λόγος τε ἐκ τοῦ φανεροῦ προεῖργαστο αὐτοῖς, ὡς οὔτε μισθοφορητέον εἴη ἄλλους, ἢ τοὺς στρατευομένους, οὔτε μεδεκτέον τῶν πραγμάτων πλείοσιν, ἢ πεντακισχιλίους, καὶ τούτοις, οἳ ἂν μάλιστα τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σώμασιν ὠφελεῖν οἴοί τε ὦσιν.

Ξστ'. 66. Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους· ἐπεὶ ἔξειν γε τὴν πόλιν, οἵπερ καὶ μεδιστάναι ἐμελλον. δῆμος μέντοι

Μάλ. προεστ.] *Vertere possis: qui tum maxime (eben damals,) populo præsideret: ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ, Xen. M. S. I. 1. 18. Sic adhiberi μάλιστα potest, ut Lat. dum maxime. Sed non improbandum, προεστῶτα intelligi vindicem, curatorem, populi jura et commoda curantem. Rom. 16. 2. προεστῆτις καλῶν ἔργων, quæ benigne factis operam daret. [Sed ibi est προεστῆτις πολλῶν, scil. ἀνδροκλέαν, non καλῶν ἔργων. Humani quid passus est b. Editor.] Alibi Panlo, ἔργων ἀγαθῶν προστατεύοντας, operam dantes. Sed priore interpretationem firmat, quod sequi. τῆς δημαγωγίας ἕνεκα.*

Ἀποκτείνουσιν.] Et hoc, et infra διέφθειραν, pro plusqu. positum; quia dixit, τοῖς ἑταίροις προειργασμένα, a sociis jam occupata; quorum exemplum afferens, ante illorum adventum hoc factum, innuat.

Ὡσπερ.] Ita Edit. Bas. et fortassis etiam alie vetustiores. Præfero ὡσπερ cum Steph. 2. Port. Cl. Reg. et Cass. Et sic emendaverat nescio quis in Basil. Duck.

Ἀνάλωσαν.] Vide ad III. 81. Duck.

Ἐκ τοῦ φανεροῦ.] *In speciem, qua tegerent atque prætererent vera consilia atque intima. C. 66. init. expl. εὐπρεπῆς.*

Μισθοφορητέον.] *Portus, sententiam illorum, qui μισθοφορεῖν hic exponunt mercedem dare, putat, ex iis confirmari, quæ Cap. 97. leguntur: καὶ μισθὸν μηδὲνα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Sed in his verbis nihil est, unde adpareat, μισθὸν φέρειν ibi potius esse mercedem dare, quam accipere, quæ est usitata hujus phraseos significatio. Acacius recte censet, hoc pertinere ad mercedem, quam Magistratus, Senatus, judices, et populus*

Athenis e judiciis, concionibus, et aliis, quæ publice agebantur, ferebant: de quibus Aristoteles VI. Politicor. 2. et Sigonius II. de Republ. Athen. 3. Infra Cap. 6. Μῆτε ἀρχὴν ἀρχεῖν μηδεμίαν ἐτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου, μήτε μισθοφορεῖν. et Cap. 69. de Senatoribus ἀπὸ τοῦ κνᾶμου καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐξίναί λαβούσι τὸν μισθόν. Duck. ἄλλους pro ἄλλοις: uti mox, μεδεκτέον πλείοσιν. Quid enim est, μισθοφορητ. εἴη, nisi, μισθοφορεῖν δεοί; post δὲ autem Accusat. redditur. Unde, φιλητέον τὸν Θεόν, i. e. φιλεῖν δεῖ τ. Θε. Lucret. *Multa — cum sit agendum, pro, cum multa sint agenda; quia agendum sit idem est, quod oporteat, opus sit.*

Ἦ τὸς στρατεῖν.] *Quibus ergo aliis ne daretur? Aut quibus datum antea stipendium erat? Nempe iis, qui non vere militarent, scripti tantum essent, sed domi manerent, operam bello nullam navarent; nomine magis milites, quam re.*

Ἐξειν γε τὴν πόλιν.] *Scil. ἐνόμιζον, ἠλπίζον. Hor. Carm. 3. 16. 7. Risissent; fore enim tutum iter et patens, scil. putantes, sperantes. Sed enim vereor, ut per γὰρ satis coherereant istæ duæ sententiæ: εὐπρεπῆς ἦν, commendabilem speciem habebat ista rogatio, apud quos ergo? πρὸς τοὺς πολλοὺς, ad populum, quem dissolutum tamen irent. Quomodo ergo placebat populo, et cur placebat? Quia (sic) summa rerum futura esset penes illos, qui commutatum irent civitatis statum, nempe democratiæ. Quid ergo? Hoccine ut populo placeret? Hoccine ut εὐπρεπῆς ad populum esset? Aut hoccine eminebat in illa rogatione, qua obvelare niterentur verum consilium? Pæne est, ut in-*

ὁμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγето. ἐβούλευον δὲ οὐδὲν, ὅ, τι μὴ τοῖς ξυνεστῶσι δοκοίη· ἀλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προῦσκέπτετο. ἀντέλεγέ τε οὐδείς ἔτι τῶν ἄλλων, δεδιώς καὶ ὄρων πολὺ τὸ ξυνεστηκός· εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθύς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδέιου ἐτεθνήκει. καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίνετο· ἀλλ' ἡσυχίαν εἶχεν

tellexisse videantur difficultatem, qui scripserint ἔξῃ γε, aut καὶ ἔξῃ. Quamquam nihil sane expediant, quia verbum deest, quod ab ἔξῃ pendat. Maneat ergo ἔξῃ, intellecto, ut dixi, ἡλικίον, dum simul cogites, ὅτω, τοῖσδε τῷ τρίτῳ· ut sit integra sententia: speciosa ad multitudinem oratio, libenter hoc accepturam; qua probata atque accepta, viderent, ac sperarent, sese effecturos, quae cogitarent; sic enim, nempe accepta illa rogatione, propter τὸ εἰσπραγές, rempubl. in potestate eorum fore, qui mutata eam ierent. Nempe in εἰσπραγές laet conditio libenter accipiendi, in ἐπεὶ ἔξῃ ratio et oportunitas efficiendi deinde, quae vellent ita, ut aperte aut directo non promerent. Neque absonum fuerit, aut nil expedierit, in Parenthesi accepisse verba inde ab ἢ de ad τοὺς πλείους, ut verba, ἐπεὶ ἔξῃ, referantur ad superiora, C. 65. extr. λόγος τε προεἰργαστο αὐτοῖς, et ad universam rogationem, cujus ea vis foret, ἔξῃ γε τ. πόλις, utut directo non peteretur. Nam, quod novam hic caput incipiat, cujus initio congruere non videtur Parenthesis, id neminem moverit; cum a Thuc. ipso non sint distincta capita, neque ab his ipsis verbis, etiam sine Parenthesi, commode satis incipiat aetiam oratio. Ceterum ad intelligentiam totius loci, jam inde a c. 65. et causam vehementer attinet, distingui διὰ γὰρ εχίαν et ἀριστοκρατίαν. γε autem ad ἔξῃ sign. utique, certo, quavis modo. Nec siquidem verteret Portus τὸ ἐπεὶ, sed quandoquidem, quia.

Βουλὴ ἀπὸ τοῦ κυάμου] Vide Gataker. de Usu sortium pag. 6. Huns. Βουλὴ ἢ ἀπὸ τοῦ κυάμου Cl. et alii, non male. WASS. Infra Cap. 69. Ἐπίστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς. Non solum hic Senatui, sed etiam alii Magistratus, sorte legebantur. Vid. Meursium de Archontib. Athen. I. 9. Petitum in Leges Attic. pag. 219. et Menagium ad Diogen. Laërt. VIII. 54. Add. Xenophontem I. Ἀποκριθῆσαν. pag. 712. Aristophanem Avib. v. 1023. et Scholiasten Demosthenis ad Timocrateum pag. 470. DUCK.

Ἀπὸ κυάμου] Non cum fabis, ut Port. vertit, verum a faba, per fabas; κυαμευτός, ut est apud Xen. M. S. 1. 2. 9. Sed enim

ἄμμος quoque, sicut βουλὴ, ἀπὸ κυάμου, per fabarum suffragia, κατελέγето nempe, ut non omnes virum suffragia ierent, verum ex universo populo (aus der Masse) constituerentur per prima suffragia, (Primair-Bersammlungen, Urversamml.) qui suffragia ferrent reliquorum nomine, evocati (Repräsentanten), vel, ut in Anglia, Parlamentsglieder. cf. c. 72. in. et Schol. ad vv. καίτοι οὐ πάμπ. Nes tamen, etiam ad ὄρων trahi, opus est, ἀπὸ κυάμου· satis fuerit, ὁ δῆμος ξυνελέγето· si praesertim post βουλὴ exciderit ἢ.

Οἱ λέγοντες] Oratores, ὁ ῥήτορες, ad populum prodituri et verbo facturi.

Προῦσκέπτετο] Obs. passive hic adhiberi Medium εἰσάγωμαι nisi leg. προῦσκέπτοντο, nempe οἱ ξυνεστῶτες· sed non favent Libri, nec vero potest, quia cohaeret cum αὐτοῖς· quodsi sit, τὰ ῥηθησόμενα αὐτοῖς, ab his, a dicitur ad populum: tum locus fuerit conjecturae. In Aoristo autem, ut in ἐλογίσθη, ἐψηφίσθη, passive Media adhibentur. Ita πικρὸς ἐσκεμμένους in Schol. ad ἐπιτηδέιου, quod et ipsum Passive, licet, interpretere. Quodsi legeris προῦσκεπτο, plusqpf., habueris Passivam mettonem.

Δεδ. κ. ὄρ.] i. e. δεδιώς, μετὰ φόβου, ὄρων. Ita aliquo loco Paullus, χαίρων καὶ βλέπων τὴν τάξιν ἡμῶν, i. e. μετὰ χαρᾶς βλέπων· aut, per hysteron proteron, vel Synchronis, pro βλέπων τὴν τάξιν ἡμῶν, καὶ χαίρων· (ἐπ' αὐτῶ) ut 1 Petr. 1. 8. εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὄρωντες, πιστεύοντες δὲ, i. e. ὃν μὴ ὄρ. πιστ. δὲ εἰς αὐτόν· vel pro: εἰς ὃν πιστ. (καίπερ) μὴ ὄρ. (αὐτόν) ita et hic, δεδιώς καὶ ὄρων, pro ὄρ. καὶ δεδ. vel, δεδιώς, (quod et simpliciter per se acceperis, timore plenus, tardatus,) ὄρων, διὰ τὸ ὄραν, vel ἐν τῷ ὄρ. τὸ ξυνεστ. πολὺ. cf. Phil. Thuc. P. p. 214. med. lit. b.) Neque aliter Synchroni Paullus idem, velut alter Thucydides, Ebr. 11. 27. τὸν ἀράστον ὡς ὄραν ἐκαρτέρησε, pro, ἐκαρτ. (quod non regit Accusat. sed Neutrum est,) ὡς ὄραν τ. ἀρά.

Δικαίωσις] Agnoscit Suidas et Harpocrat. et cum Schol. exponit: unde apud Hesych. δικαιοῦν, μαστιγοῦν, ita Dio Cassius apud Etymologium. Vocem damnat ut poeticae, neque ab ea se abstulit Dion. Halicarn. habes apud Plutarch. de def. Orac. δικαιοῦσις

ὁ δῆμος, καὶ κατάπληξιν τοιαύτην, ὥστε κέρδος, ὃ μὴ πάσ-
χων τὶ βίαιον, εἰ καὶ σιγῇ, ἐνόμιζε. καὶ, τὸ ξυνεσθηκὸς πολὺ
πλέον ἠγούμενοι εἶναι, ἢ ἐτύγχανεν, ὃ ἦν, ἠσσῶντο ταῖς γνώ-
μαῖς· καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ, ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς
πόλεως, καὶ [διὰ] τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, οὐκ εἶχον. κατὰ
δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ προσολοφύρασθαι τινὲ ἀγανακτήσαντα,
ὥστε ἀμύνασθαι ἐπιβουλεύσαντα, ἀδύνατον ἦν. ἢ γὰρ ἀγνώ-
τα ἂν εὖρεν, ᾧ ἐρεῖ, ἢ γνώριμον, ἀπίστον. ἀλλήλοις γὰρ ἀπαν-
τες ὑπόπτως προσήεσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν
γιγνομένων. ἐῆσαν γὰρ καὶ οὓς οὐκ ἂν ποτέ τις ᾤετο εἰς ὀλιγ-
αρχίαν τραπέσθαι· καὶ τὸ ἀπίστον οὗτοι μέγιστον πρὸς τοὺς
πολλοὺς ἐποίησαν, καὶ πλεῖστα εἰς τὴν τῶν ὀλίγων ἀσφάλειαν
ᾠφέλησαν, βέβαιον τὴν ἀπιστίαν τῷ δήμῳ πρὸς ἑαυτὸν κατα-
στήσαντες.

ΞΖ'. 67. Ἐν τούτῳ οὖν τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον

ὑπὸ Θεοῦ. adde Ælian V. H. XIV. 7. deni-
que ἰδικαιώθησαν, interprete in VII. Verr.
Cicerone, supplicio affecti sunt. WASS.
Confer Valesium ad Harpocratonem, et,
quem ibi laudat, Leopardum V. Emenda-
tion. 9. Gatakerum de Stilō Novi Instrum.
Cap. VIII. et Interpretes Ciceronis ad Lib.
V. in Verrem Cap. 57. Duck.

Εἰ κ. σιγ.] Refertur ad μὴ πάσχ. τὶ βίαιον
quod vis ab eo abstineretur, etiam si taceret,
non quereretur; tamen a vi tutus non erat.

ἢ ἐτύγχανεν ὃ ἦν] Hoc nemo facile intelli-
gat. Probabilis est conjectura Porti, ἐτύγ-
χανεν ὄν· unde oriri potuit ὃ ἦν, quam Magister
ἐτύγχανεν ὄν per ἦν exposuisset. Ὅσον,
quod plerique Mss. habent, et Scholiasten
quoque legisse, ex illius interpretatione colli-
gi potest, non video, cur rejici debeat.
Et hoc quoque fortassis loco corrumpendo
causam præbuit, quum primum in margine
exemplaris, a quo aberat, scriptum, deinde
in τῷ κειμένῳ loco non suo positum fuisset.
Duck. Si satis sit ex antiqua græcitate,
particip. ὄν vel ἂν omittere ad verb. τυγχά-
νειν, ut hoc per se ac simpliciter valeat pro
εἶναι· simpliciter ὃ ἦν pro glossa deleverim.
Theodoretī quidem plurima loca collegi in
Glossar. Theod. ubi sic τυγχάειν reperiretur.
Quodsi et hic locum habet: ne dele-
tum quidem ὃ ἦν retulerim ad τὸ ξυνεσθηκὸς·
τὸ ξυνεστ. ὃ ἦν, πολλὸν πλέον ἠγούμ. ἢ ἐτύγχ.
Nec moverit, quod redundare ὃ ἦν videatur;
sign. enim, quod vere esset. Simili Pleo-
nasmo infra, ἐξευρεῖν οὐκ εἶχον, ἀδύνατοι ὄντες.

ἠσσ. τ. γνώμ.] Nihil est γλώσσαις, vel

propter unum ἠγούμενοι, cui unice congruat
γνώμῃς. Nec vero, si de orationibus sermo
sit, γλώσσαις dicturus fuit Thuc. verum τῷ
λόγῳ, vel ἐν τῷ λέγειν, ἐν τοῖς λόγοις. Verum,
ut dixi, non congruit τῷ ἠγούμενοι. Quæ
enim ratio: quia, plures, putabant, esse
conjuratos, quam vere essent, vincebantur in
dicendo? Immo ne loquerentur quidem;
quod et deinde fecisse negentur. ἠσσῶντο
ταῖς γνώμαῖς hic est (hic dico: alibi enim
aliter interpretere), deficiebant animo, ani-
mum desponderant, vel ut Liv. loquitur 6.
34. init. obnoxios summiserant animos.

Ἐξευρ. — οὐκ εἶχ.] Ordo est: οὐκ εἶχον,
non poterant, ἐξευρεῖν αὐτὸ, nempe τὸ ξυνεσ-
θηκὸς, vel τὸ πλῆθος τῶν ξυνεσθηκῶν, ἀδύνα-
τοι ὄντες (ἐξευρ. αὐτ.) διὰ τὸ μέγ. τ. πόλ.
Αὐτοὶ h. l. nihili est; neque alii enim oppo-
nuntur.

Καὶ διὰ τὴν ἀλλήλων] Διὰ omittunt Gr. et
Edd. vet. sed servant Mss. WASS.

Προσολοφ.] Hor. Epod. 11. 12. Querebar
applarans tibi.

Ἀλλήλοις — γιγνομένων] Corinthus: qui ᾧ
τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν, et γεγενημέναι.
WASS. Μετέχοντά τινα, pro μετέχοντός τίνος,
dicit Corinthus. At Scholiastes pro μετέ-
χοντι τινί. Satis usitatum est in Lingua
Græca, ut præcedentem alium casum accu-
sativus sequatur. Vid. ad IV. 2. Plutar-
chus Romul. p. 33. Ἰστόν τινα παρεργυῖσαι
ταῖς κόραις ὑφαίνειν δεδεμέναις, ὡς, ὅταν ἐξυφῆ-
νωσι, τότε δαδθησομένας πρὸς γάμον. Duck.

Ἐν τούτῳ οὖν τῷ καιρῷ — οἰκίσεται.] Hæc
laudat Harpocraton in συγγραφεῖς, et legit,

ἐλθόντες, εὐθύς τῶν λοιπῶν εἶχοντο· καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον ξυλλέξαντες, εἶπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἐλέσθαι Ξυγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ Ξυγγραψάντας γνώμην ἐσηνεγεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅ, τι ἄριστα ἢ πόλις οἰκήσεται· ἔπειτα, ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, ξυνέλεξαν τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνόν· (ἔστι δὲ ἱερόν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα·) καὶ ἐσήνεγκαν οἱ Ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων ἀνειπεῖν γνώμην, ἢν ἂν τις βούλεται· ἢν δὲ τις τὸν εἰπόντα ἢ γράψηται παρανόμων, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ βλάβῃ, μεγάλας ζημίας ἐπέθεσαν. ἐνταῦθα δὲ λαμπρῶς ἐλέγετο ἤδη, μήτε ἀρχὴν ἀρχεῖν μηδεμίαν ἔτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου, μήτε μισθοφορεῖν· Προέδρους τε ἐλέσθαι πέντε ἄνδρας, τούτους δὲ, ἐλέσθαι ἑκατὸν, καὶ τῶν ἑκατὸν ἕκαστον πρὸς ἑαυτῷ τρεῖς. ἐλθόντας δὲ αὐτοὺς τετρακοσίους ὄντας ἐς τὸ βουλευτήριον, ἀρχεῖν, ὅπῃ ἂν ἄριστα γινώσκωσιν, αὐτοκράτορας· καὶ τοὺς πεντακισχιλίους δὲ ξυλλέγειν, ὁπότεν αὐτοῖς δοκῇ.

ξή. 68. Ἦν δὲ ὁ μὲν τὴν γνώμην ταύτην εἰπὼν Πείσανδρος, καὶ τὰλλα ἐκ τοῦ προφάνουθς προθυμότατα Ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον· ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεῖς, ὅτῳ τρόπῳ κατ-

εἰς τὸν δῆμον. Vide ibi omnino Valesium. Οἱ περὶ Πείσανδρον ἐλθόντες usque ad Ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον laudat Suidas in Ξυγγραφεῖς, suppresso auctore. Omittit τὸν ante Πείσανδρον addit, ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας· habet εἶπεν γνώμην pro εἶπον γνώμην· ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα, pro, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμέρα· ἐνταῦθα δὲ λαμπρῶς pro, ἐντ. δη λαμπρῶς. Deinde omittit ἔτι post μηδεμίαν cum Gr. et δὲ ante ἐλέσθαι. Corrupte ubique. Etymolog. in συγγραφεῖς legit, ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ. WASS. Et εὐθύ pro εὐθύς. In Suida etiam alia quadam aliter leguntur, quæ in Var. Lect. adnotata sunt. D.

Δέκα ἄνδρας Ξυγγραφέας.] Ante Oligarchiam 400. constituti sunt Decemviri cum summa potestate legibus scribendis; qui πέρβουλοι sunt dicti: quibus postea additi sunt viginti viri. At Thucydes horum xx. virorum non meminit, sed x. virorum duntaxat. Vide Etymol. magni Auctorem, voce συγγραφεῖς, Harpocrat. et Valesii notas in Eundem. HUDS.

Ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνόν.] Ordinaria concionum loca fuerunt Forum, Pnyx, Theatrum Dionysiacum. Extra ordinem vero in Piræo, in Colono, in Munychia concio-

ones habebantur. HUDS.

Ἱερόν Ποσειδῶνος.] Eralid Neptuni templum sine dubio τοῦ Ἰππίου plane, quemadmodum Colonus iste Ἰππίος vocabatur, ut distingueretur ab altero in urbe, qui Ἀγοραῖος dictus erat. Vide Meursium de Pop. Att. in voce Κολωνός, Eiusdemque reliquam Atticam. p. 25. HUDS.

Ἀθμαῖον.] Gen. pendet a τις, ad βούλεται tanquam sit: ἐξεῖται ἂν εἰσω. γν. ἢν ἂν τις (τῶν) Ἀθηναίων βούλ. vel τῷ βουλομένῳ (ἐκ) τῶν Ἀθην. ἂν εἰπ. γν. Neque opus, legi, quod in mentem mihi venit, Ἀθηναῖον, vel Ἀθηναῖα. ἀνειπεῖν, vera laud dubie lectio, sign. palam dicere; ἀνατρέπειν hic nihil est: V. Ind. Sed et pro βούλεται, propter ἂν, leg. βούληται. Antea, in αὐτῷ δὲ τούτῳ, αὐτὸ est pro μόνον.

Ἄλλῳ τῷ τρόπῳ.] Τῷ abest Gr. Sed hoc loco necessarium est. WASS.

πρὸς ἑαυτῷ] Marg. et Schol. non bene πρὸς ἑαυτὸν. WASS.

Ὅτῳ τῷ.] Explicari utcumque hoc potest, utut languidum sane et otiose additum, verbose certe satis, et distractum: ξυνθεῖς, ὅτῳ τῷ. ἐς τ. κατ. cur non, ξυνθ. ἐς τὸν τρώων, vel (ξυνθ.) τῷ τῷ. ᾧ (vel ἐς ὃν) κατέστη;

ἔσθη ἐς τοῦτο, καὶ ἐκ πλείστου ἐπιμεληθεῖς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν κατ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κρᾶτιστος ἐνδυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἂν γνοίη, εἰπεῖν. καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριῶν, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει, διὰ δόξαν δεινότητος, διακείμενος, τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους, καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ, πλείστα, εἰς ἀνὴρ, ὅστις ζυμβουλευσαίτο τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. καὶ αὐτὸς τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑτέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἑκακοῦτο, ἀρίστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτίας, ὡς ζυγκατέστησε θανάτου

Illud ἐς τοῦτο maxime redundat et sensum operat. Scite sane Reisk. addit δὲ ὅτω δὴ τρέπω, quocumque tandem modo. Mihi et ipsi venerat in mentem, vel sine δὲ (quod requirerem tamen), interpretari: quocumque tandem modo ille Antiphon in eam rationem, in eum sensum (de rep.) est delatus. Sed enim videbam, multo alienius esse hoc, neque locum aut causam fuisse Nostro illud quaerendi aut mirandi, quo pacto rerum novarum fautor factus esset Antiphon. Nisi, eum fuisse, innuat Thuc. a cujus antiquo sensu abhorret ille amor potentiae paucorum. Sed enim et planius hoc edissereret; et vero, ἐκ πλείστου (χερόνου), jam illudum, pridem, eum hæc, dicit, agitasse. Nam, de te explicare κατέστη, de reip. statu immutato, multo fuerit absoum magis addito δὲ velut ignorante Thucydide aut incerto, quo pacto in eam formulam deducta civitas esset; quod planissime tamen ipse edisseruerit.

Ἀντιφῶν] Adi in ejus Vita Plutarchum Moral. p. 832. Austera usum compositione, ait Dionys. Halicarn. Tom. II. p. 22. Infra, ἂν γνοίη, eleganter Cl. Antea aberat ἂν, quod restituumus. WASS. In Cod. Cam. hic est Scholion: ὁ τοῦ παρόντος συγγραφέως διδάσκαλος. Sic etiam Suidas in Ἀντιφῶν, et Marcellinus in Vita Thucydidis. Contra Cæcilius apud Plutarchum in Vitis x. Rhetorum, et Photium in Biblioth. Antiphontem Thucydidis discipulum fuisse, tradidit. Vide, quæ ad vitam Thucydidis adnotantur. D. ἑκούσιος] Quidam Codd. ἐκούσιως; at illud cum elegantius, tum apud Nostrum frequentius. WASS.

Δεινότης] Non video, qui propter eloquentiam et vim dicendi suspectus populo esse potuerit Antiphon. Quid, si illa pro populo steretur? Sensus debebat esse suspectus populo; at hunc recondebatur. Quare δεινότητα hic interpretor violentiam agendi, vehementiam pugnandi pro suscepta sententia;

unde fieri posset, ut vincendi ac dominandi cupidior haberetur, Cleonis exemplo, L. 3.

Εἰς ἀν. ὅστ. ζυμβ.] Ὅστις esse potest, ut solet, pro εἰ τις; si quis eum consulendi causa adiret; quo etiam tendunt Varr. Lect. 6, τι ζυμβ. τις; quidquid, quacunq; de re, eum consuleret aliquis. Sed et sic potest: εἰς ἀν. ὅστ. ξ. τ. (tanquam, ἀν.) unicus vir, qui (quidem) consulere aliquid posset; unus inter omnes, qui consilia darent. Universa sententia est: abstinuisse concionibus et judiciis Antiphontem, nec palam locutum esse, ut consilio tamen (domi atque ex occulto) adeuntes unice adjuvaret.

Τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑτέρῳ μεταπεσόντα] Plane eodem modo loquitur Plato Epist. VII. non longe a principio: (quem locum laudat Stephanus:) Χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ μετέπεισε τὰ τῶν τριάκοντά τε, καὶ πᾶσα ἡ τότε πολιτεία. In eo, quod plerique Mss. habent, nihil boni sensus invenire possum. DUCK.

Αἰτίας, rel.] Impeditior locus, vel propter αἰτίας, quod non habeat; unde pendeat, nisi ἀπολογησάμενος, crimina a se amolitus; sed nimirum artic. τὰς non abesset; et probabilior Lect. αἰτιαθεῖς, quæ expeditam compagem reddat, facile in αἰτίας contracta fuerit; ubi præsertim αἰτιασθεῖς, perperam sane, sed tamen, habeant Codd. (Nam, quod aliud Particip. sequitur, ἀπολογησάμενος, nil sane offecerit, quia est pro Infinitivo, ut 1. 2. init.) vel propter θανάτου δίκην, quod pendere possit vel a ζυγκατέστησε, vel ab ἀπολογησάμενος, hic quidem intellectu κατά. Sed quo referamus ζυγκατέστησε; quod, cum sit Activam, ad Antiphontem referri non possit, qui dicatur ἀπολογησάμενος, semet defendisse, causam dixisse; ad populum ergo, δῆμον, qui ζυγκατ. constituerit, θανάτου δίκην, causam dixerit Antiphon. Et sic placere credo; nec, quo alio sensu commode trahatur ad Antiphontem, video. Comma ergo ponendum, censeo, post δίκην, et vero posui,

δίην, ἀπολογησάμενος. παρέσχε δὲ καὶ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότερον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν, δεδιὼς τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ ἐπιστάμενος εἰδότα αὐτὸν, ὅσα ἐν τῇ Σάμῳ πρὸς τὸν Ἀστυόχον ἔπραξε· νομίζων οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἶκος ὑπὲρ ὀλιγαρχίας κατελθεῖν. πολὺ δὲ πρὸς τὰ δεινὰ, ἔπειδήπερ ὑπέστη, φερεγγυάτατος ἐφάνη. καὶ Θηραμένης, ὁ τοῦ Ἄγνωτος, ἐν τοῖς ζυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γνῶναι ἀδύνατος. ὥστε ἀπὸ ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ζυνετῶν πρᾶχθ' ἐν τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὄν, προὐχώρησε. χαλεπὸν γὰρ ἦν, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἔτει ἑκατοστῶ μάλιστα, ἔπειδή οἱ τύραννοι κατελύθησαν, ἐλευθερίας παῦσαι, καὶ οὐ μόνον μὴ ὑπήκουον ὄντα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἡμισυ τοῦ χρόνου τούτου αὐτὸν ἄλλων ἄρχειν εἰώθота.

ξψ. 69. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα, διελύθη, τοὺς τετρακοσίους τρόπων τοιῶδε ὕστερον ἤδη εἰς τὸ βουλευτήριον εἰσήγαγον. ἦσαν δ' Ἀθηναίων πάντες αἰεὶ οἱ μὲν ἐπὶ τείχει, οἱ δ' ἐν τάξει, τῶν ἐν Δεκελείᾳ πολεμίων ἕνεκα, ἐφ' ὅπλοις. τῇ οὖν ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τοὺς μὲν μὴ ζυνειδότας εἶασαν ὥσπερ εἰώθεσαν, ἀπελθεῖν, τοῖς δ' ἐν τῇ ζυνωμοσίᾳ εἶρητο, ἡσυχῇ, μὴ ὑπὸ αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, ἀλλ' ὀπίσθην, περιμένειν, καὶ, ἢν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις, λα-

ut ad ζυγκατέστ. pertineret, hoc ordine et sensu: φαίν. ἀριστα ἀπολογ. (pro Infin. ut dixi), αἰτιαθεὶς ὑπὲρ τούτων, ὡς ζυγκατέστ. (ὁ δῆμος, quod repet. ex super. ὑπὸ τοῦ δήμου,) δίην Δανάτου invenitur (Ant. vel mihi videtur; id quod melius, propter verba, τῶν μέχρις ἐμοῦ), optime omnium causam dixisse, cum (ipse quoque) accusaretur, cum populus (ea de re) capitis iudicium constituisset.

Διαφερ. προθ.] Dictum, ut μάλλον κρείσσον, Phil. 1. 23. extr. Nec raro μάλιστα adjunctur superlativo. Sed et sic potest; praecipue, maxime, inter eos, ex iis, qui promptissime agerent: qs. inter promptissimos longe primus.

Θηραμένης] Vide Lysiam Orat. XI. pag. 164. et 169. Ed. Hanov. καὶ ὁ Θηραμένης, ὁ τοῦ Gr. ut Auctor non uno in loco. WASS. De Theramene Scholiastes Aristoph. Ran. v. 546. ubi non recte editur, ὁ Θεουκιδίης δὲ αὐτὸν ἐν πρώτῳ ἐπαινεῖ, pro ἐν ὀρθῷ. DUCK.

πρῶτος ἦν] Πρῶτον Mosq. πρῶτα si sit, probaverim, int. ἐς (vel κατὰ) τὰ πρῶτα: ut L. 3. ἐς τὰ πρῶτα τιμᾶμενοι, et alibi, ὄντες πρῶτα τῶν ζυμμάχων ut ὅμοια, Ισα, pro Masco.

Τὸν Ἀθηναίων] Quidam libri, prorsus male, τῶν Ἀθηναίων. Et mox perperam ἐπ' ἔτει. W. Ὑστ. ἦδη] Ἦδη hic est demum (erst, dann erst, nun erst).

Δεκελεία] Populus Hippothoontidis. v. Herodot. IX. 72. ὁ δημότης Δεκελειεύς Steph. Δεκελειῆς apud Lysiam. Insc. Athen. quae Dullianam antiquitate exsuperat, ΔΕΚΕΛΕΥΣ. Wheler. 369. Δεκελειῆς Harpocrat. p. 118. v. Spon. de pagis Atticis. Demosth. adv. Androt. 420. Δεκελειοῦ πολέμου. et sic Isocrates p. 243. WASS.

Ὑπ' αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις] Mss. et Vett. Ed. ἐπ' αὐτοῖς. male. Noster alibi hanc in rem adhibet ὑπὸ, prorsus ut Latini sub armis. WASS. Ὑπ' αὐτοῖς primus edidit Stephanus, fortassis e libro aliquo scripto. Eum sequuti sunt Portus et Hudsonus. Cetera omnia exemplaria, tam scripta, quam edita, habent ἐπ' αὐτοῖς. DUCK.

Ἐνίστ.] Pro ἀνίσταται vel ἀντιστήται. Ita Dnpla dicuntur ἐνοστατικά, pugnae, quae resistant venantibus.

Τ. ποιουμ.] Non sicut usitatum Particip. hoc praesertim sensu, pro σπρωττομένοις.

βόντας τὰ ὄπλα, μὴ ἐπιτρέπειν. ἦσαν δὲ καὶ Ἄνδριοι, καὶ Τήνιοι, καὶ Καρυστίων τριακόσιοι, καὶ Αἰγινήτων τῶν ἐποίκων, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν οἰκῆσοντας, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἤκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὄπλοις, οἷς ταῦτα προείρητο. τούτων δὲ διατεταγμένων οὕτως, ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι, μετὰ Ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος, καὶ οἱ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν μετ' αὐτῶν Ἕλληνες νεανίσκοι (οἷς ἐχρῶντο, εἴ τι που δέοι χειρουργεῖν) ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς, οὔσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐξιέναι, λαβοῦσι τὸν μισθόν. ἔφερον δὲ αὐτοῖς τοῦ ὑπολοίπου χρόνου παντὸς αὐτοῖ, καὶ ἐξιοῦσιν ἐδίδοσαν.

ό. 70. Ὡς δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἢ τε βουλή, οὐδὲν ἀντειπούσα, ὑπεξῆλθε, καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται οὐδὲν ἐνεωτέριζον, ἀλλ' ἠσύχαζον, οἱ δὲ τετρακόσιοι, ἐσελθόντες ἐς τὸ βουλευτήριον, τότε μὲν Πρυτάνεις τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν, καὶ, ὅσα πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐχαῖς καὶ θυσίαις καθιστάμενοι ἐς τὴν ἀρχὴν ἐχρήσαντο. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως, πλὴν τοὺς φεύγοντας οὐ κατήγον, τοῦ Ἀλκιβιάδου ἕνεκα. τὰ δὲ ἄλλα, ἔνεμον κατὰ κράτος τὴν πόλιν. καὶ ἀνδρας τέ τιναις ἀπέκτειναν οὐ πολλοὺς, οἱ ἑδόκουν ἐπιτηδῆεοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι, καὶ ἄλλους ἔδησαν, τοὺς δὲ καὶ μετέστησαν. πρὸς τε Ἄγιν, τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὄντα ἐν τῇ Δεκελείᾳ, ἐπεκρηκυέοντο, λέγοντες διαλλαγῆναι βούλεσθαι, καὶ εἰκὸς εἶναι, αὐτὸν σφίσι, καὶ οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ, μᾶλλον ζυγχωρεῖν.

Λαβόντας] Pro λαβοῦσι nempe ad εἶρητο — τῇ ξυνωμοσίᾳ, i. e. τοῖς ξυνωμόταις. Atc. extr. λαβοῦσι τ. μισθ. ad εἶπον αὐτοῖς.

Τήνιοι] Vid. Holstenium ad Stephanum. Insula haec olim *Hydrusa*, Ophiusa. Demosthenes adv. Polyclem 707. Τῆνος καταλυφθεῖσα ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Numus apud Motraye THNION. Meminit et Philostratus Heroic. VIII. Etiam Athenæus p. 43. 379. Schol. Aristoph. Plat. v. 718. Harpocrat. p. 331. Aristot. de Mirab. 123. Ecliticium fuisse Episcopum Teniorum circa A. Chr. CCCLXXXIII. ex Conciliis patet. Et in Notit. Episc. ό Τήνου bis memoratur. Oppidum et agrum e Selimis ducibus ferro flammisque vastatum, scribit Leunclavius in Annalique Turc. supplemento. Describit Tournefort I. 296. WASS.

ἤκοντες] Pro ἦσαντες (inusitato), ἀφικνέμενοι, ἐπιλυθότες. Præterito enim caret verb. ἦκειν. Alibi Noster, νεωστὶ βασιλεύον.

VOL. III.

Ἕλληνες] Abest Cl. Gr. Noster ideo forte addit, quia Scythæ fere erant servi publici. W.

ἠσύχαζον, non punctum; pertinet enim ad anteced. et cum reliquis pendet ab ὡς.

Οἱ δὲ τετρακόσιοι] Recte Codd. in quibus ante hæc verba στιγμαὴν τελεῖαν esse adnotat Hudsonus. Sic etiam in Gr. et Bas. Hoc quoque videtur mutasse Stephanus, in cuius Ed. secunda distinctio minima est. DUCK.

Ἐσελθόντες] Marg. ἐπελθόντες. male. Vide Nos ad VIII. 67. WASS.

Σφ. αὐτ.] Potest intelligi, ἐκ σφ. αὐτ. sed et pro σφίσιν αὐτοῖς, sibi crearunt, qui præesent Collegio *Directorem*.

Ἐς τὴν ἀρχὴν] Cod. Ar. ἐς τὴν μάχην. nullo sensu. WASS.

Ἐνεμον κατὰ κράτος] Id est, δικάζουν. Thomas Magister in νεμῶ. DUCK.

Ξυγχωρεῖν] Accessurum, obsculturum, sese adjuncturum.

M

οά. 71. Ὁ δὲ, νομίζων τὴν πόλιν οὐχ ἡσυχάζειν, οὐδὲ εὐ-
 ζῆς οὕτω τὸν δῆμον τὴν παλαιὰν ἑλευθερίαν παραδώσειν· εἴτε
 στρατιὰν πολλὴν ἴδοι σφῶν, οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, οὐδὲ ἐν τῷ πα-
 ρόντι πάνυ πιστεύων μὴ οὐκέτι ταραττεσθαι αὐτούς, τοῖς μὲν
 ἀπὸ τῶν τετρακοσίων ἐλθούσιν οὐδὲν ξυμβατικὸν ἀπεκρίνατο,
 προσμεταπεμφάμενος δὲ ἐκ Πελοποννήσου στρατιὰν πολλήν,
 οὐ πολλῶ ὕστερον καὶ αὐτὸς τῇ ἐκ τῆς Δεκελείας φρουρᾷ μετὰ
 τῶν ἐλθόντων κατέβη πρὸς αὐτὰ τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων·
 ἐλπίσας ἢ ταραχθέντας αὐτούς μᾶλλον ἂν χειρωθῆναι σφί-
 σιν, ἢ βούλονται, ἢ καὶ αὐτοβοεῖ ἂν, διὰ τὸν ἔνδοξεν τε καὶ
 ἕξωθεν κατὰ τὸ εἶκος γενησόμενον θόρυβον· τῶν γὰρ μακρῶν
 τειχῶν, διὰ τὴν κατ' αὐτὰ ἔρημίαν, λήψεως οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν.
 ὡς δὲ προσέμιξέ τε ἐγγύς, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἔνδοξεν
 οὐδ' ὀπωστιοῦν ἐκίνησαν, τοὺς δὲ ἰππέας ἐκπέμφσαντες, καὶ
 μέρος τι τῶν ὀπλιτῶν καὶ ψιλῶν καὶ τοξοτῶν, ἀνδρας κατέ-
 βαλον αὐτῶν, διὰ τὸ ἐγγύς προσελθεῖν, καὶ ὀπλων τινῶν καὶ
 νεκρῶν ἐκράτησαν, οὕτω δὲ γνοὺς, ἀπήγαγε πάλιν τὴν στρα-
 τιάν. καὶ αὐτὸς μὲν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ χώραν ἐν τῇ Δε-
 κελίᾳ ἔμενον· τοὺς δ' ἐπελθόντας, ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐν τῇ
 γῆ μείναντας ἀπέπεμφαν ἐπ' οἴκου. μετὰ δὲ τοῦτο, παρά τε
 τὸν Ἄγιον ἔπρεσβεύοντο οἱ τετρακόσιοι οὐδὲν ἤσπον, καὶ, ἐκείνου
 μᾶλλον ἢδη προσδεχομένου καὶ παραινοῦντος, ἐκπέμπουσι καὶ

Εἶθ. οὕτω] Alibi quoque subjicere οὕτω
 solet Noster Adverbio vel Adjectivo; ut
 χαλεπὸν οὕτω πρᾶγμα, pro, οὕτω χαλ. Lati-
 nis non ita licet. Horat. tamen, serm. 1. 5.
 69. gracili sic, tamque pusillo; sed metro
 nimirum datum.

Οὐδὲ — μὴ οὐκέτι] En tres infitandi par-
 ticulas cumulat!

Πάνυ πιστεύων] Πάνυ τοι πιστεύων Cod.
 Ar. Et, sic legendum, puto, ob tres voces
 similiter incipientes. Noster nullibi hoc
 modo πινίξει. WASS. Non deterior videtur
 esse scriptura aliorum Codd. πάνυ τι, quo et
 Thucydides, et omnes alii plurimum utuntur.
 T: facile intercidere potuit, quod iidem
 in eo sunt ductus literarum, qui in solo Π.
 Add. Stephanum ad Scripta al. de Dialect.
 Att. pag. 74. et 81. Duck.

Ταραττεσθαι] Pro Fut. ταραχθήσεσθαι
 et propter πιστεύων, i. e. ἐλπίζων, et propter
 οὐκέτι maxime.

Οὐδ. ξυμβατ.] Verteris: nil sane pacati,
 haud benigne, respondit. Quippe et hostes

erant tum; et, quod fecit deinde Agis, hos-
 tiliter fecit in universos.

Προσμεταπ.] Πεζῶ hic sign. *praeter eum*,
 quem jam haberet, exercitum; aut, *ad se*.

Τῇ ἐκ τ. Δεκ. φρ. — κατέβη] Primo σὺν
 omissum ante τῇ, ut Lat. *omni exercitu venit*,
totā classe profectus; int. *eum*; deinde, ἐκ
 τ. Δεκ. more 'Nostri, et pro latiori; (σὺν)
 τῇ ἐν τῇ Δεκ. φρουρᾷ κατέβη ἐκ τῆς Δεκελείας.

Κ. αὐτοεῖ] Scil. αἰρηθῆναι, ἀλῶναι quod
 repet. ex χειρωθῆναι, ut alio sensu (per
 Dilogiam), cognato tamen, nam prius sign.
 subigi, cogi, hic sign. *erpuignari*.

Τῶν γὰρ μακρ. τ.] Quid, si γοῦν pro γὰρ
 scripsit Thuc. certe quidem, utique (*doch*
gewik, wenigstens?) Melius certe cohaereat
 oratio, quam per γὰρ. Neque enim, si muros
 occupasset, urbem ipsam statim et totam
 teneret; et, si muri occupati rem confice-
 rent, frustra et otiose hoc adderetur.

Ἀνδρας κατέβαλον αὐτῶν] Ellipsis τοῦ τιῶς,
 de qua vid. ad VII. 43. Duck. Scil. ἐξ αὐ-
 τῶν aut ἀνδρας sign. *τιῶς*.

ἐς τὴν Λακεδαίμονα περὶ ξυμβάσεως πρέσβεις, βουλόμενοι διαλλαγῆναι.

οβ'. 72. Πέμπουσι δὲ καὶ ἐς τὴν Σάμον δέκα ἀνδρας, παρμυθησομένους τὸ στρατόπεδον, καὶ διδάξοντας, ὡς οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως καὶ τῶν πολιτῶν ἢ ὀλιγαρχία κατέστη, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ξυμπάντων πραγμάτων· πεντακισχίλιοί τε ὅτι εἶεν, καὶ οὐ τετρακόσιοι μόνον, οἱ πράσσοντες· καί τοι οὐ πρόποτε Ἀθηναίους, διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν, ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλευσοντας, ἐν ᾧ πεντακισχίλιους ξυνελθεῖν. καὶ τᾶλλα ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν, ἀπέπεμψαν εὐθύς μετὰ τὴν αὐτῶν μετάστασιν, δείσαντες, μὴ, ὅπερ ἐγένετο, ναυτικὸς ὄχλος οὔτε αὐτὸς μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ ἐθέλη, σφᾶς τε μὴ, ἐκεῖθεν ἀρξαμένου τοῦ κακοῦ, μεταστήσωσιν.

ογ'. 73. Ἐν γὰρ τῇ Σάμῳ ἐνεωτερίζετο ἤδη τὰ περὶ τὴν ὀλιγαρχίαν· καὶ ξυνέβη τοιαύδε γενέσθαι ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, ὅνπερ οἱ τετρακόσιοι ξυνίσταντο. οἱ γὰρ τότε τῶν Σαμίων ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς, καὶ ὄντες δῆμος, μεταβαλλόμενοι αὐθις, καὶ πεισθέντες ὑπὸ τε τοῦ Πεισάνδρου, ὅτε ἦλθε, καὶ

τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν] Vett. Edd. cum uno alteroque Mss. quidem ὑπερορίαν· sed recte Stephanus dedit ὑπερόριον, quod et plerique Mss. habent. Apollodoros II. 7. 4. Ἀθῆναι δὲ ἔδωκε Ναυπλίῳ ὑπερόριον ἀπεμπαλωσάσαι. DUCK.

Ἐς οὐδ. πρ. — ἐλθ.] Hoc si sign. ad rem consultandam convenisse: non bene additur: ut quinque mille convenirent; Pleonasmus fuerit, hic satis languidus: Melius Schol. ἐν μεγ. οὕτω πρ. γεγεν. in tam ardua caussa ac necessitate (occupatos) fuisse; Vel, ut ego interprete (πρᾶγμα pro πράγμασι), in tantam curam et trepidationem venisse; in solche Berlegenheit kommen. Nec vero, εἰς πρᾶγμα ἐλθεῖν, significare potest, ad rem deliberandam convenire. Præterea, οὐ πρόπ. ἐλθεῖν, malim pæne de Futuro interpretari, pro ἐλεύσεσθαι, vel ἂν intellectu; nunquam eo trepidationis venturus. Nec tamen in hoc assevero. Illud autem hinc patet, quo supra utebamur ad c. 67. non omnem populum convenisse, verum evocatos tantum.

Ἐπιστείλ.] Pro ἐντεταλμένοι, coram, ore ac voce. Quippe de literis et scripto adhibetur verbum ἐπιστέλλειν.

Ἀπέπεμψαν εὐθύς] Car. et Cass. ἀπέπεμψαν αὐτοῖς εὐθύς. Et rursus Cap. 74. καὶ

καταπλευσάντων αὐτῶν. εἰδέως, ubi alii Mss. ignorant εὐδέως. Non est in proclivi, discernere, utrum hæc a Thucydide profecta sint, an librariis debeantur. Sed tamen magis in illud inclino. Nam facile fieri potuit, ut scriba, qui hæc alio dictante excipiebat, propter similitudinem soni utriusque vocis alteram earum omitteret. Pro μετάστασιν cum Marg. et Cass. malim κατάστασιν. D. Ναυτ. ὄχλ.] Si Thuc. ipse omisit Artic. ὄ, quem nulla Var. Lect. suggerit, non sign. omnem turbam nauticam, sed aliquam, vel partem universorum: ein Haufe des Schiffsvolks, non dat Schiffsp.

Οἱ γὰρ τότε τῶν Σαμίων ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς] Primum videbatur aliquid vitii esse in voce τότε: nam ἐπανάστασις illa anno superiore acciderat. Sed, quia Thucydides sæpe implicita ac disjecta structura orationis utitur, deinde putavi, τότε non cum ἐπαναστάντες, sed cum sequentibus, ὄντες δῆμος, μεταβαλλόμενοι, et πεισθέντες, jungendum esse. DUCK.

Καὶ πεισθ.] Καὶ aut sign. ἄτε δὲ, ut, quippe nimirum; aut int. προσέτι. insuper (überdies); nempe, et sua sponte μεταβαλλόμενοι in aliam sententiam versi, et præterea ultro, (noch darzu) instigante Pisandro.

τῶν ἐν τῇ Σάμῳ ξυνεστῶτων Ἀθηναίων, ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους ξυνωμόται, καὶ ἔμελλον τοῖς ἄλλοις, ὡς δήμῳ ὄντι, ἐπιθήσεσθαι. καὶ Ὑπέρβολόν τε τινα τῶν Ἀθηναίων, μοχθηρὸν ἀνδρωποῦν, ὡστρακισμένον οὐ διὰ δυνάμεως καὶ ἀξιώματος φόβον, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν, καὶ αἰσχύνῃν τῆς πόλεως, ἀποκτείνουσι, μετὰ Χαρμίνου τε, ἐνὸς τῶν στρατηγῶν, καὶ τινῶν τῶν παρὰ σφίσιν Ἀθηναίων, πίστιν δίδόντες αὐτοῖς. καὶ ἄλλα μετ' αὐτῶν τοιαῦτα ξυνέπραξαν. τοῖς τε πλείοσιν ὠρμηντο ἐπιτίθεσθαι. οἱ δὲ, αἰσθόμενοι, τῶν τε στρατηγῶν Λέοντι καὶ Διομέδοντι (οὔτοι γὰρ οὐχ ἐκόντες, διὰ τὸ τιμᾶσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου, ἔφερον τὴν ὀλιγαρχίαν,) τὸ μέλλον σημαίνουσι, καὶ Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ, τῷ μὲν, τριηραρχοῦντι, τῷ δὲ, ὄπλιτεύοντι, καὶ ἄλλοις, οἱ ἔδοκουν αἰεὶ μάλιστα ἐναντιοῦσθαι τοῖς ξυνεστῶσι· καὶ οὐκ ἠξίου περιιδεῖν αὐτοὺς σφᾶς τε διαφθάρεσθαι, καὶ Σάμον, Ἀθηναίοις ἀλλοτριωθεῖσαν, δι' ἣν μόνον μέχρι νῦν ἡ ἀρχὴ αὐτοῖς ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν. οἱ δὲ, ἀκούσαντες, τῶν στρατιωτῶν ἕνα ἕκαστον μετήεσαν, μὴ ἐπιτρέπειν, καὶ οὐκ ἠκίστα τοὺς Παράλους, ἀνδρας Ἀθηναίους τε καὶ ἑλευθέρους

Ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους] Si hæc usque ad καὶ Ὑπέρβολόν τε τινα per parenthesis interposita accipiamus: prior conjectura Palmerii non improbabilis quidem, sed tamen non plane necessaria est. Nam καὶ interdum vim participii, vel pronominis relativi habet. Thucydides IV. 67. Ἐν δούγματι ἐκαθέζοντο ὅθεν ἐπλήθυνον τὰ τεύχη, καὶ ἀπέιχεν οὐ πολλὸν, προ ὃ ἀπέιχεν vel ἀπέχοντι. Apollodorus I. 4. 1. Ἡ δὲ τοὺς παῖδας ἐπωκαλεῖται, καὶ κατατοξέουσιν αὐτόν. Aristænetus L. Epist. 5. Θεὸς τις εὐμενὴς εἰς κοινὴν σωτηρίαν φιλανδρώσῳ ἀπέσταλκε ταύτην, καὶ ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδραμοῦσα· ubi sine causa Mercerum, puto, emendare ἢ ἀμφοτέρους. Eiusdem generis est, quod Beza ad Actor. Apost. VI. 6. e Plutarcho de Solertia animal. pag. 1791. Ed. Steph. adfert: Κουρεύς τις θαυμαστὸν τὸ χρῆμα πολυφάνου καὶ πολυφθόγγου κίττιος ἔτερεφε, καὶ ἀνδρώπου ῥήματα καὶ θηρίους φθόγγους ἀνταπεδίδου. Quod si hæc tantum, ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους ξυνωμόται, in parenthesis dicta quis putet; non minus retineri potest καὶ, ita tamen, ut distinctio maxima post ἐπιθήσεσθαι tollatur, et oratio ita procedat: μεταβαλλόμενοι αὐθις, καὶ πεισθέντες, καὶ ἔμελλον ἐπιθήσεσθαι, καὶ Ὑπέρβολον — ἀποκτείνουσι. Duck.

Ὑπέρβολον] Χρέμιδος υἱός, ἀδελφὸς δὲ Χάρωνος, λυχνοπάλης. De morte ejus et sepultura vide Schol. Aristoph. ad Eir. v. 680. Har-

procrat. Plutarchum vit. Impp. p. 196. 222. Schol. Luciani p. 4. Wass. Add. Perizonium ad Æliam. XII. Var. Histor. 43. D. Ὠστρακισμένον] Laudat Thomas Magister in ὄστρακίζομαι ubi perperam editur, ἐν τῇ ἑκτῇ. Duck.

Μετὰ Χαρμίνου] Valla verterat, una cum Charmino; quod ambigue dici, adnotat Stephanus. Recte Portus. Μετὰ τῶνος fieri dicuntur, quæ alicujus voluntate, auxilio, et consilio fiunt. Thucydides III. 66. Οὐ μετὰ τοῦ πλήθους ἡμῶν εἰσελθόντες. V. 29. Μὴ μετὰ Ἀθηναίων σφᾶς βούλωνται Λακεδαιμόνιοι δουλώσασθαι. Ibid. 82. Ὅπως, ἢν τῆς γῆς εἰργασται, ἢ κατὰ θάλασσαν σφᾶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγαγῆ τῶν ἐπιτηδείων ὠφελῆ. Sic VI. 28. et 79. Duck.

Μετ' αὐτ. — ξυνέπραξ.] Aut ξὺν redundat, aut μετὰ poterat, αὐτοῖς ξυνέπραξ, aut μετ' αὐτ. ἐπραξαν.

Μέχρι νῦν] Hæc superfluit, et explicandi gratia addita videntur ad ἐς τοῦτο. Firms hanc conjecturam Scholiasta. WASS.

Μετήεσ.] Ad h. l. fortasse referenda Hesych. glossa: μετήεσαν, ἰκέτευσαν. Abr. Facilius crediderim, si μετήεσαν apud Hes. sit, non μετήεσ. Dialectum enim et scripturam locorum servat Hesych. Ἡσι περὶ οἰστικέισαν Thuc. c. 75. init. at non hic. Sed alia loca attulit Abr.

Τοὺς Παράλους] Non ignota est Πάραλος,

πάντας ἐν τῇ νηὶ πλέοντας, καὶ αἰεὶ δῆποτε ὀλιγαρχία, καὶ μὴ παρούση, ἐπικειμένους· ὁ, τε Λέων καὶ ὁ Διομέδων αὐτοῖς ναῦς τινὰς, ὅπως ποι πλείειν, κατέλειπον φύλακας. ὥστε, ἐπειδὴ αὐτοῖς ἐπετίθεντο οἱ τριακόσιοι, βοηθησάντων πάντων τούτων, μάλιστα δὲ τῶν Παράλων, περιεγένοντο οἱ τῶν Σαμίων πλείονες. καὶ τριάκοντα μὲν τινὰς ἀπέκτειναν τῶν τριακοσίων, τρεῖς δὲ τοὺς αἰτιωτάτους φυγῆ ἔζημίωσαν· τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνησι-κακοῦντες, δημοκρατούμενοι τολοιπὸν ζυνεπολίτευον.

οδ'. 74. Τὴν δὲ Πάραλον ναῦν, καὶ Χαιρέαν ἐπ' αὐτῆς, τὸν Ἀρχεστράτου, ἄνδρα Ἀθηναῖον, γενόμενον ἐς τὴν μετάστασιν πρόθυμον, ἀποπέμπουσιν οἱ τε Σάμιοι καὶ οἱ στρατιῶται κατὰ τάχος ἐς τὰς Ἀθήνας, ἀγγελοῦντα τὰ γεγενημένα· οὐ γὰρ ἤδεσαν πῶς τοὺς τετρακοσίους ἄρχοντας, καὶ καταπλευσάντων αὐτῶν, τῶν μὲν Παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι, δύο ἢ τρεῖς, ἔδωσαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάζσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὐβοίαν. ὁ δὲ Χαιρέας εὐθύς, διαλαθὼν πως, ὡς εἶδε τὰ παρόντα, πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἐλθὼν, ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μείζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιούσι, καὶ ἀντειπεῖν ἔστιν οὐδὲν πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν πολιτείαν, καὶ ὅτι αὐτῶν καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ὑβρίζονται, καὶ διανοοῦνται, ὅποσοι τε ἐν Σάμῳ στρατεύονται μὴ

triremis Atheni nsium; mentio ejus passim occurrit. Nominis origo diverse traditur ab Hesychio, Harpocrat. Suida. Hujus autem triremis vectores Πάραλοι dicebantur, ut tradunt *Iidem*. Nominisquam etiam Παράλιται nuncupabantur. Vide Meursii Attic. Lect. l. 2. c. 7. HUDS.

Ὅπως ποι πλείειν] Ita leg. prorsus, non ὅπως ἐπιπλ. Quid enim sit ἐπιπλεῖν, simpliciter, non addito, quo navigarent? Nec vero loci notio, in ἐπι, congruerit temporis notioni, in ὅπως.

Αἰτιωτ.] Non spernenda Lect. C. Msqu. ἐναντιωτάτου: nisi, quod aliis libris non jvatur; et vero interpretamentum haberi hoc possit τοῦ αἰτιωτ. nam αἰτιαί hic erant, qui essent ἐναντία Democratiae. Sed, quod Oligarchia dii ecto hic memoratur, ejus nimirum αἰτίας puniebant; quippe et aliorum criminum et facinororum reos, quam adversandi democratiae, quam non impedissent modo, sed plane sustulissent.

Ἀγγελοῦντα] Recte in quibusdam Mss.

ἀπαγγελοῦντα. Vid. Indicem. WASS.

Φρουρεῖν] Pro φρουρὰν ποιεῖσθαι ut stationem agerent.

Εὐθύς, διαλ.] Ita interpunxi, ut comma post εὐθύς segregaret hoc vocab. a verbo διαλαθὼν, cui nullo modo esset aptum, sed referendum ad ἐλθὼν et ἀγγέλλει.

Διαλαθὼν] Non redundat διὰ, verum duo, opinor, innuit: 1) penitus eum latuisse, omnes ad extremum fefellisse; 2) evasisse feliciter, et quo tenderet, plane pervenisse.

Ἐπὶ τὸ μ. π. δειν.] Livio quoque frequens, et Tacito, in majus vulgare, augere, accipere; Tacito etiam (in maj.) credere. Majus, int. vero, quod additur quoque interdum; in majus, i. e. quod esset (ita), ut esset, fieret majus vero. Ceterum notio illa augendi, intendendi, jam inesse videtur verbo δεινώσας.

Τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων] Non adspernanda mihi videtur lectio Marg. τῶν Ἀθηναίων et propemodum credo, librios pro eo substituisse Ἀθηναίων, quod id magis, putabant, convenire cum ζημιούσι, et διανοοῦνται. DUCK.

ὄντες τῆς σφετέρως γνώμης, τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἴρξαι, ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούσωσι, τεθνήκωσι· καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν·

οἷ. 75. Οἱ δ', ἀκούοντες, ἐπὶ τοὺς τὴν ὀλιγαρχίαν μάλιστα ποιήσαντας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τοὺς μετασχόντας τὸ μὲν πρῶτον ἄρρησαν βάλλιν· ἔπειτα μέντοι, ὑπὸ τῶν διὰ μέσου κωλυθέντες, καὶ διδαχθέντες, μὴ, τῶν πολεμίων ἀντιπρώρων ἐγγὺς ἐφορμούντων, ἀπολέσωσι τὰ πράγματα, ἐπαύσαντο. μετὰ δὲ τοῦτο, λαμπρῶς ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενοι καταστήσαι τὰ ἐν τῇ Σάμῳ ὅ, τε Θρασύβουλος ὁ τοῦ Λύκου καὶ Θράσυλλος (οὗτοι γὰρ μάλιστα προειστήκεισαν τῆς μεταβολῆς), ἔρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὄρκους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ἢ μὴν δημοκρατήσεσθαι τε καὶ ὁμονοήσῃν, καὶ τὸν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους πόλεμον προθύμως διοίσειν, καὶ τοῖς τετρακοσίοις πολέμοιό τε ἔσεσθαι, καὶ οὐδὲν ἐπικηρυκεύεσθαι. Ξυνώμνυσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὄρκον οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ· καὶ τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κινδύνων Ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις, νομίζοντες, οὔτε ἐκείνοις ἀποστροφὴν σωτηρίας, οὔτε σφίσι εἶναι, ἀλλ', ἕωυ τε οἱ τετρα-

Τεθνήκωσι·] Vid. Thom. Magistrum in τεθνήξεται. WASS. Ostendit ibi Thomas, Platonem in Gorgia, et Libaniam in futuro activo dicere τεθνήξει, morietur; sed hoc improbari a Luciano in Solœciste. Grævius ad Lucianum pag. 747. adnotat, in Platonis exemplaribus editis legi τεθνήξεται et Henr. Stephano propter reprehensionem Luciani suspectum est, quod adfertur ex Aristophanis Acharnens. v. 324. ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε. Non negari potest, insolentiora esse hæc futura activa; neque tamen ob eam causam vel in aliis Scriptoribus, vel in Thucydide, quidquam contra consensum plerorumque Msstorum mutare ausim. Nam τεθνήκω præsens eadem ratione a perfecto τέθνηκα fieri potuit, qua πεφύκω, πεφύγω, πεπλήγω, et alia hujusmodi, a perfectis e sententia Grammaticorum formata sunt. Luciani auctoritas autem ideo aliquanto minus ponderis habet, quod non raro tamquam solœcea reprehendit ea, quibus non modo probatissimos Scriptores Græcos, sed etiam ipsum usum esse, constat. Thomas Magister in ei locum hunc Thucydidis ita laudat: ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήκωσι. Ita fortassis mutavit, quum in suo exemplari invenisset τεθνήξονται, quod, e ca-

none Grammatico, sciebat, subjunctivos futuris carere. Sed parum memor præcepti sui in ἵνα πάντων ἀμαθίς, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἔδω, ἢ ἄν, ἢ ἔταν τιθεῖται. In margine Cod. Gr. hic ad τεθνήκωσι adnotatum erat, ἀντὶ τοῦ τεθνήξονται. Τεθνήκωσι etiam Scholiastes agnoscit. DUCK.

Βάλλιν·] Int. lapidibus.

Διδαχθ. μὴ — ἀπολέσ.] Haud congrue dictum: edocti, ne perderent omnia. Diceret aut, διδαχθ. edocti (da ihnen vorgestellt wurde) ἀπολέσειν τὰ πράγμα. fore, ut perderent omnia; aut certe: διδ. μὴ ἀπολέσαι τὰ πρ. moniti, non perdere omnia, aut intell. διδ. περὶ τοῦ παντός, de te omni, summa, vel περὶ τοῦ πράγματος, quomodo sese res haberet, (eo consilio, ἵνα, ἔπως) ne forte perderent omnia.

Οὐδὲν ἐπικ.] i. e. κατ' οὐδὲν, εἰς, πρὸς οὐδ.

Ἀποστρ. σωτηρ.] Refugium verlit Port. Nescio, an hoc significare possit ἀποστροφῆ. Verterim, simpliciter plane, reditum vel salutis, vel ad salutem; aut ἀποστρ. sign. ἀποτροπῆν, qs. aversionem, ἀπαλλαγὴν, liberationem, remedium, σωτηρίας, ad salutem; ut liberarentur ab istis malis, et salutem reciperent.

κόσιοι κρατήσωσιν, ἄν τε οἱ ἐκ Μιλήτου πολέμιοι, διάφθαρήσονται.

οστ'. 76. Ἐς φιλονεικίαν τε καθέστασαν τὸν χρόνον τοῦτον, οἱ μὲν, τὴν πόλιν ἀναγκάζοντες δημοκρατεῖσθαι, οἱ δὲ, τὸ στρατόπεδον ὀλιγαρχεῖσθαι. ἐποίησαν δὲ καὶ ἐκκλησίαν εὐθύς οἱ στρατιῶται, ἐν ἣ τούτους προτέρους στρατηγούς, καὶ εἴ τινα τῶν τριηράρχων ὑπώπτευον, ἔπαυσαν, ἄλλους δὲ ἀνδείλοντο καὶ τριηράρχους καὶ στρατηγούς, ὧν Θρασύβουλος τε καὶ Θράσυλλος ὑπῆρχον· καὶ παραίνεσεις ἄλλας τε ἐποιούντο ἐν σφίσιν ἀνιστάμενοι καὶ, ὡς οὐ δεῖ ἀθυμεῖν, ὅτι ἡ πόλις αὐτῶν ἀφέστηκε· τούτους γὰρ ἐλάσσους ἀπὸ σφῶν, τῶν πλεόνων καὶ ἐς πάντα ποριμωτέρων, μεδιστάναι. ἐχόντων γὰρ σφῶν τὸ πᾶν

Οἱ ἐκ Μιλ.] i. e. οἱ ἐν Μιλήτῳ (ὄντες) nempe ἐπελθόντες ἐκ Μιλήτου.

Ἐπ. δὲ καὶ ἐκκλησ.] Primo καὶ abest Msq. (sed nimirum soli;) et sane redundare videtur; sed sign. etiam, ultra, i. e. justam, sine ordentliche, ausdrückliche, förmliche Bersammlung, consulto et ex instituto convocata; nempe prater ea, ac de iis, quae promiscue ipsis essent proposita. Et vero per Synchronis acceperis καὶ, referendum ad στρατιῶται· milites quoque, et ipsi, habuere super ea re concionem. Nec minus retuleris ad inferius καὶ· καὶ παραίνεσεις ἄλλας ἐποιούντο· et concionem instituerunt, in qua plura mutarent; et (praeterea) varie sese mutuo sunt hortati. Quo fiat, ut non redundet καὶ· quod qui omisit, non viderit, quo referret. Sed, alterum obs. ἐκκλ. ἐποίησαν, pro ἐποίησαντο, quod et assolet in hac formula, et est infra: παραίνεσεις ἄλλας ἐποιούντο.

Ἐπαυσ.] Int. (ἀπὸ) τῆς ἀρχῆς, vel ἀρχοντας. Ἀνδείλοντο] Perperam quidam scripti ἀνείλοντο. WASS. Pro illis, hic non redundat ἀντί. Suffecerunt an sat recte hic verterit Port. nescio, ubi non tantisper, interim creati sint, neque ad tempus, qui superioribus vere essent subfecti; subrogarunt rectius diceret.

Θράσυλλος] Θράσυλλος passim Cl. quomodo Xenophon p. 432. 442. et alibi. Cum vulgatis faciunt Polyænus I. 47. et Plutarchus de Gloria Athen. 345. et in Alcib. 207. WASS.

Ἐν σφίσιν ἀνιστάμενοι] Mss. et Edd. vett. ἐν σφίσιν αὐτοῖς. Noster bis infra σφίσιν sine αὐτοῖς. WASS. Αὐτοῖς primum in Stephani Ed. 2. omissum est: quam ob causam, non adparet. Ἀνιστάμενοι Stephanus vertit prodeuntes, Acacius, congregati; quasi putasset, συνιστάμενοι legendum esse, DUCK. Primo ἐν σφίσιν libere retuleris vel ad (παραιν.)

ἐποιούντο, vel ad ἀνιστάμενοι· illud prætulimus. ἀνιστάμενοι deinde sign. justas orationes a stantibus in concione illa, aut aliis circumstantibus; ut notum ex illo Homeri: "Τοῖσι δ' ἀνέστη." ἐν σφίσιν denique est, ut c. 77. inquit. inter se, mutuo alius ad alium. καὶ autem ad ὡς οὐ δεῖ ἀθυμεῖν, refertur ad ἄλλας. (παραιν.) cum alia inter se protulere, tum etiam, inter alia, præcipue, maxime, quæ sequuntur. Unde et comma post καὶ posuī; intell. ἔλεγον.

Ἡ πόλις — — μεδιστ.] Primo πόλις esse hic non potest Atheniensium; neque enim a Samiis hæc descriverat, sed Samii ab illa; Nec vero congruerit hoc verbo μεδιστάναι, quod sit amovisse a se, segregasse, qs. secrevisse. Sed tunc (si Athenarum sit πόλις;) leg. cum pluribus Codd. μεδεστάναι· et tamen res non patiat, Atheniensibus tribui defectionem a Samiis, ubi principes essent Athenienses. Quare sic intelligam: non ægre ferendum, quod ipsi (Samii) defecissent, i. e. coacti per conversionem rerum fuissent, relinquere Atheniensium societatem; quippe quo nil aliud, nisi infirmiores a semet potentioribus amovissent, momentum haud facturos, ipsi nil perdituri. Quodsi Athenas utique intellexeris πόλιν, eo maxime, quod non videantur Samii dici posse ἀθυμεῖν, animum abjicere, propter id, quod sponte ipsi fecissent (quidni tamen, ex pœnitentia et metu commissi?) μεδεστάναι utique sit legendum. Sed nimirum, ut dixi, concoquere ego non possum, Athenienses dici a Samiis descivisse.

Ποριμωτέρων] Stephanus in Thes. scribit, hoc ita videri accipiendum, ut in Æschyli Prometh. v. 904. ubi Scholiastes πόριμος exponit πόντος διόδου, transitum aperiens, viam faciens. Hic interpretatur, quibus major facultas comparandi omnia, quibus opus foret,

ναυτικόν, τὰς ἄλλας πόλεις, ὧν ἄρχουσιν, ἀναγκάσειν τὰ χρήματα ὁμοίως δίδουσι, καὶ, εἰ ἐκεῖθεν ὄρημντο. πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον, οὐκ ἄσθενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε, τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπολέμησεν, ἀφελῆσθαι, τοὺς τε πολεμίους ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἀμύνεσθαι, οὐπερ καὶ πρότερον. καὶ δυνατώτεροι εἶναι σφείς, ἔχοντες τὰς ναῦς, πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ δι' ἑαυτοὺς τε ἐν τῇ Σάμῳ προσκαθημένους, καὶ πρότερον αὐτοὺς κρατεῖν τοῦ ἐς τὸν Πειραιᾶ ἔσπου, καὶ νῦν ἐς τοσοῦτο καταστήσονται, μὴ βουλόμενοι σφίσι πάλιν τὴν πολιτείαν ἀποδοῦναι, ὥστε αὐτοὶ καὶ δυνατώτεροι εἶναι εἶργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης, ἢ ὑπ' ἐκείνων εἶργεσθαι. βραχὺ τέ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ὃ πρὸς τὸ περιγιγνεσθαι τῶν πολεμίων ἢ πόλιν σφίσι χρήσιμος ἦν· καὶ οὐδὲν ἀπολωλεκέναι, οἳ γε μήτε ἀργύριον ἔτι εἶχον πέμπειν, ἀλλ' αὐτοῖς ἐπορίζοντο οἱ στρατιῶται, μήτε βούλευμα χρηστὸν, οὐπερ ἕνεκα πόλιν στρατοπέδων κρατεῖ. ἀλλὰ καὶ

suppetret. Ita potius accipiendum esse, suadent ea, quæ deinde de pecunia, commatibus, et usu maris dicuntur. Ἐμπορωτέρων in Cod. Cass. puto, esse glossam e margine eis τὸ κείμενον inlatam. DUCK. Hesych. πόριμος, εὐπόριστος, πορευτός. passive ergo; ut pleraque sane, πλάγιμος, βελάγιμος, χρήσιμος, alia; sed et contra, μάχιμος (μαχίσιμος,) φρόνιμος, ἀφέλιμος, quin et ἀνσίμος, promptus ad perficiendum, strenuus; nec non θαλάσιμος γαρήριμος quidem et noscentem et notum sign. quin et εὐπορος et ἄπορος active non minus adhibentur, quam passive. Passive tamen interpretanti, ποριμώτερον, adverb. legendum, quod ad verbum referatur, μεδιστάναι commodius, cum majori εὐπερίᾳ. Illud præferendum, vel propter ἐλάσσ. καὶ, ad πλειόνων.

Ὅμοι. — καὶ εἰ ἐκ.] Καὶ hic est pro ἡ, immo ἐς post ὅμοιος, vel ἴσος, ut S. 14. in. ἴσα καὶ ἰκέται, et 2. 60. extr. ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη· ἐκεῖθεν refer ad Athenienses, Athenas; non minus cogi civitates posse a navibus Samo profectis, quam, si Athenas venerint, duas vires easdem habeant.

Ἡ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε] Διῆλθε τὸ Ἀθηναίων pro varia lectione annotat etiam Scholiastes. minus eleganter. Wass. Vulgatam scripturam confirmat Plutarchus in Vita Periclis p. 305. Πολλὴν ἀδελότητα καὶ μέγαν ἔσχε κίνδυνον ὁ πόλεμος, εἴπερ, ὡς Θουκυδίδης φησὶ, παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίων ἢ πόλιν ἀφελῆσθαι τῆς θαλάττης τὸ κράτος Ἀθηναίων. Sic παρὰ τοσοῦτον ἔθεθ' εἰπὼν dicunt Græci, non διεθεθ'εν. Thucydides VII. 2. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συρα-

κοῦσαι ἦλθον κινδύνου. Lucianus Catapl. p. 425. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν et Pseudomant. p. 781. Παρὰ τοσοῦτον ἔλθὼν ἀποθανεῖν. Sed fortassis δὴ ἦλθε scripsit Thucydides, ut Clar. et Gr. habent; atque inde διῆλθε illud ortum est. DUCK.

Ἦλθε] Sæpius ita Noster; v. Ind. Luciani locus, a Duckero allatus, παρὰ τοσ. ἦλθε διαφυγεῖν, non usquequaque et similiter conformatus, per κακοζήλιαν, opinor; aut intell. ὥστε μὴ διαφ.

Καὶ πρότερον αὐτοὺς κρατεῖν] Interpretatio Scholiastæ, αὐτοὺς ἄδ eos, qui in Samo erant, referentis, a sententia hujus loci aliena est; et res ipsa ostendit, utraque hæc καὶ πρότερον, καὶ νῦν ad eosdem, id est, ad eos, qui Athenis erant, pertinere. Illud obscurius est, quod ab infinito κρατεῖν ad finitum καταστήσονται transit. Sed sæpe etiam alibi negligit convenientiam modorum. VI. 34. Πείθεσθε οὖν, μάλιστα μὲν, ταῦτα τομήσαντες, εἰ δὲ μὴ, ὅτι τάχιστα τὰλλα ἐς τὸν πόλεμον ἐτοιμάξουσιν. Et ibid. Cap. 75. Ἦσαν γὰρ ὑποπτοὶ αὐτοῖς οἱ Καμαρναῖοι, μὴ προθύμως σφίσι μὴτ' ἐπὶ τὴν σφάτην μάχην σέμψαι, ἀ ἐπεμψαν ἐς τε τὸ λοιπὸν, μὴ οὐκίτι βούλωνται ἀμύνειν— προσχωρεῖσι δὲ αὐτοῖς. DUCK.

Βούλ. χρ.] Βουλευμάτι Msq. an leg. βούλευμά τι; Nec illud quidem spernendum: (quod) consilio utile; (foret;) utat minus solitum; neque alii sibi habent.

Πέλις] Infinite et γαμμικῶς, universe, ein Staat, non, der Staat, non hæc vel illa nominatiu, non Atheniensium utique,

ἐν τούτοις τοὺς μὲν ἡμαρτηκέναι, τοὺς πατέριους νόμους καταλύσαντας· αὐτοὺς δὲ σώζειν καὶ ἐκείνους πειράσασθαι προσαναγκάζειν. ὥστε οὐδὲ τούτους, οἵπερ ἂν βουλευοίεν τι χρηστὸν παρὰ σφίσι, χείρους εἶναι. Ἀλκιβιάδην τε, ἣν αὐτῷ ἀδείαν τε καὶ κάθοδον ποιήσωσιν, ἄσμενον τὴν παρὰ βασιλέως ξυμμαχίαν παρέξουσιν. τό, τε μέγιστον, ἣν ἀπάντων σφάλλονται, εἶναι αὐτοῖς, τοσοῦτον ἔχουσι ναυτικόν, πολλὰς τὰς ἀποχωρήσεις, ἐν αἷς καὶ πόλεις καὶ γῆν εὐρήσουσι.

οζ'. 77. Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάσαντες, καὶ παραδασύναντες σφᾶς αὐτούς, καὶ τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο οὐδὲν ἦσσαν. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες εἰς τὴν Σάμον, οἱ δέκα πρεσβευταί, ὡς ταῦτα, ἐν τῇ Δήλῳ ἦδη ὄντες, ἦσαν ἰσχυροὶ.

οή. 78. Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τούτον καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ τῶν Πελοποννησίων ἐν τῷ ναυτικῷ στρατιῶνται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβῶν, ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρους φθείρεται τὰ πράγματα· τοῦ μὲν οὐκ ἐθέλοντος οὔτε πρότερον ναυμαχεῖν, ἕως ἔτι αὐτοῖ τε ἔρρωντο μᾶλλον, καὶ τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων ὀλίγον ἦν, οὔτε νῦν, ὅτε στασιάζειν τε λέγονται, καὶ αἱ

Τοὺς πατέριους νόμους] Plerique scripti patres. Utrouque modo Noster. Vid. Lib. IV. Cap. 118. et Thom. Magistrum. WASS. Lib. IV. Cap. 118. princ. est, κατὰ τοὺς πατέριους νόμους, et paulo post, τοῖς πατέριους νόμοις χράμενοι· ubi quidam Mss. πατέριους, minus recte, si Grammaticis credimus. Aristoteles II. Politicor. 6. κινεῖν τοὺς πατέριους νόμους. Sic fere potius τὸ πάτριον, τὰ πάτρια, mores, instituta majorum, quam πατρίον, et πατρία. DUCK.

Ποιήσωσιν.] i. e. κατεργάσονται, διαπεράξουσι, παρασκευάσωσιν. Ad ἀδειαν nil offendit ποιεῖν· ad κάθοδον durius est, per Zeugma, vel Syllepsin, Diligam certe; neque enim aliena notio ista a verbo ποιεῖν.

Τ. παρὰ βασ. ζ. παρ.] Pro· τὴν τοῦ βασ. ζυμμ. παρ' αὐτοῦ παρέξουσιν· vel, per Synchysin artic. τῆν, pro παρ᾽ ἐξ. τὴν ζυμμ.

Παραδασ.] Nil addit παρὰ simpliciter; non magis hoc quidem, quam in παραπικραίνει, παραζηλοῦν, παραπίθειν, παραδίγειν, aliis.

Καὶ τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο] Non possum probare scripturam librorum, qui habent κατὰ τοῦ πολέμου. Nihil frequentius est Thucydidi, quam articulo neutrius generis cum genitivo substantivi pro quocum-

que alio casu nominis substantivi uti. III. 82. Ἐστασιαζέ τε οὖν τὰ τῶν πόλεων; et ibid. τὰ μέσα τῶν πολιτῶν, pro αἱ πόλεις, et οἱ μέσοι πολῖται. VI. 29. Ἦδη γὰρ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπέπλοιστο. VI. 65. Ἐπεὶ δὲ ἔτοιμα αὐτοῖς καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἦν, adparatus, vel, quæ ad adparatum pertinent. VII. 49. Ἐν ἣ τὰ τῆς ἐμπειρίας χρήσιμα σφῶν ἔσται, id est, ἡ ἐμπειρία. VI. 86. Τὰ δὲ τοῦ πολέμου παρόντα ἦδη, καὶ οὐ μέλλοντα, pro ὁ πόλεμος. Ita et hoc loco: τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο, id est, τὸν πόλεμον. Sed infra Cap. 82. Τὰ τοῦ πολέμου πρῶτον ἔφη πράξειν, τὰ τοῦ πολέμου non tam apte vertatur bellum, quam, quæ ad bellum pertinent. Vide Dionysium Halicarn. περὶ τοῦ Οουκιδίδου χαρακτῆρος cap. XXIX. et Stephanum in Append. ad Scripta al. de Dialect. pag. 178. Hæc ideo monenda duxi, quod vidi, præter Hudsonum esse, quibus hic magis placeret κατὰ τοῦ πολέμου, quam καὶ τὰ τοῦ πολέμου. DUCK. Πρότερον] Gr. male, προδυμότερον. Marg. et Edd. velt. προτιμότερον. inepte. WASS. Cap. 76. καὶ πρότερον, καὶ νῦν. DUCK.

Οὔτε νῦν] Scil. ναυμαχεῖν ἐθέλοντος· quod et Port. recte explevit; respondet superiori: οὔτε πρότερον ἐθέλ. ναμ. V. tamen et mox ad μένοντες.

νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσίν, ἀλλὰ τὰς παρά Τισσαφέρνους Φοινίσσας παῖς μένοντες, ἄλλως ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύειν διατριβῆναι. τὸν δ' αὖ Τισσαφέρην τὰς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζειν, καὶ, τροφήν ὅτι οὐ ξυνεχῶς οὐδ' ἐντελῆ διδούς, κακοῖ τὸ ναυτικόν. οὐκ οὐκ ἔφασαν χρεῖναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ διαναυμαχεῖν. καὶ μάλιστα οἱ Συρακούσιοι εὐῆγον.

Θ'. 79. Αἰσθόμενοι δὲ οἱ ξύμμαχοι καὶ ὁ Ἀστύοχος τὸν Θροῦν, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου, ὥστε διαναυμαχεῖν, ἐπειδὴ καὶ ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἢ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχῇ, ἄραυτες ταῖς ναυσὶ πάσαις, οὖσαις δώδεκα καὶ ἑκατὸν, καὶ τοὺς Μιλησίους πεζῆ κελεύσαντες ἐπὶ τῆς Μυκάλης παριέναι,

Ἐν τῷ αὐτῷ] *Bensammen, in unum contracte; nempe Atheniensium naves.*

Μένοντες] Quo referas Nominativum? Debebat μένοντος, ad Ἀστύοχου et Ἐδέλοντος. Neque infinitivus, κινδυνεύειν, congruit cœptæ orationi; sed itidem scriberetur, ἀλλὰ κινδυνεύοντος διατρ. Sed nimirum ad οὐτε νῆν, non repetendum Ἐδέλοντος, verum Ἐδέλει, immo Ἐδέλουσι, nempe οἱ Πελοποννήσιοι quibus deinde aptum sit μένοντες. Ab eodem verbo, Ἐδέλουσι, pendeat deinde et κινδυνεύειν μένοντες (Astyocho et Peloponnesii) Ἐδέλουσι κινδυνεύειν διατρ. Quid, quod et a διεβῶν pendere possit Infinit. si sit μένοντας tamen, non μένοντες, quod per Antiptoton explices; ut Actoρ. 15. 22. 23. ἐδόξεν — γράψαντες, pro γράψασι, i. e. καὶ ἔγραψαν.—Pari mutatione Participii in Verb. finitum Paullus, Col. 1. 6. τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, — καὶ ἔστι καρποφοροῦμενον, pro, καὶ καρποφοροῦμένου et vs. 26. τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον — νῦν δὲ ἐφανερώθη, p. φανερωθέν. Nec non. 1 Tim. 1. 13. τὴν πρότερον ὄντα — ἀλλ' ἠλέθη, pro ἐλεθθέντα. 2 Cor. 6. 9. ὡς ἀποθνήσκοντες, καὶ ἰδοὺ, ζῶμεν. Apoc. 1. 18. ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρὸς, pro γεώμενος. V. Philol. Th. P. p. 85. extr. lit. γ.)

* Ἄλλως] Potest referri ad μένοντες, mihi tamen aridet ἄλλως ὄνομα, frustra nomen inane, inutile, vanum vocabalum plane, ἀτεχνῶς, nomen vanum, nihil ultra.

* Ὀνομα, καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύειν διατριβῆναι] Hic Valla conjunxit ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύειν, et, quasi κινδυνεύειν pro εἰς τὸ κινδυνεύειν positum esset, vertit nomine, non re, *periculum certaminis subituras; διατριβῆναι autem, tempus terat, interpretatus est.* Et sic etiam Acacius hæc accepit. Verum, si ita veritatem διατριβῆναι, non habebit, unde pendeat, aut pro pertineat nominativus μένοντες. Quapropter mihi Portus, ducente eo Scholiasta, qui διατριβῆναι exponit διαφθαρεῖναι, rectius videtur conjunxisse κινδυνεύειν διατρι-

βῆναι, et ab his præcedentia illa ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον separasse. In quibus, si distinctio post ἔργον ponatur, hæc erit sententia; Peloponnesios clamasse, periculum esse, ne ipsi frustra expectando naves Phœnicum, ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον, οὖσας, (vel ἐχούσας, ut Euripides Or. est. v. 454. "Ὀνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ, ἐχουσιν οἱ φίλοι") i. e. nomen sine re, paulatim adterrentur. Quasi significatione verbo διατριβῆναι infra Cap. 87. utitur: "ἴνα διατριβῆ, ἀπειθῶν, ὡσπερ καὶ διενόθη, τὰ τῶν Πελοποννησίων. Nam. Henr. Stephanus, in Thes. scribens, apud Thucydem lib. 8. legi ναῦς διατριβῆναι pro διαφθαρεῖναι, sine dubio aliud egit, nec recte locum inspexit. Ceterum, structura orationis toto hoc Capite satis implicita est, ita, ut propemodum haberi possit pro exemplo eorum, quæ Dionysius Halicarn. in Thucyde σχολία, καὶ δυσπαρακολούθητα esse, καὶ σχηματισμῶν πλοκάς σαλοκοφανεῖς habere, dicit. Nam primum hæc, οὐκ κινδυνεύειν, quum non alio referri possint, quam ad διεβῶν, quod in princip. Cap. est, ab eo, interpositis illis de Astyocho, longo intervallo separantur; quod orationem non parum obscuram reddidit. Deinde, quum in priore membro posuisset τοῦ μὲν οὐκ Ἐδέλοντος, usitati sermonis ratio, quod bene animadvertit Portus, postulabat, ut itidem in posteriore diceret, τοῦ δ' αὖ Τισσαφέρνους τὰς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζοντες, καὶ διὰ τὸ τὴν τροφήν οὐ συνεχῶς, οὐδ' ἐντελῆ διδόναι, τὸ ναυτικὸν κακῶντος. Non dissimile ἀκατάλληλον, præcedente genitivo, quem absolutum vocant, est in iis, quæ VII. 47. leguntur: Νόσω τε γὰρ ἐπιέζοντο κατ' ἀμφοτέρα, τῆς τε ἄρας τοῦ ἑναυτοῦ ταύτης οὕσης, ἐν ᾗ ἀσθενούσιν ἄνδρωποι μάλιστα, καὶ τὸ χαρίον ἄμα, ἐν ᾗ ἐστρατοπεδεύοντο, ἐλάδες καὶ χαλεπὸν ἦν pro, τοῦ χαρίου ἐλώδους καὶ χαλεποῦ ὄντος.

DUCK.

* Air. τ. γ.] Int. σύν' immo per ipsas naves,

ἔπλεον πρὸς τὴν Μυκάλην. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ταῖς ἐκ Σάμου ναυσὶ δυοῖν καὶ ὀγδοήκοντα, αἱ ἔτυχον ἐν Γλαύκῃ τῆς Μυκάλης ὀρμούσαι, (διέχει δὲ ὀλίγον ταύτῃ ἢ Σάμος τῆς ἠπείρου πρὸς τὴν Μυκάλην) ὡς εἶδον τὰς τῶν Πελοποννησίων ναῦς ἐπιπλευούσας, ὑπεχώρησαν ἐς τὴν Σάμον, οὐ νομίσαντες τῷ πλήθει διακινδυνεύσαι περὶ τοῦ παντὸς ἱκανοὶ εἶναι. καὶ ἅμα (προσῄθοντο γὰρ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας,) προσεδέχοντο καὶ τὸν Στρομβιχίδην ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου σφίσι ταῖς ἐκ τῆς Χίου ναυσὶν ἐπ' Ἀβύδου ἀφικομέναις προσβοηθήσειν· προὔπεμπτο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος. καὶ οἱ μὲν οὕτως ἐπὶ τῆς Σάμου ἀνεχώρησαν· οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, καταπλεύσαντες ἐπὶ Μυκάλης, ἐστρατοπεδεύοντο, καὶ τῶν Μιλησίων καὶ τῶν πλησιοχώρων ὁ πεζός. καὶ τῇ ὑστεραία, μελλόντων αὐτῶν ἐπιπλεῖν τῇ Σάμῳ, ἀγγέλλεται ὁ Στρομβιχίδης ταῖς ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου ναυσὶν ἀφικόμενος. καὶ εὐθὺς ἀπέπλεον πάλιν ἐπὶ τῆς Μιλήτου. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, προσγενομένων σφίσι τῶν νεῶν, ἐπιπλουν αὐτοὶ ποιοῦνται τῇ Μιλήτῳ ναυσὶν ὀκτῶ καὶ ἑκατὸν, βουλόμενοι διαναυμαχῆσαι· καὶ, ὡς οὐδεὶς αὐτοῖς ἀντανήγετο, ἀπέπλευσαν πάλιν ἐς τὴν Σάμον.

Π'. 80. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ τοῦτο εὐθὺς οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ, ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν οὐκ ἀξιομαχοὶ νομίσαντες εἶναι, οὐκ ἀντανήγοντο, ἀπορήσαντες, ὁπόθεν τοσαύταις ναυσὶ χρήματα ἔξουσιν, ἄλλως τε καὶ Τισσαφέρνους κακῶς δίδοντας, ἀποστέλλουσιν ὡς τὸν Φαρνάβαζον (ὡσπερ καὶ τοπρῶτον ἐκ τῆς Πελοποννήσου προσετάχθη,) Κλέαρχον τὸν Ῥαμφίου, ἔχοντα ναῦς τεσσαράκοντα. ἐπεκαλεῖτο γὰρ αὐτοὺς ὁ Φαρνάβαζος, καὶ τροφὴν ἑτοιμος ἦν παρέχειν. καὶ ἅμα καὶ τὸ

in navibus ipsi solvebant (ancoras), proficiscebantur.

Ἐπλεον πρὸς τὴν Μυκάλην] Forte ἔπλεον ὡς τὴν Μυκάλην. Nec tamen scriptura ὡς πρὸς τὴν Μυκ. displicet. WASS.

Γλαύκῃ] Recte addit τῆς Μυκάλης, est enim et κλάπος Γλαύκος καλούμενος prope Artemisium, et Symen etiam Cariæ Glaucum dictam narrat Athenæus. De hoc oppido non video alibi legisse. WASS.

Ταύτῃ] Ταύτῃ; Msq. non adeo male, ad ἠπείρου nisi, quod distractior paullo positus verborum inducitur; neque ἠπείρος memorata antea fuit, quo referretur ταύτης.

Ναυσὶν ἐπ' Ἀβύδου] Clar. ταῖς ἐπ' Ἀβύδου

recte addit ταῖς. WASS. De hac expeditione Strombichidis vid. Cap. 62. Ἐπ' Ἀβύδου cum quibusdam Mss. legas, an vulgatam scripturam retineas, perinde est; nam utrumque recte dicitur. Vel hoc ipso Capite plus semel cum genitivo, eadem significatione, et alibi sapissime. DUCK.

προὔπεμπτο] Debebat προὔπέπεμπτο.

καὶ εὐθ.] καὶ pro οὖν.

Ἐπὶ τ. Μιλ.] Pro ἐπὶ τὴν Μίλητον. At contra, Matth. 19. 28. καθίστηθε ἐπὶ θρόνους, pro θρόνοις, vel θρόνων.

Διαναυμ.] Hic quidem pro simplici tantum valet.

καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκρημαίετο αὐ-

Βυζάντιον ἔπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι. καὶ αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὐται νῆες, ἀπάρασαι ἐς τὸ πέλαιος, ὅπως λάθοιεν ἐν τῷ πλῶ τούς Ἀθηναίους, χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον. (Κλεάρχος δὲ κατὰ γῆν, αὐθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθεῖς, ἤρχεν.) αἱ δὲ μετὰ Ἐλιζου τοῦ Μεγαρέως στρατηγοῦ δέκα, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον διασωθεῖσαι, Βυζάντιον ἀφιστᾶσι. καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἐκ τῆς Σάμου πέμπουσιν, αἰσθόμενοι, νεῶν βοήθειαν καὶ φυλακὴν ἐς τὸν Ἑλλήσποντον. καὶ τις καὶ ναυμαχία βραχεῖα γίγνεται πρὸ τοῦ Βυζαντίου, ναυσὶν ὀκτῶ πρὸς ὀκτῶ.

πα. 81. Οἱ δὲ προεστῶτες ἐν τῇ Σάμῳ, καὶ μάλιστα Θρασύβουλος, αἰεὶ τε τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος, ἐπειδὴ μετέστησε τὰ πράγματα, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην, καὶ τέλος ἀπ' ἐκκλησίας, ἔπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, καὶ, ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδην κἀδοδὸν καὶ ἀδειαν, πλεύσας ὡς τὸν Τισσαφέρην, κατῆγεν ἐς τὴν Σάμον τὸν Ἀλκιβιάδην νομίζων μόνην σωτηρίαν, εἰ Τισσαφέρην αὐτοῖς μεταστήσειεν ἀπὸ Πελοποννησίων. γενομένης δὲ ἐκκλησίας, τὴν τε ἰδίαν ζυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητίασε καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης· καὶ περὶ τῶν

τοῖς ἀποστῆναι] Magis probo interpretationem Acacii, ad hac legati ab Byzantio de defectione venerant, quam Vallæ et Porti, qui, legatos a Pharnabazo sumis hoc Peloponnesiis promississe, putant. Neque enim credo, si hæc esset sententia, Thucydidem verbo ἐπισηρυκεύεσθαι usurum fuisse. Τὸ Βυζάντιον nota figura dicit pro οἱ Βυζάντιοι, et ἀποστῆναι est deficere: III. 55. VIII. 45. ἀποστῆσαι ad defectionem inducere; V. 45. VIII. 39. et sæpe alibi. Ἐπισηρυκεύεσθαι porto cum dativo et infinitivo est VII. 83. ἐπισηρυκεύεται Γυλιώπων καὶ Συρακουσίοις εἶναι ἔτοιμος. DUCK.

Ἐσκερῆ.] Nescio, quid Porto in mentem venerit, interpretanti: per legatos significabat. Num enim hoc signu, ἐπισηρυκεύεσθαι; aut quid ad Pharnabazum, ut illud Peloponnesiis nuntiaret; idque per κήρυκας, tanquam ipse defecturus? Immo ipsi Byzantini mitterent; ad ἀποστῆναι intell. ὥστε, vel περὶ τοῦ.

Ἐν τῷ πλῶ] Clar. melius, ἐν τῷ παραπλῶ. Vide tamen III. 49. WASS.

Ἀπ' ἐκκλησίας] Plerique Mss. ἀπ' ἐκκλησίας, id est, ἐν ἐκκλησίᾳ. Sed ἀπ' ἐκκλησίας

videtur ita dici posse, ut Cap. 79. καὶ δέξαν αὐτοῖς ἀπ' Ἑλλάδος, ὥστε διαναυμαχεῖν. DUCK. Ἐς τὴν Σάμον] Clar. rectius ὡς, ut Cap. 80. ὡς τὸν Φαγόβαζον, et alibi. WASS.

Αὐτῶν] Αὐτῶ; Msqu. non sine sensu; quod in Alcibiade hoc maxime foret. Sed redundare videtur hic illud additamentum; quia in eo non erat una salus, si ille hoc perficeret, verum nil fieret; et elegantior est Dativus (omnibus præsertim faventibus libris), quam qui uni codici condonetur: αὐτοῖς μεταστήσειεν, in eorum gratiam, commodum, πρὸς αὐτούς· ἐκεῖνος quoque scriberet magis Thuc. si ad Alcib. referretur.

Ἐπητίασε] Stephanus et alii recentiores Lexicographi ex hoc uno loco Thucydides ἐπαιτίαν activum in Lexica sua contulerunt. Monet tamen Stephanus, hic etiam legi ἐπητίασατο. Nec video, cur id ex auctoritate plerorumque librorum scriptorum vulgato ἐπητίασε præferri non debeat; quum præsertim Thucydides alibi quoque formam mediam hujus verbi adhibere soleat. Vid. V. 16. et VI. 28. DUCK.

Περὶ τῶν πολιτικῶν] Τῶν male abest a quibusdam. WASS.

πολιτικῶν πολλὰ εἰπὼν, ἐς ἐλπίδας γε αὐτοὺς οὐ μικρὰς περὶ τῶν μελλόντων καθίστη· καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνει, ἵνα οἱ τε οἴκοι τὴν ὀλιγαρχίαν ἔχοντες φοβοῖντο αὐτὸν, καὶ μᾶλλον αἱ ξυνωμοσῖαι διαλυθεῖεν, καὶ οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερόν τε αὐτὸν ἄγοιεν, καὶ αὐτοὶ ἐπιπλεῖον θαρσοῖεν· οἱ τε πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει ὡς μάλιστα διαβάλλοντο, καὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτουσι. ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τὰδε μέγιστα, ἐπικομπῶν, ὃ Ἀλκιβιάδης, ὡς Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπέδεξατο, ἥ μὴν, ἕως ἂν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται, ἢν Ἀθηναίοις πιστεύῃ, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι· τὰς τε ἐν Ἀσπένδῳ ἤδη οὐσας Φοινίκων ναῦς κομιεῖν Ἀθηναίοις, καὶ οὐ Πελοποννησίοις. πιστεῦσαι δ' ἂν μόνως Ἀθηναίοις, εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο.

πβ'. 82. Οἱ δὲ, ἀκούοντες ταῦτά τε καὶ ἄλλα πολλὰ, στρατηγὸν τε αὐτὸν εὐθύς εἶλοντο μετὰ τῶν προτέρων, καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀντίθεσαν. τὴν τε παραυτίκα ἐλπίδα ἕκαστος, τῆς τε σωτηρίας, καὶ τῆς τῶν τετρακοσίων τιμωρίας,

[Ἐς ἐλπίδας] Ita Mss. et plurative supra. Firmat Hippocrates Praenot. p. xi. ἔμψων ἔσσεσθαι πολλὰι ἘΛΠΙΔΕΣ. v. Indicem. De Thraylli Commento ad Byzantium ad Polyænum I. 47. WASS. Cur Stephanus paulo post voluerit inferre *περι*, quod et ab exemplaribus Mss. et a vett. Edd. abest, non scio. Thucydides VII. 77. Ἐλπίς θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος. Cap. seq. Τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς τῶν τετρακοσίων τιμωρίας. Lucianus Tyrannicid. pag. 694. Οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος. DUCK.

[ὑπέδεξατο] Eadem significatio hujus vocis est II. 29. et 95. Vid. Thom. Magistrum in ὑφέσταμαι. DUCK.

[Ἐξαργυρῶσαι] Ἐξαργυρῶσαι Marg. Cam. Græv. Etymologus, Suidas h. v. qui addit, *οὐκ* ἔξαργυρῶσαι. Utraque forma Josephus B. Jud. I. 15. I. 26. ἀργυρίζω Demosthenes, et ἔξαργυρίζω, ἀπαργυρίζω Themist. ἀπαργυρῶν quandoque de argento, ut in Plutarchi Philoæm. p. 361. ubi cum Ms. A. κολοῦσαντας, amputantes, pro καλοῦσαντας legendum. ἐπαργυρῶν sensu Thucydideo utitur Artemidorus: ἔξαργυρῶν apud Herodotum, quem lubenter auctorem Noster habet, invenitur VI. 86. 1. Τὰ ἡμίσεια πάσης τῆς οὐσίας ἔξαργυρῶσαντα. Thom. Magister: εἰδ' ἂν δ. — ἔξαργυρῶσαι. WASS. Ita Thomas

in χρηματίζω, et αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ. Ἐξαργυρίζω dicit Demosthenes in Orat. de Pace pag. 40. Ἦν ἐνθάδε ἐκέντητο οὐσίαν φανεράν, ταύτην ἔξαργυρίζω. Ubi Scholiastes adnotat: διαπράσας. σημειῶσαι, παρὰ Θουκυδίδη ἔξαργυρῶσαι, οὐκ ἔξαργυρῶσαι, quæ vel Suidas illi, vel ille Suidæ, debet. Parthenius Nic. Cap. VIII. Ἐξηγρηγῆτατο μέρος τῶν ὑπαργυρῶν. Ἐξαργυρῶσαι in textu scribi voluit Clar. Wasse, quod ante erat ἔξαργυρίζω. DUCK.

[Καὶ οὐ Πελ.] Pro καὶ Cod. Msqu. habet δέ· quæ si vera Lectio sit, (mutata forsitan, quia obscurior:) ita distinxerit: τὰς ναῦς κομιεῖν, (scil. μὲν, πάντως, sane,) Ἀθην. δὲ (i. e. ἀλλὰ Ἀθ.) οὐ Πελοπ. missurum se naves utique, sed nimirum Atheniensibus, non Peloponnesiis. Non displicet.

[Ἐἰ αὐτὸς κατελθὼν] In nonnullis, εἰ σὺς αὐτός. Sed annon mali ominus? Ita Noster alibi. WASS.

[Αὐτῷ] Αὐτοῖς Marg. et alii. male. WASS. Ἀναδέξαιτο] Herodotum ἀναδέχουμαι pro ὑπισχνούμαι dicere, adnotat Thom. Magister in ὑφέσταμαι. Sed ἀποδέχεσθαι sæpe plus est, quam simpliciter promittere, et de eo dicitur, qui pro alio spondet ac fidejubet. Adi Budæi Commentar. Ling. Græc. et Casaubonum ad Theophrast. Charact. Cap. XII. DUCK.

ἀδενὸς ἀντηλλάξαντο· καὶ ἔτοιμοι ἤδη ἦσαν κατὰ τὸ αὐτίκα τοὺς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν, πλεῖν τε ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ. ὁ δὲ, τὸ μὲν ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ πλεῖν, τοὺς ἐγγυτέρω πολεμίους ὑπολιπόντας, καὶ πάνυ διεκώλυσε, πολλῶν ἐπειγομένων· τὰ δὲ τοῦ πολέμου πρῶτον, ἔφη, ἐπειδὴ καὶ στρατηγὸς ἤρητο, πλεύσας ὡς Τισσαφέρην, πράξειν. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐκκλησίας εὐθύς ὄχετο, ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι, καὶ ἅμα βουλόμενος αὐτῷ τιμιώτερός τε εἶναι, καὶ ἐνδείκνυσθαι, ὅτι καὶ στρατηγὸς ἤδη ἤρηται, καὶ εὖ καὶ κακῶς οἴος τε ἐστὶν αὐτὸν ποιεῖν. ξυνέβαινε δὲ τῷ Ἀλκιβιάδῃ, τῷ μὲν Τισσαφέρει τοὺς Ἀθηναίους φοβεῖν, ἐκείνοις δὲ τὸν Τισσαφέρην.

πγ'. 83. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐν τῇ Μιλήτῳ πυνθανόμενοι τὴν Ἀλκιβιάδου κάθοδον, καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρει ἀπιστοῦντες, πολλῶν δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβλητο. ξυνηχθῆ γὰρ αὐτοῖς, καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Μίλητον Ἀθηναίων ἐπίπλουν, ὡς οὐκ

Ἀντηλλάξαντο.] Vett. Edd. et quidam scripti ἀν ἠλλάξαντο. Hoc non magnopere improbem: nam oratio particulam ἀν videtur requirere. Duck. Vix est, quin preplaceat plurium Libb. Lectio, ἀν ἠλλάξαντο, pro Oratio: mutaturi erant, mutare vellent, (würden sie für nichts hingegeben haben;) Vel, quando non inelegans tamen, neque insolitum verbo ἀλλάσσειν est ἀντι tali sensu, ut in Subst. ἀντάλλαγμα, Matth. 16. 26. ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς ipsum certe ἀντηλλάξαντο sign. ἤδηλον ἀνταλλάξασθαι.

Καὶ πάνυ] Redundat καὶ hic sane: aut, si vis, intendit significationem, et quasi asseverationem habet τοῦ πάνυ gar sehr, utique. schlechterdings. Solet omnino in diversis vel oppositis addi καὶ, nunc priori membro, nunc alteri. Xen. M. I. 1. 6. συνεβούλευε καὶ πράττειν ubi καὶ sign. utique, quovis modo (gerade hin, schlechterdings), simpliciter, continuo, immerhin, in Gottes Namen.

ξυνέβαινε] Hic de felici exitu et optato; alias plerumque de tristiori; hic sign. contingit ei (es glückte, gelang ihm).

Διεβέβλητο] Id est, διαβάλλειν ἤρξαντο, ait Portus, passivum pro activo, figura Attica. Rectius Thomas Magister in διαβέβλημαι, eadem sententia, qua Scholiastes, exponit διαβέβλημένος εἶχον πρὸς αὐτὸν, κακὸν αὐτὸν ἠγοῦντο. Et sic apud Philostr. II. de Vit. Sophist. I. 10. sumi, dicit, in his: Διεβέβλητο δὲ πρὸς αὐτῆν, ὡς ἠλιθιώδη, καὶ δυσγέγραμματον, καὶ παχὺν τῆν μνήμην. Ad eandem significationem pertinet, quod Casauboni, Pater ad Strabo-

nem XVII. pag. 792. et Filius ad Epicteti Enchirid. Cap. LII. adnotant, διαβάλλεσθαι interdum esse odio habere: quam ab hoc loco non alienam esse, ex eo patet, quod paullo post verbo μισεῖσθαι utitur Thucydides. Add. infr. Cap. 108. Duck.

Καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Μίλητον Ἀθηναίων ἐπίπλουν] Non intelligo, quo referendum sit accusativus ἐπίπλουν, et puto, aliquid excidisse ante τὸν ἐπί, forte μετὰ, post, vel κατὰ, ut videtur voluisse Portus, qui hic interpretatur, quo tempore. Nec satis liquet mihi, illa, quae paullo post dicuntur, καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι, cum praecedentibus, τὸν Τισσαφέρην ἀρρωστότερον γενόμενον, conjungenda sint, an, quod Scholiastae placuit, ad Peloponnesios pertinere. Si hoc verum est; dicendum est, participium γενόμενον pro infinitivo positum, et ceteram orationem ita suppleendam esse: καὶ αὐτοὺς ἐς τὸν Τισσαφέρην μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Sed, sive dicas, ὁ Τισσαφέρης ἐπιδεδωκεν εἰς τὸ μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων, sive, οἱ Πελοποννησίοι ἐπιδεδωκασιν εἰς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν τὸν Τισσαφέρην, utrumque videtur esse insolens genus loquendi. Duck. Nec sensum his verbis, nec coagmentationem, satis constare, recte momenti atque edisserenti Duckero ita adstipulator, ut, occupata illi, gaudeam, quae ipse scripturatur fuerim; quibus hoc addiderim tamen: 1) non tam intelligendum κατὰ ad ἐπίπλουν, quam pro καὶ legendum, referri autem κατὰ (i. e. διὰ, propter,) ad ἀρρωστότερον γενόμενον tametsi nihil obsti-

ἠθέλησαν ἀνταναγαγόντες ναυμαχῆσαι, πολλῶ ἐς τὴν μισθοδοσίαν τὸν Τισσαφέρην ἄρρωστότερον γενόμενον, καὶ ἐς τὸ μισθίσθαι ὑπ' αὐτῶν πρότερον ἔτι τούτων διὰ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπιδεδωκέαι. καὶ ξυνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους, οἵαπερ καὶ πρότερον, οἱ στρατιῶται ἀνελογίζοντο, καὶ τινες τῶν ἄλλων τῶν ἀξίων λόγου ἀνδρῶπων, καὶ οὐ μόνον τὸ στρατιωτικόν, ὡς οὔτε μισθὸν ἐντελῆ πῶποτε λάβοιεν, τό, τε δίδόμενον, βραχὺ, καὶ οὐδὲ τοῦτο ξυνεχῶς· καὶ, εἰ μὴ τις ἢ διαναυμαχῆσει, ἢ ἀπαλλάξεται ὄφεν τροφὴν ἔξει, ἀπολείψει τοὺς ἀνδρώπους τὰς ναῦς. πάντων τε Ἀστυόχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὄργας Τισσαφέρνει διὰ ἴδια κέρδη.

πδ'. 84. Ὀντων δ' αὐτῶν ἐν τοιοῦτῳ ἀναλογισμῶ, ξυνηνέχθη καὶ τοιόσδε τις θόρυβος περὶ τὸν Ἀστυόχον. τῶν γὰρ Συρακουσίων καὶ Θουρίων, ὅσω μάλιστα καὶ ἐλεύθεροι ἦσαν τὸ πλήθος οἱ ναῦται, τοσούτῳ καὶ θρασύτατα προσπεσόντες, τὸν μισθὸν ἀπήτουν. ὁ δὲ αὐθαδέστερόν τε τὶ ἀπεκρίνατο, καὶ ἠπείλησε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις, καὶ ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν. τὸ δὲ πλήθος τῶν στρατιωτῶν,

terit, quo minus ad ξυνηνέχθη referatur ; 2) τὸν Τισσαφ. γενόμενον posse esse, more Græco, pro Genitt. simpliciter positus, τοῦ Τισσαφέρου γενομένου quo quidem admissio, vel καὶ retineri possit ; ut ordo sit : τὸν ἐπίπλου — ἐπιδεδωκέαι ἐς τὸ μισθίσθαι (nempe τὸν Τισσαφέρην,) intendisse, valuisse ad intendendum odium ejus (apud Peloponnesios,) τοῦ Τισσαφέρου γενομένου ἄρρωστοτέρου, cum Tissaphernes segnior esset factus ad stipendium dandum, etiam propter illam cunctationem depugnandi ; nam verba, κατὰ τ. ἐπίπλου, vel maxime referuntur ad verba, τ. Τισσ. ἄρρωστ. γειμί. ut causa hujus ἄρρωστ. cunctationis præbendi porro stipendii, ut indignis, et frustra. Nec nil expeditur, ante τὸν Τισσ. καὶ inserto, retinuisse illud καὶ ante τὸν — ἐπίπλου, tali sensu : Usu venit Peloponnesiis, ut et ille incursum Atheniensium, tam ignave detrectantibus pugnam, et (quod) Tissaphernes (inde) segnior esset factus ad stipendium porro numerandum, ut hæc duo igitur valeret ad augendum apud Peloponnesios odium in Tissaphernem. Duo tantum hic non apparent : alterum, quid ita ex omnibus libris exciderit καὶ quod pronius supra fieret in κατὰ, ob viciniam et similitudinem τοῦ καὶ alterum, quid valere potuerit detrectatio pugnae ad odium Peloponnesiorum in Tissaphernem ; immo hic magis illos iude

odisset ac sperneret. Teneamus ergo sane Duckeri rationem, κατὰ ante τ. ἐπίπλου exciisse, censentis. Illud autem ἐς τὸ μισθίσθαι πρότερον, dictum interpretare pro, ἐς τὸ πρότερον μίσθος παρ' αὐτῶν. Nam, πολλῶ μᾶλλον, ἢ, excidisse, putare, ante πρότερον, audacioris Critici fuerit, optantisque, non doctentis.

Ἄρρωστ.] Timidiorem, segniorem ; et vero tenuiorem, infirmiore, ad ipsos Peloponnesios, tenuiter suppeditando ; quasi jam posset minus.

Καὶ ξυνοστ.] Καὶ pro οὖν.

Καὶ τινες τῶν ἄλλων] Probo, quod est in duobus Mss. καὶ τινες καὶ τῶν ἄλλων. Ita compluribus locis Thucydides. Vide ad IV. 121. Idem placebat Cl. Wasse, qui adnotarat. Cap. 80. fine. DUCK.

Ὀντων — ἀναλογισμῶ] Thom. Magister in ἀναλογ. δὲ legit, bene. WASS.

Γὰρ] Γὰρ hic est nempe, unde et omissi in quibusd. libris.

Μάλιστα — θρασύτ.] Pro Comparatiuo utrumque.

Δωριεῖ] Recte Scholiasten notat Clar. Hudsonus. Vid. Cap. 35. Nec satis considerate Scholiasten sequitur Lipsius V. de Milit. Rom. 18. DUCK.

Βακτηρίαν.] Græcorum ducibus βακτηρία, baculus, (sicut Romanis centurionibus vitis,) gestamen et insigne fuit. Clearchus a Xo-

ὡς εἶδον, οἷα δὴ ναῦται, ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον, ὥστε βάλλειν. ὁ δὲ, προῖδὼν, καταφεύγει ἐπὶ βωμὸν τινά. οὐ μέντοι ἐβλήθη γε, ἀλλὰ διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. ἔλαβον δὲ καὶ τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνωκοδομημένον τοῦ Τισσαφέρους φρουρίου οἱ Μιλήσιοι, λάθρα ἐπιπεσόντες, καὶ τοὺς ἐνόοντας φύλακας αὐτοῦ ἐκβάλλουσι. ξυνεδόκει δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις ταῦτα, καὶ οὐχ ἥκιστα τοῖς Συρακουσίοις. ὁ μέντοι Λίχας οὔτε ἤρσκετο αὐτοῖς, ἔφη τε, χρῆναι Τισσαφέρνει καὶ δουλεύειν Μιλησίους, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ βασιλείῳ, τὰ μέτρια, καὶ ἐπιθεραπεύειν, ἕως ἂν τὸν πόλεμον εὖ θῶνται. οἱ δὲ Μιλήσιοι ὠργίζοντό τε αὐτῷ, καὶ διὰ ταῦτα, καὶ δι' ἄλλα τοιοῦτότροπα, νόσῳ ὕστερον ἀποθανόντα αὐτὸν οὐκ εἶασαν θάψαι, οὐ ἐβούλοντο οἱ παρόντες τῶν Λακεδαιμονίων.

πέ. 85. Κατὰ δὴ τοιαύτην διαφορὰν ὄντων αὐτοῖς τῶν πραγμάτων πρὸς τε τὸν Ἀστύοχον καὶ τὸν Τισσαφέρην, Μίνδαρος διάδοχος τῆς Ἀστύοχου ναυαρχίας ἐκ Λακεδαίμονος ἐπήλθε, καὶ παραλαμβάνει τὴν ἀρχήν. ὁ δὲ Ἀστύοχος ἀπέπλει. ξυνέπεμψε δὲ καὶ Τισσαφέρην αὐτῷ πρεσβευτήν τῶν παρ' ἑαυτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, Κάρα, δίγλωσσον, κατηγοροῦντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὐτοῦ ἅμα ἀπολογησόμενον· εἰδὼς, τοὺς τε Μιλησίους πορευομένους ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα, καὶ τὸν Ἑρμοκράτην μετ' αὐτῶν, ὃς ἐμελλε τὸν Τισσαφέρην ἀποφαίνειν φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπαμφοτερίζοντα. ἔχθρα δὲ πρὸς αὐτὸν ἦν αὐτῷ αἰεὶ ποτε περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδόσεως. καὶ τὰ τελευταῖα, φυγόντος ἐκ Συρακουσῶν τοῦ Ἑρμοκράτους, καὶ ἐτέρων ἠκούτων ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Συρακουσίων ἐς τὴν Μίλητον στρατηγῶν, Ποτάμιδος καὶ Μύσκωνος καὶ Δημάρχου, ἐνέκειτο ὁ Τισσαφέρηνς φυγάδι ὄντι.

nophonte ita describitur II. Ἀναβάσ. pag. 279. ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν. HUDS. Sequitur Lipsium I. d. cujus sententiam ut non rejicio, ita neque pro certissima habeo, donec hoc etiam de aliis Græcis, non de Lacedæmonii tantum, ostensum fuerit. Nam, quum et Astyochus et Clearchus Lacedæmonii fuerint, fortassis etiam baculis in bello gestandis morem patrium sequuti sunt. Nam mos erat Lacedæmonii, baculos gestare : de quo Ca-

saubonus ad Theophrasti Charact. Cap. V. Sic de Eurybiade, Rege Lacedæmoniorum, Plutarchus in Themist. pag. 214. Ἐπαγαμένου δὲ τὴν βακτηρίαν, ὡς πατάζοντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη, πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ.

Ἐπὶ βωμῶν] Æschylus Suppl. Κρεῖσσει δὲ πύργου ΒΩΜΟΣ, ἀρρηκτον σάκος. Hinc in Proverbium abiit. Latinis etiam portus et ara pro presidio. WALLS.

Ἐφη τε] Tε respondet τῷ ᾧτε. ac si sit καὶ οὐκ ἴσ. καὶ ἔφη.

ἤδη τῷ Ἑρμοκράτει πολλῶν ἔτι μᾶλλον, καὶ κατηγόρει ἄλλα τε, καὶ, ὡς, χρήματα ποτὲ αἰτήσα, αὐτὸν, καὶ οὐ τυχῶν, τὴν ἐχθραν οἱ προδείτο. ὁ μὲν οὖν Ἀστύοχος καὶ οἱ Μιλήσιοι καὶ ὁ Ἑρμοκράτης ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα· ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης διεβεβήκει ἤδη παρὰ τοῦ Τισσαφέρους εἰς τὴν Σάμον.

πστ'. 86. Καὶ οἱ ἐκ τῆς Δήλου ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πρεσβευταί, οὓς τότε ἐπεμψαν παραμυθησομένους καὶ ἀναδιδάξοντας τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ, ἀφικνοῦνται, παρόντος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ, ἐκκλησίας γενομένης, λέγειν ἐπεχειροῦν. οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι, μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. οἱ δ' ἀπήγγελλον, ὡς οὔτε ἐπὶ διαφθορᾷ τῆς πόλεως ἢ μετὰστασις γένοιτο, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ, οὐδ' ἵνα τοῖς πολεμίοις παραδοθῇ· ἐξεῖναι γὰρ, ὅτε ἐσέβαλον, ἤδη σφῶν ἀρχόντων, τοῦτο ποιῆσαι· τῶν τε πεντακισχιλίων ὅτι πάντες ἐν τῷ μέρει μεδέξουσιν, οἱ τε οἰκειοὶ αὐτῶν. οὐδ' ὑβρίζονται, ὡς περ Χαιρέας διαβάλλων ἀπήγγελεν, οὔτε κακὸν ἔχουσιν οὐδὲν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἕκαστοι κατὰ χώραν μένουσιν. ἄλλα τε πολλὰ εἰπόντων, οὐδὲν μᾶλλον ἐσήκουον, ἀλλ' ἐχαλέπαινον· καὶ γνώμας ἄλλοι ἄλλας ἔλεγον, μάλιστα δὲ, ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ πλεῖν. καὶ ἔδοκει Ἀλκιβιάδης πρῶτος τότε καὶ οὐδενὸς ἔλασσον τὴν πόλιν ὠφελῆσαι. ὠρμημένων γὰρ τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτούς, (ἐν ᾧ σαφέστατα Ἰωνίαν καὶ Ἑλλάσποντον εὐθύς εἶχον οἱ πολέμιοι,) κωλυτῆς γενέσθαι· καὶ ἐν τῷ τότε ἄλλος μὲν οὐδ' ἂν εἰς ἱκανὸς ἐγένετο κατασχεῖν τὸν ὄχλον· ἐκεῖνος δὲ τοῦ τ' ἐπίπλου ἔπαυσε, καὶ

Ἀναδιδάξοντας] Stephani interpretatio hujus vocabuli in Var. Lect. Hudsoni ad ea pertinet, quæ Cap. 74. de Chærea narratur. Sed, si Thucydides ordinem temporis sequutus est, non potest eo referri. Nam, decem illos Legatos a Quadringentis, antequam Chæreas in Samum rediret, ad exercitum, qui ibi erat, missos, narrat Cap. 72. ac deinde, quum jam in Delo essent, demum cognovisse ea, quæ in Samo acta erant, Cap. 77. ubi etiam rescivisse potuerunt ea, quæ de Chæreae criminationibus paullo post hoc Cap. dicunt. Et ἀναδιδάσκω sæpe nihil aliud est, quam perdoceo, edoceo. Thucydides III. 97. Ἀναδιδάξαντες αὐτὸν, τῶν Αἰτωλῶν ὡς εἰη ῥαδίη ἢ ἀρεσις. Aristophanes Equitib. v. 152. Τοῦ Θεοῦ τὸν χρησµὸν ἀναδιδάξον αὐτὸν, ὡς ἔχει.

Et ibid. v. 202. et 1042. Duck.

Μεδέξουσ.] Cujus ergo rei? At nulla commemoratur. Intelligam: omnes deinceps, suo quemque loco, participem, socium, partem (Ritglied) fore quinque millium, in eorum numerum suo tempore recipiendum et cooptandum vel allegendum.

Κωλυτῆς γενέσθαι] De hac phrasi vid. ad III. 23. VIII. 50. Δείσας, μὴ, ἦν κατέληθ, ὡς κωλυτὴν ὄντα κακῶς δεῖν. Post γενέσθαι sententia distinctionem postulat. Duck.

Οὐδ' ἂν εἰς] Cass. οὐδεὶς ἂν. Sed Thomas Magister in οὐδεὶς· οὐδ' ἂν εἰς, καὶ μηδ' ἂν εἰς, δοκιμώτερον λέγειν, ἢ οὐδεὶς ἂν, καὶ μηδεὶς ἂν. Confirmat præceptum ex Aristophanis Plut. v. 137. Οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι. D.

Τοῦ τ' ἐπίπλου] Cl. mendose, τὸν τε

τοὺς ἰδίᾳ τοῖς πρέσβεισιν ὀργιζομένους λοιδορῶν ἀπέτρεπεν· αὐτὸς δὲ, ἀποκρινάμενος αὐτοῖς, ἀπέπεμπεν, ὅτι τοὺς μὲν πεντακισχιλίους οὐ κωλύει ἄρχειν, τοὺς μέντοι τετρακοσίους ἐκέλευεν ἀπαλλάσσειν αὐτούς, καὶ καθιστάναι τὴν βουλὴν, ὡσπερ καὶ πρότερον, τοὺς πεντακοσίους· εἰ δὲ ἐς εὐτέλειάν τι ζυντέτμηται, ὥστε τοὺς στρατευομένους μᾶλλον ἔχειν τροφήν, πᾶν ἔπαινεῖν· καὶ τᾶλλα ἐκέλευεν ἀντέχειν, καὶ μηδὲν ἐνδιδόναι τοῖς πολεμίοις. πρὸς μὲν γὰρ σφᾶς αὐτούς, σωζομένης τῆς πόλεως, πολλὴν ἐλπίδα εἶναι ζυμβῆναι· εἰ δὲ ἅπαξ τὸ ἕτερον σφαλῆσεται, ἢ τὸ ἐν Σάμῳ, ἢ ἐκεῖνο, οὐδὲ, ὅτῳ διαλλαγήσεται τις, ἔτι ἔσσεσθαι. παρήσαν δὲ καὶ Ἀργείων πρέσβεις, ἐπαγγελόμενοι τῷ ἐν τῇ Σάμῳ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ, ὥστε βοηθεῖν. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπαίνεσας αὐτούς, καὶ εἰπὼν, ὅταν τις καλῆ, παρεῖναι, οὕτως ἀπέπεμπεν. ἀφίκοντο δὲ οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν Παρᾶλων, οἱ τότε ἐτάχθησαν ἐν τῇ στρατιωτίδι νῆϊ ὑπὸ τῶν τετρακοσίων περιπλεῖν Εὐβοίαν, καὶ ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοὺς πρέσβεις, Λαισποδίαν καὶ Ἀριστοφῶντα καὶ Μελησίαν· οἱ ἐπειδὴ ἐγένοντο πλεόντες καὶ Ἄργος, τοὺς μὲν πρέσβεις ζυλλαβόντες τοῖς Ἀργείοις παρέδοσαν, ὡς τῶν οὐχ ἥκιστα καταλυσάντων τὸν δῆμον ὄντας· αὐτοὶ δὲ οὐκέτι ἐς τὰς Ἀθήνας ἀφίκοντο, ἀλλ', ἄγοντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἐς τὴν Σάμον τοὺς πρέσβεις, ἀφικνοῦνται ἥπερ εἶχον τριήρει.

πζ'. 87. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους Τισσαφέρηνς, κατὰ τὸν καιρὸν τούτον, ἐν ᾧ μάλιστα, διὰ τε τᾶλλα, καὶ τὴν Ἀλκιβιάδου κάθοδον, ἤχθοντο αὐτῷ οἱ Πελοποννήσιοι, ὡς φανερώς ἤδη Ἀττικίζοντι, βουλόμενος, ὡς ἐδόκει δὴ, ἀπολύεσθαι πρὸς αὐτούς τὰς διαβολὰς, παρεσκευάζετο πορεύεσθαι ἐπὶ

ἐπίπλων παύσας. Apud Thucyd. III. 65. τῆς ἔξω ζυμμαχίας ἡμᾶς παύσαι. Homer. παῦσε δὲ χάρμη. Hesiod. παῖε μάχης, quibus formalis accusativus eleganter subauditar αὐτὸν, εαυτὸν, et similia. Vid. Indicem. WASS.

τῷ ἐν τῇ Σ. τ. Ἀθ. δήμῳ] Quid est autem populus Atheniensium Sami? Ego intelligo ipsos Athenienses, relicta patria, frequentes Samum delatos; vel, in populo (statu populari) ab Athen. ibi instituto.

Καὶ εἰπὼν] Stephanus apud Hudsonum in Var. Lection. etiam ex hoc loco ostendit, εἰπῶν pro jubere non esse Hebraismum. Vid. ad VII. 29. Thucydides VIII. 69. καὶ εἰπὼν

αὐτοῖς ἐξίνα λαβοῦσι τὸν μισθόν. Neque tamen necesse est hic, εἰπῶν sumi pro jubere, significatione imperandi. Acacius non male vertit hortari, nec Portus, rogare. DUCK.

Λαισποδίαν] Aristoph. alicubi, τί, ᾧ κακόδαιμον; Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν; atque ita scribit Eupolis ἐν Δήμοις. Hesych. et Suidas in λαισποδιάσθαι. WASS. De Laespodia est supra VI. 105. Suidas descripsit sua et Scholiaste Aristophanis ad Av. v. 1568. Sed uterque parum recte: τούτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαι φησὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἡ. pro, ἐν τῇ στ'. DUCK.

Ἀριστοφῶντα] V. Lysiam Orat. XI. p. 171. WASS.

τὰς Φοινίσσας ναῦς ἐς Ἄσπενδον, καὶ τὸν Λίχαν ξυμπορεύ-
 εσθαι ἐκέλευε. τῇ δὲ στρατιᾷ προστάξεν, ἔφη, Ταμῶν ἑαυ-
 τοῦ ὑπαρχον, ὥστε τροφήν, ἐν ὅσῳ ἂν αὐτὸς ἀπῆ, δίδοναι. λέ-
 γεται δὲ οὐ κατὰ ταυτὸ, οὐδὲ βράδιον εἰδέναι, τίνι γνώμῃ παρηλ-
 θεν ἐς τὴν Ἄσπενδον, καὶ παρελθὼν οὐκ ἦγε τὰς ναῦς. ὅτι
 μὲν γὰρ αἱ Φοινίσσαι νῆες ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑκατὸν
 μέγαι Ἀσπένδου ἀφίκοντο, σαφές ἐστι· διότι δὲ οὐκ ἦλθον,
 πολλαχῇ εἰκάζεται. οἱ μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβῃ ἀπελθὼν
 (ὡσπερ καὶ διενεώθη,) τὰ τῶν Πελοποννησίων· (τροφὴν γοῦν
 οὐδὲν βέλτιον, ἀλλὰ καὶ χειρὸν ὁ Ταμῶς, ὃ̄ προσεταχθῆ, πα-
 ρεῖχεν·) οἱ δὲ, ἵνα, τοὺς Φοινίκας προαγαγὰν ἐς τὴν Ἄσπεν-
 δον, ἐκχρηματίσαιτο ἀφείς. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε
 χρήσεσθαι· ἄλλοι δ', ὡς καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς Λακεδαί-
 μονα, τὸ λέγεσθαι, ὡς οὐκ ἀδικεῖ, ἀλλὰ καὶ σαφῶς οἴχεται
 ἐπὶ τὰς ναῦς, ἀληθῶς πεπληρωμένας. ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ σα-
 φέστατον εἶναι, τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακαυχῆς τῶν Ἑλληνικῶν
 τὸ ναυτικὸν οὐκ ἀγαγεῖν· φθορᾶς μὲν, ἐν ὅσῳ παρῆι ἐκεῖσε,
 καὶ διέμελλεν. ἀνισώσεως δὲ, ὅπως μῆδετέρους, προσδέμενος,
 ἰσχυροτέρους ποιήσῃ· ἐπεὶ, εἴγε ἐβουλήθη διαπολεμῆσαι, ἐπι-
 φανές δήπου, οὐκ ἐνδοιαστῶς. κομίσας γὰρ ἂν Λακεδαιμονίοις
 τὴν νίκην κατὰ τὸ εἶκός ἔδωκεν, οἳ γε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἀντι-
 πάλως μᾶλλον, ἢ ὑποδεεστέρως, τῷ ναυτικῷ ἀνδρώμουν. κα-
 ταφθορὰ δὲ μάλιστα, καὶ ἦν εἴπε πρόφασιν οὐ κομίσας τὰς
 ναῦς. ἔφη γὰρ, αὐτὰς ἐλάσσους, ἢ ὅσας ὁ βασιλεὺς ἔταξε,

Ἄσπενδον] Ἄργιαν κτίσμα, inquit Strabo
 Aspendum conditorem agnoscit Hellenicus
 scriptor haud accuratus. Describit Arria-
 nus Exped. Alex. I. Cap. 28. vid. et Philo-
 strat. vita Apollon. I. 15. Zosimum 310.
 Suidam v. ἀλεκτρυόνα. WASS.

Ταμῶν] Paullo post Ταμῶς. At supr.
 Cap. 31. Τάμωας. Xenophon I. Ἀναβάσ. pag.
 252. et Diodor. Sic. XIV. p. 405. et 415.
 Ταμῶς, quod rectum puto. Sic Ταῶς, Ἰνα-
 εἶς, Ταχῶς, Νεκῶς, nomina Aegyptia. Nam,
 Tamam Aegyptium fuisse, Xenophon et
 Diodorus indicant. DUCK.

Παρεῖχεν] Cl. ἐδίδου, ex interpretatione. W.
 Ἐκχρηματίσαιτο] Ἐχρηματίσαιτο in Ed.
 Bas. est apertum vitium operarum: quod
 etiam in Thomae Magistri Edit. Franeg. v.
 χρηματίσαιτο inrepsit, ubi Colina. alio vitio,
 ἐκχρηματίσαιτε. Corinthus ita laudat: ὁ δὲ
 χρηματίσαιτο ἀφείς, et, verbum pro partici-

pio, et contra, participium pro verbo, po-
 situm esse, putat; nam, idem esse, ac si
 Thucydides dixisset, χρηματίσαιτο ἀφείς.
 Eum recte reprehendit Stephanus Animad-
 vers. in Lib. de Dialect. pag. 28. Particulā
 ἵνα enim non patitur, ut ἵνα ἀφείς pro ἵνα
 ἀφῆκε accipi possit. Verbum ἐκχρηματίσαι-
 ται habet etiam Pollux IV. 43. DUCK.

Προσδέμεν.] Int. αὐτοῖς.
 Λακεδαίμ.] Bis intelligendum est hic Da-
 tivus, et ad κομίσας, et ad ἔδωκε· vel ad hoc
 int. αὐτοῖς.

Καταφθορὰ] Stephanus, Portus, et Aca-
 cius, qui non ineleganter vertit: illud in-
 primis ad perniciosum spectabat, quod non adduc-
 tis navibus pretendit, hoc ita acceperunt, ac
 si deesset verbum substantivum ἦν in quo
 mihi videtur tolerabilis sententia esse. Vir
 Doctus, qui varietatem scripturæ e Cod.
 Reg. excerpserat, conjiciebat καταφθορὰ. D.

ξυλληγῆναι. ὁ δὲ χάριν ἂν δήπου ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔσχεν, οὔτε ἀναλώσας πολλά τῶν βασιλέως, τά τε αὐτὰ ἀπ' ἐλασσόνων πράξας. ἐς δ' οὖν τὴν Ἄσπενδον, ἣ τινι δὴ γνώμη, ὁ Τισσαφέρους ἀφικνεῖται, καὶ τοῖς Φοίνιξι ζυγγίγνεται· καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἔπεμψαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς, κελεύσαντος αὐτοῦ, Φίλιππον, ἄνδρα Λακεδαιμόνιον, δύο τριήρεσιν.

πῆ. 88. Ἀλκιβιάδης δὲ, ἐπειδὴ καὶ τὸν Τισσαφέρην ἦσθετο παριόντα ἐπὶ τῆς Ἀσπένδου, ἔπλει καὶ αὐτὸς, λαβὰν τρισκαίδεκα ναῦς, ὑποσχόμενος τοῖς ἐν Σάμῳ ἀσφαλῆ καὶ μεγάλην χάριν. ἡ γὰρ αὐτὸς ἄξιεν Ἀθηναίους τὰς Φοινίσσας ναῦς, ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν· εἰδὼς, ὡς εἰκὸς, ἐκ πλείονος τὴν Τισσαφέρους γνώμην, ὅτι οὐκ ἄξιεν ἔμελλε, καὶ βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀθηναίων φιλίαν ὡς μάλιστα διαβάλλειν, ὅπως μᾶλλον δι' αὐτὸ σφίσιν ἀναγκάζοιτο προσχωρεῖν. καὶ ὁ μὲν, ἄρας εὐθὺς τῆς Φασήλιδος καὶ Καύνου, ἄνω τὸν πλοῦν ἐποιεῖτο.

Χάριν ἂν ἔσχεν] Eodem, quo Scholiastes sensu exponit Thom. Magister v. χάρις. Duck.

Τά τε αὐτὰ ἀπ' ἐλασσόνων πράξας] Id est, ἐλάσσονα διαπράξαν. Aristophanes Plut. v. 377. Ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πᾶν Ἐθίλω διαπραξᾶσαι. Equitib. 535. Ὅς ἀπὸ σμικρῶς διαπᾶντες ἡμᾶς ἀριστιζῶν ἀπέσιμασεν. ubi vid. Kusterum. Thucydides III. 36. Οὐ γὰρ ἀπὸ βραχείας διανοίας ἐδόκουν τὴν ἀπόστασιν ποιήσασθαι. Ibid. 92. Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχίνοις ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοιαύτης γνώμης. Duck.

Κωλύσειν] Sic etiam Thom. Magister in βούλομαι, non κωλύσαι. Duck.

Ἐς τὴν αὐτὴν καὶ Ἀθηναίων φιλίαν] Nomen cum praepositione eis adjunctum verbis διαβάλλειν, λοιδορεῖν, et similes vim habentibus, notat rem, quae alicui invidiam facere, vel vitium, aliudve quid, quod alicui exprobrari potest. Herodianus IV. 12. Εἰς ἀνανδρίαν καὶ θηλειανόσον διεβάλλεν. Plutarchus Arophetem. p. 305. Λοιδορηθεὶς ὑπὸ τινος εἰς τὴν δουρίαν τοῦ στόματος. Et ibid. p. 327. Πρὸς Ἀρμόδιον, εἰς δυσγένειαν αὐτῷ λοιδοροῦμενον, ἔφη. Thucydides V. 75. Τὴν ἐπιφερομένην αἰτίαν, ἔς τε μαλακίαν, καὶ ἐς τὴν ἄλλην ἀβουλίαν τε καὶ βραδυτίτα, ἐνὶ ἔργῳ τούτῳ ἀπεκρίσαντο. Pluribus ostendi usum hujus generis loquendi, ut confirmarem conjecturam Doctissimi Sylburgii, in Notis ad Etymolog. Magn. v. οἶνος in Aristophanis Equit. v. 90. legentis: Οἶνον σὺ τολμᾶς εἰς ἀπόνοιαν λοιδορεῖν; pro eo, quod vulgo editur, εἰς ἐπί-

νοίαν quae conjectura digna erat, cujus Kusterus ad Aristophanem aliquam rationem haberet. Duck.

Καὶ ὁ μὲν ἄρας εὐθὺς τῆς Φασήλιδος καὶ Καύνου, ἄνω τὸν πλοῦν ἐποιεῖτο] Valla vertit: continuo profectus, superiora Phaselidis et Cauni tenebat. Male εὐθὺς jungit cum ἄρας, quod, ut recte Stephanus, cum genitivis Φασήλιδος et Καύνου jungi debet. Nam non dubium est, quin cum omnibus Mss. excepto Clar. et cum Edd. ante Stephani 2. qui tamen et ipse in iis, quae in margine Edit. illius adnotat, εὐθὺς agnoscit, pro εὐθὺς legendum sit εἰθὺ. Phrynichus p. 24. εἰθὺ πολλοὶ ἀντι τοῦ εὐθὺς. διαφέρει δὲ. τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστίν, εἰθὺ Ἀθηνῶν τὸ δὲ χρέονος, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. Adde Ammonium, et Thom. Magistrum. Et obvia sunt exempla hujus significationis τοῦ εἰθὺ cum genitivo. Vide Interpretes Aelian ad IX. Var. Histor. 18. Nec melior est interpretatio Porti. Nam quomodo Alcibiades, qui in Samo erat, Phaselide et Cauno solvit? aut quis, ἄνω τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, pro, in altum navigare, dixit? Rectius sententiam expressit Acaecius: cum solvisset, ab Cauno Phaselideque in superiora adscendit. Sed sine causa praeteriit vocabulum εἰθὺ, quod indicat, Alcibiadem, quum Samo solvisset, cursum recta Caanum, atque inde Phaselidem, direxisse, ut Aspendum teneret. Quamquam militi non adparet, cur, quum Phaselidem attingere, nisi Caanum praetervectus, non poterit, Thucydides Phaselidem ante Caanum

ΠΨ. 89. Οἱ δὲ ἐκ τῆς Σάμου ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες πρέσβεις, ἐπειδὴ ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας, ἀπήγγειλαν τὰ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὡς κελεύει τε ἀντέχειν καὶ μὴδὲν ἐνδιδόναι τοῖς πολεμίοις, ἐλπιδας τε ὅτι πολλὰς ἔχει καὶ κείνοις τὸ στράτευμα διαλλάξειν, καὶ Πελοποννησίων περιέσεσθαι, ἀχθομένους καὶ πρότερον τοὺς πολλοὺς τῶν μετεχόντων τῆς ὀλιγαρχίας, καὶ ἡδέως ἀν ἀπαλλαγέντας πῆ ἀσφαλῶς τοῦ πράγματος, πολλῶ δὴ μᾶλλον ἐπέβρωσαν. καὶ ξυνίσταντό τε ἤδη, καὶ τὰ πράγματα διεμέμφοντο, ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ καὶ ἐν ἀρχαῖς ὄντων, οἷον Θηραμένην τε τὸν Ἄγνωνος καὶ Ἀριστοκράτην τὸν Σικελίου, καὶ ἄλλους, οἱ μετέσχον μὲν ἐν πρώτοις τῶν πραγμάτων, φοβούμενοι δὲ, ὡς ἔφασαν, τό, τε ἐν τῇ Σάμῳ στράτευμα, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, τοὺς τε ἐς τὴν Λακεδαιμόνα πρεσβευομένους, ἔπεμπον, μή τι ἄνευ τῶν πλείονων κακὸν δράσωσι τὴν πόλιν, οὐ τὸ ἀπαλλάξαι τοῦ ἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἔργω, καὶ μὴ ὀνόματι, χρῆναι ἀποδεικνύναι, καὶ τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι. ἦν δὲ τοῦτο μὲν, σχῆμα πολιτικὸν τοῦ λόγου αὐτοῖς· κατ' ἰδίας δὲ φιλοτιμίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῶ τοιούτῳ

ponere voluerit. Quod hic in Cod. Gr. φασπλίδος προπαροξύντως scribitur, non caret auctoritate aliorum scriptorum. Num in Scylace, Polybio, Strabone et Stephano nominativus est φασπλίδς. Et veteres Magistros non idem de sede toni sensisse, e Stephano intelligi potest, qui scribit, Herodianum tradidisse, τὸ φάσπλιδς προπαροξύνεσθαι. Eam sententiam probavit Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 855. Et ita est in Herodoto II. 178. ДУСΚ.

Ἀριστοκράτην] Vide Lysiam contra Erastoth. p. 171. WASS.

Τοὺς τε ἐς τὴν Λακεδαιμόνα πρεσβευομένους ἔπεμπον] Hæc laudat Thomas Magister in πρεσβεύονται. Totus hic locus mihi difficilior est, quam ut explanare eum possim. Nec satisfaciunt Interpretes, quorum interpretationes sententiam etiam magis videntur obscurare. Omnino, hic aliquid corruptum esse, credo; cujus rei argumento est varietas scripturæ. Sed, illa, ἄνευ τῶν πλείονων, puto, potius esse, sine voluntate, consensu et consilio multitudinis, vel saltem quinque millium; quomodo ἄνευ sæpe accipi, supra aliquot locis ostensum est, quam, sine majori civium parte, vel sine pluribus, ut Acacius.

Nam legati ante e decreto solorum Quadringentorum, et illorum dominationis stabilendæ causa, missi fuerant, Cap. 71. Interpretatio verborum, οὐ τὸ ἀπαλλάξαι, non impedituros, ut prætendebant, quin — est ab Hudsono. Portus verterat: sic enim se impedituros dicebant, quin — Utra melior sit, judicabunt alii. Ego sententiam Græcorum non adsequor. Ubbo Emmius hoc totum ita vertit: mandabantque legatis, qui Lacedæmonie erant, ne qua re sine voluntate plurium in civitatem peccarent, nec studerent in nimis paucos res ejus conferre. E quibus adparet, eum putasse, legendum πρὸς τοὺς. D. Ἰσαιτέραν] Attice pro ἰσοτέραν. Etymol. M. v. αἰδοῖστατος. Eis ἐτέραν minus convenit sententiæ, et e pronunciatione ortum est. D.

Τοιούτῳ] Cl. τοιούτῳ εἶδει, Gr. vero τοιούτῳ τρέπτῳ ex interpretatione. WASS. Τρέπτῳ glossam esse, haud facile quisquam dubitet. De εἶδει id non tam apertum est; nam Thucydides sæpe ita loquitur. Cap. seq. Μάλιστα ἐναντίοι ὄντες τῷ τοιούτῳ εἶδει. III. 62. Σκέψασθε, ἐν οἷῳ εἶδει ἐκάτεροι ἡμῶν τοῦτο ἔπραξαν. VI. 77. Ὁρῶντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεσσομένων. Et VIII. 56. Τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος. ДУСΚ.

προσέκειντο, ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. πάντες γὰρ αὐθμερὸν ἀξιοῦσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. ἐκ δὲ δημοκρατίας αἰρέσεως γιγνομένης, ῥᾶον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσόμενός τις φέρεי. σαφέστατα δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἰσχυρὰ ὄντα, καὶ ὅτι αὐτοῖς οὐκ ἔδοκει μόνιμον τὸ τῆς ὀλιγαρχίας εἶσεσθαι. ἠγωνίζετο οὖν εἰς ἕκαστος [ὑπερβολὴν] αὐτὸς πρῶτος προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι.

στ'. 90. Οἱ δὲ τῶν τετρακοσίων μάλιστα ἐναντίοι ὄντες τῷ τοιούτῳ εἶδει, καὶ προεστώτες, Φρύνιχος τε, ὃς καὶ, στρατηγῆσας ἐν τῇ Σάμῳ, [ποτέ,] τῷ Ἀλκιβιάδῃ τότε διηνέχθη, καὶ Ἀρίσταρχος, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ, καὶ Πείσανδρος, καὶ Ἀντιφῶν, καὶ ἄλλοι οἱ δυνατώτατοι, πρότερόν τε, ἐπεὶ τάχιστα κατέστησαν, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ Σάμῳ σφῶν ἐς δημοκρατίαν ἀπέστη, πρέσβεις τε ἀπέστειλλον σφῶν ἐς τὴν Λακεδαίμονα, καὶ τὴν ὀλιγαρχίαν προὔθυμοῦντο, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἠετιωνείᾳ καλουμένην τεῖχος ἐποιούντο· πολλῶν τε μᾶλλον ἔτι, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκ τῆς Σάμου πρέσβεις σφῶν ἦλθον, ὀρῶντες τοὺς τε πολλοὺς, καὶ σφῶν τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι, μεταβαλλομένους. καὶ ἀπέστειλαν μὲν Ἀντιφῶντα καὶ Φρύνιχον καὶ ἄλλους δέκα κατὰ τάχος, φοβούμενοι καὶ τὰ αὐτοῦ καὶ τὰ ἐκ τῆς Σάμου ἐπιστείλαντες παντὶ τρόπῳ, ὅστις καὶ ὀπωσοῦν ἀνεκτός, ξυν-αλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. ὠκοδόμουν δὲ ἔτι προ-

Προστάτης] Sic etiam Thom. Magister v. βούλομαι. Thucydides IV. 46. Οἱ τοῦ δήμου προστάται τῶν Κερκυραίων. VI. 35. Ἀθναγόρας, ὃς δήμου τε προστάτης ἦν. Aristophanes Ran. v. 577. Equitib. 1125. et Ælianus XII. Var. Hist. 43. Πρωτοστάτης proprie ad militiam pertinet. Vid. Eustathium in Homer. Iliad. v. p. 923. Hesychium, Polluc. I. 127. Thucyd. V. 71. Duck.

Οἱ δὲ τ. τετρ.] Non bene Port. quadringenti viri. Neque enim dixeris, οἱ τῶν χιλίων, pro mille, aut, οἱ τῶν ἀνθρώπων, homines omnino. Immo partitionem sign. ei, et exceptionem; inter quadringentos, ex quadringentis (illi), qui, rel. Neque enim omnes utique 400. pariter dediti erant illi formulæ; unde et μάλιστα addit; ἴσσαν ergo ceteri.

Προεστώτες] An οἱ προεστ. Aut int. αὐτῆς.

Quippe illi debebant esse μάλιστα ἐναντίοι: pæne ut καὶ sit pro ἄτε quippe.

Ἐν. τ. μάλ.] V. Hemsterhus. ad Luc. T. I. p. 3. Gottleb. Latini dicunt, ut qui maxime, int. esset, sim, rel.

Προὔθυμοῦντο] Non recte quidam Mss. προῦκαλοῦντο. Thucydides V. 17. Προὔθυμῆθη τὴν ξύμβασι. Ibid. Cap. 39. Τῶν ξηγῆσαι σπευδόντων τὰς σπονδὰς, προθυμοῦμεναι τὰς ἐς Βοιωτοῦς. Et VIII. 1. Καλεσποὶ μὲν ἦσαν τοῖς ξυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἐκπλου. Duck.

Ἐποιούντο] Cur media forma utitur? sibi nempe, ipsorum ad usum.

Πολλῶν τε μᾶλλον ἔτι] Alii, ordine meliore, πολλῶν τε ἔτι μᾶλλον. WASS.

Ξυναλλαγῆναι] Vid. Thom. Magistru in βούλομαι et διπλάγη. Duck.

θυμότερον τὸ ἐν τῇ Ἡετιωνείᾳ τεῖχος. ἦν δὲ τοῦ τείχους ἡ γνώμη αὐτή, ὡς ἔφη Θηραμένης, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, οὐχ, ἵνα τοὺς ἐν Σάμῳ, ἦν βία ἐπιπλέωσι, μὴ δέξωνται ἐς τὸν Πειραιᾶ, ἀλλ', ἵνα τοὺς πολεμίους μᾶλλον, ὅταν βούλωνται, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῶ, δέξωνται. χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἡετιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθύς ὁ ἔσπλους ἐστίν. ἐτειχίζετο οὖν οὕτω ξὺν τῷ πρότερον πρὸς ἠπειρον ὑπάρχοντι τείχει, ὥστε, καθεζομένων ἐς αὐτὸν ἀνθρώπων ὀλίγων, ἄρχειν τοῦ γε ἔσπλου. ἐπ' αὐτὸν γὰρ τὸν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ λιμένος, στενοῦ ὄντος, τὸν ἕτερον πύργον ἐτελεύτα' τό, τε παλαιὸν τὸ πρὸς ἠπειρον, καὶ τὸ καινὸν τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, τειχιζόμενον πρὸς θάλασσαν. διωκοδόμησαν δὲ καὶ στοᾶν, ἥπερ ἦν μεγίστη, καὶ ἐγγύτατα τούτου εὐθύς ἐχομένη ἐν τῷ Πειραιεῖ, καὶ ἤρχον αὐτοὶ αὐτῆς, ἐς ἣν καὶ τὸν σῆτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιρουῖντας πωλεῖν.

στά. 91. Ταῦτ' οὖν ἐκ πλείονος χρόνου ὁ Θηραμένης διεθροεῖ, καὶ, ἐπειδὴ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πρέσβεις οὐδὲν πράξαντες ἀνεχώρησαν τοῖς ξύμπασι ξυμβατικόν, φάσκων, κιν-

οὐχ ἵνα — — δέξ.] Οὐκ est pro οὐ μόνον quippe et Samii illis erant adversi, et ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί. Certe intell. (οὐχ ἵνα) non tam, non tantopere, ut et ipsum (ἀλλὰ), quam, praecipue scil.

Χηλῆ] Quae hic in Var. Lect. Hudsoni leguntur, sunt e Valesio ad Harpocrat. v. Ἡετιώνεια. Add. Interpretes Pollucis ad I. 99. et 102. et Thucyd. I. 63. et VII. 53.

Ἡετιώνεια] Add. ad notam Huds. Eustathium 89. 48. et Stephanum; Herodotum I. 14. Suidam, Nostrum p. 519. Eetion est et Navarchi Athen. nomen apud Diodorum. WASS. De Eetionea etiam Meursius Piræci Cap. III. DUCK.

Ἐξαιρεῖσθαι] Locus Athenis erat, ἐξαιρέσις dictus, quod illic exemtas navibus aut curribus sarcinas seponerent; ut docet Etymologici Auctor. Huds. Et Pollux IX. 34. ex Hyperide: ἐξαιρέσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. ὡς περ καὶ τὸ δειγμα. Nomen loci a re, quae in loco fit. Vide ibi Jungermannum. Ἐξαιρεῖσθαι pro capere, efferre, etiam apud Demosthenem legi, ostendit Badæus in Commentar. Ling. Gr. p. 233. Thucydides VIII. 28. ἐβούλοντο πλεῖσται ἐπὶ τὰ σκεῦη, ἃ ἐξείλοντο ἐς τὴν τειχιούσσαν. DUCK. En vestigia ac veluti semina juris, quod

hodie vocant, *stapula* (retinendi, morandi, venum proponendi, priusquam alio devolantur, merces,) *Stapelrechtigkeit*. ἐξαιρεῖσθαι hic est, venale exponere, προαιρεῖσθαι, est inde, velut ex horreo publico, petere. πρὸς habet notionem *propolarum*, priorem emere, quae (carius, pluris,) revendas, porro vendas; *Höfereu*.

προαιρουῖντας] De hac significatione τοῦ προαιρεῖν plura adnotavit Casaubonus ad Theophr. Charact. Cap. IV. DUCK.

Καί, ἐπειδὴ — — φάσκων] Kai retuleris ad διεθροεῖ, et ad verba, ἐκ πλείονος χρόνου tali sensu: Hæc ergo cum (*sowohl*) ex longo inde tempore arguebat Theramenes, jam ante; καί, tum vero maxime, ac de integro, cum legati rediissent. Alioqui non habet φάσκων, particip. unde pendeat; sic autem pendeat a διεθροεῖ ita plana fuerint omnia, quæ et me turbantur, nescium, quid sequeretur illud partic. φάσκων, qs. pro ἔφη, finito verbo, aut per anacluthon, vel anantapodoton.

Τοῖς ξύμπασι] Hæc omittit Gr. non male. WASS. Verterim omnino, plane. Neque enim cum parte tantum pacisci volebant, aut jubebantur. Turbator ordo imposuit interpreti; qui ordo esse debuit: ἐπειδὴ ἀνεχ-

δυνεύσειν τὸ τεῖχος τοῦτο, καὶ τὴν πόλιν διαφθεῖραι. ἅμα γὰρ καὶ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἐτύγχανον, Εὐβοέων ἐπικαλουμένων, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον, δύο καὶ τεσσαράκοντα νῆες, (ὧν ἦσαν καὶ ἐκ Τάραντος καὶ ἐκ Λοκρῶν Ἰταλιώτιδες καὶ Σικελικαὶ τινες,) ὄρμουσαι ἤδη ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς, καὶ παρασκευαζόμεναι τὸν ἐς τὴν Εὐβοίαν πλοῦν· ἤρχε δὲ αὐτῶν Ἠγησανδρίδας Ἠγησάνδρου Σπαρτιάτης, ἃς ἔφη Θηραμένης οὐκ Εὐβοία μᾶλλον, ἢ τοῖς τειχίζουσι τὴν Ἡετιώνειαν, προσπλεῖν, καὶ, εἰ μὴ τις ἤδη φυλάσσεται, λήσειν διαφθαρέντας. ἦν δὲ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν τὴν κατηγορίαν ἐχόντων, καὶ οὐ πᾶν διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου. ἐκεῖνοι γὰρ μάλιστα μὲν ἐβούλοντο ὀλιγαρχούμενοι ἄρχειν καὶ τῶν ζυμμάχων, εἰ δὲ μὴ, τὰς τε ναῦς καὶ τὰ τεῖχη ἔχοντες, αὐτονομεῖσθαι. ἐξειργόμενοι δὲ τούτου, μὴ οὖν ὑπὸ τοῦ δήμου τε αὐτῆς γενομένου αὐτοὶ πρὸ τῶν ἄλλων μάλιστα διαφθαρῆναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, ἀνευ τευχῶν καὶ νεῶν ζυμβῆναι καὶ ὀπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχειν, εἰ τοῖς γε σώμασι σφῶν ἀδεία ἔσται.

στβ'. 92. Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο, καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ἐτειχίζον τε προθύμως, καὶ φθῆναι ἐβούλοντο ἐξεργασάμενοι. πρότερον μὲν οὖν κατ' ὀλίγους τε καὶ κρύφα μᾶλλον τὰ λεγόμενα ἦν. ἐπειδὴ δὲ ὁ Φρύνιχος ἦκων ἐκ τῆς ἐς Λακεδαίμονα πρεσβείας, πληγεῖς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ

πράξαντ. οὐδὲν τ. ζύμπ. (nihil omnino) ζυμβατ. nil omnino pacati.

Διαβολῆ] Cl. διαβόλιμον ἄν. al. Codd. δ. ὄν. Thom. Magister διαβόλιμον ὄν. λέγει, inquit, τὸν διαβεβλημένον. καὶ οὐ πᾶν διαβόλιμον ὄν, ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμίνα παραπλεῖν. sed incidisse videtur in Codices vitiosos. Apud Polybium invenitur quidem διαβούλιον, consilium, deliberatio, διαβόλιμον nullibi. WASS. Paulo ante Scholiastes videtur legisse ἀπὸ τῶν τὴν ὀλιγαρχίαν ἐχόντων. Sed vulgata scriptura satis bonum sensum habet; et Scholiastes fortassis interpretandi causa τοὺς τὴν ὀλιγαρχίαν ἔχοντας vocat, qui Thucydidi sunt οἱ τὴν κατηγορίαν ἔχοντες. Duck.

Εἰ τοῖς γε σώμασι] Cl. εἴγε τοῖς σώμασι. non placet. WASS.

Ἰπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς] Paulo aliter, quam Plutarchus, Lycurgus adversus Leocratem p. 173. Φρύνιχου γὰρ ἀποσφαγέντος νύκταρ παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς Οἰσίοις

ὑπὸ Ἀπολλοδώρου, καὶ Θρασυβούλου, etc. Paulo clarius Lysias Orat. XII. Θεασύβουλος τε ὁ Καλυδόνιος, καὶ Ἀπολλώδαρος ὁ Μεγαρεὺς ἐπειβούλευσαν ἔπειδὴ δὲ ἐπιτυχέτην αὐτῷ βαδίζοντι, ὁ μὲν Θεασ. τύπτει τὸν Φρύνιχον, καὶ καταβάλλει πατάξας. vid. Aristoph. Lysistr. 313. et ibi Schol. de v. περιπόλων v. Aristoph. Av. 1177. WASS.

Ἐν τῇ ἀγορᾷ πλῆθους] Suidas: περὶ πλῆθους ἀγορᾶν. περὶ ἄρα τετάρτην, ἢ πέμπτην, καὶ ἕκτην. τότε γὰρ μάλιστα πλῆθει ἢ ἀγορᾷ. Postremam interpretationem sequenti Viri Doctissimi in Luciani Philopseude pag. 333. ἀμφὶ πλῆθους ἀγορᾶν, et in Philostrati Vit. Apollon. II. 36. ὅσπερ ἀγορᾷ πλῆθει, et VII. 29. περὶ πλῆθους ἀγορᾶν, vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλῆθους ἀγορᾶν exponit ἄρα τρίτην. Et Scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλῆθους ἀγορᾷ: ἄρα τρίτην ἰκροβολίζοντο περὶ πλῆθους ἀγορᾶν. Heraldus I. Adversar. 10. Interpre-

πληθούση, καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου ἀπελθῶν, ἀπέ-
θανε παραχρῆμα· καὶ ὁ μὲν πατάξας διέφυγεν· ὁ δὲ ξυνεργ-
γός, Ἀργεῖος ἀνδρῶπος, ληφθεὶς, καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν
τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελεύσαντος εἶπεν, οὐδὲ ἄλλο τι,
ἢ, ὅτι εἰδείη πολλοὺς ἀνδρώπους καὶ ἐς τοῦ περιπολάρχου καὶ
ἄλλοσε κατ' οἰκίας ξυνιόντας· τότε δὴ οὐδενὸς γεγενημένου ἀπ'
αὐτοῦ νεωτέρου, καὶ ὁ Θηραμένης ἤδη θρασύτερον καὶ ὁ Ἀρισ-
τοκράτης, καὶ ὅσοι ἄλλοι τῶν τετρακοσίων αὐτῶν καὶ τῶν ἕξω-
θεν ἦσαν ὁμογνάμονες, ἦσαν ἐπὶ τὰ πράγματα. ἅμα γὰρ
καὶ ἀπὸ τῆς Λακεδαιμονίας αἱ νῆες ἤδη περιπεπλευκυῖαι, καὶ
ὀρμισάμεναι ἐς τὴν Ἐπίδαυρον, τὴν Αἴγιναν καταδεδραμήκεσαν.
καὶ οὐκ, ἔφη ὁ Θηραμένης, εἰκὸς εἶναι, ἐπ' Εὐβοίαν πλεούσας
αὐτάς, ἐς Αἴγιναν κατακολπίσαι, καὶ πάλιν ἐν Ἐπίδαυρῳ
ὀρμεῖν, εἰ μὴ παρακληθεῖσθαι ἤκοιεν, ἐφ' οἷσπερ καὶ αὐτὸς αἰεὶ
κατηγόρει. οὐκέτι οὖν οἷόν τε εἶναι ἡσυχάζειν. τέλος δὲ, πολλῶν
καὶ στασιωτικῶν λόγων καὶ ὑποψιῶν προσγενομένων, καὶ ἔργῳ
ἤδη ἤπτοντο τῶν πραγμάτων. οἱ γὰρ ἐν τῷ Πειραιεῖ τὸ τῆς
Ἡετιωνείας τεῖχος ὀπλιῖται οἰκοδομοῦντες (ἐν οἷς καὶ Ἀριστο-
κράτης ἦν ταξιαρχῶν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ φυλακὴν ἔχων,) ξυλ-
λαμβάνουσιν Ἀλεξικλέα, στρατηγὸν ὄντα, ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας,

tes Aeliani ad 12. Var. Hist. 30. et Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περὶ πλῆθουσαν ἀγορᾶν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caudicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscellan. 33. satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Add. Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. DUCK. Adde Xen. M. S. I. 1. 10. Ceterum, male hic effusam Duckero, opiner, Iectionis copiam, nec tempus horumve intelli-
gi; ubi praesertim dicat, ἐν πληθ. ἀγ. locum signans, non tempus. Etenim illo tempore, tali perturbatione, nullo tempore forum vacaret.

Κελεύσ.] Non tam ipsum, quam percussorem, αὐτόχειρα. Etenim ne ξυνεργός quidem vere erat Argivus iste, sed comes verius, et saepe consors τοῦ πατάξαντος.

Κατ' οἰκίας] Inepta vero lectio, κατοικίας nisi legeris ἄλλας: id quod Codd. nulli habent.

Ἄπ' αὐτοῦ] Dubium, quo pertineat; ad Phrynichum nequit, qui unius multa saepe

κατέγραψε commovisset, nunc quidem, sublatus, haud posset. Ne ad Argivum quidem, συνεργὸν exedis, quod ego antea malebam, sat commodè retuleris; tum, quod ipse adhuc nil νεώτερον fecisset, tum, quod custodia haud dubie illum attinuerint; relinquatur, ut ad ἀπ' αὐτοῦ intelligamus χεῖρου, c. Schol. *inde a Phrynichū cadē.* Nam alioqui, modo habeamus, quis sit ille, αὐτὸς, in ἀπ' αὐτοῦ, Phrynichusne, an ὁ πατάξας, an ὁ συνεργός Argivus, promptius fuerit, ita intellexisse: cum ab illo nil gravius factum esset.

Κ. τ. ἕξωδ.] i. e. qui non essent ex illorum corpore. Ita 1 Cor. 5. 12. et 13. οἱ ἕξω, (qui) non (sint) Christiani.

Ὁμογνάμ.] Genitivum hic habet ὁμογνάμων' ut Ciceroni de Offic. I. 4. et saepius, propria hominis (investigatio veri), commune omnium animantium.

Καταδεδραμ.] Sine augmento priori, pro κατέδεδρα. Nec libri variant. (praeter Mss.)

Καὶ τὴν ἑαυτοῦ φυλακὴν ἔχων] Φυλὴν, quod est in Gr. et marg. Cass. defendi potest ο VI. 98. Καὶ τῶν Ἀθηναίων φυλὴ μία τῶν ὀπλιτῶν. Permutantur etiam haec Ibid. Cap. 100. et 101. Vide, quae ad illa loca adnotata sunt. DUCK.

καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἑτέροισ τετραμμένον, καὶ ἐς οἰκίαν ἀγαγόντες εἰρξάν. Συνεπελάβοντο δὲ ἅμα αὐτοῖς καὶ ἄλλοι, καὶ Ἑρμῶν, τῶν περιπόλων τῶν Μουνηχιάσι τεταγμένων ἀρχῶν. τὸ δὲ μέγιστον, τῶν ὀπλιτῶν τὸ στίφος ταῦτα ἐβουλεύετο. ὡς δὲ ἐσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, (ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ζυγκαθήμενοι) εὐθύς, πλὴν ὅσοις μὴ βουλομένοις ταῦτα ἦν, ἔτοιμοι ἦσαν ἐς τὰ ὄπλα ἵεναι, καὶ τῷ Θηραμένει καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ ἠπέιλουν. ὁ δὲ, ἀπολογούμενος, ἔτοιμος, ἔφη, εἶναι, ζυναφαιρησόμενος ἵεναι ἤδη. καὶ, παραλαβὼν ἕνα τῶν στρατηγῶν, ὅστις ἦν αὐτῷ ὁμογνώμων, ἐχώρει ἐς τὸν Πειραιᾶ. ἐβόηθη δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, καὶ τῶν ἰππέων νεανίσκοι· ἦν δὲ θόρυβος πολὺς, καὶ ἐκπληκτικός. οἳ τε γὰρ ἐν τῷ ἄστει ἤδη ὤοντο τὸν τε Πειραιᾶ κατειληφθῆναι, καὶ τὸν ζυνειλημμένον τεθνήσκειν· οἳ τε ἐν τῷ Πειραιεῖ, τοὺς ἐκ τοῦ ἄστεως ὄσονουκ' ἐπὶ σφᾶς παρῆναι. μόγις δὲ, τῶν τε πρεσβυτέρων διακωλυόντων τοὺς ἐν τῷ ἄστει διαφέοντας, καὶ ἐπὶ τὰ ὄπλα φερομένους, καὶ Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου, τοῦ προξένου τῆς πόλεως, παρόντος, καὶ προθύμως ἐμποδῶν τε ἐκάστοις γιγνομένου, καὶ ἐπιβωμμένου, μὴ, ἐφεδρευόντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα, ἠσύχασάν τε, καὶ σφῶν αὐτῶν ἀπέσχοτο. καὶ ὁ μὲν Θηραμένης, ἐλθὼν ἐς τὸν Πειραιᾶ, (ἦν δὲ καὶ αὐτὸς στρατηγός) ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα, ὠργίζετο τοῖς ὀπλίταις· ὁ δὲ Ἀρίσταρ-

τῶν Μουνηχιάσι τεταγμένων ἀρχῶν.] Quidam Mss. Μουνηχιάσι, cum Edd. Stephanus huc spectans. WASS. Adverbium Μουνηχιάσι παροξύτως scribitur in Stephano Byzant. in Μουνηχία et Μανηχία, et in Lysiae Oratione adversus Agoratum Cap. V. VII. XII. XIII. ubi in his, ὅτε ἡ ἐκκλησία ἐν Μουνηχιάσιν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγένετο, prius ἐν supervacuum est, et XIV. Idque rectius, ut puto, a Μουνηχία, non Μουνηχιά. Sic ab Ὀλυμπία Ὀλυμπιάσι, a Θίβη Θίβησι. Contra Πλαταιαί Πλαταιάσι, a Περγασὴ Περγασήσι, a Μαραθῶν Μαραθῶν. Vid. ad I. 130. Ἀρχῶν etiam recte ex hoc loco Stephanus, non ἀρχῶν. DUCK.

Ταῦτα ἐβουλ.] An ταῦτᾶ; utique, si ἐβούλετο legeris.

Ἐτοιμος.] Homerum et veteres Atticos dixisse ἐτόιμος, ἐρήμος, ὁμοῖος, sed recentiores, rationem analogie sequutos, hęc παραπροξύνοντα fecisse, scribit ex Herodiano Eustathius ad Homer. Iliad. β'. p. 206. et Iliad. ε'. p. 531. et Phavorinus in ἀρχαῖα et ἐρήμα. Sed, si ideo hic ex uno Ms. præferendum est ἐτοι-

μος, quod videtur velle Hudsonus, non potest causa dici, cur non ubique in Thucydide ἐτόιμος, ἐρήμος, et ὁμοῖος scribi debeat. D.

Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου.] Celebrantur Thucydidae quatuor: unus Alopecensis, Milesias filius, Periclis adversarius; aliter Gargettius; tertius Thessalus, urbe Pharsalo; quartus Atheniensis, Olori filius. Vide Meursii Attic. Lect. I. 5. c. 26. et Fabium Paulinum in Thucydidem de peste Athen. HUDS.

Ἐκάστοις.] Cl. ἐκάστῳ. non male, et infra ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς. WASS.

Σφ. αὐτ. ἀπέσχο.] Non, a semet, quod alias sign. hæc formula, qs. vim sibi non afferre, sed, mutuo sibi, alteri alter, parcebant; cives enim erant et populares; eo dixit, ipsis, semet.

Ἐσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα.] Xenophon, Hist. Gr. II. p. 477. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπέθοντο, προσέβαλλεν ὅσον ἈΠΟ' ΒΟΗ' Σ ἔνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ἄν. WASS. Leunclavius ibi pro ἀπὸ legit ἄρα, et reprehendit Henr. Stephanum; qui temere putaverit, ἀπὸ exprungen-

χος καὶ οἱ ἐναντίοι, τῷ πλήθει ἔχαλέπαινον. οἱ δὲ ὀπλίται, ὁμόσε τε ἐχώρουν οἱ πλείστοι τῷ ἔργῳ, καὶ οὐ μετεμέλοντο· καὶ τὸν Θηραμένην ἠρώτων, εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἐπ' ἀγαθῷ τὸ τεῖχος οἰκοδομεῖσθαι, καὶ εἰ ἀμεινον εἶναι καθαιρεθῆναι; ὁ δὲ, εἶπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ, ἔφη, ξυνδοκεῖν. καὶ ἐντεῦθεν εὐθύς ἀναβάντες οἱ τε ὀπλίται καὶ πολλοὶ τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς ἀνδρώπων, κατέσκαπτον τὸ τεῖχος. ἦν δὲ πρὸς τὸν ὄχλον ἡ παρακλήσις, ὡς χρῆ, ὅστις, τοὺς πεντακισχιλίους, βούλεται, ἄρχειν ἀντὶ τῶν τετρακοσίων, ἰέναι ἐπὶ τὸ ἔργον. ἐπεκρύπτοντο γὰρ ὁμῶς ἐτι τῶν πεντακισχιλίων τῷ ὀνόματι, μὴ ἀντικρὺς δῆμον, ὅστις βούλεται ἄρχειν, ὀνομάζειν· φοβούμενοι, μὴ τῷ ὄντι ᾧσι, καὶ πρὸς τινα εἰπῶν τις τὴν ἀγνοίαν σφαλῆ. καὶ οἱ τετρακόσιοι διὰ τοῦτο οὐκ ἠθέλον τοὺς πεντακισχιλίους οὔτε εἶναι, οὔτε μὴ ὄντας δῆλους εἶναι. τὸ μὲν καταστήσαι μετόχους τοσοῦτους, ἀντικρὺς ἀν δῆμον ἡγούμενον, τὸ δ' αὖ ἀφανὲς φόβον ἐς ἀλλήλους παρέξειν.

στύ. 93. Τῇ δ' ὑστεραία οἱ μὲν τετρακόσιοι ἐς τὸ βουλευτήριον ὁμῶς καὶ τεθορυβημένοι ξυνελέγοντο· οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ ὀπλίται, τὸν τε Ἀλεξικλέα, ὃν ξυνέλαβον, ἀφέντες, καὶ τὸ τεῖχος καθελόντες, ἐς τὸ πρὸς τῇ Μουνηχίᾳ Διονυσιακὸν

dum esse. Verum ex hoc loco Thucydides patet, neque ἀπὸ in ἀρα mutandum, neque defendendum esse. Stephanus tamen se defendere potuisset auctoritate Luciani, qui de Saltat. p. 787. dicit, ὅσον πείρας ἕνεκα. DUCK. ἀπὸ hic sign. modum irae declarandæ. Sed ἕνεκα non placet, ob id ipsum, quod non causam hic sign. quod faciat tamen quodammodo, ac velut obscurius, in exemplis Duckero alatis, qs. ad ὅπως relatum, sin minus Grammaticæ, id quod laud sane possit, at Logice, et qua rem, qs. pro, ἕνεκα τούτου, ὅπ. rel. manifesto autem in Luciani loco, in extr. Duckeri not. ἀπὸ πείρας ἕνεκα· ubi tamen commode legeris ἀσπασείρας, uno vocab. non minus solemnī illo, quam simplex πείρα.

Οἱ ἐναντ. τ. πλ. ἐχαλ.] Primum quaeras, τῷ πλήθει quo referatur? Utrumne ad ἐναντίοις, an ad ἔχαλέπαινον; Præsi si tenueris: absurdus fuerit et positus et sensus τοῦ ἔχαλέπαινον· cui enim? Ubi præsertim sit antithesis, ποῖς ὀπλίταις. Refer ergo ad ἔχαλέπαινον ἐναντίοις simpliciter fuerint, factionis diversæ, Therameni contrarii. Sane simplicius hoc, pronatunque, cum simpliciter ἐναντίοις sint hostes, adversarii, et vero hic apparat satis, cui; intell. αὐτῷ (Therameni,) et asseclis.

τῷ πλήθει ἔχαλέπαινον] τῷ ἀληθεῖ CI et pro varia lectione Scholiastes. WASS. Hoc a recentioribus, et fortassis ab Henr. Stephano, Scholiis vestibitoribus insertum esse, ex eo suspicor, quod a Cod. Cass. et Ed. Bas. abest. Nec tamen adspernandum, putem, τῷ ἀληθεῖ. Nam τὸ ἀληθές, et ἡ ἀλήθεια sæpe simulationi, προφάσει, et λόγῳ opponuntur. Thucydides VI. 33. Πρόφασιν μὲν — τὸ δὲ ἀληθές. Et II. 41. Ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον, ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια. Lucianus Harmon. p. 588. λόγῳ μὲν — τὸ δ' ἀληθές. Et hoc post Vallam probasse Ubbonem Eimmium, ostendit illius interpretatio, serio indignabantur. Sed et fortassis vetus Scholiasta ita legit: nam pro eo, quod paullo ante in editis sine sensu legitur, καὶ οὐκ ἀμαθῶς, liber Cass. habet καὶ οὐκ ἀληθῶς. D.

Μὴ τῷ ὄντι] Heilm. conjicit: μὴ τῷ ἀντιῶσι, ne in quem forte incurverent.

Διονυσιακὸν Θέατρον] Cod. Cass. Διονυσιακὸν τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ Θέατρον. De hoc anceps est conjectura. Nam et pro eo facit Xenophon, qui, ut putat Magnus Spanhemius ad Argumentum Ranarum Aristophanis, hoc vocat τὸ ἐν Πειραιεῖ Θέατρον, II. Histor. Gr. pag. 477. et contra videri potest adsum ab ἀλ-

Θέατρον ἔλθόντες, καὶ θέμενοι τὰ ὄπλα, ἐξεκκλησιάσαν τε, καὶ δόξαν αὐτοῖς, εὐθύς ἐχώρουν εἰς τὸ ἄστυ, καὶ ἔθεντο αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀνακείῳ τὰ ὄπλα. ἔλθόντες δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τινὲς ἡρημένοι, πρὸς αὐτοὺς ἀνὴρ ἀνδρὶ διελέγοντό τε, καὶ ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ἀνδρώπους ἐπικικεῖς, αὐτοὺς τε ἡσυχάζειν, καὶ τοὺς ἄλλους παρακατέχειν λέγοντες, τοὺς τε πεντακισχιλίους ἀποφανεῖν, καὶ ἐκ τούτων ἐν μέρει, ἢ ἂν τοῖς πεντακισχιλίοις δοκῇ, τοὺς τετρακοσίους ἔσεσθαι· τέως δὲ τὴν πόλιν μηδενὶ τρόπῳ διαφθεῖρειν, μηδ' εἰς τοὺς πολεμίους ἀνωῶσαι. τὸ δὲ πᾶν πλήθος τῶν ὀπλιτῶν, ἀπὸ πολλῶν καὶ πρὸς πολλοὺς λόγων γιγνομένων, ἡπιώτερον ἦν ἢ πρότερον, καὶ ἐφοβεῖτο μάλιστα περὶ τοῦ παντὸς πολιτικοῦ. Ἕνεχάρησάν τε, ὥστ' ἐς ἡμέραν ῥητὴν ἐκκλησίαν ποιῆσαι ἐν τῷ Διονυσίῳ περὶ ὁμονοίας.

στδ'. 94. Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία καὶ ὅσονοι Ἕνευιλεγμένοι ἦσαν, ἀγγέλλονται αἱ δύο καὶ τεσσαράκοντα νῆες καὶ ὁ Ἡγησανδρίδας ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμίνα παραπλεῖν. καὶ πᾶς τις τῶν ὀπλιτῶν αὐτὸ τοῦτο ἐνόμιζεν εἶναι τὸ πάλαι λεγόμενον ὑπὸ Θηραμένους καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ὡς εἰς τὸ τείχισμα ἔπλεον αἱ νῆες, καὶ χρησίμως ἐδόκει καταπεπτωκένας. ὁ δὲ Ἡγησανδρίδας τάχα μὲν τι ἀπὸ Ἕνευκειμένου λόγου περὶ τὴν Ἐπίδουρον καὶ ταύτην ἀνεστρέφετο, εἰκὸς δ' αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν παρόντα στασιασμὸν τῶν Ἀθηναίων, δι' ἐλπίδος ὡς καὶ ἐς θεὸν παραγένετο, ταύτην ἀνέχειν. οἱ δ' αὖ Ἀθηναῖοι, ὡς ἠγγέλθη αὐτοῖς, εὐθύς δρόμῳ εἰς τὸν Πειραιᾶ πανδημεῖ ἐχώρουν, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου, μείζονος ἢ

quo, qui Xenophonem legerat: quo, propter consensum omnium aliorum librorum, magis inclino. De concionibus in hoc theatro habitis est in Polluce VIII. 133. et Lysia contra Agorat. Cap. VII. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία Μουνηχίσιον ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγένετο. Et Cap. XIII.

Θέμενοι τὰ ὄπλα] Hoc varia significat. Vid. ad II. 2. et IV. 44. et Valesium ad Harpocration. in θέμενος τὰ ὄπλα. Casaubonus, ad Diogen. Laërt. I. 57. scribens, apud Thucydidem Lib. VIII. θέσθαι ὄπλα in eadem sententia arma sumere et deponere significare, videtur ad hunc locum respicere, et Scholiastæ interpretationem probare: quam nec Leopardus XI. Emendation. 20. reprehendit. Duck.

Ἡρημένοι, πρὸς αὐτοὺς ἀνὴρ] Gr. mutata distinctione, ἡρημένοι πρὸς αὐτοὺς, ἀνὴρ. rectius, opinor. Duck.

Αὐτοὺς τε ἡσυχάζειν] Homerum sequi videtur, apud quem Pallas: Τὸν δ' ἀγανὸς ἐπέεσσιν ἠριτύσασκε παραστάς· Δαιμόνι', οὐ σέ εἰοικε κακὸν ὡς δεῖδίσσεσθαι. Ἄλλ' αὐτὸς τε κἀθροο καὶ ἄλλους ἴδρυε λαούς. WASS.

Τάχα μὲν τι ἀπὸ] Cass. τάχα μὲν τι καὶ ἀπὸ. non male. Vid. ad Cap. 83.

Ταύτην ἀνέχειν] Id. quod paulo ante ταύτην ἀναστρέφεσθαι.

Ἀνέχειν] Vide Suidam in ἀνέχει. WASS. Ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων] Sententiam horum verborum non male expressit Portus. Sed testimonia, e quibus huic usum ellipseos particulae ne-

ἀπὸ τῶν πολεμίων, οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος. καὶ οἱ μὲν ἐς τὰς παρούσας ναῦς ἐσέβαινον, οἱ δὲ ἄλλας καθεϊλκον, οἱ δὲ τινες ἐπὶ τὰ τείχη καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος παρεβήθουν.

στέ. 95. Αἱ δὲ τῶν Πελοποννησίων νῆες, παραπλεύσασαι καὶ περιβαλοῦσαι Σούνιον, ὀρμίζονται μεταξύ Θορῆκου τε καὶ Πρασίων ὕστερον δὲ ἀφικνούνται ἐς Ὠρωπόν. Ἀθηναῖοι δὲ κατὰ τάχος καὶ ἀξυγκροτήτοις πληρώμασιν ἀναγκασθέντες χρήσασθαι, οἷα πώλεός τε στασιαζούσης, καὶ περὶ τοῦ μεγίστου βουλόμενοι ἐν τάχει βοηθῆσαι (Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλεισμένης τῆς Ἀττικῆς, πάντα ἦν) πέμπουσι Θυμόχαριν στρατηγὸν καὶ ναῦς ἐς Ἐρετρίαν. ὧν ἀφικομένων, ξὺν

gantis patere putat, non nimis idonea sunt. Nam quod οὐχ ὅπως, οὐχ ὅσον, et alia quaedam pro non modo non dicuntur, id peculiare est his particulis. Nec ex illo Sophoclis in Philoet. v. 769. ἐκόντα, μήτ' ἄκοντα, pro μήτε ἐκόντα, μήτε ἄκοντα, communis usus hujus ellipseos ostendi potest. Nam Poëta, quia metro adstringuntur, sæpe a consueta ratione sermonis abeunt. Scholiastes Thucydides ἢ tollendum, et Corinthus hic παρ᾿ ἑκκεῖναι dicit. Hos sequuntur Aecius, genitivum μείζονος non ad prius membrum τοῦ ἰδίου πολέμου, sed ad posterius ἀπὸ τῶν πολεμίων retulit, ac vertit, majus intestino certamine ab hostibus bellum. Ita ordo verborum foret, ὡς τοῦ ἀπὸ τῶν πολεμίων πολέμου — μείζονος τοῦ ἰδίου. Sed non placet H. Stephano ad Corinthum Artic. XXXVI. hic statui pleonasmum τοῦ ἦ. Et est sane, si ea, quam dixi, structura verborum esse debet, insolens, et fortassis sine exemplo. Nec tamen Stephanus quidquam nos ad intelligendum hunc locum juvat, quum suam de eo sententiam non dicat. Adsentior quidem Porto, quod ad sensum verborum adinet; sed non tam potè supplementum esse οὐ, quam id post πολέμου excidisse, et Thucydidem ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου οὐ μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων scripsisse suspicor. Nisi quis putet, pro ἦ potius legendum esse τοῦ. DUCK. Pari modo Abresch. negationem οὐ post πολέμου intercidissee putat.

Θορῆκου] Etymologus etiam Θόρυκος, et Ms. Herodoti Baroc. IV. 99. mendose. Xenophon bis, Strabo, Apollodorus, et Steph. receptam scripturam satis firmant. Quibus accedit Eratosthenes ἐν Ἡριγόνῃ apud Steph. in ἄστν. Locum, et alibi promontorium vocat Plinius, recte. Θορῆκου πέτρων meminist Sophocles Œdip. Colon. 1666.

Gentilia Θορῆκιον apud Demosth. Bæot. 636. et apud Steph. Θορῆκεύς. Insc. vetus apud Sponium ΚΑΛΑΙΚΡΑΤΟΥ ΘΟΡΗΚΙΟΥ. Orpidum Meke temporibus nomen tantum. WASS. In Strabone IX. 398. Apollodoro II. 4. 7. et Conone Cap. VII. est Θόρυκος, in aliis Θορῆκος, ἔξυτώνως. DUCK.

Πρασίων] Apud Stephanum et Pausaniam casus rectus est Πρασιαί. Vide Meursium de Populis Attic. DUCK.

Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς πάντα ἦν] Πάντα εἶναι alicui dici hominem, qui in summo honore, auctoritate, et existimatione apud aliquem est, qui omnia apud aliquem potest, a quo omnia expectat, et in quo omnes suas spes opesque sitas esse putat, multis ostenderunt Doctissimi Interpretes Velleii ad II. 103. et Petronii Cap. XXXVII. Hic, ubi non homo, ut omnibus locis, quæ illi congresserunt, sed res, nimirum Eubœa insula, Atheniensibus πάντα fuisse dicitur, phrasis hæc non potest habere significationem auctoritatis et existimationis, et Thucydides hoc tantum dicit, Athenienses omnem spem et præsidium in Eubœa sola positum habuisse, atque ideo omnia sibi postputasse præ cara illius defendendæ et servandæ. Ita bene Stephanus in Thes. Sic Herodotus VII. 156. scribit, Geloui Syracusas ἄπαντα fuisse, id est, eum, neglectis omnibus aliis Urbibus Siciliæ, Syracusas solas, tamquam firmissimum præsidium dominationis, sibi augendas existimasse: Ὁ δὲ, ἐπεὶ τε παρέλαβε τὰς Συρηκούσας, Γέλης μὲν ἐπικρατέων, λόγον ἐλάσσω ἐποιέετο, ἐπιτρέψας αὐτὴν Ἴερχνι ἀδελφεῷ ἐαυτοῦ. ὁ δὲ τὰς Συρηκούσας ἐκράτησε, καὶ ἔσαν ἄπαντα αἱ Συρηκουσαι. αἱ δὲ παραυτίκ' ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. DUCK.

Θυμόχαριν] Τιμόχαριν Gr. mendose. WASS.

ταῖς πρότερον ἐν Εὐβοίᾳ οὐσαις, ἔξ καὶ τριάκοντα ἐγένοντο. καὶ εὐθύς ναυμαχεῖν ἤναγκάζοντο. ὁ γὰρ Ἠγησανδρίδας ἀριστοποίησάμενος ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ἀνήγαγε τὰς ναῦς· διέχει δὲ μάλιστα ὁ Ὠρωπὸς τῆς τῶν Ἐρετριέων πόλεως, θαλάσσης μέτρον ἑξήκοντα σταδίους. ὡς οὖν ἐπέπλει, εὐθύς ἐπλήρουν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ναῦς, οἴομενοι σφίσι παρὰ ταῖς ναυσὶ τοὺς στρατιώτας εἶναι· οἱ δὲ ἔτυχον οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀριστον ἐπισιτιζόμενοι (οὐδὲν γὰρ ἐπωλεῖτο ἀπὸ προνοίας τῶν Ἐρετριέων) ἀλλὰ ἐκ τῶν ἐπ' ἔσχατα τοῦ ἄστεος οἰκιῶν, ὅπως σχολῇ πληρουμένων φθάσειαν οἱ πολέμιοι προσπεσόντες, καὶ ἐξαναγκάσειαν τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ὅπως τύχοιεν ἀνάγεσθαι. σημεῖον δὲ αὐτοῖς, ἐς τὸν Ὠρωπὸν ἐκ τῆς Ἐρετρίας, ὅποτε χρῆ ἀνάγεσθαι, ἦρθη. διὰ τοιαύτην δὲ παρασκευὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἀναγόμενοι, καὶ ναυμαχῆσαντες ὑπὲρ τοῦ λιμένος τῶν Ἐρετριέων, ὀλίγον μὲν τινα χρόνον ὁμως καὶ ἀντέσχον· ἔπειτα ἐς φυγὴν τραπόμενοι, καταδιώκονται ἐς τὴν γῆν· καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἐρετριέων ὡς φιλίαν καταφεύγουσι, χαλεπώτατα ἔπραξαν, φονευόμενοι ὑπ' αὐτῶν· οἱ δὲ ἐς τὸ ἐπιτείχισμα τὸ ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ, ὃ εἶχον αὐτοὶ, περιγίγνονται, καὶ ὅσαι ἐς Χαλκίδα ἀφικνοῦνται τῶν νεῶν. λαβόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι δύο καὶ εἴκοσι ναῦς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἄνδρας, τοὺς μὲν ἀποκτείναντες, τοὺς δὲ ζωγρήσαντες, τροπαῖον ἔστησαν. καὶ οὐ πολλῶ ὕστερον Εὐβοιάν τε ἀπάσαν ἀποστήσαντες, πλὴν Ὀρεοῦ (ταύτην δὲ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι εἶχον) καὶ τὰλλα περὶ αὐτὴν καθίσταντο.

στστ'. 96. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν

[Ἐπισιτιζόμενοι] Vide Pollucem VI. 36. et Diodorum Sicul. pag. 349. b. IDEM.

[προνοίας] Frequentius ἐκ προνοίας.

[Ὅπως — ἐξαναγκάσειαν — ἀνάγεσθαι] i. e. ὅπως ἀναγκάσειαν ἐξαναγεσθαι. Abresch.

[Ὀρεοῦ] Ita Nostri, Lysias Orat. XIII. 146. et Demosthenes Ὀρεϊτὰς exhibet. In Aristog. p. 459. et supra p. 51. Ὀρεοῦ vero Charax in Chronicis, et Apollodorus apud Steph. Aristot. Polybius, Diodorus, Strabo, Pausanias, Plutarchus. Arclippus etiam in Piscibus apud Athenaeum. Ptolemaeus Σαρεδὸς in Ms. Coislin. At Seldeni Codex Ὀρεός, atque ita Aristot. aspirate, mendose uterque. De situ v. Livium XXVIII. 5. XXXI. 46. Historiam pete a Diodoro XIX. p. 713. Polyb. XI. et p. 1107. Plutarch. Athil. 259. ubi pro ῥώμης fortasse ῥώμης τῶν στρατηγμάτων legendum. Aristot. Po-

lit. V. p. 133. Demosth. de falsa Leg. p. 220. et p. 50. 459. Libanio Progymn. p. 107. Olim Ἰστίαια Strabo et Steph. Hodje, inquit Sophianus, Ἰῶρεα. Episcopi ejus mentio est in Concil. Chalced. A. Chr. CCCCLI. WASS.

[αὐτοῖ] Haud displicet Abresch. Marg. scriptura, ταύτην δὲ αὐτὴν pro αὐτοῖ, i. e. μόνον. Sic αὐτὸς saepe, sed inverso ordine, αὐτὸ τοῦτο, i. e. pro αὐτὸ τοῦτο μόνον.

[Ὡς ἦλθε τὰ] Primum suspicabar, ἦλθε fortassis e compendio scripturae, vel alio errore librorum ortum esse pro ἠγγέλθη, quomodo saepe loquitur Thucydides, non ἦλθε. Paulo post Cap. 97. ἐπὶ τοῖς ἠγγεμένοις. Deinde quum vidissem, Scholiasten haec verba ἦλθε τὰ γεγενημένα interpretari, ἦλθε μόνον τῶν γεγενημένων, unde eum agnovisse τὸ ἦλθε adparet, nihil tentandum ar-

γεγενημένα, ἐκπληξίς μεγίστη δὴ τῶν πρὶν παρέστη. οὔτε γὰρ ἢ ἐν τῇ Σικελίᾳ ξυμφορὰ, καίπερ μεγάλη τότε δόξασα εἶναι, οὔτε ἄλλο οὐδὲν πω οὕτως ἐφόβησεν. ὅπου γὰρ στρατοπέδου τε τοῦ ἐν Σάμῳ ἀφεστηκότος, ἄλλων τε νεῶν οὐκ οὐσῶν, οὐδὲ τῶν ἐσβησομένων, αὐτῶν τε στασιαζόντων, καὶ ἄδηλον ὄν, ὅποτε σφίσι αὐτοῖς ξυρράξουσιν, τοσαύτη ἢ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο, ἐν ἣ ναῦς τε, καὶ, τὸ μέγιστον, Εὐβοίαν ἀπολωλέκεσαν, ἐξ ἧς πλείω ἢ τῆς Ἀττικῆς ὠφελούντο· πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμου; μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει, εἰ οἱ πολέμιοι τολμήσουσι νενικηκότες, εὐθύς σφῶν ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν πλεῖν· καὶ ὅσον οὐκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρῆναι· ὅπερ ἂν, εἰ τολμηρότεροι ἦσαν, ῥαδίως ἂν ἐποίησαν· καὶ διέστησαν ἂν ἔτι μᾶλλον, τὴν πόλιν εἰ ἐπολιόρκουν μένοντες, καὶ τὰς ἀπ' Ἰωνίας ναῦς ἠνάγκασαν ἂν, καίπερ πολεμίας οὔσας τῇ ὀλιγαρχίᾳ, τοῖς σφετέροις οἰκείοις καὶ τῇ ξυμπάσῃ πῶλεϊ βοηθῆσαι. καὶ ἐν τούτῳ Ἑλλήσπωντός τε ἂν ἦν αὐτοῖς, καὶ Ἰωνία, καὶ αἱ νῆσοι, καὶ τὰ μέχρι Εὐβοίας, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἡ Ἀθηναίων ἀρχὴ πᾶσα. ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν, ὄξεῖς, οἱ δὲ, βραδεῖς· καὶ οἱ μὲν, ἐπιχειρηταί, οἱ δὲ, ἀτολμοί, ἄλλως τε καὶ ναυτικῇ ἀρχῇ πλεῖστα ὠφέλου. ἔδειξαν δὲ οἱ Συρακούσιοι. μάλιστα γὰρ ὁμοίотροποι γενόμενοι, ἀρίστα καὶ προσεπολέμησαν.

στζ'. 97. Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, καὶ ἐκκλησίαν συνέλεγον, μίαν μὲν εὐθύς τότε πρῶτον ἐς τὴν Πνύκα καλουμένην, οὔπερ καὶ ἄλλο τε εἰώθεσαν· ἐν ἧπερ καὶ τοὺς τετρακοσίους καταπαύσαντες, τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι· εἶναι δὲ αὐτῶν, ὅποσοι ὅπλα παρέχονται. καὶ μισθὸν μηδένα

bitratus sum : etsi non valde obvium genus loquendi esse puto. DUCK.

ἡλθε] i. e. nunciata sunt.

ἄδηλον ὄν] Incertum cum esset.

Ξυρράξουσι] Non placet. forte legendum contra Mss. ξυρράφουσι. WASS. Henr. Stephanus quoque in Thes. scribit, suspectum posse esse hunc locum. DUCK. Vulgata interpretatio huj. v. admitti nequit : sed conjicere notat et concurrere inter sese. v. Schul.

ad c. 104. ad vv. πρότερον ξυμμίξει.

τῆς Ἀττικῆς] Reisk. Ἀττικῆς αὐτῆς.

ἢν αὐτοῖς] Abresch. ἢν pro ἐγίνετο.

Διάφοροι] Quidam pessime διάφορον.

WASS. Quae de moribus hic breviter, ea prolixius I. 70. 71.

Ἐπιχειρηταί] E Thucydide laudat Pollux II. 154. DUCK.

Πνύκα] Πνύξ locus erat Athenis juxta Ἀκρόπολιν. Ejus tribunal spectabat ad mare;

φέρειν μηδεμίᾳ ἀρχῇ· εἰ δὲ μὴ, ἐπάρατον ἐποίησαντο. ἐγίνοντο δὲ καὶ ἄλλαι ὕστερον πυκναὶ ἐκκλησίαι, ἀφ' ἧν καὶ νομοθέτας καὶ τὰλλα ἐψηφίσαντο ἐς τὴν πολιτείαν. καὶ οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπὶ γε ἐμοῦ Ἀθηναῖσι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες. μετρία γὰρ ἢ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο. καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν. ἐψηφίσαντο δὲ καὶ Ἀλκιβιάδην καὶ ἄλλους μετ' αὐτοῦ κατιέναι. καὶ παρὰ τε ἐκείνων

sed id ad continentem a xxx. tyrannis verum est. Postea tamen a Themistocle restitutum; cuius utriusque facti causas Plutarchus in ejus vita reddit. Ut in *Pnyce* conciones cogerentur, Solonis legibus cautum erat, ut κατὰ Κτησιφάντος testatur Æschines. Et olim quidem omnes, postea tantum eæ haberi cœptæ sunt, quibus de creando magistratu agebatur, ut Hesi chius auctor est, itemque Pollux. Et quia hoc casu frequens eo populis confluebat, inde Πνὺξ appellata est, ἀπὸ τοῦ πυκνούσθαι τοὺς ἀνδρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. In hoc loco Thueydidis Πύκνα pro Πνύκνα mendose scriptum esse censent viri Eruditi. Verum, pace eorum, vulgatam lectionem retinendam puto; quum Πύκνα dici κατὰ μετάθεσιν scribat Scholiastes ad Aristoph. et ex eo Suidas: quibus adde *Etymologum* dicentem, ἡ γενικὴ Πνυκός, διὰ δὲ εὐφρανίαν Πνυκός. Rutgers. in Var. Lect. I. 5. c. 1. HUDS. Πνύκνα tamen pro Πύκνα, quod habent omnes Edd. et e Mss. Cass. Gr. et Camer. et in Latina interpretatione *Pnyca* pro *Pycna* scribi voluerat Cl. Wasse. Idem, sed nonnihil dubitans, malebat Florens Christianus ad Aristoph. Pac. v. 679. et sine hesitatione Palmerius in Exercitation. p. 58. et Kuhnius ad Pollucem VIII. 132. Palmerius etiam pronunciat, sciolos, quid esset Πνύκνα ignorant, hoc ubique depravasse in Πύκνα, vocem illis notio rem. Satis profecto confidenter. Nam Grammatici veteres docent, etsi casus rectus hujus nominis est Πνὺξ, tamen in obliquis per μετάθεσιν σταχίαν, euphonia causa dici Πνυκός, Πνυκί, Πύκνα. E quidem non possum discernere, an vera sit, quam illi tradunt, transpositionis litterarum in hac voce causa; quia scilicet non animadverto, suavius sonare Πνυκός, Πνυκί, et Πύκνα, quam Πνυκός, Πνυκί, et Πνύκνα quod fortassis t-rectes illæ ac delicate Atticorum aures judicare potuerunt. Sed hoc ex observatione Grammaticorum liquet, eos non ignorasse, quid esset Πνύκνα. Rutgersius V. Variar. Lect. 1. et Valesius ad Harpocrationem, qui et ipse ex aliis Scriptoribus Πνυκός et Πύκνα in Lexico suo contulit, hic retinent vul-

gatam Πύκνα. Et potest tuto retineri. Neque tamen ideo lectio plerorumque Mssorum Thueydidis, qui Πνύκνα exhibent, improbanda est. Nam præceptum hoc Grammaticorum non firmum est, ut pro lege haberi debeat, quum certum sit quam plurimis locis veterum Scriptorum, quorum non pauca in Meursio de Populis Att. et II. Athen. Attic. 9. leguntur, non minus Πνυκός, Πνυκί, et Πνύκνα, quam Πνυκός, Πνυκί, et Πύκνα scribi: quæ omnia corrupta esse non temere quisquam, etsi hic Πύκνα retinendam censeat; adfirmet. Et stat pro hac scriptura auctoritas Eustathii in Homerum, apud quem ad Iliad. ψ. pag. 1322. hæc leguntur: ὧς δὲ ἐκ τοῦ ἀπίσσω πτόξω γίνεται καὶ τὸ, ἀπίξ ἀπιχός· καὶ τὸ πνύξ ἀπιχός, (perperam πνυχός in Bd. Rom. quod bene emendavit in Indice Devarius) ὄνομα δικαστηρίου Ἀττικῆς, ὅπου ἡ κοινὴ χρεῖσι συνυκός κλύει, ἀλλαχοῦ σαφῶς δεδήλωται. In Aristophane utroque modo scribitur. Πνυκός Equit. v. 165. ubi tamen Ms. Vatic. Πνυκός, Πύκνα Thesmothor. 665. et aliis locis, quæ ibi adnotavit Knestrus. Πνυκός Equit. 1106. Πνυκί Ibid. 646. 1134. et Vesp. 31. Πνύκνα Equit. 648. DucK. Οὐπερ καὶ ἄλλοτε εἰώθεσαν] In Pnyce sua ætate haberi solitas conciones, quas κερίας ἐκκλησίας vocabant Athenienses, indicat A. Aristophanes in Acharnens. v. 19. 20. DucK.

Εἰώθεσαν] Suidas notat in εἰωθός, p. 781. Thueyd. habere εἰώθεσαν, forsitan huc respexit. GOTTL.

Τῶς πεντακισχιλίαις] Adi Lysiam Orat. XIX. p. 328. WASS.

Μισθὸν μὴδένα φέρεσθαι] Frequentius φέρεσθαι pro λαμβάνειν, quam φέρειν, quod tamen et supra III. 17. μισθ. ἀρχῆ, i. e. ἐν, casu sexto.

Πυκναί] Kuhnius ad Pollucem VIII. 132. emendat Πνυκί. Receipta lectio satis commodum sensum habet, nec videtur indigere emendatione. DucK.

Ἐπὶ γε ἐμοῦ] Corrupte Ald. et al. ἐπὶ γε ὀμοῦ. WASS. Acacius ἐπὶ γε ἐμοῦ non male vertit *mea quidem temporis*. DucK.

Ἀνήνεγκε] i. e. ἐνεργεῖν ἐποίησεν.

καὶ παρὰ τὸ ἐν Σάμῳ στρατόπεδον πέμψαντες, διεκελεύοντο ἀνδράπτεσθαι τῶν πραγμάτων.

στή. 98. Ἐν δὲ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ εὐθύς οἱ μὲν περὶ τὸν Πείσανδρον καὶ Ἀλεξικλέα, καὶ ὅσοι ἦσαν τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ὑπεξέρχονται ἐς τὴν Δεκέλειαν. Ἀρίσταρχος δὲ αὐτῶν μόνος (ἔτυχε γὰρ καὶ στρατηγῶν) λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους, ἐχώρει πρὸς τὴν Οἰνόνη. ἦν δὲ Ἀθηναίων ἐν μεθορίοις τῆς Βοιωτίας τεῖχος. ἐπολιόρκουν δ' αὐτὸ διὰ ξυμφορὰν σφίσι ἐκ τῆς Οἰνόνης γιγνομένην ἀνδρῶν ἐκ Δεκελείας ἀναχωρούντων διαφθορᾶς οἱ Κορίνθιοι, ἐφελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτοὺς. κοινολογησάμενος οὖν αὐτοῖς ὁ Ἀρίσταρχος, ἀπατᾷ τοὺς ἐν τῇ Οἰνόνῃ, λέγων ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ πόλει τᾶλλα ξυμβεβήκασι Λακεδαιμονίοις, κακείνους δεῖ Βοιωτοῖς τὸ χωρίον παραδοῦναι· ἐπὶ τούτοις γὰρ ξυμβιβᾶσθαι. οἱ δὲ, πιστεύσαντες ὡς ἀνδρὶ στρατηγῶ, καὶ οὐκ εἰδότες οὐδὲν, διὰ τὸ πολιορκεῖσθαι, ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται. τούτῳ μὲν τῷ τρόπῳ, Οἰνόνη τε ληφθεῖσαν Βοιωτοὶ κατέλαβον, καὶ ἡ ἐν ταῖς Ἀθήναις ὀλιγαρχία καὶ στάσις ἐπαύσατο.

στθ'. 99. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ θέρους τούτου καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ Πελοποννήσιοι, ὡς τροφήν τε οὐδεὶς ἐδίδου τῶν ὑπὸ Τισσαφέρους τότε, ὅτε ἐπὶ τὴν Ἀσπενδον παρήει προσηχθέντων, καὶ αἱ Φοίνισσαι νῆες οὐδὲ ὁ Τισσαφέρους που ἦκων,

[Στρατηγῶν] Gr. non male στρατηλατῶν. Euripides, D. Halic. Lycophron passim, στρατηλάτης. at στρατηλατῶν rarioris usus. Neutrum apud Thucyd. occurrit. WASS.

[Τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους] An designat ministros publicos, qui τοξόται Athenis vocabantur? de quibus saepe Aristophanes, et ex eo aliisque Jungerm. ad Pollucem VIII. 132. et Meursius Ceramic. Gem. Cap. XVI. Mibi non dissimile veri videtur. Frant enim hie genus ferri barbari; unde et Soythe dicti. DUCK.

[Γιγνομένην] Ita rescripsi. antea γενομένην. WASS.

[Διαφθορᾶς] Reisk. corrigit διαφθορὰν, et [paulo ante] γενομένην malit.

[Ξυμβιβᾶσθαι] Rescribendum e codd. ξυμβεβᾶσθαι, ut παραβεβᾶσθαι I. 123. ubi vid. not.

[Οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ Πελοποννήσιοι] Nominativi αἱ Πελοποννήσιοι pendent, nec est in sequentibus verbum, quo referantur: nam proximum ἐδίδου postulabat τοῖς Πελοποννήσιοις. Haec est

species ἀνακολούθου, cujus plura exempla congesserunt Viri Docti ad Æliani II. Var. Histor. II. et ad Evangel. Marci IX. 20. Particula ὡς, quæ in principio hujus periodi est, post multa interjecta respondent hæc, οὕτω δὴ ὁ Μίνδαρος. DUCK. Nominativus non habet, unde pendeat, sed comprehendi debet in ὁ Μίνδαρος. Abresch.

[Φοίνισσαι] Vide Isocratem Orat. de Bigis p. 515. WASS. In his, αἱ Φοίνισσαι νῆες, οὐδὲ ὁ Τισσαφέρους, simplex negatio vim duplicis habet, pro οὐδὲ αἱ Φοίνισσαι νῆες, οὐδὲ ὁ Τισσαφέρους. Idem in Sophoclis Ajace ad v. 635. αἴλιον observat Scholiast Poëtae. Lucianus I. Ver. Histor. 655. Ἐντερον δὲ ἐν αὐτῇ (nempe τῇ γαστρὶ) οὐδὲ ἦπαρ φαίνεται. Et II. 682. Δένδρον δὲ, οὐδὲ ὕδωρ ἔστιν. Mox præfero scripturam librorum, qui habent ἦκων, ut hoc congruat cum præcedente ἐδίδου, et sequente ἐπιστάλκει: quæ omnia ad particulam ὡς referuntur. Nec adsperner τῆως που, omnium Msstorum, præterquam Camer. auctoritate firmatum. DUCK.

ὁ, τε Φίλιππος ὁ ἔξυμπεμφθεὶς αὐτῶν, ἐπεστάλκει Μινδάρῳ τῷ ναυάρχῳ, καὶ ἄλλος Ἴσσωκράτης ἀνὴρ Σπαρτιάτης, καὶ ὢν ἐν Φασήλιδι, ὅτι οὔτε αἱ νῆες παρέσονται, πάντα τε ἀδικοῦντο ὑπὸ Τισσαφέρους, Φαρνάβαζός τε ἔπεκαλεῖτο αὐτούς, καὶ ἦν πρόθυμος, κομίσας τὰς ναῦς, καὶ αὐτὸς τὰς λοιπὰς ἔτι πόλεις τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς ἀποστῆσαι τῶν Ἀθηναίων, ὡς περ καὶ ὁ Τισσαφέρης, ἐλπίζων πλέον τι σχήσειν ἀπ' αὐτοῦ. οὕτω δὲ ὁ Μίνδαρος πολλῶν κόσμῳ, καὶ ἀπὸ παραγγέλματος αἰφνιδίου, ὅπως λάδοι τοὺς ἐν Σάμῳ, ἄρας ἀπὸ τῆς Μιλήτου ναυσὶ τρισὶ καὶ ἐβδομήκοντα, ἔπλει ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον. πρότερον δὲ ἐν τῷ αὐτῷ θέρει τῶδε ἐκκαίδεκα ἐς αὐτὸν νῆες ἐπέπλευσαν, καὶ τῆς Χερρῶνῆσου τὴν μέρους κατέδραμον. χειμασθεὶς δὲ ἀνέμῳ καὶ ἀναγκασθεὶς καταίρει ἐς τὴν Ἰκαρον, καὶ μείνας ἐν αὐτῇ ὑπὸ ἀπλοίας πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας, ἀφικνεῖται ἐς τὴν Χίον.

ρ'. 100. Ὁ δὲ Θράσυλλος ἐκ τῆς Σάμου, ἐπειδὴ ἐπύθετο αὐτὸν ἐκ τῆς Μιλήτου ἀπηρκότα, ἔπλει καὶ αὐτὸς ναυσὶ πέντε καὶ πεντήκοντα, ἐπειγόμενος, μὴ φθάσῃ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ἐσπλεύσας. αἰσθόμενος δὲ, ὅτι ἐν τῇ Χίῳ εἶη, καὶ νομίσας αὐτὸν καθέξειν αὐτοῦ, σκοποὺς μὲν κατεστήσατο καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ καὶ ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπειρῳ, εἰ ἄρα ποὶ κινοῦντο αἱ νῆες, ὅπως μὴ λάθοιεν. αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Μήθυμναν παραπλεύσας, ἀλφιτὰ τε καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτήδεια παρασκευάζειν ἐκέλευσεν, ὡς, ἦν πλείων χρόνος γίγνηται, ἐκ τῆς Λέσβου τοὺς ἐπίπλους τῇ Χίῳ ποιησόμενος. ἅμα δὲ, Ἐρεσὸς γὰρ τῆς Λέσβου ἀφειστήκει, ἐβούλετο ἐπ' αὐτὴν πλεύσας, εἰ δύναίτο, ἕξειν. Μηθυμναίων γὰρ οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι φυγάδες, δια-

"Ἄλλος" Ἄλλος Reisk. legit: aliis amicis, nempe suis privatis.

Ἐπὶ παραγγέλματος] Ut apud Xen. III. 1. K. A. in. ἀπὸ παραγγέλλεως, nach einem plötzlichen Aufgebot.

Ἐς αὐτὸν νῆες ἐπέπλευσαν] Cl. recte ὡς αὐτὸν. Ἐπέπλευσαν Gr. Hoc modo loquitur Auctor II. 89. et III. 80. Nihil tamen mutō. WASS. Nec male tamen Gr. cum quo et Camer. consentit. Cap. seq. Μὴ φθάσῃ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ἐσπλεύσας. Et Cap. 101. Ἐγνώσαν, ὅτι ἐσπλεύσαν οἱ Πελοποννήσιοι. Duck.

Ἰκαρον] Ita Mss. Ἰκαρίαν scribunt Strabo, Diodorus, Ptol. Hephaestio, Ptolemaeus Geog. Auctor Epig. inediti, Melo, Ovidius. Sed recte ambiguitatem evitat Noster; nam

Ἰκαρία, δῆμος, et Ἰκαρίος civis est. Cum Nostro scribunt Eparchides, et Semus apud Athenæum, Aristot. de Mirab. p. 101. Elian. Animal. H. XV. 23. et Dionysius v. 609. ubi pro ἐπέχει, haud paulo elegantius 2 Mss. Τόσσας μὲν νήσους ἘΦΕΠΕΙ ῥῆος ἰκαεναῖο, obit, persequitur, ut oves Pastor. Homer. μαίμακων ἔφεσ' ἔρχει ὄρνυέντι. Confer omnino Pausan. Bœot. IX. 11. WASS.

ἅμα δὲ, Ἐρεσὸς — ἐβούλετο] Figurata oratio, cujus exempla frequentia sunt. vid. L. I. 62. Solet nimirum Noster unum alterumque vocabulum verbis parenthesis immiscere, quæ extra eam erant collocanda. H. I. debebat scribere ἅμα δὲ ἐβούλετο.

κομίσαντες ἐκ τῆς Κύμης προσεταιριστοὺς ὀπλίτας ὡς πεντήκοντα, καὶ τῶν ἐκ τῆς ἠπειροῦ μισθωσάμενοι, ζύμωσιν ὡς τριακοσίοις, Ἀναξάρχου Θηβαίου κατὰ τὸ ζυγγενὲς ἠγουμένου, προσέβαλον πρώτῃ Μηθύμνῃ· καὶ ἀποκρουθέντες τῆς πείρας διὰ τοὺς ἐκ τῆς Μιτυλήνης Ἀθηναίων φρουροὺς προελθόντας, αὐτοὺς ἔξω μάχῃ ἀπωσθέντες, καὶ διὰ τοῦ ὄρους κομισθέντες, ἀπιστᾶσι τὴν Ἐρεσόν. πλεύσας οὖν ὁ Θρασύλλος ἐπ' αὐτὴν ναυσὶ διενεοῖτο προσβολὴν ποιῆσθαι. προαφιγμένοι δὲ αὐτόσε ἦν καὶ Θρασύβουλος πέντε ναυσὶν ἐκ τῆς Σάμου, ὅτε ἠγγέλθη αὐτοῖς ἢ τῶν φυγάδων αὐτῆ διάβασις. ὑστερήσας δὲ, ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἐλθὼν, ἐφώρμηι. προσεγένοντο δὲ καὶ ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου τινὲς δύο νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι· καὶ αἱ πᾶσαι νῆες παρήσαν ἑπτὰ καὶ ἐξήκοντα, ἀφ' ὧν τῷ στρατεύματι παρεσκευάζοντο, ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ, ἦν δύνωνται, αἰρήσοντες τὴν Ἐρεσόν.

ρά. 101. Ὁ δὲ Μίνδαρος ἐν τούτῳ, καὶ αἱ ἐκ τῆς Χίου τῶν Πελοποννησίων νῆες, ἐπισιτισάμεναι δυσὶν ἡμέραις, καὶ λαβόντες παρὰ τῶν Χίων τρεῖς τεσσαρακοστάς ἕκαστος Χίας, τῇ

Κατὰ τὸ ζυγγενές] Hoc Thucydides III. 86. VI. 88. et alibi de populis ejusdem originis et consanguineis dicit. Quanam autem sit Thebanorum et Methymæorum, vel Cymæorum, si quis hoc ad eos pertinere putabit, συγγένεια, nunc non scio, nec vacat quærere. DUCK.

Ναυσὶ] Quidam Mss. πάσαις ταῖς ναυσὶ. Sic Interpres, quomodo forte legendum. WASS.

Ἰσπερήσας] Videtur ὑσπερήσας ad Thrasymbulum referri, quem dicat, licet προαφιγμένον, tamen ἰσπερήσαν. Alioqui repetendum fuerat Thrasylli nomen post ὑσπερήσας. Neque enim hic parenthesi commodum esse locum puto, quæ incipiat a προαφιγμένους, et desinat in διάβασις. ΣΤΕΡΗ. Acacius tamen hæc per parenthesin dicta existimavit, et ὑσπερήσας ad Thrasyllum, non Thrasymbulum, retulit. Nec video quidquam obstare, quo minus ita recte accipi possint. DUCK.

Τινὲς δύο] Ita bis terque Noster. Ita Cicero II. de Finib. 19. Leonidas, Epaminondas, tres aliqui, aut quatuor. WASS. Vide ad VIII. 21. DUCK.

Αἱ ἐκ τῆς Χίου — νῆες] Perperam Interpres receptus et Acacius vertunt. Sententia est, naves ibi esse commoratas atque sumendis cibariis biduum impendisse, ut clare docent verba, τῇ τρίτῃ ἀπαίξουσιν. Ἐπισιτισάσθαι

ἐκ est in Herod. VII. 116.

Δυσὶν ἡμέραις] Phrynichus p. 34. Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν. Sed Thomas Magister δυσὶ ex hoc loco Thucydidis, et alio Aristidis, adversus Phrynichum defendit; etsi δυοῖν præfert. Adde Nunnesium ad Phrynichum. DUCK.

Τρεῖς τεσσαρακοστάς ἕκαστος Χίας] Vir summus Ezechiel Spanhemius Dissert. V. de Præstant. et Usu Numism. Antiquor. p. 249. miratur, cur Portus in interpretatione Latina retinuerit vocem Græcæ tessaracostas; et quum hic de nautico stipendio agi liqueat, post Chias non addiderit drachmas. Nec aliter hæc verba explicanda esse dicit, quam de quadraginta et tribus drachmis, quas singuli nautæ seu milites classis Peloponnesiæ, quæ ad expeditionem in Hællæspontum adversus Athenienses proficiscebatur, a Chiis pro stipendio menstruo acceperint. Vallam quoque putasse, eandem significationem verborum τρεῖς τεσσαρακοστάς esse, ostendit illius interpretatio: ac datis a populo Chio ternis et quadraginta nummis Chiis in singulos. Non improbo sententiam Spanhemii de stipendio menstruo. Sed vellem docuisset, τεσσαρακοστὸς, vel ulla alia hujus formæ numeralia, ut εἰκοστὸς, τριακοστὸς, pro cardinalibus, ut Grammatici loquuntur, τεσσαράκοντα, εἰκοσι, τριά-

τρίτη διὰ ταχέων ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγαια, ἵνα μὴ περιτύχωσι ταῖς ἐν τῇ Ἐρεσῶ ναυσὶν, ἀλλὰ ἐν ἀριστερᾷ τὴν Λέσβον ἔχοντες, ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἠπειρον. καὶ προσβαλόντες τῆς Φωκαίδος ἐς τὸν ἐν Κρατερείοις λιμένα, καὶ ἀριστοποιησάμενοι, παραπλεύσαντες τὴν Κύμαιαν δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις τῆς ἠπέρου, ἐν τῷ ἀντιπέρας τῆς Μιτυλήνης. ἐντεῦθεν δὲ ἐτι πολλῆς νυκτὸς παραπλεύσαντες, καὶ ἀφικόμενοι τῆς ἠπέρου ἐς Ἀρματοῦντα καταντικρὺ Μηθύμνης, ἀριστοποιησάμενοι, διὰ ταχέων παραπλεύσαντες Λέκτον καὶ Λάρισσαν καὶ Ἀμαξιτὸν, καὶ τὰ ταύτη χωρία, ἀφικνοῦνται ἐς Ροίτιον ἤδη τοῦ Ἐλλησπόντου, πρῶτον μὲσων νυκτῶν. εἰσὶ δ' αἱ τῶν νεῶν καὶ ἐς Σίγειον κατῆραν, καὶ ἄλλοσε τῶν ταύτη χωρίων

ρβ'. 102. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Σηστῶ δυοῖν δεύσαις εἴκοσι ναυσὶν ὄντες, ὡς αὐτοῖς οἱ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ἡσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φαινέντα, ἔγνωσαν, ὅτι ἐσπλέουσιν οἱ Πελοποννήσιοι. καὶ τῆς αὐτῆς ταύτης νυκτὸς ὡς εἶχον τάχους ὑπομίξαντες τῇ Χερρόνησῳ, παρῆπλεον ἐπ' Ἐλαιούντος, βουλόμενοι ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς

κοντα, poni. Scholiastes Thucydidis dicit, τεσσαρακοστὰς (nam ad hanc vocem potius pertinet hoo Scholion, quam ad Χίας) esse ἀρχαῖα νομίσματα ἐπιχώρια Chiorum: ad quæ Portus adnotat, fortassis ita dictum fuisse hunc nummum, quod esset quadragesima pars nummi alicujus nobis ignoti. Huic conjecturæ adquiescam, donec didicero, τεσσαρακοστὸς quadraginta. DUCK. Ordinalia pro Cardinalibus usurpari, præter h. l. probavit Abresch. Annot. in Æsch. l. 88. vid. Diluc. 811. Cardinalia quoque pro Ordinalibus. εἰς, δύο, τρεῖς, pro δεύτερος, etc. vid. Eustath. ad Hom. II. β'. 178. v. 30. Ita unus, alter, etc. vid. Abresch. 812. GOTTL.

Κρατερείοις] Cl. Καρτεροῖς. Plinio V. 31. Carteria juxta Smyrnæ insula. Vide Scylacem p. 36. WASS.

Λέκτον] Inter oppida, ut alias, promontorium inseruit, Sophiano dictum *Scorpiata*. Aristoteles, et Strabo *Idæ* promontorium vocant. Schol. Nicandri Idæ a Lecto distinguit, vel illud Idæ alterum Promontorium circa Zeleiam intelligit. Vide omnino Homerum II. ξ'. 284. Herodot. IX. 113. Hecyechium, Strabon. p. 605. Epit. 166. 172. Eustath. p. 977. Livium XXXVII. 37. Plutarch. Lucull. 493. abest ab Ilio 200. stad. Ibi purpurarum genera majora provenire docet nos Athenæus: ibi etiam sal

cogitur αὐτομάτως Etesis spirantibus; auctor Strabo. A Lecto ad Gargara Stad. 200. Nomen traxisse ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κατακλιθεῖναι Δία καὶ Ἥραν, aiunt Grammatici. ἡμαθόεντα vocat Auctor Hymn. in Apoll. Ἀμαξιτὸς Troadis πολίχην Straboni, Plinio locus tantum. Regio Ἀμαξιτία, gentile Ἀμαξιτιεύς, forma Hellespontica Ἀμαξιτιοῦς extulit Chronic. III. Apollodoros. *Harmatuntæ* veteres non agnoscent. Ἀργενούσων scribit Steph. Cicero in Offic. *Arginussus*, insula moite Alcibiadis clara. vid. Aristot. Hist. Animal. p. 196. de *Hermatunte* deceptus est prava Strabonis scriptura Cl. Hudsonus. WASS.

Πρῶτον] Πρωῖτον. Cl. recte. Ita in II. de Repub. Plato, qui etiam in Protag. πρωῖαίτατα et Xenoph. Cyrop. VIII. IDEM. Vide ad VII. 19. Pro πρωῖτον, quod hic in Ed. Hudsoni haud dubie ex errore typographorum legebatur, putavi me sine reprehensione restituere posse πρωῖτον. DUCK.

Ἐς Σίγειον] Erat in hac civitate templum Minervæ. Vid. Herodotum V. Strab. XIII. In Mitylenensium potestatem devenit Æschyli temporibus, auctor ejusdem Schol. Eumen. 401. WASS.

βουλόμενοι ἐκπλεῦσαι] i. e. πλεύσαντες ἐκφυγεῖν. Posset tamen ex ἔλαθεν, quod paulo post legitur, adsumi particip. λαθόντες, i. e.

τῶν πολεμίων ναῦς. καὶ τὰς μὲν ἐν Ἀβυδῶ ἐκκαίδεκα ναῦς ἔλα-
θον, προειρημένης φυλακῆς τῷ φιλίῳ ἐπίπλω, ὅπως αὐτῶν ἀνα-
κῶς ἔξουσιν, ἢ ἐκπλέωσι· τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδάρου ἅμα τῇ
ἔω κατιδόντες, τὴν διώξιν εὐθύς ποιοῦμενοι, οὐ φθάνουσι πᾶσαι,
ἀλλ' αἱ μὲν πλείους ἐπὶ τῆς ἠπείρου καὶ Λήμνου διέφυγον, τέσ-
σαρες δὲ τῶν νεῶν αἱ ὑστάται πλέουσαι, καταλαμβάνονται
παρὰ τὸν Ἐλαιῶντα. καὶ μίαν μὲν, ἐποκέϊλασαν κατὰ τὸ
ἱερόν τοῦ Πρωτεσιλάου, αὐτοῖς ἀνδράσι λαμβάνουσι, δύο δὲ ἐτέ-
ρας, ἀνευ τῶν ἀνδρῶν· τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἴμβρῳ κενὴν κα-
τακαίουσι.

ργ'. 103. Μετὰ δὲ τοῦτο, ταῖς τε ἐξ Ἀβυδου ζυμμιγείσαις
καὶ ταῖς ἄλλαις ζυμπάσαις ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα πολιορκήσαντες
Ἐλαιῶντα ταύτην τὴν ἡμέραν, ὡς οὐ προσεχώρει, ἀπέπλευσαν
ἐς Ἀβυδον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ψευδέντες τῶν σκοπῶν, καὶ οὐκ
ἀν οἴομενοι σφᾶς λαθεῖν τὸν παράπλου τῶν πολεμίων νεῶν,
ἀλλὰ κατ' ἠσυχίαν τειχομαχοῦντες, ὡς ἠσθοντο, εὐθύς ἀπο-
λιπόντες τὴν Ἐρεσσόν, κατὰ τάχος ἐβόηθον ἐς τὸν Ἑλλάσπον-
τον· καὶ δύο τε ναῦς τῶν Πελοποννησίων αἰρουῶσιν, αἱ πρὸς τὸ
πέλαγος τότε θρασύτερον ἐν τῇ διώξει ἀπᾶρασαι, περιέωπεσον
αὐτοῖς. καὶ ἡμέρᾳ ὕστερον ἀφικόμενοι, ὀρμίζονται ἐς τὸν Ἐλαι-

βουλ. ἐκπλ. ἐς τ. εὐρυχ. λαθόντες τ. τ. πολεμ.
ναῦς.

[Ἀνακῶς] De hac voce vide Hesychium.
Eam ex Herodoto mutuatus est. Confer
Plutarchum in Theseo. Pausanias Lexico-
graphus reddit φυλακτῶς, προνοητικῶς, et ex
ἸΑΝΑΣ ἸΑΝΑΚΟΣ deductum Grammatici vete-
res. Hinc ἀνακῶς Διοσκουρούς dictos tradit
Eustathius p. 1425. Et p. 650. ἀνακῶς,
ἐπιμηλῶς, ἀναξ, ἦτοι, inquit, φροντιστής. He-
rodotus, καὶ τις οἰκίη τε ἀναπλασάσθω καὶ
σπορᾶς ἀνακῶς ἐρέτω. WASS.

τὴν διώξιν εὐθύς ποιοῦμενοι] Valla vertit, e
vestigio fuga se mandarunt. Acacius, pro-
tinus in fugam effuse. Hoc improbat Ste-
phanus in Thes. et scribit, διώξιν ποιεῖσθαι
non eos dici, qui fugæ se mandant, sed qui
hostes persequuntur. Idem sensit Portus.
Utraque sententia difficultatem habet: nam
et insolens est, ut διώξιν de fugientibus di-
catur, quod ipse Thucydides Cap. seq. sine
dubio de eadem re agens, de persequentibus
dicit; et rursus, si hoc de Mindari navibus
accipias, laborabit structura, nec erit, quo
nominativus ποιοῦμενοι referatur, pro quo
dicendum fuerat ποιοῦμένων, scil. τῶν μετὰ

τοῦ Μινδάρου νεῶν. Si nihil vitii est in scrip-
tura, non video, quomodo hoc ad alios, quam
ad Athenienses, pertinere possit. Nec tam-
en aliorum testimonia habeo, qui διώξιν
ποιεῖσθαι fugientes dixerint. Duck. τ. διώξιν
ποιεῖσθαι de fugientibus æque ac persequen-
tibus recte dicitur, ut Abresch. in Misc.
Obs. Vol. V. P. III. p. 92. et Ann. ad
Æsch. I. 80. docet. Pro ποιοῦμενοι Reisk. le-
git ποιοῦμέναις, et paulo post πάσαις pro πᾶσαι.

[Ἐπὶ τῆς ἠπείρου] Clar. ἐπὶ τῆς Ἰμβρου, cui
scripturæ nihil obstat, nisi quod omnes alii
Mss. vulgatum habent. Sed Clar. valide
tuetur, quod est in fine Cap. seq. καὶ τὰς ἐκ
τῆς Ἰμβρου, ὅσαι κατέφυγον, ὀρμίζονται. D.

[Ἐλαιῶντα] Apud Nostrum bis terque
hæc eadem scriptura p. 464. Noster He-
rodotum sequitur. V. VI. 140. et alibi.
Harpocrat. 144. Steph. Marcian. *Heracleo-
tam*. Numi ἘΛΑΙΟΥΣΣΙΩΝ in *Eleussa* Ci-
liciae. Liv. XXXI. 16. Aler. *Eleunta*, cæ-
teri *Eleunta* recte. Plin. V. §. 38. *Eleussa*.
WASS. Add. Pintianum et Vossium ad
Pompon. Melam. II. 2. Duck.

[Ἐς Ἀβυδον.] Alii ὡς Ἀβυδον recte. Vide
IV. 50. 79. VIII. 31. 36. et 80. WASS.

οὔντα, καὶ τὰς ἐκ τῆς Ἰμβρου ὅσαι κατέφυγον κομίζονται καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο.

ρδ'. 104. Μετὰ δὲ τοῦτο ἐναυμάχουν τρώῳ τοιῶδε. οἱ Ἀθηναῖοι παρέπλεον ἐπὶ κέρως ταξάμενοι παρ' αὐτὴν τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς Σηστοῦ· οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι ἐκ τῆς Ἀβύδου, ἀντανῆγον καὶ αὐτοί. καὶ ὡς ἔγνωσαν ναυμαχῆσοντας, παρέτεινον τὸ κέρως, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι παρὰ τὴν Χερσόνησον, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἰδάκου μέχρι Ἀρρίανῶν, νῆες ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα· οἱ δ' αὖ Πελοποννήσιοι, [ὡς] ἀπὸ Ἀβύδου μέχρι Δαρδάνου, νῆες ὀκτώ καὶ ἐξήκοντα. κέρως δὲ τοῖς μὲν Πελοποννησίοις εἶχον, τὸ μὲν δεξιὸν Συρακούσιοι, τὸ δ' ἕτερον αὐτὸς Μίνδαρος, καὶ τῶν νεῶν αἱ ἀρίστα πλέουσαι· Ἀθηναίοις δὲ τὸ μὲν ἀριστερὸν Θράσυλλος, ὁ δὲ Θρασύβουλος τὸ δεξιόν· οἱ δὲ ἄλλοι στρατηγοί, ὡς ἕκαστοι διετάσσονται. ἐπειγομένῳν δὲ τῶν Πελοποννησίων πρότερόν [τε] ζυμμίξαι, καὶ κατὰ μὲν τὸ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ὑπερσχόντες αὐτοὶ τῷ εὐνύμῳ, ἀποκλεῖσαι τοῦ ἕξω αὐτοὺς ἐκπλου, εἰ δύναιντο, κατὰ δὲ τὸ μέσον, ἐξῶσαι πρὸς τὴν γῆν, οὐχ ἕκασ οὖσαν, οἱ Ἀθηναῖοι γνόντες, ἧ μὲν ἐβούλοντο ἀποφράσασθαι αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, αὐτεπεξῆγον, καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῶ. τὸ δ' εὐνύμων αὐτοῖς ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἀκραν, ἧ Κυνὸς σῆμα καλεῖται. τῷ δὲ μέσῳ, τοιούτου

[Ἐπὶ κέρως ταξάμενοι] Nescio, cur Palmerius in Exercitation. p. 58. hac intrusam voluerit vocem poeticeam ἐπιπτερά. Ἐπὶ κέρως ταξάσθαι est usitatum Thucydide in hac re genus loquendi. Vide ad VI. 34. Duck.

[Ἀρρίανῶν] Forsan nomen populi erat, non loci. Acacius. HUDS. De Idaco et Arhiana silent veteres. WASS. Non invenio in Acacii Notis, quæ hic adnotat Hudsonus. Duck.

[Νῆες ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα.] Græca omnia, quæ vidi, Exemplaria, hoc loco Atheniensibus 86. naves, Peloponnesiis 68. tribuunt. Quod ego minime a Thucydide scriptum existimo; his omnibus ductus argumentis. Nam primum in Lesbo modo Atheniensis 67. solum naves universas habuerant; quas licet omnes adduxerint in Hellespontum, ab Imbro etiam navibus adjunctis, non tamen 86. effecissent. Peloponnesii vero paulo ante ad Eleantem 86. naves habuerant: nec ulla causa intercessit, quæ re navium his numerus minueretur. Ad hæc, Peloponnesii nunquam tam parva et impari classe cum Atheniensibus congressi suas sponte fuissent: qui

prius ad Miletum pari navium numero instructi detrectaverant certamen. Certissimum autem ex sequentibus argumentum sumitur, quod major fuerit Peloponnesiarum navium numerus. Nam medio agmine pauciores fuisse Atheniensium naves, et in utroque cornu Peloponnesii superasse numero dicuntur. Tota ergo classis major fiat, siquidem partes. His Diodorus quoque lib. 13. consentit: qui hanc ipsam describens pugnam, primo Atheniensis 60. Peloponnesios 88. naves habuisse, inde vero disertissime, Atheniensis multitudine inferiores, scientia peritiaeque superiores evasisse, scribit. Et sane perlevi momento ab librario admitti potuit, ut numerus invicem commutaret, vel affinitate præcipitatus 86. pro 68. rursus 68. pro 86. scriberet. Acacius. HUDS.

[Τῶν νεῶν αἱ ἀρίστα] Vallam legisse αἱ ἐ ἀρίστα πλέουσαι, suspicaretur aliquis ex ejus versione: nam reddit, *velocissimæ quinque naves.* F. Port. IDEM.

[Θράσυλλος] Recte opinor Θράσυλος, at apud Xenophontem. Apud Diodorum Θράσυλλος. WASS.

ξυμβαίνοντος, ἀσθενέσι καὶ διεσπασμέναις ταῖς ναυσὶ καθίσταντο, ἄλλως τε καὶ ἐλάσσοσι χρώμενοι τὸ πλῆθος, καὶ τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σῆμα ὄξειαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι.

ρέ. 105. Προσπεσόντες οὖν οἱ Πελοποννήσιοι τὸ μέσον, ἐξέωσαν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὴν γῆν ἐπέξέβησαν, τῷ ἔργῳ πολὺ περισχόντες. ἀμῦναι δὲ τῷ μέσῳ οὐδ' οἱ περὶ τὸν Θρασύβουλον ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὑπὸ πλῆθους τῶν ἐπικειμένων νεῶν ἐδύναντο, οὐδ' οἱ περὶ τὸν Θράσυλλον ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου. ἀφανές τε γὰρ ἦν διὰ τὴν ἀκρὰν τὸ Κυνὸς, σῆμα, καὶ ἅμα οἱ Συρακοῦσιοι, καὶ οἱ ἄλλοι οὐκ ἐλάσσους ἐπιτεταγμένοι, εἶργον αὐτούς· πρὶν οἱ Πελοποννήσιοι διὰ τὸ κρατήσαντες ἀδεῶς ἄλλοι ἄλλην ναῦν διώκειν, ἤρξαντο μέρει τινὶ σφῶν ἀτακτότεροι γενέσθαι. γνόντες δὲ οἱ περὶ τὸν Θρασύβουλον τὰς ἐπὶ σφίσι ναῦς ἐπεχούσας, παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, καὶ ἐπαναστρέψαντες, εὐθύς ἡμύνοντό τε καὶ τρέπουσι· καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, ἔκοπτόν τε, καὶ ἐς φόβον τὰς πλείους ἀμαχεὶ καθίστασαν. οἱ τε Συρακοῦσιοι ἐτύγχανον καὶ αὐτοὶ ἤδη τοῖς περὶ τὸν Θράσυλλον ἐνδεδωκότες, καὶ μᾶλλον ἐς φυγὴν ὀρμήσαντες, ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄλλους εἴωραν.

ρστ'. 106. Γεγενημένης δὲ τῆς τροπῆς, καὶ καταφυγόντων τῶν Πελοποννησίων πρὸς τὸν Πύδιον μάλιστα ποταμὸν τοπρῶτον, ὕστερον δὲ ἐς Ἀβυδὸν, ναῦς μὲν ὀλίγας ἔλαβον οἱ Ἀθηναῖοι (στενὸς γὰρ ὦν ὁ Ἑλλήσποντος βραχείας τὰς ἀποφυγὰς τοῖς ἐναντίοις παρεῖχε) τὴν μέντοι νικη ταύτην τῆς ναυμαχίας ἐπικαιροτάτην δὴ ἔσχον. φοβούμενοι γὰρ τέως τὸ τῶν Πελοποννησίων ναυτικὸν, διὰ τε τὰ κατὰ βραχὺ σφάλματα, καὶ διὰ τὴν ἐν

Διεσπασμέναις] Reg. διασπαρμέναις. Non audio. Thucydides VI. 98. Ὡς εἴωρον σφίσι τὸ στρατεύμα διεσπασμένον. VII. 44. Διὰ τὸ κρατοῦντας αὐτοὺς καὶ μὴ διεσπασμένους ἦσσαν ἀγνοεῖσθαι. Et ibid. 78. Διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν (τὸ στρατεύμα.) DUCK.

Ἦστε — εἶναι] Thom. Magister in κάτοπτα omittit γιγνόμενα. Etymol. M. περιωπῆ, ὁ κάτοπτος τόπος. WASS.

Περὶ τὸν Θρασύβουλον] Articulus recte abest Cl. et Gr. WASS.

Ἐπαναστρέψαντες] Ἐπαναστρέψαι idem,

quod frequentius dicunt, ἐπανακρούσαι. vid. Suid. Hesych. et Etymol.

Κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοπ.] Νικησάντων Πελοποννησίων Gr. mendose. WASS.

Ἐπολαβόντες] Ita et Xenoph. K. Ἐναβ. L. I. prince. ὁ Κύρος ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας. Conf. L. I. Thuc. 68. 121.

Πύδιον] Fluvium eundem esse existimat Hobbesius, quem Ῥόδιον appellat Strabo. HUDS. Nescio, an hoc spectet Hesychius: Πύδιον τὸ ἕδωρ. Θεουκιδίδης. Sic et Phavorinus. forte legendum Πύδιον τὸ ἕδωρ. Πύδης flumen

τῇ Σικελίᾳ ξυμφορὰν, ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς τε αὐτοὺς καταμέμφεσθαι, καὶ τοὺς πολεμίους ἔτι ἀξίους τοὺς ἐς τὰ ναυτικά νομίζειν. ναῦς μέντοι τῶν ἐναντίων λαμβάνουσι, Χίας μὲν ὀκτώ, Κορινθίας δὲ πέντε, Ἀμπρακιώτιδας δὲ δύο, καὶ Βοιωτίας δύο, Λευκαδίων δὲ καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Συρακουσίων καὶ Πελληναίων, μίαν ἐκάστων· αὐτοὶ δὲ πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι. στήσαντες δὲ τροπαῖον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ οὗ τὸ Κυνὸς σῆμα, καὶ τὰ ναυάγια προσαγαγόμενοι, καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς ἐναντίοις ὑποσπόνδους ἀποδόντες, ἀπέστειλαν καὶ ἐς τὰς Ἀθήνας τριήρη ἄγγελον τῆς νίκης. οἱ δὲ, ἀφικομένης τῆς νεῶς, καὶ ἀνέλπιστον τὴν εὐτυχίαν ἀκούσαντες, ἐπὶ τε ταῖς περὶ τὴν Εὐβοίαν ἄρτι ξυμφοραῖς καὶ κατὰ τὴν στάσιν γεγενημέναις πολὺ ἐπερῶσθησαν, καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα, ἣν προθύμως ἀντιλαμβάνονται, περιγενέσθαι.

ρζ'. 107. Μετὰ δὲ τὴν ναυμαχίαν ἡμέρᾳ τετάρτῃ ὑπὸ σπουδῆς ἐπισκευάσαντες τὰς ναῦς οἱ ἐν Σηστώ Ἀθηναῖοι, ἐπέπλεον ἐπὶ Κύζικον ἀφεστηκυῖαν· καὶ κατιδόντες κατὰ Ἀρπάγιον καὶ Πρίαπον τὰς ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ὀκτὼ ναῦς ὀρμού-

in Pisidia agnoscit Steph. de Pydio silent Geographi. Circa Cynossema est Ῥόδιος ποταμός, ut ex Homero observavit Strabo, nunq, inquit Hesychius, Δάρδαρος. WASS. Ἀσπλλάγησαν] i. e. ἐτελεύτησαν. Ita Suid. desiderunt.

Ἐτι ἀξίους τοῦ ἐς τὰ ναυτικά] Portus exponit οὐκ ἔτι οὕτω φόβου ἀξίους. Forte ἀξίους τευ' pro τινός. DUCK. Certissima hæc Duckeri emendatio.

Λακεδαιμονίων] Hos omittit Diodorus Siculus XIII. p. 351. et pro Πελληναίων non recte habet Παλληναίων. Vide Thucydidem VIII. 3. et quæ ad IV. 120. dicta sunt. Paulo post pro πεντεκαίδεκα Idem Diodorus πέντε. DUCK.

Ἀπολλύασι] Forma Ionica, ut apud Aristophanem et alios Atticorum scriptores, ἀποκτινύασι apud Platonem, et ἀγαπηγύασι, et similia. WASS.

Τὰ ναυάγια προσαγαγόμενοι] Valla vertit, attractis naufragiis. Adnotat ibi Stephanus: Et sibi vindicatis naufragiis. sequendo Scholiasten Gr. qui προσαγαγόμενοι exponit ιδιωσάμενον' et remittit lectorem ad annotationes, quas non scripsit. Non male Valla. Ἀνελέσθαι et ἀνεκλύσαι τὰ ναυάγια alibi dicit Thucydides. Vid. Indicem. Προσαγαγέσθαι pro ultrahere o Platone adfert Stephanus.

Quod etiam de iis dicitur, qui vi et invitè compelluntur ad aliquid faciendam. Thucyd. III. 63. et VI. 54. DUCK.

Προσαγαγόμενοι] i. e. ιδιωσάμενοι, politè; recte Schol. Alibi κρατεῖν, IV. 14. alibi ἀνελέσθαι et ἀνεκλύσαι ναυάγια, I. 54. VII. 23. vid. Gloss. (Sed κρατεῖν et προσάγεσθαι de victoria plena, nec dubia; ἀνελέσθαι et ἀνεκλύσαι de ancipiti victoria. Προσάγεσθαι de rebus animalis frequentius, quam inanimatis.)

Περιγενέσθαι] Non placent supplementa Porti in Var. Lect. Hudsoni. Ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα περιγενέσθαι, idem est, ac si dixisset ἔτι δυνατὸν εἶναι σφῶν τὰ πράγματα περιγενέσθαι: quam sententiam in interpretatione Latina expressit Portus. Sic III. 36. Πρόπειράν τε σοιοῦμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἶη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι. Dativis porro αὐτῶ, αὐτοῖς, σφίσι, quam plurimis locis ita utitur Thucydides. VII. 31. Δέκα ναῦς τὰς ἀριστα σφίσι πλεούσας. Vide ad III. 93. DUCK.

Ἀρπάγιον] Stephanus et Strabo τόπον vocant. Athenæus XIII. p. 601. Χαλκιδεῖς παρ' αὐτοῖς φασὶν ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην, καὶ ΤΟΨΟΝ δεικνύοντες Ἀρπάγιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ καὶ Μυρσίαι διάφοροι πεφύκασιν. Eadem fere Suidas in Μίνως, qui et Ἀρπαγία. WASS.

σας, ἐπιπλεύσαντες, καὶ μάχῃ κρατήσαντες τοὺς ἐν τῇ γῆ, ἔλαβον τὰς ναῦς. ἀφικόμενοι δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Κύζικον ἀτείχιστον οὖσαν, προσηγάγοντο πάλιν, καὶ χρήματα ἀνέπραξαν. ἐπλευσαν δὲ ἐν τούτῳ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἐκ τῆς Ἀβύδου ἐπὶ τὸν Ἐλαιούντα, καὶ τῶν σφετέρων νεῶν [τῶν] αἰχμαλώτων ὅσαι ἦσαν ὑγιεῖς ἐκομίσαντο, τὰς δὲ ἄλλας Ἐλαιούσιοι κατέκαυσαν, καὶ ἐς τὴν Εὐβοίαν ἀπέπεμψαν Ἴπποκράτην καὶ Ἐπικλέα κομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς.

ρή. 108. Κατέπλευσε δὲ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης ταῖς τρισὶ καὶ δέκα ναυσὶν ἀπὸ τῆς Καΐνου καὶ Φασήλιδος ἐς τὴν Σάμον, ἀγγέλλων, ὅτι τὰς τε Φοινίσσας ναῦς ἀποτρέψειε Πελοποννησίοις ὥστε μὴ ἔλθεῖν, καὶ τὸν Τισσαφέρην ὅτι φίλον πεποιήκοι μᾶλλον Ἀθηναίοις ἢ πρότερον. καὶ πληρώσας ναῦς ἐννέα πρὸς αἷς εἶχεν, Ἀλικαρνασσέας τε πολλὰ χρήματα ἐξέπραξε, καὶ Κῶν ἐτείχιζε. ταῦτα δὲ πράξας, ἀρχοντας ἐν τῇ Κῶ καταστήσας, πρὸς τὸ μετόπωρον ἤδη ἐς τὴν Σάμον κατέπλευσε. καὶ ὁ Τισσαφέρης ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου, ὡς ἐπύθετο τὰς τῶν Πελοποννησίων ναῦς ἐκ τῆς Μιλήτου ἐς τὸν Ἐλλήσποντον πεπλευκυίας, ἀναξέυξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. ὄντων δὲ τῶν Πελοποννησίων ἐν τῷ Ἐλλησπόντῳ, Ἀντάδριοι (εἰσὶ δὲ Αἰολεῖς) παρακομισάμενοι ἐκ τῆς Ἀβύδου περὶ διὰ τῆς Ἰδῆς τοῦ ὄρους ὀπλίτας, ἐσηγάγοντο ἐς τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀστάκου τοῦ Πέρσου Τισσαφέρηνος ὑπάρχου ἀδικούμενοι, ὅσπερ καὶ Δηλίους, τοὺς Ἀτραμύττιου οἰκήσαντας, ὅτε ὑπ' Ἀθηναίων Δήλου καθάρσεως ἐνεκα ἀνέστησαν, ἔχθραν προσποιησάμενος ἀδῆλον, καὶ ἐπαγγείλας στρα-

Χρήματα ἀνέπραξαν] Diodorus XIII. 551. c. Χρήματα πωρᾶζόμενοι τοὺς Κυζικηνούς. WASS. Etiam Reg. ἐπραξαν. Multo usitatius est hac significatione verbum simplex, quam compositum. Nec intelligo, quae hic sit vis praepositionis ἀνά. DUCK.

Ἄνεπραξαν] Non habet locum ἐπραξαν. ἀναπράττειν est εἰσπράττειν ex debito et ex ὑποσχέσεως ὀφειλόμενα. Cf. II. 95. D'Orville. An. in Char. pag. 35.

τῶν σφετέρων etc.] Reisk. σφετέρων νεῶν καὶ τῶν αἰχμαλώτων.

Φίλον πεποιήκοι μᾶλλον] Nonnulli φίλον μᾶλλον πεποιήκοι. male. Et mox corrupte ἐπραξε καὶ οὐκ ἐτείχιζε. WASS.

Πληρώσας — πρὸς] Alibi breviter dixit προσπληρῶσαι, ut VII. 34. supra c. 10.

Ἄναξέυξας] Recte Schol. explicat ἐπαναστρέψας. Hesych. ὑποστρέψας explicans, addit ἐκ μεταφορᾶς ἀεμάτων. Deinde ἤλαυνεν idem Hesych. explicat: τὸν στρατὸν ἤγε.

Ἀστάκου] Vix credo, alibi inveniri hoc nomen hominis Persae. Ἀρσάκης, Ἀρσάμης, Ἀρσάνης sunt nota in historia nomina Persica. Ἀρσάκου hic etiam Valla legit: sed non recte vertit Arsaco, pro Arsace, quod et alii post eum retinuerunt. DUCK.

Ἀτραμύττιον] Ἀτραμύττειον pingit Suidas. Cum τ etiam Eupolis, Xenophon, Schol. Hesiodi p. 192. Commena p. 420. Geographi et Herodotus Ἄτραμ. Act. XXVII. 2. sequiores Codices Ἀτραμυττινοῦ. WASS. Vid. supra ad V. 1. DUCK.

Ἐχθραν προσποιησάμενος ἀδῆλον] Vallae in-

τιὰν αὐτῶν τοῖς βελτίστοις, ἔξαγαγὼν ὡς ἐπὶ φιλίᾳ καὶ ζυμ-
μαχίᾳ, τηρήσας ἀριστοποιουμένους, καὶ περιστήσας τοὺς ἑαυ-
τοῦ, κατηκόντισε. φοβούμενοι οὖν αὐτὸν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον,
μήποτε καὶ περὶ σφᾶς τὴν παρανομίῃ, καὶ ἄλλα ἐπιβάλ-
λοντος αὐτοῦ, ἂν φέρειν οὐκ ἠδύναντο, ἐκβάλλουσι τοὺς φρου-
ροὺς αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως.

ρθ'. 109. Ὁ δὲ Τισσαφέρνης, αἰσθόμενος καὶ τοῦτο τῶν
Πελοποννησίων τὸ ἔργον, καὶ οὐ μόνον τὸ ἐν Μιλήτῳ καὶ Κνίδῳ
(καὶ ἐνταῦθα γὰρ αὐτοῦ ἔξεπεπτώκεσαν οἱ φρουροὶ) διαβε-
βλήσθαι τε νομίσας αὐτοῖς σφόδρα, καὶ δείσας, μὴ καὶ ἄλλο
τι ἐπιβλάπτωσι, καὶ ἅμα ἀχθόμενος, εἰ Φαρνάβαζος ἔξ
ἐλάσσονος χρόνου καὶ δαπάνης δεξάμενος αὐτοὺς, κατορθώσει
τι μᾶλλον τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, πορεύεσθαι διανοεῖτο πρὸς
αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπως μέμψηταί τε τῶν περὶ
τὴν Ἄντανδρον γεγενημένων, καὶ τὰς διαβολὰς, καὶ περὶ τῶν
Φοινίσσων νεῶν καὶ τῶν ἄλλων ὡς εὐπρεπέστατα ἀπολογήση-
ται. καὶ ἀφικόμενος πρῶτον ἐς Ἐφεσον, θυσίαν ἐποίησατο τῇ
Ἀρτέμιδι. ὅταν ὁ μετὰ τοῦτο τὸ θέρους χειμῶν τελευτήσῃ, ἐν
καὶ εἰκοστὸν ἔτος πληροῦται.

terpretationem retinuit Portus. Dissimulata insita ira vertit Acacius. Portus quoque in scholiis Graecis προσποιουσάμενος exponit κατακρύψας, οὐδὲ φανερὰν ποιησάμενος, et monet, adnotandum esse hoc genus loquendi, ut inusitatus. Verum est, insolentem esse hanc significationem τοῦ προσποιεῖσθαι: nam dissimulare Graecis est μὴ et οὐ προσποιεῖσθαι. Itaque nondum possum adsentiri Interpretibus, et puto, haec verba, servato recepto usu verbi προσποιεῖσθαι, posse accipi de eo, quod post eadem patratum factum est, ac Thucydidem hoc velle, barbarum hunc et perfidum hominem post interfectos Adramytenos simulasse et prae-textuisse crudelitati suae inimicitiam et odium, cujus ante nullam significationem dederat. Duck. Pro ἔχθραν ἀδελφον ποιησάμενος πρὸς αὐτοὺς, i. e. ἐχθραῖσθαι αὐτοὺς. — Nec male Acacius: dissimulata ira. Quod igitur opus artificiosa explicatione?

Φοβούμενοι οὖν αὐτὸν] Notus Atticismus, pro φοβούμενοι, μήποτε αὐτὸς, quem hic non animadvertisse videtur Interpretes. Vide Stephanum ad Corinthum Artic. LXIII. Duck. Ἐν Μιλήτῳ] Vide Plutarchum de Garrul. p. 518. qui de Alcibiadis secundo exsilio,

quasi ex Libro Octavo, memorat. Wass. Quae hic de Mileto dicit Thucydidem, ad ea videntur pertinere, quae Cap. 84. hujus libri leguntur. Duck.

Διαβεβλήσθαι τε νομίσας αὐτοῖς] Scholiastes hic, et Cap. 81. διαβάλλεσθαι exponit ἰβρίζεσθαι. Ejus sententiam ibi improbarunt, hic sequuti sunt Interpretes. Mihi etiam hoc loco ab illa potuisse recedere, et verba haec ita accipienda esse videntur, Tissapher-nem existimasse, se admodum invisum esse Peloponnesiis, et in eorum odium incurrisse: cujus rei causas exposuit Thucydidem supra Cap. 78. et sequentibus. Nam διαβάλλειν dicitur, qui alium in invidiam et odium adducit. Thucyd. III. 109. Λακεδαιμονίους καὶ Πελοποννησίους διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνη χεῖρίζων Ἕλληνας. διαβάλλεσθαι, quinivisus et odiosus redditur. IV. 21. Μὴ ἐς τοὺς ζυμμάχους διαβληθῶσι ubi Scholiastes ψεχθῶσι, μισθῶσι. Διαβεβλήσθαι τε νομίσας αὐτοὺς, quod hic plerique Mss. habent, ex iis exponi potest, quae ad Cap. 83. dicta sunt. Duck

Τὰς διαβολὰς] Multi Mss. addunt ἀπάση-ται. opinor recte. Wass.

Ἀπολογήσεται] Leg. ἀπολογήσεται. in Schol. ἀπάσεται, et paulo ante μέμψηται.

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΞΥΝΟΠΤΙΚΑ

ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΞΥΝΟΠΤΙΚΑ

ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ.

Α. α. 1.—β'. 2.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ. Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος κατ' ἀρχάς, ἀντιδιαστέλλων αὐτὸν τῶν ὁμωνύμων ἐν τοῖς εἰρησιν ἅμα μὲν τῆς αὐτῆς αἰτίας ἕνεκεν, ἅμα δὲ καὶ τοῦ μὴ ἕτερον τινα τὸ αὐτοῦ σφετερισσασθαι σύνταγμα.

ΞΥΝΕΓΡΑΨΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ. ἄλλο, γράφει καὶ ἄλλο, ξυγγράφει. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἐνὸς πράγματος λέγεται τὸ δὲ ξυγγράφει, ἐπὶ πολλῶν· ξυγγράφει, τὸ μετ' ἐπιμελείας καὶ σπουδαίως συντάξαι γράφει δὲ, καὶ τὸ ἀπλῶς καὶ μὴ ἐπιμελῶς τὴν ἀλήθειαν ἀνευρεῖν.

ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. καὶ ὁ πρὸς Ξέρην πόλεμος, τῶν αὐτῶν ἦν, ἀλλ' οὐ πρὸς ἀλλήλους· διὸ καὶ οὐ μάτην πρόκειται.

ΕΥΘΥΣ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΥ. ἀρχὴν λαμβάνοντος.

ΚΑΙ ΕΛΠΗΣΑΣ ΜΕΓΑΝ ΤΕ ΕΞΕΣΘΑΙ. τὸ ἐλπίας, οὐ μόνον ἐστὶ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται.

ΑΚΜΑΖΟΝΤΕΣ ΤΕ ΉΣΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἡκμαζόν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ. πῶς ἡκμαζον ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, εἶπε τοῖς Πελοποννησίοις χρημάτων ἐνέδειξ·

ΞΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΕΚΑΤΕΡΟΥΣ. εἰς σύστασιν καὶ εἰς θούθειαν ἐκατέρων κινούμενον.

ΤΟ ΜΕΝ ΕΥΘΥΣ. ἅμα τῷ ἀρξασθαι τὸν πόλεμον.

ΚΑΙ ΜΕΡΕΙ ΤΙΝΙ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ. Θράκας λέγει καὶ Πέρσας· οἱ μὲν γὰρ μετὰ Σιτάλκου συνεμάχουν Ἀθηναίους· οἱ δὲ μετ' Ἀρταξέρξου καὶ Δαρείου ὕστερον τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΤΑ ΓΑΡ ΠΡΟ ΑΥΤΩΝ. τὰ Μηδικὰ καὶ Τρωϊκὰ. Συμβαίνει ἀντὶ τοῦ συνάγεται καὶ συγκεφαλαιούται. Τὸ δὲ ἐπὶ μακρότατον ἀντὶ τοῦ ἐπιπολῆ καὶ συνεχῶς.

ΟΥΤΕ ΕΣ ΤΑ ἌΛΛΑ. κατασκευῇ δηλονότι.

¶ β'. 2. **Η ΝΥΝ ΕΛΛΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ.** πρὸ τούτου γὰρ κατὰ μέρους καὶ κατὰ ἔθνη ἐκαλεῖτο. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ὁμοιοκαταληκτοῦ Γερμάνου καλεῖται.

ἌΛΛΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ. μετοικήσεις, φαίνονται δηλονότι.

ΚΑΙ ΡΑΙΔΙΩΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ φαίνονται.
ΥΠΟ ΤΙΝΩΝ ΑΒΙ ΠΛΕΙΟΝΩΝ. οὐκ εἶπε δυνατῶν, ἵνα μὴ ἐπιανέσθῃ.

ΤΗΣ ΓΑΡ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΟΥΚ ΟΥΣΗΣ. τῆς κατὰ θάλατταν πωροματείας.

ΕΠΙΜΙΓΝΥΝΤΕΣ. ἐπιμιγνύμενοι.

ΝΕΜΟΜΕΝΟΙ ΤΕ ΤΑ ΑΥΤΩΝ ΕΚΑΣΤΟΙ. ἡ περιουσίαν τοῦ λόγου καὶ ἡ σύνταξις, τοιαύτη Νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ

περιουσίαν χειρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, ἀλλὰ σπεύροντες, καὶ ἀπλῶς εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μεταπίστασθαι· ὃ ἔστιν, οὐ χαλεπῶς ἀνίσταντο δηλονότι, ἀλλ' εὐχερῶς.

ΟΣΟΝ ΑΠΟΖΗΝ. μετρίως ζῆν· ἀποζῆν ἔστι, εὐτελῶς ζῆν. Ζῆν δὲ, τὸ μετὰ τρυφῆς ζῆν· λέγει δὲ τὴν ἐφήμερον τρυφήν.

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ. περιουσία, ἡ περιεπιτῆ οὐσία· οὐσία δὲ, ἡ σύμμετρος.

ΑΔΗΛΟΝ ΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀδήλου ὄντος· Ἀττικῶν δὲ τὸ σχῆμα. Ἀναγκάσιον Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναγκαίας.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΝ. εὐπορεῖν.

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. τῆ ὀπλιτικῆς.

Η ΤΕ ΝΥΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ. πρότερον γὰρ Ἡμαθία ἐκαλεῖτο ἡ νῦν Θεσσαλία.

ΟΣΑ ΗΝ ΚΡΑΤΙΣΤΑ. ὅση ἦν ἀρίστη.

ΑΙ ΤΕ ΔΥΝΑΜΕΙΣ. τὰ στρατεύματα.

ΑΣΤΑΣΙΑΣΤΟΝ ΟΥΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ ΑΒΙ. τῷ γένει δηλονότι. οὐ γὰρ ἦσαν ἀθάνατοι.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΔΕ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

ὁ νοῦς, οἱ μὲν, οὕτως, Σημείον δὲ τοῦ τὴν Ἀττικὴν ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς οἰκίσιν, τὸ κατὰ μὲν τὰ ἄλλα πράγματα μὴ αὐξηθῆναι, ὅσον πλεῖτόν τε καὶ ὄψα, καὶ τάλλα, κατὰ δὲ τὸ πλεῖθος τῶν ἀνδρῶν μεγάλην γενέσθαι. Ἄλλοι δὲ οὕτως, Σημείον δὲ μοι παντός τοῦ προειρημένου λόγου, τοῦ τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν μεταβάλλειν τοὺς οἰκήτορας, τὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἄλλα αὐτῆς μέρη μὴ ὁμοίως τῇ Ἀττικῇ αὐξηθῆναι τῷ πλῆθει τῶν ἀνδρῶν.

ΕΚ ΓΑΡ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ δυνατώτατοι ἐκπίπτοντες, ἀνεχώρουν παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς Ἑσθίας οὐσης τῆς οἰκήσεως.

ΠΟΛΕΜΩΙ Η ΣΤΑΣΕΙ. πόλεμος, ὁ τῶν ἀλλοτριῶν στάσις, ὁ ἐμφύλιος.

ΑΝΕΧΩΡΟΥΝ. οἱ Ἡρακλείδαι, καὶ Μεσσήνιοι, οἱ περὶ Μελανθῶν.

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΓΙΝΟΜΕΝΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι τὸ παλαιὸν εὐδῆς μετεδίδοσαν πολιτείας· ὕστερον δὲ οὐκέτι, διὰ τὸ πλεῖθος.

ΕΣ ΙΩΝΙΑΝ. ποληπτικῶν ἔστι σχῆμα, ὅταν τὸ συμβῶν ὕστερον προλαβόντες καλέσωμεν. Ὁ γὰρ Ξυμβῆθι μετὰ τὴν οἰκίαν τῶν ἀνδρῶν λέγει δὲ τὸ κληθῆναι Ἰωνίαν. Τοῦτο αὐτὴν προσηγόρευσε πρὶν ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἀνδρας, προσεδίδου καὶ προχαριζόμενος τὴν προσηγορίαν ταύτην τῇ χώρῃ. Οὐ γὰρ οὐσίας πρὸ τούτου τῆς Ἰωνίας, ἀπέστειλαν ἐκείσε τὸν ὄχλον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐφ' ᾧ κτίσθαι καὶ οἰκίσαι τὴν γῆν. Καὶ οἱ πεμφθέντες κατοικήσαι, οὕτως καλεῖσθαι τὴν χώραν,

ὑστερον παρσκευάσαν. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἐποίησεν, εἰσών ἡλισσάμενη τὴν ζώνην ἐν Ζωστήρι τῆς Ἀττικῆς. Ὁ δὲ νοῦς οὗτος· Πολλὰν καταφυγόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν, διὰ τὸ ἀσφαλές εἶναι τὸ χροῖον, τοσούτων ἐγένετο πλῆθος, ὥστε τῆς Ἀττικῆς στενοχωρομένης, καὶ μὴ οὔσης ἰκανῆς τρέφειν τὸν ὄχλον, ἀνάγκη γένοιτο, μερίσαι τὸ πλῆθος, καὶ εἰς ἀποικίαν ἐκπέμψαι. Οὗτος δὲ προληπτικῶς χροσάμενος εἶπεν· εἰς Ἰωνίαν ἐπεμψάν.

¶ γ'. 3. ΟΥΧ ΗΚΙΣΤΑ. Ἀντὶ τοῦ μάλιστα. ΖΥΜΠΑΣΑ ΠΩ ΕΙΧΕΝ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

ΚΑΙ ΠΑΝΤ ΟΥΔΕ ΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἔλως εἶναι.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΝ. τούτέστι, τοῖς ἰδίους ὀνόμασιν ἔρχαντο· οἷον, Πελασγοὶ μόνον, Βοιωτοὶ οὕτω δὲ κοινῷ ὀνόματι Ἕλληνας.

ΕΠΙΠΛΕΙΣΤΟΝ. ἢ ἐπὶ πλείστον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἐπὶ πλείστον χρόνον ἐκλήθησαν Πελασγοί.

ΠΑΙΔΩΝ ΑΥΤΟΥ. Ἕλληνας παῖδες, Δῶρος, Ζεῦδος, Αἰῶλος, ὡς φησὶ καὶ Ἡσίοδος· Δῶρον τε Ζεῦδον τε καὶ Αἰῶλον ἰσσοιοχάρμη.

ΕΠΙΛΟΜΕΝΩΝ. ἀμφίβολος, τίνας ἐπιγάγῃσθε, πότερον οἱ Ἕλληνας παῖδες τοὺς ἄλλους, ἢ οἱ ἄλλοι τούτους.

ΕΠ' ΩΦΘΑΛΙΑΙ. ἀφέλειαν εἶδεν ὁ Θεουκιδίδης τὴν συμμαχίαν καλεῖν.

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΥΣ. καθ' ἐκάστους δὲ, κατὰ μέρους, οὐ πάντας ὁμοῦ.

ΤΗΙ ΟΜΙΛΙΑΙ. τῇ ὁμιλίᾳ καλεῖσθαι μᾶλλον Ἑλλήνας, οὐκ ἀπὸ γραφῆς, καὶ δόξης ἀπάτων, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν ἐπιχωρίων ὁμιλίας.

ΚΑΙ ΑΠΑΣΙΝ ΕΚΝΙΚΗΣΑΙ. τελείως ἐσικρατήσαι, τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας.

ΠΟΛΛΟΙ ΓΕ ΧΡΟΝΟΥ. οὕτως λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, πολλῶν ἡμερῶν οὐκ εἶδόν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐν πολλαῖς ἡμέραις.

ΕΚΝΙΚΗΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐσικρατήσαι· τὸ δὲ πᾶσι, κατὰ πάντος, καὶ τὸ πολλοῦ γε χρόνου, ἀντὶ τοῦ ἐν πολλῷ γε μέντοι χρόνῳ. Οὐκ ἐδύνατο δὲ ἅπασι ἐκνικῆσαι τὸ ὄνομα τούτου, ἀλλ' ἐν πᾶσι πλείστον χρόνον.

ΠΟΛΛΑΙΣ ΓΑΡ ΨΥΤΕΡΟΣ ΕΤΙ. οὕτως ἐν ἑτέρῳ, καὶ καλῶς γέγραπται. τὸ πολλῷ γὰρ ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ χρόνου, καὶ τὸ ὑστερον πλεονάζει. τὸ δὲ ὑστερος ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου λεγόμενον, ἔχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου σαφῆ.

ΖΥΜΠΙΑΝΤΑΣ. τὸ γὰρ, Ἐγγλῆν ἐκίκαστο ἀν' Ἑλλήνας καὶ Ἀχαιοὺς, νεώθευται.

ΟΥΔΕ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ. τὸ γὰρ βαρβαροφάνων νεώθευται.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΕΙΣ ΕΝ. ἀντίπαλον, καὶ τὸ ἴσον, καὶ τὸ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἕλλησι ὁ Βάρβαρος, τὸ δὲ ἔξω, οἱ Ἕλληνας ὡς ἕκαστοι, καὶ ζήμωπαντες, ὑστερον κληθέντες Ἕλληνας.

ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΕΙΑΝ.—ΣΥΝΗΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ συνηστράτευσαν· δεῖ δὲ προσθεῖναι τὴν εἰς· οἷον, ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτην τὴν στρατείαν συνήλασαν.

ΘΑΛΑΣΣΗΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙ. τούτέστιν ἐμπορεύμενοι.

¶ δ'. 4. ΜΙΝΩΣ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΤΑΤΟΣ. διὰ

τριῶν συγχερίων δέικνυσι τὰ πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἀσθενῆ, ἀφ' οὗ ἀνθρώπων μέχρῃ Μίνω. καὶ ἀπὸ τούτου μέχρῃ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν, μέχρῃ αὐτοῦ. τινὲς δ' οὐκ ἐντεῦθεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ, φαίνεται γὰρ ἢ νῦν Ἑλλάδος, πρῶτον λέγουσι σύγκρισιν.

ΩΝ. τὸ ἂν ἀντὶ τοῦ ἐκείνων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. πρῶτερον γὰρ Καρικὴ ἐκαλεῖτο ἡ θάλασσα.

ΕΠΙΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΚΡΑΤΗΣΕ. ἐπὶ πλείστον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ μέρος, ὃ ἐστίν, ἐπὶ πολὺ μέρος αὐτῆς ἐκράτησεν, ἢ τὸ ἐπιπλείστον ἀντὶ τοῦ πᾶν.

ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΝΗΣΩΝ. Κυκλάδων, παρὰ τὸ ἐν μέσῳ ἔχειν τὴν Δῆλον, τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ κύκλον τινὰ περὶ αὐτὴν μιμεισέσθαι. εἰσὶ δὲ κατὰ τίνας ἰὲ αὐτῶν· Πάρος, Ἄνδρος, Ἴκαρος, Σκύρος, Ῥήνεια, Ῥήνη, Δῆλος, Νάξος, Σίφνος, Κέως, Μύκονος, Τήνος, Κύθνος, Ἀμοργος, Σέριφος. Κατὰ δὲ τίνας ἰβ, πλὴν Ῥήνης καὶ Σκύρου καὶ Ἰκάρος, μάλλον δὲ πλὴν Ῥήνης καὶ Σκύρου καὶ Ἀμοργου.

ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΓΕΝΕΤΟ. ὑπακουστέον Ἑλλήνων.

ἘΚΑΤΑΣΤΗΣΑΣ. ποιήσας κατὰ μέρος, οὐ πάντας ὁμοῦ.

ΤΟ, ΤΕ ΔΗΣΙΤΙΚΟΝ. ληστικὸν τὸ σύστημα, ἤγουν τοὺς ληστές· ληστικὸν δὲ, τὸ κτήμα. ΤΑΣ ΠΡΟΣΔΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΙΕΝΑΙ ΑΥΤΩΙ. ἢ γὰρ μὴ ληστευομένη πλείους φέρεσι προσόδους.

¶ ε'. 5. ΟΙ ΓΑΡ ΕΛΛΗΝΕΣ. τὴν αἰτίαν τοῦ ληστεύειν ἐπάγει τὸν.

ΟΙ ΤΕ ΕΝ ΤῆΙ ΗΠΕΙΡΩΙ. ἡπειρος τριχῶς λέγεται. * ἢ πᾶσα γῆ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης.

ΟΥ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΤΑΤΩΝ. εἶπεν γὰρ ἀτειχίστων ὄντων, ὥσπερ ἦν ἡ Ἀττικὴ ἀπάλαι, κατὰ κίμας οἰκουμένη.

ΗΡΠΑΘΩΝ. ἐλήστευσαν, ἀπὸ τοῦ ἀρπαζέειν ἐβίον.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ. οὕτω Θεουκιδίδης, καὶ τὸν πλείστον τοῦ χρόνου.

ΟΥΚ ΕΧΟΝΤΟΣ ΠΩ ΑΙΣΧΥΝΗΝ. ἤγουν, οὐκ αἰσχροῦ νομιζομένου τοῦ ληστεύειν.

ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΤΟ ΔΡΑΙΝ. καλῶς, ἀντὶ τοῦ εἰσεβῆς καὶ φιλανθρώπων, οὔτε γὰρ βίον ἀροτήρα ἐλεηλάτου, ἢ ἐκλεπτον, οὔτε νυκτός, οὔτε μετὰ φόνον ἐπαίου τὴν ληστείαν. Ὀμμερῶς οἶα τε ληστήρες ὑπερ ἅλα.

ΟΥΚ ΟΝΕΙΔΙΖΟΝΤΩΝ. οὐκ ονειδίζονταν τῶν ἐρωτωμένων, ἢ τῶν ἐρωτῶντων. διχῶς γὰρ ὁ νοῦς.

¶ ς'. 6. ΕΣΙΔΗΡΟΦΟΡΕΙ. ἔδεν τὰς μαχαίρας μαυλίας ἐκάλου, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι· οἷον ὁκαυλίας.

ΕΝ ΤΟΙΣ. ἐν τούτοις, ποιητικῶς. ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ.

ΚΑΙ ΑΝΕΙΜΗΝΗ ΤΗΙ ΔΙΑΙΤΗΙ. τρυφιλᾶ καὶ ἀνδρηᾶ.

ΕΣ ΤΟ ΤΡΥΦΕΡΩΤΕΡΟΝ ΜΕΤΕΣΤΗΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ μετέστησαν εἰς τρυφώσαν διαίταν, τὸν σίδηρον καταθέμενοι.

ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΕΣΥΤΤΕΡΟΙ ΑΥΤΟΙΣ ΤΩΝ ΕΥ-

ΔΑΙΜΟΝΩΝ. ἀντίπτωσις ἐστίν, οἱ εὐδαιμόνες τῶν πρῶτων ἐπεθετοῦν. διὰ τὸ ἀβροδίατον.

ΧΙΤΩΝΑΣ ΤΕ ΛΙΝΟΥΣ. οὐ πολλὸς χρόνος ἀφ' οὗ ἐπαύσαντο φοροῦντες χιτῶνας λινοῦς, καὶ τέττιγας χρυστοῦς, ἐξαρτάντες τῷ τριχῶν πλέγματι.

ΕΝ ΕΡΣΕΙ ΚΡΩΒΥΛΟΝ. ἐν ἔρσει, ἢ ἐν εἰσέρσει, ἢ ἐν πλοκῇ. κρωβύλος δὲ ἐστὶν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὄψιν ἀπολήγον. ἐκαλεῖτο δὲ τῶν μὲν ἀνδρῶν, κρωβύλος· τῶν δὲ γυναικῶν, κόρυμβος· τῶν δὲ παιδῶν, σκορπίος. Ἐν ἔρσει, ἐν ἀναδέσει, παρὰ τὸ εἶρειν. ἐνόηλαξε τὴν πτώσιν, ἀντὶ τοῦ χρυστοῦς τέττιγας, ἐφερόντος δὲ τέττιγας, διὰ τὸ μουσικὴν, ἢ διὰ τὸ αὐτοχόρονος εἶναι. καὶ γὰρ τὸ ζῶον γνηνές.

ΜΕΤΡΙΑΙ Δ' ΑΥ ΕΣΘΗΤΙ. λείπει ἡ τῆ' ἰν' ἤ, καὶ τῆ' ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτον Λακεδαιμόνιοι οἱ τε μείζω κενταυροὶ μετρία ἐσθῆτι ἐχρήσαντο, καὶ ἐς τὰ ἄλλα τοῖς πολλοῖς ὁμοδίατοι κατέστησαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. πολλοὺς τοὺς πένητας.

ΕΥΜΝΩΘΗΣΑΝ ΤΕ ΠΡΩΤΟΙ. ἐν τοῖς ἀγῶσι δηλονότι. καὶ γὰρ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐζήνουντο. Ὀμηρος, γὰρ νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγινώσκουσιν καὶ οἶδε Μαργαμένους. Ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρεκβάσει εἰρηται.

ΛΗΠΑ. τὸ λῖπα Ὀμηρος ἐπιθετικῶς λέγει τὸ ἔλαιον. αὐτὸς δὲ ὄντως αὐτὸ ἰνομάζει. ἀπὸ Ὀρσίππου Μεγαρέως ἐγυμνάσθησαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, ὡς ἄλλοι καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπιγραμματα, Ὀρσίππου Μεγαρέως μεγαλόφρονι τῆδ' ἀρίδην Μνήμα ἔσαν, φάμα Δελφίδι πειδόμενοι. Πρῶτος δ' Ἑλλήνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐσπεφάνθη Γυμνός, ζωνυμένω τῶν πᾶσιν ἐπὶ σταδίῳ. Ἰστέον ὅτι περὶ τῶν Λακεδαιμονίων, οὐκ ἀσθένειαν τῶν ἀρχαίων παραδίδωσιν (ἀδιόφορον γὰρ τὸ γυμνός ἢ ἐξωσμένους ἀγωνίζεσθαι, πρὸς δύναμιν) ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁμοίως διητῶντο τοῖς βαρβάροις, τὸ δὲ ἐξῆς· ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Ἀσianoῖς, οἷς νῦν πυγμαῖς καὶ σάλας ἄθλα τίθεται.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΟΙΣ ΕΣΤΙΝ ΟΙΣ. ἐν τισὶ τῶν βαρβάρων.

ΑΘΛΑ ΤΙΘΕΤΑΙ. ἄθλος, ὁ ἀγὼν, ἀρσενικῶς· ἄθλος δὲ, τὸ ἐπαθλον, οὐδέτερός.

¶ 7. ΚΑΙ ΗΔΗ ΠΛΩΓΙΜΩΤΕΡΩΝ. ἀδείας τυχοῦσαι τοῦ πλεῖν. ἡ δὲ σύγκρισις πρὸς τοὺς ἀρχαίους.

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΜΑΛΛΟΝ ΕΧΟΥΣΑΙ. πανταχοῦ τοὺς παρὰ θάλατταν ἀνδρώπους εὐπορωτέρους λέγει εἶναι.

ΤΕΙΧΕΣΙΝ ΕΚΤΙΖΟΝΤΟ. λείπει ἡ σὺν, ἵνα ἤ, σὺν τείχεσιν ἐκτίζοντο.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΞΟΚΟΥΣ. τὸ πρῶτος οἶκος ἐπὶ πόλεως, οἰκειότερον μᾶλλον τοῦ ὅμορος· ἐπὶ γὰρ ὄρων τοῦτο λαμβάνεται.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΗΙΣΤΕΙΑΝ. διὰ τὸ ληστεύεσθαι.

ΕΠΗΛΟΥ ΑΝΤΙΣΧΟΥΣΑΙ. μετὰ μάχης ἐναντιωθεῖσαι.

ΕΦΕΡΟΝ ΓΑΡ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΕ. τὸ ἔφερον, ἀντὶ τοῦ ἔλλαπτον, ἐλήστευον, ὡς καὶ Ἡρόδοτος.

ΚΑΤΩ ΩΙΚΟΤΝ, ἦτοι ἐγγὺς τῆς θαλάσ-

σης. τὸ ἐξῆς, τῶν ἄλλων ὅσοι κάτω ὄκουν, ὄντες οὐ θαλάσσιοι, ἐφέρουν ἀλλήλους.

¶ ἡ. 8. ΚΑΙ ΟΥΧ ΗΣΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ λῖαν.

ΚΑΡΕΣ ΕΦΑΝΗΣΑΝ, ΓΝΩΣΘΕΝΤΕΣ ΤΗΙ ΤΕ ΣΚΕΥΗΙ. Κάρες πρῶτον εἶδον τοὺς ἡμφαλοὺς τῶν ἀσπίδων, καὶ τοὺς λόφους, τοῖς οὖν ἀποσπῆκτοσι συνέθεσαν ἀσπίδισμιον μικρὸν, καὶ λόφον, σπμμεῖον τῆς εὐρέσεως. Καὶ ἐκ τούτου ἐγνωρίζοντο οἱ Κάρες. οἱ δὲ Φοίνικες, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ταφῆς. τῶν ἄλλων γὰρ ἐπ' ἀνατολάς τιούτων ὄραν τοὺς νεκροὺς, οἱ Φοίνικες ἐξεπίτηδες ἐπὶ δύσιν. ἵνα μὴ διαβάλλῃ τὸ Ἑλληνικὸν, εἴπωε Κάρας καὶ Φοίνικας.

ΥΠΕΡ ΗΜΙΣΥ. οὐ τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ ἡμῶν, ἀλλὰ τῶν Φοινίκων. οἱ γὰρ Ἑλλήνες ἕκαστοι τὰ σώματα.

ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΟΣ ΔΕ ΤΟΥ ΜΙΝΩ. τὸ σχῆμα ἑπανάλυψις. τὸ δὲ Μῖνω, Ἀττικόν.

ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ. ἀνάστατοι ἐγένοντο.

ΟΙ ΠΑΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. Πανταχοῦ τοὺς παρὰ θάλασσαν ἀνδρώπους εὐπορωτέρους λέγει εἶναι.

ΚΑΙ ΤΕΙΧΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟ, ΩΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΙ ΕΑΥΤΩΝ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΙ. καὶ τοῦτο ἑπανάλυψις. προεῖπτε γὰρ, τείχεσιν ἐκτίζοντο.

¶ 9. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΤΕ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙ. τὸ ἐξῆς, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τὸν στόλον ἀγείρειν.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΑ ΣΑΦΕΣΤΑΤΑ. ὁ νοῦς τοιοῦτος· λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ Πελοποννησίων μνήμη σαφέστατα δεδεγμένοι. ἰν' ἢ ἐπιρήρημα τὸ σαφέστατα.

ΠΕΛΟΠΙΑ ΤΕ ΠΡΩΤΟΝ. τὸ ἐξῆς, Πέλοπα τε πρῶτον ἐσπλήντων ὄντα, ὅμως σχεῖν. τὸ πρῶτον, πρὸς τὸ, πλήθει χρημάτων.

ΤΗΝ ΕΙΣΠΝΥΜΙΑΝ. Ἄπια γὰρ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο. Ὀμηρος· Τηλόθεν ἐξ Ἄπιας γαίης. Πελοπόννησος γὰρ νῦν καλεῖται.

ΚΑΙ ὙΣΤΕΡΟΝ. ἀπὸ κινήτου τὸ λέγουσι.

ΥΠΟ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ. οὐχ ὅτι ὑπ' αὐτῶν μόνον ἐφουδῆθη, ἀλλ' ὅτι δι' αὐτοῦ.

ΑΤΡΕΩΣ ΔΕ ΜΗΤΡΟΣ. Ἄστυδάμεια μήτηρ Εὐρυσθέως, ἀδελφὴ Ἀτρέως.

ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ. τὸν Πέλοπα. ὁ γὰρ Πέλοπ τὸν Χρυσίππου τὸν υἱὸν ἀνέλεν· ὁ δὲ Ἀτρέως, φοβούμενος μὴ τὸ αὐτὸ πάθη, ἐφυγεν.

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ. ἀπὸ τοῦ ἐπανήλθεν.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. Ὀμηρος· Εὐρυσθέως Σθενέλοιο παῖς Περσηίδαο, ὁ δὲ Ἀτρέως Πελοποννήσιος.

ΤΕΘΕΡΑΠΕΥΚΟΤΑ. χρήμασι δηλονότι.

Α ΜΟΙ ΔΟΚΕΙ. τὰ δύο σκῆπτρα.

ΟΥ ΧΑΡΙΤΙ. Ὀμηρος· χάρην Ἀτρείδῃσι φέρωντες.

ΝΑΥΣΙ ΤΕ ΠΛΑΙΣΤΑΙΣ. λείπει σὺν ναυσί τε.

ΚΑΙ ΑΡΚΑΣΙ. τὸ ἐξῆς, πρὸς δὲ καὶ Ἀρκασί παρασχάν.

ΕΙ ΤΩΙ ΙΚΑΝΟΣ. διὰ τοῦ ἰκανὸς τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ποιητοῦ παρέστησεν.

ΟΥΚ ΑΝ ΟΤΝ ΝΗΣΩΝ. συλλογισμὸς τὸ σχῆμα. Ἀγαμέμνων ἤρχε μὲν τοῦ Ἄργους, καὶ τῶν περὶ αὐτὸ νήσων, ἐσπέκενα δὲ τῶν ἐν τῇ περιχώρῃ τοῦ Ἄργους νήσων, ἤρχε καὶ ἐτέρων

ήσαν πολλῶν. αἱ οὖν ἂν ἦσαν πολλαί, εἰ μὴ ναυτικὸν εἶχεν ὁ Ἀγαμέμνων, δι' οὗ τούτων κρατεῖν ἠδύνατο.

ΕΙΚΛΑΖΕΙΝ ΔΕ ΧΡΗ. εἰ γὰρ τὰ οὕτως ἰμνούμενα εὐτελῆ ἦν, πόως μᾶλλον τὰ περὶ αὐτῶν;

¶ ἰ. 10. ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΕΙ. οὐ γὰρ ἔστιν ἀκριβές σημεῖον τὸ ἐκ τῶν τόπων τὰς δυνάμεις τῶν ἀνδρῶσαν στοχαζέσθαι.

ΜΗ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΟΝ ΣΤΟΛΟΝ. Ἀττικῶς τὸ μὴ ἐνταῦθα παρῆλκει.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΓΑΡ: τὸ σχῆμα κατὰ ἰπέθεσιν. καταρῆται δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις λεληθότως.

Η ΠΟΛΙΣ. ἡ μητρόπολις ἡ Σπάρτη.

ΤΑ ΤΕ ΙΕΡΑ. εὐσεβῶς λέγει τὰ ἱερά.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ. Πελοποννήσου αἱ πέντε μοῖραι, Λακωνική, Ἀρκαδική, Ἀργολικὴ, Μεσσηνιακὴ, καὶ τῆς Ἠλίδος. ἀποθανόντος δὲ Κρυσφόντου, ἔσχον τὴν Μεσσηνιακὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΔΥΟ ΜΟΙΡΑΣ. Δακωνικὴν καὶ Μεσσηνιακὴν.

ΤΗΣ ΔΕ ΕΥΜΠΑΣΗΣ ΗΓΟΥΝΤΑΙ. Ἰστέον, ὅτι τῆς Ἀργολικῆς οὐκ ἤρξαν, ἀλλὰ συνεκδρομικῶς εἶπε. τὸ ἐξῆς, ὅμως δὲ φαίνονται ἂν ὑποδεστέρα, πώλεως καὶ εὐτελοῦς, καὶ οὔτε συνεικισθείσης. καὶ τὰ ἐξῆς.

ΠΟΔΥΓΕΛΕΣΙ. πολυδασάνοις. τέλος γὰρ τὸ ἀνάλωμα.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΕ ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ. ἐξ ὑποθέσεως φησὶ περὶ Λακεδαιμονίων τὸ, εἰ ἡ πόλις αὐτῶν ἐρημωθεῖν, καὶ τὰ ἱερά λειψθεῖν. ἐπεὶ πῶς ἂν περὶ Ἀθηνῶν, Ἀθηναίους ὦν, καταξάμενος τὸ αὐτὸ εἴρηκεν; ὥστε μάρτην ἡ παραρημαθὴ τέθειται, ὅτι λεληθότως ἐπαρῆται τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἀλλότῃρον γὰρ τούτου τῆς συρραφῆς ἴσμεν προδέσεως.

Η ΕΣΤΙΝ. τὸ ἡ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἤπερ.

Η ΕΣΤΙΝ. τὰ κατὰ Μυκίην, καὶ τὸν στόλον τὸν εἰς Τρεῖαν, ἡ δυνάμις, ἐρημωθείσης τῆς μὲν τῶν Λακεδαιμονίων πόλεως, μελιαν φαίνοντο ἡ δύναμις γενομένη τῆς ἔπειτα· τῆς δὲ τῶν Ἀθηναίων, μείζων ἡ νῦν ἐστὶ.

ΠΟΙΗΤΗΝ ΟΝΤΑ. ἐπιτηδείως τὸ, ποιητῆς πεσοῦνκεν ὥσπερ λέγομεν τὸ, φιλόσοφος ἐφελοςόφησε.

ΧΙΛΙΩΝ. ὁ μὲν Εὐρεπίδης καὶ Λυκίφρων χιλίας ναῦς λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαγεῖν ὁ δὲ Ὀμηρος, χιλίας ἑκατὸν ἐξηκονταεξ.

ΑΛΛΩΝ ΓΟΥΝ. ἀνδρῶν δηλονότι· ἐστὶ γὰρ καὶ ἀνδρῶν παρ' αὐτῶν κατάλογος.

ΠΡΟΣΚΛΗΠΟΥΣ. τοὺς περὶ ταῖς κώσταις ναύτας, τοὺς κωπηλάτας.

ΠΕΡΙΠΛΩΣ. τοὺς περιητούς ἐν τῇ νηὶ ἐπιβάτας, οἷον δούλους.

ΕΝ ΤΕΛΕΙ. οἷον, Μηριόου, Πατρέϊκου, καὶ τῶν τοιοῦτων ἐν τέλει.

ΟΥΔ' ΑΥ ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΚΑΤΑΦΡΑΚΤΑ. οὐκ ἦν, φησὶ, σεσανιδωμένα τὰ πλοῖα, ὥστε κάτω μὲν τιθεῖται τὰ ὅπλα, αὐτοὺς δὲ ἀνω διάγει.

ΤΩ ΠΑΛΑΙΩ ΤΡΟΠΩ ΔΗΣΤΙΚΩΤΕΡΟΝ. τὰ γὰρ τῶν ληστῶν πλοῖα οὐκ ἦσαν σεσανιδωμένα, ἀλλὰ καὶ κάτω ἐκαθίζοντο, διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι αὐτοὺς πλέοντας. ἦν οὖν διὰ τούτου κωλύετα.

ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΣΚΟΠΟΥΝΤΙ. μέσον τῶν ἑκατῶν εἰκοσι καὶ τῶν πενήκοντα ἐστὶν ὁ ὀρθοκροστὸς πέμπτος· συνάγεται οὖν ὁ τῶν χιλίων διακοσίων νεῶν τῶν ἀνδρῶν ἀριθμὸς, μυριάδων δέκα καὶ διτχιλίων.

¶ ἰά. 11. ΟΣΟΝ Η ΑΧΡΗΜΑΤΙΑ. συγκριτικῶς, ὅτι καὶ τούτο κηκείνο. Ἰστέον δὲ, ὅτι νύρηται ἡ ἀχηρημασία.

ΒΙΟΥΤΕΣΕΙΝ. τροφῆν ἔχειν.

ΜΑΧΗ: ΕΚΡΑΤΗΣΑΝ. τῇ τῆς ἀποδάσεως εἰς τὴν ξηρὰν τῶν νεῶν, ἐν ἡ Πρωτεΐλαος πίπτει.

ΤΟ ΓΑΡ ΕΡΥΜΑ ΤΩΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩ. ἔρυμα λέγει νῦν οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ ἡ λέγει Ὀμηρος γενέσθαι, ἀλλὰ πρῶτον μικρῶτερον διὰ τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς.

ΑΛΛΑ ΠΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝ. ἂν ἠγείτο Ἀκάμας καὶ Ἀντίμαχος.

ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΔΙΕΦΕΡΟΝ. διέφερον, ὑπέμενον, ἐπιμελιῶς ἐξήνουν, δύνουν.

ΑΔΔΑ ΜΕΡΕΙ ΤΩΙ. ἔνιοι συνεγκλήουσιν, ἀλλὰ μέρει τῷ, ἀντὶ τοῦ μέρει τῆ.

ΔΗΛΟΥΤΑΙ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ. τὰ Τρωϊκὰ ἐλέγχεται.

¶ ἰβ'. 12. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑ ΤΡΩΙΚΑ. τριχῇ διεῖλε τὴν ἀρχαιολογίαν, εἰς τὰ περὶ τῶν Τρωϊκῶν, εἰς αὐτὰ τὰ Τρωϊκὰ, εἰς τὰ ἐχόμενα αὐτῶν. καθ' ἕκαστον δὲ μέριος διωλὴ παράγραφος κείται. δηλοῖ δὲ καὶ διὰ τούτων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τὰ Ἑλληνικὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλασιν ἦν ἀσθενῆ.

ΗΣΥΧΑΣΑΣ. ἡσυχία γὰρ καὶ αἴησιν ποιεῖ.

Η ΤΕ ΓΑΡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ. μικρῆτι γὰρ ἐλπίζοντες αὐτοὺς ἐπανελεῖν ἐπανίσταντο, ἐλθούσι δ' ἐπολέμενοι, καὶ οἱ ἠτῶμενοι ἐξέπιπτον.

ΑΦ' ὧΝ ΕΚΠΗΠΤΟΝΤΕΣ. ἀφ' ὧν ἡ πώλεων, ἡ στάσεων.

ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΚΤΙΖΟΝ. πολλὰ γὰρ ἐξέπεσον οἷον, Τεῦκρος μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐβληθείς διὰ τὸν Αἴαντα, εἰς Κύπρον ἀφίκετο. καὶ Φιλκλήτης, διὰ τὸν Πάριδος θάνατον Θηλειαν νόσον νοσήσας, καὶ μὴ φέρων τὴν αἰσχύνην, ἀπελθὼν ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκτίσε πόλιν, ἦν διὰ τὸ πάθος Μαλακίαν ἐκάλεσε. Διομήδης ὑπὸ Κωμήτου ἐκβληθείς, εἰς τὰς Λιευριδάς νήσους ἀφίκετο καὶ ὁ Μενεσθεὺς, ὁπὶ τῶν Θησειδῶν, εἰς Ἰσθρίαν, καὶ ἄλλοι πολλοί.

ΕΞ ΑΡΗΣΗΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ. Ἄρη, πώλις Θεσσαλίας, ἀφ' ἧς ἀνόμασται κατὰ μετοικίαν καὶ ἡ ἐν Βιωτιᾷ Ἄρη. ἡ δὲ Βιωτιᾷ Ἄρη, νῦν Χαϊρώνεια καλεῖται.

ΔΩΡΙΕΙΣ ΤΕ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΩΙ. οἱ γὰρ Ἡρακλεῖδαι βουλόμενοι κατελεθεῖν εἰς Πελοπόννησον, εἶεγον τὴν Ἀσπύλλαν· ὁ δὲ αὐτοῖς ἀνείλε, διὰ τῶν στενῶν εἰσβαλεῖν. οἱ δὲ νομίσαντες τὸν ἰσθμὸν λέγειν αὐτὴν, καὶ ἀστοχίσαντες τοῦ χροσμοῦ, προσβάλλουσι τοῖς Πελοποννησίοις κατὰ τὸν ἰσθμὸν καὶ ἠτηθῆντες, ἐποίησαντο σπονδὰς, ὥστε ἑκατὸν ἔτη παραχωρεῖσαι τὴν χώραν Πελοποννησίοις, μετὰ δὲ τὰ ἑκατὸν ἔτη, πάλιν εἶροντο τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τῆς καθόδου. ὁ δὲ ἀνείλεν αὐτοῖς, διὰ τὸν στενὸν εἰσβάλλειν, ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Δωριέων, ὡς καὶ πρότερον

εἶν ἠπατημένοι, εἴπω, ὡς οὐ συνήκατε τὸν χρυσμόν. στενά γὰρ λέγω τὸν Κρισαῖον κόλπον. οἱ δὲ, ἐντεῦθεν ἐπιχειρήσαντες, ἔτυχον τῆς καθ' ὁδοῦ, ὕστερον τῶν Τραικῶν ἔτεσιν π. ἡ δὲ πρῶτη ἐσβολὴ ἐπὶ τῶν εἰκοσίν ἦν.

ΑΠΟΚΙΑΣ ΕΞΕΠΕΜΥΕ. ἀπωμίσται ἐστὶ κτίσαι πόλιν ἐπ' ἔρημην.

ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΣΤΙΝ Α ΧΩΡΙΑ. ἀντὶ τοῦ ἑνια. λέγει δὲ Ἀμωπρακίῳτας, Ἀνακτορίου.

¶ 17. ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΥΡΑΝΝ. τουτέστι, τὰ ἐπιπολύ. τὴν αἰτίαν λέγει τῆς τυραννίδος.

ΤΥΡΑΝΝΙΔΕΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ. διὰ τοῦτο δὲ ἦσαν καὶ ταῦτα ἀσθενῆ. ἡ γὰρ τυραννὶς οὐκ εἶ τελείως αὖξιν τὰ πράγματα.

ΕΠΙ ΡΗΤΟΙΣ ΓΕΡΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασιν. τοῦτο δὲ σπῆρ ἀντιδιαστολῶν τῶν τυραννίδων. ὁ γὰρ τυραννὸς νόμου κρείττω ἔχει τὴν βούλησιν, καὶ οὐχὶ τὸ αἶσιν.

ΠΑΤΡΙΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΙ. ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμενα κατὰ διαδοχὴν γένους. διαφορὰν δὲ λέγει τυραννίδος καὶ βασιλείας, ὡς καὶ οἱ φιλόσοφοι· οἱ δὲ ῥήτορες ἀδιαφορῶς λέγουσιν.

ΑΝΤΕΙΧΟΝΤΟ. ἀποσείχον αὐτῆ.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. ἐναλλάξαι. τουτέστιν, ἀπὸ πεντηκοντοῦραν ποιεῖν τρίρεις.

ΝΑΥΠΗΓΗΘΗΝΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ λέγονται.

ΕΤΗ Δ' ΕΣΤΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΡΙΑΚ. Εἰκὸς ἐν τῷ ποσούτῳ χρόνῳ πολλὰς ναῦς γενέσθαι.

ΕΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. Γνωστέον καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ὕστερον συνέγραψεν ὁ Θουκυδίδης τὴν λέξιν τῆς ἰστορίας.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΕ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗ. Περιάνδρου τῷ υἱῷ Κυβέλου τυραννιστὸς Κορίνθου, διὰ τὸν φόνον Λυκόφρονος τοῦ υἱέος αὐτοῦ, ὃν ἀνείλον οἱ Κερκυραῖοι. ἡ δὲ ἰστορία κείται κατὰ διέξοδον παρ' Ἡρόδοτο.

ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. ἐς τὴν τελευτὴν δηλονότι τοῦδε τοῦ πολέμου.

ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ. οὐχ οἱ πάντες, ἀλλ' οἱ Κορίνθιοι.

ΤΟ ΔΗΣΙΤΙΚΟΝ ΚΑΘΗΡΟΥΝ. ἐπὶ τοῦ Μίνως, φησὶν, ἐφόσον ἠδύνατο, τὸ ληστικὸν καθήρει· νῦν δὲ τὸ λείπων οἱ Κορίνθιοι ἐργάσαντο.

ΚΑΙ ΙΩΣΙΝ ὙΣΤΕΡΟΝ. μετὰ τὴν τῶν Κορινθίων ναυπηγίαν ἢ τῶν Ἰώνων εἰσάγεται περὶ τὸ ναυτικὸν ἐπιμέλεια.

ΥΙΕΩΣ. Ἀττικῶς, ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱέως.

ΤΗΣ ΤΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. γαίοντος. οὐ γὰρ πάσης.

ΚΑΙ ΡΗΝΕΙΑΝ ΕΛΩΝ. μία τῶν Κυκλάδων ἢ Ῥήνεια.

ΦΩΚΑΕΙΣ ΤΕ ΜΑΣΣΑΛΙΑΝ. Φωκαεῖς, οἱ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ Φωκίδος πόλεως· Φωκαεῖς, οἱ τῆς Ἰωνίας, ἀπὸ Φωκαίας πόλεως. Ἴωνες ὄντες οἱ Φωκαεῖς, καὶ πολεμουμένοι ὑπὸ Περσῶν, ἀφέντες τὴν Ἰωνίαν, ἐπλευσαν ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν, τὴν πάλαι Καρχηδόνα καλουμένην. αἱ δὲ ταῖς οἰκιστομέναις αἱ πλησίον ἐναντιοῦνται. ἡ δὲ Μασσαλία, πόλις ἐστὶ τῆς Ἀφρικῆς.

¶ 18. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΙΟΣ Δ' ΕΤΙ.

πεντηκοντοῦρος ἐστὶ ναῦς, ὑπὸ πεντηκοντὰ ἔξοσμένη.

ΕΠΗΡΤΥΜΕΝΑ. ἵπομασμίνα.

ΩΣΠΕΡ ΕΚΕΙΝΑ. τὰ παλαιά.

ΤΟΙΣ ΤΥΡΑΝΝΟΙΣ. Γέλωνι καὶ Ἴερονι.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ ΟΝΤΟΣ. διὰ τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην.

ΕΝΑΥΜΑΧΗΣΑΝ. ἐν Σαλαμῖνι δηλονότι.

¶ 19. ΟΙ ΠΡΟΣΧΟΝΤΕΣ. οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς.

ΟΣΟΙ ΜΗ ΔΙΑΡΚΗ. οἱ καταστρεφόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν, οἱτοὶ μὴ διαρκῆ χάραν ἔχοντες, ἐπέπλεον πρὸς τὰς πορδουμένας νήσους.

ΟΣΟΙ ΚΑΙ ΕΓΕΝΟΝΤΟ. πόλεμοι δηλονότι. **ΚΑΙ ΕΚΔΗΜΟΥΣ ΣΤΡΑΤΕΙΑΣ.** τὸ ἐξῆς, καὶ στρατείας ἐκδήμους πολὺ οὐκ ἐξήσαν.

ΟΥΚ ΕΞΗΓΗΣΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. οὐκ ἐξήντησαν ἐποίησαν.

ΟΥΤ ΓΑΡ ΕΥΝΕΣΤΗΚΕΣΑΝ. αἱ ἐλάττους πόλεις οὐ συνεμάχονται ταῖς μεγάλας, ἀνυπήκοοι οὔσαι. οὐ γὰρ ὑπήκουσαν.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΊΣΗΣ. λείπει τὸ συντελείας, οἷον ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας ἕκαστος τὸ φθάνον. κατ' ἰσότητά μιγνύμενοι.

ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΕΡΕΤΡΕΙΩΝ. ἐπολέμουν οἱτοὶ πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ Ἀπλαντιῦ πεδίου.

ΕΚΑΤΕΡΩΝ. τῶν Χαλκιδέων καὶ Ἐρετρείων.

ΔΙΕΣΤΗ. διεσπάσθη, ἀνεχώρησεν, οὐ συνεμάχησεν. οὐ γὰρ λέγει, ὅτι ἐμερίσθη, ἀλλὰ μόνον Χαλκιδεῖς μόνον Ἐρετρείων ἐμάχησαν.

¶ 20. ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΜΗ ΑΥΣΗΘΗΝΑΙ. λέγει τὸ τοῦ.

ΕΠΙ ΜΕΓΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. τῶν Περσικῶν. τὸ ἐξῆς, καὶ Ἰωσι Κύρος ἐπεστράτευσεν, Κροῖσον καθελόν· καὶ τὰ ἐξῆς.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ. ἐθούλους δηλονότι.

¶ 21. ΕΣ ΤΕ ΤΟ ΣΩΜΑ. ἐς τε τὸ φυλάσσειν τὸ ἴδιον σῶμα.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. τὸ μάλιστα ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς λαμβάνει ὁ Θουκυδίδης. τὸ δὲ ὑπερβατὸν, τυραννοὶ γὰρ, φησὶ, τὰς πόλεις ἄκου.

ΟΙ ΓΑΡ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑΙ. τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. οὐ λέγω περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλείστον, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΕΠΙ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΧΩΡΗΣΑΝ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. ἤχουν, πλεονα δύναμιν περιεβάλλοντο.

ΑΤΟΛΜΟΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ. κατὰ κοινῶν τὸ κατεῖχοντο.

¶ 22. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΤΥΡΑΝΝΕΥΘΕΙΩΣΗΣ. καὶ πρὶν, ἦτοι καὶ πρότερον. δηλονότι πρὸ τῶν τῆς Ἀθῆνης τυράνων. λέγει δὲ πλείστους εἶναι τοὺς Ἀθηναίων τυράνους, καὶ αὐτοὺς τελευταίους καταλυθῆναι ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

ΠΑΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑΙ. τυράνων. οἱτοὶ γὰρ ὕστατοι καταλύθησαν τῶν ἀπάντων.

Η ΓΑΡ ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ. ἡ σὺνταξις, ἡ γὰρ Λακεδαιμονία ἐπὶ πλείστον ἂν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα, πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθ' ὁδοῦ δηλονότι, ὅμως μετὰ τὴν κτίσιν τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν Δωριέων εἰνομήθη.

ΟΜΩΣ ΕΚ ΠΑΛΑΙΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΥΝΟΜΗΘΗ. πῶθεν, φησὶν, οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τυρά-

νοὺς κατέλυσαν; ἐκ τῆς εἰνομίας καὶ τοῦ αἰετῆ αὐτῆ πολίτειά χρησθῆναι ἀφ' οὗ Λακεδαιμόνιοι—

ΑΦ' ΟΥ. γράφεται καὶ α, ἢ εἰς α ὡς ἔστι οἱ Λακεδαιμόνιοι· τούτῳστιν, ἐν οἷς ἔστιν.

ΤΗ: ΑΤΤΗ: ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΧΡΩΝΤΑΙ. τῆ ὀλιγαρχίᾳ, τῆ γερούσιᾳ.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΛΛΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ ΚΑΘΙΣΤΑΣΑΝ. εἰς τάξιν τινα καὶ κατάστασιν ἔφερον τὰ πρᾶγματα, τὰς τυρανίδας καθαιρούντες.

ΔΙΑΝΟΘΕΝΤΕΣ. οὐχ ὅτι διανοθέντες οὐκ ἔσποῦσαν, ἀλλὰ θαυμάζει, πῶς ὅλας διενόθησαν.

ΚΑΙ ΑΝΑΣΚΕΤΑΣΑΜΕΝΟΙ. τὰ σκεῦη ἀναλαβόντες.

ΔΙΕΚΡΙΘΗΣΑΝ. οἱ Ἕλληες.

ΚΑΙ ΟΙ ἑΤΗΜΠΟΛΕΜΗΣΑΝΤΕΣ. τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμόνιοις.

ΤΑΥΤΑ. τὰ πρᾶγματα τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμόνιων.

ΟΜΑΙΧΜΙΑ. ἡ ὀμαιχμία ἐκ τοῦ ὀμοῦ καὶ ἔχου, ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ὀμοῦ καὶ αἰχμῆ.

ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΔΙΕΝΕΧΘΕΝΤΕΣ. ἡ μὲν ἀκριβὴς αἰτία τῆς μάχης οὐ φέρεται πῶς ἐγένετο· δεῖ δὲ εἶδεναι, ὡς μετὰ τὸν Μηδικὸν ἐγένετο πόλεμος, καὶ ἐστὶ μία αὐτῶν μὲνεται ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι.

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ἑΤΗΜΜΑΧΩΝ. τῶν ἰδίων δηλονότι. τούτῳστιν, ἔχοντες οὕτω τοὺς συμμάχους, κἀκείνους τοὺς ἰδίους.

ΔΙΑΣΤΑΙΕΝ. διενεχθεῖεν, στασιάζοιεν πρὸς ἀλλήλους.

¶ 19. ΕΧΟΝΤΕΣ ΦΟΡΟΥΣ. τὸ ἐξῆς, ἔχοντες φόρους οὐχ ὑποτελεῖς, τοὺς ζυμμάχους ἤρουντο.

ΤΟΥΣ ἑΤΗΜΜΑΧΟΥΣ ἠΓΟΥΝΤΟ. ἀντιπρωσίς, ἀντὶ τοῦ τῶν ζυμμάχων.

ΚΑΤ' ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΝ. ἠγούντο δηλονότι.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΕΣ. ὅπως αὐτοῖς τοῖς Λακεδαιμόνιοις ἐπιτηδείως καὶ ὀμοῖως πολιτεύεσθαι ἀναγκάσασι, θεραπεύοντες αὐτοὺς δηλονότι οἱ Λακεδαιμόνιοι. τὸ ἐξῆς, θεραπεύοντες δηλονότι συμμάχους τοῦτο μόνον ὅπως πολιτεύσων ἐπιτηδείως σφίσιν αὐτοῖς· τούτῳστιν, κατ' ὀλιγαρχίαν.

ΠΛΗΝ ΧΙΩΝ ΚΑΙ ΛΕΣΒΙΩΝ. ὡς δυνατῶν ἔσταν. ὕστερον δὲ καὶ τούτους ἐχειροτάσαντο.

ΜΕΙΖΩΝ. ἐκ τῶν φόρων δηλονότι.

Ἡ ΩΣ ΤΑ ΚΡΑΤΙΣΤΑ. ὅτε εἶχον ἀβλαβὴ τὴν τῶν πάντων συμμάχων ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

¶ 20. ΧΑΛΕΠΑ ΟΝΤΑ. χαλεπὰ γὰρ εἰσιν, ἐξ ὧν εἶπε, πιστεῦσαι, ὅτι μεγάλα ἦν.

ΤΑΣ ΑΚΟΑΣ. τὰς ἀκροάσεις, τὰς φήμας.

ΑΒΑΣΑΝΙΣΤΩΣ. ἡ λέξις μετενέγκται ἀπὸ τῆς βασιλείας τῆς λίσου, ἥτις τὸν χρυσὸν δοκιμάζει.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΓΟΥΝ. δεινῶς ταῦτα πρόεταξεν, Ἀθηναίους τοὺς δοκούντας σοφοὺς Ἑλλάδος εἶναι, ὅτι οὐδὲ αὐτοὶ δοκιμάζουσι τὰ ἴδια.

ἸΠΠΑΡΧΟΝ ΟΙΟΝΤΑΙ. τὸ ἐξῆς, Ἰππαρχὸν τυράνον ὄντα.

ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΩΝ. τὸ ἐξῆς, πρεσβυτάτος

ὧν τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἕρχε τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. τὸ δὲ εἶεν, ἀπὸ τοῦ εἰδῆς.

ἸΠΠΑΡΧΟΣ ΔΕ ΚΑΙ ΘΕΤΓΑΛΟΣ. ταῦτα λέγει ὁ συγγραφεὺς ὡς καὶ αὐτὸς ὧν τοῦ γένους τῶν Πεισιστρατιδῶν, καὶ διαβάλλει τοὺς πρὸς Ἀρμόδιον.

ὑΠΟΤΟΠΗΣΑΝΤΕΣ ΔΕ ΤΙ. ὑποπόησαντες, ὑπολαβόντες, τὸ ἐξῆς, ὑποτοπήσαντες, καὶ παραχρημά μνημόσθαι, ἅμ' ἐβουλεύσαντο, καὶ ἐγκώσθησαν.

ΕΚΕΙΝΗ: ΤΗ: ΗΜΕΡΑΙ. ἐν ᾗ δηλονότι συνέσεντο ἀνελεῖν τὸν τυράνον.

ΤΩ: ἸΠΠΑΡΧΩ: ΠΕΡΙΤΥΧΟΝΤΕΣ. ὁ λέγει, τοῦτό ἐστιν, ὅτι Ἰππάρχῳ μάλλον ἕρχε τυρανῶν, οὐχ Ἰσπάρχῳ, ἀδελφὸς δ' ἦν Ἰππίου ὁ Ἰππαρχος. ἀνῆρέθη δὲ παρὰ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος, οὐχ ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ὄνοτον, τυράνος ὧν, ἀλλ' ὡς οὐτόσ φησιν, αὐτοὶ μάλλον ἐπιβουλεύσασμενοι Ἰσπῶν, καὶ γνωσθέντες, ἐπεὶ εὔρον τὸν αὐτὸν Ἰππαρχόν, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ Ἰππίου, περὶ τὸ Λεωκίριον, ἀπέκτειναν.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΛΕΩΚΟΡΙΟΝ. ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λῦσις ἦν τῶν δεινῶν, πάλαιον σφαγῆ. Λεῶς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ κόρας ἐπέδεδυκε, καὶ ἀπὸπλαξέ τοῦ λημοῦ τὴν πόλιν. καὶ τούτῳ ἱερὸν ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ, καλούμενον Λεωκίριον.

ΠΟΛΛΑ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΤΙ. ἐπιτείνει τὸ ἄσποτον τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὐ μόνον τὰ παλαιὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγυτάτω χρόνῳ ἀβασάντως ἀκούουσι. τὸ γὰρ τῶν Πεισιστρατιδῶν, ἀρχαῖον.

ΟΥΚ ΟΡΘΩΣ ΟΙΟΝΤΑΙ. αἰνιττεται τὸν Ἡρόδοτον.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι βασιλεῖς ψήφους ἔφερον ἐν τῇ γεουσίᾳ ἐκάτερος ἓνα, διττῶν ἔχοντα δύναμιν.

ΑΛΛΑ ΔΤΕΙΝ. οὐκ ὀρθῶς οἰοῦται μὴ μῆ ψήφῳ προστιθεσθαι ἐκάτερον, ἀλλὰ δεῖν.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΤΑΝΑΤΗΝ. ἀπὸ Πιτάνης κόμης. Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, ὅτι ἦν ὁ Πιτανάτης λόχος, Πιτανάτης κληθεὶς ἀπὸ Πιτάνης, κόμης Λακωνικῆς.

ΟΥΤΩΣ ΑΤΑΛΛΑΠΗΡΟΣ. ἀνεξέταστος, καὶ ἐπι τὰ ετοίμα. τὰ εὐχερῆ, καὶ ἀνασπόμεντα.

¶ κά. 21. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ. τὸ ὑπερβατὸν οὕτω, τὰ μὲν οὖν παλαιὰ, τοιαῦτα εὔρον. εἶτα μετὰ τὰ παραδείγματα ὕστερον πρὸς τοῦτο ἀποδίδασσι τὸ, ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων.

ΟΥΤΕ ΩΣ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙ. αἰνιττεται τὸν Ἡρόδοτον.

ΠΡΟΣΑΓΩΓΟΤΕΡΟΝ. τὸ ἠδύτερον, ὁ προσάγει. ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ. οὐκ ἐλέγχους, οὐδὲ ἀποδείξεις ἔχοντα, οὐδ' ἀληθῆ ὄντα.

ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ὑΠΟ ΧΡΟΝΟΥ. τὸ ἐξῆς, τὰ πολλὰ αὐτῶν.

ΩΣ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ ὄντα. ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ. ἡ περιχρῆ τῶν λόγων, οὕτως δὲ διήλθον αὐτὰ, ὡς πρῆπε, τῶ διηγουμένῳ πρᾶγματα ἀρχοῦντας εἰσέν.

ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΟΥΤΟΣ. λείπει τὸ τοῖνον. τῶν Πελοποννησίων. τὸ ἐξῆς, καὶ ὁ πόλεμος οὗτος τοῖς ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων οἰοπεῦσι δηλώσει. ὅτι μείζων ἐστὶ γενημένος· τῶν ἀρ-

χραίων. τούτο γάρ ἐστὶ, τὸ αὐτῶν, ἢ τῶν Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων. τούτεστι, μείζων τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἐγένετο.

¶ κβ'. 22. ΟΣΑ ΜΕΝ ΛΟΓΩΙ ΕΙΠΟΝ. προκατασκευάζει τὰς δημηγορίας.

ΧΑΛΕΠΟΝ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ. χαλεπὸν ἦν ἐμοὶ τε αὐτῷ, φησὶν, ὃν ἦκουσα, καὶ τοὺς ἀπαγγέλλουσι μοι, τὴν ἀκριβείαν τῶν λεχθέντων διαμνημονεύσαι. ὡς ἐδόκουν τοῖνυ ἐμοὶ τὰ δέοντα εἰπεῖν, ἐχομένω μοι τῆς ὅλης γνώσεως, ἐγγύτατα τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. τούτεστιν, ὡς ἐδοξα δέ, ὅτι εἶπον ἂν ἀληθῶς, οὕτως εἴρηκα, εἰ καὶ μὴ αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ λεχθέντα ῥήματα· ἐπιτηδῆως τὴν ἀγνοίαν προφασίζεται, ἵνα χρῆσται τοῖς οἰκείοις ἐνθυμήμασιν.

ΟΥΔ' ΩΣ ΕΜΟΙ ΕΔΟΚΕΙ. ἐπειδὴ φιλαδέλφους δοκεῖ, τούτο λέγει.

ΑΛΛ' ΟΙΣ ΤΕ ΑΥΤΟΣ ΠΑΡΗΝ. ἐστρατήγει γὰρ καὶ αὐτὸς ἕως τῆς τετάρτης ἱστορίας. ἡ δianoia, ἀλλ' ἤξισσα τῆς γραφῆς τὰ ἔργα, οἷς αὐτὸς παρῶν.

ΕΠΙΞΕΛΛΟΩΝ. ἐξευῶν.

ΟΥ ΤΑΤΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΛΕΓΟΝ. αὐτῶν τῶν λεχθέντων. ἴρα δέ, πῶς πρότερον εἰπῶν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ λόγων, καὶ ἔργων, ἐνταῦθα λέγει περὶ τῆς ἱστορίας, καὶ ὠφελείας.

ΕΥΝΟΙΑΣ, Η ΜΝΗΜΗΣ. εὐνοίας, ἐπὶ Λακεδαιμονίων μνήμης, ἐπὶ Ἀθηναίων.

ΕΧΟΙ. ἀντὶ τοῦ εἶχον.

ΤΟ ΜΗ ΜΥΘΩΔΕΣ ΑΥΤΩΝ. πάλιν πρὸς Ἡρόδοτον αἰνίττεται.

ΤΩΝ ΤΕ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ. τὸ ἐξῆς καὶ ἡ δianoia, ἀρκούντως ἐξεῖ (ἦτοι, ἀρμέσει) κρῖναι αὐτὰ τὰ γεγραμμένα, δηλονότι ὠφέλιμα εἶναι, ἦτοι ὠφέλιμα πᾶσιν, ὅσοι βουλήσονται σκοπεῖν τῶν τε γενομένων τὸ σαφές καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ὥστε αὖθις τοιούτων καὶ παραπλησίων, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΕΙΟΝ. ἐπειδὴ ἀδύνατα τὰ ἀνθρώπινα.

ΚΤΗΜΑ ΤΕ ΕΣ ΑΕΙ ΜΑΛΛΟΝ. κέρδος, κτήμα, τὴν ἀλήθειαν ἀγόνισμα, τὸν γλυκὴν λόγον. αἰνίττεται δὲ τὰ Μηνδικὰ Ἡρόδοτου.

Η ΑΓΩΝΙΣΜΑ. θέαμα. παιδιὰ, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομωδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν.

ΕΣ ΤΟ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΑΚΟΥΕΙΝ ἘΥΓΚΕΙΤΑΙ. τούτεστι, σαφές ἐστὶ, ζυγγραφεται.

¶ κγ'. 23. ΔΥΕΙΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑΙΝ. ναυμαχίαι δύο, ἐν Ἀρτεμισίῳ, ἐν Σαλαμίῳ· πεζομαχίαι δύο, ἐν Πύλαις, ἐν Πλαταιαῖς.

ΤΑΧΕΙΑΝ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΝ ΕΞΕΧΕΝ. ἦγουν ταχέως ἐπαύσατο.

ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. τοῦ Πελοποννησίου.

ΕΝ ΙΣΩΙ ΧΡΟΝΩ. ἐν κζ' ἔτεσιν.

ΕΙΣΙ ΔΕ ΑΙ ΚΑΙ ΟΙΚΗΤΟΡΑΣ. οἶον ἡ Ποτιδαία καὶ Αἴγυια.

Ο ΔΕ, ΔΙΑ ΤΟ ΣΤΑΣΙΑΖΕΙΝ. ξυνηέχθη, ἀπὸ κοινοῦ.

ΤΑ ΤΕ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΑΚΟΗ ΜΕΝ ΛΕΓΟΜΕΝΑ. καὶ τὰ λεγόμενα (φησὶν) ὅτι ἐγένοντο πρότερον, ἄπερ σπανιώτερον ἔργω ἐβεβαίουντο. τούτεστιν, ὅτι τοιαῦτα ἐστὶν ὅτε ἐγένοντο. καὶ ἐβε-

βαίουντο τὰ λεγόμενα ἀκοή, ἔργῳ· καὶ τὰ λεγόμενα τοῖνυ, οὐκ ἄπιστα κατέστη. πῶθεν; ἐκ τοῦ συμβῆναι τοιαῦτα. καὶ γὰρ ἐλέγτο (φησὶ) περὶ σεισμῶν, καὶ ἐκλείψαν ἡλίου, καὶ αὐχμῶν καὶ γεγονῶσιν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου δεινότερα τοιαῦτα, ὥστε πιστευθῆναι καὶ τὰ λεγόμενα πρότερον.

ΚΑΙ ΑΠ' ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΜΟΙ. σημείωσαι, ἀπὸ τῶν αὐχμῶν λιμοὶ καὶ λοιμοί. τὴν δὲ λοιμῶδη νόσον παθῆμάτων φησὶ μείζονα.

ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΜΑ. ἡ σύνταξις, μετὰ τοῦ πολέμου ἅμα. παρῆλκον τὸ ἅμα.

ΤΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΟΥΤΕΙΣ ΣΠΟΝΔΑΣ. Μετὰ λς' ἔτη τῶν Μηνδικῶν ἐγένοντο αἱ τριακοντούτεϊς σπονδαί, καὶ ἐφυλάχθησαν ἔτη ἰδ', ὡς γενέσθαι ἔτη ἦ ἀπὸ τῶν Μηνδικῶν, ἕως τῶν Πελοποννησιακῶν.

ΕΓΡΑΨΑ ΠΡΩΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, γράψω μετ' ὀλίγον.

ΤΟΥ ΜΗ ΤΙΝΑ ΖΗΤΗΣΑΙ ΠΟΤΕ. λείψει τὸ ἔνεκεν.

ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΗΝ ΠΡΟΦΑΣΙΝ. αἰτίαν.

ΑΦΑΝΕΣΤΑΤΗΝ ΔΕ ΛΟΓΩΙ. κεκρυμμένην. ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ ΕΣ ΤΟ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. τὰ ὀνόματα, ῥήματα ἐποίησε. βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγάλοι γιγνόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου.

ΑΙΔ ΗΣΑΝ ΕΚΑΤΕΡΩΝ. αἱ καθ' ἑξῆς ῥηθῆσόμεναι.

¶ κδ'. 24. ΕΠΙΔΑΜΝΟΣ ΕΣΤΙ ΠΟΛΙΣ. ἡ νῦν Δυρράχιον καλεῖται, ἦντινα παραγραμματίζοντες Δοράκιον καλοῦσι.

ΤΑΥΤΗΝ ΑΠΩΚΙΣΑΝ. ἀπόκισαν, οὐχὶ ἀπανέστησαν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀποικίαν ἐπέμφαντες οἴκισαν.

ΚΑΤΑ ΔΗ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΝΟΜΟΝ. ὁ παλαιὸς νόμος οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλει, ἀλλ' ἀπὸ τῆς μητρεσπόλεως, τούτεστι, τῆς πατρίδος· ἐκ τῆς Κορίνθου, Κορίνθιος.

ΚΑΤΑΚΛΗΘΕΙΣ. τὸ κατακληθεὶς κυρίως εἶπεν. ἀπὸ γὰρ μείζονα τῶν Ἡρακλειδῶν ὥσπερ ἀνακληθεὶς ὑπὸ ἐλασσόνων λέγεται.

ΤΩΝ ΠΡΟΣΟΙΚΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ. τῶν Ταυλαντῶν.

ΤΑ ΔΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ. ἀντὶ τοῦ, τέλος δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα, ἦγουν κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς στάσεως αὐτῶν.

ΠΡΟ ΤΟΥΤΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἐπιδαμνίων.

ΕΣ ΤΟ ΗΡΑΙΟΝ. ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας.

ΤΗΝ ΙΚΕΤΕΙΑΝ ΟΥΚ ΕΔΕΞΑΝΤΟ. οὐχὶ τὴν πρεσβείαν ὑπεδέξαντο, ἀλλὰ τὴν τιμωρίαν. τὸ τέλος εἶπεν ἀντὶ τῆς σφάξεως, συντομώτερον εἶπᾶν καὶ καινότερον. τὸ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ὑπέδεδξαντο τὴν πρεσβείαν, καὶ κατέθεντο τὴν τιμωρίαν ποιῆσαι, μακρὸν ἂν ἐγένετο, καὶ σύνθετος κατὰ τὴν φράσιν.

¶ κε'. 25. ΤΙΜΩΡΙΑΝ ΟΥΣΑΝ. βοήθειαν οὔσαν. ἡ ἱπακουστέον τὸ κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίαν, κατὰ τῶν ἀδικούντων αὐτοὺς δαλαδῆ ἐκδικησίαν.

ΕΝ ΑΠΟΡΩΙ ΕΙΧΟΝΤΟ ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ. θέσθαι, τὸ εὖ θέσθαι τὸ δὲ παρὸν, ἀντὶ τοῦ τὰ τοῦ παρόντος ἐβουλεύοντο γὰρ καὶ τὴν πόλιν παραδόναι καὶ τιμαρίαν λαβεῖν.

ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΠΗΡΩΤΩΝ. διὰ τὴν φάλιον δηλονότι.

ΕΙ ΠΑΡΑΔΟΙΕΝ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. ἐφ' ὅσον οἰκιστὴς αὐτὸς ἦν, Κορίνθιος ὄν.

ΩΣ ΟΙΚΙΣΤΑΙΣ. οὐχ ὅτι ἀληθῶς Κορίνθιοι αὐτοὺς οἰκισαν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον οἰκιστὴς Φάλιος, Κορίνθιος ἐγένετο.

ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΑΣ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ. τοὺς Κορινθίους.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ. κατὰ τὸ μάντευμα. ΤΗΝ ΑΠΟΙΚΙΑΝ. τοῖς Κορινθίοις δηλονότι.

ΤΟΝ ΤΕ ΟΙΚΙΣΤΗΝ. Φάλιον.

ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ. κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς δίκαιον. ἐνόμιζον γὰρ αὐτῶν μᾶλλον εἶναι τὴν ἀποικίαν.

ΟΝΤΕΣ ΑΠΟΙΚΟΙ. ἦγον πρέμψαντες τὴν ἀποικίαν.

ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΕΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΣΙΝ. ἐν Ὀλυμπείῳ, Νεμεείῳ, καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἀγῶσιν. σημαίνει δὲ, ὅτι οἱ πρέμψοντες ἀποικίας, οὗτοι ἐποιοῦν τὰς πανηγύρεις, τὰς δημογυρίας ἐν ἐκείναις ταῖς πόλεσιν, καὶ δι' ὁμογενῶν οἰκιστῶν ἀπήρχοντο τῶν ἱερῶν, τούτεστι τῶν θυσιῶν.

ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΕΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΣΙΝ. Ἰστίον, ὅτι ὁ γὰρ παρέλκει, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ παρεμύλων. ἢ τὸ δίδόντες, ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν. ὡς καὶ Ὀμηρος, κερπῶ κριθισμένη, ἀντὶ τοῦ κριθεται.

ΓΕΡΑ ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ. τὰς τιμὰς καὶ προσεδρίας.

ΠΡΟΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ. δίδοντες τὰς καταρχάς. ἔδος γὰρ ἦν ἀρχιερέας ἐν τῆς μητροπόλεως, λαμβάνειν.

ΑΙ ΑΛΛΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ. ἀντὶ τοῦ αἰ πεμφθεῖσαι ἀποικίαι.

ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΝΤΕΣ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ. Ἀττικὴ ἢ σπονδαίς, ἀντὶ τοῦ περιφρονοῦντες αὐτῶν.

ΕΣΤΙΝ ΟΥΤΕ ΕΠΑΙΡΟΜΕΝΟΙ. οὐ γὰρ αἱ πλέον εἶχον ναυτικόν. διὰ τοῦτο, φησὶν, ἐστὶν ὅτε.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ ΠΡΟΕΝΟΙΚΗΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοίως τῇ προενοικήσει τῶν Φαιάκων. προενοικήσει λέγει τῆς Κερκύρας. καὶ γὰρ οἱ Φαίακες παλαιότεροι ἦσαν τῶν Κερκυραίων, καὶ ἄριστοι τὰ ναυτικά.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ ΠΡΟΕΝΟΙΚΗΣΙΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. ὡς τῶν Κερκυραίων οὕτω διαζέονταν λέγει. καὶ οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. αἱ γὰρ τὸ μισθῶδες φεύγει.

ΚΛΕΟΣ ΕΧΟΝΤΩΝ. κλέος ἔχοντων τῶν Φαιάκων ἐς τὰ περὶ τὰς ναῦς.

Ἡ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ. τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ διό. διὸ καὶ μᾶλλον, διὰ τὴν φήμην τῶν Φαιάκων, μὴ φανεῖν χείρους.

ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΟΥΚ ΑΔΥΝΑΤΟΙ. τὸ οὐκ ἀδύνατοι, μεσότητός ἐστι ῥῆμα, οἶον, οὔτε τελείως δυνατοί, οὔτε ἀσθενεῖς.

¶ κς'. 26. ΠΑΝΤΩΝ ΟΥΝ ΤΟΥΤΩΝ. ἦγον, ἐγκαλοῦντες ἐνεκα πάντων τούτων οἱ Κορίνθιοι τοῖς Κερκυραίοις.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΧΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ

τῶν Κερκυραίων ἐγκαλοῦντες. πρὸς Κορίνθιους ἰδίως εἶπε τὸ ἐγκαλεῖν, ἐγκλήματα ἔχειν.

ΤΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ. ὠφέλεια, βοήθεια, συμμάχια, ἐπικουρία.

ΚΑΙ ΕΑΥΤΩΝ ΦΡΟΥΡΟΥΣ. Ἐπειμῶσιν δηλονότι.

ΠΕΡΑΙΟΥΜΕΝΟΙ. πλέοντες.

ΤΗΝ ΤΕ ΑΠΟΙΚΙΑΝ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙΣ ΔΕΔΟΜΕΝΗΝ. τούτεστι, τῶν Ἐπιδαμίων τοῖς Κορινθίοις ἀναφρομῆνιν.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΕΚΕΛΕΥΟΝ. τοὺς πλουσίους τοὺς φυγάδας.

ΚΑΤ' ΕΠΗΡΕΙΑΝ ΔΕΧΕΣΘΑΙ. κατὰ ἐλάβην, καὶ στάσιν, ὅπως πάλιν στασιάζωσιν, ἢ κατ' ἀπειλίαν. τρεῖς εἶδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησις, ἐπηρεασμὸς καὶ ὕβρις. τούτων γὰρ καταφρονοῦντες, ἂ μπεδὲς ἠγείται. καὶ γὰρ ὁ ἐπηρεάζων, φαίνεται καταφρονοῦν. ἐστὶ γὰρ, κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ ἐπηρεασμὸς, ἐμπόδισμος ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ.

ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἐπιδαμίωνους.

ἩΝ ΠΡΟΙΣΧΟΜΕΝΟΙ. προσηκόντες.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΦΡΟΥΡΟΥΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐκέλευον οἱ Κερκυραῖοι.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΙΚΗΤΟΡΑΣ ΑΠΟΠΕΜΠΕΙΝ. τῆς Ἐπιδαμίου.

ΑΛΛΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΥΣΙ ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. καὶ ἐκστρατεύουσιν κατ' αὐτῶν.

ΩΣ ΚΑΤΑΘΕΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς φυγάδας. τοῦτο γὰρ ἱπακουστέον. τὸ ἐξῆς, στρατεύουσι καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς προσλαβόντες.

ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὴν πόλιν, Θεουκιδεῖον, τῇ πόλει, κοινόν.

ΩΣ Δ' ΟΥΚ ΕΠΕΙΘΟΝΤΟ. οἱ Ἐπιδαμιοὶ δηλονότι.

ΙΣΘΜΟΣ. γῆ ἀμφιδάλαστος.

¶ κζ'. 27. ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΝΤΑΙ. οἱ Ἐπιδαμιοὶ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΘ. λείψει τιμῆ. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὀμῆα ἴσῃ, τοῖς Ἐπιδαμίοις δηλονότι, ἵνα κακεῖ ἔχοιεν πάντα ὡς ἐν Κορίνθῳ.

ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΤΟΠΑΡΑΤΙΚΑ. τούτεστιν, εἴ τις οὐ βούλεται ἀπειλεῖν.

ΜΕΤΕΧΕΙΝ ΔΕ—ἀλλὰ ἔχειν λόγον, ὅτι συνήρνησεν εἰς τὴν ἀποικίαν, δίδωτα δραχμὰς πενήτηκοντα, καὶ μενέτω, φησὶν, ἐν Κορίνθῳ οἰκῶν.

ΚΑΙ ΠΑΛΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ. Πάλης, ὡς Μεγαρῆς, πόλις δὲ ἡ Πάλη τῆς Κεφαλληνίας. τετράπολις γὰρ ἐστὶν ἡ Κεφαλληνία, Πάλη, Κεάναια, Σάμεια, Πρέναια.

¶ κη. 28. ΠΑΡΑΣΚΕΤΗΝ. τὴν οἰκοδομίαν τοῦ πολέμου.

ΠΡΕΣΒΕΩΝ, ΟΥΤΕ ΠΑΡΕΛΑΒΟΝ. ἵνα αὐτοῖς ὄσι μάρτυρες τῶν λόγων ἢ ἵνα αὐτοῖς αἰδεσθῶσιν οἱ Κορίνθιοι. σημεῖον δὲ τὸ παρελάβον, ἐπὶ τοῦ φιλικῶς ἔλαβον, καὶ ὡς συναγωγιστάς.

ΔΙΚΑΣ ΗΘΕΛΟΝ ΔΟΥΝΑΙ. ἐπιτρέψαι δικαστήριον, καὶ κριθῆναι ἐβούλοντο. Δίκας ἤθελον δοῦναι, ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον δικὰς ἀμφοτέρους δίδεναί, αὐτούς τε Κορινθίους καὶ Κερκυραίους δικασσῶσθαι ἐνθά βούλονται, καὶ συμφωνήσωσιν.

ΣΥΜΒΩΣΙΝ. ζυμφανήσωσιν.

ΔΙΚΑΣΘΗ. ἀποφανθῆ.

ΘΕΛΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΩ: ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΜΑΝΤΕΙΩ.—ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον δὲ, ὅτι ἐρωτήσομεν καὶ τὸ μαντεῖον, τίσι νέμει τὴν ἀποικίαν καὶ τὰ δίκαια.

ΘΕΛΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΩ: ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ. ἴσως γὰρ οὐκ ἐπύθοντο τὴν χερσὶν, ὃν ἔλαβον οἱ Ἐπιτάμινοι διὰ Κορινθίους.

ΕΠΙΤΡΕΨΑΙ. τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι.

ΕΙ ΔΕ ΜΗ. εἰ δὲ οὐκ ἐδελήσουςι παῦσαι τὸν πόλεμον.

ΒΙΑΖΟΜΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ βιαζόντων.

ΟΥΣ ΟΥ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ. οἱ Κερκυραῖοι, οὐχὶ οἱ Κορινθῖοι.

ΕΤΕΡΟΥΣ. ἄλλους ἀπὸ τῶν παρόντων φίλων. ἢ ἐτέρους λέγει μᾶλλον φίλους τῶν παρόντων φίλων.

ΤΩΝ ΝΥΝ ΟΝΤΩΝ. τῶν νῦν ἰσχυρόντων. λέγει δὲ Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ. τοὺς Ταυλαντίους.

ΑΠΑΓΩΣΙΝ. ἀποστῆσθαι.

ΑΝΤΕΛΕΓΟΝ. οὐκ, ἐναντία ἔλεγον, ἀλλὰ ἴσα ὡς ἀντίθετος, ὁ ἰσόθεος.

ΕΤΟΙΜΟΙ ΔΕ ΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐτοιμῶς ἔχουσιν, εἰ μὴ ἐκείνοι βούλονται, σπονδὰς ποιήσασθαι, μένειν ἐν Ἐπιτάμνῳ, καὶ τοὺς πεμφθέντας Κορινθίους, καὶ τοὺς πεμφθέντας Κερκυραίους, μὴδὲν πράττοντας εἰς κἀκῶσιν, ἕως ἂν δίκας δώσῃσι.

ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ. ἐφ' ἰσυχίας, ἵνα μὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλήλους ἀδικῶσι.

¶ κβ'. 29. ΠΡΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ ΚΗΡΥΚΑ. ὅρα, πῶς κατεφέροντο οἱ Κορινθῖοι. οὐ γὰρ λάτρυα ἐβούλοντο πλεῖν. κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρῆσθεῖς ἐν εἰρήνῃ.

ΔΙΣΧΙΛΙΟΥΣ ΤΕ ΟΠΛΙΤΑΙΣ. καὶ μὴν ἄν τερισχιλίους ἠτόμαζον. ῥητέον οὖν, ὅτι ἴσως οὐκ ἔν χρεία τῶν χιλίων ἢ καταφερονόντες τῶν Κερκυραίων, τοῦτο ποιοῦσι.

ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΑΣ ΓΗΣ. ἢ Ἄνακτορία, γῆ τῆς ἠπειροῦ. ἔστι δὲ τὸ Ἄκτιον, λιμὴν.

ΕΝ ΑΚΤΙΩ. ἵνα εἰρηνικῶς φρονούντες δηλώσωσιν.

ΑΠΕΡΟΥΝΤΑ. ἀπαγορεύοντα, ἀποστρέφοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα.

ΑΜΑ ΕΠΛΗΡΟΥΝ. ἀνδρῶν δηλονότι.

ΖΕΥΞΑΝΤΕΣ. ζυγώματα αὐταῖς. ἐνδέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι.

ΖΕΥΞΑΝΤΕΣ ΤΕ. εὐτρεπίσαντες, τοὺς ζυγῶς ἀρμόσαντες ἐν αὐταῖς. καὶ γὰρ ἕδος ἔχουσιν αἰεὶν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν οὐ πλεουσῶν νεῶν.

ΤΑΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ. οὐδεμία καιρὴ καὶς ἦν, εἴη τὰς μὲν ἐξεύξαν διαλελυμένας οἰσας, καὶ ζυγώματων προσδεθείσας εἰς συνοχὴν, τὰς δὲ ἐπισκεύασαν.

ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΑΝΤΕΣ. ἐπισκευάζω, τὸ ἐκ παλαιότητος εἰς νέαν κατάστασιν εἰδοποιῶ. καὶ ἐπισκευαστής, ὁ τῶν σαφῶν οἰκοδόμος. Ἐπισκεύασαντες, ἐκ σαφῆς νέας ποιήσαντες.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΝ. εἰρήνης ποιητικόν.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ. ᾤρετο γὰρ, ὅτι ἐκατὸν εἰκοσὶν εἶχον.

ΕΝΑΥΜΑΧΗΣΑΝ. τὴν ναυμαχίαν ταύτην οὐκ ἀκριβῶς διηγῶται, πρῆσθυτέραν ἴσως οὔσαν αὐτοῦ. διὰ δὲ τῆς φθορᾶς τῶν πεντεκαίδεκα νεῶν, τὴν ἐπικρατίαν αὐτῶν ὄηλοι. καὶ αὐτὰ μὲν τελείως διεφθάρησαν, αἱ δὲ λοιπαὶ ἔτρουματίσθησαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἐλήφθησαν ἰανῶν.

ΠΑΡΑΠΟΛΥ. ἀντὶ τοῦ σφόδρα, διαφερόντως. μᾶλλον ἢ πολὺ.

ΤΗ: ΑΥΤῆ: ΔΕ ΗΜΕΡΑ:Ι. δευτέραν νύκτα λέγει τῶν Κερκυραίων.

ΕΠΗΛΥΔΑΣ. ζένους.

ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ. πωλῆσαι.

ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΔΕ ΔΗΣΑΝΤΑΣ. οἱ τοὶ ἐδέθησαν. καὶ οἱ ἐν Ἐπιτάμνῳ ἄλλοι, Κορινθῖοι εἰσι.

¶ λ. 30. ΤΡΟΠΑΙΟΝ. τροπαῖον ἢ παλαιὰ Ἄττις, ἧς ἔστιν Εὐπόλις, Κρατίνος, Ἄριστοφάνης, Θεουκιδίδης· τρόπαιον ἢ νέα Ἄττις, ἧς ἔστι Μενάνδρος καὶ οἱ ἄλλοι.

ΤΗΣ ΓῆΣ ΕΤΕΜΟΝ. Ἄττικὴ ἢ σύνταξις.

ΚΑΙ ΚΥΛΛΗΝΗΝ. ἄλλη Κυλλήνη τῆς Ἀρκαδίας.

ΕΠΗΝΕΙΟΝ. ἐπίνειον ἔστι πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων· ὡσπερ ὁ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος· δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασίου χησασθαι τῷ ὄνματι τοῦτω, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι.

ΤΟΥ ΤΕ ΧΡΟΝΟΥ ΤΟΝ ΠΛΕΙΣΤΟΝ. αἰεὶ ὁ Θεουκιδίδης τὴν πλεῖστον ἀρσενικῶς.

ΠΕΡΙΟΝΤΙ. ἔνσταταιμένω.

ΟΙ ἜΤΜΜΑΧΟΙ ΕΠΟΝΟΥΝ. ὑπὸ τῶν Κερκυραίων.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΟΝ. οὕτω καλεῖται τόπος.

ΑΝΤΙΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΙ. ἀντίστρατοπεδεύοντες.

¶ λδ'. 31. ΟΡΓΗ: ΦΕΡΟΝΤΕΣ. ὀργιζόμενοι, διὰ τὸν πόλεμον τῶν Κερκυραίων.

ΟΥΔΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝΣΠΟΝΔΟΙ. οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς.

ΕΝΣΠΟΝΔΟΙ. φίλοι. κυρίως δὲ ἐνσπονδος, ὁ ἀπὸ πολέμου.

¶ λε'. 32. ΔΙΚΑΙΟΝ, Ω ΑΘΗΝΑΙΟΙ. οὔτε ἐνεργεσίαν ὀφείλετε, ὦ Ἀθηναῖοι, οὔτε συμμαχίαν, ἢ ἡμῖν, ἢ τοῖς Κορινθίοις. δίκαιον οὐν ἔστι τοὺς πρὸς τοιοῦτος ἠκοντας δεσπομένους ἐπικουρίας, πρῶτον ἀναδιδάξαι, ὅτι μάλιστα συμφέροντα δεόνται. Δίκαιον, ἀντὶ τοῦ εἰλόγον. ἢ τοῦ Κερκυρίου δημογραφία μᾶλλον τὸ συμφέρον προβάλλεται, ἢ περὶ τὸ δίκαιον ἢ δὲ τοῦ Κορινθίου μᾶλλον τὸ δίκαιον, ἢ περὶ τὸ συμφέρον· οἱ γὰρ Κορινθῖοι σύμμαχοι ἦσαν, οἱ δὲ Κερκυραῖοι ναῦς εἶχον ἐκατὸν εἰκοσι.

ΤΟΥΣ, ΜΗΤΕ ΕΤΕΡΓΕΣΙΑΣ. ἡμᾶς τοὺς Κερκυραίους.

ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ. πέλας τῆ γνάμῃ· οὐ γὰρ ἔστιν ἡ Κέρκυρα πέλας τῶν Ἀθηναίων.

ΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ. τὴν ἀντίχαριν.

ΒΕΒΑΙΟΝ. σημείωσαι, τὸ βέβαιον θηλυτικόν.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΣΙΝ. ἀποδείξουσιν. τουτέστιν, εἰ τοιαῦτα ἀποδείξουσιν ἑαυτοὺς ζητούντας, ἔπιτυχεῖν εἶεν ἂν ἀξίον· εἰ δὲ μὴ, ἀποτυγχάνειν. δεικνύουσι δ' ἑαυτοὺς ἔχοντας μᾶλλον ταῦτα καὶ δίκαιως ἔπιτυχεῖν ἂν δεόνται.

ΜΗ ΟΡΓΙΖΕΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκαιον.
ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ ΔΕ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ἙΥΜΜ. ΤΗΣ ΑΙΤ. μετὰ τῆς
αἰτήσεως συμμαχίας.

ΤΕΤΥΧΗΚΕ ΔΕ. δεύτερον τοῦτο προοίμιον.
ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΠΗΤΗΔΕΥΜΑ. τὸ ἰδιοσφραγ-
μονεῖν καὶ ἰσυχάζειν, λέγει ἐπιτήδευμα. Ἄλ-
λων. Ἐγὼ δὲ ἐπιτήδευμα εἴπωμι τὸ αἰρεῖσ-
σαι αὐτοὺς ἕως νῦν (ὡς κατιὸν φησι) μηδενὶ
ξυμμαχεῖν, νῦν γὰρ, φησὶ, καὶ δέμεθα ἡμεῖς,
καὶ ὧν, εἰ περὶν ξυμμαχοῦμεν, ἐμέλλομεν νῦν
βοηθείας ἀπολαύειν, ἀποτυγχάνομεν.

ΠΡΟΣ ΤΕ ΤΜΑΣ. ὅσον ἐς τὴν κρίσιν τὴν
ἰμετέραν.

ἙΥΜΜΑΧΟΙ ΤΕ ΓΑΡ. καθὼ ἔρημοι ἐσμεν
ξυμμαχίας.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ. ἡ ἰδιαιτέα, καὶ
ἀπραγμοσύνη.

ΤΗ: ΤΟΥ ΠΕΛΑΣ ΓΙΝΩΜΗ. πολλάνεις ἀδι-
κροσύνη, εἰ κατὰ πατέραν ἢ κατὰ ἱεροῦ στρα-
τεύοιεν.

ΤΗΝ ΜΕΝ ΟΥΝ. τρίτον προοίμιον.
ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ. λείπει ἡ κατὰ.
ΕΦ' ΗΜΑΣ. καδ' ἡμῶν.
ΔΥΝΑΜΕΙ ΠΕΡΙΓΕΝΕΘΑΙ. τῶν Κορινθίων.
ΕΞΟΜΕΘΑ Τῆ' ΑΥΤΟΙΣ: Ἀττικὴ ἡ σύν-
ταξις, εἰμὶ ὑπὸ σοί. ἦγον, εἰ δουλωθεῖμεν αὐ-
τοῖς.

ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗ. ἀπραξία.

¶ λγ'. 35. ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ ΔΕ ΤΜΙΝ. ἐντεῦ-
θεν εἰ ἀγῶνες.

ΚΑΛΗ Η ἙΥΝΤΥΧΙΑ. συμφέρουσα ἡ ἐπι-
τυχία τῆς χειρίας.

ἙΥΝΤΥΧΙΑ ΧΡΕΙΑΣ. περιφραστικῶς ἡ
χρεία.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ. τὸ δίκαιον, πρῶτον.

ΟΥΧ ΕΤΕΡΟΥΣ ΒΛΑΠΤΟΥΣΙ. ὡσπερ οἱ
Κορινθιοί.

ΤΗΝ ΕΠΙΚΟΥΡΙΑΝ ΠΟΙΗΣΕΘΕ. ἦγον βοη-
θήσατε.

ΕΠΕΙΤΑ. τὸ συμφέρον, δεύτερον.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ. τὸ μαρτυρεῖν οὐδετέρως μόνος
ὁ Θεοκυδίδης λέγει.

ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ. μεγίστη. τὰ γὰρ καλὰ καὶ
χρήσιμα, σπάνια· τὰ δὲ χερεῖονα νικᾷ.

ΕΙ ΗΝ ΤΜΕΙΣ ΑΝ ΠΡΟ ΠΟΛΛῶΝ ΧΡΗ-
ΜΑΤΩΝ. ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
χρημάτων ἡμᾶς ἐλέσθαι νομιζῶ.

ΕΤΙΜΗΣΑΣΘΕ. ἠγοράσατε.

ΟΙΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ. οὓς ἐπάγονται πρὸς
συμμαχίαν.

ΙΝΑ ΜΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝῶΝ ΕΧΘΕΙ. τῇ κοινῇ ἐχ-
θρῆ, ἦγον, ἵνα μὴ κοινοὶ ἐχθροὶ τῶν Κορινθίων
γενόμενοι.

ΜΗΔΕ ΔΥΟΙΝ. λείπει τῷ τρίτῳ. ἐν ὑπερ-
βατῷ δὲ ἡ σύνταξις. Ὁ δὲ τοὺς τοιοῦτους, μηδὲ
ἀποτύχουσι δυοῖν τῶν τρίτων, ἢ εὐθῆσαι ἡμᾶς κα-
κῶσαι, ἢ ἑαυτοὺς εὐθαικῶσαι.

ΠΡΟΤΕΡΗΣΙΑ. προλαβεῖν, προέχειν, τὰ
πρωτεῖα λαμβάνειν.

ΤΩΝ ΜΕΝ. ἡμῶν δηλοῦσι.

¶ λδ'. 34. ΜΑΘΕΤΩΣΑΝ. ἀμαθεῖς γάρ
εἰσι, διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς πονηρίαν.

ΕΥ ΜΕΝ ΠΑΣΧΟΥΣΑ. ὑπὸ τῆς μητροπέλειος.
ΟΜΟΙΟΙ ΤΟΙΣ ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΙΣ. ἰμῶντιμοι
τοῖς ὑπολειφθεῖσιν ἐν τῇ μητροπόλει.

ΩΣ ΔΕ ΗΔΙΚΟΥΝ. οἱ Κορινθιοί.

ΣΑΦΕΣ ΕΣΤΙ. περιέχεται.

ΠΡΟΚΑΘΕΝΤΕΣ ΓΑΡ. παρακαθηθέντες.

Η ΤΩ: ΙΣΜΙ. τῶ νόμῳ, καὶ τῷ δίκαιῳ, παρ' οἷς ἡ ἰσότης.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΕΤΕΛΘΕΙΝ. κολάσαι.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΘΕΟΣ ΜΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ. ἀ-
σκέπτως ὑπαυρεῖν.

ΕΛΑΧΙΣΤΑΣ ΤΑΣ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑΣ. ἀντὶ
τοῦ, ὁ μὲν ὅλους λαμβάνων μεταμέλειαν ἐκ τοῦ
χαρίζεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, ἀσφαλίστατος ἂν δια-
τελοῖν.

¶ λε'. 35. ΕΙΡΗΤΑ ΓΑΡ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ.
ῥητὸν, καὶ δίκαιον. τὸ μὲν ῥητὸν, ὁ Κερκυραῖος·
τὴν δὲ δίκαιον, ὁ Κορινθιος.

ΑΠΟ ΤΩΝ ἙΜΕΤΕΡΩΝ. κολακεῖει λανθάν-
όντων τοὺς Ἀθηναίους, ἢ ἐν ὑποστιγμῇ, ἢ
εἰρωνικῶς.

ΤΥΠΗΚΟΝ. πωλλάνεις γὰρ τινας διὰ πέναν
ἔμισθοφόρον, καὶ κατὰ τῶν οἰκίαν ἐστράτευον.
λέγει δὲ περὶ Παλιαν τῆς Κεφαλληνίας, οἷτινες
Ἀθηναίων ὄντες ἰσάκων, Κορινθίους συσπράχον.

ΚΑΙ ΕΠΙΟΝΤΩΝ. καδ' ἡμῶν.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΦΑΝΟΥΣ. ἢ προφανῶς, ἢ
λάθρα. μάλιστα δὲ, φανερῶς.

ΒΟΗΘΕΙΝ. λείπει τὸ χεθ'. ἵνα γένηται,
βοηθεῖν χεθ'.

Η ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ. ἡ στέρησις.

ΕΙ ΔΕ ΜΗ. ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ δίκαιου, ἦν
λῆει τῷ συμφέροντι.

ΦΙΛΟΝ ΕΧΕΙΝ. κατὰ κοινοῦ τὸ δίκαιον.

¶ λς'. 36. ΤΟ ΜΕΝ ΔΕΔΙΟΣ ΑΥΤΟΥ.
τὸ μὲν λῦσαι τὰς σπονδὰς, δεδῖος ἦν, φοβερῆς ἦν
τοῖς Λάκωνι· τὸ δὲ μὴ λῦσαι τῶν τῶν, ἀδέε-
τερον ἦν τοῖς αὐτοῖς. τὸ μὲν δεδῖος αὐτοῦ. τὸ
λῦσαι, τὰς σπονδὰς, τοῦτο τὴν φόβον ἐμποιεῖν.
τοῦτο οὐκ ἐπὶ κατὰ φόβον, ἰσχύϊν ἔχει, ἦμῶν ἐν τῇ
συμμαχίᾳ προσλαβανομένην· τὸ δὲ τῶν τῶν
καὶ εἰλεπῆ, τὸ μὴ ἡμᾶς προσδέξασθαι, ἀσθενὲς
ἦν. πρὸς γὰρ τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς ἐχθροὺς
ἡμῶν καὶ ἰσχυρότερους, τοῦτο ἀδέεστερον ἔσται.
οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι δεδιότες τὴν τῶν σπονδῶν λύσιν
οἷκ ἂν δηλονότι ἐδέξαντο τοὺς Κερκυραῖους, καὶ
τὴν ἀσπ' αὐτῶν δύναμιν. καὶ δῆλον, ὅτι τὸ δεδῖος
τοῦτο ἰσχύϊν ἔφερε τοῖς Ἀθηναῖοις ἀπὸ τῶν Κερ-
κυραίων, φόβον δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις. τῶν τῶν
σαντες δὲ ταῖς σπονδαῖς, καὶ ἀποσάμνοιοι τοῖς
Κερκυραῖοις, αὐτοῖς μὲν τοῖς Ἀθηναῖοις ἀσθενὲς
ἦν τὸ τῶν τῶν, τῶν τῶν, τῶν τῶν ἦν ἐκ τῆς
Κερκυρας βοήθειαν· τοῖς δὲ πολέμοις αὐτῶν
Πελοποννησίοις, ἀσφαλῆς, καὶ ἀδέεστερον.

ΟΤΑΝ ΕΣ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τὸ ἐξῆς, ὅταν
ἐνδιαζῇ καὶ διατάξῃ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς εἰς τὴν
σχεδὸν μέλλοντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα περι-
σκοπῶν, τουτέστι, τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰρήνην.

ΚΑΙ ΟΣΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ οὐχ ἔσον. καὶ δηλοῖ
τὸ οὐχ ἔσον, τὸ οὐ βραδέως, ἀλλὰ ταχύ.

ΜΕΤΑ ΜΕΤΙΣΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ. καιρῶν νῦν,
εὐτυχῶν καὶ ἀτυχῶν ἢ μάλιστον καιρῶν λέγει
ἀντὶ τοῦ ἀναγκῶν καὶ κινδύων.

ΒΡΑΧΥΤΑΤΩΙ Δ' ΑΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΙ, ἐν τεύθει οἱ ἐπίλογοι.

ΚΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΝ, ΤΩΙ Δ' ΑΝ. λέπει τὸ λέγομεν. ἡ δοτικὴ, ἀντὶ εὐθείας· ἢ ἢ, μάθετε ἂν οἱ τε σύμψαιτες καὶ καθ' ἕκαστον.

ΜΗ ΠΡΟΕΥΘΑΙ ΗΜΑΣ. μὴ προδύτε.

ΕΞΕΤΕ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ. ἰσχύσετε.

¶ **λς'. 37. ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ, ΚΕΡΚ.** οὐ μόνον οἱ Κερκυραῖοι λόγον ἐποίησαντο περὶ τοῦ δέξασθαι ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλ' ἦδη ἤφαιτο καὶ ἡμῶν, κατηγοροῦντες, ὅτι παρὰ τὸ εἶκος αὐτοῖς μαχόμεθα. ἀνάγκη τοῖνυ ἐστὶ μισοθῆναι ἀμφοτέρων πρότερον, ὅτι οὐ δικαίως δέξασθε αὐτοὺς, καὶ ὅτι προσκόντως αὐτοῖς μαχόμεθα· εἴτα ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον.

ΞΥΜΜΑΧΙΑΝ, ΔΙΑ ΤΟ ΣΦΟΡΟΝ. οὐ συνεμάχησάν τινι διὰ τὴν σφοδρότην.

ΕΠΕΤΗΔΕΥΣΑΝ. μετεχειρίσαντο.

ΑΙΣΧΥΝΕΣΘΑΙ. ἔχην μάρτυρα τῆς αἰσχύνης.

ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΣ ΑΥΤΩΝ ΑΜΑ. καὶ ἡ πόλις αὐτῶν συμβαίνει τῇ γνώμῃ τῶν πολιτῶν. ληστέουτες γὰρ, ἔχουσι αὐτὴν συνεργούσαν, ἐπιτηδεῖαν ἔχουσαν τὴν θέσιν πρὸς ἀραρῆν. οὐ γὰρ ἐκωλύουσι πρὸς τινας, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείονας, ὑπὸ τῆς βίας τῶν πνευματῶν καταίρουσας, δέχονται, καὶ διαρπάζουσι. εἴτα δικάζουσι αὐτοὺς, ὡς δίκαια διλαθὶ πεπύθησιν. καί τοιγε οὐ προκάθηται εἰς τὸ δικάζειν συνθήκη, ἧρου συμφωνία. τὸ δὲ ὅλον, αὐτοὶ ἀδικηταὶ καὶ κριταί. ἐν τούτῳ γίγνεται αὐτοῖς τὸ ἄσπονδον εὐπρόσπον καὶ πιδανόν. διὰ τοῦτο γὰρ συμμάχους οὐκ ἔχουσι, ἵνα καταμόνας αὐτοὶ ἀδικῶσι, καὶ μὴ μεθ' ἑτέρων τὴν ἀδικίαν ἐργάζονται· ἵνα μὴ μάρτυρας μᾶλλον ἢ ἐργάζονται, ἢ συμμάχους ἔχουσι.

ΑΥΤΑΡΚΗ ΘΕΣΙΝ. περιτροπὴ τὸ σχῆμα. ἡ θέσις τῆς πόλεως αὐτῶν ἀρμόττει αὐτῶν τῇ γνώμῃ, καὶ αὐτάρκης ἐστὶ τῆς προαιρέσεως καὶ κακίας αὐτῶν πρὸς τὸ ληστεῖν.

ΔΙΑ ΤΟ ΗΚΙΣΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ. εἰ γὰρ ἐξέβλεπον (φησὶν) ἀλαχού, οἱ ἀδικούμενοι ἂν ἐκράτουσιν αὐτῶν ὀμίχου.

ΑΝΑΓΚΗ ΚΑΤΑΙΡΟΝΤΑΣ. διὰ πνευματῶν βίαν.

ΔΕΧΕΣΘΑΙ. τὸ δὲ δέχεσθαι, ληστικῶς, ὡς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλικῶς.

ΚΑΙΝ ΤΟΥΤΩΙ ΤΟ ΕΥΠΡΕΠΕΣ. τὸ ἐξῆς, καὶ τούτῳ τὸ ἄσπονδον εὐπρεπὲς προβέβληνται. καὶ τὰ ἐξῆς.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩΣΙΝ. ἀρνούμενοι δηλονότι, μὴ καινανοῦντος αὐτοῖς τινος εἰς τὴν τῶν λαφύρων διανομίαν.

ΟΣΩΙ ΑΛΗΠΠΟΤΕΡΟΙ. ἀκατηγορητότεροι. αἱ γὰρ εὐάλοτοι, φόβῳ τῶν πέλας κολακεύειν ἀναγκάζονται τοὺς ἀδικούντας.

ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ, φιλίαν, δύναμι, συμμαχίαν.

ΔΙΔΟΥΣΙ ΚΑΙ ΔΕΧΟΜΕΝΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεκτικῶν διδῶσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια.

¶ **λς'. 38. ΔΙΑΠΑΝΤΟΣ.** τὸ διαπαντός, ἵνα μὴ τις εἴπω, ὅτι τὸν ἀδικηθέντες.

ΕΚΠΕΜΦΘΕΙΝΣΑΝ. ὑφ' ἡμῶν δολοῦσι·

ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΣ. ἐξαιρέτως.

ΚΑΛΟΝ Δ' ΗΝ, ΕΙ ΚΑΙ ΗΜΑΡΤΑΝΟΜΕΝ.

εἰ γὰρ μὴ ἠδοκίμεθα περιφανῶς, οὐκ ἂν παροδῆλος ἔστρατεύομεν. ὅμως εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, ἔσπανετὸν ἦν ἐνδοῦναι ἡμῖν ὀργιζομένοις.

ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ. ἀνεξικμικίαν, ἐπιεικίαν.

¶ **λς'. 39. ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΘΕΛΗΣΑΙ.** πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτήν.

ΗΝ ΓΕ ΟΥ. λέπει εἰς, εἰς τὴν. οὐδὲ οὕτως· οὐδεὶ τὸν ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντα, καὶ προβαλλόμενον δίκην, δοκεῖν λέγειν τι. Μετέδθηκε τὸν χρόνον ὁ Κορίνθιος. μετὰ γὰρ τὸ λαβεῖν, φησὶ, τὸ χωρίον, καὶ κατασχεῖν, ἤξιον δικάζεσθαι οἱ Κερκυραῖοι. καὶ οὐδεὶς, φησὶ, προσέειπεν τὸν ἐκ τοῦ ἀσφαλούς καὶ ἰσχυροῦ προκαλούμενον εἰς κρίσιν· οὐδὲ δοκεῖν, ὅτι λέγει τι, ἀλλὰ καταφρονεῖν.

ΑΛΛ' ΕΠΕΙΔΗ. ἀλλὰ μετὰ τὴν τῶν νεῶν ἔκπεμφιν.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΠΡΕΠΕΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ. τὴν δόκην τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν. ἠδίκουν γὰρ κατὰ ἀλήθειαν τὰ ἐν Ἐπιδαμῶν.

ΟΥ Τ' ΑΚΕΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΙ ΑΜΑΡΤΟΝΤΕΣ. οὐκ ἀδικήσαντες αὐτοὶ μόνον εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἐπιδαμῶν.

ΚΑΙ ΜΗ ΕΝ ΩΙ ΗΜΕΙΣ. λέπει τὸ, ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ.

ΜΗΔ' ΕΝ ΩΙ ΥΜΕΙΣ. τὸ ἐξῆς, μήτε μετὰ δώσετε αὐτοῖς τῆς ὠφελείας, ὑμεῖς τότε τῆς δυνάμεως αὐτῶν οὐ μεταλαβόντες. λέγει τὸν κατὰ Σαμίων καὶ Αἰγυπτῶν πόλεμον.

ΤΟ ΙΣΟΝ. τῶν τῆς Ἐπιδαμῶν. κατὰ κοινῷ τὸ, ἐν ὧ. αἰτιασόμεθα γὰρ, φησὶ, τοὺς συμμάχους τῶς Κερκυραῖοις, ἔχθρους. καὶ ὑμεῖς δὲ, τὸ ἴσον αὐτοῖς ἔξετε αἰτίον, καὶ πολέμοιο κληθήσεσθε.

¶ **μ'. 40. ΜΗ ΑΝΕΥ ΤΜΩΝ ΤΟΥΤΟΥΣ.** τοὺς Κερκυραῖους. τούτεστι, κολασθήσεσθε καὶ ὑμεῖς μετ' αὐτῶν.

ΔΙ' ΑΝΑΚΣΧΗΣ. ἀνακαχῆ ἐστὶν εἰρήνη πρὸς καιροσ, πόλεμον ὀδίνουσα· οἷον ἡ μικρὰ τοῦ πολέμου ἀνάβλησις, παρὰ τὸ ἄνω ἔχειν τὰς ἀνωκὰς τῶν δοράτων.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ. ἀπὸ κοινῷ, δίκαιοι ἐστέ. τὸ δὲ τὸν ἀρεθρον περισσόν· πολλοὶ, φησὶν, εἰσὶ φόρου ὑποτελεῖς παρ' ὑμῖν, οἵτινες πολλὰκις μελετῶσιν ἀποστάσιν· καὶ εἰ δέξεσθε Κερκυραῖους τούσδε, καὶ κοινὸν τοῦτον ποιήσετε νόμον, ὁρᾶτε, μὴ ἑαυτοὺς κοινθάνετε βλάπτοντες. φοβεῖ δὲ αὐτοὺς, τὸ δέξασθαι, νόμον καλόν.

ΔΙΧΑ ΕΥΗΦΙΣΜΕΝΩΝ. διαταχθέντων, φησὶν, αὐτῶν, ἡμεῖς φανερῶς ἀντίσωμεν.

ΑΜΥΝΕΙΝ. ἀμύνειν, βοηθεῖν· ἀμύνεσθαι δὲ, κολάζειν.

ΕΙ ΓΑΡ. τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ.

ΦΑΝΕΙΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ μέλλει φαῖναι.

ΟΥΚ ΕΛΑΣΣΩ ΗΜΙΝ. αἰνιττεται· ποτίθαι.

ΕΦ' ΥΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ καθ' ὑμῶν.

¶ **μά. 41. ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ ΔΕ ΚΑΙ ΛΕΙΩΣΙΝ.** τὸ παραρνεῖν καὶ ἀξιοῦν, ῥήματα ὄντα, ἰσοματικῶς προενοχην.

ΤΟΙΑΝΔΕ, ΗΝ. ἐν χάριτι ἀντιδοθῆναι ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι φαιμέν χρεῖναι.

ΟΥΚ ΕΧΘΟΡΟΙ ΟΝΤΕΣ. οἱ γὰρ τοὺς ἐχθροὺς συγκροτοῦντες βλάπτονται μᾶλλον.

ΕΠΙΚΡΗΣΘΑΙ. τὸ πολλὰκις χρῆσθαι.

ΤΟΝ ΑΙΓΙΝΗΤΩΝ — ΠΟΛΕΜΟΝ. τὴν περὶ τῶν ἀγαμάτων.

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ. τῶν προλαβόντων ἀπάντων πρὸς ἔχθραν ἢ φιλίαν μεσολαβημάτων.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΝΙΚΑΙΝ. ἦγον διὰ τὴν νίκην.

ΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΙΚΕΙΑ. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ τὰ οἰκεία.

¶ μδ'. 42. ΩΝ ΕΝΘΥΜΗΘΕΝΤΕΣ. τῶν προεξηγημένων εἰρησμένων.

ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἀμύνειν, καὶ βοηθεῖν. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐνεργητικοῦ τὸ ἀμύνεσθαι παρεληφθῆναι. ἀμύνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. μόνον δὲ Θουκυδίδης ἐνταῦθα κέχρηται τῇ ἐναλλαγῇ τῆς λέξεως, ὡς καὶ τινὰς ἐναλλάττει τὴν γραφὴν, καὶ γράφειν ἀμείβεσθαι. οὐκ ἔστι δέ.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ ὁ μέλλον πόλεμος.

ΚΕΛΕΥΟΥΣΙΝ ΑΔΙΚΕΙΝ. τὸ κελεύω οὐκ ἐπὶ μειζρόνων μόνον λέγεται.

ΥΠΟΨΙΑΣ. Ὑποψίαν εἶπε τὴν μάχην, εὐφίμως. ἔρει δὲ ταύτην ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι.

Ἡ ΓΑΡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ. ἡ μετὰ τὴν ἔχθραν φιλία εὐκαιροῦς γενομένη, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἡ ΤΩΙ ΑΥΤΙΚΑ. τῷ πρὸς ὄλιγον.

ΤΩΙ ΑΥΤΙΚΑ ΦΑΝΕΡΩ. τῇ δυνάμει τῶν Κερκυραίων. ἡ γὰρ ἐκ θεῶν σοφία, κρυπτῆ καὶ ἀφανής.

¶ μδ'. 43. ΗΜΕΙΣ ΔΕ. οἱ ἐπίλογοι ἐντέθειεν.

ΠΕΡΙΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ. ἐκ τύχης τυχοῦς· φοβεῖ δὲ διὰ τοῦτου τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι τὸ τῆς τύχης, ἀδύνατον, καὶ ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ περιπέσσειν.

ΟΙΣ ΕΝ Τῆ: ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ. οἷα ἐν τῇ Λακεδαίμονι εἴσομεν. ποῖα εἴσομεν; τὸ τοὺς σφετέρους ξυμμάχους, καὶ τὰ ἐξῆς, τοῦτο καὶ παρ' ἡμῶν ἀξιούμεν.

ΤΟΥΣΔΕ. ἐμφαντικῶν τὸ τοῦσδε. οἷον, τοὺς ἀδιουόντας.

¶ μδ'. 44. ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ. Μὴδὲ δίκην δίκης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης.

ΜΕΤΕΠΩΝΕΣΑΝ. μετεβουλευσάντο. τὸ ἐξῆς, συμμαχίαν μὲν ποιήσασθαι μετέγνωσαν, ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο. διαφέρει δὲ συμμαχία ἐπιμαχίας. ἐπιμαχία μὲν, ὅταν ἀλλήλοις παρέχωνται δυνάμεις ἐκότεροι, συμμαχία δ', ὅταν μόνον Ἀθηναῖοι δῶσι Κερκυραίοις σοφίας.

ΕΙ ΓΑΡ ΕΠΙ ΚΟΡΙΝΘΩΝ ΕΚΕΛΕΥΟΝ. αἰτία, δι' ἣν ξυμμαχίαν οὐκ ἐποιήσαντο.

ΕΠΗΜΑΧΙΑΝ ΔΕ ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ. αὐτοῖς δηλοῖ, τί ἐστὶ συμμαχία, καὶ ἐπιμαχία. ἐστὶ δὲ συμμαχία, ὅταν τις τὴν αὐτὴν ἔχη τῷ συμμαχουμένῳ ἐχθρὸν καὶ φίλον· ἐπιμαχία δὲ, ὅταν τις μόνον τῷ συμμαχουμένῳ ἀδικουμένῳ βοηθῇ, οὐ μόντις καὶ ἀδικούντι συμπράττει. ἐπιμαχίαν οὖν ἦν βούλονται ποιῆσαι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ. ἔρχον γὰρ οἱ Κερκυραῖοι ξυμμάχους τοῖς Ἐπιδαρμίοις καὶ Ζακυνθίοις.

ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΙΣ. Πελοποννησίους δηλονότι.

ΕΝ ΠΑΡΑΠΩΛΩ ΚΕΙΣΘΑΙ. τοὺς παραπλέουσιν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἔχον τὴν Κέρκυραν.

¶ μέ. 45. ΒΟΗΘΟΥΣ. οὐκ αἶπεν συμμαχίους. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ. ὄνομα κύριον.

ΕΚΕΙΝΩΝ ΤΙ ΧΩΡΙΟΝ. αἰνίττεται Ἐπίδαρμον.

¶ μς'. 46. ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΤΟ. τὰ τῆς μάχης.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΑΥΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ μετ' ἄλλων τεσσάρων. αὐτοῖς δὲ, ἀντὶ τοῦ πρώτου, ὡς γὰρ τῶν ἄλλων μὴ ὄντων ἐπισήμων, τῇ τοῦ ἐνὸς ἡγεσθη ὀνομασίᾳ. ἡ ὅτι αὐτῷ ἠκολούθησαν οἱ ἄλλοι, ὡς μείζον τι καὶ σοφώτερον βουλευέσθαι δυναμένῳ.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΔΟΣ ΕΦΥΡΗ. ἐστὶ γὰρ καὶ ἄλλη Ἐφύρη ἡ Κόρινθος, ὡς εἶναι τὴν Ἐλαιάτιν μέρος χώρας ὑπὸ μείζονα χώραν ΚΑΙ ΚΕΣΤΡΙΝΗΝ, ΩΝ ΕΝΤΟΣ. ἐντὸς πρὸς θάλασσαν, ὡς εἶναι ἰσθμῶν.

ΑΝΕΧΕΙ. ἀνατένεται.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. δύο σημαίνει τὸ στρατόπεδον, τὸν λαὸν τοῦ στρατοῦ, καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὁ λαός. ἐτυμώτερον δὲ ἐστὶ ἐπὶ τοῦ τόπου λέγεσθαι, οἷον τοῦ στρατοῦ πέδον.

¶ μζ'. 47. ΠΡΟΣΠΛΕΟΝΤΑΣ. ἀπὸ τῆς Λευκίμνης εἰς τὸ Χειρέριον δηλονότι.

ΣΥΒΟΤΑ. τρεῖς εἶναι αὐταὶ αἱ ἡσσοὶ μικραὶ, οἷς ἔχουσαι πολλὰς.

Τῆ: ΛΕΥΚΙΜΝῆ. ἀκρωτήριον Κερκυράς ἡ Λευκίμνη.

¶ μή. 48. ΜΕΤΕΠΩΡΟΥΣ ΤΕ. ἀντὶ τοῦ πελαγίου, καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρᾶν ἰσταμένας, ἀλλ' ἀπεχούσας τῆς γῆς, ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπεχούτων τῆς γῆς, καὶ ἐν ἔρει σίτων. ἡ παρὰ τὸ ἀφείναι τὴν γῆν, καὶ περὶ τὸν ἀέρα λοιπὸν εἶναι.

ΕΠΙ ΜΕΝ ΤΟ ΔΕΞΙΟΝ. τὸ σχῆμα ἐκφρασίς. ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. ἐνόμωζον γὰρ καὶ τοὺς Ἀθηναίους πολεμεῖν.

¶ μθ'. 49. ΕΠΕΙΔῆ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΕΚΑΤΕΡΟΙΣ. σύμβολά τινα εἶχον περὶ τὴν καίρῳ τῆς μάχης δεινύμενα. καὶ ὅτε μὲν ἀντέθετο τὰ σύμβολα, ἤρχοντο τῆς μάχης· ὅτε δὲ κατεσπῶντο, ἐπαύοντο.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΩΝ. σαιδωμάταν.

ΤΩΙ ΠΑΛΑΙΩΙ ΤΡΟΠΩΙ. τῷ κατὰ τὰ μυθικά.

ΟΥΚ ΟΜΟΙΩΣ. τὸ κατὰ τὸ ἀπὸ κεινῷ.

ἩΣΤΑΧΑΖΟΥΣΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ναυμαχοῦντων.

ΔΙΕΚΠΛΟΙ Δ' ΟΥΚ ΗΣΑΝ. διέκπλους ἐστὶ τὸ ἐμβαλεῖν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὖθις ἐμβαλεῖν.

ΜΑΧΗΣ ΔΕ ΟΥΚ ΗΡΧΟΝ ΔΕΔΙΟΤΕΣ. οὐκ ἤρχον αἱ νῆες μάχης, τῶν στρατηγῶν δεδιότων τὴν πρόρρησιν.

ΑΠΟ ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΠΑΝΘΟΥΣ. ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν Κερκυραϊκῶν νηῶν ἔλασσαν ἢ τῶν Κορινθιακῶν, δίδον, ὅτι, τῶν εἰκοσι ἀναχωρησάντων ἐκ τοῦ πολέμου, πολλοὶ ἐλάττωτες ἐγένοντο οἱ Κερκυραῖοι, καὶ τὰς τοῦ δεξιῦ κέρως νῆας τῶν Κορινθίων ἀφείλοντο.

ΑΠΡΟΦΑΣΙΣΤΩΣ. ἀνενοήσιστος, ἀνεγκλήτους.

ΣΥΝΕΠΕΣΕ ΕΣ ΤΟΥΤΟ ΑΝΑΓΚΗΣ. ἦρκεν τὰ πράγματα.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΑΙ. σχετιάζων ταῦτα λέγει, ὅτι οἱ ἑνοπιοὶ οὕτως ἦλθον εἰς χεῖρας.

¶ ν'. 50. ΣΚΑΦΗ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΙΛΑΚΟΝ. σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν.

ΑΣ ΚΑΤ'ΑΔΥΣΕΙΑΝ. Ἀττικῶς ὦν κατέδυσον. ΕΤΡΑΠΟΝΤΟ, ΦΟΝΕΥΕΙΝ. τὸ ἄρῃον τῶν Κορινθίων δηλοῖ.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΥΤΩΝ ΦΙΛΟΥΣ. Μεγαρέας καὶ Ἀμπρακιάτας φησὶ. τὸ ἐξῆς, τοὺς ἑαυτῶν φίλους ἀγνοοῦντες ἐκτεῖνον, νομιζόντες Κερκυραίους εἶναι. ΤΩΝ ΠΡΟ ΑΥΤΗΣ. διὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι, διὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ. ναυάγια μὲν οὐδετέρως λέγεται, ὅταν τὶ τῆς νεῶς ἀποκαταθῆ, ὡς πηδάλιον, ἢ τι τοιοῦτον ναυαγία δὲ θηλυκῶς, ἢ πᾶσα τῆς νεῶς ἀπάλεια λέγεται. Τὰ δὲ νῦν οὐδετέρως εἶρηκε.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ. πλείστον δηλονότι σημαίνει. τινὰ γὰρ ὁ ἀνεμῶς τῆ Κερκυρᾶ προσέβριπε

ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΑΙ. ἐφρόντιζον γὰρ τῆς ταφῆς τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πιωτότων.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΥΒΟΤΑ. Σύβοτα ἄλλα ἐν τῇ ἡσπέρῳ, ὁμανύμως ταῖς πρὸ μικροῦ λεχθεῖσταις νήσοις πρὸ τῆς Κερκυρας.

ΤΑΙΣ ΠΑΛΙΟΙΣ. ταῖς πηληγείταις μὲν, δυναμέναις δὲ πλεῖν.

ΗΣΑΝ ΛΟΙΠΑΙ. ὑγιεῖς, ἀβλαβεῖς. ΑΝΤΙΠΕΠΛΕΟΝ. ἐπὶ τὸ κοιλῆσαι δηλονότι. ΗΔΗ ΔΕ ΗΝ ΟΥΞΕ. οὐ λέγει, ὅτι ἦν ἑσπέρα, ἀλλ' ὡς ἐνάτη ἢ δεκάτη ὥρα. τὸ γὰρ ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ἀπαξ καίται ἐν τῇ τρίτῃ.

ΚΑΙ ΕΠΕΠΑΙΩΝΙΣΤΟ ΑΥΤΟΙΣ ΩΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝ. δύο παιᾶνας ἦδον οἱ Ἕλληνας, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου, τῶν Ἄρει· μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τῶν Ἀπόλλων. τὸ δὲ ὡς ἐπιπλοῦν λέγει, ἀντὶ τοῦ ὡς περὶ τὸ ἄρξαι τοῦ πολέμου. ὅπως δέον πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰπεῖν, ὕστερον λέγει.

ΩΣ ΕΠΙΠΛΟΥΝ. ὡς ἐπιπλούντες κατὰ τῶν Κορινθίων.

ΠΡΥΜΝΑΝ ΚΡΟΥΟΝΤΟ. πρύμναν κρούουσαι, ἐστὶ τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν μὴ στρέφοντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κοπιπλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιούσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεῖναι, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπαπίοντες ἢ ἵνα μὴ τὰ νῦνα τοῖς πολεμίοις δόντες, ῥᾶον τιτράσκωνται.

¶ νά. 51. ΠΡΟΙΔΟΝΤΕΣ. πρὸ τῶν Κερκυραίων.

ΚΑΙ ΥΠΟΤΟΠΗΣΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ὑποπεύσαντες. οὕτω γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀναλύουσι τὴν λέξιν.

ΕΠΕΠΛΕΟΝ ΓΑΡ ΜΑΛΛΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΦΑΝΟΥΣ. αἱ εἰκοσι νῆες τῶν Ἀθηναίων. κατὰ νότου γὰρ αὐτῶν ἦσαν.

ΚΑΙ ΕΘΑΥΜΑΖΑΝ ΤΟΥΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ. Θαυμάζω σου, ἐπὶ μέμψει· θαυμάζω σε, ἐπὶ ἐπαίνου, καὶ σολλάκις ἐκπλήξω σε.

ΠΡΥΜΝΑΝ ΚΡΟΥΟΜΕΝΟΥΣ. ἐπαναχωροῦντας.

ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΕΓΕΝΕΤΟ ΑΛΛΗΛΩΝ. διεκλίθησαν ἀπ' ἀλλήλων.

VOL. III.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΕΤΟΜΕΝΟΙΣ. σκηπυμένους. ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ. ὁ εἰς τῶν δέκα ῥητόρων, ὡς φησὶν Ἀκουσίλαος.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΩΝ. τῶν Κερκυραίων δηλονότι.

ΕΓΝΩΣΑΝ. τοὺς Ἀθηναίους οἱ Κερκυραῖοι.

¶ νβ'. 52. ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΥΒΟΤΟΙΣ. τοῖς τῆς ἡσπέρας.

ΑΚΡΑΙΘΝΕΙΣ. ἀβλαβεῖς, ἀκραιοφανεῖς. ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΤΕ ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΗΣ. ἡπόρουν, πῶς αὐτοὺς φυλάξωσι.

ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΤΗΘΥ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. μὴ δυνάμενοι τὰς ἐλαβεῖσας τῶν νεῶν ἐπισκευάσαι.

¶ νγ'. 53. ΕΣ ΚΕΛΗΤΙΟΝ. μικρὸν πωλοῖαριον, ὑπὸ ἐνὸς ἐρεττόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ὃ εἰς ἀνῆς ἐπικάθηται.

ΑΝΕΥ ΚΗΡΥΚΙΟΥ. κηρυκίον, ἐστὶ ξύλον ὀρθόν, ἔχον ἐκατέρωθεν δύο ὄφεις περισπεπλεγμένους, καὶ ἀντιπροσώπους πρὸς ἀλλήλους κειμένους. ὅπως εἰδῶσιν φέρειν οἱ κήρυκες μετ' αὐτῶν. καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτοὺς ἀδικεῖν παρ' οὓς ἀσπύρονται. σύμβολον δὲ ἦν, τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον, τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὸ δὲ παρ' ἐκάτερον εἶδος τῶν ὄφεων, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα. ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ.

ΤΩΝ ΔΕ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ. τῶν δὲ, τοῦτεστι, τῶν τοῦ ἄλλου μέρους. οὕτω Φοιεῶμαν φησὶν. ἢ ἦ, τῶν δὲ τὸ μὲν στρατόπεδον τῶν Κερκυραίων οἱ δὲ Ἀθηναῖοι.

ΟΥΤΕ ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ ΠΟΛΕΜΟΥ. ἀσπίκριτις Ἀθηναίων πρὸς Πελοποννησίους πρώτη, τῇ τάξει δὲ, τετάρτη.

ΤΟΙΣΔΕ ΕΥΜΜΑΧΟΙΣ ΟΥΣΙ. τὴν ἐπιμαχίαν ζυμμαχίαν λέγει. μᾶλλον δὲ κατὰ τὰ προλαβόντα· καὶ ἐνταῦθα φησὶν. οἳς γὰρ αὐτοὶ ἐπιμαχίαν στείλαντες ἐβοήθουν, ἐκείνους αὐτῶν συμμαχοὺς ἄρτι καλεῖ· εἰκότως, ὡς μόλις καὶ διὰ ζυμμαχίαν, ἦν προσέφημεν, ἀναδοχὴν τοῦ ὅλου πολέμου εἶναι, καὶ τῆς τῶν ζυμμαχῶν πρὸς τοὺς πολεμίοις ἐχθρας οἰκείωσιν, τὴν ἐκ πολλῶ μείζονος σταλεῖσαν σῶσεως, καὶ ἐπιμαχίαν ἀντιστηκῶσαντας.

¶ νδ'. 54. ΤΑ ΤΕ ΝΑΥΑΓΙΑ. γράφεται, τὰ τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, τὰ κατὰ σφᾶς, ἐξενεχθέντα ὑπὸ τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου. ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ. λείπει ἡ διὰ, ἢ ἢ διαγενόμενος. ΠΡΟΣΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ. ἰδιοποιήσαντο.

ΚΑΤΑΔΥΣΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ τρώσαντες. οὐ γὰρ λέγει ἐπὶ τοῦ βαπτίζαντες. τοιοῦτο δὲ ἐστὶ καὶ τὸ, ἄς καταδύσειαν.

ΜΑΛΙΣΤΑ. τὸ μάλιστα ἢ πρὸς τὸν ἀριθμόν, ὅτι οὐχὶ εἰκοσιενεῶν ἢ πρὸς τὸ διαφθείραντες, ὅτι οὐ μόνον ἔτρωσαν, ἀλλὰ μάλιστα ἐφθίραν αὐτάς· ἐκεῖνοι δὲ μόνον κατέδυσαν.

¶ νε. 55. ΑΠΟΠΛΑΟΝΤΕΣ. ἀπὸ τῶν συβότων πλέοντες.

ΕΙΛΟΝ ΑΠΑΘΗ. ὡς φίλοι γὰρ οὐχ ὑπωπτεύοντο.

ΑΠΙΕΔΟΝΤΟ. διὰ τὰ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναλώματα, καὶ οὐκ ἀπέκτειναν. διὰ δὲ τούτου καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ τρέπου δηλοῖ, καὶ ὡς ἀπηνες μετὰ μάχην τοὺς ἐαλωκότας θανατοῦν, ἀλ-

α

λας τε καὶ δούλους τοὺς μὴ κατὰ γνώμην οἰκίαν πολεμοῦντας.

¶ νσ'. 56. ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.
ΤΟ ΕΣ ΠΑΛΛΗΝΗΝ ΤΕΙΧΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ μέρος τοῦ τείχους τὸ ἀφορᾷν εἰς τὴν Παλλήνην.

ΟΜΗΡΟΥΣ. τοὺς ἐνεκα εἰρήνης διδομένους εἰς ἐνέχυρα. Καὶ ὁμήρουσ δούμαι, ἵνα, ἐὰν ἀποσώσωσιν, εὐάλωτοι γίνονται.

ΕΠΙΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ. Ἀσκληπιδίους τὴν ἐπὶ πρῆξιν περιττὴν εἶναι λέγει. ἐπιδημιουργοὶ ἀρχοντες πεμπόμενοι, φυλάρχων τάξιν ἔχοντες. ἐπιδημιουργοὺς τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς ἀνακτίσεως τῶν τευχῶν. ὄνομα ἀρχῆς ὁ ἐπιδημιουργὸς παρὰ Κορινθίους. ἄλλοι γὰρ ἄλλως τοὺς ἀρχοντας καλοῦσιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τούτους ἀπιστέλλον οἱ Κορινθίους κατὰ ἔτος ἀρχοντας Ποτιδαίαιται, ὡς ἀσπίκοις.

¶ νζ'. 57. Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. τοῦ φιλέλληνοσ καλουμένου, ὃς ἐν τοῖς Μηδικούσ ἤκραζεν.

ΚΑΙ ΔΕΡΔΑΙ. Δέρδας, Ἀριδαίου παῖς, ἀνεψιὸς Περδίκκα καὶ Φιλίππου.

ΛΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοσ.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΠΙ ΘΡΑΚΗΣ ΚΑΑΚΙΔΕΥΣΙΝ. εἰτὶ γὰρ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλικιδεῖς, οἵτινες ἀπώκησαν εἰς Θράκην.

ΟΜΟΡΑ. καὶ Μακεδονία καὶ ἀλλήλοισ.

ΠΟΛΕΜΟΝ. τὸν κατὰ Φιλίππου καὶ τῶν Ἀθηναίων.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ. βουλόμενοι κατέχειν καὶ κωλύειν τὰς πόλεισ, ἵνα μὴ ἀποστῶσι.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΑΥΤΟΥ. τοῦ Περδίκκα, διὰ τὴν τοῦ Φιλίππου βοήθειαν.

ΕΠΙΣΤΕΛΛΟΥΣΙ ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙΝ. ἐπιστέλλουσιν, ἐντέλλονται. οὕτω γὰρ ἦσαν ἀποδημήσαντες.

¶ νθ. 58. ΜΗ ΣΦΩΝ ΠΕΡΙ ΝΕΩΤΕΡΙΖΕΙΝ. ἐώτερα ποιεῖν.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΛΗ. ἧτοι οἱ πρόερχοντες τῶν Λακεδαιμονίων. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἀρχοντας τέλη ἐκάλοιν, διὰ τὸ αὐτοὺσ τὰ τέλη τοῖσ πράγμασι τιθέναι.

ΤΟΤΕ ΔΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΟΥΤΟΝ. τὴ ἐξῆσ, ἐπειδὴ οὐδὲν εὖρον ἐπιτιθῆναι, τότε δὲ, καὶ τὰ ἐξῆσ.

ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ΠΕΙΘΕΙ. ἐφοβούντο γὰρ τοὺς θαλασσοκράτορασ Ἀθηναίους, ὄντεσ παρὰ θαλάσσει.

ΑΝΟΙΚΙΣΑΣΘΑΙ ΕΣ ΟΛΥΝΘΟΝ. τὴν οἰκίαν ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν Ὀλυνθον.

¶ νδ'. 59. ΕΣΒΕΒΑΗΚΟΤΩΝ. ἄστε τὸν Περδίκκαν μεταξὺ ἀποπολεθῆναι.

¶ ζ'. 60. ΑΦΕΣΤΗΚΥΙΑΣ. ἀπ' Ἀθηναίων πρὸς Περδίκκαν.

ΨΙΛΟΥΣ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΥΣ. φίλοι καλοῦνται οἱ μὴ καθωπλισμένοι μὲν, ἐν καιρῷ δὲ τῆσ μάχης, τῷ παρατυχόντι ἢ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὄργανῳ χροῦμενοι. ἡ τῆξεται, παρὰ τῷ ψιλῷ σκευῇ χροῦσθαι.

Ο ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΥ. τούτων ἴσμεν ἐν τοῖσ Μηδικούσ πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα σπασιάζοντα.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΘΗ ΗΜΕΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρασ ἀφ' οὗ ἡ Ποτιδαία ἀπέστη.

Η: ΠΟΤΙΔΑΙΑ ΑΠΕΣΤΗ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρα, ἢ, ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ.

¶ ξα'. 61. ΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΡΟΥΣ ΞΙΛΟΥΣ. τοὺς ἐν ταῖσ χ. ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων.

ΘΕΡΜΗΝ ΑΡΤΙ. σημειῖσαι, ὅτι ἡ τῶν Θεσσαλονίκῃ πόλισ, πάλαι Θέρμην ἐκαλεῖτο. ἐστὶ δὲ Μακεδονίασ. ὅτι καὶ ἡ Πύδνα, πόλισ Μακεδονική. ὅτι καὶ ἡ Βεβρία, πόλισ Μακεδονική.

ΚΑΤΑ ΓΗΝ. τῆσ Βεβρίασ.

ΚΑΙ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ. οὕτεσ ὁ Πausanias, κατὰ μὲν τινασ, υἱὸσ τοῦ Δέρδου, κατὰ δὲ ἄλλουσ ἀδελφῶσ.

ΕΣ ΓΙΓΩΝΟΝ. Γίγωνιοσ, χωρίοσ ἐστὶ μετὰξὺ Μακεδονίασ καὶ Θράκησ, οὐ πολλὸ ἀπέχωσ Ποτιδαίασ.

¶ ξβ'. 62. ΕΠΙ ΣΦΑΣ ΧΩΡΩΣΙΝ. ἐπὶ τὴν Ποτιδαίαν.

ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ. τοὺσ Ἀθηναίους.

ΤΟΥΣ—ΙΠΠΕΑΣ. τοὺσ μετὰ Φιλίππου.

ΑΥΤΟΙ ΔΕ ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΕΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τῶν ἀντὶ τοῦ ἐγειραντεσ κείται ἡ λέξισ, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἐμβαλόντεσ.

¶ ξγ'. 63. ΕΠΑΝΑΧΩΡΩΝ—Ο ΑΡΙΣΤΕΥΣ. τῆσ Ποτιδαίασ.

ΗΠΟΡΗΣΕ ΜΕΝ. ἐν ἀμυχανία ἐγένετο, εἰσ ὀπότερον μέρος ἐλεύσεται, δηλονότι διὰ κινδύου.

ΩΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ. ἡ ἐλάχιστοσ χωρίοσ λέγει, ὅτι συνῆξεν αὐτοῖσ, ὡσ γενέσθαι ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ ἢ μᾶλλον τὸ διάστημα λέγει τῆσ Ποτιδαίασ. ἔργησ γὰρ ἴν, ἦπερ ἡ Ὀλυνθοσ. τὸ γοῦν ὡσ ἐλάχιστοσ τοῖσ ἐξῆσ σπλαγέειν.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΧΑΗΝ. χηλὴ καλεῖται οἱ ἐμπεσσειν τοῦ πρὸσ θάλασσαν τείχουσ προβεβλημένοι λίθοι, διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τείχοσ ἐλάπτειτο. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ εἰκίμαι χηλῇ βόσ.

ΒΟΗΘΟΙ. οἱ Μακεδόνεσ.

ΑΠΕΧΕΙ ΔΕ. ἦρον δίσταται Ὀλυνθοσ τῆσ Ποτιδαίασ.

ΚΑΙ ΕΣΤΙ ΚΑΤΑΦΑΝΕΣ. ὑψηλὸν γὰρ τὸ χωρίο ἢ Ὀλυνθοσ.

ΙΠΠΕΙΣ. οἱ Φιλίππου.

ΕΣ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ. τῆσ Ὀλυνθοσ.

ΙΠΠΕΙΣ Δ' ΟΥΔΕΤΕΡΟΙΣ. ἐν τῇ μάχῃ δηλονότι. οὔτε τοῖσ Ἀθηναίοσ Ἀθηναίοσ, οὔτε τοῖσ Ποτιδαίαταισ Ποτιδαίαταισ.

ΥΠΟΣΠΟΝΔΟΥΣ. ἐπειδὴν τι μέρος ἠτηθῆ τῶν μαχομένων, μὴ δυνημένοι τοὺσ νεκροὺσ αὐτοῦ λαθεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σπονδάσ, ἕωσ οὗ λαβὼν θάψῃ, καὶ τότε πάλιν μάχονται. ἐστὶ δὲ πολλὰκισ ὅτε καὶ ἀσπόνδουσ αὐτοῖσ ἐκομίζοντο, δηλονότι κατὰ τὸ ἴσον ἔχοντεσ ἐκάτεροι, καὶ τῆσ μάχης ἰσορροπιοσ γενόμενισ.

¶ ξδ'. 64. ΑΠΟΤΕΙΚΙΣΑΝΤΕΣ. τὸ πρὸσ Ὀλυνθον ὄραν τείχοσ περιουκοδομήσαντεσ, ἵνα μή τισ ὑπεκρόβῃ τῶν ἐνδοσ.

ΤΟ Δ' ΕΣ ΤΗΝ ΠΑΛΛΗΝΗΝ. τὸ πρὸσ τὴν Παλλήνην.

ΚΑΙ ΕΣ ΑΦΥΤΙΟΣ. ἡ γὰρ ὁδοσ ἐκεῖθεν ἐστὶν ἀπὸ Θράκησ, μία δὲ πόλισ τῶν ἐν Παλλήνῃ ἢ Ἀφυτισ. Ἰωνικῶσ δὲ εἶπεν Ἀφυτίοσ. εἶδει γὰρ διὰ τοῦ δ'.

¶ ΞΕ. 65. ΣΩΤΗΡΙΑΣ. οὐ περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς Παροδείας.

Η ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΟΧΩΝ. οἴων σεισμός. εἰσέθεσαν γὰρ οἱ Ἕλληνας ἀναχωρεῖν τοιούτου τινός γινομένου, οἰανίζόμενοι τὸ ἐκ τούτου κακῶν.

ΩΣ Δ' ΟΥΚ ΕΠΕΙΘΕΝ. ἔσπαινος Ἄριστέως. τὸ ἐξῆς, ὡς δὲ βουλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν, οὐκ ἐπειθεν.

ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΕΠΙΟΛΕΜΕΙ. τὰ μὴ ἀποσπάντα τῶν Ἀθηναίων δηλονότι ἐπολέμει τοῖς Χαλκιδιεῦσι.

ΚΑΙ ΣΕΡΜΥΓΙΩΝ. τὸ ἐξῆς οὕτω, καὶ πολλοὺς τῶν Σερμυλιῶν διέφθειρε, λοχίστας αὐτοὺς πρὸς τῇ ἑαυτῶν πόλει. ἔστι δὲ ἡ Σερμυλις, Χαλκιδικῆς πόλις, τὰ τῶν Ἀθηναίων φρουρῶσα.

ΦΟΡΜΙΩΝ ΜΕΝ ΕΧΩΝ. ἄπορον, πῶς ὁ Φορμίων τὸ πρὸς τῇ Παλλήνῃ τεύχος φυλάσσειν, τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν γῆν ἔχη, καὶ οὐχὶ μᾶλλον τὸ ἕτερον μέρος τῆς φυλακῆς, ὅπερ εἶχεν ὁ Καλλίας, πρὶν ἢ τελευτῆσαι. καὶ φαμὲν, ὅτι τὸ πρὸς τῇ Παλλήνῃ μέρος φίλιον ἦν τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δὲ πρὸς Ὀλύμπῳ, ἐχθρὸν. εἰκότως οὖν ἠμέλητο τὸ τοῦ Φορμίωνος μέρος, ὡς ἰκανῶν ὄντων τῶν Παλληνέων τὸ καθ' ἑαυτοῦ μέρος φυλάσσειν.

ΞΘ. 66. ΣΦΙΣΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὅτι οἱ Κορύθιοι.

ΟΥ ΜΕΝΤΟΙ ΟΥΕ ΠΟΛΕΜΟΣ. ὁ Πελοποννησιακός, φσι, πόλεμος οὕτω συνεκροτήθη.

ΞΥΝΕΡΡΩΓΙΕΙ. συνεπεπτώκει.

¶ ΞΘ. 67. ΟΥΧ ΗΣΥΧΑΖΟΝ. οἱ Κορύθιοι.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ. αἱ γὰρ σποῖναι εἶχον, τὰς ἀγράφοις τῶν πόλεων αὐτονομίαις εἶναι. Αἰγιότηας δὲ, μὴ ἐγγεγραμμένους ταῖς σπανδαῖς, ἢφ' ἑαυτοῦς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΣΠΟΝΔΑΣ. κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν σπονδῶν.

ΞΥΛΛΟΓΟΝ ΣΦΩΝ. τὸν εἰωθότα λέγει ξύλλογον, ὅτι ἐν παντελῶν ἐγίνετο αἶε.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ, ΔΙΜΕΝΩΝΤΕ ΕΙΡΓΕΣΘΑΙ. φασίν, ὅτι Περικλῆς, μέλλων λόγον δοῦναι τῶν χρημάτων τοῦ ἀγάλματος, ὃ κατεσκευάσεν ὁ Φειδίας, ἠθύμει. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλκιβιάδης παῖς ἂν, ἤρετο ὃ, τι ἀθυμεί. τοῦ δὲ φήσαντος, ὅτι διὰ τοῦτο ἀθυμῶ, ὅπως δώσω λόγον τῶν χρημάτων, ἐκείνος φθάσας εἶπε, μᾶλλον σκόπει, ὅπως μὴ δάσεις. ὁ δὲ ὑπολαβὼν τὸν λόγον, εἰσάγει ἤφρον ἐἴν τὴν πόλιν κατὰ Μεγαρέων, ἀξίῳν αὐτοὺς εἰργεσθαι λιμένας καὶ ἀγορὰς. καὶ τῶν Ἀθηναίων δορυβηθέντων αὐτὸς ἐκφύγει. οἱ δὲ φασίν, ὅτι διὰ τοῦτο τὴν ἤφρον εἰσήγαγε, διότι οἱ Μεγαρεῖς Ἀσπασίαν τὴν διδάσκαλον Περικλέους ἕρισαν, πόρην αὐτὴν ἐγκαλοῦντες.

¶ ΞΘ. 68. ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ ΥΜΑΣ. τὸ πιστόν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, τῆς καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ἡμιλίας, ἀπιστοτέρους ὑμᾶς ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ἢν τι λέγομεν, καθίστησι.

ΑΠΙΣΤΟΤΕΡΟΥΣ. ὑμᾶς ἀπίστους, μὴ πειθεμένους.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. πρὸς τὰ τῶν συμμάχων.

ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΤΕ. κυρίως παρακαλεῖν, ἔστιν ἢ τὸ καλεῖν, ἢ τὸ προτρέπεσθαι. ἄκρον γὰρ τὸ δέεσθαι.

ΕΝ ΟΙΣ ΠΡΟΣΗΚΕΙ. ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, καὶ τὸ δίκαιον.

ΟΣΩΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΧ. κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑμῶν δηλονότι.

ΑΦΑΝΕΙΣ ΠΟΥ ΟΝΤΕΣ. ἤγουν λεληθότως ἠδίκουν.

ΠΡΟΣΕΔΕΙ. ὑμῖν τοῖς Λακεδαιμόνιοις.

ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΔΕΔΟΥΛΩΜΕΝΟΥΣ. τοὺς Αἰγιήτας.

ΤΟΙΣ Δ' ΕΠΙΒΟΤΑΕΥΟΝΤΑΣ. Ποτιδαίταις καὶ Μεγαρεῦσι.

ΚΑΙ ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΠΡΟΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΥΣ. ὡς συνειδότας τὰς ἑαυτῶν ἀμαρτίας, καὶ γινώσκοντας, ὡς πάντως οἰκ ἀνεξήμηδα, ἀλλὰ πολεμήστομεν.

ΠΡΟΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΥΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔρατε.

ΕΠΙΟΤΕ ΑΡΑ. ἐν ἄλλῳ οὐ κείται τὸ ἔρα. ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΑΤΟΝ. ἀρμοδιότατος.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΑΤΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. ἡ Ποτιδαία.

ΕΠΙΧΡΗΣΘΑΙ. ἀποχερῆσθαι, ἐνέργειαν ποιεῖν.

Η ΔΕ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΑΝ. ἡ δὲ ἔδωκεν ἂν συμμαχίαν ναυτικὴν, εἰ πόλεμος γένησεται δηλονότι.

¶ ΞΘ. 69. ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΗΔΙΚΑ. μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Μηδικόν.

ΚΡΑΤΥΝΑΙ. ἰσχυροποιήσαι.

ΕΣ ΤΟΔΕ ΤΕ. μέχρι τοῦδε.

ΟΥ ΓΑΡ Ο ΔΟΥΛΩΣΑΜΕΝΟΣ. τὸ σχῆμα συλλογισμός.

ΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΡΑΙ. τὸ δουλοῦν. ΕΠΕΡ. ἔσπει.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΩΣΙΝ. τὸ σεμιολόγημα, τὸ ἀξίωμα τῆς δικαιοσύνης ἔχει.

ΟΥΔΕ ΝΥΝ ΕΠΙ ΦΑΝΕΡΟΙΣ. καὶ νῦν γὰρ, φησὶν, ἀμφιβάλλεται, εἰ ἀδικούμεθα.

ΟΙ ΓΑΡ ΔΡΩΝΤΕΣ. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς οὐ διεγνωκότας ἡμᾶς· οἱ γὰρ μετὰ σκέψεως εἰς τὴν πράξιν ἐρχόμενοι, οἱ ἀναβεβλημένοι ἐρχονται κατὰ τὸν ἀγνοοῦντων.

ΟΙΑΙ ΟΔΩΙ. οἶον τρώσω.

ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΠΕΛΛΑΣ. ἐπὶ τοὺς Λακεδαιμόνιους.

ΔΙΑ ΤΟ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΝ. διὰ τὴν ἄγνοιαν.

ΙΣΧΥΡΩΣ ΕΓΚΕΙΣΟΝΤΑΙ. μετὰ ἑάρους ἐπιτεθήσονται.

ΗΣΥΧΑΖΕΤΕ ΓΑΡ ΜΟΝΟΙ. ἐσιπλήττων κολακεῖ.

ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΕΙΝΑΙ. προσεκτικοί, ἐν οὐδενὶ σφαλόμενοι.

ΩΝ ΑΡΑ. ΓΡ. ἂν ἄρα.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΙΟΥ ΕΚΡΑΤΕΙ. τουτέστιν, ὁ λόγος φευδῆς ἢν τοῦ ὑμᾶς ἀσφαλεῖς εἶναι.

Η ΤΑ ΠΑΡ' ἸΜΩΝ. τὸ ἢ, ἀντὶ τοῦ ἤπερ, δηλοῖ δὲ αὐτῶν τὸ ὀκνηθῆν.

ΑΞΙΩΣ ΠΡΟΑΠΑΝΤΗΣΑΙ. ἀξιωμαχῶς.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΥΧΑΣ. ἐς τύχας καταστίναι. ὁ γὰρ πρὸς μείζονα πολέμων, τύχην καλεῖται συνεργόν.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΙ ΤΑ ΠΛΕΙΩ. ἐν τῷ στενώ τῆς Σαλαμῖνος πολυμήπαντα ναυμαχῆσαι, ὅστις ἐγένετο αἴτιος τῆς ἧττης.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.

ἀντί τοῦ, αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ ΑΙΤΙΑΙ. τὸ ἑστὶ ἀντί τοῦ ἀλλὰ

ΦΙΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. λείπει ἡ κατά.

¶ 6. 70. ΚΑΙ ΑΜΑ, ΕΠΙΠΡ ΤΙΝΕΣ. ἐπειδὴ ἐπαίτησεν ὁ Κορίνθιος, λέγει τοίνυν, ὅτι οὐχ ὁ τυχὼν εἶμι· καὶ μὴ ἀπαξίωσθ' ὑπ' ἑμοῦ ονειδίζομενος.

ΟΙ ΜΕΝ ΓΕ, ΝΕΩΤΕΡΟΠΟΙΟΙ. οἱ νεωτέρων παραγμάτων ἐφεύμενοι.

ΚΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΑΙ ΟΞΕΙΣ. πᾶν νόημα, καὶ πρῶται. οὐ γὰρ δύναμιν λέγει, ἐπεὶ ἀποτροπὴ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν.

ΕΠΗΤΕΛΕΣΑΙ. ὀξεῖς ἀπὸ κοινού.

ΟΥΔΕ Τ'ΑΝΑΓΚΑΙΑ. οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων περιγενέσθαι. τὸ δὲ ἐξικέσθαι ἀντί τοῦ ἀρκεῖν.

ΒΕΒΑΙΟΙΣ ΠΙΣΤΕΥΣΑΙ. θαρρήσαι.

ΜΕΛΛΗΤΑΣ. ἀνάδεσθαι μένους.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΑΙ. ὑπερβίαι τῆς οἰκείας πατρῆδος.

ΠΡΟΣ ΕΝΔΗΜΟΤΑΤΟΥΣ. ἤγουν, ἀποδημοῦσι τῆς οἰκείας πατρῆδος, καὶ ἐπιδημοῦσι δήμοις ἄλλοτριος πρὸς τὸ κτίσασθαι αὐτούς.

ΤΩΙΣ ΕΠΕΛΘΕΙΝ. οἴσθε, φησὶν, ὅτι, ἐὰν ἐπέλθῃτέ τισι, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ὑμῖν ἀπόλυται.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΑΝ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἐτοίμην ἀπόλαυσιν ἔχοντα.

ΕΠ' ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΝΑΠΗΤΟΥΣΙ. ἡ ἀναπαύονται, ἡ ἀδυμοῦσι.

ΕΠ' ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ. ἀντί τοῦ οὐδὲ ἐλάχιστον.

ΑΛΛΟΤΡΙΣΤΑΤΟΙΣ. λείπει τὸ ὡς, ἢ ἢ, ὡς ἄλλοτριος.

ΟΙΚΕΙΟΤΑΤΗ. πρὸς τὴν πατρίδα δηλονότι.

ΜΗ ΕΠΕΞΕΛΘΩΣΙ. μὴ πρῶτασθε.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινού, ἡγουνται.

ΜΟΝΟΙ ΓΑΡ ΕΧΟΥΣΙ. τὸ δ' ἐξῆς, οὕτω, μόνοι γὰρ, φησὶν, ἀν γνῶσιν, ἐλπίζουσι τε ὁμοίως, καὶ ἔχουσι, διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχειρήσασθαι. πρῶτον γὰρ τις ἐπινοεῖ, εἶτα ἐλπίζει, καὶ εἴθ' οὕτως ἐπιχειρεῖ. ὕστερον δὲ καὶ κτᾶται.

ΚΑΙ ΜΗΤΕ ΕΟΡΤΗΝ. αἰνίττεται εἰς τοὺς Λάκωνας, οἵτινες ἐν εορτῇ οὐκ ἐστράτευον.

Ἡ ΑΣΧΟΛΙΑΝ ΕΠΙΠΟΝΟΝ. ἀπὸ κοινού τὸ ἠγεῖσθαι.

¶ οά. 71. ΟΥ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ὁ νοῦς τῶν λεγομένων τοιούτους, Νομίζετε οὐ τοιούτους τῶν ἀνθρώπων δεῖν παραμένειν τὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην, οἱ τῇ μὲν διαγωγῇ καὶ παρσκευῇ εἰρηναίως διάγουσι, τῇ δὲ γνώμῃ φανεροὶ ὧσιν ὡς ἀμυνοῦνται, ἢν ἀδικῶνται. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὡς ὑμεῖς αὐτοὶ, ὧ Λακεδαιμόνιοι, οὐ ποιεῖτε τοῦτο. ταῦτα τινὲς κατ' ἐρώτησιν, τινὲς δὲ κατὰ ἀσφάλειαν ἀνέγνωσαν.

ΜΗ ΛΥΠΕΙΝ ΤΕ. οὔτε ἀδικεῖν εὐλεσεθε, καὶ ἀδικούμενοι ἀμύνεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἴσον νέμετε.

ΠΟΛΕΙ ΟΜΟΙΑΙ. ὁμογνώμονι, τὰ ἴσα ζηλοῦσθαι.

ΑΡΧΑΙΟΤΡΟΠΑ. οἷον ἀπῶ καὶ ἀφελῆ. πρῶτερον δὲ τοὺς Ἀθηναίους νεωτεροποιοῦς.

ΑΝΑΓΚΗ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΤΕΧΝΗΣ. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, Τὴν γὰρ αἰοῖν μᾶλλον ἐπιτελείουσ' ἀνδρῶσσι, ἢ τις ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέλλται.

ΑΕΙ ΤΑ ΕΠΙΠΡΝΟΜΕΝΑ. τοῦτο πρὸς τὸ ἀρχαιότερα. οὐκ ἔδει, φησὶν, ὑμᾶς αἰ τοιούτους εἶναι, καὶ ἀρχαῖα ἔθνη ζηλοῦν.

ΕΠΙΤΕΧΝΗΣΩΣ ΔΕΙ. ἐπιτεχνήσεως, ἐξευρέσεως. ἐπιμένει δὲ τῇ παραβολῇ.

ΚΕΚΑΙΝΟΜΤΑΙ. κεκαινοτομήται.

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟΙΣ ΤΕ. οἱ ἐπίλογοι ἔνθεν.

ΤΠΕΔΕΞΑΣΘΕ. ὑπέσχεοντο γὰρ ἀνωτέρω τοῖς Ποτιδαίταις.

ΕΥΓΓΕΝΕΙΣ. Δωριεῖς γὰρ οἱ Ποτιδαῖται.

ΠΡΟΣ ΕΤΕΡΑΝ ΤΙΝΑ. πρὸς τοὺς Ἀργεῖους. ἔχθροὶ γὰρ ἦσαν τοῖς Λακεδαιμόνιοις.

ΔΡΩΜΕΝ Δ' ΑΝ ΑΔΙΚΟΝ ΟΥΔΕΝ. ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Κορίνθιος πρὸς ἑτέραν συμμαχίαν τραπέσθαι, μὴ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμόνιων, τὴν τοῦτο κατασκευάζει, καὶ λέγει, ὅτι οὐδὲν ἀδικον δεῖν, εἰ πρὸς ἑτέρουσ τραπῶμεν συμμαχοῦς· αἰνίττεται δὲ τοὺς Ἀργεῖους, οἵτινες ἐχθρῶσδὺς διέκειντο πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους.

ΟΡΚΙΩΝ. τῶν ἐφόρων τῶν ὄρκων.

ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΩΝ. ἤτοι τῶν ζῶντων, ἡ τῶν φρονίμων, ἡ τῶν ἡρώων.

ΔΙ' ΕΡΗΜΙΑΝ. συμμαχίας δηλονότι.

ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ. προσιόντες καὶ επικαλούμενοι συμμαχεῖν.

ΜΕΝΟΥΜΕΝ. ἤγουν, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ συμμαχίᾳ.

ΕΞΗΓΕΙΣΘΑΙ. ἀρχειν, κρατεῖν, ἡ ἀγειν.

¶ οε'. 72. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝ ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ. ἐμέρισε πρὸς μὲν τὴν κατηγορίαν τῶν Κορινθίων, τὴν ἀπολογίαν τῶν Ἀθηναίων· πρὸς δὲ τὴν ἐπίπληξιν αὐτῶν, τὴν ἀντίθεσιν Ἀρχιδάμου τοῦ Λακεδαιμόνιου.

ΕΤΥΧΕ ΓΑΡ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἤγουν, ἔτυχον παρῶντος πρῶτασθαι.

ΠΑΡΙΤΗΤΕΑ. δίκαιοι εἶναι παριέναι.

ΜΗΔΕΝ ΑΠΟΛΟΓΗΣΟΜΕΝΟΥΣ. ὡς μέγα φρονῶν ὁ Ἀθηναῖος, οὐδὲ ἀπολογεῖται, ὡς κηδόμενος τῶν Λακεδαιμόνιων.

ΩΝ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. αἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμόνιων.

ΠΟΛΙΝ ΕΒΟΥΛΟΝΤΟ ΣΗΜΗΝΑΙ. τὸ σημεῖναι, ἰακόν. πλὴν τὸ σημεῖναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα.

ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΕΣ. ἐπελθόντες, ἐπὶ ξένων παρελθόντες, ἐπὶ ἰδίαν.

¶ ογ'. 73. Η ΜΕΝ ΠΡΕΣΒΕΥΣΙΣ. ἡ στάσις πραγματικὴ τὸ μέλλον γὰρ ζητεῖ. ταύτην ἐπλάσαστο οἰκονομικῶς τὴν δημογορίαν ὁ συγγραφεύς, χαίρων ταῖς ἀντιθέτοις δημογορίαις αἰε. Ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβόσις καὶ τὸ καταβοῆ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως.

ΟΥΚ ΕΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΝ ΤΟΙΣ ΗΜΕΤΕΡΟΙΣ ΕΥΜΜΑΧΟΙΣ. οὐκ ἐπρεσβεύσαμεν εἰς τὸ ἀντιπεῖν τοῖς συμμαχοῖς ἡμῶν.

ΚΑΤΑΒΟΗΝ. κατηγορίαν.

ΑΛΛ' ΟΠΩΣ ΜΗ ΡΑΙΔΙΩΣ. οἱ γὰρ κατὰ τινος στρατεῖαισ, ἢ ὡς ἀδικούμενοι τοῦτο ποι-

οὔσιν, ἢ ὡς εὐτελοῦς καὶ καταφρονημένου. τεχνικῶς δὲ ὁ Ἄθηναῖος δεικνυσὶν αὐτὸν καὶ δίκαιον καὶ μέγαν, καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητον.

Α ΚΕΚΤΗΜΕΘΑ. ἤγουν τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχήν.

ΑΞΙΑ ΛΟΓΟΥ ΕΣΤΙΝ. ἀξίωσις.

ΠΑΝΥ ΠΑΛΑΙΑ. τὰ κατὰ Ἡρακλέους, καὶ Θράκας, καὶ Ἡρακλείδας, φησὶν.

ΤΑ ΔΕ ΜΗΔΙΚΑ. αἶψι γὰρ ἐμεγαλαύχουν οἱ Ἄθηναῖοι τὰ Μηδικά.

ΕΚΙΝΔΥΝΕΤΟ. μετὰ κινδύνων ἐπαράττετο. ΗΣ ΤΟΥ ΜΕΝ ΕΡΓΟΥ ΜΕΡΟΣ. ἐσπειρῆ ἕως Μυκάλῃς ἐδίαξαν, οἱ δὲ Ἄθηναῖοι ἕως Παμφυλίας.

ΜΗ ΠΑΝΤΟΣ. μὴ παντός εἶπε, διὰ τὰ τοῦ Κίμωνος ἔργα. τὸ δὲ στερισκόμεθα, ἐν ᾗθει ἀναγνωστέον.

ΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ. οὐχ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην φησὶ.

ΠΡΟΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΙ. μετὰ κινδύνου μαχεσασθαι τῷ βασιλεῶν ἐν Μαραθῶνι, πρὸς τῆς Ἑλλάδος κινδυνεύσαι. τοὺς δὲ Πλαταιεῖς εἴασεν, ὅτι ἕσπερον παρεγένετο.

ΠΑΝΔΗΜΕΙ. καὶ γέροντες καὶ νέοι.

ΟΠΕΡ ΕΧΕΝ. ἔσχεν, ἐπέσχε, διεκάλυσε.

ΤΩΙ ΠΛΕΟΝΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ. λαβὼν τὸ πλεόν τοῦ στρατοῦ.

¶ οδ', 74. ΤΟΙΟΥΤΟΥ ΜΕΝΤΟΙ. θαυμαστικῶς τοῦτο φησὶν.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ἤγουν ἡ κοίτηα τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἐν ταῖς ναυσὶν ἦν.

ΑΡΙΘΜΟΝ ΤΕ ΝΕΩΝ. ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ κείμενα κατὰ διέξοδον.

ΔΥΟ ΜΟΙΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ τὸ δίμοιρον, ὅ ἐστιν δικασίαι ἐξήκοντα. ἦσαν γὰρ αἱ πᾶσαι, τετρακόσια κατὰ δὲ ἄλλους, τετρακόσια ὀγδοήκοντα. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι αὐτοὶ ἡμεῖς τὸ δίμοιρον δεδώκαμεν.

ΕΝ ΤΩΙ ΣΤΕΝΩΙ. ἐν τῇ Σαλαμῖνι.

ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΔΗ ΜΕΧΡΙ ΗΜΩΝ ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ. Μακεδόνων, Θεσσαλῶν, Λοκρῶν, Βοιωτῶν, Φωκίων. μέχρι τῆς πόλεως ἡμῶν.

ΗΞΙΩΣΑΜΕΝ. ἄξιον ἐκρίναμεν.

ΔΙΑΦΘΕΙΡΑΝΤΕΣ. τὸ διαφθείραντες τινες φασὶ τὸ διαφθαρῆναι ἑάσαντες. ἄλλοι δὲ παριστοροῦσιν, ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἄθηναῖοι αὐτοχειρὶ τὴν πόλιν κατέβαλον, ἵνα μὴ ἔχη αὐτὴ ὁ Ἐσέβαρος ὡς ὀρθομητρίῳ χρῆσθαι πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλως τὰ οἰκεία διαφθείραντες, οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως εἰληπταί, ἀλλ' ἐπὶ τῶν σκευῶν τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις, καὶ τῆς ἄλλης περιουσίας, ἵν' οὐκ ἦν δυνατὸν ὑπεκδέσθαι, οὔτε ἐν ταῖς ναυσὶ φέρειν. τάχα δὲ καὶ ἐπὶ κινῶν καὶ βοσημάτων τοῦτο συννοηθῆναι δύναται.

ΜΗΔ' ΩΣ. ποιητικῶς, μηδ' οὕτως.

ΠΡΟΛΙΠΕΙΝ. μὴ προλιπεῖν ἠξιώσαμεν, ἀλλὰ βοηθῆσαι.

ΜΗΔΕ ΣΚΕΔΑΣΘΕΝΤΕΣ. εἰς ἄλλας χώρας.

ΑΧΡΕΙΟΙ ΑΥΤΟΙΣ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. τοῖς συμμάχοις φησὶν.

ΚΑΙ ΜΗ ΟΡΤΙΣΘΗΝΑΙ. ἀπὸ κοινῶν, ἠξιώσαμεν, ἀλλὰ βοηθεῖν ὑμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ἸΜΕΙΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. κατασκευῆ τοῦ νόηματος. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. χρόνου.

ΟΥ ΠΑΡΕΓΕΝΕΣΘΕ. εἰς βοήθειαν.

ΟΥΚ ΟΥΣΗΣ ΕΤΙ. Οὐκ οὔσης τῆς πόλεως, ἐν βραχεῖα ἑλπίδι αἱ τρήσεις, ἢ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.

ΕΙ ΔΕ ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΑΜΕΝ. οἱ Ἄθηναῖοι προσήλθομεν.

ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ. οἱ Θηβαῖοι δηλονότι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΙ. αὐτῶν δηλονότι.

ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΙ. ἀλλὰ μεταναστῆται εἰς ἄλλην χώραν, ἀσπόλιδες.

ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΕΤΙ ΕΔΕΙ. τὸ ἐξῆς, οὐδὲν ἂν εἶδει ἡμᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους ναυμαχεῖν.

ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΝΑΥΣ ΙΚΑΝΑΣ. δέκα γὰρ εἶχον μόνας ναῦς.

ΑΛΛΑ ΚΑΘ' ΗΣΥΧΙΑΝ. ἀμαχητί.

ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΕ. προσήλασε.

¶ οδ'. 75. ΑΡ' ΑΞΙΟΙ ΕΣΜΕΝ. ἐν ἐρωτησει, ἄρα, φησὶν, ἄξιοι ἐσμεν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς ἡμῶν μὴ φθοσεῖσθαι τῆς ἀρχῆς;

ΚΑΙ ΓΝΩΜΗΣ ΞΥΤΝΕΣΕΩΣ. ἤγουν προαιρέσεως.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΠΟΔΟΠΑ ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΡΟΥ. πρὸς τὴν ὑπολειφθεῖσαν μάχην. ἕως γὰρ Μυκάλῃς μόνον ἦλθον οἱ Λακεδαιμονῖοι.

ΕΣ ΑΥΤΟΥ ΔΕ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ. ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς τοῦ πράγματος. λέγει δὲ τῆς ἀρχῆς. ὁ γὰρ ἀρχων αἶψι μισεῖται.

ΥΠΟ ΔΕΟΥΣ. τοῦ βαρβάρου, ἢ τῶν κακῶς παθόντων ἐν τῇ ἀρχῇ ἰσθμίων.

ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΣ. τοῦ φόρου δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΔΗΝ. ταῦτα διηγεῖται ἐν τῇ πεντηκοντατηριδι.

ΚΑΙ ΔΙΑΦΩΡΩΝ ΟΝΤΩΝ. ἐχθρῶν. καὶ οὐκ ἂν ἠλευθέραντο ὥστε οὐκ ἦδικοι.

ΑΝΕΝΤΑΣ. ἀπολύσαντας.

ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. ἀμειψιπτον, ἀφογον.

ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΠΕΡΙ. ταυτὸν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ ἐμπίσθη εἰς μεγίστους κινδύνους.

ΕΥ ΤΙΘΕΣΘΑΙ. καλῶς οἰκομεῖν.

¶ οσ'. 76. ΤΙΜΕΙΣ ΓΟΥΝ, Ω ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. τὸ ἐμγαλούμενοι τοῖς Ἄθηναῖοις, τὸ δουλώσασθαι τοὺς συμμάχους, ἀνδραιοφῆρει τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἐξηγεῖσθαι γὰρ λέγει καὶ αὐτοὺς κατὰ τὸ αὐτοῖς ἀφελίμοι.

ΕΠΙ ΤΟ ΥΜΙΝ ΩΦΕΛΙΜΟΝ. τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτοῖς φησὶν ὀφελίμοι.

ΚΑΙ ΕΙ ΤΟΤΕ ΥΠΟΜΕΙΝΑΝΤΕΣ. ἀπὸ τῆς Μυκάλῃς δηλονότι.

ΑΠΗΧΘΕΣΘΕ. οἱ γὰρ ἀρχοντες μισοῦνται. φιλελεύθερον γὰρ τὸ ἀνθρώπινον.

ΕΓΚΡΑΤΩΣ. ἰσχυρῶς.

ΔΙΑΔΙΔΟΜΕΝΗΝ. κατὰ διαδοχὴν διδομένην.

ΚΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΜΗ ΑΝΕΙΜΕΝ. ἐλαττοῦμεν.

ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΣ. τοῦ ἀρχεῖν δηλονότι.

ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ. νομίμου ὄντος, νομιζομένου.

ΚΑΤΕΙΡΓΕΣΘΑΙ. κατέχεσθαι, ἀρχεσθαι.

ΑΞΙΟΙ ΤΕ ΑΜΑ. ὁ νοῦς τῶν λεγομένων, ἄξιοι τοῦ ἀρχεῖν καὶ ἡμῖν αὐτοῖς ἐδοκοῦμεν, μέγεις οὗ τὰ συμφέροντα λογιζόμενοι ἦτε. τουτέστιν, ἐν τῷ προλαβόντι χρόνῳ νῦν, ἐν τῷ ἐνεστώτῃ χρό-

νοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ χρῆσθε, τῷ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων δηλονότι κρινόντες δίκαιον ὑπάρχειν νῦν ἐλευθέρους εἶναι τοὺς Ἕλληνας.

ΤΑ ΕΥΜΦΕΡΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ νῦν, καὶ δηλοῖ ἐνταῦθα τὸν παρῶν χρόνον.

ΔΙΚΑΙΩΙ ΛΟΓΩΙ. δίκαιον λόγον λέγει τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων.

ΝΥΝ ΧΡΗΣΘΕ. ἐνταῦθα τὸ νῦν ἐνεστῶτα χρόνον δηλοῖ.

ΟΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΩ. ὁ νῦν τοιοῦτος ἔντινα δίκαιον λόγον οὐδεὶς πάποτε προκρίνας, ἀπετρέπεται τοῦ πλέον ἔχειν τὴ κτήσασθαι. τὸ δὲ μὴ περιττῶς κεῖται Ἀττικῇ συνθεσίᾳ, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει πολλάκις.

ΠΑΡΑΤΥΧΟΝ. παρατυχόντος.

ΠΡΟΕΙΣ. προτιμῆσας, προκρίνας.

ΕΠΑΙΝΕΙΣΘΑΙ. ἀρεστῶς μὲν, ἑαυτὸν δὲ λέγει.

ΤΗΙ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑΙ. τῇ παρεπομένῃ τῇ ἀνδρωπιᾷ φῶσει ἀρχῇ.

ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΟΙ. ἀντὶ τοῦ μετριοτέρου.

ΑΛΛΟΥΣ Γ' ΑΝ. ἀρεστῶς μὲν, εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους δὲ αἰνιττεται.

ΗΜΕΤΕΡΑ. ἡμέτερα φησὶ τὴν ἀρχὴν.

ΔΕΙΞΑΙ ΑΝ ΜΑΛΙΣΤΑ. δηλονότι βιαιότερον ἄρξαντας.

ΜΕΤΡΙΑΖΟΜΕΝ. ταπεινοὶ ἔσμεν.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΕΙΚΟΥΣ. ἐκ τῆς μετριοτήτος.

¶ 05'. 77. ΚΑΙ ΕΛΑΣΣΟΥΜΕΝΟΙ Γ' ΑΡ. ἀδικούμενοι. ζημιούμενοι ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς χρῆμασι, καθὼ ἐξ ἰστοιμίας δικαζόμεθα πρὸς αὐτοὺς, καίτοι δυνάμενοι ὡς ἀρχῆντες ἔχειν τὸ πλέον.

ΚΑΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΑΥΤΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, καὶ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκούμεν.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΜΟΙΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ. ὁμοίοις νόμοις λέγει τὸν τε ξένον καὶ τὸν πολίτην. ἴσος ἀμφοτέροις παρ' ἡμῖν ὁ νόμος.

ΦΙΛΟΔΙΚΕΙΝ. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς φιλοδικοί.

ΑΛΛΟΓΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΡΧΗΝ. οἶον, Πέρσαις, Σκύθαις.

ΚΑΙ ΗΞΕΟΝ ΗΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἦσαν.

ΟΥΚ ΟΝΕΙΔΙΖΕΤΑΙ. προσφέρεται. οὐκ ἐνειδίζεται τὸ βίαιον τῆς ἀρχῆς παρ' ἄλλοις, ἀλλὰ μόνους παρ' ἡμῖν.

ΔΙΚΑΖΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ δίκαια πράττειν πρὸς τοὺς ὑπὸκτους

ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ—ΟΜΙΛΕΙΝ. διὰ τοῦτον εἰδείξεν τὸ σπάνιον τῆς ἀδικίας. ὁ δὲ νῦν τοιοῦτος. ἐάν τι τοιοῦτο πάθωσι παρ' ἡμῶν παρ' ὁ νομίζουσιν αὐτοὶ μὴ δίκαιον εἶναι, ἀγανακτοῦσιν. οὐκ εἴπω δὲ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ παρ' ὁ ἐκείνοι νομίζουσι μὴ δίκαιον.

ΗΝ ΤΙ ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗ. ἐάν τι παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἡμῖν ἀρχὴν, ἢ λόγῳ, ἢ ἔργῳ νομίωσιν ἐλαττωθῆναι.

ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΕΝΔΕΟΥΣ. λείπει ἢ ὑπέρ' ἢ ὑπὲρ τοῦ ἐνδεοῦς.

Η ΕΙ ΑΠΟ ΠΡΩΤΗΣ. τὸ ἢ, ἀντὶ τοῦ ὡς. Ὅμηρος· ἢ θίμιος ἀνδρῶπων πέλει.

ΕΠΛΕΟΝΕΚΤΟΤΜΕΝ. κατὰ τὴν τῆς ἀρχῆς νόμον.

ΕΚΕΙΝΩΣ Δ' ΟΥΔ' ΑΝ. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ. ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΟΙ ΔΕ—ΜΑΛΛΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑΙ. διὰ τοῦτο, φησὶν, ὀργίζονται οἱ σύμμαχοι, ὅτι ἀδικεῖσθαι νομίζουσι, καὶ οὐχὶ εἰδέσθαι. ἴσους γὰρ ἡμῖν αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχομεν. Η ΔΕ ΗΜΕΤΕΡΑ ΑΡΧΗ. ἀρχὴ τῶν Ἀθηναίων ἢ φιλανδρωπος.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ. τὸ ἐνεστικὸς, τὸ ἀρχον.

ΕΙ ΚΑΘΕΛΟΝΤΕΣ. προμαντεύεται. καθῆλον γὰρ αὐτῶν τὰ τεῖχη οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΠΕΡ ΟΙΑ. τὸ ἐξῆς, εἴπερ ὅμοια γνώσεσθε οἶα καὶ ἐπὶ τοῦ Μήδου.

ΚΑΘ' ὙΜΑΣ ΑΥΤΟΥΣ ΝΟΜΙΜΑ. οὐδεὶς γὰρ ξένω μετεδίδωσαν τῶν παρ' αὐτοῖς νομίμων οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ καὶ ἐξηγηλάτων.

ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΙΩΝ. εἰς ἀρχὴν δηλονότι. ΤΟΥΤΟΥΣ ΧΡΗΤΑΙ. τοῖς παρ' ὑμῖν.

¶ 05'. 78. ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΕ. ἐντεύθεν οἱ ἐπίλογοι.

ΚΑΙ ΜΗ ΑΛΛΟΤΡΙΑΙΣ. ταῖς τῶν Κορινθίων. ΠΡΟΣΘΗΣΘΕ. ἀνάθησθε, ἑαυτοῖς δηλονότι.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΝ. ἀπροσδίκτον. ἀρεστικῶς τὸν παράλογον.

ΕΣ ΤΥΧΑΣ ΤΑ ΠΟΛΛΑ. εἰς ἀδελότητα. Ὅμηρος, —νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.

ΠΕΡΙΣΤΑΣΘΑΙ. περιετρέψασθαι.

ΑΠΕΧΟΜΕΝ. ἐκατέρως γὰρ τὸ μέλλον ἀφρατον, καὶ ἀφανέρος.

ΚΑΙ ΟΠΟΤΕΡΩΣ ΕΣΤΑΙ. ἀπλὸν ἐστὶν ὁποῖον μέρος κινδυνεύσει.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΤΑΙ. μετὰ κινδύων πράττεται.

ΙΟΝΤΕΣ ΤΕ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. οἱ ἀπροσβούλευτοι καὶ ἀνόητοι.

ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. πρὸ τῶν βουλευμάτων δηλονότι.

Α ΧΡΗΝ ΥΣΤΕΡΟΝ. ἢ ἔργα δηλονότι. ΑΜΑΡΤΙΑΙ. τῇ προλεχθεῖσῃ ἀβουλῇ τοῦ πολέμου.

ΑΥΘΑΙΡΕΤΟΣ. αὐτεξούσιος.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΥΝΟΗΚΗΝ. κατὰ τὰς ὁμολογίας τὰς ἐν ταῖς σπονδαῖς.

ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΡΚΙΟΥΣ. οὗς ἐν ταῖς σπονδαῖς ὁμόσαμεν.

ΥΦΗΓΗΣΘΕ. ὀδηγήτε ἡμεῖς.

¶ 05'. 79. ΕΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

ΕΒΟΥΛΕΥΟΝΤΟ ΚΑΤΑ ΣΦΑΣ ΑΥΤΟΥΣ. εἶδος γὰρ εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρὰ τὰς ἐκκλησίας ἰδιαζόντως βουλευέσθαι, καὶ δημηγορεῖν, διακέντες τοὺς πολλοὺς.

ΕΠΙ ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΙ ΙΝΩΜΑΙ ΕΦΕΡΟΝ. ὁμολοῦν.

ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΗΤΕΑ. ἄξιον πολεμῆσαι.

¶ 05'. 80. ΟΡΩ. λείπει τὸ ἐμπείρους.

ΜΗΤΕ ΑΠΕΙΡΙΑΙ. γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος.

ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ. οἱ ἀπαίδευτοι.

ΕΥΤΡΟΙΤΕ. ἕως ὧδε τὸ προσιμῶν.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ γινόμενον. ἦγον δὲ ἐλαχίστου καιροῦ γενησόμενον.

ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΤΟΥΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥΣ. εἰ ἄγνοες, καὶ τὸ δυνατὸν.

ΠΑΡΟΜΟΙΟΣ ΗΜΩΝ Η ΑΛΚΗ. ἐκ παραλλήλου *πεζομάχοι γὰρ πάντες.*

ΕΦ' ΕΚΑΣΤΑ. *λείπει χάρις.*

ΕΚΑΣ ΕΧΟΥΣΙ. τῆς Πελοποννήσου ἐκός.

ὥστε δυσχερὴς ὁ πόλεμος διὰ τὰ ἐφόδια.

ΕΞΗΡΤΥΝΤΑΙ. εὐτρεπισμένοι εἰσὶ.

ΠΛΟΥΤΩΙ. διὰ Περιοιά.

ΚΑΙ ΤΙΝΙ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑΣ. *χρῆθ' ἀπλοῦντι.*

ΕΠΕΙΧΘΗΝΑΙ. ἐτόμως ἐλθεῖν.

ΑΛΛ' ἨΣΟΥΣ ΕΞΜΕΝ. ἐνδέεστεροι.

ΤΟΥΤΟΥ ΕΛΛΕΠΟΜΕΝ. τοῦ ἔχειν χρήματα.

ΕΝ ΚΟΙΝΩΙ. τὰμεῖρ ἀπλοῦντι.

ΟΥΤΕ ΕΝ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΦΕΡΟΜΕΝ. *πνήντες γὰρ οἱ Λακεδαιμόνες.*

¶ πά. 81. ΥΠΕΡΦΕΡΟΜΕΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΔΗΙΟΥΝ. κείρην.

ΕΠΙΦΟΙΤΩΝΤΕΣ. κατ' ἐκείνων ἐρχόμενοι.

ΑΛΛΗ ΓΗ ΕΣΤΙ. Θράκη, καὶ Ἰωνία.

ΚΑΙ ΕΚ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. τὸ ἐκ, ἀντὶ τοῦ διὰ.

ΕΠΑΣΧΟΝΤΑΙ. εἰσάφροσιν.

ΑΦΙΣΤΑΝΑΙ. ἀποστῆσαι.

ΤΙΣ ΟΥΝ ΕΣΤΑΙ. κατὰ σοῖον τρόπον.

Η ΤΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥΣ. τὰ κέρδη.

ΚΑΙΝ ΤΟΥΤΩΙ. τῷ πράγματι.

ΚΑΤΑΛΥΕΣΘΑΙ. οὐδὲ τὸν πόλεμον παῦσαι *δηλονότι φησί.*

ΑΡΕΑΙ ΜΑΛΛΟΝ. τὸ μᾶλλον πρόσκειται, ὅτι οὐχὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ Κορινθιοὶ καὶ ἄλλοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου.

ΑΠΟΔΙΠΝΟΜΕΝ. Ὅμηρος, Μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίπνοιο.

ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ. ἐπάροει.

ΜΗΤΕ ΤΗ: ΓΗ: ΔΟΥΛΕΥΣΑΙ. ἦν τὴν γῆν αὐτὴν τάμνωμεν, τῆς γῆς, φησί, τεμνομένης τῶν Ἀθηνῶν, οὐκ εἰκὸς οὐδὲ πρῆπον τῶ φρονήματι αὐτῶν ἡμῖν δουλεῖσαι καὶ ὑπακοῦσαι.

¶ πβ'. 82. ΜΗ ΚΑΤΑΦΩΡΑΙΝ. ἐλέγχειν.

ΕΠΙΤΡΕΦΟΜΕΝ. ἐνδύσομεν.

ΚΑΙΝ ΤΟΥΤΩΙ. τῷ καιρῷ δηλονότι.

ΕΞΑΡΤΥΕΣΘΑΙ. οἰκονομεῖσθαι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ κελύειν.

ΠΡΟΣΑΓΩΓΗ. προσαθροῖσαι.

ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ ΔΕ. ἀφρογόν, ἀμάμητον, ἐκείνοις δηλονότι.

ΟΣΟΙ ΩΣΠΕΡ ΗΜΕΙΣ ΤΙ' ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἐξαιρεῖ τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, καταπλήττων τοὺς Λάκωνας.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΩΝ ΑΜΑ ΕΚΠΟΡΙΖΩΜΕΘΑ. *πορισμῶν ζωῆς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔχομεν.*

ΠΕΦΡΑΓΜΕΝΟΙ. ὠπλισμένοι.

ΙΜΕΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. πορνεύομεθα. ἀπὸ τοῦ ἰέναι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ. ἐτοιμασίαν.

ΑΤΜΗΝΤΟΝ. ἀθήτον.

Η ΟΜΗΡΟΝ ΕΧΕΙΝ. ὄμηρον, ἐνέχυρον τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον. παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶρειν.

ΚΑΙ ΟΥΧ ΗΣΣΟΝ. διὰ τοῦ μὴ τεμεῖν αὐτῶν τὴν γῆν.

ΕΣ ΑΠΟΝΟΙΑΝ. διὰ τὸ ῥιψοκίνδυνον.

ΑΔΗΠΤΟΤΕΡΟΥΣ. ἀσχετούς.

ΜΗ ΑΙΣΧΙΟΝ. ὁ γὰρ ἐν πολέμῳ ἠττώμενος, ἀναγκάζεται ἀπορεῖν, καὶ εἰς αἰσχύνην καθίσ-

τασθαι, ἢ δουλεῖων, ἢ ἐπὶ μεγάλῃ ζημίᾳ τὸν πόλεμον καταλύειν.

ΕΝΕΚΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ. ἰδίαν λέγει τῶν Κορινθίων. οὐ γὰρ ἦν κοινὰ τὰ ἐγκλήματα πάντων τῶν Πελοποννησίων, ἀλλὰ μόνων τῶν Κορινθίων.

ΘΕΣΘΑΙ. ἀποδέσθαι, καταλύσαι.

¶ γγ'. 83. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙΣ. πλεόνων οὖν καὶ διὰ τοῦτο χρημάτων δεόμεθα. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ, ἔστιν ὁ πόλεμος.

ΟΙΠΕΡ ΔΕ. ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι τί αὐτῶν προΐδωμεν τῶν ἀποβησομένων.

ΕΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΑ. καὶ νίκην καὶ ἤτταν.

¶ πδ'. 84. Ο ΜΕΜΦΟΝΤΑΙ. οἱ Κορινθιοὶ μέφονται. τὸ εἶξ' οὔτω, καὶ τὸ βραδῶ ἡμῶν, καὶ μέλλον, ὃ μέφονται μάλιστα τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, μὴ αἰσχύνεσθε. καὶ νεμέμεθα διὰ παντὸς τὴν πόλιν ἐλευθέραν, καὶ ἐνδοξοτάτην. σπεύδοντες γὰρ, σχολαίτερον ἀνπάσαισθε, διὰ τὸ ἀπαράσκειν ἐγχειρεῖν. ὑποστικτιόν οὖν ἐς τὸ, μὴ αἰσχύνεσθε.

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ ΕΜΦΡΩΝ. σωφροσύνη ἐμφρονα λέγει τὴν μετὰ λογισμόν τυγχάνουσαν, οὐ τὴν ἀλόγιστον, καὶ ἀπὸ φύσεως μόνον συμβαίνουσαν.

ΤΟΥΤ' ΕΙΝΑΙ. τὸ βραδῶ καὶ τὸ μέλλον.

ΤΩΝ ΤΕ ΕὔΝ ΕΠΑΙΝΩΙ. ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Κορινθιον ἀποτείνει. ἐκείνος γὰρ κατὰ τι καὶ ἐπῆρσεν αὐτοὺς, κατὰ τι καὶ ἐψέξεν, εἰσπῶν αὐτοὺς μελλήτας.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΤΕ, ΚΑΙ ΕΥΒΟΥΛΟΙ. εὐβουλοὶ, διὰ τὸ εὐκοσμον. ἀσάφεις τὸ χωρῖον ποιεῖ ἢ τῶν ὀνομάτων ἐναλλαγῆ. τὴν τε γὰρ αἰδῶ καὶ τὴν αἰσχύνην κατὰ τοῦ αὐτοῦ τίθησι συνανήμως, καὶ τὸ λοιπὸν ἐμφασιν παρέχει, ὡς ἐπὶ ἄλλου καὶ ἄλλουτάσσαν τιν λέξιν, ὡς καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν εὐκοσμίαν ὁμοίως τέθεικε. δεῖ οὖν οὔτω νοεῖν, πολερμικοὶ τε γιγνόμεθα καὶ εὐβουλοὶ, διὰ τὸ εὐκοσμον. ἀνάγκη γὰρ, τοὺς εὐκόσμους σωφροσύνης πλείστον μετέχειν, διὰ τὸ τοὺς εὐκόσμους καὶ αἰδήμονας εἶναι. αἰδήμονας δὲ ὄντας, εἶναι εὐψύχους καὶ πολερμικοὺς. τῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ αἰσχύνης ἢ εὐλυχία πλείστον μετέχει. Ὅμηρος Ἀἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείους σοοὶ ἢ ἐπέφανται.

ΑΜΑΘΕΣΤΕΡΟΙ. ὁ μὴ εἰδὼς τι κακὸν ποιῆσαι, ἀμαθῶς αὐτοῦ ἔχει δηλονότι. ἡμεῖς οὖν, φησί, παιδευόμεθα ἀμαθῶς ἔχειν τοῦ καταφρονεῖν τῶν νόμων. τοῦτ' ἔστιν, οὐ παιδευόμεθα, ὥστε ὑπεροξῶν τῶν νόμων.

ΚΑΙ ΕὔΝ ΧΑΛΕΠΟΤΗΤΙ. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι βαρυστάτην εἶχον ἀγωνίαν, χαλεπῶς ζημιούμενοι, καὶ σωφρονίζόμενοι. ἐν γὰρ Λακεδαιμονίᾳ ἐφοροὶ τινες ἦσαν, οἱ εἴ τινα ἴδοιεν ἀργούντα, τοῦτον ἔτυπτον, λέγοντες, ὅτι ὀ ἀργῶν, καὶ τῶν νόμων σπεύδει καταφρονεῖν.

Η ΩΣΤΕ ΑΥΤΩΝ. τῶν νόμων δηλονότι.

ΚΑΙ ΜΗ ΤΑ ΑΧΡΕΙΑ ΕΥΝΕΤΟΙ. τὰ ἀχρεῖα, τὰ σοφίσματα τῶν λόγων. οἱ γὰρ Λάκωνες, βραχυλόγοι.

ΕΡΓΩ: ΕΠΙΞΙΕΝΑΙ. ὡς τῶν Κορινθίων οὕτως ὄντων.

ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ. ἀντὶ τοῦ τῶν ὁμοίων ἀνδραῶν. ὁ δὲ τε σύνθεσμος, πρὸς τὸ οὐ ἐπιβήριμα. τὸ δὲ οὐ ἀντὶ τοῦ μὴ, ἐν' ἢ οὔτως ἢ σύνταξις,

καὶ πολεμικοὶ καὶ εὐβουλοὶ γινόμεθα, παιδευόμενοι μὴ νομίζεις τὰς διανοίας τῶν σάελας καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας ὁμοίας εἶναι λόγῳ διαίρετάς, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς λόγῳ λέγουσιν οἱ μὴ σκοποῦντες ἃ δεῖ, οὕτω τὰς τύχας ἔχουν ὑπολαμβάνομεν. οὐδὲ γάρ ἐστι λόγῳ διελεῖν τὰ μέλλοντα ὑπὸ τύχης ἔσεσθαι.

ΠΡΟΣΠΗΠΤΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. ἀποβάσεις.

ΔΙΑΙΡΕΤΑΣ. φανεράς.

ΕΡΓΩ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΘΑ. ἐμπράκτως.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ. πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κορινθίου αἰνίττειται.

ΠΟΛΥ ΤΕ ΔΙΑΦΕΡΕΙΝ. πολὺ τε διαφέρειν ἀνδρωπῶν ἀνδρώπου οὐ δεῖ νομίζειν, ὥστε οἶεσθαι πολὺ διαφέρειν τοῖς λογισμοῖς· ἀλλὰ κρᾶτιστον τοῦτο νομίζειν μόνον, ὅταν ὑπὸ τῶν δεινῶν καὶ τῶν περιστάσεων πωαιδευόμενος, ἐπινοίᾳ τινα σωτηρίας πορίσῃται.

ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΕ ΕΙΝΑΙ. κρᾶτιστός ἐστι, φησὶν, ὅστις μῆτε πᾶσι, μῆτε περὶ πάντων πείθεται, περὶ δὲ μόνων τῶν ἀναγκαίων πωαιδεύεται ἀκούειν, καὶ τῶν αὐτῶ προσηκόντων.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΑΤΟΙΣ. ἐπικινδυνωτάτοις.

¶ πέ. 85. ΕΞΕΣΤΙ Δ' ΗΜΙΝ. ταῦτα πρὸς τὸν Κορινθίου αἰνίττειται ὁ Ἀρχιδάμος.

ΔΙΑ ΙΣΧΥΝ. δι' ἣν ἔχομεν ἰσχύν μὴ πως φθάσαντες ἀπολέσωμεν ταῦτην δι' ἀβουλίας.

ΔΙΚΑΣ ΔΟΥΝΑΙ. κρίσεις.

¶ πς'. 86. ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΛΟΓΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ. δημηγορία Σθενελαίδου τοῦ ἐφόρου κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ Ἀρχιδάμου. τὸ δὲ τῆς δημηγορίας σύντομον, καὶ λακωνικόν διὰ τοῦτο σπουδαία οὐκ ἔχει. Ταύτης τῆς δημηγορίας μὲμνηται Πλούταρχος ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι. Ἰστίον, ὅτι ἥσαν τινες παρὰ Λακεδαιμονίους ἄρχοντες, τὸν ἀριθμὸν πέντε, οὓς ἐφόρους ἐκάλου, διὰ τὸ ἐφορᾶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΗΔΩΝ. κατὰ τῶν Μήδων.

ΚΑΚΟΙ. νῦν κακὸς τροποὶ.

ΟΜΟΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟΤΕ. ἐλευθερῶνται τῆς ἑλλάδος δηλονότι.

ΟΥΔΕ ΜΕΛΛΗΣΟΜΕΝ. ὑπερρησόμεθα. τοῦτο πρὸς Ἀρχιδάμον, λέγοντα, ὡς δεῖ βραδύνειν.

ΟΙΔ' ΟΥΚΕΤΙ ΜΕΛΛΟΥΣΙΝ. ὑπακουστέον τὸ ἐπειδὴ, ἢ ἢ, ἐπειδὴ οὐκέτι μέλλουσι κακῶς σάσχειν. τὸ γὰρ μέλλουσιν, νῦν οὐχὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ βραδύνουσι δεκτέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἔσομένου χρόνου.

ΑΛΛΟΙΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. ταῦτα πάλιν πρὸς Ἀρχιδάμον ἀποτείνει, λέγοντα, ὡς πλουσίοι εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι. ὅρα δὲ, πῶς ἀψιχὰ τινα καὶ ἀλόγιστα τοῖς Ἀθηναίοις ἐμαρτύρησεν.

ΑΛΛΑ ΤΙΜΩΡΗΤΕΟΝ. ἀπαξ κείται ἡ λέξις παρὰ τῷ ῥήτορι· οὐ χρὴ δὲ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ λέγειν αὐτήν.

ΔΙΚΕΙΝ. τοὺς Ἀθηναίους. καὶ ταῦτα πρὸς Ἀρχιδάμον.

¶ πς'. 87. ΚΡΙΝΟΥΣΙ ΓΑΡ ΒΟΗ, ΚΑΙ ΟΥ ΨΗΦΩΙ. τὴν ἀποδοχὴν τοῦ λόγου οὐ φέροι

κρίνουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ βοῆ, οἶον, ἢ πάντες βοῶσιν, ἢ ἡσυχάζουσὶ τινες τῶν παρόντων, (τινὲς δὲ βοῶσιν ἔπαινοῦντες τὰ εἰρημμένα.)

ΔΕΙΞΑΣ ΤΙ ΧΩΡΙΟΝ ΑΥΤΟΙΣ. τὸ ἐξῆς τῆς διανοίας οὕτως, ἔλεξεν, δείξας τὶ χωρίον αὐτοῖς. τὸ γὰρ, δείξας τὶ χωρίον αὐτοῖς, πρὸς τὸ ἔλεξε. ΔΟΚΙΕΝ. ἔδοξαν.

ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ ΔΕ ΚΑΙ—ΕΠΑΓΑΓΕΙΝ. μόνον γὰρ οἱ ἀπέρσεις παρήσαν, καὶ οὐχὶ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν συμμάχων.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ. ἦγον οἱ σύμμαχοι.

ΔΙΑΠΡΑΞΑΜΕΝΟΙ ΤΑΥΤΑ. Ἰστίον, ὅτι τὸ ἀνύσασθαι τι παρὰ τοῖς ἀρχουσι, διαπράξασθαι λέγεται. καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἀρχοντας προστάζει τοῖς ὑποκόμοις.

ΠΡΕΒΕΙΣ ΥΣΤΕΡΟΝ. ἀνεχώρησαν δηλονότι. ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΝΤΕΣ. χρηματίζονται μὲν, ἔστι τὸ πράξει. χρηματίζασθαι δὲ, τὸ κερδᾶναι. καὶ σημειῶσαι τὴν λέξιν.

Η ΔΕ ΔΙΑΓΝΩΜΗ ΑΥΤΗ. διαγνώμη, διάγνωσις, καὶ διάκρισις. ἰδικὴ δὲ αὐτῆ ἡ λέξις.

ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΥΒΟΙΚΑ. μετ' ὃ ἔλαβον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑβόειαν.

¶ πδ'. 89. ΟΙ ΓΑΡ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. ἀρχῆ τῆς πεντηκονταετίας.

ΕΠΕΙΔΗ ΜΗΔΩΙ. θαυμάζεται τὸ χωρίον καὶ ἐπὶ τῇ σαφηνείᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ συντομίᾳ.

ΚΑΙ ΝΑΥΣΙ ΚΑΙ ΠΕΖΩΙ. κατὰ τάξιν καὶ τοὺς ἀγῶνας τέθεικε, ναυσὶ καὶ πεζῶ. τὸ δὲ, ὑπὸ Ἑλλήνων, θαυμαστικόν, τάχα τὸ τοὺς Μήδους τοσοῦτους ὄντας, ὑπὸ μικρῆς χύρας αὐτοὺς ἀπελαθῆναι.

ΑΥΤΩΝ. τῶν Μήδων.

ΣΗΣΤΟΝ ΕΠΟΛΙΟΡΚΟΥΝ. Σηστὸς ἡ πόλις λέγεται καὶ ἀρενικῶς καὶ θηλυκῶς.

ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. τὸν χεῖμα ἡ διαβόσαντες.

ΕΚΛΙΠΟΝΤΩΝ. ἦγον ἀφανισθέντων.

ΕΚ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. τουτέστιν, ἐκ Τροιζῆνος, καὶ ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΑΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ. τὴν κινήτην περιουσίαν.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. διαστολὴν πόλεως καὶ τειχῶν ἐποίησαν· καὶ εἰκε κυριώτερον τῆς πόλεως τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν οἰκίων λαμβάνειν.

ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΙ. ἀντὶ τοῦ οἰκιῶν. Ὀμπρος, —οἱ δὲ δύο σκόπελοι.

¶ ζ'. 90. ΜΗΔΕΝΑ ΤΕΙΧΟΣ ΕΧΟΝΤΑ. Ἀτείχιστον γὰρ ὄκουν τὴν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΖΥΝΕΙΣΤΗΚΕΙ. περιέβολος δηλονότι.

ΜΕΤΑ ΣΦΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΤΟ ΜΕΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΝ. τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὑποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες, οὐκ εἶπεν ἀπῶλως τὴν γνώμην οὐ δηλοῦντες, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης. ἐν φίλοις γὰρ μόνον ἡ γνώμη φανεροῦται, ἐν δὲ τοῖς ἐναντίοις καὶ τὸ ὑπονοούμενον ἀποκρύπτεται. διὰ δὲ τοῦ ὑπόπτον τὸ κρυπτόν τῆς αὐτῶν πολιτείας σημαίνει.

ΚΑΙ ΑΦΟΡΜΗΝ οἶον, ἐξ ἧς ἀεργάμενός τις σάζεται.

ΑΛΛ' ΕΠΙΣΧΕΙΝ. κωλύσαι.

ΤΕΙΧΙΖΕΙΝ. εἰς τὴν ἀνάγκησιν τοῦ τείχους συνέρχεται.

ΠΑΝΤΑΣ ΠΑΝΔΗΜΕΙ. τὸ πάντας, αὐτοῦς, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας, τὸ δὲ πανδημεί, μηδενὸς ἐν ταῖς οἰκίαις ὑπολειπομένου.

ΕΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ. εἰς τὴν κτίσιν.

ΠΑΝΤΑ. τὰ οἰκοδομήματα.

ΠΡΟΥΨΑΦΙΖΕΤΟ. αἰτίας πρότεινεν.

ΕΠΕΡΧΕΤΑΙ. ἐπέρχεται ὁ ἕνος· παρέρχεται ὁ πολίτης, οὐκ ἀκριβὴς ἢ παραγραφή. αὐτὸς γὰρ οὕτω περὶ τῶν Ἀθηναίων λέγει· καὶ παρελθόντες ἔλεγον, μή ποτ' οὖν τὸ μὲν παρελθεῖν, τὸ αὐτίκα δηλοῖ· τὸ δὲ ἐπελθεῖν, τὸ ἀναβαλλόμενον κατ' ἀρχὰς, χρόνῳ τοῦτο διασφράσσεται.

¶ ζδ'. 91. **ΠΑΡΑΓΕΣΘΑΙ.** ἀπατάσθαι.

ΣΚΕΨΑΜΕΝΟΙ. ἰδόντες, τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι.

ΩΣ ΗΚΙΣΤΑ. τὸ ἄς, ἀντὶ τοῦ ὄντως.

ΑΥΤΟΙ ΠΑΛΙΝ. οἱ περὶ τὸν Θεμιστοκλέα.

ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. ὁ λεγόμενος δικαίος.

ΑΙΤΕΛΛΟΝΤΕΣ. τῷ Θεμιστοκλεῖ δηλονότι.

ΟΥΚΕΤΙ ΑΦΩΣΙΝ. τὸ ἐξῆς, μὴ οὐκίτι αὐτοῦς ἀφῶσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσῳτε σαφῶς ἀκούσιαν.

ΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΕΙΣ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΝΤΑΥΘΑ. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ.

ΦΑΝΕΡΩΣ ΕΠΗΕ. τὸ σχῆμα πλάγιον, δυνατὴν γὰρ καὶ ἄς ἀπὸ Θεμιστοκλέους καὶ ἄς ἀπὸ Θουκυδίδου ταῦτα λέγεσθαι. κακῶς καὶ τοῦτο παραγέγραπται. ἀντικρὺς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐστὶν ἡ φωνή. λέγει γὰρ οὗτος, καὶ Θεμιστοκλῆς ἐπελθεὶν τοῖς Λακεδαιμόνοις, ἐν ταῦτα δὴ φανερώς εἶπε.

ΠΡΕΣΒΕΥΕΣΘΑΙ. πρέσβεις πέμπειν.

ΠΑΡΑ ΣΦΑΣ. ἦγον τὸς Ἀθηναίους.

ΞΥΜΦΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΑ. τοῦτο ἀπόδειξις τοῦ ἔτι ἐμφερὲς εἶναι.

ΜΕΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ. ἦγον τῶν Λακεδαιμονίων.

ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΑΙ. κατὰ κοινὸν τὸ ἔδοκει.

ΤΕΙΧΟΣ ΕΧΕΙΝ. κατὰ κοινὸν τὸ ἔφασαν.

ΟΥ ΓΑΡ ΟΙΟΝ ΤΕ ΕΙΝΑΙ. ἐὰν μὴ ἔχωμεν, φασί, τείχος, ὡς οἱ ἄλλοι, μέλλομεν οὐδὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις. ἴσως γὰρ πολεμίαν ἐλθόντων, ἡμῖν μὲν δόξει μὴ μάχεσθαι, ἀλλὰ σπένδεσθαι, ὡς μὴ ἔχουσι τείχος· τοῖς δὲ ἄλλοις, πολεμεῖν. οὐ γὰρ ἐνδέχεται, τὸν μὴ ὄντα ἴσον τῶν ἄλλων, Σαρσῆσαι κατ' ἐκείνους, καὶ ἕμοιόν τι ἀποφύνασθαι.

ΟΜΟΙΟΝ ΤΙ Η ΙΣΟΝ. ἴνα ἐπὶ πάντων σώζῃται τὸ ἴσον.

ΑΤΕΙΧΙΣΤΟΥΣ. ἀπὸ ἀτειχίστου σώλειος.

¶ ζβ'. 92. **ΕΠΙ ΚΩΛΥΜΝΗ.** κωλύσει.

ἰδία δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου.

ΔΗΘΕΝ. δῆθεν προστάσιπιν μὲν ἔχει ἀληθείας, δύναμιν δὲ ψεύδους.

ΤΩΙ ΚΟΙΝΩΙ. ὑπὲρ τοῦ κοινού.

ΕΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΟ. πρέσβεις ἔπεμπον.

ΜΑΛΙΣΤΑ. ὑπερβαλλόντως.

ΑΝΕΠΙΚΛΗΤΩΣ. ἀκατηγορήτως, μηδὲν ἐγκληθέντες.

¶ ζγ'. 93. **ΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ.** τῇ μηχανῇ.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΑ. τὸ οἰκοδομία τινὲς ἐξήνουσιν, οἰκοδομὴ δὲ οὐκ ἐφεται.

ΚΑΙ ΟΥ ΞΥΝΕΙΡΓΑΣΜΕΝΩΝ. οὐ ξυσθέντων, καὶ ἰσωθέντων.

ΕΣΤΙΝ Η. κατὰ τινὰς τόπους.

ΑΠΟ ΣΗΜΑΤΩΝ. ἀπὸ βάσεων ἀνδρείαντων.

ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙ. οἷον, ἐγγεγλυμμένοι τύπους

τινὰς καὶ πρόσωπα ἔχοντες, λελαξευμένοι.

ΕΓΚΑΤΕΛΕΓΗΣΑΝ. ἐγκατακομὴ ἔθισαν.

Ἐομπος, Αἰμασίας τε λέγων.

ΜΕΙΖΩΝ. τοῦ προτέρου δηλονότι μείζων.

ΟΜΟΙΩΣ. ὁμοίως καὶ κοινὰ καὶ ἐστὶ δηλοῖ.

ΤΨΗΡΚΤΟ Δ' ΑΥΤΟΥ. ἀρξάμενος ἦν τοῦ ἔργου αὐτός.

ΤΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΑΡΧΗΣ. τοῦ Θεμιστοκλέους.

ΚΑΤ' ΕΝΙΑΥΤΟΝ. κατὰ τινὰ ἐνιαυτὸν ἠγεμῶν ἐγένετο· πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἤρξε Θεμιστοκλῆς ἐνιαυτὸν ἓνα.

ΑΥΤΟΦΥΤΕΙΣ. ἦγον οὐ χειροποιήτους.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΠΡΟΦΕΡΕΙΝ. ἐπιδοῦναι.

ΕΣ ΤΟ ΚΤΗΣΑΣΘΑΙ ΔΥΝΑΜΙΝ. εἰς τὸ δυνατωτέρους γενέσθαι, δύναμιν, ἦγον θαλασσίαν.

ΑΝΘΕΚΤΕΑ ΕΣΤΙ. πρῶτος εἶπεν, φησὶν, ὅτι δεῖ πάσῃ δυνάμει ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης.

ΕΥΘΥΣ ΣΥΓΚΑΤΕΚΕΥΘΑΙΣ. εὐθύς, φησὶν, ἅμα τῷ συμβουλευθεῖσαι, ἤρξατο θαλασσοκρατίαν κατασκευάζειν.

ΟΠΕΡ ΝΥΝ ΕΤΙ. τοῦ τείχους τοῦ ἐν Πειραιεῖ, ὅπερ νῦν ἐτι δηλὸν ἐστίν.

ΑΛΛΗΛΑΙΣ. ἡ ὑπαντῶσαι ἀλλήλαις, ἡ συνεξευγμένα, διὰ τὰ μεγέθη τῶν λίθων.

ΞΥΝΩΚΟΔΟΜΗΜΕΝΟΙ. συνδεδεμένοι.

ΕΝ ΤΟΜῃ. διὰ τῆς τομῆς.

ΕΓΓΩΝΙΟΙ. τετραπλευροί, τετράγωνοι.

ΟΥ ΔΙΕΝΟΕΙΤΟ. οὐ τινος ὑφῆος διενόετο εἶναι τὸ τείχος.

ΕΒΟΥΛΕΤΟ ΓΑΡ. ὁ Θεμιστοκλῆς.

ΑΦΙΣΤΑΝΑΙ. ἀποστραπῆν ποιεῖν.

ΕΠΙΒΟΛΑΣ. ἐπιθέσεις.

ΟΛΙΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΧΡΕΙΟΤΑΤΩΝ. οἷον, γερύτων καὶ παιδῶν.

ΠΡΟΣΕΚΕΙΤΟ, ΙΔΩΝ. τὸν οὖν προσεῖχε, νόησας, διὸ καὶ ναύμαχος ἐκαλεῖτο.

ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΕΦΟΔΟΝ. ἐπιστάμενος, φησὶ, τοὺς Πέρσας ῥῆον διὰ θαλάσσης, ἢ διὰ γῆς ἔρχεσθαι.

ΕΥΠΟΡΩΤΕΡΑΝ. πῶλον δυναμένην.

ΤΗΣ ΑΝΩ ΠΟΛΕΩΣ. εἶναι δηλοῖ.

ΚΑΤΑΒΑΝΤΑΣ ΕΣ ΑΥΤΟΝ. τῇ γνώμῃ δηλονότι Θεμιστοκλέους.

ΕΤΕΙΧΙΣΘΗΣΑΝ. τῷ τείχει περιεφυλάχθησαν.

ΚΑΙ Γ' ΑΛΛΑ ΚΑΤΕΚΕΥΑΖΟΝΤΟ. τὰ ἰδιωτικά, καὶ οἱ ναοὶ δηλονότι.

ΕΥΘΥΣ. μετὰ τὸ τεχιεσθῆναι.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΗΔΩΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ. μετὰ τὰ κατὰ Μαρδόνιον. ταῦτα δὲ εἶδε εἰπεῖν, μετὰ τὰ ἐν Μυκάλη. ἀλλὰ διὰ μέσου τὴν τεichoποιάν εἰπῶν, εἰκότως πάλιν ἐπανέρχεται ἐπὶ τὰ κατὰ Πausanias.

¶ ζδ'. 94. **ΕΣ ΚΥΠΡΟΝ.** διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ὑπὸ βασιλεία.

ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝΤΟ. κατεχάλασαν.

ΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ. ἀπὸ κοινού τὸ ἐστράτευσαν.

ΚΑΙ ΕΞΕΠΟΛΙΟΡΚΗΣΑΝ. πολιορκῆσαι, τὸ μόνον πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους· ἐμπολιορκῆσαι, τὸ τελείως καταλαβεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐσελεθεῖν.

¶ Ζε'. 95. ΚΑΙ ΒΛΙΟΥ ΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. τυρανικοῦ ἰπάρχοντος τοῦ Πausανίου.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΥΓΕΝΕΣ. διὰ τὴν ζυγγείαν. ΕΠΙΤΡΕΠΕΙΝ. ἀδειαν δίδοναι.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΙΧΟΝ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. πρὸς αὐτοὺς εἶχον τὴν γνώμην.

ΤΑ ΛΑΛΑ ΤΕ. τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας.

ΗΙ ΦΑΙΝΟΙΤΟ. ἀντὶ τοῦ εἶφάν.

ΜΕΤΕΠΕΜΠΟΝΤΟ ΠΑΥΣΑΝΙΑΝ. εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι.

ΤΩΝ ΑΦΙΚΟΜΕΜΕΝΩΝ. εἰς Λακεδαίμονα ἐρχομένων.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΑ. τὸ ἢ ἄλλοι σύνδεσμοι, ἔτεροι δὲ ἄρθρον εἴπω.

ΚΑΛΕΙΣΘΑΙ ΤΕ ΑΜΑ. καλεῖσθαι εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι.

ΠΑΡ' ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΜΕΤΑΤΑΞΕΣΘΑΙ. πρὸς Ἀθηναίους μεταθεῖν, μετατεθῆναι.

ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΑΠΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ. οἱ γὰρ Πελοποννήσιοι ὑπῆκουον τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΥΘΥΝΘΗ. εὐθύνας δέδωκε, καὶ κατεδικάσθη, καὶ κατεγνώσθη.

ΤΑ ΔΕ ΜΕΓΙΣΤΑ. τὰ κοινὰ, ὅ ἐστι, δημοσία. ΜΗΔΙΣΜΟΣ. τὰ τῶν Μήδων φρονήσαι.

ΣΑΦΕΣΤΑΤΟΝ. τοῦτο ὡς παρὰ τοῦ Θουκυδίδου εἴρηται. οὐ γὰρ λέγει τοῖς Λακεδαιμονίοις σαφέστατον εἶναι. ἢ γὰρ ἀν' ἐπιμαρῆσαν αὐτόν, ὃ καὶ πεποιθήσαν ὕστερον μετὰ τὴν ἐλεγχον.

ΟΥΚΕΤΙ ΕΚΠΕΜΠΟΥΣΙ. Λακεδαιμονίοις πρὸ τῆς ἐξετάσεως ἔδοκει τὸ ἐγκλημα σαφές εἶναι· μετὰ δὲ τὴν οὐκ ὀρθὴν ἐξετάσιν, ἔδοξε μὲν ἀποκλεισθαι, οὐ μὲν παντάσῃσιν ἀπήλλακτο τῆς ὑπονοίας, διὸ οὐδὲ ἐξεπέμφθη παρ' αὐτῶν ἐτι.

ΔΟΡΚΙΝ. ὄνομα κίριον.

ΕΦΙΕΣΑΝ. παρεχώρουν τοῖς περὶ τὴν Δόρκιν.

ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΑΝ. ἡγεμονεύειν.

ΑΠΗΛΑΘΟΝ. εἰς Λακεδαίμονα δηλονότι.

ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΙ ΜΗ ΣΦΙΣΙΝ. μὴ Μηδίσῃσιν, καὶ χεῖρους τῶν στραγαμάτων τῶν Λακωνικῶν γέγονται.

ΑΠΑΛΛΑΞΕΙΟΝΤΕΣ. ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες. τούτεστιν, ἐπιθυμοῦντες ἀπαλλαγῆναι.

ΕΞΗΓΕΙΣΘΑΙ. ἡγεμόνας εἶναι.

ΕΝ ΤΩΙ: ΤΟΤΕ ΠΑΡΟΝΤΙ. ἐν ἐπισταμένῳ χρόνῳ.

¶ Ζε'. 96. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. κατὰ τοῦ βαρβάρου.

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. πρὸφρασις.

ΩΝ ΕΠΑΘΟΝ. λείπαι ὑπὲρ, ἢ ἢ, ὑπὲρ ὧν.

ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΑΜΙΑΙ. οἱ δεχόμενοι τοὺς φόρους συναγομένους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυλάσσοντες αὐτοὺς, ἐκαλοῦντο Ἑλληνοταμίαι.

Η ΦΟΡΑ. ἡ δόσις.

ΦΟΡΟΣ ΤΑΧΘΕΙΣ. φόρος ὀνομάσθη καὶ ἐτάχθη ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου ὁ πρῶτος.

ΤΑΜΙΕΙΟΝ ΤΕ ΔΗΛΟΣ ΗΝ. ἵνα μὴ δέξωσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς ἴδιον κέρδος ἔχουν.

ΔΗΛΟΣ. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

ΚΑΙ ἜΥΝΟΔΟΙ. συνελεύσεις.

¶ Ζε'. 97. ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΔΕ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ. ὕστερον γὰρ ὡς δούλων ἦρχον.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝ ἘΥΝΟΔΩΝ. πάντες γὰρ κοινῶς συνθηροῦντο ἐν ταῖς βουλαῖς.

ΤΟΣΑΔΕ ΕΠΗΛΑΘΟΝ. τούτα διαεσφάζαντο ὅσα κατὰν ἔξει ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ.

ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΙ. διοικήσει.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΤΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι.

ΤΟΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις. ΝΕΩΤΕΡΙΖΟΝΤΑΣ. ἀφισταμένους.

ΠΡΟΣΤΥΓΧΑΝΟΝΤΑΣ. ἐμποδίζοντας.

ΕΝ ΕΚΑΣΤΩΙ. πολέμῳ, ἢ χρεῖρῳ, ἢ χρέονῳ.

ΕΓΡΑΨΑ. οὐχ ὅτι ἦδη ἐγραψεν, ἀλλ' ὅτι ὅμως γέγραπται, εἰ καὶ μήπω εἴρηται.

ΕΓΡΑΨΑ. μέχρι τούτου ἡ παρεκβολὴ τῆς διηγήσεως τῶν προῦπαρξάντων.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΒΟΛΗΝ. τὴν ἐκτροπήν. (τὴν παράβασιν ἢ μετάβασιν.)

ΤΟΙΣ ΠΡΟ ΕΜΟΥ. ἱστοροῦσι.

ΗΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. χωρίον τῆς ἱστορίας δηλονότι, ἢτοι τῆς πεντηκονταετίας, εἰάθη παρ' ἐκείνους.

ἜΥΝΕΤΙΘΕΣΑΝ. συνήγαγαν.

ΤΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΜΗΔΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ. τὰ Τρωϊκὰ φσι, καὶ Ἀρμαζονικὰ, καὶ Θρακικὰ.

ΚΑΤΕΣΤΗ. ἐγένετο.

¶ Ζε'. 98. ΗΙΟΝΑ. ὅτι δύο Ἡΐονες εἰσὶν ἐν τῇ Θράκῃ· ἀλλ' ἡ μὲν, λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως ἔστι, περὶ ἧς νῦν λέγει, ἡ δὲ ἄλλη, πέλις. Λυκόφραν, τὴν μὲν γὰρ Ἡῶν Στεμνίονος Βισαλτία.

ΣΤΡΥΜΟΝΙ. Στεμνίων, ποταμοῦ Θρακίας.

ΣΚΥΡΟΝ. μίαν τῶν Κυκλάδων.

ΚΑΙ ΩΚΙΣΑΝ. ἀπωκίους ἀποστείλαντες δηλονότι.

ΚΑΙ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥΣ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ. μόνον γὰρ τῶν Εἰσοέων οὐχ ὑπῆκουον Ἀθηναίων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρὸς μόνους αὐτοὺς ἐπολέμισαν.

ΚΑΘ' ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ. ὁμολογεῖν ἔστι τὸ συμφωνεῖν.

ΕΠΟΛΕΜΗΣΑΝ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι.

ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝΤΟ. ἐδούλωσαν.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣ. παρὰ τὸ νόμιμον καὶ πρέπον. ἐλευθεροὶ γὰρ ἦσαν οἱ Ἕλληνας τότε.

ΕΚΑΣΤΗΙ ἘΥΝΕΒΗ. ἀπὸ κοινῶ, ἐδουλώθη.

¶ Ζε'. 99. ΕΚΔΕΙΑΙ. ἐκδειαι, ἐκούσιον· ἐνδειαι, ἀκούσιον. Ἄλλως, ἐκδειαι, οὐκ ἐνδειαι.

τούτεστιν, ἀπολείψεις, ἀτέλειαι.

ΚΑΙ ΛΕΙΠΟΣΤΡΑΤΙΟΝ. λειπαστράτιον, τὸ μὴ θέλει στρατεύεσθαι.

ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΠΡΑΣΣΟΝ. ἀπῆλθον ἀνεπὸδοτος.

ΟΥΧ ΕΙΠΘΟΣΙ. τοῖς Ἕλλησιν.

ΟΥΚΕΤΙ ΟΜΟΙΟΣ ΕΝ ΗΔΟΝΗ: ΑΡΧΟΝΤΕΣ. ὡς ἐν ἀρχῇ μετὰ τὴν Πausανίαν, ἀλλ' ὡς ἀρχόντες δουλικῶς ἐχρῶντο τοῖς συμμάχοις.

τὸ δὲ ἐν ἠδονῇ, ἀντὶ τοῦ, ἠλαρότητι.

ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ. δουλοῦν.

ΤΗΝ ΑΠΟΚΝΗΣΙΝ. τὴν ἀναβολήν. τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει, διὰ τὸν ὄκνον τοῦ στρατεύεσθαι.

ΑΠ' ΟΙΚΟΥ ΩΣΙΝ. ἀποδημήσασιν τῆς πατρίδος.

ΤΟ ΙΚΝΟΥΜΕΝΟΝ. τὸ ἀγκῶν εἰς περιωαίη-
σιν τῶν νεῶν. Ἄλλως, τὸ ἰκνούμενον τὸ φθά-
νον, τὸ ἐπιβάλλον ἐκάστῳ τιμήματι τῆς νεῆς
καταβάλλειν.

ΑΥΤΟΙ ΔΕ. ἦγον οἱ σύμμαχοι.

ΑΠΑΡΑΣΚΕΥΟΙ. ἀδύνατοι.

ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΟ. ἐγένοντο.

¶ ρ. 100. ΑΜΦΟΤΕΡΑ. πεζομαχίαν
καὶ ναυμαχίαν.

ΘΑΣΙΟΥΣ. Θάσος νῆσος ἀντικρῆς τῆς Θρά-
κης· ἀντιπέρας τῆς νήσου μέταλλά ἐστὶ χερ-
σοῦ.

ΔΙΕΝΧΘΕΝΤΑΣ. διαφορὰν σχόντας.

ΕΝ ΤΗ: ΑΝΤΙΠΕΡΑΣ ΘΡΑΙΚΗ. ἔλεγον γὰρ
αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι παραχωρήσαι τῶν ἐμπορείων,
καὶ τῶν μετάλλων, καὶ οὐκ ἠβούλοντο.

ΑΝΤΙΠΕΡΑΣ. παραρρῶντας. ὄνομα γὰρ ἐστὶ
Σηλυκῶν, γενικῆς πτώσεως, σύνθετος.

Α ΕΝΕΜΟΝΤΟ. σημείωσαι περὶ τῶν με-
τάλλων, ὅτι καὶ Θουκυδίδης ἐν Θάτῳ ταῦτα
γινώσκει· πλὴν ὅτι ἐν τῇ ἀντιπέρας λέγει.
ταῦτα οἱ Θάσιος ἐνέμοντο.

ΕΠΙ ΘΑΣΟΝ. Θάσος, νῆσος ἀντικρῆς τῆς
Θράκης.

ΑΠΕΒΗΣΑΝ. ναυτικῶ δηλονότι στρατῶ.

ΕΠΙ ΔΕ ΣΤΡΥΜΟΝΑ. ποταμὸς Ἀμφιπό-
λεως. λέγει δὲ νῦν αὐτὴν τὴν πόλιν.

ΩΣ ΟΙΚΕΙΟΥΝΤΕΣ. οικειούμενοι, ἰδιοποιούν-
τες.

ΑΜΦΙΠΟΛΙΝ. Ἀμφίπολις εἴρηται, διὰ τὸ
περιρρέεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.

¶ ρά. 101. ΘΑΣΙΟΙ ΔΕ ΝΙΚΗΘΕΝΤΕΣ.
πάλιν τὰ κατὰ τοὺς χρόνους ἀκολουθῶν, μετέθε-
ἐν ἐπὶ τοὺς Θάσιους, μεταξὺ τάξας τὰ τῆς Ἀμ-
φιπόλεως.

ΚΑΙ ΕΠΑΜΥΝΕΙΝ ΕΚΕΛΕΥΤΟΝ. τῶς γὰρ
φίλοι ἦσαν.

ΟΙ ΕΙΛΩΤΕΣ. ἔλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς,
ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἰλωτες. οἱ οὖν Λακε-
δαιμόνιοι, διὰ τὸ ἀεὶ διαφορῶς εἶναι ἀλλήλοις,
τοὺς δούλους αὐτῶν ἐκάλουσεν Εἰλωτας, κατὰ ἀτι-
μίαν καὶ ὕβριν.

Ηι. τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ καθ' ὃ.

¶ ρβ'. 102. ΕΝ ΙΘΩΜΗ. ἡ Ἰθάμη τῆς
Λεσσηνιακῆς μόρας ἦν. ἀλούσης οὖν τῆς Μεσ-
σήνης, ὅσοι τῶν πέριξ ἀπέστησαν, ἐς Ἰθάμην
ἀπέστησαν, ὡς ἐχθρὰν οὖσαν Λακεδαιμονίαν.

ΟΣΑ ΕΔΕΙ. ἀναλωθέντα ἐν τῇ πολιουκίᾳ.
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΔΕ. ἀρχὴ τῆς διαφορᾶς
τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων, κατὰ τὸν
Ἄριστειδην γ'.

ΤΗΣ ΔΕ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ
γάρ.

ΤΟΥΤΟΥ ΕΝΔΕΑ. τοῦ τειχομαχεῖν, τῆς
τείχους, δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΦΤΑΛΟΥΣ ΑΜΑ ΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ.
ὅτι οἱ μὲν, Δωριεῖς, οἱ δὲ, Ἴωνες.

ΟΥΚ ΕΠΙ ΤΩ: ΒΕΛΤΙΟΝΙ ΛΟΓΩ. ἀλλ'
ἐπὶ ὑποψίᾳ. μετὰ σπουδῆς γὰρ αὐτοὺς καλέ-
σαντες, εὐτελῶς ἀπέπεμφαν.

ΑΜΑ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. Ἀθηναῖοι καὶ Ἀγ-
γεῖοι.

¶ ργ'. 103. ἌΝΤΕΧΕΙΝ, μάχεσθαι.

ΕΦ' Ω: ΤΕ ΕΞΙΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ/ ἐπὶ τῷ ἐξίε-
ναι. ἰδίωμα δὲ τοῦτο Θουκυδίδου.

ΗΝ ΔΕ ΤΙ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΝ. αἰτίαν λέγει
τοῦ μὴ ἀποκτείνειν αὐτοὺς, δέκα ἔτη ποιήσαντας
ἐν τῷ πολέμῳ.

ΙΘΩΜΗΤΑ. Δωριεῖσι.

ΗΝ ΕΤΥΧΟΝ ΗΨΗΚΟΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ἐκρά-
τησαν.

ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΑΝ ΔΕ. προσήλθον. οὐκ ἐβού-
λοντο γὰρ αὐτοῖς βοηθεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΠΕΡΙ ΓΗΣ ΟΡΩΝ. ἐμάχοντο αὐτοῖς ἐνεκεν
ὄρειαν τῆς γῆς.

ΚΑΙ ΠΗΓΑΣ. Πηγαί, ἐμπόριον πωλησίαν Με-
γάρων.

ΕΣ ΝΗΣΙΑΙΑΝ. Νίσαια, λιμὴν Μεγάρων.

ΚΑΙ ΕΦΡΟΥΡΟΥΝ ΑΥΤΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΟΥΚ ΗΚΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΔΕ. τοῦ τρέψου.

¶ ρδ'. 104. ΥΠΕΡ ΦΑΡΟΥ. Φάρος, νῆσος
μικρὰ πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

ΑΠΕΣΤΗΣΕΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. ἐποίησεν ἀπο-
στῆναι.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΩΝ. τῆς ἀποστάσεως δη-
λουότι.

ΕΠΗΓΑΓΕΤΟ. ἐπεσπάσατο, εἰς συμμαχίαν
δηλονότι.

ΗΛΘΟΝ. ἀπῆλθον εἰς συμμαχίαν τοῦ Ἰνάρου.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΜΦΙΔΟΣ. φασὶ γὰρ, ὅτι τρεῖς
τείχη εἶχεν ἡ Μέμφις, τῶν οὖν δύο ληφθέντων,
πρὸς τὸ τρίτον ἡ μάχη ἐγίνετο. λευκὸν δὲ ἐκα-
λεῖτο, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀπὸ πλίνθων ἐσκευασ-
μένων, ἐκείνου δὲ ἀπὸ λίθων.

ΑΥΤΟΘΙ. ἐν τῷ Λευκῷ τείχει.

ΟΙ ΜΗ ΕΥΝΑΠΟΣΤΑΝΤΕΣ. τοῦ Ἰνάρου.

¶ ρε'. 105. ΕΣ ΑΛΙΑΣ. Ἄλιαι ὄξυτόνας
πόλις Πελοποννήσου, περὶ Τροιζῆνα, τῆς Ἀργολι-
κῆς μόρας.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ. διὰ τὴν ἀπόστασιν
τῶν Ἐπιδαυρίων πρὸς Κορινθίους.

ΕΠΙ ΚΕΚΡΥΦΑΛΕΙΑΙ. νῆσος αὕτη περὶ τὰ
δυτικὰ τῆς Πελοποννήσου.

ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΕ. οὗτος διὰ τὰ ἀγάλματα
πρὸ τῶν Μηδικῶν ἤρξατο.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ. αὕτη ἡ ναυμαχία μετὰ τὰ
Μηδικὰ.

ΑΥΤΩΝ. τῶν Αἰγινιτῶν δηλονότι.

ΕΠΟΛΙΟΡΚΟΥΝ. τὴν Αἴγινα δηλονότι.

ΤΑ ΔΕ ΑΚΡΑ. λείπει τὸ, ὕστερον δὲ.

ΓΕΡΑΝΙΑΣ. Γερανία ἀνωτῆριον ἐστὶ τῆς Με-
γαρέδος, νεῖον ἐῖς τὴν μεσόγειον, καὶ ἐπιμνησκ'·
καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος οὕτως ὀνομάζεται.

ΑΠΟΥΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ ΠΟΛΩΗΣ. τῶν Ἀθη-
ναίων δηλονότι.

ΤΡΟΠΑΙΟΝ ΕΣΤΗΣΑΝ. διὰ τὸ ἀναχωρεῖσαι
τοὺς Κορινθίους.

ΚΑΚΙΖΟΜΕΝΟΙ. φερόμενοι.

ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ: ΠΟΛΕΙ. ὅτι νεοὶ ὄντες
ὑπὸ γερόντων ἠτήθησαν.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕΝΟΙ. ὀπλισθέντες.

ΑΝΘΙΣΤΑΣΑΝ ΤΡΟΠΑΙΟΝ. ἐναντίον τρο-
παίου ἐστησαν.

ΕΚΒΟΗΣΑΝΤΕΣ. μετὰ βοῆς ἐξεληδόντες.

ΕΥΜΒΑΛΟΝΤΕΣ. συμπεσόντες εἰς μάχην.

¶ ρς'. 106. ΟΙ ΔΕ. οἱ Κορινθιοί.

ΑΥΤΩΝ. τῶν Κορινθίων.
 ΠΡΟΣΒΙΑΣΘΕΝ. μετὰ βίας ἀπειληθεῖν.
 ΕΞΕΠΕΣΕΝ ΕΣ ΤΟΥΤ. τὸ ἐξῆς, εἰς τινος χω-
 ρίου ἰδιώτου, οὐχὶ δὲ δημοσίου χωρίου, ἀλλ' ἰδιω-
 τικόν, περιελθὼν τοὺς ἐμβάντας.
 ΚΑΙ ΟΥΚ ΗΝ ΕΞΟΔΟΣ. τοῖς ἐμβᾶσι, διὰ
 τοῦ ἄλλου μέρους δηλονότι.
 ἸΝΟΝΤΕΣ. καθ' ὃ μέρος εἰσῆλθον.
 ΕΙΡΓΟΝ ΤΟΙΣ ΟΠΑΙΤΑΙΣ. ἐκάλουν ἐξε-
 δεῖν.

ΤΟ ΔΕ ΠΛΗΘΟΣ. τὸ σωθῆν τῶν Κορινθίων.

¶ ρζ'. 107. ΤΟ, ΤΕ ΦΑΛΗΡΟΝΔΕ ΚΑΙ
 ΤΟ ΕΣ ΠΕΙΡΑΙΑ. ἕως τοῦ Φαληρικῆ, καὶ ἕως
 τοῦ Πειραιῶς.

ΕΣ ΔΩΡΙΑΣ. Δωριᾶς Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ
 Δωρείας.

ΒΟΙΟΝ, ΚΑΙ ΚΥΤΤΙΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΕΡΙΝΕΟΝ.
 αὐτὰ αἱ τρεῖς πόλεις περὶ τὸν Παρνασσὸν εἰσι.
 ΚΑΙ ΕΑΟΝΤΩΝ. τῶν Φωκίων.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. τὸ ἐξῆς, καὶ αὐ-
 τοὺς, εἰ βούλονται περαιεῖσθαι κατὰ θάλασσαν,
 τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐμελλον οἱ Ἀθηναῖοι ναυτὶ
 κολύσειν.

ΟΥΚ ΑΣΦΑΛΕΣ. οὐκ ἀκίνδυνον.

ΕΦΑΙΝΕΤΟ ΑΥΤΟΙΣ. ἀπὸ κοινῶν τὸ περαι-
 εῖσθαι.

ΔΥΣΟΔΟΣ ΤΕ ΓΑΡ. δυσωδέρευτος.

ΣΚΕΨΑΣΘΑΙ. βουλευσασθαι.

ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. προδότηι
 δηλονότι.

ΔΗΜΟΝ ΤΕ ΚΑΤΑΠΑΥΣΕΙΝ. τὴν δημοκρα-
 τίαν.

ΕΒΟΗΘΗΣΑΝ ΔΕ ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. ἔδραμον
 μετὰ βοῆς κατ' αὐτῶν.

ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ ΔΕ. νομίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι
 ἀπορεῖν τοὺς Λάκωνας.

ΥΠΟΨΙΑ ΗΝ. τοῖς Ἀθηναῖοις δηλονότι. ὑπόψι-
 τευον, φησὶν, ὅτι τὴν δημοκρατίαν ἐβούλοντο κα-
 ταλῦσαι.

ΟΙ ΜΕΤΕΣΤΗΣΑΝ. μετετάξαντο. τοιοῦτοι
 γὰρ οἱ Θεσσαλοὶ, εὐχερέεις τὸν τέτσωον.

ΕΝ ΤΩ ΕΡΓΩ. ἐν τῷ πολέμῳ.

¶ ρη'. 108. ΕΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΡΙΑΔΑ. γῆν
 δηλονότι.

ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΕΞΗΚΟΣΤΗ ΗΜΕΡΑΙ.
 ἤγουν, παρελθουσῶν ἡμερῶν ἐξήκοντα δύο.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ. τὴν ἐν Τανάγρα.

ΕΝ ΟΙΝΟΦΥΤΟΙΣ. τὰ Οἰνόφυτα, χωρίον τῆς
 Βοιωτίας.

ΠΕΡΙΕΙΛΟΝ. καθείλον.

ΕΣ ΤΟΝ ΕΠΕΙΤΑ ΧΡΟΝΟΝ. διδοσθαι δηλο-
 νότι.

ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ. ἐπὶ βλάβῃ τῆς Πε-
 λοποννήσου.

ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΔΑ. Χαλκίδος Ὀράκης, Χαλκίδος Εὐ-
 βόιας, Χαλκίδος Σικελίας, Χαλκίδος Ἀκαρνανίας, ἣν
 νῦν λέγει.

¶ ρς'. 109. ΠΟΛΛΑΙ ΙΔΕΑΙ ΠΟΛΕ-
 ΜΩΝ. διάφοροι πόλεμοι οἷον, ναυμαχίαι, καὶ
 πεζομαχίαι, καὶ νίκαι, καὶ ἥτται.

ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ. ὁ Ἀρταξέρξης.

ΑΥΤΩΙ ΟΥ ΠΡΟΫΧΘΡΕΙ. τὰ κατὰ σκοπὸν
 οὐκ ἐγίνετο.

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΑΛΛΩΣ. μάτην.

ΑΝΔΡΑ ΠΕΡΞΗΝ. ἀεὶ ὡς τίμιον λαμβάνει
 τὸ ὄνομα τοῦ Πέρσου.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥΣ. τοὺς ἀποστάντας
 καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν Ἀθηναίους.

ΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΤΙΔΑ. Προσωπίτις ἐκαλεῖτο
 ἡ νῦν Νικίου. νῆσος δὲ οὕσα τότε, ἠπειράθη ὑπὸ
 Μεγαβάζου.

ΚΑΤΕΚΛΕΙΣΕ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΠΕΖΗΙ. διὰ πεζομαχίας.

¶ ρι'. 110. ΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΑΓ-
 ΜΑΤΑ ΕΦΘΑΡΗ. ἤγουν, οἱ Ἕλληνες οἱ ἐν Αἴ-
 γύπτῳ, ἐξ ἔτη πολεμήσαντες κατὰ τὴν Αἴγυπ-
 τον.

ΟΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΡΑΞΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙ-
 ΓΥΠΤΟΥ. ἤγουν, τὴν ἀπόστασιν ἐποίησε τῆς
 Αἰγύπτου.

ΕΣΧΟΝ. ἐλιμένισαν.

ΤΟ ΜΕΝΔΗΣΙΟΝ. τὴν νῦν καλουμένην Θμοῦν.

ΚΕΡΑΣ. κέρας καλεῖ τοῦ Νείλου τὸ στόμα,
 καὶ τὴν ἐκβολήν. ἑπτὰ γὰρ εἶχε στόματα ὁ
 Νεῖλος.

ΑΙ Δ' ΕΛΑΣΣΟΥΣ. αἱ περισωθεῖσαι, ὄλγαι
 οὔσαι, ἔφυγον.

¶ ριά'. 111. ΚΑΤΑΓΕΙΝ. εἶπε γὰρ, ὅτι
 ἐχειράσαντο αὐτοὺς.

ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ. μέρος.

ΕΠΙ ΦΑΡΣΑΛΟΝ. ἀφ' ἧς ἐξέπεσεν Ὀρέστης.

ΕΚΡΑΤΟΥΝ ΟΣΑ. ἀντὶ τοῦ ὄσου.

ΠΡΟΫΧΘΡΕΙ ΑΥΤΟΙΣ ΟΥΔΕΝ. οὐ κατὰ
 τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐγίνετο.

ΠΑΡΑΛΑΒΟΝΤΕΣ. εἰς σύμμαχίαν δηλονότι.

ΠΕΡΑΝ. εἰς τὸ πέραν ὑποστειτεῖον.

¶ ρις'. 112. ΔΙΑΔΙΠΟΝΤΩΝ. παραδρα-
 μόντων.

ΣΠΟΝΔΑΙ ΠΙΓΝΟΝΤΑΙ. οὕτω γεγόνασιν αἱ
 τριακοντούτεες.

ΕΣΧΟΝ. ἐπέσχεον.

ΕΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ. Χαιρώνειαν, καὶ Κοράνην.

ΚΙΤΙΟΝ ΕΠΟΛΙΟΡΚΟΥΣ. Κίτιον, πόλις Κύ-
 πρου, ἔθεν ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς, ὁ φιλόσοφος.

ΚΙΜΩΝΟΣ ΔΕ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ. αὐτομά-
 τῳ θανάτῳ.

ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ. ἱερός ἐκλήθη,
 ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἐγίνετο.

ΤΟΥ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ. ὅτι εἰκοσι δύο πόλεις
 ἦσαν Δελφικαί, ὧν μία ἦν οἱ Δελφοί. Δελφοὶ
 δὲ ὁμονύμως, ἢ πόλις καὶ οἱ ἄνδρες, ὡς καὶ Λε-
 οντίνοι.

ΑΠΟΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ. ὑποστρεφάντων τῶν
 Λακεδαιμονίων εἰς τὴν οἰκίαν πατρίδα.

ΠΑΡΕΔΩΣΑΝ ΦΩΚΕΥΣΙ. τινὲς γὰρ τῶν
 Βοιωτῶν, μὴ θέλοντες ὑπακούειν τοῖς Ἀθηναῖοις,
 κατέλαβον ταῦτα τὰ χωρία ταχέως.

¶ ριγ'. 113. ΟΡΧΟΜΕΝΟΝ. Ὀρχομενίδος
 Δηλυκῆς παρὰ Θουκυδίδῃ, Ὀρχομενίδος ἀρσενικῆς
 παρὰ Δημοσθένει.

ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΙΣ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθη-
 ναῖοις.

ΕΝ ΚΟΡΩΝΕΙΑΙ. Κορώνεια πόλις Βοιωτίας.

ΛΟΚΡΟΙ. οἱ Ὀσούντιοι Λοκροί.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.
 ΚΑΙ ΜΑΧΗ ΚΡΑΤΗΣΑΝΤΕΣ. οἱ φυγάδες.

ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΚΟΜΙΟΥΝΤΑΙ. τούς αἰχμαλώτους.

¶ ριγ'. 114. ΣΤΡΑΤΙΑΙ. σὺν στρατιῇ. ΗΓΓΕΛΘΗ ΑΥΤΩ. τῷ Περικλεῖ δηλονότι. παράσημον τὸ σχῆμά ἐστι, διαβεβηκός, ἡγάληθη αὐτῷ, ἀνακόλουθον γάρ.

ΑΦΕΣΤΗΚΕ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. ΘΡΩΝΕ. εἰς τὸ Θριάσιον πεδῖον, ὡς Ἀθήναζε.

ΑΠΕΧΩΡΗΣΑΝ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. μετὰ τὸ ὑποτάξαι τὰ Μέγαρα.

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝΤΟ. ἀτάραχον, εἰρηνικὴν ἐποίησαν. ΕΣΤΙΑΙΑΣ. Ἔστιαια, πόλις Εὐβοίας, ἧτις νῦν Ὀρεός καλεῖται.

¶ ριγ'. 115. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΚΤΩΙ ΔΕ ΕΤΕΙ. μετὰ τὰς τριακοντούτεϊς δηλονότι σπονδάς.

ΠΕΡΙ ΠΡΙΗΝΗΣ. πλησίον γὰρ ἦν τῆς Μιλήτου, καὶ ἐζήτου αὐτὴν ἔχειν οἱ Μιλήσιοι. ΞΥΝΕΠΕΛΑΜΒΑΝΟΝΤΟ. ἐβόηθον τοῖς Μιλήσιοι.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΑΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ. θέλοντες καινοτομήσασαι τὴν πολιτείαν, δημοκρατίαν ποιήσαντες.

ΕΣ ΛΗΜΝΟΝ. ἡ γὰρ Λῆμος ὑπὸ κίους ἦν τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΑΝ ΕΓΚΑΤΑΛΗΠΟΝΤΕΣ. εἰς τὴν Σάμον.

ΟΙ ΟΥΧ ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ. τὴν δημοκρατίαν. ΞΥΝΘΕΜΕΝΟΙ. συμφωνήσαντες τοῖς μὴ θέλοντες δημοκρατεῖν.

ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΩΤΑΤΟΙΣ. τῶν Σαμίων δηλονότι.

ΟΣ ΕΙΧΕ ΣΑΡΔΕΙΣ. Σάρδεις μὲν ἐπὶ τῆς πόλεως, Σάρδεις δὲ οἱ πολῖται.

ΔΙΕΒΗΣΑΝ ΥΠΟ ΝΥΚΤΑ. ἤγουν, λαθόντες ἡμετέρας εἰσῆλθον.

ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΝΕΣΤΗΣΑΝ. τῶν Σαμίων. ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ. δημοτῶν.

ΑΠΕΣΤΗΣΑΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι. ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΟΝΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΕΙΝ. μετ' αὐτοῦ.

¶ ριγ'. 116. ΕΠΙ ΣΑΜΟΥ. Ἀττικὸν τὸ ἐπὶ Σάμου.

ΟΥΚ ΕΚΡΗΣΑΝΤΟ. κατὰ τῆς Σάμου.

ΦΟΙΝΙΣΩΝ ΝΕΩΝ. ἤκουον γὰρ, ὅτι Φοίνικες κατ' αὐτῶν ἔρχονται.

ΠΡΟΣ ΤΡΑΠΙΑΙ. αὕτη κεῖται πλησίον Σάμου. ΤΩΝ ΗΣΑΝ. τῶν Σαμίων.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΔΕΣ. στρατιώτας ἀγούσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν ἄς καὶ ἰππαγωγούς καλεῖ.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΡΙΣΙ ΤΕΙΧΕΣΙ. τούτεστι τρισὶ τάγμασιν.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΦΟΡΜΟΥΣΩΝ. τῶν πολιτοκουσῶν τὴν Σάμον τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν.

ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΛΕΟΥΣΙ. κατ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων.

ΣΤΗΣΑΓΟΡΑΣ. ὅτι Σπησαγόρας Σάμιος ἦν.

¶ ριγ'. 117. ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΔΑΣ. τὰς πρὸ τῶν ἄλλων ἑμεύσας.

ΠΑΛΙΝ ΤΑΙΣ ΝΑΤΣΙ ΚΑΤΕΚΛΕΙΣΘΗΣΑΝ. οἷον τειχῆρεις ἐγένοντο.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΟΥΚΥΤΔΙΔΟΥ. ἔτερος τις Θουκυδίδης, οὐχὶ ὁ συγγραφεύς.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΑΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ. οὐδὲ γὰρ εὐπρόρου ἀθρόον ἐκτίσται τὸ πᾶν.

ΤΑΣΑΜΕΝΟΙ. ὀρίσαντες.

ΞΥΝΕΒΗΣΑΝ ΔΕ. συνεβόησαν.

ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἦσαν δηλονότι.

¶ ριγ'. 118. ΟΥ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΤΕΣΙΝ ΨΥΤΕΡΟΝ. τῷ τεσσαρσεκαίδεκάτῳ ἔτει τῶν σπονδῶν.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΠΡΟΦΑΣΙΣ. αἰτία, ἤγουν τὸ Κυλόνειον ἄγος καὶ τὸ Πausανίου.

ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. τοῦ Πελοποννησιακοῦ, τοῦ προκειμένου.

ΤΗΣ ΤΕ ΞΕΡΕΟΥ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ. ἀναμεταξὺ δηλονότι.

ΕΝ ΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. ἔτεσιν.

ΕΓΚΡΑΤΕΣΤΕΡΑΝ. ἰσχυροτέραν.

ΕΠΙ ΜΕΓΑ ΕΧΩΡΗΣΑΝ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. ἐδυνήθησαν τὰ μεγάλα.

ΕΙ ΜΗ ΑΝΑΓΚΑΖΟΙΝΤΟ. εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης κινήσειεν.

ΤΟ ΔΕ ΤΙ. κατὰ τι.

ΟΥΚΕΤΙ ΑΝΑΣΧΕΤΟΝ ΕΠΟΙΟΥΝΤΟ. ἤγουν, οὐκ ἠνέσχοτο οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΑΛΛ' ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΕΑ. τοῦ συγγραφέως ἡ λέξις. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν ἐπιχειρητέον.

ΔΙΕΓΝΩΣΤΟ. διεψήφιστο.

ΚΑΤΑ ΚΡΑΤΟΣ. τὸ ἐξῆς, κατὰ κράτος νίκην ἔσσεσθαι. αἰνιττεται τὸν μέγαν λοιμὸν.

¶ ριγ'. 119. ΨΗΦΟΝ ΕΠΑΓΑΓΕΙΝ. ἤγουν, κερῶσαι.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΞΥΜΜΑΧΙΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν ξυμμαχῶν.

ΨΗΦΙΣΑΣΘΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ. διὰ ψήφου ἐπικυρώσαι.

ΔΕΔΙΟΤΕΣ. μὴ πρὸ τοῦ εἰσβαλεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν, διαφθάρει.

¶ ρκ'. 120. ΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΙ. οὐ ψήφίζονται.

ΧΡΗ ΓΑΡ ΤΟΥΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ. οὐ χρὴ, φησὶν, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς πράγμασι τοὺς ἡγεμόνας πρὸςχεῖν, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς.

ΠΡΟΣΚΟΠΕΙΝ. προτιμᾶν.

ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντας. τὸ δὲ ἔν ἄλλοις, ἐν προεδρείῳ, καὶ τοῖς τοιοῦτοις.

ΗΜΩΝ ΔΕ ΟΣΟΙ. τῶν περιεθαλασσίων.

ΕΝΗΛΑΘΗΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ, συνέμειξαν, καὶ ὁμίλησαν. ἐναντίον δὲ ἐστὶ τῷ διηλλάγησαν.

διαλλαγῆναι γὰρ ἐστὶ, τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι, καὶ φιλιωθῆναι αὐτῶ· ἐναλλαγῆναι δὲ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαι τινος, ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλου.

ΦΥΛΑΞΑΣΘΑΙ. τούτεστι φεσθῆναι.

ΕΝ ΠΟΡΩ. ἐν τῇ παραλάῳ. πῶρον καλεῖ τὰ ἐμπορία.

ΟΤΙ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ. τοῖς παραλοῖς.

ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ. τῶν κερῶν.

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ. παρ' ἡμῶν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ
κε'.

ΠΡΟΣΔΕΧΕΣΘΑΙ. ἐλπίζειν.

ΠΡΟΟΙΝΤΟ. ἀμελήσαντες.

ΕΥ ΔΕ ΠΑΡΑΣΧΟΝ. ἀντὶ τοῦ παρασχόντος,
δηλοῦσι τοῦ δαίμονος, ὃ ἐστὶ, διαρρησθέντος αὐ-
τοῦς τὴν νίκην.

Ο, ΤΕ ΓΑΡ ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΔΟΝΗΝ. τὸ ἐξῆς,
ὃ, τε γὰρ διὰ τὴν ἡδονὴν ἰκανοὶ εἰς ἡσυχάζειν.

Ο, ΤΕ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ. ἐντεῦθεν δεικνύσι τοῦ
πολέμου τὸ ἀδύλον.

ΚΑΚΩΣ. ἀνοήτως.

ΑΒΟΥΛΟΤΕΡΩΝ. κακοβουλοτέρων.

ΕΝΑΝΤΙΩΝ ΤΥΧΟΝΤΑ. ἔργον γὰρ ἐστὶ τῆς
τύχης τὸ τοὺς ἐναντίους ἀβουλοτέρους καταστῆ-
σαι· ἔπει οὐ μέγα, εἰ οὕτως ἐνίκησαν.

ΚΑΛΩΣ ΔΟΚ. ΒΟΥΛ. εὐβούλων τῶν ἐναν-
τίων τυχόντων.

ΕΝΘΥΜΕΙΤΑΙ ΓΑΡ. οὐδείς, φησὶν, ἐνθυμεῖ-
ται ἡμῶσι οἷς πιστεύει. πιστεύει γὰρ νικῶν, τὸ
πῶς, οὐκ ἐνοῶν. καὶ οὐδείς ἡμῶσι ἔργῳ ἐπεξέ-
χεται οἷς ἐνθυμεῖται. δεικνύσι γὰρ τὴν πίστιν
μειζόνα τῶν ἐνθυμημάτων, καὶ τὸ ἐνθύμημα
μείζον τοῦ ἔργου. Ἄλλως. οὐδείς γὰρ ἐνθυμεῖται
παραίτητος τοῖς βεβαίως. πίστις γὰρ ἐνταῦθα
τὴν βεβαιότητα τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀ-
σφαλῆ ἀσφάλειαν σημαίνει. οὐδείς οὖν οὔτε ἡμῶσι
τοῖς πράγμασιν ἐνθυμεῖται, οὔτε ἔργῳ τὰ πισ-
τευθέντα τελειοῖ, ἀλλ' ἐν κατέροις σφάλλεται
διὰ τὸ καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν ἀβεβαίον εἶναι, καὶ
τὰ πράγματα μὴ κατὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἀπαν-
τῶν, ἀλλὰ μετὰ τὰ ἀσφαλῶς ἐπίστευσε δοξασθέν-
τα, ἧτοι βουλευθέντα, ἐπὶ τῶν ἔργων διὰ τὸ
προσσιῶντο δέος ἐκλείπονται. οὗτι τὸ μὲν βουλευ-
σασθαι χωρὶς ἀγῶνι καλίσταται· τὰ δὲ ἔργα
ἐπὶ τῆς ταραχῆς καὶ συγχύσεως ἀλλοιοῦνται.

ΤΗΙ ΠΙΣΤΕΙ. τῷ θάρρει.

ΜΕΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΜΕΝ. ἀσφαλῶς, φησὶν,
ἐνθυμώμεθα, διὰ τὸ κατ' ἡσυχίαν δοξάζειν, καὶ
βουλευσασθαι μετὰ φόβου δὲ ἰσπερσοῦμεν ἐν τῷ
ἔργῳ, διὰ τὸ λοιπὸν ὄραν αὐτὰ τὰ ἔργα, καὶ ἐν
τῇ παρουσίᾳ εἶναι τῶν πραττομένων.

ΕΝ ΤΩΙ ΕΡΓΩΙ ΕΛΛΕΙΠΟΜΕΝ. φοβηθέντες
ἐξεπέσομεν τῆς πράξεως, ἢν προσεδόκησαμεν
λαβεῖν.

¶ ρκά. 121. ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ.
κατὰ τῶν Ἀθηναίων δειλονότι, τὰ παρακινῶντα
τὴν πόλεμον.

ΔΜΥΝΩΜΕΘΑ. τὰ ἴσα ἀναποδοῶμεν.

ΚΑΤΑ ΠΟΛΛΑ ΔΕ. τὸ διαποτὸν κεφάλαιον.

ΩΙ ΙΣΧΥΟΥΣΙΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΞΑΡΤΥΣΟΜΕΘΑ. παρασκευάζομεν.

ΟΛΥΜΠΙΑ. γράφεται Ὀλυμπιάσι, ὡς Ἀ-
θήνησι.

ΤΗ ΠΟΛΑΒΕΙΝ. δέξασθαι.

ΤΟΥΤΟ ΠΑΘΟΙ. τὸ μεταπεισοῦναι.

ΜΙΑΙ ΤΕ ΝΙΚΗΙ. εἰ ἅπαξ, φησὶ, τῇ ναυμα-
χίᾳ νικηθῶσιν, οὐκέτι ἔξουσιν ἐλπίδα νίκης, οὐ
γὰρ εἰσι πεζομάχοι. ἡμεῖς δὲ δειλονότι καὶ ταῖς
ναυσὶν ἐὰν νικηθῶμεν, τῷ περὶ ἰσχυροῦμεν.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΚΟΣ. ὡς ἐστὶν εἰκόσαι.

ΑΙΔΙΣΚΟΝΤΑΙ. νικῶνται.

ΕΧΟΜΕΝ ΑΓΑΘΟΝ. ἤρουν· τὴν εὐψυχίαν.

Ο ΔΕ. ἀντὶ τοῦ εἰς ὃ.

ΟΥΚ ΑΠΕΡΟΥΣΙΝ. οὐκ ἀπαγορεύουσιν.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
τῷ τιμωρήσασθαι.

ΑΥΤΟΙΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς χρέμασι δηλο-
νότι.

¶ ρκβ'. 122. ΟΔΟΙ. πορισμοί.

ΠΑΡΑΙΡΕΣΙΣ. παραφάρεσις, παράσπασις.

ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΙΧΙΣΜΟΣ. ἐπίσεισι, αἰντήματα
τὴν Δεκείλιαν, ἢν ὕστερον ἐτείχισαν.

ΤΗΙ ΧΩΡΑΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΠΡΟΙΔΟΙ. προγνώσι. ἀδύλα γὰρ τὰ τοῦ
πολέμου.

ΕΠΙ ΡΗΤΟΙΣ. ἀριστήριον.

ΧΩΡΕΙ. κινεῖται.

ΤΕΧΝΑΤΑΙ. μεθοδεύει.

ΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝ. παρεμπίσκειν.

ΕΝ ΩΙ Ο ΜΕΝ. ἐν ᾧ, ἀντὶ τοῦ διό.

ΕΥΟΡΓΗΤΩΣ. εὐσκόπως, μεγαλοψύχως,
εὐπρεπῶς, εὐτρόπως, ἄργη γὰρ ὁ τρέσσοις.

Ο ΔΕ ΟΡΓΙΣΘΕΙΣ. ὁ μικροψύχως.
ΕΝΘΥΜΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ ἐνθυμηθῶμεν.

ἐστὶ γὰρ ὑποθετικόν.

ΟΙΣΤΟΝ ΑΝ ΗΝ. ὑπομονήν.

ΙΚΑΝΟΙ. δουλωσόμενοι δειλονότι.

ΔΙΧΑ ΓΕ ΟΝΤΑΣ. χωρὶς θέντας.

ΙΣΤΩ. ὁ ἀκούων δειλονότι.

ΦΕΡΟΥΣΑΝ. ἡμῶν δειλονότι.

ΔΟΥΛΕΙΑΝ. τὴν δουλείαν καὶ λόγῳ ἀμφι-
βάλλειν.

Ο ΚΑΙ ΛΟΓΩΙ. εἰωθεν ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ
τῶν θηλυκῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ εὐδύτερον. οἷον,
τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπως καὶ το-
σῶτον ἐξεσπένοντο. λέγει δὲ, ἐπὶ τὴν δουλείαν
ὅπως τῷ λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, οἷον, λογίσασ-
θαι τοὺς Πελοποννησίους, αἰσχυρόν. ὁ γὰρ ἐν-
δοιασμός, λογισμοῦ ἐστὶ μερισμός. περιφρα-
στικῶς οὖν εἰρηται, τῷ λόγῳ ἐνδοιασοῦναι. οἷον,
τὸ λογίσασθαι ἡμᾶς καὶ ἐπὶ νῦν λαβεῖν τὴν
δουλείαν.

ΕΝΔΟΙΑΣΘΗΝΑΙ. εἰς ἀμφιβαλίαν ἐλθεῖν.

ΥΠΟ ΜΙΑΣ. τῆς τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΚΟΠΑΘΕΙΝ. δουλοῦσθαι.

ΕΝ ΩΙ. ἐν τῷ κακοπαθεῖν.

Η ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΟΚΟΙΜΕΝ ΑΝ ΠΑΣΧΕΙΝ. οἱ

γὰρ ἀμελοῦντες, καὶ μὴ ἐπεξερχόμενοι, δοκοῦσιν
ἢ δικαίως πάσχειν, ἢ διὰ θειλίαν ἀνέχεσθαι.

ΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝ ΑΥΤΟ. τουτέστι τὴν ἐλευ-
θερίαν.

ΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΜΙΑΙ. πόλει δειλονότι.

ΜΟΝΑΡΧΟΥΣ. τοὺς τυράννους φησὶ μονάρ-
χους.

ΕΥΜΦΟΡΩΝ. ἐνταῦθα οὐ κείται κυρίως ἡ
λέξις, ἀλλὰ ξυμφορὰν φησὶ τὴν καλίαν. ταῦτα
δὲ λέγει τὸ τυραννεῖσθαι, καὶ φέρει τὴν τυραν-
νίδα. τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ οὐκ ἴσμεν, ὅπως ποτὲ
τάδε οὐκ ἀπήλλακται τῶν τριῶν μερίστων συμ-
φορῶν.

Η ΜΑΛΑΚΙΑΣ. ὁ ἢ διακευκτικός, ἀντὶ τοῦ
καί. Ὀμηρος, — ἢ νέος, ἢ παλαιός.

ΟΥ ΓΑΡ ΔΗ ΠΕΦΕΥΓΟΤΕΣ. οὐ δύνασθε,
φησὶν, εἰσπεῖν, ὅτι οὐ διὰ τὸ ἔχειν τὰ τρία ταῦτα,
οὐ πολемоῦμεν, ἀλλὰ διὰ καταφρόνισιν ὃ ἐστὶ,

διὰ τὸ ἄγαν φρονεῖν, καὶ ὄϊον ὑπερφρονεῖν. ἡ γὰρ κατὰ πρόθεσιν ἐπίτασιν ἐνταῦθα σημαίνει.

ΤΑΥΤΑ. τὰ τρία.

ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΙΝ. ὅτι τὴν καταφρόνησιν ἀφροσύνη λέγει.

¶ ρκγ'. 123. ΒΟΗΘΟΥΝΤΑΣ. τὸ ἐξῆς οὕτως, ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων, δεῖ τοῖς παρούσι πρᾶγμασι βοηθοῦντας ἐπιταλαιπωρεῖν. τουτέστι προσθεῖναι τοῖς πόνοις.

ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΙ. δυνάμεις.

ΠΡΟΦΕΡΕΤΕ. ὑπερφέρετε τῶν ἄλλων.

Α ΤΗΣ ΑΠΟΡΙΑΣ ΕΚΤΗΘΗ. ὑπὸ ἀπορίας κινήθεντες ἐκηπάμεθα. οἱ γὰρ Λάκωνες τῶν παρῶντων ἦσαν ὀλίγον εἰσπορώτεροι.

ΞΥΛΛΗΨΕΘΑΙ. βοηθήσειν.

ΤΑ ΜΕΝ ΦΟΒΑΙ. ἵνα μὴ δουλωθῆ.

ΠΑΡΑΒΒΑΣΘΑΙ. ἀπειτηθήναι τὰς σπασθὰς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

ΑΑ' ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΟΙ ΕΠΙΟΝΤΕΣ. οἱ ἄρξαντες ἀδίκων χειρῶν.

¶ ρκδ'. 124. ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ. ἀπὸ πολλῶν ἀφορμῶν.

ΕΠΙΕΡ ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΟΝ. λείπει τὸ δοκεῖ, ἵν' ᾗ, εἴπερ δοκεῖ.

ΤΙΜΩΡΙΑΝ. βοήθειαν.

ΚΑΙ ΥΠΟ ΙΩΝΩΝ. διαβίβληται γὰρ τὸ ὄνομα τῶν Ἴωνων εἰς μαλακίαν· τῶν δὲ Δαριέων, ἐπὶ ἀνδρείᾳ δοξάζεται.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέλλετε. ΜΕΤΕΛΘΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἀνασώσασθαι.

ΩΣ ΟΥΚΕΤΙ. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ γὰρ. ἵν' ᾗ, οὐκέτι γὰρ ἐνδέχεται· Ὁμηρος, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμήν. τὸ δὲ περιμένοντας, ἀντὶ τοῦ περιμένοντων.

ΤΟΥΣ ΜΕΝ. λείπει ἡμῶν.

ΤΑΔΕ ΑΡΙΣΤΑ. ἃ εἰπομεν δηλονότι.

ΤΟ ΑΥΤΙΚΑ ΔΕΙΝΟΝ. τὸ πρὸς ὀλίγον γινόμενον ἐκ τοῦ πολέμου.

ΑΠ' ΑΥΤΟΥ. τοῦ πολέμου.

ΔΙΑ ΠΛΕΙΟΝΟΣ. χρόνου.

ΚΑΘΕΣΤΗΚΥΙΑΝ. γεγούνηαν.

ΠΟΛΙΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. τὰς Ἀθήνας λέγει. τὸ δὲ ἐξῆς, πόλιν τύραννον παραστησάμεθα. πλεονάζει τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα, ἵνα μᾶλλον παραστή.

ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ ΟΜΟΙΩΣ. κατὰ πάντων.

ΔΙΑΝΟΕΙΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἄρχειν.

ΠΑΡΑΣΤΗΣΩΜΕΘΑ. δουλώσάμεθα.

¶ ρκε'. 125. ΓΝΩΜΗΝ. ἀπόφασιν.

ΨΗΦΟΝ ΕΠΗΓΑΓΟΝ. ψήφον, νῦν σκέψιν. δηλονότι, ὅτι τίσι δοκεῖ, καὶ τίσιν οὐ.

ΕΞΗΣ. κατὰ τάξιν.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΘΟΣ. τὸ πλῆθος τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι.

ΑΔΥΝΑΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον.

ΕΚΠΟΡΙΖΕΣΘΑΙ. ἐκ τινος πόρου λαμβάνειν.

ΜΕΛΛΗΣΙΝ. ἀναβολήν.

ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΙΣ. παρασκευαζομένοις.

¶ ρκς'. 126. ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ. ἐγκαλοῦντες.

ΤΟ ΑΓΟΣ ΕΛΑΤΝΕΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΥ. τοῖς τὸ ἄγος δέξαντας τῆς Θεοῦ, τῆς Ἀθηνᾶς.

ΚΥΛΩΝ ΗΝ. τὸ δῆγμα τὸ κατὰ τὸν Κύ-

λωνα δαυμάζει σφόδρα ὁ τεχνουργός, καὶ συμβουλεύει ἐπιμαλέστατα αὐτὸ ἐκμαθεῖν τοὺς νέους, ἵνα μιμησῶνται. Ὅτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφῆνειαν τινὲς δαυμάσαντες, εἶπον, ὅτι Λέων ἐγάλασεν ἐνταῦθα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. Ὅτι τὰ κατὰ Κύλωνα ἐπαράχθη σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης.

ΔΤΝΑΤΟΣ. πλούσιος.

ΧΡΩΜΕΝΩ ΔΕ ΤΩ ΚΥΛΩΝΙ. περὶ τυραννίδος δηλονότι, ὡς ἐκ τῆς ἀποκρίσεως δέκνεται τῆς Θεοῦ.

ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ. ταύτην γὰρ κατέλαβον οἱ τυραννίδος ἐρώντες.

ΤΑ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩΙ. τοῦτο προσέδηκεν, ἕπειδὴ ἔστιν Ὀλύμπια καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις.

ΕΠΙ ΤΥΡΑΝΝΙΔΙ. τυραννήσων.

ΕΙ ΔΕ ΕΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚῆΙ. ἐκ τούτου δηλοῦται σαφῶς, ὅτι περὶ τῆς τῶν Διασίων τὸ μαντεῖον ἔλεγε.

ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ. καὶ παρ' Ἀθηναίους.

ΔΙΑΣΙΑ. ἦν καὶ ἔλεγεν Ἰσοκρὸς ὁ θεὸς ἐορτήν.

ΕΝ ΗΙ ΠΑΝΔΗΜΕΙ. πανδημεῖ ἐορτάζουσι,

θύουσι δὲ πολλοί.

ΙΕΡΕΙΑ. πρῶτατα.

ΑΛΛΑ ΘΥΜΑΤΑ. τινὰ σέμματα εἰς ζώων μορφὰς τέτυπωμένα ἔθουον.

ΟΡΘΩΣ ΓΙΓΝΩΣΚΕΙΝ. ἀπλανῶς νοεῖν, τὸν χρησμὸν δηλονότι.

ΕΠΕΧΕΙΡΗΣΕ ΤΩΙ ΕΡΓΩΙ. τῇ τυραννίδι.

ΑΙΣΘΟΜΕΝΟΙ. αἰσθησιν τοῦ πρᾶγματος λαβόντες.

ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. κατ' αὐτῶν.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝ. αὐτεξουσίους οὔσι.

ΔΙΑΘΕΙΝΑΙ. οἰκονομηθῆναι.

ΗΙ ΑΝ ΑΡΙΣΤΑ, τὸ ᾗ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄν.

ΦΛΑΥΡΩΣ. ἀσθενῶς.

ΕΠΕΖΟΝΤΟ. ἐταλαιπώρουν.

ΚΑΘΙΖΟΥΣΙΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ. ἑαυτοὺς δηλονότι παρὰ τὸν βωμόν. τὸ δὲ καθίζουσι, ἀπὸ τοῦ καθίζω. καθέζονται δὲ, ἀπὸ τοῦ καθέζομαι.

ΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΠΙΓΕΤΡΑΜΜΕΝΟΙ. οἱ ἔχοντες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν τῆς φυλακῆς.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΕΜΝΩΝ ΘΕΩΝ. τῶν Ἐρινύων, κατὰ ἀντίφρασιν ἕως μετὰ τὸν Ὁρέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλησίον τοῦ Ἀρείου πάγου ἰδρύσαντο, ἵνα πολλὰς τιμὰς τύχωσιν.

ἮΛΑΣΕ ΔΕ ΚΑΙ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, οὗ μένεται Ἡρόδοτος. ἀμφίβολον, πότερον ἦλασε μετὰ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων, τουτέστι, καὶ τοὺς στασιάζοντας ἢ ἦλασε μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἐστασίαζον, ἵνα μὴ ὦσιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἀλιτήριοι. ὥσπερ ἀμεινον.

ΚΑΘΑΘΟΝ ΜΕΝΤΟΙ ΓΥΣΤΕΡΟΝ. οἱ φυγαδευθέντες.

¶ ρκζ'. 127. ΕΚΕΛΕΤΟΝ ΕΛΑΤΝΕΙΝ. μετὰ τὸν Κλεομένην.

ΠΡΟΣΕΧΟΜΕΝΟΝ. ἐνοχον ἔντα.

ΑΥΤΩΙ. τῷ ἄγει.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ. κατὰ τὸ γένος τὸ μητρῶον.

ΠΑΘΕΙΝ ΑΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΥΤΟ. τὸ ἐκβληθῆναι. συνέβαινε γὰρ αὐτῷ μὴ πιστευέσθαι στρατηγίαν τοιούτων ὄντι.

ΟΙΣΕΙΝ ΑΥΤΩ. τῷ Περικλεῖ.

ΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΟΥ ΞΥΜΦΟΡΑΝ. τὴν ἀπὸ περιεστάσεως δυστυχίαν, καὶ οὐκ ἐξ οἰκείας ἀβουλίας κακοπραγίαν. καὶ ἐν τῇ δημογορίᾳ, καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τῶνδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν ἀπήλλακται. ἦτοι κακίῶν. καὶ γὰρ αἱ τῆς φύσεως ἐλαττώσεις καὶ διαπτώσεις, κακίαι πάντως εἰσὶ. καὶ προῖον, ἐν τῇ δημογορίᾳ Περικλέους ξυμφορὰς τὰς ἀποτυχίας εἴρηκεν· ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνδρώπου. Ἄλλως, διὰ τὸ ἄγος, τούτεστι, διὰ τὸ μὴ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ὄντα ἐναγῆ.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. τῶν ὄντων κατὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

¶ ρηδ'. 128. ΤΟ ΑΠΟ ΤΑΙΝΑΡΟΥ ΑΓΟΣ. Ταίναρον, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς, ἰσὲν Ποσειδῶνος.

ΝΟΜΙΖΟΥΣΙΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΧΑΛΚΙΟΚΟΥ ΑΓΟΣ. Χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, ἢ ὅτι Χαλκιοῦν εἶχεν οἶκον, ἢ διὰ τὸ στερεῶν εἶναι, ἢ διὰ τὸ τοὺς Χαλκιοὺς τοὺς ἐξ Εὐβοίας φυγάδας αὐτὸν κτίσαι.

ΥΠ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Σπαρτιατῶν.

ΕΞΕΠΕΜΦΘΗ. εἰς ἀρχὴν τοῦ Ἑλλησποντοῦ.

ΙΔΙΑΙ ΔΕ ΑΥΤΟΣ. Πausanias.

ΕΡΜΙΟΝΙΔΑ. ἀπὸ Ἑρμιόνης πόλεως Λακωνικῆς.

ΤΩΙ ΔΕ ΕΡΩΓΩΙ, ΤΑ ΠΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΑ. βουλόμενος δηλονότι τὰ τοῦ βασιλέως πράγματα ποιεῖν. ἐμίδιξε γάρ.

ΑΠΟ ΤΟΥΔΕ ΠΡΩΤΩΝ. ἀπὸ τούτου τοῦ ἐπιφερομένου περὶ Βυζαντίου δηλονότι.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ. ἐνταῦθα τὰ περὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ παρουσίας διηγείται.

ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΕΣ ΤΙΝΕΣ. διαφορὰ προσήκοντος καὶ συγγενούς.

ΤΩΙ ΔΕ ΛΟΓΩΙ. τῇ φήμῃ.

ΑΥΤΩ. τῷ Πέρσῃ.

ΕΙ ΟΥΝ ΤΙ ΣΕ. ἀντὶ τοῦ σοί. Ἀττικῆ δὲ καὶ ἀρχαία ἡ φράσις, ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικῆν συντάξαι.

¶ ρηδ'. 129. Η ΓΡΑΦΗ ΕΔΗΛΟΥ. γραφή, ἡ ζωγραφία, καὶ ἡ καθηγορία, καὶ ἡ ἐπιγραμμάτων ἀπλῶς, ὡς νῦν.

ΕΠΙ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. ἐπὶ τὰ παραθαλάσσια.

ΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ. ὄντα δηλονότι.

ΑΥΤΩ. τῷ Ἀρταβάζῳ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΦΡΑΓΙΔΑ. ἡ σφραγὶς τοῦ Περσῶν βασιλέως εἶχε, κατὰ μὲν τινάς, τὴν βασιλέως εἰκόνα· κατὰ δὲ τινάς, τὴν Κύρου τοῦ πρώτου βασιλέως αὐτῶν κατὰ δὲ τινάς, τὸν Δαρείου ἴσσωον, δι' ὃν χρεμετίσαντα ἐβασίλευσεν.

ΑΠΟΔΙΞΑΙ. τῷ Πausanias.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΗ. κελύκη.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. λείψει ἡ ὑπέρ.

ΚΕΙΣΕΤΑΙ ΣΟΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ. διὰ παντός εὐεργέτης κληθήσῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ.

ΑΝΕΙΝΑΙ. βαθυμῆσαι.

¶ ρλ'. 130. ΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΜΕΓΑΛΩΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙ. ἦν οὖν, τιμώμενος τὰ μεγάλα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ΕΝ ΤΩΙ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙ ΤΡΩΠΩΙ. τῷ Λακωνικῷ.

ΕΔΟΥΡΥΦΟΡΟΥΤΗ. μετὰ δοράτων προέπεμπον. ταῦτα πάντα ἐν τῇ πρώτῃ παρουσίᾳ ἐπράχθη.

ΠΕΡΣΙΚΗΝ. τρυφλήν.

ΔΥΣΠΡΟΣΟΔΟΝ ΤΕ. δυσέντευκτον.

ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ. κατὰ πάντων.

¶ ρλδ'. 131. ΤΟ, ΤΕ ΠΡΩΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ τῷ πρώτῳ τε. Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ παρουσία δευτέρα.

ΕΚΠΟΛΙΟΡΚΗΘΕΙΣ. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς.

ΤΑΣ ΤΡΩΙΔΑΔΑΣ. εἰσὶ γὰρ καὶ Ἀττικαί.

ΙΔΡΥΘΕΙΣ. καθεσθεῖς.

ΠΡΑΣΣΕΝ ΤΕ. τὰ συμφέροντα ἑαυτοῦ.

ΕΞΗΓΕΛΛΕΤΟ. ἐμπνέετο.

ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ. τὴν ἀργίαν.

ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ. τὸ ἐπειδὴ περὶ τὸ ποιούμενος.

ΕΠΕΣΧΟΝ. ἑαυτοὺς δηλονότι.

ΣΚΥΤΑΛΗΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπιστολῆν Λακωνικῆν. ἦν δὲ ἡ σκυτάλη, ξύλον στρογγύλον ἐξεσμίον, ἐπίμικες, δύο δὲ ὑπερὰ Λακεδαιμονίους ὑπέχον σκυτάλαι· καὶ τὴν μὲν μίαν κατεῖχον οἱ Ἐφοροὶ τῶν Λακεδαιμονίων, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ἐκπεμπομένῳ τῶν στρατηγῶν παρεῖχον. καὶ ὅσποτε ἐβούλοντο ἐπιστεῖλαι τι αὐτῷ, φέροντες ἱμάντα λευκὸν, περιείλουν τὴν σκυτάλην, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος ἔγραφον, καὶ ἀνελίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῷ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐσώλουν, ἵνα μὴ μάθωσιν οἱ ἀποφέροντες τὰ ἐν τῷ ἱμάντι γεγραμμένα. ὁ δὲ στρατηγὸς, λαβὼν τὸν ἱμάντα, τῇ αὐτοῦ σκυτάλῃ περιείλιπτε, καὶ ἐρίνωσκε τὴν τῶν γραμμάτων περιοχίαν. εἰ δὲ τις εἴσῃσι, καὶ πῶς εἶχεν ὁ Πausanias τὴν σκυτάλην, λάθρα τῆς πόλεως ἐξελεθῶν; ῥητέον, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στρατηγίας εἶχε τὴν σκυτάλην.

ΜΗ ΛΕΗΠΕΣΘΑΙ. τὸν Πausanias δηλονότι.

ΑΥΤΩ. τῷ Πausanias.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΟΛΗΝ. τὴν κατηγορίαν. τὸν κίνδυνον, τὸ γεγονὸς ὑπ' αὐτοῦ παράβολον.

ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΔΡΑΣΑΙ ΤΟΥΤΟ. τὸ κακὸν δηλονότι. καὶ μὴ οὐκ ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἐπίτροπος.

ΕΠΕΙΤΑ ΔΙΑΠΡΑΣΑΜΕΝΟΣ. χρήμας δηλονότι· καὶ λόγους διαπραξάμενος, ἦτοι διακρουσάμενος τὴν κατηγορίαν.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν κατηγορημάτων.

¶ ρλδ'. 132. ΓΕΝΟΥΣ ΤΕ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΟΝΤΑ. Ἡρακλείδης γὰρ ἦν.

ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΡΟΝΤΙ. καιρῷ δηλονότι.

ΤΟΝ ΛΕΩΝΙΔΟΥ. οὗτος ὁ Λεωνίδης ὁ ἐν Θερμοπύλαις ἀριστοτέλης ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

ΑΝΕΨΙΟΣ ΩΝ. τοῦ Πλειστάρχου.

ΤΗΙ ΤΕ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΙ. διὰ τὸ μὴ στέργειν τοῖς Λακωνικοῖς νόμοις.

ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙ. τοῖς ἦδεσι τῶν Λακωνῶν.

ΕΞΕΔΕΔΙΗΤΗΤΟ. ἔξω τῶν Λακωνικῶν διητάτων νόμων.

ΕΠΙ ΤΟΝ ΤΡΙΠΟΔΑ. οὐκ ἐν ᾧ ἔμμαντεύετο ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἕτερον τινα, ὃν ἔλαβον οἱ Ῥωμαῖοι βασιλεῖς, καὶ μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἰσσοδρόμου τοῦ Βυζαντίου.

ΕΞΕΚΟΛΑΨΑΝ. ἐξορῶντες ἀπήλειψαν.

ΕΝ ΤΟΥΤῶΙ ΚΑΘΙΣΤΗΚΕΙ. ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Μηδισμοῦ. ἀπηλύχθη γὰρ μὴ ἐμμένειν τοῖς ἡδέσι τῶν Λακεδαιμονίων.

ΠΑΡΟΜΟΙΟΝ. τῷ Μηδισμῷ δηλονότι.

ΤΗΙ ΠΑΡΟΥΣΗΙ ΔΙΑΝΟΙΑΙ. λείπει ἢ ἐν.

ΚΑΙ ΗΝ ΔΕ ΟΥΤΩ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ. αὐτονομίαν.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝ ΕΥΓΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΤΑΙ. κατὰ τῆς Σωφίας. ἦγον τὸν Μηδισμὸν.

ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ. δῆλον ὅτι καὶ ἄλλας ἀπέστειλεν.

ΑΝΗΡ ΑΡΓΙΑΙΟΣ. τινὲς κύριον, τινὲς ἐθνικόν, ἀπὸ πόλεως Ὀράκης ὅσπερ ἄμενον.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΤΕ. τὸ παιδικά, ὄξυτόνωσ, οὐδέτερον πληθυντικόν. τοῦτο δὲ τινες ἐπὶ ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς δὲ ἐπὶ αἰσχροῦ λαμβάνουσι. παιδικά, ἀντὶ τοῦ ἐράμενος, ᾧ ἐθάρρει. τὸ γὰρ πιστότατος ὤν.

ΠΑΛΙΝ ΑΦΙΚΕΤΟ. ἐπαῖηλε.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ ὁμοίαν ποιησάμενος ὁ Ἀργίλιος.

Η ΚΑΙ ΕΚΙΝΟΣ. ἐκείνος ὁ Πausanias.

ΚΑΙ ΑΤΤΟΝ ΕΥΡΕΝ. ὠπαίνει ἔλεγεν, εὔρε τοῦτο ἀληθές, ὃ ὑπένοι γεγράφαι.

¶ ρλγ'. 133. ΑΠΟ ΠΑΡΑΣΚΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. ἀπὸ συνδήματος τοῦ Ἀργιλίου.

ΚΑΛΥΒΗΝ. σκηνήν.

ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΠΑΡΑΒΑΛΟΙΤΟ. ταῖς ἀγγελίας ταῖς ἄλλαις διαβάλλοι.

ΠΑΡΑΒΑΛΟΙΤΟ. παραβόλως κατηγοροῦσιν, ἢ ὑπόπτως διακακῶσιν.

ΠΡΟΤΙΜΗΘΕΙΗ ΔΕ. ἐν εἰρανεῖα τὸ προτιμηθεῖν λέλεκται.

ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ τοῖς πᾶσι.

¶ ρλδ'. 134. ΑΚΡΙΒΩΣ. ἀληθῶς.

ΕΠΟΙΟΥΝΤΟ. ἐμελλόν ποιήσειν. ποιῆσαι ἐβόλοντο.

ΛΕΓΕΤΑΙ Δ' ΑΥΤΟΝ. τὸν Pausanias.

ΕΦ' ΩΙ ΕΧΩΡΕΙ. οὗ χάριν.

ΑΛΛΟΥ ΔΕ. Ἐφόρου δηλονότι, ἀφανῶς νεύσαντος, ὅστις ἦν φίλος τῷ Pausanias.

ΧΩΡΗΣΑΙ ΔΡΟΜΩΙ. λέγεται τὸν Pausanias.

ΚΑΙ ΕΣ ΟΙΚΗΜΑ ΟΥ ΜΕΓΑ. φασὶ γὰρ, ὅτι, ἦνίκα ἔφεραξεν κατ' αὐτοῦ τὸ οἶκημα, ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλκιθέα πρώτη λίθον ἐπέθηκε. τοιαῦται γὰρ αἱ Λακωνικαὶ γυναῖκες. τεκμήριον δὲ τοῦτο τοῦ μισοτυραννίους εἶναι τοὺς Λάκωνας.

ΤΟΠΑΡΑΥΤΙΚΑ ΜΕΝ. ἦγον, κατὰ τὸ ἐνεστώσ.

ΥΣΤΕΡΗΣΑΝ. ἐβράδυναν.

ΕΝΔΟΝ ΟΝΤΑ ΤΗΡΗΣΑΝΤΕΣ. ἐξῆει γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν πολλάνους.

ΚΑΙ ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΕΙΣΩ. μινώσαντες, περιεῖξαντες.

ΑΠΩΙΚΟΔΟΜΗΣΑΝ. τειχίσαντες πὰς θύρας ἀπέφεραξαν.

ΕΞΕΠΟΛΙΟΡΚΗΣΑΝ ΛΙΜΩΙ. ἵνα δῆθεν μὴ

ἀσβεθῆσασιν. Ἐτέρω δὲ τρέψω ἡσέθησαν, ἐν ἱερῷ αὐτὴν πολιορκήσαντες.

ΕΜΕΛΙΣΑΝ. εἰς δύο ἔτεμον.

ΕΣ ΤΟΝ ΚΕΑΔΑΝ. ἐμβαλεῖν δηλονότι, τόπος ὁ Κεάδας ὄραρυγμένος ἐν Λακωνικῇ, ὅπου τοὺς κακοῦργους εἰάδασι βίωσιν.

ΠΑΗΣΙΟΝ ΠΟΥ. τοῦ Κεάδου.

Ο ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ. ὁ Ἀπόλλων.

ΤΟΝ ΤΕ ΤΑΦΟΝ. τὸ σῆμα.

ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΤΕΜΕΝΙΣΜΑΤΙ. ἐν τῷ προτυλαίῳ.

ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ. τουτέστι δύο Ἐφόρους ἀποθανεῖν ἀντ' αὐτοῦ. οἱ δὲ ἐσοφίσαντο τοὺς ἀνδριάντας. Ἄλλως, ἀνδ' ἐνὸς σώματος τοῦ Pausanias δύο στήλας τοῦ Pausanias ἀνέθηκαν.

¶ ρλε'. 135. ΤΟΥ ΔΕ ΜΗΔΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ. παρεκέασιν, διὰ τὸ ἀκήλυδα εἶναι ταῦτα τῷ κατὰ Pausanias. οὐδὲν γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ ἄγος συμβάλλεται.

ΕΤΥΧΕ ΓΑΡ ΩΣΤΡΑΚΙΣΜΕΝΟΣ. διὰ τὸ φρόνημα, ὃ εἶχεν Θεμιστοκλῆς περὶ τῆς Σαλαμῖνος, ἐξωστρακίσθη ὑπὸ Ἀθηναίων, ἵνα τὸ φρόνημα αὐτοῦ κατέλειπον.

ΟΙΣ ΕΙΡΗΤΟ. ἐνετέταλτο.

¶ ρλε'. 136. ΑΥΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ. ἐπειδὴ γὰρ οὐ συλεμάχησαν οἱ Κερκυραῖοι τῇ Ἑλλάδι κατὰ τοῦ βαρβάρου, ἀλλὰ ἐσοφίσαντο, ἐμελλον αὐτοὺς ἀνελεῖν εἰ πολεμήσαντες ὃ δὲ Θεμιστοκλῆς ἐκούσας, λέγων, ὅτι, εἰ τοῦτο γένηται, καὶ τὰς μὴ συμμαχησάσας πόλεις ἀνέλωμεν, μείζον πάθος ἔσται τῇ Ἑλλάδι ἥσπερ ὁ Πέρσης ἀυτῆς κυριεύσας ἐσπεξήλασε. καὶ διὰ τοῦτο ἦν εὐεργέτης αὐτοῖς.

ΑΠΕΧΘΕΣΘΑΙ. ἐχθροὺς γενέσθαι.

ΔΙΑΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἄγεται.

ΕΣ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΤΙΚΡΥ. τὴν Θεσπεριανίδα.

ΚΑΤΑ ΠΥΣΤΙΝ. φήμην.

ΟΥ ΦΙΛΟΝ. σπένψαντος γὰρ ποτε Ἀδμήτου Ἀθήνας περὶ συμμαχίας αἰτήσεως, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέπεισε τὴν πόλιν μὴ δοῦναι αὐτῷ βοήθειαν· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν αὐτῷ φίλος.

ΚΑΤΑΛΥΣΑΙ. καταλύσαι μὲν, κυρίας ἐπὶ τῶν ὀχυρμένων ἐπὶ ἄρματος· κατὰγειν δὲ, ἐπὶ νεώς.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ. ἐνθα τὸ πῦρ ἀνάπτεται εἰς τιμὴν θεοῦ τινος.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΞΙΟΙ. οὐκ ἀξίον νομίζει εἶναι τοῦ Ἀδμήτου.

ΕΙΤΙ ΑΡ' ΑΥΤΟΣ. ὁ Θεμιστοκλῆς.

ΑΥΤῶΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΕΟΜΕΝΩΙ. αὐτῷ τῷ Ἀδμήτῳ.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΝ ΤΙ' ΕΚΙΝΟΥ. ἢ' ἐκείνου τοῦ Ἀδμήτου, τὸ δὲ ἐξῆς ὑπὸ πολλῶν ἐκείνου ἀσθενεστέρου. πᾶς γὰρ ὁ τυχὼν τὸν δυστυχοῦντα δύναται τιμωρεῖσθαι.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΑΥΤΟΣ. ὁ Θεμιστοκλῆς.

ΕΚΙΝΩΙ. τῷ Ἀδμήτῳ.

ΧΡΕΙΑΣ ΤΙΝΟΣ. χρείας τινὸς ἐξωθεν, καὶ οὐχὶ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

ΕΚΙΝΟΝ Δ' ΑΝ. τὸν Ἀδμήτου.

ΑΥΤΟΝ, ΕΙΠΩΝ. τὸν Θεμιστοκλῆα.

ΚΑΙ ΕΦ' ΩΙ. οὗ ἕνεκα.

ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐκ ἀξιοῖ.
ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΕΧΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΑΘΕΖΕΤΟ.

αὐτῶ τῷ σχήματι.

¶ ρλς'. 137. ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΕΙΠΟΥΣΙΝ.
ἀπὸ τοῦ ἀπειλήσαντι.

ΕΣ ΠΥΔΑΝΑΝ. ἕως τῆς Πύδαρος.

ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. πόλιν δηλονότι, τοῦ
φιλέλληνος.

ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΑΙ—ΕΣ ΤΟ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. ἄλλο δυστύχημα τοῦ Θε-
μιστοκλέους.

ΝΑΕΩΝ. διὰ τὴν ἀποστασίαν αὐτῆς.

ΚΑΙ ΔΙ' Α ΦΕΥΓΕΙ. ὅτι καὶ αὐτὸν φησὶ συν-
ειδότα ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγειν τὸν Θεμιστοκλέα.

ΑΠΟΜΗΝΗΣΕΘΑΙ. ἀποδοῦναι μνησθέντα.

ΚΑΙ ΑΠΟΣΑΛΕΥΣΑΣ. ἀποφυγῶν ἐκ τοῦ
λιμένος, καὶ σάλω ὁμιλήσας· τούτεστι, τῷ ἀλι-
μένῳ τόσῳ, ἔνθα σάλος γίνεταί.

ΟΤΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΗΚΩ ΠΑΡΑ ΣΕ. λεί-
πει ἐν τοῖς τοιούτοις ἢ ἂν μετοχή. ἢ ἦ, Θε-
μιστοκλῆς ἂν. καὶ, ἦκα Διὸς παῖς ἂν.

ΠΛΕΙΩ ΑΓΑΘΑ. εἰργασμαὶ δηλονότι.

ΑΝ ΤΩΙ ΑΣΦΑΛΕΙ ΜΕΝ. τὰ πράγματα
ἦσαν δηλονότι.

ΕΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΙ. τὰ πράγματα ἦσαν.

Η ΑΠΟΚΟΜΙΔΗ. ἡ ὑποστροφή.

ΚΑΙ ΜΟΙ ΕΥΤΕΡΓΕΙΑ. ἀντίχαρις.

ΤΗΝ ΤΩΝ ΓΕΦΥΡΩΝ—ΟΥ ΔΙΑΔΥΣΙΝ.
ταῦτα κείτ'αι παρ' Ἡρόδοτον ἀκολούθως, ὡς
ἐπαράχθη.

ΔΙ' ΑΥΤΩΝ. τὸν Πέργην.

¶ ρλδ'. 138. ΕΘΑΥΜΑΣΕΤΕ. ὅτι εἶπεν ἐπει-
δὴ ἰσχυσε μηχανῆ τιμι σώσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ.

ΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ. τὴν γῶσιν.

Ο Δ' ΕΝ ΤΩΙ ΧΡΟΝΩΙ. ἐσκόπει γὰρ, εἰώως
αὐτὸν ἐν τῷ μεταξὺ ἀνακαλέσονται οἱ Ἀθηναῖοι.

ΟΝ ΕΠΕΣΧΕΝ. ἑαυτὸν δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΩ-
ΡΑΣ. τῶν ἐθῶν.

ΠΑΡ' ΑΥΤΩΙ. τῷ Πέργῃ.

ΚΑΙ ΟΣΟΣ ΟΥΔΕΙΣ ΗΩ ΕΛΛΗΝΩΝ. ἴστι-
αῖος, καὶ ἰππίας, καὶ Δημάρατος, καὶ ἄλλοι.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ. ἔθους δηλονότι.

ΥΠΕΤΙΘΕΙ ΑΥΤΩΙ. ὑπέβαλλε τῷ Πέργῃ.

ΛΙΔΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ διδοῦναι.

ΗΝ Ἰ'ΑΡ Ο ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ἐγκώμιον Θε-
μιστοκλέους. Τοὺς μακροὺς ἐπαίνους ἐν τούτοις
ἀνέτρεψας, Θεουκιδίδη, ἀφρονος ἔργον ἀνδρὸς δε-
δρακέναι δεῖξας. Εἰ γὰρ τὸ μέλλον, ὡς ἔφησ,
πρόεβλεπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, πῶς, ἀ μὴ ἦν δυνα-
τὸς τελεῖσαι, ὑπέσχετο, μὴ προγνοῦς, ὡς ἡ τῶν
Ἑλλήνων ἰσχυρὴ ἀκαταγάνιστος ἦν ἐκ τῶν σπα-
λαβόντων.

ΦΥΣΕΩΣ ΙΣΧΥΝ. τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων,
ὅσον δύναται.

ΤΙ ΕΣ ΑΥΤΟ ΜΑΛΛΟΝ. εἰς τὴν ἰσχύιν τῆς
φύσεως.

ΘΑΥΜΑΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ, θαυμασθῆναι.

ΞΥΝΕΣΕΙ. ἀνευ μαθήσεως τὴν ξύνεσιν.

ΟΙΚΕΙΑΙ. φυσικῆ.

ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΠΡΟΜΑΘΩΝ. οὔτε ἀπὸ προμα-
θήσεως ἀγαγάν τι ἐς αὐτήν. ἥτοι τὴν ἰσχύιν τῆς
φύσεως.

ΤΩΝ ΤΕ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ. τῶν παραπαισ-
τόντων.

ΓΝΩΜΩΝ. κριτῆς.

ΕΠΠΛΕΙΣΤΟΝ. καλῶς τὸ ἐπιπλεῖστον.
θεοῦ γὰρ μόνου οὐ πάντα εἰδέναι.

ΟΙΟΣ ΤΕ. ἦν δηλονότι.

ΩΝ Δ' ΑΠΕΙΡΟΣ. ἂν δ' ἄπειρος εἴη, οὐκ
ἀπῆλλαντο κρῖναι ἱκανῶς. οἶον, καὶ ἐν τούτοις
τοῖς ἀγνώστοις οὐ δημάραται τῆς κρίσεως. ὡς
ἐδήλωσε καὶ ἐπὶ τῶν γεῶν τῆς κτίσεως, καὶ ἐπὶ
τῆς Σαλαμῖνος, καὶ ἄλλαχού.

ΤΟ, ΤΕ ΑΜΕΙΝΟΝ, Η ΧΕΙΡΟΝ. τὸ συνιοῖσιν,
ἢ τὸ βλαπτικῶν.

ΜΑΛΙΣΤΑ. τῶν ἄλλων δηλονότι.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΕΙΝ. ἐτόίμας λέγειν.

ΦΑΡΜΑΚΑΙ ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ ΑΥΤΩΝ. αἷμα
γὰρ ταύρου πιὼν ἀπέθανεν.

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ. δύο γὰρ εἰσι Μαγνησίαι,
Θεσσαλῆ, καὶ Ἀσiana.

ΜΥΟΥΝΤΑ ΔΕ. πόλις Καρίας ὁ Μυοῦς.

ΤΑ ΜΕΝ ΚΑΤΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑΝ. ὡς περ σχετι-
λιάζων καὶ ἀνομιάζων ταῦτά φησιν ὁ συγ-
γραφεύς.

¶ ρλς'. 139. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΑΓΩΝ ΤΗΣ
ΕΛΑΣΣΕΩΣ. καὶ ἄλλας γὰρ ἐποίησαντο, ἀπε-
λάσαι τοὺς ἐνέα Ἀρχοντας.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ὁ ἔγραψε Περικλῆς.

ΤΟΙΣ ΑΙΜΕΣΙΝ. οὐ μόνον τοῦ Πειραιῶς, ἀλλὰ
παντὸς λιμένος ἂν ἔρχον οἱ Ἀθηναῖοι.

Τ' ΑΛΛΑ ΤΗΝΚΟΥΟΝ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ἐγκαλοῦντες.

ΕΠ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ. περιττὴ ἢ ἐπὶ πρῶθεσις.

ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ. τὴν γῆν λέγει τὴν
μεταξὺ Μεγαρῶν καὶ Ἀττικῆς, ἣν τινα ἀνέθεσαν
ταῖς Ἑλευσίνιοις θεαῖς, τὴν αὐτὴν δὲ λέγει καὶ
ἀόριστον. ἀόριστος δὲ ἐστὶν ἢ μὴ ἔχουσα ὄρους,
μηδὲ σπειρομένη. ἢ γὰρ σπειρομένη ὄρους ἔχει,
ἄτε οὔσα μεμερισμένη, ἕως ἐστὶν ἐκάστω τὸ
δικαίον τῆς διακερατῆσεως.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΟΡΙΣΤΟΥ. τῆς πολλῆς.

ΚΑΙ ΑΝΔΡΑΠΟΔΩΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ. ὡς ὅτι
δούλους τοὺς ἀποφύγοντας ἐδέχοντο.

ΚΑΙ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΑΛΛΟ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ. οἶον,
περὶ τῆς Ποτιδαίας, καὶ τῶν ἄλλων.

ΓΝΩΜΑΣ. βουλῆς.

ΑΠΑΞ. παντελῶς.

ΩΣ ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ.

τὸ ψήφισμα φησὶν οὐ τὸ Μεγαρέων, ἀλλὰ τὸ
μὴ εἶναι αὐτομόρους τοὺς Ἕλληνας.

ΚΑΘΕΛΕΙΝ. τὸν ἀόλεμον.

¶ ρμ'. 140. ΟΥ ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΟΡΓΗΙ.
ὄργῃ, διανοίᾳ, τρέσῳ, σκωπῳ.

ΠΡΟΣ ΔΕ ΤΑΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ. πρὸς τὰ
συμβαίνοντα.

ΤΡΕΠΟΜΕΝΟΥΣ. μεταβαλλομένους.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΠΕΘΟΜΕΝΟΥΣ. περιττὴ
ἢ ἀνά. τούτεστι, πεθομένους.

ΤΟΙΣ ΚΟΙΝΗΙ ΔΟΞΑΣΙ. κοινῇ δόξασι βοη-
θεῖν, καὶ μὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπολιγωρεῖν τὸν
πόλεμον, μηδὲ τὸν συμβουλευόμενα αἰτίαςσθαι.

Η ΜΗΔΕ ΚΑΤΟΡΘΟΥΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ
μηδὲ κατορθούντων. ἀντίπρωσις γὰρ ἐστὶ.

ΤΑΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ. τὰς ἀσποδῶσις.

ΑΜΑΘΩΣ. ἐσφαλμένως.
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΕ. ὅτε ἐκάλυον τὸ τεῖχος γέ-
νέσθαι.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ. ὑπεσχημένον ὄντος τοῦ πράγ-
ματος ἐν ταῖς σπανδαῖς ταῖς τριακοντούτεσι.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ. τῶν ὑποθέσεων. ἐξ ἧν διάφορα
φρονούμεν.

ΔΕΧΟΝΤΑΙ. λύειν τὰ διάφορα ταῖς δίκαις.

Ἡ ΛΟΓΙΟΙΣ. διαδικασίαις.

ΚΑΘΑΙΡΕΙΝ. ἀκυροῦν.

ΠΡΟ΄ΥΧΟΝΤΑΙ. προβάλλονται.

ΑΙΤΙΑΝ ΥΠΟΔΙΠΗΣΘΕ. ἀντὶ τοῦ, αἰτιά-
σθε.

ΤΗΝ — ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. εἴτε φο-
βούμεθα τοὺς Λακεδαιμονίους, εἴτε καὶ μὴ.

ΤΟΥΤΟ. τὸ καθελθὲν τὸ Μεγαρέων πινά-
κιον.

ΟΙΣ ΕΙ ΕΥΓΧΩΡΗΣΕΤΕ. τοῖς Λακεδαιμο-
νίοις.

ΑΠΙΣΧΥΡΗΣΑΜΕΝΟΙ ΔΕ. ἰσχυρῶς ἀπαγο-
ρεύσαντες.

ΠΡΟΣΦΕΡ. ὁμιλεῖν.

¶ ρμδ'. 141. ΥΠΑΚΟΥΕΙΝ. πάντοτε,
ὅσάκις ἂν κελευώμεθα.

ΠΡΙΝ ΤΙ ΒΛΑΒΗΝΑΙ. ἐκ τῆς φύσεως τοῦ
πράγματος.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΜΕΓΑΛΗ. κατὰ κοινῷ τὸ διανοή-
σθε.

ΜΗΔΕ ΕΥΝ ΦΟΒΩΙ. ἐὰν γὰρ ὑπακούσωμεν
αὐτοῖς, φησὶν, ἐν τούτῳ, λοιπὸν καὶ περὶ τῶν
ἄλλων δεδιώκαμεν.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ. κέλευσις. πρόσταξις. τὸ δι-
καιῶν διὰ μικρὰν πρόφασιν μὴ δέχεσθαι πώ-
λεμον.

ΟΥΚ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ ΕΒΟΜΕΝ. οὐκ ἀσθε-
νεστέρας διακείσμεθα.

ΑΥΤΟΥΤΩΝ ΤΕ ΓΑΡ ΕΙΣΙ. δι' ἑαυτῶν τὴν
γῆν ἐργαζόμενοι, σπάνει δούλων.

ΑΠΕΙΡΟΙ. ἀδίδακτοι.

ΥΠΟ ΠΕΝΙΑΣ. τῶν πώλεων δηλονότι.

ΟΥΤΕ ΝΑΥΣ ΠΛΗΡΟΥΤΕΣ. ἀνδρῶν δηλο-
νότι.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΔΑΠΑΝΟΥΝΤΕΣ. ἐξ ἧν
ἔχουσιν.

ΕΙΡΓΟΜΕΝΟΙ. θαλασσοκράτορες γὰρ οἱ Ἄθη-
ναῖοι.

ΑΙ ΒΙΑΙΟΙ ΕΣΦΟΡΑΙ. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι,
ἀτε πέντετες, βιαίως εἰσέφερον.

ΑΝΕΧΟΥΣΙ. βαστάζουσιν, αὐξάνουσι.

ΤΟ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ. ὡς σώσαντες αὐτὰ
ἐκ τῶν πολέμων. δεῖ δὲ ὑποστίζειν εἰς τὸ μὲν.

ΠΙΣΤΟΝ. βέβαιον.

ΤΟ ΔΕ. τὸ τῶν χρημάτων οὐκ ἔστι, φησὶ,
βέβαιον, ὅπως μὴ δαπανηθῶσι.

ΜΗ ΟΥ ΠΡΟΑΝΑΛΩΣΕΙΝ. σημειῶσαι, μὴ
προαναλώσειν τὰ χρήματα πρὸ τοῦ πολέμου, τὸ
βέβαιον οὐκ ἔχουσιν. οἱ δ' αὐτοῦργοι τοῦ πολέ-
μου, τὸ πιστὸν ἔχουσιν, ὅτι περιγενήσονται,
διότι τοῖς κινδύνῳ ὑπομένειν ἐμελέτησαν.

ΠΟΛΕΜΕΙΝ ΔΕ. καθὸ μόνους τοῖς σώμασι
θαρρῶσιν· οἱ δὲ Ἄθηναῖοι πρὸς τοῖς σώμασι,
καὶ τοῖς χρήμασι θαρρῶσιν.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΣΚΕΤΗΝ. ἀνδρόπλισιν.

ΜΗΤΕ ΒΟΤΑΛΕΥΤΗΡΙΩΙ ΕΝΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙ.

αὐτόνομοι γὰρ πάντες.

ΚΑΙ ΟΥΧ ΟΜΟΦΥΛΟΙ. οἱ μὲν γὰρ, Δωριεῖς·
οἱ δὲ, Βωιωτοί.

ΤΑ ΟΙΚΕΙΑ ΦΘΕΙΡΑΙ. ἐκ τοῦ πολεμῆν τῇ
ἀπουσίᾳ.

ΧΡΟΝΙΟΙ. διὰ χρόνου πολλοῦ.

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΜΕΝ ΜΟΡΙΩΙ. μολὴν ἡμέρας
βουλευόμενοι. ἴστέον, ὅτι τὴν τῆς δημοκρατίας
διαβολὴν πᾶσαν ἐνταῦθα ἔθηκε.

ΟΙΕΤΑΙ ΒΛΑΨΕΙΝ. τὰ κοινὰ δηλονότι.

¶ ρμδ'. 142. ΚΩΛΥΣΟΝΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ
καλυθῆσονται.

ΣΧΟΛΗΙ. βραδείας.

ΔΙΑΜΕΛΛΩΣΙ. βραδύνουσιν.

ΟΥ ΜΕΝΕΤΟΙ. οὐ μένουσι, φησὶν, ἀλλ' εἰσὶν
ὄξεις.

ΟΥΔ' Ἡ ΕΠΙΤΕΙΧΙΣΙΣ. ἐπιτείχισις ἔστι, τὸ
πόλιν τινα ἐτέραν πλησίον ἄλλης τείχισαι, διὰ
τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαινεσθαι τὴν γῆν.

ΤΗΝ ΜΕΝ ΓΑΡ. τὴν ἐπιτείχισιν.

ΚΑΙ ΟΥΧ ΗΣΣΟΝ ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΗΜΩΝ. δυνα-
τῶν ὄντων ἡμῶν ἀνταπειτείχισται ἐκείνοις.

ΚΑΤΑΔΡΟΜΑΙΣ. ἐφόδοις.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΜΟΛΙΑΙΣ. δεχόμενοι τοὺς αὐτο-
μόλους δούλους.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΗΔΙΚΩΝ. ἀλλὰ δηλονότι καὶ
πρὸ τῶν Μηδικῶν.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΣΙ ΜΗ ΜΕΛΕΤΩΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ,
ἐν τῷ μὴ μελετᾶν.

ΤΕΧΝΗΣ ΕΣΤΙΝ. ἐπιτηδευμα, ἢ πρᾶγμα.
ΕΚΕΙΝΩΙ. τῷ ναυτικῷ.

¶ ρμγ'. 143. ΜΙΣΘΩΙ ΜΕΙΖΟΝΙ. τοῦτο
φησὶν, ὅτι οὐ δεῖν, εἰ Λακεδαιμόνιοι μισθῷ
μείζονι ἀπὸ τῶν Ὀλυμπιάσιον ἢ Δελφοῖς χρημά-
των πειρῶντο ὑποκλέπτειν τοὺς ἡμετέρους συμ-
μάχους. τοῖναντίον γὰρ ἂν ᾖ δεῖν, εἰ πρὸς
ἄλλους μετὰ τῶν ἡμετέρων μετοίκων ἐσθάλ-
λον, μὴ ὄντων ἡμῶν ἀντιπάλαν. βούλεται δὲ
διὰ τούτων δεῖξαι, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μεθ'
ἡμῶν μὲν ἢ μετὰ τῶν ἡμετέρων συμμάχων
ἰσχυροὶ εἰσι, καὶ δεῖν ἐνθα εἰσβάλλοιεν· μόνου
δὲ αὐτοῦ μετὰ τῶν ἰδίων συμμάχων, ἀδύνατοι,
μήτε ναυτικῶν ἔχοντες, μήτε πολέμων ἐμ-
πειρίαν. νῦν δὲ τοῦτο ἡμῶν ὄντων, ἦγουν ἀντι-
πάλαν, οἷον κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ
τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν, ὡς δὲ καὶ πολεμικὴν, οὐ
δεῖν, εἰ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἡμῶν ἦκοιεν.

ΜΗ ΟΝΤΩΝ ΜΕΝ ΗΜΩΝ. τῶν Λακεδαιμο-
νίων μὴ ὄντων.

ΔΕΙΝΟΝ ΑΝ ΗΝ. εἰ ᾖν αὐτοῖς, φησὶ, κατ'
ἄλλαν ὁ πόλεμος, μὴ καθ' ἡμῶν, οἱ καὶ πολί-
τας ἔχομεν κυβερνήτας, δεῖν ἂν ᾖν ἐκείνοις τὸ
τοῖς Λακεδαιμονίοις λαθεῖν τοὺς ἡμετέρους συμ-
μάχους· νῦν δὲ, καθ' ἡμῶν ὅτος αὐτοῖς τοῦ
πολέμου, οὐκ ἔστιν ἡμῶν τοῦτο δεῖν. τὸ δὲ,
εἰσβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων, περὶ Λα-
κεδαιμονίων λέγει, ὅτι ἐμελλον δεῖν οἶναι ἐκείνοις,
εἰσβάντες κατ' αὐτῶν, μετὰ τῶν ἡμετέρων μετ-
οίκων, οὓς ὑποκλέπτουσιν ἐξ ἡμῶν. ἄλλοι δὲ
ὅτω φασὶν, ὅτι δεῖν ἡμῶν ἐμελλον εἶναι τοῦτο,
ὑποκλέπτειν τοὺς παρ' ἡμῶν ξένους τῶν ναυτῶν,
εἰ μὴ ἱκανοὶ ἦμεν ἡμεῖς καὶ οἱ μέτοικοι· ἐλθεῖν

κατ' αὐτῶν, καὶ ἐκτὸς τῶν ξένων. ὦν δὲ οὐκ ἔστιν ἡμῖν τοῦτο δεῖνόν, ἔσπειδ' ἰκανοὶ ἔσμεν καὶ χαρὸς τῶν ξένων ἐλθεῖν κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν μετόικων ἡμῶν. τούτῃστιν, ἴωνων.

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΕ. τὸ ἀντιπάλου ἡμῶς αὐτοὺς μετὰ τῶν μετόικων εἶναι αὐτοῖς.

ΟΥΔΕΙΣ ΑΝ ΔΕΞΑΙΤΟ. οὐδεὶς ἂν, φησί, θελήσειε ξένος, τὴν πατρίδα φεῦγειν, καὶ μετὰ τῶν ἀσθενεστέρων, τούτῃστι Λακεδαιμονίων, ἀγωνίζεσθαι διὰ μισθὸν ὀλιγήμερον. τὸ δὲ τὴν πατρίδα φεῦγειν, δηλοῖ, ὅτι σύμμαχοι καὶ ὑπήκοοι εἰσιν αὐτῶν, καὶ δῆλον, ὅτι, ἐὰν τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ μείζονα μισθὸν προσχρηστώσι, διωχθήσονται ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἕκαστος βιαζομέναν πολιτροκούμενον ὑπὸ Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ναυτῶν.

ΤΗΝ ΤΕ ΕΑΥΤΟΥ ΦΕΥΓΕΙΝ. κατοικίαν.

ΤΗΣ ΗΣΣΟΝΟΣ. ἥσσοτες γὰρ τὰ θαλάττια οἱ Λάκωνες.

ΚΑΙ ΟΥΚΕΤΙ ΕΚ ΤΟΥ ΟΜΟΙΟΥ ΕΣΤΑΙ. πλεόν, φησί, βλαβήσονται, μέρους τῆς Πελοποννήσου διαθέντος, ἥπερ ὅλη ἡ Ἀττικὴ. κατὰ πολὺ γὰρ μείζων ἡ Πελοπόννησος.

ΤΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΚΡΑΤΟΣ. ὅπερ ἔχουσαν δηλονότι.

ΕΙ ΓΑΡ ΗΜΕΝ ΝΗΣΙΩΤΑΙ. δηλονότι ἡμεῖς. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ναῦς, χρὴ οὖν ἠρησασθαι ἡμῶς νησιώτας, καὶ ὡς νῆσον τὴν πόλιν οἰκεῖν, τῶν ἀγρῶν μὴ φρονιζέμεντας.

ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ. τὰς ἐν τοῖς προαστείαις.

ΚΡΑΤΗΣΑΝΤΕΣ ΤΕ ΓΑΡ ΑΥΘΙΣ. εἰς τὸ μέλλον.

ΗΣΥΧΑΣΟΥΣΙΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΤΗΝ ΤΕ ΟΛΟΦΥΡΕΙΝ. χρὴ δηλονότι, τὸν θρήνον, τὴν λύπην.

ΑΛΛΑ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ. τῶν ἀνδρῶν.

ΟΥ ΓΑΡ ΤΑΔΕ. τὰ κτήματα.

ΟΥΧ ΥΠΑΚΟΥΣΕΣΘΕ. οὐχ ὑπειθέτε.

¶ ρμδ'. 144. ΠΟΛΛΑ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑ.

ἀνίττεται Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, ἧς ἐπεθύμουν κρατῆσαι.

ΔΙΑΝΟΙΑΣ. ἐπιβουλάς.

ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΑ ΜΕΝ. τὰ περὶ Σικελίαν, ἢν καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. ἀδύνατον αὐτοῖς ἀντέθηκεν, ὅπερ ἐκεῖνοι ποιεῖν οὐκ ἠέσχοντο.

ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΕΚΕΙΝΟ. τὸ περὶ Μεγαρέων φήφισμα.

ΤΟΔΕ. τὸ ζηνπλατεῖν.

ΤΟΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ. οἶμαι τὸ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθέντος τῷ κειμένῳ, ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ σφίσι, ἔξωθέν τινι ἔπιτεθεῖσα.

ΟΤΙ ΑΝΑΓΚΗ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. ἡμῶς δηλονότι. ΕΚ ΤΕ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ. κατὰ κοινὸν τὸ εἶδέναι χρῆ.

ΥΠΟΣΤΑΝΤΕΣ ΜΗΔΟΥΣ. δεξάμενοι.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΠΟ ΤΟΣΩΝΔΕ. οὐκ ἀπὸ τοσαύτης παρασκευῆς, ἀλλὰ ἐλάσσονος.

ΓΝΩΜΗ ΤΕ ΠΛΕΙΟΝΙ, Η ΤΕΧΝΗ. συνέσει, φρονήσει. ἐπιπλέον ἐνταῦθα τῶν ἄλλων ἡ Γοργίσιος ἐλήφθη σαρίσσις. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις, διὰ τὴν ταχέειαν πλοήν τοῦ ὀνόματος.

ΩΝ ΟΥ ΧΡΗ ΑΠΕΠΣΕΘΑΙ. τῶν πατέρων.

ΕΠΙΓΙΓΝΟΜΕΝΟΙΣ. παῖσιν ἡμῶν δηλονότι.

¶ ρμέ. 145. ΤΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΓΝΩΜΗ. βουλή.

ΕΦΡΑΣΕ. ἠρμήνευσε.

ΕΠΙ ΪΣΗ. ΚΑΙ ΟΜΟΙΑ. ἐξ ἰσοτιμίας, καὶ οὐχὶ κελευόμενοι.

ΚΑΙ Οἱ ΜΕΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ ρμς'. 146. ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ. ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς.

ΑΚΗΡΥΚΤΩΣ ΜΕΝ. ἄνευ κηρυκείου, ὡς παρὸς φίλους δῆθεν. εἰ γὰρ πρὸς ἐχθροὺς ἀπίοντες, ἀσφαλείας ἕνεκεν, ὁσάκις ἠβούλοντο, μετὰ κηρυκείου ἀπήεσαν, οὗς ἀνόσιον ἠγούοντο καὶ ἀσεβῆς κακουργεῖν.

B. α'. 1.—β'. 2.

¶ α'. 1. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἀπὸ τῆσδε τῆς αἰτίας.

ΕΝ ΩΙ. πολέμῳ. ἐν ᾧ, ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ.

ΕΠΕΜΗΝΥΝΤΟ. ἐπιμειζίαν εἶχον.

ΑΚΗΡΥΚΤΕΙ. ἄνευ κηρυκείας, ὡς ἐχθροὶ, ἄνευ κηρυκείου μάλλον, καὶ σαρκωταγγέλεισσεως.

ΠΑΡ' ΑΛΛΗΛΟΥΣ. παρ' ἀλλήλους ἐρχόμενοι.

ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΕΣ ΤΕ. ἀρχὴν τοῦ πολέμου ποιεῖσσαντες.

¶ β'. 2. ΤΕΣΣΑΡΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΚΑΙ ΔΕΚΑ. τοῦτο πρὸς τὸ, ἀρχεται δὲ ὁ πόλεμος, τὰ γὰρ ἄλλα, διὰ μέσου.

ΕΤΒΟΙΑΣ ΑΛΩΣΙΝ. ἦν ἐν τῇ πρώτῃ λέγει.

ΕΠΙ ΧΡΥΣΙΔΟΣ. ἡ Χρυσίς ἱερεία ἦν ἐν Ἀργεῖ. ἠρῖθμον δὲ τοὺς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν.

ΕΤΙ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ. τούτῃστι, δέκα μῆνας. κατ' ἐνιαυτὸν γὰρ ἠλλάσσοντο.

ΒΟΙΩΤΑΡΧΟΥΝΤΕΣ. οἱ τῶν Βοιωτῶν ἀρχοντες. ἦσαν γὰρ οἱ πάντες ἑνδεκα.

ΙΔΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ δυνατοὶ γενέσθαι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΑΙ. ἵνα μὴ δημοκρατῆται.

ΘΕΜΕΝΟΙ ΔΕ. ἀντὶ τοῦ, περιθήμενοι ἑαυτοῖς. Ὀμπρος, Σάκε' ὁμοῖον ἔδεικτο. ἀνήκον γὰρ τὸ, μεταξὺ πολεμίων ὄντας, μὴ περιεῖσθαι τὰ ὄπλα. τοῦτο δὲ εἶπεν ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ τυχὸν ἐβάσταζον αὐτὰ, ὡς δ' εἰς τοὺς πολεμίους ἦλθον, ἐνεδύσαντο.

ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΕΠΑΓΟΜΕΝΟΙΣ. τοῖς προδοταῖς.

ΕΡΓΟΥ ΕΧΕΣΘΑΙ. φόνου δηλονότι.

ΓΝΩΜΗΝ ΔΕ ΕΠΟΙΟΥΝΤΟ. βουλήν.

ΕΠΙΘΑΔΙΟΙΣ. παρὸς φίλιαν.

ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΓΑΓΕΙΝ. δηλονότι τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ. ἔξῃ δηλονότι.

ΞΥΜΜΑΧΕΙΝ. τοῖς Ἑθθαίοις.

ΤΙΘΕΣΘΑΙ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΟΠΛΑ.

ἀντὶ τοῦ, σὺν αὐτοῖς ὀπλιζέσθαι.

ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἑθθαίοις.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΙΝ. προσεύσειν.

¶ γ'. 3. ΕΞΑΠΙΝΑΙΩΣ. ἀπροσδοκήτως.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΔΕΞΑΜΕΝΟΙ. παρὰ τῶν Ἑθθαίων.

ΟΥΔΕΝ ΕΝΕΩΤΕΡΙΖΟΝ. οἱ Ἑθθαῖοι δηλονότι.

ΠΡΑΣΣΟΝΤΕΣ ΔΕ ΠΩΣ ΤΑΥΤΑ. πως, κατὰ τινα τρόπον· συντακτέον δὲ οὕτω, πρᾶσσοντες δὲ κατενόησαν πως.

ΕΠΙΘΕΜΕΝΟΙ. μετὰ βάρους ἐπελθόντες τοῖς Ἑθθαίοις.

ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙ. Ἀττικὴ ἢ φράσις.

ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ. τοὺς μεταξὺ τῶν οἰκούντων.

ΙΝ' ΑΝΤΙ ΤΕΙΧΟΥΣ ΗΙ. ἵνα μὴ ἐν ταῖς οἰκίαις μόνον ξυλλέγωσι.

ΜΗ ΚΑΤΑ ΦΩΣ. ἐν τῷ φωτὶ.

ΚΑΙ ΣΦΙΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΟΥ ΠΙΝΩΝΤΑΙ. ἰσοπαλῆς ἢ μάχη γένηται.

ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟΙ ΟΝΤΕΣ. φοβερώτεροι, οἱ Ἑθθαῖοι. σφετέρως δὲ τῆς Πλαταιέων.

ΠΡΟΣΒΑΛΟΝ ΤΕ ΕΥΘΥΣ. προσέπεσον.

¶ δ'. 4. ΟΙ Δ' ΩΣ ΕΙΓΝΩΣΑΝ ΕΞΗΠΛΗΤΗΜΕΝΟΙ. καθὼ ἐνόησαν προσχωρήσειν αὐτοῖς τοὺς Πλαταιεῖς.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΡΟΣΒΟΛΑΣ. τῶν Πλαταιέων.

ΗΙ ΠΡΟΣΗΠΤΟΙΕΝ. τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ὄψου.

ΑΥΤΩΝ ΤΗ ΠΡΟΣΒΑΛΟΝΤΩΝ. τῶν ἀνδρῶν δηλονότι.

ΑΠΕΙΡΟΙ ΜΕΝ. ἀδίδακτοι.

ΟΝΤΕΣ ΕΝ ΣΚΟΤΩΙ. οἱ σπλείους.

ΗΙ ΧΡΗ ΣΩΘΗΝΑΙ. ὅπου.

ΤΕΛΕΥΤΩΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ. γινόμενος ἦν ὁ πόλεμος φθινοῦσης σελήνης. τοῦ κατὰ σελήνην λέγει μηνός. ταυτέστι ἐν συνόδῳ.

ΗΙ ΕΣΗΛΘΟΝ. ὅπου.

ΣΤΥΡΑΚΙΩΙ. στυράκιον λαβὼν τις, φησὶ, τῶν Πλαταιέων, ἐν τῷ μοχλῷ τῆς θύρας ἐνέβαλεν.

ΑΝΤΙ ΒΑΛΑΝΟΥ. βάλανος δὲ ἐστὶ τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον ὁ καλούμενος μάγρανον. ὅθεν καὶ ἡ κλεις καλεῖται βαλανάγρα παρὰ τὸ ἀγεῖν τὴν βάλανον. εἰκὸς δὲ ταύτας τὰς πύλας οὕτως ἡμελλῆσθαι, ὡς εἰρήνην ἀγόντων αὐτῶν, καὶ οὐ δεδιότων, οὐδὲ ἐπιζόντων ἐπιβουλῇ. ἄλλοι δὲ τὸ στυράκιον ἔλαβον τὸ ζύλον τοῦ ἀκοντίου. ἀνότως. πάν μὲν γὰρ οὐκ ἔδυνάτο ἐν τῷ μοχλῷ κατακρυφθῆναι· εἰ δὲ ὑπερέειχεν, ἀνεσπᾶσθαι ἂν ὑπὸ τινος τῶν Ἑθθαίων. Ἄλλως, στυράκιον ἐστὶν ὁ καλούμενος σαυρωτῆρ τῶν δορᾶτων.

ΚΑΤΑ ΠΥΛΑΣ ΕΡΗΜΟΥΣ. ἀφυλάκτους.

ΤΑΧΕΙΑ ΕΠΕΠΕΝΕΤΟ. τοῖς Πλαταιεῦσι.

ΞΥΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΝ. ὁμοῦ συνημένον.

Εἰς οἰκῆμα. πύργος ἦν τοῦ τείχους, ἔχων ἔνδοθεν ἀπὸ τῆς πόλεως εἰσοδόν, οὐκ εἶ δὲ καὶ ἔξοδον.

ΟΙΟΜΕΝΟΙ ΠΥΛΑΣ. θύρας, αἱ τοῦ οἴκου σύλαι, αἱ τοῦ τείχους.

ΑΝΤΙΚΡΥΣ. τὸ ἀντικρυς, ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας, ἀεὶ δὲ ἐπὶ τοῦ φανεροῦ κείται.

ΑΠΕΙΑΗΜΜΕΝΟΥΣ. περιεργμμένους.

ΠΕΡΙΗΣΑΝ. ἔζων.

ΟΥΤΩΣ ΕΠΕΠΡΑΞΕΑΝ. ἐδυστύχησαν.

ΞΥΝΕΒΗΣΑΝ ΤΟΙΣ ΠΛΑΤΑΙΕΥΣΙ. ἀσπὸ συνθήκης δηλονότι.

¶ ε'. 5. ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΜΑ. τὸ ἅμα πρὸς δὲ ἐπεβοήθου.

ΕΧΟΜΕΝΩΝ. κρατηθέντων.

ΤΟ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ. κατὰ τὴν πόλιν δηλονότι.

ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ. πραγματικὴ ὕλη.

ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΝΤΙ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ. λείπει ἐνέχυρον.

ΕΝ ΣΠΟΝΔΑΙΣ. ταῖς τριακοντούτεσι.

ΕΛΕΓΟΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἑθθαίοις.

ΦΑΣΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ Ἑθθαῖοι. τοὺς Πλαταιεῖς.

ΕΥΘΥΣ ΤΠΟΣΧΕΣΘΑΙ. τὸ εὐθύς, οὐκ ἐστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας, καὶ ἀσκόπως.

ΗΝ ΤΙ ΞΥΜΒΑΙΝΩΣΙ. συμφωνῶσιν.

ΕΚ ΓΟΥΝ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ. τῶν Πλαταιέων.

ΟΥΔΕΝ ΑΔΙΚΗΣΑΝΤΕΣ. ἐλάψαντες τῶν Πλαταιέων.

ΕΙΣΕΚΟΜΙΣΑΝΤΟ. συνέκλεισαν.

ΠΡΟΣ ΟΝ ΕΠΡΑΞΑΝ ΟΙ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΕΣ. πρὸς ὃν ἔλθόντες οἱ προδιδόντες ἐπράξαν τὰ κατὰ σκοπῶν.

¶ ς'. 6. ΑΓΓΕΛΟΝ ΕΠΕΜΠΟΝ. ὅτι ἐφόνευσαν Ἑθθαίους. λέγει δὲ τρίτον τοῦτον. τὸν γὰρ πρῶτον ἀπέστειλαν δηλοῦντα τὴν εἰσβολὴν Ἑθθαίων τὸν δὲ δεύτερον, τὴν σύλληψιν αὐτῶν· τοῦτον δὲ, δηλοῦντα τὴν ἀναίρεσιν.

ΤΑ ΤΕ ΕΝ Τῆ ΠΟΛΕΙ. τῇ Πλαταίᾳ.

ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΟ. ταυτέστι, πρὸς πολιορκίαν ὑπηρεσιζόντο, ἀκονόμου, ἢ περ καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγον.

ΕΝ Τῆ ΑΤΤΙΚῆΙ. γῆ δηλονότι.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν κατασχεθέντων δηλονότι.

ΟΥ ΓΑΡ ΗΓΓΕΛΘΗ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι. οὕτω ἦν ὁ τρίτος ἀγγελος ἔλθων.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΎΣΤΕΡΟΝ ΟΥΔΕΝ ΗΙΔΕΣΑΝ. τοῦτο καθ' ἑαυτὸ ἀναγινωσκέσθω. ἐὰν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω ἐπισυναφῆ, δοκεῖ ἀσύντακτον εἶναι. ἀφειλε γὰρ εἰπεῖν αἰτιατικῶς, εἰ πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λόγον ἐποιεῖτο. πρὸς ὃ λέγομεν, ὅτι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐστὶν ὁ λόγος. φησὶ γὰρ, ὅτι αὐτοὶ, στείλαντες τοὺς πρὸ τούτου δύο ἀγγέλους, οὐδὲν ἔτι τῶν συμβησομένων ἐπιστάσαντο. μέχρι οὖν παντὸς τοῦ ἔργου ἀποβάντος καὶ τὸν τρίτον ἀπέστειλαν.

Ο ΔΕ ΚΗΡΥΞ. τῶν Ἀθηναίων.

ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΝΤΕΣ. τὸ στρατεύσαντες ἰδίως ἦν εἰρηται, ἀντὶ τοῦ μετὰ στρατιᾶς ἀφικόμενοι. οὐ γὰρ, ὡς ἔθος, ἐπὶ πολέμου. τῷ αὐτῷ δὲ τρόπῳ χρώμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἡμέτερον καὶ αὐτοὺς τοὺς Πλαταιεῖς, καὶ ἐπέμψαν τὰ τε πρὸς τροφήν συντελούντα, καὶ δὴ καὶ τὰ πρὸς ἀσφάλειαν,

καὶ ὑπεδέξαντο τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τοὺς παῖδας, μετὰ τῶν ἀχρειοτάτων ἀνδρώων. φησὶ δὲ τοιοῦτους τοὺς μὴ δυναμένους δηλονότι ἐξελεῖν εἰς πόλεμον. οἷον τοὺς νοσοῦντας, τοὺς γέροντας.

ΕΙΚΑΤΕΛΙΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ Πλαταίᾳ κατέλιπον, οἵτινες καὶ συνεπολιορκήθησαν Πλαταίεσσι.

ΤΟΥΣ ΑΧΡΕΙΟΤΑΤΟΥΣ. τοὺς ἀχρηστους πρὸς πόλεμον.

¶ §. 7. ΔΑΜΠΡΩΣ. φανεῶς, ἀναμφισβητήτως. τὸ ἐξῆς οὕτω, παρεσκευάζοντο πέμπειν πρεσβείας, εἰποδεν ἤλικον ἑκάτερο ἀφέλειαν προσλίψασθαι.

ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΕ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ ΠΕΜΠΕΙΝ. περὶ ἀμφοτέρων λέγει, Λακεδαιμονίαν καὶ Ἀθηναίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣΕ ΕΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ. οἱ μὲν Λακεδαιμόσιοι, πρὸς τοὺς Πέρσας, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, πρὸς τοὺς Θράκας. καὶ γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης λέγει, καὶ μίρει τινὲ τῶν βαρβάρων.

ΟΣΑΙ ΗΣΑΝ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ. ὅσαι μὴ ἦσαν ἰπῆκοι, ἀλλ' αὐτόνομοι.

ΕΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΑΡΙΘΜΟΝ. μετὰ τῶν ἐν Λακεδαίμονι οὐσῶν νεῶν.

ΚΑΙ ΑΡΙΥΓΡΙΟΝ ΡΗΤΟΝ. ὠρισμένον.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΙΝ. ἐπετάχθη δηλονότι.

ΜΙΑΙ ΝΗΙ. μετὰ κηρυκείου δηλονότι.

ΕΩΣ ΑΝ ΤΑΥΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΘΗ. τὰ ὠρισμένα κατὰ τὸν πόλεμον.

ΕΞΗΤΑΖΟΝ. ἐδοκίμαζον.

ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΟ. πρέσβεις ἀπέστειλλον.

ΚΕΡΚΥΡΑΝ. οἱ γὰρ Κερκυραῖοι ἐπιμαχίαν μόνον εἶχον. νῦν δὲ καὶ ζυμμαχίαν ποιεῖ.

¶ §. 8. ΟΛΙΓΟΝ ΤΕ ΕΠΕΝΟΥΣΤΗ ΟΥΔΕΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν μικρὸν ἐφερόνου.

ΟΥΚ ΑΠΕΙΚΟΤΩΣ. ἀλλ' εὐλόγως, καὶ εὐπροσώπως.

ΟΞΥΤΕΡΟΝ. ὥστε διὰ τοῦτο μᾶλλον οξύτερον συνέβαινε αὐτοὺς ἀντιλαμβάνεσθαι.

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ. περιέχονται.

ΟΥΚ ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΥΠΟ ΑΠΕΙΡΙΑΣ. παροιμία, γλυκὺς ἀπειρὸς πόλεμος.

Η ΤΕ ΑΛΛΗ ΕΛΛΑΣ. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οἱ μηδετέροις βοηθοὶ ἐκεκλήθησαν, καὶ οὐχ ὑπόχασον.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ ΗΝ. ταῖς ἐλπῖσι δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΛΟΓΙΑ. λόγια ἐστὶ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ λεγόμενα καταλογάζον χρησμοὶ δὲ, οἵτινες ἐμμέτρως λέγονται, ἐμφερούμενον τῶν λεγόντων.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΟΥΠΩΣ. καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς.

ΑΦ' ΟΥ ΕΛΑΗΝΕΣ ΜΕΜΝΗΝΤΑΙ. ἀφ' οὗ διὰ μνήμης ἐστὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα.

ΣΗΜΝΗΝΑΙ. σημεῖον εἶναι.

ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΟΝ. ὁποῖον ἐν Δίλῳ. ἦγον διοσημείαν.

ΑΝΕΖΗΤΕΙΤΟ. ἀνεσκοπεῖτο.

Η ΔΕ ΕΥΝΟΙΑ ΠΑΡΑΠΟΛΥ ΕΠΗΙΕΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡ. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ εὐνοικῶς εἶχον τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΑΛΛΟΝ. τῶν Ἀθηναίων. ΕΡΡΩΤΟ ΤΕ ΠΑΣ. ἀντὶ τοῦ προεδουμείτο. οὐ γὰρ ἐπὶ ἰσχύος κείται, ἀλλ' ἐπὶ σπουδῆς. ΕΥΝΕΠΙΛΑΜΒΑΝΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΕΔΟΚΕΙ ΕΚΑΣΤΩ. ἕκαστος, φησὶν, ὅτε οἱ ἐμποδισθήσεσθαι τῶν Λακεδαιμονίων τὸ ἔργον (τουτέστι τὸν πόλεμον), ἐὰν μὴ παραγένηται αὐτός. δηλοῖ δὲ τὴν μεγίστην σπουδὴν αὐτῶν.

ΟΡΓΗ: ΕΙΧΟΝ ΟΙ ΠΛΕΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. ὠργίζοντο τοῖς Ἀθηναίοις.

¶ §. 9. ΠΟΛΕΙΣ Δ' ΕΚΑΤΕΡΟΙ —. ὁ κατάλογος τῶν συμμάχων ἑκατέρους.

ΠΕΛΛΗΝΕΣ ΔΕ. δώδεκα πόλεις εἶχεν ἡ Ἀχαΐα, ὧν μία ἦν ἡ Πελλήνη.

ΕΥΝΕΠΟΛΕΜΟΥΝ. τοῖς Λακεδαιμονίοις οἱ Ἀχαιοὶ. οὐ γὰρ οἱ Ἀργεῖοι.

ΑΙ ΥΠΟΤΕΛΕΙΣ ΟΥΣΑΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

Η ΕΠΙ ΘΑΛΑΣΣΗ. ἡ παραθαλασσία.

ΔΩΡΙΕΙΣ ΚΑΡΕΙ ΠΡΟΣΟΙΚΟΙ. Δωριεὺς νῆσοι, Ῥόδος, Κῶς, Κνίδος.

ΤΑ ΕΠΙ ΘΡΑΚΗΣ. οἷον, Βυζάντιον, Πέρινον.

ΝΗΣΟΙ ΟΣΑΙ ΤΕ ΕΝΤΟΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ. οὐ λέγει ἐντὸς Κρήτης καὶ Πελοποννήσου, πρὸς ἀνίσχοντα ἦλιον, ἀλλὰ δεῖ στίξαι εἰς τὸ Πελοποννήσου, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἶσαι λαβεῖν.

ἢ ἢ, καὶ ὅσαι τῆς Κρήτης πρὸς ἦλιον ἀνίσχοντα. οἷον, Κάρπαθος, Κάσος, Χάλκη, καὶ ὅσαι ἄλλαι.

¶ §. 10. ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΩ ΕΥΥΜΜΑΧΙΑΔΑ. τῆς Πελοποννήσου.

ΕΚΔΗΜΟΝ ΕΧΕΙΝ. ὑπερβρίον, μακρὸν πόλεμον.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΤΟΝ ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ. ὡς τῶν Λακεδαιμονίων ὀρισάντων τὴν προδεσμίαν τῆς συνάξεως.

ΕΥΝΗΣΑΝ ΤΑ ΔΥΟ ΜΕΡΗ. ἵνα ἑκάστη πόλις τὸ μὲν δέμοισιν στρατεύσῃ, τὸ δὲ τρίτον αὐτῆς κατάσχη πρὸς φυλακὴν. αὐτοὶ γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς πόλεις ἐμέριζον εἰς τρία μέρη, καὶ τὸ τρίτον εἰων ἐν ταῖς πόλεσιν, ἵνα μὴ, πάντων ἐξελεθόντων εἰς τὸν πόλεμον, ἐρήμους εὐρόντες οἱ Ἀθηναῖοι τὰς πόλεις χειρῶστανται.

ΕΣ ΤΟΝ ΙΣΘΜΟΝ. ὁ γὰρ Ἰσθμὸς καὶ μέσος τόπος, καὶ σπλησῖος τῆς Ἀττικῆς.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τέλη, τὰ ἀξιώματα, καὶ οἱ ἀρχόντες.

¶ §. 11. ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΙ. ἡ στάσις πραγματικῆ, ἀγρυφός, συμβουλευτικὸν εἶδος, κεφάλαιον ἔχουσα τὸ συμφέρον.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ. αὐτοὶ ἡμεῖς δηλονότι.

ΤΗΔΕ ΤΗ ΟΡΜΗ. τῇ ἡμετέρᾳ.

ΕΥΝΟΙΑΝ ΕΧΟΥΣΑ. τὸν σκοπόν.

ΟΥΚΟΥΝ ΧΡΗ. τὸ ἐξῆς, οὐκον χρῆ ἀμελέσ-τερον χωρεῖν. τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μέσου.

ΕΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΤΙΝΑ ΗΞΕΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρῆ.

ΚΑΙ ΕΞ ΟΛΙΓΟΥ ΤΑ ΠΟΛΛΑ. Ὀμπερος, ἢ τὸ ὄλην μὲν πρῶτα κορυσσεται.

ΚΑΙ ΔΙ' ΟΡΓΗΣ ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΠΙΓΝΟΝΤΑΙ. τουτέστιν ὅτι ὀργισθέντες οἱ Ἀθηναῖοι πάντως ἐξελεύσονται.

ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΜΙΑΙ. τῇ γῇ δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΑΝΥ ΕΛΠΙΖΕΙΝ. φοβεῖσθαι.

ΕΝ ΩΙ ΟΥΠΩ ΠΑΡΕΣΜΕΝ. ἐν ὅ τῶν δηλονότι.

ΚΑΙ Τ' ΑΚΕΙΝΩΝ ΦΘΕΙΡΟΝΤΑΣ. ὀρμηδῆσονται δηλονότι.

ΟΡΑΝ ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΤΙ. καὶ οἱ ὀρμηδόμενοι, αἵτε δὴ ἦσαν λογιζόμενοι, μᾶλλον δὲ θυμούμενοι, εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπειγόνται ῥιψοκινδύνως. Καὶ πάνυ ἀργῆτος, ἐπειδὴ τὰ αὐτοῦ θεάσεται ὑφ' ἑτέρου φθειρόμενα πρὸς ὄργην διεγείρεται, καὶ ἀμύνειν ἐπείγεται. Σημείωσαι τὸ σχῆμα, πᾶσι πάσχοντας, ἀντὶ τοῦ πάσχουσι.

ΩΣ ΟΥΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΠΟΛΙΝ. οἱ ἐπίλογοι ἐνδέν.

ΕΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΑ. δόξα ἐπ' ἐμφότερα καὶ εὐκλείας καὶ δυσκλείας.

ΟΠΗ; ΑΝ ΤΙΣ ΗΓΗΤΑΙ. στρατηγὸς δηλονότι. ΟΞΕΩΣ. συντόμως.

¶ ιβ'. 12. ΟΥΔ' ΕΠΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ. βουλευτέριον δηλονότι.

ΓΝΩΜΗ. βουλή.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ. πρὸ τῆς παρεσβείας.

ΕΞΕΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΩΝ. κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

ΠΡΙΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. μὴ ἀκούσαντες αὐτὰ ἂ ἔλεγεν.

ΑΓΩΓΟΥΣ. ὀδηγούς.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΡΙΟΙΣ. ὅρια λέγει τὴν ἀρχὴν τῆς Βοιωτίας.

ΚΑΙ ΕΜΕΛΛΕ ΔΙΑΛΥΣΘΑΙ, ἀφίστασθαι τῶν ἀγωνῶν.

ΚΑΚΩΝ ΑΡΞΕΙ. ἀρχὴ γήνησεται.

ΕΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΝΔΟΣΟΥΣΙΝ. ταπεινωθήσονται.

ΜΕΡΟΣ ΜΕΝ ΤΟ ΣΦΕΤΕΡΟΝ. τὸ δίμοιρον, αἷς καὶ πρότερον εἰρηται.

ΤΗΝ ΓΗΝ ΕΔΗΟΥΝ. πάλιν ἀνωτέρω ἐπανατρέχει.

¶ ιγ'. 13. ΚΑΙ ΕΝ ΟΔΩΙ ΟΝΤΩΝ. ἐτόμων ὄντων ἵεσαι.

ΙΔΙΑ; ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ΧΑΡΙΖΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως.

ΤΗΣ ΠΟΔΕΩΣ Γ' ΕΝΟΙΤΟ. ἀντὶ τοῦ γένετο. ΥΠΟΨΙΑ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. διὰ τὸ μὴ δηῶσαι.

ΗΠΕΡ ΙΣΧΥΟΥΣΙΝ. ἐν ὄ.

ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΕΧΕΙΝ. δι' ἐπιμελείας, ἵνα μὴ ἀποστῶσι.

ΤΗΝ ΙΣΧΥΝ. τὸ ἐξῆς, τὴν ἰσχὺν ἀπὸ τῶν χερμάτων τῆς προσόδου.

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. λέγον δηλονότι.

ΓΝΩΜΗ; γνώσει.

ΚΡΑΤΕΙΣΘΑΙ. νικάσθαι.

ΑΝΕΥ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ. οἷον, τῆς εὐφροίας τῆς γῆς, καὶ τῶν καταδικαζομένων, καὶ τῶν λιμένων, καὶ μετᾶλλον, καὶ ἄλλων.

ΕΠΙΣΗΜΟΥ. οἷον, σημείον ἔχοντος βασιλικόν.

ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΑΠΟΔΕΟΝΤΑ ΜΥΡΙΑ ΕΓΕΝΕΤΟ. τούτεστιν, ἑνεακισχίλια ἑπτακόσια.

ΧΡΥΣΙΟΥ ΑΣΗΜΟΥ. μὴ ἔχοντος σημείον οἷον μαζία τινά.

ΚΑΙ ΣΚΥΛΑ ΜΗΔΙΚΑ. τὸν ἀργυρόσποδα θρόνον, καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν χερσοῦν.

Η ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ. τὸ ἢ περιτόν.

ΚΑΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΥ. τῆς Ἀθηνᾶς.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ. ὅπερ ὁ Φειδίας κατεσκευάσασε μετὰ τὰ Μηδικά.

ΑΠΕΦΘΟΥ. πολλαίαις ἐψηθέντος, ὥστε γενοῦνται ὄβρυζον.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΑΙΡΕΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΝ. τὸ κόσμιον τοῦ ἀγάλλματος.

ΕΦΗ ΧΡΗΝΑΙ. χρεὸν εἶναι.

ΟΠΟΤΕ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΕΣΒΑΛΟΙΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐσβαλον οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΩΝ. οἱ γὰρ ἐν τοῖς φρουρίοις, γέροντες καὶ νέοι ἴσαν ἅμα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ. ἕως τοῦ κύκλου.

ΕΣΤΙ ΔΕ ΑΥΤΟΥ. τοῦ κύκλου.

Ο ΚΑΙ ΑΦΥΛΑΚΤΟΝ. μέρος δηλονότι. τούτεστι, στάδιοι δεκαεπτὰ. ὁ γὰρ ὅλος κύκλος σταδίων ἦν ἑξήκοντα.

ΩΝ ΤΟ ΕΞΩΘΕΝ. τῶν μακρῶν τευχῶν.

ΤΟ ΔΕ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ; ΟΝ. τοῦ Πειραιέως τὸ νεῦον ἐς τὴν ἠπειρον.

¶ ιδ'. 14. ΤΗΝ ΞΥΛΩΣΙΝ. τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευήν. σημείωσαι ξύλωσιν, ἰδία λέξις τοῦ Θουκυδίδου αὐτῆ.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙΓΝΕΤΟ. ἡ μετοίκησις.

¶ ιε'. 15. ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΝΥ ΑΡΧΑΙΟΥ. ἐξ ἀρχῆς.

ΕΤΕΡΩΝ ΜΑΛΛΟΝ. Ἑλλήνων.

ΤΟΥΤΟ. τοῦτο τὸ ἐν ἀγροῖς διαίταν ἔχειν.

ΕΣ ΘΗΣΕΑ. ἀντὶ τοῦ, ἕως Θησέως.

ΑΕΙ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ. ἀδιαστῆτως.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΕ ΕΧΟΥΣΑ. πρυτανεῖον, ἔσ-
τιν οἶκος μέγας, ἐνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολίτευοις. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ἕπειδὴ ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ πρυτάνεις, οἱ τῶν ὄλων πραγμάτων διοικηταί. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ πρυτανεῖον πύρρὸς ἦν ταμειῖον, ἐνθα καὶ ἦν ἀσβεστον πῦρ, καὶ πύχοντο.

ΚΑΙ ΟΠΟΤΕ ΜΗ ΤΙ ΔΕΙΞΕΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅτε μὴ εἰς φόβον τινὰ ἔλθοιεν καὶ κίνδυνον, οὐκ ἤρχοντο πρὸς τὸν βασιλέα.

ΑΛΛ' ΑΥΤΟΙ ΕΚΑΣΤΟΙ. καθ' ἑαυτοῦς.

ΜΕΤ' ΕΥΜΟΛΩΙΔΑΙ. ἀφ' οὗ Εὐμολωίδαί φυλὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ.

ΞΥΝΩΙΚΙΣΕ. τὸ ξυνώικισεν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ὀμοῦ ξυνωικισθῆναι ἐπιόησεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μίαν πόλιν, τούτεστι μητρόπολιν, ἔχειν αὐτὴν.

ΕΞ ΕΚΕΙΝΟΥ. ὁ δὲ μὴν ἐκεῖνος ἄνομος ἦν Μεταγεινιῶν.

ΤΗ; ΘΕΩ; τῆς Ἀθηνᾶς. ἀπροσδιόριστος γὰρ οὕτω φασιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὀμοίως.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ. τὸ νότιον.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΓΗΣ. τῆς Δήμητρος.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΝ ΛΙΜΝΑΙΣ. Λίμναι, τόσπος ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

ΩΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ. ἀρχαιότερα εἴσε, διότι ἐστὶ καὶ νεώτερα ἄλλα.

ΤΗ; ΔΩΔΕΚΑΤΗ. τοῦ μηνός.

ΚΑΙ ΟΙ ΑΠ' ΑΘΗΝ. καὶ οἱ ἄπικοι τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΝΥΝ ΝΟΜΙΖΟΥΣΙ. κατὰ νόμον ποιούσι.

ΤΑΥΤΗ; πρὸς νότον.

ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ. τῶν Πεισιστρατιδῶν.

ΦΑΝΕΡΩΝ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ. τῶν ἀναδόσεων τοῦ ὕδατος.

ΕΚΕΙΝΗ: ΤΕ ΕΓΓΥΣ ΟΥΣΗ. ὡς ἀκροπόλει
δηλονότι.

ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΑΞΙΑ ΕΧΡΩΝΤΟ. λείπει
εἰς ἴν' ἦ, εἰς τὰ πλείστου ἀξία. τὸ δὲ ἐξῆς, τῇ
κρήνῃ τὰ πλείστου ἀξία ἐχρῶντο.

ΚΑΙ ΕΣ ΑΛΛΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ. καὶ γὰρ ὁ γά-
μος ἱερός.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ. τὴν εἰρη-
μῆντι δηλονότι.

¶ ις'. 16. ΤΗ: ΤΕ ΟΥΝ ΕΠΠΟΛΥ. ἀν-
τίπτωσις, ἀντὶ τοῦ τῆς τε οὖν.

ΑΥΤΟΝΟΜΩ: ΟΙΚΗΣΕΙ. αὐτονομῶ οἰκήσεως,
ἔΥΝΩ:ΚΙΣΘΗΣΑΝ. εἰς μίαν πόλιν συνήλθον.

ΠΑΝΟΙΚΗΣΙΑΙ. πανοικηστῆρ καὶ οὐ πανοικία
λέγεται.

ΕΒΑΡΥΝΟΝΤΟ ΔΕ. καλῶς εἶπεν ἐβαρύνοντο.
οὐ δεῖ γὰρ λέγειν, ὅτι ἐβαρύνοντο, ἢ βαροῦμαι, ἢ
βαρῦνόμενος, οὐδὲ ἄλλαν τινὰ κλίσην ποιῆσθαι
τοῦ βαροῦμαι ῥήματος· ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ
βαρυνόμενος, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως κλινόμενα.

¶ ιζ'. 17. ΟΛΙΓΟΙΣ ΜΕΝ ΤΙΣΙΝ. τοῖς
πλουσιωτέροις ἰδίᾳ δηλονότι.

ΤΑ ΤΕ ΕΡΗΜΑ. τὰ ὀλιγάνθρωπα.
ΚΑΗΣΤΟΝ ΗΝ. πανταχῶς ἐν κλειεσθαι ἠδύ-
νατο.

ΤΟ, ΤΕ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ. οἱ
γὰρ Πελασγοὶ αὐτὸ οἰκήσαντες, ἐπεβούλευσαν
τοῖς Ἀθηναίοις· οὓς διώξαντες πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι,
κατηράσαντο τὸν τόπον μὴ οἰκισθῆναι.

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΝ, ΤΟΙΟΝΔΕ. καλῶς τὸ
ἀκροτελευτίον ἀντὶ τοῦ, τὸ ἄκρον, τὸ τέλος τοῦ
τοίχου. καλεῖται δὲ καὶ ἄκρον ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου.

ἢ ΠΡΟΣΕΔΕΧΟΝΤΟ. ἐνόμιζον.

ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΤΟ ΔΕ. κατασκευὰς ἐ-
ποιήσαντο.

ΤΑ, ΤΕ ΜΑΚΡΑ ΤΕΙΧΗ. ἐπάνω τῶν τειχῶν.

¶ ιθ'. 18. ΕΣ ΟΙΝΟΝ ΠΡΩΤΟΝ. Οἴνον,
δημῶς τῆς Ἀττικῆς, ὅριον οὕσα Ἀθηναίων καὶ
Βοιωτῶν.

ΤΩ: ΤΕΙΧΕΙ. τῷ τείχῃ τῆς Οἴνους.

ΑΠ' ΑΥΤΟΥ. τοῦ βεράδου.

ΔΟΚΩΝ. νομιζόμενος.

ΕΝ ΤΗ: ἔΥΝΑΓΩΓΗ. ὅτε ἀπέτρεψε τὸ πο-
λεμῆν.

ΕΠΜΟΝΗ. ἀργία.

ΔΙΕΒΑΛΕΝ ΑΥΤΟΝ. ὅτε τὸν Μελήσιππον
ἔσωμεν.

ΕΠΣΧΕΣΙΣ. ἀργία.

ΕΝ ΤΩ: ΧΡΟΝΩ: ΤΟΥΤΩ:Ι. τῆς Ἐραδυτῆτος
δηλονότι.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΟΥ ΜΕΛΛΗΣΙΝ. ἐβράδυ-
ναν δηλονότι.

ΕΝ ΤΗ: ΚΑΘΕΔΡΑ. τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιου-
ρίας δηλονότι.

ΑΝΕΙΧΕΝ. αὐτοὺς δηλονότι.

¶ ιθ'. 19. ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΙΔΕΑΝ. πάσης
ἰδέας πολεμικῆς πέραν ἐπαγαγόντες.

ΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΙ ΕΤΕΜΝΟΝ. τὰ δένδρα δη-
λονότι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΡΕΙΤΟΥΣ ΚΑΛ. Ὀρος, ῥεῖ-
τος· Ἡρωδιανός, ῥίτος.

ΑΙΓ'ΑΛΕΩΝ ΟΡΟΣ. ἀρσενικὸν ὁ Αἰγάλεωσ,
ἢ: Μενίλεωσ. ἄλλοι δὲ οὐδετέρωσ φασίν.

¶ κ'. 20. ΕΚΕΙΝΗ: ΤΗ: ΕΣΒΟΛΗ. τῇ
πρώτῃ ἐφόδῳ. ἐποίησαν γὰρ καὶ ἄλλας ἐσβολὰς
εἰς τὴν Ἀττικὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΙΣΩΣ ΑΝ ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. ἐπὶ τιμαυρία.

ΕΙ ΕΠΕΞΙΑΣΙΝ. εἰ ἐπέξελεύσονται οἱ Ἀθη-
ναῖοι πρὸς πόλεμον.

ΑΥΤΩ: Ο ΧΛΟΣ. τῷ Ἀρχιδάμῳ.

ΕΔΟΚΟΥΝ. ἐνομιζοντο.

ΕΚΕΙΝΗ: ΤΗ: ΕΣΒΟΛΗ. τῇ πρώτῃ.

ΤΩΝ ΣΦΕΤΕΡΩΝ. κτημάτων.

ΠΡΟΘΥΜΟΤΣ ΕΞΕΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ
ἐδοκίμουν.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. γῆς δηλονότι.

¶ κά. 21. ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ. τοῦ προδότηου,
ἐν Πλαταιαῖς στρατηγῶν.

ΕΣ ΤΟ ΠΛΕΟΝ. ἐς τὸ περαιτέρω.

ΟΥΚΕΤΙ ΠΡΟΕΛΘΩΝ. σημειῶσαι τὴν σύν-
ταξιν, ὅτι Θουκυδίδεια ἐστὶ.

ΑΥΤΩ:Ι. τῷ Πλειστοάνακτι.

ΧΡΗΜΑΣΙ ΠΕΙΣΘΗΝΑΙ. μετὰ πειθοῦς χρε-
μάτων ποιῆσαι τὴν ἀναχάρισιν.

ΩΣ ΕΙΚΟΣ. ὡς ἐστὶν εἰκόσασαι.

ΕΝ: ΤΩ: ΕΜΦΑΝΕΙ. φανερώς.

ΤΗ: ΝΕΟΤΗΤΙ. τῷ πλήθει τῶν νέων.

ΕΠΕΞΙΕΝΑΙ. κατὰ τῶν πολεμίων δηλονότι.

ΚΑΤΑ ἔΥΣΤΑΣΕΙΣ. οἶον, κατὰ συστήματα
καὶ πλήθη γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΩΡΜΗΤΟ. τῶν Ἀθηναίων
δηλονότι.

ἢ ΓΗ ΕΤΕΜΝΕΤΟ. ἠφανίζετο.

ΕΝΗΓΟΝ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ. παρεκίνουν.

ΑΝΗΡΘΕΙΣΤΟ. διεγέρετο.

ΟΤΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΩΝ ΟΥΚ ΕΠΕΞΑΓΟΙ.
οὐκ ἐπιφέρει τὸ στρατεύμα κατὰ τῶν πολε-
μίων.

¶ κβ'. 22. ΟΡΘΩΣ ΓΙΓΝΩΣΚΕΙΝ. κερῖναι.

ἔΥΝΕΛΘΟΝΤΑΣ. συστάνας.

ΚΑΙ ΔΙ' ΗΣΥΧΙΑΣ ΕΙΧΕΝ. ἠσύχαζε.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΥΣ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΚΑΚΟΥΡΓΕΙΝ. ληστεύειν.

ΕΝ ΦΥΓΙΟΙΣ. τόπος τῆς Ἀττικῆς.

ΤΕΛΕΙ ΕΝΙ. τάγματι ἐνί.

ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΙΣ. οἱ γὰρ Θεσσαλοὶ, συμ-
μαχοὶ πάλιν ἐγένοντο τοῖς Ἀθηναίοις.

ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΟΙΩΤΩΝ ΙΠΠΕΑΣ. κατὰ
τῶν Βοιωτῶν.

ΤΡΟΠΗ ΕΓΕΝΕΤΟ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων
δηλονότι.

ΑΣΠΟΝΔΟΥΣ. ὃ ἐστὶ, μὴ δευθέντας σπον-
δῶν αἰτίσιν παρὰ Πελοποννησίαν. οὐδὲ γὰρ ἦσαν
πάνω ἠττηθέντες, ὥστε καὶ δευθῆναι σπονδῶν,
ἵνα θάψωσιν αὐτοὺς.

ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους δηλονότι.

ΠΑΡΡΑΣΙΟΙ. Παράσιοι, Ἀρκάδες· Παράλιοι,
Θεσσαλοὶ.

ΕΚ ΜΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗΣ. ἡ Λάρισσα ἐστασίασε
πρὸς αὐτήν. διὸ ἐκατέρω μερὶς ἀρχοντα εἶχε.
λέγει δὲ, ὅτι ἐκατέρω στάσις δύναμιν Ἀθηναίους
ἀψώστειλεν. οἱ μὲν γὰρ δημοκρατίαν ἤγαγον, οἱ
δὲ ὀλιγαρχίαν.

¶ κγ'. 23. ΠΑΡΝΗΘΟΣ. ὁ Πάρνης, ὄνομα
ὄρους.

ΟΝΤΩΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΓΗ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ. ἄλλος Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ. οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων.

ΑΡΑΝΤΕΣ. τὰς ναῦς δηλονότι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΑΥΤΗ. τῇ τῶν ἐκείνων νεῶν δηλονότι.

ΟΥΧ ΗΠΕΡ ΕΞΕΒΑΛΟΝ. οὐ τῇ ὁδῷ ἢ ἐσέβαλον, εἰς τὴν Ἀττικὴν δηλονότι.

ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ ΔΕ ΩΡΩΠΟΝ. ὅπως καὶ τάλλα φησάντες μᾶλλον λυπήσωσιν.

¶ κδ'. 24. ΕΞΑΙΡΕΤΑ. ἀποκεκριμένα.

ΑΛΛ' ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. τάλαντων δηλονότι.

ΕΣ ΑΛΛΟ ΤΙ. εἰς ἄλλην χρεῖαν πραγμάτων.

ΝΗΙΤΗ ΣΤΡΑΤΩ. δηλονότι ὡς μεγάλου κινδύνου κερμαζέμενον. οὐ γὰρ ἂν ναυτικῷ στρατῷ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, διὰ τὸν Πειραιᾶ, εἰ μὴ κατὰ κράτος ἦδη ἐνίκων τῷ περὶ τοὺς Ἀθηναίους. οὗτοι γὰρ κατὰ θάλασσαν πλὴν περιέχον τῶν Λακωνῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ.

ΤΡΙΗΡΕΙΣ ΤΕ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ. τῶν τάλαντων.

¶ κε'. 25. ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΟΥΚ ΕΝΟΝΤΩΝ. λείπει πολλῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ. τῆς Μεθώνης.

ΔΙΑΔΡΑΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ, διὰ μέσου αὐτῶν δραμῶν.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΝ. ἐφύλαξε.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟΥ. ἀπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς.

ΑΡΑΝΤΕΣ ΠΑΡΕΠΛΕΟΝ. τὸ ἄραντες, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης εἰρηται· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

ΣΧΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, προσσχόντες.

ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ. εἰς δύο διήρητο ἡ Ἥλις, εἰς ὄρεινὴν καὶ κοίλην.

ΕΧ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΙΚΙΔΟΣ. τῆς περιχώρου.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ. τῷ καιρῷ.

ΑΛΛΟΙ ΤΙΝΕΣ. οἱ ἐν Ναυπάκτῳ δηλονότι.

ΕΠΙΒΗΝΑΙ. ἐπὶ τὰς ναῦς.

ΤΗΝ ΦΕΙΑΝ ΑΙΡΟΥΣΙ. τὴν πόλιν αὐτὴν πορφεύουσι.

¶ κς'. 27. ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ ΔΕ. μετόπισαν, διὰ τὸ εἴησιν εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΕΠΙΚΑΛΕΣΑΝΤΕΣ. ἐγκαλέσαντες αὐτοῖς τοῦ πολέμου μάλιστα αἰτίους εἶναι.

ΠΕΜΨΑΝΤΕΣ ΕΠΟΙΚΟΥΣ. ἄπικοι μὲν, οἱ ἐν ἔρημῳ τόπῳ πεμψόμενοι εἰκῆσαι ἔπικοι δὲ, οἱ ἐν πόλει, ὡς περὶ νῦν.

ΕΚΠΕΣΟΥΣΙ ΔΕ. ἐξοριθεῖσιν.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΗΞΑΝ. συμμαχῆσαντες ἰσως αὐτοῖς οἱ Αἰγινῆται.

ΤΙΟ ΤΟΝ ΣΙΞΜΟΝ. κατὰ τὸν καιρὸν.

ΜΕΘΟΡΙΑ. μέση.

ΚΑΘΗΚΟΥΣΑ. παρατεινόμενη.

ΕΝΤΑΥΘΑ. ἐν τῇ θυραεατίδι γῆ.

¶ κδ'. 29. ΤΟΝ ΠΥΘΩΝ. ὁ Πύθης, τοῦ Πύθων, Ἰωνικῶς.

ΣΙΤΑΛΚΗΣ. βασιλεὺς Θράκης.

ΠΑΡ' ΑΥΤΩ. τῷ Σιτάλκῃ.

VOI. III.

ΠΡΟΣΕΝΟΝ. φίλον.

ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΟΝ ΤΗΡΕΩ. ὁ Τήρεω, τοῦ Τήρεω.

ΟΔΡΥΣΑΙΣ. Ὀδρύσαι, ἔθνος Θρακῶν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΝ. ἰδίου νόμοις χρωόμενον.

ΤΗΡΕΙ ΔΕ ΤΩ ΠΡΟΚΗΝΗ ΤΗΝ ΠΑΝΔΙΟΝΟΣ. Ἰστέον, ὅτι ἐν ταῦθα μόνον μῦθον εἰσάγει ἐν τῇ συγγραφῇ, καὶ τοῦτον διατάζων.

ΟΥΔΕ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΘΡΑΚΙΚΗΣ. εἰς τὸν αὐτὸν καὶ ἕνα τόπον τῆς Θράκης.

ΑΛΛ' Ο ΜΕΝ. ὁ Τήρεω ὁ ἀρχαῖος.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΙΤΥΝ. τοῦτον τινὲς Ἰτυλὸν καλοῦσιν.

ΕΝ ΑΗΔΟΝΟΣ ΜΝΗΜΗ. ἀντὶ τοῦ, μεμνημένοι τῆς ἀηδόνος τοῦ ὄρνεου.

ΔΙΑ ΤΟΣΟΥΤΟΥ. δι' ὀλίγου διαστήματος.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑ ΕΧΩΣΙΝ. τοῦ Τήρεω.

ΕΝ ΚΡΑΤΕΙ. ἐν δυνάμει.

ΟΥ ΔΗ ΟΝΤΑ. ὕπου.

ΤΑ ΕΠΙ ΘΡΑΚΙΚΗΣ ΧΩΡΙΑ. Χαλκιδικας, Βοτταίους.

ΕΥΤΕΛΕΙΝ. προσποησασθαι.

ΚΑΙ ΣΑΔΟΚΟΝ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΑΥΤΟΥ. τὸν υἱὸν τοῦ Σιτάλκου ἵνα λοιπὸν ὡς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνίζηται.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Ἀθηναίων πολιτὴν ἐποίησεν.

ΤΙΠΔΕΧΕΤΟ. ὑπέσχετο.

ΚΑΙ ΠΕΑΤΑΣΤΩΝ. πέλιτη, ἀσπίς τετράγωνος.

ΕΥΤΕΒΙΒΑΣΕ ΔΕ. φίλον ἐποίησεν αὐτοῖς τὸν Περδίκκην.

ΚΑΙ ΘΕΡΜΗΝ ΑΥΤΩ. εἶχον γὰρ αὐτὴν Ἀθηναῖοι, ἐκ πολιορκίας κρατοῦντες.

¶ λ'. 30. ΣΟΛΙΟΝ ΤΕ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ. τὸ Σόλιον, πόλισμα τῆς Ἠπείρου ἔστιν ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ.

ΚΑΙ ΑΣΤΑΚΟΝ. πόλις Ἀκαρνανίας.

ΕΞΕΛΑΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ. τὸν τύραννον.

ΠΡΟΣΗΓΑΓΟΝΤΟ. ἐχειρέασαντο.

ΣΑΜΑΙΟΙ. Σάμιος, ὁ ἀπὸ Σάμου. Σαμαῖος, ὁ ἀπὸ Σάμης.

¶ λβ'. 31. ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ. οἱ περιπλέοντες κατὰ τῆς Πελοποννήσου.

ΕΚΑΤΟΝ ΝΑΥΤΙΝ. ὄντες δηλονότι.

ΕΥΥΧΟΝ ΓΑΡ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ. μεταβουλογία.

ΤΟΥΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ, ΠΑΝΣΤΡΑΤΙΑΙ. τοὺς συμπολίτας αὐτῶν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος.

ΕΠΛΕΥΣΑΝ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥΣ. πλῶ χρησάμενοι ἤλθον εἰς αὐτούς.

ΑΚΜΑΖΟΥΣΗΣ. ἀκμὴν καὶ αὐξήσιν ἐχούσης τῆς πόλεως, καὶ οὕτω ὑπὸ νόσου ἐλαττωθείσης.

ΑΥΤΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. οἱ ἀκαρφινεῖς, καὶ οὐ ξένοι.

ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. τὰ πολλὰ μέρη δηλονότι τῆς γῆς τῆς Μεγαρίδος.

ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ ΝΙΣΑΙΑ. ἐπίγειον Μεγάραν.

¶ λβ'. 32. ΑΤΑΛΑΝΤΗ. ἡ νῦν λεγομένη Κασανδρία.

¶ λγ'. 33. ΕΥΑΡΧΟΣ. ὁ τύραννος Ἀστικάκου.

ΗΡΧΟΝ ΔΕ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ. τῶν Κορινθίων δηλονότι.

ΚΑΤΗΓΑΓΟΝ. τὸν εὐαρχὸν δηλονότι.
 ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ. οἰκειοποιήσασθαι.
 ΠΕΙΡΑΘΕΝΤΕΣ. πείρασαν σχόντες.
 ΩΣ ΟΥΚ ΗΔΥΝΑΝΤΟ. λαβεῖν δηλονότι.
 ΥΠ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Κεραιῶν δηλονότι.
 ΑΠΟΒΑΛΛΟΥΣΙ. ζημιούνται.

¶ λγ'. 34. ΤΩ ΠΑΤΡΙΩ ΝΟΜΩ ΧΡΩ-
 ΜΕΝΟΙ. τὸν πατριὸν νόμον πληροῦντες περὶ
 τῆς τῶν Ἀθηναίων ταφῆς. δηλονότι καύσαντες
 τὰ σώματα. ὧτος γὰρ ἦν νόμος Ἀθηναίους, καὶ
 πᾶσιν Ἕλλησι.

ΤΡΟΠΩΙ ΤΟΙΩΔΕ. τῷ ῥηθησομένῳ.
 ΠΡΟΤΡΙΤΑ. πρὸς τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκο-
 μίδης· ἢ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς. ἀμεινον δὲ τὸ πρῶτον.
 ΕΠΙΦΕΡΕΙ. ἐναγίζει.
 ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΝΑΣ. διὰ τὸ ἀσηπτον εἶναι.
 ΕΝΕΣΤΙ ΔΕ ΤΑ ΟΣΤΑ. τῇ λάρνακι δηλο-
 νότι.

ΕΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΣΗΜΑ. τὸ καλούμενον
 Κεραμεικόν.

¶ λδ'. 35. ΟΙ ΜΕΝ ΠΟΛΛΟΙ. οἱ μὲν
 πολλοί, φησὶ, τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων, ἐπαι-
 νούσι τὸν νομοθέτην τὸν προσθέντα ἐν τῷ αὐτοῦ
 νόμῳ τὸν λόγον τὸν κελεύοντα λέγεσθαι τὸν ἐπι-
 τάφιον ἐπὶ τοῖς θάπτομένοις δημοσίαι.

ΤΩΝ ΕΝΘΑΔΕ ΕΙΡΗΚΟΤΩΝ. τῶν ῥητόρων
 δηλονότι.

ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕΝΤΑ. τὸν νομοθέτην, δηλονό-
 τι τὸν Σόλωνα.

ΤΩΙ ΝΟΜΩ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. νόμος, ὅτι δεῖ
 τοὺς ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρημένους δημοσίαι ταφῆς
 ἀξιοῦν προστιθέασθαι δὲ τῷ τοιοῦτῳ νόμῳ τὸ δεῖν
 καὶ ἐπιτάφιους ἐπαίνους εἰς αὐτοὺς λέγειν, ὃ δὴ
 καὶ λόγον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα καλεῖ, καὶ προσθή-
 κην νόμου προσμαρτυρεῖ.

ΕΠΙΟΝΤΙ ΠΙΣΤΕΥΘΗΝΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ,
 ἔμοι δὲ ἀρκούν ἂν ἴδομαι. ἀντὶ τοῦ, καὶ μὴ ἐν κιν-
 δῶν γίνεσθαι τὸ πιστευθῆναι.

ΤΟ ΜΕΤΡΙΩΣ ΕΠΕΙΝ. συμμέτρως, ἀξίως.
 ΚΑΙ Η ΔΟΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. περι-
 φραστικῶς ἢ ἀλήθεια.

Ο, ΤΕ ΓΑΡ ΞΥΝΕΙΔΩΣ. κατασκευὴ τοῦ
 προοιμίου.

Ο, ΤΕ ΑΠΕΙΡΟΣ. προσυπακουστέον, καὶ μὴ
 εἶνους.

ΕΣΤΙΝ Α ΚΑΙ ΠΛΕΘΟΝΑΣΕΣΘΑΙ. κατὰ κοι-
 νοῦ τὸ νομίσειεν.

ΕΣ ΟΣΟΝ ΑΝ. ἕως οὔ.

ΤΩΙ Δ' ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν
 ἐπαίνων δηλονότι.

ΗΔΗ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΟΥΣΙΝ. λείπει ἕκαστος·
 ἔστι δὲ σχῆμα.

ΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗ. ἐκρίθη.

ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ ΤΕ. βουλῆσεως μὲν, πρὸς τὸ
 εἶναι· δόξης δὲ, πρὸς τὸ ἀπειρος.

ΤΥΧΕΙΝ. τυχεῖν εἶπεν ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς
 τῶν τοξευόντων κατὰ τοῦ σκοποῦ.

ΩΣ ΕΠΙΠΛΕΙΣΤΟΝ. τὸ ἐπιπλεῖστον καλῶς.
 εὖ γὰρ δυνατὸν, πᾶσιν ὁμοίως ἀρέσκοντα λέγειν,
 ἀλλὰ καὶ μέσως πως, ἵνα μίτη φθόνον, μίτη
 ψέδος δόξην λέγειν.

¶ λδ'. 36. ΕΝ ΤΩΙ ΤΟΙΩΔΕ. τῷ ἐπαίνῳ.
 ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΕ. οἱ πρῶτοι.

ΠΡΟΣ ΟΙΣ. μετ' ἄν.

ΟΥΚ ΑΠΟΝΩΣ. τινὲς εἰς τὸ οὐκ ἀπόνως
 ὑποστήζουσι.

ΤΑ ΔΕ ΠΛΕΙΩ ΑΥΤΗΣ. τῆς ἀρχῆς δηλο-
 νότι.

ΕΝ ΤΗ ΚΑΘΕΣΤΗΚΥΙΑΙ. ταῦτα λέγει ὁ
 Περικλῆς διὰ τὴν Σάμον καὶ Εὐβοίαν, ἣν αὐτὸς
 τοῖς Ἀθηναίοις προσεκτήσατο.

ΩΝ ΕΓΩ ΤΑ ΜΕΝ. ἂν πατέρων, ἢ πραγμά-
 των τῶν κατὰ πόλεμον ἡμῖν παρεσκευασμένων
 καὶ εἰρήνῃ.

ΕΑΣΩ. ἴστέον, ὅτι διὰ τοῦτο αὐτὰ παραι-
 τεῖται λέγειν, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ καὶ τὰ τῶν
 προκειμένων νεκρῶν εἰπεῖν οὐκ ἀξίολογα ἔντα.

ΕΠΙΤΗΔΕΥΣΕΩΣ. πρᾶξενω.

ΕΙΜΙ. πορεύσομαι.

ΟΥΚ ΑΝ ΑΠΡΕΠΗ. οὐκ ἂν ἔξω τοῦ προσή-
 κοντος λεχθῆναι.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΟΜΙΛΟΝ. σχῆμά ἐστιν,
 ἀντὶ τοῦ παντὶ τὸ ὁμίλω.

¶ λδ'. 37. ΧΡΩΜΕΘΑ ΓΑΡ. τὸ δευτέ-
 ρον κεφάλαιον τοῦ ἐγκωμίου, ἢ ἀγαγῆ.

ΟΥ ΖΗΛΟΥΣΗΙ. οὐ μιμούμενη.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΔΕ. αἰνίττεται τοὺς τῶν
 Λακεδαιμονίων, οὓς Λυκοῦργος ἔγραψε, μιμωσά-
 μενος τοὺς Κρητῶν καὶ Αἰγυπτίων νόμους.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΗ ΕΣ ΟΛΙΓΟΥΣ. ἐπειδὴ φαῦλον
 δοκεῖ ἡ δημοκρατία, καὶ ὁρᾷ τοὺς Λάκωνας σεμ-
 νομένους ἐπὶ τῇ ἀριστοκρατίᾳ, ἐπάγει, λέγων,
 ὅτι τῷ μὲν ὀνόματι δημοκρατία, τῷ δὲ ἔργῳ
 ἀριστοκρατία ἐστὶν ἡμῶν ἢ σολιτεία.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΙΔΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. τὰ διαφερόντα
 τοῖς ἰδιώταις.

ΟΥΚ ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ. τοῦτο λέγει διὰ τοὺς
 Ἡρακλείδας, βασιλεῖς τῶν Λακωνῶν, οἵτινες ἀπὸ
 μέρους ἔρχον, διὰ μόνην τὴν εὐγένειαν, καὶ μὴ
 εἶχον ἀρετήν.

Η ΑΡΕΤΗΣ. ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. τὸ δὲ πλεῖστον,
 ἀντὶ τοῦ μάλλον.

ΕΧΩΝ ΔΕ ΤΙ ΑΓΑΘΟΝ. ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ μὲν
 κείται.

ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ. ἀντὶ τύχης.

ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ ΑΦΑΝΕΙΑΙ. ὅτι οὐκ ἔστι
 πλούσιος.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ ΔΕ. ὡσανεὶ ἔλεγεν, οὐκ ἐσμὲν
 ἀλλήλους ὑποπτοί.

ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΩΝ. κατὰ κοινοῦ τὸ, πο-
 λιτευόμεθα. (Ἐνταῦθα τὴν διαγωγὴν δηλοῖ.)

ΛΥΠΗΡΑΣ ΔΕ ΤΗ: ΟΥΦΕΙ ΑΧΘΗΔΟΝΑΣ.
 τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ποτε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄλ-
 καμένη ἐν προαστείῳ θεασάμενοι μετεωρίζοντα,
 κακῶς ἐχρήσαντο. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι σκυθρο-
 ποῖ εἰσι, διαπαντὸς ἐπιείκειαν ὑποκρινόμενοι,
 καὶ τοὺς ἀβροτέρους κολλάζουσι. τὸ γὰρ τρεσπὼν
 τοῦ εἴου, κώλυμα νομίζουσι τῶν ἀναγκαίων.

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΟΥΝΤΕΣ. ταῦτα πρὸς
 Λακεδαιμονίους αἰνίττεται.

ΤΩΝ — ΕΝ ΑΡΧΗ ΟΝΤΩΝ. τῶν ἀρχόντων.
 ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΥΤΩΝ. τῶν νόμων δηλονότι.
 ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΓΡΑΦΟΙ ΟΝΤΕΣ. ἀγραφοὶ νόμοι
 τὰ ἴδη εἰσὶ.

¶ λδ'. 38. ΤΗ: ΓΝΩΜΗΙ. τῇ ψυχῇ, ἢ τῷ
 συνέσει.

ΔΙΕΤΗΣΙΟΙΣ. δι' ὅλου τοῦ ἔτους θύουσιν οἱ Ἀθηναῖοι καθ' ἑκάστην, πλὴν μιᾶς ἡμέρας.

Η ΤΕΡΨΙΣ. ἡ ζαχαρῖα.

ΤΟ ΛΥΠΗΡΟΝ. αἰνῆται πρὸς τοὺς ταπεινούς καὶ εὐτελεῖς Λακεδαιμονίους.

ΕΠΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ. τοῦ Θησῆος ἐν Ἀττικῇ τε καὶ ταῖς Ἀθήναις βασιλεύσαντος, συσεισέφερον παντοχρόνως αὐτῷ τὰ πρὸς χρεῖαν οἱ Ἕλληες, ἐπειδὴπερ ταύτην ὁ βασιλεὺς πρυτανεῖον καθιστάκει καὶ μητρόπολιν τῆς Ἑλλάδος, τὰς ἄλλας καθυρκῶς διὰ τοῦτο πόλεις.

¶ 39. ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΑΙΣ. πληρῶς τὰ ἐν εἰρήνῃ γινόμενα ἀγαθὰ, πῦν μετέρχεται ἐπὶ τὰ ἐν πολέμῳ.

ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ. τῶν Λακεδαιμονικῶν φησὶ.

ΤΟΙΣΔΕ. τοῖς ῥηθισομένοις.

ΚΟΙΝΗΝ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝ. κοινακίην, καὶ ἀνεμίην πᾶσιν ἀνθρώποις.

ΞΕΝΗΛΑΣΙΑΙΣ. ὡςπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Ο ΜΗ ΚΡΥΦΘΕΝ ἈΝ ΤΙΣ. τὸ ἐξῆς, ἀφελήθει ἂν τις, ἰδὼν μὴ κρυφθῆν.

ΚΑΙ ΑΠΑΤΑΙΣ. πάλιν πρὸς Λακεδαιμονίους αἰνῆται, οἱ τοπλεῶν ἀπάτη καὶ γοητεία γνώμης ἐκράτουν ἐν τοῖς πολέμοις.

ΕΥΤΟΣ ΝΕΟΙ ΟΝΤΕΣ. καὶ ταῦτα πρὸς Λακεδαιμονίους. ἐκείνοι γὰρ ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας εἰς τὰ πολέμια πύρρωςίζοντο· καὶ εὐθύς ἄς ἐτίκτετο τὸ παιδίον ἐν ἄσπιδι ἐτίθεισαν αὐτὸ καὶ δέξω πλησίον, καὶ ἐπεβόων, ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τὰν. τουτέστιν, ἢ ταῦτα σώσων, ἢ ἐπὶ τὰν (τουτέστι μετ' αὐτῶν) ἀναεῖδοντι. οἱ δὲ αὐτοὶ οὕτως ἐπιτιμῶς ἦσκον, ἄς μηδὲ λουτρῶν ἀνέχεσθαι, ἀλλ' ἀεκέσθαι τῷ Εὐράτα ποταμῷ πρὸς τὸ λούσασθαι. ἀμείβη καὶ διαμαστιγῶσαι ἐγίνοντο κατὰ τινα καιρῶν, ἐν αἷς οἱ σπλινας ἐνογκάντες, ἀνδρείωτεροι ἐνομίζοντο.

ΤΟ ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΜΕΤΕΡΧΟΝΤΑΙ. τὸ τοῖς ἀνδράσι περὶται.

ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ ΑΥΤΟΙ. ἡμεῖς δηλονότι.

ΑΘΡΟΑΙ ΤΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΕΙ. μεμείρισται γὰρ αὐτῶν τὸ στράτευμα εἰς δύο, εἰς Θυράκην καὶ Ἰαλίαν.

ΕΠΗΠΕΜΨΙΝ. εἰς στρατείαν.

ΜΟΡΙΩΙ ΤΙΜΙ. μέρει τινὶ ἐξ ἡμῶν.

ΚΡΑΤΗΣΑΝΤΟΣ ΤΕ. αἰνῆται τοὺς ἰππέας αὐτῶν τοὺς κειμένους.

ΑΠΕΩΣΘΑΙ. ἀποδεδιωχίαι.

ΚΑΙΤΟΙ ΕΙ ΡΑΘΥΜΙΑΙ. πᾶντα συνάγει τὰ εἰρημικά, καὶ ὡςπερ ἀνάμνησιν αὐτῶν ποιεῖται, ἀνακεφαλαίουμενος. αἰνῆται δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους.

ΚΑΙ ΕΣ ΑΥΤΑ ΕΛΘΟΥΣΙ. τὰ ἀλγεῖνὰ δηλονότι.

ΤΩΝ ΑΕΙ ΜΟΧΘΟΥΝΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι.

¶ 40. ΚΑΙ ΕΝ ΤΕ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς εἰρημίοις δηλονότι.

ΘΑΥΜΑΖΕΣΘΑΙ. κατὰ κοινῷ τὸ περιγίγνεται.

ΦΙΛΟΚΑΛΟΥΜΕΝ ΤΕ ΓΑΡ. ἐπειδὴ διεβάλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ μαλακίᾳ, καὶ τρυφῇ βίου, καὶ σχολῇ πολλῇ, τοῦτο λέγει, ὅτι φιλοκαλοῦμεν μετὰ εὐτελείας καὶ ταπεινότητος.

τῇ γὰρ φιλοκαλίᾳ τὸ ἄσπρον ἔπεται. τῇ δὲ φιλοσοφίᾳ τὸ μαλακὸν καὶ ἀνεμίον.

ΜΕΤ' ΕΥΤΕΛΕΙΑΣ. σμικροπρεπείας.

ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΜΕΝ ΑΝΕΥ ΜΑΛΑΚΙΑΣ. τὰ δυσχερῆ τῆς πείρας ὑπομείνομεν.

ΠΛΟΥΤΩΙ ΤΕ ΕΡΓΟΓΩ. τὸ ἐξῆς, τῷ πλούτῳ χρεώμεθα ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἔργου, καὶ οὐ κίμπου λόγου.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΕΣΘΑΙ ΟΥΧ ΟΜΟΛΟΓΕΙΝ ΤΙΝΙ ΔΙΣΧΡΟΝ. γνώμης ἀξιόστης τὸ μήτε πέναν ὀνειδίσαι τοῖς ἔχουσι, καὶ παρούσαν ζητεῖν ἐκ πᾶντος τρίπτου φυγεῖν.

ΕΝΙ ΤΕ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ. οἷον, τοῖς δημιουργοῖς, καὶ γεωργοῖς, καὶ κτηνοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἰδιωταῖς καὶ χειροτέχναις. τοῦτο δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους, ἐπειδὴ ὀλίγοι ἦσαν αὐτῶν, οἱ τὰ πολιτικὰ σκοποῦντες, οἱ δὲ τὰ πολέμια, πάντες.

ΤΩΝ ΔΕ ΜΕΤΕΧΟΝΤΑ. τῶν πολέμοιων.

ΟΥ ΤΟΤΕ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ. διεβάλλοντο γὰρ οἱ λόγοι μόνον ἀντιποιούμενοι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων.

ΜΗ ΠΡΟΔΙΔΑΧΘΗΝΑΙ. ἀπὸ κοινῷ, τὸ βλάβην ἠγούμενοι.

ΔΕΙΝΑ ΚΑΙ ΗΔΕΑ. δεῖνὰ, τὰ πολέμια· ἴδεια, τὰ τῆς εἰρήνης.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΣ ΑΡΕΤΗΝ. ἀρετὴν λέγει νῦν τὴν φιλίαν, καὶ εὐεργασίαν.

ΒΕΒΑΙΩΤΕΡΟΣ ΔΕ Ο ΔΡΑΣΑΣ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ. ὁ ἀρξάμενος χαρίζεσθαι.

ΩΣΤΕ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗΝ. ἡ σύνταξις οὕτως, ὥστε ὀφειλομένην σάξιν, ἐκείνου δηλονότι, ᾧ δι' εὐτίας δέδωκεν.

Ο Δ' ΑΝΤΟΦΕΙΛΩΝ. οἱ δὲ εὐ πάσχα.

ΑΜΒΑΥΤΕΡΟΣ. ἀσθενέστερος.

ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ. τὴν εὐεργασίαν.

ΚΑΙ ΜΟΝΟΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΤΜΦΕΡΟΝΤΟΣ. οὐ τῇ ἐλπίδι τοῦ κέρδους, ἀλλὰ τῷ αἰεὶ εὐεργετῆν, καὶ μὴ δέεσθαι ἄλλαν.

ΑΔΕΩΣ. ἀντὶ τοῦ μεγάλας.

¶ μά. 41. ΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΕΙΝΑΙ. εἰς πολλὰ πρᾶγματα.

ΕΠΙ ΠΛΕΙΣΤ' ΑΝ ΕΙΔΗ. εἰς διάφορα πρᾶγματα.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΩΣ. εὐκινήτως, ἐνδεξίως, εἰς πολλὰ πρᾶγματα, τὸ γὰρ εὐτραπέλας, εὐκινήτως, ἐνδεξίως.

ΑΠΟ ΤΩΝΔΕ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ. ἂν προεῖπεν.

ΑΚΟΗΣ ΚΡΕΙΣΣΩΝ. ὑπὲρ ἀκοῆν ἀνθρώπου.

ΥΦ' ΟΙΩΝ. ὑπὸ Ἀθηναίων.

ΟΥΤΕ ΤΩ ΓΥΠΗΚΩ. τῷ Ναξίῳ, καὶ Σαμίῳ καὶ Βυζαντίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσοι ὑπήκουον αὐτῶν.

ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΕ — ΚΑΙ ΟΥ — ΑΜΑΡΤΥΡΩΝ ΓΕ. πολυσύνδεσμός ἐστιν ὁ Ουκυδίδης μάλλον, ἢ πάντες οἱ Ἀττικοί.

ΟΥΤΕ ΟΜΗΡΩΥ. ἀπὸ μέρους, τῶν πᾶντων ποιητῶν. Ὁ γὰρ Ὀμηρὸς πεποιήμενος τὸν Μενεσθέα πάντων ἀρίστα ἀνδρῶν καταμεινέωσεν τε καὶ ἀνδρας ὁπλίτας. Καὶ δῖλον, ὅτι τοῦτο σοφίας περιουσίᾳ καὶ ἀρετῆς γίνετα. Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσειᾷ πεποιήμενος περὶ τῆς Ἀθηνῶν, τῆς θεοῦ, οὕτως· ἴκετο δὲ εἰς Μαργαθῶνα καὶ

εὐεργάτου Ἀθήνην. καὶ τὰ ἐξῆς. Ἄπερ καὶ ταῦτα ἐγκύμιον τῆς πόλεως.

ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ θαυμασθῆσόμεθα.

ΚΑΚΩΝ ΤΕ ΚΑΙΓΑΘΩΝ. κακῶν, πρὸς τοὺς πάσχοντας. λέγει δὲ τὰ τρώπαια.

ΟΙΔΕ ΤΕ. οἱ κείμενοι.

¶ μβ'. 42. ΚΑΙ ΟΙΣ. τοῖς Πελοποννησίοις.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ. τὸν ἔπαινον.

ΣΗΜΕΙΟΙΣ ΚΛΕΙΣΤΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμύκναι.

ΚΑΙ ΕΙΡΗΤΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐπιπέθησαν δηλονότι.

Α ΓΑΡ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. λείπει ἡ εἰς.

ΙΣΟΡΡΟΠΟΣ. ἰσοστάσιος. μὴ ὑπερβάλλων τὰ πρᾶγματα.

ΠΡΩΤΗ ΤΕ ΜΗΝΥΟΥΣΑ. τῇ τιμῇ.

Η ΝΥΝ ΤΩΝΔΕ. τῶν ἀνδρώπων.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ. ὁ θάνατος.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΟΙΣ Τ' ἌΛΛΑ ΧΕΙΡΟΣΙΝ. οἶον, κλοπῆν, μοιχείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΠΡΟΤΙΘΕΣΘΑΙ. προτιμᾶσθαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ. ἀμαρτημάτων δηλονότι.

ΑΝΑΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΔΕΙΝΟΥ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ. τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐναντίους.

ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ. τοῦ κινδύνου.

ΤΩΝ ΔΕ. τῶν ἀρετῶν.

ΕΛΠΙΔΙ ΜΕΝ ΤΟ ΑΦΑΝΕΣ. τουτέστιν, εὐέλπιδες γινόμενοι, ὅτι νικήσουσιν.

ΕΠΙΤΡΕΨΑΝΤΕΣ. δότες.

ΚΑΙ ΕΝ ΑΥΤΩΙ. τῷ ἔργῳ.

ΜΑΛΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ κρείσσον.

ΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κάλλιστον.

ΤΟ ΜΕΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τὸ ονειδίξεσθαι ὡς δεῖλοί ὡς ἀκούσαι δεῖλοί τὸ δὲ ἔργον, τὸ ἀποθανεῖν.

ΚΑΙ ΔΙ' ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΤΥΧΗΣ. τύχην αἰεὶ ὁ Θουκυδίδης καλεῖ τὸν πόλεμον. ἀμαζόντες, φησὶν, ἐν εἰδοξίᾳ καὶ οὐχὶ δειλία ἀπέθανον. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ἀπηλλάγησαν.

Η ΤΟΥ ΔΕΟΥΣ ΑΠΗΛΛΑΓΗΣΑΝ. καὶ ἐν βραχεῖ καιρῷ, φησὶν, ἀπηλλάγησαν, τὴν σφαιρὴν δεξάμενοι, ἀμαζόντες ἐν αὐτοῖς ἔτι τῆς δόξης, καὶ ἐλπίδος τοῦ νικῆσαι μᾶλλον. ἦγουν τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ φηγεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἀκμάζοντος.

¶ μγ'. 43. ΛΟΓΩΙ ΜΟΝΩΙ. τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων.

ΟΥΔΕΝ ΧΕΙΡΩΝ. ἐμοῦ οὐδὲν χειρῶν.

ΚΑΙ ΕΡΑΣΤΑΣ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΗΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτολμοτέρην δὲ μὴδὲν ἄξιον.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΣΗ ΕΙΝΑΙ. ἡ πόλις δηλονότι.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΙΣΧΥΝΟΜΕΝΟΙ. Ὀμηρος Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλιόνοες σοῖοι, ἢ ἐσφαιφάνται.

ΑΝΔΡΕΣ. ἀνδρεῖοι.

ΑΥΤΑ ΕΚΤΗΣΑΝΤΟ. τὰ μεγάλα δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙ ΤΟΥ. δοκιμῇ πολέμου.

ΣΦΑΛΛΗΘΗΣΑΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐνδυμόμενοι.

ΚΑΛΙΣΤΟΝ ΔΕ ΕΡΑΝΟΝ ΑΥΤΗΣ. καλλίστην συνεισφοράν.

ΠΡΟΙΕΜΕΝΟΙ. διδόντες. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐκτίσαντο αὐτά.

ΚΟΙΝΗ ΓΑΡ. γνώμη δηλονότι.

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. εἰς πόλεμον δηλονότι.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ. παριστῶ.

ΚΑΙ ΕΝ Τῇ ΜΗ ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΗ. γῇ δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΔΑΙΜΟΝ. ἔπεται γὰρ εὐφυχία μὲν ἢ εὐλευθερία, ταύτη δὲ, ἢ εὐδαιμονία, καὶ ὁ μακάριος βίος, καὶ ὁ σπουδαῖος. Ὀμηρος Ἕμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται —

ΟΥ ΓΑΡ ΟΙ ΚΑΚΟΠΡΑΓΟΥΝΤΕΣ. τὸ νόημα παραδόξον, καὶ ἐναντίον τῇ κοινῇ συνῆθειᾳ. Θεοῦ γὰρ, ὁ ποίσις τὰς ὑποθήκας, φησὶ, Χρὴ πένην φεῖγοντα, καὶ εἰς μεγακῆτεα πόντων ἲριπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύριε, κατ' ἠλιβάτων. Τούτω οὖν ἐναντίος ὁ Περιμλῆς ἀποφαίνεται. καὶ σκόπει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐρμηνείας, ὅτι καὶ τῆς εἰρημένης τοῦ Θεοῦ γένος ὑποθήκης λαθαινώτως ἐμήσθη, καὶ ἤνιξτο, εἰδῶν τὸ δικαιοτέρον. τὸ γὰρ δικαιοτέρον, συγκρίτως ἐμφασίν ἔχει.

ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΣ. προσθεῖς τὸ ἀναισθητός, ἐποίησεν ἐγκύμιον καὶ ἔπαινον τοῦ θανάτου.

¶ μδ'. 44. ΤΟ Δ' ΕΥΤΥΧΕΣ. οὐχ οἱ τελευτήσαντες, ἀλλ' οἱ περιόντες αὐτῶν γονεῖς.

ΟΙΣ. λείπει τὸ ἐν ἐκείνοις.

ΕΝΕΥΔΑΙΜΟΝΗΣΑΙ ΤΕ. τουτέστιν, ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ ζῆσαι καὶ τελευτήσαι.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ. τουτέστι τοῖς τέκνοις.

ΕΘΑΣ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΣ. ἐξ ἔσους ἀπολαύων.

ΙΔΙΑΙ. Γρ. ἡδεῖα, τουτέστι, γλυκεῖα ἢ λήθη τῶν ἀπειθόντων τέκνων, εἰ ἐπιγνηθέντες γίνονται παῖδες.

ΟΥΚ ΟΝΤΩΝ ΑΘΘΗ. τῶν τεθνηκότων.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. εἰσφέροντες.

ΠΑΡΗΒΗΚΑΤΕ. γεγραμάκατε.

ΕΝ ΤΩΙ ΑΧΡΕΙΩΙ. τῷ γῆρα δηλονότι.

ΤΟ ΚΕΡΔΑΙΝΕΙΝ. φιλάργυροι γὰρ οἱ γέροντες.

¶ μέ. 45. ΤΟΝ ΓΑΡ ΟΥΚ ΟΝΤΑ. τὸν τεθνηκότα.

ΑΛΛ' ΟΛΙΓ' ΟΙ. μέτρον δηλονότι.

ΤΟ ΔΕ ΜΗ ΕΜΠΙΟΔΩΝ. τὸ δὲ μὴδὲν ἔχον ἐναντίον.

ΑΝΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΩΙ. ἀναμφιβόλῳ.

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΤΙ ΑΡΕΤΗΣ. ἀρετῇ γυναικίᾳ σιωπηρῶν κρύπτεται.

ΤΗΣ ΤΕ ΓΑΡ. τῆς σωφροσύνης. μόνη γὰρ αὕτη ἀρετὴ ταῖς γυναῖξιν ἐνεστίν. οὐ γὰρ ἀνδρεία, ἢ δικαιοσύνη, ἢ φρόνησις.

¶ μς'. 46. ΕΙΡΗΤΑΙ. οἱ ἐπίλογοι.

ΜΕΧΡΙΣ ΗΒΗΣ ΘΡΕΨΕΙ. μέχρη ὀκτακαίδεκα ἐτῶν.

ΑΘΛΑ ΓΑΡ ΟΙΣ ΚΕΙΤΑΙ. λείπει τὸ παρὰ, ἢ ἢ παρ' οἷς.

ΤΟΙΣΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ. παρὰ τοῖσδε.

ΠΟΛΙΤΕΥΟΥΣΙ. κατὰ πολιτείαν ἐνεργοῦσιν.

¶ μζ'. 47. Η ΝΟΣΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΗΡΞΑΤΟ. θνητῶς ἢ νόσος· τὸ δὲ λεγόμενον, αἰς πρὸς τὸ νόσημα ὑπέστησεν. Ὀμηρος, Νεφέλη δὲ μιν ἀμφιβέβηκε Κρανέην, τὸ μὲν οὐποτε. αἰς πρὸς τὸ νέφος ὑπήντησεν.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΕΣ ΑἴΓΟΙΟΙ. εἰ γὰρ ἤδεισαν, ὅτι λοιμὸς ἦν, οὐκ ἂν ἐπαχεῖσαν, διὰ τὸ μεταδοτικόν.

ΟΣΩΙ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ. μάλιστα τῶν μὴ προσιόντων.

ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ ΤΕΧΝΗ. οἶον μαντική, ἔσωδή.

ΑΥΤΩΝ ΑΠΕΣΤΗΣΑΝ. τῶν θείων καὶ ἀνθρώπων.

¶ μζ'. 48. ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΗΝ. τὴν Περσίδα.

ΥΠ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΗΝ ΑΝΩ ΠΟΔΙΝ ΑΦΙΚΕΤΟ. τὸ δεινὸν δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΘΝΗΣΚΟΝ ΠΟΛΛΩΙ ΜΑΛΛΟΝ. ὅσῳ ἢ πολυάνθρωπος ἢ ἄνω πόλις.

ΑΦ' ΟΤΟΥ ΕΙΚΟΣ ΗΝ. ἀφ' ἧς αἰτίας.

ΕΣ ΤΟ ΜΕΤΑΣΤΗΣΑΙ. μεταβαλεῖν.

ΣΧΕΙΝ. λαθεῖν.

ΠΡΟΕΙΔΩΣ. προμαθῶν.

¶ μζ'. 49. ΚΑΙ ΠΡΟΕΚΑΜΝΕ ΤΙ. προσήνεκεν.

ΑΠΕΚΡΙΘΗ. ἐχαρίσθη.

ΑΠ' ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ. ἀπροφασίστως.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΤΟΣ. τοῦ στόματος δηλονότι.

ΕΞ ΑΥΤΩΝ. τῶν συμπτωμάτων, ὧν εἶπεν.

ΒΡΑΓΧΟΣ. βράχχος νόσημά τι περὶ τὸν βρόγχον, ὃ τὰς σὺς μάλιστα διαφθείρει.

Ο ΠΟΝΟΣ. πόνον λέγει τὴν ἐκ τοῦ νοσήματος τάλαιπωρίαν. οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλεον, καὶ καρδιωγμὸν τὸν πόνον τοῦ στομάχου.

ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΘΑΡΣΕΙΣ. ἀποκαρτίσεις, κενώσεις.

ΜΕΤΑ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ. τῆς δυσεντερίας δηλονότι.

ΑΥΤΕ ΤΕ ΤΟΙΣ ΠΛΕΙΟΣΙΝ ΕΝΕΠΗΓΤΕ ΚΕΝΗ. ἔστι γὰρ καὶ λιγὴ πλῆξης, ὡς καὶ Ἰπποκράτης διδάσκει.

ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ. αὐτίκα.

ΛΩΦΗΣΑΝΤΑ. τὸν σπασμὸν παυσάμενον.

ΠΕΔΙΑΝΟΝ. πελιδνὸν ἔστι τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελανίας, οἷονε μολυβδοειδές.

ΦΛΥΚΤΑΙΝΑΙΣ. σημειῶσαι, στίχος ἡρωϊκός.

ΤΑ ΔΕ ΕΝΤΟΣ. τοῦ στόματος δηλονότι.

Η ΓΥΜΝΟΝ ΑΝΕΧΕΣΘΑΙ. τὸ ἀνέχεσθαι καὶ πρὸς αἰτιατικὴν λέγεται.

ΗΔΙΣΤΑ ΤΕ ΑΝ. ἡ σύνταξις οὕτως, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδαρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, τῇ δόξῃ ἀπαύστῳ συνεχόμενοι, ἠνεύχοντο. ἀπὸ κωνοῦ δὲ τὸ ἠνεύχοντο. τὸ δὲ ἄλλο, μεταξὺ.

ΤΟ, ΤΕ ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΣΣΟΝ. καὶ γὰρ ὁ πῖνον ὀλίγον, καὶ ὁ πολὺ, ἀπέδησκον.

ΚΑΙ Η ΑΠΟΡΙΑ. ἡ ἀδυναμία.

ΟΥΚ ΕΜΑΡΑΙΝΕΤΟ. οὐχ ὑπέπιπτε.

ΠΑΡΑ ΔΟΞΑΝ. παρ' ἐλπίδα.

ΕΧΟΝΤΕΣ ΤΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. μερικὴν δύναμιν.

ΤΟΥ ΝΟΣΗΜΑΤΟΣ. τῆς δυσεντερίας.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ. κινδύονα δηλονότι.

ΑΝΤΙΑΗΨΙΣ. ἐπίσκηψις.

ΔΙΦΕΥΓΩΝ. τὸν θάνατον δηλονότι.

ΑΝΑΣΤΑΝΤΑΣ. ὑγιάναντας.

¶ ν. 50. ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΔΕ ΕΔΗΛΩΣΕ. τῷ ῥηθρισμῷ δηλονότι.

Η ΟΥ ΠΡΟΣΗΓΙΕΙ. ὥσπερ ἀπὸ τῆς ὀσφρῆ-

σεως γινώσκοντα, ὅτι λοιμώδη ἔστι τὰ σώματα

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΔΕ. τοῦ λόγου μου.

ΟΥΤΕ ΠΕΡΙ ΤΟΙΟΥΤΩΝ ΟΥΔΕΝ. περὶ τὸ σαρκωβορεῖν.

¶ νά. 51. ΤΟΙΟΥΤΩΝ ΗΝ ΕΠΙΠΑΝ. καθόλου.

ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ. τὴν φύσιν.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ. λείπει νόσημα.

ΟΥΔΕΝ ΤΩΝ ΕΙΩΘΟΤΩΝ. ἀλλὰ τι ἄηδες, καὶ ἄτοπον.

ΕΝ ΤΕ ΟΥΔΕΝ ΚΑΤΕΣΤΗ ΙΑΜΑ. τὸ σχῆμα καινοπρεπέε.

ΞΥΝΕΝΕΓΚΟΝ. λυσιτελήσαν.

ΠΡΟΣ ΑΥΤΟ. τὸ νόσημα.

ΞΥΝΗΡΕΙ. συναγαγὸν ἠφάνιζε.

ΠΡΟΣ ΓΑΡ ΤΟ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ. τὴν ἀνεπιστίαν τῆς ἰγείας.

ΠΡΟΙΕΝΟ. ἀπέλυον.

ΚΑΙ ΟΤΙ ΕΤΕΡΟΣ ΑΦ' ΕΤΕΡΟΥ. ἡ σύνταξις δὲ οὕτω, δεινότητεν ἢ ἢ τε ἀδυμία, καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ' ἐτέρου.

ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ. τῆς ἀπὸ τοῦ νοσήματος ἰατρείας.

ΩΣΠΕΡ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΕΘΝΗΣΚΟΝ. ὅτι τὰ πρόβατα μεταληπτικά καὶ μεταδοτικά τῆς νόσου.

ΤΟΥΤΟ ΕΝΕΠΟΙΕΙ. ἡ ἀπόγνωσις δηλονότι.

ΑΠΩΛΛΑΥΝΤΟ ΕΡΗΜΟΙ. τοῦ θεραπεύσοντος.

ΟΙ ΑΡΕΤΗΣ ΤΙ. φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΟΛΟΦΥΡΣΕΙΣ. λείπει ἡ σφᾶς. ἢ ἢ, πρὸς τὰς ὀλοφύρσεις καὶ θρόνους.

ΟΙ ΔΙΑΠΕΦΕΥΓΟΤΕΣ. τὸν θάνατον.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟΥΜΕΝΟΝ. τὴν ἀσθένειαν.

ΤΩΙ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΠΕΡΙΧΑΡΕΙ. τῇ ἐνεστάσῃ περιχαρείᾳ.

ΕΛΑΠΔΟΣ ΤΙ ΕΙΧΟΝ ΚΟΥΦΗΣ. τῆς κουφίζουσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης.

¶ νβ'. 52. ΕΠΙΕΣΕ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΩΡΑ: ΕΤΟΥΣ. τῷ θεεῖ δηλονότι.

ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΚΑΙ ΟΣΙΩΝ ΟΜΟΙΩΣ. ὁσίαν οὐδετέρως, ὁσίαν Ὀλυμπίας. Οὐχ ὅσην κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι.

ΝΟΜΟΙ ΤΕ ΠΑΝΤΕΣ. θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΥΣ. σημειῶσαι ἄλλοτέρας, ξένας.

ΤΟΥΣ ΝΗΣΑΝΤΑΣ. τοὺς ἐπιξυλάξαντας καὶ ἐτοιμάσαντας τὰ τῆς πωρᾶς ξύλα.

¶ νγ'. 53. ΠΡΩΤΟΝ ΤΕ ΗΡΞΕΝ. ἀρχὴ γέγενεν.

ΕΠΗΛΕΟΝ. διαβολὴν ἐμφαίνει τῶν Ἀθηναίων τὸ ἐπιπλέον κείμενον.

ΑΓΧΙΣΤΡΟΦΟΝ. ταχέαν, ὄξειαν, ἐγγυτέραν.

ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΕΚΤΗΜΕΝΩΝ. τῶν πενήτων.

ΤΑΣ ΕΠΑΥΡΕΣΕΙΣ. τὰς ἀπολαύσεις καὶ ἡδυσθαθείας.

ΤΩΙ ΔΟΞΑΝΤΙ ΚΑΛΩΙ. τουτέστι τῇ ἀρετῇ. αὕτη γὰρ μετὰ τάλαιπωρίας γίγνεται.

ΚΕΡΔΑΛΕΟΝ. ἔσσωφέλις.

Η ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΝΟΜΟΣ. ἀνθρώπων εὐνομία.

ΣΕΒΕΙΝ. τὸ θεῖον δηλονότι.

ΕΝ ΟΜΟΙΩ. εἶναι δηλονότι.

ΤΗΝ ΗΔΗ ΚΑΤΕΥΦΙΛΕΜΕΝΗΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, δίκην. λέγει δὲ τὴν νόσον. ἀπὸ κοινοῦ δὲ καὶ τὸ ἐλπίζαν.

¶ νδ'. 54. ΠΕΡΙΠΕΣΟΝΤΕΣ ΕΠΙΕΖΟΝΤΟ. Ὀμηρος, εἰ δὲ ἰμοῦ πόλεμος τέ δαμᾶ καὶ λοιμός Ἀχαιοῦς.

ΤΟΥ ΕΠΟΥΣ. ἐκ πυθοχερήσου στίχου.

ΦΑΣΚΟΝΤΕΣ. σημειώσαι τὴν σύνταξιν.

Ο, ΤΙ ΑΞΙΟΝ ΚΑΙ ΕΙΠΕΙΝ. ἤγουν ἀξίον διηγήσεως.

ΕΠΕΝΕΙΜΑΤΟ. κατέφαγε.

¶ νε'. 55. ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΟΝ. τὴν παραδάλασσιον.

ΛΑΥΡΙΟΥ. Λαύριον ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ μέταλλα ἀργύρεα.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΤΟΤΕ. τινὲς εἰς τὸ ἂν, τινὲς εἰς τὸ καὶ τότε στίχουσι.

ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. προαίρεσιν.

¶ νς'. 56. ΕΤΙ Δ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΕΤΟ. ἠτοίμαζε.

ΠΡΟΕΧΩΡΗΣΕ ΓΕ. ἦλθον εἰς τὸ ἐλεῖν τὴν πόλιν.

ΑΝΑΓΑΓΟΜΕΝΟΙ. ἀναχθέντες.

ΤΗΣ ΤΕ ΓΗΣ ΕΤΕΜΟΝ — μέρος τι λείπει.

¶ νζ'. 57. ΕΝ ΤΕ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΙ. τῇ περὶ τὴν Πελοπόννησον.

ΘΑΣΣΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΞΕΛΘΕΙΝ. εἰ δὲ τις εἴποι, καὶ πῶς αὐτοὺς οὐκ ἐφόβουν; λέγεται ὅτι ἀσεβὲς τοῦτο ἐνόμιζον.

ΤΗΣ ΔΕ ΕΣΒΟΛΗΣ ΤΑΥΤΗΣ. τῇ δευτέρᾳ δηλονότι.

¶ νη'. 58. ΤΟΥ Δ' ΑΥΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ. μετὰ βασις.

ΕΤΙ ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΜΕΝΗΝ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΠΡΟΥ'ΧΩΡΕΙ. προέκοπτεν.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς πολιτορκοῦσιν.

Η ΑΙΡΕΣΙΣ. ἡ πόρθησις.

ΕΝΤΑΥΘΑ ΔΗ ΠΛΑΥ'. εἰς τὴν Ποτίδαιαν.

ΟΙ ΔΕ ΠΡΟΤΕΡΟΙ. οἱ μετὰ Καλλίου δηλονότι.

¶ νθ'. 59. ΗΛΑΘΙΩΝΤΟ. μετεβλήθησαν. ΖΥΓΧΩΡΕΙΝ. ἐνδιδόναι.

ΚΑΙ ΑΠΑΓΑΓΟΝ. ἀποστήσας.

¶ ξ'. 60. ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕΝΩ. ταύτης τῆς δημηγορίας μέμνηται Πλούταρχος ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ΜΟΙ. καὶ προσδοκῆσαντί μοι γερύνται εἰς ἐμὲ τὰ τῆς ὀργῆς ἰμῶν. οἶον, οὐκ ἀνέλπιστα εἰς ἐμὲ τὰ παρόντα γερύνται αἰτίαιματα, ἀλλὰ καὶ ἦδη ταῦτα προσδεχομένω, ἀφ' οὗ πολεμεῖν συμβούλευσα Λακεδαιμονίοις, γερύνται καὶ διὰ τοῦτο συνήγαγον ἐκκλησίαν, ὅπως, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἐμοὶ χαλεπώαινετε, ἡ ταῖς τύχαις εἴκετε, ὑπομνήσω.

Αἰσθάνομαι. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, κοινῶς καὶ Ἀττικῶς.

ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΓΟΥΜΑΙ. κατασκευὴ τοῦ προομίου.

ΠΟΛΙΣ ΜΕΝ ΤΑΣ ΙΔΙΑΣ. ἰδίας νῦν, οὐχὶ ἑαυτῆς, ἀλλὰ τὰς τῶν καθ' ἕκαστον ἀνθρώπων καὶ μερικῶς δυστυχίας.

ΤΑΙΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ. ταῖς ἑαυτῶν, καὶ μερικαῖς.

ΠΕΠΛΗΓΜΕΝΟΙ. παραφερόμενοι.

ΑΦΙΕΣΘΕ. ἀμελείτε.

ΟΙ ΕΥΤΡΕΙΝΩΤΕ. μετέσχετε τῆς παραίνεσως, διαγνόντες.

ΚΑΙΤΟΙ ΕΜΟΙ, παραγραφικὸν ἐν δεινότητι. τέσσαρα δέ, κατὰ Θουκυδίδην, τὸν ἀγαθὸν ἔχειν ἄνδρα, νεῖν μὲν τὰ δέοντα, φράζειν δὲ δύνασθαι τὰ νοηθέντα καλῶς, φιλόπολιν τε εἶναι καὶ τέταρτον, κρείσσω χρημάτων. τὸ γὰρ νικᾶσθαι χηρήμασι, πᾶσαν καὶ ῥήτορας, καὶ σολίτου, καὶ ἰδιώτου, καὶ ἀρχοντος ἀρετὴν ἀφανίζει.

ΤΟΙΟΥΤΩΙ ΑΝΔΡΙ. ἤγουν μεγάλω.

ΟΣ ΣΥΓΔΕΝΟΣ ΟΙΟΜΑΙ ΗΞΣΩΝ. ῥητορείαν ἑαυτῷ μαρτυρεῖ.

ΚΑΙ ΤΟΥΤΕ. τοῦ τῆς εὐνοίας.

ΚΑΙ ΜΕΣΣΩ. μετρίως.

ΜΑΛΛΟΝ ΕΤΕΡΩΝ. λείπει οὐ δὲ σύνδεσμος, ἢ ἢ, μᾶλλον δὲ ἑτέρων. μέσσω δὲ εἶπε, καὶ οὐ σφόδρα, διὰ τὸ φορτικόν.

¶ ξα'. 61. ΚΑΙ ΓΑΡ ΟΙΣ ΜΕΝ ΑΙΡΕΣΙΣ. κατὰ κοινοῦ τὸ πολεμῆσαι. οὐ δὲ νοῦς, φησὶν, ὅτι ἄφρονες εἰσιν οἱ ἐν εὐτυχίᾳ ὄντες, καὶ πωλεμεῖν αἰρούμενοι.

ΤΟΙΣ ΠΕΛΛΑΣ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΠΕΡΙ' ΕΝΕΣΘΑΙ. νικῆσαι, τῶν ἐχθρῶν δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΒΙΣΤΑΜΑΙ. ὃν παρήνεσα.

ΑΚΕΡΑΙΟΙΣ. ἀζημίους.

ΜΗ ΟΡΘΩΝ. ἀληθῆ.

ΕΧΕΙ ΗΔΗ. παρέχει.

ΚΑΙ ΕΝ ΗΘΕΣΙΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ παραπλησίους, τῶ μεγέθει τῆς πόλεως ἴσους. δεῖ γὰρ πρὸς τὰς πόλεις καὶ τὰ φρονήματα ἔχειν.

ΥΦΙΣΤΑΣΘΑΙ. ἀμετακινήτους εἶναι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΩΣΙΝ. τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν.

ΕΝ ΙΣΩΙ ΓΑΡ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ὁμοίως οἱ ἀνθρώποι ἀξιοῦσιν αἰτιάσθαι ὅστις ἐν μαλακίᾳ ἐλλείψει τῆς ἐνυπαρχούσης δόξης, καὶ μισεῖν τὸν ἐν θρασυτητι ὑπερόμενον τῆς μὴ προσωποῦσης.

ΑΠΑΛΓΗΣΑΝΤΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρεῖν. τὸ δὲ ἀπαλῆσαντας, ἀντὶ τοῦ παυσασμένους ἀλγεῖν ὡς περὶ τὸ ἀπολοφθαράμενοι.

¶ ξβ'. 62. ΟΥΚ ΟΡΘΩΣ. ἀληθῶς.

ΚΑΙ ΤΟΔΕ. τὸ ῥηθῆσόμενον.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΙΝ. τὴν ἀπαγγελίαν.

ΚΑΤΑΠΕΠΛΗΓΜΕΝΟΥΣ. κατασπεστωκάκτας τῷ φόβω.

ΤΩΝ ΕΣ ΧΡΗΣΙΝ. τὸ γὰρ πῦρ καὶ οὐκ οὐ τοσοῦτόν εἰσιν εἰς χρεῖσιν φανερά. κοινὰ γὰρ πᾶσι.

ΦΑΝΕΡΩΝ. ὄντων δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ. οὐδεὶς.

ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΡΟΝΤΙ. ἤγουν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς.

ΑΥΤΗ Η ΔΥΝΑΜΙΣ. τῆς πόλεως ἢ θαλασσοκρατία· ἀλλὰ μείζων δηλονότι.

ΑΥΤΩΝ ΜΑΛΛΟΝ. ἢ τὸν πόλεμον, ἢ τὴν τῆς χρείας ἀφάρεσιν.

Η ΟΥ ΚΗΠΙΟΝ. τὸ ἢ οὐ, ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ οἶον, ἀλλὰ κήπιον, καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου, ὡς πρὸς τὴν κτῆσιν τῆς θαλάσσης. ἄλλοι δὲ τὸ κήπιον εἶδος κουρᾶς φασίν, οὕτως ὀνομαζομένης. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ εἶκόσ ἐστιν.

ΑΛΛΩΝ Δ' ΥΠΑΚΟΥΣΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἀλλοις.

ΦΑΝΗΝΑΙ. μετέρχεται ἐπὶ τὸ δίκαιον.

ΑΥΧΗΜΑ ΜΕΝ ΓΑΡ. τὸ φρόνημα, αὐχημα φησίν.

ΑΠΟ ΑΜΑΘΙΑΣ ΕΥΤΥΧΟΥΣ. ἀπὸ ἀλόγου εὐτυχίας.

ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΙΣ ΔΕ. λείπει ἐκείνω.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΛΜΑΝ. ἢ συνταξίς, καὶ τὴν τόλμαν ἢ ξύνεσις παρέχεται ἐκ τῆς ὁμοίας τύχης.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ πιστεύει.

Η ΠΡΟΝΟΙΑ. ἢ πρόγνωσις.

¶ ξγ'. 63. ΤΩΙ ΤΙΜΩΜΕΝΩΙ. τῇ τιμῇ τῆς πόλεως.

ΩΠΕΡ ΑΠΑΝΤΕΣ. ὃ τινι τῷ τιμομένῳ τῆς πόλεως, τουτέστι, τῇ ἡγεμονίᾳ. Ἄλλως. τῇ δόξῃ τῆς πόλεως, ἢ ἀγάλλεσθε, καὶ βοηθεῖν ἡμᾶς εἰκός.

ΕΝ ΤΗΙ ΑΡΧΗΙ. ὄντες δηλονότι.

ΑΠΗΧΘΕΣΘΕ. τοῖς ἄλλοις δηλονότι.

ΟΙ ΤΟΙΟΥΤΟΙ. οἱ ἀπράγμονες.

¶ ξδ'. 64. ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΙΩΝΔΕ ΠΟΛΙΤΩΝ. τῶν συμβουλευόντων τὸ ἀπραγμον.

ΠΑΡΑΓΕΣΘΕ. ἀπατᾶσθε.

ΕΑΠΙΔΟΣ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. ὑπὲρ ἐλπίδα.

ΑΝΑΔΟΚΕΝΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ γινῶτε.

ΗΣ ΕΣ ΑΙΔΙΟΝ. τὸ ἢς πρὸς τὸ, μνήμη καταλείψεται. τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου.

ΗΝ ΚΑΙ ΝΥΝ ΥΠΕΝΔΩΜΕΝ ΠΟΤΕ. ἐάν ποτε καὶ ὑποκλάσωμεν, καὶ πταίσωμεν.

ΚΑΙΤΟΙ ΤΑΤΑ. τρεῖς κριτὰς ὑποτίθεται τῶν πραγμάτων.

ΤΟ ΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. τὸ ἐπίζηλον.

ΜΙΣΟΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. διαλύεται γὰρ ἡ θανάτω, ἢ ἄλλῳ τινί.

ΩΣ ΟΙΤΙΝΕΣ. τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπέι.

¶ ξε'. 65. ΕΠ' ΑΥΤΟΝ. κατ' αὐτοῦ.

ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. τὸν σκοπὸν ἐκείνων.

ΟΙ ΔΕ ΔΥΝΑΤΟΙ. οἱ τῷ πλοῦτῳ δυνάμενοι.

ΠΡΟΣΕΔΕΙΤΟ. χρεῖαν εἶχε.

ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ. τὴν ἰσχύιν τοῦ πολέμου.

ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΕΤΙ. μετὰ τὸ καταστῆναι τὸν πόλεμον.

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΑΥΤΟΥ. ἢ πρόγνωσις.

Α ΚΑΤΟΡΘΩΜΕΝΑ. εἰς τέλος ἐρχόμενα.

ΤΟΙΣ ΙΔΙΩΤΑΙΣ. ιδιώτας καλεῖ τοὺς ῥήτορας, καὶ τοὺς δημαγωγούς, οὐχ ὅτι ιδιώται εἰσι κατὰ τὸ ἀληθές, ἀλλ' ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς πόλεως εἰρῆκε.

ΣΦΑΛΕΝΤΑ ΔΕ. αἰνίττεται τὰ κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδην.

ΑΔΩΡΟΤΑΤΟΣ. ἀδωρόληπτος.

ΥΒΡΕΙ ΘΑΡΣΥΝΤΑΣ. ἀλόγως τὴν πρᾶτοντας.

ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΗΝ. λείπει τῶν Λεοντιῶν. τοὺς Λεοντιῶν λέγει. οὔτοι γὰρ μετεκαλέσαντο πρὸς συμμαχίαν Ἀθηναίους, Συρακοῦσις διαφερόμενοι.

ΟΣΟΝ ΟΙ ΕΚΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. Ἀθηναίων οἱ προύχοντες.

ΤΟΙΣ ΟΙΚΟΜΕΝΟΙΣ. πορευθεῖσιν εἰς Σικελίαν.

ΕΝ ΤΩΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΙ. τῷ Σικελικῷ.

ΠΟΛΕΜΙΟΙΣ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΤΙ ΤΟΙΣ ΠΛΕΙΟΣΙΝ. ἀντίχρον δηλονότι.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΙΔΙ. βασιλέως λέγει τοῦ Δαρείου, υἱοῦ Ἀρταξέρξου. οὐ τινος καὶ Κύρου ὁ Ξενοφῶν τὰς ἀναβάσεις ἐγράψε.

ΠΡΟΣΓΕΝΟΜΕΝΩΙ. τοῖς Λακεδαιμονίοις δηλονότι.

ΕΝΕΔΟΣΑΝ. ἐμαλακίσθησαν.

ΤΟΣΟΥΤΟΝ. φρονήσεως δηλονότι.

ΑΦ' ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΕΓΓΩ. ἀφ' ὧν πραγμάτων, ὥστε μήτε κατὰ γινῶν πολεμῆσαι, μήτε εἰς Σικελίαν πέμψαι.

¶ ξς'. 66. ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΟΥ ΞΥΝΕΧΩΡΟΥΝ. ἐνεδίδουν οἱ Ζακύνθιοι.

¶ ξζ'. 67. ΚΑΙ ΑΡΓΕΙΟΣ ΙΔΙΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ. γράφεται, ἰδίᾳ, Πόλις. ὄνομα κύριον. ἀνευ τοῦ κοινοῦ. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φίλοι ἦσαν Ἀθηναίοις.

ΤΟΝ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ. τὸν ἐγγραφέντα.

ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΛΙΝ ΤΟ ΜΕΡΟΣ. ὅσον ἀπὸ τοῦ μέρους αὐτοῦ.

Ο ΔΕ. ἦνον ὁ Σάδμοκος.

ΕΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς πρέσβεισι τῶν Ἀθηναίων.

ΟΙ ΔΕ. οἱ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων.

ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΑ. τὸν Κορίνθιον.

ΑΥΘΙΣ. εἰς τὸ μέλλον.

ΚΑΚΟΥΡΓΗΙ. κακουργήσῃ.

ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΕΣ. δίκαιον κρίνοντες.

ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ. τὴν ἴσῃν τιμωρίαν δοῦναι.

ΟΙΣΠΕΡ. ἀντὶ τοῦ ὧν.

ΥΠΗΡΞΑΝ. ἀντὶ τοῦ προκατήρξαντο.

¶ ξη'. 68. ΚΑΤΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ. μετὰβάσις.

ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΕΣ. διαγέραντες εἰς συμμαχίαν.

ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΓΟΣ. κατὰ τοῦ Ἀργούς.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀμπερακίοις.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΡΕΣΚΟΜΕΝΟΣ. εὖρε γὰρ τὴν μητέρα Ἐριφύλην ἀναίρεθεῖσαν ὑπὸ Ἀλκμαίανος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ΤΗΙ ΕΝ ΑΡΕΙΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙ. τῇ οἰκῆσει.

ΤΗΣ ΑΜΦΙΛΟΧΙΑΣ. γῆς δηλονότι.

ΕΠΗΓΑΓΟΝΤΟ. ἐφειλκίσαντο.

ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΘΗΣΑΝ. Ἕλληνες κατὰ τὴν ἴν διάλεκτον ἐγένοντο.

ΟΙ ΔΕ ΑΛΛΟΙ ΑΜΦΙΛΟΧΟΙ. οἱ δὲ ἄλλοι Ἀμφίλοχοι, Βάρβαροι· οἱ δὲ Ἀμπερακίῳται, Ἕλληνες, Κορινθίαν ἄσπικοι.

ΤΟΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ. τοὺς Ἀμφιλοχικούς, τοὺς δεξαμένους.

ΧΡΟΝΩΙ. ἀντὶ τοῦ μόλις.
 ΑΚΑΡΝΑΣΙ. φίλοι οὗσι δηλονότι Ἀθναίαν.
 ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. Ἀναπόδοτον, μάλλον δὲ και-
 νάποδοτον τοῦτο, εἰ οὕτω χρεὶ φάναι.

ΩΙΚΗΣΑΝ ΑΥΤΟ. αὐτὸ τὸ Ἄργος.
 ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ταύτης
 τῆς αἰτίας.

ΕΣ ΤΟΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ. κατὰ τῶν Ἀργείων.
 ΕΝ ΤΩΙ ΠΟΛΕΜΩΙ. τῷ Πελοποννησιακῷ
 δηλονότι.

¶ ξθ'. 69. ΑΡΓΥΡΟΛΟΓΩΣΙΝ. ἀργύ-
 ριον ἀπαιτῶσιν.

ΑΠΟ ΦΑΣΗΑΙΔΟΣ. Φάσηλις, πόλις Παμ-
 φυλίας. μέμνηται ταύτης καὶ Διονύσιος ὁ περι-
 γητής.

¶ ο. 70. ΟΥΔΕΝ ΜΑΛΛΟΝ. οὐδὲν παρὰ
 Ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ οὐ.

ΟΙ ΔΕ. οἱ στρατηγοί.
 ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΟΣ ΗΙ ΕΔΥΝΑΤΟ. τὰς τριά-
 κοντα δύο πόλεις.

ΕΝΟΜΙΖΟΝ ΓΑΡ ΑΝ. ἀνδραποδίσαι γὰρ τοὺς
 ἄνδρας ἐβούλοντο.

¶ οα'. 71. ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ. τὸν Πλαται-
 εῖς δηλονότι.

¶ οβ'. 72. ΥΠΟΔΑΒΩΝ. ἀποκριθεῖς,
 ἢ ὑπονόησας, ἢ ἐνθυμηθείς.

ΑΥΤΟΙ ΤΕ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣΘΕ. τοῖς οἰκείοις
 νόμοις ἀκωλύτως χρῆσθε.

ΑΝΕΥ ἈΘΗΝΑΙΩΝ. τῆς γνώμης δηλονότι.
 ΠΑΡ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Ἀθναίοις.

ΟΥΚ ΕΠΙΤΡΕΠΩΣΙΝ. οὐ δόξασι ἀδειαν
 τοῖς Πλαταιεῦσιν ἐμμένειν τοῖς δόξασιν.

ΕΙΤΙ ΔΥΝΑΤΟΝ. λείπει τὸ ἐστί.
 ΜΕΧΡΙ ΔΕ ΤΟΥΤΟ. τοῦ καιροῦ τοῦ πολέ-
 μου.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ. τὴν γῆν δηλονότι.
 ΙΚΑΝΗ ΕΣΣΕΘΑΙ. εἰς τροφήν δηλονότι.

¶ ογ'. 73. ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΜΕΝΟΙ.
 παρεσέυσασθαι πρὸς τοὺς Ἀθναίους δη-
 λονότι.

ΚΟΜΙΣΘΗΝΑΙ. ἀναστρέφαι.

ΟΥΚ ΕΓΕΜΝΕ. σημειῶσαι, ὅτι τὸ τεμεῖν
 ἀδιαφόρως καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὥσπερ τὸ δρῶσαι,
 τέθεικεν.

ΑΠΆΓΓΕΛΛΟΝΤΕΣ. οἱ Πλαταιεῖς δηλονότι.
 ΕΠΙΣΚΗΠΤΟΥΣΙ ΤΕ. παρακελεύονται.

¶ οδ'. 74. ΠΡΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ. ἐπισπῶν-
 ται.

ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΧΕΤΕ ΑΥΤΗΝ. οἱ θεοὶ δηλονότι.
 ΕΝΑΓΩΝΙΣΑΣΘΑΙ. ἐν αὐτῇ τὸν ἀγῶνα τε-
 λείσαι.

ΤΗΣ ΔΕ ΤΙΜΩΡΙΑΣ. τῆς ἐκδικήσεως.

¶ οε'. 75. ΕΠΙΘΕΙΑΣΑΣ. κατευξάμενος.
 ΠΕΡΙΣΤΑΥΡΩΣΕΝ ΑΥΤΟΥΣ. ὁ Ἀρχίδα-
 μος δηλονότι τὰ δεθὰ ξύλα ἐκάλουν σταυροῦς.
 ΤΟΙΣ ΔΕΝΔΡΕΣΙ. σημειῶσαι τὸ δένδρον
 εὐθείαν.

ΧΩΜΑ ΕΧΟΥΝ. συνεκρόμίζον.
 ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. οὐ διὰ παντὸς τοῦ τεί-
 χους, ἀλλ' ἐν μέρει τινί.

ΑΙΡΕΣΙΝ. πύργουσιν.

ΦΟΡΜΗΔΟΝ. ψιαθρόν. φορμὸς γὰρ, ψια-
 θεός, ὅστις ἐναλλάξ ἔχων τὸ πλέγμα ἐστί.

ΚΑΙ ΕΙΤΙ ΑΛΛΟ ΑΝΥΤΕΙΝ ΜΕΛΛΟΙ. τε-
 λειοουργεῖν πρὸς ὕψος. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνυεῖν
 ἀνυτεῖν φασί.

ΕΥΝΕΧΩΣ. ἀδιστάτως.
 ΚΑΙ ΣΙΤΟΝ. τὸ σῖτον, οὐδετέρως.

ΑΙΡΕΙΣΘΑΙ. λαμβάνειν.
 ΟΙ ΞΕΝΑΓΟΙ. οἱ τῶν μισθοφόρων ἀρχοῦτες.

Ξένους γὰρ ἐκάλουν τοὺς μισθοφόρους.
 ΟΥ ΣΧΟΛΑΙΤΕΡΟΝ. οὐ βραδύτερον.

ΑΝΤΑΝΗΕΙ ΑΥΤΩΙ. ἀνίσχετο.
 ¶ ος'. 76. ΕΝ ΤΑΡΣΟΙΣ. πλέγμασιν ἀπὸ
 καλάμου πεπωμομένοις.

ΕΝΕΙΛΑΟΝΤΕΣ. ἐμπλέκοντες.
 ΤΠΟΝΟΜΟΝ ΔΕ. κεκρυμμένον ὄργανον.

ΕΥΝΤΕΚΜΗΡΑΜΕΝΟΙ. διὰ τεκμηρίου τι-
 νός ἐρχόμενοι ὑπὸ τὸ χαμάτιν.

ΥΠΙΑΓΟΜΕΝΟΥ. ἐνδιδόντος.
 ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ. τὸ ξύλινον.

ΠΡΟΣ ΑΥΤΟ ΧΟΥΝ. ἀπὸ χυτῆς γῆς τεῖ-
 χος ποιεῖν.

ΕΝ ΑΜΦΙΒΟΛΩΙ ΜΑΛΛΟΝ ΠΙΝΕΣΘΑΙ.
 ἀντὶ τοῦ, ἐκατέρωθεν βάλλεσθαι.

ΜΑΛΛΟΝ ΠΙΝΕΣΘΑΙ. τοὺς ἐναντίους δη-
 λονότι.

ΜΙΑΝ ΜΕΝ. μνηστῆρην.
 Η ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΟΣ.
 τῶν Πλαταιεῶν δηλονότι.

ΚΑΤΕΣΣΕΙΣΕ. τὸ τεῖχος δηλονότι.
 ΑΛΛΑΣ ΔΕ. μνηστῆρας δηλονότι.

ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ. προσέφερον.
 ΑΣ ΒΡΟΧΟΥΣ ΤΕ. σημειῶσαι τὴν σύντα-
 ξιν, ἃς βρόχοι περιβάλλοντες.

ΚΑΙ ΥΠΕΡΤΕΙΝΟΥΣΩΝ. ὑψοιμέναν.
 Η ΜΗΧΑΝΗ. τῶν Πελοποννησίων δηλονότι.

ΑΠΕΚΑΥΤΑΙΖΕ. ἀπέτεμε τὸ ἄκρον.
 ΤΟ ΠΡΟΕΧΟΝ ΤΗΣ ΕΜΒΟΛΗΣ. τὸ προ-
 βεβλημένον.

¶ οζ'. 77. ΠΑΣΑΝ ΓΑΡ ΔΗ ΙΔΕΑΝ.
 ἐπινοίας δηλονότι.

ΦΑΚΕΛΟΥΣ. φορτία. Φάκελος, δεσμός, φορ-
 τίον, καὶ τὸ ταῖς κεφαλαῖς φορούμενον ἦτοι τὸ
 φασκόλιον.

ΤΑΧΥ ΔΕ ΠΛΗΡΟΥΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ. τοῦ
 διαστήματος.

ΕΠΙΠΑΡΕΝΗΣΑΝ. συνῆξαν.
 ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΝ. ἐστὶ γὰρ καὶ αὐτόματος.

ΗΔΗ ΓΑΡ. πάλαι ποτέ.
 Τ' ΑΛΛΑ ΔΙΑΟΥΤΓ. δεινὰ δηλονότι.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ. ὀλίγου καιροῦ δηλονότι.
 ΑΥΤΗΙ ΕΠΙΦΟΡΟΝ. τῇ φλογί.
 ΔΙΕΦΩΓΟΝ. τὴν κίνδυνον.

¶ οθ'. 78. ΠΕΡΙ ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ ΕΠΙΤΟ-
 ΛΑΣ. κατὰ τὸν Οὐράρειον μῆνα.

ΕΚΚΕΚΟΜΙΣΜΕΝΟΙ ΗΣΑΝ. ἐξήγαγον.
 ΤΟΙΑΥΤΗ ΜΕΝ. οἱ διελόντες ταύτην τὴν
 συγγραφὴν εἰς τρισκαίδεκα, ἐνταῦθα τὸ τέλος
 τῆς τρίτης ἱστορίας ἄρισαν, καὶ ἀρχὴν τῆς τε-
 τάρτης.

¶ οθ'. 79. ΥΠΟ ΣΠΑΡΤΩΛΟΝ. ἢ Σπάρ-
 τωλος προπαροξύζοντον.

ΤΗΝ ΒΟΤΤΙΚΗΝ. ὅτι Βοττιαῖοι ἄστικοι
 Μακεδόνων. εἰσὶ δὲ ἐν τῇ Θεράκῃ, πλησίον Χαλ-
 κιδέων.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΙΝ. τοῖς Ἀθηναίοις δη-
λοσότη.

ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ. τῶν μὴ θελόντων παραδοῦναι
δηλοσότη. ἢ δὲ Ὀλυμπος, μητρόπολις Χαλκιδικῆαν.

ΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΟΥΣΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΝΕΔΙΔΟΣΑΝ ΔΕ. ὑπεχώρουν, οἱ Χαλκι-
δεῖς δηλοσότη, καὶ οἱ Σπάρταλοι.

ΚΑΙ ΕΞΗΚΟΝΤΙΖΟΝ. καθ' ὃ μέρος ἐνομιζέτο
αὐτοῖς συμφέρον. τὸ δὲ δοκοῖ, τρίτης συζυγίας.

ΕΠΙ ΠΟΛΥ. διάστημα δηλοσότη.

ΑΝΕΛΟΜΕΝΟΙ. ἀναλαβόντες.

ΔΙΕΛΕΓΘΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ. ἕκαστος
ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν πόλιν.

¶ π'. 80. ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΑΣΘΑΙ. ἀφανίσαι.

ΕΝ ΤΗΣ ΞΥΜΜΑΧΙΔΟΣ. γῆς δηλοσότη.

ΠΕΡΙΗΓΓΙΛΑΝ. πανταχοῦ ἐμίνυσαν.

ΑΠΟΙΚΟΙΣ ΟΥΣΙ. τῆς Κορίνθου δηλοσότη.

ΚΑΙ ΑΥΤΩ ΠΑΡΗΣΑΝ. τῷ Κνήμω.

ΑΒΑΣΙΛΕΤΤΟΙ. μὴ νομιζόντες ἔχουν βασι-
λεῖς, ἀλλὰ μόνον ἡγεμόνας καὶ ἀρχοντας.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΤΡΕΨΑΝΤΟΣ. τὸ ἀρχειν
δηλοσότη, καὶ εἶναι αὐτοκράτορα τὸν Ὄρειδον ἀμ-
φοῖν τοῖν ἔθνοῖν.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΓΕΙΑΣ. τῆς Ἀμφιλοχιῆς.

ΕΠΙ ΣΤΡΑΤΟΝ. θηλυκῆς ἡ Στρατός.

¶ πά. 81. ΚΕΛΕΥΟΝΤΕΣ. παρακινούν-
τες.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ ΕΡΗΜΗΝ. ἔρημον φυλάκων.

ΔΙΕΙΧΟΝ ΔΕ ΠΟΛΥ. δίσταντο.

ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙ ΤΕ. εὐτάκτως.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ ΕΧΟΝΤΕΣ. ἑαυτοὺς
δηλοσότη.

ΕΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΩ. χώρα δηλοσότη.

ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. θαρρόντες.

ΚΑΙ ΑΣΙΟΥΜΕΝΟΙ. ἀξιοὶ κρινόμενοι.

ΟΥΤ' ΕΠΕΣΧΟΝ. ἐνεκατέρτησαν.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τὸ τὸ περιεττόν κεί-
ται.

ΑΥΤΟΒΟΕΙ ΑΝ. βοῇ μόνῃ χρῆσάμενοι.

ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΩΝ. διεζευγμένων τῆς τῶν
Ἑλλήνων συμμαχίας.

ΚΑΙ ΕΣ ΦΟΒΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΩΝ. ἤγουν,
φυγόντων.

ΠΡΟΕΛΘΕΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἰάσους.

ΕΠΕΙ ΔΕ ΕΝΕΚΕΙΝΤΟ ΦΕΥΓΟΝΤΕΣ. ἤγουν,
κατὰ κράτος ἔφευγον.

ΑΝΕΛΑΜΒΑΝΟΝ ΤΕ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ Ἕλληνες
τοὺς βαρβάρους.

¶ πγ'. 83. ΑΝΤΙΠΑΡΑΠΛΕΟΝΤΑΣ. ἀν-
τι τοῦ εἰς ἀντιπαρατάξιν.

ΕΩΡΩΝ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ Κορίνθιοι δηλοσότη.

ΣΦΩΝ ΚΟΜΙΖΟΜΕΝΩΝ. τῶν Κορινθίων.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΛΑΘΟΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΤΑ ΜΕΣΟΝ ΤΟΝ ΠΟΡΘΟΜΟΝ. τὸν Κρισιαῖ-
ον φασί. Ἔστι δὲ πορθμὸς ἀμφιγίους θάλασσα.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕ ΔΕΠΤΑ ΠΑΟΙΑ. τοὺς λέμβους.

¶ πδ'. 84. ΚΑΤΑ ΜΙΑΝ ΝΑΥΝ ΤΕΤΑΓ-
ΜΕΝΟΙ. μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μίαις.

ΕΝ ΧΡΩ. ἀεὶ παραπλεόντες. ἐν χρωῶ
ἀντι τοῦ πηλίου. ἔστι δὲ ἀποκοπή. ἦν γὰρ ἐν
χρωτὶ. εἰρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κουρᾶς
τῆς ἀχρεὶ τοῦ χρωτὸς γιγνομένης.

ΚΑΙ ΔΟΚΗΣΙΝ. δόξαν.

VOL. III.

ΕΜΒΑΛΕΙΝ. προσπασεῖν.

ΜΗ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ. τῷ πολέμω.

ΑΥΤΟΣ ΣΗΜΗΝΗ. σημεῖον δῶ.

ΝΗΣΥΧΑΣΕΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Κορινθίους.

ΕΦ' ΕΑΥΤΩ. ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ.

ΤΩΝ ΤΕ ΠΛΟΙΩΝ. τῶν λεπτῶν.

ΟΥΤΕ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΩΝ. συμ-
βουλευόντων.

ΟΥΤΕ ΤΩΝ ΚΕΛΕΥΣΤΩΝ. τῶν στρατηγῶν,
καὶ τῶν κυβερνητῶν.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ. σημεῖον ποιεῖ.

Ἡ ΧΩΡΗΣΙΑΝ. ὀρησίαν.

ΕΣ ΑΛΚΗΝ ΜΕΝ. εἰς μάχην πολέμου.

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ. ὑπέστρεψαν.

ΤΟ ΗΛΕΙΩΝ ΕΠΙΝΕΙΟΝ. ἐπίνειον καλεῖται
πᾶν τὸ ἐμπόριον, ἢ παρὰ τὸ ἐπινηχῆσθαι αὐτὸ
τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὀκάδας
νήχῃσθαι, ἢ ὀκέλλειν.

¶ πέ. 85. ΚΑΙ ΜΗ ΤΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΝΕΩΝ.

τῶν Ἀθηναίων.

ΝΑΥΜΑΧΙΑΣ ΠΕΙΡΑΣΑΜΕΝΟΙΣ. ἐν τῷ
Πελοποννησιακῷ πολέμῳ δηλοσότη.

ΠΟΛΥΣ Ο ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ. τὸ παρὰ τὸ ἐν-
δεχόμενον γενέσθαι.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΛΕΙΠΕΣΘΑΙ. οὐ κατὰ ἐμ-
πειρίαν τοῦ ναυτικοῦ λειπέσθαι.

ΟΥΚ ΑΝΤΙΤΙΘΕΝΤΕΣ. οὐκ ἀντιπαραβάλ-
λοντες.

ΟΡΓΗ ΟΥΝ ΑΠΕΣΤΕΛΛΟΝ. ὀργιζόμενοι
ἀπέστειλλον τοὺς συμβούλους.

ΓΟΥΤΥΝΙΟΣ, ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΩΝ. ἰστίον, ὅτι
ἡ Γόρτυς πόλις ἐστὶ Κρήτης, ἀπέχουσα Κυθα-
νίας σχεδὸν σταδίους χιλίους· καὶ ἐστὶν ἀπίθανον,
εἶναι πολεμίας ἀλλήλαις ταύτας τὰς πό-
λεις. ῥητέον οὖν, ὅτι πολεμίαν λέγει τὴν Κυθα-
νίαν τῇ Πολίχῃ, οἷς εἰκὸς χαρίζεσθαι κατὰ
φιλίαν τὸν Νικίαν.

ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΕΙΝ ΑΥΤΗΝ. οἰκίαν ποιήσειν.

¶ πς'. 86. ΕΝ ΤΟΥΤΩ. τῷ χρωῶ.

ΔΙΕΙΧΕΤΟΝ. κενώρισον.

ΓΝΩΜΗΝ ΕΧΟΝΤΕΣ. σκοποῖν.

ΟΙ ΜΕΝ, ΜΗ ΕΚΠΛΕΙΝ. οἱ Πελοποννησίοι.

ΟΙ ΔΕ, ΜΗ ΕΣΠΛΕΙΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

¶ πζ'. 87. Η ΜΕΝ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΝΑΥ-
ΜΑΧΙΑ. ἡ στάσις πραγματικῆ, ἀγραφος, εἰ-
δους συμβουλευτικοῦ.

ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ. ναυμαχίαν.

ΕΧΕΙ ΤΕΚΜΑΡΙΣΙΝ. στοχασμῶν.

ΟΥΚ ΟΛΙΓΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΗΝΑΙ. ὁ ἄνεμος,
καὶ ἡ ἐν κύκλῳ τάξις τῶν νεῶν, καὶ τὸ μὴ τα-
χέως αὐτοὺς ἐπιχειρήσαι τῇ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ
τὴν τοῦ Φορμιάνοιο ἀναμένειν διὰ τοῦ ἀνέμου
στρατηγίαν.

ΕΣΦΗΑΕ. σφαλῆναι ἐποίησεν.

ΟΥΔΕ ΔΙΚΑΙΟΝ, ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. τὸ ἐξῆς,
οὐ δίκαιον τῆς γνώμης τὸ μὴ νικῆδεν κατὰ κρά-
τος, ἀμβλύνοσθαι.

ΤΗΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ ΤΩΙ ΑΠΟΒΑΝΤΙ. τῇ
ἀποβάσῃ συμφορᾷ.

ΑΜΒΑΥΝΕΣΘΑΙ. ἀνασώσπειν.

ΟΡΩΣΩΣ ΕΙΝΑΙ. ἔχγειν τοὺς ἀνδρώπους ἐστη-
κυῖαν τὴν γνώμην, καὶ μὴ ὑπόσσωπατωκυῖαν τοῖς
δεινοῖς.

z

ΚΑΚΟΥΣ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινῶ δὲ τὸ δικάσιον.

ΟΣΟΝ ΤΟΛΜΗ: ΠΡΟΕΧΕΤΕ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ. ἡ γυμνασία, ἡ μελέτη.

ΕΝ ΤΩ ΔΕΙΝΩ. τῷ πολέμῳ.

ΕΚΠΑΗΣΣΕΙ. ἐξωθεῖται, ἐκκρούει.

ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΛΑ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. οἷμ εἶπε δὲ ἀεὶ, διὰ τὸ ἀδελικῆς τύχης.

ΠΡΟΣΓΕΝΟΜΕΝΑ. παροικηθέντα.

ΧΩΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ τάξιν.

ΤΩΝ ΔΕ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ. τῶν καταναυμαχηθέντων ὑπὸ Φορμίωνος· λέγει δὲ τοὺς περὶ Μαχάνα καὶ Ἰσοκράτην.

ΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ. τῆς παρασκευῆς τοῦ πολέμου δηλονότι.

ΟΙ ΔΕ ΑΓΑΘΟΙ. οἱ γενναῖοι.

ΤΙΜΗΣΟΝΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ τιμηθήσονται.

¶ σθ'. 88. ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΙ. συναδριζόμενοι.

ΤΗΝ ΑΞΙΩΣΙΝ. τὴν πείραν.

ΜΗΔΕΝΑ — ΥΠΟΧΩΡΕΙΝ. σημειῶσαι τὴν σύνταξιν.

¶ πδ'. 89. ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. γράφεται τῶν ἐναντίων.

ΣΥΝΕΚΑΛΕΣΑ. εἰς ταυτὸν συνήγαγον.

ΟΥΤΟΙ ΓΑΡ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΕΝ ΕΚΕΙΝΩ. ἐν τῇ πεζομαχίᾳ.

ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΦΕΡΟΥΣΙ. κατὰ τὴν ναυμαχίαν.

ΠΑΡΑΠΟΛΥ. ὑπερβαλλόντως.

ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΥΚ ΑΝ. ὁ νους οὕτως, ἡγούνται οἱ ἔχθροὶ μὴ ἀνδίστασθαι ἡμῶς ἄλλως ἢ μέλδοντάς τι γενναῖον πράξαι.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ. θαρρόντες ἀντιπαλαίειν.

ΟΙ Δ' ΕΚ ΠΟΛΛΩ. τῷ μέτρῳ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΟΥΚ ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΝΟΙ. ἡμεῖς δηλονότι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΗΣΟΜΑΙ. τὸ εἶναι παρέλκει Ἀττικῶς. οὐδὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσι δλοῖ.

ΕΠΙΠΛΕΥΣΕΙΕ ΤΙΣ. κατὰ τῶν ἐναντίων ἐπέλδοι.

ΜΗ ΕΧΩΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΨΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ. μὴ ὄρων τοὺς πολεμίους.

ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ. λείπει διαστήματος.

ΔΙΕΚΠΑΙΟ ΤΕ ΟΥΚ ΕΙΣΙ. τὸ ἐμβάλλειν, καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν. ἀναστρεφαὶ δὲ, αἰ εἰς τοῦπίσω ὑποχωρήσεις.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ. ἐν τῷ πεζομαχεῖν.

ΤΟΥΤΩΝ ΜΕΝ ΟΥΝ ΕΓΩ. τὸ ἐπιχειρήματα ἐκ τοῦ συμφέροντος.

ΤΑ ΤΕ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΑ. τὰ τῆς παραίνεσως ἔργα.

ΟΞΕΩΣ. σπουδαίως.

ΤΗΣ ΕΦΟΡΜΗΣΕΩΣ ΟΥΣΗΣ. τῶν πολεμίων.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΕΡΓΩ. καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον ἔχετε, ἦτοι ἐν τῷ πολέμῳ κόσμον ἔχετε. καὶ σιγὴν καὶ συμφέρον ἐν τοῖς μετιούσιν ἐπιτοπολὺ τὰ πολεμικά, καὶ μάλιστα τοῖς ναυμαχοῦσιν.

¶ ζ' 90. ΕΠΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΤΑΞΑΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τέσσαρας αὐτὰς ποιούσαντες.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΕΑΥΤΩΝ ΓΗΝ. ἀντὶ τοῦ παρὰ τήν.

ΕΣΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ. ἐσωτέρω τῶν Ῥίων, ἐν τῷ Κρισταῖῳ κόλπῳ.

ΕΠΙ Δ' ΑΥΤΩ. τῷ κέρατι.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ. ἔσω γὰρ ἐν τῷ κόλπῳ ἔκειτο ἡ Ναυπάκτος.

ΤΑΥΤΗ: ΠΑΡΑΠΑΛΟΙ. τῇ ὁδῷ.

Ο ΔΕ. ὁ δὲ Φορμίων ὡς ἔωρα τοὺς Πελοποννησίους, ἄκων κατὰ σπουδὴν τοῖς στρατιώταις ἐμβιβάσας εἰς τὴν ναῦν ἔπλεν.

ΠΡΟΣΕΔΕΧΟΝΤΟ. ἤλπισεν.

ΠΕΡΙ ΤΩ ΧΩΡΙΩ. τῆς Ναυπάκτου δηλονότι.

ΕΡΗΜΩΙ ΟΝΤΙ. βοηθείας δηλονότι.

ΕΠΛΕΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΓΗΝ. τὴν οἰκίαν δηλονότι.

ΚΑΤΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙ ΚΕΡΩΣ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, μίαν κατακοιλιούσαν τῇ ἑτέρᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δλοῖ.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΙΟΥ ΕΝΟΣ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, μὴ πολλὰν παρακλήσειων δευθέντες. ἀλλ' εὐθὺς ποιοῦντες, ὅπερ ἔδοκει. (τὸ δὲ σημεῖον, ἀντὶ τοῦ μιλίου.) δύναται δὲ λέγειν καὶ τὸ σύνδημα.

ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΝΤΕΣ ΤΑΣ ΝΑΥΣ ΜΕΤΩΠΗΔΟΝ ΕΠΛΕΟΝ. τὸ μὲν ἐπιστρέψαντες εἶπεν, ὅτι ἦν ἄνω εἶπᾶν, ἔπειθ' ἑκατ' εὐθείαν ἔσπλεον ἦν δὲ, οὐκέτι· τὸ δὲ μετωπηδόν, πάλιν τὸ κατ' εὐθείαν πλείον ἐστὶ. τὸ γὰρ μέτωπον τῆς νεῆς, ἡ πρῶρα ἐστὶ. λέγει οὖν, ὅτι τὰ μέτωπα, ὅ ἐστι τὰ πρόσωπα τῶν νεῶν, παρέιχον τοῖς ἐναντίοις.

ΤΩΝ ΔΕ. τῶν νεῶν τῶν Ἀθηναίων.

ΕΞΕΩΣΑΝ ΤΕ. πρὸς τὴν γῆν οἰκίαι ἐποίησαν, ἐξέκλιναν τῆς προκειμένης ὁδοῦ.

ΕΞΕΝΕΥΣΑΝ, ἐξέκομιψον.

¶ ζβ'. 91. ΤΑΥΤΗ: ΜΕΝ ΟΥΝ. ταύτη, οὕτως ἢ ἀντὶ τοῦ, κατὰ τοῦτο τὸ μέρος.

ΚΑΙ ΙΣΧΟΥΣΑΙ. ἐλλειμενίζουσαι. ἄλλη ἀρχή, τὸ, καὶ ἴσχυουσαι.

ΑΝΤΙΠΡΩΡΟΙ. ἔχουσαι τὰς πρῶρας πρὸς τὸ πέλαιος ὄρασας. τοῦ γὰρ φεύγειν ἐπαύσατο.

ΑΝΤΙΠΡΩΡΟΙ. γενοῦνται δηλονότι.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ. ἐερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῷ λιμένι.

ΟΙ ΔΕ ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. οἱ Πελοποννησίοι.

ΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ. τὴν ὑστερήσαντα.

ΕΤΥΧΕ ΔΕ ΟΛΚΑΣ. ὀλκᾶς, ἡ ἔμπορικὴ ναῦς.

ΕΠΕΣΤΗΣΑΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥ. διὰ τὸ ἐγγυθεν ἀντεσιναίαι τοὺς Ἀθηναίους.

¶ ζβ'. 92. ΟΛΙΓΟΝ ΜΕΝ ΧΡΟΝΟΝ ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ. ἐδέξαντο τὸ ἐμβάσιμον τῶν Ἀθηναίων.

ΤΟΝ ΠΑΝΟΡΜΟΝ. σημειῶσαι ὁ Πάνορμος. ἢ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΟΛΚΑΔΑ. ἢ περὶ τὴν ὀλκᾶδα καταδύσα.

ΕΣΦΑΞΕΝ ΕΑΥΤΟΝ. Λακωνικὸν τὸ φρόνημα τοῦτο, μὴ ὑπὸ ἔχθρων ἀξιούσιν ἀναγεθῆναι.

ΤΗΣ ΤΡΟΠΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τῆς τροπῆς.

ΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΗΝ ΝΑΥΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰς ναῦς.

ΥΠΟ ΝΥΚΤΑ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν νύκτα.

ΟΥ ΠΟΛΛΟΙ ΎΣΤΕΡΟΝ. μετ' ὀλίγον τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεῶν τῶν ἐναντίων.

¶ ζγ'. 93. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΝ. ἰσχύειν τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΤΟ ὙΠΗΡΕΣΙΟΝ. ὑπηρεσίον ἐστὶ τὸ κῆρα, ὃ ἐπικράθηνται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρέβασθαι αὐτῶν τὰς πυγὰς.

ΠΛΕΥΣΑΙ ΕΥΘΥΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐδόκει.

ΑΦΙΚΟΜΕΝΟΙ ΝΥΚΤΟΣ. εἰς τὰ Μέγαρα δηλονότι.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ. τὸ Βούδορον καλούμενον.

ΑΦΕΙΑΚΤΥΣΑΝ ΚΕΝΑΣ. τῶν ἀνδρῶν δηλονότι.

¶ ζδ'. 94. ΦΡΥΚΤΟΙ ΤΕ ΗΡΟΝΤΟ. φρυκτοὶ εἰσι λαμπαδάδες τινὲς ἀπὸ ζύλων γινόμεναι, ἃς τινὰς βαστάζοντες ἀναδεν τῶν τευχῶν, ἐσήμαινον τοῖς πλησιοχώροις ἢ τοῖς συμμάχοις, ὅταν τινὰς ἐώρων πολεμίους ἐπίπντας, ὡς ὅτι δεῖ προφυλάξασθαι. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ πολεμίον τοῦτο ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φίλων, ὅταν ἐώρων βοήθειαν αὐτοῖς ἐρχομένην, ἐσήμαινον πάλιν διὰ τὰ τῶν φρυκτῶν, ὡς οὐ δεῖ δορυβεῖσθαι. καὶ ὅταν μὲν φίλους ἐδίηλυν, ἐβάσταζον τοὺς φρυκτοὺς ἠεραμοῦντες· ὅταν δὲ πολεμίους, ἐκίονον τοὺς φρυκτοὺς, δηλοῦντες τὸν φόβον.

ΕΚΠΑΗΣΙΣ ΕΓΕΝΕΤΟ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΝ ΤΩΙ ΑΣΤΕΙ. ὄντες δηλονότι.

ΗΡΗΣΘΑΙ. ἐαλακάναι.

ΟΞΟΝΟΥΚ. ἀντὶ τοῦ σχεδόν· ὡς τὸ μονονούχι.

ΕΣΠΛΕΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, ὅτι μέλαιουσιν ἐσπλεῖν.

ΒΟΗΘΗΣΑΝΤΕΣ ΔΕ. μετὰ βοῆς συνδραμόντες.

ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΣΤΕΓΟΥΣΑΙ. ὕδαρ δηλονότι.

¶ ζε'. 95. ΣΙΤΑΑΚΗΣ Ο ΤΗΡΕΩ ΟΔΡΥΣΗΣ. ἐντεῦθεν τὰ Θρακικὰ καὶ Σιτάλκου ἐπιστρατεία.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ΑΝΑΠΡΑΞΑΙ. εἰσπρᾶξει, ἀπαιτήσαι.

ΑΥΤΟΣ ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι.

ΑΥΤΩΙ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΣ. τῷ Σιτάλκῳ.

ΔΙΑΛΛΑΞΕΙΕΝ. φίλον ποιήσειεν.

Α ΤΗΠΕΔΕΙΑΤΟ. ὑπέσχετο.

ΟΙ ΕΥΤΥΓΧΑΝΟΝ ΠΑΡΟΝΤΕΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἦγε.

ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΑ ΑΓΝΩΝΑ. οὗτος ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν.

¶ ζς'. 96. ΑΝΙΣΤΗΣΙΝ ΟΥΝ. στρατευμα δηλονότι.

ΜΕΧΡΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. ἕως τοῦ Εὐξείνου πόντου, καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΑΛΛΑ ΜΕΡΗ. ἐδῶν δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ. Στρυμῶν, ποταμὸς Θρακίας, περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. ὅρα πόθεν ἀρχεται ὁ Στρυμῶν ποταμὸς, καὶ ποῦ λήγει· καὶ ἐπὶ ὁ Ὄσμιος ποταμὸς, καὶ ὁ Νέστος, ἢ Νέστον οὗτος καλεῖ· ἐπὶ γε μὴν καὶ ὁ Ἐβρος.

ΟΥ ΩΡΙΖΕΤΟ Η ΑΡΧΗ. τὸ τέλος εἶχε.

ΚΑΙ ΠΑΡΗΚΟΥΣΙ. παρατείνονται.

ΕΣΤΙ ΔΕ ΕΡΗΜΟΝ ΤΟ ΟΡΟΣ. τὸ Σκόμιον δηλονότι.

¶ ζζ'. 97. ΑΥΤΗ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΕΣΤΙ. δυνατὴ περιπλευσθῆναι.

ΝΗΙ ΣΤΡΟΓΙΤΛΗΙ. ἐμπαρικῆ, διὰ τὰ πολεμικὰ, μακρότερα ὄντα.

ΟΔΩΙ ΔΕ ΤΑΞΥΝΤΟΜΩΤΑΤΑ. διὰ ξηρᾶς.

ΑΝΗΡ ΕΥΖΩΝΟΣ. εὐζῶνος, εὐσταλῆς, καὶ κοῦφος, καὶ μηδὲν ἔχων τὸ ἐμπαδικόν.

ΔΙΑ ΠΛΕΙΣΤΟΥ. διαστήματος δηλονότι.

ΟΣΟΝ ΠΡΟΣΘΕΞΑΝ. φόρον δηλονότι.

ΧΩΡΙΣ ΔΕ. τούτων δηλονότι.

ΟΣΑ. προσεφέρετο.

ΚΑΙ ΛΕΙΑ. λεία, τὰ λιτὰ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποιικιμμένων.

ΟΔΡΥΣΕΩΝ. προσεφέροντο δηλονότι.

ΤΗΣ ΠΕΡΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. οἱ γὰρ Πέρσαι παρέχουσι μάλλον ἢ περὶ τῶν ἄλλων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ Ἑβῆκες, τούναντιον. καὶ οὐκ ἦν τι πρᾶξαι παρ' αὐτοῖς τὸν μὴ παρέχοντα χρῆματα, ὥστε καὶ νῦν ἐν Ῥωμαιοῖς.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΥΝΑΣΘΑΙ. διὰ τὴν δύναμιν.

ΕΣΠΛΕΟΝ ΑΥΤΩΙ ΕΧΡΗΣΑΝΤΟ. αὐτῷ τῷ νόμῳ πλεόν τῶν ἄλλων Θρακῶν οἱ Ὀδρύσαι ἐχρῶντο, λαθεῖν μάλλον ἢ περὶ δύναι.

ΤΑΥΤΗ ΔΕ. τῇ τῶν Σκυθῶν.

ΟΥΧ ΟΤΙ ΤΑ ΕΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΙ. οὐχ ὅτι, ἀντὶ τοῦ μήτοιγε.

ΟΥ ΜΗΝ ΑΛΛΟΙΣ ΟΜΟΙΟΥΝΤΑΙ. ἀλλ' ὑπερβάλλουσι δηλονότι.

¶ ζη'. 98. ΣΙΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΠΑΙΟΝΩΝ. Σίντιοι ἐλέγοντο ἐν ὅσῳ τὴν Λήμνον ἄκου. εἰς δὲ τὴν Θράκην ἐλθόντες, μετανομάσθησαν Σίντιοι.

ΤΟ ΔΕ ΟΡΟΣ. τὴν Κερκίνην δηλονότι.

ΑΠΕΙΠΝΕΤΟ ΜΕΝ. ἀπώλλυτο.

ΠΡΟΣΕΠΗΝΕΤΟ ΔΕ. ὑξάζετο κατὰ πρῶτον.

ΘΡΑΙΚΩΝ ΑΠΑΡΑΚΛΗΤΟΙ. ἐκούσιοι.

¶ ζθ'. 99. ΤΗΝ ΚΑΤΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ. τῆς Μακεδονίας τὸ μὲν, ἐστὶ μεσόγειον τὸ δὲ, παρὰ λίον, ἦν καλεῖ τὴν κάτω Μακεδονίαν.

ΠΡΩΤΟΙ ΕΚΤΗΣΑΝΤΟ. τούτου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ ἰστορεῖ κατὰ διέξοδον.

ΗΔΩΝΑΣ ΕΒΕΛΑΣΑΝΤΕΣ. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλασμά· Ἠδῶνες, καὶ Ἠδῶναι. οὕτως Ἠρωδιανός.

ΩΝ ΟΙ ΜΕΝ ΠΟΛΛΟΙ. τῶν Ἑβρῶν.

ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΟΥΤΟΙ. οἱ κάτω Μακεδόνες.

ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν ἄνω.

¶ ς'. 100. ΗΝ ΔΕ ΟΥ ΠΟΛΛΑ. τὰ καρτερὰ δηλονότι.

ΤΑ ΝΥΝ ΟΝΤΑ. τεῖχη δηλονότι.

ΕΣ ΤΗΝ ΦΙΑΠΠΟΥ. τοῦ ἀδικηθέντος ὑπὸ Περδίκκου.

ΥΠΟ ΔΕ ΠΛΗΘΟΥΣ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ περικλειόμεντες, οἱ Θρακῆες δηλονότι.

¶ ςα'. 101. ΕΠΕΜΨΑΝ ΑΥΤΩΙ. τῷ Σιτάλκῳ οἱ Ἀθηναῖοι.

ΠΑΡΕΣΧΕ ΔΕ ΛΟΙΟΝ. ὁ Σιτάλκῳ.

ΜΗ ΥΠ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΕΠΕΧΩΝ. ἐπικείμενος.

ΑΥΤΩΙ. ὑπ' αὐτοῦ.

ΩΝ ΕΝΕΚΑ ΕΣΕΒΑΛΕ. τὴν ἔφοδον ἐποίησεν.

¶ ρβ'. 102. ΕΣ ΚΟΡΟΝΤΑ. τὰ Κόροντα ἢ εὐθεΐα.

ΕΣ ΓΑΡ ΟΙΝΙΑΔΑΣ. Οἰνιάς, πόλις ἐστὶν ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Ἀχελαίου, ἢ καὶ νῦν Δραγαμένης λεγόμενην.

ΔΙΑ ΔΟΛΟΠΙΑΣ. Δολοπία, ἢ νῦν καλουμένη Ἀνόβλαχα. ἐξ ἀνατολῶν γὰρ αὐτῆς ὁ Πηνειὸς ποταμὸς, ἐκ δὲ νότου ὁ Ἀχελῷος οὗτος ποταμὸς ρεῖ.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Οἰνιάδαις.

ΠΕΡΙΛΙΜΝΑΖΩΝ. περὶ τὴν πόλιν πηλημιέρας ὑδάτων κωιδῶν.

ΠΡΟΣΧΟΙ ΑΕΙ. ὕλην συμφροεῖ.

ΑΙ ΗΠΕΙΡΩΝΤΑΙ. τοιαῦτα πωλλὰ οἱ τὰς

γεωγραφίας ἡμῶν παραδίδόντες ἀναγράφουσιν ὅπερ καὶ ἐν τῇ πρὸς Αἴγυπτον Φάρῳ τῇ νήσῳ Ξυβέβη. ὁ γὰρ Ὀμηρος πελαγίαν αὐτὴν ἀναγράφει· νῦν δὲ σχεδὸν ἠπειρώται.

ΤΟ, ΤΕ ΓΑΡ ΡΕΥΜΑ. τοῦ Ἀχελαίου. ΤΩΙ ΜΗ ΣΚΕΔΑΝΝΥΣΘΑΙ. τὴν πρόσχωσιν δηλονότι.

ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ. τῆς Ἐριφύλης.

ΚΑΙ ΕΔΟΚΕΙ ΑΥΤῷ ΙΚΑΝΗ ΙΚΑΝΗΝ. τὸ ἐξῆς, δίαιτα ἰκανὴ τῷ σώματι ἐδόκει ἢ πρόσχωσις, δηλονότι εἰς χρεῖαν τοῦ σώματος.

ΕΔΥΝΑΣΤΕΥΣΕ ΤΕ. τὴν βασιλείαν ἔσχε.

ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΝ ΕΚΚΑΤΕΛΙΠΕ. πρῶτον γὰρ Κουρητὶς ἐκαλεῖτο. Ὀμηρος, Κουρητῆς τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

ΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝ. ἀκοῆ δηλονότι.

¶ ργ'. 103. ΕΛΥΘΗΣΑΝ. ἐλυτρώθησαν, εἰς λύτρων ἐδόθησαν.

Γ. α'. 1.—δ'. 4.

¶ α'. 1. ΕΣ ΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗΝ. ἀντὶ τοῦ κατὰ τῆς Ἀττικῆς.

ΚΑΙ ΕΓΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΙ. ἐνδιατρίβοντες, οὐχ ἀπλῶς πορείαν ποιοῦμενοι, ἀλλ' ἐμβραδύνοντες, διὰ τὸν σίτον.

ΕΔΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΓΗΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΟΠΗ ΠΑΡΕΙΚΟΙ. ὅσων ἐνεδέχετο, καὶ ἐνεχώρει.

ΤΩΝ ΨΙΔΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΤΟ ΜΗ ΠΡΟΞΙΟΝΤΑΣ ΚΑΚΟΥΡΓΕΙΝ. λείψει ἢ διὰ, διὰ τὸ μὴ προεξίοντας τῶν ὁσίων ληστέειν.

ΚΑΚΟΥΡΓΕΙΝ. ληστέειν.

ΟΥ ΕΙΧΟΝ ΤΑ ΣΙΤΙΑ. ἀντὶ τοῦ, ἕως οὗ εἶχον τροφὴν.

¶ β'. 2. ΚΑΙ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

ΟΥ ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ. ἵνα μὴ λύσωσι τὰς τριakonτούτεϊς σπονδὰς.

ΑΝΑΓΚΑΣΘΕΝΤΕΣ ΔΕ. διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν ἀποστῆναι, διὰ τὸ διαβληθῆναι.

ΚΑΙ ΓΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ. οὐχ ὡς ἄλλην αὐτῶν πεπωρημέναν ἀπόστασιν ἀλλὰ τὸ ταύτην ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τέθεικε.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ Η ΔΙΕΝΟΟΥΝΤΟ. πρὶν εὐτρεπισθῆναι. ἐπιφέρει, διὰ τὴν ἀναγκασθέντες, ἦσαν γὰρ ἐκ πολλοῦ βουλόμενοι ἀποστῆναι, ἀλλὰ νῦν μήπω εὐτρεπισθέντες ἀπέστησαν.

ΤΩΝ ΤΕ ΓΑΡ ΛΙΜΕΝΩΝ. οἱ προσδεχόμενοι πολεμίους κατὰ θάλατταν ἰσχυροτέρους αὐτῶν, χῶμα ἔχον ἐπὶ τοῖς στόμασι τῶν λιμένων, ὅπως δυσέκπλωτοι τοῖς πολεμίους εἴεν.

ΚΑΙ Α ΜΕΤΑΠΕΜΠΟΜΕΝΟΙ ΗΞΑΝ. καὶ ἂ μετεπέμποντο.

ΑΥΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ. τοῖς Μιτυληναῖοις.

ΜΗΝΥΤΑΙ ΓΙΓΝΟΝΤΑΙ. τὸ, μνηστὰι γίγονται, τῶν, κατὰ στάσις, συντακτικῶν. ἵνα ἢ τοιοῦτον, στασιασάντων (δηλονότι πρὸς ἀλλή-

λους) τῶν πολιτῶν, μία στάσις ἐμνήσκει αὐτῶν τὴν ἀπόστασιν τοῖς Ἀθηναῖοις.

ΕΣ ΤΗΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ ΒΙΑΙ. ἄκοντας τοὺς Λεσβίους ἀναγκάζουσιν εἰς τὴν Μιτυλήνην οἰκῆσαι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ. καὶ παρασκευάζονται μετὰ ἐπιδείξει, ὥστε ἀποστῆναι, συλλαμβανόντων αὐτοῖς Λακεδαιμονίων καὶ Βιωτῶν. τὸ δὲ, συγγενῶν ὄντων, ἐπὶ μόνους τοὺς Βιωτοὺς ἐνεκτέον. οὗτοι γὰρ κατὰ τὸ Αἰολικὸν συγγενεῖς τῶν Λεσβίων.

ΑΥΤΟΥΣ ΛΕΣΒΟΥ. τοὺς Ἀθηναίους.

¶ γ'. 3. ΜΕΓΑ ΜΕΝ ΕΡΓΟΝ. δυσχέριαν. ΠΡΟΣΠΟΛΕΜΩΣΑΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τοῖς οὗσι πολεμίους, τοῖς Πελοποννησίοις δηλονότι, καὶ αὐτὴν πολεμίαν ποιῆσαι.

ΑΚΕΡΑΙΟΝ. ἀζήμιον.

ΤΗΝ ΤΕ ΞΥΝΟΙΚΗΣΙΝ. τῆς Λέσβου εἰς τὴν Μιτυλήνην.

ΚΑΙ ΗΝ ΜΕΝ. τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον. Ὀμηρος, Ἄλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας. Ὁ νοῦς οὗτοι, καὶ εἰ μὲν κατορθώθῃ τὸ ἐλασιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσιν αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναῖοις τὰ πράγματα.

ΝΑΤΣ ΤΕ ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙ. τοῖς Ἀθηναῖοις.

ΚΑΙ ΑΙ ΜΕΝ ΝΗΣΣ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΠΑΡΑ ΣΦΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΞΥΜΜΑΧΙΚΟΝ. διὰ τὴν ξυμμαχίαν.

ΕΠΙ ΓΕΡΑΙΣΤΟΝ. Γεραιστὸς, ἀκρατήριον Εὐβοίας, ἔχον λιμένα.

ΠΛΩΙ ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ εὐπλοῖα.

ΚΑΙ ΤΡΙΤΑΙΟΣ. δι' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΟΝ ΕΠΠΛΟΥΝ. τῶν Ἀθηναίων.

¶ δ'. 4. ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. ἀντίπλωσις, ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ὀμηρος. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἐμφρὶς ἰκάνει.

ΩΣ ΕΩΡΩΝ. ὡς ἔγνωσαν, ὅτι ἔμαθον τὸν ἐπίπλου καὶ προσφυλάξαντο οἱ Μιτυληναῖοι.

ΑΠΗΓΓΕΙΛΑΝ ΜΕΝ. τοῖς Μιτυληναῖοις.

ΤΑ ΕΠΟΣΤΑΛΜΕΝΑ. τὰ προσταχθέντα.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ: ΤΙΝΙ. συνθήκη τινὶ φιλιανθρώπων. ἔνιοι δὲ, ἐπιεικέι, εὐπρεπεῖ.

ΤΑΣ ΝΑΥΣ ΑΠΕΛΘΕΙΝ. τῆς Μιτυληνῆς δηλονότι.

ΕΝ Τῆς ΜΑΛΕΑΣ. Μαλέα, ἀκρωτήριον Λέσβου.

¶ 5. ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ ΛΕΣΒΟΣ. καθίστατο εἰς μάχην δηλονότι.

ΕΠΙ ΤΟ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τὸ ὁμοίον ἐν τῇ Μαλέα.

ΟΥΤΕ ΕΠΗΥΔΙΣΑΝΤΟ. ἐπαυλίσασθαι, ἔστι τὸ πλῆσιον τῶν πολεμίων νυκτὸς αὐλίσασθαι, καθυπερτεροῦντων αὐτῶν.

ΑΛΛ' ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ. εἰς τὴν πόλιν δηλονότι.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ, ΕΙ ΠΡΟΣΓΕΝΟΙΤΟ ΤΙ, ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΝ. τὸ ἐξῆς, βουλόμενοι, εἰ προσγένοιτό τι καὶ ἐκ Πελοποννήσου, μετ' ἄλλης παρασκευῆς, κινδυνεύειν.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Μιτυληναῖοις.

¶ 6. ΠΟΛΥ ΕΠΙΡΡΩΣΘΕΝΤΕΣ. πολλὴ ἢ ὑπέρτερον.

ΟΥΔΕΝ ΙΣΧΥΡΟΝ. οὐδεμίαν ἰσχυρὰν βόθρειαν.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΦΟΡΜΟΥΣ. τὰς ναυτικὰς ἐφόδους.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΝ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΕΙΡΓΟΝ ΜΗ ΧΡΗΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ ὥστε μὴ χρῆσθαι. ἔνιοι δὲ τὴν μὴ ἀπόφασιν περιττὴν φασί. τὸ γὰρ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστι, καὶ τῆς μὲν θαλάσσης εἶργον χρῆσθαι τοῖς Μιτυληναῖοις, ἄγρου δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσι τῶν Μιτυληναίων, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἐκπλεῖν. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ θαλάττῃ.

ΠΡΟΣΒΕΒΟΗΘΗΚΟΤΕΣ. πρὸς βόθρειαν δεξιόντες.

ΟΥ ΠΟΛΥ. μέρος γῆς δηλονότι.

ΗΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναῖοις.

¶ 7. ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ. ἐπὶ τοῦ θέρους.

ΚΑΙ ΕΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ. ἢ ἐς ἀντὶ τοῦ περι.

ΤΑ ΕΠΙΘΑΛΑΣΣΙΑ. ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ.

ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. ἐπ' Ἀθήνας.

ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ. μετοικίσας, ἐγειρας, καὶ κινήσας οὐκ ἐκβαλῶν.

ΩΣ Δ' ΟΥ ΠΡΟΣΕΧΩΡΟΥΝ. προσήρχοντο οἱ Οἰνιάδαί.

ΑΝΑΧΩΡΩΝ. ὑποστρέφων.

¶ 8. ΩΣ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς πρέσβεσι.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΘΡΗΝ. μετὰ τὸ παρελθεῖν τὰ Ὀλύμπια.

¶ 9. ΤΟ ΜΕΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ. διαίρειται ἡ δημογραφία αὐτῆ κεφαλαίως τῷ δικαίῳ, οἷον, ὅτι δικαίως ἀπέστημεν τῷ δυνατῷ, ὅτι δυνατὰ παρακαλοῦμεν. ἐφθαρμένοι γὰρ εἰσι τῇ νόσῳ, καὶ ἡ δύναμις αὐτῶν εἰς πολλὰ διήρηται τῷ συμφέροντι, ὅτι λυσίτελῃ δύνανται καταδέξασθαι πόρρωθεν ἰσχύουσαν, καὶ τὰς ἀπὸ

τῶν συμμάχων Ἀθηναῖοι παρατεινομένης προσόδου δυναμένη καλύσαι. ἐπὶ δὲ τελευτῆς, ἀπὸ τοῦ ἐναντίου παροξυσμός, καὶ παράκλησις, ποικίλας δυσωπόουσα. Καθεστῶς δὲ νόμιμον, τὸ ἔθος λέγει.

ΤΟΥΣ ΓΑΡ ΑΦΙΣΤ. πρὸς τὸ, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους, λείπει τὸ ἕτερον.

ΕΝ ΗΑΘΝΗΣ ΕΧΟΥΣΙΝ. ἤγουν ἠδύνονται.

ΧΕΙΡΟΥΣ ΗΓΟΥΝΤΑΙ. τὸ χείρους, οὐκ ἐστὶ συγκριτικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κακοῦς. Θεραπεύουσι δὲ διὰ τούτων οἱ Μιτυληναῖοι τὴν ὑπόνοιαν τῶν Λακεδαιμονίων, ὥπως εὐμένεις αὐτοὺς παρασκευάσωσιν ἀκροατάς.

ΑΥΤΗ Η ΑΞΙΩΣΙΣ. ἡ δόξα, ἡ κρίσις, ὁ λογισμός.

ΔΙΑΚΡΙΝΟΙΝΤΟ. ἀφίσταντο.

ΙΣΟΙ ΜΕΝ Τῆς ΓΝΩΜῆς ΟΝΤΕΣ. ὁμοίτροποι μὲν ὄντες ταῖς γνώμαις, ἰσοσθενεῖς δὲ ταῖς δυνάμεσιν. οἷον, ἰσώσαλοι καὶ ἰσοδύναμοι τῇ γνώμῃ καὶ φιλίᾳ, ἴσους εἶναι καὶ ἀντιπάλους τῇ δυνάμει.

ΕΠΙΕΙΚΗΣ. εὐλόγος, εὐπρεπῆς.

ΜΗΔΕ ΤΩ ΧΕΙΡΟΥΣ. μηδεὶς ἡμῶν προκαταγῶ, πρὶν ἀκούσαι ὑπὲρ τῆς ζητήσεως ταύτης ἀπολογουμένων ἡμῶν.

ΤΙΜΩΜΕΝΟΙ Τῆς ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

¶ 10. ΠΕΡΙ ΓΑΡ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ. ἡ διάνοια· περὶ γὰρ τοῦ δικαίου αὐτῶν ἀφίστασθαι, καὶ μὴ διὰ κηλίαν τε καὶ πανουργίαν, ἀλλὰ δι' ἀπλότητα (ἀρετὴν γὰρ τὴν ἀπλότητα λέγει) πρῶτον ποιησόμεθα τοὺς λόγους· καὶ μάλιστα ἐπειδὴ δεόμεθα τυχεῖν τῆς παρ' ἡμῶν συμμαχίας.

ΜΕΤ' ΑΡΕΤΗΣ ΔΟΚΟΥΣΗΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς δοκουμένης καὶ νομιζομένης ὄντως ἀρετῆς. οὐ γὰρ δὴ τὴν προσποιητὴν λέγει. κἀνταῦθα δὲ ἡ ἀρετὴ ἀντὶ τῆς ἀπλότητος κεῖται.

ΕΝ ΓΑΡ ΤΩ ΔΙΑΛΛΑΣΣΟΝΤΙ. ἐν γὰρ τῷ μὴ ταυτὰ ἀμφοτέροις δοκεῖν, αἱ διαφοραὶ γίνονται.

ΗΜΙΝ ΔΕ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ. ἀρχὴ τῶν ἀγῶνων κεφάλαιον τὸ δίκαιον.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΗΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. μετὰ τὸν Μηδικὸν πόλεμον.

ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΝΤΩΝ ΔΕ ΕΚΕΙΝΩΝ. τῷ πολέμῳ δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ. πρὸς τὰ ἐξῆς.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΗΓΟΥΣ. κατ' ἰσονομίαν, ἰσοτίμως.

ΕΧΘΡΑΝ ΑΝΙΕΝΤΑΣ. ἐνδιδόντας, παροξύνοντας.

ΤΗΝ ΔΕ ΤΩΝ ΕΥΜΜΑΧΩΝ ΔΟΥΛΑΣΙΝ ΕΠΑΓΟΜΕΝΟΥΣ. τοῖς συμμάχοις δουλείαν ἐπάγοντας. τὸ ἐπαγομένους ἀντίκειται μὲν τῷ ἀνέντας· μετίνεοντα δὲ ἀμφοτέρα ἀπὸ τῶν τοὺς δεσμίους ἀνένεον τε καὶ ἐπαγόντων, ὅπερ ἐστὶ σφηγρότων. ἀρχονται δὲ διὰ τούτων τῆς δικαιολογίας, παριστάντες, ὅτι οὐκ ἀδίκως ἀφίστανται.

ΑΔΥΝΑΤΟΙ ΔΕ ΟΝΤΕΣ. ὁργανομοίως δηλονότι.

ΔΙΑ ΠΟΛΥΤΗΦΙΑΝ ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. ἐγενό-

μεθα (φροσί) διὰ πολυπραγμοσύνην, καὶ τὸ μὴ τὰ αὐτὰ πᾶσι δοκεῖν, χωρὶς ἑκάστος. ἴδια δὲ ἑκάστος γενόμενοι, ἀδύνατοι ἦμεν Ἀθηναῖος ἀντέχειν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΔΗ ΟΝΤΕΣ. ἐμφαντικῶς τὸ δὴ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δῶθεν, καὶ μόνου ὀνόματος μέγχι ἐλεύθεροι, καὶ οὐκ αὐτῇ ἀληθείᾳ.

ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΚΟΣ ΗΝ ΑΥΤΟΥΣ. αὐτοὺς Ἀθηναίους δηλονότι.

¶ ἰά. 11. ΚΑΙ ΕΙ ΜΕΝ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΕΤΙ ΗΜΕΝ. τοῖς οἰκείοις νόμοις χράμενοι ἕως τοῦ νῦν.

ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΙ. ἦτοι ἐπιστεύομεν ἂν αὐτοῖς βεβαίως μὴδὲν καινοτομήσειν εἰς ἡμᾶς.

ΥΠΟΧΕΙΡΙΟΥΣ Δ' ΕΧΟΝΤΕΣ. ἡ διάνοια, τοὺς πλείστους τῶν συμμάχων ἔχοντες ὑπὸ κτύπον, ἡμῖν δὲ ἰσοτιμῶς προσφερόμενοι, εἰκότως ἤχοντο, τῶν μὲν πλεονούντων συμμάχων εἰκόντων, καὶ ὑποτεταγμένων, ἡμῶν δὲ μόνων ἰσοτίμων ὄντων πρὸς αὐτούς.

ΤΟΥΣ ΠΑΕΙΟΥΣ. τῶν Ἑλλήνων δηλονότι. ἦγον Βυζαντίους, Ναξίους, Σαμίους, καὶ τοὺς λοιπούς.

ΗΜΙΝ ΔΕ ΑΠΟ ΤΟΥ ΙΣΟΥ ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ. τὴν ἴσην ἡμῖν δίαταν διδόντες.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΛΕΙΟΝ. τὸ πλεῖον τοῦ συμμαχικοῦ πλήθους κριεῦσθαι, ἡμῶν δὲ μόνων ἐτι ἀδουλῶτων ὄντων, χαλεπῶς ἔφερον Ἀθηναῖοι.

ΚΑΙ ΟΣΩΙ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΙ. καὶ μάλιστα κατὰ τοῦτο ἐμελλον ἡμῖν προσφέρεσθαι χαλεπῶς, καθὼ αὐτοὶ μὲν, μείζους ἐγίνοντο, διὰ τὸ πολλοὺς καταστρέφεσθαι, ἡμᾶς δὲ ὄραντες αἰετὸ ἀσθενεστέρους καταλειπομένους, οἷα δὴ μόνουμένους τῶν συμμάχων.

ΑΥΤΟΙ ΑΥΤΩΝ. οἱ Ἀθηναῖοι. διὰ τὸ κυριεῖν.

ΤΟ ΔΕ ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΔΕΟΣ, ΜΟΝΟΝ. τοῦ μένειν τὴν συμμαχίαν, μία πίστις ἔχυρὰ, τὸ ἀλλήλους ἐπίσης δεδιέναι.

Ο ΓΑΡ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ. τῆς συμμαχίας (φροσίν) ὁ τολμῶν τι παραβῆναι, ἀποτρέπεται, λογιζόμενος, ὅτι ἰσοδύναμος ἂν οὐκ ἂν νικήσει. τὸ ἐξῆς, ὁ γὰρ βουλομένους λύειν τὴν συμμαχίαν, ἂν ἴδῃ, ὅτι οὐ πλέον ἐξεί διὰ τὸ ἀντίπαλον εἶναι τὴν δι' ἐναντίας παρασμενῆν, ἀποτρέπεται τοῦ παραβαίνειν τὰς συνθήκας.

ΑΠΟΤΡΕΠΕΤΑΙ. ἀπειρῆγεται.

ΕΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ. ἀρχήν, τὴν δόλωσιν τῶν Ἑλλήνων. αὐτονόμος (φροσί) κατέλιπον ἡμᾶς οἱ Ἀθηναῖοι οὐ κατ' εὐνοίαν, οὐδὲ δι' ἄλλο τι, ἢ ἵνα τὰ πράγματα αὐτῶν γέγονται δι' ἡμῶν καταληπτά, καὶ τοὺς ὅλους χειραίσοντα Ἑλληνας, χράμενοι λόγῳ εὐπρεπέι, ἡμᾶς ὡς παράδειγμα, καὶ ἵνα ἔχουσιν ἡμᾶς ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, τουτεστί, συνεργούς, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς γνώμης, ὡς δέλεαρ καὶ ἀπάτην.

ΕΦΟΔΩ. μεθόδω.

ΑΜΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΜΑΡΤΥΡΙΟΙ. τεκμηρίω ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι καταστρεφόμενοι τὰς πόλεις εὐπροσώπων, τῇ ἡμετέρα αὐτονομίᾳ λέγοντες, οὐκ ἂν Μιτυληναῖοι μεθ' ἡμῶν ἰσοψήφοι

γε ὄντες καὶ ἐλεύθεροι, ἐπῆσαν εἰκόντες, εἰ μὴ δικαίως ἐπεστρατεύομεν καὶ ἠδικηκῶσι τί τῆς μάχης.

ΕΧΡΩΝΤΟ. οἱ λοιποὶ σύμμαχοι (φροσί) τεκμηρίω σαφεῖ ἐμελλον χρῆσεσθαι τῇ ἀκουσίῳ ἡμῶν μετ' Ἀθηναίων ξυστρατεύσει, ὅτι ἀδικοὶ εἰσιν οἷς ἐπέρχονται Ἀθηναῖοι. εἰ μὴ γὰρ ἦσαν τοιοῦτοι, οὐκ ἂν ἀνοκτας ἦγον συστρατεύειν αὐτοῖς τοὺς ἰσοψήφους Μιτυληναίους.

ΕΝ ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΔΕ. τῷ λιπεῖν ἐλεύθερους ἡμᾶς.

ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΣΤΑ. καὶ τοὺς κρατίστους ἡμᾶς ἐπὶ τοὺς ἀσθενεστέρους τῶν Ἑλλήνων πρώτους παρελάμβανον ἵνα, τῶν ἄλλων Ἑλλήνων περιηρημένων (ὁ ἐστὶ δεδουλωμένων) μόνους ἡμᾶς τελευταίους καταλιπόντες, ἀσθενεστέρους ἐξῆσι πρὸς τὸ ἀντιπολεμεῖν αὐτοῖς δύνασθαι.

ΠΕΡΙΗΡΗΜΕΝΟΥ. κεκρατημένου. ἡ δὲ σύνταξις, καὶ ἀσθενεστερα ἐμελλον ἐξείν τὰ τελευταῖα τοῦ ἄλλου περιηρημένου.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ Ο, ΤΙ ΧΡΗ ΣΤΗΝΑΙ. καὶ ἡμᾶς τοὺς δυναμένους ἠγίσασθαι αὐτῶν.

ΠΡΟΣΘΕΜΕΝΟΝ. εἰς ταυτὸ συνελθόν.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ. τέτταρα τεκμηρία τέθεικε, δι' ἂν συνίστησιν, ὅτι οὐχὶ διὰ δικαιοσύνην μέγχι θεῶν ἀπέσχεοντο ἡμῶν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ διὰ πανουργίαν ἐν μὲν, τὸ κατὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ λόγου δεύτερον δὲ, τὸ γνώμης μᾶλλον ἐφόδω ἡ ἰσχύϊ τὰ πράγματα φαίνεσθαι καταληπτά· τρίτον, τὸ φοβεῖσθαι τὸ ναυτικὸν τῶν Μιτυληναίων· τέταρτον, τὸ θεραπεύεσθαι πρὸς τῶν Μιτυληναίων, κολακεία μὲν, κοινὴ τοὺς Ἀθηναίους, δάρους δὲ, τῶν προεστώτων ἑκάστων.

ΕΠΠΟΛΥ Γ' ΑΝ ΕΔΟΚΟΥΜΕΝ ΔΥΝΗΘΗΝΑΙ. ἠδυνήθημεν διαφυγεῖν τὴν δουλείαν, εἰ μὴ ἔφθασεν ὁ πόλεμος τῶν Πελοποννησίων. τεκμηρία γὰρ ἦν ἡμῖν τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' Ἀθηναίων γινόμενα.

¶ ἰβ'. 12. Ο, ΤΕΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ. ὅπερ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐξ εὐνοίας (φροσί) τὸ πιστεύειν ἀλλήλους βεβαίως, τοῦτο ἡμῖν ὁ φόβος παρεῖχε ἐσβαίον, φυλάττειν ἡμᾶς τὰς πρὸς ἀλλήλους πίστεις διὰ τὸν φόβον.

ΚΑΙ ΟΠΟΤΕΡΟΙ ΘΑΣΣΟΝ. ὀποτέροι δ' ἂν ἡμῶν ἔφθασαν ἀπαλλαγῆναι τοῦ φόβου, καὶ θαρσῆσαι, ὡς ἐν ἀκινδύνῳ ὄντες, οὗτοι καὶ λύσειν ἐμελλον τὰς σπονδὰς.

ΩΣΤΕ ΕΙΤΙΣ ΔΟΚΟΥΜΕΝ ΑΔΙΚΕΙΝ. εἴ τιτι δοκοῦμεν ἀτοποὶ τινες εἶναι, ἀποστάντες ἀπ' αὐτῶν, καὶ μὴ ἀναμεινάντες μαθεῖν, εἰ ἄρα τι γενήσεται παρ' αὐτῶν πρῶτον, διὰ τὸ ἐμβεβαίως τούτου σπουδαί, οὐκ ὀρθῶς ὁ τοιοῦτος λογίζεται. εἴτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει. εἰ γὰρ ἴσοι (φροσίν) αὐτοῖς ὑπαπέχοντο κατὰ δύναμιν, ὥστε καὶ ἐπιβουλεύουσι αὐτοῖς ἀντεπιβουλεύσαι, καὶ βραδυνόντων αὐτῶν καὶ μελλόντων, ἀντιμελλῆσαι καὶ ἀντιβραδύναι, τί εἶδει ἡμᾶς ὑπ' ἐκείνοις ταχθεῖναι, εἰ ὑπακούειν αὐτοῖς; ὅποτε δὲ οὐκ ἦμεν ἴσοι, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνοις ἦν τὸ ἐπιχειρεῖν καθ' ἡμῶν ὅτε θέλουσιν, εἶδει καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν πρὶν τι παρ' αὐτῶν παθεῖν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΜΕΛΛΗΣΙΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΑΥΤΟΙ ΟΥΚ ΑΝΤΑΝΑΜΕΙΝΑΝΤΕΣ. ἡμεῖς οἱ Μιτυληναῖοι.

ΑΝΤΕΠΙΜΕΛΗΣΑΙ. τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν δεῖξασθαι.

ΕΚ ΤΟΥ ΟΜΟΙΟΥ ΕΠ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΕΙΝΑΙ. ἤγουν, κινουμένων ἐκείνων, κινηθῆναι καὶ ἡμᾶς.

¶ ιγ'. 13. ΣΑΦΕΙΣ ΜΕΝ. σαφῶς τοὺς ἀκούοντας διδάξαι δυναμένους.

ΩΣ ΕΙΚΟΤΩΣ. ἐνδεχομένους.

ΚΑΝΑΣ ΔΕ ΗΜΑΣ. τὰς αἰτίας δηλονότι.

ΑΠΟΣΤΗΣΕΘΑΙ. κατὰ δύο τρόπους (φησὶν) ἀφιστάμεθα τῶν Ἀθηναίων· τοῦτο μὲν, ὑπὲρ τοῦ μὴ κακῶς μετ' Ἀθηναίων ποιῆσαι τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ μετ' ἡμῶν ἐλευθερώσαι αὐτούς. τὸ δὲ περιποιῆσαι, οὐκ ἐπὶ τῷ διαφθεῖραι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρῶτόν τι ποιῆσαι, τούτέστιν ἀποστῆναι.

ΕΝ ὙΣΤΕΡΩ. χρόνῳ δηλονότι.

Η ΜΕΝΟΙ ΑΠΟΣΥ. σφίδρα τεχνικῶς ἐπὶ τὴν συμμαχίαν προτρέπουσι τοὺς Λακεδαιμονίους· ὅτι ἀπαρξάσκουσι ἐσμέν, ὡς ταχέως ἀποστάντες.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ. ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΗΙ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΧΡΗ. τὸ ἐξῆς, ξυμμάχους ἡμᾶς δεξαμένους ἡμᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους· τὸ γὰρ δεξαμένους, ἀντὶ τοῦ δεῖξασθαι.

ΕΦΘΑΡΑΤΑΙ. ἐφθάραται.

ΑΙ ΔΕ ΕΦ' ΗΜῶΝ. κατ' ἡμῶν.

ΤΕΤΑΧΑΤΑΙ. τεταχμέναι εἰσίν.

Η ΑΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ. ἀπὸ τε ἡμῶν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Μιτυληναίων.

ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΤΗ ΑΤΤΙΚῃ ΕΣΤΑΙ. οὐ γὰρ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔσται ὁ πόλεμος, ἐν δὲ τῇ ἡμετέρῃ χώρᾳ, δι' ἣν ἀφελούνται οἱ Ἀθηναῖοι, χρήματα λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν συμμαχῶν. καὶ πλείονά γε ἔσται αὐτοῖς, ἂν ἡμᾶς καταστρέψωνται. τὰ τε γὰρ ἡμέτερα προσλήφονται, πρῶτον οὐ φοβησόμενοι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων βεβαίως ἔξουσιν. καὶ γὰρ οὐδεὶς ἀποστήσεται, γούς Μιτυληναίους δεδουλωμένους.

Η ΠΡΟΣΟΔΟΣ. ἡ πρόσοδος τῶν χρημάτων τοῖς Ἀθηναίοις. ὅρα τὴν σύνταξιν.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΝΤΑΙ. δουλεύουσιν.

Η ΟΙ ΠΡΙΝ ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ. τὸ, ἢ οἱ πρὶν δουλεύοντες, οὐκ ἐπὶ τοῦ πρῶτον ἡμῶν δουλεύοντες, νοητόν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρὶν ἀποστῆναι δηλονότι, δουλεύοντες, καὶ οὐ μετὰ τὸ ἀποστῆναι.

ΒΟΗΘΗΣΑΝΤΩΝ ΔΕ ὙΜῶΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΠΡΟΣΛΗΨΕΘΕ. κήσασθε.

ΚΑΘΑΙΡΗΣΕΤΕ. καταβαλεῖτε.

ΥΦΑΙΡΟΥΝΤΕΣ ΑΥΤΩΝ. κατ' ὀλίγον ἀποσπώντες.

ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΝ. θαρραλεώτερον.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΤΑΙ. προσχωρήσει, ὑμῶν δηλονότι.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. τὸ δύνασθαι δηλονότι περιγενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ.

¶ ιδ'. 14. ΙΣΑ ΚΑΙ ΙΚΕΤΑΙ ΕΣΜΕΝ. ἴμοιοι καὶ ἴσοι ἰκέταις ἐσμέν. τὸ ἴσα καὶ ἰκέ-

ται ἐσμέν, εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ συμμαχίαν αὐτοῖς προσάγουσιν. ὥστε, κατ' ὃ μὲν κινδυνεύουσιν, ἰκέταις εἰσὶ· κατ' ὃ δὲ συμμαχίαν διδόντων, οὐ παντάσῃσιν ἰκέταις, ἀλλ' ὡς περὶ ἰκέταις.

ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΗΣΘΕ ΗΜΑΣ. ἀπολύσπτε.

ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ. τοῦτο ἐστὶ τῆς δαπάνης ἀκουστέον, καὶ τῶν ἀναλωμάτων.

ΑΠΑΣ ΔΙΔΟΝΤΑΣ. δώσοντας.

ΑΝΔΡΕΣ. ἀνδρείοι, πρῶθυμοι.

¶ ιε'. 15. ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. τῶν Μιτυληναίων.

ΕΣ ΤΟΝ ΙΣΟΜΟΝ ΤΟΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΕΣΙΝ.

ἵνα τὸ μὲν τριτημέριον μείνῃ, φυλάττω πόλιν ἐκάστην, τὸ δὲ δίμοιρον ἐπὶ τὸν σπύλεμον ἔλθῃ.

ΩΣ ΠΟΙΗΣΟΜΕΝΟΙ. τὴν ἐσβολὴν δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΔΚΟΥΣ ΠΑΡΕΚΕΥΑΖΟΝ. οἱ ὄλκοι, ὄργανά εἰσιν, οἷς αἱ νῆες ἔλκονται.

ΑΜΑ ΕΠΙΟΝΤΕΣ. κατὰ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΠΡΟΘΥΜΩΣ ΤΑΥΤΑ ΕΠΡΑΣΣΟΝ. ἀντιφορικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, οὐ πρῶθυμῶς ἐστράτευον.

ΞΥΓΚΟΜΙΔΗ. συλλογῇ.

¶ ις'. 16. ΕΓΝΩΚΑΣΙΝ. οἱ Πελοποννήσιοι.

ΕΙΣΙ, ΜΗ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ. οἱ Ἀθηναῖοι·

ΠΛΗΝ ΙΠΠΕΩΝ, ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΜΕΔΙΜΝΩΝ. ἔστιν Ἀθήνησι πολιτικά συντάγματα, ὧν τὸ εὐπωρότατον, πεντακοσιμέδιμνοι· τὸ δὲ δεύτερον, ἰππεῖς· τὸ δὲ τρίτον, ζυγῖται· τὸ δὲ τέταρτον, θῆτες. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιμέδιμνοι οὐκ ἠναγκάσθησαν εἰσελθεῖν εἰς τὰς ναῦς, ὡς μεγίστην τιμὴν ἔχοντες ἐν τῇ πόλει, διὰ τὸ πολλὰ τελεῖν. οἱ δὲ ἰππεῖς, οἳ οὐκ ἦν τούτων χρεῖαι.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ ΤΕ. δεῖξιν φανεράν.

ΗΙ ΔΟΚΟΙ. ἔδοξε.

ΚΑΙ ΑΠΟΡΑ ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, τί δεῖ ποιεῖν ἀπέγνωσαν.

ΕΠΗΓΕΛΛΑΘΟΝ. ἐζήτουν.

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΕΪΔΟΝ. ἀναχωρήσαντας δηλονότι.

¶ ιζ'. 17. ΕΝ ΤΟΙΣ. ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς Ἀθηναίοις.

ΝΗΣ ΑΜ' ΑΥΤΟΙΣ ΕΝΕΡΓΟΙ. αἱ τὸ ἔργον ποιῶσαι τῶν νεῶν, τούτέστι, πλοῦμοι καὶ χρεσταί.

ΤΡΙΣΧΙΛΙΟΙ ΜΕΝ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ. ἐπέμφθησαν γὰρ ἐκεῖ πρῶτοι, καὶ δεύτεροι. οἱ μὲν οὖν πρῶτοι ἐμείναν ἕως ἀλάσεως τῆς πόλεως, πολιορκούντες· οἱ δὲ δεύτεροι, οἱ μετὰ Φορμίωνος, πρὸ τῆς ἀλάσεως ἀνεχώρησαν.

ΕΞΑΚΟΣΙΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΙ. διόλου (φησὶ) μέχρι τῆς πολιορκίας ὑπέμεινεν ὁ ἀρῖθμός τῶν ὀπλιτῶν.

ΕΦΕΡΟΝ. ἐλάμβανον.

ΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ. ἀνθρώπων δηλονότι.

¶ ιη'. 18. ΚΡΑΤΥΝΑΝΤΕΣ. ἰσχυρὰ ποιήσαντες.

ΠΛΗΓΕΝΤΕΣ. μεγάλως κινηθέντες οἱ Μηθυμναῖοι. πλῆγ γὰρ κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἦτα.

ΕΙΡΓΕΙΝ. τοὺς Μιτυληναίους.

ΚΑΙ ΕΚ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΕΙΡΓΕΤΟ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

¶ ιθ'. 19. ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΝ. τῶν Μιτυληναίων.

¶ κ'. 20. ΟΙ ΠΛΑΤΑΙΕΙΣ. τὸ ἐξῆς οὖτως, οἱ Πλαταιεῖς ἐπειδὴ τῷ τε σίτρῳ. τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου.

ΤΙΜΩΡΙΑΣ. ἐκδικήσεως.

ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΝ ΑΥΤΟΙΣ. τὴν πράξιν.

ΑΠΩΚΝΗΣΑΝ ΠΩΣ. ἀνεβάλλοντο.

ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ. τῶν Πελοποννησίων.

ΞΥΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝΤΟ. ἔλαβον τὸ ὕψος τοῦ τεύχους, καὶ πρὸς τοῦτο ἠεμίσαντο τὰς κλίμακας. ἔλαβον δὲ ἐκ τῶν πλίνθων τῶν ἐπωκοδομημένων ἀλλήλους, τό, τε πλήθος αὐτῶν ἀριθμίσαντες, καὶ τὸ πάχος συντεκμηράμενοι.

ΤΑΙΣ ΕΠΙΒΟΛΑΙΣ. ταῖς συνδέσεσι.

ΠΡΟΣ ΣΦΑΣ. τοὺς Πλαταιεῖς.

ΟΥΚ ΕΞΑΛΛΗΛΙΜΜΕΝΟΙ. οὐ κηχερισμένοι.

ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ. δηλονότι θεῖναι κλίμακας.

ΟΥΤΩΣ ΕΛΑΒΟΝ. ἐνόησαν.

¶ κβ'. 21. ΚΑΙ ΗΝ ΞΥΝΕΧΗ. τὰ οἰκήματα δηλονότι.

ΔΙΑ ΔΕΚΑ ΔΕ ΕΠΑΛΞΕΩΝ. μετὰ δέκα.

ΑΛΛΑ ΔΙ' ΑΥΤΩΝ ΜΕΣΩΝ. Δίρας τινὰς ἐποίησαν ἐν αὐτοῖς τοῖς πύργοις, ὥστε δι' αὐτῶν ἐξίεναι, εἰτις ἀπὸ πύργου εἰς πύργον ἔτερον ἤθελεν ἀπελθεῖν.

ΝΟΤΕΡΟΣ. δίυργος, καὶ ὑετὸν ἔχων. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κρυώδης καὶ καπνώδης.

ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ. ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν. ἐπεὶ διὰ δέκα ἐπάλξεων μόνον ἦσαν οἱ πύργοι.

ΣΤΕΓΑΝΩΝ. στέγην ἔχόντων.

¶ κβ'. 22. ΟΙ Δ' ΕΠΙΕΙΔΗ. οἱ Πλαταιεῖς τὰ κατὰ σκοπὸν ἐποίησαν.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ. ὡς περὶ καὶ τοῦ πειραθῆναι τῆς ἐξόδου, αἰτίου ἦσαν. ἐμφαίνει δὲ τὸν μάντιν, καὶ τὸν στρατηγόν.

ΕΥΣΤΑΔΕΙΣ ΤΕ. εὐζῶνοι.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟΝ ΜΟΝΟΝ. ὑπεδέδεκτο τὸν μὲν ἓνα τῶν ποδῶν, δι' ἀσφάλειας τὸν δὲ ἕτερον γυμνὸν εἶχον, διὰ κουφότητα.

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟΣ. ἀντιδρασσόμενος.

ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΑ ΒΟΗ ΗΝ. λείπει ἐν ἄλλῳ τὸ ἦν.

ΤΟ ΔΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τῶν Πελοποννησίων.

ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΜΕΝΟΝΤΕΣ. ἠσυχάζοντες.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΑΥΤΩΝ ΦΥΛΑΚΗΣ. ἀντὶ τοῦ, καταλιπῶν τὴν ἑαυτοῦ φυλακὴν.

ΑΛΛ' ΕΝ ΑΠΟΡΩΙ ΗΣΑΝ. ἀπορίαν εἶχον μέγχι καὶ εἰκασμοῦ.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΑΥΤΩΝ. οὐδαμοῦ μὲν εἶπε περὶ τούτων τῶν τριακοσίων δῆλον δὲ, ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐτάχθησαν. οὐ γὰρ ἂν νῦν ἐμείνητο αὐτῶν.

ΠΑΡΑΝΙΣΧΟΝ ΔΕ. παραινέτελλον.

ΦΡΥΚΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. δηλονότι φίλους. οἱ γὰρ φίλοι ἀντείνοντο, καίόμενοι μὲν, ιστάμενοι δέ· οἱ δὲ πολέμιοι καίόμενοι μὲν καὶ αὐτοί, σείόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν ἀνατεινόντων. κίνησις γὰρ ὁ πόλεμος.

ΚΑΙ ΜΗ ΒΟΗΘΟΙΕΝ. οἱ Θεβαῖοι.

¶ κγ'. 23. ΕΝ ΤΟΥΤΩ. τῷ γιγνομένῳ δηλονότι.

ΕΝΣΤΑΝΤΕΣ. ἐναντιωθέντες.

ΟΙ ΜΕΝ, ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΥΡΓΩΝ. οἱ Πλαταιεῖς καὶ ἀναθεν καὶ κάτωθεν τοὺς βοηθοῦντας τῶν Πελοποννησίων ἔβαλλον.

ΟΙ Δ' ΕΝ ΤΟΥΤΩ. τῷ καιρῷ δηλονότι.

ΑΠΩΣΑΝΤΕΣ. ῥίψαντες. ἵνα εὐχερῶς καὶ ἀκαλύτως ἢ ἀνάβασις γίνετο.

ΙΣΤΑΤΟ ΕΠΙ ΤΟΥ ΧΕΙΛΟΥΣ. τοῦ ἐξωθεν δηλονότι. ἦδη γὰρ εἶπε περὶ τοῦ ἔνδον.

ΧΑΛΕΠΩΣ ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ. οἱ τελευταῖοι τῶν καταβαινόντων ἀπὸ τῶν τῆς ὄροφης πύργων χαλεπῶς ἀπεχώρουν· ἐπεὶ οὐκ εἶχον τοὺς ὄπισθεν αὐτοῖς ἐπαυμένους.

ΕΣ ΤΑ ΓΥΜΝΑ. μέρη δηλονότι.

ΩΣΤ' ΕΠΕΛΘΕΙΝ. διαδραμεῖν.

Η ΒΟΡΕΟΥ. ὁ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἥπερ κείται. βορέας γὰρ βεβαῖον ποιεῖ κρύσταλλον, ἀπληρώτης δὲ ὕδατῶδη.

ΕΝ ΑΥΤΗΙ. τῇ τάφρῳ.

¶ κδ'. 24. ΕΣ ΕΡΥΘΡΑΣ ΚΑΙ ΥΣΙΑΣ. δῆμοι Βοιωτίας.

ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΕΓΓΕΝΟΝΤΟ. ἠσύχασαν.

ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΠΕΡΙΕΣΤΙΝ. ἀντὶ τοῦ, πάντες ἀπώλκοντο.

ΕΚΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. ἐκ τῆς σῶλεως αὐτῶν.

ΕΣΠΕΝΔΟΝΤΟ. σπειοῦδας ἐξήτουν ποιῆσαι ἐπὶ τὴν ἀνάληψιν τῶν νεκρῶν.

ΟΙ ΜΕΝ ΔΗ ΤΩΝ ΠΛΑΤΑΙΕΩΝ. μετάβασις.

ΥΠΕΡΒΑΝΤΕΣ ΕΣΩΘΗΣΑΝ. ζῶντες ἐφυλάχθησαν.

¶ κε'. 25. ΤΟΙΣ ΠΡΟΕΔΡΟΙΣ. τοῖς ἀρχουσι τῶν Μιτυληναίων.

ΟΤΙ ΕΣΒΟΛΗ. ἐφοδος τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῆς Ἀττικῆς.

ΕΘΑΡΣΟΥΝ ΤΕ. θάρρος ἐλάμβανον.

ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. κατὰ τὴν προαίρεσιν.

ΞΥΜΒΑΙΝΕΙΝ. συμφωνεῖν.

¶ κς'. 26. ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. οὗτος ὁ Κλεομένης, καὶ ὁ Πλειστοτόναξ, παῖδες εἰσι Παισωνίου τοῦ ἐν Πλαταιᾶσιν ἀριστεύσαντος ἐπὶ τῶν Μήδων.

ΕΠΙΜΕΝΟΝΤΕΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι (φρσίν) ἐπιμένοντες ἀκούσαι τὸ ἀποβοησόμενον ἀπὸ τῆς Λέσβου ὑπὸ τοῦ Ἀλλίδα, ἔτεμον τὰ πολλὰ τῆς Ἀττικῆς.

ΕΠΕΞΗΛΘΟΝ. ἐσπέδραμον.

¶ κζ'. 27. ΑΛΛΑ ΕΝΕΧΡΟΝΙΣΘΝ. ἐν τινι τόσῳ πολλῶν χρόνον μένουσαι, διεβίβαζον.

ΩΣ ΕΠΕΙΩΝ ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ. ὡς κινηθισόμενος κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

ΗΚΡΟΝΤΟ. ἠπήκουον τοῖς ἀρχουσι.

ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΙΝ. μεμερισμένως διδόναι.

ΞΥΤΧΩΡΗΣΑΝΤΕΣ. ὑπέειξαντες.

¶ κη'. 28. ΓΝΟΝΤΕΣ ΔΕ ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙΝ. οἱ τὰ τῆς σῶλεως πράττοντες.

ΕΞΕΙΝΑΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΙ. βουλευέσθαι.

ΠΑΛΙΝ ΕΛΘΩΣΙΝ. ἐπανέλθωσιν.

ΟΙ ΔΕ ΠΡΑΞΑΝΤΕΣ. οἱ ἀφ' ὧραιτίου τῆς ἀποστάσεως τῶν Λακεδαιμονίων.

ΠΕΡΙΔΕΞΙΣ ΟΝΤΕΣ. περίφίβοι γεγονότες.
ΟΥΚ ΗΝΕΣΧΟΝΤΟ. μείναι δηλονότι.
ΑΝΑΣΤΗΘΑΣ ΑΥΤΟΥΣ. ἐγείρας ἀπὸ τῶν
βωμῶν.

ΠΡΟΣΕΚΤΗΣΑΤΟ. προσεποιήσατο.

ΚΑΘΙΣΤΑΤΟ. εὐτάκτει.

¶ κζ'. 29. ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ
ΠΛΟΥΤΗ. τὸν ἀπὸ Πελοποννήσου εἰς Μιτυλήνην.
ΠΡΙΝ ΔΗ. ἕως οὗ.

ΠΡΟΣΕΣΧΟΝ. προσωρμίσαντο.

ΕΣ ΕΜΒΑΤΟΝ. τὸ στενὸν τὸ μετὰξὺ Χίου
καὶ Τρουβῆς.

¶ λζ'. 30. ΠΡΙΝ ΕΚΠΥΣΤΟΥΣ. φανερούς.
ΩΣΠΕΡ ΕΧΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὡς νῦν ἐσμέν.
ΚΑΙ ΠΑΝΥ. εὐρήσομεν τὸ ἀφυλάκτον δηλο-
νότητι.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΖΟΝ ΑΥΤΩΝ. τὸ διὰ ξηρᾶς
στράτευμα.

ΟΥΚ ΑΛΛΟ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΙΝΟΝ ΤΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ. τὸ καινόν, οἱ μὲν διὰ διφθόγγου
γράφαντες, οὕτως ἐνόησαν, τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ
παρὰ δόξαν ποιοῦν ἐν τοῖς πολεμίοις νικᾶν, τουτ-
έστι, τὸ ἐπιπεσεῖν ἀφυλάκτως τοῖς ἐχθροῖς.
οἱ δὲ διὰ τοῦ φιλοῦ γράφαντες οὕτως ἐξηγοῦν-
ται, τὸ διάκωνον καὶ ἀργὸν τοῦ πολέμου.

Ο ΕΙΤΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. τὸ ἀφυλάκτον δηλο-
νότητι, καὶ ῥάθυμον ὁ εἰτίας στρατηγὸς αὐτοῦς τε
ἐκκλίνοι, καὶ τοῖς πολεμίοις τηνικαῦτα ἐπιχει-
ροίη, ἢνικ' ἀν' ἀφυλάκτους αὐτοῦς ὀρέθῃ, μάλιστα
ἀν' ὀρεθότο.

ΕΝΟΡΩΝ. προσέχων.

ΠΛΕΙΣΤ' ΑΝ ΟΡΘΟΙΟΤΟ. ἐπὶ πλείστον κη-
ρήσαι ἀν.

¶ λδ'. 31. ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑΙ. λείπει ἢ
ἀπὸ.

ΟΡΜΩΜΕΝΟΙ. ὀρμηπῆριον ἔχοντες.

ΕΛΙΠΔΑ Δ' ΕΙΝΑΙ. ἔφασκε δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΤΑΤΤΗΝ. ταύτην
τὴν πρόσοδον τὴν ἀπὸ τῶν Ἴωνων ὑπάραχουσιν
τοῖς Ἀθηναίοις, ἔαν ἀφέλονται, καὶ χειρώσονται
αὐτοὶ τὴν Ἰωνίαν, μέλλουσιν ἔχειν καὶ τὰ ἀπὸ
τῶν Ἴωνων ἀεὶ χεῖρήματα, καὶ τὴν ἐκείθεν Ἀθη-
ναίων παρασκευήν.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΗΝ ΕΦΟΡΜΩΣΙΝ. οἱ μὲν εἰς τὸ
ἐφορμῶσι τὸν λόγον ἀναπαύουσι, καὶ τὴν πτώσιν
ἐναλλάττουσιν, ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων τὸ ἐφορ-
μῶσι λαμβάνοντες· οἱ δὲ τὸ ὅλον ἐπὶ τῶν Ἀθη-
ναίων ἐκδέχονται, καὶ νοοῦσιν οὕτω, καὶ ἔαν ἐφορ-
μῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, δαπάνη αὐτοῖς γίνεται, ὅταν
τὴ χροσίαν ἡμεῖς ἐν τῇ Ἰωνίᾳ κατάρχωμεν. Ἄλ-
λων. καὶ ἔαν ἐφορμούντων σφᾶν (τουτέστι τῶν
Πελοποννησίων) δαπάνη αὐτοῖς γινήσεται, δηλο-
νότητι τοῖς Ἀθηναίοις, διόπερ τὸ σφίσιν αὐτοῖς
οὐχ ἅμα ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διακετέον, καὶ
κατὰ τὸ σφίσιν ὑποστικτέον

Ο ΔΕ. ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως περὶ τὴν
Ἰωνίαν διατρίβων.

ΕΝΕΔΕΧΕΤΟ. ἐν ἑαυτῷ ἐδέχετο.

ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. ὁ
περισσότερος σκοπὸς ἦν αὐτῷ.

¶ λζ'. 33. ΟΥ ΣΧΗΣΩΝ. οὐ προσορ-
μειούμενος.

ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΙ ΔΕ ΑΥΤΩΝ ΙΔΟΥΣΑΙ. οὐκ
VOL. III.

ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι, ἀλλ' ἐπ' ἄλλην
χρῆσιν.

ΕΦΡΑΣΑΝ. τοῖς Ἀθηναίοις.

Ο ΔΕ. ἦγον, ὁ Πάχης.

ΕΦΑΙΝΕΤΟ. ὁ Ἀλκίδας.

ΕΠΑΝΕΧΩΡΕΙ. ὁ Πάχης.

ΚΕΡΔΟΣ ΔΕ ΕΝΟΜΙΣΕ. κέρδος (φροσὶν) ἐνό-
μισεν ὁ Πάχης, ὅτι οὐ κατέλαβε τὰς Ἀλκίδου
ναῦς, ἵνα μὴ ἀναγκάσωσιν αὐτὸν στρατόπεδον
κατ' αὐτῶν ποιήσασθαι, ἢ φυλακὰς, καὶ ἐφόρ-
μησιν, μὴ ἄρα τὴ τυχηρὸν γένηται ἐν τῇ ναυμα-
χίᾳ, καὶ ἥττηθῆ.

¶ λδ'. 34. ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ. καὶ
τῶν βαρβάρων ἐπαρχθέντων ὑπὸ μίας τῶν στά-
σεων.

ΕΠΑΧΘΕΝΤΩΝ. ἐπεελθόντων.

ΑΡΚΑΔΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΩΝ. λείπει ἢ
ἀπὸ, ἢ ἢ, ἀπὸ τῶν Ἀρκάδων.

ΕΠΟΛΙΤΕΥΟΝ. τὴν πολιτείαν εἶχον.

ΥΠΕΞΕΛΘΟΝΤΕΣ ΤΟΥΤΟΥΣ. λαθραίως
φυγόντες.

ΣΩΝ ΚΑΙ ΥΓΙΑ. ἀνακρωτήριαστον.

ΚΑΙ ΟΥ ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕΝΩΝ. τῶν ἐντό.

ΑΙΡΕΙ. πορθεῖ, χειροῦται· ἔθεν καὶ περισπᾶ-
ται, ἐπὶ γὰρ τοῦ ὑψίσαι, βαρύνεται.

ΟΣΟΙ ΕΝΗΣΑΝ. τοῦ Πισσοῦδου.

¶ λε'. 35. ΟΥΣ ΚΑΘΕΘΕΤΟ. ἀποκτείνει.

ΚΑΘΙΣΤΑΤΟ. εὐτάκτει.

¶ λς'. 36. ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΛΑΙΟΤΟΥ. εἰς
τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΣΤΙΝ Α ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΝ. ἔστιν ἂ πρᾶξαι
ὑπισχνούμενον.

ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. τῶν πρωταιτίων.

ΕΔΟΞΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΠΑΡΟΝΤΑΣ ΜΟΝΟΝ. ἐν Ἀθήναις.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥΣ.
ὅτι ἄλλως ἀπέσθησαν.

ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ἐγκαλοῦντες.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ. σύμμαχοι.

ΕΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Μιτυληναίοις.

ΒΟΗΘΟΙ. οὔσαι δηλονότι.

ΠΑΡΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΙ. μετ' κινδύνου ἐλθεῖν
εἰς Ἰωνίαν.

ΕΔΟΚΟΥΝ. ἐνομίζοντο.

Η ΟΥ ΤΟΥΣ ΑΙΤΙΟΥΣ. ἢ οὐ ἀπόφασις πε-
ριτῆ. ὁ γὰρ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἥσπερ κείται.
κᾶν τῇ συνθείᾳ δὲ πολλὰς παρελκούσας
ἀποφάσει χεῖρμεδα. οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ μὰ
γὰρ Ἀπόλλωνα. ὡς καὶ τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ
ποιεῖν.

ΤΟΥΤΟ ΤΩΝ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΩΝ. ὅτι μετε-
νόησαν.

ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τοὺς στρατηγούς λέγει
τοὺς ἐν τέλει. οὗτοι γὰρ συνήγον τὴν ἐκκλησίαν.

ΩΣΤΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΝΩΜΑΣ. διασκέψεις.

ΠΡΟΘΕΙΝΑΙ. δηλονότι τοὺς ἐν τέλει.

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. καὶ γὰρ τοῖς ἐν τέλει γνώ-
ριμον, ὅτι βούλονται οἱ πλείους τῶν πολιτῶν αὐ-
τοῖς ἀποδοθῆναι αὐτοῖς ἐκκλησίαν.

ΣΦΙΣΙΝ. τοῖς πολιταῖς.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΤΕΡΑΝ. βουλὴν δηλονότι.

ΒΙΑΙΟΤΑΤΟΣ. ἰσχυρός.

¶ λς'. 37. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΜΕΝ ΔΗΗ. ἢ

στάσις πραγματική ἐστὶ τῆς δημοκρατίας. διαίρεται δὲ τῷ δικαίῳ καὶ τῷ συμφέροντι. τὸ γὰρ ὑπερπλεῖς οὐδέτερος ἐξήτασεν. ἦν γὰρ τὸ μὲν, παρὰ τὸ ἦθος τῆς πόλεως· τὸ δὲ, παρὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀδικησάντων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι πολλάκις ἔργων δημοκρατικῶν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐτέρος ἀρχειν. ἔπειτα γὰρ ἀλλήλους οὐ σπολιῖται οὔτε φοβούνται οὔτε ἐπιβουλεύουσιν, οἷονταί μιν δὲ ὑπὸ τῶν ὑπακόων ἐπιβουλεύεσθαι.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΧΕΤΕ. ἀδῆες δηλονότι.

ΚΑΙ Ο, ΤΙ ΑΝ Η ΛΟΓΩ. τούτεστι, καὶ οὐχ ἠγεῖσθε τοῦτο, ὅτι ἄγ τε λόγῳ παραχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἂν τε οἰκτεράντες αὐτοὺς, μακρότερον καὶ περύτερον ἐνεχθῆτε, οὐκ ἐκείνοις τι χαρίζεσθε, ἀλλ' αὐτοὶ κινδυνεύετε καταφρονούμενοι· ἐκείνοι δὲ οὐκ ἴσασι χάριν ὑμῖν.

ΟΥΚ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ ΗΓΕΙΣΘΕ. οὐ σκοπεῖτε, ὅτι οὐκ εἰς χάριν ἐκείνων τοῦτο ποιεῖτε, ἀλλ' εἰς ἴδιον κίνδυνον.

ΜΑΑΚΙΖΕΣΘΑΙ. χανουσῆσαι.

ΕΠΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς συμμάχους δηλονότι.

ΟΥΚ ΕΞ ΩΝ ΑΝ ΧΑΡΙΖΗΣΘΕ. τὸ ἐξῆς, οὐκ ἐξ ὧν σφαλλόμενοι ταῖς ἐλπίσιν οὐ ἀφιστάμενοι ἴμεθα, πάλιν δουλοῦνται. τὸ δὲ, ἐὰν χαρίζησθε, μεταξὺ, οὐ δὲ νοῦς, οὐχ ὑπακούουσιν ὑμῶν, ἐὰν σφαλλόμενοι ἐν τῇ ἀποστάσει συγχωρῶνται. οὐ κατὰ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ βίαιως καὶ ἀκριβῶς πρᾶττονταί δικας.

ΒΛΑΠΤΟΜΕΝΟΙ ΑΥΤΟΙ. ἀσάφες τὸ χωρίον, ὅτι ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθείαν μετέβη ἢ ἀπόδοσις τῆς ἐνοίας· ὥστε ἐστὶ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. ὠφελεῖ γὰρ, βλαπτομένους καὶ ἀκρωμένους, εἰπεῖν ὁ γράφων, ἀλλ' ὡς καινῶν συντάξων εὐρείτης καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς ἐπιστήμων, τοῦτο οὐ πωποῖκε. τοιαύτας δὲ εὐρείτης καὶ παρὰ τῷ θεολόγῳ συντάξεις πολλὰς. ἃς οἱ μὴ εἰδότες διαβάλλουσί τε, καὶ σολοικίζουσι τὸν μέγαν οἱ ἀμαθεῖς οἰοῦνται. τὸ δὲ βλαπτόμενοι, εἰ ἀπὸ τοῦ ἀφιστάμενοι, καὶ μὴ κατορθύντες ἢ προέδωκεν ποῖσαι, δεχθεῖν, ἔχει ἂν τὴν προκειμένην διάνοιαν· εἰ δὲ κατὰ τὸ ὀρθὸν δεχθεῖν, ἔχει ἂν οὕτως, ὅτι βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἐν τῷ ὑπῆκοι εἶναι, οὐκ ἐξ ὧν ἄρτι χαρίζεσθε αὐτοὺς ἀκρόασονταί ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν τῇ ἰσχύϊ περιγένησθε αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ ἐνοία βούλονται ὑποτάσσεσθαι.

ΠΑΝΤΩΝ ΔΕ ΔΕΙΝΟΤΑΤΩΝ, τὸ νόημα τοιοῦτον, πάντων (φρεσὶ) δεινотάτων ἐστίν, εἰ μὴ γνωσόμεθα, ὅτι φαύλις νόμοις, ἀκινήτοις δὲ, χρωμένῃ πόλιν, καλλίων ἐστίν, ἢ καλοῖς μὲν, ἀθεταῖοις δὲ καὶ ἀκίροις. ἀμαθίαν δὲ καλεῖ οὐχ ἀπλῶς τὴν ἄνοιαν, ἀλλὰ τὸ μὴ θέλειν καὶ τῶν νόμων, καὶ τῶν ῥητόρων, καὶ πάντων εἶναι δοκεῖν φρονιμώτερον, ἀλλ' εἰκὴν τοῖς καλοῖς δεδομένους, καὶ μὴ ζητεῖν ἀνατρέπειν αὐτά. ὥστε αἰνίττεται ποιεῖν τὸν Διόδοτον. σωφροσύνην δὲ λέγει, τὸ αἰεὶ ἐμμένειν τοῖς κειμένους νόμοις, καὶ μὴ ζητεῖν μεταβάλλειν αὐτούς.

ΕΙ ΒΕΒΑΙΩΝ ΗΜΙΝ ΜΗΔΕΝ. ἦγουν, ἐὰν ὦμεν παλίμβουλοι.

ΚΑΘΕΣΤΗΕΙ. ἔσται.

ΑΚΙΝΗΤΟΙΣ. ἀμεταθέτοις.

ΑΜΑΘΙΑ ΤΕ ΜΕΤΑ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ. τὴν μὲν ἀμαθίαν ἐπὶ τῆς ἀσυνείας τέθεικε· τὴν δὲ δεξιότητα ἐπὶ τῆς συνέσεώς τε καὶ ἐντροχίας· τὴν δὲ ἀκολασίαν ἀντέθεικε τῇ σωφροσύνῃ. δεῖ δὲ τὴν μὲν σωφροσύνην ἐν ταῦθα ἐπὶ τῆς εὐθείας δέξασθαι· τὴν δὲ ἀκολασίαν, ἐπὶ τῆς εὐμεταβλησίας. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· οὐ βέλτερός ἐστι (φρεσὶν) ἀμαθεστέρους μετὰ σωφροσύνης εἶναι, ἢ συνετωτέρους τυγχάνοντας, εὐμεταβλητῶς ἔχειν.

ΟΙ ΤΕ ΦΑΥΛΟΤΕΡΟΙ. ἀμαθεστέρους.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἔΥΝΕΤΩΤΕΡΟΥΣ. συζητεῖ νόμους δηλονότι.

ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ. οἱ φρόνιμοι.

ΩΣ ΕΝ ΑΛΛΟΙΣ. ὡς ἐν ἄλλοις μείζουσιν οὐ δυνάμενοι διλωῶσαι καὶ γνώριμον ποιῆσαι πᾶσι τὴν ἰδίαν σύνειν, εἰ μὴ ἐν οἷς βούλονται δεῖξαι, ὅτι σοφώτεροι εἰσι τῶν νόμων.

ἘΔΗΛΩΣΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ. τὴν πολυμαθίαν λέγει γνώμην.

ΟΙ Δ' ΑΠΙΣΤΟΥΝΤΕΣ. οἱ ἀμαθεῖς δηλονότι.

ΑΜΑΘΕΣΤΕΡΟΙ ΜΕΝ. ἦγουν ἐλάττωτες τῆς γνώσεως τῶν νόμων.

ΚΡΙΤΑΙ ΔΕ ΟΝΤΕΣ. τούτεστι, κρείστους καὶ δικαιοτέροις ὄντες κριταί, ἥπερ ἀγανισταί, ὀρθοῦνται τὰ πλείω.

ΠΑΡΑ ΔΟΞΑΝ. παρὰ τὸ δοκοῦν, καὶ φαινόμενον. ἐξ οὗ, παρὰ τὴν ἀλήθειαν.

¶ λή. 38. Ο ΑΥΤΟΣ ΕΙΜΙ ΤΗ ΓΝΩΜΗ. ἦγουν τοῖς δεδομένοις ἐμμένειν.

ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑΤΡΙΒΗΝ. ἀργίαν τῆς τιμωρίας τῶν Μιτυληναίων. Σημεῖωσαι ἄλλως, εἰπὼν ὅτι ἡ τοῦ χρόνου διατριβὴ συμφέροι τοῖς προδικηκόσιν, αἰτίαν ἀποδίδωσι, δι' ἣν συμφέροι. ἐν γὰρ τῷ χρόνῳ (φρεσὶν) ἀμδύλνεται ἢ τοῦ πάθους ὀργή· εἰ δὲ τὸ ἀμύνεσθαι τῷ παθεῖν ἔγγυς τείθει, (ταυτέστιν, εἰ μὴ γένοιτο ἐν μέσῳ χρόνος πολὺς) ἰσόπαλόν τε καὶ ἴσον τυγχάνει τὸ ἀμύνεσθαι, διὰ τὸ τὴν μνημὴν ἀκραιφνή παρ-εἶναι τοῦ πεπονηθέναι.

Ο ΕΣΤΙ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΗΔΙΚΗΚΟΤΩΝ. ὥστε συμφέροι τοῖς ἠδικηκόσιν. ὁ κέρδης ἐστὶ τὸ χρονοτριβῆσαι δηλονότι, καὶ σκέψασθαι. εἶπα καὶ τὴν αἰτίαν λέγει, ὅτι ἀμβλύτερος γίνεσθαι ὁ ἐκδικῶν, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου πρᾶνεσθαι. καὶ ὁ εὐεπίθεος, χρόνος μαλαξέει σε.

Ο ΓΑΡ ΠΑΘΩΝ. κακῶς δηλονότι.

ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΔΕ. ὁ γὰρ ἀμύνόμενος δηλονότι, παθῶν τὴ ἀμύνεται. ὃ ἔπειτα δηλονότι ἢ τιμωρία.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΟΝ. ἀντίπαλον, ἦγουν ἴσον. ὁ δὲ νοῦς οὗτος, τὸ ἀμύνεσθαι, ἴσον ἐστὶ τῷ τιμωρεῖν.

ΘΑΥΜΑΖΩ ΔΕ. ὁ εἰς τὴν κόλασιν (φρεσὶ) τῶν Μιτυληναίων ἀντιλέγων, δυνάμει τοῦτο κατασκευάζει (καὶ ἐξ εὐθείας τοῦτο μὴ λέγει) ὅτι τὰ ὑπὸ Μιτυληναίων εἰς Ἀθηναίους ἀδικήματα ἀφελίματά εἰσι τοῖς Ἀθηναίοις. ἔπειτα τί καὶ λέγων, οὐκ ἀξιώσει κολασθῆναι αὐτούς.

ΑΔΙΚΙΑΣ ΗΜΙΝ. εἰς ἠδικήσαν ἡμᾶς.

ΤΩΙ ΛΕΓΕΙΝ ΠΙΣΤΕΥΕΣΑΣ. τῷ πιθανολογεῖν θάρρησας. θάρρησας τῇ δυνάμει τοῦ ἑαυτοῦ λόγου.

ΤΟ ΠΑΝΥ ΔΟΚΟΥΝ ΑΝΤΑΠΟΦΗΝΑΙ. ἀποφῆναι, ἔστι τὸ ἀρέθλον, καὶ φανερωτάτων τὸ δὲ οὐκ ἔγνωσται, ἔστι τὸ ἀφανές.

Η ΚΕΡΔΕΙ. ἢ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἐνδείξασθαι βουλόμενος, ἢ κέρδους χάριν (φησί) λαλήσει, ταῦτα γὰρ πάντα παρὰ τὸ ἐναεργές καὶ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν ἔστι, τὸ λέγειν ὡς εἶπε.

ΤΟ ΕΥΠΡΕΠΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τὸν πιθανὸν λόγον.

ΠΑΡΑΓΕΙΝ ΠΕΙΡΑΣΕΤΑΙ. ἀπατᾶν.

ΤΑ ΜΕΝ ΑΘΛΑ. τὰ κέρδη.

ΕΤΕΡΟΙΣ ΔΙΔΩΣΙ. τοῖς ῥητορσιν.

ΑΝΑΦΕΡΕΙ. ἀνταλαμβάνει, ἀναδέχεται.

ΚΑΚΩΣ ΑΓΩΓΝΟΘΕΤΟΥΝΤΕΣ. ἀνόητως τὸν ἄγωνα διατιθέμενοι.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΥ ΕΙΠΟΝΤΩΝ. πιθανῶς.

ΤΑ ΔΕ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΗΔΗ. οὐ σκοποῦντες.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΚΑΙΝΟΤΗΤΟΣ ΜΕΝ ΛΟΓΟΥ. ποιικιλίας καὶ ἐπιπρεπείας. ταῦτα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους αἰνύττεται, οὐδὲν τι μελετῶντας πλὴν λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινόν. τῆς αὐτῆς δὲ διαωνείας ἔστι καὶ ἡ τοῦ Ἀρχιδάμου δημηγορία, ἐν εἰς φησὶ, καὶ μὴ τὰ ἀρχεῖα ξυνετοῖ ἄγαν ὄντες, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΑΠΑΤΑΣΘΑΙ ΑΡΙΣΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείου, καὶ ἔτοιμοι μὴ δοκεῖν ὑστεροῖ ἀκολουθεῖσαι τῇ γνώμῃ.

ΜΕΤΑ ΔΕΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΟΥ ΔΕ. ἀληθοῦς.

ὁ γὰρ ψευδής, ἀδόκιμος.

ΔΟΥΛΟΙ ΟΝΤΕΣ. δούλοι ὄντες αἰετῶν ἀτόπων καὶ παραδόξων, ὑπερβῶνται δὲ τῶν προσώπων καὶ εἰωθότων. τουτέστι καταφρονῶντες τῶν συνήθων. Ἄλλως. τοῖς περάγμασι (φησὶ) καὶ τοῖς λόγοις τοῖς παραδόξοις καὶ μὴ εἰδομένοις αἰετῶν καὶ πιστεύοντες καταφρονῶντες δὲ τῶν δεδοκιμασμένων, καὶ εἰωθότων.

ΤΩΝ ΕΙΩΘΟΤΩΝ. τῶν προσώπων.

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ. βούλεται τι εἰπεῖν, εἰ δὲ μὴ, πάντως ἀντειπεῖν τῷ λέγοντι, ὅπως μὴ βραδύτερον ἐκεῖνου δόξῃ νεοποικίαι τὸ συμφέρον. τὸ ἐξῆς, μὴ δοκεῖν ὑστεροῖ ἀκολουθεῖσαι τῇ γνώμῃ.

ΔΟΚΕΙΝ ΤΗΙ ΓΝΩΜΗΙ. κατὰ τὴν γνώμην.

ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΔΕ ΑΛΛΟ ΤΙ, ΩΣ ΕΙΠΕΙΝ. καινότερα (φησὶ) ζητοῦντες παρὰ τὰ εἰωθότα, καὶ ἐν οἷς πολιτευόμεθα.

ΑΠΑΩΣ ΤΕ, ΑΚΟΗΣ ΗΔΟΝΗ. ἀκοῆς ῥητορικῶν λόγων καινότερα καὶ παράδοξα ἡμῖν εἰσηγούμενων. σοφιστὰς δὲ λέγει οὐ τοὺς σοφιστομένους τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τοὺς ἐν τῇ συνείδησι λεγομένους, τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν προβλημάτων. θεατὰς δὲ αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς, καὶ ἀκροατὰς, ὥσπερ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ (φησὶ) τῶν σοφιστικῶν λόγων, ἡδονῆς γίνονται κριταὶ, οὐ πραγμάτων, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς τοὺς λόγους σκοπεῖτε, οὐ τὰ πράγματα. ἰδοῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ κολακεία.

¶ λϚ. 39. ΩΝ ΕΓΩ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟΣ. ὧν ἐπιτηδευμάτων, ὧν εἶπεν ἄρτι ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀδολέσχαι εἰσίν.

ΑΠΟΤΡΕΠΕΙΝ ΥΜΑΣ. ἀπέργειν.

ΑΠΟΦΑΙΝΩ. λέγω (φησὶν) ὅτι ἡ μία πόλις οἱ Μιτυληναῖοι σφόδρα ἠδίκησαν ἡμᾶς τοὺς Ἀθηναίους. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπαγγείλει εἰδῆς.

ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ. ἦγον τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΜΕΝ ΓΕ. ἀπόστασις ἔστιν, ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν ἐπανάστασις δὲ, ὅταν τινὲς τιμώμενοι, καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι, στασιάζωσι καὶ ἐχθρεύωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσαντι.

ΕΖΗΤΗΣΑΝ ΤΕ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΤΑΤΩΝ ΗΜΑΣ ΣΤΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΘΕΙΡΑΙ; ἦτοι, συνεμάχονταν τοῖς πολέμοις ἡμῶν;

ΚΑΙΤΟΙ ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΝ ΕΣΤΙΝ. εἰ ἔνεκα (φησὶν) ἰδίας δυνάμεως καὶ κέρδους ἀντεπολέμησαν ἡμῖν, οὐκ ἦν δεῖνόν τοσοῦτον γυνδὲ ἀνευ ἐλπίδων τινῶν, εἰς οἰκείας κακοῦσας ὁρμώμενοι ὅσπερ δεῖνότερον.

ΑΠΟΣΤΑΝΤΕΣ ΗΔΗ ΗΜΩΝ. Αἰγινήτας λέγει, καὶ Ποτιδαίτας, καὶ Ναξίους, καὶ τοὺς ἄλλους δεδουλωμένους.

Η ΠΑΡΟΥΣΑ. αὐτοῖς δηλονότι.

ΜΗ ΕΛΘΕΙΝ ΕΣ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. εἰς τὴν ἀπόστασιν.

ΚΑΙ ΕΛΠΗΣΑΝΤΕΣ. ἤλπισαν (φησὶν) ἀποστῆναι ἡμῶν, ὅπερ μείζον μὲν ἔστι τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ἔλαττον δὲ τῆς βουλήσεως αὐτῶν. ἐβούλοντο γὰρ οὐ μόνον ἀποστῆναι ἡμῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ μαθεῖν τὴν δύναμιν τῆς πόλεως, διὰ τὸ τοιοῦτον ἀδεῶς βιοτεύειν.

ΙΣΧΥΝ ΑΞΙΩΣΑΝΤΕΣ. προσημῶσαι (φησὶν) ἀξιώσαντες τὴν δύναμιν τοῦ δικαίου. δικαίον δὲ λέγει τὸ ἐμμεμεῖαι τῇ ἀρχῇ, καὶ μὴ ἀποστῆναι.

ΕΝ ΩΙ ΓΑΡ ΩΙΗΘΗΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς καιρὸν τινα διηθέτας, καταφρόνησαν καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἡμετέρας, καὶ τῆς παρ' ἡμῶν τιμῆς.

ΕΙΛΘΕ ΔΕ. εἶδεν δὲ τὸν ὕβριν τρέσσειν ἢ εὐπραξία τῶν πώλων ἐκεῖνας, αἷς ἂν αὐτὴ ἐξαίφνης ἐγγένηται, καὶ ἀπροσδόκητος.

ΕΣ ὙΒΡΙΝ ΤΡΕΠΕΙΝ. τρέσσεισθαι.

ΤΑ ΔΕ ΠΟΛΛΑ. ὡς ἐπιτοπολύ.

ΥΦ' ΗΜΩΝ ΤΕΤΙΜΗΘΕΘΑΙ. μηδὲν τετιμῆσθαι ὑφ' ἡμῶν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ μηδὲν. ἢ μᾶλλον τὸ λεγόμενον, οὕτως, εἶδει τοὺς Μιτυληναίους οὕτω τιμᾶσθαι ὑφ' ἡμῶν, ὡς οὐδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων. τουτέστιν, εἶδει αὐτοὺς δούλους εἶναι.

ΤΟ ΜΕΝ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝ. τὸ κολακεῖον.

ΟΙΣ Γ' ΕΞΗΝ. τοῖς δημόταις, καὶ πολλοῖς.

ΤΩΝ ΤΕ ΞΥΜΜΑΧΩΝ ΣΚΕΨΑΣΘΕ. σκέψασθε δὲ, εἰ τοῖς ἀποστᾶσι τῶν ἑμμάχων ἐκουσίως καὶ τοῖς ἀναγκασθεῖσι τὰς ὁμίας τιμωρίας προσθήσετε, καὶ μὴ μείζονας τοῖς ἐκουσίως ἀποστᾶσι, τίνα λοιπὸν οὐ νομίζετε εὐχερῶς τῶν συμμάχων ἀφίστασθαι, ὅταν μέλλωσιν, ἢ, κατορθώσαντες τελείως τὴν ἀπόστασιν, ἐλεύθεροι εἶναι, ἢ, ἀποτυχόντες τῆς βουλήσεως, συγγνώμης ἀξιωθήσασθαι.

ΕΙ ΤΟΙΣ ΤΕ ΑΝΑΓΚΑΣΘΕΙΣΙ. τοῖς ἀκουσίως ἀποστᾶσιν.

Η ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΝΤΙ. τὴν ἀπόστασιν δηλονότι.

ΠΟΛΙΝ ΕΦΘΑΡΜΕΝΗΝ. συμμαχίδα.

ΤΗΣ ΕΠΕΙΤΑ ΠΡΟΣΟΔΟΥ. τοῦ μετὰ ταῦτα κέρδους.

ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΤΠΑΡΧΟΥΣΙ. ἡμῖν πολεμίοις δηλονότι.

ΤΟΙΣ ΝΥΝ ΚΑΘΕΣΤΗΚΟΣΙ. τοῖς Πελοποννησίοις.

¶ μ'. 40. ΟΥΚΟΥΝ ΔΕΙ ΠΡΟΣΘΕΙΝΑΙ. δοῦναί ἐλπίδα τοῖς συμμάχοις, ὁ τοῦσ' οὕτως. οὐκ ἔστιν ἐλπίς, ὡς συγγράμην λήψονται, πταίσαντες ἀνθρωπίνως· οὐ γὰρ ἀκούσιον τὸ ἀμάχημα αὐτῶν. ἢ δὲ συγγράμην, τῶν ἀκουσίων.

ΩΝΗΤΗΝ. ἔστι γὰρ τις καὶ χρήμασιν ὠνήτῃ τοῖς ἀμαρτάνουσι συγγράμῃ. Ὀμπερος, — καὶ μὲν τις τε κασιγνήταιο φόνιο Παιώνη, ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνεώτα. Καί ρ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πῶλλ' ἀποτίσας.

ΕΥΓΕΝΩΜΟΝ Δ' ΕΣΤΙ. συγγνώμης ἄξιον. ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΠΡΩΤΟΝ. διεμαχεσάμενη δηλονότι.

ΜΗ ΜΕΤΑΓΙΝΩΝΑΙ. μὴ μεταμελεία θείναι. ΤΑ ΠΡΟΔΕΔΟΓΜΕΝΑ. τὰ προκεκυρωμένα. ΚΑΙ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ· ΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ. συγγνώμῃ.

ΒΡΑΧΕΑ ΗΣΘΕΙΑ. οὐδ' ὅλας.

ΤΟ ΕΥ ΠΑΘΕΙΝ. τὸ χεσματίσασθαι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων, τὸ εὐεργετηθῆναι.

ἢ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΙΟΥΣ ΤΕ. τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ διασθένει ὄντας.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΤΜΦΟΡΑ. ἡμῖν δηλονότι.

ΤΟΙΣ ΜΕΝ. τοῖς Μιτυληναίοις ἀχαριστοῖς οὐσι χαρίζομενοι. καὶ ἡ παρεμία, Ὀμπερος, — οὐδὲ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργείων.

ΔΙΚΑΙΩΣΣΘΕ. δικαίως καθ' ἡμῶν ἀποδοίξετε, ὅτι τυραννικῶς ἄρχεσθε.

ΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΟΙ ΟΡΩΩ. ὁ νοῦς οὗτος, εἰ μὲν ἀδικῶς ἀπέστησαν οἱ Μιτυληναῖοι, κολασθήτωσαν εἰ δὲ δικαίως, δῆλον ὅτι ἡμεῖς ἀδικῶς ἄρχεσθε. ὃ ἔπεται, ὅτι τυραννεῖτε, καὶ κατὰ τοῦτο οὐ πάλιν κολασθήσονται, ὅτι τυραννοῦς ἡμᾶς ἐλογίσαντο, ὁ δὲ τυραννος ἀποτόμως αὐτὰ ἄπερ ποιεῖ εἰώθε ποιεῖν. κατ' ἀμφω οὐν οφείλουσι κολασθῆναι, εἴτε ἐνώμως ἄρχομεν, εἴτε τυραννοῦμεν.

ΕΙ ΔΕ ΔΗ ΚΑΙ ΟΥ ΠΡΟΣΗΚΟΝ. εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσήκον ἡμῖν ἀρχειν, ὅμως ἄρχεσθε, οὐκ οὖν καὶ παρὰ τὸ προσήκον οὗτοι κολαζέσθωσαν, καὶ γενέσθω παράνομος ἐκ παρανόμου τυραννίδος παρανομία, τοῦ συμφέροντος ἕνεκα τῆ ἀρχῆς. ἐὰν δὲ μὴ θέλητε κολάειν, χρεὶ πάυεσθαι ἡμᾶς τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν ἀκίνδυνον.

ΟΜΩΣ ΑΣΙΟΤΕ ΤΟΥΤΟ ΔΡΑΙΝ. τὸ ἄρχειν βίαιως.

ἢ ΠΑΥΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ δεῖ.

ΤΗ ΤΕ ΑΤΤΗ ΖΗΜΙΑΙ. τῇ αὐτῇ ζημίᾳ (φνσι) σπουδάσατε ἀμύνασθαι τοὺς Μιτυληναίους, ἢ ἂν ἐπιμερήσαντο καὶ αὐτοὶ ἡμᾶς, περιγενόμενοι ἡμῶν.

ΚΑΙ ΜΗ ΑΝΑΛΗΤΟΤΕΡΟΙ. τοῦτ' ο φνσιν, ὅτι, ἐπεὶ ἤλθον οἱ Μιτυληναῖοι ὑφ' ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων κρατούμενοι, δεῖ καὶ ἡμᾶς ἀλγήσασαι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀποστάσει. καὶ μὴ ἀναληττότεροι

ἔκειναι ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγούντες ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, ἐκεῖνοι ἐπέχρονται καὶ διαφθέρουσι τινα ἀδικῶς, οἱ μὴ συν αἰτία ποιούντες κακῶς, ὑφοράμενοι τὴν ἐχθρὰν τοῦ καταλειφθέντος ἐχθροῦ. ἡμεῖς δὲ, ὡς Ἀθηναῖοι, μὴ φοβείσθε τούτου. οὐ γὰρ ἄνευ αἰτίας αὐτοὺς κολάσετε.

ΟΙ ΔΙΑΦΘΕΡΟΝΤΕΣ. Ἀθηναῖοι τῶν ἐπιβουλεύσαντων Μιτυληναίων.

ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΩΝ. τῶν Μιτυληναίων.

Α ΕΙΚΟΣ ΗΝ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΙΗΣΑΙ. ἢ ἀποδείξει, ὅτι, εἰ ἐκράτησαν Λέσβιοι τῶν Ἀθηναίων, κακῶς ἂν αὐτοὺς εἰργάσαντο.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ. οἱ ἀδικούντες (φνσι) τινὰ χωρὶς αἰτίας, τούτστιν, ἄνευ τοῦ προηδικοῦσθαι, σπουδάζουσι ἀπολεῖσθαι τοὺς δι' ἐναντίας εἰδότες, ὅτι ὁ διαφυγὼν χαλεπώτερος ἐχθρὸς δέλει εἶναι τοῦ σπερπαδόντος, καὶ διὰ τοῦτο βουλομένου ἀμύνεσθαι.

ΜΗ ΕἴΝ ΠΡΟΦΑΣΕΙ ΤΙΝΑ. οἱ μὴ πρότερον ἀδικηθέντες, ἐπιχειρήσαντες δὲ ἀδικήσαι πρότερον τινὰς, ἐπιμένουσι ἕως ἀπολεσθῶσιν ἂν αὐτοὺς· εἰδότες, ὅτι, ἐὰν σωθῶσιν οἱ ἀδικηθέντες, πικροὶ τοῖς ἠδικηκόσιν ἔσονται πολέμιοι, καὶ πᾶθωσιν ἂν κακῶς παρ' αὐτῶν, ἀμυνομένων αὐτούς.

ΚΑΙ ΔΙΟΛΛΑΥΝΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διαφθέρουσιν.

Ο ΓΑΡ ΜΗ ΕἴΝ ΑΝΑΓΚΗ. ὁ γὰρ ἀδικῶς τί καὶ πρῶτος παθῶν, ἐὰν διαφύγῃ, πικρότερος καὶ δεινότερός ἐστι τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ· τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρὸν ὀρίζεται, τὸν μὴ πρῶτα θόντα, ἀλλὰ προκαταχόμενον ἀδικίας. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ὁ πρῶτα παθῶν, καὶ ὁ ἀμυνομένος, χαλεπώτερός ἐστι τοῦ προκαταχόμενου ἀδικίας, μήπω τί παθῶντος.

ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΗΣ ΕΧΘΡΟΥ. μοίρας δηλονότι.

ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ Δ' ΟΤΙ ΕΥΓΥΤΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ. εἰς ἐνώμιον ἐλθόντες ὧν ἐμέλλετε πάσχειν ὑπὸ Λεσβίων.

ΜΗ ΜΑΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ. μὴ ἐνδόντες εἰς τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸν οἶκτον, καὶ τὴν ἐπιεικίαν μηδὲ ἀμνημονήσαντες τοῦ κινδύνου, οὗ ἂν ἐκινδυνεύσατε, εἰ ἐκράτησαν ἡμῶν.

ΗΣΣΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ. τὸ ἐξῆς, ἦσσαν πολεμῆσετε, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ἦσσαν. Ὀμπερος, ἢ ὀλίγοι οἱ παῖδα εἰκότα γέιντο Τυδεῖς. τὸ δὲ, ἦν γνῶσιν, οἱ σύμμαχοι δηλονότι.

¶ μβ'. 42. ΟΥΤΕ ΤΟΤΕ ΠΡΟΕΝΤΑΣ. εἰς μέσον θέντας τὴν δευτέραν διάσκεψιν. πρὸς τὸ, Καὶ θαυμάζομεν τῶν πρῶθεν τῶν αὐδῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. Διοδότου δημηγορία αὕτη ὑπὲρ Μιτυληναίων. ἴστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Κλέων τὸ δίκαιον πρῶσάλλεται, ὁ δὲ Διοδότος τὸ συμφέρον. καὶ σκόπει τὸ τοῦ συγγραφέως ἔδος, χαίρωντος ἀεὶ ταῖς ἀντιτάλοις δημηγορίαις.

ΝΟΜΙΖΩ ΔΕ ΔΥΟ. πρὸς τὸ, Εἰ βέβαιοι ἡμῖν οὐδὲν καστρήσει, ὧν ἂν δόξῃ σπερί.

ΜΕΤΑ ΑΠΑΙΔΕΥΣΙΑΣ. ἀπειρίας.

ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΤΗΤΟΣ. ἀσθενείας.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΛΟΓΟΥΣ. πρὸς τὸ, Εἰώδατε θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίνεσθαι, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΔΙΑΜΑΧΕΤΑΙ. ἐναντιοῦται.

Η ΙΔΙΑΙ. τουτέστι, διὰ τὸ ἴδιόν τι κέρδος σκοπεῖν, καὶ συμφέρον.

ΔΙΑΦΕΡΕΙ. ὠφελεί.

ΕΙ ΑΛΛΩΙ. καὶ οὐχὶ λόγῳ δηλονότι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. τὸ ἐξῆς, περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀφανοῦς δυνατὸν ἔστι φράσαι.

ΔΙΑΦΕΡΕΙ Δ' ΑΥΤΩΙ. λυσιτελεῖ.

ΕΥ ΜΕΝ ΕΠΣΕΙΝ. τὸ ἐξῆς, εὐ μὲν οὐκ ἂν ἡγεῖται περὶ τοῦ κακοῦ εἰπεῖν δύνασθαι. οὕτω συντακτικόν, τὸ μὲν περὶ τοῦ κακοῦ δύνασθαι λέγειν καλῶς, οὐχ ἡγεῖται, (ἦγουν, οὐ φροντίδα περὶ τοῦτου ποιεῖται) ἡγεῖται δὲ μᾶλλον ἐκείνου εἶναι καλὸν, τὸ διαβαλόντα, καὶ ἀπατήσαντα, ἐκπλήξαι τοὺς ἀκουσμένους. ὁ δὲ καὶ διαφέρει τῶ οὕτω λέγοντι. κέρδους γὰρ ἕνεκα τὸ τοιοῦτον εἶδος τοῦ λόγου μεταχειρίζεται.

ΧΑΛΕΠΩΤΑΤΟΙ. πρὸς τὸ, αὐτοὶ δὲ ἐκ τοῦ εὐ εἰπεῖν, τὸ παθεῖν εὐ ἀντιλήφονται.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ ΤΙΝΑ. συμβουλίαν, φιλοτιμίαν.

ΑΜΑΘΙΑΝ. καὶ οὐ χερίματα δηλονότι.

ΑΠΕΧΩΡΕΙ. τοῦ δικαστηρίου δηλονότι.

ΑΔΙΚΙΑΣ Δ' ΕΠΦΕΡΟΜΕΝΗΣ. ἀδικίας κατηγορῶν.

ΥΠΟΠΤΟΣ. διὰ τὸ ἐπὶ χερίμασι λέγειν.

ΚΑΙ ΜΗ ΤΥΧΩΝ. τοῦ σκοποῦ διλογότι.

ΕΝ ΤΩΙ. τοιοῦδε. πράγματι δηλονότι.

ΦΟΒΩΙ ΓΑΡ. ἐν τῷ τούτοις διαμένοντις τὴ συμβουλεύειν, μὴ τολμᾶν λέγειν, ὡς δόξαν ἐπὶ χερίμασι ληφθέντων.

ΚΑΙ ΠΛΕΙΣΤ' ΑΝ ΟΡΘΟΙΤΟ. διοικίτο καὶ εὐδαιμονίῃ ἡ πόλις.

ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐλάχιστα. τὸ ἐξῆς, χερὶ φαίνεσθαι μὴ ἐκφοβούντα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου ἄμεινον λέγοντα.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΗ ΤΥΧΟΝΤΑ. τὸν μὴ ἀρίστα συμβουλεύοντα.

ΚΑΤΟΡΘΩΝ. φύσει γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὐ παύονται ἀεὶ τῇ ὀρέξει ἐσκεπτενόμενοι.

ΠΑΡΑ ΓΝΩΜΗΝ. τὴν αὐτοῦ.

ΜΗ ΕΠΙΤΥΧΩΝ. ὀρθῆς βουλής.

¶ μγ'. 43. ΤΑ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑ. τὰ ψευδῆ, καὶ ἀδίκια.

ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ. πιθανολογεῖν καὶ ἀπατᾶν.

ΤΑΣ ΠΕΡΙΝΟΙΑΣ. περιεργίας.

ΑΦΑΝΩΣ ΠΗ. κατὰ τινὰ τρόπον.

ΧΡΗ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ. τὸ ἐξῆς, χερὶ δὲ ἡμᾶς πρὸς τὰ μέγιστα προνοῦντας, περαιτέρω λέγειν ἡμᾶν τῶν δι' ὀλίγου σκοποῦντων. τὸ δὲ, καὶ ἐν τῷ τοῖσδε ἀξιοῦντι, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἡμᾶν ἀξιοῦντας καὶ ἐπιτηδεύμασι. τουτέστι τοῖς ὑποκπεύουσι.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩΙ. τοιοῦδε. ἐν τῇ τοιαύτῃ ὑποψία.

ΠΡΟΝΟΟΥΝΤΑΣ. σιεπτομένους.

ΤΩΝ ΔΙ' ΟΛΗΘΟΥ ΣΚΟΠΟΥΝΤΩΝ. τῶν ἀσκέπτως λεγόντων.

ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΕΡΟΝ ΑΝ ΕΚΡΙΝΕΤΕ. μετὰ ἰγνιῶς φρονήσεως ἢ ἂν ἡ κρίσις ἢ ἡμετέρα.

¶ μδ'. 44. ΟΥΤΕ ΑΝΤΕΡΩΝ. τῷ κλέωνι δηλονότι.

ΑΛΛΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΕΥΘΟΥΛΙΑΣ. ἐσθολῆ τοῦ συμφέροντος, καὶ προκατασκευῆ τοῦ προαναγεῖν τὰ λυπούντα τὴν ὑπόθεσιν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΗΣΣΟΝ ΑΦΙΣΤΑΣΘΑΙ. τὰς πόλεις.

ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΗΜΙΑΝ ΠΡΟΣΘΕΙΣΙ. πρὸς τὸ, καὶ τοῖς ἄλλοις ζημιᾶσιν παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὅς ἂν ἀφιστήται, θανάτῳ ζημιωσόμενον.

ΤΩΙ. ΕΥΠΡΕΠΕΙ. τῇ πιθανολογίᾳ τοῦ κλέωνος.

ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΟΥ ΔΙΚΑΖΟΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ. οὐ δικαστήριον συγκροτούμεν μετὰ τῶν Μιτυληναίων.

ΩΣ ΤΕ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ περὶ τοῦ δικαίου (φησὶ) συμβουλευόμεθα, ἀλλὰ τοῦ συμφέροντος.

ΧΡΗΣΙΜΩΣ ΕΞΟΤΣΙΝ. ἡμῖν δηλονότι.

¶ μέ. 45. ΕΝ ΟΥΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ.

τοῦ Κλέωνος συμβουλευσαντος ἀποκτείνει πάντας Μιτυληναίους, καὶ παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ποιῆσαι Ἑλλησιν, ἵνα μὴ ἀφιστῶνται ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Διόδοτος τάναντία συμβουλεύων, φησὶ πρὸς τοῦτο ἐκ τοῦ μᾶλλον. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι πολλῶν καὶ οὐ μειζόνων ἐγκλημάτων θανάτος ἢ ζημίας πρὶνεται, καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι, τῇ ἐλπίδι ἐπαίρομενοι, ῥιψοκινδύνως ἐγχειροῦσιν αὐτοῖς, καὶ οὐδεὶς δύναται κωλυτῆς γενέσθαι τῶν τληκίτων ἔργων, ἀλλ' ὀσημέρει πράττονται. δηλονότι, καὶ τοὺς Μιτυληναίους ἀποκτείνωμεν, ζημιούμεθα μὲν, καὶ περὶ ἑαυτοὺς σφαλλόμεθα, οὐ μέντοιγε φόβον τινὰ τοῖς ἄλλοις παρέρχον· ἀλλ' οὐδὲν ἦτορον ἔστιν ὅτε ἀποστήσονται, τῇ ἐλπίδι κομφιζόμενοι.

ΠΟΛΛΩΝ ΘΑΝΑΤΟΥ ΖΗΜΙΑ. οἶον, τυραννίδος, προδοσίας, καὶ φόνου, καὶ μοιχείας, καὶ ἄλλων.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΙΣΩΝ ΤΩΙΔΕ. τῶδε τῷ τῶν Μιτυληναίων ἀδικήματι, τῇ ἀποστάσει.

ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΙ. ῥιψοκινδύνως πράττουσι.

ΤΙΣ ΠΩ. οὐδεμία.

ΑΠΕΙΡΕΙ ΤΟΥΤΟΥ. τούτου, τοῦ ἀμαρτανειν δηλονότι.

ΔΙΕΞΕΛΗΑΥΘΑΣΙ ΓΕ. ἐπραγματεύσαντο (φησὶ) περὶ πάσης ἀδικίας καὶ ἀμαρτίας οἱ νομοθέται, καὶ ἐξέθεντο ποινάς.

ΚΕΙΣΘΑΙ ΑΥΤΑΣ. τὰς ζημίας.

ΑΝΗΚΟΥΣΙΝ. ἀνέρχονται.

ΔΕΟΣ ΤΟΥΤΟΥ. τοῦ θανάτου.

ΟΥΔΕΝ ΕΠΣΚΕΙ. οὐδὲν κωλύει (φησὶν) ὁ τοῦ θανάτου φόβος τοῖς βουλομένοις ἐξαμαρτεῖν.

ΑΛΛ' Η ΜΕΝ ΠΕΝΙΑ. τὰς αἰτίας βούλεται δηλῶσαι τῶν ἀμαρτημάτων, ἀφ' ὧν κινούμενοι ἄνθρωποι ἀμαρτανόουσι· καὶ φησὶν, ὅτι οἱ μὲν, ὑπὸ πείνης ἀναγκάζονται ληστὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὑπὸ ἐξουσίας καὶ μεγαλοφροσύνης πλεονεκτοῦσιν· οἱ δὲ, ὁμοίως διὰ τινὰ κρείττονα ἀναγκάζονται κινδυνεύειν οἶον, οἱ μέδουσι καὶ σφόδρι, δι' ἠδονῆν. καὶ ὅτερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ἠθικοῖς, ὅτι πᾶσα πρᾶξις καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ.

ΑΙ Δ' ΑΛΛΑΙ ΕΥΝΤ. οἱ ξυντυχόντες τοῦ μέσου· ἴτοι, μήτε πένιτες, μήτε πλούσιοι ὄντες.

Η ΤΕ ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ. πρῶτον τὴν ἐξῆς, εἶτα ἐλπίζει, εἶτα ἐρχερεῖ. Ἡσιόδου, Μούνη

δ' αὐτόθι ἔλπις ἐν ἀρρήκτοις δόμοις ἔνδον ἔμιμι, πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν. καὶ τὰ λοιπά.

ΕΠΙ ΠΑΝΤΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους.

ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗΝ. τὴν ἐγγείρησιν, τὴν εὐπορίαν, τὴν ἀνυσιν.

ΕΚΦΡΟΝΤΙΖΩΝ. ἔξω φροντίδος τιθέμενος.

ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΕΠ' ΑΥΤΟΙΣ. μετὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλπίδα.

ΑΔΟΚΗΤΩΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ. πολλάκις (φυσί) ἐγγείρησας τις πράγματι, ἔτυχεν αὐτῷ ἄλλος δὲ θεσπόμενος, ὀψιφρονιδῶς κατατολμᾷ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, καὶ ἀπὸ μικροτέρων ἀφορμῶν ἔστιν ὅτε, διὰ τὸ καὶ τὸν ἄλλον ὄργαν ἐπιτυχεύοντα.

ΤΙΝΑ ΠΡΟΑΓΕΙ. παρακινεῖ.

Η ΑΛΛΩΝ ΑΡΧΗΣ. Ποτιδαία, περὶ ἑλευθερίας Ἀθῆνας, περὶ ἄλλων ἀρχῆς, ἐν τε Σικελίᾳ, καὶ πολλαχού.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΛΟΓΙΣΤΩΣ. καὶ ἕκαστος (φρσι) τῶν πολιτῶν μετὰ τοῦ κοινοῦ ἀλογίστως μειζότως δοξάζει, καὶ ἐλπίζει νικᾶσαι.

ΑΠΑΩΣ ΤΕ. ταῦτα πρὸς τὸν κλέωνα.

¶ μς'. 46. ΩΣ ΕΧΕΓΓΩΤΙ. ῥεβαίην, ἰσχυρᾶ, ἐγγυῆσαι δυναμένην.

ΚΑΙ ΟΤΙ ΕΝ ΒΡ. καιρῷ βραχυτάτῃ δηλονότι, τῷ ψφίσασθαι θάνατον Μιτυληναίων, ὡς ὁ κλέων ἠξίου. τὸ δὲ οἴκουν χρεῖ, ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον.

ΓΝΩΙ. ΜΗ ΠΕΡΙΣΟΜΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀπελπίσασα τοῦ περιεῖναι καὶ σωθῆναι. ὁ δὲ νοῦς τοιούτος, ὅτι, ἔάν τις ἀποστῇ ἀφ' ἡμῶν πόλις, πάλιν αὐτὴν ἀναληφόμεθα, καὶ τὰς δαπάνας οὐκ ἀπολέσομεν, διὰ τὸ ἐλπῖδα αὐτοῖς ζωῆς νομοθετῆσαι. ταῦτα δὲ πρὸς τὸν κλέωνα, εἰπόντα, ἡμῶν δὲ πρὸς ἰκάστην πόλιν ἀποσκευιδυνεύσεται τὰ τε χρήματα καὶ αἱ ψυχαί.

ΕΣ ΞΥΜΒΑΣΙΝ. φίλων.

ΕΚΕΙΝΩΣ ΔΕ. ἀλλοτρόπως.

ΔΙΑ ΤΟ ΑΞΥΜΒΑΤΟΝ. διὰ τὸ ἀσυγχώρητον.

ΠΑΡΑΛΑΒΕΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, πῶς οὐ βλάβη ἡμῶν;

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ. τοῦ κέρδους.

ΤΩΙ ΔΕ. τῆ προσόδῳ, καὶ φορολογίᾳ.

ΛΟΓΟΝ ΙΣΧΥΟΥΣΑΙΣ. ἀπαριθμῶσιν πρὸς τὴν κλέωνα καὶ ταῦτα.

ΔΡΩΝΤΕΣ. ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου, ἦν τινα ἀποστάντα χειροσώμεθα, χαλεπῶς οἰόμεθα χρῆναι τιμωρῆσθαι.

ΚΑΙ ΒΙΑΙ. ἀκουσίας.

ΟΥΚ ΑΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣ. τοῦ ἄρχεσθαι. τὸ ἐξῆς, ἀφισταμένους οὐ σφόδρα κολάζειν.

ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ. πρὸς τὸ, καὶ μὴ τοῖς μὲν ὀλίγοις ἢ αἰτία προστεθῆ, τὴν δὲ ἄμων ἀπολύσῃτε. καὶ τὰ ἐξῆς.

ΤΟΥΤΟΥ. τοῦ ἀποστῆναι.

¶ μς'. 47. ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΑΜΑΡΤΑΝΟΙΤΕ. λείπει ἢ κατὰ.

ΤΟΙΣ ΟΛΙΓΟΙΣ. τοῖς δυνατοῖς.

ΕΑΝ ΒΙΑΣΘΗΙ. συναποστῆναι δηλονότι.

ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΤΗΣΑΣΙΝ. ἔχουσι, τοῖς ἀρχουσιν.

ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΗΣ. ἐναντισημένως. ΕΣ ΠΟΛΕΜΟΝ ΕΠΕΡΧΕΣΘΕ. τῇ πόλει ἐπέρχεσθε.

ΟΠΛΩΝ ΕΚΡΑΤΗΣΕΝ. ἤγουν, ὠπλίσθη.

ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. ἡμῶν δηλονότι.

ΟΜΟΙΩΣ ΚΕΙΣΘΑΙ. ὠρίσθαι.

ΜΗ ΠΡΟΣΠΟΙΕΙΣΘΑΙ. μήτοι γε δεικνύειν τὸ γνῶναι, ἀλλὰ μὴδὲ μέχρι σχήματος δεικνύειν τὴν ἀδικίαν ἐκείνου.

ΕΣ ΤΗΝ ΚΑΘΕΣΙΝ. τὴν ἀσφάλειαν, καὶ κατοχήν, καὶ κράτησιν.

Η ΔΙΚΑΙΩΣ ΟΥΣ ΜΗ ΔΕΙ. πρὸς τὸ, πειθόμενοι μὲν ἡμεῖς, τὰ τε δίκαια ἐς Μιτυληναίους, καὶ τὰ ξύμφορα ἅμα κοίσεσθε.

¶ μν'. 48. ΑΜΕΙΝΩ ΤΑΔΕ ΕΙΝΑΙ. τῶν βουλευμάτων τοῦ κλέωνος δηλονότι.

ΟΙΣ ΟΥΤΑΔ ΕΓΩ. οἷς οἴκτω καὶ ἐπιεικείᾳ.

ΠΑΡΑΙΝΟΥΜΕΝΩΝ. τῆς ἐμῆς παραίνεσως. Η ΜΕΤ' ΕΡΓΩΝ ΙΣΧΥΟΣ ΑΝΟΙΑΙ. ΕΠΙΩΝ. ἢ ἀβούλως, δηλονότι ἰσχυί καὶ δυνάμει ἐργαζόμενος.

¶ μδ'. 49. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝ Ο ΔΙΟΔΟΤΟΣ ΕΙΠΕ. τινὲς λέγουσιν, ὅτι τοιαῦτα δὲ, ἀμφίβην εἰσπεῖν, ἐπειδὴ ὀπίσω εἴπω, τοιαῦτα μὲν ὁ κλέων. ἀλλ' ἡμεῖς φαμέν, ὅτι ἐκεῖ καὶ τὸν δὲ ἀπέδωκεν, εἰσῶν, μετὰ ταῦτα δέ.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ. ἀμφίβωλος ἔσχον καὶ ἐνδιαστικῶς περὶ τὴν διζάν. οὗτοι γὰρ διενῶς καὶ καλῶς εἰρήκασιν ἀμφοτέροι, ὥστε ἀμφιβάλλειν αὐτοὺς, τίνι προστεθῶσιν ἂν.

ΑΓΧΩΜΑΛΟΙ. ἐγγυῶς, ἴσαι, παραπλήσιοι, ἰσοσθενεῖς.

ΠΡΟΕΙΧΕ ΔΕ ΗΜΕΡΑΙ. ΤΕ ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ. τοῦ πλοῦ δηλονότι.

ΥΠΝΟΝ ΗΙΡΟΥΝΤΟ. ἐλάμβανον.

ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΔΕ. κατὰ διαδοχὴν μερικῆν. ΤΑ ΔΕΔΟΓΜΕΝΑ. τῇ βουλῇ δηλονότι.

ΠΑΡΑ ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τοσοῦτον ἦλθε κινδύνου, ὥστε καὶ ἀναγκασθῆναι τὸ περὶ τοῦ θανάτου ψήφισμα. ἢ, ἀντὶ τοῦ παρα μικρόν. ἐμελλε γὰρ εὐδύς πωρᾶν τὰ ἐπισταλέντα ὁ Πάρχης.

¶ ν'. 50. ΚΑΗΡΟΥΣ ΔΕ. μερίδας.

ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ. οὗτοι γὰρ οὐκ ἀπέστεισαν.

ΕΞΕΙΛΟΝ. ἐξαιρέτους ἀνέθεσαν.

¶ νβ'. 51. ΕΝ ΔΕ ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΘΕΡΕΙ. μετὰ βασις.

ΑΥΤΟΘΕΝ. ἀπὸ τῆς Μινιάς.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΟΥΔΟΡΟΥ. ἀκρωτήριον τῆς Σαλαμίνας.

ΕΚΠΛΟΥΣ ΑΥΤΟΘΕΝ. ἀπὸ τῆς Μινιάς.

ΤΡΙΗΡΩΝ ΤΕ. ὁ, τὴ Κιθῆρος καὶ ὁ Βρασιδας οἱ Σπαρτιάται μετὰ τῶν τεσσαράκοντα νεῦν ἀπὸ Νισαίας ἐξαπίνης προσέπεσον τῷ Βουδέρῳ, ὡς φησὶν ὁ Συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ. τῆς Μινιάς.

ΗΙ ΚΑΤΑ ΓΕΦΥΡΑΝ. ὅπου.

¶ γβ'. 52. ΑΥΤΩΝ ΤΩΙ ΤΕΙΧΕΙ. τῶν Πλαταίων.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ΓΑΡ ΗΝ ΑΥΤΩΙ. ἀντίπτωσις, ἥτοι αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. ἀντὶ τοῦ, εἰρημένου γὰρ αὐτῷ, εἶπεν.

ΕΚ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ. ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Λακεδαιμονίων.

ΜΗ ΑΝΑΔΟΤΟΣ ΕΙΗ. μὴ ἀποδοθῆ̄ δηλονότι ὀπίσω. μὴ ἀποδοσίμος γένοιτο.

ΠΡΟΣΠΕΜΠΕΙ ΔΕ. οὗτος ὁ δὲ πρὸς τὸν μὲν. προεῖπε γὰρ, ὅτι εἶα μὲν οὐκ ἐβούλοτο ελεῖν.

¶ νγ'. 53. ΤΗΝ ΜΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ. ἡ δημιουργία τῶν Πλαταιέων δικανικώτερα ἐστὶ τὸ δὲ προέμιον, ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρᾶγματος, καὶ ἐκ προσοχῆς.

ΟΥΚ ΕΝ ΑΛΛΟΙΣ ΔΕΞΑΜΕΝΟΙ. οὐκ ἐν ἄλλοις ἡ ἕμιν. τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ ἐν δικασταῖς οὐκ ἐν ἄλλοις δεξάμενοι γενέσθαι, ὥσπερ καὶ ἐσμὲν ἀρετὴ κρινόμενοι ὑφ' ἡμῶν.

Ἡ ΤΜΙΝ. κατὰ δύο (φησὶ) τρόπους προϋμνήθημεν ἐγχειρίσαι ἡμῖν τοὺς Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν, κατὰ τε τὸ μὴ περὶ θανάτου κριθῆναι, ἀλλὰ περὶ τίνος μαλακωτέρας ζημίας, καὶ καθὸ δίκαιους ἡμᾶς κριτὰς ἠησάμεθα γενέσθαι. νῦν δὲ (φησὶ) φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. καὶ τὴν αἰτίαν εὐθύς ἐπιφέρεται. τὸν τε γὰρ ἀγῶνα, φησὶ, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΤΟ ΙΣΟΝ. τὸ δίκαιον.

ΦΕΡΕΣΘΑΙ. ἀποφέρεσθαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΕΙΝΟΤΑΤΩΝ. περὶ τοῦ θανάτου.

ΜΗ ΟΥ ΚΟΙΝΟΙ. μὴ οὐκ ἴσοι, μὴ οὐ δίκαιοι, ἀλλ' ἕτεραλκεία τὴν νίκην ποιήσατε.

ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΙ. ἡμεῖς δηλονότι.

ΩΙ ΤΑ ΜΕΝ. τῷ ἐρωτήματι.

ΚΑΙ ΓΑΡ Ο ΜΗ ΡΗΘΕΙΣ ΛΟΓΟΣ. ὁ ἀνθρώπος ὁ σιωπήσας, καὶ μὴ εἰπὼν.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΝ ΗΝ. πρόξενος σωτηρίας.

ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ. τοῖς σιωπῶσιν ἐξ ἀσωρίας.

ΕΠΙΣΕΝΕΓΚΑΜΕΝΟΙ. ἡμεῖς δηλονότι.

ΑΛΛΑ ΜΗ, ΑΛΛΟΙΣ. τοῖς Θηβαίοις φησὶν.

¶ νδ'. 54. ΕΥ ΔΕΔΡΑΣΜΕΝΩΝ. ὑφ' ἡμῶν μὲν ὡς πολέμους. τοῦτο τὸ ἐπιχειρήματα λύσις ἐστὶ τοῦ Λακεδαιμονικοῦ διλημματός ἐρωτήματος, τοῦ λέγοντος, ὅτι ἠδικήσατε ἡμᾶς, ὡ Πλαταιεῖς, ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ, ἡ οὐ; ἴνα, εἰ μὲν εἰποιεν ἀδικήσαντες, ὡς ἀδίκους αὐτοὺς μετελεύσανται· εἰ δὲ μὴ, ὡς ψευδομένους, εἴπερ ἀγαθὸν τι ποιῆσαι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους φήσαιεν. φασὶν οὖν οἱ Πλαταιεῖς, ἀπολογούμενοι ἐπὶ τούτοις, εἰ μὲν ὡς πολεμίους ἡμᾶς περὶ τούτων πυνθάνεσθε, φαιμὲν μὴ ἀδικήσασθαι τοὺς Λακεδαιμονίους ἡμᾶς ὑφ' ἡμῶν, εἴτι μὴ καλὸν ἐν πολέμῳ πεπνῶσθαι, ὥσπερ ἦμεν ἐχθροί· εἰ δὲ ὡς φίλους κατατιτῆσθαι βούλεσθε, ἑαυτοὺς αἰτιῶσθε. ἡμεῖς γὰρ πρότεροι ἠδικήσατε, καθ' ἡμῶν μετὰ τῶν συμμάχων Θηβαίων ἐπιστρατεύσαντες.

ΜΗ ΕΥ ΠΑΘΟΝΤΑΣ. αἰτοῦς ἡμᾶς τοὺς Λάκωνας.

ΦΙΛΟΥΣ ΔΕ ΝΟΜΙΖΟΝΤΑΣ. ἡμᾶς δηλονότι.

ΤΩΙ ΔΕ. τῷ Μήδῳ.

ΕΝ ΤῆΙ ΗΜΕΤΕΡΑΙ ΓῆΙ. ἐν τῇ Πλαταίᾳ.

ΠΕΡΙΣΤΗ ΤΗΝ ΣΠΑΡΤΗΝ. ἐκύκλωσεν.

ΩΝ ΟΥΚ ΕΙΚΟΣ. οὐ δίκαιον.

¶ νε'. 55. ΤΩΙ ΠΟΛΕΜΩΙ. τῷ νῦν δηλονότι.

ΕΚΠΙΡΕΠΕΤΕΡΟΝ. ἔξω τοῦ πρέποντος.

ΥΜΩΝ ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΘΗΒΑΙΟΙΣ. μαχόμενοι τοῖς Θηβαίοις.

ΟΥΚΕΤΙ ΗΝ ΚΑΛΟΝ. καλὸν, δίκαιον. οὐ καλὸν προδούναί δηλονότι εἰς τὰ προστασώμενα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΜΕΤΕΛΑΒΕΝ. ἐπολιτογραφήθη.

Α ΔΕ ΕΚΑΤΕΡΟΙ. οἱ τὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΠΙ ΤΑ ΜΗ ΟΡΘΩΣ ΕΧΟΝΤΑ. ἐπὶ τὰ ἀδίκᾳ.

¶ νς'. 56. ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ. ληστροικῶς ἐπερχομένους.

ΕΝ ΣΠΟΝΔΑΙΣ. σπονδῶν τῶν εἰρηνικῶν.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΣΙ ΝΟΜΟΝ. τοῖς Ἑλληνισιν.

ΟΣΙΟΝ ΕΙΝΑΙ. δίκαιον.

ΒΛΑΠΤΟΜΕΘΑ. ἀδικούμεθα.

ΑΥΤΙΚΑ. ἐν τῷ ἐνεστῶτι.

ΠΟΛΕΜΩΙ. ἐν τῷ πολέμῳ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΔΟΚΟΥΣΙΝ ΕΙΝΑΙ. οἱ Θηβαῖοι δηλονότι.

ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΥΜΕΙΣ. καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλληες. ἐφέριστο εἰπεῖν, οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ φορτικόν.

ΟΤΕ ΕΝ ΜΕΙΖΟΝΙ ΚΙΝΔΥΝΩΙ ΗΤΕ. ἐπὶ τῶν Μακεδόνων, ἡτοι τῶν Μηδικῶν.

ΔΕΙΝΟΙ. μετὰ δεινότητος.

ΟΤΕ ΠΑΣΙ. τοῖς Ἑλληνισιν.

ΟΙΔΕ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ ΉΣΑΝ. ἦγον, οἱ Θηβαῖοι συνεμάχων αὐτῶν.

ΑΝΤΙΘΕΙΝΑΙ. ἐναντίαν θεῖναι.

ΚΑΙ ΜΕΙΖΩ ΤΕ ΠΡΟΣ ΕΛΑΣΣΩ. μείζω προθυμίαν πρὸς ἐλάσσω ἁμαρτίαν.

ΑΡΕΤΗΝ. ἀνδρείαν.

ΕΠΗΝΟΥΝΤΟ ΤΕ ΜΑΛΛΟΝ. ὑπερβαλλόντως εἶχον τὸ ἔσωνον.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ. τῇ ἐαυτῶν δηλονότι.

ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΔΕ. ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖοι ἔπραξαν, τὴν πόλιν αὐτῶν ἐρμιάσαντες, καὶ ναυσὶ κινδυνεύσαντες.

ΤΟΛΜΑΙΝ. σὺν τὸλμῃ πράττειν.

ΓΙΓΝΩΣΚΟΝΤΑΣ. ἡμᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΤῆΝ ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΧΩΣΙ. παρέχουσι.

¶ νζ'. 57. ΜΗ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ. οὐχὶ δίκαια.

ΕΠΑΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΔΕ. ἡμεῖς δηλονότι.

ΑΝΔΡῶΝ ΑΓΑΘῶΝ ΠΕΡΙ. ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἡμῶν δηλονότι τῶν Πλαταιέων.

ΑΥΤΟΥΣ ΑΜΕΙΝΟΥΣ ΟΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡμᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους. ὅρα δὲ, πῶς κολακεύει λαθαίνοντας τοὺς Λάκωνας.

ΑΝΑΤΕΓΗΝΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀποδέξανται.

ΕΣ ΤΟΝ ΤΡΙΠΟΔΑ. τὸν ἐκ τῶν Μηδικῶν σκύλον, ἐν ὃ Παυσανίας ἐποίησε.

ΘΗΒΑΙΩΝ ΗΣΣΩΜΕΘΑ. διὰ τοὺς Θηβαίους καταβαλλόμεθα.

ΝΥΝ ΔΕ. κινδυνεύομεν δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΤΙΜΩΡΗΤΟΙ. οὐδελίαν βοήθειαν ἔχοντες ὑπὸ τίνος.

¶ νή. 58. ΤΩΝ ΞΥΜΜΑΧΙΚΩΝ. τῶν ἐφόρων τῆς ξυμμαχίας ἡμετέρας.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ. τῆς ἡμετέρας.

ΤΗΣ ΕΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔνεκα. τὸ ἐξῆς, ἀξιούμεν καμφθῆναι. καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ πρέποντος.

ΟΥΣ ΜΗ ΥΜΙΝ ΠΡΕΠΕΙ ΑΞΙΟΥΜΕΝ, ἀπὸ κοινοῦ.

ΔΟΝΤΑΣ ΑΛΛΟΙΣ. τοῖς Θεβαίους.

ΚΑΚΙΑΝ ΑΥΤΟΥΣ. ἡμᾶς τοὺς Λάκωνας.

ΑΛΛ' ΕΥΝΟΥΣ. ὄντας δηλονότι.

ΟΥΣΤΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ. ἀνωτέρω μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἠγωνίζετο· νῦν δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ἑαυτῶν σωμάτων.

ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΣ ΠΡΟΙΣΧΟΜΕΝΟΥΣ. ἰκετεύσαντας.

ΤΟΥΤΟΥΣ. τοὺς αυτομόλους.

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΥΘΕΝΤΑΙΣ. τοῖς φονεῦσιν. αὐθένται κυρίως οἱ αὐτόχειρες, καὶ οἱ πολέμιοι. οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυρίως καὶ δευσώστας. αὐθέντας δὲ τοὺς Θεβαίους ὡς φησί.

ΠΡΟΣ ΔΕ, ΚΑΙ ΓΗΝ. πρὸς τοὺς εἰρημένους.

ΤΩΝ ΕΞΣΑΜΕΝΩΝ. ἰδρυσάμενων.

ΑΦΑΙΡΗΣΕΘΕ. ζημιώσατε.

¶ νδ'. 59. ΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΥΜΕΤΕΡΑΣ ΔΟΞΗΣ. οὐχ ἄσπεται τῆς ἡμετέρας δόξης. ὅρα πάλιν, πῶς κολακεύει.

ΟΥΤΕ ΕΣ ΤΑ ΚΟΙΝΑ. ἀπὸ τοῦ ἀδόξου καὶ ἀδήλου τῆς τύχης τὸ ἐπιχείρημα, ἐν ᾧ καὶ εἰσβολὴ αἰδούς καὶ ἔλεου.

ΑΛΛ' ΟΙΟΙ ΤΕ ΑΝ. τούτεστιν, εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, διὰ τὰ ἐν Ἰθάμῃ.

Η ΧΡΕΙΑ. ἡ ἀνάγκη.

ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΒΩΜΙΟΥΣ. τοὺς τιμωμένους ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ ὁμοίσι βωμοῖς.

ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝΩΝ ΤΑΦΩΝ. ἔνεκα δηλονότι.

ΤΟΥΣ ΚΕΚΜΗΚΟΤΑΣ. τοὺς νεκρούς.

ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ ΤΕ. χερίσμοι.

ΛΟΓΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΝ. ἤρου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου εἰπεῖν.

ΤΩΙ ΑΙΣΧΙΣΤΩΙ. τῷ αἰσχίστῳ, καὶ ὀλέθρῳ, τῷ λιμῷ. Ὀμηρος, Λιμῷ δ' οἰκτίστον θάψιν καὶ πύτμον ἐπισπείν.

¶ ξ'. 60. ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Πλαταιεῦσι.

ΤΗΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν Θεβαίων.

ΩΣ Δ' ΕΚΕΛΕΥΣΑΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ ξα'. 61. ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΛΟΓΟΥΣ ΟΥΚ ΑΝ ΗΨΗΣ. οὐς μέλλομεν ἐρεῖν δηλονότι.

ΕΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ. οἱ Πλαταιεῖς.

ΚΑΙ ΜΗ ΕΠΙ ΗΜΑΣ. καδ' ἡμῶν.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ. ἑαυτῶν τῶν Πλαταιέων.

ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΙΣ. τῶν Μηδικῶν.

ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΤΑ. πρὸς τίνα.

ΙΝΑ ΜΗΤΕ Η ΗΜΕΤΕΡΑ. ταῦτα εἰρωνικῶς λέγει ὁ Θεβαίος. οὐ γὰρ ἔχει τοιοῦτον φρόνημα, ὡς ἐκ τῶν ἐπομένων ἐστὶ δῆλον. ὡς καὶ Ὀμηρος ποιεῖ τὸν Ἐκτορα λέγειν τὰ πρὸς τὴν Ἀχιλλεῖα, Ὅϊδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολλὴ χεῖραν.

ΩΦΕΛΗ. πρὸς τὰ ἡμῶν κατηγορηθέντα.

ΜΗΤΕ Η ΤΟΥΤΩΝ ΔΟΞΑ. ἡ δοκῶσα παρ' αὐτοῖς κακία.

ΑΥΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ. τοῖς Πλαταιεῦσιν.

ΥΣΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ. μετὰ τὴν συνοίκησιν τῆς ἄλλης Βιωτίας.

ΟΥΚ ΗΞΙΟΥΝ ΟΥΤΟΙ. οἱ Πλαταιεῖς.

ΕΞΩ ΔΕ. ἀντὶ τοῦ ἄνευ.

ΕΠΕΙΔΗ ΠΡΟΣΗΝΑΓΚΑΖΟΝΤΟ. ἐμμένειν τοῖς πατερίοις ἐθεσι.

¶ ξβ'. 62. ΚΑΙ ΗΜΑΣ ΛΟΙΔΟΡΟΥΣΙ. Μηδισαντας δηλονότι.

ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΙΔΕΑΙ. τῇ αὐτῇ ὑποθέσει.

ΑΤΤΙΚΙΣΑΙ. τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονῆσαι. ὡς περ ἡμεῖς μόνοι ἐμηδίσσαμεν, οὕτω καὶ οὗτοι μόνοι ἠττικίσαν.

ΚΑΤ' ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΝ. τούτεστι, κατὰ ἀριστοκρατίαν.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΩΙ. τούτεστι, τοῖς σώφροσιν ἀνδράσιν.

ΟΛΙΓΩΝ ΑΝΑΡΩΝ. Ἀτταγίνου, καὶ τῶν ἄλλων τῶν Μηδισάντων.

ΚΑΤΕΧΟΝΤΕΣ ΙΣΧΥΙ. βία.

ΕΠΗΓΑΓΟΝΤΟ ΑΥΤΟΝ. τὸν βάρβαρον.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΕΛΑΒΕΝ. ἡ πόλις ἡμῶν.

ΣΚΕΨΑΣΘΑΙ ΧΡΗ. τὸ ἐξῆς, σκέψασθαι χρὴ, εἰ μαχώμενοι ἠλευθερώσαμεν, νῦν προδύμως συνελευθερούμεν.

ΚΑΙ ΝΙΚΗΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Ἑλλήνας δηλονότι.

¶ ξγ'. 63. ΜΑΛΛΟΝ ΤΕ. ἡμῶν δηλονότι. ΚΑΙ ΑΞΙΩΤΕΡΟΙ. ἀξιοὶ πᾶσαν ζημίαν παθεῖν.

ΥΠΑΓΕΣΘΑΙ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΙΤΙ ΚΑΙ ΑΚΟΝΤΕΣ. ὁ νόος τοιοῦτος, εἰ ἀκουσίως τοῖς Ἀθηναίοις συνεμαχεῖτε, καὶ κατεδουλοῦτε τοὺς Ἑλλήνας, εἶδε ἡμᾶς προσθεταμένῳ τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ ἐκείνοι, διὰ τὴν ἐπὶ τῷ Μήδῳ συμμαχίαν ἡμῶν καὶ προθυμίαν (ἔν ἀεὶ προβάλλεσθε καὶ καυχᾶσθε) οὐκ ἂν ἡμᾶς παρεχόμεσαν ὑπὸ ἡμῶν παθεῖν.

ΠΡΟΣΗΓΕΣΘΕ. ἐδουλοῦσθε.

ΠΟΛΥ ΔΕ ΓΕ ΑΙΣΧΙΟΝ. δευτέρα λύσις τοῦ ἀσπερούς, ἀντίστροφον κῶλον.

ΤΟΥΣ ΜΕΝ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΤΟΥΣ ΔΕ. τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΙΣΗΝ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΥΜΕΙΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. οἱ Πλαταιεῖς.

ΕΠΗΓΑΓΕΣΘΕ. φειλίψατε, εἰς τὸ βοηθῆσαι δηλονότι.

ΑΙΣΧΡΟΝ ΜΑΛΛΟΝ. αἰσχρὸν μᾶλλον τὰς ὀφειληθείσας χάριτας μετὰ δικαιοσύνης, εἰς ἀδικίαν δὲ ἀποδιδομένας, ἢ τὰς ὁμοίας χάριτας ἀντιδίδοναι. λείπει ἡ οὐ. ἢ ἢ οὕτω, καίτοι τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδίδοναι οὐκ αἰσχρὸν μᾶλλον ἢ τὰς μετὰ, καὶ ἐξῆς.

¶ ξδ'. 64. ΥΜΕΙΣ ΔΕ. οἱ Πλαταιεῖς.

ΤΟΙΣ ΔΕ. τοῖς Ἑλλασιν. ΑΦ' ΩΝ. πραγμάτων. οἶον, προθυμίας, καὶ ἀνδρείας.

ΔΙ' ΕΤΕΡΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΕΙΛΕΣΘΕ. προτιμωτέρεους ἐποιήσατε εἰς τὸ ξυμμαχεῖν αὐτοῖς.

ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΡΟ. ἔχετε δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΥΔΕΝΟΣ ΤΜΑΣ ΒΙΑΣΑΜΕΝΟΥ.
προείπε γὰρ, ὅτι ὑπὸ ὀλίγων αυτοκρατόρων
ἐπυρανούμεθα.

ΩΣΠΕΡ ΗΜΑΣ. ἐβιάσατο δηλονότι.

ΩΣΤΕ ΜΗΔΕΤΕΡΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις καὶ
Λακεδαιμονίοις.

TINEΣ ΑΝ ΟΥΝ ΥΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς
δηλονότι.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ. λείπει ἡ ὑπό.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΕΚΕΙΝΩΝ ΚΑΚΩΙ. τουτέστι, τῶν
ἑλλήνων τῇ δουλώσει.

ΚΑΙ Α ΜΕΝ ΠΟΤΕ. ποτὲ, ἐπὶ τῶν Μη-
δικῶν δηλοῖ.

ΟΥ ΠΡΟΗΚΟΝΤΑ ΝΥΝ. τῇ αὐτῶν φύσει
δηλονότι.

Α ΔΕ Η ΦΥΣΙΣ. ἡ ἡμετέρα.

ΤΑ ΜΕΝ ΟΥΝ ΕΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ. τὸ δεύ-
τερον ἀντιληπτικὸν τῶν Πλαταιῶν ἐντεῦθεν λύει.

¶ Ξε'. 65. ΟΥ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝ. οὐ βεβαίως
δοξάζομεν.

ΠΡΟΣ ΤΕ ΤΗΝ ΥΜΕΤΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ. κατὰ
τῆς ἡμετέρας πόλεως.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΕΔΗΙΟΥΜΕΝ. μεταστα-
τικόν. οἱ περὶ Ναυκλείδην.

ΕΠΕΚΑΛΕΣΑΝΤΟ. παροήγαγον, ἐφειλκύνσαντο.
ΟΙ ΓΑΡ ΑΓΟΝΤΕΣ. οἱ ἀζαντες.

ΑΛΛ' ΟΥΤ' ΕΚΕΙΝΟΙ. τὸ ἐξῆς, ἀλλ' οὔτε
ἐκεῖνοι, οὔτε ἡμεῖς ἀδικούμεν δηλονότι. τὸ δέ,
ὡς ἡμεῖς κρινομεν, διὰ μέσου.

ΟΥΘ' ΗΜΕΙΣ. ἀδικούμεν δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΩ. περισσοτέρως.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. ῥιψοκινδυνούοντες.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΥΜΩΝ ΧΕΙΡΟΥΣ. ἀδίκους μάλ-
λον γενέσθαι. χείρους δηλονότι.

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΙ ΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ.

ἄφελουντες καὶ τὰς γνώμας, καὶ τὰ σώματα.
τὰς μὲν γνώμας, ἵνα μὴ διαρπάξωσιν ἀλλήλους, μηδ'
ἐξελαιώσωσι, μηδὲ κακῶς ποιῶσι πολῖταις πολί-
τας, ἵνα λάβωμεν τὸ σωφρονεῖν ἀντὶ τῆς ἄφελείας.

ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὴν τῶν Βιωτῶν.

ΕΧΘΡΟΥΣ ΟΥΔΕΝΙ. τῶν ἑλλήνων.

¶ Ξζ'. 66. ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΔΕ. τὸ ῥηθη-
σόμενον.

ΚΑΤΑΝΟΗΣΑΝΤΕΣ. καταμαδόντες.

ΑΝΕΠΙΠΕΚΣΤΕΡΟΝ. ἀπανθρωπώτερον.

ΧΕΙΡΑΣ ΠΡΟΙΣΧΟΜΕΝΟΥΣ. ἤρουν ἰκέτας
γενόμενους.

ΟΥΤΟΙ ΤΑ ΟΡΘΑ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ Ξζ'. 67. ΙΝΑ ΥΜΕΙΣ ΜΕΝ. κεφάλαιον τὸ
δικαῖον ὃ ἐπήγαγε τὴν ἐμβολὴν τῆς
αἰδοῦς, ἧς ἡ ἀρχὴ, καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετάς.

ΤΕΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΙ. κολάσαντες αὐτούς.

ΕΠΙΚΛΑΣΘΗΤΕ. χανωθῆτε.

ΑΣ ΧΡΗ. τὰς ἀρετάς.

ΟΥΚ ΕΚ ΠΡΟΗΚΟΝΤΩΝ ΑΜΑΡΤΑΝΟΥ-
ΣΙ. ὅτι ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γενέινται, οὐ προσ-
ήκοντος αὐτοῖς τοῦ ἀμαρτάνειν, διὰ τὴν ἐξ ἀρ-
χῆς ἀνδραγαδίαν.

ΟΙ ΔΕ ΔΙΚΑΙΩΣ. ἐπανάληψις τοῦ ἀντεγ-
κλήματος.

ΕΠΙΧΑΡΤΟΙ ΕΙΝΑΙ. ὧν τῷ ὀλέθρῳ ὑφέλειε
πάντας ἀνθρώπους ἐπιχαρῆναι.

VOI. III.

ΑΛΛ' ΑΠΟ ΞΥΜΒΑΣΕΩΣ. φιλίας.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΟΜΩΙ. τῷ
κελεύοντι παρὰ τὰς σπονδὰς μηδὲνα ἀναίρειν.

ΠΑΡΑΒΑΘΕΝΤΙ. ἀθετηθέντι.

ΠΕΡΙΣΘΩΜΕΝ. ἀπωσθώμεν.

ΑΜΑΡΤΑΝΟΜΕΝΩΝ ΔΕ. ἐσφαλμένων δὲ
τῶν ἔργων.

¶ Ξη'. 68. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΗΔΟΝ. μετὰ
τὸν πόλεμον τοῦ Μήδου.

ΠΡΟΙΣΧΟΝΤΟ. προσβάλλοντο.

ΚΟΙΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. τουτέστιν, Ἀθηναίων καὶ
Λακεδαιμονίων, κατὰ τὸν Ἀρχιδάμου πρὸς αὐ-
τοὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ λόγον.

ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΑ. τὰ τοῦ Πausανίου δηλονότι.

ΑΥΘΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἐρώτημα δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΟΥΔΕΝΑ.
ἐμβεβλημένων τοῦ φόνου.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΤΑ ΣΦΟΤΕΡΑ. τὰ τῶν Θηβαίων.

ΠΡΟΣ ΤΩΙ ΗΡΑΙΩΙ. πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς
Ἥρας.

ΑΠΕΜΙΣΘΩΣΑΝ. ἐπὶ μισθῷ δεδώκασιν.

ΑΠΟΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΙ ΕΓΓΕΝΟΝΤΟ. ἀπὸ τῆς
φιλίας ἐκείνων ἀπέστησαν.

ΕΠΕΙΔΗ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἀφ' οὔ.

¶ Ξβ'. 69. ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣΑΙ. τὸν χει-
μῶνα διαβιάσασασι.

ΚΑΙ ΑΠ' ΑΤΤΗΣ. περιττὸς ὁ καί.

ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΟΝΤΟ. πρὸς τὸ ἐπι-
πλεῦσαι κατὰ τῶν Κερκυραίων στασιαζόντων.

¶ 70. ΝΑΥΜΑΧΙΩΝ. οὐχ ὅτι γέγο-
γεν ἐν Ἐπιδάμνῳ ναυμαχία, ἀλλὰ διὰ τὴν αἰ-
τίαν τῆς Ἐπιδάμνου ἐν τοῖς Συβότοις, ὅτε ἐξώ-
γησεν Κορίνθιοι οὐκ ἐλάσσωσι χιλίων Κερκυραίων.

ΤΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΔΙΗΤΥΓΗΜΕΝΟΙ. διεγ-
γῆ τῶν προξένων.

ΜΕΤΙΟΝΤΕΣ. ὑποποιούμενοι.

ΚΑΤΑ ΤΑ ΞΥΓΚΕΙΜΕΝΑ. τὰ συμπεφω-
νημένα.

ΚΑΙ ΗΝ ΓΑΡ ΠΕΙΘΙΑΣ ΕΘΕΛΟΠΡΟΞΕΝΟΣ.
ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ
τῆς πόλεως. οἱ γὰρ πρόξενοι κελεύομενοι ἐκ τῆς
ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο.

ΟΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ. οὗτοι οἱ ἀπὸ Κορίνθου
ἐπανελθόντες, οἱ παροδοταί.

ΚΑΙ ΒΟΥΛΗΣ ΩΝ. βουλῆς, ὁ βουλευτῆς ἡ
γενικὴ, βουλῆντος.

ΠΕΙΘΕΙ. τοῖς Κερκυραίοις.

ΟΙ ΔΕ ΕΠΕΙΔΗ. οἱ πέντε ἄνδρες.

ΕΞΕΙΡΓΟΝΤΟ. ἐξέσωσαν τῆς βουλῆσεως
αὐτῶν.

ΟΙ ΔΕ ΤΙΝΕΣ. οἱ πέντε ἄνδρες.

¶ 71. ΤΟ ΔΕ ΠΛΕΟΝ. πλῆθος
δηλονότι.

ΩΣ ΞΥΝΕΦΕΡΕ. αὐτοῖς δηλονότι.

ΠΕΙΣΟΝΤΑΣ. πείσοντας οὐχὶ τοὺς Ἀθηναί-
ους, ἀλλὰ τοὺς τῷ Πειθίᾳ τῆς αὐτῆς γνώμης,
οὓς προσέειπε.

ΜΗΔΕΝ ΑΝΕΠΙΠΤΗΔΕΙΟΝ. ἀνεπιτήδειον τῇ
Κερκύρᾳ.

¶ οβ'. 72. ΕΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΙ. τῷ καιρῷ
δηλονότι.

ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. οἱ δικαιοί,
οἱ πολέστιοι.

2 R

ΙΔΡΥΝΘΗ. ἐμαθίσθη ἐν ἀσφαλείᾳ.
ΛΙΜΕΝΑ ΕΙΧΟΝ. εἰς ἀσφάλειαν ἑαυτῶν δη-
λονότι.

ΟΙ ΔΕ, ΤΗΝ ΤΕ ΑΓΟΡΑΝ. οἱ δυνατοί, καὶ
ἔχοντες τὰ πράγματα.

¶ οβ'. 73. ΤΟΙΣ Δ' ΕΤΕΡΟΙΣ. τοῖς
πλουσίοις.

¶ οβ'. 74. ΔΙΑΔΙΠΟΥΣΗΣ Δ' ΗΜΕΡΑΣ.
παρελθούσης ἡμέρας μιᾶς.

ΚΑΙ ΠΛΗΘΕΙ. λαοῦ δλονότι.

ΞΥΝΕΠΕΛΑΒΟΝΤΟ. ἐβόηθησαν, συνεφέ-
ψαίντο.

ΤΩΙ ΚΕΡΑΜΩΙ. ἦγουν ταῖς κεραμίσι.

ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΦΥΣΙΝ ΥΠΟΜΕΝΟΥΣΑΙ. ἦγουν
τολμῶσαι παρὰ φύσιν.

ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΔΕ ΤΗΣ ΤΡΟΠΗΣ. ἦγουν τοῦ
ἡλίου περὶ δυσμᾶς ὄντος.

ΑΥΤΟΒΟΕΙ. ἦγουν ἀπὸ μιᾶς βοῆς.

ΕΠΕΛΘΩΝ. ἐσιδητικῶς κινηθεῖς.

ΚΑΙ ΣΦΑΣ. τοὺς ὀλίγους.

ΕΦΟΔΟΣ. ἐπέλευσις τῶν δημοτῶν κατὰ τῶν
ὀλίγων.

ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΙ ΟΥΤΕ. οὐκ ἀπεχόμενοι.

ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ ΠΟΛΛΑ. πράγματα.

ΕΚΙΝΔΥΝΕΥΣΕ ΠΑΣΑ. ἐν χρεῶ τοῦ κινδύνου
ἔγένετο.

¶ οβ'. 75. ΕΜΕΛΑΕΝ ΑΠΟΠΛΕΥΣΕΣ-
ΘΑΙ. ἀποχωρήσειν τῆς Κερκύρας.

ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ. ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν.

ΟΠΩΣ ΗΞΕΟΝ ΤΙ ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ ΩΣΙ. ἀντί
τοῦ οὐδ' ὅλως ἢ ἔλαττον.

ΚΑΤΕΛΕΓΟΝ. καταλέγοντες ἐνέβαλον.

ΚΑΘΙΖΟΥΣΙΝ ΕΣ ΤΟ ΤΩΝ ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ
ΙΕΡΟΝ. ἰκέται δλονότι.

ΩΣ Δ' ΟΥΚ ΕΠΕΙΘΕΝ. ἀνίστασθαι.

ΥΠΙΣ ΔΙΑΝ. ἰσθμῶν, ἀληθές.

ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΜΙΖΕΙ. διαπερᾶ.

ΕΚΕΙΣ ΑΥΤΟΙΣ. εἰς τὴν νῆσον.

¶ οβ'. 76. ΤΗΣ ΔΕ ΣΤΑΣΕΩΣ ΕΝ ΤΟΥ-
ΤΩΙ ΟΥΣΗΣ. οὕτως καταλλαγῆς γενομένης.

ΕΝ ΤΟΥΤΩΙ. τῶ πράγματι, τῶ δεινῶ.

ΔΙΑΚΟΜΙΔΗΝ. διαπεραίωσιν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ ΝΗΣ. αἱ τεσσαρά-
κοντα, ὧν Ἀλκίδας ἐστρατήγει, καὶ αἱ λοιπαὶ
Λευκαδίαι, ἃς εἰρηκεν.

ΕΣ ΣΥΒΟΤΑ ΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.
τὸν ἔρημον, οὗ μέμνηται ἐν τῇ πρώτῃ.

ΕΠΕΠΛΕΟΝ ΤΗΙ ΚΕΡΚΥΡΑΙ. κατὰ τῆς
Κερκύρας ἔπλεον.

¶ οβ'. 77. ΟΙ ΔΕ, ΠΟΛΛΩΙ. οἱ Κερ-
κυραῖοι.

ΣΦΑΣ ΤΕ ΕΑΣΑΙ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΠΟΛΕΜΙΟΙΣ. πλησίον τῶν
πολεμίων.

ΗΥΤΟΜΟΛΗΣΑΝ. πρὸς τοὺς ἐναντίους.

ΕΝ ΕΤΕΡΑΙΣ ΔΕ ΑΛΛΗΛΟΙΣ. οὐχὶ τοῖς
ἐναντίοις.

ΤΩΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΩΝ. τῶν γινομένων πραγ-
μάτων.

ΤΗΝ ΤΑΡΑΧΗΝ. τῶν Κερκυραίων τὴν ἀσυ-
ταξίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥΣ ΕΤΑΞΑΝ-
ΤΟ. κατὰ τῶν Κερκυραίων παρετάξαντο.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΔΩΔΕΚΑ ΝΑΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗ-
ΝΑΙΩΝ. παρετάξαντο δλονότι.

¶ οβ'. 78. ΚΑΚΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΛΙ-
ΓΑΣ. ἀτάκτως, καὶ μετὰ ὀλίγων πῶν.

ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. τῶν πῶν τῶν
Κερκυραίων.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΙΝ. τὸ περικυ-
κλωθῆναι ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων.

ΑΘΡΟΑΙΣ ΜΕΝ. ταῖς ἐναντίας ναυσί.

ΚΑΙ ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ. οἱ Πελοποννησίοι.

ΟΙ Δ' ΥΠΕΧΩΡΟΥΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

¶ οβ'. 79. ΚΡΑΤΟΥΝΤΕΣ. τῇ ναυμαχίᾳ
οἱ Πελοποννησίοι.

ΕΠΙ ΜΕΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. κατὰ τῆς πόλεως.
ἦγουν τῶν πολιτῶν.

ΟΥΔΕΝ ΜΑΛΛΟΝ. ἦγουν οὐδ' ὅλως.

¶ π'. 80. ΚΑΙ ΥΠΟ ΝΥΚΤΑ ΑΥΤΟΙΣ
ΕΦΥΚΤΩΡΗΘΗΣΑΝ. διὰ φευκτοῦ ἐμπνύθησαν.

ἀντί τοῦ, ἀρχομένης ἡμέρας διὰ πυρῶν ἐμπ-
νύθησαν.

¶ π'. 81. ΕΚΟΜΙΖΟΝΤΟ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ.
ἐπεραιούντο.

ΚΑΙ ΥΠΕΡΕΝΕΓΚΟΝΤΕΣ. ὑπερβιβάσαντες.
ΟΠΩΣ ΜΗ ΠΕΡΙΠΛΕΟΝΤΕΣ ΟΦΘΩΣΙΝ.

ὅπως μὴ περιπλέοντες ἐξώθεν τὴν Λακεδαιμο-
νίαν καὶ τὸν Ἴσθμῶν, φαραθῶσιν ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων.

ΑΠΟΚΟΜΙΖΟΝΤΑΙ. ἀποπλέουσιν.

ΟΙΧΟΜΕΝΑΣ. ἀσπολυτάσας.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥΣ. οὓς ὁ Νικόστρα-
τος ἐν Ναυπάκτῳ πεντακοσίους ἤγαγεν.

ΑΣ ΕΠΙΛΗΡΩΣΑΝ. ἀνδρῶν δλονότι.

ΕΝ ΟΣΩΙ. χρόνον δλονότι.

ΠΕΡΙΕΚΟΜΙΖΟΝΤΟ. περιέπλεον.

ΕΙ ΤΙΝΑ ΛΑΒΟΙΕΝ. ἀντί τοῦ ἔλαβον.

ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. ὡν ἀντί τοῦ
ἑαυτοῦς.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ ΤΙΝΕΣ. μετεωρι-
ζόμενοι δλονότι.

ΗΜΕΡΑΣ ΤΕ ΕΠΤΑ. ἦγουν καθ' ἡμέρας τε
ἑπτά.

ΣΦΩΝ ΑΥΤΩΝ. ἦγουν ἑαυτῶν.

ΤΗΝ ΜΕΝ ΑΙΤΙΑΝ ΕΠΙΦΕΡΟΝΤΕΣ. τὸ
ἔγκλημα. ἦγουν ἐγκαλούντες ἔγκλημα κοινὸν
τὴν κατάλυσιν τοῦ δήμου.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ. ἀπέθανον δλο-
νότι.

ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΑΒΟΝΤΩΝ. τὰ χρήματα.

ΠΑΣΑ ΤΕ ΙΔΕΑ. πάντα δηλαδὴ τὰ εἰωθό-
τα ἐν ταῖς στάσεσι γίνεσθαι, τότε συνέβη, καὶ
ἄλλα δὲ περισσώτερα ἐν ταύτῃ τῇ στάσει.

ὥστε ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας ἐγένετο.

ΚΑΙ, ΟΙΟΝ ΦΙΑΕΙ ΕΝ ΤΩΙ ΤΟΙΟΥΤΩΙ.
καὶ οἷον εἶδος ἐστὶν ἐν τῷ αὐτῇ στάσει.

ΟΥΔΕΝ Ο, ΤΙ ΟΥ ΞΥΝΕΒΗ. ἀντί τοῦ πᾶν.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΙΚΟΔΟΜΘΕΝΤΕΣ. κτίσμασι
περιληφθέντες.

ΟΥΤΩΣ ΩΜΗ ΣΤΑΣΙΣ. ἀντί τοῦ, εἰς ὠμό-
τητα πολλὴν ἢ στάσις προεχώρησε, καὶ μᾶλ-
λον (φησὶν) ὠμὴ ἔδοξε ἥτις ἐγένετο ἔπειδὴ
πρώτως ἐν τῷ πολέμῳ γενομένη ἐξέτισεν αὐ-
τοῦς, παρὰ τὸ εἰωθὸς γενομένη.

ΕΝ ΤΟΙΣ. ἦγουν τοῖς Κερκυραίοις.

¶ πβ'. 82. ΕΠΙΕΥΣΤΕΡΟΝ ΓΕ. ἦγον μετ' ἐκείνην.

ΚΑΙ ΠΑΝ, ΩΣ ΕΙΠΕΙΝ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πάντες οἱ Ἕλληες.

ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΕΠΑΓΕΣΘΑΙ. λείπει τὸ ἀξιούνταν.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ. εἰκότως οἱ ὀλιγαρχικοὶ τοὺς Λακεδαιμόνους ἐπεκαλούντο, ἔσπουδακίως ὀλιγαρχεῖσθαι τὰς πόλεις.

ΟΥΚ ΑΝ ΕΧΟΝΤΩΝ ΠΡΟΦΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αἰτίαν οὐκ ἔχόντων πρὸ πολέμου καλεῖν αὐτοὺς τῶν Ἑλλήνων, νῦν δὲ λαβόντων ἀφορμὴν, διὰ τὸ ἐχθροὺς εἶναι ἀλλήλους Λακεδαιμόνους καὶ Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΑΜΑ. ἡ διάνοια τοιαύτη, οἱ προστάτες τῶν δῆμον καὶ οἱ ὀλιγαρχικοὶ, ῥᾶδιος ἐκάτερος παρὰ Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμόνιους ἐπήγοντο, διὰ προσποιεῖσθαι συμμαχίας, δύναμιν ἑαυτοῦσιν ποιοῦμενοι τῶν μὲν Ἀθηναίων, ἐτοίμως ὑπακούοντων τοῖς δημοτικοῖς, ἵνα προσποιήσανται συμμαχίους αὐτοῦσιν, καὶ δι' αὐτῶν βλάψασι Λακεδαιμόνιους τῶν δὲ Λακεδαιμόνων, ὁμοίως τοῖς ὀλιγαρχικοῖς, διὰ τὸ αὐτό.

ΚΑΙ ΣΦΙΣΙΝ ΑΥΤΟΙΣ. ἦγον καθὼς τρεπτή.

ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΕΙ. κτήσει βοηθείας.

ΚΑΙ ΕΠΕΠΕΣΕ. συνέβη.

ΠΟΛΛΑ. κακὰ δηλονότι.

ΚΑΙ ΧΑΛΕΠΑ. ἦγον οὐ ῥᾶδια ἐνεργεῖν τοὺς πάσχοντας.

ΚΑΤΑ ΣΤΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ διὰ στάσιν.

ΓΙΝΟΜΕΝΑ ΜΕΝ. ὡς τῆ φύσε ἐπόμμενα.

Η ΑΥΤΗ ΦΥΣΙΣ. ἦγον καθὼς τρεπτή.

ΜΑΛΛΟΝ ΔΕ. μᾶλλον δὲ καὶ ἥττον. οἷον εἰπεῖν, ἐν ἄλλῃ πόλει μᾶλλον ἐν ἄλλῃ δὲ, ἥττον, ἢτοι, πῆ μὲν, πλέον, πῆ δὲ, ἐλάττων. ὡς συνέβαιεν ἐκασταχοῦ.

ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΙΤΕΡΑ. ἦγον ἡρέμα καὶ κατ' ὄλιγον ἐπερχόμενα.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ. τρόποις.

ΩΣ ΑΝ ΕΚΑΣΤΑΙ ΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ. ὡς ἀν αἱ τύχαι καὶ αἱ μεταβολαὶ πίπτωσι.

ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΑΜΕΙΝΟΥΣ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΕΧΟΥΣΙΝ. οἱ ἰδιάζοντες ἀνεμείνας ἔχουσι τὰς γνώμας.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΗ ΑΚΟΥΣΙΟΥΣ. ἀκούσιον ἀνάγκην τὴν δι' ἀπορίαν γιγνομένην λέγει ἦγον, διὰ τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι περιώπτεῖν ἀκούσιος πράγμασι.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ. βίου δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΡΟΝΤΑ. πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν, τοῖς παρούσιν ἐξομοιοῖ τὰς γνώμας. νῦν γὰρ ὀργὰς τὰς γνώμας καὶ τοὺς τρόπους ἐκάλεσεν.

ΕΣΤΑΞΙΑΖΕ ΤΕ ΟΥΝ ΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ. ἐστασίαζον αἱ πόλεις. καὶ αἱ ὑστερον τῶν ἄλλων στασιάζουσαι, οἷα προσεπαισμενά τὰς ἐτέρωθι στάσεις. ἐπὶ τοῦτο ἐφέροντο καὶ ἔρρεπον ταῖς διανομίαις ὥστε κατὰ πολλὸν ὑπερβαλέσθαι τὰς ἀλλοχοῦ στάσεις γινομένας.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΦΥΣΤΕΡΙΖΟΝΤΑ ΠΟΥ. τὰ ὑστερον γινόμενα.

ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΣΘΑΙ ΤΑΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ. καινοτόμα εἶναι.

ΤΩΝ ΤΕ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ. τοῖς τρόποις τῶν ἐπιχειρήσεων καινοῖς εὐρεσκομένους, καὶ τῆ δεινότητι τῶν τιμαριῶν.

ΠΕΡΙΤΕΧΝΗΣΕΙ. περινοῖα.

ΑΤΟΠΙΑΙ. τῷ ἀθέτῳ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΣΘΥΙΑΝ ΑΞΙΩΣΙΝ. ἀξιώσιν μὲν, τὴν σημασίαν εἶπε· δικαιώσει δὲ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἑαυτῶν δικαίᾳ κρείσει. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μετέδισαν τὰ ὄνόματα. οὐ γὰρ ὡς νενομισται πρὸςθεν, ἐχρῶντο κατὰ τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ μετέδισαν κατὰ τὴν ἑαυτῶν κρείσιν. τὴν μὲν γὰρ ἀδύριστον τὸλμην (ἢ καὶ θρασυτήσιν καλεῖται) ἀνδρείαν προσηγόρευσαν. τὸ δὲ φιλιταίρος, παρεκλόντως κείται. κέχρηται δὲ αὐτῶ, διὰ τὸ προσθεῖναι τόλμην ἀλόγιστον, ἵνα παρῆσσι γένηται.

ΤΟΛΜΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΛΟΓΙΣΤΟΣ. τὸ τολμᾶν ἀλόγιστός.

ΜΕΛΛΗΣΙΣ ΔΕ. τὴν δ' εὐλάβειαν καὶ τὴν μέλλειν τὴν διὰ πρόνοιαν γιγνομένην, δειλίαν ἀνόμασαν εὐπρεπῆ. τὴν δὲ σωφροσύνην (φροσίν) ἀνανδρείας προκαλύμμα ὄντων. καὶ τὸ πρὸς πάντα συνετόν, πρὸς πάντα ἀγρόν ἔλεγον. τὸ δὲ μανικῶς ὄξυ, ἀνδρεία παρ' αὐτοῖς ἐνομιζέτο. τὴν κειμένην γὰρ (φροσίν) τῶν ὀνομάτων χροσίν ἀντήλλαξαν. καὶ ἐπιφέρει εὐθὺς κατ' ἕκαστον.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣ ΑΠΑΝ ἘΥΝΕΤΟΝ. καὶ τὸ μετὰ συνέσεως ἔρχεσθαι εἰς πᾶν ἔργον.

ΤΟ Δ' ΕΜΠΛΗΚΤΩΣ. μανικῶς.

ΑΝΔΡΟΣ ΜΟΙΡΑΙ. τῆς ἀνδρείας.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΔΕ ΤΟ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΣΘΑΙ. τὸ ἐπιπολοῦν βουλευσασθαι δι' ἀσφάλειαν πρὸς φασίς ἀποτροπῆς ἐνομιζέτο.

Ο Δ' ΑΝΤΙΑΙΕΓΩΝ ΑΥΤΩ. τῷ χαλεπώοντι.

ΚΑΙ ΥΠΟΝΟΗΣΑΣ, ΕΤΙ ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΣ. ἐπιβουλεύεσθαι δηλονότι, ξηνωτέρως ἐνομιζέτο.

ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΣΑΣ ΔΕ. ὁ δὲ προσκοπῶν δηλονότι, ὅπως μῆτε ἐπιβουλεύειν, μίτ' ἐπιβουλεύεσθαι ἀνάγκη τις αὐτῷ γένηται, διαλύει τὴν ἐταιρίαν ὑποώπτετο.

ΑΠΛΩΣ ΔΕ. καθολικῶς φάναί.

Ο ΦΘΑΣΑΣ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ, ὁ πρὶν παθεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, αὐτὸς προλαβὼν, καὶ ποιήσας τοὺς πολεμίους, ἐθαυμάζετο.

ἢ οὕτως, ὁ τὴν ἑαυτοῦ ἐταιρίαν, καὶ πρῶτος τὸν πολεμίον θράσας κακῶς, ἐπανηέτο.

ΚΑΙ Ο ΕΠΙΚΕΛΕΥΣΑΣ ΤΟΝ ΜΗ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΝ. ὁ παρακλυσεύσμενος τοῖς μὴ διανοουμένοις κακῶν τι θράσας, ἐπανηέτο. ὁ παρακινήσας φθάσας δηλονότι τὸν μὴ διανοουμένον.

ΚΑΙ ΜΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΙΚΟΥ. καὶ μὴν καὶ οἱ συγγενεῖς (φροσίν) τῶν φίλων ἀλλοτριώτεροι ἐνομιζέοντο, διὰ τὸ ἐτοιμότερον τολμᾶν ὑπὲρ τῶν φίλων τοὺς φίλους, ἢ τοὺς συγγενεῖς.

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΝΟΜΩΝ. οὐ γὰρ κατὰ τοὺς κειμένους (φροσίν) νόμους ὠφελεῖσθαι θέλοντες, τοιαύτας ἐποιοῦντο συστάσεις καὶ ἐταιρίας, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὑπάρχουσιν νόμοις, διὰ πλεονεξίαν, τοῖς ὀρθῶς (φροσίν) ὑπὸ τῶν ἐξ ἐναντίας λεγομένοις ἐπέβουοντο, οὐ δι' εὐγνωμοσύνην, οὐδὲ δι' ἀπλότητα, ἀλλὰ εἰ ἔργω κρείσ-

σους ἦσαν αὐτοὶ τῶν ἐναντίων, καὶ ἐν τῷ ἀσφα-
λεῖ καθεστήκεισαν.

ΑΛΛΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑΣ. νό-
μους δηλοῦσι.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΣ ΣΦΑΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΙΣ. πισ-
τοὶ (φρῖν) ἦσαν ἀλλήλοις, οὐχ ὄρκους διδόν-
τες, ἀλλὰ κοινῆς τῆ παρανομον πράξαντες.

Η ΤΩΙ ΚΟΙΝΗ ΤΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣΑΙ. τῇ
κοινῇ παρανομία.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΙΟΝΟΣ. περὶ πλείονος ἐποιοῦντο
δρᾶσαι τι κακὸν τοὺς ἐναντίους, ἢ αὐτοὶ μὴ πα-
θεῖν. ἀντὶ τῶν ἀπλῶν γὰρ, τὸ ἀντιτιμωρήσεσ-
θαι, καὶ τὸ μὴ προπαθεῖν.

ΚΑΙ ΟΡΚΟΙ ΕΠΟΥ ΑΡΑ ΓΕΝΟΙΝΤΟ. καὶ
ὁπότε (φρῖν) ὄρκους παρᾶσχοιεν ἀλλήλοις περὶ
διαλλαγῆς, παρατυκία μόνον ἴσχυον οἱ ὄρκοι,
καὶ μέχρι τούτου ἐπίστευον αὐτοῖς, ἕως ἐν ἀπο-
εία τοῦ ἄλλως πιστεύσαι καθεστήκεισαν. ὡς
ἀν εἰ ἔλεγεν, εἰ ἦσαν ἐν ἀπορία τοῦ πιστεύσαι
τῇ ἑαυτῶν δυνάμει, καὶ ἐπιδέσθαι τῇ ἐτέρων
δυνάμει, ἴσχυον ἐν αὐτοῖς οἱ ὄρκοι· εἰ δὲ συνίβη
τινὰ αὐτῶν δυνηθῆναι, παρ' οὐδὲν ἕξιμενος τοὺς
ὄρκους ἐπετίθετο.

ΕΝ ΔΕ ΤΩΙ ΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΙ. ἐν δὲ τῷ
συμφέροντι, καὶ τῷ μετὰ ταύτης χρόνῳ, ὁ ἀπὸ
τύχης ἐστηκὼς πρῶτος Δαρρήσαι δυνηθῆναι,
ἠδύτερον μᾶλλον διὰ τὴν πίστιν ἐπετίθετο, ἢ περὶ
ἐκ τοῦ προφανοῦς μαχόμενος. καὶ τότε μάλι-
στα ἀσφαλῆς ἐνόμιζε τὸ ἐπιτιδέσθαι, διὰ τὸ
ἄφρακτον εὐεῖν τὸν ἐναντίον, τοῦ ὄρκου τῷ Δάρ-
ρῃ. καὶ διὰ τούτου δὲ ἦδον μετὰ τὸν ὄρκον ἐτι-
μωρεῖτο, ὅτι δόξαν φρονήσεως ἐλάμβανε, τῇ
ἀπάτῃ τοῦ ὄρκου καὶ τῇ τέχνῃ περιεργιζόμενος.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΜΕΝ ΑΙΣΧΥΝΟΝΤΑΙ. ἐπὶ τῷ
ἀμαρτεῖς καλεῖσθαι.

ΕΠΙ ΔΕ ΤΩΙ ΑΓΑΛΛΟΝΤΑΙ. ἐπὶ τῷ παν-
ούργοι καλεῖσθαι.

ΠΑΝΤΩΝ Δ' ΑΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΝ. πάντων δὲ
τῶν εἰρημένον κακῶν αἰτίον ἦν ἡ ἐπιθυμία τοῦ
βούλεσθαι ἄρχειν τῆς γῆς, διὰ πλεονεξίαν καὶ
φιλοτιμίαν. ἐκ τούτων δὲ ἡ στάσις ἀρχὴν λαμβά-
νουσα (φρῖν) δὴ τοῦ ἄρχειν, καὶ τῆς πλεονε-
ξίας, καὶ φιλοτιμίας) ὕστερον λαμβάνει ἐτέραν
τῶν κακῶν αἰτίαν, τὴν τῶν στασιαζόντων προ-
θυμίαν, ὥσπερ εἰς ἕξιν ἐρχομένον αὐτῶν τοῦ
περιεργεῖσθαι καὶ μὴ ἠττηθῆναι τῶν ἐναντίων.

ΕΚ Δ' ΑΥΤΩΝ. ἦγουν, δι' αὐτὰ.

ΟΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΑΙΣ ΠΡΟΣΤΑΝΤΕΣ.
οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προϊστάμενοι, τὴν δημο-
κρατίαν τῆς ὀλιγαρχίας μετὰ ὀνόματος ἐκάτε-
ροι εὐπροσώπου καὶ πιδανού, οἱ μὲν, λέγοντες
προϊστασθαι τῆς δημοκρατίας τῆς ἐλευθέρας·
οἱ δὲ, τῆς ἀριστοκρατίας λέγοντες ἀντιποιεῖσθαι
τῆς σώφρονος, τὰ μὲν δημόσια νικῆσαντες εἶχον,
καὶ οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος
τῆς πολιτείας τὰς τιμαρίας ἐποιοῦντο. ὑπερ-
βιβᾶσθαι δὲ δεῖ τὸ προτιθέντες, καὶ συντάξαι
πρὸς τῷ ἀνωτέρῳ τοῦ, τιμαρίας προτιθέντες.

ΕΥΠΡΕΠΟΥΣ. πιδανού, εὐσχήμονος.

ΠΑΝΘΟΥΣ ΤΕ ΙΣΟΝΟΜΙΑΣ. ἦγουν δημο-
κρατίας.

ΑΘΛΑ ΕΠΟΙΟΥΝΤΟ. ἐπαθλα, ἀντὶ τοῦ
κέρδη.

ΤΑΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ ΕΤΙ ΜΕΙΖΟΥΣ. ἦγουν τι-
μωρούμενοι, ἐπιτεταμένους ἐποίουν.

ΩΣΤΕ ΕΥΣΕΒΕΙΑΙ ΜΕΝ. ὥστε μετ' εὐσε-
βείας μὲν πράξαι τι οὐδέτερον φροντῆς ἦν, οὐδὲ
σπουδῆ· οἷς τισὶ δὲ συνέβαινεν ἐξαπατήσασθαι διὰ
λόγου τίνος εὐπροπέους πράξαι τι γενναῖον, οὗτοι
ἐσπρηνόυτο. τὸ δὲ εὐθές τὸ ἀπλοῦν καὶ τὸ ἀπό-
νηρον δηλοῖ.

ΕΠΙΦΘΟΝΩΣ ΤΙ ΔΙΑΠΡΑΞΕΣΘΑΙ. ἀντὶ
τοῦ ἐπιφθονοῦ καὶ μέγα. τὰ γὰρ μεγάλα καὶ
φθονεῖται.

ΑΜΕΙΝΟΝ ΗΚΟΥΟΝ. ἦγουν ἐσπρηνόυτο.

ΤΑ ΔΕ ΜΕΣΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ. ἦγουν οἱ
μέσοι πολῖται· ἦγουν οἱ μετὰ τοὺς προστὰτας.
οἱ δὲ μέσοι (φρῖν) τῶν πολιτῶν (τουτίστιν, οἱ
μυδετέροι μέρει προσιδόμενοι, μήτε τῷ τῶν
δημοτικῶν, μήτε τῷ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ἀλλ'
ἰσυχάζοντες, καὶ μὴ θέλοντες στασιάξαι) ὑπ'
ἀμφοτέρων ἐφείροντο· ἢ ὅτι οὐ συνγωνίζοντο
τοῖς στρατιωταῖς παρακαλοῦσιν, ἢ φθονοῦμενοι
ὑπὸ τῶν στασιαζόντων, ὡς ἀπειθεῖς αὐτοῖς εἶναι
θέλοντες.

¶ σγ'. 83. ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΘΕΣ. τὸ
ἀπλοῦν, τὸ ἀπὸνηρον. σημαίνεται τὸ εὐθές ἐπὶ
καλοῦ. καὶ οἱ ἀπλοῖ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸνη-
ροι (οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ μεγαλοφυχίας μάλιστα
καὶ εὐγενείας μετέχοντες) καταγελοῦσθαι ὑπὸ
τῶν στασιαζόντων, ἀπάλλυντο· οἱ δὲ ἀπιστοῦν-
τες ἀλλήλοις, καὶ παρατεταγμένοι δεινῶς κατ'
ἀλλήλων, ὡς ἐπιτοπλεῖστον οὗτοι διεσώζοντο,
διὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς παρασκευῆς.

ΤΟ ΔΕ ΑΝΤΙΤΕΤΑΧΘΑΙ ΑΛΛΗΛΟΙΣ. τὸ
ἀπιστεῖν ἀλλήλοις, τὸ ἐντέθειν ἀντιτάττεσθαι.

ΕΠΗΠΟΛΥ ΔΙΗΝΕΓΚΕ. κρηῖτον ἐγένετο.

Ο ΔΙΑΛΥΣΩΝ. οἱ φιλόισων.

ΟΥΤΕ ΟΡΚΟΣ ΦΟΒΕΡΟΣ. θεῖος.

ΚΡΕΙΣΣΟΥΣ ΔΕ ΟΝΤΕΣ. ῥέποντες δὲ οἱ ἄν-
θρωποι τοῖς λογισμοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλαττεῖν τινα
πίστιν καὶ βεβαιότητα, προενοῦντο μᾶλλον, ἵνα
μὴ πάθωσιν αὐτοὶ κακῶς. πιστεῖσαι δὲ οὐκ
εἶδοντο· καὶ οἱ ἀσυνετώτεροι ὡς ἐπιτοπλεῖσ-
τον ἦτοι ἐσώζοντο, ἢ ἐνίκων.

ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΤΑΙΟΤΕΡΟΙ ΓΝΩΜΗΝ. οἱ ἀσθε-
νεῖς.

ΩΣ ΤΑ ΠΛΕΙΣΤ. ὡς ἐπιτοπλεῖστον.

ΤΩ ΓΑΡ ΔΕΔΙΕΝΑΙ. φοβούμενοι γὰρ (φρ-
σιν) οἱ ἀνοπτότεροι, μὴ διὰ συνέσεως πλεονείας οἱ
ἀντίπαλοι περιεργιζάνται αὐτῶν, καὶ ἐκ τοῦ πολυ-
τρόπου τῆς γνώμης αὐτῶν νικηθέντες διαφθα-
ρῆς, πολυμάρτυρον πρὸς τὰ ἔργα ἐχάρουν· τόλ-
μη μᾶλλον πεποιστότερος ἢ φρονήσει, καὶ μεθ' ὧν
διανοίας.

ΤΟ, ΤΕ ΑΥΤΩΝ ΕΝΔΕΕΣ. τὴν ἔλλειψιν
τῆς γνώσεως.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΥ ΑΥΤΩΝ. τῶν
φρονίμων.

ΟΙ ΔΕ ΚΑΤΑΦΟΝΟΥΝΤΕΣ. οἱ δὲ δοκοῦντες
εἶναι συνετοὶ, καὶ νομίζοντες, ἐπιβουλεύόμενοι,
πάντως ἂν διὰ τὴν σύνεσιν προϊσθέσθαι, καὶ οὐ-
δὲν νομίζοντες ἔργον δεῖν, ἀφρακτοὶ διεφείροντο.

ΑΦΡΑΚΤΟΙ. λείπει τὸ ὄντες.

¶ πδ'. 84. ΑΣΜΕΝΗ. μεθ' ἠδονῆς.

ΠΡΟΤΥΘΕΣΑΝ. τιμιάτερον ἔκριναν.

ΤΟΥ ΤΕ ΜΗ ΑΔΙΚΕΙΝ. ἤγουν τοῦ δικαίου.

¶ πέ. 85. ΕΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΕΧΡΗΣΑΝΤΟ. ἤγουν κατ' ἀλλήλων.

ΔΙΕΒΗΣΑΝ ΕΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ. τὴν Κέρκυραν.

ΟΠΩΣ ΑΠΟΓΝΩΙΑ ΗΙ. ὅπως ἀπόγνωσις ἢ τοῦ ὑποστρέψαι, καὶ ἀποπλευσαι, καὶ ἄλλο τι πρᾶξαι πλὴν τοῦ κρατῆσαι τῆς Κερκύρας.

¶ πς. 86. ΤΗΣ ΤΕ ΓΗΣ ΕΙΡΓΟΝΤΟ. εἰργοντο οἱ Λεοντίοι, ὥστε μίτη κατὰ γῆν μίτη κατὰ θάλατταν ἐμπορεύεσθαι.

ΚΑΙ ΕΠΕΜΨΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. συμμαχίαν δηλονότι.

ΑΥΤΟΘΕΝ. ἤγουν ἀπὸ τῆς Σικελίας.

ΠΡΟΠΕΙΡΑΝ ΤΗ. δοκιμασίαν.

ΕΙ ΣΦΙΣΙ ΔΥΝΑΤΑ ΕΙΗ. εἰ δυνατὸν εἶη γένεσθαι ὑποχειρίους αὐτοῖς τοὺς Σικελιώτας.

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΥΜΜΑΧΩΝ. τῶν Λεοντιῶν, καὶ τῶν ἄλλων.

¶ πζ'. 87. ΕΚΛΙΠΟΥΣΑ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝΑ ΧΡΟΝΟΝ. οὐ διαλιπούσα τὸ παραπάαν.

ΤΟΠΑΝΤΑΠΑΣΙ. τὸ σύνολον.

ΟΜΩΣ ΔΙΑΚΩΧΗ. διάλειψις, ἀναβολή.

ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΔΕ ΤΟ ΜΕΝ ΨΥΤΕΡΟΝ. ἤγουν, κατὰ τὸ δεύτερον παρέμεινεν εἰς ἔνιαυτόν. Ο, ΤΙ ΜΑΛΛΟΝ ΕΚΑΚΩΣΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴδὲν εἶναι, ὅπερ τούτου μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν. ἐν ἄλλῳ δὲ κείται, ὥστε Ἰθνηναίους τε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον τούτου ἐπίστευε, καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ. ἐκ τῶν συντάξεων τῶν πολεμικῶν δηλονότι.

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΝ ΟΡΧΟΜΕΝΩΙ ΤΩΙ ΒΟΙΩΤΙΩΙ. δύο γὰρ ὄρχομενοί. ὁ μὲν, τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Ὀμφροῦ καλεῖ πολύμηλον ὁ δὲ τῆς Βοιωτίας, ἐν Ὀμφροῦ καλεῖ Μινυέον.

¶ πη. 88. ΔΙ' ΑΝΥΔΡΙΑΝ. τῶν νήσων δηλονότι.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕΙΝ. ταῖς νήσους.

ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΔΕ ΛΙΠΑΡΑ. αὕτη τοπικαίον ἢ Λιπάρα μελιγούνης ἐκαλεῖτο, ὡς φησὶ ὁ Καλλιμάχος.

ΤΕΜΟΝΤΕΣ Δ' ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. ἡ αἰτία τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λιπαραίων.

ΤΗΝ ΓΗΝ. ἐκείνων τῶν νησιῶν δηλονότι.

ΑΠΕΠΛΑΥΣΑΝ. ἀποπλεύσαντες ἐπανήλθον.

¶ πθ'. 89. ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΣΒΟΛΗ. ἔφοδος.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΠΕΛΘΟΥΣΑ. ἐπανεληθούσα ἢ θάλασσα μέρος ἀπὸ τῆς ποτιέ οὔσης γῆς ἐπήλθε, καὶ κατέλαβε. καλῶς δὲ εἶπε, τῆς ποτιέ οὔσης γῆς, ὡς νῦν θαλάσσης οὔσης δηλονότι, διὰ τὸν σεισμόν. Ἄλλοι δὲ εὐτως, ἢ θάλασσα εἰς ἑαυτὴν ἐπαναχωρήσασα, καὶ ὑποστρέψασα ἀπὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τὰ κυματώδη, (τότε γὰρ μάλιστα κυματούτα, ὅταν εἰς ἑαυτὴν ἀναχωρήσῃ) αὐθις δ' ἔλθουσα ἐπὶ τὴν γῆν, κατέλαβε μέρος τι ἕτερον τῆς γῆς, ὅπερ πρότερον οὐ κατεῖχε.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΝ, ΚΑΤΕΚΛΥΣΕ. καὶ τὸ μὲν κῦμα (φησὶ) κατέκλυσε τὴν γῆν, τὸ δὲ μέρος τῆς γῆς ἐκεῖνο ὑπενόστησε καὶ ὑποκαθέσθη, καὶ ταπεινότερον ἐγένετο.

ΟΣΟΙ ΜΗ ΕΔΥΝΑΝΤΟ ΦΘΗΝΑΙ. προλαβεῖν.

ΤΗΝ ΕΠΙ ΛΟΚΡΟΙΣ ΤΟΙΣ ΟΠΟΥΝΤΙΟΙΣ. τρεῖς Λοκρίδες εἰσὶν, αὐτὴ τε ἡ τῶν Ὀπωυντιῶν, καὶ ἡ τῶν Ἐπιζεφυριῶν, καὶ ἡ τῶν Ὀζολῶν.

ΠΑΡΕΙΛΑΕ. μέρος παρέκοψεν.

ΑΝΕΙΑΚΤΣΜΕΝΩΝ. ἐπὶ τῆς ξηραῖς οὐσῶν.

ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΠΑΡΘΩΙ. ἡ Πεωάρθηδος, νησός ἐστι μία τῶν Κυκλάδων.

ΚΥΜΑΤΟΣ ΕΠΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο κύματος ἐξόρμησις τις ἐπὶ τὴν γῆν.

ΑΙΤΙΟΝ Δ' ΕΙΩΣΤΕ ΤΟΥ ΤΟΙΟΥΤΟΥ ΝΟΜΙΖΩ. τὸ νόημα τοιοῦτόν ἐστι, νομίζω, τὴν γῆν σεισμομένην, τῇ κινήσει τὴν θάλασσαν ἀνατρέψειν τὴν δὲ θάλασσαν ἀνατρέψασαν, καὶ μεταταῦτα κυματωθεῖσαν, καὶ μετὰ μείζονος ἐπελθούσαν ὄρμητος, πλὴν τὸ μέρος ἐπικλύσαι τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἐκεῖνο μόνον, ὅπερ εἶχε τοπρότερον.

ΚΑΙ ΕΞΑΪΗΝΗΣ ΠΑΛΙΝ. καὶ τὸν σεισμόν νομίζω (φησὶ) τὴν θάλασσαν αἰφνιδίον ἐπισπώμενον, τῇ ἐπὶ θάτερα κινήσει βίαιοτέραν τὴν ἐπικλυσὶν ποιεῖν.

¶ ζ'. 90. ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΙΣ ΞΥΤΗΒΑΙΝΕΝ. ὡς ἐκάστοις τισὶν αἰτία τοῦ στασιάζειν καὶ πολεμεῖν ἐγγίγνεται.

ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΕΡΥΜΑΤΙ. τῷ φρονεῖν.

ΠΡΟΣΒΑΛΟΝΤΕΣ. σφοδρῶς ἐπελθόντες.

¶ ζα'. 91. ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΘΕΛΟΝΤΑΣ ΥΠΑΚΟΥΕΙΝ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι.

ΟΥΔΕ ΕΣ ΤΟ ΑΥΤΩΝ ΞΥΤΜΑΧΙΚΟΝ ΙΕΝΑΙ. ἤγουν συμμαχεῖν.

ΩΣ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. αὐτοῖς τοῖς Ἀθηναίοις.

ΣΧΟΝΤΕΣ. ἐλλειψθέντες.

ΟΙ Δ' ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΙΟΥ. ἀπὸ συνδήματος, σημεῖα ἀνατείναντες ἀλλήλους.

ΟΙ ΔΕ, ΕΠΙ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. ἤγουν οἱ ὀπλίται.

¶ ζβ'. 92. ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΠΡΟΣΘΕΙΝΑΙ. κατὰ προσθήκην δοῦναι. παραδοῦναι. ὥστε συμμάχους εἶναι.

ΜΗ ΟΥ ΣΦΙΣΙ ΠΙΣΤΟΙ ΩΣΙΝ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι,

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ. καὶ ἅμα διὰ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον.

ΕΠΙ ΤΕ ΓΑΡ ΤΗ ΕΥΒΟΙΑΙ. κατὰ τῆς Εὐβοίας.

ΩΣΤ' ΕΚ ΒΡΑΧΕΟΣ. τουτέστι, ῥαδίως τὴν διάβασιν εἶναι, στενῆς οὔσης τῆς ἐν μέσῳ θαλάσσης.

ΕΤΕΙΧΙΣΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΕΚ ΚΑΙΝΗΣ. δηλονότι κρηπίδος.

ΜΑΛΙΣΤΑ. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀκρίβειαν.

ΚΑΙ ΗΡΕΑΝΤΟ ΚΑΤΑ ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΣ. ἤρξαντο (φησὶ) κατ' αὐτὸ τὸ στενὸν, ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς γένηται. τὸ γὰρ ἐν στενῷ ἐν τόπῳ ἀσφαλές ἐστι.

¶ ζγ'. 93. ΚΑΙ ΕΝΟΜΙΣΑΝ ΕΠΙ ΤΗΙ ΕΥΒΟΙΑΙ. κατὰ τῆς Εὐβοίας.

ΚΑΙ ΩΝ ΕΠΙ ΤΗΙ ΓΗΙ ΕΚΤΙΖΕΤΟ. κώλυμα ἐκεῖνοι ἦσαν τοῦ αὐξήθηναι τὴν πόλιν.

ΠΑΡΟΙΚΩΣΙΝ. ἐν γειτόνων ᾄσι.

ΝΕΟΚΑΤΑΣΤΑΤΟΙΣ. νεωστὶ οἰκήσασιν.

ΕΞΕΤΡΥΧΩΣΑΝ. ἐδάμασαν.
ΓΕΝΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΠΡΩΤΩΝ. ἤγουν, κατὰ
τὴν πρῶτην οἰκισιν.

ΟΥ ΜΕΝΤΟΙ ΗΚΙΣΤΑ. οὐχ ἥσων δὲ οἱ ἀε-
χοντες οἱ πεμπόμενοι ἐκεῖ ὑπὸ Λακεδαιμονίαν
ἐξετρυχώσαν τὴν πόλιν, καὶ κάλυμα ἐγέναντο
τοῦ αὐξήσθηναι αὐτὴν εἰς ἕνια πράγματα, οὐ
καλῶς διοικοῦντες.

ΟΙ ΠΡΟΣΟΙΚΟΙ. οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ οἰταῖοι.

¶ ζδ'. 94. ΟΝ ΕΝ ΤΗ ΜΗΛΩ. ἐν κα-
τείχοντο καὶ διέτριβον χρόνον ἐν τῇ Μήλῳ.

ΣΦΙΣΙ ΠΟΛΕΜΙΑΣ. τοῖς Ἀκαριάσι δηλονότι.
ΚΑΙ ΤΑΤΑΣ ΔΙΑ ΠΟΛΛΟΥ. διαστήμα-
τος δηλονότι.

ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ ΨΙΛΗ ΧΡΩΜΕΝΟΝ. κούφῃ,
ἀπηλλαγμένη σιδήρου.

ΟΥ ΧΑΛΕΠΟΝ ΑΠΕΦΑΙΝΟΝ. ἀπέφαινον
(φησί) ῥαδίως δυνάμενον καταστράφηναι, ὡρὶν
ἀλλήλοις ἐπιβοηθῆσαι, καὶ συναλθεῖν πάσας τὰς
πόλεις.

ΟΠΕΡ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΜΕΡΟΣ. οἱ Εὐρυτᾶνες.
Αἴτωστοτάτοι δὲ Γαλλῶσαν. οὐκ ἔχον-
τες τὴν διάλεκτον εὐκόλῳ γησθηναί.

ΡΑΙΔΙΩΣ ΚΑΙ Τ' ἌΛΛΑ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΝ.
τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι.

¶ ζε'. 95. Ο ΔΕ, ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΩΝ. τὸ
ἐξῆς οὕτως, ὁ δὲ, πεισθεῖς, ἄρας ἀπὸ τῆς Λευκά-
δος, παρέσπευσε. τὰ γὰρ ἄλλα, διὰ μέσου.

ΤΟΙΣ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙΣ. σὺν μόνοις δηλονότι
τοῖς ἠπειρώταις συμμαχοῖς, καὶ Αἰτωλοῖς.

ΚΑΙ ΦΩΚΕΥΣΙΝ ΗΔΗ ΟΜΟΡΟΣ Η ΒΟΙΩ-
ΤΙΑ ΕΣΤΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ δὲ τούτου φωκεῦσιν
ὁμόρος ἢ Βοιωτία ἐστίν.

ΑΡΑΣ ΟΥΝ. ὁ οὖν σύνδεσμος περὶ τὸς ἐστὶ,
πρὸς γὰρ τὸ αὖν ἐστίν, ὁ δὲ, τῶν Μεσσηνίων
Χάριτι πεισθεῖς, ἄρας. ἀλλ' ἐπεὶ διὰ μακροῦ ἀν-
ταπέδωκε, διὰ τοῦτο τὸν σύνδεσμον παρέλαβεν.

Ἄλλως. ὁ οὖν σύνδεσμος, εἰ καὶ περιττός τῷ
Ἀντύλλῳ δοκεῖ, ἐγὼ πᾶν ἀναγκαιῶς λέγω προσ-
κεῖσθαι αὐτόν. τὴν βουλὴν γὰρ εἰσῶν, ἐπήγαγε
τὴν πρᾶξιν ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οὐκ οὖν ἐνθυμηθεῖς,
ἐπραττεν ὅπερ ἐνεθυμήθη.

ΚΟΙΝΩΣΑΣ ΔΕ ΤΗΝ ΕΠΙΝΟΙΑΝ. εἰς κοινὴν
γνώμην προσθεῖς τὴν ἐνθύμησιν.

ΩΣ ΟΥ ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ. διότι (φησί)
βούλομένων Ἀκαρνανῶν, οὐ περιετειχίσθη.

ΤΟΙΣ ΕΠΙΒΑΤΑΙΣ. τοῖς ἐρέταις.

ΚΑΙ ΟΜΟΣΚΕΤΟΙ. τῇ αὐτῇ σκευῇ χρῶμενοι.
ἤγουν φιλῆ.

¶ ζς'. 96. ΤΠΟ ΤΩΝ ΤΑΥΤΗ. ἤγουν,
ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων ἐν ταύτῃ τῇ γῇ.

ΤΗΝ ΓΑΡ ΓΝΩΜΗΝ ΕΙΧΕ. γνώμην (φησί)
εἶχεν, ἐπιαναχωρήσας εἰς Ναυπακτὸν, οὕτω λοι-
πὸν ἐπὶ τοὺς Ὀφιονεᾶς στρατεύσει, εἰ μὴ βού-
λοιτο σπένδασθαι τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΟΠΡΩΤΩΝ ΕΠΕΒΟΥΛΕΤΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ,
κατ' αὐτῶν ἐβουλεύετο αὕτη ἡ γνώμη, καὶ συν-
ετάττετο.

ΩΣΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΕΣΧΑΤΟΙ ΟΦΙΟΝΕΩΝ. οἱ
ἐν ἐσχατιᾷ ὄντες τῶν τόπων τῶν Ὀφιονεῶν.

¶ ζζ'. 97. ΤΩ ΔΕ ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΙ. τῷ
δὲ Δημοσθένει τοιοῦδ' τι παρήνθη οἱ Μεσσηνίῳ,
ἵνα αὐτὸν ἐπὶ κόμην ἐκάστην, διδάσκοντες αὐ-

τὸν, ὅτι ῥαδία ἐστὶν ἡ αἵρεσις αὐτῶν, ὡρὶν συ-
στράφηναι πάντας, καὶ ἅμα γενέσθαι.

ΩΣ ΕΙΗ ΡΑΙΔΙΑ Η ΑΙΡΕΣΙΣ. ἡ κατάχρησις-
ΑΝΤΙΤΑΞΟΝΤΑΙ. οἱ Αἰτωλοὶ δηλονότι.

ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΕ ΠΕΙΣΘΕΙΣ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.
τῇ ἑαυτοῦ δηλονότι, ἐπεὶ οὐδέποτε ἠναντιώθη
αὐτῷ, ἐπράττε τὸ λεχθέν.

ΕΛΠΗΣΑΣ ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ. θάρρῃσας ταῖς ἐλ-
πίσι τῆς τύχης.

ΟΥΣ ΑΥΤΩΣ ΕΔΕΙ ΠΡΟΣΒΟΗΘΗΣΑΙ. ἐξ ἂν
ἔδει βοήθειαν λαβεῖν κατὰ προσθήκην.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΡΑΤΟΣ ΑΙΡΕΙ ΕΠΙΩΝ. ἤγουν,
μετὰ ἰσχύος καὶ δυνάμεως.

ΥΠΕΦΕΥΓΟΝ ΓΑΡ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. νοητοῦν
τὸ, λανθάνοντες.

ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τῶν ὑπερέανω
τῆς πόλεως.

ΤΠΕΧΩΡΟΥΝ. ἐπὶ πόδα ἤρχοντο.

ΚΑΙ ΗΝ ΕΠΙΠΟΛΥ. διάστημα καιροῦ δηλονότι.

ΚΑΙ ΥΠΑΓΩΓΑΙ. ἀναχωρήσεις.

ΕΝ ΟΙΣ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. ἤγουν, τῇ τε διώξει
καὶ ἀναχωρήσει.

¶ ζη'. 98. ΜΕΧΡΙ ΜΕΝ ΟΥΝ ΟΙ ΤΟ-
ΞΟΤΑΙ. μέχρι μὲν οὖν αὐτοῖς εἶχον οἱ τοξόται
βέλη. ἀντὶ τοῦ οἱ τοξόται αὐτῶν. ἰδιῶμα δὲ
Ἀττικῶν ἡ τοιαύτη σύνταξις.

ΟΙΔΕ ΑΝΤΕΙΧΟΝ. οὗτοι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΑΝΕΣΤΕΛΛΟΝΤΟ. ἀνεκρούοντο, ἀνεχώρουν.

ΟΥΤΟΙ ΔΙΕΣΚΕΔΑΣΘΗΣΑΝ. καὶ αὐτοὶ ἐκε-
μήκεσαν, οὐχ οἱ τοξόται, ἀλλ' οἱ ὀσλίται.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΠΟΝΩΙ. ἐπνεχόμενοι. ἀντὶ
τοῦ, διώκοντες, ἢ ὑποχωροῦντες.

ΚΑΤΑ ΠΟΔΑΣ ΑΙΡΟΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ συν-
τόμως.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΗΝ ΎΑΗΝ ΕΣΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ. εἰς-
δυσόμενοι, κερυπτομένοις.

ΤΟΣΟΥΤΟΙ ΜΕΝ. ὁ μὲν, ἀντὶ τοῦ δῆ.

ΥΠΕΑΕΙΦΘΗ ΤΟΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙΣ. λεί-
πει ἢ ἐπί.

¶ ζθ'. 99. ΕΝ ΑΠΟΒΑΣΕΙ ΤΕ ΤΙΝΙ.
ἤγουν, ἐν τόπῳ τινὶ ἀποβάντες.

Ο ΗΝ ΕΠΙ ΤΩΙ ΑΛΗΚΗ ΠΟΤΑΜΩΙ. ὁ ἐπὶ,
ἀντὶ τοῦ παρά.

¶ ς'. 100. ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΕΠΙΔΩΓΗΝ. διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι αὐτοῖς πρῶτον
τοὺς Ἀθηναίους.

¶ ρά. 101. ΕΠΕΚΗΡΥΚΕΤΟ. δι' ἐπι-
κηρυκείας ἐβήνυε.

ΤΩΝ ΕΠΙΟΝΤΑ ΣΤΡΑΤΩΝ. τῶν Λακεδαι-
μονίων.

¶ εβ'. 102. ΕΔΗΙΟΥΝ ΤΗΝ ΓΗΝ. τὴν
Ναυπακτιαν δηλονότι.

ΠΡΟΑΙΣΘΟΜΕΝΟΣ. αἰσθησιν λαβὼν τοῦ
στρατοῦ ἐρχομένου.

ΕΔΘΩΝ, ΠΕΙΘΕΙ ΑΚΑΡΝΑΝΑΣ ΧΑΛΕΠΩΣ.
ἔπεισεν αὐτοὺς δυσχερῶς, δυσχερῶς δὲ, διότι οὐκ
ἐσείσθη αὐτοῖς περιτειχίσαι τὴν Λευκάδα.

ΚΑΙ ΠΕΜΠΟΥΣΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ. τοῦ Δη-
μοσθένους.

ΔΕΙΝΟΝ ΓΑΡ ΗΝ. μήποτε, τοῦ
τείχους μεγάλου ὄντος, καὶ ἐξῆς.

ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ. πρὸς τοὺς μετ' Εὐρυλόχου.

ΩΣΤΕ ΜΕΤΑ ΣΦΩΝ. τῶν Ἀμπερακιωτῶν.

¶ ργ'. 103. ΞΥΝΕΠΟΔΕΜΟΥΝ. αὐτοῖς
δηλοῦσι τοῖς Ἀθηναίοις.

ΥΣΤΕΡΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἤγουν, μετὰ τοῦς
Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ. μετὰ τὸ τραπήαι.

¶ ρδ'. 104. ΚΑΤΑ ΧΡΗΣΜΟΝ ΔΗ ΤΙ-
ΝΑ. κατὰ ἄριστόν χρῆσμον.

ΘΗΚΑΙ ΟΣΑΙ ΗΞΑΝ. τάφοι.

ΑΛΥΣΕΙ ΔΗΞΑΣ. ἐξάψας τῆ ἄλυσει τῆς
Δήλου.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΩΝ ΝΗΣΙΩΤΩΝ. περικτί-
ονες εἰσὶ καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιουκόντες. Ὀμη-
ρος, ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώ-
πους, οἱ περιναϊεῖταισιν. εὐκτίμενον δὲ, τὸ κα-
λῶς οἰκούμενον.

ΕΘΕΛΡΟΥΝ. τῆς θεουρίας καὶ πανηγυρέως
μετεῖχον.

ΕΣ ΤΑ ΕΦΕΣΙΑ. εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἐφεσίας
Ἀρτέμιδος.

ΧΟΡΥΣ ΤΕ ΑΝΗΓΟΝ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. τῷ
Ἀπόλλωνι.

ΕΚ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. ἐξ ὕμνου.
ὕμνος γὰρ τὰ προσοίμια ἐκάλον.

ΗΓΕΡΕΘΝΤΑΙ. συναθροίζονται.

ΕΝ ΤΟΙΣΔΕ ΑΥ. τοῖς ῥήτοισι μένοις.

ΕΚΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ. τοῦ εἰρημένου.

ΑΦΗΜΩΣ. σιγῆ, ἡσύχα, ἀθρόως.

ΕΝΙ ΠΑΙΠΑΛΟΕΣΣΗ. καταξήρω.

ΕΤΕΚΜΗΡΙΩΣΕΝ. διὰ τεκμηρίου ἐδήλωσεν.

ΥΠΟ ΞΥΜΦΟΡΩΝ. δεινῶν συμβεβηκόταν.

ΠΡΙΝ ΔΗ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. πρὶν ποιῆσαι
τοὺς Ἀθηναίους τὸν ἀγῶνα.

¶ ρε'. 105. ΩΣΠΕΡ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΙ. ἀν-
τι τοῦ, ὡς περ ὑπέσχοτο. περιφρασις ὁ τρόπος.

ΟΙ ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΟΛΠΑΣ. οἱ περὶ τῆς Ὀλπας
Ἀμπρακίαι, μήποτε ἀρα οἱ ἐν τῇ πόλει τῆ

Ἀμπρακία Ἀμπρακίαι οὐ διηθῶσι διελθεῖν
τοὺς ἐν ταῖς Κρήναις Ἀκαρῶνας φυλάττοντας,

καὶ τοὺς μετ' Εὐρύλοχου Πελοποννησίους, ἰδρύν-
ται ἐν τῇ Μητροπόλει.

ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὴν ἐαυτῶν δηλοῦσι.

¶ ρς'. 106. ΚΑΙ ΔΙΞΕΛΘΟΝΤΕΣ
ΜΕΤΑΞΥ. οἱ μετὰ Εὐρύλοχου, φοβούμενοι

παρὰ τε θάλατταν ὀδοιπορεῖν, διὰ τοὺς Ἀργεί-
ους, οἰκούντας ἐπὶ θαλάττῃ καὶ διὰ μεσο-
γείου, διὰ τὴν ἐν Κρήναις καλύουσαν φυλακὴν

μέσον τῆς τε τῶν Ἀργείων ἀπόλεως καὶ τῆς φυ-
λακῆς ἐχώρου.

¶ ρδ'. 107. ΚΑΙ ΑΙ ΜΕΝ ΝΗΣΣ. ὑπερ-
βατῶν. ἡ γὰρ σύνταξις οὕτα, καὶ αἱ μὲν νῆες

ἐκ θαλάσσης ἐφόρουν παρὰ τὸν λόφον τῆς
Ὀλπας. ὁ γὰρ λόφος Ὀλπαι ἐκαλεῖτο.

ΒΙΑΙ ΚΑΤΕΙΧΟΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἐκωλύοντο.

ΧΑΡΑΔΡΑ Δ' ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς ἀντιταξα-
μένους.

ΗΣΥΧΑΖΟΝ. ἄπρακτοι ἦσαν.

ΚΑΙ ΜΕΙΖΟΝ ΓΑΡ ΕΓΕΝΕΤΟ. καὶ φοβηθεῖς
ὁ Δημοσθένης, μήποτε κυκλωθῆ τὸ δεξιὸν μέρος

τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ εὐονύμου τῶν Πελοπον-
νησίων (καὶ γὰρ μεῖζον ἐγένετο τῶν Πελοποννη-
σίων τὸ εὐόνυμον, καὶ ὑπερέτείνε) λοχιζέ ἐνέδρα.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΣΧΕ. περιεσχόν ἦν.

ΛΟΧΙΖΕΙ. ἐνέδραν καθίζε.

ΚΑΙ ΛΟΧΜΩΔΗ. δασύν.

ΚΑΙ ΨΙΛΟΥΣ. τοξοφόρους.

ΕΠΕΙ ΔΕ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΤΟ ΑΜΦΟΤΕ-
ΡΟΙΣ. ἔτοιμα ἦν τὰ τοῦ πολέμου.

ΗΞΕΑΝ ΕΣ ΧΕΙΡΑΣ. συνεπλάκησαν.

ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙ ΕΠΕΙΧΟΝ. ἐκράτου.

ΟΥΤΟΙ ΔΕ ΕΝ ΤΩ: ΕΥΩΝΥΜΩ: ΜΑΛΛΟΝ.
οἱ Μαντινεῖς, κατὰ Μεσσηνίους, ἤγουν κατὰ τὸν
πρόδρατον τῶν Μεσσηνίων.

¶ ρε'. 108. ΩΣ Δ' ΕΝ ΧΕΡΣΙΝ ΗΔΗ
ΟΝΤΕΣ. συνεπλάκησαν πολεμούντες.

ΠΕΡΙΕΣΧΟΝ ΤΩ: ΚΕΡΑΙ. ὑπέεσχον τῷ
εὐονύμῳ κέρατι. περιεζέοντο.

ΠΡΟΣΠΗΠΤΟΥΣΙ ΤΕ. τοῖς Πελοποννησίοις.

ΤΟ ΚΑΤ' ΕΥΡΥΛΟΧΟΝ. οὐ ἔρχεν ὁ Εὐρύ-
λοχος.

ΕΦΟΒΟΥΝΤΟ. εἰς φυγὴν ἐτραπήσαν.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΣΣΗΝΙΟΙ ΟΝΤΕΣ. καὶ οἱ Μεσ-
σηνῖοι ὄντες κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, τὸ πολὺ τοῦ
ἔργου διεσπράξαντο, ἢ ἐπιπολὺ τοῖς ἐναντίοις
ἠκολούθησαν.

ΤΟ ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΠΕΞΗΛΘΟΝ.
ἐπεξελάζοντες ἐπραξαν.

ΕΝΙΚΝΟ ΤΟ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥΣ. ἤγουν, τὸ
πρὸς αὐτοὺς ὄρων στρατεύμα.

ΕΠΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΕΣ ΔΕ. οἱ Ἀμπρακίαιται.
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΝΕΝΙΚΗΜΕΝΟΝ. τοῦ στρατεύ-
ματος αὐτῶν.

ΠΡΟΣΕΚΕΙΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἐπέκειντο.

ΑΠΕΘΑΝΟΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀμπρακικῶν.
ΠΡΟΣΠΗΠΤΟΝΤΕΣ. τοῖς ἐναντίοις δηλοῦσι.

ΕΤΕΛΕΥΤΑ ΕΣ ΟΥΣ, ἤγουν ἐσπέρας. ση-
μείωσαι νῦν ἐπὶ ἐσπέρας μόνον τὸ ὄψε.

¶ ρδ'. 109. ΠΑΡΕΙΛΗΦΩΣ. δεξιὰ μενος.
Η ΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΩΝ ΔΙΑΣΩΘΗΣΕΤΑΙ. ἀπὸ
κινου τοῦ ἀποροῦν.

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΛΟΓΟΝ. ἤγουν ἱκετικόν.

ΟΥΚ ΕΣΠΕΙΣΑΝΤΟ ΑΠΑΣΙΝ. οὐκ ἔδοσαν
ἀδυνα μετὰ σπουδῶν.

ΨΙΛΩΣΑΙ ΤΟΥΣ ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΑΣ ΤΕ.
μονῶσαι. ψιλῶς τῶν συμμάχων ποιῆσαι.

ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥΣ. ἐβούλετο διαβα-
λεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Πελοποννησίους τοῖς
Ἀμπρακίαιταις ὡς προδράτας, καὶ τὸ ἐαυτῶν
συμφέρον προτιμήσαντες.

ΕΣ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙΝΗ: ΧΡΗΖΩΝ ΕΛΛΗΝΑΣ.
ἤγουν τοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ.

ΩΣ ΚΑΤΑΠΡΟΔΟΝΤΕΣ. τοὺς Ἑλληνας δη-
λονότι.

ΠΡΟ'ΥΡΓΙΑΙΤΕΡΟΝ. προτιμότερον.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΥΠΗΡΧΕΝ. ὡς ἦν αὐτοῖς δυνατὸν.
ὡς ἐκ τῶν παρόντων δυνατὸν ἦν.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΝ ΚΡΥΦΑ, ΟΙΣ
ΕΔΕΔΟΤΟ, ΕΠΕΒΟΥΛΕΥΟΝ. καὶ οἷς σπει-
σάμενος Δημοσθένης Μαντινεῦσι καὶ Μενέλειω,
συνεχώρησεν, ἀναχωρῆσαι, οὗτοι κρύφα ἐβουλεύ-
οντο ἀναχωρεῖν, ἵνα μήτε οἱ Ἀκαρῶνες καλύ-
σωσιν αὐτοὺς (οὐ γὰρ ἐσπείσαντο) μήτε μὴν
Ἀμπρακίαιται μένιν ἀναγκάσωσι.

¶ ρε'. 110. ΠΡΟΛΟΧΙΟΥΝΤΑΣ. πρὸ τοῦ
καταλαβεῖν ἐκείνους.

¶ ρια'. 111. ΕΠΙ ΛΑΧΑΝΙΣΜΟΝ. λα-
χάνων συνάδροισιν.

ΕΞΗΛΘΟΝ ΔΗΘΕΝ. ἰστέον, ὅτι τὸ δῆθεν ἐνταῦθα ὡς ἐν προσωπώσει κείται. ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ προσεποιοῦντο ἐξελεῖν, καὶ ἅμα ἀπειναί. ΠΡΟΚΕΧΩΡΗΚΟΤΕΣ. πῶρρω γενοῦτες.

ΘΑΞΕΩΝ ΑΠΕΧΩΡΟΥΝ. ταχύτερῳ δεδρόμῳ ἐχρῶντο.

ΩΡΜΗΣΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ. ἀναχωρεῖν δηλονότι. ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ. φθάσαι.

ΚΑΙ ΤΙΝΑΣ ΑΥΤΩΝ. ζητεῖται, πῶς εἰς πολλοὺς στρατηγούς ἠκόντισε. τινὲς μὲν οὖν μετέστρεψαν οὕτω, καὶ τίνος αὐτῶν τῶν στρατηγῶν κωλύοντας, καὶ φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, ἠκόντισέ τις, τῆ γενικῆ πτώσει τοῦ ἠκόντισε συνταττομένου οικείως, ὡς καὶ παρ' Ὅμηρῳ, τοῦ μὲν ἐπέει' ἀπόντος ἠκόντισεν. Ἰσως δὲ οὐκ ἀδυνατὸν ἐστίν, ἐνα, πλείω ἀκόντια ἔχοντα, πλείους ἀκοντίσαι τῶν στρατηγῶν. δυνατὸν δὲ τὸ ἠκόντισέ τις καὶ ἐπὶ πλῆθους λαμβάνεσθαι· οἷον, καὶ ἄλλους, καὶ ἄλλος ἠκόντισεν.

ΕΣΠΗΣΘΑΙ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Πελοποννησίοις.

ΚΑΙ ΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΙΣ. ἀμφισβήτησις, καὶ ἀγνοία. καὶ τινὰς τῶν ἰδίων στρατηγῶν κατηκόντισαν οἱ Ἀκαρῶνες, κωλύοντας καὶ φάσκοντας γεγενησθαι αὐτοῖς σπονδὰς, καὶ ἀδειαν δοθῆναι τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῖς ὑπὸ Δημοσθένους. οὐκ εἶπε δὲ τινὲς, ἀλλὰ τις, μιμούμενος τὸν Ὅμηρον. κἀκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἀκοντίσαντας σημαίνει, εἰς ἐνικὴν πτῶσιν συντάξεν.

¶ ριβ'. 112. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΣΒΟΛΗΣ. ἐπὶ τῆς ἐφόδου τῆς κατὰ τῶν ἐναντίων.

ΕΠΙΤΗΔΕΣ. ἐσκεμμένως.

ΠΡΟΎΓΤΑΞΕ. προσορεῦσθαι δηλονότι.

ΕΤΡΑΠΟΝΤΟ ΤΙΝΕΣ. φεύγειν δηλονότι.

ΑΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΨΤΥΧΙΑΙ. τῷ συμβεβηκότι τῆς δυσχερείας κατὰ τύχην, τηκεῖαυτὰ ἠνίκα ἠττῶντο.

ΠΡΟΣΕΝΕΥΣΑΝ. προσέειπασσαν.

ΕΣ ΑΡΓΟΣ. τὸ Ἀμφιλοχικόν.

¶ ριβ'. 113. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΤΗΙ ΥΣΤΕΡΑΙΑΙ ΗΛΘΕ ΚΗΡΥΞ. ἐσηματίσει τὸ, αἰτήσαντες, εἰς τὸ, ἦλθε κήρυξ. δυνάμει δὲ τοιούτον ἐστίν, οἱ εἰς Ἀργαίους καταφυγόντες, κήρυκα ἐπεμψαν, αἰτήσαντες ἀναίρεσιν νεκρῶν, οὓς ἀπέκτειναν Ἀκαρῶνες ὕστερον τῆς πρώτης μάχης. πρώτη μὲν γὰρ μάχη ἐγένετο εἰς τὸν Εὐρύλοχον, καὶ τοὺς Πελοποννησίου· δευτέρα δὲ, ἢ ἐν τῇ γῆ, κατὰ τοὺς Ἀμπερακιάτας· τρίτη δὲ, ἢ κατὰ τοὺς ἐν Ἰδομένη. οὐκ ἠκόντισε τὴν ἀναίρεσιν ἠγείτο τῶν δευτέρα μάχῃ τεθνηκότων· οὐκ εἶδws, ὅτι τρίτη γέγονε μάχη, ἐν ἣ πολλοὶ ἀπώλοντο.

ΑΛΛ' ὦτεΟ ΤΩΝ ΜΕΤΑ ΣΦΩΝ ΕΙΝΑΙ. ἀλλ' ὦτε τῶν μετὰ σφῶν ἐν τῇ δευτέρῃ μάχῃ πεπτωκότων εἶναι τὰ ὄπλα.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΥΤΩΝ ΗΡΕΤΟ. δύο ἐρωτᾶ, ἐν μὲν, τοῦ χάριν θαυμάζει· ἕτερον δὲ, πύσους οἶεται τῶν ἰδίων τεθνηκέναι. ὥσπερ δὲ ὁ κήρυξ οὐκ ἦδει περὶ τῆς τρίτης μάχης, οὕτως ὁ ἐρωτῶν οὐκ ἠπίστατο περὶ τῶν ἐν ποίᾳ μάχῃ πεπτωκότων ὁ κήρυξ ἦκεν, ἀλλ' ἐνόμιζε περὶ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ μάχῃ τεθνηκότων ἐληλυθέναι.

ΟΥΚΟῦΝ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΑΥΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ. λείπει τὸ, τριακοσίων μόνων.

Ο Δ' ΑΠΕΚΡΙΝΑΤΟ. τὰ ὄπλα εἰσὶν ἡμέτερα δηλονότι.

ΑΛΛ' ΗΜΕΙΣ ΓΕ ΟΥΔΕΝΙ ΕΜΑΧΟΜΕΘΑ ΧΘΕΣ. ὁ κήρυξ εἶπεν, ἀπὸ κοινοῦ.

ΚΑΙ ΜΕΝ ΔΗ ΤΟΥΤΟΙΣ ΓΕ ΗΜΕΙΣ. ἀπὸ κοινοῦ, ὁ ἐρωτῶν εἶπε.

¶ ριέ. 115. ΤΗΣ ΔΕ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΟΛΙΓΑΙΣ ΝΑΥΣΙΝ ΕΙΡΓΟΜΕΝΟΙ. οἱ Συρακοῦσις τῆς θαλάσσης ὑπὸ ὀλίγων νεῶν εἰργόμενοι, δηλαδὴ τῶν Ἀττικῶν.

ΑΜΑ ΔΕ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ ΜΕΛΕΤΗΝ. ἐν τῷ μελετᾶν καὶ ἀσκεῖται τὸ ναυτικὸν διατερεῖν.

Δ. α'. 1.—β'. 2.

¶ α'. 1. ΠΕΡΙ ΣΙΤΟΥ ΕΚΒΟΛ. σίτου ἐκβολήν, τὴν τῶν ἀσταχύων ἐκ τῶν καλύκων γενεσιν φησίν. ἐπιφέρει γὰρ, ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἔρος. ἔρος δὲ στάχυες ἐκφύονται, ἦγον, ὅτε ὁ στάχυς δημιουργεῖται, καὶ ἦδη προβάλλεται, ἦγον ἐκβάλλεται, ἔχον τὸν κόκκον τοῦ σίτου διατετυπωμένον, οὕτω δὲ εἰς ἀμὴν προαχθέντα.

ΕΠΑΓΑΓΟΜΕΝΩΝ. ἦγον τῶν Μεσσηνίων. ΟΡΩΝΤΕΣ ΠΡΟΣΒΟΛΗΝ ΕΧΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. ἦγον τόσων ἐπικαιρότατον, ἀφ' οὗ ἐστὶν ἐξορμῆν κατὰ τῆς Σικελίας. Ἡ προσβολήν, ἀντὶ τοῦ προσόρισιν, καὶ ἐφοδὸν τῆς Σικελίας, ἢ πρὸς τὴν Σικελίαν.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. ἦγον τὴν Μεσσηνίαν.

ΜΗ ΕΞ ΑΥΤΟΥ ΟΡΩΜΕΝΟΙ. ἦγον ὀρηκῶν χροῦμενοι.

ΣΦΙΣΙ ΜΕΙΖΟΝΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. τοῖς Συρακοῦσις.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ ΑΜΦΟΤΕΡΩΘΕΝ. θέλοντες οἱ Λοκροὶ ἀμφοτέρωθεν καταπολεμεῖν. ἀμφοτέρωθεν δὲ λέγει, ἦτοι ἐκ τε τῆς γῆς αὐτῶν τῆς Λοκίδος, καὶ ἐκ θαλάσσης.

ΙΝΑ ΜΗ ΕΠΙΒΗΘΩΣΙΝ. οἱ Ῥηγῖνοι δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΠΕΤΙΘΕΝΤΟ. οἱ Λοκροὶ τοῖς Ῥηγῖνοις, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι ἐστασίαζον.

ΔΗΙΩΣΑΝΤΕΣ ΔΕ. τὴν γῆν τῶν Ῥηγῖνων.

ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΕΠΕΥΘΕΝ ΠΟΗΣΕΣΘΑΙ. ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας.

¶ β'. 2. ΥΠΟ ΔΕ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ. ἦγον, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐαρινὴν χρόνον.

ΕΙΠΟΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς στρατηγῶσι.

ΚΑΙ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ ΑΜΑ. περιττὸς ὁ καὶ.

ΠΑΡΑΠΛΕΟΝΤΑΣ. τὸ ἐξῆς ἦν, παραπλεύουσιν· ἀλλὰ μεταβάσει χρεῖστατο ἀπὸ δοτικῆς ἐπὶ αἰτιατικῆν.

ΕΝΤΩΙ ΟΡΕΙ ΤΙΜΩΡΟΙ. οἱ Πελοποννήσιοι δηλονότι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΙ ΔΕ ΟΝΤΙ ΙΔΙΩΤΗΙ. ἦγουν, ἔξω ὄντι ἀρχῆς.

¶ γ'. 3. ΚΑΙ ΩΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΠΛΑΘΟΝΤΕΣ. ἦγουν, παρεγένοντο οἱ Ἀθηναῖοι.

ΑΝΤΙΠΛΑΘΟΝΤΩΝ ΔΕ. τῶν στρατηγῶν δηλονότι.

ΚΑΤΑ ΤΥΧΗΝ. κατὰ τι συμβεβηκὸς τυχερῶν.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. τὸ περίμετρον τῆς Πύλου.

ΕΠΙ ΤΟΥΤΩ ΓΑΡ. ἦγουν, ἐνεκα τοῦ τειχοσθῆναι.

ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΤΙ ΕΔΟΚΕΙ. ἐπιτιθήσειον, κρείττον.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥΣ ΟΙΚΕΙΟΥΣ ΟΝΤΑΣ. ἔνιοι ἦκουσαν καὶ Μεσσηνίους οἰκείους ὄντας αὐτῶ τῷ Δημοσθένει ἄμεινον δέ, αὐτῶ τῷ χωρίῳ. οἱ γὰρ μετὰ τοῦ Δημοσθένους ἔλληλυθότες ἐκ Ναυπακτοῦ Μεσσηνίαι, συγγενεῖς ὄντες τοῖς περὶ τὴν Πύλον οἰκοῦσι Μεσσηνίοις, καὶ ὁμοφωνοὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις τυγχάνοντες, ἐμελλον, ὁρμώμενοι ἐκ τῆς Πύλου, πλείστα βλάπτειν τὴν Λακωνικὴν, οὐ διαγινωσκόμενοι διὰ τὴν ὁμοφωμίαν, εἴτε πολέμοιοι εἰσιν, εἴτε οἰκίοι.

¶ δ'. 4. ΚΑΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΑΝΤΕΣ ΕΙΡΓΑΖΟΝΤΟ. χεῖρας ἐνθίντες τῇ παρὰ.

ΛΙΘΟΥΡΓΙΑ. λαξευτήρια.

ΛΟΓΑΔΗ ΔΕ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΛΙΘΟΥΣ. ἐπιλέκτας ἦγουν, ἐκλελεγμένους λίθους.

ΚΑΙ ΞΥΝΕΤΙΘΕΣΑΝ ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΙ ΞΥΜΒΑΙΝΟΙ. ἔνιοι ἀντὶ τοῦ παραπίπτωσι καὶ παρατυγχάνοι. ἄμεινον δέ, ὡς ἐκάστω ἐμελλε συναρμόσσεσθαι καὶ συμφανῆσειν πρὸς ἀλλήλους. ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΗΛΟΝ, ΕΠΙΟΥ ΔΕΟΙ. τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐναργῶς εἰρημέσαν ἐστὶ τοῦτο.

ΤΑ ΕΠΙΜΑΧΩΤΑ ΕΞΕΡΓΑΣΑΜΕΝΟΙ. τὰ εὐεπιχείρητα τοῖς πολεμίοις.

¶ ε'. 5. ΟΙ ΔΕ ΕΟΡΤΗΝ ΤΙΝΑ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Η ΟΥΧ ΥΠΟΜΕΝΟΥΝΤΑΣ ΣΦΑΣ. ἐνήλακται, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπομενούστων.

¶ ς'. 6. ΩΣ ΕΠΥΘΟΝΤΟ ΤΗΣ ΠΥΛΟΥ. λείπει ἢ περὶ.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΥΛΟΝ. πάθος δηλονότι.

ΑΜΑ ΔΕ ΠΡΩΙ. ἅμα δὲ πρῶτ' ἐσβαλόντες

πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ.

ΕΞΠΑΝΙΖΟΝ ΤΡΟΦΗΣ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ.

τουτέστιν, οἱ πολλοὶ αὐτῶν οὐχ ἰκανῶν εἶχον τροφὴν.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΑΘΕΣΤΗΚΥΙΑΝ ΩΡΑΝ. περὶ τὴν ἐνεστώσαν.

ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΤΑΤΗΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἐν ὀλίγαις ἡμέραις.

¶ ζ'. 7. ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΕΙΝΗ ΞΥΜΜΑΧΩΝ. καὶ πολλοὺς τῶν ἐκεῖ συμμαχῶν.

¶ η'. 8. ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΙΚΩΝ. αὐτῶν τῶν περὶ τὴν πόλιν οἰκούντων.

ΩΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΝΤΟΣ. τῆς Πύλου.

ΚΑΙ ΑΙ ΜΕΝ ΝΗΣΕΣ ΚΑΤΑ ΤΑΧΟΣ. αἱ δύο. ΟΠΩΣ ΜΗ ΗΙ ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ. ὅπως μὴ δυνατὸν γένηται,

VOL. III.

Η ΓΑΡ ΝΗΣΟΣ Η ΣΦΑΚΤΗΡΙΑ. περὶ τοῦ λιμένος τῆς Πύλου ἀρκεῖται ἡσος Σφακτηρία ἔγγυς, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐπικειμένη λέγει. δύο δὲ διὰ τὴν ἡσον γίνεται στόματα τοῦ λιμένος, ἃ δεισπλοῦς ἀνάμασεν. ἂν στομάτων, τὸ μὲν ἔγγυς αὐτῆς τῆς Πύλου στενὸν ἐστίν, ὥστε μόλις δύο τεῖχερις ἅμα πλεῖν. τὸ δ' ἔτερον, πλατύτερον, ὥστε οὐκ ἂν δύνασθαι τρήρεις ἅμα διαπλεῖν.

ΚΑΙ ΕΓΓΥΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ. τῆς Πύλου παρακειμένη.

ΒΥΖΗΝ ΚΑΗΙΣΙΝ ΕΜΕΛΛΟΝ. ἀδρόως, οἶον, βύταντες ταῖς ναυσὶ τὸν ἔσπλον.

ΑΠΟΒΑΣΙΝ ΟΥΚ ΕΧΟΥΣΑ. λείπει, οὔτε εἰς τὴν ἡσον, οὔτε εἰς τὴν ἤπειρον.

ΤΑ ΓΑΡ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΥΛΟΥ. τὰ γὰρ αὐτῆς τῆς Πύλου ἔξω, τὰ ἀλίμεια, τουτέστι, τὰ ἔξω τοῦ ἔσπλου, οὐ παρεξέιν προσόρμισιν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΟΙ ΔΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΝΤΕΣ. περικτῆς ὁ καί.

¶ θ'. 9. ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ. τῇ Πύλῳ δηλονότι.

ΝΑΥΣΙ ΤΕ ΑΜΑ ΚΑΙ ΠΕΖΩΙ. ἦγουν, ἀπὸ τῆς τῆς νήσου καὶ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς.

ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΕΤΟ. πολεμικῶς ἠτοιμάζετο.

ΑΠΕΡΗΣΑΝ ΑΥΤΩΙ. ἂς εἶχε λοιπὰς πάσας, ὑπὸ τὸ τεῖχοςμα προσεσταύρωσε. τουτέστι, νεολήσας, ὀρθὰς περὶ τοῦ τεύχους ἔφραξεν. ἔνιοι δέ, ὅτι ξύλοις ὀρθοῖς προσαχυρώσεν αὐτάς.

ΑΝΑΣΠΑΣΑΣ. ἀπὸ τῶν ἀγκυρῶν δηλονότι. ΠΡΟΣΕΣΤΑΥΡΩΣΕΝ. ὀρθὰς ἔστησεν.

ΑΣΠΕΙ ΤΕ ΦΑΥΛΑΙΣ. ταῖς τυχοῦσαις, ταῖς ἐπιτυχοῦσαις, καὶ εὐτελεσίαι.

ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΟΠΛΑ. οὐ γὰρ δυνατὸν ἦν ὄπλα, καὶ τὰ εἶξῃς.

ΕΚ ΔΗΣΤΡΙΚΗΣ. ἀλούσης τριακοντόρου ληστρικῆς καὶ κέλιθος ὑπὸ Ἀθηναίων, τὰ ὄπλα τῶν ληστῶν ἔλαβον οἱ παρόντες τῷ Δημοσθένει Μεσσηνίαι. ἦγουν, ἐκ ληστρικῆς τῆς τριακοντόρου ἔλαβον οἱ ἔτυχον παραγενόμενοι τῶν Μεσσηνίων. ἐστὶ δὲ τριακόντορος μὲν ἢ ὑπὸ τριάκοντα ἐρεσομένη κέλιθ δέ, ἐστὶ μικρὸν καὶ στενὸν πλοῖον.

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ ΤΟΝ ΠΕΖΟΝ, ΗΝ ΠΡΟΣΒΑΛΗ. ἦγουν, ἀποδιώκειν τὸν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς

στρατὸν, ἢν προσέβαλε τῷ τεύχει.

ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΑΠΟΛΕΞΑΜΕΝΟΣ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ. ἀποκόψας ἐκ τῶν προσηκόντων τῷ τεύχει.

ΕΠΕΣΠΑΣΑΣΘΑΙ ΑΥΤΟΥΣ. τὴν κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσθένειαν τοῦ τεύχους, ἀφορμὴν παρέξεν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὥστε ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁρμᾶσαι. περικτῆς δὲ τὸ προθυμῆσσεσθαι. ἦρκει γὰρ τὸ ἐπισπασθῆναι. ἔνιοι δέ, ἐφεκλύσσεσθαι αὐτοὺς ἠγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙ. οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην.

ΕΑΠΙΖΟΝΤΕΣ ΠΟΤΕ ΝΑΥΣΙ ΚΡΑΤΗΣΕΣΘΑΙ. οἱ Ἀθηναῖοι οὐκ ἰσχυρῶς τὸ πρὸς θάλασσαν ἐτείχισαν τὴν Πύλον, οὐχ ἠγούμενοι ἐντεῦ-

θεν ἐπιθήσονται τοὺς ἐναντίους, ἅτε δι' ἑαυτῶν
 τεκμαίονταν Ἀθηναίαν.

ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΤΕ ΒΙΑΖΟΜΕΝΟΙΣ. βιαίως ποι-
 οῦσιν.

ΑΛΩΣΙΜΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. ἐλ-
 πιτοῦσιν ἢ δεικνύουσι.

ΧΩΡΙΣΑΣ. τοὺς ὀπλίτας δεικνύουσι.

¶ ἰ. 10. ΑΝΔΡΕΣ ΟΙ ΞΥΝΑΡΑΜΕΝΟΙ.
 δημογροσία Δημοσθένους, τὸ προσκίον ἐκ προσο-
 χῆς εἴρηται δὲ τῷ δυνατῷ μόνον.

ΟΙ ΞΥΝΑΡΑΜΕΝΟΙ. οἱ συσφραζάμενοι.

ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ. τὸ μὲν, τοῦδε
 τοῦ κινδύνου, ἀντὶ τοῦ τόνδε τὴν κίνδυνον ἢ δὲ
 διάνοια, ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς ἐν τοιοῦτῳ κινδύνῳ γε-
 νόμενος ὄξει τε καὶ ἀναγκαίῳ, συνετὸς βουλεύσθαι
 δοκεῖν εἶναι, καὶ ἐξαριδμεῖται τὰ περιεστηκότα
 θείνα, ἀλλὰ τοὺς ἐναντίους θαρραλέως ἀντιτατ-
 τείσθαι, καταφρονήσας τοῦ περιεστηκότος κιν-
 δύνου. μάλλον γὰρ ὁ τοιοῦτος κρατήσῃ τῶν πο-
 λεμίων.

ΕΝ ΤῆΙ ΤΟΙΑΙΔΕ ΑΝΑΓΚῆΙ. ἐν τῇ παρε-
 στάσῃ.

ΟΣΑ ΓΑΡ ΕΣ ΑΝΑΓΚΗΝ ΑΦΙΚΤΑΙ. τοῦ-
 το ἐξηγητικόν ἐστὶ τοῦ προτέρου. οἱ γὰρ ἀναγ-
 καίως περιεστώτες κίνδυνοι οὐ διαλογισμοῦ χρῆ-
 ζουσιν ἀκριβοῦς, ἀλλὰ τοῦ διακινδυνεύειν ἀόκνως,
 καὶ ἀμελετήτως. τὸ δὲ ψικταί, οὐκ ἐπὶ τοῦ
 ἤττον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ οὐδ' ὅλως κείται.

ΕΣ ΑΝΑΓΚΗΝ ΑΦΙΚΤΑΙ. ἦγον, ἀναγκαῖά
 εἰσι καὶ βίαια.

ΩΣΠΕΡ ΤΑΔΕ. τὰ περιεστώτα.

ΠΡΟΣ ΗΜΩΝ ΟΝΤΑ. πρὸς ἡμῶν, καὶ ἡμῖν
 σύμμαχα καὶ ἀφίλιμα ὄντα.

ΚΑΙ ΜΗ ΤΩΙ ΠΑΝΘΕΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν ἐναν-
 τίων δηλονότι.

ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΗΜῖΝ. τὰ παρόντα ἡμῖν
 πλεονεκτήματα.

ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΝΟΜΙΖΩ. εἰς ἡμετέραν βοή-
 θειαν.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΑΣΙ ΔΕ. ὑποχωρησάντων δὲ,
 καίπερ δυσέμβατον ὄν, εὐεπίβατον γενήσεται
 τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΚΑΙΠΕΡ ΧΑΛΕΠΟΝ ΟΝ. εἰς ἐπίβασιν δη-
 λονότι.

ΕΥΠΟΡΟΝ ΕΣΤΑΙ. εὐεπίβατον.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΝ ΕΞΟ-
 ΜΕΝ. ἡ διάνοια τοιαύτη, οἱ πολέμιοι (φροσίν)
 ὑποχωρησάντων ἡμῶν, ἀποβάντες τῶν νεῶν, καὶ
 ἐπελθόντες τῷ πείχει, χαλεπώτεροι ἡμῖν ἔσονται.
 εἰδότες γὰρ, ὅτι, ἂν μὴ κρατήσωσιν, οὐ
 βραδίως ἀποχωρήσει διησονται ὀπίσω, διὰ τὴν
 χαλεπότητα τοῦ χωρίου, μετὰ ἀπονοίας ἡμῖν
 μαχοῦνται, ἢ ἀπολέσθαι ζητοῦντες, ἢ κρατή-
 σαι τοῦ χωρίου. βραστον γὰρ (φροσίν) ἐστὶν ἔτι
 αὐτοῦς ὄντας ἐπὶ τῶν νεῶν ἀμύνεσθαι.

ΑΠΟΒΑΝΤΕΣ ΔΕ. ἀποβάντες δὲ (φροσίν)
 τῶν νεῶν, ἴσοι γίνονται ἡμῖν. κατασκευάζει δὲ
 διὰ τούτου, ὅτι οὐδ' ὅλως δεῖ αὐτοὺς συγχωρῆσαι
 καταλθεῖν εἰς τὴν γῆν.

ΕΝ ΤΩΙ ΙΣΩΙ ΗΔΗ ΤΟΤΕ. ἀπὸ κοινοῦ, ἡμῖν
 ἔσονται ἴσοι εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τὸ ἀπορεῖν,
 ποῦ χεῖ ἐξορμηθῆναι μετὰ ἀσφαλείας, διὰ τὸ
 δυσέμβατον.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΝ ΓῆΙ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΣΤΙ. καὶ
 μείζων μὲν ἐστὶν ὁ στρατὸς αὐτῶν, ἀλλ' οὐκ
 ἀπὸ γῆς ὀρμώμενος, οὐδὲ ἐν γῆ παραταττόμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τοῦ κλυδωνίου, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνέ-
 μων, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν.

Αἰς ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. αἰς τισὶ πολλῶν
 χρεῖα τῶν ἐπιτηδείων, οἷον εἰπεῖν, ἀνέμου, καὶ
 χωρίαν φιλανθρώπων, καὶ εἰρεσίας εὐκαιροῦ, ἵνα
 διησθῶσιν ἀντιταχθῆναι τοῖς ἐν γῆ.

ΔΕΙ ΕΝ ΤῆΙ ΘΑΛΑΣΣῆΙ. τὸ δεῖ ἀντὶ τοῦ
 εἰσθῆναι.

ΩΣΤΕ ΤΑΣ ΤΟΥΤΩΝ ΑΠΟΡΙΑΣ. ὡς ἂν εἰ
 ἔλεγεν, ἐπεὶ πλείονες ἡμῶν εἰσιν, ἡμεῖς δὲ, ἐλάτ-
 χιστοι, ὥσπερ ἐξήσοι τὸ πλῆθος πρὸς τὸ ἡμέ-
 τερον, τὸ πολὺ τῆς ἀπορίας, ἢν ἔχουσι.

ΤΩΙ ΗΜΕΤΕΡῶΙ ΠΑΝΘΕΙ. ἐξέστοι λέγειν
 πλῆθος καὶ ἐπὶ ὄλιγων. Ὁμοίως Πλήθει τε
 σφετέρῳ, καὶ ὑπερδία δῆμον ἔχοντες.

ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΟΝΤΑΣ. ὥσπερ διὰ τῆς προσ-
 ηγορίας ἐνέφηνεν αὐτῶν τὸ ἀξίωμα τῆς κατὰ
 θάλασσαν ἐπιστήμης.

ΕΠ' ΑΛΛΟΥΣ ΑΠΟΒΑΣΙΝ. τὴν κατ' ἄλλων
 ἀποβασιν εἰδόντας, τὸ, ἂν τις καρτερήσας, προσ-
 δέχεται θάρρῶν, καὶ μὴ φύγῃ καταπλαγεὶς
 τῷ φόβῳ τῆς δεινότητος τοῦ κατάσπλου, πάντα
 κατορδοῖ. ῥόδιον δὲ ἐστὶν ὁ ἦχος τῆς εἰρεσίας.

ΠΑΡ' ΑΥΤῆΝ ΤΗΝ ΡΑΧΙΑΝ. βραχία ἐστὶ
 πετρώδης τόπος, περὶ ὃν περιβήρηνται ἡ θάλασ-
 σα, καὶ ὁ κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης ὄρμη.
 ὅθεν τὸ νότιον οὐστώδες, βραχίς καλεῖται, ὡς ἀπὸ
 τῆς βραχίος τῆς πέτρας.

¶ ἰά. 11. ΕΤΑΞΑΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ παρε-
 τάξαντο, ἢ ἐτάχθησαν, καὶ νῦν τρεπίσθησαν.

ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙΝ ΑΜΑ. οὐ ταῖς τῶν πο-
 λεμίων, ἀλλὰ ταῖς ἑαυτῶν.

ΝΗΠΕΡ Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΟΣΕΔΕΧΕΤΟ.
 κατὰ τὸ μέρος τὸ νεῦον ἐπὶ τὸ πετρώδες, ὅπου
 καὶ προσεδόκα ὁ Δημοσθένης.

ΔΙΟΤΙ ΟΥΚ ΗΝ ΠΛΕΙΟΣΙ ΠΡΟΣΧΕΙΝ.
 ἐπειδὴ οὐ δυνατὸν ἦν πλείους προσορμίσασθαι,
 διὰ τὸ πετρώδες, διὰ τοῦτο ὀλίγαις ὤρμησαν
 ναυσίν, ἢ τὰς ναῦς ἀναπαύοντες, ἢ αὐτοὶ ἀνα-
 παύμενοι.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΜΩΙ. παρακινήσει.
 ΕΠΩΣ ΩΣΑΜΕΝΟΙ. τοὺς ἐναντίους δηλο-
 νότι.

ΠΑΝΤΩΝ ΔΕ ΦΑΝΕΡΩΤΑΤΟΣ. σπουδαί-
 οτατος καὶ ἐπίδηλος ὑπὲρ πάντας ὁ βρασιδίας
 ἐγένετο ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔργῳ εἰς προθυμίαν καὶ
 ὄρῳν τοὺς τειραρχούς ὀκνοῦντας διὰ τὸ χαλε-
 πὸν τοῦ χωρίου, περὶ τῶν νεῶν φιλασσομένους,
 ὅπως μὴ συντρίψωσιν αὐτάς.

ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΙΝ. προσχεῖν.
 ΤΩΝ ΝΕΩΝ. ἦγον, τινὰς τῶν νεῶν.

ΒΙΑΖΟΜΕΝΟΥΣ. σὺν βίᾳ ποιοῦντας.

ΑΝΤΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΩΝ. ἐνταῦθα
 τιμῶν λέγει, ὃν μέλλουσιν ὑστερον εὐεργετη-
 θῆναι αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι, καὶ τιμηθῆναι. ἢ
 εὐεργεσιῶν, ὧν αὐτοὺς εὐεργέτησαν ἠδὲ οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι.

ΟΚΕΙΛΑΝΤΑΣ ΔΕ. προσπέλασαντας, καὶ
 προσεγγισάντας.

¶ ἰβ'. 12. ΕΠΕΣΠΕΡΧΕΝ. ἐπισπούδαζεν.

ΟΚΕΙΛΑΙ ΤΗΝ ΝΑΥΝ. προσοκίλαι, ἑλλημενίσαι.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑΝ. ἡ ἀπὸ τῶν νεῶν ἐπὶ τὴν γῆν ἐξόδος, ἀποβάθρα καλεῖται.

ΕΣ ΤΗΝ ΠΑΡΕΞΙΡΕΣΙΑΝ. παρεξίρεια ἔστιν ὁ ἐξω τῆς εἰρεσίας τῆς νεῶς τόπος, καθ' ὃ μέρος οὐκέτι κώπαις κέχρηται. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἀκρότατον τῆς πύρνης καὶ τῆς πύρας.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΡΟΠΑΙΟΝ ΕΧΡΗΣΑΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ τροπαιοῦ ἐχρήσαντο αὐτῇ, ἡ ἀποτροπαιοῦ καὶ αὐτὴν ἔστησαν πλείονος ἕνεκα κόσμου καὶ δόξης.

ΤΗΣ ΠΡΟΣΒΟΗΣ. ἀντὶ τοῦ τῆς μάχης.

ΟΙ Δ' ΑΛΛΟΙ. Λακεδαιμόνιοι δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕΝΟΝΤΩΝ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἀμνημονίαν πρὸ τοῦ φρονεῖν, ὁ ἐσπούσαν, καὶ μὴ ἑώνταν μηδὲνα τῶν Λακεδαιμονίων ἀποβάν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐς τὴν γῆν. τὸ δὲ, καὶ οὐδὲν ὑποχωρούντων, ἀντὶ τοῦ κατ' οὐδὲν ὑποχωρούντων.

ΕΣ ΤΟΥΤΟ ΤΕ ΠΕΡΙΕΣΤΗ Η ΤΥΧΗ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἐς τοῦτο περιεσπῆ ἡ τύχη Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, ὥστε Ἀθηναίους μὲν ἐκ τῆς Λακωνικῆς ἀντιτάττεσθαι Λακεδαιμονίους, Λακεδαιμονίους δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἐαυτῶν ζητεῖν ἐκ νεῶν ἀποβαίνειν, καὶ τοῦτο καλύεσθαι. κατὰ πολὺ γὰρ ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις ἔρρεπε τὰ τῆς δόξης· τοῖς μὲν Λακεδαιμονίους εἰς τὰ περὶ ἁ μωρίστους οὖσιν ἀεὶ, νῦν δοκεῖν εἰς τὴν ναυμαχίαν κρατίστους εἶναι· τοῖς δὲ Ἀθηναίους, εἰς τὰ ναυτικά τεχνίταις οὖσιν ἀεὶ, νῦν δοκεῖν ἀρίστους εἶναι τὰ περὶ ἁ.

¶ ιγ. 13. ΚΑΙ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΠΙ ΞΥΛΑ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ξυλῆ ἐπιτήδεια πρὸς μηχανὰς, ποιηθησομένης εἰς καθαίρεσιν τειχῶν. ἡ δὲ Ἀσίνη, πόλις ἐστὶ Λακωνικῆ.

ΤΗΝ ΤΕ ΝΗΣΟΝ. τὴν Σφακτηρίαν.

ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΙΜΕΝΙ ΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι.

ΗΝ ΜΕΝ ΑΝΤΕΚΠΛΕΙΝ ΘΕΛΩΣΙ ΣΦΙΣΙ. τὸ σπῆμα ἀναναπτότον. καὶ Ὀμηρος, ἄλλ' εἰ μὲν δάσουςι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, Ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται· εἰ δὲ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ ιδ'. 14. ΟΙ Δ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΓΝΟΝΤΕΣ. τὴν βουλὴν ἐκείνων δηλονότι.

ΚΑΘ' ΕΚΑΤΕΡΟΝ ΤΟΝ ΕΣΠΛΟΥΝ. ἤγουν, τὸν τε στενὸν καὶ τὸν πλατύν.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΚΕΚΩΛΥΘΑΙ. ἐν τούτῳ ἐδόκει κεκωλύσθαι ἕκαστος τὰ πρᾶγματα, ἐν τῷ ἕκαστος μὴ εἰρεθείσαν.

ΩΣ ΕΠΙΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. πλέον ἐργάσασθαι.

ΚΑΙ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ ΕΙΧΟΝ. τὴν νῆσον δηλονότι.

ΟΙ Δ' ΕΝ ΤΗ ΗΠΕΙΡΩ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΙ. οἱ τε ἐκ τῆς Πελοποννήσου, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἄλλων ξυμμαχῶν αὐτοῖς προσελθόντες νῦν.

¶ ιε'. 15. ΤΑ ΤΕΛΗ ΚΑΤΑΒΑΝΤΕΣ. τοὺς ἄρχοντας τῶν Σπαρτιατῶν.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΠΥΛΟΝ. κἀλῶς ἡ προσθήκη ἵνα δηλώσῃ, ὅτι οὐ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων, εὐδὲ παντὸς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ περὶ μίωιν

τῶν κατὰ Πύλον. ἵνα νόσησῃ, εἰς τὰ κατὰ Πύλον μόνα.

¶ ις'. 16. ΜΗ ΕΠΙΦΕΡΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ προσφέρειν, καὶ ἄγειν.

ΜΗΤΕ ΚΑΤΑ ΓΗΝ. μήτε τοῖς ἐν τῇ Πύλῳ, μήτε τοῖς ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ.

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ. ἤγουν, τοὺς πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων.

ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΟΜΟΙΑΣ. ἤγουν, ἀκαταλύτους ἀποδοῦναι τοῖς Λακεδαιμονίοις.

¶ ιζ'. 17. ΕΠΕΜΨΑΝ ΗΜΑΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. τὸ προοίμιον ἐκ προσοχῆς, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρᾶγματος. τέμνεται δὲ πολλῶν συμφέροντι. ἔστι δ' ὅτε ἔχει καὶ τὸ δυνατόν παραμηνύμενον.

ΚΑΙ ΗΜΙΝ ΕΣ ΤΗΝ ΞΥΜΦΟΡΑΝ. καὶ ὁ ἂν ἡμῖν ὀφέλλομαι ἴσομενος ἐπιδείξομαι, καὶ ὁμοῦ ἡμῖν εὐπρεπῆς ἐν τῇ παρουσίᾳ συμφέρει.

ΤΟΥΣ ΔΕ ΛΟΓΟΥΣ ΜΑΚΡΟΤΕΡΟΥΣ. περιττὸν τὸ μακροτέρους. ἦρκε γὰρ εἰπεῖν, τοὺς δὲ λόγους οὐ παρὰ τὸ εἰδῶς μηχανούμεναι.

ΕΝ ΩΙ ΑΝ ΚΑΙΡΟΣ ΗΙ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑΣ ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΛΟΓΟΙΣ Τὸ δέον, τῶν προεργου τὶ πράσσειν. ἵνα ἢ τοιοῦτον, πείθοντας λόγῳ δεόντως διαπράττεσθαι τὰ προσήκοντα. παραίτησιν δὲ ἡ λέξις περιέχει τῆς ἐσομένης μακρολογίας, οὐκ ὄντος Λακωνικοῦ τοῦ μακρολογεῖν.

ΤΩΝ ΠΡΟΥΡΓΟΥ. τῶν σπαιουδαίων.

ΛΑΒΕΤΕ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ. ἀκούσατε δὲ τῶν λόγων μῆτε δυσμενῶς, ὡς πολλοὶ ἀκούοντες, μήτε ἀσυνέτως· ἀλλ' οἷα δὴ συνετοί, ὑπομνήσεως μόνος ἕνεκεν αὐτοὺς νομίσατε λέγεσθαι πρὸς εἰδῶτας ἡμᾶς ἕκαστα.

ΜΗ ΠΟΛΕΜΙΩΣ. ἤγουν, μὴ διαθέσει πολεμικῇ.

ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ. ἐπιανετῶς διοικῆσαι.

ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΘΕΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔξεστι. τὸ δὲ, ἀγαθὸν τι λαμβάνοντες, ἐπὶ τοῦ εὐπραγούντες κείται.

ΑΕΙ ΓΑΡ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΕΛΠΙΔΙ ΟΡΕΓΟΝΤΑΙ. ἀεὶ γὰρ ὀρέγονται τοῦ πλείονος, ἐλπίζοντες αὐτῶν τεύξεσθαι. προσυπακούσαι δὲ δεῖ ἐξῶθεν τὸ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπίπτουσι τῆς εὐτυχίας.

ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΟΝΤΑ ΑΔΟΚΗΤΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣΑΙ. ἤγουν, μετὰ εὐτυχίας λαβεῖν τὰ παρόντα.

ΟΙΣ ΔΕ ΠΛΕΙΣΤΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ. οἷς τισὶ δὲ ἐσ' ἀμφοτέρω, ἐπὶ τε δηλονότι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά.

ΔΙΚΑΙΟΙ ΕΙΣΙ. τούτους (φισί) μὴ πιστεύειν ταῖς εὐπραγίαις προσήκει.

ΚΑΙ ΑΠΣΤΟΤΑΤΟΙ. περιττοὶ ὁ καί.

Ο ΤΗΙ ΤΕ ΎΜΕΤΕΡΑΙ ΠΟΛΕΙ. τὸ μὴ πιστεύειν δηλονότι ταῖς εὐπραγίαις.

ΔΙ' ΕΜΠΕΙΡΙΑΝ. τοῦτο τοῦ πρᾶγματος.

¶ ιη'. 18. ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ. δικαιοτέροι.

ΕΦ' Α ΝΥΝ. τὰς σπονδὰς λέγει.

ΚΑΙΤΟΙ ΟΥΤΕ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. ἤγουν, ὡς ἀδύνατοι ὄντες.

ΕΠΑΘΟΜΕΝ ΑΥΤΟ. τὰς νῦν δηλονότι συμφράς.

ΠΡΟΣΓΕΝΟΜΕΝΗΣ, δυνάμει, ἀπὸ κοινοῦ.

ΑΠΟΔΕ ΤΩΝ ΑΕΙ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ. τῆς συνήθους δυνάμεως τῶν ὄντων ἀεὶ τοῖς ἀνδράσιν.
 ΕΝ ΩΙ ΠΑΣΙ ΤΟ ΑΥΤΟ ΟΜΟΙΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ. ἐν τῷ δύνασθαι γνώμῃ σφαλῆσαι.

ΣΩΦΡΟΝΩΝ ΔΕ ΑΝΔΡΩΝ. σώφρονές εἰσιν, οἵτινες, ἀδήλου ὄντος τοῦ ἀποβησομένου, ἐκ τῆς παρούσης εὐσφαξίας ἐπὶ ἀσφαλέστερον ῥέπουσι, καὶ οὐκ ἐξυβρίζουσι, ὡς παραμεινούσης αὐτοῖς ἀεὶ τῆς εὐπραγίας, ἀλλὰ συμβαίνουσιν τοῖς ἐναντίοις.

ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΞΥΜΦΟΡΑΙΣ ΟΙ ΑΥΤΟΙ. καὶ γὰρ τὰς συμφορὰς οὗτοι δεξιώτερον ἂν καὶ ὡς συνέτοι προδεχόντο τε καὶ φέροιν.

ΤΟΝ ΤΕ ΠΟΛΕΜΟΝ ΝΟΜΙΣΜΩΣΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἵτινες ἂν μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἐξῆς. ἡ δὲ διάνοια, σώφρονές εἰσιν, οἵτινες οἰσταντὰ ἐκ τῶν πολέμων μὴ κατὰ προαίρεσιν ἡμετέραν ἀποβαίνειν, ἀλλὰ κατὰ τύχην. ἔνοι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον ἐξηγήσαντο, σώφρονές εἰσιν οἱ νομίζοντες τὸν πόλεμον, τουτέστι τὴν ἐκ τοῦ πολέμου νίκην, μὴ καθ' ὃ μέρος ἂν τις αὐτοῦ μεταχειρίζεται, ὡς οὐκ ἐξυβρίζων, κατὰ τοῦτο συντυγχάνειν, ἀλλ' ὡς ἂν ἡ τύχη ἡγῆται τοῦ πολέμου.

ΚΑΙ ΕΛΑΧΙΣΤ' ΑΝ ΟΙ ΤΟΙΟΥΤΟΙ ΠΤΑΙΟΝΤΕΣ. οἱ μὴ πιστεύοντες ταῖς κατὰ πόλεμον εὐπραγίαις, τὸ γὰρ ὀρθοῦμενον τὴν εὐπραγίαν λέγει. οὗτοι (φησὶν) ἐλάχιστα πταίοιεν ἂν οἱ τὸν πόλεμον ἐν τῷ εὐπραγεῖν αὐτοῖ καταβήμενοι. ἐξηγητικὸν δὲ ἐστὶ τοῦτο τοῦ, σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἵτινες τὰ ἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο.

ΕΝ ΤΩΙ ΕΥΤΥΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ εὐτυχεῖν.
 ΚΑΤΑΛΑΤΟΙΝΤΟ. ἀναπαύοιντο.

Ο ΝΥΝ ΥΜΙΝ. ἐν εὐπραγίᾳ καταλύσασθαι, καὶ οὐκ ἀποδίσθαι τὸν πόλεμον.

ΚΑΙ ΜΗ ΠΟΤΕ ΥΣΤΕΡΟΝ. ἵνα μὴ, ἐάν ποτε σφαλῆτε ὕστερον, ἀπειθήσαντες ἡμῖν, (ἐνδέχεται γὰρ) νομισθῆτε καὶ τὰ νῦν ἄλλως πύτυχκέμαι, καὶ χωρὶς συνέσεως ἔξουσίας ὑμῖν οὔσης, εἰρήνης γενομένης ἄνευ κινδύνου, εὐβουλίας τε καὶ ἀνδρείας δόξαν τοῖς μετὰ ταῦτα ἀνθρώποις καταλιπεῖν ἰσχύος μὲν, διὰ τὸ μείναι ὑμῖν τὴν εὐτυχίαν, καὶ μὴ μεταβληθῆναι. εὐβουλίας δὲ, ὅτι ἐσπέιασθε ἐν τῷ εὐτυχεῖν, εἰδότες τὸ τῆς τύχης ἄστατον.

¶ ἘΨ'. 19. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΔΕ. κατὰ τὸ φρόνημα τῶν Λακεδαιμονίων τὰ τε ἄλλα καὶ μάλιστα τοῦτο εἰρηται. οὐ γὰρ κολακεύουσι τοὺς Ἀθηναίους, καίτοι γε πταίζαντες, ἀλλὰ μένουσιν ἐπὶ τοῦ φρονήματος· καὶ λέγουσιν, ὅτι Λακεδαιμόνιοι ὑμῖν εἰρήνην διδάσαντι, ὡς ὄντες τοῦτου κύριοι, ἀνταίτιοῦτες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας δηλονότι. καὶ ἐντεῦθεν κύριοι νομίζουσι εἶναι τοῦ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἳ γε, ὡς αὐτοὶ διδόντες, αὐτὴν, ἀντ' αὐτῆς αἰτοῦσι τοὺς ἄνδρας.

ΚΑΙ ΑΜΕΙΝΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. ἡμῖν καὶ ὑμῖν, ὡς Ἀντυλλος φησὶν, ἵνα δοκῶσι Λακεδαιμόνιοι καὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων προνοεῖσθαι συμφέροντος. Ἡ ἀμφοτέρων λέγει ἐν ἀμφοτέροις, ἡ διαφυγεῖν τοὺς ἄνδρας, ἡ ἐκπολιορκηθῆναι. ὁ καὶ μᾶλλον ἐκός ἐστιν.

Εἴτε βία διαφύγοιεν. τὸ διακινδυνεύεσθαι ἐξηγεῖται, πῶς μέλλει διακινδυνεύεσθαι αὐτοῖς ἡ δόξα. εἴτε (φησὶ) βία διαφύγοιεν οἱ ἄνδρες, παραπεσοῦσης τινός διὰ τῆς τύχης σωτηρίας, καὶ γεννησόμεθα πάλιν ἴσοι ὑμῖν. εἴτε καὶ ἐκπολιορκηθέντες παρ' ἡμῶν, τουτέστιν, ἀπολόμενοι διὰ τῆς πολιορκίας, παρασκευάσουσιν ἡμᾶς, καὶ ἐφελευσονται, πρὸς τὴν κοινὴν ἔχθραν, καὶ ἐτέραν ἔχειν ἰδίαν Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους.

ΠΑΡΑΤΥΧΟΥΣΗΣ. παραπεσοῦσης.

ΝΟΜΙΣΜΩΝ ΤΕ ΤΑΣ. νομίζομεν τε τὰς μεγάλας ἔχθρας πᾶντοσ βεβαίως, οὐκ ἐπειδὴν κατὰ πόλεμὸν τις πλεονεκτήσας τὸν ἐναντίον, ἀναγκάσῃ δι' ὅρκων αὐτοὺς ἀκόντας συμβῆναι, καὶ μὴ δικαίως, (τουτέστι, συνθήκας ποιῆσαι πλεονεκτικὰς καὶ ἀδίκους καὶ ἀίτους, καὶ ὡς ἂν συμφέρῃ τῷ νηπιόκτῳ) ἀλλ' ἔαν δυνάμενος αὐτὰ ταῦτα πείσαι τὸν ἠττηθέντα τὰ ἀδίκῃ καὶ πλεονεκτικῇ συνδέσθαι, μηδὲν τούτων ἀπαιτήσῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἴσου διαλλαγῆ, καὶ τῇ φιλανθρωπείᾳ αὐτὸ τὸ πλεονεκτικὸν κατακρατήσῃ, παρὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ κρατημένου. ὁλον γὰρ, ὅτι ὁ κρατημένος ἐλπίζει παρὰ τοῦ κρατίσαντος ἀδικεῖσθαι καὶ πλεονεκτεῖσθαι. οὐδεὶς γὰρ νικήσας ἀνέχεται ὁμοίως καὶ ἐν ἴσῃ τάξει σπένδεσθαι τῷ νενικημένῳ, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πλεῖον ἐδέλει ἔχειν.

ΑΛΛ' ΗΝ, ΠΑΡΟΝ ΤΟ ΑΥΤΟ ΔΡΑΣΑΙ. ἦγον τὸ νικήσαι.

ΜΕΤΡΙΩΣ. μετὰ ταπεινοφροσύνης.

ΟΦΕΙΛΩΝ ΓΑΡ ΗΔΗ. ὁ ἐναντίος. ὁ γὰρ δὲ ἐναντίας, ὡς ἂν μὴ βιασθεῖς, ἀλλ' ἐπιεικέως πεισθεῖς, εἰδὸς τὸ οὐκ ἀμύνεσθαι δίκαιον, ἀλλ' ἀμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν, ἔτοιμός ἐστιν ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, αἰσχυρόμενος τὴν παραβῆναι. τῷ δὲ ἐτοιμότερος προσωπακουστέον τὸ ἐκείνου, ἦτοι τοῦ μὴ πεισθέντος, ἀλλὰ βιασθέντος σπείσασθαι.

ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΙΖΟΝΩΣ ΕΧΘΡΟΥΣ. καὶ μᾶλλον πρὸς τοὺς μείζονας ἐχθροὺς τοῦτο δρῶσι, τὸ εὐγνωμονῆσαι, ἦτοι προθύμως ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις. ὡς γὰρ ἐκ μεγάλων ἐχθρῶν ἐκφυγόντες καὶ σωθέντες, ἀσμένως φέρουσι τὸ ἠσυχάζειν, κέρδος νομίζοντες τὸ μὴ πάλιν κινδυνεύειν πρὸς μείζω μαχομένοι, ἥπερ πρὸς ἐκείνους τοὺς περὶ εὐτελῶν καὶ μετρίων αὐτοῖς διενεχθέντας. ἐστὶ δὲ ἀντίπτωσις. ἀντὶ γὰρ τοῦ περὶ μετρίων εἰρηκε τὰ μέτρια.

ΠΕΦΥΚΑΣΙ ΤΕ. πεφυκάσι τε οἱ ἄνθρωποι τοῖς μὲν εὐγνωμόνως συνδεμένοις μαλακώτεροι γίνεσθαι πρὸς τὸ ἐκείνους σπένδεσθαι, πρὸς δὲ τοὺς ἐναντιουμένους, παρὰ προαίρεσιν διακινδυνεύειν.

¶ κ'. 20. ΗΜΙΝ ΔΕ ΚΑΛΩΣ, ΕΠΕΡ ΠΟΤΕ, ΕΧΕΙ. ἡμῖν δὲ καλῶς ἔχει (φησὶ) διαλλαγῆναι πρὸ τοῦ ἀνήκεστόν τι παρ' ὀποτερασθῶν γινόμενον, εἰς ἀνάγκη ἡμᾶς κατασπῆσαι αἰδίου ἔχθρας. τὸ δὲ πρὸς τὴν κοινὴν καὶ ἰδίαν ἔχειν, τοιοῦτον. νῦν μὲν κοινὴν ἔχομεν Πελοποννήσιον πάντες πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν εἰ δὲ μὴ εἴξετε τοῖς λόγοις ἡμῶν, καὶ ἰδίαν Λακεδαιμόνιοι ἐχθρὸν ἡμᾶς ἐσόμεθα.

ΕΤΙ Δ' ΟΝΤΩΝ ΑΚΡΙΤΩΝ. ἔτι δε ὄντων ἀκρίτων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων τῶν κατὰ τὴν Σφακτηρίαν, εἴτε ἀλίσκονται οἱ ἀἰδρες, εἴτε διαφεύγουσι, καὶ ἡμῶν μὲν δόξης προσγινόμενης καὶ φιλίας παρ' ἡμῶν, εἰς σπεισώμεθα ὡςπερ νῦν ἔχομεν ἡμῖν δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις, πρὶν αἰσχροῦ τινος πειραθῆναι (ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἀλῶναι τοὺς ἀνδρας) τῆς συμφορέας μετρείας κατατιθεμένης, διαλλαγῶμεν.

ΟΙ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΥΤΩΙ ΥΜΑΣ. ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι δηλονότι τὴν εἰρήνην, ἡμᾶς νομοῦσιν αἰτιωτέρους, ἀντὶ τοῦ, πλεον τῶν Λακεδαιμονίων, ἡμῖν τὴν χάριν τῆς εἰρήνης ὁμολογήσουσιν. ὁ δὲ καὶ σύνδεσμος οὐ περιττῶς κείνται, ἀλλ' ἀναγκαίως, λέγει γὰρ, ὅτι τοῦ τε νομίται ἡμᾶς νενηκέναι, καὶ τὴν χάριν τῆς εἰρήνης εἰς ἡμᾶς μέλλουσιν ἀνενεγκεῖν.

ΠΟΛΕΜΟΥΝΤΑΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΣΑΦΩΣ. πολέμουσιν γὰρ, ἀδήλου ὄντος τοῦ πράγματος, τίς ἐστὶν ὁ προκαταρξάμενος τοῦ πολέμου, εἴτε ὁ Λακεδαιμόνιος, εἴτε ὁ Ἀθηναῖος, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΗΝ ΤΕ ΓΝΩΤΕ, ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ. ἀν τε πεισθῶτε, ἔξουσιν ἡμῖν Λακεδαιμονίους φίλους γενέσθαι, χάριν δούσιν μάλλον, ἢπερ εἰασθεῖσιν ἰσ' αὐτῶν.

ΑΥΤΩΝ ΤΕ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΜΕΝΩΝ. θελήσαντων καὶ προτρέψαντων ἡμᾶς ἐπὶ ταῦτα.

ΟΣΑ ΕΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ συμβήσεσθαι. ΗΜΩΝ ΓΑΡ ΚΑΙ ΥΜΩΝ ΤΑΥΤΑ ΛΕΓΟΝΤΩΝ. ἡμῶν γὰρ καὶ ἡμῶν ταυτὰ σπενδομέναν καὶ ὁμονοοῦσαν, τὸ ἄλλο Ἑλληνικὴν ὑπήκουον ἔν, μεγάλας ἡμᾶς τιμήσει.

¶ κβ'. 21. ΟΙ ΔΕ, ΤΑΣ ΜΕΝ ΣΠΟΝΔΑΣ. τὸ ἐξῆς, τὰς σπονδὰς ποιείσθαι.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ ΕΝΗΓΕ. κατέπεισεν.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΥΤΥΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ. Ἀθηναίων τὰ προεξημένα χωρὶς Λακεδαιμονίους ξυχωρησάντων ἐν ταῖς προτέροις σπονδαῖς, διὰ τὸ ἐν συμφεραῖς εἶναι. πᾶν γὰρ τὸ ἐπιταττόμενον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων συνεχώρουσιν.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΤΟΤΕ ΔΕΟΜΕΝΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

¶ κβ'. 22. ΟΙ ΔΕ ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΙΣΙΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΥΝΕΔΡΟΥΣ ΔΕ. τὸς διαλεξιμένους περὶ τούτων, καὶ συνδοκίμασοντας.

ΕΥΜΒΗΣΟΝΤΑΙ. φιλιωθήσονται.

ΔΙΑΒΑΗΘΩΣΙΝ. ψευθῶσι, μισηθῶσι.

¶ κγ'. 23. ΚΑΘΑΠΕΡ ΕΥΝΕΚΕΙΤΟ. ἀντὶ τοῦ, ὡςπερ ἐν ταῖς συνθήκαις ἦν δεδογμένον.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΧΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκλήματα ἐπιφέροντες κατὰ Λακεδαιμονίαν.

ΠΑΡΑΣΠΟΝΔΟΝ. παρὰ τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΟΥΚ ΑΞΙΟΛΟΓΑ. εὐτελῆ τινα καὶ ψυχρά.

ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΟΙ. ἐπεπειδῆμενοι, ὡς ἰσχυρὸν περοτέινοντες πᾶν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΑΝ ΚΑΙ ΟΤΙΟΥΝ ΠΑΡΑΒΑΘΗ. εἰάν βραχὺ ἀθετηθῆ.

ΚΑΙ ΔΑΔΙΚΗΜΑ ΕΠΙΚΑΛΕΣΑΝΤΕΣ. καὶ

ἐγκαλοῦντες ἠδικῆσθαι, διὰ τὸ τὰς ναῦς μὴ ἀσπειληφέναι.

ΑΠΕΛΘΟΝΤΕΣ, ΕΣ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΟ. μετὰ τὴν ἀκρίσιν τὴν ἐλθούσαν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀναχωρήσαντες ἐπὶ τὴν Σπάρτην, παρεσκευάζοντο ἐπὶ τὸν πόλεμον.

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΕΝ Δ' ΤΟΙΝ. ἀντὶ τοῦ, Ἀθηναῖοι μὲν δύο ναυσὶν ἐναντίας περιπλεῦσαν τὴν νῆσον. τοῦτο δὲ, ἵνα μὴ ἐν τῷ μέσῳ διὰ τὸ ἀπαντᾶν, μὴ ἴσασσι τοὺς ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ ἐξελθεῖν.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΟΛΑΣ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΤΩΙ ΤΕΙΧΕΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰς ἀπέλεμον καθίσταντο.

¶ κδ'. 24. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΔΕ. οἱ Λοκροί.

ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΠΟΛΙΟΡΚΕΙΣΘΑΙ. τὴν σφαιτέραν.

ΕΙ ΓΑΡ ΚΡΑΤΗΣΕΙΑΝ ΤΩΙ ΝΑΥΤΙΚΩΙ. οἱ Λοκροὶ δηλονότι.

Η ΜΕΤΑΕΥ ΡΗΓΙΟΥ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΜΕΣΣΗΝΗΣ. ἢ εἰς τὸν μεταξὺ Ῥηγίου καὶ Μεσσηνίας ποταμῶν ῥέουσα.

ΚΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥΤΟ. τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

ΕΙΚΟΤΩΣ ΧΑΛΕΠΗ ΕΝΟΜΙΣΘΗ. εἰς τὸ πλεῦσαι δηλονότι.

¶ κέ'. 25. ΜΙΑΝ ΝΑΥΝ ΑΠΟΛΕΣΑΝΤΕΣ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι.

ΚΑΙ ΝΥΞ ΕΠΕΓΕΝΕΤΟ. ἤγουν, γενομένη γὰρ νύξ ἔπεσχε τὸ ἔργον.

ΕΠΙ ΔΕ ΤΗΝ ΠΕΛΩΡΙΔΑ. Πελαρίς, ἀκρωτήριον Σικελίας τὸ βορειότατον.

ΚΑΙ ΧΕΙΡΙ ΣΙΑΔΡΑΙ. δηλονότι ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἐπιβληθείση Ἀττικῇ νήϊ. μίαν οὖν ἀπώλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΑΠΟ ΚΑΛΩ. τῷ λεγομένῳ παραλόκῳ. οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλείοντες οὐ δύναται ἐρέττειν.

ΠΡΟΣΒΑΛΟΝΤΕΣ. τοῖς Συρακουσίοις δηλονότι.

ΑΠΟΣΙΜΩΣΑΝΤΩΝ. ὑπαναχωρησάντων, καὶ μετεωρίζαντων τὰς ναῦς, ἵνα ἐκ πολλοῦ διαστήματος δυνηθῶσι μετὰ μείζονος ὀρμῆς ἐμβάλλειν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΚΑΙ ΠΡΟΕΜΒΑΛΟΝΤΩΝ. τῶν Συρακουσίων παρὰ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι ἐμβάλλοντων.

ΤΕΙΧΗΡΕΙΣ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ. ἐντός, δηλονότι τῶν τευχῶν, ἀποκλείσαντες.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΕΣΕΒΑΛΟΝ. τὴν Νάξον.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΚΡΩΝ ΠΟΛΛΟΙ. ἀντὶ τοῦ, οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρῶν ὄντες, καὶ τῶν ὀρειῶν, ὡς ἐκεῖ οἰκοῦντων αὐτῶν.

ΒΟΗΘΟΥΝΤΕΣ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥΣ. τοῖς Μεσσηνίοις δηλονότι βοηθούντες κατὰ τῶν Μεσσηνίων.

ΚΑΙ ΑΙ ΝΗΕΣ ΣΧΟΥΣΑΙ. τῶν Συρακουσίων.

ΕΠ' ΟΙΚΟΥ ΕΚΑΣΤΑΙ ΔΙΕΚΡΙΘΗΣΑΝ. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου διακριθείσαι.

ΩΣ ΚΕΚΑΚΩΜΕΝΗΝ. κακῶς πάσχουσαν, δεδυστυχηκυῖαν.

ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙΝ ΕΠΕΙΡΩΝΤΟ. γράφεται ἐπείρων. τὴν Μεσσηνίαν δηλονότι.

ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΙΩΞΑΝ ΤΟΥΣ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥΣ. ἤγουν, διώξαντες ἐνέβαλον.

ΤΕΤΑΡΑΓΜΕΝΟΙΣ. τοῖς Μεσσηνίοις.

ΕΠΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. ἔπιτεθέντες.

¶ κς'. 26. ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΕΜΕΝΕΝ. ἦγον ἰσχυράς.

ΟΤΙ ΜΗ ΜΙΑ. ἦγον, εἰ μὴ μία.

ΑΛΛΑ ΔΙΑΜΩΜΕΝΟΙ. ἀντί τοῦ διασκάπτουτες. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμῆ, ὅ ἐστι σκαφίον πλωτῆ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι διαστέλλοντες τὸν κάλχηκα, καὶ ὄθρους ἐπὶ τὸν αἰγυλιὸν ποιούστας, πύρισκον ὕδαρ, οἷον ἂν τις εἰς ἀνάγκην πίοι δι' ἄκραν δίφαν.

ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΤΕ ΕΝ ΟΛΙΠ'ΩΙ. διαστήματι δηλονότι τῆς γῆς.

ΗΠΟΥΝΤΟ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ. ἀντί τοῦ κατὰ διαδοχῆν.

ΑΙ ΔΕ, ΜΕΤΕΩΡΟΙ. ἦγον ἐπ' ἀγκυρῶν.

ΠΑΡΑ ΔΟΓΟΝ ΕΠΙΓΙΝΟΜΕΝΟΣ. παρὰ προσδοκίαν συμβαίνων.

ΗΜΕΡΩΝ ΟΛΙΓΩΝ. ἐντὸς δηλονότι.

ΕΝ ΝΗΣΩΙ ΤΕ ΕΡΗΜΗ. ὄντας δηλονότι.

ΤΑΞΑΝΤΕΣ. τὸ εἰσάγειν.

ΑΡΙΤΥΡΙΟΓ'. ἐνεκὲν δηλονότι.

ΕΣΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ. ἐς τὰ ἀφορῶντα.

ΚΑΤΑΦΕΡΕΣΘΑΙ. κατάργεσθαι.

ΑΠΟΡΟΝ ΓΑΡ ΕΠΙΝΕΤΟ ΠΕΡΙΟΡΜΕΙΝ. ἄπορον γὰρ ἦν δηλονότι ταῖς ναυσὶ περιουρμείν τὴν νῆσον.

ΑΦΕΙΔΗΣ Ο ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ ΚΑΘΕΣΤΗΚΕΙ. ἦγον, ἀφειδύντες ἑαυτῶν κατέπλεον.

ΕΠΗΚΕΛΑΘΟΝ ΓΑΡ ΤΑ ΠΛΟΙΑ. ἐξεδίδουσαν (φησὶ) τῇ πύτρῃ τὰ πλοῖα ἀνηδύντα χρημάτων ὑπὸ Λακεδαιμονίων. ὑπέσχεοντο γὰρ τοῖς ναυκλήροις δώσειν τὰς τιμὰς, εἰ ἀπόληται τὰ αὐτῶν πλοῖα.

ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΚΑΤΑΡΣΕΙΣ. κατάρσεις λέγει τοὺς ἐπιτηδείους εἰς καταγωγὴν τόπους καὶ εἰς τὸ προσωρμίζεσθαι. τὸ δὲ εἰφύλασσον, ἀντί τοῦ, φρούροι ἦσαν τιγὲς τῶν πολιορκουμένων, ἵνα εὐδύς ἀπολάβουσι τὰς τροφάς.

ΕΞΕΝΕΟΝ ΔΕ. εἰσεκολύμαθον, εἰσέρχοντο.

ΕΦΕΛΚΟΝΤΕΣ ΜΗΚΩΝΑ ΜΕΜΕΛΙΤΩΜΕΝΗΝ. εἶδος βοτάνης ἢ μήκων, ἧς ὁ μὲν ὄπιδρ θανάσιμος, ὡς λέγεται. τὸ δὲ σάμα, γλυκύτατον. δύναται δὲ πείνης ἀπαλλάττειν μιγνυμένη μέλιτι.

ΚΑΙΛΙΝΟΤ ΣΠΕΡΜΑ ΚΕΚΟΜΜΕΝΟΝ. τοῦτο δίφης ἀπαλλάττει. Θεραπεύει γὰρ αὐτὴν πρὸς ὀλίγον τινα καιρὸν. ὄδεν καὶ τοῖς πυρέττουσι προσάγεται παρὰ τῶν ἰατρῶν. τὸ δὲ κεκομμένον, ἀλληλεσμένον.

¶ κς'. 27. ΕΝ ΤΗΙ ΝΗΣΩΙ. τῇ Σφακτηρίᾳ.

ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΕΠΙΛΑΒΗ. κωλύση.

ΠΕΡΙ'ΕΝΗΣΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ. ἀντί τοῦ περισιωθῆναι, ζῆσιν.

ΟΤΙ ΕΧΟΝΤΑΣ ΤΙ ΙΣΧΥΡΟΝ. ἦγον, ἔχοντα πολλὴν δύναμιν.

ΕΠΙΚΗΡΥΚΕΤΕΣΘΑΙ. προσβείαν πέμπτειν.

ΑΠΕΣΗΜΑΙΝΕΝ. ἀποσκώπτων ἐδόλου.

ΕΧΘΡΟΣ ΩΝ. τῷ Νικίᾳ δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΠΙΤΙΜΩΝ. ἐγκαλῶν, ἐπιμεμφόμενος, οὐνεδίζων.

¶ κδ'. 28. ΥΠΟΘΟΥΡΥΒΗΣΑΝΤΩΝ. μετὰ θεοῦβου ἐπιόντων.

ΤΟ ΕΠΙ ΣΦΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ. ἦτοι ἐπὶ τοὺς ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ ἢ, μέρος τὸ ἐφ' ἑαυτῶν εἶναι. τὸ δὲ εἶναι, παρελκεῖ Ἀττικῶς. ἢ, ὡς Ἀντυλλος, ἐπὶ σφίσι, τοῖς στρατηγοῖς δηλονότι.

ΠΑΡΑΔΩΣΕΙΟΝΤΑ. ἐφίεμενον παραδῶσειν τῷ Νικίᾳ.

ΑΝΕΧΩΡΕΙ. ἀντί τοῦ ἀνεδύετο.

ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ. ἀλλ' ἐκείνον δεινὸν στρατηγεῖν.

ΚΑΙ ΕΞΙΣΤΑΤΟ. παρεχώρει.

ΚΑΙ ΕΞΑΝΕΧΩΡΕΙ. ἀντί τοῦ, ἀνεδύετο ποιεῖν ἄνωγ ὑπέσχετο. ἀπέφειγεν.

¶ κδ'. 29. ΟΙ ΓΑΡ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΙ. παρὰβολὸν τι διαπράξασθαι.

ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΕΤΙ. αὐτῷ τῷ Δημοσθένει προθυμίαν ἐνεσποίησεν, ἢ ἐπτήρωσεν.

ΑΥΤΟΥΣ ΒΑΛΛΕΙΝ. τοὺς Λακῶνας δηλονότι.

ΣΦΙΣΙ ΜΕΝ ΓΑΡ. σφίσι τοῖς Ἀθηναίοις.

ΕΚΕΙΝΩΝ ΑΜΑΡΤΙΑΣ. ἐκείνων τῶν Λακεδαιμονίων.

ΤΟΥ ΔΕ ΑΥΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ. αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων.

ΩΣΤΕ ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙΝ ΑΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι προσπίπτειν τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΕΠ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΓΑΡ ΕΙΝΑΙ ΑΝ. αὐτοὺς τοὺς Λακῶνας ἐπ' ἐκείνοις τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΟΜΟΣΕ ΙΕΝΑΙ. ἀντί τοῦ, εἰς χεῖρας, καὶ πλοῆσον, ἦτοι συστάδην μάχης.

ΤΩΝ ΠΛΕΟΝΩΝ ΑΠΕΙΡΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΟΥΚ ΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΨΕΩΣ. τῆς θεωρίας.

¶ κδ'. 30. Ο ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ ΜΕΡΟΣ. τοῦ πάθους δηλονότι.

ΤΩΝ ΔΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων στρατιωτῶν.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΚΑΤΙΔΩΝ. ὁ Δημοσθένης δηλαδὴ.

ΤΟΝ ΣΙΤΟΝ ΑΥΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ, τοπικὸν ἐπιζῆμα. καὶ Ὀμορος, αὐτοῦ ξευκακείν.

ΚΛΕΩΝ ΔΕ ΕΚΕΙΝΩΙ. τῷ Δημοσθένει.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. ἦγον, συνελθόντες ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης.

ΕΣ ΤΟ ΕΝ ΤΗΙ ΗΠΕΙΡΩ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΚΗΡΥΚΑ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΦ' ΩΙ. ἀντί τοῦ, οὐ χάριν.

ΤΗΙ ΜΕΤΡΙΑΙ. ἦγον φιλανθρώπων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΞΥΜΒΑΘΗ. ἦγον, περὶ σπονδῶν σύμβασιν γίνηται, ὡς ἂν εἰ ἐλεγε, καὶ περὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων, ἕως τέλειαι σπονδαὶ γίνονται, καὶ παντὸς τοῦ πολέμου ἀπαλλαγῆναι.

¶ λα. 31. ΚΑΙ ΕΧΩΡΟΥΝ ΔΡΟΜΩΙ. ἦγον ἔτρεχον.

ΕΠΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ. δεαμένοντες ἐπέδεντο τοῖς πρώτοις φυλάσσουσιν.

ΩΔΕ ΓΑΡ ΔΙΕΤΕΤΑΧΑΤΟ. διατεταγμένοι καὶ μεμνησμένοι ἦσαν οἱ ἐν τῇ νήσῳ.

ΕΝ ΤΑΥΤῆΙ ΜΕΝ ΤῆΙ ΠΡΩΤῆΙ ΦΥΛΑΚῆΙ.
 πρώτην φυλακὴν φησὶν αὐτοὺς τοὺς φύλακας.
 ἐπιφέρει γὰρ, ὅτι τρία τάγματα ἴσαν Λακε-
 δαιμονίων τὰ φυλάττοια τὴν νῆσον. ἐν μὲν, ἐν
 τῷ ἄκρῳ τῆς νήσου, πρὸς τὸ σέλαγος ἕτερον
 δὲ, ἐν τῷ ἄκρῳ τῷ πρὸς τὴν λιμένα. ἕτερον δὲ,
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, ὅπου τὸ ὕδωρ πρώτην
 οὖν φυλακὴν λέγει τὴν πρὸς τὸ πέλαγος.
 ΜΕΣΣΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΟΜΑΛΩΤΑΤΟΝ ΤΕ. ἔνθα
 (φησὶν) ἦν τὸ ὀμαλὸν καὶ ἰσόπεδον καὶ οὐκ ἐν
 ὕψει κείμενον τῆς νήσου μέρος.

Ο ΗΝ ΕΚ ΤΕ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. ὅπερ (φησὶ)
 μέρος τὸ ἔσχατον, καὶ προέχον ἐπὶ τὴν Πύλον,
 τραχύ τι ἦν καὶ δύσβατον.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΙ ΚΑΙ ΕΡΥΜΑ ΑΥΤΟΘΙ ΗΝ.
 φρούριον.

ΛΟΓΑΔΗΝ ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΝ. ἐπιλέκτας.

¶ λβ'. 32. ΟΙΣ ΕΠΕΔΡΑΜΟΝ. ἦγον
 καδ' ὄν.

ΚΑΙ ΛΑΘΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΠΟΒΑΣΙΝ. λα-
 θραΐαν ποιήσαντες.

ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΙ ΕΣΚΕΤΑΣΜΕΝΟΙ. ἦγον
 ἀπλισμένοι.

ΜΕΣΣΗΝΙΩΝ ΤΕ ΟΙ ΒΕΒΟΗΘΗΚΟΤΕΣ. οἱ
 παραγενόμενοι τῷ Δημοσθένει ἐξ ἀρχῆς εἰς βοή-
 θειαν.

ΔΙΕΣΤΗΣΑΝ. ἐτάχθησαν μεμερισμένως.
 ΑΛΛ' ΑΜΦΙΒΟΛΟΙ. ἐκατέρωθεν θαλλόμε-
 νοι. πανταχόθεν.

ΤΩΙ ΠΑΝΘΙ. ὑπὸ τοῦ πλήθους.

ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΡΤΑΤΟΙ ΤΟΞΕΥΜΑΣΙΝ. οἱ
 μὲν ἐξηγήσαντο, οἱ ἄποροι ὄπλων, καὶ τοξέυ-
 μασι μόνοις χωρήμενοι οἱ δὲ λέγουσιν, οἱ εἰς ἀπο-
 ρίαν καθιστάτες τοὺς ἀντιτεταγμένους τοῖς
 τοξέυμασιν. ὃ καὶ βέλτιον, καὶ γὰρ καὶ Ὀμηρος
 ἐχρησάτο τῆ τοιαύτῃ λέξει, χλωρὸν εἰσὼν θεός,
 οὐκ οὐκ αὐτὸ ἔχον τὴν χλωρότητα, ἀλλ' ἑτέροις
 αὐτὴν ἐμποιοῦν. καὶ τὸν Διόνυσον φασὶ μαινί-
 ομενον, οὐχ ὅτι αὐτὸς μαινεται, ἀλλ' ὅτι ποιεῖ
 μαινέσθαι.

ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΕΧΟΝΤΕΣ ΑΛΚΗΝ. ὡς ἂν
 εἰ ἔλεγεν, ἐκ πολλοῦ διαστήματος τὴν δύναμιν
 ἔχοντες. πόρρωθεν γὰρ τὸ τόξον ἰσχυεῖ.

¶ λγ'. 33. ΕΣ ΧΕΙΡΑΣ ΕΛΘΕΙΝ. συμ-
 πλακῆναι.

ΕΞ ΕΝΑΝΤΙΑΣ ΓΑΡ ΟΥΤΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.
 ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΟΠΑΙΤΑΙΣ. τῶν Ἀθη-
 ναίων.

ΟΥ ΔΕ ΤῆΙ ΣΦΕΤΕΡΑΙ. ἵνα λέγῃ τῷ πεζο-
 μαχεῖν, καδ' ὃ μᾶλλον ἐμπειροὶ εἰσιν οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι.

ΕΜΠΕΙΡΙΑΙ. τῆ ἐπιστήμῃ τῆ πολεμικῆς.

ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΣΤΡΑΦΟΝΤΕΣ ΗΜΥΝΟΝΤΟ.
 οἱ φίλοι τοὺς Λακεδαιμονίους τῆς διάψεως ὑπο-
 στρέφοντες ἡμύνοντο.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΟΥΦΩΣ ΤΕ ΕΣΚΕΤΑΣΜΕ-
 ΝΟΙ. φίλῃ ὄπλισει ἀπλισμένοι.

ΚΑΙ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. φθάνοντες, ὥστε
 μὴ καταλαμβάνεσθαι.

¶ λδ'. 34. ΗΚΡΟΒΟΛΙΣΑΝΤΟ. οἰοεῖ
 πόρρωθεν ἐβαλον αὐτούς.

ΗΙ ΠΡΟΣΠΗΠΤΟΙΕΝ. οἱ φίλοι δλονότι.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΤῆΙ ΤΕ ΟΥΕΙ. ἐδάρρησαν

ὄφει, ἰδόντες ἑαυτοὺς πολλαπλασίους τῶν ἐναν-
 τίων ὄντας. ἢ πολλαπλασίους ἑαυτοὺς δόξαντες
 τῶν κατὰ τὴν ἀλήθειαν ὄντων.

ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΥΘΥΣ ΑΕΙΑ. ὅτι (φησὶν) οὐκ
 ἔπαδον τοιαῦτα οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Λακεδαι-
 μονίων, οἳ προσεδόκων παθεῖν ὑπ' αὐτῶν ἐξ
 ἀρχῆς εὐθύς, ὅτε ἐπαέβησαν τῆς νήσου.

ΤῆΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ. ἀντὶ τοῦ τῆς δειλίας.

ΤῆΙ ΓΝΩΜῆΙ ΔΕΔΟΥΛΩΜΕΝΟΙ. ὡς ἂν εἰ
 ἔλεγε, τεταπεινωμένοι φόβῳ, ἕνεκα τῆς ὑπολή-
 φεως τῶν Λακεδαιμονίων, ἧς εἶχον περὶ αὐτῶν,
 ὡς ὅτι σφόδρα εἰσι περὶμάχοι καὶ πολέμιοι.

ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΟΙ ΠΙΛΟΙ. πῆλοί εἰσι τὰ ἐξ
 ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὡς περὶ θαράκιά τινα
 ὑπὸ τὰ στήθη, ἃ ἐνδύμεθα· οἱ δὲ, τὰ ἐπικεί-
 μενα ταῖς περιεφθαλαίαις.

¶ λε. 35. ΣΥΤΚΑΗΣΑΝΤΕΣ. συνασ-
 αίσαντες, πυκνώσαντες, συναχθέντες.

ΩΣ ΔΕ ΕΝΕΔΟΞΑΝ. ἐκλίναν, ἐχαυνώθησαν.

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΑΥΤῆΙ ΦΥΛΑΚΩΝ. ἐν τῷ
 ἐρύματι.

ΕΤΑΣΑΝΤΟ ΠΑΡΑ ΠΑΝ. παρὰ πᾶν μέρος
 τοῦ ἐρύματος, ὅσον ἦν μέρος ἐπιμάχων. του-
 τέστι, καδ' ὃ ἐδίδναντο οἱ Ἀθηναῖοι προσελ-
 θόντες μάχεσθαι.

ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΣΙΝ. λένπει τὸ ποίησασθαι.

ΕΣ ΤΑ ΠΛΑΓΙΑ. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν πλαγιῶν.

¶ λς'. 36. ΕΠΕΙΔΗ ΔΕ ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ
 ΗΝ. τὸ ἔργον τοῦ πολέμου.

ΑΛΛΩΣ ΕΦΗ ΠΟΝΕΙΝ. ματαίως.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΦΑΝΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ μὴ
 βλεπομένου τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΚΕΙΝΟΥΣ. ἦγον τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΕΙ ΠΑΡΗΚΟΝ. τουτέστι, κατὰ
 τὸ ἐνδιδοῦν, καὶ ἀνάβασιν παρέχον.

ΤΟΥΤΕ ΔΕ, Α ΠΡΟΣΕΔΕΧΟΝΤΟ. ἦγον
 Ἀθηναῖους.

¶ λς'. 37. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΩΝ
 ΑΠΕΙΡΞΑΝ. τῆς μάχης δλονότι.

ΕΠΩΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΑΚΟΥΣΑΝ-
 ΤΕΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΠΗΚΛΑΣΘΕΙΕΝ ΤῆΙ ΓΝΩΜῆΙ. χαυνω-
 θετέν.

¶ λδ'. 38. ΠΑΡΗΚΑΝ. ἀφῆκαν.

ΙΠΠΑΓΡΕΤΟΥ ΕΦΗΡΗΜΕΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ,
 μέτ' ἐκείνου ἠρημένον καὶ χειροτονηθέντος.

ΕΙΤΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΑΣΧΟΙΕΝ. ἦγον ἀποθά-
 νοιεν.

ΔΙΑΚΗΡΥΚΕΥΣΑΣΘΑΙ. ἐν ἴσῳ μὲν πως
 ἐστὶ τῷ ἐπικηρυκεῖσθαι. εἰ μή τις εἴποι τὸ
 μὲν διακηρυκεῖσθαι, πρὸς φίλους, τὸ δ' ἐπικη-
 ρυκεῖσθαι, πρὸς πολεμίους.

Ο, ΤΙ ΧΡΗ ΣΦΑΣ ΠΟΙΕΙΝ. καίτοι εἶπεν
 ἄνω, ὅτι ἔδοξεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὰ ὄπλα,
 καὶ προσέσθαι τὰ κεκηρυκευμένα, ἀλλὰ λέγο-
 μεν, ὅτι ἐκεῖ μὲν ἔλεγε περὶ τῶν στρατιωτῶν,
 ἐκεῖνα δὲ, περὶ αὐτῶν στρατηγῶν.

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΩΝ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝΑ ΑΦΕΝΤΩΝ.
 τῶν Λακεδαιμονίων τῶν ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ. ἀφέν-
 των δὲ λέγει, ὥστε ἔξελθεῖν διακηρυκεῖσθαι
 πρὸς τοὺς ἐν τῇ Πύλῳ.

ΜΗΔΕΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΠΟΙΟΥΝΤΑΣ. αἰνίτ-
 τεται, ὡς ὅτι μᾶλλον βέλτιον ἐστὶ πεσεῖν, ἢ

αἰχμαλώτους ληφθῆναι, ὡς νόμος Λακεδαιμο-
νίος.

¶ λθ'. 39. Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ.
τὴν ἰδίαν δηλοῦσι. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ καὶ πλείω
παρέχειν, ὡς ἐγένετο δῆλον ἐκ τῶν εἰρηθεύσαν-
των.

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΤΩΙ ΣΤΡΑΤΩΙ. σὺν παντὶ
δηλοῦσι.

ΚΑΙΠΕΡ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΟΥΣΑ. ἀντὶ τοῦ,
περὶ τοῦ μέλλοντος προφανῆς ἀπόφασις.

ΩΣΠΕΡ ΥΠΕΣΤΗ. ὑποσχέθη.

¶ μ'. 40. ΠΑΡΑ ΓΝΩΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ,
παρὰ τὴν οἴσιν, καὶ τὴν ὑπόνοιαν, καὶ παρὰ
προσδοκίαν· διότι οὐδέποτε οὐδέ τις προσεδόκα
οὐδεμιᾷ ἀνάγκῃ Λακεδαιμονίους εἶξαντας, πα-
ραδοῦναι τὰ ὅπλα.

ΩΣ ΕΔΥΝΑΝΤΟ. ἤγουν, ἕως δύναμις πε-
ρὶν αὐτοῖς.

ΑΠΙΣΤΟΥΝΤΕΣ ΤΕ ΜΗ ΕΙΝΑΙ. ἀπιστοῦν-
τες οἱ Ἀθηναῖοι. ἢ δ' ἀπόφασις, περιττή.

ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΔΟΝΤΑΣ. ἑαυτοὺς καὶ τὰ
ὅπλα.

ΔΙ' ΑΧΘΗΔΟΝΑ. διὰ λύπην. ἢ διάνοιαν,
Ἀθηναίων σύμμαχος τις ἀχθόμενος, ἦτοι τοῖς
Ἀθηναίοις ὡς φορτικῶς ἄρχουσιν ἢ ἀχθόμενος
ἐπὶ τῇ τῆν Λακεδαιμονίων συμφερέῃ, ἤρετο ἕνα
τῶν ἐκ τῆς νήσου.

ΑΠΕΚΡΙΝΑΤΟ ΑΥΤΩΙ. τῷ ἐρωτήσαντι.

ΟΤΙ Ο ΕΝΤΥΓΧΑΝΩΝ. ὁ τυγχάνειτε καλῶς,
εἶτε ἀγαθῶς.

¶ μά. 41. ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. τῶν αἰχ-
μαλώτων.

ΠΡΟ ΤΟΥΤΟΥ. τοῦ συμβῆναι.

ΑΥΤΟΜΟΛΟΥΝΤΩΝ. εἰς τὴν Πύλον.

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΟΙΤΩΝΤΩΝ. τῶν πρέσ-
βων.

¶ μβ'. 42. ΕΣΧΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΧΕΡΡΟ-
ΝΗΣΟΥ. προσέσχον.

ΕΦ' ΟΝ ΔΩΡΙΕΙΣ ΤΟΠΑΛΑΙ ΙΔΡΥΝΘΕΝ-
ΤΕΣ. ὅτι τοπαλαῖον περὶ τῶν Δωριέων Αἰολεῖς
εἶχον τὴν Κόρινθον.

ΚΑΙ ΚΩΜΗ ΝΥΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΥ ΣΟΛΤΓΕΙΑ.
ἀντὶ τοῦ, ἐπάνω αὐτοῦ τοῦ λόφου.

ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΕΞ Ο ΙΣΘΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἐ-
κείνων τῶν Κορινθίων, ἐξ ὧν ἀπήσταν προσβο-
θῆσαι τοῖς συμμάχοις αὐτῶν τοῖς οὔσιν ἔξω
τούτου τοῦ ἰσθμοῦ. εἶτα ἐπάγει ποίους.

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ. ἐσόμενοι δηλο-
νότε.

ΟΙ ΚΑΤΑΞΗΧΗΣΟΥΣΙΝ. ἔλλιμενίσουσιν. ὅπου
προελεύσονται αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΙ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΑΥΤΟΙΣ ΗΨΘΗ. αὐτοῖς
(φῆσι) τοῖς Κορινθίοις ἤρθη τὰ σημεῖα παρὰ τῶν
φίλων αὐτῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ, σημαίνοντων αὐ-
τοῖς, ὅτι πολέμιοι ἐπῆλθον. δεῖ δὲ προσυπα-
κούσαι τὸ, ἡμέρας γενομένης.

¶ μγ'. 43. ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΞΥΝΕΒΑΛΕ.
σὺν τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΑΛΛΩΙ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΙ. τῶν
Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΕΠΣΑΝΤΟ ΜΟΛΙΣ. τῶν Κορινθίων δε-
λονότε.

ΚΑΙ ΠΑΙΩΝΙΣΑΝΤΕΣ. δύο παιᾶνες ἦσαν

Ἐυάλιος, ὅτε ἤρχον, ὅς καὶ πρὸ τῆς μάχης ἐγγύ-
νετο· καὶ ἕτερος, ὅτε ἐνίκων.

ΤΟ ΔΕ ΑΛΛΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. ἦτοι τὸ
δεξιὸν κέρας τῶν Κορινθίων, καὶ τὸ εὐάνυμον τῶν
Ἀθηναίων.

ΗΛΙΠΙΖΟΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ Κορινθιοί.
ΠΕΙΡΑΣΕΙΝ. προσυπακουστέον τὸ, ἐλθεῖν.

¶ μδ'. 44. ΤΩΝ ΕΤΕΡΩΝ ΟΥΚ ΕΧΟΝ-
ΤΩΝ ΙΠΠΟΥΣ. τῶν Κορινθίων.

ΚΑΙ ΕΘΕΝΤΟ ΤΑ ΟΠΛΑ. ἀπέθεντο.

ΑΠΕΘΑΝΟΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν Κορινθίων.

ΚΑΙ ΛΥΚΟΦΩΝ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. τῶν
Κορινθίων δηλοῦσι.

Η ΔΕ ΑΛΛΗ ΣΤΡΑΤΙΑ. τὸ δεξιὸν κέρας τῶν
Ἀθηναίων, καὶ τὸ ἀριστερὸν τῶν Κορινθίων.

ΤΟΥΤΩΙ ΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ. τῆς ἀναχωρήσεως
δηλοῦσι.

ΟΤ ΚΑΤΑ ΔΙΩΞΙΝ ΠΟΛΛΗΝ. οὐ φεύγοντες
ταχέως, διακόντων τῶν Ἀθηναίων.

ΕΒΟΗΘΟΥΝ ΕΤΟΥΣ. ἔτρεχον εἰς ἑσθίειαν.

¶ μέ. 45. ΚΑΙ ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ. πε-
ρικυκλώσαντες.

ΕΞΕΤΕΙΧΙΣΑΝ. εἰς τέλος ἤγαγον τὸ τεῖχος
τοῦ χωρίου.

¶ μζ'. 46. ΤΟ ΜΕΝ ΤΕΙΧΙΣΜΑ. τὸ
ἐπὶ τῆς Ἰσθμῆς.

ΞΥΝΕΒΗΣΑΝ. συνεβίβασθησαν.

ΜΗ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩΙ. τῇ Πτυχίᾳ.

ΚΑΙ ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ. τοῖς ὑποσήμεπτους.
τὸ ἐξῆς, καὶ διδάξαντες τοὺς ὑποπέμπτους λέ-
γειν, ὡς δῶκεν ἀπὸ εὐνοίας.

¶ μζ'. 47. ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΣΑΜΕΝΩΝ.
ἀντὶ τοῦ εὐτρεπισάντων εἶπε.

ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ. αὐτῶν τῶν ἐν τῇ πόλει Κερ-
κυραίων.

ΞΥΝΕΛΑΒΟΝΤΟ ΔΕ. συνελάβοντο δὲ τοῦ
τοιούτου οὐχ ἥμιστα, ὥστε πιθανὴν καὶ πιστὴν
γενέσθαι τοῖς ἐν τῇ Πτυχίᾳ ἀνδράσι τὴν ἀπά-
την, οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων. εἶπα τὴν ἀ-
τίαν λέγει, ἐπειδὴ (φῆσι) αὐτοὶ ἀπέπλεον ἐπὶ
τὴν Σικελίαν, οἷκ ἐβούλοντο δι' ἄλλων τινῶν κο-
μισάντων αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας, καρπώσασθαι
τὴν δόξαν.

ΩΣΤΕ ΑΚΡΙΒΗ ΤΗΝ ΠΡΟΦΑΣΙΝ. πιθανὴν
καὶ πιστὴν τοῖς ἐν τῇ Πτυχίᾳ ἀνδράσι δηλοῦσι.

ΔΙΗΓΩΝ ΔΙΑ ΔΤΟΙΝ ΣΤΟΙΧΟΙΝ. διεβίβα-
ζον.

ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ. ἐκατέ-
ρωθεν δηλοῦσι.

ΕΠΕΤΑΧΥΝΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ. εἰς τὸ ἐμπροσ-
θεν τῆς οδοῦ.

¶ μή. 48. ΩΙΟΝΤΟ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥΣ. τοῖς
Κερκυραίοις.

ΔΙΕΝΟΟΥΝΤΟ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ. μετὰ βίας εἰσ-
έρχεσθαι.

ΟΙ ΔΕ ΕΦΥΛΑΣΣΟΝΤΟ ΤΕ. οἱ ἐν τῷ οἰκή-
ματι.

ΕΣ ΤΑΣ ΣΦΛΓΑΣ ΚΑΘΙΕΝΤΕΣ. ἤγουν, εἰς
τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐνθα σφάττονται τὰ
ζῶα. σφαγῆν καλοῦσι τὸ κατὰ τὴν κλείδα τοῦ
ἀνθρώπου μέρος, δι' οὗ καθΐασι τὰ σιδήρια οἱ
θελόντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν.

ΠΑΡΑΙΡΗΜΑΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελαμῶνας τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱμάτιων, ὡσπερ ζώνας ἐπίουσι καὶ πλέκοντες αὐτὰ, καὶ ψοιῶντες ὡσπερ σχοινία, οὕτως αὐτοὶ ἐχρῶντο πρὸς τὸ ἀπάγχεσθαι. οὐδετέρως δὲ τὸ σπάρτον.

ΕΠΕΓΕΝΕΤΟ ΓΑΡ ΝΥΞ ΤΩΙ ΠΑΘΗΜΑΤΙ. ἐπειδὴ εἶπε τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἵνα μὴ τις εἴποι· καίτοι ἐν ἡμέρᾳ ταῦτα ἐγένετο, λέγει ἐν τῷ μέσῳ, ἐπεγένετο γὰρ νύξ.

ΦΟΡΜΗΔΟΝ ΕΠΙ ΑΜΑΞΑΣ. ὡς ἔάν τις πλέξῃ φόρμους, τοὺς καλοῦμαι φιάδους, τοὺς μὲν κατὰ μῆκας αὐτῶν τιθεῖς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίως ἐπιβάλλων κατ' αὐτῶν. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο τῶν Κερκυραίων τὴν ἠμύτητα ἐς τοὺς ἀποθανόντας, ὅτι οὐδὲ μετὰ τὸν ἐκείνων θάνατον τοῦ παρὸς ἠκείνους μίσητος ἐπαύσαντο.

ΗΝΔΡΑΠΟΔΙΣΑΝΤΟ. ὡς ἀνδραπόδοις ἐχρήσαντο.

¶ μδ'. 49. **ΚΑΙ ΕΚΠΕΜΨΑΝΤΕΣ.** ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους.

ΑΥΤΟΙ ΑΚΑΡΝΑΝΕΣ ΟΙΚΗΤΟΡΑΣ. ἀφ' ἐκάστης γὰρ Ἀκαρνανίας ἀπέστειλαν τοὺς οἰκήσοντας.

¶ ν'. 50. **ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΚΟΜΙΣΘΕΝΤΟΣ.** ἀχθέντος ὑπὸ τοῦ Ἄριστειδου.

ΜΕΤΑΓΡΑΨΑΜΕΝΟΙ. μεθερμηνεύσαντες.

¶ νά. 51. **ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΠΕΡΙΕΙΛΙΟΝ.** καθεῖλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΝΑΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάνυ, καὶ ὡς ἐνεδέχετο.

¶ νβ'. 52. **ΚΑΙ ΑΥΤΟΘΕΝ ΞΥΝΑΓΕΙΡΑΝΤΕΣ.** ἀπὸ τῆς ἠπείρου.

ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΜΑΛΙΣΤΑ. σημειῶσαι, ὅτι πάντων λέγει, καὶ οὐ πασῶν.

¶ νγ'. 53. **ΠΡΟΣΒΟΗ.** ἀντὶ τοῦ προσόρμησις, καὶ καταγωγῆ. ἐπίθεσις.

ΗΣΣΟΝ ΕΛΥΠΟΥΝ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ.

ΚΑΚΟΥΡΓΕΙΘΑΙ. ἤγουν ἠσθεύεσθαι.

ΠΑΣΑ ΓΑΡ ΑΝΕΧΕΙ. ἀνατείνει, καὶ ἀναπέπτатаι.

¶ νδ'. 54. **ΚΑΤΑΣΧΟΝΤΕΣ ΟΥΝ.** ἀντὶ τοῦ προσερχόμενοι ἐν αὐτοῖς τοῖς Κυθίοις. Ἰστέον δὲ, ὅτι δύο πόλεις ἦσαν αὐτῶν τῶν Κυθίων, μία μὲν ὀμόνυμος· ἑτέρα δὲ, ἡ Σκάνδεια καλεῖται, ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κυθίων παρὰ θάλασσαν κειμένη.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΤΕΡΟΝ ΤΟΤΕ. ἀντὶ τοῦ συμφερόντος τούτοις τοῖς Κυθίοις.

ΕΠΡΑΧΘΗ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Κυθίοις.

ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ ΓΑΡ. ἤγουν μετώπισαν.

ΚΑΙ ΕΝΑΤΑΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΟΥ ΚΑΙΡΟΣ ΕΙΗ. στρατοπεδεύοντες εἰς τὸ ἐπικαιρότατον τῶν χωρίων.

¶ νε. 55. **ΑΠΟΒΑΣΕΙΣ ΤΟΙΑΥΤΑΣ ΠΟΙΗΣΕΘΑΙ.** ἤγουν πολεμικάς.

ΔΙΕΠΕΜΨΑΝ. διαμερίσαντες ἐσπεμψαν.

ΩΣ ΕΚΑΣΤΑΧΟΣΕ ΕΔΕΙ. εἰς τὰ ἐν ἐκάστοις τόποις φρούρια.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ. ὅσον, τῶν περὶ τὴν πολιτείαν αὐτῶν καὶ τὴν χάραν.

ΠΕΡΙΣΤΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ. προσπιπτόνους. III.

των αἰφνίδιον πάντοθεν τῶν πολεμίων, καὶ αὐε τοῦ δύνασθαι προφυλάσασθαι.

ΟΙΣ ΤΟ ΜΗ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. οἷς τισὶν Ἀθηναίους τὸ μὴ ἐπιχειρεῖν αἰεὶ τι πρῶτον καινόν, ἢ στέρησις ἐδόκει τῶν προσδοκούντων.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΠΟΛΛΑ. διὰ τὸ μὴ πιστεύειν αὐτοὺς μηκέτι μηδεὶ. κακοπραγίησαντες γὰρ παρ' ἐλπίδα, οὐκ ἐπιώδους ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ ἀστοχεῖν, οὐδεμίαν περὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδα βεβαίαν εἶχον.

ΑΤΟΜΟΤΕΡΟΙ ΔΕ. οὐκ ἠρότεροι.

ΚΑΙ ΠΑΝ Ο, ΤΙ ΚΙΝΗΣΙΑΝ. ὑπὲρ ἑαυτῶν δηλονότι.

¶ νς'. 56. **ΤΟΝ ΜΕΝ ΟΧΛΟΝ.** τὸ πᾶν-τος.

ΕΦΟΒΗΣΕΝ. εἰς φυγὴν ἔβαλεν.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ. ἐξ ἐπιδρομῆς. δι' αἰφνιδίας ἐφόδου.

ΕΣ ΕΠΙΔΑΥΤΡΟΝ. ἄλλη ἐστὶν Ἐπίδαυρος ἐν τῷ Ἰσθμῷ.

ΤΗΝ ΛΙΜΗΡΑΝ. οὐκ ἐκ λιμοῦ οὕτως ἀνόμασταί, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλοὺς εἶχειν λιμένας. ἀντὶ τοῦ λιμενῆράν.

ΤΑΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΕΙΣΜΟΝ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπὸ τῶν Αἰγινήτων.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΓΝΩΜΗΝ ΔΕΙ ΕΣΤΑΣΑΝ. ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῖς Λακεδαιμονίοις ὄντες.

¶ νζ'. 57. **ΤΟ ΜΕΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.** ἤγουν τὸ παραθαλάσσιον.

ΚΑΙ ΞΥΝΕΤΕΙΧΙΖΕ. συνεπελαμβάνετο τοῦ τειχίσματος.

ΚΑΤΑΣΧΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ προσερχόμενοι τῇ ὕψει. οὐ γὰρ λέγει κατασχόντες ἀντὶ τοῦ κρατήσαντες.

ΜΕΤΑΣΤΗΣΑΙ. μετανάστας ποιῆσαι.

ΤΟΤΕ ΕΝ ΤΗΣ ΝΗΣΩΙ. τῇ Σφαικτηρίᾳ.

¶ νη. 58. **ΕΚΧΕΙΡΙΑ ΠΙΝΕΤΑΙ.** διαλείψις τοῦ πολέμου.

ΚΑΙ ΑΞΙΟΥΝΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, δηλούντων καὶ προσαγγελλόντων, οἷα ἕκαστος παρὰ τοῦ ἑτέρου ἐπλευεκτήθη.

¶ νθ'. 59. **ΟΥΤΕ ΠΟΛΕΩΣ ΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ.** δημογορία Ἐρμοκράτους Συρακουσίου. τὸ προόμιον ἐκ συστάσεως τοῦ ἰδίου προσάπου. τέμενεται ἡ δημογορία αὐτῇ τῷ δικαίῳ, καὶ τῷ συμφερόντι, καὶ τῷ δυνατῷ, οὕτω. δίκαιον μὲν γὰρ (φυσί) πρὸς τοὺς ὀμοφύλους συμβῆναι, καὶ παρὸς τοὺς Ἀθηναίους αἰρεῖσθαι πόλεμον, εἴτα δὲ καὶ συμφέρον μὴ εἶναι καταδουλωθῆναι Σικελίαν. τὸ δὲ δυνατόν, ὅτι, ἐὰν ὀμονοήσωμεν, βραδίως τῶν ἐναντίων περιεσόμεθα.

ΟΥΤΕ ΠΟΛΕΩΣ ΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ, Ω ΣΙΚΕΛΙΩΤΑΙ. οἱ περὶ καταλύσεως πολέμου παραινούντες, αἱ ὑποπτεύονται, διὰ φόβον καὶ μαλακίαν τὸν πόλεμον ἐκφεύγοντες, ταῦτα παραινεῖν. διὸ καὶ ὁ Ἐρμοκράτης τοῦτο ποιεῖ. ἄμα δὲ καὶ αὖξει τὸ ὄνομα τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἵνα συγγνώμην ἔχωσιν αὐτῷ οἱ λόγοι, μετὰ πᾶρρησίας φρονήματος περιερχόμενοι. τὸ δὲ οὐ πονουμένης προσέδηκεν, ἵνα μὴ τις εἴπω, ὡς ὅτι διὰ τοῦτο ἐξᾶ τῆς εἰρήνης, ὅτι ἡ πόλις αὐτῶν καταπονεῖται.

2 D

ΟΥΤΕ ΠΟΝΟΥΜΕΝΗΣ. κατ' ἀμφοτέρα συνιστᾷ ἑαυτὸν ὁ Ἑρμοκράτης, καὶ κατὰ τὸ εἶναι ἐνδόξου πόλεως, καὶ κατὰ τὸ μὴ ποιεῖν τῷ πολέμῳ τὴν πόλιν αὐτοῦ, δι' ἡ μάχιστα εἰσβάσειν ἀπιστεῖν πρὸς τοὺς λέγοντας.

ΤΗΝ ΔΟΚΟΥΣΑΝ ΜΟΙ ΒΕΛΤΙΣΤΗΝ. διὰ δύο αἰτίας εἰσάγαμεν ἀπιστεῖν τοῖς συμβουλευουσιν. ἡ διὰ τὸ εἶναι ἀδόξου τὸ πρόσωπον, ἡ διὰ τὸ οἰκειῶν ἕνεκα χρεῶν λέγειν. τὸ πρῶτον παράδειγμα, Ὀμηρος, Δαίμονι' ἀτρέμας ἦσα, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Οἱ σῆο φέρτεροί εἰσι. τοῦ δευτέρου. Σὺ οἶκον δῶρον ποτιδέμενος αἶκε πόρρον. καὶ τὰ ἔξῃ. ὅσπερ ἀμφοτέρω μαρτυρεῖ ἑαυτῷ ὁ Ἑρμοκράτης μὴ ὑπάχχειν.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. συμπέρασμα. τὸ γὰρ προύμιον, ὁμολογοῦμενον.

ΤΙ ΑΝ ΤΙΣ ΠΑΝ ΤΟ ΕΝΟΝ. τὸ μὲν, πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων, πάντα ὅσα ἔνεστι πολέμῳ κακὰ, φησὶν, ἐπιλεγόμενος. ἡ δὲ διάνοια, περιττὸν ἐν εἰδόσι διηγέσθαι, ὡς χαλεπὸν ἐστὶ πόλεμος. οὔτε γὰρ ἐφέταται τις αὐτοῦ δι' ἀγνοίαν ἐν ἡμῖν, οὔτε ἀποτρέπεται διὰ φόβου, ἀν γὰρ δὴ στήσειν πᾶσι δόξῃ.

ΞΥΜΒΑΙΝΕΙ ΔΕ ΤΟΙΣ ΜΕΝ. συμβαίνει δὲ τοῖς μὲν ἐρᾷσι τῶν χρεμάτων, τὰ κέρδη ποιεῖν αὐτοὺς καταφρονεῖν τῶν δεινῶν τῶν ἐν τῷ πολέμῳ. τοῖς δὲ, ὕστερ τοῦ μὴ σωλεονεκτῆσθαι παρὰ τῶν ἄλλων, καὶ δουλεύσαι τισιν.

ΟΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ. οἱ πολεμπεύοντες.

ΑΥΤΑ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΕΙ ΜΗ ΕΝ ΚΑΙΡΩ. εἰ δὲ μὴ ἐν καιρῷ ἐκότεροι πολεμεῖν ἐθέλοισιν, οἷ τε τῶν κερδῶν δηλονότι ἐφέμενοι, καὶ οἱ ἀγνοηζόμενοι μὴ ἐλασσούσθαι, ὠφελιμώτατα ἂν διαλλαγείεν. συνίστησι δὲ διὰ τούτου, ὅτι οὐ δεῖ τὸν περὶ εἰρήνης συμβουλευέοντα, πολέμου κατηγορεῖν (ἔσλον γὰρ) ἀλλὰ μᾶλλον τῆς κατ' αὐτὸν ἀκαιρίας.

ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΠΡΑΣΣΟΝΤΕΣ. οἷ τε διὰ κέρδος ἴδιον πολεμοῦντες δηλονότι, καὶ οἱ διὰ τὸ μὴ ἀφαιρεθῆναι τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς.

ΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ. γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος.

ΤΑ ΓΑΡ ΙΔΙΑ. τὸ ἐξῆς, τὰ ἴδια εὖ θέσθαι.

ΕΚΑΣΤΟΙ. τῶν Σικελιωτῶν.

ΘΕΣΘΑΙ. οἰκονομῆσαι.

ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. τὸ μὲν δι' ἀντιλογίαν, τὸ δὲ ἀντιρρήσεων καὶ λόγων, δηλοῖ τὸ δὲ καταλλαγῆναι, τὸ διαλλαγῆναι. ἴσον δὲ φησι τὸ προσῆκον ἐκάστω, καὶ δίκαιον. τὸ δ' ὡς ἐγὼ κρίνω, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἡ δὲ διάνοια, νῦν (φησὶν) ἔαν μὴ πρὸς χωρῆσιν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, τὸ νομίζω ἐκαστον ἔχοντα τὸ ἴδιον ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τούναντιον ἀδικεῖσθαι, ὕστερον πάλιν πολεμήσομεν, ἂν δόξῃ, μετὰ τὸ ἀπελθεῖν τοὺς Ἀθηναίους· τῶς δὲ νῦν βέλτιον ἐστὶ τὸ διαλλαγῆναι, ἐν ὅσῳ ἐπίκειται ἡμῖν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΙΣΟΝ ΕΚΑΣΤΩΙ ΕΧΟΝΤΙ. Ὀμηρος, Μὴ τις μοι ἀπεμβόμενος κίσι ἴσος.

¶ ξ'. 60. Η ΞΥΝΟΔΟΣ ΕΣΤΑΙ. ἡ συναγωγὴ ἡ ἐνθάδε.

ΚΑΙ ΔΙΑΛΛΑΚΤΑΣ. λείπει τὸ χρῆ. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὅτι καὶ χρῆ διαλλακτάς, ἀπὸ κοινοῦ δὲ ἀκουστίον τὸ, ὡς ἐγὼ κρίνω.

ΟΙ ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΧΟΝΤΕΣ. ἦγον δυνατάτα τοὶ ὄντες.

ΟΛΙΓΑΙΣ ΝΑΥΣΙ ΠΑΡΟΝΤΕΣ. τινὰ τῶν βιβλίων τὸ ὀλίγαις ναυσὶν οὐκ ἔχουσι.

ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΙ ΕΝΝΟΜΩ. πρόσχημα μὲν ποιοῦνται τὴν πρὸς τοὺς Χαλκιδεῖς συμμαχίαν, ὡς διὰ συγγενίαν νομίμως αὐτοῖς συμμαχοῦντες· φύσει δὲ πολέμοιο πᾶσιν ὄντες Σικελιώταις, τὸ ἴδιον συμφέρον διὰ τῆς πρὸς τὸ συμμαχεῖν εὐπρεπείας κατασκευάζονται. τούτῃσι δειγνύται.

ΕΥΠΡΕΠΕΩΣ. πειθανόως.

ΕΣ ΤΟ ΞΥΜΦΕΡΟΝ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ. εἰς τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους δηλονότι.

ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἡμῶν.

ΤΕΛΕΣΙ ΤΟΙΣ ΟΙΚΕΙΟΙΣ. τέλεσι, ταῖς δαπάναις· ἔθεν καὶ εὐτελής καὶ πολυτελής.

ΑΜΑ ΠΡΟΚΟΠΙΤΟΝΤΩΝ. προδοποιοῦντων.

ΕΚΕΙΝΟΙΣ. ἐκεῖνοις τοῖς Ἀθηναίοις. τὸ δὲ προκοπτόντων, προδοποιοῦντων καὶ εὐτερεπίζοντων. ἦγον προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοῦντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων.

¶ ξά. 61. ΚΑΙΤΟΙ ΤΗΙ ΕΑΥΤΩΝ. ὁ νοῦς τῶν λεγομένων τοιούτους, χρῆ, εἰ σωφρονούμεν, ἐκάστους ἡμῶν τῶν Σικελιωτῶν, τὰ ἀλλότρια ἐπικτητούμενος καὶ ἀσπάζοντας, μᾶλλον τοὺς συμμαχίους ἐπάγεσθαι, ἢ περὶ τὰ ἔτοιμα βλάπτοντας. τούτῃσι, ὅταν τῶν ἰδίων ἡμῶν κατὰς ἔχοντων καὶ ἀδεδῶς διακειμένων, βουλόμεθα κατὰ πλεονεξίαν ἀλλότρια ἐπικτητάσθαι, τότε δεῖ τοὺς συμμαχίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοὺς κινδύνους ὑφίστασθαι, καὶ μὴ ὅταν ὁ κίνδυνος περὶ τῶν οἰκείων ἡμῶν γίγνηται.

ΤΑ ΜΗ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑ. τὰ ἀλλότρια.

ΒΛΑΠΤΟΝΤΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρῆ.

ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΙΚΕΛΙΑΝ. τὴν Σικελίαν πᾶσαν ὡς μίαν πόλιν ἔλαβε, καὶ φησὶν, ὅτι, εἰ πόλεμον ἔξομεν, διαφθοροῦμεθα. ὅσπερ ἐπὶ μίᾳ πόλειος ἔξυμβαίνει, ἡ δὲ διάνοια, τῶν Σικελιωτῶν ἡμῶν αὐτῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις δαπανήμασι, καὶ περιεργουμένων καὶ περικωπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκεῖνοις συμφέρον, εἰκὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς ἐκτετραχωμένους, ἐπελθόντας πλείονι στρατῷ, καταδουλώσεσθαι τὰ ἐνταῦθα.

ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΜΕΘΑ. ἐξ ἐπιβουλῆς πάσχομεν.

ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ ΔΕ ΔΙΕΣΤΑΜΕΝ. διηρημένους κατοικοῦμεν.

ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΣΘΑΙ. μὴ νομιζέσθαι δια τὸ συγγενεῖς (φησὶν) εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Χαλκιδεῖς, ἐν ἀσφαλείᾳ καθεστάναι. οὐ γὰρ διότι πολέμιόν ἐστι τὸ Δωρικὸν γένος τῷ Ἰωνικῷ, διὰ τοῦτο ἔχρητο ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Δωρικεῦσιν ἐπίσιν, ἀλλ' ἐφέμενοι τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἀγαθῶν. τὸ δὲ, αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνηθείας παρέσχοτο, ἀντὶ τοῦ, προθυμότερον ἢ περὶ ἔχρη, κατὰ συμμαχίαν ἐβούλησαν.

ΚΟΙΝΗ. γνώμη δηλονότι.

ΠΑΡΕΣΤΑΝΑΙ ΔΕ. δόξαν ἐπέρχεσθαι.

ΤΗΙ ΙΔΙᾷ ΞΥΓΓΕΝΕΙΑΙ. ὡς ἀναφέρον δηλονότι τὸ γένος εἰς τοὺς Ἴωνας.

ΑΣΦΑΛΕΣ. εἰρηναῖον, ἐπιτίθειον, ἀκίνδυνον.
ΟΤΙ ΔΙΧΑ ΠΕΦΥΚΕΝ. ἡ Σικελία δηλονότι.
ΕΧΘΕΙ ΕΠΙΑΣΙΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

Α ΚΟΙΝΗ: ΚΕΚΤΗΜΕΘΑ. ἤγουν, ὧν κοινήν
κεκτῆμεθα τὴν ἀπόλαυτον.

ΤΟΙΣ ΓΑΡ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθη-
ταῖοις.

ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΕΙΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ προσκέπ-
τεσθαι.

ΕΤΟΙΜΟΤΕΡΟΙΣ ΟΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἐτοι-
μοῖσι.

ΠΕΦΥΚΕ ΓΑΡ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΕΙΟΝ. φύσιν
ἔχει.

ΤΟ ΕΠΙΟΝ. ἤγουν τὸ κρείττον.

ΟΣΟΙ ΔΕ ΠΗΓΝΩΣΚΟΝΤΕΣ ΑΥΤΑ. ὅσοι
(φησὶ) γιγνώσκοντες αὐτὸ, ὅτι πέφυκεν ἄνθρω-
πος διὰ παντὸς ἀρχεῖν μὲν ἔδειξεν τοῦ εἰκοντος,
φυλάττεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν, μὴ ὀρθῶς προνοοῦμεν
καὶ προσκοποῦμεν, ἀμαρτάνομεν.

ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΝ ΗΚΕΙ ΚΡΙΝΑΣ. τὸ ἐξῆς,
πρεσβύτατον εὖ θέσθαι. τούτεστι, ἐν πρώτοις
τοῦτο φυλάξασθαι, καὶ εὖ διαθέσθαι. ὅ ἐστι
τὴν δούλωσιν.

ΦΟΒΕΡΟΝ ΑΠΑΝΤΑΣ ΕΥ ΘΕΣΘΑΙ. κοινῶς
φοβερόν δούλωσις, ἡ παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπι-
βουλευομένη πᾶσιν ἰσότηας. τὸ δὲ ἐξῆς, πρεσ-
βύτατον εὖ θέσθαι. τούτεστι, ἐν πρώτοις τοῦ-
το φυλάξασθαι, καὶ εὖ διαθέσθαι. τούτεστι τὴν
δούλωσιν.

ΤΑΧΙΣΤΑ Δ' ΑΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗ. εἰ πρὸς ἀλ-
λήλους (φησὶν) εἰρηνεύσασθαι, τάχιστα ἂν ἡ
τῶν Ἀθηναίων ἐπιβουλὴ ἀδυστέρα ἴσται. καὶ
τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει, διότι οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας
γῆς ὀρμῶνται πρὸς ἡμᾶς (οὐ γὰρ εἰσὶν ἀστυγι-
στοί) ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν ἐπικρατούμενων. καὶ εἰ
τοῦτο ποιήσομεν οὕτως, οὐκέτι πόλεμος πόλε-
μον διαδέξεται, ἀλλ' εἰρήνη τὴν διαφορὰν. σκόπει
δὲ, πῶς τὸν πόλεμον εὐφήμεως διαφορὰν καλεῖ.
ΑΥΤΟΥ. τοῦ κοινῶς φοβεροῦ δηλαδὴ.

ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΕΣΑΜΕΝΩΝ. ἤγουν τῶν Χαλ-
κιδέων.

ΚΑΙ ΟΥΤΩΣ ΟΥ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΛΕΜΩΙ.
οὕτω δηλαδὴ, ὡς εἶπεν. ἦτοι, εἰ πρὸς ἀλλήλους
ξυμβαίμεν.

ΟΙ ΤΕ ΕΠΙΚΑΗΤΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι.

ΕΥΠΡΕΠΗΣ ΑΔΙΚΟΙ ΕΛΘΟΝΤΕΣ. οἱ Ἀθη-
ναῖοι μετὰ προφάσεως εὐπρεπέως ἐλθόντες, ὡς
δῆθεν συμμαχοῦντες τοῖς ἐνθάδε Χαλκιδεῦσιν,
εὐλόγως ἀπρακτοὶ ἀπελευσονται, διαλλαγέων
ἡμῶν.

ΕΥΛΟΓΩΣ ΑΠΡΑΚΤΟΙ. εὐλόγως φησὶ διὰ
τὸ ξυμβῆναι.

¶ Ξβ'. 62. ΚΑΙ ΕΙΤΙΣ ΒΕΒΑΙΩΣ. ἡ
διάνοια, εἰτις βεβαίως τι καὶ πάντη πάντως
οἶετα πράξειν, καὶ κρατήσειν τῶν ἐναντίων,
ἦτοι διὰ τὸ δικαίως αὐτοῖς ἐπιναίει νομίζειν, ἢ
διὰ τὸ ἰσχυρὸς οἶεσθαι τυγχάνειν, μὴ χαλεπαι-
νέσει, εἰ παρὰ τὴν οἰκείαν οἰσίν τε καὶ ἐσπίδα
σφαλλόμενος ἐλέγχεται ὑπ' ἐμοῦ· ἐνθυμηθεῖς,
ὅτι πολλοὶ δικαίως τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδική-
σαντας διανοηθέντες, οὐ μόνον οὐκ ἠμύναντο αὐ-
τοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ προσεπώλοντο. καὶ ἐκά-
τεροι δι' ἰσχὴν ἐλπίσαντες πλεονεκτήσειν τῶν

πέλας, πρὸς τὸ μὴ σχεῖν πλεῖον, καὶ τὰ εὐ-
τῶν ἀπάλεσαν. διὰ τούτων δὲ, τὸ μὴ δεῖν αὐ-
τοὺς ἐλεγχόμενους χαλεπαίνειν συνάγεται.

Η ΒΙΑ: ἰσχύϊ.

ΟΙ ΜΕΝ. οἱ μετιόντες σὺν δίκῃ τοὺς ἀδι-
κούντας.

ΟΥΧ ΟΣΟΝ ΟΥΚ ΗΜΥΝΑΝΤΟ. ἤγουν, οὐ
μόνον οὐκ ἠμύναντο.

ΠΡΟΚΑΤΑΔΙΠΕΙΝ. προσζημιοῦσθαι.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΥΤΥΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΣ. οὐχ
ὅτι ἀδικεῖται, εὐτυχεῖ δικαίως, διὰ τοῦτο
ἐπειδὴ ὁ τιμωρούμενος προδικηται, διὰ τοῦτο
ἐπεχθῶν εὐτυχήσει. δικαίον μὲν γὰρ τὸν ἀδικη-
θέντα εὐτυχήσαι κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῆς τι-
μωρίας, οὐ μὴν καὶ ἀποβαῖνον οὕτως. οὐδὲ ὁ
ἰσχυρὸς (φησὶ) διὰ τὸ ἐλπίζειν ἐκ τῆς δυνάμεως
κρατήσειν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ βεβαίον ἔχει.

ΤΟ ΔΕ ΑΣΤΑΘΜΗΤΟΝ. τὸ δὲ ἀστατον
τῆς τύχης, καὶ τὸ ἀδηλον, ὡς ἐπιτοπωλείστον
πέφυκε κρατεῖν. ἐστὶ γὰρ πολλὰς νικῆσαι
καὶ ἀπὸ ἰδίας ἀρετῆς, ἐκτὸς τύχης.

ΩΣ ΕΙΠΗΛΑΙΕΣΤΟΝ ΚΡΑΤΕΙ. τὴν ἰσχὴν
ἔχει.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ. προνοήσεις, σκέψεις.

¶ Ξγ'. 63. ΚΑΙ ΝΥΝ ΤΟΥ ΑΦΑΝΟΥΣ
ΤΕ ΤΟΥΤΟΥ. καὶ νῦν τῆς μὲν πρὸς ἀλλήλους
διαφορᾶς ἐπιλαθόμεθα δι' ἀμφοτέρας, διὰ τε
δηλαδὴ τὸ ἀδηλον τυγχάνειν, εἰ πεισόμεθ' αὐ-
τῶν ἀλλήλων, καὶ διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους ἦδη
φοβερούς ἡμῖν εἶναι παρόντας, ἱκανὰ νομίσαντες
αἰτία τῆς ἀποτροπῆς ταῦτα.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΙΠΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. καὶ
τοῦτο (φησὶν) ἐνθυμηθέντες, ὅτι ἂν προσεδόκῃ-
σαμεν πράξει (τούτεστι, κρατήσαι κατὰ τὴν
πόλεμον) ἑλληνῶς ἐγένετο, καὶ οὐ κατὰ τὰς
ἡμετέρας γνώμας ἀπέβη. ταῦτα οὖν αὐτὰ μὴ
κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην γενόμενα, ἱκανὰ κα-
λύματα ἡμῖν καὶ ἐμπόδια γεννησάσθαι νομίσ-
μεν καὶ τοῦτοι εἰς τὴν ἐξῆς ἔθεντες εἰς τὸ μὴ προβῆναι
ἡμῖν τὰ πράγματα ὡς ἠβουλόμεθα, τοὺς ἐπι-
κειμένους ἡμῖν πολέμιους ἀπρακτοὺς ἀποσωμα-
ψάμεθα.

ΤΟ ΕΥΜΠΛΑΝ ΤΕ ΔΗ, ΓΝΩΜΕΝ. τὸ σύν-
λον δὲ, εἰδέναι (φησὶ) χερῶν, ὅτι πεισθέντες μὲν
ἔμοι, τὰς πατρίδας ἐλευθέρως οἰκήσομεν. ἀφ'
ἧς ὀρμώμενοι, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΠΟΛΙΝ ΕΒΟΝΤΕΣ ΕΚΑΣΤΟΣ. τὴν ἰδίαν.

ΑΦ' ΗΣ ΑΥΤΟΚΡ. δεσπόται τῆς ἐαυτῶν
πόλεως.

ΑΜΥΝΟΥΜΕΘΑ. τὸ ἀμυνόμεθα, ἐπὶ κα-
λοῦ. ἐνταῦθα γὰρ ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν ἔλα-
βεν αὐτὸ, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ.

ΗΝ ΔΕ ΑΠΙΣΤΗΣΑΝΤΕΣ. τοῖς ἔμοις λό-
γοις δηλονότι.

ΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΜΩΡΗΣΑΣΘΑΙ ΤΙΝΑ.
λείπει τὸ, ὁ ἄγρον ἡμῖν ἴσται, ἀλλὰ περὶ τοῦ
δουλωθῆναι. τοῦτο γὰρ ἠδικῶς ἐγκέκοπται.

ΕΙ ΤΥΧΟΙΜΕΝ. τιμωρήσασθαι τινα δλο-
νότι.

ΤΟΙΣ ΕΧΘΙΣΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΟΙΣ ΟΥ ΚΡΗ ΚΑΤ' ΑΝΑΓΚΗΝ. τοῖς Σικελ-
ιώταις.

¶ Ξδ'. 64. ΠΟΛΙΝ ΤΕ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΠΑΡ-

ΕΧΟΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ μεγίστης πόλεως ἐρῳόμενος δηλαδὴ.

ΚΑΙ ΕΠΙΛΗΤΟΙ ΜΑΛΛΟΝ. καὶ δυνάμενος δηλονότι ἄλλω ἐπιέναι. δῆλον δὲ, ὡς οὐχ ἄσπῶς περὶ ἑαυτοῦ μόνον λέγει τοῦτο, ἀλλὰ κοινῶς περὶ τῆς πόλεως τῶν Συρακουσίων.

ΑΞΙΩ ΠΡΟΕΙΔΟΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΩΝ. ἤτοι προγνόντας τὰ πράγματα. ἤτοι προσοῦντας ἑαυτῶν, ἵνα ὁ νοῦς ἢ τοιοῦτος, συμβῶμεν προνοήσαντες ἡμῶν αὐτῶν.

ΜΗΔΕ ΜΩΡΙΑ· ΦΙΛΟΝΕΙΚΩΝ ΗΓΕΙΣΘΑΙ. οὐδὲ ἀξίω διὰ μαρτίαν φιλονεικῶν, ἠγεῖσθαι καὶ νομίζειν τῆς τε ἰδίας γνάμης αὐτοκράτωρ εἶναι καὶ αὐτεξούσιος, καὶ τῆς τύχης, ἥς τις οὐκ ἀρχα ἀνδραγωγὸς ἔν.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΡΡΥΤΟΥ. τοῦτου οὐ παρέργως τέθεικεν, ἀλλ' ἐμφάνει βουλόμενος, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῶν εἰς τοὺς ἄλλους κοιναῖα, διὰ τὸ νησιώτατος εἶναι.

ΟΤΑΝ ΞΥΜΒΗ. ὅταν καιρὸς γένηται. ΚΑΙ ΞΥΓΧΩΡΗΣΟΜΕΘΑ ΓΕ. φιλιωθησόμεθα.

ΛΟΓΟΙΣ ΚΟΙΝΟΙΣ ΧΡΩΜΕΝΟΙ. λόγοις συμβουλευτικοῖς.

ΤΟΥΣ ΔΕ ΑΛΛΟΦΥΛΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ, ἀλλοφύλους ἕμα ἠγησάμενοι.

ΕΠΙΕΡ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΥΣ. εἴπαρε καὶ ἀντιπῶν οὖν βλαπτομένον ἐν Σικελίᾳ τὸ πᾶν ἔθνος ἀσθενέστερον γινόμενον κινδυνεύει.

ΚΑΙ ΟΙΚΕΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. συρρηκτικῶ.

¶ Ξέ. 65. ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΙ ΟΙ ΣΙΚΕΛΙΩΤΑΙ. πεισθέντες.

ΑΥΤΟΙ ΜΕΝ ΚΑΤΑ ΣΦΑΣ ΑΥΤΟΥΣ. ὁμόνοησαν ἀλλήλοις κατ' ἑαυτοὺς, μὴ κοινολογησάμενοι τοὺς λόγους τοῖς Ἀθηναίοις.

ΞΥΝΗΝΕΧΘΗΣΑΝ ΓΝΩΜΗ. σκέψει. ΜΟΡΓΑΝΤΙΝΗΝ ΕΙΝΑΙ. Σικελικὸν πόλισμα.

ΤΑΚΤΟΝ ΤΟΙΣ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙΣ. ὀριζόμενον.

ΑΠΟΔΟΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοθῆναι.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΟΝΤΑΣ. τοὺς περὶ Πυθῶν.

ΕΙΠΟΝ ΟΤΙ ΞΥΜΒΗΣΟΝΤΑΙ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ὅτι οὐδὲν δέονται αὐτῶν εἰς ζυμμαχίαν ἔτι, καθὼ ἐσπέσαντο εἰς ἑαυτοὺς πάντες οἱ Σικελιώται. τὸ δὲ παρακαλέσαντες, ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτοὺς καλέσαντες.

ΚΑΙ ΑΙ ΣΠΙΟΝΔΑΙ ΕΞΟΝΤΑΙ. οἶον, τοῖς Ἀθηναίοις. ἵνα ἐάν τις βουλῆθ' ἀπὸ Σικελίας πλεύσῃ κατ' αὐτῶν, συμβαλλόμενος Πελοποννησίοις, κωλύωσιν αὐτῶν.

ΚΑΙ ΚΕΙΝΟΙΣ ΚΟΙΝΑΙ. τοῖς συμμαχίοις.

ΕΠΙΝΕΣΑΝΤΩΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ. τῶν στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΑΣΘΑΙ. δουλώσασθαι.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΡΩΤΕΡΑ. ἀδύνατα.

ΚΑΤΕΡΓΑΣΕΘΑΙ. κινῶν.

ΑΙΤΙΑ Δ' ΗΝ. αἰτία δ' ἦν τοῦ ταῦτα νομίζειν. ἢ ἐν τοῖς πλεῖστοις πράγμασιν εὐπεραγία παρὰ προσδοκίαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ἐλπίδας ἰσ-

χυρὰς παρῆχε τὰ πάντα κατεργάζεσθαι δύνασθαι.

¶ Ξζ'. 66. ΤΟΥ Δ' ΑΥΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ. μετὰ βασις.

ΩΣ ΧΡΗ ΔΕΞΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν, οἱ μὲν πλείους τῶν Μεγαρέων ἠβούλοντο σπείσασθαι πρὸς τοὺς φυγάδας αὐτῶν οἱ δὲ τοῦ δήμου προστάται, νομίζοντες ἀδύνατον τι πρῶγμα τοῦτο εἶσεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καρτερεῖν (ὅ ἐστι συμπολιτεύεσθαι) τοὺς δημοτικούς μετὰ τῶν φυγάδων, διὰ τὰ κακὰ τὰ μέλλοντα εἶσεσθαι παρὰ τῶν φυγάδων, οὗτοι τοῦτο δεισαντες, λόγους προσέφερον.

ΟΙ ΔΕ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΕΞΩ. τῶν φυγάδων.

ΤΟΝ ΘΡΟΥΝ ΑΙΣΘΟΜΕΝΟΙ. τὸν ἄλογον, τὸν γιγνώμενον περὶ τῶν φυγάδων, τοῦ δεῖν δέχεσθαι αὐτούς.

ΕΝΔΟΥΝΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. αὐτοῖς δηλονότι.

ΕΝ ΗΙ ΑΥΤΟΙ ΜΟΝΟΙ ΕΦΡΟΥΡΟΥΝ. ἤτοι ἐκτός τῶν ἄλλων ζυμμαχῶν, ὧν εἶχον ἔξωθεν τῆς Πελοποννήσου. ἢ μόνον λέγει ἀντὶ τοῦ ἐκτός τῶν Μεγαρέων. ἄνω δὲ πόλιν αὐτὰ τὰ Μέγαρα καλεῖ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΩ ΠΟΛΙΝ. τὴν ἀκρόπολιν.

¶ Ξζ'. 67. ΟΘΕΝ ΕΠΙΛΙΘΕΥΟΝ ΤΑ ΤΕΙΧΗ. πᾶσι τοὺς λαμβάνοντες ἐτείχιζον.

ΚΑΙ ΑΠΕΙΧΕΝ ΟΥ ΠΟΛΥ. οὐκ ἀπέιχε (φησὶ) τῶν Μεγαρέων ἢ Μινάα, ἢ αὐτὸ τὸ ὄργυμα τὸ ἐν τῇ Μινάα.

ΠΕΡΙΠΟΔΟΙ ΕΣ ΤΟΝ ΕΝΤΑΙΟΝ. τῶν φυλάκων οἱ μὲν, ἰδρυμένοι καλοῦνται. οἱ δὲ, περιπόλοι. ἰδρυμένοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ αἰε παρακαθεζόμενοι, καὶ πολιορκούντες· περιπόλοι δὲ, οἱ περιερχόμενοι, καὶ περιπολοῦντες τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττει.

Ο ΕΣΤΙΝ ΕΛΑΣΣΟΝ ΑΠΩΘΕΝ. ἔλασσον ἀπέχοντες ἥσπερ οἱ ἐν τῷ ὄργυματι καθήμενοι. πρὸς τὸ, ἀπέιχεν οὐ πολὺ, τὸ ἔλασσον ἀπαθεν.

ΚΑΙ ΗΣΘΕΤΟ ΟΥΔΕΙΣ. τῶν Μεγαρέων δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΕΩΣ. ἡμέρα.

ΟΙ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΕΣ. οἱ προδιδόντες δηλαδὴ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Μέγαρα, πλοῖον κατέφερον ἐκάστης νυκτὸς ἐπὶ θάλατταν, τετρασπικώτες τὸν ἐπὶ τῶν πυλῶν ἄρχοντα ὅπως αὐτοὺς μὴ καλύη, ὡς δῖδεν ἐπὶ ληστείας ἐκπλέοντας τῶν Ἀθηναίων τῶν ἐν τῇ Μινάα φυλαττόντων, καὶ αὐθις πρὸ ἡμέρας ἀνέφερον αὐτὸ εἰς τὸ τεῖχος, ὅπως ἀφανῆς δῖδεν ἢ τοῖς Ἀθηναίοις, τί χρὴ φυλάττεσθαι. οὐ γὰρ ὄντος οὐδενὸς ἐν τῷ Μεγαρικῷ λιμένῳ πλοῖον φανεροῦ, διὰ τὸ ἐντός τειχῶν μεθ' ἡμέραν κρύπτεσθαι τὸ ἀκάτιον, ἄπορον ἦν γινῶναι τοῖς Ἀθηναίοις, ἢφ' ἂν τινα ληστεύονται.

ΑΚΑΤΙΟΝ ΑΜΦΗΡΙΚΟΝ. πλοῖαριον ἐκατέρωθεν ἐρεσσύμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικαιοσύνην ἐρέττει.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΠΡΟΣ ΤΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ. ὅτε προεδίδοντο τὰ Μέγαρα.

ΩΣ ΤΩΙ ΑΚΑΤΙΩΙ. ὡς τοῦ ἀκατίου μέλλοντος εἰσκομιζέσθαι.

ΑΠΟ ΞΥΝΘΗΜΑΤΟΣ. τῶν Μεγαρέων δη-
λοῦντι.

ΚΩΛΥΜΑ ΟΥΣΑ ΠΡΟΣΘΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ,
καλοῦσα συγκλησιζήναι.

ΚΑΙ ΕΥΘΥΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ. ὑπερ-
κατόν. τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ εὐθύς ἐντὸς τῶν πυλῶν
μαχόμενοι, τοὺς προσβοηθοῦντας οἱ Πλαταιῆς
ἐκράτησαν, τοὺς δὲ προσβοηθοῦντας λέγει περὶ
ὧν ἔφη διὰ μέσου, ἥσαντο γὰρ οἱ ἐγγύτατα
Πελοποννήσιοι.

ΕΠΙΦΕΡΟΜΕΝΟΙΣ. τοῖς ἐπερχομένοις.

¶ ξύ. 68. ΑΝΤΙΣΧΟΝΤΕΣ. ἦγον ἀντι-
στάντες.

ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΣΦΑΣ. ἦγον τοὺς Πελο-
ποννησίους.

ΞΥΝΕΠΕΣΕ ΓΑΡ. συνέβη.

ΘΗΣΟΜΕΝΟΝ ΤΑ ΟΠΛΑ. ἦγον ἀποδησά-
μενον.

ΟΙ Δ' ὌΣ ΗΚΟΥΣΑΝ. ἦγον οἱ Πελοποννήσιοι.
ΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΠΡΑΞΑΝ-
ΤΕΣ. ἦγον, οἱ συνθέμενοι τοῖς Ἀθηναίοις.

ΞΥΝΕΚΕΙΤΟ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. ἦγον συμφω-
νία ἦν.

ΕΣΠΗΤΕΙΝ. μετὰ βάρους εἰσέρχεσθαι.

ΟΠΩΣ ΜΗ ΑΔΙΚΩΝΤΑΙ. ἦγον, μὴ βλάπ-
τονται.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΜΑΛΛΟΝ ΕΠΙΓ-
ΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀσφαλείᾳ δὲ μᾶλλον ἐμελλ-
λον ἔσεσθαι ἀνοίξαντες τὰς πύλας.

ΑΛΗΑΙΜΜΕΝΩΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ. ἦγον τῶν
προδοτῶν.

ΚΑΤΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΙΣ. καταγγέλλει.

ΤΟΙΣ ΕΤΕΡΟΙΣ. τοῖς μὴ εἰδῶσι.

ΚΑΙ ΟΙ ΞΥΣΤΡΑΦΕΝΤΕΣ. συσπειραθέντες.

ΟΥΤΕ ΕΠΕΙΞΙΝΑΙ. κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Εἴτε μὴ πείσεται τις, αὐτοῦ τὴν
μάχην ἐσσεσθαι. εἴτε μὴ πείσονται οἱ ἀν-
τιστασιῶται, τὴν μάχην ἔσεσθαι οὐ πρὸς τοὺς
Ἀθηναίους, ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλους τοῖς Μεγα-
ρεῦσιν.

ΕΔΗΛΟΥΝ ΔΕ ΟΥΔΕΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὅλων
εἰδάλουν.

¶ ξς'. 69. ΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΤΡΑ-
ΤΗΓΟΙ. οἱ ἐκτὸς ἔτι ὄντες τῶν Μεγάρων, καὶ
μήπω εἰσελθόντες.

ΣΙΔΗΡΟΣ ΤΕ. λιθοβρός.

ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΥΛΗΝ. ἄλλην δηλοῦντι.

ΑΠΕΣΤΑΥΡΟΥΝ ΕΙΠΗ ΔΕΟΙΤΟ ΤΙ. χαρά-
κματα ἐπιούν.

ΟΣΟΝΟΤΚ ΑΠΕΤΕΓΕΛΕΣΤΟ. ἀντὶ τοῦ,
παρὰ μικρὸν ἀπετελέσθη.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ Τῆ ΝΙΣΑΙΑΙ. οἱ Πελοποννήσιοι
δηλοῦντι.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΩ ΠΟΛΕΩΣ ΕΧΡΩΝΤΟ. σίτω
δηλοῦντι.

ΤΩΙ ΤΕ ΑΡΧΟΝΤΙ. ἦγον, τῷ ἀρχοντι τῶν
Λακεδαιμονίων.

ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΟΜΟΛΟΓΗΣΑΝΤΕΣ. ἦγον
συμφωνήσαντες.

¶ ό. 70. ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ΜΕΝ ΤΩΙ
ΛΟΓΩΙ. ἀντὶ τοῦ τῆ φήμῃ.

ΚΑΙ ΗΙΟΥ ΔΕΞΑΣΘΑΙ ΣΦΑΣ. ἦγον τοὺς
περὶ αὐτόν.

¶ οά. 71. ΑΙ ΔΕ ΤΩΝ ΜΕΓΑΡΕΩΝ
ΣΤΑΣΕΙΣ. οἱ στασιάζαντες.

ΜΗ ΤΟΥΣ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Με-
γαρεῦσιν.

ΟΥΚ ΕΔΕΞΑΝΤΟ. τὸν Βρασιῖдан.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΕΡΙΔΕΙΝ. περισκοπήσαι.

ΚΑΙ ΟΥΤΩ ΣΦΙΣΙΝ. τοῖς Μεγαρεῦσι.

¶ οβ'. 72. ΔΙΑΝΕΝΟΗΜΕΝΟΙ. σκοπὸν
ἔχοντες.

ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΒΡΑΣΙΔΑΝ ΠΕΜΨΑΙ. ἀγγελοῦ
δηλοῦντι.

ΤΟΙΣ ΠΛΕΙΟΣΙΝ ΑΠΗΛΘΟΝ ΠΑΛΙΝ. ἦ-
γον, ἐπανεστρέψαν εἰς τὰς Θύβας.

ΤΩΝ ΔΕ ΨΙΛΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΟΥΔΑΜΟΘΕΝ ΕΠΗΛΘΕΝ. ἦγον, ἀπὸ οὐ-
δενὸς τόπου.

ΑΝΤΕΠΕΞΕΛΑΣΑΝΤΕΣ ΔΕ. ἦγον, τοὺς
ἴσως κινήσαντες.

ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΗΞΕΣΑΝ. συνεπλάκυσαν.

ΕΠΙ ΠΟΛΥ. διάστημα χρόνου δηλοῦντι.

ΥΠΟΣΠΟΝΔΟΥΣ ΑΠΕΔΟΣΑΝ. τοῖς Βοιω-
τοῖς.

ΤΩΙ ΠΑΝΤΙ ΕΡΓΩΙ. τῷ τῆς μάχης.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΑΥΤΩΝ. ἐχώρησαν δηλοῦντι.

¶ ογ'. 73. ΠΕΡΙΟΡΩΜΕΝΟΥΣ. ἀντὶ
τοῦ περιορῶντας.

ΟΠΟΤΕΡΩΝ Η ΝΙΚΗ ΕΣΤΑΙ. εἴτε τῶν
Ἀθηναίων, εἴτε τῶν Λακεδαιμονίων.

ΟΡΘΩΣ ΞΥΜΒΑΙΝΕΙΝ. εἰ μὲν γὰρ οἱ Λα-
κεδαιμόνιοι, ἀμελήσαντες Μεγαρέων, μὴ βοη-
θήσαντες παρεγέοντο, οὐκ ἂν ἐμελλοῦ οἱ Μεγα-
ρεῖς ἐν τῇ τύχῃ σκοπεῖν, καὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι
περιμένειν. ἦγον, εἰ οἱ Λακεδαιμόνιοι παρόντες
νικήσωσιν, ἀλλ' εὐθύς ὡς σαφῶς Λακεδαιμονίων
ἡσσηθέντων, Ἀθηναῖοι ἐμελλον αὐτούς παρα-
δώσειν νῦν δὲ πρὸς τούτῳ, καὶ Ἀθηναίους ἀν-
τυχεῖν ὠλερήμεναι μὴ βουληθέντας.

ΟΥΚ ΑΝ ΕΝ ΤΥΧῆΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΣΦΙΣΙΝ.
οὐκ ἂν ἐπὶ τῇ τύχῃ θέσθαι τοὺς Μεγαρεῖς τὸ
μέλλον, καὶ περιμένειν ὁπότεροι κρατήσωσιν.
ἡ δὲ διάνοια, εἰ μὴ ὤφθησαν οἱ Πελοποννήσιοι
ὑπὸ τῶν Μεγαρέων ἐλθόντες, οὐκ ἂν οἱ Μεγα-
ρεῖς ἐν ἐλπίδι τινὸς ἐγένοντο, ἀλλὰ, καθάπερ
ἠτήθησαν Λακεδαιμονίων, καὶ διὰ τοῦτο μὴ
παραγενομένων, ὡς οὐκ οὔσης αὐτοῖς βοήθειας,
εὐθύς αὐτοῖς Ἀθηναῖοι ὡς νενικηόσι παρέδωκαν
τὴν πόλιν ὥστε σαφῶς στερηθῆναι τοὺς Λακε-
δαιμονίους τῶν Μεγαρέων· νῦν δὲ ἐλθόντες οἱ
Λακεδαιμόνιοι, ἐν ἐλπίδι ἐγένοντο κρατήσῃ
τῶν Μεγαρέων, εἰ μὴ οἱ Ἀθηναῖοι μὴ βούλοιντο
διαγωνίζεσθαι.

ΜΗ ΕΠΙΟΝΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ. ἐνήλλακται ἡ πτώσις, ἀντὶ
τοῦ, λογιζομένων καὶ τῶν ἐκείνων στρατηγῶν.
τουτέστι, τῶν Ἀθηναίων. ἡ δὲ διάνοια, τῶν
Ἀθηναίων οἱ στρατηγοὶ παρετάξαντο μὲν ὡς ἐς
μάχην, ἡσύχαζον δὲ, λογιζόμενοι, μὴ ἴσον
εἶναι τὸν κίνδυνον αὐτοῖς τε καὶ τοῖς Πελοποννη-
σίοις. ἀναλογιζόμενοι, ὅτι νικήσαντες μὲν, μι-
κρὰ κερδαίνουσι, Μέγαρον λαβόντες νικηθέντες
δὲ, τὸ κράτιστον τῆς πόλεως ἀπολέουσι. τὸ
γὰρ μαχικώτερον καὶ κράτιστον ἦν αὐτόθι τῶν
Ἀθηναίων.

ΜΗ ΕΠΙΟΝΤΩΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ. ἐνήλλακται ἡ πτώσις, ἀντὶ
τοῦ, λογιζομένων καὶ τῶν ἐκείνων στρατηγῶν.
τουτέστι, τῶν Ἀθηναίων. ἡ δὲ διάνοια, τῶν
Ἀθηναίων οἱ στρατηγοὶ παρετάξαντο μὲν ὡς ἐς
μάχην, ἡσύχαζον δὲ, λογιζόμενοι, μὴ ἴσον
εἶναι τὸν κίνδυνον αὐτοῖς τε καὶ τοῖς Πελοποννη-
σίοις. ἀναλογιζόμενοι, ὅτι νικήσαντες μὲν, μι-
κρὰ κερδαίνουσι, Μέγαρον λαβόντες νικηθέντες
δὲ, τὸ κράτιστον τῆς πόλεως ἀπολέουσι. τὸ
γὰρ μαχικώτερον καὶ κράτιστον ἦν αὐτόθι τῶν
Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΕΙΝΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΤΟΙΣ ΔΕ, ΣΥΜΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, πολλὸν μὲν ἔχοντες δύναμιν αὐτόθι, ἀφ' ἑκάστης δὲ πόλεως αὐτοῖς ὀλίγου μέρους παρόντος, οὐκ ἐφοβούντο τὴν ἥτταν νομίζοντες, εἰ καὶ κατὰ κράτος ἠττηθεῖεν, οὐ μεγάλην βλάβειν τὰς πατρίδας.

ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΕΠΙ. ἑκάτεροι δηλονότι.

ΑΠΗΛΘΟΝ ΠΡ. οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΟἶΕΝ ΠΕΡ ΩΡΜ. ἔλθον.

¶ οδ'. 74. ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΡΧΟΥΣΙΝ. ἦγον τοὺς συμμάχους τοῦ Βρασιδίου.

ΚΑΙ ΔΕΞΑΜΕΝΟΙ. τὸν Βρασιδαν δηλονότι.

ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΠΡΑΞΑΝΤΩΝ. ἦγον τὸν πλοδοτῶν.

ΕΙΔΟΤΕΣ ΟΤΙ ΩΦΘΗΣΑΝ. ἐφωράθησαν.

ΟΡΚΩΣΑΝΤΕΣ. εἰς ἔρκους ἐμβαλόντες.

ΟΙ ΔΕ. οἱ φυγάδες.

ΕΠΕΙΔΗ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΡΧΑΙΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ ἀρχαίαν ἤρεθον.

¶ οε'. 75. ΤΟΥ Δ' ΑΥΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ. μετὰ βασις.

ΒΙΘΥΝΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ. σημειῶσαι, ὅτι καὶ αἱ Βιθυνοὶ, Θράκες.

ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΩ: ΣΤΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ. τὴν κατὰ τὸ Βυζάντιον.

¶ ος'. 76. ΕΠΡΑΣΣΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ προσδίδοτο.

ΜΕΤΑΣΤΗΣΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ. ἦτοι τὴν πολιτείαν.

ΤΟ ΕΝ ΤΗ: ΤΑΝΑΓΡΑΙΑΙ. ὃν δηλονότι.

ΑΘΡΟΟΙ. ἦγον παιδημαί.

Η ΠΕΙΡΑ. ἦγον ἡ πειρᾶξις.

ΚΑΙ ΟΥΣΗΣ ΕΚΑΣΤΟΙΣ. καὶ οὔσης ἑκάστωις οὐκ ἀπὸ πολλοῦ διαστίματος καταφυγῆς τοῖς τῶν Ἀθηναίων ἡσταῖς, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τὰ στρατεύματα τῶν Ἀθηναίων, καὶ δύνασθαι αὐτοῖς βοηθεῖν, ἂν τι πάθωσιν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν.

ΟΤ ΜΕΝΕΙΝ ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ. ἦτοι, κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν.

ΤΟΙΣ ΔΕ, ΟΥΚ ΟΥΣΗΣ. ἦγον τοὺς Βοιωτοῖς.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙΝ ΑΥΤΑ. οἱ Ἀθηναῖοι τὴν δημοκρατίαν.

ΕΣ ΤΟ ΕΠΗΓΗΔΕΙΟΝ. αὐτοῖς δηλονότι.

¶ οζ'. 77. ΗΜΕΡΑ Δ' ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΡΗΤΟ; συνεπεφάνητο.

¶ οη'. 78. ΒΡΑΣΙΔΑΣ ΔΕ. τῶν ἐς τρισκαίδεκα τέλος τῆς ἔκτης, ἀρχῆ τῆς ἐβδόμης.

ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΕΠΗΓΗΔΕΙΟΥΣ. τοὺς φίλους.

ΔΙΑΓΕΙΝ ΕΑΥΤΟΝ. διαβιβάζειν.

ΤΟΤΕ ΔΗ ΕΠΟΡΕΥΕΤΟ. ὁ Βρασιδης.

ΗΓΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ. ὠδήγον.

ΕΠΗΓΗΔΕΙΟΣ ΩΝ. φίλος.

ΔΙΗΝΑΙ. διδοεῦσαι.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙ ΓΕ ΟΜΟΙΩΣ ΕΛΛΗΣΙΝ. Ἕλληνας λέγει τοὺς περὶ τὰ Φάρσαλα, οἱ Ἀχαιοὶ λέγονται.

ΩΣΤΕ ΕΙ ΜΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ: ΜΑΛΛΟΝ. ὅτι μᾶλλον δυναστεία ἢ πᾶσι ἰσονομία ἐγχορήσας ἔχρῶντο οἱ Θεσσαλοὶ.

ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΩ: ΑΥΤΩ:Ι. τῷ Βρασιδῃ.

ΤΟΥΤΟΙΣ. ἦγον, τοῖς ἑάσασιν τὸν Βρασιδαν διέναι.

ΟΙ ΔΕ' ΑΓΟΝΤΕΣ. οἱ περὶ τὸν Πάναρον.

ΞΕΝΟΙ ΟΝΤΕΣ. φίλοι.

ΟΥΚ ΑΝ ΠΡΟΕΛΘΕΙΝ. ἦγον, ἔφασκεν οὐκ ἂν παρελθεῖν.

ΞΥΣΤΗΝΑΙ ΤΟ ΚΩΛΥΣΟΝ. συναθροισθεῖν τοὺς κωλύσαντας.

¶ οδ'. 79. ΕΞΗΓΑΙΟΝ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ. οἱ ἐκ τῆς Πελοποννήσου δηλονότι.

ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΜΕΝ ΟΥΚ ΩΝ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι.

ΞΥΝΕΒΗ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. ἦγον τῷ Περδικῃ, καὶ τοῖς ἐπὶ Θράκης ἀφαστῶσι τῶν Ἀθηναίων.

¶ οε'. 80. ΤΗ: ΕΚΕΙΝΩΝ ΓΗ:Ι. ἦγον τῇ Λακωνικῇ.

ΕΤΟΙΜΩΝ ΟΝΤΩΝ. τῶν Χαλκιδικῶν καὶ τῶν Περδικικῶν.

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ προκαλουμένων.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΩΝ ΕΙΛΩΤΩΝ. σημειῶσαι τὸ Λακωνικὸν ἔργον εἰς τοὺς Εἰλωτας γενόμενον, καὶ ὅπως αὐτοῖς λαθραῖος διέφθειραν.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΗΝ. ἦγον τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΝΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ προκακρίνεντων.

ΟΙ ΔΕ ἦγον οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ πα'. 81. ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΑΞΙΟΝ. ἦγον, ὠφελούνητα τὴν Λακεδαίμονα.

ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΟΝ ΕΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. ταπεινόν.

¶ πγ'. 83. ΒΡΑΣΙΔΑ: ΜΕΣΩ:Ι ΔΙΚΑΣΤΗ:Ι. ἀντὶ τοῦ μεσίτη, καὶ διαιτητῆ.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΧΩΡΙΩΝ. τὸν Περδικικῶν.

Ο ΔΕ, ΑΚΟΝΤΟΣ. τοῦ Περδικικῶν δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΕΙΣΘΕΙΣ ΤΟΙΣ ΛΟΓΟΙΣ. τοῦ Ἀρρίβαίου.

¶ πδ'. 84. ΕΝ ΔΕ ΤΩ:Ι ΑΥΤΩ:Ι ΘΕΡΕ:Ι. μετὰ βασις.

ΟΙ ΔΕ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΧΕΣΘΑΙ. οἱ Ἀκάνθιοι.

ΔΕΧΕΤΑΙ. τὸ πλῆθος τὸν Βρασιδαν.

ΩΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ. οἱ γὰρ Λάκωνες, βραχυλόγοι. Ὀρμηρος, Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.

¶ πε'. 85. Η ΜΕΝ ΕΚΠΕΜΨΙΣ ΜΟΥ. ἀποστολή.

ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΣΑ. βεβαιούσα, κυροῦσα.

ΠΡΟΕΠΙΟΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, Ἀθηναῖοις πολεμήσειν.

ΕΙ ΔΕ ΧΡΟΝΩ:Ι ΕΠΑΛΘΟΜΕΝ. εἰ δὲ βραδέως παρεγενόμεθα, μηδὲς ἡμῖν μέμψεται. ἐλπίσαντες γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ταχέως καταλύσειν, καὶ τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν πολέμου παύσεσθαι βρόδως, τῆς δοκίσεως ἐσφάληνεν.

Η:Ι ΔΙΑ ΤΑΧΟΥΣ. τῆς ἡμετέρας συμμαχίας.

ΝΥΝ ΓΑΡ ΟΤΕ ΠΑΡΕΣΧΕ. νῦν γὰρ ὅτε τὰ πράγματα παρουσίας ἡμῖν ἐξουσίαν παρέσχεν.

ΗΜΕΙΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΟΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. ἡμεῖς μὲν γὰρ εἰς κίνδυνον τηλικούτου κατέστημεν, διὰ τῆς ἀλλοτριᾶς ὀδοποροῦσαντες· καὶ προθυμίαν ἄπασαν ἐνεδεξάμεθα, ἐλπίζαντες τὴν παρουσίαν ἡμῶν ἀσμένους ὑμῖν ἔσεσθαι, οὓς γε καὶ πρὶν ἀφικέσθαι, τῇ γούν προαιρέσει φίλους εἶναι. ἐξέινε δὲ ὅποτε βουλήμεθα, ὡς παρὰ φίλους ἀφικέσθαι.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ ΕΣΕΣΘΑΙ. αἰτοῖς δυνάτοί τοίς ξυμμάχοις· ἢ δὲ σύνταξις, Ὀουκιδίδειος.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ ΟΥΧ ΕΞΩ ΠΙΣΤΗΝ. τὴν αἰτίαν τῆς ἐμῆς ἐξόδου λέγων, οὐ πιστευθίσομαι, ἀλλὰ προφασίζεσθαι δοῦν, ἐλευθεροῦν ἐπαγγελλόμενος τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῷ ἀδικεῖν τῶν αὐτοῦ· ἢ ἀδύνατος εἶναι βοηθεῖν πρὸς Ἀθηναίους, ἂν ἐπίστωι τοῖς συμμάχοις.

¶ πρ'. 86. ΟΡΚΟΙΣ ΤΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. τὸ ἐξῆς, ὅρκους μεγίστους τὰ τῶν Λακεδαιμονίων τέλη καταλαβάν, ἀντὶ τοῦ ποιήσας ὁμοῖσαι τοὺς ἀρχοντας τῶν Λακεδαιμονίων.

ΑΣΑΦΗ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ. γράφεται ἀσαφῆ. καὶ ὁ νοῦς ἔχει ἄνευ, οὐδὲ γὰρ φανερὰν ἐπιφέρει νομίζω τὴν ἐλευθερίαν, εἰ, καταλείψας τὸ πάτριον (ἦγον τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν) δουλώσω τὸ πλέον τοῖς ὀλίγοις, ἦτοι, τοὺς ἄλλους Ἀκανθιαίους τοῖς στασιάζουσιν. ἢ τὸ ἔλασσω, τοὺς αὐτοὺς Ἀκανθιαίους τοῖς πᾶσιν, ἦγον τοῖς Μακεδόσιν, ἢ Θεσσαλοῖς, ἢ τυχὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις. τοὺς γὰρ αὐτοὺς Ἀκανθιαίους, πολλοὺς τε καὶ ὀλίγους ἔφησεν εἶναι πρὸς μὲν τοῖς στασιαστάς, πολλοὺς πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους, Μακεδόνας τυχὸν καὶ Λακεδαιμονίους, ἔλασσω.

ΤΗΣ ΑΛΛΟΦΥΛΟΥ ΑΡΧΗΣ ΕΙΗ. τῶν Ἀθηναίων.

ΟΙΣ ΤΕ. ἦγον ἐφ' οἷς.

Η Ο ΜΗ ΤΡΟΔΕΙΑΣ. ὁ μὴ προεπαγγελλόμενος τὸν Ἀθηναῖον αἰνίττεται.

ΑΡΕΤΗΝ. ἀντὶ τοῦ περικεῖναι, ἢ περιάθρησιν, ἢ πρόνοιαν, ἢ ἐξέτασιν.

ΚΑΤΑΚΤΩΜΕΝΟΙ. ἀναδεξάμενοι.

ΑΠΑΤΗ ΓΑΡ ΕΥΠΡΕΠΕΙ. τοῖς γὰρ δυνάμει (φυσὶν) οὖσιν, ὡσπερ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἀσχιόν ἐστι μετὰ ἀπάτης εὐπρεποῦς κτήσασθαι ἢ περ βιασαμένους ἐκ τοῦ φανεροῦ. τὸ μὲν γὰρ βιάσασθαι, τῷ τῆς ἰσχύος δικαίω γίνεται, καὶ ὡς παρέρχεν ἰσχὴν ἢ τύχη τὸ δὲ ἀπατῆσαι, ἀπὸ γνώμης ἀδίκου γίνεται.

ΤΟ ΜΕΝ ΓΑΡ. τὸ, εἰς ἐμφανεί.

ΤΟ ΔΕ. τὸ, ἀπάτη εὐπρεπέ.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΟΥΜΕΘΑ. διαφερόντων.

¶ πρ'. 87. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΟΡΚΟΙΣ ΒΕΒΑΙΩΣΙΝ. πρὸς τοῖς ὅρκοις (φυσὶν) οὖς ὁμοῖσα, οὐκ ἂν σχυήτε παρ' ἐμοῦ πίστιν βεβαιωτέραν λαβεῖν, εἰ μὴ ἀναμείνεται τὰ ἔργα, καὶ θεάσθε ἐαυτὰ ἀφομοιούμενα τοῖς λόγοις οἷς νῦν λέγω, πίστιν βεβαίαν τῷ συμφέρον αὐτὰ τῶν λόγων παρεχόμενων.

ΑΝΑΦΟΥΜΕΝΑ. φανερὰ γινώμενα.

ΕΙ Δ' ΕΜΟΥ ΤΑΥΤΑ. εἰ δ' ἐμοῦ ταῦτα

προτεινόντος καὶ ἐπαγγελλομένου, φήσετε μὴ δύνασθαι ἦτοι ἐλευθερωθῆναι, ἢ συμμαχεῖν, μενούσης δὲ τῆς φιλίας, ἀξιώσετε ἡμᾶς διαθεῖσθαι, ὑφορῶμενοι, μὴ ἄρα οὐκ ἀκίνδυνος ὑμῖν ἢ ἐλευθερία γίνεσθαι. ἔτι δὲ εἰ λέγοιτε ὡς δικαίον τοῦτους ἐλευθεροῦν, οἱ καὶ δύνανται δεξασθᾶί τε καὶ κατασχεῖν τὴν ἐλευθερίαν, ἄκοντα δὲ μηδὲνα ἀναγκάζειν ἐλευθεροῦσθαι· μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρας, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΑΔΥΝΑΤΟΙ ΜΕΝ ΦΗΣΕΤΕ ΕΙΝΑΙ. προσέρχεται δυνάτοί ἡμῖν.

ΜΗ ΚΑΚΟΪΜΕΝΟΙ. ὑφ' ἡμῶν.

ΔΙΩΘΕΙΣΘΑΙ. ἡμᾶς διλοῦντι.

ΠΡΟΣΑΝΑΓΚΑΖΕΙΝ. ἐλευθεροῦσθαι δυνάτοί.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΔΥΟ ΑΝΑΓΚΑΣ. ἦγον αἰτίας. ΤΩΝ ΜΕΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. λείπει τὸ ἔνεχεν.

ΕΙ ΜΗ ΠΡΟΣΑΧΘΗΣΕΣΘΕ. ἡμῖν δυνάτοί. ΤΟΙΣ ΑΠΟ ΥΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων. ΟΥ ΓΑΡ ΔΗ ΕΙΚΟΤΩΣ Γ' ΑΝ. οἱ γὰρ ἂν εὐλόγως ἐγχειροῦμεν ἐλευθεροῦν τοὺς Ἕλληνας, οὐδ' ἂν δικαίως τοὺς μὴ βουλομένους ἐλευθεροῦσθαι, ἐλευθεροῦν ἐπεχειροῦμεν, εἰ μὴ κοινή πᾶσι τοῖς Ἕλλησι τοῦτο συνέφερε.

ΤΟΥΣ ΠΛΕΙΟΥΣ ΑΝ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ. ἰσότητα.

ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ. ἀφελόντες δυνάτοί.

ΚΑΤΑΘΕΣΘΑΙ. ἐαυτοῖς δυνάτοί.

ΤΟ ΚΑΛΙΣΤΟΝ ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΘΕΙΝΑΙ. τὴν ἐλευθερίαν.

¶ πρ'. 88. ΠΟΛΛΩΝ ΛΕΧΘΕΝΤΩΝ.

ἀμφιβόλων λόγων λεχθέντων.

ΚΡΥΦΑ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΙ. κατὰστασιν κρίσεως ποιήσαντες.

ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ ΤΟΙΣ ΟΡΚΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ὅρκον ἐξ αὐτοῦ λαβόντες. ὅτε γὰρ λέγομεν, πιστῶ σε ὅρκω, ἀντὶ τοῦ ὅρκου ἐκ σοῦ λαμβάνω. πιστοῦμαι σε δὲ ὅρκω, ἀντὶ τοῦ ὅρκου σοὶ δίδωμι.

ΑΠΟΙΚΙΑ ΕΥΝΑΠΕΣΤΗ. τῶν Ἀθηναίων.

¶ πρ'. 89. ΤΟΥ Δ' ΕΠΙΓΗΝΟΜΕΝΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ. μετὰ β'.

ΤΟΝ Δ' ΕΠΙ ΤΟ ΔΗΑΙΟΝ. δυνάτοί ἀπαντῆσαι.

ΔΙΑΜΑΡΤΙΑΣ. ἀστοχίας.

ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ. τῶν συμπεφωνημένων.

ΕΙΣ ΑΣ ΕΔΕΙ. ἦγον ἐν αἷς.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΔΕ, ΒΟΙΩΤΟΙΣ. ἐξείστον.

ΠΑΝΤΩΝ ΒΟΙΩΤΩΝ. ἦγον, πάντων τῶν Βοιωτῶν συνδραμόντων εἰς τὸ βοηθῆσαι.

ΠΡΟΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ. ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν.

ΤΟ ΑΜΑΡΤΙΑΝ, τὴν προδοσίαν.

¶ Ζ'. 90. ΑΝΕΒΑΛΛΟΝ ΑΝΤΙ ΤΕΙΧΟΥΣ ΤΟΝ ΧΟΥΝ. ἀναρρίπτοντες ἐτίθου.

ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΥΣ. ὀρθὰ ξύλα.

ΗΙ ΚΑΙΡΟΣ ΗΝ. ἦγον, ἐν ᾧ ἦν ἐπικαιρότατον καὶ ἀρμοδιώτατον.

ΜΕΧΡΙΣ ΑΡΙΣΤΟΥ. ἀριστον τὸ νῦν λεγόμενον ἐν τῇ κοινῇ συνθείᾳ. οὐ γὰρ δυνάμεθα ἐπὶ ἐσπέρως λαβεῖν αὐτό, ἐπεὶ ἔλεγε καὶ τὴν σέμψατην, ὡς καὶ τὰς ἄλλας.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΕ ΥΠΟΜΕΝΩΝ. ἦγουν, ἰσπολειφθεῖς ἐν τῷ Δηλίῳ.

¶ ζα'. 91. ΠΡΟΣΧΩΡΟΥΝΤΑΣ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. ἦγουν, ἀσπμακρύνοντας τοῦ Δηλίου. ΒΟΙΩΤΑΡΧΩΝ. Βοιωτάρχους, καὶ Βοιωτάρχους.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΙ. διὰ κινδύνῳ χωρεῖσαι.
¶ ζβ'. 92. ΧΡΗΝ ΜΕΝ, Ω ΑΝΔΡΕΣ ΒΟΙΩΤΟΙ. ἡ μὲν πρὸς τὰς, ἐπιπλήξων τῶν μὴ συνειπαινούντων μάχεσθαι. ἡ δὲ κατασκευὴ, ἐκ διαβολῆς τῶν Ἀθηναίων, ὅτι πανταχοῦ ἐχθροί.

ΝΥΝΙ Δ' ΕΙΤΩ: ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝ. τὸ μὴ πολεμεῖσαι.

ΟΥ ΓΑΡ ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΣ. ὁ νοῦς, οὕτως, οὐχ ὁμοίως δεῖ τὸν ἐπιβουλεύοντα καὶ τὸν ἐπιβουλεύομενον ἀσφαλῶς μεταχειρίζειν, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι δεῖ προκινδυνεύειν τὸν ἐπιβουλεύομενον. Ὀμηρος, Ἄλλὰ περὶ ψυχῆς Δέον Ἐκτορος Ἴπποδάμοιο.

ΟΙΣ ΑΝ ΑΛΛΟΣ ΕΠΗΝ. ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου μύθων, ἄλλος ἄλλον ἀγρεύουσαι θέλων τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων. ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι, μᾶλλον προρηθηθέν. τὸ συμπέρασμα προτρεπτικὸν εἰς τὰ πρακτέα, κατὰ διορισμὸν τισὶ τῶν ἀνθρώπων.

ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΕ ΥΜΙΝ. ἀπὸ τοῦ ἔθους ἡ ἐργασία τοῦ δυνατοῦ προαναφανεῖ δ' ὁ μέλλει διὰ παραδείγματος ὑστερον ἀποδείξει.

ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΔΕ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΤΙ. τὸ συμφέρον μεταληπτικὸν ἀπὸ προσώπου, καὶ τρέπου.

ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ. ἦγουν, οἱ γὰρ πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας ἀντιπαραλίοντες, καὶ ἀντιμαχόμενοι καὶ ἐλεύθεροί εἰσι. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΓΕ ΔΗ. τοῖς εἰρημένοισιν.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟ ΕΣΧΑΤΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΕΛΘΕΙΝ. ἦγουν, ἀγωνίσασθαι μέχρι θανάτου.

ΩΣ ΑΥΤΟΙΣ ΔΙΑΚΕΙΤΑΙ. ὑπόκειται.

ΟΥΚ ΑΝΤΙΑΕΚΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀναμφίβολος. ΟΙΣ ΧΥΟΣ ΠΟΥ ΘΡΑΣΕΙ. ἦγουν μετὰ θρασείας ἰσχύος.

ΤΟΝ ΔΕ ΕΞΩ ΟΡΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ.

ΠΟΛΛΗΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΗ: ΒΟΙΩΤΙΑ: ἦγουν, ἄφρον ἠσπασίκαμεν τὴν Βοιωτίαν.

ΤΟΙΣ ΠΡΙΝ ΕΡΓΟΙΣ. τοῖς ἑαυτοῦ.

ΠΕΙΡΑΣΘΑΙ ΜΗ ΑΙΣΧΥΝΑΙ ΤΑΣ ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑΣ ΑΡΕΤΑΣ. ἦγουν τὰς συγγενικάς. Ὀμηρος Μὴδὲ γένος πατέρων αἰσχυμένε.

ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΔΕ ΤΩ: ΘΕΩ: ΠΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΞΕΣΘΑΙ. ἦγουν, βοηθήσει ἡμῖν τὸν θεόν.

ΟΙΣ ΔΕ ΓΕΝΝΑΙΟΝ. ἦγουν πάτριον, καὶ ἀπὸ γένους.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΩΝ. δηλονότι γῆν.

¶ ζγ'. 93. ΗΔΗ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΟΥΕ ΗΝ. ἦγουν, ἑσπέρα ἦν κλίναντος ἡλίου.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΠΡΟΣΕΜΙΞΕΝ ΕΓΓΥΣ. ἐπλησίασεν.

ΕΣ ΧΩΡΙΟΝ ΚΑΘΙΣΑΣ. τὸ στρατεύμα δηλονότι.

ΕΙΤΙ ΕΠΙΟΙ ΑΥΤΩ. τῷ Δηλίῳ.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΒΟΙΩΤΟΙΣ. κατὰ τῶν Βοιωτῶν. ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΛΩΣ ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΧΕ. τοῖς Βοιωτοῖς τὰ τῆς συντάξεως.

ΚΑΙ ΘΕΟΤΟ ΤΑ ΟΠΛΑ. περιέριετο. ΩΣΠΕΡ ΕΜΕΛΛΟΝ. μάχεσθαι.

¶ ζδ'. 94. ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΕΝ ΟΙΔΕ ΟΠΑΙΤΑΙ. σχῆμα Ὀμηρικόν.

ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΞΥΝΙΕΝΑΙ. ἑκατέρων τῶν στρατῶν.

¶ ζε'. 95. ΔΙ' ΟΛΙΓΟΤ ΜΕΝ Η ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ. λόγου δηλονότι.

ΑΝΑΡΗΠΤΟΤΜΕΝ. ῥιψοκινδύνως λαμβάνομεν.

ΕΝ ΓΑΡ ΤΗ: ΤΟΥΤΩΝ. γῆ δηλονότι. ΧΩΡΗΣΑΤΕ ΟΥΝ. τὸ ἐξῆς, χαρήσατε οὖν ἐς αὐτοὺς ἀξίως τῆς πόλεως.

ΕΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς ἐναντίους. ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΣΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀξίως.

¶ ζς'. 96. ΤΟ ΔΕ ΠΑΦΟΝ. τοῦ στρατοῦ.

ΟΥΚ ΕΤΙ ΦΘΑΣΑΝΤΟΣ. οὖν ἀντὶ τοῦ καταλαβόντος.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΜΙΞΑΝ ΔΡΟΜΩ. αὐτοῖς δηλονότι προσεγγόντες.

ΟΥΚ ΗΛΘΕΝ ΕΣ ΧΕΙΡΑΣ. ἦγουν οὐ συνέμιξεν.

ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΠΑΘΕΝ. ἑκατέρων δηλονότι τὰ ἔσχατα.

ΡΥΑΚΕΣ. ρεύματα ὑδρηγᾶ.

ΚΑΙ ΕΠΗΞΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΛΛΟΥΣ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΑΝΤΩΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναῖοις.

ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΘΕΝΤΩΝ ΕΝ ΟΛΙΓΩ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ὀλίγῳ τόπῳ.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΧΟΜΕΝΟΝ. μέρος τῶν Βοιωτῶν τὸ ἐπὶ τὴν μάχην ὑπομένον.

ΕΚΡΑΤΕΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. κρείττον ἦν.

ΚΑΙ ΩΣΑΜΕΝΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους δηλονότι.

ΚΑΙ ΞΥΝΕΒΗ, ΠΑΓΩΝΔΟΥ. τὸ ἐξῆς, ξυνέβη ἐς φόβον κατασπῆναι.

ΚΑΙ ΥΠΕΡΦΑΝΕΝΤΩΝ. τῶν ἰππέων τῶν Βοιωτῶν δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ. τινὲς τῶν Ἀθηναίων.

ΟΙ ΤΕ ΠΙΠΤΕΙΣ ΑΥΤΩΝ. τῶν Βοιωτῶν.

ΕΠΗΛΑΒΟΥΣΗΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ. κωλυσάσης τὸν πόλεμον.

ΦΥΛΑΚΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΗΠΟΝΤΕΣ. ἐν τῷ Δηλίῳ.

¶ ζζ'. 97. ΑΝΕΛΟΜΕΝΟΙ ΝΕΚΡΟΥΣ: ἀνελόντες.

ΕΠΕΒΟΥΛΕΥΟΝ. ἐσέπαινοντο. ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ. ἐπὶ τῇ ἀναίρεσει τῶν νεκρῶν.

ΟΤΙ ΟΥ ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΡΑΣΕΙΑΝ. ἔδρασαν. ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝΤΕΣ. ἀθετοῦντες.

ΤΑ ΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ἦγουν τοὺς νόμους.

ΚΛΘΕΣΤΗΚΟΣ. ἔνομον.

ΙΟΝΤΑΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΩΝ. ἦγουν, εἰσβάλλοντας πολεμικῶς κατὰ τῆς ἀλλήλων γῆς.

ΑΥΤΟΘΙ. ἐν τῷ ἱερῷ.

ΠΑΛΗΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΙΕΡΑ. ἀνευ τοῦ χρῆσθαι.

ΧΕΡΝΙΒΙ ΧΡΗΣΘΑΙ. ἦγουν, οὐ οὐκ ἦν δεμί-
τον φαῦσαι αὐτοὺς, ἦγουν τοὺς Θεβαίους, εἰ μὴ,
ὅτε τὰς χεῖρας καθάρσειεν δι' αὐτοῦ, δηλονότι
τοῦ ὕδατος, μέλλοντες τῶν θυμάτων ἄφροναί.

ΑΝΑΣΠΑΣΑΝΤΑΣ. ἀνιμψασμένους ὑδρεύου-
σαι. ἦγουν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος ἀνιμωμένους πρὸς
τὰς κοινὰς χεῖρας χεῖσθαι.

ΤΟΥΣ ΟΜΩΧΕΤΑΣ. ὁμωχέται οἱ συμμετ-
έχοντες τῶν αὐτῶν καῶν, καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν.

ΠΡΟΑΓΟΡΕΥΕΙΝ, ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Βοιωτοὺς.
ΑΠΟΝΤΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

¶ ζζ'. 98. ΟΥΤΕ ΑΔΙΚΗΣΑΙ ΕΦΑΣΑΝ
ΟΥΔΕΝ. ἦγουν, οὐδὲν παραλυμήνασθαι.

ΕΠΙ ΤΟΥΤΩ. ἐπὶ τῷ ἀδικῆσαι τὸ ἱερόν.

ΤΟΥΣ ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΣ. ἦγουν τοὺς Θεβαίους.

ΜΑΛΛΟΝ ΣΦΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΞΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΕΣ. ἀπελάσαντες, μετα-
ναστήσαντες.

ΥΔΡΩΡ ΤΕ ΕΝ ΤΗ: ΑΝΑΓΚΗ. ὑπὸ τῆς ἀνάγκης
τοῦ καιροῦ.

ΑΛΛ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ. τοὺς Θεβαίους.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΣΦΕΤΕΡΑΝ. τὴν τῶν Ἀθηναίων.

ΞΥΓΓΩΜΟΝ ΤΙΝΑ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. ἦγουν ξυγ-
γώμην λαμβάνειν.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΞΥΜΦΟΡΩΝ. ἀπὸ τῶν ἐπιβροθέν-
των δεινῶν.

ΤΟΛΜΗΣΑΣΙ. τολμηρῶς πράξασι παρὰ τὰ
καθεστηκότα.

ΕΚΕΙΝΟΥΣ. τοὺς Βοιωτοὺς.

ΜΗ ΑΠΟΤΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπώιντες.

¶ ςζ'. 100. ΠΑΛΙΝ ΑΚΡΙΒΩΣ. κατὰ
φύσιν.

ΣΤΕΓΑΝΩΣ ΕΣ ΤΟΝ ΛΕΒΗΤΑ. ταυτὸν εἰ-
πεῖν, διὰ στεγανοῦ σώματος.

¶ ςβ'. 101. ΑΔΕΛΦΙΔΟΥΣ ΩΝ ΑΥΤΟΥ.
τοῦ Σιτάλλου.

¶ ςβ'. 102. ΤΟΥ Δ' ΑΥΤΟΥ ΧΕΙΜΩ-
ΝΟΣ. μετάβασις.

ΕΦ' ΟΥ ΝΥΝ Η ΠΟΛΙΣ ΕΣΤΙΝ. ἡ Ἀμφί-
πολις.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΕΙΝ ΑΥΤΗΝ. τὸν Στρυ-
μόνα.

ΑΠΟΛΑΒΩΝ. ἀποκόψας.

¶ ςγ'. 103. ΕΓΓΥΣ ΤΕ ΠΡΟΣΟΙΚΟΥΝ-
ΤΕΣ. τῇ Ἀμφιπόλει.

ΕΠΕΙΔΗ ΠΑΡΕΤΥΧΕ. συνέβη.

ΕΚ ΠΛΕΙΟΝΟΣ. καιροῦ δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝΤΑΣ. μετέ-
χοντας τῆς πολιτείας τῶν Ἀμφιπολιτῶν.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΕΞΑΜΕΝΟΙ ΑΥΤΩΝ. οἱ Ἀρ-
γίλιοι.

ΤΗ: ΠΟΛΕΙ. τῇ οἰκίᾳ.

ΑΠΕΧΕΙ ΔΕ ΤΟ ΠΟΛΙΣΜΑ. ἡ Ἀμφίπολις.

ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΕΩΣ. τῆς γεφύρας.

ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. ἦγουν ἐπιπεσών.

¶ ςδ'. 104. ΤΗΣ ΔΕ ΔΙΑΒΑΣΕΩΣ ΑΥ-
ΤΟΥ. διαπεραιώσεως.

ΤΩ: ΣΤΡΑΤΩ: ΤΡΑΠΕΣΘΑΙ. σὺν τῷ στρα-
τῷ.

ΕΠΙ ΤΑ ΕΞΩ ΕΠΕΔΡΑΜΕΝ. ἦγουν, ἐληπίσατο
τὰ ἐκτός.

ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΑΝΟΙΓΕΣΘΑΙ. τῆς Ἀμφιπό-
λεως.

ΠΑΡΗΝ ΑΥΤΟΙΣ ΦΥΛΑΣ. τοῖς Ἀμφιπο-
λίταις.

ΚΕΛΕΥΟΝΤΕΣ ΣΦΙΣΙ ΒΟΗΘΕΙΝ. τὸν Θεουκ
δίδην.

¶ ςε'. 105. ΜΗ, ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥ-
ΤΟΥ. τοῦ Θεουκιδίδου.

ΑΓΕΙΡΑΝΤΑ ΑΥΤΩΝ. τὸν Θεουκιδίδην.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΝ. σώσειν.

ΑΝΕΠΙΩΝ. ἀνακηρύξας.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ. κτήμασι δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΜΟΙΑΣ ΜΕΤΕΧΟΝΤΑ. πολιτείας.

¶ ςς'. 106. ΑΛΛΟΙΟΤΕΡΟΙ ΕΓΕΝΟΝ-
ΤΟ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ. ἦγουν, μετεβλήθησαν τὴν
πραίρεσιν.

ΤΟ ΔΕ ΠΛΕΙΟΝ, ΞΥΜΜΙΚΤΟΝ. οἱ πλείους
οἰκίτορες σύμμικτοι ἦσαν. ἦγουν ἐκ διαφόρων
γενῶν.

ΩΣΤΕ ΤΩΝ ΠΡΑΣΣΟΝΤΩΝ ΤΩ: ΒΡΑΣΙ-
ΔΑΙ. ἦγουν, συνεργούντων εἰς τὴν ποροδοσίαν.

ΔΙΑΔΙΚΑΙΟΥΝΤΩΝ ΑΥΤΑ. δίκαια κρινόν-
των τὰ τοῦ Βρασιίδα.

ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΝ. μεταβληθὲν τὴν γνώμην.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ. τὸν Βρασιίδα.

ΟΥΕ ΚΑΤΕΠΑΛΕΟΝ. μετὰ δυσμενῆς ἡλίου.

¶ ςζ'. 107. ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥΤΟ, Ο
ΜΕΝ. ὁ Θεουκιδίδης.

ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ. ὁ Θεουκιδίδης.

ΑΝΩΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΣΠΟΝΔΑΣ. ἦγουν ἐκ
τῆς ἄνω πύλεως.

Ο ΔΕ. ὁ Βρασιίδα.

ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ. ἦγουν διὰ τοῦ
ποταμοῦ.

ΑΜΦΟΤΕΡΩΘΕΝ ΑΠΕΚΡΟΥΣΘΗ. ἦγουν
ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης.

ΑΥΤΩ: ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΕ. τῷ Βρασιίδα.

ΚΑΙ ΟΙΣΥΜΗ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ προσεχάρησε.

ΞΥΓΚΛΘΙΣΤΗ ΤΑΥΤΑ. συνεβεβαίου.

¶ ςθ'. 108. ΔΙΑΓΟΝΤΩΝ. διαβιβαζόντων.

ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ ΣΦΩΝ. τῶν Ἀθη-
ναίων.

ΤΟΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ. τὸ ἕξῃς, πάροδος
τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΤΡΙΗΡΕΣΙ ΤΗΡΟΥΜΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τη-
ροῦντων τῶν Ἀθηναίων.

ΕΛΠΙΔΙ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩ: ΔΙΔΟΝΑΙ. ἑαυ-
τοὺς δηλονότι.

ΕΦΟΛΚΑ. ἦγουν ἐπαγαγά.

¶ ςθ'. 109. ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ ΕΝΙ.
ἔθνος δηλονότι.

ΚΑΤΑ ΔΕ ΜΙΚΡΑ ΠΟΛΙΣΜΑΤΑ. ἦγουν ἐν
μικροῖς πόλισμασι.

¶ ςθ'. 110. ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΠΑΡΑΔΟΥ-
ΝΑΙ. τὴν Τοράνν.

ΤΩ: ΣΤΡΑΤΩ: ΕΚΑΘΕΖΕΤΟ. σὺν τῷ στρα-
τῷ.

ΟΙ ΔΕ ΠΡΑΣΣΟΝΤΕΣ ΑΥΤΩ: ἦγουν συνερ-
γούντες τὰ τῆς ποροδοσίας.

¶ ςθ'. 111. ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ, ΧΡΟΝΟΥ ΕΓ-
ΓΙΝΟΜΕΝΟΥ. οἱ πελασταταί.

¶ ςθ'. 113. ΟΙ ΔΕ ΠΡΑΣΣΟΝΤΕΣ. τὰ
τῆς ποροδοσίας.

ΕΝ ΧΕΡΣΙΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν περὶ τὸν Βρασι-
ίδα.

2 E

ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. ἤγουν, τῆς Τορώνης.
ΣΦΙΣΙΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ. φίλοι.

¶ ριδ'. 114. ΕΠΙ ΤΑ ΕΑΥΤΟΥ ΕΞΕΛ-
ΘΟΝΤΑ. τῆς Ἀκρόου.

ΑΔΕΩΣ ΠΟΛΙΤΕΥΕΙΝ. πρᾶττειν κατὰ
τὸ ἔθος τῆς πολιτείας.

ΕΚΕΔΕΥΟΝ ΗΜΕΡΑΝ. μίαν δηλονότι.

ΕΝ ΤΑΥΤΑΙΣ ΔΕ. ταῖς ἡμέραις δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΤΗΝ ΛΗΨΙΝ. ἤγουν τὴν
χεῖρῶσιν.

ΟΥΔΕ ΓΑΡ ΕΠΙ ΔΟΥΛΕΙΑΙ. τῆς πώλεως
δηλονότι.

ΜΗ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΤΕΤΕΞΕΘΑΙ. τοῖς προ-
δότησις.

ΕΣΟΜΕΝΟΥΣ ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ. τῶν Λακεδαι-
μονίων.

¶ ριέ. 115. ΔΙΕΛΘΟΥΣΩΝ ΤΩΝ ΣΠΟΝ-
ΔΩΝ. τῶν ἡμερῶν τῶν σπονδῶν.

ΕΚ ΦΑΥΛΟΥ ΤΕΙΧΙΣΜΑΤΟΣ. μικροῦ.

ΑΠΕΚΡΟΥΣΑΝΤΟ. οἱ ἐν τῇ Ἀκρόου Ἄθη-
ναῖοι.

ΑΝΕΦΟΡΗΣΑΝ. ἀνεβίεσαν.

¶ ρις'. 116. ΕΠΙΦΕΡΟΜΕΝΟΣ ΤΩ
ΣΤΡΑΤΩ. ἐπιτιθέμενος σὺν τῷ στρατῷ.
ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ ΚΑΘΕΛΩΝ. τὸ τεῖ-
χος τῆς Ἀκρόου.

ΚΑΙ ΑΝΑΣΚΕΥΑΣΑΣ. ἀνοικοδομήσας.

¶ ριζ'. 117. ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΝ. ἀργίαν τοῦ
πολέμου.

ΠΡΟΣΑΠΟΣΤΗΣΑΙ. ἤγουν, πρὸς αἷς ἀπέσ-
τησε.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΕΙ ΚΑΛΩΣ ΣΦΙΣΙΝ ΕΧΟΙ. ἤγουν,
σὺν τούτῳ, εἰ συμφέροι αὐτοῖς ἡ ἐκεχειρία.

ΑΝΑΚΩΧΗΣ. ἤγουν διακοπῆς.

ΜΑΛΛΟΝ ΕΠΙΘΥΜΗΣΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. ἡγού-
μνοι δηλονότι ἐπιθυμήσειν τοὺς Ἀθηναίους.

ΩΣ ΕΤΙ ΒΡΑΣΙΔΑΣ ΕΥΤΥΧΕΙ. ἤγουν, τὰ
κατὰ τὸν πώλερον ἐυδοῦτο.

ΚΑΙ ΕΜΕΛΛΟΝ. ἐν ἀδύῳ εἶναι, εἰ κρητή-
σουσιν αὐτῶν. Ἄλλως. ἐμελλόν γάρ, ἰσορροπίας
ἀγωνιζόμενοι, κρητήσειν μὲν τῶν Ἀθηναίων,
τοὺς δὲ ἄνδρας ἀπολέσειν.

ΓΙΓΝΕΤΑΙ ΟΥΝ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ. ὁμολογία Λα-
κεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τῶν ξυμμάχων.

¶ ριη'. 118. ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΟΥΣ
ΝΟΜΟΥΣ. ἤγουν, κατὰ τὴν πρῶτην τῶν πα-
τρίων νόμων.

ΤΑΥΤΑ ΔΟΚΕΙ. ἀρεστὰ φαίνεται.

ΠΡΟΣΚΗΡΥΚΤΟΜΕΝΟΙ. ἤγουν διὰ κηρυ-
κείας.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙ. ἔδοξε δηλονότι.

ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΣ. ἤγουν πῶς.

ΕΞΕΥΤΗΣΟΜΕΝ. ἡ ἐξ περισσῆ.

ΟΡΘΩΣ. ἀληθῶς.

ΜΕΝΕΙΝ ΕΚΑΤΕΡΟΥΣ. τοὺς Λακεδαιμονίους
καὶ τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν συμμάχων.

ΗΜΑΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ. ἤγουν τοὺς Λακε-
δαιμονίους.

ΜΗΔΕΤΕΡΩΣ. ἤγουν, Ἀθηναίους καὶ Μεγα-
ρέας.

ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΙΑΙ. ἤγουν πρῆσβευταῖς.

ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙΣ. τῶν πρῆσβευτῶν καὶ
τῶν κηρύκων.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΤΩ ΧΡΟΝΩ. τῆς ἐνιαυσιαίας
ἐκεχειρίας δηλονότι.

ΤΑ ΑΜΦΙΒΟΛΑ. ἤγουν τὰ ἀμφίβολα.

ΕΙΤΕ ΚΑΛΙΣΤΕΡΟΝ. τῶν παρ' ἡμῶν λε-
γομένων δηλονότι.

ΤΕΛΟΣ ΕΧΟΝΤΕΣ ΙΟΝΤΩΝ. ἤγουν, κύριοι
σύμβηται αὐτοῦ τῶν πόλεων.

ΕΔΟΞΕ ΤΩ ΔΗΜΩ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΣ ΕΠΡΥΨΑΝΕΤΕ. τῆς Πρυτανείας ἤρχε.

Πρυτανεῖα δὲ, ἡμέρα, καθ' ἣν ἔχει
τις ἔξουσιαν.

ΛΑΧΗΣ ΕΙΠΕΝ. ἀπεφάνετο.

ΤΑΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ. ἤγουν, τοὺς πρῆσβευτὰς
τοὺς παρόντας.

¶ ριθ'. 119. ΚΑΙ ΩΜΟΛΟΓΗΣΑΝ. συν-
εφώνησαν.

Η ΜΕΝ ΔΗ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ. ἡ ἀνακωχὴ τοῦ πο-
λέμου.

¶ ρκ'. 120. ΠΕΡΙ ΔΕ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΤΑΥΤΑΣ. ἡ περὶ ἀντὶ τῆς κατὰ.

ΑΙΣ ΕΠΗΡΧΟΝΤΟ. εἰς ἀλλήλους ἐκάτεροι.

ΣΦΩΝ. ἤγουν τῶν Πελληνῶν.

ΑΤΟΛΜΙΑΙ. δι' ἀτολμίας.

ΑΝΑΓΚΗΝ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Σκιωναῖσις.

ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ. ἤγουν τῶν ἀναγκαιοτά-
των, δεῖνων δηλονότι.

¶ ρκβ'. 121. ΕΠΗΡΘΗΣΑΝ ΤΕ. ἔωτε-
ράθησαν.

ΚΑΙ ΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἤγουν, θάρρους καὶ
ἀγαθῶν ἐλπιδῶν.

ΤΟΝ ΤΕ ΠΟΛΕΜΟΝ. τὸν ἀπὸ τῶν Ἀθη-
ναίων.

ΔΙΕΒΗ ΠΑΛΙΝ. εἰς τὴν Τορόνην δηλονότι.

ΕΠΕΡΑΙΩΣΕ. διεβίβασε διὰ νῆων εἰς τὴν Σκι-
ώνην.

ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ. τῶν Σκιωναίων.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.
ἤγουν, ὡς ναυτικούς ταχέως ἂν ἐλθεῖν εἰς βοή-
θειαν.

ΦΘΑΣΑΙ. ἤγουν, προλαβεῖν ἐκείνους.

ΕΜΕΛΛΕΝ ΕΧΧΕΙΡΗΣΕΙΝ. ἐπιδήσειν.

¶ ρκγ'. 122. ΑΦΙΚΝΟΥΝΤΟ ΠΑΡ' ΑΤ-
ΤΟΝ. τὸν Βρασίδαν.

ΠΑΛΙΝ ΔΙΕΒΗ. ἀπὸ τῆς Σκιώνης.

ΚΑΤΗΝΕΙ. συντίθετο, κατένευσε συναυτῶν.

ΕΦΑΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τῆς Σκιώνης.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΣ ΚΡΙΝΕΣΘΑΙ. τῆς Σκιώνης.

ΣΦΩΝ ΑΦΙΣΤΑΣΘΑΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΙΣΧΥΙ ΑΝΩΦΕΛΕΙ. λείπει, ἐν Θαλάσση.

ΔΥΟ ΓΑΡ ΗΜΕΡΑΙΣ ΥΣΤΕΡΟΝ. ἤγουν,
μετὰ τὴν ἐκεχειρίαν.

¶ ριγ'. 123. ΦΑΝΕΡΩΣ ΠΡΟΣΕΧΡΗ-
ΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐκουσίας, ἀνευ προδοσίας.

ΜΑΛΛΟΝ ΕΤΟΛΜΗΣΑΝ. ἐθάρρησαν πρῶ-
τεῖνα τῷ Βρασίδῳ.

ΓΝΩΜΗΝ ΟΡΝΩΝΤΕΣ ΕΤΟΙΜΗΝ. εἰς τὸ βου-
θεύσαι.

ΟΤΙ ΟΥ ΠΡΟΎΓΔΙΔΟΥ. ὁ Βρασίδης.

ΕΠ' ΑΜΦΟΤΕΡΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. τὴν Μέν-
δην καὶ Σκιώνην.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ, ΤΑ ΠΕΡΙ ΣΦΑΣ ΑΥΤΟΥΣ.
οἱ ὑπολειφθέντες ἐν Σκιώνῃ καὶ Μένδῃ.

¶ ρκδ'. 124. ΚΑΙ ΗΓΟΝ, Ο ΜΕΝ: ἤγουν ὁ Περδικκας.

ΤΟΥΣ ΛΥΓΚΗΣΤΑΣ. τοὺς περὶ τὸν Περδικκαν καὶ Βρασίδαν.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ. τοῦ οἰκείου.

ΟΙ ΔΕ ΛΟΙΠΟΙ. Λυγκισταί.

ΤΡΟΠΑΙΟΝ ΣΤΗΣΑΝΤΕΣ. οἱ περὶ τὸν Βρασίδαν.

ΔΥΟ ΜΕΝ Η ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΠΕΣΧΟΝ. αὐτοὺς δηλονότι κατὰ τὸν πόλεμον.

ΟΙ ΕΤΥΧΟΝ ΤΩΙ ΠΕΡΔΙΚΚΑΙ. ἤγουν, οἱ ἐμειλλον ἤξειν.

ΕΠΙ ΤΑΣ ΤΟΥ ΑΡΡΙΒΑΙΟΥ ΚΩΜΑΣ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν Ἀρριβαίου κωμῶν.

ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΘΗΣΘΑΙ. ἀργεῖ εἶναι.

ΤΗΣ ΤΕ ΜΕΝΔΗΣ ΠΕΡΙΟΡΩΜΕΝΟΣ. εὐλαβοῦμενος, περὶ αὐτῆς κηδόμενος.

ΟΥ ΠΡΟΨΤΗΜΟΣ ΗΝ. προΐναι δηλονότι.

¶ ρκε'. 125. ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΜΕΝ ΔΟΚΟΥΝ. ἀντὶ τοῦ, δοκοῦντος.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΟΣ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἰλλυριῶν.

ΚΥΡΩΘΕΝ ΔΕ ΟΥΔΕΝ. ὀρισθέν, ἀντὶ τοῦ, κηρωθέντος οὐδενός.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ. ἤγουν, διὰ τὴν ἔχθραν.

ΑΣΦΩΣ ΕΚΠΛΗΓΝΥΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἀδῆλως ἐκπληττεσθαι. ἀνευ αἰτίας. σφαλερώς.

ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΒΡΑΣΙΔΑΝ ΙΔΕΙΝ. πρὶν διαλεχθῆναι τῷ Βρασίδᾳ, οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς τὸ, ἰδεῖν τι σὲ ἐβουλόμην, ἀντὶ τοῦ, διαλεχθῆναι σοι τί.

ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ ΕΠΙΕΝΑΙ. αὐτοῖς δηλονότι.

ΕΣ ΜΕΣΟΝ ΛΑΒΩΝ. ἀντὶ τοῦ, περιλαβὼν τοῖς ὀπλίταις. ἤγουν, ἔταξε τοὺς νεωτάτους ἐκτρέχειν, καὶ ἐπιέναι τοῖς μετὰ τοῦ Ἀρριβαίου, εἰ ἐπιχειροῖεν προσβάλλειν τοῖς μετὰ τοῦ Βρασίδου.

ΕΙΠΗ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΙΕΝ. οἱ μετὰ τοῦ Ἀρριβαίου.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΓΝΩΜΗΝ ΕΙΧΕ. τῆς συντάξεως.

¶ ρκε'. 126. ΕΙ ΜΕΝ ΜΗ ΥΠΩΠΤΕΥΟΝ, ΑΝΔΡΕΣ. προοιμιακὴ ἐνοιᾶ ἐστὶ, καὶ οὔτε κατασκευὴν ἔχει, οὔτε συμπέρασμα.

ΤΩΙ ΤΕ ΜΕΜΟΝΩΣΘΑΙ. τῆς συμμαχίας τὸν Περδικκαν.

ΚΑΙ ΜΗΔΕΝ ΠΛΗΘΟΣ ΠΕΦΟΒΗΣΘΑΙ ΕΤΕΡΩΝ. περὶ τῆς δημοκρατίας φησί.

ΠΡΟΗΓΝΩΝΙΣΘΕ. προεπολεμήσατε.

ΟΥ ΔΕΙΝΟΥΣ ΕΣΟΜΕΝΟΥΣ. τὰ πολέμια.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΟΣΑ ΜΕΝ ΤΩΙ ΟΝΤΙ ΑΣΘΕΝΗ ΟΝΤΑ. ὅσοι πολέμια ἀσθενεῖς ὄντες, δόκησιν ἰσχύος παρέχουσι τοῖς ἐναντίοις, περὶ τούτων τάλιπῃ μαθόντες οἱ δι' ἐναντίας, θαρσύνονται μάλλον. ὅσοι δὲ τῷ ὄντι εἰσὶν ἰσχυροὶ, τούτους εἰ μὴ τις ἐμπροσθέν μάθοι, τολμηρότερον καὶ οὐκ ὀρθῶς αὐτοῖς προσενεχθήσεται.

ΑΣΘΕΝΗ ΟΝΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ, ΔΟΚΗΣΙΝ ΕΧΕΙ ΙΣΧΥΟΣ. ὡς περὶ τὰ τῶν ἐναντίων βαρβάρων.

ΟΙΣ ΔΕ ΒΕΒΑΙΩΣ ΤΙ ΠΡΟΣΕΣΤΙΝ ΑΓΑΘΟΝ. ὡς περὶ ἡμῖν. ἤγουν οὔτινές εἰσι τῇ ἀληθείᾳ ἀνδρείοι.

ΟΥΤΟΙ ΔΕ ΤΗΝ ΜΕΛΛΗΣΙΝ ΜΕΝ. τοῦ

ἐπιέναι δηλονότι. ἤγουν, ἐκφοβοῦσι μέλλοντες ἐπιέναι. οἱ δὲ Λυγκισταί, φοβεροὶ εἰσι, μέλλοντες, οὐκ ἐν χειρσὶν ὄντες.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΠΛΗΘΕΙ ΟΥΦΕΩΣ ΔΕΙΝΟΙ. δέος ἐμποιοῦσι.

ΑΙΣΧΥΝΘΕΙΕΝ ΑΝ. ὡς περὶ, ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι δηλονότι.

Η ΤΕ ΦΥΓΗ ΚΑΙ Η ΕΦΟΔΟΣ ΑΥΤΩΝ. ὁμοίως καὶ τὸ φυγεῖν καὶ τὸ διώκειν καλὸν φαίνεται τοῖς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐξετάζεται πότεροῖ εἰσὶν ἀνδρείότεροι, οἱ φεύγοντες, ἢ οἱ διώκοντες.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΔΕ ΜΑΧΗ. μάχη δὲ αὐτῆξοῖσι, ἐν ᾗ ἔξεστιν ὁ βούλεται τις πράττειν, παρέχει ἀπόφασιν φεύγειν τοῖς ὄσωσόν βουλομένοις σώζεσθαι.

ΕΚΕΙΝΩ ΓΑΡ ΑΝ ΠΡΟ ΤΟΥΤΟΥ ΕΧΡΩΝΤΟ. τῷ ἐς χεῖρας ἐλθεῖν.

ΑΠ' ΑΥΤΩΝ ΟΡΑΤΑΙ. ὁράται δὲ σαφῶς, ὅτι τὸ ἀπ' αὐτῶν δοκοῦν δεινόν, ὅφιν μὲν καὶ ἀκὸν καταπλήττεται, δυνάμει δὲ οὐδὲν ἐστὶ. τοῦτο οὖν ὑπομεινάντες (τὴν φωνὴν αὐτῶν φημί, καὶ τὴν ἀπειλήν) καὶ εὐκρίστως ἐν καιρῷ τοῦ ἀναχωρεῖν ὑποχωρήσαντες, ἀσφαλῶς ὑπονοστήσετε, καὶ γνώσεσθε τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ ἀφφαλεῖ καθεστῶτες.

ΚΑΤΑΣΠΕΡΧΟΝ. κινῶν εἰς δεξιάν, ἐκπλήττειν.

ΟΤΙ ΟΙ ΤΟΙΟΥΤΟΙ. τὸ τῶν βαρβάρων πλῆθος τοῖς μὲν τὴν πρῶτην ἐμβολὴν δεξαμένοις ἀπωθέν ἐστὶ φοβερόν ἀνδρείας ἀνάτασιν μέλλουσιν ἀπειλοῦν, τοῖς δὲ μὴ δεξαμένοις, ἀλλὰ φεύγουσι, τὸ δάκων εὐφύχως, ὄξως ἐπιφέρεται, ἅτε δὴ ἐν ἀσφαλεῖ καθεστῶτες, ὡς ἂν τῶν φεύγοντων οὐ μαχομένων.

ΜΕΛΛΗΣΕΙ ΕΠΙΚΟΜΠΟΥΣΙ. προσδοκία.

¶ ρκε'. 127. ΤΙΝΕ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. ἤξεμα καὶ κατ' ὄλιγον ἦγεν.

ΑΙ ΤΕ ΕΚΔΡΟΜΑΙ. οἱ τεταγμένοι δηλονότι πρὸς τὸ ἐκτρέχειν.

ΠΑΡΑ ΓΝΩΜΗΝ ΑΝΤΕΣΤΗΣΑΝ. παρ' ἐλπίδα τὴν τῶν Λυγκιστῶν ἀντέστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΠΙΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΝ. τοὺς βαρβάρους.

ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΧΩΡΗΣΑΝΤΕΣ. τῶν βαρβάρων. καὶ τὴν ἐσβολὴν. εἰσοδόν.

ΦΘΑΣΑΝΤΕΣ ΠΡΟΚΑΤΕΛΑΒΟΝ. προλαβόντες οἱ βάρβαροι.

ΕΙΔΟΤΕΣ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ ΑΛΛΗΝ. καδ' ἦν οὐκ ἦν πόρος ἐξελεῖν.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ. φυγήν.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΙΟΝΤΑΣ ΑΥΤΟΥ. τοῦ Βρασίδα.

ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. ἤγουν, κυκλοῦσιν οἱ βάρβαροι.

ΑΠΟΛΗΨΟΜΕΝΟΙ. ἀποκόψοντες.

¶ ρκή. 128. ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΕΙΟΝΑ ΚΥΚΛΩΣΙΝ. πρὶν τοὺς πολλοὺς τῶν κυκλοῦν τοὺς Λακεδαιμονίους μελλόντων παρῆναι.

ΣΦΩΝ ΑΥΤΟΣΕ. τῶν βαρβάρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΜΕΘΟΡΙΟΙΣ. τοῦ τόπου τοῦ Περδικκα.

ΤΑ ΜΕΝ, ΥΠΟΛΑΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΕΚΟΠΤΟΝ. τὰ ζεύγη δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ. τούς Πελοποννησίους ἔμισει οὐ κατὰ γνώμης προαίρεσιν, οὐδὲ ἔθος ἔχον. τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον γὰρ παρὲν ἔμισει.

ΤΩΝ ΔΕ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ΞΥΜΦΟΡΩΝ. ἔνεκεν τοῦ ἀναγκαίου συμφέροντος. διὰ τὴν ἀνάγκην συμφέρειν νομίμας μισεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀποστὰς διεπαρτέτο, πῶς Ἀθηναίους μὲν φίλος ἔσται, Λακεδαιμονίαν δὲ ἀπαλλάξεται.

¶ ρκθ'. 129. ΟΠΑΙΤΑΙΣ ΔΕ ΧΙΛΙΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΑΡΑΝΤΕΣ ΔΕ ΕΚ ΠΟΤΙΔΑΙΑΣ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΟΙ Δ' ΑΥΤΟΙ ΤΕ. ἤγουν, αὐτοὶ δὲ οἱ Μενδαῖοι.

ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΜΕΝΟΣ. βαλλόμενος ὑπὸ αὐτῶν. ἔνοι δὲ ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς σὺν αὐτῷ.

ΟΥΚ ΗΔΥΤΗΘΗ ΒΙΑΣΑΣΘΑΙ. βίαν προσπαγαλεῖν αὐτοῖς.

ΑΛΛΗ; ΕΦΟΔΩΙ. μακροτέρα ὁδῷ κατ' ἐκείνων.

ΕΚ ΠΛΕΙΟΝΟΣ. διαστήματος δηλονότι.

ΔΥΣΠΡΟΣΒΑΤΩΙ. δυσαναβάτω.

ΕΘΟΥΡΥΒΗΘΗ. ἐδειλίσεν.

ΩΣ ΟΥΚ ΕΝΕΔΟΣΑΝ. οὐχ ὑπέβησαν.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝΤΕΣ. ἐπὶ πῶδα ἔλθόντες.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝΔΑΙΟΙ. οἱ ἐπὶ τοῦ λόφου.

ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΠΗΛΘΟΝ. τὴν Μένδην.

¶ ρλ'. 130. ΕΔΗΙΟΥΝ ΤΗΝ ΓΗΝ. τὴν

Σκιάνην.

ΟΥΔΕΝΟΣ ΕΠΕΞΙΟΝΤΟΣ. τῶν Σκιοναίων.

ΗΝ ΓΑΡ ΤΙ ΚΑΙ ΣΤΑΣΙΑΣΜΟΥ. ἤγουν,

ἥσάν τινες στασιαζόντες.

ΚΑΙ ΤΙΝΟΣ ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΗ-

ΜΟΥ ΑΝΤΕΙΠΟΝΤΟΣ. ἤγουν, δημότου ἐναντιωθέντος, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων,

ἀντιλέγειν δηλονότι.

ΚΑΙ ΩΣ ΑΝΤΕΙΠΕΝ. ὁ δημότης.

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ὀργῆς.

ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ ΑΝΟΙΓΟΜΕΝΩΝ, ΦΟΒΗΘΕΝ-

ΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ φοβηθέντες. ἐφοβήθησαν δὲ,

ὅτι αἰήθησαν ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συν-

θήκης αὐτοῖς ἐπιθέσθαι.

ΑΠΟ ΠΡΟΕΙΡΗΜΜΕΝΟΥ ΤΙΝΟΣ. συμφώνου.

ΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τὴν παρεδο-

σίαν.

ΩΣ ΚΑΤΑ ΚΡΑΤΟΣ ΕΛΟΝΤΕΣ, ΔΙΗΡΠΙΑ-

ΣΑΝ. τὰ ἐνόητα αὐτῆ.

ΠΟΛΙΤΕΥΕΙΝ ΕΚΕΛΕΥΟΝ ΩΣ ΠΕΡ ΕΙΩ-

ΘΕΣΑΝ. τὴν οἰκίαν πολιτείαν ἔχειν.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΕΝΔΗΝ ΚΑΤΕΣΧΟΝ.

ἐκυρίευσαν τῆς Μένδης.

¶ ελἀ. 131. ΠΡΟΣΒΑΛΟΝΤΕΣ Δ'

ΑΥΤΩΙ. τῷ λόφῳ.

ΚΑΙ ΑΥΤΩΝ ΟΥ ΠΟΛΥ. τῶν Ἀθηναίων. ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΜΕΝΟΙ. βιασάμενοι τὴν φυλακὴν, νυκτὸς ἀφικινοῦνται πρὸς θάλασσαν.

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΚΙΩΝΗΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τοὺς φυλάσσοντας τὴν Σκιάνην.

¶ ρλβ'. 132. ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΠΟΙΕΙΤΑΙ. ζύμβασιν.

ΑΜΑ Δ' ΑΥΤΟΣ ΟΥΚΕΤΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ. ὁ Περδικίας δηλονότι.

ΧΡΩΜΕΝΟΣ ΑΕΙ ΤΟΙΣ ΠΡΩΤΟΙΣ. δηλονότι ξένοις καὶ φίλοις.

ΑΕΙ ΤΟΙΣ ΠΡΩΤΟΙΣ. ἤγουν, τοὺς πρώτους, φίλους ποιήσας.

ΔΙΕΚΩΛΗΣΕ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. τῶν Πελοποννησίων.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΒΩΝΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ. ὡς οὐκ ὄντος νομικοῦ ἐξέγειν τοὺς ἰβώντας. ἢ οὐκ ὄντος νομικοῦ, ἀρχοντας καθίστάνειν ταῖς πόλεσι τοὺς ἰβώντας, ἀλλὰ τοὺς προβεβηκότας κατ' ἡλικίαν.

ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ. ἤγουν, παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἔθος.

ΚΑΙ ΜΗ ΤΟΙΣ ΕΥΤΥΧΟΥΣΙ. γράφεται ἐντυχοῦσι. καὶ τὰς πόλεις μὴ τοῖς τυχοῦσι πιστεύειν, ἀλλὰ Λακεδαιμονίους ἐγγχερίζειν.

¶ ελγ'. 133. ΕΠΚΑΛΕΣΑΝΤΕΣ. ἤγουν ἐγκαλέσαντες.

ΠΑΡΕΣΤΗΚΟΣ ΔΕ ΡΑΙΟΝ. ἐξεγένετο δὲ αὐτοῖς ραδίως περιελεῖν τὸ τεῖχος, ἐπειδὴ τῶν Θεσπείων ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους μάχῃ τὸ ἀκμαϊότατον ἀποκόλλει.

Ο, ΤΙ ΗΝ ΑΥΤΩΝ ΑΝΘΟΣ. τῶν Θεσπείων.

ΑΝΘΟΣ ΔΙΕΦΟΑΡΗ. γράφεται ἀποκόλλει.

ΟΙ ΔΕ, ΑΛΛΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ. οἱ Ἀργεῖοι.

ΕΠΕΛΑΒΕΝ ΟΚΤΩ. κατέσχε.

ΚΑΙ ΕΝΝΑΤΟΝ ΕΚ ΜΕΣΟΥ. τὸ ὄγδοον

ἐπλήρωσε· τὸ δὲ ἕνατον ἡμιτελὲς ἦν.

¶ ελδ'. 134. ΑΜΦΙΔΗΡΙΤΟΣ ΕΓΕΝΕ-

ΤΟ. ἀμφισβητήσιμος.

ΚΑΙ ΑΓΧΙΜΑΛΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ. ἴσης.

ΕΠΗΥΛΙΣΑΝΤΟ ΤΕ. κατεσκήνωσαν.

¶ ελέ. 135. ΜΕΧΡΙ ΜΕΝ ΤΟΥΤΟΥ.

τοῦ προσδεῖναι τὴν κλίμακα.

ΤΟΥ ΓΑΡ ΚΩΔΩΝΟΣ. τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, ἀρσενικῶς. Σοφοκλῆς δὲ, Καλοκροτόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς, εἶπε θηλυκῶς.

ΟΥΤΩΣ ΕΣ ΤΟ ΔΙΑΚΕΝΟΝ. τῆς κλίμακος δηλονότι. διάκενον μὲν, τὸ ἀφύλακτον λέγει.

ἔλαθε δὲ ὁ Βρασιδᾶς προσδεῖναι τὴν κλίμακα.

ἕως γὰρ ὁ παρὲν μετὰ τοῦ κώδωνος, ἄλλω παρ' ἐίδου τὸν κώδωνα, χρόνου ἐγγινομένου, ἔλαθε

προσδεῖναι τὴν κλίμακα.

Η ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ ΕΓΕΝΕΤΟ. ὑπέβαστόν. τοῦ κώδωνος (φησὶ) παρενεχθέντος ἐς τὸ διάκενον, οὕτως ἢ πρὸςθεσις ἐγένετο.

Ε. α. 1.—ζ'. 7.

¶ α. 1. ΕΝΙΑΥΣΙΟΙ ΣΠΟΝΔΑΙ. ἢ ἐφ' ἐνὸς χρόνου γενομένη ἐκεχειρία.

ΕΝ Τῆ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ. ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ καὶ ἰσυχία· παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἰοῦνται ἔχειν χεῖρας.

ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ ΕΚ ΔΗΛΟΥ. μετανάστασας ἐποίησαν ἔξοικιστάντες.

ΙΕΡΩΣΘΑΙ. τουτέστιν, ἱερῶς ἀνακείσθαι τῷ θεῷ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΕΛΛΙΠΕΣ ΣΦΙΣΙΝ ΕΙΝΑΙ. μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν τοὺς ζῶντας, ἔτι δοκοῦντας ἐλλείπειν τῇ καθάρσει, τὰς θήκας τῶν τεθνεώτων ἀνείλοντο ἐκ τῆς νήσου.

ΑΤΡΑΜΥΤΤΕΙΟΝ. * Ὀρου. Ἀδραμύττειον, Εὐπόλις· Ἀτραμύττειον, Ουκουιδίδης.

ΩΙΚΗΣΑΝ ΟΥΤΩΣ. λείπει τὸ, ἐνταῦθα.

¶ β'. 2. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΝ. μετὰ τὴν λύσιν αὐτῶν τῶν σπονδῶν.

ΣΧΩΝ ΔΕ ΕΣ ΣΚΙΩΝΗΝ. ἐλλειμένιας.

ΕΚ Δ' ΑΥΤΟΥ ΑΙΣΘΟΜΕΝΟΣ. τοῦ λιμένοιο.

ΕΝ Τῆ ΤΟΡΩΝΗ. ἐστὶ δηλονότη.

ΑΣΙΟΜΑΧΟΙ ΕΙΕΝ. ἱκανοὶ πρὸς μάχην.

ΕΧΩΡΕΙ ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὴν Τορώνην.

ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΠΕΡΙΠΛΕΙΝ. τῆς Τορώνης.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΤΕΧΙΣΜΑ. βουλόμενος ἐντὸς τοῦ τείχους ποιῆσαι τὸ τῶν Τορωναίων προάστειον, τοῦ παλαιοῦ τείχους μέρος διακόψας, καθ' ὃ ἦν τὸ προάστειον, ἕτερον τείχος καινὸν προσαικοδόμησεν, ᾧ περιέβαλε τὸ πρότερον, καὶ συνῆψε κατὰ τὴν διαίρεσιν τὸ καινὸν πρὸς τὸ παλαιόν, ὥστε ἐν τὸ πᾶν γενέσθαι.

ΕΝΤΟΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ. τῆς πόλεως δηλονότη.

ΚΑΙ ΔΙΕΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ. τὸ μέρος δηλονότη.

¶ γ'. 3. ΚΑΙ ΩΣ ΕΒΙΑΖΟΝΤΟ. ἤγουν, ὑπὸ βίας τῶν Ἀθηναίων ἠττῶντο οἱ περὶ τὸν Παπιτελίδαν.

ΔΡΟΜΩ: ΕΧΩΡΕΙ ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. πῶς ἐντὸς τείχους ἂν ὁ Πασιτελίδας, δέιστας ἀνεχώρει πρὸς τὴν πόλιν; μὴ ποτε ἦν μὲν ἐν τῷ καινῷ τείχει τῷ περιέχοντι τὸ προάστειον, δέιστας δὲ, μὴ ἢ πόλις ἀλλ' ἢτις ἦν ἐν τῷ παλαιῷ τείχει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ καινῷ καταληφθῆ, καταλιπὼν τὸ προάστειον, ἐς τὴν πόλιν ἐχώρει, ὡς περιποιῶσαν αὐτήν.

ΑΠΟΣΧΩΝ. ἀποστᾶς.

ΛΥΘΕΙΣ. ἀπολυτρωθείς.

¶ δ'. 4. ΤΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΣ. τουτέστι, μετ' ἄλλων δύο.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΞΥΜΒΑΣΙΝ. τὴν κοινὴν τῶν Σικελιωτῶν.

ΠΟΛΙΤΑΣ ΕΠΕΓΡΑΨΑΝΤΟ ΠΟΛΛΟΥΣ. οἰκείωσαντο. ἑτέροιο ἐπὶ τοῖς οὔσιν ἐνεγράφαντο εἰς τὴν πόλιν.

ΕΠΕΝΟΕΙ. προεδυμείτο, ἤξιο.

ΑΝΑΔΑΣΑΣΘΑΙ. ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεοντινῶν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥΣ ΤΕ ΕΠΑΓΟΝΤΑΙ. εἰς βοήθειαν τῆς πόλεως.

ΕΠΛΑΝΘΗΣΑΝ ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΙ. πλανηθέντες δέιστσαν.

ΟΜΟΛΟΗΣΑΝΤΕΣ. συνδέμενοι.

ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΑΝΤΕΣ. καταλιπὼντες ἐρήμην.

ΕΠΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ. ἐπ' ἴση πολιτεία τῶν Συρακουσίων.

ΦΩΚΕΑΣ ΤΕ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. οἱ μὲν, ἐκτεταμένως ἀναγινώσκουσιν, ὡς Πρασιάς· οἱ δὲ, συνεσταλμένως. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Βρικινιάς.

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙΝ. ἤγουν, λαμβάνοντες εἰς κατοίκησιν.

ΤΟΝ ΦΑΙΑΚΑ ΠΕΜΠΟΥΣΙ. πρὸς τοὺς Συρακουσίους. τὸ ἐξῆς, πείσαντες τοὺς ξυμμαχικοὺς ἐπιστρατεύσαι, ὅπως κοινῇ ἐπιστρατεύσαντες Συρακουσίοις ὡς δύναμιν περιποιουμένοις, διασώσειαν τοὺς Λεοντινούς.

ΤΟΥΣ ΣΦΙΣΙΝ ΟΝΤΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

¶ ε'. 5. ΕΧΡΗΜΑΤΙΣΕΝ. ἀμίλησε.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ ΤΟΙΣ ἈΘΗΝΑΙΟΙΣ. λόγους προσήνεγκε πειστικούς.

ΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΙΚΕΛΙΩΤΩΝ. ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ μὲν Ἕλληνες οἱ ἐν Σικελίᾳ, Σικελιωταὶ λέγονται· οἱ δὲ βάρβαροι οἱ ἐν αὐτῇ, Σικελεῖς. οὗτω δὲ καὶ ἐπὶ Ἰταλιωτῶν.

ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ. τὴν κοινὴν δηλονότη.

ΞΥΝΗΛΛΑΣΟΝΤΟ. ἀντὶ τοῦ συνήεσαν.

ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΟΥΣ. ἑαυτῶν, τῶν Λοκρῶν.

¶ ς'. 6. ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΘΕΝ. ἤγουν, πάντα τὰ τοῦ Κλέωνος δηλονότη ἐφάνητο τῷ Βρασίδᾳ ἀπὸ τοῦ Κερδυλίου.

ΟΠΕΡ ΠΡΟΣΕΔΕΧΕΤΟ. ὁ Βρασίδης.

ΑΥΤΟΝ. τὸν Κλέωνα.

ΣΦΩΝ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. τῶν Λακεδαιμονίων.

Τῆ ΠΑΡΟΥΣΙΑ: ΣΤΡΑΤΙΑ: ΑΝΑΒΗΣΣΟΘΑΙ. τὸ ἐξῆς, ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν ἀναβήσσοθαι τὸν Κλέωνα μετὰ τῶν παρόντων στρατιωτῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ περιμεινάντα πάντας.

ΑΜΑ ΔΕ ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΕΤΟ. ὁ Βρασίδης δηλονότη.

¶ ζ'. 7. ΤΩΝ ΓΑΡ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΑΧΘΟΜΕΝΩΝ—ΑΙΣΘΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΟΡΟΥΝ. ὁ Κλέων δηλονότη.

Τῆ ΕΔΡΑΙ. τῇ προσομοίᾳ, τῇ διατριβῇ, καὶ τῇ ἀρχῇ.

ΚΑΙ ΤΟΑΜΝ. τὴν τοῦ Βρασίδου.

ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΣΥΝΗΣ. δηλονότη τοῦ Κλέωνος.

ΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ. ἐνήλλαξεν, εἰπὼν καθήμενους, ἀντὶ τοῦ καθήμενῶν.

ΒΑΡΥΝΕΣΘΑΙ. ἦτοι ἄχθεσθαι.

ΚΑΙ ΕΧΡΗΣΑΤΟ ΤΩΙ ΤΡ. τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἐσπῆλθεν ὁ Κλέων τὴν Ἀμφίπολιν, ᾧ καὶ πρόσθεν ἐπὶ Πύλων. τουτέστιν, ἀναλογιστῶς εὐτυχίας ἐν τῇ Πύλῳ, αἰσθὴ φρόνιμος εἶναι.

ΟΥΧ ΩΣ ΤΩΙ ΑΣΦΑΛΕΙ, ΗΝ ΑΝΑΙΚΑΚΗΤΑΙ. οὐχ ὡς τῷ πλῆθει τῶν ἐναντίων κρατή-

σαν, εἰ ἀναγκάζοιτο πολεμεῖν (ὅς οὐδὲ τῇ παροῦσῃ στρατιᾷ τοὺς πολεμίους ὡςτο ἀντιτάξασθαι) ἀλλ' ὡς μετὰ τῶν ἐπελευσομένων αὐτῶν συμμάχων πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιστησῶν τὴν στρατιάν, καὶ βίᾳ ἐκπολιορκήσῶν τὴν Ἀμφίπολιν.

ΠΕΡΙΣΧΗΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὑπερσχήσῶν, καὶ νικήσῶν.

ΟΠΟΤΑΝ ΒΟΥΑΝΤΑΙ, ΑΜΑΧΕΙ. λέπει τὸ, δυνατὸν εἶναι.

¶ ἡ. 8. ΩΣ ΕΙΔΕ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. παραγοινομένους ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

ΔΕΔΙΩΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ. οὐ θάρρῶν τῇ ἰδίᾳ παρασκευῇ.

ΥΠΟΔΕΞΕΤΕΡΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. τοὺς ἑαυτοῦ δηλονότι.

ΑΝΤΙΠΑΛΑ ΓΑΡ ΠΩΣ ΗΝ. ἰσοστάσια ἐκότερα τὰ στρατεύματα τῶν ἐναντίων.

ΑΛΛΑ ΤΩΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙ. τῇ δυνάμει.

ΚΑΘΑΡΟΝ ΕΞΗΛΘΕΝ. οὐχὶ συγκυλῦδων, οὐδὲ ἐσκιούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν.

ΤΕΧΝΗ ΔΕ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΕΤΟ. δόλῳ.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΟΥΣΑΝ. εὐτελεῖ, καὶ οὐκ ἐκ παρασκευῆς.

Η ΑΝΕΥ ΠΡΟΨΦΕΡΣ ΤΕ ΑΥΤΩΝ. ἤγουν, οὕτως ἐνόμισε περιγενέσθαι: Κλέωνος καὶ τῶν περὶ αὐτῶν, ἐπιτεθρομένοις κρύφα. ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀνευ προόψεως, καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ. ὅπερ ἐστὶ τὸ καταφρονήσεως τοῦ ὄντος. Ἡ, ἀνευ προόψεως τε αὐτῶν, ἀνευ τοῦ μὴ ἐπιδείξειαι τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον πλῆθος, καὶ τὴν ὄπισθιν αὐτῶν. τοῦτο γάρ ἐστὶν ἀνευ προόψεως. καταφρονηθήσεσθαι γάρ ὑπὸ Ἀθηναίων ὄψετο, εἰ τὴν οὖσαν αὐτοῖς ἐπιδείξειαι παρασκευῇ.

ΑΠΟΛΕΞΑΜΕΝΟΣ ΟΥΣΑΝ. ἀποκόψας ἐπιλεκτικῶς.

ΚΛΕΑΡΙΔΑΙ, ΠΡΟΣΤΑΣΕΑΣ. μετὰ Κλεαρίδαν τάξας.

ΑΥΘΙΣ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΥΣ, ΕΙ ΤΥΧΟΙ. τῆς συμμαχίας δηλονότι. ἀνευ τῶν ἄλλων λαβεῖν συμμαχίαν, εἰ τύχοι ἐλθούσα αὐτοῖς βοήθεια ἢ παρὰ τοῦ Περγίκου καὶ τοῦ Πόλλη.

¶ ἡ. 9. ΩΝ ΕΙΩΘΑΤΕ ΚΡΕΙΣΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ, οἷς εἰώθατε νικᾶν.

ΤΗΝ ΔΕ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ. τὴν ἐπίθεσιν τὴν κατὰ τῶν πολεμίων.

ΚΑΙ ΜΗ ΑΠΑΝΤΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΝ. ἵνα μηδεὶς ἡμῶν, διὰ τὸ κατ' ὀλίγους ἡμᾶς μέλλειν ἐξίεναι τῆς πόλεως, καὶ μὴ ἀπαντας ἀθρόους κινδυνεύειν πρὸς Ἀθηναίους, οὐκ ἀξιόμαχον νομίστας τὴν παρασκευῇ, ἀτολμότερος γένηται.

ΑΤΟΛΜΙΑΝ ΠΑΡΑΣΧΗ. ἡμῖν δηλονότι.

ΤΟΥΣ ΓΑΡ ΕΝΑΝΤΙΟΥΣ ΕΙΚΑΖΩ. εἰκάζω δὲ τοὺς ἐναντίους, καταφρονούντας ἡμῶν, καὶ οὐ προσδοκῶντας, ὅτι ἐπεξέλευσόμεθα αὐτοῖς, ἀναβῆναι πρὸς τὴν Ἀμφίπολιν, κατὰ Θέαν, καὶ ἴνυ διὰ τὴν Θέαν ἀτάκτως ἐσκεδασμένους, ὀλιγωρεῖν. τουτέστι ῥαθυμεῖν.

ΟΣΤΙΣ ΔΕ ΤΑΣ ΤΟΙΑΥΤΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ. ὅστις δὲ τὰ τῶν πολεμίων ἀμαρτήματα ἰδὼν, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν ἐπιχειρῶν, μὴ ἐκ

τοῦ φανεροῦ ἀντιτάττηται, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀρμολτομένου, ὁρθῶς ἀν πράττει.

ΔΟΞΑΝ ΕΧΕΙ. παρέχει. Α ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, δι' ὧν ἂν τις τὸν πολεμίων.

ΕΩΣ ΟΥΝ ΕΤΙ ΑΠΑΡΑΣΚΕΥΟΙ. ἕως ἔτι διὰ τὸ θάρρῆν ἀπαράσκευοι εἶναι, ἀπίνεαι τε διανοούνται μᾶλλον ἢ μένειν. ῥαθύμως αὐτοῖς διακειμένους. καὶ πρὸ τοῦ οὖν ταχθῆναι, ἐγὼ μὲν ἔχων.

ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΑΝΟΙΞΑΣ ΕΠΕΚΘΕΙΝ. θέλησον δηλονότι.

ΕΛΠΙΣ ΓΑΡ. ἡμῖν δηλονότι.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΥΤΟΥΣ ΟΥΤΩ. δηλονότι ποιούντων ἡμῶν.

ΤΟ Γ' ΑΡ ΕΠΙΟΝ ΤΥΤΕΡΟΝ. οἱ γὰρ ὕστερον ἐπιόντες φοβερότεροι φαίνονται.

ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. ἐκ τριῶν γίνεσθαι τὸ καλῶς πολεμεῖν. Ὀμπερος, Αἰδομένων ἀνδρῶν πλέουσος σοῖο ἢ ἐπέφανται.

ΚΑΙ ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ἂν γὰρ νικηθῆτε, καὶ μὴ θανάτῳ ζημιοθῆτε ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ εὐτυχῆσθε καὶ ἀρίστα πράξῃτε, δούλοιο ἐσεσθε Ἀθηναίων, καὶ δουλείαν χαλεπωτέραν ἢ σπρὶν εἶχθε.

ΠΕΡΙΟΣΩΝ Ο ΑΓΩΝ ΕΣΤΙΝ. ἐπάθλων.

¶ ἡ. 10. ΤΩΙ ΔΕ ΚΛΕΩΝΙ. τὸ ἐξῆς, τῷ δὲ Κλέωνι ἀγγέλλεται, φανεροῦ γενομένου τοῦ Βρασιδίου. Καὶ ταῦτα πράσσοντος ἀγγέλλεται.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΑΝ. διὰ τὴν Θέαν.

ΑΚΟΥΣΑΣ ΕΠΗΛΘΕΝ. ὁ Κλέων δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΟΗΘΟΥΣ ΗΚΕΙΝ. τὰς ἀπὸ τοῦ Περγίκου.

ΣΧΟΛΗ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. χρόνος ἐγγίγνεσθαι.

ΟΙΣ ΓΑΡ ΑΝ ΤΟΥΤΟ ΠΙΝΗΤΑΙ. ὅπερ πάσχωσιν αὐτοῖ.

ΟΥΚ ΕΙΩΘΑΣΙ ΜΕΝΕΙΝ. οἱ κινούντες τὰς κεφαλὰς καὶ τὰ δόρατα, καὶ μὴ ἡσύχως ἀπιόντες, καὶ τὸ ὅλον, ἀτρέμως οὐκ εἰώθασιν ὑπομένειν τοὺς πολεμίους.

ΕΞΕΛΘΩΝ, ΕΘΕΙ ΔΡΟΜΩΙ. ὁ Βρασιδίας.

ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΥΘΕΙΑΝ. ἤγουν εὐθέως.

ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΧΡΗΡΚΕΙ. προσηληλυθεί. εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἦλθεν.

ΕΥΘΙΣ ΑΠΟΡΡΑΓΕΝ. ἀπισσασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως.

ΕΦΕΥΓΕ. τρεψάμενος ὁ Βρασιδίας καὶ διαίξας τοὺς μέσους, ὁρμήσας πρὸς τὸ ἀριστερὸν κέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὸ, μετέβη πάλιν πρὸς τὸ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων.

ΕΠΙΠΑΡΙΩΝ ΤΩΙ ΔΕΞΙΩΙ. σπλησιάζων ἐπέτιθετο τῷ δεξιῷ.

ΟΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ. τοῦ Βρασιδίου δηλονότι.

ΑΠΗΝΕΓΚΑΝ. δηλονότι εἰς τὴν πόλιν.

ΟΙ ΔΕ ΑΥΤΟΥ ΣΥΣΤΡΑΦΕΝΤΕΣ ΟΠΑΙΤΑΙ. ἤτοι αὐτοῦ τοῦ Κλέωνος. ἢ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝΕΔΟΣΑΝ. περιττὸς ὁ καί.

Η ΥΠΟ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ. ἤγουν, ὕστερον μετὰ τὴν μάχην φεύγοντες.

ΑΠΕΚΟΜΙΣΘΗΣΑΝ. *δισσάθησαν.*

¶ 11. ΠΕΡΙΕΡΕΑΝΤΕΣ. ἤγουν περιφράξαντες.

ΕΝΤΕΜΝΟΥΣΙΝ. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν.

ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΕΤΗΣΙΟΥΣ ΘΥΣΙΑΣ. ἤγουν, δι' ἑτους θυσιάζειν καὶ ἀγανίζεσθαι.

ΤΑ ΑΓΝΩΝΕΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ. Ἄγωναία, τὰ τοῦ Ἄγωνα: ἔπειθ' ὁ Ἄγων Ἄθηναιὸς ἦν, ὁ οἰκιστὴς τῆς Ἀμφιπόλεως.

ΠΕΡΙΕΞΕΣΘΑΙ. φυλαχθεσθαι.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ. πρὸς τὸ παρόν.

ΤΟΝ ΔΕ ΑΓΝΩΝΑ. οὐ τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ Ἄγων οὐχ ἦτορ ταῖς τιμαῖς, ἀλλὰ οὔτε σμύφρειν τοῖς Ἀμφιπολίταις τιμᾶσθαι τὸν Ἄγωνα, διὰ τὸ κολακεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, οὔτε ἰδὺ ἦν τοῖς Ἀμφιπολίταις τὸ τιμᾶν αὐτόν.

ΟΙ ΜΕΝ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ ΑΠΕΠΛΕΥΣΑΝ. οἱ Ἄθηναιοί.

¶ 12. ΕΣ ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ. Ἡράκλεια ἢ ἐν Τραχίνι τῆς Θεσσαλίας.

ΜΑΧΗ ΑΥΤΗ. ἢ κατὰ τὴν Ἀμφίπολιν τοῦ Βρασίδου.

¶ 13. ΟΥΔΕΝΑ ΚΑΙΡΟΝ ΕΤΙ ΕΙΝΑΙ. οὐκ ἐν καιρῷ ἔτι εἶναι.

ΤΩΝ ΤΕ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. τῶν μὲν Ἀθηναίων, διὰ τὸ ἡσσηθῆναι, ἀποκεχωρικήτων τῶν δὲ περὶ τὸν Ῥαμφίαν, οὐκ ὄντων δυνατῶν δρᾶν τι ὧν ὁ Βρασίδας διενεεῖτο.

¶ 14. ΑΨΑΣΘΑΙ ΜΗΔΕΤΕΡΟΥΣ. Ἄθηναιούς καὶ Πελοποννητίους.

ΟΙ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙ, ΠΑΗΓΕΝΤΕΣ. ζημιωθέντες.

ΚΑΙ Δ' ΟΛΙΓΟΥ ΑΥΘΙΣ. ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλίγον. καὶ οὐκέτι πιστεύοντες τῇ ἰσχύϊ τῇ αὐτῶν, δι' ἣν τοσούτοις ἀποσπεδίσθησαν τὰς σπονδάς.

ΚΑΟΥΠΕΡΤΕΡΟΙ ΓΕΝΗΣΕΣΘΑΙ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΠΑΙΡΟΜΕΝΟΙ. κινούμενοι.

ΕΠΗΛΑΘΟΝ ΑΠΟΣΤΩΣΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΜΕΤΕΜΕΛΟΝΤΟ ΤΕ. μετεμέλοντό τε, ἔξιν, καλῶς καιροῦ ἐπιτηδείου παρατυχόντος τοῦ πράγματος, οὐ συνέβησαν τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΜΕΤΑ ΤΑ ΕΝ ΠΥΛΩ. κατορθώματα.

ΟΙ Δ' ΑΥ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. ἀπὸ κινουῦ τὸ μετεμέλοντο.

ΩΙΟΝΤΟ ΟΛΙΓΩΝ ΕΤΩΝ ΚΑΘΑΙΡΗΣΙΝ. ἤγουν, δι' ὀλίγον ἐτῶν ταπεινώσειν.

ΤΗ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ. τῆ Σφακτηρίᾳ.

ΑΥΤΟΜΟΛΟΥΝΤΩΝ ΤΕ. παρὰ τοὺς ἐν Πύλῳ δηλαδὴ Ἀθηναίους. μήπως αὐτομολήσωσιν οἱ εἰλωτες οἱ ὑπομεινόντες παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, πιστεύοντες τοῖς ἔξω, τουτέστι, τοῖς ὑπομολοκῆσιν διὰ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΜΕΝΟΝΤΕΣ. οἱ ὑπόλοιποι.

ΤΟΙΣ ΕΞΩ ΠΙΣΤΥΝΟΙ. αὐτομολήσασι δηλαδὴ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΕΠ' ΕΞΘΩ. ΕΙΝΑΙ. λήξει.

ΟΥΚ ΗΘΕΛΟΝ ΣΠΕΝΔΕΣΘΑΙ. ἤγουν μετὰ σπονδῶν ποιείσθαι.

¶ 15. ΤΑΥΤ' ΟΥΝ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ. Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις δηλοντί.

ΗΣΑΝ ΓΑΡ ΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ. τὸ ἐν ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ἔνιοι. ἦσαν γὰρ τινες αὐτῶν Σπαρτιάται τε καὶ πρῶτοι, καὶ τοῖς πρῶτοις ξυγγενεῖς, ἀρ' τὸ εἶκος οὖν, οἱ ξυγγενεῖς αὐτῶν σπονδῶν ἐποιούοντο.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ ΑΥΤΩΝ ΠΡΑΣΞΕΙΝ. τὴν εἰρήνην δηλονότι.

ΟΥΤΙΠΩΣ ΗΘΕΛΟΝ. οὐδὲ ὅλως ἠθέλων.

ΕΥ ΦΕΡΟΜΕΝΟΙ. ἤγουν εὐτυχούοντες.

ΕΠΙ ΤΗ ΙΣΗ. ὥστε τὸ προσήκον αὐτοῖς μόνον ἔχειν, ἀλλὰ δηλονότι καὶ περὶ τῶν ἄλλων.

ΕΝΔΕΞΟΜΕΝΟΥΣ. ἦτοι προσδεχομένους, δηλονότι τὴν εἰρήνην.

¶ 16. Ο ΜΕΝ, ΔΙΑ ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΙΝ. ὁ Βρασίδας.

Ο ΔΕ. ὁ Κλέων.

ΔΙΑΒΑΛΛΩΝ. προσδεχομένους, λείπει τὴν εἰρήνην.

ΠΛΕΙΣΤΑ ΤΩΝ ΤΟΤΕ ΕΥ ΦΕΡΟΜΕΝΟΣ. ἦτοι ἐν πλείστοις πράγμασι.

ΚΑΙ ΟΣΤΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΤΥΧΗ ΑΥΤΟΝ ΠΑΡΑΔΙΔΩΣΙ. τῇ ὀλίγῃ φορᾷ τῆς τύχης.

ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΕΧΕΙΝ. ὡστο δηλονότι.

ΔΙΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ. ἤγουν ὑβριζόμενος.

ΑΕΙ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ. ἤγουν κατηγορούμενος.

ΠΑΡΑΝΟΜΗΘΕΙΣΑΝ. ἤγουν, παρανόμως δοξεῖσαν αὐτῶν.

ΤΗΝ ΓΑΡ ΠΡΟΜΑΝΤΙΝ. ἤγουν, τὴν προαγορευούσαν ἐκ μαντείας.

ΔΙΟΣ ΤΙΟΥ ΗΜΙΘΕΟΥ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ. ἡμῖθεου μὲν, τοῦ Ἡρακλέους λέγει· σπέρμα δὲ, τὸν ἀπόγονον, οὗτος δ' ἦν ὁ Πλειστονάξ.

ἀναφέρειν δὲ, τὸ κατάγειν. εὐλάκαν δὲ, τὴν ὕιν Λακεδαιμονίου λέγουσιν. ἔνιοι δὲ, τὴν δίκελαν, ἀπὸ τοῦ λακάνειν, ἦτοι σκάπτειν. εὐλάξιν δὲ, ἀρόσειν. τοιοῦτο δὲ τι λέγει, ἀργυρεῖα εὐλάκα εὐλάξιν, τουτέστι, λιμὴν ἐσσεσθαι, καὶ πολλοῦ σφόδρα τὸν σίτον ἀνήσσεσθαι, ὥσπερ ἀργυροῖς ἐργαλείοις χρωμένους. ἔνιοι δὲ οὐ λυσιτελήσειν φασὶν αὐτοῖς τὴν γῆν γεωργεῖν, ὥσπερ εἰ ἀργυροῖς ἐργαλείοις ἐχρᾶντο.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ. ἤγουν ὑπεροχίας.

ΑΝΑΦΕΡΙΝ. ἀνακαλεῖσθαι.

ΜΕΤΑ ΔΩΡΩΝ Δ. οἱ μὲν, τὴν δόκησιν ἀντὶ τοῦ δικήσεως φασὶ κείσθαι, διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων δικήσεως ἀναχώρησιν· οἱ δὲ, τηρήσαντες τὴν δόκησιν, τὴν ἀναχώρησιν μᾶλλον, ἀντ' ἀναχωρήσεως ἐδέξαντο.

ἄλλοι δὲ τὴν δόκησιν ἐπὶ τῆς λήψεως τῶν δώρων ἔλαβον. ἢ ὡτω νοῦται, ἦτοι, διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων λήψιν ἀναχώρησιν. καὶ δεκτέον τοῦτο.

ΟΙΚΟΥΝΤΑ, ΦΟΒΩ: ΤΩ: ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ὁ Πλειστονάξ διαφυγὼν, ὤκησεν ἐν Λυγίᾳ καίρ. τοῦ δὲ τόπου, καθ' ὃν ἀνοδοῦκεται τὴν οἰκίαν, τὸ μὲν ἦμισυ, ἦν ἱερὸν, τὸ δὲ ἦμισυ, βέβηλον.

ΕΤΙ ΕΝΟΣ ΔΕΟΝΤΙ. τοῦτο συντακτικῶν τε

χρόνῳ. ἦγουν, μετὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγορῆσεως τῆς μαντείας, ἀποτρέψαι τοὺς Λακεδαιμονίους. ἢ ἡ, χρόνῳ δὲ προτρέψαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐνὸς δέοντι εἰκοστῷ.

¶ ιζ'. 17. ΤΗ: ΔΙΑΒΟΔΗ: τῆ ἕβρει τῆ τῶν ἐχθρῶν.

ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΣ ΕΙΝΑΙ. μὴ ἂν αὐτὸς παρῆσαν κατηγορίας ἀφορμὴν, περὶ θυμῆν τὴν ἐύμβασιν.

ἮΞΑΝ ΕΣ ΛΟΓΟΥΣ. ἀλλήλοις δηλονότι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΕ ΠΡΟΕΠΑΝΕΣΣΕΙΣΘΗ. ἡ πολεμικὴ παρασκευὴ ἀποπειλῆθη.

ΩΣ ΕΠΙΤΕΙΧΙΣΜΟΝ. ὡς μελλόντων φρουρία ἐπιτείχισεν ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ. ἐπειδὴ συνεχόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐσιζήτουσιν τε κατὰ τὸ δίκαιον παρ' ἀλλήλων τινας, συνέβησαν.

ΔΙΚΑΙΩΣΕΙΣ. αἰτήματα δίκαια.

ΠΡΟΠΕΝΓΚΟΝΤΩΝ. ἀροβαλόντων.

ΑΝΤΑΠΑΙΟΥΤΝΤΩΝ ΓΑΡ. τῶν Ἀθηναίων.

ΑΛΛ' ΟΜΟΛΟΓΙΑ: ἐκουσίῳ θελήματι.

ΕΧΕΙΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. τὴν Πλάταιαν.

ΤΗΝ ΝΙΣΑΙΑΝ. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἔχειν αὐτοτελείς αὐτοὺς, καὶ μὴ ἄλλους συντελοῦντας.

¶ ιη'. 18. ΚΑΙ ΘΕΩΡΕΙΝ. θεωροῦς πέμπτειν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. ἦγουν, τοῖς καθ' αὐτοὺς νόμοις χωρῆμένους.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΚΟΥΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔχειν αὐτοτελείς αὐτοὺς καὶ μὴ ἄλλοις συντελοῦντας. αὐτόδομοι ἀνδράσων, οἱ ἐν αὐτοῖς τὴν διαφοράν δική λύντες, καὶ μὴ μεταχόντες αὐτὴν εἰς ὑπεροχίους ἀνδράσων.

ΔΙΑΦΟΡΟΝ Η: ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. ἦγουν, Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους.

ΔΙΚΑΙΣ ΧΡΗΣΘΩΝ. ἦγουν κρίσει δίκαια.

ΦΕΡΟΥΣΑΣ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ. διδούσας τὸ ἐπίσιον τέλος.

ΤΟΝ ΕΠ' ἈΡΙΣΤΕΙΔΟΥ. ταχθέντα δηλονότι.

ΟΠΛΑ ΔΕ ΜΗ ΕΞΕΣΤΩ. ἐὰν ἀποδιδώσι τὸν φόρον οἱ σύμμαχοι τοῖς Ἀθηναίοις, ὅπλα μὴ ἐπιφερέτωσαν αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰς σπονδὰς.

ΕΠΙ ΚΑΚΩ: τῶν πόλεων.

ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΩΝ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ. τῶν ἀνδράσων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.

ΚΟΥΦΑΣΙΟΝ. τὴν Πύλον λέγει.

ΕΝ ΤΩ: ΔΗΜΟΣΙΩ: ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ.

ΕΝ ΔΗΜΟΣΙΩ: ἀποδότησαν.

ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ. ἦγουν, κατὰ τὴν ὁμοίαν συμφωνίαν.

ΤΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ. ἦγουν, τὸν ἰσχυρότατον.

ΟΠΗ ΑΝ ΔΟΚΗ: ἦγουν, ὡς ἂν δοκῇ.

¶ κ'. 20. ΕΚ ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ. ἦγουν, μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Διονύσου.

ΑΥΤΟΔΕΚΑΕΤΩΝ. ὀλοκλήραν.

ΠΑΡΕΝΕΓΚΟΥΣΩΝ. παρελθουσῶν.

ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ. σημασίαν καὶ δήλωσιν δίδόντων.

ΟΥ ΓΑΡ ΑΚΡΙΒΕΣ ΕΣΤΙΝ. ἦγουν, ἀκριβῆς ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἀνδράσων ἐκείνων. οἷς καὶ ἀρχομένοις (ἦγουν, ἐν τῇ ἀρχῇ οὐσι τοῦ

πολέμου) καὶ μεσοῦσιν (ἦγουν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολεμοῦ οὖσιν) ἔπαρνετό τι.

ΚΑΤΑ ΘΕΡΗ ΔΕ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ. κατὰ θέρην (φῆσι) καὶ χειμῶνας τὰ δέκα ἔτη σκοπεῖται τις, καὶ μὴ ἐξαριθμείσθω μήτε τοὺς ἀρχόντας, μήτε τοὺς ἀπὸ ἄλλης τινὸς τιμῆς ἐπανόμενους τοῖς ἔτεσι γεγενημένους. οὐ γὰρ ἀκριβῶς ἐντεῦθεν οἱ χρόνοι τῶν πράξεων λαμβάνονται, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῶν ἀρχόντων, καὶ κατὰ τοὺς μείους, καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους, πολλὰ ἐπράχθη. τὸ αἴτιον τοῦτο ἐστὶ τοῦ τὸν Θουκυδίδην κατὰ θέρην καὶ χειμῶνας τὸν χρόνον διρηκέναι, καὶ μὴ κατ' ἐναυτόν.

ΕΝΙΑΥΤΟΥ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΧΟΝΤΟΣ. ὅτι δέκα ἔτη ἐπολέμησαν Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι.

¶ κβ'. 21. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. συμμάχους.

ΩΣ ΕΙΡΗΤΟ ΕΚΑΣΤΟΙΣ. συνεφωνήθη.

ΟΙ Δ' ΟΥΚ ΗΘΕΛΟΝ. δεῖσθαι τοὺς Ἀθηναίους.

ΠΑΡΕΔΩΚΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὴν Ἀμφίπολιν.

ΒΙΑ: ΕΚΕΙΝΩΝ. τῶν Χαλκιδέων.

ΑΥΤΟΘΕΝ. ἦγουν, ἀπὸ τῆς Ἀμφιπόλεως.

ΜΕΤΑΚΙΝΗΤΗ. ἦγουν, δυνατὴ κινήθηαι.

ΚΑΤΕΛΗΜΜΕΝΑΣ. ἰσχυράς.

¶ κβ'. 22. ΟΙ ΔΕ ΞΥΜΜΑΧΟΙ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΚΑΙ ΑΥΤΩΝ ΤΟΥΣ ΜΗ. ἐξ αὐτῶν τῶν συμμάχων.

ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΑΣ. ἰσχυροτέρας τῷ δίκαιῳ.

ΤΟΥΤΩΝ. τῶν γενομένων.

ΩΣ Δ' ΑΥΤΩΝ. τῶν συμμάχων.

ΟΥΚ ΕΣΗΚΟΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΠΕΙΔΗ ΟΥΚ ΗΘΕΛΟΝ. οὐ βουλομένοι (φῆσι) τῶν ἄλλων συμμάχων σπένδεσθαι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑαυτοὺς ἐπέπεισαν, νομίζοντες ἥμιστα ἂν οὕτω πρὸς Ἀθηναίους χωρεῖν τοὺς Ἀργεῖους προσθησομένους αὐτοῖς. πεποιθμένοι γὰρ ἔμπροσθεν πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς, τότε τῶν Ἀθηναίων εὖ φερομένων, οὐκ ἐβούλοντο πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπισπένδεσθαι, ἐλθόντων Ἀμσταλίδου καὶ Λίχου. οὐκ ἐβούλοντο δὲ ἐπισπένδεσθαι οἱ Ἀργεῖοι, νομίζοντες χωρὶς Ἀθηναίων οὐ δεῖνους εἶναι Λακεδαιμονίους. πρὸς τοῦτω δὲ, καὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὄντο ἡσυχάζειν, γενομένων τῶν σπονδῶν. εἰ γὰρ μὴ ἐγεγόνεσαν, ἀλλὰ ἐξῆν προσχωρεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, τοὺς τε Ἀργεῖους καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸς Ἀθηναίους ἂν ἀποστήναι.

ΕΙ ΕΞΗΝ ΧΩΡΕΙΝ. τοὺς Πελοποννησίους.

ΚΑΙ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΛΟΓΩΝ. συμβατικῶν.

¶ κγ'. 23. ΞΥΜΜΑΧΟΙ ΕΣΟΝΤΑΙ. ξυμμαχία Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων.

ΠΟΛΕΜΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ.

τῶν κακῶς ποιησάντων τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΑΜΦΩ ΤΩ ΠΟΛΕΕ. λείψει, τὴν ἐπελθούσαν πόλιν.

ΗΝ ΔΕ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΠΑΝΙΣΤΗΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἦν δὲ οἱ Εἰλωτες ἐπανάστανται, ἦγουν, τὸ πλῆθος τῶν δούλων.

ΠΑΝΤΙ ΣΘΕΝΕΙ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ.
ἤγουν, κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

¶ κδ'. 24. ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΣΠΟΝΔΑΣ.
τὰς κοινὰς δηλονότι, ὧν μετείχον καὶ οἱ σύμμαχοι.

ΤΟΥΣ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ. ληφθέντας δηλονότι.

ΞΥΝΕΧΩΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ. ἀδιαστάτως, συνεχόμενος.

¶ κέ. 25. ΔΙΕΚΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΙΡΑΓΜΕΝΑ. κατέλυνον τὰ κατὰ τὰς σπονδάς.

ΚΑΙ ΑΜΑ. σὺν τούτῳ.

ΥΠΟΠΤΟΙ ΕΓΕΝΟΝΤΟ. ἤγουν διάφοβοι.

Α ΕΙΡΗΤΟ. ἐν ταῖς σπονδαῖς.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΕΞ ΕΤΗ ΜΕΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΜΗΝΑΣ. ἔξ ἑτῆ καὶ δέκα μῆνας ἢ ἀβέβαιος εἰρήνη Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δεκάτου ἔτους, παρέτεινε.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΕΚΑΤΕΡΩΝ. μὴ ἐπὶ τὴν ἄλλήλων.

¶ κς'. 26. ΕΠΤΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΝ. εἰκοσιεπτὰ ἔτη ὁ πόλεμος τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων παρέτεινε.

Οὔκ ὀρθῶς ΔΙΚΑΙΩΣΕΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀληθῶς καὶ δικαίως κρινεῖ.

ΕΞΩ ΤΕ ΤΟΥΤΩΝ. ἄγευ τούτων.

ΟΥΔΕΝ ΗΞΣΟΝ ΠΟΛΕΜΟΙ ΗΞΑΝ. καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην δηλονότι.

ΒΟΙΩΤΟΙ ΤΕ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΝ ΔΕΧΗΜΕΡΟΝ ΗΓΟΝ. Βοιωτοὶ τε πρὸς δέκα ἡμέρας ἐκεχειρίαν ἐπεσπέndonτο πρὸς Ἀθηναίους.

ΤΩΙ ΔΕΚΑΕΤΕΙ. τῷ περικοινημένῳ.

ΙΣΧΥΡΙΣΑΜΕΝΟΙΣ. πρωτεύουσι τι ἰσχυρὸν.

ΜΟΝΟΝ ΔΗ ΤΟΥΤΟ ΕΧΥΡΩΣ ΞΥΜΒΑΝ.

ἥτοι μόνον δὴ τοῦτο ἰσχυρῶς μαρτυροῦσαν.

ΠΡΟΦΕΡΟΜΕΝΟΝ. προλεγομένον.

ΟΤΙ ΤΡΙΣ ΕΝΝΕΑ. περὶ τοῦ χησμοῦ, ὅτι τρεῖς ἐνέα ἔτη ὁ πόλεμος παρέτεινε.

ΕΠΕΒΙΩΝ ΔΕ. ἤγουν, μετὰ τὴν κίνησιν τοῦ πολέμου.

ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΟΣ ΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἀκμάζον, διὰ τὸ μὴ παρεμβηκέναι τὴν ἡλικίαν, παρακολούθων πᾶσι.

ΕΤΗ ΕΙΚΟΣΙΝ. ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἰκασιν ἔτι ἔφυγε τὴν κατ'εἶδα, καὶ περὶ Πελοπόννησον διέτριβε.

ΠΑΡ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων.

ΑΥΤΩΝ ΜΑΛΛΟΝ. τῶν πραγμάτων.

ΑΙΣΘΕΣΘΑΙ. διὰ τὸ ἠσυχάζειν, καὶ μὴ πολεμεῖν αὐτοῦ, μάλλον παρεκλούθησα τοῖς γενομένοις.

ΩΣ ΕΠΟΔΕΜΗΘΗ. μετὰ τοῦ πολέμου κατέστη.

¶ κς'. 27. ΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΥΤΕΙΣ. αἱ κοιναί.

ΑΙ ΞΥΜΜΑΧΙΑΙ. ἤγουν αἱ ἰδικαί, αἱ πρὸς Ἀθηναίους ἐκ Λακεδαιμονος, καὶ ἀνάπαλιν.

ΤΡΑΠΟΜΕΝΟΙ ΠΡΩΤΟΝ. ἀπελθόντες.

ΠΡΟΣ ΤΙΝΑΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΟΝΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ. ἤγουν, πρὸς τινὰς ἀρχοντας τῶν Ἀργείων.

ΟΥΚ ΕΠ' ΑΓΑΘΩΙ. οὐκ ἐπὶ συμφέροντι.

ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΑΣΘΑΙ. τοὺς Ἀργείους.

VOL. III.

ΩΣΤΕ ΤΗΙ ΑΛΛΗΛΩΝ ΕΠΙΜΑΧΕΙΝ. ἀσθενεῖ δηλονότι οὕση, καὶ κατατριβομένη ὑπὸ τῶν ἐναντίων.

ΑΠΟΔΕΪΧΑΙ ΔΕ ΑΝΔΡΑΣ ΟΛΙΓΟΥΣ. ἤγουν, γινώσκουσιν καταστήσασθαι ἡμίην.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ. ἀνάξειν τῶν ἑλῶν πραγμάτων ἔχουσιν.

ΜΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. τοὺς σπενδομένους τοῖς Ἀργείοις, μὴ τῷ δήμῳ διαλέγεσθαι, ἀλλὰ τοῖς αὐτοκράτορα ἔχουσιν ἀρχῆν.

ΤΟΥ ΜΗ ΚΑΤΑΦΑΝΕΙΣ. ἵνα μὴ φαρδῶσιν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἱ συντεταγμένοι τοῖς Ἀργείοις, ἤγουν συθήμενοι.

ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. τοὺς Κορινθίους, ἢ ἄλλους.

ΤΟΥΣ ΜΗ ΠΕΙΣΑΝΤΑΣ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. τῶν Ἀργείων.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΣΘΑΙ. τοῖς Ἀργείοις.

¶ κθ'. 28. ΑΝΔΡΕΣ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ. τῶν Κορινθίων.

ΑΝΗΝΕΓΚΑΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. τῶν Κορινθίων.

ΕΣ ΤΕ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ εἰς τοὺς ἐν τέλει.

ΤΟΥΤΩΝ ΔΕ ΜΗΔΕΤΕΡΟΙΣ ΕΞΕΙΝΑΙ. τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων.

ΑΙ ΣΠΟΝΔΑΙ ΗΞΑΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΗΓΗΣΕΘΑΙ. ἠγρόντες ἔσσεσθαι.

Τὸν χρόνον τοῦτων. τὸν τοῦ πολέμου δηλονότι.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΗ. ὑπερβαλλόντως.

ΚΑΚΩΣ ΗΚΟΥΣΕΝ. ὑξείσθη.

ΚΑΙ ΥΠΕΡΩΦΘΗ. ἐξουδενώθη.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ. διὰ τὰς ταλαιπωρίας, ἀς ἔπαθον οἱ Ἕλληνας.

ΑΡΙΣΤΑ ΕΣΧΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙ. διετέθησαν.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ. τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις.

ΕΚΚΑΡΗΣΑΜΕΝΟΙ. τοὺς καρπῶς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους, διὰ τὸ μὴ πολεμεῖν.

¶ κδ'. 29. ΜΑΝΤΙΝΗΣ Δ' ΑΥΤΟΙΣ. Μαντινέων καὶ Ἀργείων συμμαχία.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀργείοις.

ΚΑΙ ΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν Μαντινέων.

ΚΑΤΕΣΤΡΑΠΤΟ. δεδούλωτο.

ΥΠΗΚΟΟΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΟΥ ΠΕΡΙΟΨΕΣΘΑΙ ΣΦΑΣ. οὐκ ἐπιτρέψκειν τοῖς Μαντινεῦσι τοὺς Λακεδαιμονίους ἀρχεῖν τῶν κατέστραμμένων, καὶ ταῦτα σχολῆν ἀγοντας τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΚΑΙ ΣΧΟΛΗΝ ΗΓΟΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΩΣΤΕ ΑΣΜΕΝΕΙΣ. οἱ Μαντινεῖς.

ΠΟΛΙΝ ΤΕ ΜΕΓΑΛΗΝ. ἰσχυράν.

ΔΙΑΦΟΡΟΝ. μαχομένην.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗΝ. εἰνομουμένην.

ΩΣ ΚΑΙ ΣΦΙΣΙ ΠΟΙΗΤΕΟΝ ΤΟΥΤΟ. ἤγουν, τὸ προσελθεῖν τοῖς Ἀργείοις.

ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ. οἱ Πελοποννήσιοι.

ΕΙΔΟΤΑΣ. τοὺς Μαντινεῖς.

ΜΕΤΑΣΤΗΝΑΙ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Μαντινεῖας.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΠΟΝΔΑΙΣ ΤΑΙΣ ΑΤΤΙΚΑΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τοὺς Ἀττικούς.

2 F

ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ ΔΙΕΘΟΡΤΒΕΙ. διὰ πάσης τῆς Πελοποννήσου θόρυβον καθίστη. ΔΙΚΑΙΟΝ ΓΑΡ ΕΙΝΑΙ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΞΥΜΜΑΧΟΙΣ. ἤγουν σὺν πᾶσιν. ΩΣΤΕ ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΙ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ. τῶν Πελοποννησίων.

¶ λ'. 30. ΠΡΟΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. φθάσαι πρὶν μέλλειν τοὺς Κορινθίους προσχωρεῖν τοῖς Ἀργείοις.

ΤΗΝ ΤΕ ΕΣΗΓΗΣΙΝ. τὸ εἰσηγήσασθαι δηλονότι προσχωρῆσαι τοῖς Ἀργείοις τοὺς Ἕλληνας. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ. δεινοῦ ἤγουν ἠπιῶντο. ΣΦΩΝ ΑΠΟΣΤΑΝΤΕΣ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὀρισθέντος. ΚΥΡΙΑΝ ΕΙΝΑΙ κεκυρωμένον, βέβαιον εἶναι. ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ. τὸ ἐξῆς, Κορινθιοὶ δὲ ἀντέλεγον. ΞΥΜΜΑΧΩΝ. αὐτῶν δηλονότι.

ΕΔΕΞΑΝΤΟ ΤΑΣ ΣΠΟΝΔΑΣ. τὰς πρὸς Ἀθηναίους. τὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ ΔΕ ΑΥΤΟΥΣ ΑΥΤΟΙ. αὐτοὺς τοὺς ἑμμάχους αὐτοὶ οἱ Κορινθιοὶ. ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ. λείπει τὸ παρεῖναι.

ΑΥΤΟΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἤγουν, πρὸ τοῦ ἔλθεῖν τοὺς πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων. ΑΝΤΕΔΕΥΟΝ ΤΟΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, Κορινθιοὶ δὲ ἀντέλεγον.

ΟΥΤΕ ΣΟΛΕΙΟΝ ΣΦΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. ΑΠΕΛΑΒΟΝ. οἱ Κορινθιοὶ. ΟΜΟΣΙΑ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ ΟΡΚΟΥΣ. ταῖς ἐπὶ Θράκης.

ΟΤΕ ΜΕΤΑ ΠΟΤΙΔΑΙΑΤΩΝ. ἀφισταμένων.

ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΑΦΙΣΤΑΝΤΟ. οἱ ἐπὶ τῆς Θράκης.

ΘΕΩΝ ΓΑΡ ΠΙΣΤΕΙΣ ΟΜΟΣΑΝΤΕΣ. ἤγουν, θεῶν ἔρκους ἐπὶ πίστει.

ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς ἐπὶ Θράκης. ΕΙΡΗΣΘΑΙ Δ', ΟΤΙ ΗΝ ΜΗ ΘΕΩΝ. ἔφασαν δὲ εἰρησθαι ἐν ταῖς σπονδαῖς δηλονότι.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΡΚΩΝ. τῶν πρὸς τοὺς ἐπὶ Θράκης.

ΟΙ ΔΕ ΕΣ ΤΟΝ ΥΣΤΕΡΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ. οἱ Κορινθιοὶ.

ΠΑΡΑ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Κορινθίοις. ΠΡΟΕΙΠΟΝ ΗΚΕΙΝ. τοὺς Ἀργείοις.

¶ λβ'. 31. ΕΠΙΕΤΑ ΕΚΕΙΘΕΝ. ἀπὸ τῆς Κορίνθου.

ΕΣ ΑΡΓΟΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ. οἱ Ἠλείοι. ΞΥΜΜΑΧΟΙ ΕΓΕΝΟΝΤΟ. οἱ Ἠλείοι δηλονότι.

ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΓΑΡ. ἐχθροί. ΕΠΙ ΤΗ: ΗΜΙΣΕΙΑ: ΤΗΣ ΓΗΣ. ἤγουν, ἐπὶ τῷ καρποῦσθαι. τὸ ἥμισυ τῆς γῆς.

ΕΠΙΕΤΑ ΠΑΥΣΑΜΕΝΩΝ. τοῦ ἀσποφέζειν δηλονότι.

ΕΠΗΝΑΓΚΑΖΟΝ. ἀσποφέζειν δηλονότι. ΟΙ Δ' ΕΤΡΑΠΟΝΤΟ. Ἠλείοι.

ΕΠΙΤΡΑΠΕΙΣΗΣ. δοθείσης. ΙΣΟΝ ΕΞΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔξειν τὸ δίκαιον.

ΑΝΕΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ. ἀντὶ τοῦ, παυσάμενοι τοῦ ἐπιτρέφειν τὴν δίκην Λακεδαιμονίοις.

ΤΗΝ ΓΗΝ ΕΤΕΜΟΝ. ἔδρην. ΟΥΔΕΝ ΗΣΟΝ ΕΔΙΚΑΣΑΝ. ἀπὶ τοῦ ἐπίσης.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. τῆς δίκης δηλονότι. ΚΑΙ, ΩΣ ΟΥΚ ΕΜΜΕΙΝΑΝΤΩΝ. τῶν Ἠλείων δηλονότι.

ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ΠΟΛΙΝ. τὸ Λέσπερον. ΣΦΩΝ ΑΦΕΣΤΗΚΥΙΑΝ. τῶν Ἠλείων.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΝΟΗΚΗΝ. ξύμβασιν. ΚΑΙ ΕΞΕΛΘΕΙΝ. τοῦ πολέμου.

ΩΣ ΟΥΚ ΙΣΟΝ ΕΧΟΝΤΕΣ. τὸ δίκαιον. ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ. σύμμαχοι δηλονότι.

ΕΥΘΥΣ ΜΕΤ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ. τοὺς Ἠλείους δηλονότι.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΛΕΓΟΝΤΕΣ. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντες.

¶ λβ'. 32. ΕΚΠΟΛΙΟΡΚΗΣΑΝΤΕΣ. ἤγουν, ἐλόντες, καὶ δουλώσαντες ἐκ πολιορκίας.

ΧΡΗΣΑΝΤΟΣ. τὸ κατάγειν δηλονότι Δηλίου. ΗΡΨΑΝΤΟ ΠΟΛΕΜΕΙΝ. πρὸς ἀλλήλους δηλονότι.

ΟΡΩΝΤΕΣ ΜΕΓΑ ΜΕΡΟΣ ΟΝ. τῆς Πελοποννήσου.

ΕΙ ΣΦΙΣΙ ΠΡΟΣΓΕΝΟΙΤΟ. προσκτηθεῖν. ΩΣ ΔΕ ΟΥΔΕΝ ΑΝ. ἤγουν, οὐκ ἂν.

ΕΝΑΝΤΙΩΘΗΝΑΙ. ἐναντίοι γενέσθαι. ΑΝΕΙΣΑΝ ΤΗΣ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑΣ. ἀπέστησαν τῆς μάχης.

ΟΜΩΣ ΔΕ ΕΛΘΟΝΤΕΣ. οἱ Κορινθιοὶ. ΚΑΙ ΣΦΙΣΙ ΠΟΙΗΣΑΙ. λείπει τὸ ἔξιον.

ΑΞΙΟΥΝΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΤΙΩΜΕΝΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ. ἠτιῶντο οἱ Κορινθιοὶ δηλονότι τοὺς Βοιωτοὺς, ὅτι συνέδεντο αὐτοῖς ἀπειπεῖν τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς.

¶ λγ'. 33. ΕΠΗΚΑΛΕΣΑΜΕΝΩΝ. τῶν Παρρᾶσιων.

ΣΦΑΣ. τοὺς Λακεδαιμονίους. ΤΟ ΕΝ ΚΥΦΕΛΟΙΣ ΤΕΙΧΟΣ. ἐπιτετελε-

χισμένον ὥστε βλάπτειν τὴν Σκιρίτιν. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΦΕΡΟΥΡΟΥΝ. οἱ Μαντινεῖς.

¶ λδ'. 34. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΕΙΝΑΙ. μετὰ τῶν ἐκ τῶν εἰλώτων ἐλευθέρων.

ΤΟΥΣ Δ' ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ. τῆς Πύλου. ΤΑ ΟΠΛΑ ΠΑΡΑΔΟΝΤΑΣ. τότε ἐν τῇ μάχῃ πρὸς Ἀθηναίους.

ΩΣΤΕ ΜΗΤΕ ΑΡΧΕΙΝ, ΜΗΤΕ ΠΡΙΑΜΕΝΟΥΣ ΤΙ, Η ΠΩΛΟΥΝΤΑΣ. ἤγουν, μὴ εἶναι κυρίους ἢ πριάσθαι, ἢ πωλεῖν.

ΕΠΙΤΙΜΟΙ. ἤγουν ἐντιμοί.

¶ λε'. 35. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΑΛΛ. διὰ τὸ ἀλλήλοις μὴ ἀνταποδίδοναι τὰ χωρία.

ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΕ ΠΡΟΫΘΕΝΤΟ. ἔταξαν. ΑΝΕΥ ΕΥΤΥΓΡΑΦΗΣ. συμφωνίας γεγραμμένης.

ΤΟΥΣ ΜΗ ΕΣΙΟΝΤΑΣ. εἰς τὰς σπονδὰς. ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΩ: ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ πρᾶττόμενον.

ΑΛΛΑ ΧΩΡΙΑ ΕΙΧΟΝ. τῶν Λακεδαιμονίων οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΙΡΗΜΕΝΑ. τεταγμένα. ΗΣΥΧΙΑ ΗΝ. ἀσφαλεία πολέμου.

ΚΑΙ ΕΦΘΑΟΙ ΠΑΡ' ΑΛΛΗΛΟΥΣ. ἐπιμι-
ξία.

¶ λζ'. 36. ΕΑΘΟΥΣΩΝ ΠΡΕΣΒΕΙΩΝ. εἰς τὴν Λακεδαιμόνα.

ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΕΥΜΒΑΝΤΩΝ. ἦγουν κατ'
οὐδέν.

ΩΣ ΑΠΗΓΕΣΑΝ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. οἱ Βοιωτοὶ
καὶ οἱ Κορίθιοι.

ΛΟΓΟΥΣ ΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΠΙΔΙΟΥΣ. ἰδίᾳ διείληχ-
θσαν αὐτοῖς τοῦ λύσαι τὰς σπονδὰς.

ΤΑΥΤΑ ΤΕ ΠΙΓΝΩΣΚΕΙΝ. εἰς νῦν ἔχειν.

ΚΑΛΩΣ ΣΦΙΣΙ ΦΙΛΙΟΝ ΓΕΝΕΘΑΙ. βεβαί-
ως φίλιον τοῖς Λακεδαιμονίοις γενέσθαι, ἢ αὐ-
τοὶ βεβαίως ἠσπίταγο. ὃ καὶ μᾶλλον.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΕΞΩ. τὸ ἡγούμενοι, οὐκ
ἔστιν ἀκατάλληλον πρὸς τὸ ἐπιθυμοῦντας τοὺς
Λακεδαιμονίους, ἀλλ' ἐσημάτισται ἀντὶ τοῦ
ἡγούμενων.

ΟΠΩΣ ΠΑΡΑΔΩΣΩΣΙΝ. οἱ Βοιωτοὶ δηλονότι.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ. τὸ μὲν Πανάκτων ἐδόντο
Βοιωτοὺς οὕτω ποιῆσαι ὅπως παραδῶσιν Λα-
κεδαιμονίους.

¶ λζ'. 37. ΤΑΥΤΑ ΕΠΕΣΤΑΔΜΕΝΟΙ.
ἀντὶ τοῦ, τοῦτων ἐντεταλμένων αὐτοῖς ὑπὸ
τῶν Ἐφόρων.

ΕΠΙ ΤΑ ΚΟΙΝΑ. βουλευτήρια δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΥΓΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. ἦγουν συναφθέντες.

ΕΣ ΛΟΓΟΥΣ ΗΛΘΟΝ. εἰς κοινολογίαν.

ΣΦΙΣΙ ΕΥΜΜΑΧΟΙ. τοῖς Ἀργείοις.

ΚΟΙΝΩ: ΛΟΓΩ: ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ. ὁμοφρο-
νούντας φησι, δηλονότι Ἀργείους τε καὶ Κοριν-
θίους, καὶ Βοιωτοὺς.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ. οἱ περὶ
τὸν Κλεόβουλον δηλονότι.

ΕΠΕΣΤΑΔΕΞΑΝ. προσέταξαν.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΦΙΛΟΥΣ. τοὺς ἐκ Λακεδαιμόνος
δηλονότι αὐτοῖς φίλους.

ΤΑ ΕΙΡΗΜΕΝΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ. γρά-
φεται παρακινούντες.

¶ λη. 38. ΕΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩ. τῷ καιρῷ.

ΤΟ ΓΑΡ ΑΥΤΟ ΕΠΟΙΟΥΝ. ἦγουν, τὴν κοι-
νὴν πρᾶξιν ἐποίησαν.

ΕΠ' ΩΦΕΛΕΙΑ: ΣΦΙΣΙ. συμμαχία.

ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ. τοὺς βουλευτάς.

ΚΑΙΝ ΜΗ ΕΠΙΩΣΙΝ, ΟΥΚ ΑΛΛΑ ΨΗΦΙΕΙΣ-
ΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, οἱ Βοιωτᾶρχοι, ἕκαστος ᾤετο
τὴν ἰδίαν βουλὴν, καὶ μὴ μαθῶν τὰ ὑπὸ τῶν
Ἐφόρων ἐπισταλμένα, μηδὲν ἄλλο ψήφισσ-
θαι, ἥσπερ ταῦτα, ἄπερ οἱ μαθόντες ἐκ Λακε-
δαιμόνος παραύνοι.

ΩΣ ΔΕ ΑΝΤΕΣΤΗ ΤΟ ΠΡΑΙΜΑ. ἀντὶ τοῦ
ἄλλως ἀπίθη.

¶ λθ'. 39. ΗΛΘΟΝ ΕΣ ΤΟΥΣ ΒΟΙΩ-
ΤΟΥΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΤΟ ΠΑΝΑΚΤΟΝ ΕΥΘΥΣ ΚΑΘΗΡΕΙΤΟ.
ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν.

¶ μ'. 40. ΑΜΑ ΔΕ ΤΩ: ΗΡΗ. ἀρχο-
μένω.

ΟΥΣ ΕΦΑΣΑΝ ΠΕΜΨΕΙΝ. οἱ Βοιωτοί.

ΚΑΙ ΕΥΜΜΑΧΙΑΝ ΙΔΙΑΝ. μονομερῆ.

ΜΗ ΜΟΝΩΘΩΣΙ. τῆς συμμαχίας.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΕΙΔΕΝΑΙ ΤΑΥ-
ΤΑ. ᾤοντο δηλονότι.

ΑΛΛ' ΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ ΟΝΤΕΣ. διανοία
ἐπαρημένη. ἀλλ' ἐλατίζοντες. ἦτοι, φροντίζον-
τες.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ, ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ ΚΡΑ-
ΤΙΣΤΑ. ὡς ἐν τῷ παρόντι (φησι) ἡγούντο κρᾶ-
τιστον εἶναι πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιή-
σασθαι, ὡς ἂν ἐνδέχεται καὶ ἰσχυράσειν.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ. ἦγουν ἐκ τῶν δυνα-
τῶν.

ΟΠΗ ΑΝ ΕΥΤΥΧΩΡΗ. ἦγουν, καθὼς ἂν συγ-
χαρῆ ὁ καιρὸς.

¶ μβ'. 41. ΑΦΙΚΟΜΕΝΟΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν
Ἀργείων.

ΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΣΦΙΣΙ. κρίσεως φρον-
τίδα.

ΝΕΜΟΝΤΑΙ Δ' ΑΥΤΗΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ.
ἦγουν, τὴν νομὴν καὶ τὸ μέρος ἔχουσι.

ΠΑΝΤΩΣ ΦΙΛΟΝ ΕΧΕΙΝ. ἐξ ἀνάγκης.

ΚΑΙ ΕΥΤΗΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟ. συνθήκην ἐγγραφον
δεδώκασι.

ΔΕΙΞΑΙ ΤΩ: ΠΛΗΘΕΙ. τὴν συγγραφὴν, ὡς
τὸ εἶκος.

ΕΣ ΤΑ ΎΑΚΙΝΘΙΑ. εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ὑα-
κίνθου.

¶ μβ'. 42. ΜΗΔΕΤΕΡΟΥΣ ΟΙΚΕΙΝ ΤΟ
ΧΩΡΙΟΝ. Ἀθηναίους, καὶ Βοιωτοὺς.

ΑΛΛΑ ΚΟΙΝΗ: ΝΕΜΕΙΝ. ἦγουν, κοινὴν νομὴν
ἔχειν ἐν αὐτῷ.

ΔΕΙΝΑ ΕΠΟΙΟΥΝ. ἐδεινοτάδου.

ΟΤΙ ΚΑΙ ΒΟΙΩΤΟΙΣ ΙΔΙΑΙ. ἀνευ τῶν Ἀθη-
ναίων.

ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΕΣΚΟΠΟΥΝ. ἐπιμελῶς ἀνε-
λογίζοντο.

ΟΣΑ ΕΞΕΛΕΛΟΙΠΗΣΑΝ. ὅσα ἐπίσπασαν ἐά-
σαντες τὴν συνθήκην.

ΩΣΤΕ ΧΑΛΕΠΩΣ. σὺν ὀργῇ.

¶ μγ'. 43. ΕΥΘΥΣ ΕΝΕΚΕΙΝΤΟ. ἦγουν,
πιστοὶ ἦσαν πείθοντες.

ΑΞΙΩΜΑΤΙ ΔΕ ΠΡΟΦΟΝΩΝ. εὐγενείᾳ. τὸ
γένος τῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου προγόνων παρῶρον ἦν
Λακεδαιμονίων· ὁ δὲ πάππος ὁ τοῦ Ἀλκιβιάδου
ἀπέστρεψε τὴν προξενίαν. αὐδὶς τε ὁ Ἀλκιβιάδης
ἀνέλαβεν αὐτὴν, καὶ ἤχθετο, ὅτι οἱ Λακεδαιμό-
νιοι διὰ Νικίου τὰς σπονδὰς ἐποίησαντο, αὐτὸν
δὲ πρόξενον ὄντα ὑπερείδον καὶ ἠτίμασαν.

ΜΑΛΛΟΝ ΧΩΡΕΙΝ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ. ὀγκῶ, ἐσάρσει.

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ. ἦγουν διὰ τὴν
παλαιάν.

ΔΙΕΝΟΕΙΤΟ. σκοπὸν εἶχεν.

ΕΛΑΣΟΥΣΘΑΙ. ἀδικεῖσθαι.

ΑΛΔ', ΙΝΑ ΑΡΓΕΙΟΥΣ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθη-
ναίοις.

¶ μδ'. 44. ΚΑΘΕΣΤΩΤΑΣ ΑΥΤΟΥΣ.
τοὺς Ἀθηναίους.

ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀργείοις.

ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΟΙ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

¶ μέ. 45. ΚΑΙ ΩΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ
ΗΚΟΥΣΙ ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΩΝ. ἔξουσίαν ἔχοντες πε-
ρὶ τῶν ὅλων, ὡς, ὅ, τι ἂν οὗτοι καταστήσωσι,
ἀρέσκον ἂν γένοιτο τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΕΠΑΓΑΓΩΝΤΑΙ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. καταπέι-
σασσι.

ΚΑΙ ΑΠΩΣΘΗΙ Η ΑΡΓΕΙΩΝ. γράφεται ἀποστῆ.

ΠΣΤΗΝ ΑΥΤΟΙΣ ΔΟΥΣ. ἔξον βέβαιον.

ΗΝ ΜΗ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΣΙΝ. ἢν μὴ φανερῶς εἴπωσι.

ΝΙΚΙΟΥ ΤΕ ΑΠΟΣΤΗΣΑΙ. ἦγουν, τῆς φιλίας τοῦ Νικίου ἀποστῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΔΙΑΒΑΔΩΝ ΑΥΤΟΥΣ. ὑβρίσας.

ΕΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΕΣ. οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων.

ΕΣΗΚΟΥΤΟΝ ΤΕ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΥΘΥΣ ΠΑΡΑΓΑΓΟΝΤΕΣ. ἦγουν εἰσαγαγόντες.

¶ μς'. 46. ΚΑΙ ΕΠΣΧΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΟΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ. ἦγουν, τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀργείων.

ΠΕΜΨΑΙ ΕΤΙ ΩΣ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΛΕΓΩΝ, ΕΝ ΜΕΝ. ὁ Νικίας.

ΣΦΙΣΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΥ ΕΣΤΩΤΩΝ. καλῶς φερομένων.

ΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΗΝ. εἰς δηλονότι.

ΑΝΕΥ ΑΛΛΗΛΩΝ. τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων.

ΩΣ ΠΑΡΕΙΝΑΙ Γ' ΑΥΤΟΥΣ. γράφεται, ὡσπερὶ γ' αὐτούς.

¶ μζ'. 47. ΕΠΙ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. τὸ ἐπὶ Ἀθηναίους, καὶ τοὺς ξυμμαχούς, ἕως τοῦ, καὶ Μαντινέας, καὶ τοὺς ξυμμαχούς, ἐν ἄλλῃ οὐ κείται.

ΚΑΘΟΤΙ ΑΝΕΠΑΓΓΕΛΛΩΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. ζητώσι.

ΠΟΛΕΜΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. ἔξ ἧς οἱ πολέμιοι ἀρμήθησαν.

ΟΠΛΑ ΔΕ ΜΗ ΕΑΝ ΕΧΟΝΤΑΣ. τινάς.

ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΣΑΝ. ζητήσασαν.

Η ΒΟΥΛΗ, ΚΑΙ ΑΙ ΕΝΔΗΜΟΙ ΑΡΧΑΙ. οἱ ἐπιδημούντες ἀρχοῦντες, ἐν Ἀθήναις ἡ βουλή. ἐν Ἀργεῖ, ἡ βουλὴ. ἐν Μαντινείᾳ, οἱ δημιουργοί. ἐν Ἠλιδί, οἱ δημιουργοί. αἱ ἐνδήμιοι ἀρχαί. οἱ ὀργανοῦντα. ἡ βουλὴ. αἱ ἄλλαι ἀρχαί. οἱ τὰ τέλη ἔχοντες. οἱ πρυτάνεις. αἱ ἀρτύναι. οἱ θεωροί. οἱ πολεμάρχαι. οἱ ἐξακόσιοι. οἱ θεσμοφύλακες.

¶ μή. 48. ΟΥΚ ΑΠΕΙΡΗΝΤΟ. οὐκ ἀσπυροῦσθῆσαν.

ΟΥΤΩΣ ΑΠΕΣΤΗΣΑΝ ΤΩΝ ΞΥΜΜΑΧΩΝ.

ἦγουν τῶν Ἀργείων.

¶ μθ'. 49. ΗΝ ΕΝ ΤΩΙ ΟΛΥΜΠΙΚΩΙ. γράφεται, ἦν ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ.

ΜΗ ΔΙΚΑΙΩΣ ΣΦΩΝ ΚΑΤΑΔΕΔΙΚΑΣΘΑΙ. ἦγουν, καταδικάσαι τοὺς Ἠλείους εἰς τὸ Λέσρρον.

ΚΑΙ ΗΥΧΑΖΟΝΤΩΝ ΣΦΩΝ. τῶν Ἠλείων. ΚΑΙ ΟΥ ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΕΝΩΝ. πόλεμον δηλονότι.

ΟΙ ΔΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΥΠΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀντέλεγον, ἐκ διαδοχῆς ἀπεκρίνοντο.

ΚΑΙ Ο ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΠΙΓΝΕΤΑΙ. ὀφείλεται.

¶ ν'. 50. ΩΣ Δ' ΟΥΚ ΕΣΗΚΟΥΤΟΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΑΥΤΙΣ ΤΑΔΕ ΗΕΙΟΥΝ. οἱ Ἠλείοι.

ΑΠΟΜΟΣΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ. κυρῶσαι δι' ὄρου ἐνώπιον.

ΕΘΕΛΟΥΡΩΝ. τῆς θεωρίας μετεῖχον.

ΜΗ ΒΙΑΙ ΘΥΣΩΣΙΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΗΛΘΟΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. τοὺς Ἠλείους.

ΧΙΛΙΟΙ ΕΚΑΤΕΡΩΝ. τοῦτέστι δισχιλίοι.

ΥΠΕΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ. προσεδέχοντο τὴν εορτὴν τῶν Ὀλυμπίων.

ΤΟΥ ΕΛΤΟΥ ΖΥΓΤΟΥΣ. τοῦ ἄρματος.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΥΚ ΕΘΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΕΩΣ. διὰ τὸ μὴ ἐξείναι Λακεδαιμονίους ἀγωνίζεσθαι.

ΚΑΙ Η ΕΟΡΤΗ ΑΥΤΟΙΣ ΟΥΤΩ ΔΗΛΑΘΕ. τοῖς Λακεδαιμονίοις οὕτω παρῆλθεν.

¶ νά. 51. ΟΥ ΓΑΡ ΕΠ' ΑΛΛΗΙ ΤΙΝΙ ΓΗΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ ἄλλης τινὸς γῆς. ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. ἡ Ἡράκλεια.

¶ νβ'. 52. ΩΣ ΟΥ ΚΑΛΩΣ ΑΡΧΟΝΤΑ ΕΞΕΠΕΜΨΑΝ. ἐξεδίωξαν οἱ Βιωτοί.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΘΕΝ. ἀπὸ Πελοποννήσου.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΩΝ. τινὰς δηλονότι.

ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΞΥΓΚΑΘΙΣΤΗ. βεβαιούτους ἐποίησε.

ΒΟΗΘΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΕΚΩΛΥΣΑΝ. μετὰ βοηθείας δραμόντες.

¶ νγ'. 53. ΚΑΙ ΑΝΕΤ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ. ταύτης δηλονότι.

ΒΡΑΧΥΤΕΡΑΝ ΕΣΕΣΘΑΙ. διὰ βραχείας διαστήματος.

¶ νδ'. 54. ΟΥΔΕ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. αἱ Λακανικαί.

ΟΥ ΠΡΟ'ΥΧΝΟΥΣ. ἦγουν, οὐ καλὰ ἐφάνετο. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. μὴνα δηλονότι.

ΚΑΡΝΕΙΟΣ Δ' ἦν μὴν. τοῦ γὰρ Καρνείου πολλὰς ἔχοντος ἱερὰς ἡμέρας, ἢ καὶ πάσας ἱερὰς μᾶλλον, οὐκ ἐστρατεύοντο.

ΙΕΡΟΜΗΝΙΑ. ἡ εορτῶδης ἡμέρα.

ΚΑΙ ΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΑΥΤΗΝ. ἐπιτηροῦντες, καιροφυλακούντες. ἔτιοι δὲ, εορτάζοντες διὰ παντός τὴν ἡμέραν ταύτην, τότε ἀπροσδοκίτως τοὺς Ἐπιδαναίους ἐπέτεσον.

ΤΟΥΣ ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ ΕΠΕΚΑΛΟΥΝΤΟ. εἰς βοήθειαν δηλονότι.

ΩΝ ΤΙΝΕΣ, ΟΙ ΜΕΝ. ἀφ' ὧν.

ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΠΡΟ'ΥΦΑΣΙΣΑΝΤΟ. τοῦ μὴ ἐξελεθεῖν δηλονότι. ἀντὶ τοῦ, λέγοντες εἶναι ἱερομηνίαν.

¶ νε'. 55. ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΟΜΙΑΕΙΝ. γράφεται ὀμολογεῖν.

ΚΑΙ ΠΕΙΣΘΕΝΤΕΣ ΩΧΟΝΤΟ. οἱ πρέσβεις δηλονότι.

ΕΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΞΥΝΕΛΘΟΝΤΕΣ. ἐνωθέντες.

ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ ΑΥΤΟΙΣ ΕΓΕΝΕΤΟ. καλὰ δηλονότι.

ΕΒΟΗΘΗΣΑΝ. μετὰ βοηθείας ἤλθον.

¶ νς'. 56. ΕΣ ΕΠΠΑΥΡΟΝ ΕΞΕΠΕΜΨΑΝ. εἰσέβαλον πέμψαντες.

ΕΑΣΕΙΑΝ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΙ ΕΙ ΜΗ ΚΑΙΚΕΙΝΟΙ ΕΣ ΠΥΛΟΝ. οἱ Ἀργεῖοι τοὺς Ἀθηναίους ἔλεγον, ὅτι, ἐὰν μὴ εἰσαγάγῃσι πάλιν ἐς Πύλον τοὺς Εἴλωτας καὶ Μισσηνίους, οὓς ἐξήγαγον ἐκ Πύλου διὰ τὰς πρὸς Μισσηνίους συνθήκας, ἀδικήσεται αὐτοὶ

οὐ Ἀργεῖοι· ἔνιοι δὲ, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἤκουσαν.

ΑΔΙΚΗΣΕΣΘΑΙ ΑΥΤΟΙ. ἦγον ἀδικηθήσεσθαι οἱ Ἀργεῖοι.

ΤΗ: ΜΕΝ ΛΑΚΩΝΙΚΗ: ΣΤΗΛΗ: ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ. ἦν ἔσπασαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἔχουσιν τὰς Λακωνικὰς σπονδὰς.

ΕΙΔΩΤΑΣ ΔΗΙΖΕΣΘΑΙ. ὥστε λήξουσιν.

ΤΑ Δ' ἌΛΛΑ. ἦγον, κατὰ τὰ ἄλλα.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΚ ΠΑΡΑΣΚΕΤΗΣ. ἦγον, ἐκ φανερῶς παρατάξεως.

ΕΝΕΔΡΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΡΟΜΑΙ. λελθούσαι ἐπιθέσεις.

ΩΣ ΕΡΗΜΟΥ ΟΥΣΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ. συμμαχίας δηλονότι.

¶ νς'. 57. ΚΑΙ ΤΑ' ἌΛΛΑ ΕΝ ΤΗ: ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ. ἔσθην δηλονότι.

ΤΑ ΜΕΝ ΑΦΕΙΣΤΗΚΕΙ. τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι. τούτῃστιν, Ἥλις καὶ Μαντινεία.

ΤΑ Δ' ΟΥ ΚΑΛΩΣ ΕΙΧΕΝ. ἦγον, ἐστασίαζον. τούτῃστιν, ἢ Κόρινθος.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΧΩΡΗΣΕΣΘΑΙ ΑΥΤΑ. ἦγον κακόν.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΩΘΕΝ. Πελοποννήσου δηλονότι.

¶ νη'. 58. ΑΡΓΕΙΟΙ ΔΕ, ΠΡΟΑΙΣΘΟΜΕΝΟΙ ΤΟΤΕ ΠΡΩΤΟΝ. Ἀργεῖοι, προαισθόμενοι τὴν τε πρῶτην τῶν Λακεδαιμονίων παρασκευὴν, καὶ αὖθις προσχωροῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φλιοῦντος, ὑπέρ τοῦ τοῖς ἰδίοις συμμαίξαι συμμαχίαν, τότε καὶ αὐτοὶ ἐστράτευσαν. ἔνιοι δὲ τὸ τότε πρῶτον, ἀΐθσαν σημαίνει, ἐν τῷ τότε καιρῷ.

ΕΧΩΡΟΥΝ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΕΒΟΗΘΗΣΑΝ Δ' ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἀργείοις.

ΩΣ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΙΣ. ἐρήμοις συμμαχίαν.

ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΛΑΘΩΝ. τοὺς Ἀργεῖους δηλονότι.

ἈΛΛΗΝ ΕΧΩΡΗΣΕ ΧΑΛΕΠΗΝ. δύσσοδον.

¶ νθ'. 59. ΕΙΡΗΤΟ. ὄριστο.

ἈΛΛΑ ΚΑΤΑΒΑΝΤΕΣ. οἱ Ἀργεῖοι.

ΕΣ ΜΑΧΗΝ ΠΑΡΕΤΑΣΣΟΝΤΟ. φανεράν δηλονότι.

ΟΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΕΙΡΓΟΝ. ὥστε μὴ ἐρχεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τοῦ Ἀργεῖου.

ἸΠΠΟΙ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. ἦγον τοῖς Ἀργείοις.

ἈΛΛ' ΕΝ ΚΑΛΩ. ἐπὶ συμφέροντι.

ΠΡΟΞΕΝΟΣ. φίλος.

ΟΣΟΝΟΥ ΞΥΝΙΟΝΤΩΝ. ἦγον, ὅσονοῦκ ἦδη μελλόντων.

¶ ξ'. 60. ΚΑΙ ΑΠΗΓΑΓΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ. ἔστρεψεν.

ΕΙΠΟΝΤΟ ΜΕΝ ΩΣ ΗΓΕΙΤΟ. ἦγον προσηγεῖτο.

ΕΝ ΚΑΛΩ ΠΑΡΑΥΧΟΝ ΣΦΙΣΙ ΞΥΜΒΑΛΕΙΝ. τοῖς Ἀργείοις τῆς τύχης δούσης ἐπὶ συμφέροντι συμβαλεῖν.

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀργεῖων.

ΑΞΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΤΗΣ. οὔσης μεγάλης δηλονότι.

ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΤΕ ΞΥΝΗΛΘΕ. τῶν στρατωσέδων.

ΩΦΘΗ ΔΕ ΜΑΛΙΣΤΑ. ἀκριβῶς.

ΕΩΣ ΕΤΙ ΗΝ ΑΘΡΟΟΝ ΕΝ ΝΕΜΕΙΑ. ζητεῖται, ὡς, τευχῇ διαιεθέντος τοῦ τῶν Πελοποννησίων στρατευματός, εἰς Φλιοῦντα, καὶ ἐνὸς μόνου μέρους τὴν ἐπὶ Νεμέαν ἰόντος, τῶν δὲ ἄλλων ἄλλαις χρησαμένων ὁδοῖς, καὶ οὐδαμοῦ συμμαίξαντων, ἐφη, ἀθρόους αὐτοὺς εἶφθαι περὶ Νεμέαν. μὴ ποτε δὲ μετὰ τὰς σπονδὰς ἀναχωροῦντα τὰ τρία μέρη ὀπίσω ἐπὶ Φλιοῦντα, ἐν Νεμέα πάντα ἐγένετο. εὐπορος γὰρ ἦδε ἡ ὁδός· καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀργεῖοι, ἐγγρύθεν πάντας ἕξειν ἐπὶ τὴν μάχην προσδεχόμενοι, προαπήντων εἰς τὴν Νεμέαν.

ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΛΟΓΑΔΕΣ. ἐκλεγμένοι.

ΕΤΙ ΠΡΟΓΕΝΟΜΗΝΗ. προστεθεσίη.

ΔΙΕΛΥΘΗΣΑΝ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ ΕΚΑΣΤΟΙ. μεμερισμένους εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα.

ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ΚΑΪΚΕΙΝΟΙ. οἱ Ἀργεῖοι.

ΠΡΟΣ ΤΕ ΓΑΡ ΤΗΣ ΣΦΕΤΕΡΑ: ΠΟΛΕΙ. πλησίον.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝΤΕΣ. εἰς τὴν πόλιν δηλονότι.

ΠΕΡΙΓΙΓΝΕΤΑΙ. σώζεται.

ΕΔΗΜΕΥΣΑΝ. δημόσια ἐποίησαν.

¶ ξβ'. 61. ΤΟΝ ΑΡΚΑΔΙΚΟΝ ΠΑΝΤΕΣ. τὸν παρ' Ὀμήρῳ πολύμηλον.

ΠΡΟΞΕΝΕΣΘΑΙ ΣΦΙΣΙ. προσκετηθῆναι.

ΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙΣ. ἐν τῷ Ὀρχομενῷ.

¶ ξβ'. 62. ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΓΕΝΤΟ ΟΙ ΑΡΓΕΙΟΙ. συνῆλθον τῇ γνώμῃ.

ΕΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΙ ΕΝΕΔΙΔΟΣΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ἡμέλουν τῶν κατὰ τὴν πόλιν πραγμάτων.

¶ ξγ'. 63. ΣΦΙΣΙΝ ΑΡΓΟΣ. τοῖς Λακεδαιμόνιοις.

ΠΑΡΑΣΧΟΝ ΚΑΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ, συμβάντος καλῶς τοῦ χειρώσασθαι αὐτούς.

ΑΘΡΟΥΣ ΓΑΡ ΤΟΣΟΥΤΟΥΣ. ἦγον πολλούς.

ΚΑΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥΣ. ἦγον ἀνδρείους.

ΟΥ ΡΑΙΔΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΒΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ συλλαβεῖν.

Ο ΔΕ ΠΑΡΗΤΕΙΤΟ. ὁ Ἅγις.

ΡΥΣΕΣΘΑΙ ΤΑΣ ΑΙΤΙΑΣ. ἀπολύσειν.

ΕΝ ΤΩ: ΠΑΡΟΝΤΙ. τῷ τότε καιρῷ, ὅτι ἀργίζοντο.

ΜΗ ΚΥΡΙΟΝ. τὸν Ἅγιν.

¶ ξδ'. 64. ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΝ. τῶν ἐν τῇ Τεγέα.

ΟΤΙ ΕΙ ΜΗ ΠΑΡΕΣΟΝΤΑΙ ΕΝ ΤΑΧΕΙ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΚΑΙ ΟΣΟΝΟΥΚ ΑΦΕΣΤΗΚΕΝ. ἡ στρατιὰ βοηθήσουσα.

ΚΑΙ ΟΙΑ ΟΥΠΩ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. γράφεται καὶ, ὡς οὔπω.

ΕΧΩΡΟΥΝ ΔΕ ΕΣ ΟΡΕΣΤΕΙΟΝ. οἱ βοηθήσοντες, γράφεται ἐς Ὀρέσειον.

ΑΡΚΑΔΩΝ. ἦγον ἐκ τῶν Ἀρκάδων.

ΑΠΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. ἦγον εἰς τὴν Λακεδαιμόνα.

ΕΣ ΟΛΙΓΟΥ ΤΕ ΕΙΠΝΕΤΟ. ἐξάφνης.

ΞΥΝΕΚΛΕΙΒΕ ΓΑΡ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἐν μέσῳ γὰρ οὔσα ἡ πολεμία γῆ· ἐφύλαττεν

νόμους πολεμικούς λέγει τὰ ἔσματα, ἅπερ ἦδον οἱ Λακεδαιμόνιοι μέλλοντες μάχεσθαι, ἢ γράφειν προτρεπτικά. ἐκάλουν δὲ ἐμβατήρια. ἢ δὲ διάνοια, ἕκαστος τῶν Λακεδαιμονίων αὐτοῖς παρεκείλετο, ἀγαθοῖς οὖσι, μεμνήσθαι ἅ μεμαθήκεσαν, καὶ ἠπίσταντο. ἐπίουσι δὲ τοῦτο ἀδόντες.

ΕΙΔΟΤΕΣ ΕΡΓΩΝ ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΜΕΛΕΤΗΝ ΠΛΕΙΩ ΣΩΖΟΥΣΑΝ. εἰδότες, ὅτι τὰ πλείω σώζεται ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς ἔργοις μελέτης ἐκ πολλοῦ γυνοίας.

¶ ὁ. 70. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ Η ΞΥΝΟΔΟΣ ΗΝ. ἡ ξυνέλευσις τῶν στρατευμάτων.

ΕΝΤΟΝΩΣ ΚΑΙ ΟΡΓΗ. ΧΩΡΟΥΝΤΕΣ. ἰσχυρῶς, καὶ σὺν ὀργῇ.

ΚΑΙ ΥΠΟ ΑΥΛΗΤΩΝ. ἤγουν μετὰ.

ΟΥ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΧΑΡΙΝ. ὕμνου δηλονότι.

ΑΛΛ' ΙΝΑ ΟΜΑΛΩΣ. ἡρεμιαίως.

ΠΡΟΣΕΛΘΟΙΕΝ. καὶ ὅπως, εἰ προσέλθοιεν, μὴ διασπασθεῖν αὐτῶν ἢ τὰς.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΡΟΣΟΔΟΙΣ. ἐν ταῖς προσβολαῖς, ἐν ταῖς ἐνώσεσι.

¶ ὁα'. 71. ΠΡΟΣΤΕΛΛΕΙΝ ΤΑ ΓΥΜΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ σκέπειν. καὶ προσάγειν.

ἀπὸ μὲν τοῦ στέλλειν, καὶ στολὴν ὀνομάσθη. ἀπὸ δὲ τοῦ προσάγειν, τὸ προστέλλειν δύναται λέγεσθαι. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἀπάγειν. ἀποστέλλειν. προσάγεσθαι.

ΤΗΣ ΞΥΓΚΑΙΣΙΕΣΣ. καὶ νομίζειν τῷ σπεπικνῶσθαι ὑπ' ἀλλήλων πεφραχθῆναι, εὐσχεπαστότερον, ἢπερ τὸ διεστάναι ἀπ' ἀλλήλων.

ΠΡΟΟΥΜΟΥΜΕΝΟΣ ΕΒΑΛΛΑΓΤΕΙΝ ΑΕΙ. μὴ κατὰ δόξαν τοῦ ἐναντίου ἔχειν τὰ γυμνά τοῦ σώματος, τουτέστι, τὰ δεξιὰ.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΠΕΡΙΕΣΧΟΝ ΜΕΝ. ἐκυκλώσαντο ἐπιμάμφαντες.

ΕΙΣ ΔΕ ΤΟ ΔΙΑΚΕΝΟΝ ΤΟΥΤΟ. τὸ μέσον κενόν.

ΚΑΙ ΕΣΒΑΛΟΝΤΑΣ ΠΑΗΡΩΣΑΙ. τὸ διάκενον δηλονότι.

ΝΟΜΙΖΩΝ ΤΩΙ Θ' ΕΑΥΤΩΝ ΔΕΞΙΩΙ. νομίζων τὸ, τε δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων ἐτι ἵπερ-ἔχειν τῶν ἐναντίων, καὶ τὸ εὐάνυμον τὸ κατὰ τοὺς Μαντινεῖς ἐν ἀσφαλείᾳ ἔσεσθαι, ὡς ἂν μὴ θυνάμενον κυκλωθῆναι.

¶ ὀβ'. 72. ΜΗ ΟΒΛΗΣΑΙ ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ. καὶ οἱ πολέμαρχοι οὐκ ἠθέλησαν εἰς τὸ διάκενον ἀγαγεῖν τοὺς λόχους.

ΥΣΤΕΡΟΝ ΦΥΓΕΙΝ. συνέβη δηλονότι.

ΜΑΛΑΚΙΣΘΗΝΑΙ. χαλῶνους γενέσθαι.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ ΦΘΑΣΑΙ. καὶ φθᾶσαι τοὺς πολεμίους τοῖς Λακεδαιμονίοις προσμίξαι, πρὶν εἰς τὸ διάκενον παρελθεῖν τοὺς δύο λόχους.

ΚΑΙ ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. τοῦ Ἄγιδος.

ΩΣ ΟΥ ΠΑΡΗΛΘΟΝ. ἤγουν, ἐπὶ τὸ μέρος τῶν Σπιριτῶν.

ΕΠΕΙΔΗ ΓΑΡ ΕΝ ΧΕΡΣΙΝ ΕΠΙΓΝΟΝΤΟ. οἱ Λακεδαιμόνιοι δηλονότι.

ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΣΑΜΕΝΟΙ ΕΤΡΕΨΑΝ. τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΕΣ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἔσω τῶν ἀμαξῶν.

ΚΑΙ ΠΕΝΤΕΛΟΧΟΙΣ. ἅμα ἀναγνωστίον πεντελόχοις.

ΟΥΔΕ ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. ἐλθεῖν δηλονότι.

ΕΥΘΥΣ ΕΝΔΟΝΤΑΣ. τραπήντας.

¶ ὀγ'. 73. ΕΚΥΚΛΟΥΤΟ. ἐκύκλου. ΤΩΙ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΙ. τῷ ἰσχυρῷ.

ΕΠΙ ΤΟ ΝΙΚΗΜΕΝΟΝ. μέρους δηλονότι.

ΟΥΔΕ ΜΑΚΡΑ ΗΝ. ἐπὶ πολὺ διάστημα.

¶ ὀδ'. 74. ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΔΗ ΧΡΟΝΟΥ. ἤγουν διὰ πλείστου.

ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΕΣΚΥΛΕΤΟΝ. ἀπεγίμνονον.

ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ. τῶν Ἀθηναίων.

ΟΥΚ ΕΤΑΔΑΙΠΩΡΗΣΑΝ. οὐ κακῶς ἔσχον ἐν τῷ πολέμῳ.

ΑΠΟΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἀποθῆναι.

¶ ὀε'. 75. ΚΑΡΝΕΙΑ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. τὴν ἐπὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἑορτὴν λέγει.

ΩΣ ΕΡΗΜΟΝ ΟΥΣΑΝ. τοῦ στρατεύματος.

ΕΞΕΠΑΥΣΑΝΤΟ. ἀπέκαμον τοῦ περιτε-χίζεσθαι.

¶ ὀς'. 76. ΕΠΕΙΔΗ ΤΑ ΚΑΡΝΕΙΑ ΗΓΑΤΟΝ. ἐώρτασαν.

ΗΣΑΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. ἐν τῷ Ἀργεῖ.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΙ. φίλιοι.

ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΑΡΓΕΙ ΚΑΤΑΛΥΣΑΙ. τὴν δημοκρατίαν.

ΕΔΥΝΑΝΤΟ ΠΕΙΘΕΙΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. ἤγουν, καταπεῖσαι ὁμολογήσαι καὶ συνθέσθαι.

ΚΑΙ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΛΗΣ ΑΝΤΙΛΟΙΘΙΑΣ. ἐν τῷ Ἀργεῖ.

ΠΡΑΣΣΟΝΤΕΣ ΔΗΗ. τὸ τῆς ἐνώσεως.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΦΑΝΕΡΟΥ ΤΟΛΜΩΝΤΕΣ. ἤγουν, ἀναισχυντούντες, καὶ εἰς τὸ φανερὸν λέγοντες.

¶ ὀζ'. 77. ΚΑΤΤΑΔΕ ΔΟΚΕΙ. Δωριστὶ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὰδε.

ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ. ἐξελθεῖν δηλονότι.

ΙΗ: ΕΠΙ ΚΑΚΩΙ. αὐτῆς τῆς γῆς δηλονότι.

ΟΙΚΑΔ' ΑΠΗΛΛΑΕΙΝ. ἐπισπέμπεσθαι, στέλλειν.

¶ ὀθ'. 79. ΤΟΙΣ ΔΕ ΕΤΑΙΣ ΚΑΤΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΔΙΚΑΖΕΣΘΑΙ. τοὺς δὲ πολιτευομένους ἐν μιᾷ ἐκᾶστη πόλει, δι' ἀλλήλων λύειν τὰ διάφορα.

¶ π'. 80. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΙ. διατιθέμενοι. οἰκισμοῦντες.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΕΚΑΠΟΝΤΕΣ. τῆς Ἐπιδαύρου.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΟΥΜΩΙ: ΕΦΕΡΟΝ. ἐφέροντο.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ ΠΡΕΣΒΕΙΣ. Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΡΓΕΙΟΥΣ ΕΩΡΑ. ἀποστάντας.

¶ πᾶ. 81. ΕΚ ΤΗΣ ΞΥΜΜΑΧΙΑΣ. τῶν Ἀθηναίων.

¶ πβ'. 82. ΟΥΚ ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. συμφερόντως τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀζμοζίντως.

ΚΑΙ ΑΝΑΘΑΡΗΣΑΣ. ἀναλαβόντες αὐδῆς ἐλπιδας ἀγαθῶς.

ΕΠΕΘΕΝΤΟ ΤΟΙΣ ΟΛΙΓΟΙΣ. τοῖς ἐναντίοις ὀλιγαρχοῦσι.

ΤΗΡΗΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΑΣ ΤΑΣ ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΙΑΣ. ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν ἣ γυμναὶ ἠγωνίζοντο.

ΕΝ Τῆ ΠΟΛΕΙ. τῶν Ἀργείων.

ΜΕΤΕΠΕΜΠΟΝΤΟ ΟΙ ΦΙΛΟΙ. οἱ ἐν τῷ Ἀργεί.

ΟΥΚ ΗΛΘΟΝ ΕΚ ΠΛΕΙΟΝΟΣ. ἦτοι πρὸ πλείονος χρόνου.

ΔΕΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΔΙΑΠΕΦΕΥΓΟΤΩΝ. ἤγον, καὶ ταῦτα δεομένων.

ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΙΑΣ ΗΓΟΝ. ἐώρταζον.

ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΟΣ ΤΕ. οἰκειούμενος.

ΣΦΑΣ ὈΦΕΑΗΣΕΙΝ. τοὺς Ἀργείους διλονότι τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. ἕως τῆς θαλάσσης.

ΤΕΙΧΙΣΜΟΝ. τῶν Ἀργείων.

¶ πγ'. 83. ΥΠΗΡΧΕ ΔΕ ΤΙ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΑΥΤΟΘΕΝ ΠΡΑΣΣΟΜΕΝΟΝ. ἐκ τοῦ Ἀργίου.

ΚΑΙ ΔΙΕΛΥΘΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΟΙ ΓΑΡ ΠΟΛΛΟΙ ΑΥΤΩΝ. τῶν φυγάδων τῶν Ἀργείων ἐν τῇ Φλιασίᾳ κατὰκνητο.

ΚΑΤΕΚΛΕΙΣΑΝ ΔΕ. τούτῃσι, τῶν εἰσαγωγίμων, ἢ τῆς θαλάττης, αὐτοὺς ἀπέκλεισαν.

ἜΤΝΩΜΟΣΙΑΝ. ἔνοχον ζυμμαχίαν.

ΕΚΕΙΝΟΥ ΑΠΑΙΡΑΝΤΟΣ. ἀπὸ τοῦ ἀναπεισθέντος.

¶ πδ'. 84. ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΤΕΣ. γράφεται, μεθ' ἑτέρων, τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων.

ΠΙΝ ΑΔΙΚΕΙΝ ΤΙ ΤΗΣ ΓΗΣ. βλάπτειν.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΛΙΓΟΙΣ ΛΕΓΕΙΝ. διηριδμημένους καὶ ἐντίμους.

¶ πέ. 85. ΕΠΕΙΔΗ ΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΘΟΣ. ἐπειδὴ οὐ παρὰ τῷ δήμῳ κελεύετε ἡμᾶς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἵνα μὴ, συνεχῶς ῥήσεως γινομένης, καὶ ἐνασπαστομένου λόγου, ὑποσπένουσι τὸ πλῆθος ἡμῶν ἀπατάσθαι, ὡς ἂν ἄπαξ ἀκούσαντες πιδανῶν μὲν λόγον, ἐλέγχους δὲ οὐ παρέχόμενων, οὐδ' ἀποδείξεις. γιγνώσκωμεν γὰρ, ὅτι ταῦτα ὑπονοήσαντες, πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν μόνους ἠγάγετε ἡμᾶς, ὁ ἡμεῖς οἱ προσεστῶτες ἀσφαλέστερον ποιήσατε. ἕκαστον γὰρ, ὁ λέγομεν, δοκιμάζοντες, πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἐπιτηδείως ἔχειν ἀποκρίνετε. τούτῃσι, διὰ πλείονον λόγον κρίνετε. Ἐν πᾶσιν ὁ Θεουκίδης ἔφυγε τὴν συνθήσαν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνταῦθα. ἀπὸ γὰρ δημηγορίας διάλογον τινα τῶν Μηλίων καὶ Ἀθηναίων ἐτόλμησε συνθεῖναι.

ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΗΜΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΠΙΝΩΣΚΟΜΕΝ ΓΑΡ, ΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΦΡΟΝΕΙ. βούλεται. τοῦτό ἐστι σκοπὸς τῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας προσαγωγῆς.

Η ΕΣ ΤΟΥΣ ΟΛΙΓΟΥΣ ΑΓΩΓΗ. προσαγωγή.

¶ πς'. 86. Η ΜΕΝ ΕΠΕΙΚΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΚΑΘ' ΗΣΥΧ. τῆς μὲν περὶ τοὺς λόγους εἰγνωμοσύνης οὐκ ἂν τις μέμφαιτο ἡμῖν· ἡμεῖρα γὰρ καὶ κατὰ σχολὴν ἀλλήλους ἀξιοῦτε

πεῖθεσθαι. ἦδη δὲ πολέμουτες ἡμῖν, οὐκέτι εἰγνωμονεῖτε, οὐδὲ ὁμοία οἷς λέγετε ποιεῖτε. κριταὶ γὰρ ἦκετε τῶν λόγων ἂν λέγετε αὐτοί. καὶ γνώρισμον ἡμῖν τὸ τέλος ἐκ τῆς κρίσεως, ὅτι νικῶντες μὲν ἡμᾶς τοῖς δίκαιοις, καὶ διὰ τοῦτο μὴ θέλοντες προσχωρεῖν, εἰς πόλεμον εὐθύς κατασπασόμεθα· πεισθέντες δὲ ἴσως δικαιότερα ἡμῶν λεγόντων, δουλείαν καθ' αὐτῶν καταψηφισόμεθα.

ΤΩΝ ΛΕΧΘΗΣΟΜΕΝΩΝ. ὑπὸ τε ἡμῶν καὶ ἡμῶν διλονότι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛ. ἀπὸ κοινού τὸ, ἐξώμεν ἡμῖν διλονότι.

¶ πζ'. 87. ΕΙ ΜΕΝ ΤΟΙΝΥΝ ΥΠΟΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ. εἰ μὲν ὑπονοήσαντες περὶ τῶν μελλόντων ἔσσεσθαι, συνεληλύθατε, ἢ ἄλλο τι σκεψόμενοι, καὶ μὴ περὶ σωτηρίας τῆς δυνάμεως ἐκ τῶν παρόντων, ἡσυχίαν ἀγομμεν ἂν. εἰ δὲ περὶ τοῦ δύνασθαι σωθῆναι συνεληλύθατε, λέγομεν ἂν.

Η ΑΛΛΟ ΕΙ, ἔΥΝΗΚΕΤΕ. τὸ ἢ, ἀπὸ τοῦ εἴπερ.

¶ πη. 88. ΕΙΚΟΣ ΜΕΝ ΚΑΙ ἔΥΓΓΝΩΜΗ. εἰκὸς ἡμᾶς, ἐν τοιοῦτω καθεστῶτα, ἐπὶ πολλὰ καὶ ἐπινοούστας καὶ λέγουστας τρέπεσθαι. καὶ οὐ συγγνώσκατε ἡμῖν ὑποσπένουσιν.

¶ πθ'. 89. ΜΕΤ' ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΛΩΝ. λέξεων εὐπρεπῶν.

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΙΔ. ἐπισταμένων καὶ ἡμῶν καὶ ἡμῶν.

ΕΝ ΤΩΙ ΑΝΘΡΩΠΕΙΩΙ ΛΟΓΩΙ. ὁ ἀνθρώπινος λογισμὸς (φασί) τότε τὸ δίκαιον ἐξετάζει; ὅταν ἴσῃ ἰσχὴν ἔχωσιν οἱ κρίνομενοι. ὅταν δὲ οἱ ἕτεροι πρὸς ἡμᾶς ἰσχυρὸν προστάττουσι πᾶν τὸ δυνατόν, καὶ οἱ ἥττονος οὐκ ἀντιλέγουσιν.

¶ λ'. 90. Η ΜΕΝ ΔΗ ΝΟΜΙΣΜΕΝ ΓΕ. ἐπειδὴ ἡμεῖς, ὡς Ἀθηναῖοι, τοῦ συμφέροντος μᾶλλον ἀξιοῦτε σπασθῆσθαι, νομίζομεν ἡμῖν προσήκειν, μὴ καταλύειν τὸ κοινὸν ἀγαθόν. ταῦτ' ἐστὶ, τὸ πρῶτος τοῖς ἀσθενεστέροις χρῆσθαι. δεῖ γὰρ τοῖς κινδυνεύουσι τὰ προσήκοντα καὶ τὰ δίκαια νέμεσθαι, καὶ μᾶλλον τῆς φιλανθρωπίας, ἥπερ τοῦ πρὸς ἀκρίβειαν δίκαιου τυγχάνειν τοὺς ἥττονας. ὁ δὲ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐστὶν, ὡς Ἀθηναῖοι. εἰ γὰρ δὴ μὴ πρῶτος χρῆσθεσθαι ἡμῖν, αὐτοὶ σφαλέντες ποτὲ παράδειγμα πάντας τοῖς ἄλλοις γενήσεσθε. μεγάλως γὰρ ἡμᾶς οἱ νικῶντες τιμαρῆσονται καὶ αὐτοί, τοὺς περὶ ἡμᾶς χαλεποὺς γενόμενος.

ΣΦΑΛΕΝΤΕΣ ΑΝ. τοῦ δίκαιου.

¶ ζα'. 91. ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ. ἂν καὶ καταλυθῇ (φασί) ἡμῶν τὰ τῆς ἡμερονομίας, οὐκ ἀβουόμεν περὶ τῆς καταστροφῆς. Λακεδαιμόνιοι γὰρ, καὶ πάντες οἱ ἄρχωντες εἰσθότες ἑτέρων, οὐ χαλεπῶς τοῖς νικηθεῖσι προσφέρονται. ὥστε οὐ Λακεδαιμόνιοις δέδιμεν, ἀλλὰ τοὺς ἡπικίους. οὗτοι γὰρ, οἱ εἰσθότες ἑτέρων ἄρχων, ἐπειδὴν κρατήσῃσι τῶν ἀρχόντων, ὁμοτάτα αὐτοῖς χεῖνται. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου ἐν ἀδῆλῳ κείσθω ὅπως ποτὲ εἴξει.

ΤΩΝ ΑΡΕΑΝΤΩΝ. τοῦ πολέμου διλονότι.

ΩΣ ΔΕ ΕΠ' ὈΦΕΛΕΙΑΙ. ὅτι δὲ ἐπ' ὠφελείᾳ πάρεσμεν, τοῦτο δηλώσομεν. βουλόμεθα γὰρ

αὐτοὺς πρᾶγματων αὐτοῖς τὴν ἰσχυρίαν ἀρξαι, καὶ ἡμᾶς σωθῆναι συμφερόντως καὶ ἡμῖν καὶ ἡμῖν.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ ΑΠΟΝΩΣ ΜΕΝ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλοῦσι πρὸς βουλεύουσι.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. καὶ ἡμῖν καὶ ὑμῖν.

¶ ζβ'. 92. ΚΑΙ ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. πῶς (φασὶν) ὁμοίως χρῆσιμον ὡσπερ ὑμῖν, ἀρξαι, οὕτως ἡμῖν, δουλεύσαι;

¶ ζγ'. 93. ΟΤΙ ΥΜΙΝ ΜΕΝ ΠΡΟ ΤΟΥΤΑ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑ. ὅτι ἡμεῖς μὲν, ἂν εὐδῶς ὑπακούσῃτε, οὐδὲν δεινὸν πείσεσθε· ἡμεῖς δὲ, εἰ μὴ διαφείσεσθε ἡμᾶς, ἔσομεν ὑμῖν εἰς δέον χρῆσθαι.

¶ ζδ'. 95. ΟΥ ΓΑΡ ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΗΜΑΣ. ἐχθρῶς μὲν ἡμᾶς ἔχοντες, οὐδὲν θλασπτόμεθα, μᾶλλον δὲ ἀφελήσομεθα, τεκμηρίον τῆς ἰσχύος ἡμῶν καὶ δόλωμα τοῖς ἀρχομένοις παρέχοντας, τὸ ἡμᾶς καταδουλώσασθαι· εἰ δὲ φίλους κατασόμεθα, διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν τοῦτο δράσαι νομισθόμεθα, ὡς φοβούμενοι ἡμᾶς.

¶ ζε'. 96. ΣΚΟΠΟΥΣΙ Δ' ΤΜΩΝ ΟΥΤΩΣ. εἰπόντων τῶν Ἀθηναίων, ὅτι οἱ σύμμαχοι ἀσθένειαν ἡμῶν καταγνώσκοντες, οἱ Μήλιοι ὑποφέροντες φασίν, εἰ οἱ ὑπήκοοι ὑμῶν τοῦτο κρῖνουσι εὐλογον, ὥστε ἐν τῷ αὐτῷ τίθεναι καὶ ἡμεῖς ἀξιῶν καταδουλώσασθαι τοῖς τε μηδὲν προσήκοντα ὑμῖν, ὡσπερ ἡμᾶς, καὶ τοὺς ἀποίκους μὲν ὑμῶν ὄντας, ἀποστάντας δὲ, καὶ διὰ τοῦτο χειρωθέντας.

¶ ζς'. 97. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙ ΓΑΡ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΕΙΠΕΙΝ ΗΓΟΥΝΤΑΙ. οἱ ὑπήκοοι ἡμῶν δικαιολογίας μὲν οὔτε τοὺς ἡμετέρους ἀποίκους ἀποστάντας, οὔτε τοὺς μὴ προσήκοντα ἀπορεῖν ἠγούσιν· τοὺς δὲ μὴ καταστραφέντας ὑπὸ ἡμῶν, οὐχὶ διὰ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ δι' ἰσχυρὴν μὲν ἐλευθέρους, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς μὴ ἐπιτείνειν, οὐ διὰ δικαιοσύνην, ἀλλὰ φοβούμενους. ὥστε, εἰ καταστραφείητε, οὐ μόνον ἡμῖν περιεσθαι τὸ πλεόνων ἀρχειν, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλεια προσέσται, ὡς ἂν μὴ καταφρονούμενοι ὑπὸ τῶν συμμάχων.

ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΑΙ. ἰσχυρόντες ταῖς ναυσὶ μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἕπειρον.

¶ ζη'. 98. ΕΝ Δ' ΕΚΕΙΝΩ ΟΥ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ. ἐν δ' ἐκείνῳ οὐχ ἠγείσθε ἀσφάλειαν εἶναι, ἐν τῷ μὴ πειρᾶσθαι τοὺς μὴ προσήκοντας καταστραφείσθαι; δεῖ γὰρ, ὡσπερ ἡμεῖς, ἐκρούσαντες ἡμᾶς τῆς δικαιολογίας, ἀξιούτε πείθειν, ὡστε ὑπακούειν ὑμῖν, στοχαζόμενοι τοῦ ὑμῶν αὐτῶν συμφέροντος, οὕτως καὶ ἡμᾶς περὶ τοῦ ἡμῖν αὐτοῖς λυσιτελοῦς πειρᾶσθαι διδάσκοντες, ὅτι καὶ ὑμῖν τὸ αὐτὸ σύμφερον. τούτῃσιν, τὸ μὴ καταδουλώσασθαι τοὺς μὴ προσήκοντας. τοὺς γὰρ μηδετέρας ζυμμάχουσι πᾶς οὐ ποιήσετε πολεμίους, ἐπειδὴν, ἀποβλέψαντες εἰς τὴν γνώμην ὑμῶν, ὑποπτεύουσι καὶ αὐτοὺς ἐπιστρατεύειν; κἂν οὕτω τί ἄλλο ἢ καὶ τοὺς πρὸς ἑσθὲν πολεμίους ἀξήσητε, καὶ τοὺς μὴ διανοηθέντας ὑμῖν τὴν ἀρχὴν πολεμεῖν, ἄκοντα αὐτὸ ποιεῖν ἀναγκάσετε;

ΟΣΟΙ ΓΑΡ ΝΥΝ ΜΗΔΕΤΕΡΟΙΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣΙ. μήτε τοῖς Ἀθηναίοις, μήτε τοῖς Λακεδαιμονίοις.

VOL. III.

ΠΩΣ ΟΥ ΠΟΛΕΜΩΣΕΣΘΕ. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖτε.

ΟΤΑΝ, ΕΣ ΤΑΔΕ. τὰ ἡμέτερα πάθῃ.

¶ ζθ'. 99. ΟΥ ΓΑΡ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΤῶΝ ΗΠΕΙΡΑΤῶΝ ΗΜῖν ἔσεσθαι πολεμίους. μὴ δεδιότες γὰρ ἡμᾶς, ὡς ἂν κατὰ γῆν οὐ μέλλοντας αὐτοῖς ἐπιστρατεύειν, πολλὴν μέλλῃσιν τοῦ φυλάττεσθαι τε ἡμᾶς καὶ πολεμεῖν ποιήσονται. τοὺς δὲ ἐν ταῖς νήσοις ἐλευθέρους, ὡσπερ ἡμᾶς, καὶ τοὺς ὑπακούοντας μὲν ἦδη, διὰ δὲ τὸ ἐξ ἀνάγκης καὶ μὴ ἐκοντὶ ὑπακούειν, παροξυνομένους καὶ ταραττομένους, τοῦτους ἠγούμεθα, εἰ περιρῖδομεν ἡμᾶς ἐλευθέρους, ἔσχαρθένας ἀλογίστους, καὶ ἀντιτάκτοις ἡμῖν· αὐτοὺς τε καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς κίνδυνον καταστήσειν.

Τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ. ἐπὶ τῇ ἐλευθέρῃ αὐτῶν.

Τῆς ΑΡΧῆΣ Τῆς ΑΝΑΓΚῆΣ. τῇ ἀνάγκῃ τῆς ἀρχῆς. ἦγουν τὴ δουλείαν.

¶ ς'. 100. ΗΠΟΥ ΑΡΑ, ΕΙ ΤΟΣΑΥΤΗΝ. εἰ ἡμεῖς τε, ὡς Ἀθηναῖοι, σπουδῆν ποιήσῃτε πολλὴν ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀφαιεσθῆναι τῆς ἡγεμονίας, καὶ οἱ δουλεύοντες ἡμῖν, ὑπὲρ τοῦ ἀπαλλαγῆναι τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς διακινδυνεύειν θέλουσι, πῶς ἡμεῖς, οἱ ἐπὶ ἐλευθεροὶ ὄντες, οὐκ ἂν κάμισταί καὶ δειλότατοι κριθῆμεν, μὴ πάντα κίνδυνον ὑπομείναντες πρὸ τοῦ δουλεύσαι;

ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. εἰς τέλος ἐργάσασθαι.

¶ ςα'. 101. ΟΥΚ, ΗΝ ΓΕ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΒΟΥΛΕΥΘΕΘΕ. ἐὰν σωφρόνως βουλευσῃσθε, οὐ καταστήσετε ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς κίνδυνον. οὐ γὰρ περὶ ἀρετῆς ἀγωνίζεσθε. καὶ γὰρ ἐλάσσονες ἡμῖν ὄντες, αἰσχυρὸν ἠγήσασθε τὸ αἰσχυρὴν ὄφλειν. περὶ δὲ σωτηρίας ἡμῖν ἢ βουλῇ σφείκεται. διὸ χρεὴ μὴ ἀνθίστασθαι τοῖς πολλῶν κρείττοσιν.

¶ ςβ'. 102. ΑΛΛ' ΕΠΙΣΤΑΜΕΘΑ ΤΑ ΤῶΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ. ὀρθῶς ἐπιστάμεθα τὰ τῶν πολεμίων τύχῃ μᾶλλον ἢ πλήθος ὑπερρχῆ κρινόμενα. προσέχετε δὲ, καὶ τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι τὸ μὲν εὐδῶς εἶσαι, οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐλευθερίας ἔχει· ἐν δὲ τῷ ἀνθίστασθαι, ἐλπῆς τις ὑπολείπεται τοῦ καταπρᾶξαι ὀρθῶς.

¶ ςγ'. 103. ΕΑΠΙΣ ΔΕ, ΚΙΝΔΥΝΩ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ ΟΥΣΑ. τοὺς ἐν κίνδυνῳ καθεστῶτας αὐτὸ μόνον παρηγοροῦσιν· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν δυνάμει τυγχάνοντας, κἂν σφαλῇ ποτε ἢ ἐλπῆς, οὐ κατέλυσε παντελοῦς, διὰ τὸ ὑπολείπεσθαι δυνάμει αὐτοῖς· οἱ δὲ περὶ πάντων ἂν ἔχουσι ἀγωνιζόμενοι ἐπ' ἀδύην ἐλπίδι, ἐπειδὴν ἢ ἐλπίς σφαλῇ, ἅμα τε ἐγνώσαν, ὅτι ἐσφάλησαν, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ὑπολείπεται, ἐν ᾧ γινώσκοντες τὸ ἀβέβαιον τῆς ἐλπίδος, ἐπιφυλάξονται. ὁ ὑμῖς, ὡς Μήλιοι, ἀσθενεῖς ὄντες, καὶ μηδεμίαν μάχην ἐξαρκεῖσαι δυνάμενοι, μὴ πᾶθητε, τὸ ἐλπίδι πιστεύσαι· μετὰ τοῖς πολλοῖς ὁμοιωθῆτε, οἱ, δυνάμενοι σώζεσθαι, ἐπειδὴν ὑπὸ τῶν φανερωθῶν ἐλπίδων καταλεβηθῶσι, ἐπὶ ταῖς ἀφανεῖς καταφεύγουσι, μαντικὴν τε καὶ χρησμὸν δηλαδὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα λυμάνεται ἀνθρώπων, ἐν ἐλπίδι ποιοῦντες. ΕΑΠΙΣ ΔΕ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ ΟΥΣΑ. τὸ ἐλπίδι κινδύνου παραμύθιον, σφόδρα βραχέως εἴρηται. τὸ δὲ, δάπανος γὰρ (τούτῃσιν δαπανηρὰ) ἢ ἐλπίς, καὶ

αὐτὸ μὲν βραχὺ, δύναται δὲ τοῖσ' αὐτῶν τι, ὅτι οἱ ἐλπίζοντες τινος τεύξεσθαι, πολλὰ προσδωπανώσιν καὶ προσαναλίσκουσι. τὸ δὲ ἐπὶ ῥοσπῆς, καδᾶ καὶ τὸ σπρωτεῖν Ὀμηρικῶν δηλονότι,—ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς. τούτεστι, μιᾶ μάχῃ μίγξις ἐξαρκεῖν δυνάμενοι. ἐνίοι δὲ ἀπὸ τῶν ἐν μιᾷ ῥοπῇ καὶ πληγῇ ζῶων ἀναιρουμένων τὸ νομαί φασὶ πεποῖσθαι.

ΜΗΔΕ ΟΜΟΙΩΘΗΝΑΙ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ.
τοῖς ἀπειροδοτοῖς.

ΟΙΣ ΠΑΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΕΙΩΣ. κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῷ ἀνθρώπῳ γένει.

¶ ργ'. 104. ΧΑΛΕΠΟΝ ΜΕΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ. τὸ ἐξῆς, πρὸς δυνάμειν τε τὴν ἡμέτεραν καὶ τὴν τύχην ἀγωνίζεσθαι. τὸ δὲ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ἔσται, ὅτι πρὸς ἄνισόν τε καὶ τύχην καὶ δυνάμειν τὴν ἡμέτεραν ἀγωνίζομεθα.

ΤΩΙ ΕΛΔΕΠΟΝΤΙ. τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν.

ΘΡΑΣΥΝΟΜΕΘΑ. ἠγών ἀντιστάμεθα.

¶ ρε. 105. ΕΣ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΝΟΜΙΣΕΩΣ. νομίσεως μὲν εἶπε διὰ τὰ νομομαρμένα εἰς σφᾶς δὲ αὐτοὺς Κουλήσεως, τῆς εἰς ἀνθρώπους δηλονότι φασὶ προαιρέσεως.

ΗΓΟΥΜΕΘΑ ΓΑΡ ΤΟ, ΤΕ ΘΕΙΟΝ. ὁ νοῦς οὐκ ἔλαττον ἡγοῦμεθα εἰμενεῖς ἡμῖν ἔσσεσθαι τοὺς θεοὺς ἥ περ ἡμῖν. οὐδὲν γὰρ ἐξῶ κεράττομεν οὔτε τῶν εἰδησμένων περὶ τοὺς θεοὺς, οὔτε τῶν πρὸς ἀνθρώπους δικαίων. τὴν γὰρ θεῖον θεραπεύομεν κατὰ τὸ κοινὸν πάντων ἀνθρώπων ἔδος, τοὺς τε ἀνθρώπους ἡγοῦμεθα φύσει γενομένους πρὸς τὸ ἄρχειν ἂν κρατοῦσιν. ὥστε, οὔτε αὐτοὶ νομοθετήσαντες περὶ τοῦ ἄρχειν, οὔτε κειμένω νόμῳ πρῶτοι χρῆσάμενοι, παραλαβόντες δὲ τοῦτον, καὶ τοῖς ἔπειτα καταλείβοντες, ἀρχομεν, ὃν ἂν κρατήσωμεν εἰδότες, ὅτι καὶ ἡμεῖς, καὶ ἄλλοι ὅστισόν, ἐν τῇ ὁμοίᾳ δυνάμει γενόμενοι ἡμῖν, τὸ αὐτὸ ἂν ἐπαρτεν.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΤΟ ΘΕΙΟΝ, ΟΥΤΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΙΚΟΤΟΣ ΟΥ ΦΟΒΟΥΜΕΘΑ ΕΛΑΣΣΩΣΕΘΑΙ. ὥστε οὐ διὰ ταῦτα φοβούμεθα ἔλαττον ἡμῶν ἐμνεμένους ἔξεν τὸ θεῖον. ἐπεὶ δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους δοκεῖτε βοηθεῖν ἡμῖν, αἰσχυροὶ νομίζοντας περιεῖδειν τοὺς ἀπείκους πολεμουμένους, τὸ μὲν ἡμῶν μακαρίζομεν ἀπειρόκακον, τὸ δὲ ἄφρον οὐκ ἐπιανοῦμεν. Λακεδαιμόνιοι γὰρ πρὸς μὲν ἄλλήλους καὶ τὴν κοινὴν πολιτείαν, τὰ πλεῖστα μετ' ἀρετῆς πράττουσι· πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὅπως ἔχουσι, μάλιστα ἂν τις ἡμῖν ἐν βραχεῖ δπλώσειεν, καίτοι πολλὰ εἰπεῖν ἔχον, ὅτι πάντων ἀνθρώπων ὃν ἴσμεν ἐκφανεστάτα, Λακεδαιμόνιοι ἐν ταῖς πρὸς ἄλλήλους ξυναλλαγαῖς, τὰ μὲν ἑαυτοῖς ἠδέε, ταῦτα καὶ καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ συμφέροντα αὐτοῖς, καὶ μὴ δίκαια. ὥστε οὐκ ἔστιν ἀλόγιστος διανοεῖσθαι περὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, προσδεχομένων τὴν παρ' ἐκείνων βοήθειαν.

¶ ρς'. 106. ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ. εἰπόντων τῶν Ἀθηναίων, ὅτι Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἡμετέρου συμφέροντος οὐ στοχάζονται, φασὶν οἱ Μήλιοι, τί διὰ τὸ ἴδιον συμφέροντος Λακεδαιμονίους πιστεύομεν καὶ μάλιστα ἔξεν ἡμῖν βοηθοῦς, ὅπως μὴ τοῖς μὲν εὐνοεῖσι τῶν Ἑλλήνων ἀπιστοὶ φανῶσιν, ἡμᾶς δὲ

τοὺς πολεμίους ὀφελήσωσι, προδόντες ἡμᾶς τοὺς συμμαχοῦς.

¶ ρζ'. 107. ΟΥΚΟΥΝ ΟΙΣΘΕ. ἄλλ' οὖν, ὥσπερ ἴστε, συμφέροι μὲν τὸ μετ' ἀσφαλείας ἕκαστα πράττειν, τὸ δὲ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον διὰ κινδύνου περιγίγνεται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τοὺς κινδύνους περιεῖστανται.

¶ ρθ. 108. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ. ἀλλὰ καὶ τὸν κίνδυνον αὐτοὺς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἀναδείξασθαι ἡγοῦμεθα, καὶ πεπεισμεθὰ γε μᾶλλον ὑπὲρ ἡμῶν ἢ ὑπὲρ ἄλλων αὐτοὺς διακινδυνεύσειν. εἰς τε γὰρ τὰς χρείας ὀφείλοιοι τυγχάνομεν αὐτοῖς, ἔγγυς τῆς Πελοποννήσου κείμενοι, διὰ συγγενείαν.

¶ ρθ'. 109. ΤΟ Δ' ΕΧΥΡΟΝ ΓΕ ΤΟΙΣ ΕΥΤΡΑΙΝΙΟΝΙΟΥΜΕΝΟΙΣ. τοῖς ἐπὶ συμμαχίαν (φισί) παρακαλουμένοις ἐχυρὸν φαίνεται πρὸς τὸ βοηθεῖν, οὐχ ἡ εὐνοία τῶν παρακαλούντων, ἀλλ' ἡ δυνάμει αὐτῶν, ἣν Λακεδαιμόνιοι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐξετάξουσι, καὶ διὰ τὸ ἐχυρῶς ἐξετάξαι, καὶ τῇ ἰδίᾳ δυνάμει πολλακίς ἀπιστοῦσι. διὰ τοῦτο γέ μετὰ συμμαχῶν πολλῶν ἐπιστρατεύουσι τοῖς πέλας. ὥστε οὐκ εἰκόσ, αὐτοὺς, ἡμῶν θαλαττοκρατοῦντων, εἰς νῆσον ἐνεκεν ἡμῶν σπείρασσασθαι, εἰδότες, ὅτι κατὰ τοῦτο ἦττους ἡμῶν εἰδεν.

¶ ρι. 110. ΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝ ΕΧΟΙΕΝ ΠΕΜΨΑΙ. ἀλλὰ, εἰ καὶ αὐτοὶ πλεῦσαι ὀκνησοῦσι, ἔχουσι γε συμμαχοῦς ἄλλους ἡμῶν πέμψαι βοηθοῦς.

ΠΟΛΥ ΔΕ ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ. μεγάλου τε ὄντος τοῦ Κρητικοῦ πελάγους, δι' οὗ πέμψουσι τὴν βοήθειαν. μᾶλλον γὰρ οἱ πεμφθέντες διησούνται, λαθρόντες ἡμᾶς θαλαττοκρατοῦντας, σωθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ἥσπερ ἡμεῖς, οἱ κρατοῦντες τῆς θαλάσσης, συλλαβεῖν αὐτούς· εἰ δὲ καὶ τοῦτου διαμαρτοῖεν, τὴν γῆν ἡμῶν δηλώσουσι, καὶ τοὺς ἄλλους συμμαχοῦς, ὅσους Βρασιῖδας οὐκ ἐπῆλθε, χειρώσονται ὥστε ἡμῖν οὐ περὶ τῆς μὴ προσπικύσεως τῆς ἡμετέρας ὁ ἀγὼν ἔσται, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν συμμαχῶν καὶ τῆς ἡμετέρας.

¶ ριά. 111. ΤΟΥΤΩΝ ΜΕΝ ΚΑΙ ΠΕΠΕΡΑΜΕΝΟΙΣ. τούτων μὲν καὶ ἡμεῖς πεπεύρασθε, καὶ οὐκ ἀνεπιστήμονές ἐστε, ὅτι οἰδέποτε Ἀθηναῖοι, πολιορκούντες ἐτέρους, ἀπερχώρησαν διὰ τὸ φοβεῖσθαι περὶ τῶν συμμαχῶν, ἢ περὶ τῆς γῆς τῆς αὐτῶν δημομένης. ἐκείνοι δὲ ἐνθυμούμεθα, ὅτι, περὶ σωτηρίας βουλευόμενοι, οὐδὲν ἐν τοσοῦτοις λόγοις εἰρήκατε σωτήριον, καὶ δυνάμενον πείσαι, ὅτι δύναται σώζειν. ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυρότερα ἡμῶν, ἐλπιδες εἰσι μέλλουσαι· τὰ δὲ ὑπάρχοντα, ὡς πρὸς τὰ ἡμέτερα, παρ-ετῶς εἰσι σικμερά. πάντῃ τε δὴ ἀλόγιστοι καθ-εστῆκατε, εἰ μὴ καδ' ἑαυτοὺς γενόμενοι βουλεύσθετε φρονιμώτερον. οὐ γὰρ δὴ εἰκότως ἐπὶ τὴν μάλιστα λυμάνουσαν τοὺς ἀνθρώπους αἰσχυρὴν καταφεύξεσθε, δι' ἣν πολλοὶ, καίπερ ὀρῶντες, ὅτι εἰς κίνδυνον ἔρχονται, ὁμοίως, φεύγοντες τὸ ἀσπερὲς τοῦ ὀνόματος, (τούτεστι τὸ ὑπακούειν, ἔχον τὴν ποικιλὴν αἰσχυρῆν. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ἐπαγαγόν,) συμφοραῖς μεγίσταις περιέπεσον, καὶ αἰσχυρὴν μείζονα προσέλαβον

ἢς ἔφευγον. ἀντὶ τοῦ, ἀνοήτους αὐτοὺς συνέβη νομίζεσθαι, καὶ οὐ δοκεῖν διὰ τύχην πταίσασθαι. ἐν γὰρ τῷ, ἢ τύχῃ, ὃ ἡ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἥπερ κείται. ἡμεῖς οὖν φυλάξασθε τὴν πάντα λυμαιομένην αἰσχύνην, ἀν εὐ βουλευθήσθε· καὶ μὴ ἀπρεπές ἠγίσασθε ὑπακούσας πύλει τῇ μεγίστῃ, καὶ παρακαλουμένη ἡμᾶς ἐπὶ μετρίοις, ὥστε συμμάχους γενέσθαι, ἔχοντας τὴν ἡμετέραν γῆν ὑποτελεῖ. αἰρέσεως οὖν σφροειμένους ἢ πολεμεῖν, ἢ ζῆν ἀσφαλῶς, μὴ τὸ χεῖρον ἔλυσθε φιλονεικίσαντες. ὅσοι γὰρ τῶν ἀνθρώπων τοῖς μὲν ἴσοις μὴ ὑπέκουσι, τῶν δὲ κρείττωνων ἠπτόνται, τοῖς δὲ ἠπτοῦσι μετρίως προσφέρονται, οὗτοι μέγιστα δὴ κατορθῶσι· βουλεύσασθε οὖν, μεταστάντων ἡμῶν, καὶ πολλὰς περὶ ἀφθαλμῶν λάβετε, ὅτι περὶ πατρίδος ἢ σκέλης, μῖσος οὕσης, περὶ ἢς ἐν μιᾷ βουλῇ ἡ κατορθώσετε, ἢ σφαλήσθετε.

ΕΠΑΓΩΓΟΥ. ἐπιστάστικου.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ. ὀμιλοῦσι.

ΜΕΤΡΙΟΙ ΕΙΣΙ. δίκαιοι.

¶ ρις'. 112. ΟΥΤΕ ΕΝ ΟΛΙΓΩ ΧΡΟΝΩ ΠΟΛΕΩΣ ΕΠΤΑΚΟΣΙΑ. ὅτι ἐτη ἑπτακόσια· Μῆλος ἢ νῆσος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐλευθέρως οἰκισθεῖσα, ὕστερον ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπὶ δουλείᾳ ἐξεσπολιοκρήθη.

¶ ρις'. 113. ΤΑ ΔΕ ΑΦΑΝΗ, ΤΩΙ ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ. τὰ δὲ ἀδηλα, διὰ τὸ βούλεσθαι, αὐτῶς ἔχειν οἴεσθε, καθάπερ τὰ παρῆντα καὶ γινόμενα θεᾶσθε.

ΩΣ ΓΙΝΟΜΕΝΑ. ὁράμενα, ἐνεργούμενα.

ΠΑΡΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΙ. πρόβλημα αὐτοὺς καὶ ἔσθημα ἔχοντες.

¶ ρις'. 115. ΑΜΕΙΝΟΝ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ. τῆς Μήλου.

¶ ρις'. 116. ΗΔΗ ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΜΕΝΟΙ. οἱ Μήλιοι.

ΩΣΤ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΕΡΟΝ. φρονηματώτερον.

ΠΟΛΛΟΙΣ ΓΑΡ ΠΡΟΟΡΩΜΕΝΟΙΣ. φανερῶς βλέπουσιν.

5. α. 1.—ἡ. 8.

¶ α. 1. ΥΠΟΔΕΕΣΤΕΡΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΑΝΗΡΟΥΝΤΟ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀπειροὶ ὄντες.

ΕΝ ΕΙΚΟΣΙ ΣΤΑΔΙΟΙΣ. γράφεται, ἐν εἰκοσι σταδίων μάλιστα μέτρῳ. ἔστι δὲ κατὰ ταύτην τὴν γραφὴν περὶ τῆς ἢ ἐν περὶδεσις.

¶ β'. 2. ΑΡΚΕΙΤΩ ΔΕ ΩΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ ΤΕ ΕΙΡΗΤΑΙ. περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ Κυκλώπων καὶ Λαισπεργόνων, ὅτι τὴν Σικελίαν οἴκουν.

ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΙ. τῶν Λαισπεργόνων.

ΙΒΗΡΕΣ ΟΝΤΕΣ. Ἰβήρων ἀποικοὶ οἱ Σικελοί.

ΥΠΟ ΔΙΓΥΩΝ ΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ. ἦγον, μετανάσται καὶ μέτοικοι γεγονότες.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΣΙΚ. ἦγον, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Σικελίας.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΟΛΥΣ. τῶν Σικελῶν δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΑ. περὶ τὸ Λιλύβαιον, καὶ ἀκρότερον τῆς νήσου.

ΕΠΕΙ ΔΙΕΒΗΣΑΝ ΕΤΗ ΕΠΤΥΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ. διέβησαν οἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας δηλονότι.

ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ἀποστειχίσαντες. γράφεται ἀναλαβόντες.

ΕΠΕΙΔΗ ΔΕ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. ἦτοί οἱ Φοίνικες.

ΕΠΤΥΣ ΤΩΝ ΕΛΥΜΩΝ ΕΥΝΟΙΚΙΣΑΝΤΕΣ. ἡμοῦ μὲν διὰ τοὺς Ἑλύμους ὄντας φίλους, καὶ οἰκοῦντας αὐτόθι, ὅπως συμμαχοῦντο· ἡμοῦ δὲ διὰ Καρχηδόνιους, οἵτινες, ἐκ Φοινίκης ὄντες τοσάκεαθον, τοῖς μεσημβρινοῖς τῆς Σικελίας.

¶ γ'. 3. ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ ΕΚ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. οἱ Συρακούσιοι, καὶ Κορινθιοὶ εἰσιν.

ΥΣΤΕΡΟΝ ΔΕ ΧΡΟΝΩΙ ΚΑΙ Η ΕΞΩ, ΠΡΟΣΤΕΙΧΙΣΘΕΙΣΑ. τοπῶντων οἱ Συρακούσιοι τὸ νησίδον οἴκισαν μόνον, αὐθις δὲ, μὴ χαρῶντος αὐτοῦ, συνάψαντες αὐτὸ τῇ Σικελίᾳ διὰ χάρματος, κατόκησαν καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ, ἐκαλείτο δὲ ἡ Σικελία, ἔξω πόλις.

ΟΙΚΙΣΤΗΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙ ΚΑΤΑΝΑΙΟΙ. ὅτι

οἱ Λεοντῖνοι καὶ Καταναῖοι, Χαλκιδεῖς εἰσιν ἐξ Εὐβοίας.

¶ δ'. 4. ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑΚΙΟΥ. ὑπεράνω.

ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ. ἐδιόχθησαν.

ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. τῆς ἰδίας μητροπόλεως.

ΖΑΓΚΛΗ ΔΕ ΤΗΝ ΜΕΝ ΑΡΧΗΝ. οἱ Ζαγκλαῖοι ἀπὸ Κύμης Χαλκιδικῆς πύλειως καὶ τῆς ἄλλης Εὐβοίας.

¶ ε'. 6. ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟΣΗΝΔΕ ΟΥΣΑΝ ΑΥΤΗΝ. ἦγον μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον.

ΕΥΠΡΕΠΙΩΣ. εὐπροφασίτως.

ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ ἜΥΓΓΕΝΕΣΙ. τοῖς Χαλκιδεῦσι.

ΠΕΡΙ ΤΕ ΓΑΜΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ. συναλλαγμάτων.

ΔΩΡΕΙΣ ΤΕ ΔΩΡΕΥΣΙΝ. οἱ Συρακούσιοι τοῖς Πελοποννησίοις.

ΤΟΙΣ ΕΚΠΕΨΑΣΙ. τοῖς Κορινθίοις.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΙΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΦΩΝ. τῶν Ἑγεσταίων.

ΕΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΙΚΑΝΑ. τὸν μέλλοντα.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΑΓΟΡΕΥΟΝΤΩΝ. τῶν ῥητόρων.

¶ ζ'. 7. ΑΠΩΘΕΝ. τῶν Ὀργεῶν δηλονότι.

ΕΠ' ΟΙΚΟΥ. ἀνεχώρησαν δηλονότι.

ΟΙ Δ' ΟΥΚ ΗΘΕΛΟΝ. οἱ Χαλκιδεῖς.

¶ η'. 8. ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΕΠΑΓΩΓΑ. ψευδῆ μὲν, ἰκανὰ δὲ.

ΗΝ ΤΙ ΠΕΡΙΓΙΓΝΗΤΑΙ. περιουσία γένηται.

ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥΤΟ. ἦγον, μετὰ τὸ ψήφισμα.

ΟΥΚ ΟΡΘΩΣ. οὐκ ἀσφαλῶς.

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΦΙΣΤΘΑΙ. Ὁμῆρος·
Ἦ μάλα τοι μεγάλων δάρων ἐπεμαίετο θυμός.

¶ 9. Η ΜΕΝ ΕΚΚΑΛΗΣΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἡμῖν τοῖς στρατηγοῖς τὴν παρασκευὴν ἀφροσθίναι.

ΚΑΘΟΤΙ ΧΡΗ ΕΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝ. διῷτι.

ΑΛΛΟΦΤΑΟΙΣ. τοῖς ἑγεσταιοῖς.

ΝΟΜΙΖΩΝ ΟΜΟΙΩΣ ΑΓΑΘΩΝ ΠΟΛΙΤΗΝ ΕΙΝΑΙ. ἀγαθὸν πολίτην ἠγούμαι καὶ τὸν ἀφειδούντα τοῦ σώματος, καὶ τὸν προνοούμενον ἐν καιρῷ, ὁμοίως ἐκατέρου προσήκοντος τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΔΕΣΣ. διὰ τὸ προνοεῖν τοῦ τε σώματος καὶ τῆς κτισεως, ἐξέλοιο ἂν καὶ τὴν πόλιν εὐτυχῆν ὁ τοιοῦτος. πᾶν δὲ πιθανῶς ἀποτρέπει τοὺς Ἀθηναίους, ἐμφαίνων, ὅτι οὐχὶ τὸ ἑαυτοῦ σκοπεῖ.

ΔΙ' ΕΑΥΤΩΝ ΒΟΥΛΟΙΤΟ ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ. διὰ τὴν οικίαν ζῶν ἴστασθαι.

ΠΑΡΑ ΓΝΩΜΗΝ. παρὰ τὴν προαίρεσιν.

ΑΣΘΕΝΗΣ ΑΝ ΜΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ ΕΙΗ. ταῦτα δῆλα μὲν, οὐ πιθανὰ δέ. ὡς γὰρ τῶν Ἀθηναίων ἀμελούντων τῶν ὑπαρχόντων, διὰ τὸ ἀεὶ περὶ ἀμειωτέρων ὀρέγεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναπεισομιένων τῷ λόγῳ, φησὶν ἠπτηθῆσεσθαι τῇ γνώμῃ.

ΣΩΖΕΙΝ ΠΑΡΑΙΟΗΝ. ἡμᾶς δηλονότι.

ΟΥΤΕ ΡΑΙΔΙΑ ΕΣΤΙ ΚΑΤΑΣΧΕΙΝ. κτήσασθαι.

ΤΑΥΤΑ ΔΙΔΑΞΩ. γράφεται δηλάσω.

¶ 10. ΚΑΙ ΟΙΣΘΕ ΙΣΩΣ ΤΑΣ ΓΕΝΟΜΕΝΑΣ. καὶ ἴσως μὲν οἶσθε τὰς σπονδὰς εἶναι βεβαίους, καὶ δι' αὐτὰς μηδένα ἐνταῦθα ὑπολειφθῆσεσθαι πολέμιον. οὐκ ἔστι δέ. αἴτινες σπονδαί, μενόντων μὲν ἡμῶν κατὰ χώραν, ἔσονται μέχρι ἰνόματος, τουτέστιν, οὐ βεβαίοι. ἐπειδὴ καὶ οἱ ἡμέτεροι ἄνδρες εἰργάσαντο μὴ βεβαίους αὐτὰς εἶναι. οὐ τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι, συνδέμενοι περὶ τῶν σπονδῶν, οὕτως ἐσπίεσαντο, ὥστε μὴ βεβαίους αὐτὰς τυγχάνειν (ἐπεὶ δόξειεν ἂν καὶ αὐτὸν διαβάλλειν αὐτοὺς γὰρ ἦν ὁ πρέξας τὰς σπονδὰς) ἀλλ' ἀποτινείναι πρὸς Ἀκλιβιάδην τε καὶ Κλεόβουλον καὶ Ξεναγόραν. οὗτοι γὰρ ἠναντιοῦντο ταῖς σπονδαῖς, καὶ οὕτως ἔπραττον, ὥστε μὴ μένειν αὐτὰς. τὸ δὲ, ἐκ τῶν ἐναντίων σφαλέντων, ἀντὶ τοῦ, μεγάλως πταισάντων, καὶ μεγάλη δυνάμει σφαλέντων ἡμῶν, ταχέως οἱ ἐναντίοι ἐπιχειρήσουσι.

ΔΙΑ ΕΥΜΦΟΡΩΝ. διὰ συμφωρῶν ἢ σύμβασιν ἐγένετο τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὰ ἐν Σφακτηρίᾳ.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΣΧΙΟΝΟΣ. τὸ, ἐκ τοῦ αἰσχίονος ἡμῖν κατ' ἀνάγκην ἐγένετο, ὑπερβιβάσαι χρεὶ κατ' ἀνάγκην ἐγένετο ἐκ τοῦ αἰσχίονος ἦπερ ἡμῖν. ἐξ ἀνάγκης γὰρ συνέβησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, βουλόμενοι τοὺς ἄνδρας κομίσασθαι καὶ αἰσχρῶς αὐτοὶ γὰρ ἐδείχθησαν διὰ τὸ πταῖσαι. τὴν δὲ ὁμολογίαν πῶ οὐκ ἐδέξαντο Κορινθιοί, οἳ καὶ ἄντικρυς πολεμοῦσι· δεχημέρους δὲ σπονδὰς οἱ Θηβαῖοι δεχόμενοι ἡσυχάζουσι.

ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΔΕΞΑΝΤΟ. τῶν σπονδῶν δηλονότι.

ΤΑΧΑ Δ' ΑΝ ΙΣΩΣ. εἰ διημέμεν ἐν εἰς δύο

μέρη (φῆσι) λάβοιεν ἡμῶν τὴν δύναμιν, τῷ μὲν ἐνταῦθα μέρει Πελοποννήσιοι, τῷ δὲ πλείοντι Σικελιώταις ἐπιθήσονται.

ΟΥΣ ΠΡΟ ΠΟΛΛΩΝ. οὓς οἱ Πελοποννήσιοι ἐτιμήσαντο ἂν ἀντὶ πολλῶν χρημάτων συμμάχους ἔχιν, τοὺτους ἡμῖν σπεύδουμεν, πλεῦσαντες ἐπὶ Σικελίαν, πολεμίους ποιῆσαι.

ΑΞΙΟΥΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΝ. καὶ μὴ ἀξιοῦν κινδυνεῖν, τῆς πόλεως ἡμῶν οὐκ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀρμούσῃ. μετενήνεται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν πλείων τῶν μῆτω ἀρμισθῶν.

ΕΝΔΟΙΑΣΤΩΣ. οὐ βεβαίως ὑπακούουσι.

ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΕΓΕΣΤΑΙΟΙΣ. ἡμεῖς δὲ ἑγεσταιοῖς δῆθεν ἀδικουμένοις· ἡ ὡς δῆθεν ζυμμάχους οὔσιν.

¶ 11. ΚΑΤΕΡΓΑΣΑΜΕΝΟΙ. ταπεινώσαντες.

ΤΩΝ Δ' ΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΣΑΙΜΕΝ. τῶν Σικελιωτῶν.

ΔΙΑ ΠΟΛΛΟΥ. διαστήματος.

ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΣ. πρῶτον μὲν γὰρ μὴ ἐπιχειρήσαντες Ἀθηναῖοι Σικελιώταις, οὐκ εἶχον αὐτοὺς πολεμίους· ἐπιχειρήσαντες δὲ, καὶ μὴ ἔλόντες, οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐρίγινοντο, ἀλλὰ πολεμίους αὐτοὺς ἔσχοι.

ΚΑΙ ΕΤΙ ΑΝ ΗΣΣΩΝ ΔΕΙΝΟΙ. οὔτε νῦν εἰσὶ δεινοί, καὶ ἐτι ἦττον ἔσονται δεινοί, ἂν ὑπὸ Συρακουσίοις πάντες γένηνται, ἢ ὡς διάκεινται ὑπὸ τοῦ πολέμου.

ΕΚΑΣΤΟΙ ΧΑΡΙΤΙ. τῶν Σικελιωτῶν δηλονότι.

ΕΚΕΙΝΩΣ Δ' ΟΥΚ ΕΙΚΟΣ. ἦγουν, εἰ ἀρχθεῖεν ὑπὸ Συρακουσίων, οὐκ εἰκόσ, ἐπὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀρχὴν στρατεύσει τοὺς Συρακουσίους, Σικελιωτῶν ἀρχατας.

ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. Πελοποννησίων δηλονότι.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. τρόπου.

ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ ΑΠΕΛΘΟΙΜΕΝ. ταχέως ἀπέλθοιμεν.

ΤΑΧΙΣΤ' ΑΝ ΥΠΕΡΙΔΟΝΤΕΣ. τάχιςτ' ἂν ἐπίδοτον μετὰ τῶν ἐνθάδε, ὑπερίδοντες, τουτέστι, καταφρονήσαντες ἡμῶν.

ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΙΡΑΝ ΗΚΙΣΤΑ. ἴσα, ἐνδοξα ὄντα, ἐς σπείραν οὐκ ἔρχεται. τουτέστιν, ὅσα ἀκούεσθαι μᾶλλον, ἢ πρὸς δεῖται.

ΟΠΕΡ ΝΥΝ ΤΜΕΙΣ, Ω ΑΘΗΝΑΙΟΙ. τὸ αὐτὸ (φησὶν) ἔπειτα τοῖς Συρακουσίοις πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ νῦν ἡμῖν ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους. φοβούμενοι γὰρ αὐτοὺς αἰεὶ δίσωπε, ἐπειδὴ παρὰ τὴν οἴσιν τοπρῶτον αὐτῶν ἐκρατίσαστε, καταφρονήσαντες, ἤδη καὶ Σικελίας ἐφέισθε. ἐμφαίνει δὲ, ὅτι καὶ Συρακοῦσιοι, καταφρονήσαντες ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε ὀρέχονται.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑ ΓΝΩΜΗΝ. παρ' ἐλπίδα.

ΑΛΛΑ ΤΑΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ. δηλονότι τῶν πολεμίων.

ΜΗΔΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ. μὴ νομίζετε, Λακεδαιμονίους (φησὶν) ἄλλο τι σκοπεῖν, ἢ διὰ τὸ αἰσχυρῶς ἐσπίεσθαι, σπεύδειν, ὅτῳ τρόπῳ δύναντο ἐτι νῦν, μαθελόντες ἡμᾶς, ἀναμαχέσασθαι τὴν πρῶτον ἀδοξίαν, ὅση ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα τὴν ἀπ' ἀρετῆς δόξαν θηρῶνται, καὶ ἐν πλείστω χρόνῳ μελετήσιν αὐτήν.

ΕΠΒΟΥΛΕΥΟΥΣΑΝ. ἡμῖν δλονότι.

¶ 1β'. 12. ΕΝΘΑΣΕ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΥΝ. ἐνθάδε εἶναι ἀναλίσκειν τὰ τε χρέματα καὶ τὰ σώματα.

ΟΙΣ ΤΟ, ΤΕ ΨΕΥΣΑΣΘΑΙ ΚΑΛΩΣ. τοῖς ἔγεσταίους τὸ καλῶς πρὸσκειται, διὰ τὸ πεφορᾶσθαι ψευδόμενον ἦτοι πιθανῶς.

ΕΙΤΕ ΤΙΣ ΑΡΧΕΙΝ ΑΖΜΕΝΟΣ. ταῦτα διὰ τὸν στρατηγὸν Ἀλκιβιάδην.

ΕΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΝ. τὸ ἐς τὸ ἀντὶ τοῦ ἢ, ἢ ὥστε.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΠΠΟΤΡΟΦΙΑΣ. ἤγουν, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἵππων.

ΕΛΛΑΜΠΥΤΟΥΣΘΑΙ. ἀλαζονεύεσθαι.

ΒΟΥΛΕΥΣΑΣΘΑΙ ΤΕ. λείπει τὸ, περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος.

¶ 1γ'. 13. ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΤΟΥΣ. παρὰ κεκλημένους.

ΟΙΣΠΕΡ ΝΥΝ ΟΡΟΙΣ ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ. Ὁμηρος, —ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ, Οὐρέα τε σκίεντα.

¶ 1δ'. 14. ΚΗΔΕΣΘΑΙ ΤΕ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τὸ ἐξῆς, ταῦτα ἐπιψήφισε.

ΕΠΨΗΦΟΙΣΕ. δευτέρας ψήφους τίθει.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἡ διάνοια, μὴ εὐλαβοῦμεθα εἶναι ἃ ἐψηφισμένα. λίσας γὰρ αὐτὰ μετὰ τοσούτων μαρτύρων, αἰτίαν τε οὐχ ἔξεις, καὶ τῆς πόλεως ἰατρὸς γενήσῃ, κακῶς βουλευσαμένης.

¶ 1ε'. 15. ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΩΣ ΕΜΝΗΣΘΗ. ἤγουν, ἐπὶ διαβολῇ καὶ κατηγορίᾳ.

ΚΑΙ ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ ΛΗΨΕΣΘΑΙ. τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ. τὸ παρανόμως διαιτᾶσθαι, ἢ τὸ παρανόμως τῶ ἑαυτοῦ σώματι χρῆσθαι κατὰ τὰς διατριβὰς.

¶ 1ς'. 16. ΩΝ ΓΑΡ ΠΕΡΙ. παρ' ὅσον ἡ οἰκία αὐτῶν ἵπποτρόφος ἐλέγετο.

ΕΠΒΟΗΤΟΣ ΕΙΜΙ. γράφεται, περιβητοῦς εἰμι.

ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΔΥΤΑΝΑΜΙΝ ΜΕΙΖΩΝ. ἑαυτῆς.

ΤΩ: ΕΜΩ: ΔΙΑΠΡΕΠΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ. ἦτοι ἐν τῷ διατρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ.

ΕΝΙΚΗΣΑ ΔΕ, ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. ἐνίκησα δὲ τὰ τε πρῶτα, καὶ τὰ δεύτερα, καὶ τὰ τέταρτα.

ΝΟΜΩ: ΜΕΝ ΓΑΡ, ΤΙΜΗ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ. ἤγουν, νόμους τιμῆ εἰσι τὰ τοιαῦτα.

ΕΝ ΤΗΣ: ΠΟΛΕΙ ΧΟΡΗΓΙΑΣ, Η ΑΛΛΩ: ΤΩ: ἰκουσίους ἑορτασίμους ἀναλώσιμα.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΧΡΗΣΤΟΣ Η ΔΙΑΝΟΙΑ. εἰρωνεύεται ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγων, ὅτι, εἰ καὶ ἀνόητος φαίνομαι τισιν, ἀλλ' οὐν τῇ σόλει οὐκ ἀχρηστός μου ἐστὶν ἡ ἀγνοια, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος.

ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΤΕΛΕΣΙ. δαπάναις.

ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΝΑ ΤΗΣ ΕΥΜΦΟΡΑΣ ΙΣΟΜΟΙΡΕΙ. εὐπραγοῦντα.

Η ΤΑ ΙΣΑ ΝΕΜΩΝ. ὥσπερ τῶν δυστυχούντων καταφρονεῖ τις, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀνεχέσθαι ἵπὸ τῶν εὐτυχεύοντων ἐν μέρει καταφρονούμενος.

ἢ, εἰ βούλεται μὴ ὑπεροῦσθαι κακοπραγῶν, μὴδ' αὐτὸς τῶν ἀτυχεύοντων καταφρονῆσῃ.

ΟΙΔΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΟΙΟΥΤΟΥΣ. ἦτοι τοὺς τοιούτους φησὶ ἐν λάμπρῃτι.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΝ ΤΙΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΙ ΠΡΟΕΣΧΟΝ. καὶ ἔσοι ἐν τινος πράγματος λαμπρῇ κατορθώματι κρείττους ἐγένοντο.

ΕΝ ΜΕΝ ΤΩ: ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥΣ ΒΙΩΩ. ἤγουν, κατ' ὃν χρόνον ζῶσι.

ΛΥΠΗΡΟΥΣ ΟΝΤΑΣ. λυπηρὸς τοὺς ἐπιφθόνους ἠκούσα· ἐπειδὴ καὶ ὁ φθόνος λύπη κατὰ τὸ γένος ἐστὶ.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΕΥΝΟΝΤΑΣ. τὸ ευνότας ἀπὸ κοινοῦ τὸ λυπηρὸς ἀκουστέον.

ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΙΝ ΤΕ ΕΥΓΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΙΣΙΝ. οἱ ἔπειτα ἀνδραποιοὶ τοὺς τοιούτους, προγόνους αὐτῶν καὶ συγγενεῖς αὐχοῦσι, καὶ μὴ ἄσι πρὸς γένους.

ΕΠΒΟΩΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ καταλαλούμενος, ἢ περιβόητος ὢν. ἐπιφνημιζόμενος κατὰ τὰ ἴδια. ΕΥΤΗΣΑΣ. μεθ' ὑμῶν στήσας; καὶ φίλα ὑμῖν ποιήσας.

ΕΣ ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἠνάγκασα.

ΕΞ ΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. οἱ Λακεδαιμόνιοι.

¶ 1ζ'. 17. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ Η ΕΜΗ ΝΕΟΤΗΣ. καὶ ταῦτα ἐγένετο δι' ἐμὲ τὸν νέον, καὶ παρὰ φύσιν ἀνόητον λογιζόμενον, λόγους τε χρυσάμενοι σπέρπασσι πρὸς Ἀργείους καὶ Μαντινάς, καὶ ἀπειλήσαντα μετ' ὀργῆς αὐτοῖς, εἰ μὴ θέλοιεν σπέρσχωρεῖν ἡμῖν.

ΜΗ ΠΕΦΟΒΗΣΘΑΙ ΑΥΤΗΝ. τὴν νεωτάτην ἄνοιαν, ὃ καὶ μᾶλλον. δῆλον δὲ τῷ ἐπιφερομένῳ. τὸ γὰρ, ἀμάρζω μετ' αὐτῆς, τοιούτος νέος εἰμὶ (φησὶ) μετὰ τῆς λεγομένης ἀνοίας.

ΜΗ ΜΕΤΑΓΙΓΝΩΣΚΗΤΕ. μὴ διὰ τοῦτο μεταγνώτε, ὅτι δοκεῖτε ἐπὶ μεγάλῃν δυνάμιν στρατεύειν.

ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΧΑΣ. τὸ ἐγγράφειν ῥαδίως ταῖς πολιτείαις ξένους τε καὶ φυγάδας.

ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΔΙ' ΑΥΤΟ. διὰ τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς τῆς πολιτείας.

ΟΥΤΕ ΤΑ ΕΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΙ ΝΟΜΙΜΟΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΙΣ. οὐ ταῖς νομιζομέναις, ἀλλὰ ταῖς ἱκαναῖς. οὕτω καὶ νόμιμον ῥήτορα τὸν ἱκανὸν ἀδελπτὴν φαρμῖν.

Ο, ΤΙ ΔΕ ΕΚΑΣΤΟΣ. ὁ νοῦς, τῶν δημιουργῶν ἕκαστος οὐ τοῦ κοινῆ συμφέροντος στοχάζεται, ἀλλὰ οἰκείου λήμματος, εἴτε ἐκ τοῦ λόγου πείθειν περιγένοιτο αὐτῷ τὸ λαβεῖν, εἴτε ἐκ τοῦ στασιάζειν; οὐ χαλεπὸν γὰρ νομίζεται τῷ μὴ κατορθώσαντι ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, καὶ ἄλλην γῆν οἰκῆσαι. ἐμφαίνεται γὰρ καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι οὐδεὶς ὡς πατρίδος τῆς ἰδίας πόλεως πεφρόντικεν.

ΟΥΤΕ ΛΟΓΟΤ ΜΙΑ: ΙΝΩΜΗ: ΑΚΡΟΑΣΘΑΙ. οὔτε ὁμοιοῦντας ἐνὸς ἀκούειν λόγου, οὔτε ὁμοιοῦντας κοινῆ ἐπὶ τὰ ἔργα παραγίγνεσθαι.

ΟΣΟΙ ΕΚΑΣΤΟΙ ΣΦΑΣ. ὅσοι ἕκαστοι λέγουσι τὸν ἴδιον ἀριθμῶν.

ΚΑΙ ΕΤΙ ΕΥΠΩΡΩΤΕΡΑ ΕΣΤΑΙ. εὐκαταμαχητότερα.

ΟΙ ΓΑΡ ΠΑΤΕΡΕΣ ΗΜΩΝ ΤΟΥΣ ἄγ-
ΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ. τούς Λακεδαιμονίους.

ΩΣΠΕΡ ΝΥΝ ΦΑΣΙ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ. φασὶν
οἱ περὶ τὸν Νικίαν πολέμιους δὲ, τοὺς Πελοπον-
νησίους· ταῦτα δὲ πρὸς τὸν Νικίαν, λέγοντα φη-
μὲ γὰρ, ἡμεῖς πολέμιους πολλοὺς ἐνθάδε ὑπο-
λιπώντας.

ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΕΚΤΗΣΑΝΤΟ. τῶν Ἑλλήνων
δηλονότι.

ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΥΤΕ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ ΠΩ. οὐδὲν
μᾶλλον ἀπηλπίκασι Πελοποννήσιοι τοῦ δύνα-
σαι καταλύσαι ἡμᾶς.

¶ ἢ. 18. ΣΚΗΠΤΟΜΕΝΟΙ. προφασί-
ζόμενοι.

ΠΡΟΣΕΘΕΜΕΘΑ ΑΥΤΟΥΣ. ξυμμάχους
ἐποιεσάμεθα αὐτοῦς.

ΔΕΥΤΡΟ ΚΩΛΥΣΩΣΙΝ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ ἔγες-
ταῖοι.

Η ΦΙΛΟΚΡΗΝΟΙΕΝ. ἐξετάζουσιν.

ΠΡΟΚΕΤΑΜΕΝΟΙ ΑΤΤΗ. ἦτοι τῇ ἀρχῇ.
ΤΟΝ ΓΑΡ ΠΡΟΫΧΟΝΤΑ. ταῦτα λέγει,
ὅτι οὐ μόνον ἡμᾶς ἐπιόντας ἀμύνονται οἱ πολέ-
μιοι, ἀλλὰ καὶ, ὅπως μὴ ἐπιστρατεύσωμεν
αὐτοῖς, προσιούται, καὶ ἐπιχειροῦσιν.

ΕΝ ΤΩΙΔΕ. ἦγουν ἐν τῷ ἀρχεῖν.

ΑΥΤΟΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΕΙΝΑΙ. διὰ τὸ κιν-
δυνεῖν ἂν ἀρχεῖσθαι ἡμᾶς ὑφ' ἐτέρων.

ΕΠΣΚΕΠΤΕΘΗΜΙΝ. καὶ οὐχ ὁμοίως ὡσ-
περ τοῖς ἄλλοις ἡσυχίαν ἡμῖν ἐπιτηδεύειν. (τὸ
γὰρ ἐπισκεπτέον ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύειν τένδει-
κεν) εἰ μὴ καὶ κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τοῖς
ἄλλοις (φησὶν) ἐξομοιωθήσεσθε.

ΛΟΓΙΣΑΜΕΝΟΙ ΟΥΝ ΤΑΔΕ. τὰ ἐνταῦθα
πράγματα.

ΣΤΟΡΕΣΜΕΝ ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ. τῶν παρὰ
Θουκυδίδη τροσικῶν ὀνομάτων τὸ σκληρότατον
τούτῳ ἐστίν· ἀλλὰ κατὰ Ἀλκιβιάδην φησὶν.

ΕΝ ΩΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ. τῷ κακῶσαι Συρακου-
σίους.

ΤΟ ΔΕ ἈΣΦΑΛΕΣ. ἀσφάλειαν δὲ, καὶ
μετὰ ἀσφαλείας.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΓΑΡ ΕΣΟΜΕΘΑ. οὐκ
ἐπὶ τοῦ αὐτεξούσιοι τέθεικε τὸ αὐτοκράτορες.
ἐπεὶ πῶς συνάψαι τις αὐτῷ, τὸ, καὶ ξυμπάντων
Σικελιωτῶν ἀνδισταμείων ἐκ περιουσίας κρατή-
σομεν. ἐνίοι δὲ αὐτοκράτορες ἀντὶ τοῦ μόνου φασί.

ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ. ἦτοι ἀντίστασις.

ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΙΣΧΥΕΙΝ. ἀπὸ κοινῆ τοῦ νομί-
σατε.

ΤΡΙΨΕΘΑΙ ΤΕ ΑΥΤΗΝ. δαπανήσεσθαι
ὑφ' αὐτῆς καὶ φθαρήσεσθαι, ὡσπερ φθίρεισεσθαι
πέφυκε καὶ τῶν σαμάτων τὰ πολλὰ ὑπὸ τῆς
ἀργίας.

ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ἌΛΟ ΤΙ. ἄργον κείμενον δη-
λονότι.

ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ. ἦτοι,
πάναν τῶν πολιτῶν τὴν ἐπιστήμην ἐκλυθή-
σεσθαι. ἢ πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων.

ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ. καὶ τὸ δύνασθαι
ἀμύνεσθαι τοῖς πολέμοις, οὐ λόγον κομπεύ-
σει, ἀλλ' ἔργων ἔξει καὶ μελέτη.

ΗΚΙΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΣ ΠΟΛΙΤΕΥΣΙ. ἡκί-
στα μεταδώσει τὴν πολιτείαν, φησὶν.

¶ ἢ. 19. ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΕΚΕΙΝΟΥ.
τοῦ Ἀλκιβιάδου.

ΟΤΙ ΑΠΟ ΜΕΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΛΟΓΩΝ.
ἀντὶ τοῦ, τοῖς αὐτοῖς χράμενον λόγοις.

¶ ἢ. 20. ΕΠΙ ΓΑΡ ΠΟΛΕΙΣ. καθ'
ὑπερβατόν. ἐπὶ γὰρ πόλεις, ὡς ἐγὼ ἀκοῆ αἰσθά-
νομαι, μέλλομεν εἶναι μεγάλας, τὸ, τε πλῆθος,
ὡς ἐν μιᾷ ἡσῶ, πολλὰς τὰς Ἑλληνίδας.

ΩΣ ΕΓΩ ΑΚΟΗ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ. ἀκριβῆ
κυτάληψιν ἔχω ἀπὸ φήμης.

ΜΕΓΑΛΑΣ. ἦγουν, ἰσχυράς.

ΚΑΙ ΟΥΣ ΎΠΗΚΟΥΣ ΑΛΛΗΛΩΝ. ἦγουν,
δεδουλωμένας ἀλλήλαις.

ΟΥΤΕ ΔΕΟΜΕΝΑΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ. αἱ ἐν
Σικελίᾳ πόλεις, οὐ δέονται μεταβολῆς, ὡσπερ
αἱ πρὸς βίαν δουλεύουσαι.

ΤΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΟΜΟΙΟΤΡΟΠΩΣ. πρᾶγμασι
δηλονότι.

ΕΠΙ ἈΣ ΜΑΛΛΟΝ ΠΛΕΟΜΕΝ. Συράκουσαι,
Σελινῶς, Γέλα, Ἀκράγας, Μεσσήνη, Ἰμέρα,
Καμαρίνα, ταύτας, φησὶ, τὰς πόλεις ἀντιμά-
χους εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΑ ΔΕ, ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ. ἦγουν τὰ
κοινά. ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὰ κοινὰ χρέ-
ματα ἐν τοῖς ἱεροῖς ταμιεῖν.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΠΑΡΧΗ.
ἦγουν, ἔχασί· φόρον καὶ ἀρχοντες βαρβάρων
τινῶν.

ΩΙ ΔΕ ΜΑΛΙΣΤΑ. ἦγουν ἐν ᾧ.

ΚΑΙ ΣΙΤΩΙ ΟΙΚΕΙΩΙ. ἦγουν, ἐκ τῆς οἰκείας
γῆς.

ΕΠΑΚΤΩΙ. ξένω.

¶ κα. 21. ΠΡΟΣ ΟΥΝ ΤΟΙΑΥΤΗΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ. τῶν Σικελιῶν.

ΚΑΙ ΦΑΥΛΟΥ. σμικρῆς. φαῦλον, τὸ ἀ-
πλοῦν, καὶ μονοειδές.

ΚΑΙ ΠΕΖΟΝ ΠΟΛΥΝ. χρήσιμον εἰς τὴν
ἡσπειρον στρατὸν δηλονότι.

ἈΞΙΟΝ ΤΙ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ. τοῦ ἡμετέρου
σκοποῦ.

ΥΠΟ ΠΗΠΕΩΝ ΠΟΛΛΩΝ. τῶν Σικελικῶν
δηλονότι.

ΕΙΡΓΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ. τῆς Σικελικῆς.

ΚΑΙ ΕΙ ΕΥΣΤΩΣΙΝ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. συνέλθω-
σιν αἱ πόλεις εἰς κοινὴν βοήθειαν.

ΦΟΒΘΗΣΙΑΙ. ἡμᾶς δηλονότι.

ΚΑΙ ΜΗ ΑΝΤΙΠΑΡΑΣΧΩΣΙΝ. ἐὰν μὴ πα-
ράσχωσὶ τινες ἡμῖν ἰππικὸν φίλοι γενόμενοι,
ἐξῶθεν ἔγεςταῖον.

ΑΙΣΧΡΟΝ ΔΕ ΒΙΑΘΕΝΤΑΣ ΑΠΕΛΘΕΙΝ.
ἐκπροσθέντας δηλονότι ἡμᾶς τῆς Σικελίας
ἀπειλθεῖν.

ΑΥΤΟΘΕΝ ΔΕ. ἦγουν, ἐκ τοῦ ἡμετέρου
τίπτου.

ἈΞΙΟΚΡΕΣΙ. ἀσφαλεῖ.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΥΤΩΝ. ἦγουν,
ἡμῶν αὐτῶν.

ΑΙ ΚΟΜΙΔΑΙ. αἱ ποτίσεις. οὐχ ὁμοίως ἐμέλ-
λετε στρατεύεσθαι ἐπὶ Σικελίαν, ἦπερ ἐνταῦ-
θα ὑπὸ κίους συμμαχοῦντες στρατεύεσθε ἐπὶ
τίνας, οὐ πολὺ ἀπέχοντας, ὥστε βράδιαν εἶναι
τὴν τῶν ἀναγκαίων παρακομιδῆν ἐκ τῆς οἰκείας
γῆς.

ΑΠΑΡΤΗΣΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀπαρτισθέντες, καὶ πολὺ τῆς οἰκείας χωρισθέντες.

¶ κβ'. 22. ΑΝΤΕΧΩΣΙΝ. ἀντιμάχονται. ΑΠΟΑΜΒΑΝΩΜΕΘΑ. κρατηθῶμεν.

ΤΑ ΕΠΙΤΗΔΕΙΑ. ἦγουν βρώσιμα καὶ πόσιμα.

ΠΟΛΛΗ ΓΑΡ ΟΥΣΑ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, πολλῆς γὰρ οὐσῆς.

ΚΑΙ ΜΗ ΕΠΙ ΕΤΕΡΟΙΣ ΓΙΝΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐν ἄλλοις ἔχειν τὰς ἐλπίδας.

ΑΥΤΟΘΕΝ. ἦγουν, ἐκ τοῦ ἡμετέρου τόπου. ΝΟΜΙΣΑΤΕ ΚΑΙ ΛΟΓΩΙ ΑΝ. λόγῳ (φριτίν)

ἔτοιμα εἶναι, ταῖς δ' ἀληθείαις οὐ.

¶ κγ'. 23. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἦγουν, ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων.

ΠΑΝΗ ΓΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑΧΙΜΟΝ. πρὸς μὲν τὸ μάχιμον αὐτῶν καὶ τὸ ὀπλιτικὸν οὐδ' ὅλως δυναμέθα ἀντιτάξασθαι· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα μὴ μόνον ἐξ ἴσου ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ μειζρώως παρασκευάμεθα. ἄλλως γὰρ οὐ δυνασόμεθα τὰ μὲν οἰκεία διασῶσαι, τῶν δὲ ἐκεῖ πραγμάτων κρατῆσαι.

ΤΩΝ ΜΕΝ ΚΡΑΤΕΙΝ. ἦγουν τῶν πολεμίων. ΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ. οὐς, ἦγουν τοὺς καθ' ἡμᾶς πλεοντάς.

ΟΤΙΕΛΑΧΙΣΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΠΑΡΑΔΟΥΣ. τύχη τὴν ἐλπίδα λέγει. βούλομαι γὰρ (φριτίν) οὐκ ἐλπίσιν, ἀλλὰ παρασκευῇ, θαρρῆν.

¶ κδ'. 24. Η, ΕΙ ΑΝΑΓΚΑΖΟΙΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΕΣΘΑΙ. ἰσὸς τῶν Ἀθηναίων δηλονότι ὁ Νικίας.

ΤΟ ΜΕΝ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝ ΤΟΥ ΠΑΟΥ. ἦγουν τὴν ἐπιθυμίαν.

ΟΥΚ ΕΞΗΡΕΘΗΣΑΝ. ἐξέβαλον.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΧΛΩΔΟΥΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. ὄχλωδες μὲν, ἦτοι τὸ περισκελές καὶ ὄχληρον, ἢ τὸ πολὺ. λέγει δὲ, ὅτι τῆς τοῦ σωλῆν ἐπιθυμίας οὐκ ἔπαυσεν αὐτοὺς τὸ ὄχληρον τῆς παρασκευῆς.

ΠΕΡΙΕΣΤΗ ΑΥΤΩΙ. τῷ Νικίᾳ.

ΤΟΙΣ Δ' ΕΝ ΤΗΣ ΗΑΙΚΙΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔρως ἐνέσκηψεν ἐκπελεύσαι.

ΠΟΘΩΙ ΟΥΨΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ. τὸ θεωρίας ἀντὶ τοῦ ἱστορίας κείται, ἵνα ἦ, ποθοῦντες τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ ἰδεῖν καὶ ἱστορῆσαι.

ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. ἦγουν, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

ΑΡΙΥΓΡΙΟΝ ΟΙΣΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀποίσεισθαι καὶ λήψασθαι.

¶ κε'. 25. ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐπικαλεσάμενος αὐτῷ.

Ο ΔΕ, ΑΚΩΝ ΜΕΝ, ΕΙΠΕ. περιττὸς ὁ μὲν σύνδεσμος. κείται δὲ ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δε.

¶ κς'. 26. ΑΡΤΙ Δ' ΑΝΕΙΛΗΦΕΙ. ἦγουν, τότε ἦδη.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΝΟΣΟΥ. ἦγουν τῆς λοιμώδους.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΝ. ἦτοι τὴν ἀνεσίαν τοῦ σωλήνου.

¶ κζ'. 27. ΕΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΙ. τῷ καιρῷ δηλονότι.

ΟΣΟΙ ΕΡΜΑΙ ΗΣΑΝ. περὶ τῶν Ἑρμῶν. ἐπέιφασιν τὸν Ἑρμῆν λόγῳ καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τε-

τραγῶνους καὶ κυβωσιδεῖς κατεσκευάζον, αἰνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἐφ' ᾧ μέρη πέση, πανταχόσε βάσιμον καὶ ὄρθιν ἐστίν· οὕτω καὶ ὁ λόγος, καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ· τὸ ψευδὲς δὲ, πολύχουσι καὶ πολυσχιδέσ.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ. δηλοῦσι ἔθος.

ΠΕΡΙΕΚΟΠΗΣΑΝ ΤΑ, ΠΡΟΣΩΠΑ. ἴστέον, ὅτι Πausanías ἐν τῇ διασκευασμένη αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ, τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοῦς Ἑρμῆς περικοπήσθαι φησὶ, καὶ τοὺς τοῦτο δρᾶσαντας, Ἑρμικοποπίδας καλεῖσθαι.

ΑΛΛΑ ΜΕΓΑΛΟΙΣ ΜΗΝΥΤΡΟΙΣ. μεγάλοις δάρουσι ἐπὶ μνήσει.

ΟΥΤΟΙ ΤΕ ΖΗΤΟΥΝΤΟ. οἱ ποιήσαντες. ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΤΙ. ἐπὶ τῷ ζητεῖν.

ΑΣΕΒΗΜΑ. ἦγουν ὕβριν εἰς τοὺς θεούς.

ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερθεῖν ἐξήταζον, ἐμεγάλυνον.

¶ κη'. 28. ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΩΝ. ἦγουν δούλων.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΥΠΟ. ἦτοι τῶν ποιουμένων, ἢ τῶν πεποικόντων νέων.

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. ἦγουν, λαμβάνοντες ἐν τῷ νῷ, καὶ προσδεχόμενοι αὐτὰ, ὥστε πιστεύειν.

ΕΜΕΓΑΛΥΝΟΝ, ΚΑΙ ΕΒΩΩΝ. ἦγουν, εἰς μέγεθος ἦρον τὸ ἐγκλημα.

ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΕΣ ΤΕΚΜΗΡΙΑ. ἦγουν, ἐπιβιώντες ἐκείνοι.

ΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ. ἦγουν, τὴν ἐξω τοῦ ἔθους τῆς δημοκρατίας.

¶ κθ'. 29. ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. τῆς πολεμικῆς ὀπλισσεως.

ΕΠΕΠΟΡΙΣΤΟ. ἐτετέλεστο ἐκ τοῦ πορισμοῦ. ΕΙ Δ' ΑΠΟΑΥΘΕΙΝ. τῶν ἐγκλημάτων δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΠΕΜΑΡΤΥΡΕΤΟ. καὶ διεμαρτύρετο. ΔΙΑΒΟΛΑΣ ΑΠΟΔΕΧΕΣΘΑΙ. ἦγουν, δέχασθαι ὡς βεβαίαις.

ΟΙ Δ' ΕΧΘΡΟΙ, ΔΕΔΙΟΤΕΣ. φοβούμενοι τὸ στρατεύμα ὡς οὐκ εἰνουν αὐτοῖς. γράφεται δὲ ἐν τισι, μὴ εἰνουν ἔχη. καὶ ἀκουστέον μὴ ἄρα εἰνουν ἢ τὸ στρατεύμα τῷ Ἀλκιβιάδῃ. ΑΠΕΣΠΕΥΔΟΝ. ἦγουν, ἀπερρίπτου μετὰ σπουδῆς.

ΕΚ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΗΣ. βουλόμενοι μεγάλας αὐτὸν διαβαλεῖν, ἐμελλον αὐτῷ τὴν διαβολὴν, ἀπόντος αὐτοῦ. ἐμυχανῶντο δὲ μεταπεμφθέντα αὐτὸν εἰς ἀπολογία καταστήσαι.

¶ λ'. 30. ΜΕΣΟΥΝΤΟΣ ΗΑΗ. τὸ μεσοῦντος, τρίτης ἐστὶ σύζυγος. Εὐρηπίδης ἐν Μηδείᾳ, Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ σῆμα, κούδετον μεσοῦ.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΠΛΟΙΟΙΣ. τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ καὶ λεπτὰ ἄλλοτε εἴσταν.

ΩΣ ΕΚΕΙΘΕΝ. ἦγουν, ἐκ τῆς Κερκυράς. ΔΙΑΒΑΛΟΥΣΙ. διαπλεύσουσι, διαπεραιωσομένους.

ΩΣ ΑΝΑΞΟΜΕΝΟΙ. ἦγουν μέλλοντες ἀναπλεύσειν.

ΟΜΙΛΟΣ ΑΠΑΣ. ὁ μὴ ἐκστρατεύσιμος.
ΤΑ ΜΕΝ, ΩΣ ΚΤΗΣΘΙΝΤΟ. τὰ κατὰ τὴν
Σικελίαν.

¶ λά. 31. ΜΕΤΑ ΚΙΝΔΥΝΩΝ. οἳ τε
ἀπόντες δηλονότι τοὺς μένοντας, καὶ οἱ μένον-
τες ἐκείνους.

ΩΣ ΕΠΙ ΑΞΙΟΧΡΕΩΝ. ἦγουν μεγάλην.
ΤΕΤΡΑΚΙΣ ΓΑΡ ΧΙΑΙΟΙ. οἱ μετὰ Περι-
κλέους, ἢ οἱ μετὰ Ἀγνωνος.

ΕΞΑΡΓΥΘΕΙΣ. παρασκευασθεῖς, ἐτοιμα-
σθεῖς.

ΕΚΠΟΝΗΘΕΝ. ἦγουν ἀπαρτισθὲν, μετὰ
πορισμοῦ συσταθὲν.

ΕΠΦΟΡΑΣ ΤΕ ΠΡΟΣ ΤΩΙ. ἐξῶθεν τοῦ δη-
μοσίου μισθοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων ἐπίδοσεις παρεῖ-
χον. τοῦτο γάρ ἐστιν αἱ ἐπιφοραί. οἱ δὲ θραγι-
ται, μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες πλεί-
οια κώπων ἔχουσι τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο τούτοις
μόνοις ἐπίδοσεις ἐπιούοντο οἱ τριπράρχαι, οὐχὶ
δὲ πᾶσι τοῖς ἐρέταις.

ΚΑΙ Τ' ἌΛΛΑ ΣΗΜΕΙΟΙΣ. ἦτοι κυρίως ση-
μεῖοις λέγει, καθάπερ καὶ τὰ στρατεύματα
ἢ (ὡς ἔνιοι) σημεῖα τὰς ἐξῶθεν καταγραφὰς
τῶν τριηρῶν.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΑ ΜΑΚΡΟΤΑΤΑ. ἦτοι ἐπιπλεῖ-
στον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΕ. καταλόγος ἀκριβέσι
δοκιμασθὲν καὶ προκρίθην.

ΧΡΗΣΤΟΙΣ. ἀληθεῖσι, βεβασανισμένοις.
ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΚΕΤΩΝ. οἱ μὲν
ὀπλίται ὄπλα εἶχον· οἱ δὲ ἐρέται, καὶ τέκτονες,
καὶ λιθουργοί, τὰ ἐπιτιθήδεια ὄργανα.

ΕΙΚΑΣΘΗΝΑΙ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. εἰκασμὸν
δοῦναι.

ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. τὴν περιουσίαν ἐξουσίαν
φησίν.

ΟΣΑ ΤΕ ΗΔΗ ΠΡΟΣΕΤΕΤΕΛΕΚΕΙ. προσ-
ανήλωσε.

ΤΟΛΜΗΣ ΤΕ ΘΑΜΒΕΙ. ἐκπληξίν τε πα-
ρασχῶν διὰ τὴν τόλμαν πλείον ἥπερ τῶ κατὰ
πλήθος ὑπερέχων τῶν ἐναντίων.

ΚΑΙ ΟΤΙ ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΗΔΗ ΔΙΑΠΛΟΥΣ.
οὐ χρόνου, ἀλλὰ τόπου.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΕΛΠΙΔΙ. μείζονα ἐλ-
πίσαντες, δηλονότι τῆς ὑπαρχούσης δυνάμεως.

¶ λβ'. 32. ΚΑΙ ΕΞΕΚΕΙΤΟ ΠΑΝΤΑ
ΗΔΗ. ἐνεβλήθησαν.

ΤΗΣ ΜΕΝ ΣΑΛΠΙΓΓΙ. διὰ τῆς σάλπιγγος.
ΠΑΡ' ΑΠΑΝ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. ἦγουν, διὰ
παντὸς τοῦ στρατεύματος.

¶ λγ'. 33. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙΠΛΟΥ ΤΗΣ
ΑΛΘΕΙΑΣ ΛΕΓΕΙΝ. ἦτοι, περὶ τοῦ ἀληθῶς
αὐτοὺς ἐπιπλεῖν.

Η ΛΕΓΟΝΤΕΣ, Η ΑΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΕΣ. ἦ-
γουν, ἢ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες καὶ λογοποιούντες,
ἢ ἀπαγγέλλοντες, ἐξ ἑτέρων ἀκούσαντες πλευσ-
άντων.

ΟΜΩΣ ΔΕ ΟΥ ΚΑΤΑΦΟΒΗΘΕΙΣ. ἦγουν,
ὅμως οὐ καθέξω. ἔμαυτὸν ἤδη κινδύνου ἐπερχο-
μένου τῇ πόλει, καταφοβηθεῖς τὸ δόξα ἀπιστα
φθέγγεσθαι, καὶ ἐκ τούτου ἄφρονα ὑπεκλιθῆσθαι.

ΟΥ ΚΑΤΑΦΟΒΗΘΕΙΣ. οὐ φοβηθήσομαι διὰ τὸ
ἄφρον νομισθήσεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο σιωπήσω.

ΕΠΙΣΧΗΣΩ. ἔμαυτὸν δηλονότι.

ΣΑΦΕΣΤΕΡΟΝ ΤΙ ΕΤΕΡΟΥ ΕΙΔΩΣ. ἀκρι-
βέστερον τῶν ἄλλων ἐπιστάμενος, ἀληθέστερον.
ΑΠΟ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ. δυνατῶν.

ΟΤΩΣ ΤΡΟΠΩΙ ΚΑΛΙΣΤΑ. ἦγουν, ἀνδρι-
κώτατα καὶ φρονιμώτατα.

ΑΦΡΑΚΤΟΙ ΔΗΦΘΗΣΕΘΕ. ἦγουν ἄσπολοι.
ΕΙ ΔΕ ΤΩΙ ΚΑΙ ΠΙΣΤΑ. τὰ τῆς ἐφόδου τῶν
Ἀθηναίων.

Η ΚΑΤΕΡΓΑΣΩΜΕΘΑ ΑΥΤΟΥΣ. ταπει-
νώσωμεν, νικήσωμεν.

ΟΥ ΓΑΡ ΔΗ, ΜΗ ΤΥΧΩΣΙ ΓΕ, ΩΝ ΠΡΟΣ-
ΔΕΧΟΝΤΑΙ, ΦΟΒΟΥΜΑΙ. οὐ γὰρ φοβοῦμαι,
(φησί), μὴ ἐπιτιχῶσι τοῦ ἐλεῖν ἡμᾶς.

ΟΛΙΓΟΙ ΓΑΡ ΔΗ ΣΤΟΛΟΙ. ἀντὶ τοῦ οὐδ'
ὀλίγοι.

ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ. ἦγουν ἠρίστευσαν.

ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΟΥΝΤΩΝ. ἦτοι, τῶν ἐνοικούντων
ταῖς Συρακούσαις (ἵνα ἀστυγεῖοντας τοὺς ἄλλους
ἀκούσωμεν Σικελιώτας) ἢ τοὺς μὲν ἐνοικούντας
δεκτέον τοὺς Σικελιώτας, ἀστυγεῖοντας δὲ, Καρ-
χηδονίους τε καὶ Ἴταλιώτας.

ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΔΗ ΥΠΟ ΘΕΟΥΣ. ὁ γὰρ φό-
βος ἰμοφορεῖν ἀναγκάζει καὶ τοὺς στασιάζον-
τας.

ΗΝ ΤΕ ΔΙ' ΑΠΟΡΙΑΝ. ἂν ἄρα (φησί) δι'
ἀπορίαν ἐπιτηδείων περὶ αὐτοὺς σφαλῶσι, δόξαν
ἡμῖν προσθήσουσιν ὡς ὑφ' ἡμῶν νεικημένοι.

ΤΩΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΩΝ. τῶν τροφίμων.

ΟΠΕΡ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. τρία πραγματεύε-
ται διὰ τοῦτον ἐν μὲν, ἐν ἑσπασί ποιῆσαι τοὺς
Συρακούσιους τῆς νίκης· ἕτερον δὲ, τὸ μόνον Συρα-
κούσιους, ἂν κατορθώσωσι, δοκεῖν νεικηκεῖναι τοὺς
Ἀθηναίους· τρίτον δὲ, ἀπαλλάξαι τοῦ φόβου
τοὺς Συρακούσιους.

ΠΑΡΑ ΛΟΓΟΝ. παρὰ δόξαν.

¶ λδ'. 34. ΤΑ ΤΕ ΑΥΤΟΥ. ἦγουν, τὰ
ἐν τῷδε τῷ τόπῳ.

ΒΕΒΑΙΩΣΩΜΕΘΑ. βεβαίους φίλους ποιήσω-
μεν.

ΚΑΙ ΕΥΤΡΜΑΧΙΑΝ ΠΕΙΡΩΜΕΘΑ ΠΟΙΕΙΣ-
ΘΑΙ. ἐχθροὺς οὖς δηλονότι.

ΕΣ ΤΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΣΙΚΕΛΙΑΝ. οὐχὶ πᾶ-
σαν, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἰκουμένην.
προεῖπε γὰρ περὶ τὴν Βαρβάρων.

ΟΥ ΓΑΡ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ ΑΥΤΟΙΣ. ἀφοβὸν
τὸ κακὸν δηλονότι, προσδοκᾶσι γάρ.

ΔΙΑ ΦΟΒΟΥ ΕΙΣΙ. φοβούνται Καρχηδόνιοι,
μὴ αὐτοῖς ἐπέλθωσιν Ἀθηναῖοι.

ΕΙ ΤΑΔΕ ΠΡΟΨΟΝΤΑΙ. τὰ καθ' ἡμᾶς.
ΚΑΙ ΑΝ ΣΦΕΙΣ ΕΝ ΠΟΝΩΙ ΕΙΝΑΙ. ἐν τα-
λαιπωρίᾳ.

ΗΤΟΙ ΚΡΥΦΑ ΓΕ. κρύφα μὲν χρήματα
ἡμῖν λάθρα τῶν Ἀθηναίων πέμφαντες.

ΟΘΕΝ Ο, ΤΕ ΠΟΛΕΜΟΣ. καὶ ἐν πολέμῳ
δύναμιν ἔχει μέγιστην καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις
πράγμασι τὰ χρήματα.

ΚΑΙ Τ' ἌΛΛΑ. τὰ κατὰ τοὺς ἀνδρώπους.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΥΝΗΘΕΣ ΗΨΥΧΟΝ. διὰ τὸ σίνη-
δες ἡμῖν εἶναι τὸ ἱσχυράζειν.

ΚΑΙ ΕΣ ΛΟΓΙΣΜΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΙΜΕΝ.
καὶ ποιήσομαι ἐν φροντίδι καὶ διαλογισ-
μῷ γενέσθαι.

ΧΩΡΑΣ ΦΥΛΑΚΕΣ. λείπει τῆς Σικελίας.
 ΕΥΕΠΙΘΕΤΟΣ ΕΙΗ. εὐεπιχείρητος ἡμῖν
 ἔσται ἡ δύναμις αὐτῶν, βραδέως τε πλείουσα
 διὰ τὸν ἐν τῷ πελάγει κάματον, καὶ οὐκ ἀθρόα.
 ΑΘΡΟΛΩΤΕΡΩ: ΚΟΥΦΙΣΑΝΤΕΣ. ἦτοι κοῦ-
 φροι ὄντες, ἢ καταλιπώντες ὅστωι τὴν παρα-
 σκευήν.

ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΠΡΟΣΔΟΚΟΙΗ. προσβαλεῖν δη-
 λούσι.

ΠΕΡΑΙΩΘΕΝΤΕΣ. εἰς τὸν Τάραντα δηλονότι.

ΑΠΟΡΟΙΕΝ ΑΝ. εἰς ἀπορίαν καταστήσονται
 τῶν ἐπιτηδείων.

ΠΑΡΑΠΛΕΙΝ. τὸν Τάραντα δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ. καὶ, οὐκ εἰδότες
 βεβαίως, εἰ αἱ πόλεις ὑπόδεχονται αὐτοὺς, ἀθυ-
 μοῖεν ἂν.

ΕΞΩΣΘΗΝΑΙ ΑΝ. ἐκπεσεῖσθαι εἰς καιρὸν τοῦ
 πλοῦ εἰς χειμῶνα.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΕΙΡΟΤΑΤΟΥ ΤΩΝ ΣΤΡΑ-
 ΤΗΓΩΝ. τὸν Νικίαν λέγει.

ΕΙ ΤΙ ΑΞΙΟΧΡΕΩΝ. ἀξιόμαχον, εἴβαιον,
 πιστὸν εἰς ἀξιωμαχίαν.

ΙΣΟΚΙΝΔΤΟΥΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ. ἦτοι ἐν ὁ-
 μοῖν κινδύνῳ καταστήσοντας αὐτοὺς, ἢ ἰσοπα-
 λείς.

ΔΙΚΑΙΩΣ ΚΑΤΕΓΝΩΚΟΤΕΣ ΟΤΙ ΑΥΤΟΥΣ.
 τὸ δικαίως, δύναται μὲν καὶ πρὸς τὸ ἐπέρχονται
 λαμβάνεσθαι· δικαίως ἐπέρχονται· δύναται δὲ
 καὶ πρὸς τὸ κατεγνωκότες.

ΜΑΛΛΟΝ ΑΝ. μᾶλλον ἂν καταπλαγεῖεν τῷ
 ἀπροσδοκίτους ἡμᾶς αὐτοῖς ἀντιτάξασθαι, ἢ περ
 τῆς δυνάμει ἡμῶν.

ΤΑΥΤΑ ΤΟΛΜ. τὸ ἀντεξορμηῆσαι τοὺς Ἀθη-
 ναίους.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΗΝΑΙ ΠΑΝΤΙ. δόξαν εἶναι
 παντὶ ἀνδράπῳ.

ΤΟ ΜΕΝ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΙΝ ΤΟΥΣ ΕΠΙΟΝ-
 ΤΑΣ. δεῖ τοὺς καταφρονούντας τῶν ἐπιόντων,
 ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν ἀνδρεία
 φαινεσθαι καταφρονούντας τῶν ἐναντίων. ἔργον
 γὰρ κἀνταῦθα καὶ πολλοχρὸν τὸν πόλεμον λέγει.

ΤΟ Δ' ΗΔΗ, ΤΑΣ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ. τὸ δὲ,
 ὡς φοβούμενους κίνδυνον, ἀσφαλίστατα παρα-
 σκευάζεσθαι, χρησιμώτατον.

¶ λβ. 35. Ο, ΤΙ ΟΥΚ ΑΝ ΜΕΙΖΟΝ ΑΝ-
 ΤΙΠΑΘΟΙΕΝ. μείζονα ἀντιπαθεῖν τοὺς Ἀθη-
 ναίους, ἢ δέρας.

ΠΘΑΝΩΤΑΤΟΣ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ. δυνά-
 μεις πείθειν τοὺς πολλοὺς.

¶ λγ. 36. ΟΥΤΩ ΚΑΚΩΣ ΦΡΟΝΗ-
 ΣΑΙ. μωροῦς εἶναι.

ΤΗΣ ΔΕ ΑΥΤΝΕΣΙΑΣ. θαυμάζω δηλονότι.

ΕΣ ΕΚΠΛΗΞΗΝ ΚΑΘΙΣΤΑΝΑΙ. ἤγουν, εἰς
 φόβον ἐμβαλεῖν.

ΕΠΗΛΥΓΑΖΟΝΤΑΙ. τὸ ἐπιυγάζονται,
 ἐπικυρπύττανται. ὅπως, (φυσί), κοινῇ φοβήσαν-
 τες ἅπαντας, τὸν ἴδιον φόβον ἀποκρῦψανται.

ΟΥΚ ΑΠΟ ΤΑΥΤΟΜΑΤΟΥ. ἐξ ἀλόγου συμ-
 πτάματος.

ΤΑΔΕ ΚΙΝΟΥΣΙ, ΞΥΤΚΕΙΝΤΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ
 τὸ ἀγγεῖλαι.

ΑΛΛ' ΕΞ ΩΝ ΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὧν
 ἂν δράσειαν ἄνθρωποι ὄντοί.

VOI. III.

ΔΕΙΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ συνετοῦ, φρόνιμοι.
 ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΑΞΙΩ. ἀξιῶν ἠγοῦμαι εἶναι.
 ΚΑΤΑΛΕΛΥΜΕΝΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ καταλελυ-
 κότες.

¶ λδ'. 37. ΔΙΑΠΟΛΕΜΗΣΑΙ. διενεγ-
 κεῖν τὸν πόλεμον. δηλονότι περιεργεῖσθαι διὰ πο-
 λέμου.

ΑΜΕΙΝΟΝ ΕΞ. τῆς Πελοποννήσου δηλονότι.
 ΟΥΔ' ΑΥΤΟΘΕΝ. ἐκ τῆς Σικελίας.

ΩΣΤΕ ΠΑΡΑ ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΠΙΝΩΣΚΩΝ.
 τὸ μὲν, παρὰ τοσοῦτον γινώσκω, τοσοῦτον δια-
 φέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγνέλλουσι· τὸ δὲ, ὥσ-
 τε, ὑπερβίβασαι χρῆν, ἵνα μὴ σολομοφανῆς ᾖ τὸ
 σχῆμα, καὶ οὕτω συντάξαι· παρὰ τοσοῦτον γιν-
 νώσκω, ὥστε μόγις ἂν μοι δοκοῦσιν οὐκ ἂν παν-
 τάσπει διαφθαρεῖναι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΗΠΟΥ ΓΕ ΔΗ ΕΝ ΠΑΣΗ: ΠΟΛΕΜΙΑΙ ΣΙ-
 ΚΕΛΙΑΙ: ΓΕ. μήτοι γε ἐν Σικελίᾳ πάσῃ, πολε-
 μία καθεστῶση.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩ: ΓΕ. λείψει χρωόμενοι.

ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. οὐ τῆς
 ἐκ περιουσίας, ἀλλὰ τῆς οὐδὲ αἰτάρκουσ.

ΟΥΚ ΕΙΗ ΠΟΛΥ. εἰργόμενοι τῆς γῆς ὑπὸ
 τῶν ἡμετέραν ἰππέων.

ΟΥΔ' ΑΝ ΚΡΑΤΗΣΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
 ΗΓΟΥΜΑΙ. οὐδ' ἂν ἀποθῆναι αὐτοὺς εἰς τὴν
 γῆν νομίζω δυνήσεσθαι.

¶ λη. 38. ΚΑΙ ΕΝΘΕΝΔΕ ΑΝΔΡΕΣ.
 ἀπὸ τῆς πόλεως.

ΟΥΤΕ ΑΝ ΓΕΝΟΜΕΝΑ. οὐχ οἳ τε γενέσθαι.
 ΛΟΓΟΠΟΙΟΥΣΙ. ψευδεῖσι λόγοις συντιθέασι.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΤΕΡΟΙΣ. πονηροτέροις.

ΗΜΕΙΣ ΔΕ ΚΑΚΟΙ, ΠΡΙΝ ΕΝ ΤΩ: ΚΑΘ.
 ἡμεῖς δὲ διὰ κακίαν ἀδύνατοι ἐσμὲν καὶ προ-
 αισθῆσθαι τοὺς πονηροῦς, καὶ αἰσθανόμενοι
 ἐπέξειλεῖν αὐτοῖς.

ΕΣΤΙΝ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΑΔΙΚΟΥΣ.
 ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀναιρεῖται.

ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΗΧΑΝΩΜΕΝΟΥΣ. ἤγουν
 τοὺς κακοῦζους.

ΚΟΛΑΖΩΝ, ΜΗ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΦΩΡΟΥΣ.
 ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων. χαλεπῶν γὰρ ἐπ' αὐ-
 τοφώρῳ ἔχειν αὐτοὺς.

ΚΑΙ ΩΝ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ ΜΕΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ
 κολάζων.

ΟΥΧ ΩΝ ΔΡΑΙ: ΜΟΝΟΝ. ἔνεκα δηλονότι.

ΕΠΕΡ ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΜΕΝΟΣ ΤΙΣ
 ΠΡΟΠΕΙΣΕΤΑΙ. εἰσπερ καὶ πάσχει τις κακῶς,
 πρὶν αἰσθῆται ἂν.

ΤΑ ΜΕΝ ΕΛΕΓΧΩΝ. ἤγουν, φανερῶς δεικνύων.
 ΕΣΚΕΨΑΜΗΝ. ἤγουν, κατ' ἐμειντὸν ἐπὶ
 συνοίας ἔσχον.

ΤΙ ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΣΘΕ, Ω ΝΕΩΤΕΡΟΙ. πρὸς
 τὸν Ἐρμοκράτην ἀποτείνει τὸν λόγον.

Ο ΔΕ ΝΟΜΟΣ, ΕΚ ΤΟΥ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ.
 ὁ δὲ νόμος καλῶν ἐτέθη διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
 ἡμᾶς ἀρχειν, μᾶλλον ἢ περ ὡς διπακίμενους ἀτι-
 μάζων. λέγει δὲ περὶ τῶν νεῶν, ὅτι εἰργονται
 τῆς ἀρχῆς διὰ νόμον, οὐκ ἀτιμαζόμενοι, ἀλλὰ
 κωλυόμενοι διὰ τὴν ἡλικίαν. τουτέστι, τὴν ἀρισ-
 τοκρατίαν.

ΙΣΟΝΟΜΕΙΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ, πολλάκις
 ἐσκεψάμεν, τί καὶ βούλεσθε.

¶ Η

¶ Λθ'. 39. ΟΥΤ' ΙΣΟΝ ΕΙΝΑΙ. δίκαιον.
ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΝ ΔΕ, ΜΕΡΟΣ. λείπει τῆς πό-
λεως.

ΙΣΟΜΟΙΡΕΙΝ. ἰσοτιμίας ἀξιοῦνται ἐν δημο-
κρατίᾳ οἱ τε πλούσιοι καὶ οἱ συνετοί.

ΚΑΙ ΞΥΜΠΑΝ ΑΦΕΛΟΜΕΝΗ ΕΧΕΙ. τῆς
ἀφελείας δηλονότι.

Α ΤΜΩΝ ΟΙ ΤΕ ΔΥΝΑΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ
ΝΕΟΙ. ἄπερ ἡμῖν οἱ τε ὀλιγαρχικοί καὶ οἱ νέοι
προθυμοῦνται πάντα ἔχειν, ἀδυνατοῦ ὄντος ἐν
μεγάλῃ πόλει πάντα τούτους ἔχειν.

¶ μ'. 40. ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΟΙ ΑΓΑΘΟΙ
ΤΜΩΝ. οἱ ἀγαθοὶ ἡμῶν ἡγεσθῶσαν τούτου καὶ
ἴσον εἶναι, καὶ πλεόν τοῦ ἴσου, τὸ τῶν αὐτῶν με-
τασχεῖν, ὧν καὶ πᾶσα ἡ πόλις.

ΤΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τὸ πᾶσι κοινῶς ὠφέλι-
μον τῆς πόλεως, τοῦτο αὐτετε.

ΕΙ Δ' ἌΛΛΑ ΒΟΥΛΗΣΕΘΕ. εἰ δὲ μειζόνων
ἐφίεσθε, πάντων στερηθήσεσθε.

ΩΣ ΠΡΟΑΙΣΘΟΜΕΝΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, προαισ-
θησόμενοι καὶ μὴ ἐπιτεροῦνται ἡμῶν.

ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΑΥΤΩΝ. τούτου ἀνταποδοῖσθαι
πρὸς ἐκεῖνον, ἢ γὰρ πόλις ἦδε, καὶ εἰ ἔρχονται Ἄθη-
ναῖοι, ἀμυνεῖται· καὶ, εἰ μὴ τι αὐτῶν ἀληθές
ἔστιν, οὐ διὰ τὰς ἡμετέρας ἀγγελίας αὐθαίρε-
των δουλείαν ἐλείπει· τούτου γὰρ ἔστι τὸ, αὐθαί-
ρετων δουλείαν ἐπιβαλεῖσθαι.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΛΟΓΟΥΣ ΑΦ' ΤΜΩΝ. ἀπὸ κοι-
νοῦ τὸ, οὐκ οἶμαι. οὐκ οἶμαι γὰρ, (φησὶν,) ὅτι
τούς λόγους ἡμῶν ἴσα ἔργois δύνασθαι ἢ πόλις
κρινεῖ.

ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ. οὐχὶ διὰ τὸ
ἀκούειν καταπλαγεῖσα ἀπορήσεται.

ΕΚ ΔΕ ΤΟΥ, ΕΡΓΩΙ ΦΥΛΑΣΣΟΜΕΝΗ. τὴν
ἐλευθερίαν πειράσεται σώζειν ἐκ τοῦ δι' ἔργων
μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἀφαιρουμένοις αὐτήν.

¶ μά. 41. ΚΑΙ, ΗΝ ΑΡΑ ΜΗΔΕΝ ΔΕΗ-
ΣΗ. μάχης δηλονότι.

ΟΙΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΓΑΛΛΕΤΑΙ. οἷς χαίρει
πόλεμος, ὧν χερζεῖ.

ΕΠΗΤΗΔΕΙΟΝ. ἀρμόδιον.

ΕΣ ΤΜΑΣ ΟΙΣΟΜΕΝ. ἦγον μνηστομεν ἡμῖν
δηλονότι.

¶ μβ'. 42. ΕΝ ΤΑΙΣ ΚΑΤΑΓΩΓΑΙΣ.
λιμέσι.

ΣΤΡΑΤΗΓΩΙ ΠΡΟΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙ. κατὰ
τάξεις ὑπὸ στρατηγῶς τεταγμένοι.

ΕΙΣΟΜΕΝΑΣ. γνωριούσας.

ΚΑΙ ΕΙΡΗΤΟ ΑΥΤΑΙΣ. ὤριστο ταῖς ναυσί.

¶ μγ'. 43. ΤΡΙΗΡΕΣΙ ΜΕΝ ΤΑΙΣ
ΠΑΣΑΙΣ. τριήρεις ταχείαι, τριήρεις στρατι-
ώτιδες, πεντηκόντοροι, ἰσπαγαγοὶ, πλοῖα, ὀλ-
κάδες.

ΤΟ ΔΕ ἌΛΛΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ. ἦγον, αἱ ἄλλαι
νῆες, αἱ ἔχουσαι τοὺς ναύτας.

ΟΠΑΙΤΑΙΣ ΔΕ ΤΟΙΣ ΞΥΜΠΑΣΙ. στρατιώ-
τας τοὺς περὶ μαχθήσοντας ἄγουσαι.

¶ μδ'. 44. ΞΥΝΔΙΕΒΑΛΕ ΤΟΝ ΙΟΝΙΟΝ
ΚΟΛΠΟΝ. συνδιεπειράθη.

ΚΑΙ ΩΣ ΕΚΑΣΤΟΙ ΕΥΠΟΡΗΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ,
ὡς ἕκαστοι ἐτυχον εὐπολοῦσαι.

ΠΑΡΕΚΟΜΙΖΟΝΤΟ. ἦγον, παραπλέοντες
ἐκομίζοντο.

ΚΑΙ ΕΝΤΑΥΘΑ. ἦγον ἐν τῷ Ῥηγίῳ.
ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΝ ΠΑΡΕΙΧΟΝ. οἱ Ῥηγίῳι δηλο-
νότι.

ΑΝΕΑΚΥΣΑΝΤΕΣ. ἦγον, ἐκ τῆς θαλάσσης
εἰς τὴν ξηράν.

ΟΙ ΔΕ, ΟΥΔΕ ΜΕΘ' ΕΤΕΡΩΝ. οὔτε μετὰ
τῶν Ἀθηναίων, οὔτε μετὰ τῶν Συρακουσίων.

¶ μέ. 45. ΚΑΙ ΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΑΡ-
ΕΣΚΕΥΑΖΟΝΤΟ. καὶ πᾶσιν ἐδόκει παρα-
σκευάζεσθαι, οὐδενὸς ἀντιλέγοντος.

ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ. μετὰ ταῦτα.

ΕΝΘΑ ΜΕΝ. εἰς τινὰς.

ΦΥΛΑΚΑΣ. τοὺς διαφυλάζοντας τὰς φιλίας
πόλεις.

ΚΑΙ ΕΣ ΤΑ ΠΕΡΙΠΛΟΙΑ. γράφεται περι-
πόλια. τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φουρεία, ἃ περιπλέοντες,
εἰσήγον εἰς αὐτὰ φρουροῦς.

ΚΑΙ Τ' ἌΛΛΑ ΩΣ ΕΠΙ ΤΑΧΕΙ ΠΟΛΕΜΩΙ.
ὡς ἐν συντόμῳ ἐσομένῳ.

¶ μς'. 46. ΑΝΤΕΚΕΚΡΟΥΚΕΙ. παρὰ
γνώμην ἀπντήκει, ἀποβεβήκει.

ΚΑΙ ΕΙΚΟΣ ΗΝ. συστρατεύειν δηλονότι τοῖς
Ἄθηναίοις.

ΤΟΙΝ ΔΕ ΕΤΕΡΟΙΝ ΚΑΙ ΑΛΟΓΩΤΑΤΑ.
Ἄλκιβιάδῃ καὶ Λαμάχῳ.

ΕΞΕΤΕΧΝΗΣΑΝΤΟ ΤΟΤΕ. μετεχειρίσαντο.
Ἄλκιβιάδῃ καὶ Λαμάχῳ ἐξετεχνήσαντο.

ΕΠΕΔΕΙΞΑΝ ΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ. ὑπ' ὄψιν
ἔθηκαν.

ΑΠ' ΟΛΙΓΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. ὀλίγα τῇ δυνά-
μει ὄντα, μεγάλῃν φαντασίαν παρείχει.

ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΣ ΞΕΝΙΣΙΣ. φιλοφρονήσεις.
ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΤΩΝ. τῶν ἐν τριήρεσιν ἀφικο-
μένων.

ΑΙΤΗΣΑΜΕΝΟΙ. χερσάμενοι. τὸ δὲ αἰτήσαν-
τες, ἀντὶ τοῦ, λαβόντες ἀνευ τοῦ μέλλειν ἀπο-
δώσειν.

ΔΙΕΘΡΟΗΣΑΝ. εἰπόντες διετάραξαν.

¶ μζ'. 47. ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΝΤΑΣ.
τοὺς Ἀθηναίους.

ΔΙΑΛΛΑΞΑΙ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Ἐγεσταίοις.
ΗΝ ΜΗ ΤΙ ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ. διαταχέως, καὶ
ἀνευ τοῦ προσδοκῆσαι.

ΚΑΙ ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ ΔΑΠΑΝΩΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ,
καὶ μὴ δαπανώσας τὰ οἰκεία κινδυνεύειν ἐν τῇ
πόλει. ἦγον, κίνδυνον προξενεῖν τῇ πόλει.

¶ μθ'. 48. ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΑΝ ΕΧΩΣΙΝ.
ἀπὸ τούτων τῶν πόλεων.

ΕΝ ΠΟΡΩΙ ΓΑΡ. περαιώσει.
ΠΡΟΣΑΓΑΓΟΜΕΝΟΥΣ ΔΕ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ.
χειρωσαμένους.

ΕΙΔΟΤΑΣ, ΜΕΘ' ΩΝ ΤΙΣ. εἶδοντας, τίνας
ἔχουσι συμμάχους.

¶ μθ'. 49. ΤΟ ΓΑΡ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝ
ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. τὴν πρώτῃν προσβολὴν τοῦ
στρατεύματος.

ΜΑΛΙΣΤ' ἌΝ ΣΦΑΣ. τοὺς Ἀθηναίους.
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ἌΝ ΑΥΤΟΥΣ ΕΚΦΟ-
ΒΗΣΑΙ. τοὺς Συρακουσίους δηλονότι τοὺς Ἀθη-
ναίους.

ΤΩΙ ΑΥΤΙΚΑ ΚΙΝΔΥΝΩΙ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ.
ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἐκφοβεῖσθαι αὐτοὺς τῷ προσδοκῆ-
σαι αὐτίκα ἐν κινδύνῳ διαμαχῆσθαι.

ΜΗ ΗΞΕΙΝ. ἢ μὴ ἀπόφασις περιττή.
 ΚΑΙ ΕΣΚΟΜΙΖΟΜΕΝΩΝ. καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν μεταφερόντων τῶν Συρακουσίων, οὐκ ἀποσῆσιν τοὺς Ἀθηναίους χρημάτων, ἀν, κρατοῦντες τῶν Συρακουσίων, προσκαθίζονται τῇ πόλει.

ΟΥ ΞΥΜΜΑΧΗΣΕΙΝ. τοῖς Συρακουσίοις δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΥ ΔΙΑΜΕΛΛΗΣΕΙΝ. καὶ οὐ διαστήσειν, παραδοκούντας, πότεροι κρατήσουσιν.

ΟΥΤΕ ΠΛΟΥΝ ΠΟΛΥΝ, ΟΥΤΕ ΟΔΟΝ. οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης πολὺ ἀπέχοντα.

¶ ν'. 50. ΠΑΡΕΠΛΕΟΝ ΕΣ ΝΑΞΟΝ. τὴν Σικελικὴν.

ΤΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ. φρονοῦντες.

ΕΠΙΚΑΙΡΩΣ. συντόμως, τεταγμένως.

ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΝΑΥΣ. οὐ μόνον τὰς ἐξήκοντα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας παραλαβόντες.

ΕΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΛΙΜΕΝΑ. τῶν Συρακουσῶν δηλονότι.

ΚΑΘΕΙΑΚΥΣΜΕΝΟΝ. ἔτοιμον εἰς τὴνθάλασσαν.

ΠΟΛΕΜΗΤΕΑ ΗΝ. πολεμεῖν δυνατὸν ἔσπιτο.

¶ νά. 51. ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ. τῶν Καταναίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ Τῆ ΠΟΛΕΙ. τῶν Καταναίων.

ΚΑΚΩΣ. ἀτέχνως, σαθρῶς.

ΗΓΟΡΑΖΟΝ ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διέτριβον.

¶ νβ'. 52. ΠΑΗΡΟΥΣΙ ΝΑΥΤΙΚΟΝ. ναῦς ναυτῶν πηλοροῦσιν.

ΕΣ ΤΟΝ ΑΙΓΙΑΛΟΝ. τῶν Καμαρναίων.

ΤΑ ΟΡΚΙΑ ΕΙΝΑΙ. τοῖς Καμαρναίοις.

ΑΠΡΑΚΤΟΙ ΔΕ ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΨΙΛΩΝ ΤΙΝΑΣ. τῶν Ἀθηναίων.

¶ νγ'. 53. ΚΑΙ ΟΥ ΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΜΗΝΥΤΑΣ. οὐ διακρίνοντες (φυσί) τοὺς μνηυτάς, σπότερον ψεύδονται, ἢ ἀληθεύουσιν, ἀλλ', ὁμοίως πᾶσι πιστεύουσιν, διὰ τὸ προσέχειν τοῖς πονηροῖς μνηυταῖς, ἐνίοις τῶν πολιτῶν χρηστὸς ὄντας κατέδου.

ΔΙΑ ΠΟΝΗΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΙΣΤΙΝ. πιστεύοντες πονηροῖς ἀνθρώποις μνηυταῖς.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΕΙΝΑΙ. κρείσσον ἠγούμενοι βασιλείας μᾶλλον τῶν χρηστῶν τινα, καὶ ἐξευρεῖν τὴν ἀλήθειαν, ἢ, διὰ τὸ μὴ πιστεύειν τοῖς πονηροῖς μνηυταῖς, τοὺς ἐναντία γενομένους ἀπολύσαι ἀνεξετάστως.

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΓΑΡ Ο ΔΗΜΟΣ ΑΚΟΗ. γινῶσιν ἔχοντες ἐξ ἀκοῆς.

ΤΕΛΕΥΤΩΣΑΝ. γενομένην ἐν τελευταίαις χρονοῖς.

ΟΥΔ' ὙΦ' ΕΑΥΤΩΝ. οὔτε ὑπὸ Ἀθηναίων κοινῶ, οὔτε ὑπὸ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος.

¶ νδ'. 54. ΔΙ' ΕΡΩΤΙΚΗΝ ΞΥΝΤΥΧΙΑΝ. ἔρωτος σύμβασιν.

ΕΠΕΧΕΙΡΗΘΗ. ἐτολήθη.

ΗΝ ΕΓΩ ΕΠΗΠΛΕΟΝ ΔΙΗΓΗΣΑΜΕΝΟΣ. μακροτέρᾳ διηγήσει χρησάμενος.

ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΔΕ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΩΡΑΙ ΗΛΙΚΙΑΣ ΛΑΜΠΡΟΥ. ἐπιφανεστάτου ἐν τῇ ἀκμῇ.

ΜΕΣΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. οὔτε ἐπιφανὴς δηλονότι, οὔτε ἀδόξος.

ΠΕΙΡΑΘΕΙΣ ΔΕ Ο ΑΡΜΟΔΙΟΣ. ἐξωτικῶν πειρῶν δεξάμενος.

ΤΟΥ ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. υἱοῦ δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΥ ΠΕΙΣΘΕΙΣ. αὐτῶ ἐξῶντι δηλονότι.

ΚΑΤΑΓΡΟΥΕΥΕΙ ΤΩΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΙ. μανθῆει τῷ ἐραστῇ αὐτοῦ.

Ο ΔΕ, ΕΡΩΤΙΚΩΣ ΠΕΡΙΑΛΗΘΕΑΣ. περιπαθῆς γενῶν ἐπὶ τῷ ἐρωτι.

ΠΡΟΣΑΓΑΓΗΤΑΙ ΑΥΤΟΝ. τὸν Ἀρμόδιον.

ΩΣ ΑΠΟ ΤῆΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΗΣ ΑΞΙΩΣΕΩΣ. ὡς κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ δύναμιν. ἦν γὰρ μέστος πολίτης.

ΕΝ ΤΟΠΩ ΔΕ ΤΙΝΙ ΑΦΑΝΕΙ. ἐμχανᾶτο κρύφα προσηλακίσει τὸν Ἀρμόδιον, ὡς δι' ἄλλην αἰτίαν τινα, καὶ οὐ διὰ τὸ μὴ τυχεῖν αὐτοῦ.

ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΩΣ. οὐ μεμπτῶς.

ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΤΟ. εὐτάκτησεν.

ΕΠΙ ΠΛΕΙΣΤΟΝ. χρόνον δηλονότι.

ΟΥΤΟΙ ΑΡΕΤΗΝ. δικαιοσύνην.

ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΜΟΝΟΝ. μόισαν.

ΠΡΑΣΣΟΜΕΝΟΙ. ἀπαιτοῦντες.

ΤΟΙΣ ΠΡΙΝ ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ ΕΧΡΗΤΟ. πολίτερομένοις.

ΕΠΕΜΕΛΟΝΤΟ. προνοοῦντο οἱ περὶ Πεισίστρατον, ὥστε αἰεὶ τινα ἐξ αὐτῶν ἄρχειν.

ΠΡΟΣΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΣ. ἐπαυξήσας.

¶ νέ. 55. ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΩΝ ΠΙΠΗΑΣ. πρῶτος τῶν ἄλλων υἱῶν τοῦ Πεισίστρατου.

ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΤΟΥΤΩΙ. τῷ ῥηθησομένῳ.

ΑΥΤΩΙ. τῷ Ἰωσῆα.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΕΣΒΕΥΕΙΝ. διὰ τὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι.

ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ ΚΑΘΙΣΕΤΑΤΟ. λείπει, τὰ τῆς ἀρχῆς πράγματα.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἀλλὰ, διὰ τὸ ἐκ μακροῦ χρόνου τοῖς μὲν πολίταις σύνηδες ἐμπεποικίνας τοῦ φοβεῖσθαι αὐτὸν, τοῖς δορυφόροις δὲ, τοῦ φυλάττειν ἐπιμελῶς, ἐκ πολιοῦ τοῦ περιόντος ἀσφαλῶς ἐκράτει.

ΕΣ ΔΕ ΤΟΥΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΥΣ. φύλακας.

ΚΑΙ ΟΥΧ ΩΣ ΑΔΕΛΦΟΣ. οὐχ, ὡς νεώτερος ἀν, ἐν ἀπορίᾳ ἐγένετο τοῦ πῶς δεῖ καταστήσασθαι τὴν ἀρχήν.

ΕΝ ΩΙ ΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. διὰ τὸ μὴ πρότερόν ἄρχειν μεμελετηκέναι.

Τῆς ΔΥΣΤΥΧΙΑΙ ΑΝΟΜΑΣΘΕΝΤΑ. διὰ τὴν συμπεσοῦσαν αὐτῷ δυστυχίαν ὀνομασθέντα, ὀνομαστὸν γενομένον, ὑποληφθῆναι, ὅτι ἐτυράνησεν.

¶ νς'. 56. ΑΠΑΡΝΗΘΕΝΤΑ. ἀρησάμενον ὁμιλήσει τῷ πειρῶντι.

ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ προστάξαντες.

ΕΝ ΠΟΜΠῆΙ ΤΙΝΙ. ἐν πανηγύρει.

ΠΑΡΩΜΟΥΤΟ. ἐθιμοῦτο.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΥΣ. ἤγουν εἰς τὰ.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗ ΠΡΟΕΙΔΟΤΑΣ. τὴν ἐπιβουλὴν δηλονότι.

¶ νζ'. 57. ΕΞΩ ΕΝ ΤΩΙ ΚΕΡΑΜΕΙΚΩΙ. ἐξω τῆς πόλεως.

ΟΙΚΕΙΩΣ ΤΩΙ ΠΙΠΗΑΙ. φιλικῶς.

ΤΟΝ ΛΥΠΗΣΑΝΤΑ ΟΥΝ. τὸν Ἰσπαρχον. ΟΥ ΡΑΙΔΙΩΣ ΔΙΕΤΕΘΗ. ἥτοι χαλεπῶς διετέθη ἢ, οὐ ραδίως οὐδὲ εὐκόλως ἀνῆρέθη. ἦγουν, οὐ διάθεσιν τιμωριῶν ἐλάμβανεν ραδίαν ἐνεργεῖν.

¶ νη. 58. ΠΡΟΤΕΡΟΝ Η ΑΙΣΘΕΣΘΑΙ. ἥτοι, οὐπω ἠσθημένοι τὰ περὶ τὸν Ἰσπαρχον τῶν τὴν πομπῶν ἀεμῶντων ὀπλιτῶν, διὰ τὸ ἀποθνήσκειν.

ΚΑΙ ΑΔΗΛΩΣ ΤΗ: ΟΥΦΕΙ ΠΛΑΣΑΜΕΝΟΣ. ἰσπερνάμενος φαίρεός ἐστὶν τῷ προσώπῳ ἦγουν, ἀσύγχυτον τὴν ἑαυτοῦ ὄψιν τηρήσας, καὶ μὴ ὑπερφαίνουσαν τεκμήριον τοῦ πάθους.

ΥΠΟΛΑΒΕΙΝ. ἰσφαρμάσαι.

ΕΞΕΛΕΓΕΤΟ. κατ' ἐκλογὴν ἐλάμβανεν.

¶ νθ. 59. ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΠΕΡΙΔΕΟΥΣ. ἐκ τοῦ εὐθιῶς φόβου, καὶ τοῦ φοβηθέντος αὐτοῦ, ὡς μεμπνυμένους, ἀλογίστων πόλημ' ἐπὶ τὸν Ἰσπαρχον χωρῆσαι.

ΔΙΑ ΦΟΒΟΥ ΗΔΗ. ἦγουν φοβοῦμενος.

ΕΠΙΘΕΝ ΑΣΦ. εἰ τις αὐτῷ ἀσφάλεια γένοιτο ἔσταντι τὴν τυραννίδα.

ΕΤΗ ΤΡΙΑ ΙΠΠΙΑΣ ΕΤΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἦγουν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰσπαρχου.

ΕΧΩΡΕΙ ΥΠΟΣΠΟΝΔΟΣ. τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι.

ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΥΑ ΔΑΡΕΙΟΝ ΟΡΜΩΜΕΝΟΣ. ὡς Ἰππίας ὁ Ἀθηναίων τύραννος πρὸς Δαρεῖον ἀπέδραμε.

¶ ξ. 60. ΧΑΛΕΠΟΣ ΗΝ ΤΟΤΕ, ΚΑΙ ΥΠΟΠΤΗΣ. τοὺς Ἰσπαρχοὺς, φασί, ταρυσσομένους, ὑπόσπας λέγεσθαι.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΝ ΠΑΥΛΗ ΕΦΑΙΝΕΤΟ. οὐδεμία ἀπόπαυσις τοῦ συλλαμβάνειν τοὺς ἀνδρας, ζήτησιν ποιῆσθαι τῶν γενομένων.

ΛΕΓΩΝ ΔΕ. ὁ συνδεσμάτης.

ΕΠΕΙΣΕΝ ΑΥΤΟΝ. κατεπιτόνα δηλονότι.

ἌΔΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΣΩΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀδείᾳ γεγόμενον σωθῆναι.

ΕΠΑΝΕΙΠΟΝ. εἶπον. τούτεστιν, ὑπέσχεοντο καὶ ἐκήρυξαν.

ΕΤΕΤΙΜΩΡΗΝΤΟ. οὐ γὰρ ὑπόπτειον εἰ ἀλλήλους.

¶ ξα. 61. ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΑΡΘΟΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἢ σόλις.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ. διὰ τὰ κατηγορημένα τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ διὰ τοὺς ξένους αὐτοῦ τοὺς ἐν Ἀργεῖ, ὑποπτέοντας ἐπιτίθεσθαι τοῖς Ἀργείοις, οἱ Ἀθηναῖοι παρέδωκαν τῷ δήμῳ τῶν Ἀργείων τοὺς ὀμήρους τοὺς ἐν ταῖς ἡσίαις ὑποκειμένους, ὡς οἰκείους ὄντας τῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου ξένων.

ΠΡΟΕΙΠΕΙΝ ΑΥΤΩ. εἰρήκεσαν δὲ, ὥστε πρὸς αὐτῷ.

ΤΟ, ΤΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΗ ΣΙΚΕΛΙΑΙ. τὸ τότε οὐκ ἔστι χρονονικόν, ἀλλ' ἀνεστραπτὰ εὔτω, θεραπευόντες τε τὸ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Σικελίᾳ στρατιώτας τε σφετέρους καὶ πολεμίους μὴ θορυβεῖν, ὥστε μηδένα θόρυβον, συλληφθέντος τοῦ Ἀλκιβιάδου, μήτε ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν στρατιωτῶν, ἀγανακτούντων, γενέσθαι, μήτε ἀπὸ τῶν πολεμίων, καταφρονησάντων.

ΔΕΙΞΑΝΤΕΣ ΤΟ ΕΠΙ ΔΙΑΒΟΛΗ. προσδιαβεβημένοι ἐπὶ δίκην καταπέμψαι.

¶ ξβ. 62. ΕΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑΙ. δυτικώτατα αὐτῆς.

ΟΥΚ ΕΔΕΧΟΝΤΟ. οἱ Ἴμεραῖοι.

ΠΑΡΓΕΝΟΝΤΟ ΓΑΡ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΑΥΤΩΝ ΙΠΠΕΙΣ. τῶν Ἑγεσταιῶν.

¶ ξγ. 63. ΚΑΙ ΕΙ ΞΥΝΟΙΚΗΣΟΝΤΕΣ. οἶον, εἰ γαμηθησόμενοι· τὸ δὲ εἰ ἀντὶ τοῦ σότερον κέεται.

¶ ξδ. 64. ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, προσελαινότων τῶν Συρακούσιων καὶ ἐνυβρίζοντων, ἀγανακτοῦντες, βουλόμεναι τε τοὺς Συρακούσιους ποιῆσαι προσελθεῖν πόρῳ τῆς πόλεως πανδημεί, ἅμα τε καὶ αὐτοὶ στρατόπεδον ἐπιτίθειον καθ' ἡσυχίαν καταλαβεῖν.

ΚΑΘ' ΗΣΥΧΙΑΝ, ΕΙΔΟΤΕΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ στρατόπεδον εἰδότες, ὅτι οὐχ ὁμοίως οἱ Ἀθηναῖοι δυνήσονται στρατόπεδον καταλαβεῖν, οὐτ', εἰ κατὰ θάλασσαν φανερώς καὶ προσηδημένων τῶν Συρακούσιων ἐπιπλώσειεν, (χαλεπὴν γὰρ ἔσσεσθαι τὴν ἀπόβασιν, ἀντιταχθσομένων τῶν ἐναντίων, καὶ οἰκ' ἀπερασκείουσ' ὄντων), οὐτ', εἰ κατὰ γῆν ἐπιτίειεν ἐν τοῦ φανεροῦ (καὶ γὰρ καὶ οὕτως ἐδόκουν βλαβήσεσθαι) διὰ ταῦτα δὴ ἀπάτη ἐδούλοντο χρῆσασθαι, καὶ παρὰ χεῖρ' ἀκροσιν τοῖς Συρακούσις ὡς κατὰ γῆν ἰόντες ὅπως ἐπεξελθόντες ἐκείνοις πανδημεί παρατάξονται.

ΤΟΥΣ ΓΑΡ ΑΝ ΨΙΛΟΥΣ. τοὺς τε φίλους τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον τὸν ἐπόμενον, αἶοντο, βλαβήσεσθαι.

ΤΟΥΣ ΣΩΦΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΤΠΟ ΤΩΝ ΙΠΠΕΙΩΝ. τῶν Συρακούσιων.

ΕΔΙΔΑΣΚΟΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς στρατηγούς.

ΟΙ ΕΥΝΕΙΠΟΝΤΟ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΠΡΟΣ Α ΕΒΟΥΛΟΝΤΟ ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ.

πρὸς τὸ καταλαβεῖν τὸ στρατόπεδον.

ΠΕΜΠΟΥΣΙΝ ἌΝΔΡΑ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΗ: ΔΟΚΗΣΕΙ. καὶ δοκοῦντα οὐχ ἦττον εἶναι φίλον ἐκείνοις, ἢ περ κατὰ ἀλήθειαν τοῖς Ἀθηναίοις ἦν φίλος.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ. ἦγουν, χωρὶς ὀπλων. ΚΑΙ ΕΙ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ Συρακούσιοι.

ΤΩΙ ΣΤΑΥΡΩΜΑΤΙ. γράφεται στρατεύματα.

ΚΑΙ ΗΤΟΙΜΑΣΘΑΙ ΗΔΗ. καὶ ἐτοιμοὺς εἶναι τοὺς ἀνδρας, παρ' ὧν αὐτοὺς ἦκει.

¶ ξε. 65. ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΔΙΑΝΟΙΑΙ. ἦγουν διανοεῖσθαι.

ΕΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΟΛΥΜΠΕΙΟΝ. τόσων ἐπιτίθειον ἐν στρατοπεδεύσασθαι.

ΑΝΗΚΤΑΙ. ἀνέπλευσεν.

ΑΠΟΣΤΡΕΨΑΝΤΕΣ ΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙ. πρὸς τὰς Συρακούσας κινθύνετες.

ΑΠΟΤΡΕΠΟΜΕΝΟΙ. ὀπίσω ἐπανερχόμενοι.

¶ ξς. 66. ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Συρακούσις.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ. ἀρμίδιον ἐν στρατοπεδεύσασθαι.

ΕΡΤΜΑ ΤΕ. φύλαγμα.

Η ΕΥΕΦΟΔΩΓΑΤΟΝ ΗΝ. προβήναι δηλονότι δυνάτο.

ΑΙΘΙΟΙΣ ΛΟΓΑΔΗΝ ΚΑΙ ΞΥΛΟΙΣ. ὅτι λογαδάς ἐν τῇ τετάρτῃ λέγει λίθους τοὺς ἐπιλεκτούς, καὶ οὐ τοὺς ἐπιτυχόντας, δῆλον ἐντεῦθεν.

ΕΚ ΜΕΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τῶν Συρακουσίων.

¶ ζς'. 67. ΕΝ ΠΛΑΙΣΙΩΙ. ἐν τετραγώνῳ σχήματι.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥΤΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΤΑΚΤΩΝ. τῶν ὅποιον ἐπιτεταγμένον παρὰ ταῖς εἰναῖς.

ΕΒΟΗΘΗΣΑΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς Συρακουσίοις.

¶ ζη'. 68. ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΠΟΛΕΚΤΟΥΣ. ἐξηρημένους.

ΟΙ ΥΠΕΡΦΟΝΟΥΣΙ ΜΕΝ. ἤγουν περιφρονούσι, παρ' οὐδὲν ἄγουςι.

ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΣ ΤΟΛΜΗΣ ΗΣΣΩ. ἤτοι, διὰ τὸ τόλμαν μὲν ἔχειν αὐτοὺς, ἐπιστήμην δὲ, οὐ, ἢ, διὰ τὸ ἥττονα εἶναι τὴν ἐκείνων ἐπιστήμην τῆς ἡμετέρας τόλμης.

ΠΑΡΑΣΤΗΤΩ ΔΕ ΤΙΝΙ. δεδόχθω.

ΕΞ ΗΣ ΚΡΑΤΕΙΝ ΔΕΙ. ἤτοι λείπει τὸ, ἐξ ἧς ὀρμαιμένους ἢ τὸ ἐξ ἧς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἧ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΑΝΑΓΚΗΝ, ΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΝ. τὸ ἐν ἀλλοδαπῇ τε εἶναι, καὶ πόρρω τῆς πατρίδος.

¶ ζθ'. 69. ΕΠΗΓΕ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. κατὰ τῶν πολεμίων δηλονότι.

ΥΣΤΕΡΙΖΟΝ ΜΕΝ. ἤγουν, ὕστερον ἤρχοντο.

ΕΛΔΙΠΕΙΣ ΗΣΑΝ. ἤγουν, ἥττους τῶν Ἀθηναίων.

ΑΝΔΡΕΙΑΙ ΟΥΧ ΗΣΣΟΥΣ. ἀνδρείαν νῦν λέγει τὸ θάρρος. θαρσαλέως μὲν οὖν (φισίν) οὐχ ἦσσαν τῶν Ἀθηναίων ἐχώρου ἐἰς τὴν μάχην, τῇ δὲ ἐπιστήμῃ λειπόμενοι, καὶ τῇ προθυμίᾳ ἄκοιτες ἥττωντο.

ΣΦΑΙΠΑ ΠΡΟΫΦΕΡΟΝ. ἐμπροσθεν τῆς στρατηγίας ἐσφάζοντο.

ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ. τὰ κατ' εἶδος νόμιμον γινόμενα.

ΞΥΝΟΔΟΝ ΕΠΙΩΤΡΥΝΟΝ. παρέξιμαν πρὸς τὸ ξυμμίξαι.

ΟΙΚΕΙΑΝ ΣΧΕΙΝ. ὥστε κτήσασθαι τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ διὰ τοῦ ἠτηθῆναι μὴ κακῶσαι τὴν πατρίδα.

ΕΚΕΙΝΟΙΣ, ΕΦ' Α ΗΛΘΟΝ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΜΕΠΙΣΤΟΝ ΜΕΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΤΙΚΑ. μάλιστα μὲν διὰ τὴν ἰδίαν σωτηρίαν προθύμως ἐμάχοντο, ἥτις ἦν ἀέλπιστος αὐτοῖς, εἰ μὴ κρατοῖεν.

ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩΙ, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. οἱ ὑπήκοοι πρότερον μὲν διὰ τὴν αὐτῶν σωτηρίαν προθύμως ἐμάχοντο, αὐτῶν δὲ, εἰ καὶ ἄλλο τι, καὶ διὰ τοῦτο, μάλιστα, ὅπως, συγκαταστρεφόμενον αὐτῶν τὴν Σικελίαν, Ἀθηναῖοι πρότερον τῶν συναγοισαμένων ἄρχοιεν. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ, βράδιος ὑπακούσονται.

¶ ο'. 70. ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ Δ' ΕΝ ΧΕΡΣΙ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ. ἤτοι, συνελθόντες ἐγγύς, καὶ ἐκ χειρὸς μαχομένων, μετὰ τὸ παύσασθαι τοὺς λιθοβολοὺς καὶ τοὺς σφενδαίνοντας, ἢ, (ὡς τινες,) ἀξζαμένης δὲ τῆς μάχης.

ΜΑΧΟΜΕΝΟΙΣ. τοῖς Συρακουσίοις.

ΣΥΝΕΠΙΛΑΒΕΣΘΑΙ. αἰτίον φόβου γενέσθαι.

ΤΟΙΣ Δ' ΕΜΠΕΙΡΟΤΕΡΟΙΣ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΚΑΙ ΩΡΑΙ ΕΤΟΥΣ. κατὰ καιρὸν γενέσθαι.

ΤΟΥΣ Δ' ΑΝΘΕΣΤΩΤΑΣ. ἐκπλαγῆναι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀνθεστώτων, μὴ νικαιμένων.

ΚΑΙ ΑΗΣΣΗΤΟΙ. οὐχ, ὡς οὐ τὸ σύνολον, ἀλλ', ὡς τότε οὐχ ἠτητημένοι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΠΑΙΤΑΣ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝΤΕΣ. οὐχ οἱ ἰππεῖς, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι.

¶ οά'. 71. ΑΠΕΘΑΝΟΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ. τῶν Συρακουσίων.

¶ οβ'. 72. ΟΥ ΜΕΝΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΓΕ. οὐχ οὕτως ἠτηθῆναι, ὡς ἂν τις ᾤετο.

ΤΟΙΣ ΠΡΩΤΟΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑΙ. τὴν ἐμπειρίαν ἔχουσι καὶ γυμνασίαν περὶ τὸ μάχεσθαι.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΩΣΙΝ. ἤγουν, παιδεύσασιν εἰς παρασκευὴν.

ΤΗΝ ΜΕΝ. τὴν εὐταξίαν.

ΤΗΝ Δ' ΕΥΨΥΧΙΑΝ. τὴν ἀνδρείαν. ἴμοιοι δὲ τοῦτο τῶν ἐν τῷ προοίμιῳ, μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιοῦμενοι.

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ. μετὰ τοῦ πεπειθῆναι δηλονότι τῇ ἐπιστήμῃ.

ΟΠΗ ἂν ΕΠΙΣΤΩΝΤΑΙ. ὅποἱ ἂν ἄγην ἠγῶνται συμφέρεν.

Α, ΤΕ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ ΔΕΙ. ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶσθαι.

ΜΑΛΛΟΝ ἂν ΣΤΕΓΕΣΘΑΙ. εἰδῶς τὸ μέλλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

¶ ογ'. 73. ΗΣΣΟΝ ΩΦΕΛΙΑΝ. ἤγουν συμμαχίαν.

¶ οδ'. 74. ΚΑΙ, Α ΜΕΝ ΕΠΡΑΣΣΕΤΟ, ΟΥΚ ΕΓΕΝΕΤΟ. τὰ τῆς προδοσίας δηλονότι, περὶ Ἀλκιβιάδου τοῦ διάκοντος.

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ, ΟΤΙ ΦΕΤΕΘΙΟΤΟ. ἤγουν, εἰδῶς τὸ μέλλον.

ΞΥΝΕΙΔΩΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἔσσεσθαι.

ΟΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΝΔΡΑΣ ΔΙΕΦΘΕΙΡΑΝ. τοὺς ὑπόπτους ὡς προδοῦντας.

ΕΠΕΚΡΑΤΟΥΝ. βουλευομένον τῶν Μεσηνίων ἐπεκράτουσι οἱ βουλούμενοι μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους.

ΟΙ ΤΑΥΤΑ ΒΟΤΑΣΟΜΕΝΟΙ. τὰ τῶν Συρακουσίων.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΑ. τρόφιμα.

ΚΑΙ ΠΡΟΫΧΡΕΙ ΟΥΔΕΝ. οὐδὲν ἠκούετο ὑπ' αὐτῶν.

¶ οε'. 75. ΠΡΟΣΧΩΡΩΣΙ Δ' ΑΥΤΟΙΣ. οἱ Καμαρναῖοι τοῖς Ἀθηναίοις.

¶ ος'. 76. ΜΗ ΥΜΑΣ ΠΕΙΣΩΣΙΝ. ἀπὸ κοινού, δείσαντες ἵνα ἦ, δείσαντες τὴν τῶν Ἀθηναίων περὶ τοὺς λόγους δεινότητα.

ΤΑΣ ΜΕΝ ΕΚΕΙ ΠΟΛΕΙΣ. τὰς περὶ τὰς Ἀθήνας.

ΤΗ: ΔΕ ΑΥΤΗΣ: ΙΔΕΑΙ. τρόφιμα, διαίτια.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΠΟ ΣΦΩΝ ΗΣΑΝ. καὶ ὅσοι ἄποικοι ἦσαν αὐτῶν.

ΛΙΤΙΑΝ ΕΥΠΡΕΠΗ. πιθάνη.

ΟΙ ΜΕΝ ΣΦΙΣΙΝ. Ἀθηναῖοι δὲ περὶ τοῦ ἕαυ-

τοῖς, ἀλλὰ μὴ τῷ Μήδῳ, καταδουλωθῆναι τοὺς Ἕλληνας.

ΟΙ Δ' ΕΠΙ ΔΕΣΠΟΤΟΥ ΜΕΤΑΒΟΛΗ. οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες, ὑπὲρ τοῦ ἀλλάξει δεσπότην, φησί.

ΚΑΚΟΞΥΝΕΤΩΤΕΡΟΥ ΔΕ. ἤγουν πανουργότερου.

¶ ος'. 77. ΟΥ ΞΥΣΤΡΑΦΕΝΤΕΣ. ἤγουν συνταχθέντες.

ΕΙΔΟΤΕΣ, ΟΤΙ ΤΑΥΤΗ: ΜΟΝΟΝ ΑΛΩΤΟΙ ΕΣΜΕΝ. τῷ κατὰ πόλεις δηλονότι ληφθῆναι ἰδίᾳ ἕκαστοι.

ΠΡΟΑΠΟΛΥΜΕΝΟΥ. τοῦ συνοικοῦντος μὲν Ἕλληνας τῇ Σικελίᾳ, πολὺ δὲ διεσπότης.

ΤΟΝ ΠΑΣΧΟΝΤΑ, ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἕκαστος ἠγείται τὸν ἰδίᾳ κακῶς πάσχοντα δυστυχεῖν.

¶ οθ'. 78. ΟΥ ΠΡΟΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΥ ΕΜΟΥ. τοῦ Συρακουσίου δηλονότι.

ΒΕΒΑΙΩΣΑΣΘΑΙ ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ. βεβαίωτητα σχεῖν, ἢ περιποιήσασθαι.

ΕΙΤΕ ΤΙΣ ΦΘΟΝΕΙ ΜΕΝ. εἴ τις ὁμοῦ μὲν φθονεῖ τοῖς Συρακουσίοις, ὁμοῦ δὲ δέδοικεν αὐτῶν τὸ μέγεθος, (φοβεροὶ γὰρ ἅμα καὶ ἐπιφθονοὶ καθεστῶσιν οἱ μείζους) καὶ διὰ τοῦτο βούλεται μὲν κακοθῆναι Συρακουσίου, ὑπὲρ τοῦ σωφρονεστέρους γενέσθαι, καὶ μὴ φορτικὸς τοῖς ἀστυγείοσι, σωθῆναι μέντοι ὅμως διὰ τὴν οικίαν ἀσφάλειαν, ἵνα μὴ, μοιωθεὶς αὐτῶν, καὶ αὐτὸς καταδουλωθῆ, οἷστος ἴστω οὐ δυνατῶν ἀνθρώποις ὀρεγόμενος. δοκεῖ δὲ πως ἀκαταλλήλως ἀπνητικίαι πρὸς τὴν πρῶδεσιν. προσιπῶν γὰρ, εἴ τις ἢ φθονεῖ, ἢ φοβεῖται, καὶ βούλεται (ὁ φθονῶν) κακοθῆναι τοὺς Συρακουσίους, ὄφειλεν ἐπιανεγκεῖν, ὅτι ὁ φοβούμενος αὐτοὺς, μᾶλλον ἀπολείπει σπουδάσει· ὁ δὲ αὐτοὺς τούναντίον εἰρηκίαι δοκεῖ, ὅτι ὁ φοβούμενος βούλεται περιγενέσθαι τοὺς Συρακουσίους. οὐ μὴν ἔστιν ἀκατάλληλον. οὐ γὰρ, ἄλλου μὲν, φησί, ὀρέγεσθαι τοὺς φθονοῦντας, ἄλλου δὲ τοὺς φοβουμένους, ἀλλ' ἐνὸς ἀμφοτέρους, τοῦ κακοθῆναι δηλονότι τοὺς Συρακουσίους· τοῦ μέντοι περιγενέσθαι αὐτοὺς ἐφίεσθαι οὐ τοὺς φοβουμένους, ἀλλὰ τοὺς προνοουμένους τῆς αὐτῶν ἀσφαλείας. μᾶλλον οὐ περιαιρετὸν τὸν μὲν σύνδεσμον ἐκ τοῦ κακοθῆναι μὲν, ἵνα σωφρονισθῶμεν.

ΙΝΑ ΣΩΦΡΟΝΙΣΘΩΜΕΝ. ταπεινωθῶμεν.

ΠΕΡΙΓΕΝΕΣΘΑΙ ΔΕ. τοὺς Συρακουσίους τῷ πολέμῳ, ἵνα ὑπέρτεροι τῶν Ἀθηναίων γένωσιν.

ΟΥ ΓΑΡ ΟἶΟΝ ΤΕ ΑΜΑ. οὐ γὰρ οἶόν τε τυχεῖν πάντων, ὧν ἐπιθυμεῖ ὁ Σικελιώτης, κακοθῆναι μὲν τοὺς Συρακουσίους, περιγενέσθαι δὲ ὅμως.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΟΝ ΑΤΤΟΝ. ἤγουν, τῆς ἐκβάσεως τῶν στραγμάτων.

ΚΑΙ ΕΙ ΓΥΝΩΜΗ: ΑΜΑΡΤΟΙ. καὶ εἰ, ὧν ἐπιθυμεῖ, τούτων διαμάρτοι δυστυχήσας, βουληθεῖν ἂν ποτε τοῖς νῦν ἡμετέροις ἀγαθοῖς φθοῦσιν αὐτόν, ἐπὶ ταῖς ἰδίαις συμφοραῖς ὀλοφύρομενος.

ΒΟΥΛΗΘΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΦΘΟΝΗΣΑΙ. βουλήσεται μὲν, οὐ δύνησεται δὲ ἴσως, τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς τότε φθοῦσιν, ὁ μὴ βελήσας τοὺς αὐ-

τοὺς ἐμοὶ κινδύνους ἐπαυλιέσθαι. τὸ δὲ, οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔργων, διὰ μέσου κείται, ὡς ἄξιον ἵν' ἀναδέχεται κινδύνους, οὐ πρὸς τὰ ὀνόματα ἀποβλεπόντας, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἔργα. τίνα δὲ τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ἔργα, ἐξῆς ἐπιφέρει.

ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΣΟΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, καὶ μεθ' ἡμᾶς, εὐθὺς κινδυνεύοντας.

ΑΥΤΟΥΣ ΔΕ. ἤγουν ἡμᾶς. ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΝ. καὶ δεέσθαι ἂν ἡμῶν συμμάχων.

ΤΑΥΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΟΜΟΙΟΥ. ἐπὶ ταῦτα τὰ εἰρημένα. τούτεστι, τῷ λόγῳ μὲν βοηθεῖν καὶ συμμαχεῖν τοῖς Συρακουσίοις· ἔργῳ δὲ, εαυτὸν καὶ μεθ' ἡμᾶς εὐθὺς κινδυνεύοντα τὸ ἐξῆς· ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου φαίνεται παρακλυουμένου.

ΟΠΩΣ ΜΗΔΕΝ ΕΝΔΩΣΩΜΕΝ. οὕτω (φησί) παρακλυέουσε αὐτοῖς μὴ μαλακίζεσθαι, ὥσπερ ἂν ἡμῶν παρεκλεύσατο, εἰ ἐφ' ὑμᾶς ἄρμασαν οἱ Ἀθηναῖοι.

¶ οθ'. 79. ΔΕΙΛΙΑΙ: ΔΕ ΙΣΩΣ. δειλία δὲ, προβλήματι χρῆσεσθε τῷ δικαίῳ δῆθεν, ἀξιούντες ὁμοίους ἡμῖν τε καὶ Ἀθηναίους προσφέρεσθαι.

ΗΝ ΓΕ ΟΥΚ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ. ἤγουν, κατὰ τῶν φίλων.

ΤΩΝ ΔΕ ΕΧΘΡΩΝ. κατὰ δὲ τῶν ἐπιστρατευσάντων ἡμῖν ἐχθρῶν τοῦτο ἐξηγήσις ἔστι τοῦ προτέρου. ὁ μὲν γὰρ πρὸς τὰ ὀνόματα ἀποβλέπων, οἴσεται σώζειν, συμμαχῶν, τὴν ἡμέτεράν δύναμιν, τούτεστιν, ἡμᾶς· ὁ δὲ πρὸς τὰ ἔργα ἀφορῶν, τῆς εαυτοῦ προνοεσθαι σωτηρίας ἠήσεται. ἀσφαλέστερον δὲ εἶπε τὸ, σωτηρίαν σώζειν.

ΟΤΑΝ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΚΑΙ ΜΗ ΑΥΤΟΙ. λέιπει τὸ, ἐπιόντων, ἀδικούντων.

ΞΥΓΚΑΤΟΙΚΙΖΕΙΝ. ἤγουν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΛΑΟΥ ΔΙΚ. ἔργον μὲν τὴν τῶν Ἀθηναίων εἰς Σικελίαν ἀφίξιν λέγει, ἢ τὴν πρόφασιν τῆς ἀφίξεως· καλὸν δὲ δικαίωμα, τὸ φάσκειν διὰ τὸ συγγενὲς τοῖς Χαλκιδεῦσι βοηθεῖν.

ΑΛΟΓΩΣ ΣΩΦΡΟΝΟΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ λόγον· ἢ δὲ διάνοια· δεινὸν ἂν εἴη, εἰ Ῥηγίνο μὲν, καίτοι Χαλκιδεῖς ὄντες, τὴν παρουσίαν τῶν Ἀθηναίων, εὐλογον δοκοῦσαν, ὡς ἂν ἐπὶ βοήθειαν τῶν συγγενῶν ἤκουσαν, ὅμως ὑποσωπυμένους, οὐ προσθέντο αὐτοῖς, παρὰ τὸ φαινόμενον εὐλόγον ἰδιοπραγούντες· ἡμεῖς δὲ, διὰ πρόφασιν πιθάνην, Ἀθηναίους μὲν βούλευσε ὄφειλεν, τοὺς δὲ συγγενεῖς μετὰ τῶν ἐχθίστων διάφθειραι.

ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΦΥΣΕΙ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ. ἤγουν τοὺς Ἀθηναίους.

ΞΥΣΤΩΜΕΝ ΠΙΑΝΤΕΣ. ἤγουν, εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωμεν.

ΑΛΛ' ΗΝ (ΟΠΕΡ ΟΥΤΟΙ ΣΥΤΕΛΔΟΥΣΙ) Τ' ΑΝΑΝΤΙΑ ΔΙΑΣΤΩΜΕΝ. οὗτοι οἱ Ἀθηναῖοι Ὀμηρος, ἢ κεν ἠγῆσται Πριάμος, Πριάμοιο τε παῖδες, Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ, εἰ σφῶν τὰδε πάντα πυθόιοτο μαρμαρμένωιν.

ΟΥΔΕ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΜΟΝΟΥΣ. ἐπὶ μόνους ἡμᾶς.

μῆνται περὶ τῆς πρότερον γενομένης ξυμμαχίας.

ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. ἡμᾶν δηλονότι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ. περὶ τῆς ἡγεμονίας.

¶ π'. 80. ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ. κατὰ τὰ πολέμια.

ΤΟ ΜΕΝ ΟΥΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ. κατὰ τὸ μέγιστον ὑποστίξαι χεῖρ, ἵνα τὸ μέγιστον ἀντὶ τοῦ κεφάλαιου ληφθῆ' οὐσης τῆς διανοίας ταύτης· κεφάλαιον μὲν δὴ μετὰ τὸν Συρακοῦσιον αὐτὸν μαρτυρῆσαι. ἔνιοι δέ, μεταγράφαντες τὸ μαρτυρίας, μαρτύριον ἀνέγνωσαν, καὶ συνῆψαν, τὸ μὲν οὖν μέγιστον μαρτύριον αὐτὸς εἶπαι.

ΚΑΙ ΜΗ ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΝ ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ. τὸ μηδετέρον συμμαχεῖν, ὡς ἀμφοτέρον οὔσι φίλοις, δοκεῖται προμηθεῖς εἶναι, ὡς ἡμῖν μὲν ἀσφαλούς ὄντος, τοῦ δὲ ἡμῖν δικαίου φανησομένου.

ΚΑΙ ΠΑΙΟΙΣΙΝ ΟΥΣΙΝ. ἤτοι ἡμῶν τῶν Ἰώνων, ἢ ἡμῶν τῶν Σικελιωτῶν. ὁ καὶ μᾶλλον δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ, καὶ παροικοῦσιν. πλείους γὰρ οὔσιν ἡμῶν, καὶ γειτηῶσιν ἡμῖν.

ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ ΒΟΗΘΕΙΝ. ἡμᾶς δηλονότι. ΩΣΠΕΡ ΤΩΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙ ΕΣΤΙ. ὅτι τὸ ἴσον ἐπὶ τοῦ δικαίου πρόσθεν ἐτέτακτο, δῆλον ἐντεῦθεν. καὶ γὰρ, ὡς περὲρ λεγόμενον (φησί) δικαιοφάνες ἐστίν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει.

ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΣΗΚΟΝ ΜΑΛΛΟΝ ΤΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐσκεφάμεθα. τὸ δὲ καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἤπερ καὶ ἡμᾶς.

ΕΙ ΓΑΡ ΔΙ' ὙΜΑΣ ΜΗ ΞΥΜΜΑΧΗΣΑΝΤΑΣ. εἰ γὰρ, διὰ τὸ ὑμᾶς μηδετέροις συμμαχεῖν, ἡμεῖς μὲν κακῶς πεισόμεθα, Ἀθηναῖοι δὲ κρατήσοισι, τί ἄλλο ἢ ἐκωσθῶν ἀμφοτέροις στάντες ἡμῖν μὲν ὑπὲρ σωτηρίας ἀγωνιζομένοις οὐκ ἀμυνεῖτε, ἐκείνοις δὲ οὐ κωλύσετε τῆς πλεονεξίας;

ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΡΟΝΤΙ. ἐν τῷ τότε δηλονότι.

ΑΥΤΟΙ ΔΕ. ἦγον ἡμεῖς.

ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΩΙ ΒΑΣΙΛΕΙ. ὑπερβατόν. τὸ δὲ ἐξῆς, αὐτοὶ δὲ οἰκοῦμεν, ἡγεμόνες καταστάντες τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πρότερον ὄντων. λείπει τὸ Ἑλλήνων.

Ο, ΤΕ ΠΑΘΩΝ ΣΦΑΛΗΣΕΤΑΙ. ἦγον ὁ Συρακοῦσιος.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΟΥΤΩΝ. ἤτοι τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Σικελιωτῶν.

ΚΑΙ Ο ΚΡΑΤΩΝ. ἦγον ὁ Ἀθηναῖος. ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΟΥΚ ΗΜΥΝΑΤΕ ΣΩΘΗΝΑΙ. τοῖς Συρακοῦσιος.

ΕΣ ΤΟ ΑΚΡΙΒΕΣ ΕΙΠΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς εἶπεῖν.

.. ΤΟΥΣ ΔΕ. τοὺς Ἀθηναῖους.

ΟΥΣ ΞΥΓΓΙΕΝΕΙΣ, ΦΑΣΙΝ, ΟΝΤΑΣ. ὡς ξυγγενῶν ὄντων, φασί, δεσπόζειν ἡμῶν Συρακοῦσιοι.

ΤΗΝ ΤΕ ΚΟΙΝΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ. ἤτοι τὴν ἐμοφροσύνην, κοινὴν ὠφέλειαν εἶπεν, ἢ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Σικελίας.

¶ πγ'. 83. ΟΥΤΟΙ. οἱ νησιῶται.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΔΗ ΟΝΤΑΣ. προφασιζομένους εἶναι φίλους.

ΗΜΩΝ ΕΒΛΑΗΤΟΝ. καὶ διότι οἱ Ἴωνες, τῷ Μήδῳ ἐτοίμως ναῦς τε καὶ προθυμίαν ἀπροφάσιστον παρασχόντες, ἐβλαητοῦν ἡμᾶς.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΑΦΩΣ. οὐδὲν χαλεπὸν εἶναι.

ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΛΛΩΙ ΕΠΟΜΕΘΑ. ὡς ὑποχέριον δηλονότι.

ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΘΑ ΑΜΑ. τὸ μὲν, δεόμεθα δὲ, καὶ μαρτυρούμεθα ἅμα, εἰ μὴ πείσοιμεν, ἀνίστασθαι. οὕτω γὰρ ἦν ἐξῆς· εἰ μὴ πείσοιμεν, ἅμα δεόμεθα καὶ μαρτυρούμεθα· προσαποδέσθαι δὲ, πρὸς μὲν τοῦ δεόμεθα, ὅτι προδεδόμεθα ὑπὸ Ἰώνων· πρὸς δὲ τῷ μαρτυρούμεθα, τὸ, προδεδόμεθα ὑφ' ἡμῶν.

ΕΠ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ ΤΗΙ ΤΩΝΔΕ. ἤτοι, τῶν Πελοποννησίων, ἢ τῶν Ἰώνων, τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πρότερον ὄντων. ὁ καὶ μᾶλλον. τὸ δὲ, ἢ τῶν ξυμπαύτων Ἑλλήνων, ἥπερ τῶν συμπαύτων Ἑλλήνων ἐκινδυνεύομεν (φησί) ἐν τοῖς Μηδικαῖς μᾶλλον ὑπὲρ τῆς Ἰωνικῆς ἐλευθερίας, ἢ περὶ τῆς ἡμετέρας τε καὶ τῆς τῶν συμπαύτων Ἑλλήνων.

ΤΩΙ Δ' ΑΥΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΙΜΗΘΗΣΟΝΤΑΙ. τιμῆς δὲ καὶ δόξης αὐτοὶ μόνον τεύχονται, ὅτι Ἀθηναῖοι Σικελίας ἐκράτησαν μόνον.

ΟΡΩΜΕΝ ΚΑΙ ΥΜΙΝ ΤΑΥΤΑ ΞΥΜΦΕΡΟΝΤΑ. τὸ ἀποφαίνομεν δὲ, ἀπὸ κοινοῦ, ἂν καί μενον, ἀκουστέον. καὶ νῦν, τῆς ἡμετέρας ἀσφαλείας ἕνεκα καὶ ἐνθάδε παρόντες, καὶ ἡμῖν ταῦτα ξυμφέροντα ἀποφαίνομεν. ἀποφαίνομεν δὲ (φησί) ἡμῖν δὲ ἀσφαλῆ ὄντα, καὶ ἡμῖν ξυμφέροντα. ταῦτα δὲ ἐστίν, ἂ διαβολῆ καθ' ἡμῶν λέγουσι Συρακοῦσιοι.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΟΥΚ ΑΛΛΟΝ ΤΙΝΑ ΑΘΛΟΝ. τὸ ἄθλον αὐτοῖς καὶ οἷον ἐπινίκιον οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡμεῖς γεγενῆσθαι αἵτισι δουλαθέντες τῆς νίκης.

ΚΑΙ ΥΜΕΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ. ἡμεῖς δὲ ὑποπτεύοντες, ἐκφοβεῖσθε. ἴσμεν γὰρ, ὅτι οἱ φοβερὸν τι ὑποπτεύοντες, καὶ ἐν τῷ παρόντι ὑπὸ τῶν τερπνῶν λόγων ψυχαγωγηθῶσιν, ὅμως ὑστερον ἀκριβῶς ἐξετάζουσι καὶ ἀναλογίζονται ἕκαστα, ὑπὲρ τοῦ τὰ ξυμφέροντα πράξειν.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ. αἵτιοι τοῦ κινδύνου γενοότες.

ΥΠΟΝΟΗΤΕ. ἦγον δευλιάτῃ ἐξ ὑπονοίας.

ΣΚΟΠΕΙΤΕ ΟΥΝ, ΚΑΙ ΑΙΡΕΙΣΘΕ ΗΔΗ. σκεφάμενοι οὖν, ἔλεσθε ἢ δουλεύειν τοῖς Ἀθηναίοις χρεῖς τῶν κινδύνων, ἢ, μεθ' ἡμῶν στάντες καὶ κρατήσαντες, μήτε ὑπ' ἐκείνων ἀτίμως δουλαθῆναι, τὴν τε πρὸς ἡμᾶς ἐχθρὰν ἐκφυγεῖν, μὴ ἂν μικρὰν γενομένην, εἰ Ἀθηναῖοις συμμαχήσετε.

ΤΗΝ ΤΕ ΓΑΡ ΕΚΕΙ. τὴν ἐν πατειδί.

ΤΟΥΣΔΕ ΤΕ ΜΗ ΑΙΣΧΡΩΣ. τοὺς Ἀθηναῖους.

ΔΙΑ ΤΟ ΑΥΤΟ. διὰ τὸ αὐτὸ θεὸς ἕκειν, ὅπως μετὰ τῶν φίλων τὰ ἐνθάδε ἀσφαλῶς κα-

ΜΗ ΑΝ ΒΡΑΧΕΙΑΝ ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ. ἦγον, ὀλιγοχρόνιον, ἀλλὰ μεγάλην δηλονότι.

¶ πδ'. 82. ΑΝΑΝΕΩΣΕΙ. ὑπὲρ τοῦ ἀνα-

τασπώμεθα. θεός δὲ λέγει τὸ περὶ τῆς θαλάσσης ἀσφαλείας. ταύτης γὰρ ὀρεγόμενοι, ὄρησαν ἐπὶ τὸ ἄρχειν.

ΜΑΛΛΟΝ ΤΟΥΤΟ ΚΩΛΥΣΟΝΤΕΣ. ἡμᾶς ἀπόντας καταδουλωθῆναι. καὶ δοκεῖ τὸ ἐπιφερέμενον τούτῳ μᾶλλον συνίπειν.

¶ πδ'. 84. ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΣΗΚΟΝ. ἦγουν, οὐδεμίαν συγγενεῖαν οὕσης.

ΙΝΟΥΣ, ΟΤΙ ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ ΥΜΩΝ. σωζομένων ὑμῶν, καὶ ἐν δυνάμει ὄντων, ὥστε ἀντέχειν δύνασθαι Συρακοῦσις, ἥττον ἀνῆμεις βλαστωθῆμεθα. οὐ γὰρ περιφουσι οἱ Συρακοῦσιοι Λακεδαιμονίους δυνάμιν, ἐνταῦθα πολεμοῦμενοι. διὸ καὶ χρεῖ κατ' ὑπερβατὸν οὕτως ἀκούσαι, ἥττον ἀνῆμεις βλαστωθῆμεθα, τούτῳ περιφάντων τινὰ δυνάμιν Πελοποννησίου. τούτο ἐστίν, οὐ περιφάντων, οὐκ ἀνβλαστωθῆμεθα.

ΜΗ ΥΠΗΚΟΟΥΣ, ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΣ ΞΥΓΓΕΝΕΙΣ. μὴ οὕτως ὑπηκούους αὐτοὺς γενέσθαι, ὡς περὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ὑπακούουσι Εἰβοεῖς. ὑπόστας γὰρ ἂν ὁ Ἀθηναῖος ἐπὶ τῷ, τοὺς Λεσπτινοὺς ἐπαγγέλλεσθαι, κατοικίζειν, φησὶν, ὅτι οὐχ ἡμέας αὐτοὺς κατοικιοῦμεν τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν, ἀλλ' ὡς ἑλευθέρους καὶ δυνατωτάτους.

ΑΛΛ' ὩΣ ΔΥΝΑΤΩΤΑΤΟΥΣ. ἦγουν ἑλευθέρωτάτους.

ΙΝΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΦΕΤΕΡΑΣ ΟΜΟΡΟΙ ΟΝΤΕΣ.

ἵνα ἐκ τῆς σφετέρως ὁμοροὶ ὄντες, τοῖσδε λυπηροῖσιν ὡς ὑπὲρ ἡμῶν.

ΤΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΚΕΙ. τοῦ Ἐρμοκράτους Ἀθηναίου διαβαλόντος, ὡς οὐχ ἰγνώσ τοὺς μὲν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς καταδουλωμένους, τοῖς δὲ ἐν Σικελίᾳ ἐπαγγελιομένους ἑλευθερίαν, ὁ Ἀθηναῖος, οὐκ ἀρνούμενος, ἀλλὰ ὁμολογῶν, τεχνικῶς διαλύει τὸ ἐπιχείρημα.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΑΡΚΟΥΜΕΝ. πρὸς μὲν γὰρ τὸν ἐκεῖ (φησὶ) πόλεμον αὐτοὶ τὸ ἀρκούμεν, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς, οὕτως ἡμῖν δεδουλωμένοι, ὥστε καὶ δυνάμιν μὲν καὶ παρασκευὴν οὐκ ἔχουσιν, δι' ἧς ἐπιθήσονται ἡμῖν, χρήματα δὲ ἔχοντες, εἰσφέρειν εἰς τὴν πρὸς Πελοποννησίου πόλεμον. οἱ δὲ ἐνθάδε, ἑλευθεροὶ τε καὶ αὐτῆμοροι ὄντες, καὶ δυνάμιν ἔχοντες, μάλιστα ἡμῖν εἰσὶν ὠφέλιμοι.

ΚΑΙ Ο ΧΑΛΚΙΔΕΥΣ. ὁ ἐν Εὐβοίᾳ δηλονότι.

ΑΠΑΡΑΣΚΕΥΟΣ ΩΝ. γεγυμνωμένοι πολεμικῆς παρασκευῆς.

¶ πε'. 85. ΟΥΔΕΝ ΑΛΟΓΟΝ, Ο, ΤΙ ΞΥΜΦΕΡΟΝ. οὐκ ἐστὶν ἄλογον τὸ ἐπὶ τῷ συμφέροντι πράττομεν.

ΟΥΔ' ΟΙΚΕΙΟΝ, Ο, ΤΙ ΜΗ ΠΙΣΤΟΝ. οὐδὲ φίλος τις, οὐδὲ ἐπιτιθήσιος, ἂν μὴ πιστὸς ᾖ.

Η ΧΟΡΟΝ Η ΦΙΛΟΝ. ἔχθρον δὲ (φησὶ) καὶ φίλον δεῖ πρὸς ἕκαστα ἐν καιρῷ γίνεσθαι, ἀριστοτέρων τοῖς παροῦσι πρᾶγμασι.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙ ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ τῶν ἐκεῖ συμμάχων.

ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΟΛΛΟΥΣ, ΧΡΗΜΑΤΩΝ. τοῖς δὲ πολλοῖς, χρήματα πρᾶσσόμενος ἄνοκτας.

ΚΑΙ, Ο ΛΕΓΟΜΕΝ, ΕΣ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥΣ ΔΕΘΟΣ. ὁ λέγομεν θεός ἡμῖν εἶναι διὰ Συρακοῦσιος, πρὸς τὸ ἡμῖν λυσιτελεῖν καθίσταται.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΗΜΕΤΕΡΩΙ ΞΥΣΤΗΣΑΝΤΕΣ. καὶ βούλονται, ὑπόστας ἡμᾶς ποιήσαντες ὑμῖν, καὶ διαβαλόντες, ὑφ' αὐτοῖς ποιησασθαι τὴν Σικελίαν, ἥτοι βλαστωθῆναι ὑμῶν, ἢ μόνους ἀπολαβόντες, ἡμῶν ἀπράκτων ἀπελθόντων.

ΑΝΑΓΚΗ ΔΕ, ΗΝ ΞΥΣΤΗΤΕ. ἀνάγκη τὸ ἀρῆσαι τοὺς Συρακοῦσιος τῆς ὅλης Σικελίας.

ΟΥΘ' ΟΙΔ' ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΑΝ. οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐτι τοσαύτην συνάγειν ἀδύνατον δυνάμιν καὶ μεταχειρίσασθαι δυνησόμεθα· οἱ τε Συρακοῦσιοι οὐκ ἂν εἴεν ἀσθενεῖς, ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἡμῶν μὴ συμμαχούτων ὑμῖν.

¶ πζ'. 86. ΟΥΚ ΑΛΛΟΝ ΤΙΝΑ ΠΡΟΣΕΙΟΝΤΕΣ. προσποιοῦντες, ἐπανατινόμενοι.

ΥΠΟΠΤΕΥΘΕΘΑΙ. ἦγουν, οὐδὲ δικαιοσ, ὑποπτεύεσθαι, ὅτι καταδουλώσασμεν.

ΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ ΦΥΛΑΚΗΣ. καὶ οὐ δυνάμενοι φυλάττειν πόλιν μεγάλας, καὶ παρασκευὴν ἡπειρωτικὴν παρασκευασμένας, τούτῳ ἐπιπέσει καὶ πειρῶ ἰσχυρούσας, αὐτοὶ ναυτικῶ ὄντες.

ΟΙΔΕ ΔΕ ΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΙ. Συρακοῦσιοι δὲ ἐφεδρεύοντες ὑμῖν, (τούτῳ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐποικιοῦντες,) οὐκ ἐπὶ στρατοπέδῳ, ἀλλὰ πόλεως μείζονος τοῦ ἡμετέρου στρατοπέδου.

ΟΥΤΑΝ ΚΑΙΡΟΝ ΛΑΒΣΑΙ. καὶ λαβόμενοι καιροῦ, οὐκ ἀνήσουσιν, ἀλλ' ἐπιθήσονται ὑμῖν.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ. ἦγουν, εἰς ἐναντίαν παρακλήσιν κινούμενοι.

ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ. σωτηρίαν δηλονότι.

ΝΟΜΙΣΑΙ ΤΕ. νομίσαι τε (φησὶ) Συρακοῦσιοι μὲν τὸ ἐφ' ὑμᾶς στρατεύειν ἐν ἐτοίμῳ εἶναι, καὶ χωρὶς συμμάχων, πλήθει· (καὶ γὰρ πολλοί) ὑμῖν δὲ οὐ πολλὰκίς ἐσεσθαι μετὰ τοσῶσδε παρασκευῆς ἀντιτάξασθαι πρὸς αὐτοὺς, ὅση ἐστὶν ἡ ἡμετέρα. ἢ δυνάμιν, ἴσπε, εἰ, ὑποπτεύσαντες, ἀπράκτων εἴσπε ἀπελθεῖν, εἴτε καὶ περιόψεσθε νικηθεῖσιν, ἐξελήσπετε ἂν ποτε καταδουλωθέντες, ὅτε οὐδὲν ὄφελος ἐστὶς σενθείας, πολλοστημέριον τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ἔλθειν ὑμῖν σύμμαχον.

ΕΠΙΚΟΥΡΙΑΣ. τῆς ἡμῶν, ἢ ἔχομεν.

ΗΝ ΕΙ ΤΩΙ ΥΠΟΠΤΩΙ. ἢ σωτηρίαν.

¶ πδ'. 87. ΟΥΩΣ ΜΗ ΤΙ' ΑΥΤΩΝ ΒΛΑΠΤΩΜΕΘΑ. ἀπὸ καιροῦ τὸ φαρμῆν.

ΠΟΛΛΑ Δ' ΑΝΑΓΚΑΖΕΣΘΑΙ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. πολλαχοῦ δὲ στρατεύομεν κἀκεῖ καὶ ἐπὶ Σικελίαν, διὰ τὸ καὶ πολλοὺς φοβεῖσθαι.

ΜΗΘ' ΩΣ ΣΦΡΟΝΙΣΤΑΙ. ὑπερβατὸν μήτε (ὁ χαλεπὸν ἦδη), ὡς σωφρονιστῆται ἀποτρέπουν πειρᾶσθε. χαλεπὸν δὲ ἦδη, ἀποτρέψαι ἡμᾶς.

ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΣ. πολυπραγματεῖν λέγει τὸ πολλοῖς ἐπιχειρεῖν καὶ πολλὰκίς. ἐκ δὲ τῆς πολυπραγμοσύνης καὶ τοῦ τρόπου ἡμῶν ὅ, τι ἂν ὑμῖν συμφέρῃ, τούτῳ τῷ μῆρι χρεῖσασθε.

ΜΗ ΠΑΝΤΑΣ ΕΝ ΙΣΩΙ. μὴ πάντας ὁμοίως δηλονότι βλάπτεσθαι ὑπὸ τῆς ἡμετέρας πολυπραγμοσύνης καὶ τοῦ τρόπου.

ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΓΑΡ ΠΑΣ. ἐν πάσῃ γὰρ γῆ, καὶ ἥς οὐκ ἀρχομεν, οἱ τε ἐπιβουλεύοντες τοῖς

πίπας, καὶ οἱ φοβούμενοι ἐκεῖνους, διὰ τὸ ἀμφότεροι προσδέχονται τὴν ἡμετέραν διὰ τάχους παρουσίαν, οἱ τε ἐπιβουλευόντες, διὰ τὸν ἀφ' ἡμῶν φόβον σωφρονέστεροι γίνονται, καὶ οἱ ἐπιβουλεύοντες σώζονται χωρὶς πόνου.

ΑΛΛ' ΕΙΣΩΩΣΑΝΤΕΣ. ἀλλ' ἐξισωθέντες καὶ ὁμοιωθέντες τοῖς ἄλλοις ἀνδρώποισι, τοῖς οὐ μόνον φυλάττεσθαι τοὺς ἀδικούντας, ἀλλὰ καὶ ἀντεπιβουλεύειν τοῖς προεπιβουλεύουσιν εἰδισμένοις, καὶ αὐτοὶ πρὸς τοὺς Συρακουσίους μεδ' ἡμῶν στάντες, τοῦ αὐτοῦ μεταλάβετε· τούτέστι, ἀντεπιβουλεύσατε αὐτοῖς.

¶ πθ'. 88. ΕΠΕΠΟΝΘΕΣΑΝ ΤΟΙΟΝΔΕ. ἤγουν, ἐπειδή κατὰ ψυχὴν διετίθησαν.

ΠΑΗΝ, ΚΑΘΟΣΟΝ. πλὴν, εἰ καταδουλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Σικελίαν.

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΑΤΕΣΤΕΡΟΙ. τῶν Συρακουσίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΕΔΙΑ. οὐ τῶν Συρακουσίων ἀφειστήκασαν, ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς πεδίοις οἰκούντες, ἀφειστήκασαν, καὶ οὐ προσχώρουν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΦΡΟΥΡΟΥΣ ΤΕ ΠΕΜΠΟΝΤΩΝ. ὡς τῶν Ἀθηναίων τοὺς Συρακουσίους φρουροὺς καλούντων βοηθεῖν τῆς πόλεως.

ΩΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΟΜΟΙΩΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΤΟΜΕΝΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπικίνδυνα ἐξ ἐπιβουλῆς.

¶ πδ'. 89. ΤΩΙ ΥΠΟΠΤΩΙ ΜΟΥ. ἦτοι διὰ ὑποπτέειν με.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΣΧΕΙΝ. εἰ τις πάσχων τότε οὐκ εἰκότα, τούτέστι, κακῶς ὀργιζόμενος, νῦν, τὸ ἀληθὲς σκοπῶν, μεταπειθεῖσθαι.

ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΠΡΟΣΒΕΚΙΜΗΝ. τὰ τοῦ δήμου μᾶλλον ἐφρόνουν, τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΟΠΕΡ ΕΔΕΞΑΤΟ ΤΙΣ. ὅπερ ἐδέξατό τις σχῆμα· τούτέστι, ἦν τινα πολιτείαν παρέλαβεν. ΕΠΕΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΓΕ. ἐπεὶ οἱ γε φρόνιμοι ἴσασι, ὁποῖόν τι ἐστὶ δημοκρατία· (τούτέστιν, ὡς σοιτρονόν)· καὶ αὐτὸς ἂν ἐγὼ οὐδεὶς ἦντων λαιδερῶμαι αὐτῆν, ὅσῳ καὶ μέγιστα ὑπ' αὐτῆς ἠδικῶμαι.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ. ὁμολογούμενῃ ἄγνοίαν τὴν δημοκρατίαν λέγει.

¶ λ'. 90. ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ ΑΡΧΗΣ. τοῖς τε ὑπὸ κήρους τῶν Καρχηδονίων, καὶ αὐτοῖς, εἰ δυναίμεθα, καταστρεφόμενοι. ΑΠΟΠΕΙΡΑΣΟΝΤΕΣ. ἤγουν ἀποπειρασόμενοι.

ΤΑΣ Δ' ΕΝΤΕΙΧΙΣΑΜΕΝΟΙ. περιτείχισαντες. ἢ, φρούρια ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐπιτείχισαντες. ὁ καὶ μᾶλλον.

ΩΣΤΕ ΕΥΠΟΡΩΤΕΡΟΝ ΠΙΝΕΣΘΑΙ. ὥστε εὐπωρότερον ἂν εἴη σίτου καὶ χρημάτων.

¶ λβ'. 91. ΚΑΙ, ΟΣΟΙ ΥΠΟΔΟΠΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ. καὶ ὅσοι στρατηγοὶ ἐν Σικελίᾳ Ἀθηναῖοί εἰσιν, ἂν δυνηθῶσιν, ὥσπερ εἶπον, πρᾶξουσιν.

ΟΥ ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ ΤΑ ΕΚΕΙ. οὐ σωθήσεται. ΤΟΥΣ ΤΕ ΠΑΡΟΝΤΑΣ. εἰς Σικελίαν δηλοῦσι.

ΠΡΟΣΙΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ προσελείνεται. ΕΝΘΑΔΕ. ἤγουν ἐν Πελοποννήσῳ.

VOL. III.

ΙΝΑ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΙ ΤΕ, ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ, ΥΜΑΣ. ἵνα Συρακοῦσιοί τε, εἰδότες, οὐκ ἀμειλύντας ὑμᾶς αὐτῶν, μὴ προσχωρήσασιν Ἀθηναίοις, καὶ Ἀθηναῖοι, Δεκελείας ἐπιτείχισθαισιν, κακοῦμενοι, μὴ πέμπωσι βοήθειαν εἰς Σικελίαν.

ΟΥ ΔΙΑΠΕΠΕΙΡΑΣΘΑΙ. ἦτοι, πείραν οὐκ εἰληφέναι.

ΟΙΣ ΤΕ ΓΑΡ Η ΧΩΡΑ. τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΑΠΟ ΓΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΥΝ. ἐζητήσεται, πῶς, Δεκελείας ἐπιτείχισομένης, ἐμῆλλονοι Ἀθηναῖοι τῆς ἀπὸ τῶν δικαστηρίων προσόδου στερησεσθαι. φαιμὲν οὖν, ὡς ἦν τις πρόσδος ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, ὅα ἢ ἀπὸ τῶν γραφῶν δωροδοκίας, ὕβρεως, συκοφαντίας, μοιχασίας, ψευδογραφίας, παραπροσβείας, λειποστρατίου· οὐ γὰρ πάσαις ἀτιμίαι προσετιμᾶτο, ἢ θάνατος, ἀλλὰ πολλαῖς καὶ χρημάτων ἐίσπρατος. ὁ γὰρ ἐν αὐταῖς νικηθεὶς ἐνημιούτο. ταύτης οὖν τῆς πάσης προσόδου στερησεσθαι ἐμῆλλον Ἀθηναῖοι, πολεμίαν αὐτοῖς ἰδρυμένον ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ σχολῆν οὐ παρέχονταν δικάζεσθαι. καὶ γὰρ τὰ ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀφορμῶν χρήματα τῇ πόλει ἔδιδото.

ΗΣΣΟΝ ΔΙΑΦΟΡΟΥΜΕΝΗΣ. τούτέστι, πεμπομένοις, διπνεκῶς φερομένοις.

¶ λβ'. 92. ΝΥΝ ΕΓΚΡΑΤΩΣ ΕΠΕΡΧΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ καρτερώς. ἦτοι φανερώς πολεμῶν τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ἐπιφανῶς καὶ μεγάλως.

ΟΥΔΕ ΤΙΣ ΟΥΠΤΕΥΕΣΘΑΙ ΜΟΥ. οὐκ ἄξιον, ὑποπτέεσθαι μου τὸν λόγον, διὰ τὸ μὴ προδυμηθῆναι με φεύγειν.

ΚΑΙ ΟΥ ΤΗΣ ΥΜΕΤΕΡΑΣ. οὐκ εἰμὶ φυγὰς τῆς ὑμετέρας ὠφελείας. τούτέστιν, οὐ φύγῃ τὸ ὠφελεῖν ὑμᾶς.

ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΩΤΕΡΟΙ. οὐχ οὕτως ὑμᾶς ἠγοῦμαι πολέμιους, ὡς Ἀθηναῖοις. ἡμεῖς μὲν γὰρ, εἰ τι ἐβλάφατε, ἐχθροὶ ὄντες, ἐλυπησάμενοι δὲ Ἀθηναῖοι φίλον ὄντα κατηνάγκασαν ἐχθροὺ γενέσθαι.

ΤΟ, ΤΕ ΦΙΛΟΠΟΛΙ. φιλόπολις (φραίν) οὐ νῦν εἰμὶ, ἤνικα ἀδικῶμαι, ἀλλὰ τότε, ὅτε ἀσφαλῶς ἐπολιτεύομαι.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΝΥΝ. ἦτοι, ὑμᾶς. ΙΝΑ ΤΑ ΤΕ ΕΚΕΙ. ἐν Σικελίᾳ δηλονότι.

¶ λγ'. 93. ΠΕΡΙΟΡΩΜΕΝΟΙ. περιορῶντες, καταφροσύνοντες.

ΠΡΟΣΕΙΧΟΝ ΔΗ ΤΟΝ ΝΟΥΝ. ἀντὶ τοῦ, σκοποῖς ἦν αὐτοῖς καὶ διάνοια ἐπιτείχισμα ποιῆσαι ἐν τῇ Δεκελείᾳ.

ΜΕΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ. ἤγουν τῶν Συρακουσίων. Ο ΔΕ ΔΥΟ ΜΕΝ ΝΑΥΣ. ὁ Γύλιππος.

¶ λδ'. 94. ΤΟΥΣ ΤΕ ΑΓΡΟΥΣ. τῶν Μεγαρέων δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΙΤΟΝ ΕΝΕΠΙΜΠΡΑΣΑΝ. ἤγουν τὸν στάχυν.

ΕΠΙΣΙΤΙΑΜΕΝΟΙ. ἤγουν, ἐφόδια λαβόντες. ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΓΑΓΟΜΕΝΟΙ. ἤγουν, λαβόντες, ἐφελκυστάμενοι.

¶ λε'. 95. ΟΙ Δ' ΕΞΕΠΕΣΟΝ ΑΘΗΝΑΖΕ. ἐξελθόντες ἐφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας.

¶ λς'. 96. ΣΦΑΣ. τοὺς Συρακουσίους. ΤΑΣ ΠΡΟΣΒΑΣΕΙΣ. ἤγουν ἐφόδους.

ΕΞΗΡΤΗΤΑΙ ΓΑΡ. μὴ ἐπὶ τοῦ ἐξηρτῆσθαι καὶ μετεωρθῆσαι ἀκουέσθω, οὐσης τῆς διανοίας τοιαύδε· τὸ γὰρ ἄλλο χωρίον, πλὴν τῶν προστάσεων, ἅπαν ὑψηλόν ἐστι, καὶ κρημνώδες, καὶ ἐπιπέκλειται πρὸς τὴν πόλιν, ὥστε καταφανὲς ἔσωθεν εἶναι.

ΕΞΕΚΡΙΝΑΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ἐκκρίτους καὶ ἐκλεκτούς ἐποίησαντο.

ΤΑΧΥ ΕΥΝΕΣΤΩΤΕΣ. ταχὺ παραγίνονται διὰ τὸ συνεστάναι.

¶ 47. 98. ΕΤΕΙΧΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΔΙΑ ΤΑΧΟΥΣ. ἦτοι τὸν περὶ τὸν Δάβδαλον, ἢ τὸν περὶ τὸ τεῖχος τῶν Συρακουσίων, ᾧ ἀπετείχιζον αὐτούς. ὁ καὶ μάλλον.

ΚΑΙ ΑΠΟΣΚΙΔΝΑΣΘΑΙ. καὶ κακοῦν αὐτῶν τὴν χώραν, διὰ τὸ παρῶντερον παροίεσθαι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΦΥΓΗ ΜΙΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τάγμα ἀπὸ φυλῆς μιᾶς.

¶ 49. 99. ΗΠΕΡ ΒΡΑΧΥΤΑΤΟΝ. καθ' ὃ ἔμελλε βραχύτερον ἔσεσθαι τὸ διατειχίσμα.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΙΜΕΝΟΣ. ἐπὶ χερρόνησον ἢ πόλις τῶν Συρακουσίων κέεται, γενομένου τινὸς ἰσθμοειδοῦς, τῆ μὲν ὑπὸ τοῦ μεγάλου λιμένος, τῆ δὲ ὑπὸ τῆς ἐπὶ θάτερον θαλάττης.

ΥΠΟΤΕΙΧΙΖΕΙΝ ΔΕ ΑΜΕΙΝΟΝ ΕΔΟΚΕΙ ΕΙΝΑΙ. οἱ μὲν Ἀθηναῖοι (φησὶν) ἐβούλοντο, ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν τεῖχος οἰκοδομησάμενοι,

Συρακουσίους εἰρᾶι τῆς ἐξ αὐτῆς, κατακλείσαντες εἰς τὴν χερρόνησον· οἱ δὲ Συρακούσιοι, ὄρθιον τεῖχος διὰ μέσου τοῦ ἰσθμοειδοῦς ὑπετείχιζον,

κώλυμα ἐσόμενον τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ δύνασθαι διατειχίσθαι. καὶ ἐνόμιζον, εἰ φθάσαιεν περιτειχίσαντες αὐτοὺς, ἀποκλείεσθαι ἂν ἐκείνους τοῦ εἶτι διατειχίσθαι δύνασθαι. εἰ γὰρ δὴ καὶ κωλύειν αὐτούς ἀποτειχίζοντας οἱ Ἀθηναῖοι

ἔθελον, μῆρει μὲν ἂν τινι τῆς αὐτῶν στρατίας ἀντιτάξασθαι τοῖς ἐπιούσι τῶν Ἀθηναίων· οἱ λοιποὶ δὲ ἐν τούτῳ προποσταυρῶσιν τὰ βάσιμα τῶν Ἀθηναίων. ἐφόδους γὰρ τὰ βάσιμα λέγει. ὀλίγα γὰρ ἐπιβασθῆναι δυνάμενα, διὰ τὸ τελεματώδες εἶναι τὸ χωρίον.

¶ ρ. 100. ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΙ, ΜΗ ΣΦΙΣΙ. κατὰ τὴν λεγομένην ἀνάληψιν, τὸ φοβούμενοι οἱ

Ἀθηναῖοι, εἴρηται. τὸ δὲ, ἔφισι δίχα γιγνομένοις, μὴ, τῶν μὲν τευχίζοντων, τῶν δὲ μαχομένων.

ΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΙΝ ΕΠΙΓΟΜΕΝΟΙ. σπεύδοντες αὐτοὶ διατειχίσθαι.

ΥΠΟΝΟΜΗΔΟΝ ΠΟΤΟΥ ΤΔΑΤΟΣ. υπονομήδον, διὰ ὑπονόμων καὶ σωλήνων.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. πρὸς τὴν Συρακουσάν.

ΒΙΑ ΕΞΕΚΡΙΟΥΘΗΣΑΝ ΠΑΛΙΝ. ἀμφίβολόν, πότερον βία εἰσῆλθον, ἢ βία ἐξεκρούθησαν.

Η ΠΑΣΑ ΣΤΡΑΤΙΑ. τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΔΙΕΦΟΡΗΣΑΝ. διεκρίμισαν.

¶ ρά. 101. ΚΑΙ, ΗΠΕΡ ΑΥΤΟΙΣ ΒΡΑΧΥΤΑΤΟΝ. καθ' ὃ μέρος βραχύτερον ἔμελλε τὸ διατειχίσμα ἔσεσθαι.

ΟΙ Δ', ΕΠΕΙΔΗ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΚΑΙ ΣΤΕΡΙΦΩΤΑΤΟΝ. οὐ, καθὸ τὸ ἔλος ἰδατώδες ἦν, ἀλλὰ πηλώδες, καὶ στερεόν.

ΤΑΦΡΟΝ ΤΙΝΑ ΜΕΤ' ὈΛΙΓΩΝ. γράφεται, τάφρον τινὰ, καὶ μοναθεὶς μετ' ὀλίγων.

¶ ρβ'. 102. ΚΑΤΑ ΤΑΧΟΣ ΑΠΗΕΣΑΝ. ἦτοι οἱ Συρακούσιοι.

¶ ργ'. 103. ΠΕΡΙΕΩΡΩΝΤΟ. ἦγον κατεφρόνουν.

ΚΑΙ ΚΥΡΩΣΙΣ ΜΕΝ. βεβαίως τῆς φιλικίας σέως.

ΠΡΟΣ ΤΕ ΕΚΙΝΟΝ. τὸν Νικίαν.

¶ ρδ'. 104. ΕΠΙΤΟΑΥΤΟ ΕΨΕΤΣΕΜΝΑΙ. ψευδεὶς μὲν, σύμφωνοι δέ.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΑΙ. σῶσαι.

ΜΕΓΑΣ ΚΑΤΑ ΒΟΡΕΑΝ ΕΣΤΗΚΩΣ. ἦγον κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Βορέου, οὐχ ὁ κώλυος, ἀλλ' ὁ ἄνεμος. τὸ δὲ ἐστηκῶς, ἦτοι στάσιμος ἂν, καὶ διηνεκής· ὡς καὶ στάσις ἀνέμου λεγόμεν. ἢ κατ' αὐτὸν βορρᾶν.

ΠΡΟΣΜΙΓΕΙ. ἐλλιμενίζει.

ΕΠΕΣΚΕΥΑΖΕΝ. ἦγον ἀνεκαίνιζεν.

ΥΠΕΡΕΙΔΕ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ. κατεφρόνησε.

¶ ρε'. 105. ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ. ἦγον, καὶ ἐπ' ἐλαχίστου.

ΑΠΟΒΑΝΤΕΣ. ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΥΠΡΟΦΑΣΙΣΤΟΝ. εὐάφορμον.

Z. α'. 1.—β'. 2.

¶ α'. 1. ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΤΣΩΣΙΝ ΕΙΣΠΛΕΥΣΑΙ. περιβαθῆσι διὰ κινδύνου εἰσπλεύσαι.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΤΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ. τοὺς Ἰμεραίους δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΔΟΞΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. καλὸν ἐφάνη.

ΟΥΠΩ ΠΑΡΟΥΣΩΝ. ἦτοι, οὐπω οὐσῶν ἐν τῷ Ῥηγίῳ. ἢ, οὐπω παρουσῶν εἰς τὸ Ῥηγίον.

ΑΣ Ο ΝΙΚΙΑΣ ΟΜΩΣ ΠΥΝΘΑΝΟΜΕΝΟΣ. τὸ ἴσως διὰ τοῦτο πρόσκεινται, ὅτι ἐν τῇ ἔκτῃ, ὀλιγαρεῖν, ἔφη, τὸν Νικίαν τῆς φυλακῆς τοῦ κατὰ πλοῦ Πελοποννήσου.

ΦΘΑΣΑΝΤΕΣ ΔΕ. ἀφολαβήσαντες.

ΑΝΕΙΑΚΥΣΑΝ ΕΝ ΙΜΕΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἰμεράς.

ΕΣ ΤΙ ΧΩΡΙΟΝ. ὠρισμένον δηλονότι.

¶ β'. 2. ΚΑΤΑΛΑΒΩΝ ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Συρακουσίους.

ΚΑΙ ΕΙΓΥΣ ΟΝΤΑ. τῶν Συρακουσίων δηλονότι.

ΗΘΑΝΟΝΤΟ ΑΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἦκουον.

ΚΑΤΑ ΒΡΑΧΥ ΤΙ. βαρυνόμενος τινὲς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα μὴ τὸ ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ πλεονέκως ἀκούηται.

ΤΩ ΔΕ ἌΛΛΩΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ. κατὰ δὲ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τεύχους τῶν Συρακουσίων.

κίχλον δὲ τὸ τῶν Συρακουσίων τεῖχος νῦν λέγει.

ΛΙΘΟΙ ΤΕ ΠΑΡΑΒΕΒΗΜΕΝΟΙ. ἦγον, παρεβήμμενοι πρὸς οἰκοδομίαν.

ΤΩΙ ΠΛΕΟΝΙ ΗΔΗ ΗΣΑΝ. ἦτοι, τῶ πλεόνι μέξει τοῦ κύκλου.

¶ γ'. 3. Ο ΔΕ, ΘΕΜΕΝΟΣ ΤΑ ΟΠΛΑ. ὁ Γύλιππος.

ΕΦΟΡΜΩΣΑ ΤΩΙ ΔΙΜΕΝΙ. τῶ μεγάλῳ.

¶ δ'. 4. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΤΕΙΧΙΖΟΝ ΟΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ. ἐν τῇ ἕκτῃ δεδῆλωται ἡμῖν, τίνα τρόπον ὑπετείχισον οἱ Συρακούσιοι, περιτειχίζοντες τῶν Ἀθηναίων.

ΑΝΑΒΕΒΗΚΕΣΑΝ. ἀνακεχωρήκασαν.

ΚΑΙ ΕΙ ΤΕΙΧΙΣΘΕΙΗ. τειχισθέντος τοῦ Πλημμυρίου, τὴν ἐφόρμησιν αὐτῶθεν δι' ὀλίγου χειροῦ ἐσεσθαι.

ΠΡΟΣ ΤΩΙ ΔΙΜΕΝΙ. λιμένα μὲν τῶν Συρακουσίων πλησίον, τὸν μέγαν λέγει.

ΗΝ ΤΙ ΝΑΥΤΙΚῆ ΚΙΝΩΝΤΑΙ. ἦν τι κατὰ θάλασσαν περικινῶσιν οἱ Συρακούσιοι.

ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΤΕΡΑ ΟΝΤΑ. τοῦ δύνασθαι δηλονότι νικῆσαι.

ΩΣΤΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ. ἦγουν τῶν ἠπῶν.

¶ ε'. 5. ΗΡΧΕ ΤΗΣ ΕΦΟΔΟΥ. ἐπιθέσεως τῆς πολεμικῆς.

ΩΣ ΤΗΙ ΜΕΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆΙ. ἀμφίβολον, πότερον, οὐκ ἔλαττον ἢν παρασκευάσασθαι, ἢπερ ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, ἢ οὐκ ἔλαττον τῶν Ἀθηναίων παρασκευάσασθαι· ὃ καὶ μάλλον.

ΤΗΙ ΔΕ ΓΝΩΜῆΙ. τῶ σκοπῶ.

ΚΑΙ ΕΥΓΚΛΑΨΔΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ἦγουν χυδαίων.

¶ ς'. 6. ΚΑΙ ΕΙ ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ τὸν Γύλιππων.

ΕΙΝΑΙ ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΠΑΡΟΙΚΟΔΟΜΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ. ἦγουν πλησίον.

ΗΔΗ ΓΑΡ ΚΑΙ ΟΣΟΝΟΥ. ἤδη τε ἐγγὺς ἦν παρεληλυθῆναι καὶ ὑπεβεβηκῆναι τὸ τέλος τοῦ τῶν Ἀθηναίων διατειχίσματος, τὸ τεῖχος τοῦ ἐπὶ τῶν Συρακουσίων ὑποτειχίζομενον, ἐπὶ κολύσει τοῦ τῶν Ἀθηναίων τειχίσματος.

ΚΑΙ ΕΙ ΠΡΟΕΛΘΟΙ. τοῦ τῶν Συρακουσίων ὑποτειχίσματος μὴ παραλλάξαντος τῆ οἰκοδομήσει, οὐδὲν ἐτι ὄφελος ἦν τοῦ τῶν Ἀθηναίων διατειχίσματος. οἱ γὰρ Συρακούσιοι ἐν ἀσφαλῆϊ ἐμελλον ἐσεσθαι μετὰ ταῦτα, εἴτε μάχῃ, καὶ νικᾶν τοὺς Ἀθηναίους, εἴτε καὶ ἡσυχάζοιεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν.

ΟΠΕΡ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥΣ ΗΝ, ΕΤΡΕΨΑΝ. ἦγουν τοὺς ἰσχυροὺς τῶν Συρακουσίων.

ΚΑΤΗΡΑΧΘΗ. μετὰ ἀραγμοῦ καὶ σφοδρότητος ἐπέσειεν.

ΑΥΤΟΙ ΚΩΛΥΕΣΘΑΙ. αὐτοὶ οἱ Συρακούσιοι ἐπὶ αὐτῶν Ἀθηναίων. ἐκείνοισι δὲ, τοὺς Ἀθηναίους.

¶ ζ'. 7. ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΕΠΛΗΡΟΥΝ. ἦγουν, ναὺς ἐπληρῶσαι ναυτῶν.

ΚΑΙ ΑΝΕΠΕΙΡΩΝΤΟ. ἀπεπειρῶντο, ἐμελέταν.

ΚΑΙ ΕΣ Τ' ἌΛΛΑ ΠΟΛΥ ΕΠΕΡΡΩΝΤΟ. τὰ κατὰ τὴν χεῖρσιν.

¶ η'. 8. ΕΝ ΤΩΙ ΑΓΓΕΛΩΙ. ἐν τῇ ἀγγελίᾳ.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ ΔΙΧΟΝΤΟ ΦΕΡΟΝΤΕΣ. τὸ

εἶπῃς, καὶ οἱ μὲν, οὓς ἀπέστειλεν, ὄχοντο φέροντες τὰ γράμματα.

¶ ι'. 10. Ο ΔΕ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. γραμματέα λέγει τὸν εἰωθῆτα ἐν τῷ κοινῷ τὰ τοῦ δήμου γράμματα ἀναγινώσκων.

¶ ια'. 11. ΟΥΧ ΗΤΤΟΝ, ΜΑΘΟΝΤΑΣ. ἢ πρότερον δηλονότι.

ΕΦ' ΟΥΣ ΕΠΕΜΦΘΗΜΕΝ. καθ' ὧν.

ΕΣΤΙΝ ΩΝ. ἦγουν, καὶ ἀπὸ τινῶν.

ΒΙΑΣΘΕΝΤΕΣ. σεμνῶς πᾶν τὸ βιασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἐπικερῦπτε τοὺς ἀναειδέντας, ἵνα ἡ αἰτουμένη ἀποσταλῆ βοήθεια.

ΤΟΥ ΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΜΟΥ. τῶν Συρακουσίων δηλονότι.

ΑΠΑΝΑΔΩΚΤΙΑΣ. τῶν γὰρ ὀσλιτῶν τινὲς πρὸς τὸ φυλάττειν ἦσαν τὰ τεῖχη.

ΤΟ ΠΑΡΑΤΕΙΧΙΣΜΑ ΤΟΥΤΟ. τῶν Συρακουσίων δηλονότι.

ΠΟΛΙΟΡΚΕΙΝ ΔΟΚΟΥΝΤΑΣ. τὸ πολιορκεῖσθαι μάλλον, ἢ πολιορκεῖν, δηλωτικὸν καὶ τῆς ἠτῆς, καὶ παρορμητικὸν τοῦ περιφθίνειν εὐθείαν, δι' ἧς σωθήσονται τὸ δὲ, ἀποστῆναι πρὸς Πελοπόννησον ἕνεκεν στρατιᾶς τοὺς ἐναντίους, καὶ τὸ, τὸν Γύλιππον τὰς πόλεις ἀναπειθεῖν αὐτοῖς συμπολεμεῖν, τοῦ καὶ αὐτοὺς πλείστην στρατίαν, ἠσχίην τε καὶ ναυτικὴν, τὴν ταχίστην ἐξαποστεῖλαι.

ΚΑΤΑ ΓΗΝ ΤΟΥΤΟ ΠΑΣΧΕΙΝ. ἐν τῷ κατὰ γῆν μέρει ἠτῆσασθαι· ἐπεὶ ἐν γὰρ τῷ κατὰ θάλατταν ἐσεκράτους οἱ Ἀθηναῖοι.

ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΕΠΙ ΠΟΛΥ. διάστημα δηλονότι.

¶ ιβ'. 12. ΕΠ' ἈΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΑΝ. ἦγουν δι' ἄλλην.

ΟΠΕΡ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ. γράφεται, ἢπερ καὶ ἐκείνοι.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ. τῶν ναυτῶν.

ΔΙΑΒΡΟΧΟΙ. σερπητῆαι. Ὀμυρος· Καὶ δὴ δῶρα σέρπητε ἰεῶν.

ΗΔΗ ΘΑΛΑΣΣΕΥΤΟΣΑΙ. ἦγουν, ἐν θαλάττῃ οὔσαι.

ΔΙΑΨΥΞΑΙ. διακαθάραι.

ΔΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ. γράφεται, διὰ τὸ ἀντιπάλους καὶ τῷ κλίθει, καὶ ὅτι πλείους.

ΕΠ' ΕΚΕΙΝΟῦ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἰσι.

¶ ιγ'. 13. ΚΑΙ ΑΡΠΑΓΗΝ ΜΑΚΡΑΝ. καὶ διὰ τὸ ἐπὶ πολλοῦ διαστήματος ἐφ' ἀρπαγὴν ἐξίεναι.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. τῶν Σικελῶν δηλονότι. ΠΟΛΗ Δ' Ἡ ΣΙΚΕΛΙΑ. ἦγουν εὐερχαρος.

ΑΝΔΡΑΠΟΔΑ ΥΚΚΑΡΙΚΑ. ἀπὸ Ἰτακῶν πόλεως Σικελῶν, ὧν μὲνῆνται ἐν τῇ ἕκτῃ. ΤῶΝ ΑΚΡΕΒΙΑΝ Τῶ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΑΦΗΡΗΝΤΑΙ. ἦτοι, ἐλυμῆναντο τὸ ἀκρεβὲς τῆς ναυτικῆς δυνάμεως.

¶ ιδ'. 14. ΟΤΙ ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΚΜΗ. ἀντὶ τοῦ, οὐ πολλῷ χρόνῳ ἀμάρξει ἡ ναυτικὴ δύναμις.

ΤΟΥΤΩΝ ΔΕ ΠΑΝΤΩΝ ΑΠΟΡΡΩΤΑΤΟΝ. μείζονα πάντων τῶν ἐρημμένων ἀπορίας ἔχει τὸ μὴ δύνασθαι ἐμεῖ καλεῖν τὰ ἀμαρτήματα.

ΧΑΛΕΠΑΙ ΓΑΡ ΑΙ ΥΜΕΤΕΡΑΙ ΦΥΣΕΙΣ ΑΡΕΑΙ. ἀντὶ σαθητικῶν ἐνεργητικῶν εἰληπταῖ τὸ ἀρεαί.

ΕΠΙΠΛΗΡΩΣΟΜΕΘΑ. τὰ πληράματα ἀναπληρώσομεν.

ΔΙΑΠΟΛΕΜΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ, κατεργασθήσεται.

ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝ ΗΓΗΣΑΜΗΝ. συμφέρον κατὰ τὴν βούλησιν.

¶ 15. ΩΣ, ΕΦ' Α ΜΕΝ ΗΛΘΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ἂν ἐνεκά ἤλθομεν.

ΑΠΑΣΑ ἘΤΙΝΙΣΤΑΤΑΙ. ἦγουν συνάγεται, εἰς ὁμόνοιαν ἔρχεται.

ΜΗΔΕ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙΝ ΑΥΤΑΡΚΟΥΝΤΩΝ. μὴδὲ πρὸς τοὺς ἐνθάδε πολεμίους ἀντέχειν αὐταρκούντων, ἧτοι δυναμένων.

ΑΞΙΩ Δ' ΤΜΩΝ ΕΥΤΙΓΝΟΜΗΣ ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίως εἰμι συγγνώμης ἐπιτυχεῖν.

ΤΑ ΜΕΝ, ΛΗΣΟΥΣΙΝ ΤΜΑΣ. ἀκόλουθοι ἦν τοῦ προκειμένου, τῶ, δι' ὀλίγου πορευομένου, τὸ, τὰ μὲν, λησομένην ἡμᾶς, τὰ δὲ, φθισομένην.

ΤΑ ΔΕ, ΦΘΗΣΟΝΤΑΙ. ἦγουν, μέλλουσι προλαεῖν.

¶ 15'. 16. ΟΥ ΠΑΡΕΛΥΣΑΝ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ. ἦγουν ἐξέβαλον.

ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΕΚΕΙ ΔΥΟ ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ. ἦγουν, ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτῷ, ἦγουν τοῦ Νικίου.

¶ 16'. 17. ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΘΕΝ, ΚΑΙ ΝΑΥΣ. ἀπὸ τῶν θυμμάχων.

ΕΠΕΡΡΩΝΤΟ. δηγέθησαν.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΟΛΚΑΔΑΣ ΑΥΤΩΝ. ὅπως τὰς ἑλκάδας τῶν Κορινθίων μὴ κλυούειν πλεῖν οἱ Ἀθηναῖοι, ὁρμώμενοι ἐκ Ναυσάκτου.

ΗΣΣΟΝ ΟΙ ΕΝ Τῆ ΝΑΥΠΙΑΚΤΩ. ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὅλως.

¶ 17'. 18. ΠΡΟΕΔΕΔΟΚΤΟ. προτενεύρατο.

ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ. ἐμβιβαζόντων, καὶ κινούντων εἰς τοῦτο.

ΕΣΒΟΑΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ. τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Ἀττικὴν.

ΔΙΑΚΩΛΥΘΗ: ἡ βοήθεια δηλονότι.

ΕΥΚΑΘΑΙΡΕΤΩΤΕΡΟΥΣ. εὐχειρωτέρους.

ΕΝ ΣΠΟΝΔΑΙΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐστὴν σπονδῶν.

ΚΑΙ ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ. ἦγουν, τεταγμένου καὶ κεκυρωμένου ὄντος.

ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ. κινούντων.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΕΙΚΟΤΩΣ. διὰ τὸ παρασπονδῆσαι.

¶ 18'. 19. ΕΙΠΦΑΝΕΣ. ἀντὶ τοῦ καταφανές.

¶ 19'. 20. ΩΙ ΕΙΡΗΤΟ. ὄριστο.

ΕΚ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ. ἐκ τῶν αὐτοχθένων.

ΞΥΜΠΟΡΙΣΑΝΤΕΣ. λαβόντες.

ΕΙΡΗΤΟ Δ' ΑΥΤΩ. τῷ Δριστῶθένει.

ΠΑΡΑΛΑΒΕΙΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ περιέμενεν.

¶ 20'. 21. ΑΠ' ΑΥΤΟΥ. τοῦ ναυμαχεῖν.

ΜΗ ΑΘΥΜΕΙΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ. ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀκνεῖν ἐπιχειρῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ θάλασσαν. ἢ, ἰσπῆς τοῦ μὴ δεδιέναι.

ΤΠΟ ΜΗΔΩΝ. τῶν μετὰ Ξέρξου.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΥΣ. ἦγουν, καὶ τοῖς οὕτως ποληροῖς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰσι, τοὺς ἀντιτολμῶντας φοβεροὺς φήσοσθαι.

ΩΙ ΓΑΡ ΕΚΕΙΝΟΙ. ὃ γὰρ ἐκεῖνοι (φησὶ) φο-

βῶσι τοὺς πέλαις, (τουτέστι, διὰ θράσους, καὶ οὐχὶ διὰ δυνάμειος ὑπεροχῆν,) τοῦτω ἂν καὶ ὑπὸ Συρακοσίων ἐκφοβήσονται τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΥ ΕΙΔΕΝΑΙ, ΕΦΗ. εἰδέναι, (φησὶν,) ὅτι Συρακοσίοι, τολμήσαντες ἀντιστῆναι πρὸς τὸ τῶν Ἀθηναίων ναυτικόν, μᾶλλον αὐτοὺς τῷ ἀπροσδοκῶν καταπλήθυσθαι τῶν ἑλκῶν, ἢ ὑπὲρ ἐκείνους οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τὰς ἐμπειρίας εἰς τὴν πείραν τοῦ ναυτικοῦ.

¶ κβ'. 22. ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ. λιμένος δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΠΡΟΣΜΕΪΒΑΙ. ταῖς ἰδίαις ταῖς ἐντὸς τοῦ μεγάλου λιμένος συμμίξειαι.

ΑΝΤΙΠΛΗΡΩΣΑΝΤΕΣ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΝΑΥΣ. εἰς ἀντιπαράταξιν τῶν Συρακοσίων.

ΟΙ ΜΕΝ, ΒΙΑΣΑΣΘΑΪ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ. οἱ Συρακοσίοι.

¶ κγ'. 23. ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΔΕ. τῷ καιρῷ δηλονότι.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΗΜΜΥΡΙΩ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἦγουν, ἐν τῷ φρουρίῳ τῷ ἐν τῷ Πλημμυρίῳ.

ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΠΡΟΣΕΧΟΝΤΩΝ. τὸν νοῦν.

ΤΟ ΜΕΙΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ. ἦγουν, κατὰ τὴν πρώτην εἰσβολήν.

ΕΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. τὸ ἐαυτῶν δηλονότι.

ΤΠΟ ΤΡΙΗΡΟΥΝ ΜΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥ ΠΛΕΟΥΣΗΣ ΕΠΕΔΙΩΚΟΝΤΟ. οἱ ἐκ τοῦ πρώτου τείχους ἀλόντες διαφυγόντες δηλονότι.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΙ. οἱ ἐκ τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων τῶν ἐπὶ τῷ Πλημμυρίῳ.

ΕΥΤΥΓΧΑΝΟΝ ΗΔΗ ΝΙΚΩΜΕΝΟΙ. τῇ ναυμαχίᾳ.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΒΙΑΣΑΜΕΝΑΙ. νικήσασαι.

ΚΑΙ ΤΑΡΑΧΘΕΙΣΑΙ. ἦγουν, ἀπὸ ταραχῆς περιπίπτουσαι ἀλλήλαις.

ΤΑΥΤΑΣ ΓΑΡ ΕΤΡΕΨΑΝ. οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι.

ΚΑΙ ΕΝΔΕΚΑ ΜΕΝ ΝΑΥΣ. ἑνδεκα ναῦς τῶν Συρακοσίων κατέδυσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΤΩΝ ΔΕ ΣΦΕΤΕΡΩΝ ΤΡΕΙΣ ΝΗΕΣ. ὅτι τρεῖς νῆες τῶν Ἀθηναίων διεφθάρσαν.

¶ κδ'. 24. ΟΥΤΩΣ ΕΠΕΠΡΑΓΕΣΑΝ. οὕτως ἐδυστύχησαν.

ΑΙ ΕΣΚΟΜΙΔΑΙ. αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων.

¶ κε'. 25. ΤΟΝ ΕΚΕΙ ΠΟΛΕΜΟΝ. τὸν ἐν Πελοποννήσῳ.

ΕΠΟΤΡΥΝΩΣΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. ἐπισπεύσωσι.

ΓΕΜΟΝΤΑ ΧΡΗΜΑΤΩΝ. καὶ ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων τὰ χρήματα λαμβάνεται, καὶ οὐχ, ὡς περ νῦν, ἀδοκίμως ἐπὶ χρεστοῦ καὶ πολυτιμῶν εἰδῶν.

ΕΤΟΙΜΑ ΗΝ. πρὸς τὸ ναυπηγεῖν δηλονότι.

ΦΥΛΛΑΞΑΝΤΕΣ Δ' ΑΥΤΟΥΣ. τήρησαντες καιρὸν εἰς τὸ ἐπιθέσθαι αὐτοῖς.

ΠΡΟΣΛΑΓΟΝΤΕΣ. τοῖς σταυράμασι δηλονότι.

ΝΑΥΝ ΜΥΤΡΙΟΦΟΡΟΝ. μεγάλην, δυναμένην δέξασθαι μύριν φόρον.

ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΑΪΜΑΤΑ. ἧτοι παραπέτασμα.

ΩΝΕΥΟΝ ΑΝΑΔΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ ΣΤΑΤΟΥΡΟΥΣ. ὄνευος, μηχανή ἐστὶ περιαγωγῆς, ἣ οἱ χρωμένοι, ὄνευοι λέγονται. Ἄλλως, ὄνευος, ἐστὶ μηχανὴ ἐπ' ἀκρῶν τῶν ἀκατίων πηγυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρύχους, τοὺς σταυροὺς ραδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων. ἐστὶ γὰρ ἡ μηχανὴ ἐπὶ τοσοῦτον βιαιοτάτη, ὥστε καὶ σαγίνην βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀπὼνος ἐλκεσθαί. καλοῦσι δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τοὺς χαμαιλιχόντας ἔχοντες ἀλιεῖς ἠλεκάτην· ἐρρωμενέστερον δὲ πρὸς τὴν ἀνέλικτιν καθίσταται, ὅταν καὶ πρὸς αὐτῆς τεθείη. ἐπ' εὐθείας γὰρ ἡ ἀντίσπασις τῶν ἀνελεκομένων γίνεται.

Η ΚΡΥΦΙΟΣ. σταυρῶσις δηλονότι. ΤΟΥΤΟΥΣ. τοὺς κρυφίους σταυροὺς. ΕΣΤΑΥΡΩΣΑΝ. τοὺς σταυροὺς ἀπέπληξαν. ΟΤΙ ΕΝ ΒΑΠΙΣΙΝ ΕΙΣΙ. τοῦ κρείττονες ἔσονται.

ΕΥΜΒΟΗΘΕΙΝ. βοήθειαν ἀπέμειν. ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΩΝ ΟΝΤΩΝ. θαρρόντων ἄλλῃ στρατιᾷ, ἐλευσομένη δηλονότι. ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. τὸ τῶν Ἀθηναίων φησὶ στρατόπεδον.

¶ κς'. 26. ΕΥΝΕΛΕΓΗ. συνηθροίσθη. ΑΙΡΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ. τὰ ἰσθία δηλονότι. ΕΥΜΜΙΣΓΕΙ. ἐνούνται. ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ἀναλαβόντες. ἢ τὸν χ' ὁ μὲν ὀσλίτης ὡς μὴ ἐρέσσαν παραλαμβάνεται, ὁ δὲ ναυτικῆς, ὡς κοινῶς τῆς εἰσεσίας λαμβάνεται.

ΤΗΣ ΑΙΜΗΡΑΣ. ἦγουν τῆς καταξήρου, τῆς ἐνδεοῦς. ΚΑΙ ΕΤΕΙΧΙΣΑΝ ΙΣΘΜΩΔΕΣ ΤΙ ΧΩΡΙΟΝ. συμπεριέγραψε τὸ μέγεθος, καὶ μικρὰν ἀνάτασιν ἐκ τῆς οἰκοδομίας προσέδεικται.

ΑΥΤΟΣΕ ΑΥΤΟΜΟΛΩΣΙΝ. ἦγουν, εἰς τὸ ἰσθμῶδες χωρίον φυγῶσιν. ΕΕΤΕΙΧΙΣΕΝ. εἰς τέλος ἤγαγε. ¶ κζ'. 27. ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΤ ΓΕΝΟΥΣ. γράφεται, τῶν Δακικῶν.

ΟΥΣ ΕΔΕΙΤΩΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΙ ΕΥΜΠΛΕΙΝ. χρεία ἦν, ἀρισμένων ἦν. ΩΣ ΥΣΤΕΡΟΝ ΗΚΟΝ. μετὰ τὸ πλεῦσαι δηλονότι τὸν Δημοσθένην.

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΕΦΑΙΝΕΤΟ. πολυδάπανον, δαπανήρον, πολλὰ τελοῦν· ἐξ οὗ καὶ πολυτελεῖς δεῖπνον. ΥΠΟ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ. τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι.

ΥΣΤΕΡΟΝ ΔΕ ΦΡΟΥΡΑΙΣ. μετὰ τὸ τειχισθῆναι. ΕΥΝΕΧΩΣ ΕΠΙΚΑΘΗΜΕΝΩΝ. ἀδιαστάτως ἐπικαθημένων τῶν Λακεδαιμονίων.

ΤΗΣ ΙΣΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ. τῆς ἰσαγμένης δηλονότι, φησὶν. ΟΣ ΟΥΚ ΕΚ ΠΑΡΕΡΓΟΥ. ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς. ΤΗΣ ΤΕ ΓΑΡ ΧΩΡΑΣ ΑΠΑΣΗΣ. τῆς καρπίμου.

ΠΡΟΒΑΤΑ ΤΕ ΠΑΝΤΑ. τὰ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. ΚΑΤΑΔΡΟΜΑΣ ΠΟΙΟΥΜΕΝΩΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι ἰππέων. ¶ κη'. 28. ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ. πολυδάπανος.

ΟΜΟΙΩΣ ΕΠΑΚΤΩΝ. εἰσαγωγίμων ἐξ ἀλοδαπῆς. ΤΗΝ ΔΕ ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΕΥΜΠΙΑΝΤΕΣ. οὐ κατὰ διαδοχὴν, ὥσπερ ἡμέρας, ἀλλὰ πάντες. ΟΤΙ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ. τὸν τε Πελοποννησιακὸν καὶ τὸν Σικελικόν.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ. ἀντιπολιορκεῖν. ἠπίστησεν ἀν τὴς ἀκούσας, ἀπὸ κοινοῦ. ΟΥΔΕΝ ΕΛΑΣΣΟΝΑ. γράφεται οὐδὲν ἐλάσσον.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΟΓΟΝ. τὸ παράδοξον. παρὰ λόγον καὶ παρ' ἐλπίδα τῶν Ἑλλήνων ἢ τε δυνάμεις τῶν Ἀθηναίων ἀντείχε, καὶ ἡ τόλμα. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΣΒΟΛΗΝ. ἢ εἰσέβαλεν ὁ Ἀρχίδαμος εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀετι πρώτως κινηθέντος τοῦ πολέμου. τὴν ἄνοιαν διὰ τούτων τῶν ἀνακινήσαντων τὸν πόλεμον αἰτιᾶται, καὶ ὥσπερ ἐποδύρεται τὴν πατρίδα.

ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ Πελοποννησίων ἐπαγομένου. ΠΡΟΣΠΗΠΤΟΝΤΩΝ. συμβαίνοντων. ΑΔΥΝΑΤΟΙ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΤΟΙΣ ΧΡΗΜΑΣΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπίλειπεν αὐτοὺς χρήματα. ἦγουν, ἐνδεεῖς χρημάτων ἐγένοντο.

ΥΠΟ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ. κατὰ. ¶ κθ'. 29. ΤΟΥΣ ΟΥΝ ΘΡΑΙΚΑΣ. τοὺς κατὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ Δημοσθένους ἐλθόντας. ΤΟΥΣ ΤΩΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΙ ΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑστερόντος Δημοσθένους, ἐλθόντας καὶ μὴ φθάσαντας τὸν Δημοσθένην.

ΑΠ' ΑΥΤΩΝ ΒΛΑΨΑΙ. ἀντὶ τοῦ, δι' αὐτῶν. ΑΠΕΒΙΒΑΣΕΝ. ἦγουν, ἀποβῆναι ἐποίησεν. ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ ΜΑΛΙΣΤΑ ΣΤΑΔΙΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἀριβειαν.

ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ ΠΡΟΣΕΚΕΙΤΟ. πλησιάσας ἐπέκειτο. ΚΑΙ ΑΙΡΕΙ. πορθεῖ. ΕΠΗΠΕΣΩΝ. ἐπιθέμενος.

ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, καὶ ἀπροσδοκῆτοῖς, τοῦ τεύχους ἀσθενοῦς ὄντος. ΚΑΙ ΠΥΛΩΝ ΑΜΑ. τινῶν. ΚΑΙ ΤΑ ΙΕΡΑ ΕΠΟΡΟΥΝ. ἕκαιον. ΟΜΟΙΑ ΤΟΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΥ. ἦγουν, ὁμοίως ἔχει τοῖς βαρβαρικωτάτοις.

ΕΝ ΩΙ ΑΝ ΘΑΡΣΗΙ. ἦτοι, ἐν ᾧ ἂν πράγματι. ἢ ἐν ᾧ, ἀντὶ τοῦ, ἐξ οὗ. ΗΝ ΑΥΤΟΘΙ. ἐν τῇ πόλει.

¶ λ'. 30. Α ΗΓΑΓΕΝ, ΩΡΜΕΙ. ἦγουν, ἐν ὄρμῳ καὶ λιμένι ἦσαν. ΕΝ ΤΗΙ ΕΣΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΠΛΕΙΣΤΟΥΣ. ἀμφέβολον, πτότερον οἱ πολλοὶ νεῖν οὐκ ἠπίστησαν, ἢ οἱ πολλοὶ ἀνῆρθησαν.

ΩΣ ΕΩΡΩΝ ΤΑ ΕΝ ΤΗΙ ΓΗΙ, ΟΡΜΙΣΑΝΤΩΝ. γράφεται, ὡς ἑώρων τὴν φυγὴν, ἀνομισάντων. ΟΥΚ ΑΤΟΠΩΣ. οὐκ ἀκόσμως.

ΜΕΡΟΣ ΤΙ ΑΠΑΝΑΛΩΘΗ. ἦτοι, παῖδες μὲν πολλοί, τῶν ἀνδρῶν δὲ μέρος τι. ΠΑΘΕΙ ΧΡΗΣΑΜΕΝΩΝ. ἀξιοί (φησὶν) ὀλοφυρμῶ τὸ κατὰ τοὺς Μικαλησίου ἐγένετο, οἰδενὸς ἄλλου σάθους ἦτον τῶν κατὰ τὸν πόλεμον γενομένων.

ΧΡΗΣΑΜΕΝΩΝ. τῶν Μικαλησίων δηλονότι.

ΩΣ ΕΠΙ ΜΕΓΕΘΕΙ. ἤτοι πώλειος, ἢ, ὡς ἐπὶ μεγέθει πώλειος.

¶ λά. 31. Ο ΑΥΤΟΙ ΕΙΧΟΝ. ἤγουν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΟΝΤΙ Δ' ΑΥΤΩΙ ΠΕΡΙ ΤΑΥΤΑ. ἤγουν, περὶ τὸ συλλέγειν δύναμιν.

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΛΓΩΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΙ. ἤτοι τὰ πρὸς τροφὴν χρήσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ συντινόντα αὐτοῖς.

ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ. ὅσα εἶδε δηλονότι.

ΑΝΘΟΡΜΟΤΣΑΙ. ἐναντία οὔσαι ἐπὶ τοῦ ἔξιμου.

ΑΥΤΟΥΣ. ἤγουν τοὺς Κερκυραίους.

ΑΠΟΤΡΑΠΟΜΕΝΟΣ. τὸ μὲν, ἀποτραπόμενος, καθ' ὑπερβατὸν, τῷ, ὁ μὲν Εὐρυμέδων, ἐς τὴν Κέρκυραν ἀποτραπόμενος· τὸ δὲ, ὡς πρὸς καὶ ἤρθη, καὶ αὐτὸ καθ' ὑπερβατὸν, τῷ, ξυνῆρχε γὰρ ἤδη Δημοσθένει.

¶ λβ'. 32. ΞΥΣΤΡΑΦΕΝΤΕΣ. συναχθέντες.

¶ λγ'. 33. ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΑΥΤΑΣ. ἤγουν κατὰ τὰς αὐτάς.

ΑΥΤΟΙΣ ΒΟΗΘΟΥΝΤΕΣ. τοῖς Συρακούσιοις. ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΕ ΕΣ ΠΕΝΤΕ ΝΑΥΣ. ἤγουν, λαὸν πέντε νεῶν.

ΣΧΕΔΟΝ ΓΑΡ ΤΙ ΗΔΗ ΠΑΣΑ Η ΣΙΚΕΛΙΑ. ὅτι πᾶσα ἡ Σικελία, πλὴν τῶν Ἀκαγαγνίνων, τοῖς Ἀθηναίοις ἐπίθετο.

ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ. μάχεσθαι.

ΤΟΝ ΙΟΝΙΟΝ ΕΠ' ΑΚΡΑΝ ΙΑΠΥΓΓΙΑΝ. εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰονίου, ἐφ' οὗ οἱ Ἰάπυργες οἰκοῦσι.

ΚΑΙ ΟΡΜΗΘΕΝΤΕΣ ΑΥΤΟΘΕΝ. ἤγουν ἐκ τῆς Ἰαπυγίας.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΞΥΜΜΑΧΙΚΟΝ. συμφώνημα δηλονότι. ἤγουν, καθὰς ἀποστίνει ἡ συμμαχία.

¶ λδ'. 34. ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΡΗΥΣΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, καὶ προσέτι ἄλλας πληρώσαντες.

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΑΝΕΧΟΥΣΑΙΣ ΑΚΡΑΙΣ. ὑψηλαῖς, ἀνεχούσαις ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἶρος.

ΕΠΕΙ ΚΑΙΡΟΣ ΕΔΟΚΕΙ. πολέμου δηλονότι.

ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΝ ΑΝΤΕΙΧΟΝ ΠΟΛΥΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣ. ἤγουν, κατὰ χρόνον τινὰ ἰσοσάφεις ἦσαν ἐναντιούμενοι, καὶ χεῖρας ἀλλήλοις ἀνταίροντες.

ΑΠΛΟΙ ΕΓΕΝΟΝΤΟ. ἀχρεῖοι πρὸς πλεῖσιν.

ΑΝΤΙΠΡΩΡΟΙ ΕΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν πολεμίων νεῶν τυπτόμεναι.

ΤΑΣ ΠΑΡΕΞΕΙΡΕΣΙΑΣ. παρεξείρισία ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν παράραν πρὸ τῶν κοπιῶν ὡς ἀν εἴη τις τὸ παρέξ τῆς εἰρεσίας.

ΤΑΣ ΕΠΩΤΙΔΑΣ. ἐπωτιδες εἰσὶ τὰ ἐκατέρωθεν παράρης ἐξέχοντα ζύλα.

ΑΝΤΙΠΑΛΑ ΜΕΝ. ἰσοστάσια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ. διὰ τὸ μὴ ἐπαγάγεσθαι αὐτοῖς τοὺς Κορινθίους.

ΟΥΚΕΤΙ ΕΠΑΓΩΓΗΝ. ἤτοι δευτέραν ἀνάπλευσιν.

¶ λε. 35. ΕΞΕΤΑΣΑΝΤΕΣ. ἀκριβῶς ἀξιωμασαντες.

¶ λς'. 36. ΤΙ ΠΛΕΟΝ ΕΝΕΙΔΟΝ ΣΧΗΣΟΝΤΕΣ. ὡς εἶδον πλεον τὴνσχίσοντες. τούτῃ, πλεονεκτίσαντες.

ΝΑΥΣ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΙ. γράφεται, ἐπι-

σκευασάμενοι. ἤγουν, τὰ κατὰ τὰς παράρας ἐπισκευασάντες.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΝΑΥΣ. πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς οὐκ ἔλασσον σχήσει.

ΑΛΛΑ ΔΕΙΠΤΑ. ἤγουν ἀσθενῆ.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΗ ΑΝΤΙΠΡΩΡΟΙΣ ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΤΟΥΣ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς ναυμαχίαις οὐκ ἀντίπρωροι ἐνέβαλον ταῖς ἐναντίας ναυσιν, ἀλλὰ κατὰ τὰ πλάγια ἐκπεριπλέοντες.

ΟΥΚ ΕΝ ΠΟΛΛΩΙ. διαστήματι δηλονότι.

ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΩΝ ΕΞΕΣΘΑΙ. ἐνόμισαν, ἀπὸ κινουῦ.

ΣΦΩΝ. τῶν Συρακούσιων.

ΑΥΤΟΙ ΓΑΡ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ. οἱ Συρακούσιοι.

ΟΥ ΔΩΣΕΙΝ ΔΙΕΚΠΛΕΙΝ. οὐ παρέξειν αὐταῖς δηλονότι διεκπλεῖν. ἐρμηνεία τοῦ διεκπλεῖν καὶ περιπλεῖν. τὸ μὲν γὰρ περιπλεῖν, ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ καθίσταται, οἷον χερσεύσης καὶ ἀναστρεφόμενης, ἐφ' ὅπως βούλεται, τῆς νεώς. καὶ ἡ περὶ πρόθεσις αὐτὸ τοῦτο δηλοῖ, τὸ κύκλῳ περιεῖν· τὸ δὲ διεκπλεῖν, τὸ, τερμνόντων τὴν τάξιν τῶν ἐναντίων, εἰς τοῦτωσιν γενέσθαι.

ΤΟ ΔΕ, ΤΗΝ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑΝ ΚΩΛΥΣΕΙΝ. ὑπὸ τῆς στενοχωρίας καλυθίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους τοῦ περιπλεῖν. περιττὴ δὲ πρὸς τὸ μὴ περιπλεῖν ἡ μία ἀπόφασις.

ΗΝ ΠΗ: ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἵνικα ἵτῶνται.

ΟΥΚ ΟΥΣΗΣ ΑΥΤΟΙΣ. προεῖπεν, ὅτι ὀλίγου μέρους ἐν τῷ λιμένι ἐκράτουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, οὓς ἐς τὴν εὐρυχωρίαν οὐ δύνησθαι περιπλεῦσαι, τῶν Συρακούσιων κρατούντων.

¶ λς'. 37. ΕΠΕΧΕΙΡΟΥΝ. ταῖς Ἀθηναίους δηλονότι σὺν τῷ πεζῷ.

ΤΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. τῶν Συρακούσιων. ΟΙ ΔΕ, ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΕΙΟΥ. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι.

ΑΛΛΟΙ ΔΕ ΤΑΣ ΝΑΥΣ ΕΠΑΡΗΟΥΝ. δευτέρα ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ Συρακούσιων.

¶ λδ'. 38. ΑΕΙΟΝ ΤΙ. ἀεῖόν τι λόγῳ παραλαβεῖν, ἤγουν, κτήσασθαι ἀξιόλογον.

ΙΔΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΑ. ἰσοστάσια.

ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΕΙΝ. ἀνανεοῦν.

ΕΠΕΠΟΝΗΚΕΙ. ἤγουν, ἐπεπονήθει κατεαυρία.

ΑΝΤΙΔΙΜΕΝΟΣ ΚΛΗΣΤΟΥ. ἤγουν περιεργόμενον.

ΔΙΑΛΕΠΟΥΣΑΣ. ἤγουν διίσταμένας.

¶ λς'. 39. ΤΗΙ Δ' ΥΤΕΡΑΙΑΙ. ἤγουν, τῇ μετὰ τὴν περιεργημένην ἡμέρᾳ.

ΤΗΣ ΜΕΝ ΩΡΑΣ. ἤγουν, τῆς ὀφειλομένης ὥρας τοῦ πολέμου.

ΠΡΩΙΑΙΤΕΡΟΝ. γράφεται τὸ πρότερον.

ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΝΤΕΣ. ἤγουν, πλοισι-άζοντες ἀλλήλοις διὰ τῆς πλεύσεως.

ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΩΝ ΠΗΛΟΥΜΕΝΩΝ. γράφεται, τὴν ἀγορὰν τῶν παλουμένων μεταναστήσαντας, ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίσει.

¶ μ'. 40. ΠΡΥΜΝΑΝ ΚΡΟΥΣΑΜΕΝΟΙ. στραφέντες ἀπὸ τῆς ναυμαχίας.

ΟΙ ΔΕ. ἤγουν οἱ Ἀθηναῖοι.

ΜΟΙΣ ΠΟΤΕ ΑΝΤΑΝΗΓΟΝΤΟ. μέχρη

ΟΙ ΔΕ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ ΔΕΞΑΜΕΝΟΙ. τούς Ἄθνηαίους δηλονότι.

ΑΥΤΟΥΣ ΑΚΟΝΤΙΖΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. ΚΑΙ ΕΣ ΤΕ ΤΟΥΣ ΤΑΡΣΟΥΣ ΥΠΟΠΗΤΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, καὶ ὑποδύμενοι ὑπὸ τούτους τάρσους.

¶ μά. 41. ΕΠΕΙΤΑ ΑΥΤΟΥΣ ΑΙ ΚΕΡΑΙΑΙ. ἐκ τῶν κεραίων δελφίνες ἦσαν ἠρτημένοι, μολιβδίνιοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλευούσαις πολεμιαῖς ναυσίν. οἶον, ἐμπήπτοντες αὐταῖς, διέκοπτον τοῦδαφός αὐτῶν, καὶ κατέδυν.

¶ μβ'. 42. ΟΡΩΝΤΕΣ ΟΥΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΕΛΕΙΑΝ. τὸ ὀρῶντες ἐσημασίεται, συνταττόμενον πρὸς τοῖς Συρακούσιος καὶ συμμάχους ὀρῶσιν.

ΥΠΕΡΩΦΘΗ ΤΕ. ἦγον κατεφρονήθη. ΚΑΙ ΕΒΘΑΣΕΝ ΑΥΤΟΝ. περιέλαβεν. ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΣΤΡΑΤΙΑΙ. ἦγον, μετὰ πλήθους στρατιωτῶν. ΙΚΑΝΟΙ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙ. ἱκανοὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι νομίζοντες εἶναι πρὸς τὸ ἀντισχεῖν Ἄθνηαίους κατ' ἴδιαν, ἅμα τε ἀνέγνωσι, ὅτι ἦττους εἰσὶ, καὶ ἐν τούτῳ ἀπεπειχίσθησαν.

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΙ. τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ δηλονότι.

ΟΤΙΤΑΧΟΣ. ἦγον τάχιστα. ΤΟ ΠΑΡΑΤΕΙΧΙΣΜΑ. ἦτοι τὸ ὀρῶν διατείχισμα.

ΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΑΙ ΣΦΑΣ. οἱ Συρακούσιοι δηλονότι τούς Συρακούσιους.

ΤΟΥΤ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ. εἰ κρατήσκει δηλονότι.

ΑΥΤΟ ΛΗΘΕΩΝ. τὸ παρατείχισμα. ΟΥΔΕ ΓΑΡ ΥΠΟΜΕΙΝΑΙ ΑΝ ΣΦΑΣ. τούς Ἄθνηαίους.

ΗΠΕΙΓΕΤΟ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἠπειγέτο ἀποπειρᾶσθαι, ἦγον ἐγχειρήσαι.

ΚΑΙ ΟΙ ΞΥΝΤΟΜΩΤΑΤΗΝ ΗΓΕΙΤΟ. ἦγον, ἠγείτο εὐχερῆς εὐρήσιν τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Η ΓΑΡ ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΣ. ἦγον τροπαιουχήσας.

ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΑΝ. τῶν Ἄθνηαίων δηλονότι. ΑΛΛΩΣ. ἦγον ἀπράκτως.

ΕΤΕΜΝΟΝ. ἦγον ἐδενδροτόμουν.

¶ μγ'. 43. ΑΠΕΚΡΟΤΟΝΤΟ. οἱ Ἄθνηαῖοι δηλονότι.

ΕΔΟΚΕΙ ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ. ἀργεῖν. ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΞΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ. ὡς ἐπενόει τὴν ἐπιχείρησιν. γράφεται, ξυνάρχοντας, ἔπενόει, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν.

ΕΔΟΚΕΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΕΙΝ. τούς Συρακούσιους δηλονότι.

ΠΡΟΣΕΛΘΟΝΤΑΣ ΤΕ. τούς Ἄθνηαίους. ΚΑΙ ΑΛΛΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ. ὄπλισιν.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΕΙΧΕΣΙ. τοῖς ἐαυτῶν δηλονότι. ΠΡΟΣ ΑΥΤΑΙΣ. ταῖς Ἐπιπολαῖς.

ΟΠΩΣ ΤΗ ΠΑΡΟΥΣΗΙ ΟΡΜΗΙ. ὥπως μηδὲ ὑστερήσῃσι τοῦ διαπερᾶναι, ἄν ἐνεκὰ ἦλθον. τὸ γὰρ, μὴ βραδείως γένωνται, ἀντὶ τοῦ μὴ ὑστερήσῃσι, κείται.

ΤΟΥ ΠΕΡΑΙΝΕΣΘΑΙ. ἦγον τῆς τελειώσεως. ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ. ὀρμῆς δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΔΟΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΤΟΛΜΗΜΑΤΟΣ. ἦγον αἰφνιδίου.

ΚΑΙ ΒΙΑΣΘΕΝΤΕΣ. οἱ Συρακούσιοι δηλονότι. ΞΥΣΤΡΑΦΩΣΙΝ. οἱ Συρακούσιοι δηλονότι.

ΕΣ ΦΥΓΗΝ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ. τούς Ἄθνηαίους δηλονότι.

¶ μδ'. 44. ΟΥΔ' ΑΦ' ΕΤΕΡΩΝ. οὔτε ἀπὸ Ἄθνηαίων, οὔτε ἀπὸ Συρακούσιων, καὶ τῶν ἑκατέρους συμμάχων.

ΟΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ ΕΚΑΣΤΑ ΞΥΝΗΝΕΧΘΗ. ἦγον, λεπτομερῶς, κατὰ ἀκρίβειαν.

ΚΑΙ ΧΑΛΕΠΑ ΗΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΟΗΣ ΔΙΑΓΝΩΝΑΙ. διὰ τὴν βοὴν οὐ βραδύον ἦν αὐτὰ γινῶναι.

ΚΑΙ ΠΑΝ ΤΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ. γράφεται, καὶ πᾶν τὸ ἐξεναντίας.

ΤΩΝ ΗΔΗ ΠΑΛΙΝ ΦΕΥΓΟΝΤΩΝ. δηλαδή, τῶν εἰς τοῖπῳ φευγόντων, ἦγον τραπέντων.

ΤΟΥ ΞΥΝΘΗΜΑΤΟΣ. γνωρίσματις, συμφωνίας.

ΤΟ Δ' ΕΚΕΙΝΩΝ. τῶν Συρακούσιων δηλονότι.

ΟΥΤ', ΕΙ ΜΕΝ ΕΝΤΥΧΟΙΕΝ ΤΙΣΙ. τὸ ἐξῆς, ὥστε, εἰ μὲν τις ἐντύχοιεν τῶν πολεμίων, κρείσσους ὄντες, διέφυγον αὐτοὺς πολέμιοι.

ΕΚΕΙΝΩΝ ΕΠΗΣΤΑΜΕΝΟΝ ΤΟ ΞΥΝΘΗΜΑ. γράφεται, ἐκεῖνους ἐπιστάμενον τὸ ξυνθημα.

ΑΠΟ ΓΑΡ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ. τῶν δύο στρατευμάτων.

ΑΠΟΡΙΑΝ ΠΑΡΕΙΧΕ. τοῖς δυσὶ στρατεύμασιν.

ΟΙ ΤΕ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΟΜΟΙΩΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὅποτε παιωνίσειαν, φόβον παρεῖχον.

ΦΙΛΟΙ ΤΕ ΦΙΛΙΟΙΣ. τὸ ἐξῆς, φίλοι τε φίλοις, καὶ σωλῆται σωλῆταισιν οὐ μόνον εἰς χεῖρας ἀλλήλοις ἐλθόντες ἀπελύοντο, ἀλλὰ καὶ εἰς φόβον ἐπιστάντες ἀπὸ τῆς τῶν Ἐπιπολῶν ὁπίσω ἀναχωρήσεως.

ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΙ. ὑπὸ τῶν Συρακούσιων. ΑΝΩΘΕΝ ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΙΕΝ. γράφεται, ἀνωθεν καταβαίεν.

ΟΙ Δ' ΎΣΤΕΡΟΝ ΗΚΟΝΤΕΣ. Ἄττικόν τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ ὑστέρων ἦκόντων.

¶ μέ. 45. ΑΝΤΕΣΤΗΣΑΝ. τοῖς Ἄθνηαίους δηλονότι.

ΟΙ ΜΕΝ ΑΠΩΛΛΑΥΝΤΟ. ἀπὸ τῆς κερμνήσεως δηλονότι.

¶ μζ'. 47. ΟΥ ΚΑΤΟΡΘΟΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἠττώμενοι.

ΤΑ ΤΕ ΑΛΛΑ ΟΤΙ ΑΝΕΑΠΙΣΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΕΦΑΙΝΕΤΟ. καὶ ὅτι τὰ ἄλλα αὐτοῖς πάντα οὐδεμίαν ἐλπίδα νίκης παρεῖχεν.

ΑΛΛ' ΑΠΕΡ ΔΙΑΝΟΗΘΕΙΣ. διανοήθη (φησὶ) μὴ διατρίβειν, ἀλλ' ἀπάγειν τὴν στρατιάν.

ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΟΣ ΤΑΙΣ ΓΟΥΝ ΕΠΕΛΘΟΥΣΑΙΣ ΝΑΥΣΙ ΚΡΑΤΕΙΝ. τὸ ἐξῆς, ὥς ἐτι οἷοι τε τοῦ πολέμου στρατεύματος κρατεῖν. Ἐμπροσθεν μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν Συρακούσιων οἱ περὶ τὸν Νικίαν ἐν τῷ λιμένι κατεκλειντο κρατούμενοι, διὰ δὲ τὰς ἐπελθούσας μετὰ Δημοσθένους ναῦς οἷοι τε ἦσαν κρατεῖν.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΙ. τῶν Ἄθνηαίων.

ΕΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΠΡΟΣΚΑΘΗΣΘΑΙ. ταῖς Συρακούσαις δηλονότι.

¶ μή. 48. ΠΟΝΗΡΑ. ἀσθενῆ, ἐπι-
σφαλῆ, ἐπικίνδυνα.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΑΤΟΥΣ. δῆλος διὰ μνημά-
των.

ΛΑΘΕΙΝ ΓΑΡ ΑΝ. μετὰ γὰρ πολλῶν βου-
λόμενοι, οὐ δυνήσεσθε (φρσι) λαθεῖν, ἐπιχει-
ροῦντες ἀποπλευσῆαι.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΝΔΟΥΝΑΙ. ἤγουν, βουλόμενον
κρίνους γίνεσθαι τοὺς Ἀθηναίους τῶν κατὰ τὰς
Συρακούσας πραγμάτων.

ΕΠΙΚΗΡΥΚΕΥΕΤΟ. διὰ κηρύκων ἐμήνυε.

ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΠΩΝ ΑΝΕΙΧΕΝ. ἤγουν, διαστά-
ζων, εἴτε χρῆ μένειν, εἴτε ἀπιέναι, οὐδεμίᾳ
προσετίθετο γνώμη. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ, δια-
σκοπῶν ἀνείχεν.

ΑΠΑΞΕΙΝ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΑΝ. ἀπὸ τῶν Συ-
ρακουσῶν δηλονότι.

ΕΥ ΛΕΓΩΝ. ἤγουν, πιθανῶς λέγων.

ΕΚΕΙΣ ΑΦΙΚΟΜΕΝΟΥΣ. ἤγουν, εἰς τὰς
Ἀθήνας.

ΟΥΚΟΥΝ ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ. οὐ βούλεσθαι ἔφη
ὁ Νικίας ὑπὸ Ἀθηναίων ἀπολέσθαι μόνος αὐ-
τὸς ἄλλως, ἀλλὰ, εἰ δεῖ πάντως ἀπολέσθαι,
ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν.

ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΡΙΠΟΛΙΟΙΣ. περιδρόμοις.

ΤΗΣ ΝΥΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. τῆς πολεμικῆς
οἰκονομίας.

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΑ ΜΑΛΛΟΝ. μισθοφόρον τῶν
Συρακουσίων ὄντων, καὶ οὐχὶ δι' ἀνάγκην στρα-
τεύομενον πολιτῶν, ὡσπερ Ἀθηναίων.

ΤΡΙΒΕΙΝ ΟΥΝ ΕΦΗ ΧΡΗΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ,
διατρέβειν καὶ παρέλκειν.

ΚΑΙ ΜΗ ΧΡΗΜΑΣΙΝ, ΩΙ ΠΟΛΥ ΚΡΕΙΣ-
ΣΟΥΣ ΕΙΣΙ. καὶ μὴ νομίζειν διὰ χρημάτων
ἐνδεῖαν ἠττάσθαι. γράφεται, χρημασιν ὡς
πολύ.

¶ μδ'. 49. ΠΟΡΘΟΥΝΤΕΣ ΤΑ ΤΩΝ
ΠΟΛΕΜΙΩΝ. ἤγουν τοὺς πολεμίους.

¶ ν. 50. ΕΝ ΤΟΥΤΩ. τῷ καιρῷ δη-
λονότι.

ΠΡΟΣΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΝ ΑΥΤΟΙΣ. ἤγουν τοῖς
Συρακουσίοις.

ΑΛΛΑ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙ. κατὰ
πάντα.

ΕΤΟΙΜΑ ΗΝ ΑΠΟΠΛΕΙΝ. ἔτοιμα ἦν τὰ
κατὰ τὸν ἀπόπλου.

ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ. δεισιδαμονή-
σαντες, ἢ ἐκλογισάμενοι, κατὰ νῦν σχόντες τὸ
τῆς σελήνης.

ΚΑΙ ΤΩΙ ΤΟΙΟΥΤΩΙ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΣ.
τῷ τοιούτῳ (φρσιν) εἶδει τοῦ θειασμοῦ προσ-
έχων, τὸ παραφυλάττειν τὰς ἐκκλησίας, καὶ
τὰ οὐράνια.

ΠΡΙΝ ΑΣ ΟΙ ΜΑΝΤΕΙΣ. γράφεται, πρὶν ἄς
οἱ μάντις.

¶ νά. 51. ΜΗ ΑΝΙΕΝΑΙ ΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗ-
ΝΑΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τοὺς Ἀθηναίους φεύγειν δη-
λονότι.

ΕΙΝΑΙ ΣΦΩΝ. τῶν Συρακουσίων.

ΧΑΛΕΠΩΤΕΡΟΥΣ. δυσεπιχειρήτους.

ΤΑΣ ΟΥΝ ΝΑΥΣ ΕΠΛΗΡΟΥΝ. ἀνδρῶν δη-
λονότι.

ΚΑΙ ΑΝΕΠΕΙΡΟΝΤΟ. γράφεται ἀνεπαύστο.
ΤΗΙ ΜΕΝ ΠΡΟΤΕΡΑΙΑΙ. καθ' ἣν δηλονότι
ἐκινήθησαν.

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ ΤΕ. ἤγουν ἀποκόπτου-
σί τινας τῶν ὀπλατῶν τῶν Ἀθηναίων.

¶ νβ'. 52. ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΙΧΗ. τῶν
Ἀθηναίων δηλονότι.

¶ γγ'. 53. ΤΟΥΣ ΕΚΒΑΙΝΟΝΤΑΣ. ἀπὸ
τῶν νεῶν δηλονότι.

ΠΑΡΟΝΤΟΣ. ἤγουν προσγενημένου.

ΠΑΝΤΑΣ ΑΠΕΚΤΕΙΝΑΝ. οἱ Συρακούσιοι δη-
λονότι.

¶ νδ'. 54. ΤΩΝ ΟΠΛΙΤΩΝ. τῶν Ἀθη-
ναίων δηλονότι.

ΤΩΝ ΠΕΖΩΝ. τῶν Συρακουσίων.

¶ νε. 55. ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΜΕΝ ΓΑΡ. ὁ
μὲν σύνδεσμος, περιττός.

ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΝΟΙ ΕΠΕΝΕΓΚΕΙΝ. οὐ δυνά-
μενοι αὐτοὺς πρостаγαγέσθαι, καὶ υποχειρίους
ποιῆσαι, οὔτε διὰ τοῦ μεταβάλλειν αὐτῶν τὴν
πολιτείαν, οἷον, στάσι ἐμβολοῦντες, ἢ ἐλιγαρ-
χίαν παρ' αὐτοῖς ἐργασάμενοι.

ΠΟΛΛΩΙ ΚΡΕΙΣΣΟΥΣ. λείπει τὸ ὄπτες.

¶ νς'. 56. ΣΦΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΡΑ ΕΠΕΝΕΧΘΗΣΟΜΕΝΟΝ
ΠΟΔΕΜΟΝ ΕΝΕΓΚΕΙΝ. ἦτοι, ἀντισχεῖν πρὸς
τὸν ὑπτερον πόλεμον δέξασθαι.

ΑΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΙ ΕΙΝΑΙ. ἤγουν, τῆς τε ἑλευ-
θερίας τῶν Ἑλλήνων, καὶ τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ
φόβου.

ΜΕΓΑ ΜΕΡΟΣ ΠΡΟΚΟΥΦΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ,
προκοπιῶν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρα-
σχόντες· τουτέστι, πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρα-
σχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας· ἢ (ὡς τινες) ἐπὶ
μῆγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες.

ΕΠΙ ΜΙΑΝ ΠΟΛΙΝ. κατὰ μίαν πόλιν τῶν
Συρακουσίων.

¶ νζ'. 57. ΤΟΣΟΙΔΕ ΓΑΡ ΕΚΑΤΕΡΟΙ.
ἤγουν, πολλοὶ γὰρ ἦσαν συμμαχοῦντες ἑκατέ-
ροις τοῖς μέρεσιν. οἷ· τε γὰρ Ἀθηναίοι, ἐπὶ Σι-
κελίαν ἐλθόντες, ἔσχον πολλοὺς τινὰς συμμα-
χους· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ οἱ Συρακούσιοι, περὶ Σι-
κελίας μαχόμενοι, ὡσαύτως ἐπήγηστο τοὺς με-
τασχίσοντας τοῦ πολέμου, καὶ κινδυνεύοντας
ἐπὶ τῷ διασῶσαι τὴν τῶν Συρακουσίων πόλιν,
ὡσπερ τοῖς συμμαχοῦσιν Ἀθηναίους σκοπὸς τὸ
συνκλήτασθαι χώραν. Κατάλογος τῶν ἐθνῶν
τῶν συμμαχοῦσάντων Ἀθηναίοις κατὰ Συρα-
κούσων Ἀθηναίοι, Λήμνιοι, Ἰμβριοί, Αἰγινῆται,
Ἑσπιαῖοι. οὗτοι πάντες Ἀθηναίων ἀποικοί
ἦσαν, Ἐρετριεῖς, Χαλκιδεῖς, Στυρῆες, Καρύστιοι,
Κεῖοι, Ἀνδριοί, Τήσιοι, Μιλήσιοι, Σάμιοι, Χίοι,
Μηθυμναῖοι, Τενεδοί, Αἰνιοί, Πλαταιεῖς, Ῥόδιοι,
Κυθῆριοι, Κεφαλλῆνες, Ζακύνθιοι, Κερκυραῖοι,
Μεσσηνιοί ἐκ Ναυπάκτου, Μεγαρεῖς φυγάδες,
Ἀργεῖοι, Μαντινεῖς, Κρήτες, Αἰτωλοί, Ἀκαρῆ-
νες, Θούριοι, Μεταπόντιοι, Νάζιοι, Καταναῖοι,
Ἐγεσταῖοι, Τυρσηνοί, Ἰάπωνες.

ΤΟΙΣ ΜΕΝ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΟΙΣ ΔΕ. τοῖς Συρακουσίοις.

ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ ΣΤΑΝΤΕΣ. συμμαχοῦ-
σαντες ἀλλήλοις.

ΤΗΣ ἘΥΝΤΥΓΧΙΑΣ. ἀλλ', ὡς ἐκάστοις

(φρσι) συνέτευχεν, ἢ διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον, ἢ ἕξ ἀνάγκης, στρατεύεσθαι.

ΚΑΙ ΑΠ' ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἄποικοι δηλονότι.

ΟΥΤΟΙ Δ' ΕΙΣΙ ΔΡΥΟΠΕΣ. ἦγουν, οἱ Καρύστιοι.

ΝΑΥΣΙ. ἦγουν, σὺν ναυσί.

ΚΑΤΑ ΔΕ ΤΟ ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΝ. ἦγουν, νόμιμον ἔθος.

ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΔΩΡΕΙΕΣ. ὄντες δηλονότι.

ΑΝΑΓΚΗ ΜΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΠΡΕΠΟΥΣ. ἔλεγον (φρσίν) ἕξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖν, ἢ εὐπρεπῶς ἀπολογιστοῦς αὐτοῖς ἢ οὐχ ἦσσαν δὲ βουλούμενοι, ἥπερ ἕξ ἀνάγκης, εἶποντο, διὰ τὴν Κορινθίαν ἔχθραν.

ΚΑΤΑ ΕΥΜΟΡΑΝ ΕΜΑΧΟΝΤΟ. ξυμοροῶν ἄρτι τὴν φυγὴν λέγει, ὅτι, φυγάδες ὄντες, τοῖς ξυγγενέσιν ἐμάχοντο.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΤΙΚΑ. τῆς κατὰ τὸ ἐνεσταίας.

ΟΥΔΕΝ ΗΞΟΣΟΝ ΔΙΑ ΚΕΡΔΟΣ. παροιμία.

Πιπέραςκι δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΟΥΤΟΙ ΠΕΙΣΘΕΝΤΕΣ. ἦλθον μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

ΕΥΓΚΤΙΣΑΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ ξυγκτίσαι.

ΕΝ ΤΟΙΑΥΤΑΙΣ. ἦτοι ταῖς μισθοφορικαῖς.

ΟΠΠΕΡ ΕΠΗΓΑΓΟΝΤΟ. ἐπεσπῶσαντο.

ΚΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑΝ. ἔχθραν.

ΤΟΣΑΔΕ ΜΕΝ. κατὰλογον τῶν ἔθνῶν καὶ τῶν πόλεων τῶν συμμάχων Συρακουσίου κατὰ Ἀθηναίων.

¶ νή. 58. ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ. δημοκρατούμενοι.

ΟΣΟΙ ΜΗ ΑΦΕΣΤΑΣΑΝ. τῶν Συρακουσίων δηλονότι.

ΝΕΟΔΑΜΩΔΕΙΣ ΔΕ. Νεοδαμῶδης ὁ ἐλεύθερος παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΥΓΓΕΝΕΣ. τῶν Συρακουσίων.

¶ νδ'. 59. ΚΑΛΟΝ ΑΓΩΝΙΣΜΑ. ἐνδοξον, συμφέρον.

¶ ξ'. 60. ΚΑΙ ΕΥΤΝΕΛΘΟΝΤΕΣ ΟΙ ΤΕ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ. νῦν διὰ τὸ ἄσπορον καὶ τοὺς ταξιαρχοὺς οἱ στρατηγοὶ σὺνήγαγον, καδ' αὐτοὺς πρῶτον βουλευόμενοι.

ΑΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ. ἰδιώσαντες, ἀποκόψαντες.

ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ. τὸ διατείχισμα.

ΚΑΙ ΑΠΛΟΤΕΡΑΙ. ἀπλοωτέρας οὐ τὰς ἁπλοῦς παντάπασι λέγει, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρωμάτων ἔνδειαν, ἀπλοῦς ἰσταμένας. τοῦτο δὲ καὶ ἡ τοῦ λόγου ἐπαγωγὴ ἁπλοῦ, πάντα τινα ἐσθιβάζοντες πληρωσάι.

ΝΑΙΚΙΑΣ ΜΕΤΕΧΩΝ. νεότητος.

Ο ΔΕ ΝΙΚΙΑΣ ΕΠΕΙΔΗ. τῷ Νικίᾳ τὴν προτροπὴν τῆς διαλέξεως δίδωσι, καὶ ὡς καδ' ἡλικίαν πρὸςβυτέρῳ, καὶ ὡς μείζονι στρατηγῷ, καὶ ὡς πάλαι τοὺς Συρακουσίους νενικηκότι, καὶ ὡς ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τόποις τοὺς ἐναντίους διαπολεμήσαντι.

ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΝ. διὰ κινδύνου ἵναί.

¶ ξα'. 61. ΕΣΤΙ ΤΩΙ. τινὲ ἀφ' ἡμῶν.

ΕΠΕΙΤΑ ΔΙΑΠΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ ΟΜΟΙΑΝ ΤΑΙΣ ΕΥΜΟΡΑΙΣ ΕΧΟΥΣΙΝ. ἐπειτα (φρσι) παντὶ τῷ χρόνῳ δυσέλπιδες εἰσι, καὶ προσδοκῶσιν ὁμοίως ταῖς γεννημέναις συμφουραῖς τὰ μέλλοντα.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΕΜΟΙΣ ΠΑΡΑΛΟΓΩΝ. "Ὀμηρος" Ξυλὸς "Ενυάλιος," καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ἦγουν, εὐτυχίας.

ΚΑΙΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ ΕΛΠΗΣΑΝΤΕΣ ΣΤΗΝΑΙ. καὶ τὴν τύχην καὶ ἡμῖν συλλήψασθαι ἐλπίσαντες.

¶ ξβ'. 62. ΕΝ ΔΕ ΤΗ: ΕΝΘΑΔΕ. ἐν δὲ τῇ νῦν κατὰ ἀνάγκην ἀπὸ νεῶν γεννησμένη πεζομαχίᾳ ἐπιτήδεια ἔσται.

ΕΥΡΗΤΑΙ Δ' ΗΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐξεύρεται ἡμῖν ἐπιβολὴ χειρῶν σιδηρῶν, αἷς προσιούσας τὰς ναῦς πολεμίας κρηάτισομεν, ὥστε μὴ δύνασθαι ἕξ ἀναχωρήσεως ἐμβάλλειν ἡμῖν.

ΟΣΑ ΧΡΗ ΑΝΤΙΝΑΥΤΗΠΗΓΗΣΑΙ. γράφεται, ὅσα μὴ ἀντιναυπηγέσθαι.

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΙΔΩΝ ΑΥΤΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, τῶν Συρακουσίων.

ΕΠΙΒΟΛΑΙ. ἦγουν, ἀντιλαβαὶ εὐρηται ἡμῖν.

ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΗΣ. διὰ τοῦτο (φρσίν) οὐ συμφέρεῖ ἀνακρούεσθαι ἡμῖν, ὅτι ἄρα εἰς πολέμιαν γῆν ὑπὸ τῆς ἀνακρούσεως ἐξευχθισόμεθα.

¶ ξγ'. 63. ΑΠΑΡΑΞΗΤΕ. ἀντὶ τοῦ καταβάλλητε ἦτοι μετὰ ἀραγμοῦ καὶ συντριβῆς ἀποστήσητε.

ΟΣΩ: ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ ΜΑΛΛΟΝ. τὸ μᾶλλον οὐκ ἔστι συγκριτικόν, ἀλλὰ διασαφητικόν. οὐ γὰρ οἱ ναῦται τοῦ ἄσφαρᾶττειν τοὺς πολεμίουσ συνάιτιοι.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ: ΑΥΤΩ: ΤΩ:ΔΕ. καὶ ἐν τῷ παρανεῖν (φρσι) ἄρομαι.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΑΥΣ ΠΛΕΙΟΥΣ. ἦτοι τῶν πολεμίων νεῶν, ἢ νῦν πλείους ἥπερ πρότερον.

ΤΗΝ ΗΔΟΝΗΝ ΕΝΟΥΜΕΙΣΘΑΙ. ἐνθυμεισθαι τε ἄξιον, ὅτι δεῖ διαφυλάξασθαι τὴν ἡδονήν. ἡδονὴν δὲ λέγει, ἐν ἐπιφέρει, ἐπὶ τῷ θαυμάζεσθαι τε κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατὰ τὸ ὠφελείσθαι ἐν τε τῷ μὴ ἀδικεῖσθαι αὐτοῖ, καὶ ἐν τῷ φοβεροῖ τοῖς ὑπὸ κλοῖς φαίνεσθαι.

ΟΙ ΤΕΩΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΟΙ. τοὺς μετόικους λέγει.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΦΩΛΕΙΣΘΑΙ. ἦγουν κερδαίνειν.

¶ ξδ'. 64. ΕΙΤΕ ΕΥΜΒΗΣΕΤΑΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. εὐφρημότατα ἠήξατο τὴν ἦτταν.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΕΝΘΑΔΕ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ. ἀπὸ κοινου τὸ ὑπομιμνήσκα.

ΥΠΕΡ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΑΓΩΝΙ ΚΑΘΕΣΤΩΤΕΣ. ἦτοι, ὑπὲρ τε τῆς ἐνταῦθα δουλείας ἡμῶν, καὶ τῆς ἐκεῖ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων.

¶ ξε'. 65. ΕΚΕΛΕΥΕ ΠΛΗΡΟΥΝ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. ἀνδρῶν δηλονότι.

ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΟΥΛΗ. ἡ ἀντίληψις.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ. ἦγουν, πρὸς τὴν ἀντιλαβὴν τῶν σιδηρῶν χειρῶν.

ΠΑΡΕΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟ ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΟΙ ΤΕ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΚΑΙ ΓΥΛΙΠΠΟΣ. πάντες ὑπὸ θάρσους ἐν τούτοις παρακλυέοντα. οἱ στρατηγοὶ τῶν Συρακουσίων, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ὄντος τοῦ ἀγῶνος οἱ τῶν Βοιωτῶν, ὡς ἀντιστάσαντες ἐν τῇ ἐφόδῳ τοῖς Ἀθηναίοις Κορίνθιοι, ὡς ναυτικῇ καὶ πεζῇ δυνάμει βεβοηθηκότες μόνου τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου Γύλιππος, ὡς στρατηγός ἐπὶ τούτῳ αὐτῷ παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκπεμφ-

Δείξ. πάντας δὲ, εἰκός, ἠδομένους, καὶ ἀπὸ μέ-
ρος καὶ ἑμοῦ τὴν διάλεξιν ποιῆσθαι πρὸς αὐτούς.

¶ ΞΕ'. 66. ΤΑ ΠΡΟΕΙΡΓΑΣΜΕΝΑ.
ἦγρον, ἢ προγενημένη νίκη.

ΑΝΤΕΛΑΒΕΣΘΕ. ἀντί τοῦ ἠσθάνεσθε.

ΕΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἦτοι, κατὰ τῆσδε
τῆς χώρας.

ΕΙ ΚΑΤΟΡΘΩΣΙΑΝ. ἦγρον τροπαιοχῆστειαν.

ΑΝΔΡΕΣ ΓΑΡ ΕΠΕΙΔΑΝ ΩΙ ΑΕΙΟΥΣΙ
ΠΡΟΎΧΕΙΝ ΚΟΛΟΥΣΘΩΣΙ. ὁπότεν γὰρ ἄν-
δρες ἐλαττωθῶσιν ἐν τούτῳ, ἐν ὃ δοκοῦσιν ὑπερ-
εἶχειν τῶν πέλας, εἰς τε τὰ λοιπὰ τῷ φρονή-
ματι ταπεινούνται μᾶλλον, ἢ ἄνω οὐδὲ ὅλων τι
κατ' ἀρχάς.

ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΡ' ΕΛΠΙΔΑ. καὶ παρ' ἐλπίδα
σφαλιότες, ἐφ' οἷς μέγα ἐφρόνησαν, (φῆσιν,) αὔ-
θις ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδιδοῦσιν, ταπεινότεροι καὶ χει-
ροὺς γινόμενοι τῆς ὑπαερχούσης δυνάμεως ἡμῶν.

¶ ΞΖ'. 67. ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΚΗΣΕΩΣ. τῆς
ἀγαθῆς ἐλπίδος.

ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΕΚΑΣΤΟΥ Η ΕΛΠΙΣ. τὸ μὲν
διπλασία, ἀντί τοῦ πολλαπλασία. οὐχ ἑκάσ-
του δὲ ἡ ἐλπίς διπλασία, ἀλλ' ἐξ ἑκάστου
τῶν εἰρημένων διπλασιάζεται, ἐκ τοῦ καταπεπ-
τωκίναί τοὺς Ἀθηναίους τοῖς φρονήμασι, καὶ
τοῦ δόκησιν εἶχειν, ὅτι κρείττους ἑσμέν, εἰ τοὺς
κρείττους ἐνίκησαμεν.

ΤΑ ΤΕ ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΙΗΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ.
μιμούμενοι ἡμᾶς (φῆσιν) οἱ Ἀθηναῖοι, πολλοὺς
ὀπλίτας ἐπιβιβάσαντες ἐπὶ τὰ καταστρώμα-
τα, ὅπερ ἡμῖν μὲν σὺνήδης ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο
οὐκ ἀνάγκαστον, ἐκεῖνοις δὲ ἐναντίον, διὰ τὰ
ἐπιφερόμενα.

ΠΟΛΛΟΙ ΔΕ ΑΚΟΝΤΙΣΤΑΙ ΧΕΡΣΑΙΟΙ,
ΩΣ ΕΠΕΙΝ. ὡς ἐν τῇ πρώτῃ θαλασσίῳ εἶπε
τοὺς ἐμπειρίαν ἔχοντας τῶν ναυτικῶν, οὕτως
ἄρτι χερσαίους οὐ τοὺς ὑπειρώτας, ἀλλὰ τοὺς
ἄπειρους θαλασσῶν φῆσιν.

ΟΙ ΟΥΔ' ΟΠΩΣ ΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΥΣ. οἱ οὐδὲ
καθεζόμενοι τοξέυειν καὶ ἀκοντίζειν δυήσονται.
μίαν δὲ ἀπόφασιν, ἠγνέτον, λείψωιν ἵνα ἡ τὸ
πλήρες· οἱ δὲ οὐχ εὐρήσονται οὐδὲ ὅπως χρεὶ τὸ
βέλος καθεζόμενους ἀφείναι.

ΚΑΙ ΕΝ ΣΦΙΣΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΠΑΝΤΕΣ. τὸ
ἔξῃ, καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς πάντες παράζονται.
ΟΥΚ ΕΝ ΤΩ ΑΥΤΩΝ ΤΡΟΠΩ ΚΙΝΟΥ-
ΜΕΝΟΙ. οὐ κατὰ τὸ σὺνήδες ἕκαστος ἐπὶ τῶν
νεῶν κινούμενος.

ΕΝ ΟΛΙΓΩΙ ΓΑΡ ΠΟΛΛΑΙ. διαστήματι.

ΡΑΣΤΑΙ ΔΕ ΕΣ ΤΟ ΒΛΑΠΤΕΣΘΑΙ. ῥα-
δίως (φῆσι) βλαδύσονται ὑπὸ τῶν ἡμῖν παρε-
σκευασμένων.

ΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΙΣΤΕΙ ΜΑΛΛΟΝ. οὐ
τῇ παρασκευῇ δλονότι πιστεύοντες, ἀλλὰ
διακινδυνεύσαι σπεύδοντες, ἐπὶ τῇ τύχῃ το
μέλλον ποιοῦνται.

¶ ΞΗ. 68. ΚΑΙ ΤΥΧΗΝ ΑΝΔΡΩΝ. καὶ
πρὸς τύχην ἀνδρῶν πολεμίων ἡμῖν ἠττημένοι.

ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΕΝ, ΑΜΑ. νομιμῶτατόν ἐστί,
(φῆσιν,) ἀεγῆ προσμίζαι τοῖς ἐναντίοις. προσήκον
γάρ τοῖς τιμαρνομένοις τοὺς ἀδικῶς ἐπελθόντας,
παρῆσθαι τοῦτο, καὶ κρῖνειν, ὅτι δεῖ ἀποσπλη-
σαι τὸν θυμὸν ἐν τῇ τιμαρίᾳ τοῦ ἀδικήματος.

ΚΑΙ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ΠΟΥ. τὸ ἐχθροῦς
τιμαρῆσασθαι.

ΕΝ ΩΙ, ΕΙ ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ. ἐν τῷ δουλώ-
σασθαι ἡμᾶς.

ΤΑ ΑΠΡΕΠΕΣΤΑΤΑ. τοὺς ἀνδραποτισμούς.

ΤΗΝ ΑΙΣΧΙΣΤΗΝ ΕΠΙΚΛΗΣΙΝ. τὴν δουλείαν.

ΚΑΛΟΣ Ο ΑΓΩΝ. ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΩΝ ΟΥ-
ΤΟΙ ΣΠΑΝΙΩΤΑΤΟΙ. ἡ δianoia, καλὸς ἡμῖν
ὁ ἀγὼν ἐστί. καὶ γὰρ, πρᾶξάντων ἡμῶν, ὅσα
βουλόμεθα, οὗτοί τε κολασθήσονται, καὶ ἡ πᾶ-
σα Σικελία ἐλευθερωθήσεται.

¶ ΞΘ'. 69. ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙ-
ΟΥΣ ΗΣΘΑΝΟΝΤΟ. πληροῦντας δλονότι τὰς
ναῦς.

ΠΑΣΧΟΥΣΙΝ. οἱ ἀθρωσποι δλονότι.

ΠΑΤΡΘΕΝ ΤΕ ΕΠΟΝΟΜΑΖΩΝ. Ὀμη-
ρος· Πατρίθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον.

ΑΞΙΩΝ ΤΟ, ΤΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΩΝ. ἀξίων
(φῆσι) μὴδὲνα προδίδοναι τὴν οἰκίαν ἀρετήν.

ΩΝ ΕΠΦΑΝΕΙΣ ΗΣΑΝ. καὶ τοῦ καθ' ὑπερ-
βατόν. συντακτέον δὲ τῷ, πατρίθεν ἐπονομάζων.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤῃ ΑΝΕΠΙΤΑΚΤΟΥ.
καὶ τῆς ἐν τῇ πατρίδι δλονότι αὐτεξουσίῳ εἰσότης.

ΑΛΛΑ ΤΕ ΛΕΓΩΝ. καὶ ὑπερβατόν. συν-
τακτέον δὲ τῷ, παραπλήσια, ἵνα ἡ τὸ ἐξῆς·
ἀλλὰ τε λέγων, οἶα οἱ ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἦδη τοῦ
καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι εἶποιεν ἂν, καὶ παρα-
πλήσια. ἡ δὲ δianoia ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν
τῇ τοιαύτῃ περιστάσει καθεστῶτες ἄνθρωποι
λέξαιεν ἂν, καὶ παραπλήσια, ὑπὲρ τε τῶν ἄλ-
λων πάντων, καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν, καὶ
θεῶν· οὐ φιλαττόμενοι τι αὐτῶν εἶπειν, μὴ δόξ-
ωσι τοῖς ἀκροαταῖς ἀρχαιολογεῖν, ἀλλὰ ἀφέ-
λιμα πρὸς τὴν παρούσαν ἰπότησιν νομίζοντες.

ΚΑΙ Ο ΜΕΝ ΟΥΧ ΙΚΑΝΑ ΜΑΛΛΟΝ, Η
ΑΝΑΓΚΑΙΑ. καὶ ὁ Νικίας ἀναγκαῖα μᾶλλον,
ἢ ἄνω ἱκανά.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΖΕΥΓΜΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ. ὁ
δλονότι ἔξευξαν οἱ Συρακοῦσις, ἀποφράττοντες
τὸ στόμα τοῦ λιμένος.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΕΙΦΘΕΝΤΑ ΔΙΕΚΠΛΟΥΝ.
τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἔξευκτο, ἀλλ' ἀνεργεί, τοῦ
στόματος. τουτέστι, παρελείπετο, ὥστε μὴ
ἔξευχθαι.

ΒΙΑΣΑΣΘΑΙ ΕΣ ΤΟ ΕΞΕ-
θεῖν.

¶ Ο. 70. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΕΧΩΝ. στζα-
τεύματος δλονότι.

ΣΦΙΣΙ. τοῖς Ἀθηναίοις.

ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ναυμαχίῳ δλονότι.

ΟΙ ΤΕ ΕΠΙΒΑΤΑΙ ΕΘΕΡΑΠΕΥΩΝ. οἱ ἐπι-
βάται (φῆσιν) ἐπεμελοῦντο (τοῦτο γάρ ἐστί
τὸ ἑθεράσπειον) καὶ ἠγασίζοντο, ὅπως μὴ λεί-
πνινο τῇ προθυμίᾳ οἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
ὄντες τῆς τε τῶν ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν τέχνης.

ΕΝ ΟΛΙΓΩΙ ΠΟΛΛΩΝ ΝΕΩΝ. διαστήματι
δλονότι.

ΑΙ ΔΕ ΠΡΟΣΒΟΛΑΙ. συνεχῶς (φῆσιν) ἐγίγ-
νοντο αἱ συμπλοκαὶ τῶν νεῶν. αἱ μὲν γὰρ αὐ-
τῶν φεύγουσαι ἐπεφέροντο ἐτέραις, καὶ οὐ συνε-
πλέκοντο, αἱ δὲ ἐκόντι ἐπιπλέευσαι προσέβαλλον.
ΠΡΟΣΦΕΡΙΟΝ ΝΑΥΣ. ἀντί τοῦ προσή-
λανεν.

ΕΠ' ΑΥΤΗΝ ΕΧΡΩΝΤΟ. ἤγουν, κατ' αὐτῆς.

ΕΥΝΗΡΤΗΣΘΑΙ. συμπεσπλέχθαι.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙΣ. τοὺς κυβερνήτας, εἴτε φυλάττεσθαι δεῖν, εἴτε ἐπιβουλεύειν, μὴ καθ' ἓν μέρος, οἷον δεξιὴν ἢ ἀριστερὴν, τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ πανταχοῦ.

ΞΥΜΠΗΠΤΟΥΣΩΝ. ἀλλήλαις δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΡΕΨΕΙΝ ΤΗΣ ΑΚΟΗΣ. καὶ μὴ δύνασθαι τῶν κελυσμάτων ἀκούειν.

ΠΟΛΛΗ ΓΑΡ ΔΗ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΙΣ. τοῖς μὲν κελυσταῖς, ὑπὲρ τῶν κελυστῶν. τὸ δὲ ἐπιβουόντες, συνταττόμενον τῷ, πολλὴ γὰρ δὴ ἡ παρακέλευσις ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελυσταῖς, ἐσχημάτισται. ἦν γὰρ κατὰ φύσιν τὸ, πολλὰ γὰρ δὴ οἱ κελυσταὶ παρεκλεύοντο.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ. τέχνην λέγει τὴν ἰδίαν, τὴν κελυστικὴν.

ΒΙΑΣΣΕΘΑΙ ΤΕ ΤΟΝ ΕΚΠΛΟΥΝ. μετὰ βίας καὶ ἰσχύος ποιεῖσθαι.

ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΠΡΟΣΕΤΙ ΕΚΑΤΕΡΩΝ. τῶν Συρακουσίων καὶ Ἀθηναίων.

ΟΙ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙ. οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐπειθάνοντο τῶν πρῶτα κρουσαμένων τριηραρχῶν, καὶ οἷον ἐκ γῆς ἀποβαίνειν διανοομένων εἰς τὴν γῆν τῶν Συρακουσίων, ἥτις ἐστὶ πολεμία, εἰ νομίζουσιν οἰκιοιτέραν εἶναι τῆς μετὰ πόνου κεκτημένης θαλάττης. τουτέστιν, ἥς ἐγένοντο ἄρχοντες, μετὰ πολλῶν πόνων θαλαττοκρατήσαντες.

¶ οά. 71. ΙΣΟΡΡΟΠΟΥ. ἰσοπαλοῦς.

ΠΟΛΥ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΕΥΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΕΙΧΕ. ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρῶς ἠγωνίαν, καὶ τὰς διανοίας συνετέταντο.

Ο ΑΥΤΟΘΕΝ. ὁ Συρακούσιος στρατηγός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΕΙΟΝΟΣ ΗΔΗ ΚΑΛΟΥ. ὑπὲρ τοῦ νικῆσαι δηλονότι κατὰ κράτος.

ΔΕΔΙΟΤΕΣ ΔΕ ΟΙ ΕΠΕΛΘΟΝΤΕΣ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΠΑΝΤΩΝ ΓΑΡ ΔΗ ΑΝΑΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΕΣ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. ἦτοι, πάσης τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν οὐσης.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟ, ΑΝΩΜΑΛΟΝ. καὶ διὰ τὸ ἐν ναυσὶ μόναις δηλονότι πάσας τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀνωμάλως ἐκ τῆς γῆς ἐδεῶντο τὴν ναυμαχίαν.

ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ ΓΑΡΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ. σύνεγγυς γὰρ οὐσης τοῖς πελοῖς τῆς ναυμαχίας, εἰς τὸ πάντας δεῶσθαι, καὶ ἄλλων ἄλλο ἔργον αὐτῆς θεωροῦντων, οἱ μὲν νικῶντας δεῶντες τοὺς οἰκείους, ἀνεθάρσυνε τε διὰ τοῦτο καὶ ἔχαιρον· οἱ δὲ θεώμενοι ἠττωμένους κατ' ἄλλο μέρος, ἐταράττοντο καὶ ὀρώντες τὰ γιγνόμενα, ἀθυμότεροί τε οἱ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ταπεινότεροι τῶν ἠττωμένων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐγίνοντο.

ΑΝΕΘΑΡΣΗΣΑΝ ΤΕ ΑΝ. ἤγουν, ἀνέστησαν τὸ φρόνημα.

ΑΛΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΤΙ. ἄλλοι δὲ (φισί) τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἰδόντες ἰσόρροπον πού ναυμαχίαν, διὰ τὸ πᾶν ἀδιάκριτον εἶναι, πότερον νικᾶσι, συνέζομοιοῦντες τὰ σώματα τῇ περὶ τῶν γιγνομένων προσδοκία, ἀπένευον τῷ σώματι τῆδε κήρῃσε.

ΔΙΑ ΤΟ ΑΚΡΙΤΩΣ ΣΥΝΕΧΕΣ ΤΗΣ ΑΜΙΛΛΗΣ. γενομένης δηλονότι ἀκριτῶς τῆς ἀμίλλης.

ΑΓΧΩΜΑΛΑ. ἴσα.

ΟΛΟΦΥΡΜΟΣ· ΒΟΗ, ΝΙΚΩΝΤΕΣ, ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ. Ὁμοιος, "Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμαγῆ τε καὶ εὐχολῆ πάλιν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

ΟΣΟΙ ΜΗ ΜΕΤΕΩΡΟΙ ΕΑΛΩΣΑΝ. ἤγουν, ἐν τῷ πελάγει ὄντες.

ΚΑΤΕΝΕΧΘΕΝΤΕΣ. ἤγουν, πρὸς τὴν γῆν ἐλθόντες.

ΟΙΜΩΓΗ· ΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟΝΩ. Ὁμοιος, Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμαγῆ κατὰ ἄστν.

ΕΣ ΦΥΛΑΚΗΝ. ἀπὸ κοινοῦ, παρεμβόθου.

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΥΤΙΚΑ. ἤγουν, ἐν τῷ ἐνεστώτι τότε χρόνῳ.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ Τῆ· ΝΗΣΩ. τὸ ἐξῆς, ὑπερβατόν, καὶ οἱ διαβεβηκότες αὐτοῖς προσαπαλλυτο ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες.

¶ οβ'. 72. ΑΙΤΗΣΑΙ ΑΝΑΙΡΕΣΙΝ. ἀνάληψιν.

¶ ογ'. 73. ΑΠΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΙ. ἀποφράξαι διὰ τίνος οἰκοδομῆς.

ΞΥΝΕΠΙΓΝΩΣΚΟΝ. τὰ αὐτὰ ἐγίνωσκον. τουτέστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΕΟΡΤΗΣ ΟΥΣΗΣ. ἤγουν, ἀνεσίμου ἡμέρας.

ΔΙΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ. ἦτοι μνηστὰι καὶ ἐξαγγέλλοντες τὰ Συρακουσίων.

¶ οδ'. 74. ΕΠΕΣΧΟΝ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ. τὸ στρατεύμα δηλονότι.

ΕΤΑΣΣΟΝΤΟ. παρετάσσοντο, ἀπλίζοντο.

ΑΝΑΔΗΣΑΜΕΝΟΙ. ἤγουν, ἐξαρτήσαντες τῶν ἐαυτῶν νεῶν.

¶ οε'. 75. ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΗΔΗ. ὁ καὶ περιττός.

ΚΑΙ Τῆ· ΓΝΩΜΗ· ΑΙΣΘΕΣΘΑΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀληγεῖν.

ΑΝΤΙΒΟΛΙΑΝ. παράλλησιν. ἀντιβολία, δέησις, ἱκεσία. ἀντιβολία, δάκρυα, καὶ σταλαγμὸς, παρὰ τὸ ἀντιβολῶ.

ΕΠΘΕΙΑΣΜΩΝ. θείων ἐπικλήσεων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ· ΑΦΑΝΕΙ. ἦτοι, περὶ τῶν μελλόντων.

ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ, καὶ οἱ πλεῖστοι ἐν τῷ τότε παρόντι.

ΑΙΚΙΑ. κάκωσις.

ΚΑΙ Η ΙΣΟΜΟΙΡΙΑ. καὶ τὸ κοινωρεῖν δηλαδὴ πάντας ἐπίσους τῶν κακῶν, καὶ οἷον ἴσου μέρους ἕκαστον αὐτῶν μετέχειν.

ΕΧΟΥΣΑ ΤΙΝΑ ΟΜΩΣ. ἔχουσα τινα κουφισμόν, δηλονότι ἡ ἰσομοιρία, τὸ μετὰ πολλῶν ἰσομορεῖν κακῶν.

ΕΧΟΥΣΑ ΤΙΝΑ ΟΜΩΣ. ἔχουσα τινα κουφισμόν, δηλονότι ἡ ἰσομοιρία, τὸ μετὰ πολλῶν ἰσομορεῖν κακῶν.

ΕΧΟΥΣΑ ΤΙΝΑ ΟΜΩΣ. ἔχουσα τινα κουφισμόν, δηλονότι ἡ ἰσομοιρία, τὸ μετὰ πολλῶν ἰσομορεῖν κακῶν.

ΑΦΙΚΤΟ. τὸ στρατεύμα δηλονότι.

ΤΩ· ΕΛΛΗΝΙΚΩ· ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΙ. οὐκ ἀπιθάνως περιαιρούσι τὸ ἄεθρον ἐκ τοῦ, τῷ Ἑλληνικῷ στρατεύματι ἐγένετο, ὡς οὐδενός· Ἑλληνικοῦ στρατεύματος ἐν τοσαύτῃ μεταβολῇ γεγονότος.

¶ ος'. 76. ΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΠΑΡΧΟΝΤΩΝ. ἐκ τῶν διαταῶν.

¶ οζ'. 77. ΕΤΙ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ. θαυμαστῶς ἐστοχάσατο καὶ τοῦ και-

ροῦ καὶ τῶν περιεχόντων πραγμάτων ἐν τῇ παρακλειύσει, οὔτε προσωμιμασάμενος.

ΑΛΛ' ΟΡΑΤΕ ΔΗ, ΩΣ ΔΙΑΚΕΙΜΑΙ. τὸ μὲν, ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ, ὡς διακίμαι ὑπὸ τῆς νόσου, διὰ μέσου κείται. φησὶ δὲ, ὅτι οὐδενὸς ἡμῶν οὔτε σώματι ἰσχυρότερος ἂν (ὁρᾶτε γάρ, ὡς διακίμαι) οὔτε εὐτυχία τινὸς ὑστερῶν κατὰ γε τὸν ἰδιωτικὸν εἶον, καὶ κατὰ τὴν τῶν κοινῶν προστασίαν, νῦν ἐν ἴσῳ κινδύνῳ καθέστηκε, ὥσπερ οἱ φαυλότατοι.

ΤΟΙΣ ΦΑΥΛΟΤΑΤΟΙΣ. ἀγενέσιον, ἦγον ἀνάδροισι.

ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΕΣ ΘΕΟΥΣ ΝΟΜΙΜΑ ΔΕΔΙΗΤΗΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πολλὰ εἰς θεῶν τιμὴν ἐπιπέθεισα, πεπολιτεύμαι νομίζω.

ΟΜΩΣ ΘΑΡΣΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ θαρσαλῆ, ἀνεπαίσχυτος.

ΟΤ ΚΑΤ' ΑΣΙΑΝ ΔΗ ΦΟΒΟΥΣΙΝ. ἀλλὰ μερίζωνας δηλονότι.

ΕΤΥΓΧΗΤΑΙ. ἦγον, μετ' εὐτυχίας κατάρσεται.

ΕΠΙΦΘΟΝΟΙ. μεμπτοί.

ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ ΔΡΑΣΑΝΤΕΣ. ἔτα προσήκει τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει.

Η ΦΘΟΝΟΥ. μέμφω.

ΟΙΟΙ ΟΠΑΙΤΑΙ ΑΜΑ ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΣΥΝΤΕΤΑΙΜΕΝΟΙ ΧΩΡΕΙΤΕ. ὑπὸ λλακται, ἀντὶ τοῦ, τοὺς ὁσλίτας καὶ τοὺς συντεταγμένους χωρῶντας μὴ καταπεσλῆχθαι πάνυ. αὐτὸ γε μὴν τὸ, μὴ καταπεσλῆχθαι, ἀπὸ κοινοῦ, τὸ εἰκός.

ΙΔΡΥΘΕΝΤΑΣ. ἦγον, οἰκισιν ἀδιάδοχον σχόντας.

ΕΞΑΝΑΣΤΗΣΕΙΕΝ. μετοικίσειεν.

ΕΝ ΤΩΙ ΕΧΤΡΩΙ. ἀσφαλεῖ.

ΤΟ ΔΕ ΞΥΜΠΙΑΝ. τὸ σύνολον.

¶ οή. 78. ΚΑΙ ΤΡΕΨΑΜΕΝΟΙ. οἱ Ἀθηναῖοι.

ΕΣ ΧΩΡΙΟΝ ΑΠΕΔΟΝ ΤΙ. ὁμολῶν, ὁμῶπεδον, ὡς καὶ ἀλοχος, ἡ ὁμολοχος.

ΑΠΕΤΕΙΧΙΖΟΝ. σκέψαι, ὡς χεῖται τῇ ἀπὸ ἐπιτατικῶς.

ΟΥ ΓΑΡ ΕΤΙ ΑΠΟΧΩΡΕΙΝ. ἀποκιδνασθαι ἀπὸ τοῦ στρατεύματος. οὐκ ἦν ἐπιτιθέειον ἀποχωρεῖν, κολυμπῶν τῶν ἰππέων.

¶ οδ'. 79. ΠΡΩΙ ΔΕ ΑΙΡΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ κινδύνου.

ΔΙΚΝΟΥΝΤΟ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, ἐξικινούντο βάλλοντες.

ΦΙΛΕΙ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ. ἐκ περιουσίας τοῦτο προσέβριπτται.

¶ π'. 80. ΤΟΥΝΑΝΤΙΟΝ Η ΟΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἥπερ.

ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΜΑΛΙΣΤΑ. τὸ ἡμῖν δηλονότι τοῦ σπαντός.

ΑΦΙΚΝΟΥΝΤΑΙ ΟΜΩΣ. ἦγον οὔτω.

ΚΑΙ ΒΙΑΣΑΜΕΝΟΙ. σὺν βίᾳ ἀπωσάμενοι.

¶ πά. 81. ΗΙ ΟΥ ΧΑΛΕΠΩΣ ΗΙΣΘΑΝΟΝΤΟ. ἦτοι τὸ οὐ χαλεπῶς τῷ ἔγνωσαν συντακτέον, ἵνα ἦ, βλάβως ἔμαδον αὐτοὺς ἢ κερωρήσαν· ἢ τῷ κερωρηκίτας, ἵνα σημαίνῃ, ἢ ἔδεικον αὐτοὺς εὐκόλως καὶ βλάβως κερωρηκίταις εἰ Ἀθηναῖοι.

ΔΙΧΑ ΔΗ ΟΝΤΑΣ. ἦγον, κερωρηκίτας ἀπὸ τῶν μετὰ Νικίου.

ΚΑΙ ΞΥΝΗΓΟΝ ΕΣ ΤΑΤΤΟ. ἀντὶ τοῦ, ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον.

ΕΝ ΤΩΙ ΤΟΙΟΥΤΩΙ. καιρῷ δηλονότι.

ΑΝΕΙΑΘΕΝΤΕΣ ΓΑΡ. συστραφέντες.

ΚΑΙ ΟΥ ΞΥΣΤΑΔΟΝ. ἦγον, ἐκ τοῦ πλοσίον.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΦΕΙΔΩ ΤΕ ΤΙΣ ΕΓΕΝΕΤΟ. ὡς ἂν φανερῶς οὐσης τῆς εὐπραγίας, οὐκ ἐβούλοτο ἀποκινδυνεύειν, ἀλλ' ἐφείδετο αὐτὸς ἑαυτοῦ, ὥστε μὴ προαναλαθῆναι. τούτέστιν, ἐνόμιζον, καὶ οὕτω λήψασθαι τοὺς Ἀθηναίους χωρὶς τοῦ αὐτοῦ προαναλαθῆναι καὶ κινδυνεύσαι.

ΜΗ ΠΡΟΑΝΑΛΩΘΗΝΑΙ ΤΩΙ. ἦγον, τούτω τῷ τρόπῳ τῆς μάχης.

¶ πβ'. 82. ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ. ἦγον κύκλωθεν.

ΩΣ ΣΦΑΣ ΑΠΕΝΑΙ. ἦγον, εἰς τοὺς Στρακουσίους.

¶ πγ'. 83. ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ ΤΟ ΗΣΥΧΑΖΟΝ. καδ' ὁ μάλιστα τῆς νυκτὸς ἔμελλον οἱ πολέμιοι ἡσυχάζειν.

ΟΥΤΟΙ ΔΕ ΔΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΒΙΑΣΑΜΕΝΟΙ. ἦγον, διελέθοντες τοὺς φύλακας σὺν βίᾳ.

¶ πδ'. 84. ΩΣ ΔΕ ΓΙΓΝΟΝΤΑΙ ΕΠ' ΑΤΤΩΙ. ἦγον παρ' αὐτῷ.

ΟΙ ΔΕ, ΕΜΠΛΑΑΣΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΕΡΡΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, συμπλεκόμενοι κατέπιπτον. ἐτοιμῶς ἔσπιωτων.

ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΟΝ ΗΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣ. ἦγον σπουδαίωτατον.

¶ πε'. 85. ΟΣΟΥΣ ΜΗ ΑΠΕΚΡΥΨΑΝΤΟ. ὅσους δηλαδὴ τὸ δῖε κλεψαν εἰ Συρακούσται.

ΚΑΙ ΚΑΤΕΠΛΗΘΗ ΠΑΣΑ ΣΙΚΕΛΙΑ ΑΤΤΩΙ. γράφεται διεσπῆσθαι.

ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΓΑΡ ΔΗ ΦΟΝΟΣ ΟΥΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλείων τοῦτο ἀκούστέον. οὐδὲ γὰρ ἔγγυς ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ τοσούτους ἄλλος φόνος ἐγένετο. ἐμοὶ δὲ φαίνεται γεγράφθαι, καὶ οὐδενὸς ἐλάσσειν τῶν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ πολέμῳ ἐγένετο. λέγει γὰρ αὐτὸς ἐπὶ τέλει τῆσδε τῆς ἱστορίας· συνέβη τε, τοῦτο τὸ ἔργον τὸ Ἑλληνικὸν τῶν κατὰ τὴν πόλεμον τόνδε μέγιστον γενέσθαι, δοκεῖ δὲ μοι, καὶ ὅν Ἑλληνικῶν ἴσμεν. ἔοικεν οὖν κἀνάυθα μὴ μόνον τοῖς Σικελικαῖς, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλησικαῖς, ἀντιεξέταζεν τὴν συμφορᾶν.

¶ πς'. 86. ΑΣΦΑΛΕΣΤΑΤΗΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ ΤΗΡΗΣΙΝ. ἦγον φυλακῆν.

ΤΟΥΣ ΓΑΡ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΑΝΔΡΑΣ. τὸ ἐξῆς, προϋβημῆθη, ὥστε ἀφεθῆναι, πείσας τὰς σπονδὰς τοὺς Ἀθηναίους ποιήσασθαι.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΟΜΕΝΗΝ ΕΠΙΤΗΔΕΥΣΙΝ. διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νομισομένην ἐπιτιθέουσι, διὰ τὸ πᾶσαν ἀρετὴν νομιμῶς ἐπιτετθευμένα. οὐ γὰρ δὴ νομισομένην ἀρετὴν τὴν δοκοῦσαν φησὶ.

¶ πζ'. 87. ΧΑΛΕΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΜΕΤΕΧΕΙΡΙΑΝ. ἦγον, τῶν πρώτων χρόνων χαλεπῶς σπεριέπτον.

ΜΕΤΕΧΕΙΡΙΑΝ. ἦγον ἀκονόμασαν.

ΚΑΙ ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΕΠΙΠΝΟΜΕΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι ἀνώμαλον ἔργαζόμεναι τὸ περιέχον, νόσον κατήρχον.

ΚΑΙ ΟΣΜΑΙ ΗΣΑΝ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΟΙ. διὰ τὸ δύσφημον ἀπεσιώπησεν αὐτὰ ὀνομαστὶ εἰπεῖν. βούλεται δὲ λέγειν τὰ ὑποχαρμήματα, ἅσπερ οἱ

ἰατροὶ σκύβαλα καὶ ἀποπατήματα εἰδῶσαι καλεῖν.

ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΑΠΕΔΟΝΤΟ. ἐπώλησαν. ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΟΛΙΓΟΝ ΕΣ ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΠΑΘΗΣΑΝΤΕΣ. ἐν παντὶ πράγματι μεγάλας κακοπαθήσαντες.

Η. α'. 1.—ί. 10.

¶ 1. ΚΑΙ ΟΠΟΣΟΙ ΤΟΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΘΕΙΑΣΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ θεοφορηθέντες, δηλονότι ἐπήλκυσαν. ἦτοι, θεῖά τινα ἐπιφθεγγόμενοι, εἰς ἑλπίδας ἐνέβαλον.

ΠΑΝΤΑ ΔΕ ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ ΑΥΤΟΥΣ ΕΛΥΠΕΙ ΤΕ. δεῖνὰ δηλονότι.

ΟΥΔΕ ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΝΩ. ταμείων δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΣΦΩΝ. τῶν Ἀθηναίων.

ΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ. τῶν δυνατῶν.

ΤΩΝ ΤΕ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΙ ΕΣ ΕΥΤΕΛΕΙΣΤΕΡΟΝ ΕΙΝΑΙ ΒΙΟΥΝ.

ΩΣ ΑΝ ΚΑΙΡΟΣ ΗΙ. ἦγουν ἕως ἂν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΠΕΡΙΔΕΕΣ. διὰ τὸ ἐν τῷ παραχρημα περιδεεῖς εἶναι.

¶ β'. 2. ΟΙ ΜΕΝ ΜΗΔΕΤΕΡΩΝ. ἦγουν, Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων.

ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΔΥΝΑΜΙΝ ΑΥΤΩΝ. ἦγουν τῶν Ἀθηναίων.

ΔΙΑ ΤΟ ΟΡΓΩΝΤΕΣ ΚΡΙΝΕΙΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ἦτοι, μετὰ πάσης προθυμίας, ἢ, ὡς τινες, διὰ τὸ αὐτοὺς ὀργίσειν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΚΑΙ ΜΗΔ' ὙΠΟΔΕΙΠΕΙΝ ΛΟΓΟΝ ΑΥΤΟΙΣ. μηδεὶ ἐπιτρέψειν λέγειν περὶ αὐτῶν, ἢ, (ὡς ἐμοὶ φαίνεται,) μὴ ὑπολείπειν μνηδεμίαν αἰτίαν τοῦ δυνήσεσθαι ἀντισχεῖν τοῖς Ἀθηναίοις.

ΩΣ ΤΟ Γ' ΕΠΙΟΝ ΘΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τῷ ἐπιόντι θέρει.

¶ γ'. 3. ΜΕΜΦΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΚΟΝΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ. μεμφομένων δηλαδὴ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

¶ δ'. 4. ΞΥΣΤΕΛΛΟΜΕΝΟΙ ΕΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ συνάγοντες.

ΟΠΩΣ ΜΗ ΣΦΩΝ ΑΠΟΣΤΗΣΩΝΤΑΙ. ἦγουν, τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων.

¶ ε'. 5. Η ΩΣΠΕΡ ΑΡΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥῆ; ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου ταῦτα ἐτοιμαζόντων.

ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΒΑΣΙΝ. εἰς τὴν Εὐβοίαν δηλονότι.

ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΜΕΝ ΒΟΙΩΤΟΙ ΝΑΥΣ ΤΥΠΕΣΧΟΝΤΟ. τοῖς Λεσβίοις δηλονότι.

Η ΤΩΝ ΕΝ Τῆ; ΠΟΛΕΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμόνιοι.

ΕΚΑΣΤΑΧΟΣΕ ΔΕΙΝΟΣ ΠΑΡΗΝ. ἀντὶ τοῦ, φοβερὸς τοῖς Λεσβίοις.

ΤΟΙΣ ΛΕΣΒΙΟΙΣ ΕΠΡΑΣΞΕΝ. ἦγουν συνέπραττε.

ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀσπληγμένους.

ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ΠΡΑΣΞΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμενος ἐκπράξασθαι αὐτὸς, βασιλεῖ ἄφειλπεν, ἦγουν, ὀφειλέτης ἐγένετο.

ΚΟΙΝῆ; ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΠΡΑΣΞΟΝ. ἦγουν ὁμογνωμοῦντες.

¶ ς'. 6. ΦΥΓΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΑΥΤῶΝ. πατρίδος δηλονότι.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ, ΕΙ ΔΥΝΑΙΤΟ. ἦγουν ὁ Φαράβαζος.

ΚΑΙ ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ ΕΝΔΙΩ; ΕΦΟΡΕΥΟΝΤΙ. ἢ εὐθεία ὁ Ἔνδιος.

ΕΣ ΤΑ ΜΑΛΙΣΤΑ. ὑπερβαλλόντως.

ΟΘΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ὙΝΟΜΑ ΛΑΚΩΝΙΚΟΝ. Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Ἐνδίου. Κλεινίας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, τῷ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδὶ ἔθετο.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΞΕΝΙΑΝ. φιλίαν.

ΕΙ ΑΙ ΤΕ ΝΗΣΕΣ ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΣΙΝ. τοῖς Χείσις.

ΕΥΗΦΙΣΑΝΤΟ ΑΥΤΟΙΣ ΠΕΜΠΕΙΝ. τοῖς Χείσις.

ΩΣ ΕΚΕΙ ΟΥΚ ΕΛΑΣΣΟΝ. ἦγουν ἐν τῇ Χίῳ.

ΑΦ' ΩΝ ΟΙ ΧΙΟΙ. πόλειον ἢ συμμάχων δηλονότι.

¶ ζ'. 7. ΕΥΘΥΣ ΕΠΕΙΓΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΧΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπειγόντων.

¶ η'. 8. ΕΣ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ. ἀπόπλευσιν.

ΕΦ' ΕΑΥΤῶΝ ΔΙΕΝΟΟΥΝΤΟ. ἦγουν καθ' ἑαυτοῦς.

Η ΤΑΣ ΎΣΤΕΡΟΝ ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΑΣ. μετὰ τοῦτο παρακομιζομένας.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΗΝ ΤΑΥΤῆ; τῆ; Σαλάσσης δηλονότι.

ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΝ ΕΥΘΥΣ. περιττὸς ὁ καί.

¶ θ'. 9. ΟΙ ΔΕ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ, ΕΠΕΙΓΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤῶΝ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΗΝ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ ΝΑΥΣ ΣΦΙΣΙ ΞΥΜΠΕΜΠΕΙΝ. ὑπὲρ τοῦ πιστοῦς μείναι αὐτοῦς, ἤξιουν οἱ Ἀθηναῖοι καὺς συμπεμπεῖν.

ΑΙΤΙΟΝ Δ' ΕΓΕΝΕΤΟ. αἴτιον δ' ἐγένετο τῆς ἀποστολῆς τῶν νεῶν, τὸ τοὺς πολλοὺς μὴ εἶδέναι τὰ πραττόμενα.

ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΕΧΕΙΝ, ΠΡΙΝ ΤΙ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΝ ΛΑΒΩΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν δύναμιν τινα προσλάβωσιν.

¶ ι'. 10. ΘΕΩΡΟΥΤῆ;. θεωροὶ ἐγίνοντο.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΔῆ; ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ. οἱ θεωροὶ δηλονότι.

ΟΙ ΔΕ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ. οἱ Κορίνθιοι.

ΕΠΗΓΟΝ ΕΣ ΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ. ὑπεχώρου, ὅπως εἰς τὸ πέλαγος παρακλίσεωνται.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΑΣ ΠΛΕΙΟΥΣ. τῶν Λακεδαιμονίων δηλονότι.

¶ ἰα'. 11. ΚΑΙ ΕΠΗΝΟΗΣΑΝ ΜΕΝ ΚΛΑΤΑΥΣΑΙ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. οἱ Πελοποννήσιοι τὰς προτέρας.

ΚΑΙ ΤΩ: ΠΕΖΩ: ΠΡΟΣΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ. διὰ τοῦ πεζοῦ.

¶ ἰβ'. 12. ΤΩ: ΑΓΙΔΙ ΑΥΤΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΣ ΩΝ. ὁ Ἀλκιβιάδης.

¶ ἰγ'. 13. ΚΑΙ ΚΟΠΕΙΣΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ. ἐπὶ τοῦ κακοπαθῆσαι, εἰνεῖ κοπιᾶσαι εἰρηται.

¶ ἰδ'. 14. ΜΗ ΕΞΑΓΓΕΛΤΟΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἤγουν ὄλοι.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ ΑΦΕΣΤΩΤΕΣ ΠΑΝΤΕΣ. ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

¶ ἰε'. 15. ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΕΘΕΣΤΗΚΥΙΑΣ. ἤγουν, τῆς Χίου.

ΤΑ ΤΕ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ, τὰς ἐπὶ τοῖς χιλίοις ταλάντοις ἐπικειμένης ζημίας. ΕΣ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΧΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τῆς μάχης.

¶ ἰς'. 16. ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ, ΕΣΗΓΑΓΟΝΤΟ. προσεδέξαντο.

¶ ἰζ'. 17. ΟΤΙΠΛΕΙΣΤΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ. ἤγουν λίαν.

ΛΑΘΟΝΤΕΣ ΟΥΝ ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥ. λάθρα τὸ πολλὸν πλεύσαντες ἔφευγον.

¶ ἰθ'. 18. ΚΑΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΙ. ἐκότεροι δηλονότι.

ΗΝ ΔΕ ΤΙΝΕΣ ΑΦΙΣΤΩΝΤΑΙ. τὸ, ἦν δέ τινες ἀφιστῶνται, ἕως τοῦ, καὶ τοῖς ξυμμάχοις, ἐν ἄλλοις οὐχ εὐρίσκειται.

¶ κ'. 20. ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΘΕΛΩΝ. ἤγουν ἐκ δευτέρου.

¶ κα'. 21. ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ. κατὰ τῶν δυνατῶν.

¶ κβ'. 22. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΘΕΝ ΞΥΜΜΑΧΩΝ. ἤγουν τῶν Χίων.

¶ κγ'. 23. ΑΤΤΟΒΟΕΙ. ἐκ μιᾶς βοῆς. ΚΑΤΑΣΧΟΝΤΕΣ ΕΣ ΤΟΝ ΑΙΜΕΝΑ. ἐλλιμενίσαντες.

ΠΕΡΙΕΥΧΟΝ ΑΥΤΩ:Ι. συνέτυχον.

ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝ ΑΝΑΛΑΒΩΝ. ἀναβιβάσας εἰς τὰς ναῦς.

ΚΑΙ, ΠΛΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΞ ΑΥΤΗΣ. τῆς Λέσβου.

¶ κδ'. 24. ΑΠΟΒΑΣΙΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ. ἀποβάσαντες τῶν νεῶν.

ΕΙ ΔΕ ΤΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΕΙΟΙΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ ΕΣΦΑΛΗΣΑΝ. εἴ τι (φησί) παρὰ λόγον ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν συνέξημαστον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἀμαρτίαν συνέγνωσαν.

¶ κε'. 25. ΗΔΗ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΙΘΕΝΤΑΙ. ἤγουν ἀποτίθενται.

¶ κς'. 26. ΟΞΟΝΟΥ ΠΑΡΕΙΝΑΙ. ἤγουν, μετ' ὀλίγον.

ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ ΞΥΝΕΠΗΛΑΒΕΣΘΑΙ. ἤγουν, πείθοντος συνεφέφασθαι, ὥστε ὑπολειπομένην δύναμιν τῶν Ἀθηναίων καταλύσαι.

ΩΣ ΑΣΤΥΧΟΝ ΤΟΝ ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΠΡΟΣΤΑΧΘΕΙΣΑΙ. πρὸς ταχθέντος τῷ Θηραμένει ἀγαγῆν πρὸς Ἀστύχον τὰς ναῦς.

¶ κζ'. 27. ΕΝ ΥΣΤΕΡΩ:Ι. χεῖρῳ δηλονότι.

ΕΣΤΑΙ ΑΓΩΝΙΣΑΣΘΑΙ. τὸ ἔσται περιττόν. τὸ δέ, οὐδέποτε τῷ αἰσχερῷ ὀνειδείει εἰξας ἀλόγως διακινδυνεύσειν, ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε φεύγων ἀδοξίαν, ἀλόγως διακινδυνεύσειν.

Η ΜΟΓΙΣ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΓΕΓΗΝΜΕΝΑΙΣ ΞΥΜΦΟΡΑΙΣ. ἢ τινι (φησί) πόλει διὰ τὰς κατεχούσας συμφορὰς μόνις ἔξῃσι μετὰ μεγάλης παρασκευῆς καὶ ἀναγκαζομένη προσεπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις, οὐχὶ δὲ ἐκουσίως, ταύτη πᾶς προστίκει μὴ ἀναγκαζομένη πρὸς αἰθαίρετους κινδύνους ἵναί;

ΜΕΤΑ ΒΕΒΑΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. ἤγουν, ἐτομασίας πολεμικῆς ἀσφαλοῦς.

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΡΗΝ ΤΗΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ. ὀργιζόμενοι διὰ τὴν συμβᾶσαν αὐτοῖς συμφορὰν περὶ Μίλητον.

¶ κη'. 28. ΩΣΠΕΡ ΑΥΤΩ:Ι ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ. ὁ βασιλεὺς δηλονότι.

ΞΥΝΕΤΑΞΑΝ. ἤγουν συνεξέδημασαν.

¶ κθ'. 29. ΠΑΣΑΙΣ ΝΑΥΤ:Ι ΔΙΕΔΩΚΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν πάσαις ταῖς ναυσὶ.

ΜΑΛΑΚΟΣ ΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ. ἤγουν, οὐκ ἐντόνως οὐδὲ σφοδρῶς ἀπῆται.

ΩΜΟΛΟΓΗΘΗΣΑΝ. συμφωνήθησαν.

¶ λ'. 30. ΔΙΑΚΑΗΡΩΣΑΜΕΝΟΙ. διαμερίσαντες κλήρω.

¶ λα'. 31. ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΚΑΤΑΛΕΓΟΜΕΝΟΣ. ἀπαριθμῶν.

ΤΟΥΤΟΥ ΜΕΝ ΕΠΕΣΧΕΝ. ἑαυτὸν δηλονότι, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν ὀμύρους.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΕΜΟΥΣ. ἐναντίους δηλονότι ὄντας.

¶ λβ'. 32. ΚΑΙ ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. ἤγουν, διασπαρεισῶν ὑπὸ χειμῶνος.

ΕΦΗ, ΤΩΝ ΧΙΩΝ ΑΥΤΩ:Ι ΠΡΟΗΣΕΙΝ. ἤγουν, τῷ Ἀστυῶν.

¶ λγ'. 33. ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΛΩΩΝ ΚΩΡΥΚΛ:Ι. ἤγουν ἐλλιμενίσας.

ΕΠΙ ΤΗΝ ΧΙΟΝ ΠΛΕΟΝΤΕΣ ΤΗ: ΣΤΡΑΤΙΑ:Ι. ἤγουν, σὺν τῇ στρατιῇ. ἦτοι πωυστρατιῇ.

¶ λς'. 36. ΚΑΙ ΑΛΛΑΣ ΕΠΙ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ. ἐνώστιον.

¶ λζ'. 37. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ Η ΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΙ. τῶν Λακεδαιμονίων.

ΚΟΙΝΗ: ΑΜΦΟΤΕΡΟΥΣ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ. κοινή γνώμη δηλονότι.

¶ λη'. 38. ΕΣ ΟΛΙΓΟΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗΣ. ἦτοι ἀναγκαζομένης διγαρχεῖσθαι. ἢ ἐπ' ὀλίγον κειτομένης καὶ ἀκρωμένης. ὁ καὶ μάλλον.

ΕΠΟΙΟΥΝΤΟ. αἰ ἐν τῇ Μίλῳ δηλονότι νῆες.

¶ λς'. 39. ΠΡΟΣ ΓΑΡ ΤΑΣ ΤΟΥ ΠΕΔΑΡΙΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰς τοῦ Πεδάρτου ἐπιστολάς.

ΚΑΙ ΠΛΕΙΩ ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ ΔΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ. καὶ μακρότερον τὸν πλοῦν κωυσάμενοι ὑπὲρ ἀσφαλείας.

¶ μ'. 40. ΚΑΙ ΜΙΑ: ΓΕ ΠΟΛΕΙ, ΠΛΗΝ

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. πλείους οἰκέται ἦσαν ἐν Χίῳ, ἢ περ ἐν ἄλλῃ τινὶ πόλει. πλὴν Λακεδαιμονίων. ἡ δὲ Λακεδαίμων πλείστους εἶχεν οἰκέτας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΤΕ ΑΠΕΙΛΗΝ. ἐν δηλονότι ἠπέειλε τοῖς Χίῳ, ἵτοι μὴ ἐπιβοηθήσειν αὐτοῖς.

¶ μ'. 41. ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΑΣ ΠΑΝΤΑ ΨΥΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ. νομίσας (φησὶ) πάντα ἐν δευτέρῳ εἶναι τοῦ παρακομίσει τὰς ναῦς, ὑπὲρ τοῦ Θαλαττοκρατεῖν.

ΚΑΙ ΕΣ ΚΩΝ ΤΗΝ ΜΕΡΟΠΙΔΑ. τὴν Μεροπίδα περιττῶς προσέθηκεν. οὐ γὰρ ἐστὶ καὶ ἄλλη, ἀλλὰ μόνη αὐτή.

ΑΝΑΓΚΑΖΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΝΙΔΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΟΥΝΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, πείθεται παραίνεσάντων.

¶ μγ'. 43. ΚΑΙ ΞΥΜΦΟΡΩΤΑΤΑ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. ἦγουν, τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ τῷ Τισσαφέρει.

¶ μδ'. 44. ΟΙ Δ' ΕΣ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ. ἦγουν, οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΕ. ἦγουν ἀκείῃθι.
ΨΥΤΕΡΙΣΑΝΤΕΣ ΔΕ ΟΥ ΠΟΛΛΩΙ. ἦγουν, μετ' ὀλίγον ἐλθόντες.

ΤΟ ΜΕΝ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸ ἐνεστώσ.

ΕΞΕΛΕΞΑΝ. ἦγουν ἀπήτησαν.
ΑΝΕΛΚΥΣΑΝΤΕΣ ΤΑΣ ΝΑΥΣ. εἰς τὴν γῆν δηλονότι.

¶ μέ. 45. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΥΠΟΧΩΡΕΙ, ΔΕΙΞΑΣ. ἦγουν, λάθρα ἐχώρησε.

ΞΥΝΕΤΕΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ὀλίγον συνέστηκε.

ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ ΔΙΔΟΑΣΙ. ναύταις δηλονότι.
ΕΚ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΎΒΡΙΖΟΝΤΕΣ. ἦγουν πληθυσμοῦ.

ΟΙ ΜΕΝ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΧΕΙΡΩ ΕΧΩΣΙ. ἦγουν, ἄχρηστα ἐς μάχην, ἢ ἀσθενῆ.

ΩΣΤΕ ΔΟΝΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ, ΑΥΤΟΝ ΠΕΙΣΑΙ. ἔπειθε (φησὶν) ὁ Ἀλικιιάδης τὸν Τισσαφέρην δοῦναι χρήματα τοῖς τριηράρχοις τῶν Πελοποννησίων, ἵνα ξυγχαρήσων αὐτῷ ἀντὶ τῆς δραχμῆς τριάβδων τῷ στρατιώτῃ δίδοναι.

ΕΙΚΟΤΩΣ ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΝ. εἰκότως φείδεται τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλίσκειν.

¶ μς'. 46. ΚΑΘ' ΕΝ. μέρος δηλονότι.
ΕΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ ΔΕ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. ἀντίκειται τῷ πολυτελεῖ τὰ εὐτελέστερα. ἀδαπανώτερα οὖν λέγει.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΕ ΞΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ. τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων συμφοραυτέρους εἶναι, ἔφη, βασιλεῖ, καταπολεμοῦντας τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΞΥΓΚΑΤΑΔΟΥΛΟΥΝ ΑΝ. τοὺς γὰρ Ἀθηναίους, θαλασσοκρατοῦντας, οὐ μόνον εαυτοῖς καταδουλοῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖ τοὺς ἐν τῇ βασιλείᾳ οἰκοῦντας.

ΗΝ ΜΗ ΠΟΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΜΗ ΕΞΕΛΩΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καταδουλώσονται τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΜΟΜΕΝΟΝ. ἀποτεμώμενον (φησὶ) μεγίστην μῦθραν τῶν Ἀθηναίων, τουτέστι, μεγίστων αὐτοὺς στερήσαντα.

ΚΑΙ ΕΚ ΠΕΡΙΟΝΤΟΣ ΑΓΩΝΙΕΙΣΘΑΙ. ἦγουν, ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος.

¶ μζ'. 47. ΕΠΘΕΡΑΠΕΥΩΝ. ἦγουν, μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας παραγματευόμενος.

ΕΙΔΩΣ, ΕΙ ΜΗ ΔΙΑΦΘΕΡΕΙ ΑΥΤΗΝ. ἢ, τὴν εἰς τὴν πατρίδα κάθοδον εἰ μὴ διαφθεῖρη, ἢ, αὐτὴν τὴν πατρίδα εἰ μὴ ἐάσῃ διαφθαρεῖναι.

ΠΕΙΣΑΙ Δ' ΑΝ. τοὺς Ἀθηναίους.
ΕΣ ΤΟΥΣ ΒΕΛΤΙΣΤΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. φρονηματώτους.

¶ μη. 48. ΚΑΙ ΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. τὰς Ἀθήνας.

ΚΑΙ ΥΠΟΤΕΙΝΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. ἐλπίδας δηλονότι.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ. εὐταξίας.
ΣΦΙΣΙ ΔΕ ΠΕΡΙΟΠΤΕΟΝ ΕΙΝΑΙ. αὐτοῖς δὲ περιεσθητέον εἶναι, ὅπως μὴ στασιάζωσι.

ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ ΟΜΟΙΩΣ ΕΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ΟΝΤΩΝ. ὁμοίως, ὥσπερ καὶ Ἀθηναίων κρατοῦντων τῇ Θαλάττῃ.

ΤΑΣ ΤΕ ΞΥΜΜΑΧΙΔΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. περὶ τῶν ξυμμαχιδῶν πόλεων, αἷς ὑπέσχεοντο ὀλιγαρχίαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀλιγαρχησόμενοι, σαφῶς, ἔφη, εἶδέναι περὶ τούτων ὁ Φρόνιχος, ὅτι οὔτε αἱ τῆς ἀφιστηκνικῆς προσχωρήσουσιν οὐδὲν μᾶλλον, οὔτε αἱ ὑπὸ κίους βεβαίωται εἶσονται.

ΤΟΥΣ ΤΕ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΪΓΑΘΟΥΣ. ὑπερβατῶν, τοὺς τε τοῦ δήμου καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὀνομαζομένους. ὁ δὲ νῦς, οὐκ ἐλάττω παρέχειν σπράγματα, ἢ περ τὸν δῆμον, ποριστὰς ὄντας καὶ εἰσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ, τοὺς ὀνομαζομένους μὲν καλοὺς κἀγαθούς, τῶν δὲ κακῶν πάντων αἰτίας ἐντας τῷ δήμῳ, διὰ τὰ ἴδια κέρδη σπράγματα παρέχοντας τοῖς τὴν ὀλιγαρχίαν κατιστάσι.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΝ ΕΠ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΕΙΝΑΙ. τὸ εἶναι, περιττόν. λέγει δὲ, ὅτι ὅσον ἐστὶ τοῖς ὀλιγαρχικοῖς μᾶλλον, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς λεγομένοις, ἢ ἄλλοι ἀν, καὶ ἀκριτοὶ καὶ πρὸς βίαν ἀποσθνήσκουσιν.

ΣΑΦΩΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΔΕΝΑΙ. καὶ αὐτὸς σαφῶς εἶδέναι, ὅτι αἱ πόλεις ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων οὕτω φρονοῦσιν.

ΟΥΚΟΥΝ ΕΑΥΤΩΙ ΓΕ ΤΩΝ. γράφεται οἰκείν.

¶ μθ'. 49. ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΔΟΚΕΙ. ἔδοκε γὰρ (φησὶν) αὐτοῖς καὶ τοπρωτὸν τὰ παρόντα δέχεσθαι.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΤΕ ΕΚΕΙ ΔΗΜΟΥ. τοῦ ἐν ταῖς Ἀθήναις δηλονότι. καὶ γὰρ ὁ ἐπὶ τῶν νεῶν ἐν τῇ Σάμῳ στρατὸς, τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἦν.

¶ ν'. 50. ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΕΝΔΕΞΟΝΤΑΙ ΑΥΤΗΝ. ἦγουν, ἐνδιαθέτως καὶ γνησίως δέξονται.

ΔΕΙΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ. δείξας (φησὶ), μὴ ὑπεναντίας τῇ γνώμῃ κατελθὼν ὁ Ἀλικιιάδης, κακώσῃ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΞΥΜΦΟΡΟΥ. εἰ καὶ μετὰ τῆς πόλεως ἀξύμφορος.

ΕΣ ΧΕΙΡΑΣ ΙΟΝΤΑ. ἦγουν, εἰς ὀμίλιαν καὶ δεξίωσιν φιλικήν.

ΠΡΟΣΕΘΗΚΕ ΤΕ, ΩΣ ΕΛΕΓΕΤΟ. τὸ, ὡς ἐλέγετο, κἀνταῦθα προσκειται ἐνδεικτικῶν τοῦ περὶ ἀδήλων μὴ πάντων διατείνοντος.

ΟΤΙ ΟΥ ΚΑΛΩΣ ΕΚΡΥΦΘΗ. ἀλλὰ ἀπεκαλύφθη δηλονότι.

ΩΙ ΑΝ ΤΡΟΠΩΙ ΑΥΤΑ ΠΡΑΞΕΙΕΝ. ἤγουν * ἢ πῶς.

¶ γά. 51. ΚΑΙ ΟΣΟΝΟΥ ΠΑΡΟΥΣΑΝ. ἤγουν, μετ' ὀλίγον ἐλευσομένην.

ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΙΟΥΤΟΥ. ἀντί τοῦ, διὰ τὸ τοιοῦτον. λέγει δὲ τὸ μῆνιμα τὸ τοῦ Φρυνίχου.

ΔΟΞΑΣ ΔΕ Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. τὰ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου (φησί) γράμματα οὐδὲν ἐβλαψεν τὸν Φρυνίχον, ἀλλὰ μᾶλλον ὠφέλησεν. ἀήθησαν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν Ἀλκιβιάδην παρὰ μὲν τῶν πολεμίων μεμαθημένοι, ὅτι μέλλουσιν ἐπιθῆσθαι Σάμω, κατεφύσθαι δὲ ταύτης Φρυνίχου, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν, ὅτι ἀναπέθει τοὺς πολεμίους ἐπιθῆσθαι Φρυνίχου.

¶ νβ'. 52. ΔΕΔΙΟΤΑ ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥΣ. φησὶν, ὅτι ἐδεδίε μὲν ὁ Τισσαφέρνης τὴν ἰσχὺν τῶν Λακεδαιμονίων, ἐβούλετο δὲ ὅμως πεισθῆναι, εἰ δύναιτο, ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, μεταδίδεται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

ΟΥ ΦΑΣΚΩΝ ΑΝΕΚΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΞΥΓΚΕΙΣΘΑΙ. ἀντί τοῦ, ἀνεκτὸν εἶναι συνθῆκην.

¶ γγ'. 53. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΝΤΕΣ ΕΚ ΠΟΛΩΝ. ἀντί τοῦ, ἐκ πολλοῦ ἀποδοικύντες. ἤγουν, κεφαλαιωδῶς καὶ ζυντετακμένως λέγοντες.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ, ΩΣ ΕΞΕΙΗ ΑΥΤΟΙΣ. ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντί τοῦ δὴ κεῖται ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ, ἐν τῷ, καθ' ἑκάστου δὲ ἦδη τῇ ὁμίλι.

ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΙΖΟΝΤΩΝ. ἤγουν, δεῖά τινα ἐπιβοηθούμενων.

ΓΑΙ ΣΧΕΤΛΙΑΣΜΟΝ. ἤγουν, δεινοπάθειαν. ΣΦΙΣΙ ΤΕ ΟΥΚΕΤΙ ΟΝΤΩΝ. χρημάτων δηλονότι.

ΣΠΦΡΟΝΕΣΤΕΡΟΝ. ἤγουν, ταπεινότερον.

¶ νδ'. ΧΑΛΕΠΩΣ ΕΦΕΡΕΤΟ. ἤγουν, δυσανασχέτων ἦν.

ΤΑΣ ΤΕ ΞΥΝΩΜΟΣΙΑΣ, ΑΠΕΡ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ. ὅσαι δηλονότι ἦσαν ζυνωμοσίαι κατὰ τε τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δικῶν.

ΑΠΑΣΑΣ ΕΠΕΛΘΩΝ, ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΑΜΕΝΟΣ. ὁ Πείσανδρος ἀπάσας τὰς ζυνωμοσίας ἐπέλθων, παρεκελεύσατο, ὅπως πάντες ἐν αὐτῷ συστραφέντες, μιᾷ νόμῳ καταλύσασιν τὸν δῆμον.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙΝ. κατὰ τῆς παρούσης δημοκρατίας.

¶ νε'. 55. ΕΣ ΔΕ ΤΗΝ ΓΗΝ. ἐς τὴν γῆν δηλονότι τῆς Ῥόδου.

ΕΥΦΥΛΑΚΤΟΤΕΡΑ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ ΕΠΙΓΝΕΤΟ. παραφυλάττειν γὰρ ἐντεύθεν μᾶλλον ἐδύναντο τὰς τῶν Πελοποννησίων γαῖς, εἴπου ἀπάφοιεν.

ΟΙ ΔΕ ΔΙΕΝΟΟΥΝΤΟ. ἤγουν, ἐμελέτων. ΕΠΕΚΒΟΗΘΗΣΑΝΤΩΝ ΔΕ. ἤγουν, ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι.

¶ νς'. 56. ΚΑΙ Ο ΑΙΜΟΣ ΑΥΤΟΘΙ ΗΝ. ἐν τῇ Χίῳ.

ΤΡΕΠΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΙΟΝΔΕ ΕΙΔΟΣ. τύπον, μηχανῆν.

ΕΠΕΙΔΗ ΕΩΡΑ ΕΚΕΙΝΟΝ. ἔπειδὴ εἶρα τὸν Τισσαφέρνην, καὶ εἰ τὰ μέγιστα λαμβάνοι, καὶ οὕτω ζυμβησόμενον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

ΚΑΙ ΩΣ ΟΥ ΕΥΜΒΑΣΕΙΟΝΤΑ. ἐφίεμενον ζυμβῆναι.

ΜΗ ΙΚΑΝΑ ΔΙΔΟΝΑΙ. τῇ αἰτίσει δηλονότι. ΩΣΤΕ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους αἰτίους γενέσθαι τοῦ μὴ συμβῆναι, καίπερ δίδοντας τὰ αἰτούμενα.

ΤΑΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΑΣ. δηλονότι τῇ ἰαυῖα. ΕΝΤΑΥΘΑ ΔΗ ΟΥΚΕΤΙ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ζυγχαροῦνταν ἀκουστέον.

¶ νζ'. 57. ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΝΤΑΠΑΣΙΝ ΕΚΠΕΠΟΔΗΜΗΣΘΑΙ. ἤγουν, εἰς τελείαν ἔχθραν ἐλθεῖν τοῖς Πελοποννησίοις.

Η, ΚΕΝΩΘΕΙΣΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. ἀπολιπόντων αὐτὰς τῶν στρατιωτῶν, διὰ τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν.

¶ νθ'. 58. ΕΠΗΝ ΑΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΗΕΣ ΑΦΙΚΝΩΝΤΑΙ. εἰς τροφὴν δηλονότι τῶν νεῶν, καὶ εἰς ἄλλην δαπάνην.

ΗΝ ΔΕ ΚΑΤΑΛΕΙΒΟΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. γράφεται, τοῖς Ἀθηναίοις. ἐὰν ἐθέλωσι (φησί) πρὸς Ἀθηναίους διαλλαττέσθαι, ἀμφοτέρω διαλλαττέσθωσαν.

¶ νθ'. 59. ΑΞΩΝ, ΩΣΠΕΡ ΕΙΡΗΤΟ. ἐν ταῖς σπονδαῖς δηλονότι.

¶ ζ'. 60. ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ. λαθραῖως ποιοῦντες τὸ ἀποστῆναι τὴν Εὐβοίαν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων.

ΕΠΙ ΓΑΡ ΤΗΣ ΕΡΕΤΡΙΑΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΟΝ. ἀντί τοῦ, ἐπικείμενον γὰρ τῇ Ἐρετρῆϊ.

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ ἑσθῆριαν καλοῦντες.

¶ ζα'. 61. ΠΕΖΗ ΕΦ' ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. ἤγουν, διὰ ξηρᾶς.

ΑΒΥΔΟΝ ΑΠΟΣΤΗΣΩΝ. τῶν Ἀθηναίων δηλονότι.

ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΞΥΝΕΞΗΛΘΕ. οὐ τριήραρχος, οὐδ' ἄλλην ἀρχὴν ἔχων.

ΗΔΗ ΓΑΡ ΚΑΙ ΟΥΕ ΗΝ. ἤγουν, ἐσπέρας ἦδη καταλαβούσης.

¶ ζβ'. 63. ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ. τὴν γενομένην δηλονότι περὶ τὴν Χίον.

ΕΘΑΡΗΣΕΩΝ. ἤγουν, ἀγαθὰς ἔσχεν ἐλπίδας. ΚΑΙΠΕΡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΝΤΑΣ ΑΥΤΟΥΣ. καίπερ ἐπαναστάσαντας αὐτοὺς τοῖς ὀλιγαρχικαῖς τῶν δημοκρατοῦντων ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀλιγαρχεῖσθαι.

¶ ζγ'. 64. ΠΡΑΞΟΝΤΑΣ Τ' ΑΚΕΙ. ἤγουν, καταστήσαντας τὰ ἐν Ἀθήναις.

ΚΑΙ ΕΙΡΗΤΟ ΑΥΤΟΙΣ. προστετέτακτο.

ΑΙΣ ΑΝΙΣΧΩΝΤΑΙ. ἀντί τοῦ προσορμίσανται. ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΝ ΚΑΘΙΣΤΑΝΑΙ. ἤγουν, νομοθετεῖν.

ΚΑΙ ΓΑΡ ΚΑΙ ΦΥΓΗ ΑΥΤΩΝ ΕΞΩ ΗΝ. καὶ γὰρ φυγάδες αὐτῶν ἦσαν παρὰ Πελοποννησίοις, πεφευγότες ὑπὸ Ἀθηναίων.

ΚΑΙ ΑΥΤΗ. ἤγουν, αὐτοὶ οἱ φυγάδες. ΝΑΥΣ ΤΕ ΚΟΜΙΣΑΙ. εἰς τὴν Λακεδαιμόνια δηλονότι.

ΣΠΦΡΟΣΥΝΗΝ ΓΑΡ ΛΑΒΟΥΣΑΙ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. εὐδουλότεραι γὰρ γενόμεναι αἱ πόλεις, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικεῖς ἐλευθερίαν, τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑποούλου εἰνομίας οὐδὲν φροντίσαντες. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ προτιμήσαντες. Ἄλλως, οὐ προτιμήσαντες, οὐ προτιμέτεραν σχόντες.

¶ Ξέ. 65. ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΤΙΝΑΣ ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΙΟΥΣ. τῇ ὀλιγαρχίᾳ δηλονότι.

ΛΟΓΟΣ ΤΕ ΕΚ ΤΟΥ ΦΑΝΕΡΟΥ ΠΡΟΕΙΡΓΑΣΤΟ ΑΥΤΟΙΣ. λόγος τε ἐν τῷ φανερῷ (φυσί) ἐκ πάρασκειπῆς ἄλογος.

¶ Ξέ. 66. ΕΥΠΡΕΠΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΙΟΥΣ. πειθάνον πρὸς τοὺς πολλοὺς.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΕΓΟΝΤΕΣ ΕΚ ΤΟΥΤΩΝ ΗΞΑΝ. ἦγον, οἱ δημηγοροῦντες, ἦσαν ἐκ τῶν καταλυσάντων τὴν δημοκρατίαν.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΥ. εὐπροσώπου, ἐσκεμμένου.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΕΥΠΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ κόλασις.

ἦ, εἰς δίκην ἀπαγαγῆ, ἦτοι κρίσις.

ΚΕΡΔΟΣ Ο ΜΗ ΠΑΣΧΩΝ ΤΙ ΒΙΑΙΟΝ. ὁ μὴδὲν (φυσί) πᾶσχαν βίαιον, κέρδος ἠγεῖτό τὸ μὴδὲν πάσχειν.

ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΝΕΣΤΗΚΟΣ ΠΟΛΥ ΠΛΕΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙ. καὶ, τοὺς συνεστηκότας κατὰ τοῦ δήμου πλεονάντος νομιζόντες εἶναι, ἥπερ ὅσοι ἦσαν, τεταπεινώνον ταῖς γνώμαις.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. καὶ διὰ τὸ μέγεθος (φυσί) τῆς πόλεως ἠγνοῦν τοὺς συνεστώτας, καὶ οὐκ ἐδύναντο αὐτοὺς ἐξευρεῖν. καὶ διὰ τὸ κρῖφα δὲ ἐπινοῦντες πράττειν, οὐκ ἐδύναντο εὐρεῖν αὐτούς.

ΚΑΤΑ ΔΕ ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ. κατὰ τὸ ἀγνοεῖν (φυσί) τοὺς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας, οὐκ ἦν δυνατὸν (τουτέστιν ἀσφαλές) ἀναγκησάντά τινά τοις ππραττομένοις ἀπολοφύρασθαι παρὰ τῷ σέλας.

ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΓΑΡ ΑΠΑΝΤΕΣ. τὸ μὲν ἀλλήλοις, ἀντὶ τοῦ ἄλλος ἄλλω. τὸ δὲ, ὡς μετέχοντα, ἀντὶ τοῦ μετέχοντι.

ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΙΣΤΟΝ ΟΥΤΟΙ. καὶ οἱ μὴ δοκούντες μὲν ὅλως ὀλιγαρχικοὶ εἶναι, ὄντες δὲ ἐν τῇ συνομοσίᾳ, μεγάλως ἐπίσταν ἀπιστεῖν αὐτοὺς ἀλλήλοις ἢ, ἀπιστεῖν αὐτοὺς ἐποίησαν, ὅτι ἐστὶ συνομοσία.

ΕΣ ΤΗΝ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΩΦΕΛΗΣΑΝ. ὠφέλιπταν, ὥστε ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, ἀπιστεῖν ὅλως ποιήσαντες τοὺς πολλοὺς ἀλλήλοις. ἐκείνων γὰρ τῶν μὴ ἂν ποτε νομισθέντων ὀλιγαρχίας κοινωνήσεν, ματασχόντων τῆς συνομοσίας, οὐδεὶς οὐδὲν ἐτι ἐπίστανεν.

¶ Ξέ. 67. ΕΙΠΟΝ ΓΙΝΩΜΗΝ. βουλὴν.

ΚΑΘ' Ο, ΤΙ ΑΡΙΣΤΑ Η ΠΟΛΙΣ ΟΙΚΗΣΕΤΑΙ. ἦγον ὠφελιμάτατα.

ΕΠΕΙΤΑ, ΕΠΕΙΔΗ Η ΗΜΕΡΑ ΕΦΗΚΕΝ. ἀντὶ τοῦ, παρῆν ἡ ἡμέρα.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ἦγον, ἐκ παλαιᾶς καὶ δημοτικῆς καταστάσεως. ἦγον ἐκ τῆς δημοκρατίας.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΩΙ ΤΡΕΙΣ. γράφεται καὶ, πρὸς ἑαυτὸν.

¶ Ξέ. 68. ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ. ῥητορείας.

ΚΑΙ ΕΝ ΔΗΜΩΙ ΠΛΕΙΣΤΑ. πλεῖστα εἰς ἀπὴρ δυνάμενος ὠφέλιν ἐν τῷ συμβουλεύειν.

ΥΠΕΡ ΑΥΤΩΝ ΤΟΥΤΩΝ ΑΙΤΙΑΣ. ὑπὲρ τῆς αἰτίας τῆς τούτων. τουτέστι, τῶν κατὰ τὴν ὀλιγαρχίαν, ὡς συγκαταστήσας.

ΕΙΔΟΤΑ ΑΥΤΩΝ. τὸν Ἀλκιβιάδην.

ΦΕΡΕΓΓΥΛΑΤΟΣ ΕΦΑΝ. ἰκανώτατος.

¶ Ξέ. 69. ΕΝΤΑΞΕΙ. παρατάξει.

ΕΙΡΗΤΟ ΗΣΥΧΗ. κρῖφα (φυσί) εἰρητο, VOL. III.

παρ' αὐτοῖς τοῖς ὅλοις, μὴδ' ἐν τῇ εἰθισμένῃ χάρα, ἐνθα ἐφύλαττον, μένειν.

ΕΙ ΤΙ ΠΟΥ ΔΕΟΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΝ. ἦγον, διαχειρίσασθαι τινὰ καὶ ἀγαρεῖν.

ΕΦΕΡΟΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ. ἦγον, τοῖς ἀπὸ τοῦ κνύμου δουλευταῖς.

¶ ὁ. 70. ΑΠΕΚΑΗΡΩΣΑΝ. ἦγον, διὰ κλήρου ἀποκατέστησαν.

ΠΟΛΥ ΜΕΤΑΔΛΛΑΞΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ. ἦγον, μεταθέντες τὴν πολιτείαν.

ΕΝΕΜΟΝ. ἦγον, ἐνέμοντο καὶ ἐκαρπούντο.

¶ ὁά. 71. ΕΛΠΗΣΑΣ Η ΤΑΡΑΧΕΝΤΑΣ. ἤλασις βράδιος κρατήσεν τῶν Ἀθηναίων τοὺς Πελοποννησίους, καὶ ὡς αὐτοὶ βούλονται οἱ Πελοποννήσιοι. ἴσως δὲ, καὶ παραχρήμα χειρώσεται τὴν πόλιν, ἐνδοξὲν τε τειθομένημην διὰ στάσις, καὶ ἐξῆθεν, διὰ τοὺς πολεμίους ἐργῶν προσηλθόντας τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων.

¶ ὁβ'. 72. ΚΑΙΤΟΙ ΟΥ ΠΙΠΟΤΕ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς ὑπεριούς πολεμίους πολέμους εἶναι, καὶ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀποδημεῖν, οὐδεπώποτε οὕτως ἐν μεγάλῳ πειρασμῶντι γενεσθῆναι, ὥστε ἀδρό-πεντακισχιλίους συνελθεῖν σκεψόμενος περὶ τῶν κοινῶν. δηλοῦται δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ τετρακίσιοι δημοκρατικώτερον τῆς πρόσθεν ἐπηγείλαντο ποιήσεν τὴν πολιτείαν, πεντακισχιλίους κοινῶν παραλαβόντες, ὅσοι οὐδεπώποτε πρότερον δουλευσόμενοι συμπήδον.

ΑΡΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, ΜΕΤΑΣΤΗΣΩΣ. κακοῦ τῆς ὀλιγαρχίας λέγει. φυσί δὲ, ὅτι, μὴ ἀφορμὴν καὶ ἀρχὴν λαβοῦσα ἡ ὀλιγαρχία ἀπὸ τῶν ἐν Σάμῳ, καταλύσῃ τοὺς τετρακισίους.

¶ ὁγ'. 73. ΚΑΙ ΟΝΤΕΣ ΔΗΜΟΣ. ἦγον, δημοκρατίαν καταστήσαντες.

ΚΑΙ ΕΜΕΛΛΟΝ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ, ΩΣ ΔΗΜΩΙ ΟΝΤΙ, ΕΠΙΘΗΣΕΣΘΑΙ. ἐμελλον (φυσί) τοὺς μὴ συνομοσάντας καταλύσειν.

ΟΥ ΔΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΣ. οὐ φοβούμενοι τὴν δύναμιν, οὐδὲ τὸ ἀξίωμα.

ΤΩ ΔΕ, ΟΠΑΙΤΟΥΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ, ὀπλιτικοῦ ἀρχοντι.

ΕΣ ΤΟΥΤΟ ΞΥΝΕΜΕΙΝΕΝ. ἦτοι, μέχρι δεῦρο μεμένηκεν. Ἄλλως ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκεν.

ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΜΕΤΗΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐδέοντο ἐκάστον.

ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ. ἦγον, τοὺς ἐκ τῆς νεῶς τῆς Παράλου.

ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΟΥΣΗ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥΣ. ἀχθόμενους ὀλιγαρχίᾳ, καὶ εἰ μὴ εἶναι τυχόν.

ΑΥΤΟΙΣ. τοῖς ἐκ τῆς Σάμου δημοκρατικοῖς.

ΟΙ ΤΩΝ ΣΑΜΙΩΝ ΠΛΕΙΟΝΕΣ. οἱ δημοκρατικοί.

¶ ὁδ'. 74. ΕΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ. ἦγον, εἰς τὸ καταλύσαι τὴν ὀλιγαρχίαν.

ΕΠΙ ΤΟ ΜΕΙΖΟΝ ΠΑΝΤΑ ΔΕΙΝΩΣΑΣ. ἦγον, εἰς τὰ δεινότατα τῷ λόγῳ ἐπ' ἄρας.

ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΕΙΡΞΕΙΝ. τὸ εἶρξεν ἀντὶ τοῦ εἶρξαι κείνται. τὸ δὲ, ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούσασαι, τεθνήκωσι, ἦγον, ἢν μὴ ὑπακούσασαι οἱ ἐν Σάμῳ, ἀποθάνωσιν αὐτῶν οἱ προσκίοντες.

¶ οέ. 75. ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΓΗΣ. τῆς ἀπὸ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν.

Η ΜΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣΕΣΘΑΙ ΤΕ. γράφεται, ἢ μὴν δημοκρατήσεσθαι τε, καὶ ὁμοιοῦσιν, καὶ τοὺς τετρακοσίους, πολέμιοι τε ἔσσεσθαι, καὶ οὐδέν.

¶ ος'. 76. ΟΙ ΜΕΝ, ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. ἦγουν, οἱ ἐν Σάμῳ τὰς Ἀθήνας.

ΟΙ ΔΕ. οἱ ἐν Ἀθήναις.

Η ΠΟΛΙΣ ΑΥΤΩΝ. ἦγουν αἱ Ἀθήναι.

ΕΧΟΝΤΩΝ ΓΑΡ ΣΦΩΝ ΤΟ ΠΑΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ. ἦγουν, τὸ ἐνδόξιον ἔχουσιν ἐκείθεν, ἦγουν, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, αἱ πόλεις.

ΚΑΙ ΕΙ ΕΚΕΙΘΕΝ ΩΡΜΗΝΤΟ. ἦγουν, ἐκ τῆς Σάμου.

ΗΘΕ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. γράφεται, διήλυθε τὸ Ἀθηναίων.

ΕΝ Τῆ ΣΑΜΩ ΠΡΟΣΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ. ἐγένετο (φησὶ) παραίνεσις, ὅτι δεῖ αὐτοὺς, ἐν Σάμῳ προσκαθημένους, ἄρτερον κρατεῖν τοῦ ἐς τὸν Πειραιᾶ ἔσσωλον καὶ ὅτι νῦν, εἰ μὴ εὐλόγηται ἀποδοῦναι τὴν δημοκρατίαν αὐτοῖς οἱ τετρακοῖοι, ἐν τούτῳ δυνάμεις αὐτοὶ καθεστᾶσιν, ὥστε τοὺς τὴν πόλιν κατέχοντας εἰρῆμιν δύνασθαι τῆς θαλάττης αὐτοὶ μᾶλλον, ἢ περὶ ἑπ' ἐκείνων εἰρησάται.

ΚΙ ΝΥΝ ΕΣ ΤΟΣΟΥΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΝΤΑΙ. οἱ ἐν Ἀθήναις δηλονότι.

ΠΡΟΣΑΝΑΓΚΑΖΕΙΝ. ἀπὸ κινῶ το σάζειν.

ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. τοῦτο δυνάμει τοιούτων ἐστίν· οὐ χερὶ τούτους, οἵτινες ἂν τι παρ' αὐτοῖς χερσὶν βουλευσάνται, χεῖρους ἐκείνους νομίζειν.

¶ οή. 78. ΔΙΕΒΟΣΩΝ. ἦγουν, διάτορον ἔβωον.

ΤΟΥ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΘΕΛΟΝΤΟΣ. τοῦ Ἀστυόχου.

ΟΥΔΕΠΩ ΕΝ ΤΩ ΑΥΤΩ ΕΙΣΙΝ. ἦγουν, οὐχ ὁμοιοῦσι.

ΔΙΑΤΡΙΒΗΝΑΙ. διαφθερῆναι.

ΚΑΚΟΙ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ. ἦγουν, εἰς κακοπάθειαν ἐμβάλλει.

¶ οδ'. 79. ΑΠΟ ΞΥΝΟΔΟΥ. ἦγουν, ἀπὸ ὁμοιοῦσιν.

¶ οε'. 80. ΚΑΚΩΣ ΔΙΔΟΝΤΟΣ. σὺν κακῶσει.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ. ὑπερέβατον, τὸ δὲ ἔζη, οὕτω· καὶ αἱ μὲν πλείους ἄλλοι λαβόμενοι μετὰ Κλεάρχου, καὶ ἕστερον πάλιν ἐλθούσαι ἐς Μίλητον· αἱ δὲ μετὰ Ἐλίξου τοῦ Μεγαρέως στρατηγῶ δέκα εἰς τὸν Ἑλλησποντον διασωθεῖσαι, Βυζάντιον ἀφιστάσι.

ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣΑΙ. ἦγουν, τεραχθεῖσαι ὑπὸ χειμῶνος.

¶ οα'. 81. ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΑΠ' ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ἦτοι, ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ οὐκ ἄλλως, ἢ ἐν μῆ ἐκκλησίᾳ.

ΤΗΝ ΤΕ ΙΔΙΑΝ ΞΥΜΦΟΡΑΝ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΕΙΠΗΤΙΑΣΕΝ. ἦγουν, ἐπητρίασάτο τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἰδίας ξυμφορᾶς τῆς κατὰ τὴν φυγῆν.

ΑΝΩΛΟΦΥΡΑΤΟ. ἦγουν, τὰ ἑαυτοῦ πάθη μετὰ ὀλοφύμεμῳ διηγήσατο.

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ Τῆ ΣΑΜΩ. ἦγουν, οἱ Πελοποννήσιοι.

ΔΙΑΒΑΛΛΟΙΝΤΟ. ἰβρίζοντο.

ΕΠΙΚΟΜΙΩΝ. ἦγουν, κομματοῶδες λέγον.

Η ΜΗΝ, ΕΩΣ ΑΝ ΤΙ ΤΩΝ ΕΑΥΤΟΥ.

Τισσαφέρους δηλαδῆ.

ΕΩΣ ΑΝ ΤΙ ΤΩΝ ΕΑΥΤΟΥ ΛΕΙΠΗΤΑΙ. μέχρις ἂν ἐξαρκῆ τὰ Τισσαφέρους.

ΗΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΠΙΣΤΕΥΗ. ὁ Τισσαφέρης δηλονότι, πιστοῦς κρίνη τοὺς Ἀθηναίους.

ΕΞΑΡΓΥΡΙΣΑΙ. ἦγουν ἀργυρίου πωλήσασαι.

ΕΙ ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΕΛΘΩΝ. ἦγουν, ἀνασώδεις Ἀλκιβιάδης ὁπίσω, ἀνάδοχος γένοιτο.

¶ πβ'. 82. ΜΕΤ' ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΟΙΝΟΥΣΘΑΙ. τοῦ Τισσαφέρους.

¶ πγ'. 83. ΕΤΙ ΔΙΕΒΒΑΗΝΤΟ. ἦγουν, εἰς διαβολὴν καὶ λοιδόριαν τὴν κατὰ τοῦ Τισσαφέρους ἐκινήθησαν, ἐν διαβολῇ εἶχον.

ΞΥΝΗΜΕΘΗ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. τῶν Ἀθηναίων ἐπιωπλευσάντων τῇ Μιλήτῳ, καὶ βυλομένων διαναυμαχεῖν τοῖς Πελοποννησίοις, τῶν δὲ Πελοποννησίων οὐκ ἀντιπαχθέντων αὐτοῖς, ἀλλ' ἀποδειλιασάντων, ὁ Τισσαφέρης, καταφρονήσας αὐτῶν, πολλὸ ἰκνησέτερον, ἢ περὶ πρότερον, παρείχεν αὐτοῖς τὸν μισθόν. τοῖς οὖν Πελοποννησίοις, καὶ πρότερον μιτούσιν αὐτὴν ὡς φθείροντα τὰ πρᾶγματα, συνέβη τότε, διὰ τὸ μὴ προθύμως μισθοδοτεῖν, ἐπιτείνειν τὸ εἰς αὐτὸν μίσος.

ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ ΛΟΓΟΥ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ἀπὸ κοινῶ το ἀνελογίζοντο, οὐ μόνον στρωτιῶται· ἀνελογίζοντο δὲ τὰ ἐπιφερόμενα.

Η ΑΠΑΛΛΑΞΕΤΑΙ ΘΕΝ. ἦγουν, ἀποστήσεται εἰς τόπον ὄθεν.

ΕΠΙΦΕΡΟΝΤΑ ΟΡΓΑΣ. τὸ ἐπιφέρειν ὄργην ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ συγχαρῆν ἕταττον οἱ ἀρχαῖοι. μάρτυς Κρατῖνος ἐν Χείρωνι, λέγων, τὴν μουσικὴν ἀνορέστους ἐπιφέρειν ὄργας ἐροτοῖς σώφροσι.

¶ πδ'. 84. ΚΑΙ ΤΩ ΓΕ ΔΩΡΙΕΙ. τῷ Ἑρμοκράτει.

ΚΑΙ ΕΠΑΝΗΡΑΤΟ ΤΗΝ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐπανετίνατο πηλῆξαν.

ΕΓΚΡΑΓΟΝΤΕΣ. ἦγουν, μετὰ μεγάλης εὐθῆς ἀπευλίσαντες.

¶ πέ. 85. ΚΑΤΑ ΔΗ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΟΝΤΩΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. τῶν Πελοποννησίων (φησὶν) ἐν τοιαύτῃ διαφορᾷ πρὸς τὸ Τισσαφέρην καὶ Ἀστυόχον καθεστῶτων.

ΔΙΓΛΩΣΣΟΝ. ἦγουν καὶ τὴν Ἐσέβαρον καὶ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐπιστάμενον.

¶ πς'. 86. ΑΝΤΕΧΕΙΝ. ἦγουν ἀντίστασθαι.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΠΕΜΠΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ἀγοντες πρέσβεις, οἵτινες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων ἀπεστάλησαν εἰς Λακεδαίμονα. γράφεται, πέμπτουσι πρέσβεις.

¶ πζ'. 87. ΑΤΤΙΚΙΖΟΝΤΙ. ἦγουν, τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονούντι.

ΠΟΛΛΑΧΗ ΕΙΚΑΖΕΤΑΙ. ἦγουν, κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐν στοχασμῷ κείται.

ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ, ΙΝΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗΙ. λέγουσι δηλονότι.

ΕΚΧΡΗΜΑΤΙΣΑΙΤΟ. ἀντὶ τοῦ, πράξειτο ἀργύριον, χρήματα λάβοι.

ΕΚΕΙΣΕ. ἦγουν, ἐς τὴν Ἄσπιδον.

ΚΑΙ ΔΙΕΜΕΛΛΕΝ. ἦγουν ἐβράδυνεν.

ΑΝΤΙΠΑΛΩΣ ΜΑΛΛΟΝ. ἦγουν ἰσοτάλως.

Ο ΔΕ ΧΑΡΙΝ ΑΝ ΔΗΠΟΥ ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΜΕΙΖΟΝ ΕΤΙ ΕΣΧΕΝ. ἦτοι, χάριν μείζονα παρέσχεν ἂν βασιλεὺς, ἢ, χάριτος μείζονα ἤξιώθη.

¶ πζ'. 88. ΔΙ' ΑΥΤΟ ΑΝΑΓΚΑΖΟΙΤΟ ΠΡΟΣΧΩΡΕΙΝ. ἀναγκάζοιτο ὁ Τισσαφέρης διὰ τὸ ὑποπτεῖσθαι ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων.

¶ πδ'. 89. ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΔΙΑΛΛΑΞΕΙΝ. τὸ ἐν τῇ Σάμῳ δηλονότι.

ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΟΥΣ. οὐκ ἀντικειταί τινι τὸ ἄλλὰ, ὡς λέγομεν, τὸ οὐ τὸντι ἐστὶ δὲ παρακελευστικόν, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ· Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. ἢ δὲ διάνοια, οἱ περὶ τὸν Θηραμένην ἀρχόντες τότε τῆς ὀλιγαρχίας, καὶ μετασχόντες αὐτῆς ἐν πρώτοις, ὀρεγόμενοι δὲ δημοκρατίαν, ἔλεγον, οὐχ, ὅτι ἀπαλλακτικῶς ἔχουσι τῆς ὀλιγαρχίας, (ὅπερ ἦν ἀληθές) ἀλλ', ὅτι φοβούνται τοὺς ἐν Σάμῳ, καὶ Ἄλκιβιάδην, καὶ τοὺς ἀπίοντας εἰς Λακεδαιμόνια πρέσβεις, μὴ τι οὔτοι κακὸν ἐργάζωνται τὴν πόλιν, ὀλιγαρχίας γενόμενης. ἦδη οὖν ἤξιον τοὺς πεντακισχιλίους καθιστάναι.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ. ἦγουν δημοκρατικόν.

ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ. ἦγουν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

ΕΚ ΔΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΠΙΓΝΟΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν δημοκρατίᾳ δὲ ἀρχόντης τινος αἰρεθέντος, ἢ πρωτεύοντός τινος, ραδίως φέρουσιν οἱ μὴ τυχόντες τῶν ὁμοίων· οὐ γὰρ ὁμοίου ἀνδρὸς νομίζουσιν, ἀλλὰ κρείσσονος, ἑλασσοῦσθαι.

¶ ζ'. 90. ΤΩ ΤΟΙΟΥΤΩ ΕΙΔΕΙ. τῷ τῆς δημοκρατίας δηλονότι. ἦγουν καταστάσει.

ΑΝΗΡ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ. τοῖς ἰσχυροτάτοις.

ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ. ἦγουν ἐν Ἀθήναις.

ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΟΠΩΣΟΥΝ ΑΝΕΚΤΟΣ. ὅστις τρέσως, τοῦτ' ἐστίν, ὠτινιῶν ἀνεκτῷ τρόπῳ.

ΗΝ ΔΕ ΤΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ Η ΓΝΩΜΗ. ἦγουν, ὁ σκοπὸς τῆς ἀνοικοδομίας τοῦ τεῖχους.

ΩΣΤΕ ΚΑΘΕΖΟΜΕΝΟΥΣ. ὥστε τοὺς αὐτόθι φυλάττοντας τοῦ ἐπιπλοῦ κρατεῖν.

ΚΑΙ ΕΠ' ὙΓΑΤΑ ΤΟΥΤΟΥ. τοῦ ἀνοικοδομημένου δηλονότι.

ΤΟΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΤΕ. τὸν ἐν τῇ πόλει.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΙΠΑΕΟΝΤΑ. τὸν ἔξωθεν ἐρχόμενον.

ΕΞΑΙΡΕΣΘΑΙ. ἐμβάλλειν.

¶ ζα'. 91. Ο ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ ΔΙΕΦΘΟΡΕΙ. θρῶν ἐποίησε διὰ τῆς βοῆς. ἦγουν, ἐφήμιζεν.

ΟΥΔΕΝ ΠΡΑΞΑΝΤΕΣ ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΤΟΙΣ ΕΥΜΠΑΣΙ ΕΥΜΒΑΤΙΚΟΝ. οὐκ ἴσχυσαν γὰρ πᾶσι Λακεδαιμονίοις συμβῆναι, ἀλλὰ τισὶν αὐτῶν.

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ. ἐφελομένων.

ΟΡΜΟΥΣΑΙ ΗΔΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΚΗΣ

καθ' ὑπερβατὸν τοῦτο συντακτέον τῶ, δύο καὶ τεσσαράκοντα ἦες.

ΚΑΙ ΕΙ ΜΗ ΤΙΣ ΗΔΗ ΦΥΛΑΞΕΤΑΙ. ἦγουν, φυλακὴν ἔξει.

ΗΝ ΔΕ ΤΙ ΚΑΙ ΤΟΙΟΥΤΟΝ. ἦν δὲ καὶ τῷ ὄντι ἀληθές τὸ φοβεῖσθαι τοὺς περὶ Θηραμένην, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἔχοντας τὴν ὀλιγαρχίαν. ἐφοβούντο γὰρ, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλωσι τὸ τεῖχος· καὶ οὐ μόνον ψευδῶς τοῦτο ἐλέγετο, καὶ διεβάλλετο. οἱ γὰρ ὀλιγαρχικοὶ μάλιστα μὲν ἐβούλοντο, εἰς ὀλιγαρχίαν ὄντες, ἀρχειν καὶ τῶν συμμάχων· εἰ δὲ τοῦτο μὴ δύναντο, αὐτονομεῖσθαι γὰρ ἐν ὀλιγαρχίᾳ, ἔχοντες τὰ τεῖχη καὶ τὰς ναῦς· εἰ δὲ καὶ τοῦτο διαμάρτεον, μὴ ὑπὸ γὰρ δημοκρατίας αὐθις γενόμενης αὐτοὶ διαφραγήναι. δῆμον γὰρ νῦν τὴν δημοκρατίαν λέγει.

ΑΥΤΟΝΟΜΕΙΣΘΑΙ. τοῖς ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι.

¶ ζβ'. 92. Ο ΔΕ ΕΥΝΕΡΓΟΣ. συναίτιος. ΑΠ' ΑΥΤΟΥ. ἦγουν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φεγνίχου.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΩΘΕΝ. τῶν τετραμοσίων δηλονότι.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΦΥΛΑΚΗΝ ΕΧΩΝ. ἦγουν, τοὺς ἑαυτοῦ φύλακας.

ΠΑΗΝ ΟΣΟΙΣ ΜΗ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙΣ. πλὴν ὅσοι μὴ ἐβούλοντο, δηλαδὴ ὀλιγαρχεῖσθαι.

ΕΚΠΛΗΤΙΚΟΣ. ἦγουν, ἐκπληξίν ποιῶν τοῖς ἀκούουσιν.

ΟΣΟΝ ΑΠΟ ΒΟΗΣ. ἦγουν, ἀπὸ βοῆς, καὶ οὐκ ἀμαθῶς.

ΤΩ ΠΑΘΕΙ ΕΧΑΛΕΠΑΙΝΟΝ. τῷ δημοτικῷ δηλονότι. γράφεται, τῷ ἀληθεῖ ἐχαλέπαινον.

ΟΜΩΣ ΤΕ ΕΧΩΡΟΥΝ ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΤΩ ΕΡΓΩ. ἦγουν, ἐβούλοντο συμπλακῆναι τῇ πράξει.

ΙΕΝΑΙ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ. ἦγουν, ἐπὶ τὸ κατασκάπτειν τὸ τεῖχος.

ΕΠΕΚΡΥΠΤΟΝΤΟ ΓΑΡ ΟΜΩΣ ΕΤΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΩΝ. ὅσοις ἦν βουλομένοις δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν, οὔτοι δὴ μόνως προσηγέθεν τὴν κατάστασιν, ἦν ἐβούλοντο γενέσθαι, φοβούμενοι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὑπαλλάττοντες, πεντακισχιλίους ἐκόλου.

ΜΗ ΑΝΤΙΚΡΥΣ ΔΗΜΟΝ. καθ' ὑπερβατὸν, ὅστις βούλεται τὸν δῆμον ἀρχειν, μὴ ἀντικρὺς ἰνομάζειν. ἐνοὶ δὲ οὕτως ἐδέξαντο· ὅστις αὐτῶν ἐβούλετο ἀρχειν, οὐ δημοκρατίας κατάστασιν ἀνόμαζεν, ἀλλὰ πεντακισχιλίους, ὡς καὶ αὐτὸς μεδέων αὐτῆς.

ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΙ, ΜΗ ΤΩ ΟΝΤΙ ΩΣΙ. φοβούμενοι δηλαδὴ, μὴ τις, εἰπὼν, ὅτι ὀρέγεται δημοκρατίας, πρὸς τινά, ὅς ἐστι τῶν πεντακισχιλίων, ἀγνοῶν, ὅτι ἐστὶν εἰς ἐκείνων, ἐν κινδύῳ γενῆται.

ΤΟ Δ' ΑΥ ΑΦΑΝΕΣ, ΦΟΒΟΝ ΕΣ ΑΛΗΛΟΥΣ ΠΑΡΕΞΙΝ. ἀδήλου δὲ (φυσίῳ) ὄντος, ὅτι εἰσὶ πεντακισχιλίοι, φόβον παρασκευάσειν τοῦτο καὶ ὑπόψιν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς ἀλλήλους. ἕκαστος γὰρ τὸν στέλας ὤετο τῶν πεντακισχιλίων εἶναι.

¶ ζγ'. 93. ΚΑΙ ΘΕΜΕΝΟΙ ΤΑ ΟΠΛΑ. ὀπλισθέντες.

ΚΑΙ ΘΕΝΤΟ ΑΥΤΟΥ. ἦγουν ἀπέθεντο.
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΑΡΑΚΑΤΕΧΕΙΝ.
καὶ τοὺς ἄλλους ἠσυχάζοντας παρακατέχειν εἰς
τοὺς πολεμίους.

ΕΝ ΜΕΡΕΙ. ἦγουν, καὶ παρὰ μέρος τῶν πεν-
τακισχίλιον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ. ἦγουν,
περὶ τῆς πάσης πολιτείας.

ἔΓΥΝΕΩΡΗΣΑΝ ΤΕ. ἦγουν συνέδραμον, ὡ-
μοίωσαν.

¶ 48. 94. ΑΠΟ ΕΥΓΚΕΙΜΕΝΟΥ ΛΟΓΟΥ.
ἦτοι προδοσίας.

ΔΙ' ΕΛΠΙΔΟΣ. ἀγόμενον δηλονότι.

ΤΑΥΤΗ; ΑΝΕΧΕΙΝ. ἦγουν ἀπέχειν.

Ἡ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΩΝ. περιαιρετόν τὸν
ἢ σύνδεσμον.

¶ 49. 95. ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΟΥΣΑΙ. ἦγουν
περικυκλώσασαι.

ΚΑΙ ΑΣΥΓΚΡΟΤΗΤΟΙΣ. ἦγουν, ἐτόμοις
ναυσίν.

ΑΠΟΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΗΣ. οὐκ εἰσαγομένην δη-
λονότι κατὰ θάλασσαν τῶν ἐπιτηδείων.

ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΜΕΤΡΟΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑ. ἦτοι, οἱ
ἐξήκοντα στάδιοι πάντες θάλαττά εἰσιν.

ΕΠΗΣΙΤΙΖΟΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ λαμβάνοντες.

ΑΠΟ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΕΤΡΕΙΩΝ. ἀντὶ
τοῦ, ἀπὸ γνώμης καὶ παρασκευῆς.

ΟΠΩΣ ΣΧΟΛΗ; ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΩΝ. ἦγουν,
βραδείας πληρουμένην τῶν νεῶν.

ΠΕΡΙΓΙΓΝΟΝΤΑΙ. περισσώζονται.

¶ 50. 96. ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑΝ
ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑ. ἦγουν, τὸ μῆνυμα τῶν ἐν τῇ
Εὐβοίᾳ γενομένων.

ΚΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΥΤΑΤΟΥ ΕΘΟΥΡΥΒΕΙ. ἦγουν,
ἐγγυτάτῳ ὄντων τῶν πολεμίων.

ΚΑΙ ΔΙΕΣΤΗΣΑΝ ΑΝ. ἦγουν, εἰς στάσιν
ἐνέβαλον.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΥΤΩ; ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ ΤΕ ΑΝ
ἩΝ ΑΥΤΟΙΣ. λείπει, ὑπὸ Λακεδαιμονίοις.

ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚῆ; ΑΡΧῆ; ἄλ-
λων τὴν καὶ ἠπειρεῖται ὄντες πρὸς θαλαττοκρα-
τοῦντας.

¶ 51. 97. ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΗΝΕΓ-
ΚΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀνενεγκεῖν ἐποίησεν.

¶ 52. 98. ΕΠΟΔΙΟΡΚΟΥΤῆ; Δ' ΑΥΤΟ.
ἐπολιόρκουσιν οἱ Κορίνθιοι, παραλαβόντες τοὺς Βοιω-
τοὺς ἀνευ τῶν ἄλλων συμμάχων, δι' ἰδίαν τινὰ
συμφορὰν. συμφορὰ δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐγένετο
περὶ τὴν Οἰνόν, διαφθαρέντων ἀνδρῶν αὐτοῖς ὑπὸ
Ἀθηναίων ἐκ τῆς Οἰνός ἐξελθόντων. ἀνεχώρουν
δὲ ἐκ Δεκελείας πεφορκότες οἱ Κορίνθιοι. τοῖς οὖν
τιμαροῖς αὐτῶν πολιορκουσί τὴν Δεκελείαν κοινολο-
γησάμενος ὁ Ἀρίσταρχος προδίδουσι τὴν Οἰνόν.

¶ 53. 99. ΤῶΝ ΥΠΟ ΤΙΣΣΑΦΕΡ-
ΝΟΥΣ. τῶν κελυθθέντων δηλαδὴ ὑπὸ Τισσα-
φέροντος, ὅτε αὐτὸς εἰς Ἀσπενδον ἀπέει, τὰς
λοιπὰς πόλεις τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς ἀποστήσας τῶν
Ἀθηναίων.

ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΑΥΤΟΥ ΑΡΧΗΣ. τὰς ἐν
τῇ ἑαυτοῦ δηλονότι ἀρχῇ, ὅσαι ἐτι ἦσαν ὑπὸ

Ἀθηναίοις, πρὸς ὅσους ἦν ὁ Φαργάβαζος ἀπο-
στήσας αὐτῶν, ὡς περὶ καὶ ὁ Τισσαφέρης τὰς ἐν
τῇ ἑαυτοῦ ἀρχῇ. ἠλπιεῖ γὰρ ὁ Φαργάβαζος, τού-
του γενομένου, ὡλίον τι σχήσειν αὐτός.

ΚΑΤΕΔΡΑΜΟΝ. ἦγουν ἐλήπισαντο.

¶ 54. 100. ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΑΣ. ἦγουν μαθάν.
ΩΣ, ἩΝ ΠΑΕΙΩΝ ΧΡΟΝΟΣ ΠΙΝΗΤΑΙ. ἦ-
γουν, τῆς ἐν τῇ Χίῳ διατριβῆς τοῦ Μινδάρου.

ΑΦ' ὩΝ ΤΩ; ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΠΑΡΕΣΚΕΥ-
ΑΖΟΝΤΟ. ἀφ' ὧν δηλαδὴ νεῶν τοὺς στρατιώτας
παραλαβόντες παρεσκευάζοντο.

¶ 55. 101. ΧΙΑΣ. ἀρχαῖα νομίσματα
ἐπιχώρια.

¶ 56. 102. ΕΚΠΛΕΥΣΑΙ ΕΣ ΤΗΝ ΕΥ-
ΡΥΧΩΡΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκωλεῖσαντες διαφυγεῖν.

ΑΝΑΚΟΣ ΕΞΟΥΣΙΩΝ, ἩΝ ΕΚΠΛΕΩΣΕΙ. τὸ
μὲν ἀνακὸς ἀντὶ τοῦ προνοητικῶς καὶ φυλακ-
τικῶς ὁ δὲ νοῦς, οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς ἐκκαίδεκα

ναυσίν ἔλαθον τοὺς ἐν Ἀβύδῳ Πελοποννησίου
παραφυλάττοντας, καίτοι προειρημένους τοῖς ἐν
τῇ Ἀβύδῳ ὑπὸ τοῦ φιλίου ἐπίπλου (τούτῃστιν,
ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ μετὰ Μινδάρου,) ὅπως
παραφυλάττωσι τοὺς Ἀθηναίους, ὑπὲρ τοῦ μὴ
λαθεῖν αὐτοὺς ἐκπλεῖσαντας.

¶ 57. 104. ΕΠΙΕΙΓΟΜΕΝΩΝ ΔΕ ΤΩΝ
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπειγόντο οἱ
Πελοποννήσιοι πρότερον συμμαίξαι.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΥΤΜΜΙΣΑΙ. ἦγουν, συμπεσεῖν,
συρράξαι.

ΥΠΕΡΕΒΕΒΑΗΚΕ. ὑπερέδραμε.

¶ 58. 105. ΤΩ; ΕΡΓΩ; ΠΟΛΥ ΠΕΡΙ-
ΣΧΟΝΤΕΣ. ἦγουν περιγενομένοι, κρείττοντες γενο-
μένοι.

ΤΩΝ ΕΠΗΚΕΙΜΕΝΩΝ. ἦγουν, τῶν ἐπιπλεου-
σῶν νεῶν.

ΑΤΑΚΤΟΤΕΡΟΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. ἦγουν, μὴ ἐπὶ
τάξει προέιμενοι.

ΤΑΣ ΕΠΙ ΣΦΙΣ ΝΑΥΣ ΕΠΕΧΟΥΣΑΣ. ἦ-
γουν ἐφεδρευόσασα.

ΥΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΑΣ. ἦγουν
δεξάμενοι.

¶ 59. 106. ΠΡΟΣΑΓΑΓΟΜΕΝΟΙ. ἦγουν
ιδιωσάμενοι.

¶ 60. 107. ΠΡΟΣΗΓΑΓΟΝΤΟ ΠΑΛΙΝ.
ἦγουν ἐδουλώσαντο.

ΑΠΕΙΠΕΜΨΑΝ. οἱ Πελοποννήσιοι δηλονότι.

¶ 61. 108. ΠΟΛΛΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΞΕ-
ΠΡΑΞΕΝ. ἀπήτησεν.

ΑΝΑΞΕΥΞΑΣ ΗΛΑΥΝΕΝ. ἦγουν ἐσνα-
στέρψασα.

ΠΑΡΑΚΟΜΙΣΑΜΕΝΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΑΒΥΔΟΥ.
ἦγουν, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ
ἀγαγόντες. Ἐπὶ δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰρηκέναι,
ὅτι διὰ τοῦ ἕρους, δηλονότι δι' ὁδοῦ ἀτρέπτου καὶ
ἀσυνήθους.

ΚΑΤΗΚΟΝΤΙΣΕΝ. ἦγουν, διέσφαξε δι' ἀνο-
τίαν.

¶ 62. 109. ΔΙΑΒΕΒΑΗΣΘΑΙ ΤΕ. ὑβρι-
σθῆναι.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΙΑΒΟΛΑΣ. λείπει τὸ ἀπάσχηται.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΠΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ.

COMMENTARII CRITICI

IN

T H U C Y D I D I S

OCTO LIBROS

A

TRAUGOTT FREDER. BENEDICT

CONSCRIPTI.

LECTORI DOCTO ET ÆQUO

S. P. D.

TRAUGOTT FREDERICUS BENEDICT.

MULTA quidem nostra ætate ad Thucydidem ornandum et explicandum suscipiebantur, sed magis præparata atque collecta, quæ ad hujus præstantissimi scriptoris emendationem prosint, quam ad libros ipsius ab innumeris mendis purgandos adhibita esse, non facile quisquam infitiabitur. Eximia quidem fuit *Henr. Stephani*, *Hudsoni*, *Wassii* et *Dukeri* opera, in edendo Thucydide posita. Illi tamen viri longe doctissimi, quamvis optime intelligerent, quibus instructi præsiidiis interpretes ad Thucydidis emendationem accedere debeant, multorum codicum atque scriptorum antiquorum collatione potius, quid mutandum sit in variis locis, indicabant, quam contextam Thucydidis orationem, ejiciendis lectionibus falsis, vere emendabant. Viri deinde non minori eruditionis copia atque judicii acumine insignes, *Gottleberus*, *Baverus* atque *Beckius*, ad edenda hujus historicorum principis scripta manum admo-verunt, ad quos etiam *Gailius* doctissimus, qui Parisiensem ornat *Academiam*, accessit, lectionum varietate ex tredecim codicibus editioni suæ Parisiensi adjuncta. Sed ne conjuncta quidem tanti nominis virorum industria, quæ ad Thucydidem et ornandum et emendandum ab iis conferri poterant, varia de causa præstitit. *Gottleberus* quidem, cum adhuc *Scholæ Annæmontanæ* præesset, de Thucydide edendo jam agitabat consilium. Sed nimia in aliis negotiis occupatio eum multis annis retinuit ab hoc consilio plane exsequendo, ut præter notas doctissimas ad duo primos Thucydidis libros conscriptas paucula tantum post mortem præmaturam relinqueret, quæ Thucydidi ornando inservirent. Jam *Baverus*, repetita Thucydidis lectione præparatus, in *Gottleberi* locum successit,

ut ab eo inchoatam scriptoris Græci editionem absolveret. Omnes etiam animo grato fatebuntur, plurimum contulisse subtilissimas Baveri notas ad locorum difficilium, quæ non pauca in Thucydide occurrunt, interpretationem. Sed variarum tamen lectionum copiam, quæ ad locorum multorum emendationem invitant Thucydidis lectores, tam parum in notis suis respexit, ut fere ubique locorum vulgatam verborum lectionem, quæ jam in Dukeri editione est recepta, retineret. Cum vero ne Baverus quidem opus inceptum absolveret et eidem quoque immortuus esset, Beckius, vir illustris, qui, si quis alius, et amplissima eruditione et ingenii acumine ad Thucydidem et explicandum et emendandum aptissimus celebratur, in auxilium vocatus est, ut tandem operi, quod tot annis adhuc imperfectum manserat, finem imponeret. Enimvero jure queritur vir doctissimus, sibi, cum Baveri editio propemodum jam absoluta esset, mutare omnem editionis descriptionem et naturam, in qua multa displicerent, non licuisse. Quare tantum in Addendis, quæ ab illis editoribus omissa erant, et ad Thucydidis interpretationem et emendationem ei necessaria videbantur, proposuit, et ea ratione egregie quidem auxit vir celeberrimus Thucydidis interpretum subsidia, sed quo minus ipsam verborum emendationem susciperet, arctis illius editionis a duobus jam interpretibus inchoatæ, continuatæ et fere finitæ limitibus est impeditus. Gailii tandem, viri doctissimi, nova innotuit editio, quæ magna lectionum præstantissimarum, ex multis codicibus collectarum, farragine commendatur. Nemo igitur animo tam ingrato utetur, ut Gailium eximiis iisque immortalibus inter Thucydidis editores meritis splendere neget. Sed duo tamen de elegantissima Gailii editione admonere mihi liceat. Primum quidem non intelligo, quidnam religioni fuerit doctissimo Thucydidis interpreti, ne tot lectionum variarum probabilitatem ad emendandam adhiberet contextam Thucydidis orationem, sed locis fere omnibus vulgatam verborum lectionem retineret. Deinde dubitatio quædam in animo meo suborta est, an codices eximia Gailii cura collati tam adcurate ubique locorum inspecti sint atque excerpti, ut repetita eorum comparatio esse supervacanea videatur. Non solum enim multis locis desunt variæ codicum Parisiensium lectiones, si inprimis posteriores Thucydidis libros respicimus, quibus alii codices tamen varias lectiones easque memoratu dignissimas attulerunt: sed Regii etiam codicis

variæ lectiones, quem Gailius litera : G indicavit et in quo confereudo Dukerum quidem negligentiam accusat, sæpe a Dukero studiose sunt adlatæ, quamquam ibidem Gailius doctissimus illas plane omisit. Præterea etiam sedula adhuc disquisitione de vario horum librorum pretio opus est, quia certe vario temporis intervallo et a variis scribis descripti sunt hi codd. Parisienses atque forte etiam olim jam nonnulli ab Henr. Stephano aliisque inspiciantur.

Cum igitur a recentissimis hujus scriptoris editoribus tam multa egregie præparata sint ad Thucydidem ornandum et emendandum necessaria, quibus et Dukerus et alii priorum Thucydidis interpretum carebant, operæ pretium facturus esse mihi videbar, si illis adjutus subsidiis vulgatam verborum scripturam in octo Thucydidis libris adhuc conspicuam denuo examinarem et meam simul qualemcunque sententiam de iis, quæ codicum auctoritate potissimum atque alia etiam de causa esse mutanda et emendanda censebam, adjicerem. Triplicem igitur editionem, Amstelædamensem Dukeri, Lipsiensem Beckii, et Parisiensem Gailii, ad varias lectiones in octo Thucydidis libris obvias adcuratius inquirendas adhibui, neque ullum horum librorum locum sciens prætermisi, in quo memoratu dignæ codicum lectiones mutationem vulgatæ lectionis atque ejus emendationem suadere videbantur. Ipsos etiam codices, quorum consensu sive admittendæ sive rejiciendæ essent variæ lectiones, eorumque numerum laudavi in his commentariis, ut magis confirmarem lectoribus sententiæ meæ veritatem, et simul liberum ipsis iudicium, de singulis locis ferendum, maneret. Scripturæ vero compendia, quibus libri collati in Amstelædamensi et Lipsiensi editione indicantur, et quæ in iis laudandis quoque retinui, ita sunt explicanda :

Ar. indicat lectiones codicis Arundeliani s. Norfolciani,

Aug. - - cod. Augustani,

Bar. - - cod. Barocciani,

Bas. - - cod. Basileensis,

Cam. - - cod. Camerarii ad Hervagianam editionem collati,

Cass. indicat lection. cod. e Bibliotheca Comitum Provincialis Hasso-Cassellani,

Cl. indicat lection. cod. e Bibliotheca Comitum Clarendoniæ
 C. - - - cod. e Bibliotheca Collegii Corporis
 Christi Oxon.

Dan. indicat lection. cod. Danici s. Hafniensis,
 Græv. - - - cod. Græviani,
 Marg. - - - cod. lectiones in margine ed. Stephani
 posterioris,

Mosqu. indic. lection. cod. Mosquensis,

Reg. indicat lectiones cod. Regii, quem Gailius inter Pari-
 siensis litera: G indicat,

Vindob. indic. lection. cod. Bibliothecæ Imper. Vindobonensis.
 Inter antiquas Thucydidis editiones laudantur Ald. Bas. Flor.
 Æm. Port. Steph. I. Steph. II. Vasc. h. e. Aldina, Basileensis,
 Florentina, Æm. Porti, prior et posterior Henr. Stephani, Vasco-
 sani editio.

Præter illos libros, indefesso aliorum studio collatos, diligentius
 quoque, quam antea, Vallæ interpretationem Latinam cum Græci
 scriptoris nostri verbis comparavi atque inde magis veram multorum
 locorum lectionem stabilivi. In universum quidem continuata ge-
 nuinæ lectionis disquisitione in multis locis Thucydidi vulnera
 esse inflicta cognovi, quæ verum ejus verborum sensum occultarent
 atque perverterent; id, quod inprimis in tribus ultimis scriptoris
 nostri libris, si quis adcuratius varias illorum librorum lectiones
 voluerit inquirere, adparebit. Nusquam quidem in notis meis de
 illa plurium verborum conjunctione, etiam in recentissimis adhuc
 Thucydidis editionibus obvia, mentionem injeci, quia non ad di-
 versum quidem verborum sensum, sed ad elegantiores scribendi
 rationem, cujus curam inprimis futuri Thucydidis editores sus-
 cipere debent, pertinere mihi videbatur. Sed hac quidem data
 occasione, plane silentio præterire nolim istam plurium verborum
 conjunctionem, quam magis librariorum festinationi, quam ipsi
 scriptoris nostri elegantiae deberi censeo, quia verisimillimum est,
 a librariis in libris describendis, cum celerius labori suo finem im-
 ponere studerent, non solum excogitata esse innumera scripturæ
 compendia, sed sæpe etiam omissos esse accentus particulis prox-
 ime antecedentibus imponendos et elisas quidem ultimas vocabu-
 lorum literas, si vocalis antecedens a vocabuli proxime sequentis

vocali exciperetur. Quam quidem sententiam multorum quoque codicum consensu confirmari, qui vocabula in alijs codicibus conjuncta separant et vocales a multis elisas adjiciunt, collatis quam plurimis scriptoris nostri locis Dukerus in præfatione editioni suæ præmissa docuit. A futuro igitur Thucydidis editore retinendam esse censeo in plurimis locis vocalem: ϵ in particula: $\delta\epsilon$, atque etiam in fine aliorum vocabulorum elisam et loco vocabulorum conjunctorum: *διαπαντὸς, ἐπιτοπολὺν, ἐπιτοσαντὸ, ἐπιπολὺν, ἐπιπλέον, ἐσάπαξ, ἐς ταμάλιστα, κατὰκρας, καθόσον, καταντικρὺν, κατακράτος, ὀτιμάλιστα, ὀτιπλείστη, ὀτιτάχιστα, ὀτιχρησιμώτατα, προτοῦ, παραπολὺν, πεντεκαίδεκα, τακράτισια, ταπλέω, ταξυνομώτατα, τοαρχαῖον, τοαντικά, τοέπειτα, τοδέυτερον, τολοιπὸν, τοπάλαι, τοπλέον, τοπρὶν, τοπρότερον, ὠστάχιστα* — verbis potius separatis, sicut codicum nonnullorum auctoritas postulat, scribendum est: *διὰ παντὸς, ἐπὶ τὸ πολὺν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐπὶ πολὺν, ἐπὶ πλέον, ἐς ἅπαξ, ἐς τὰ μάλιστα, κατ' ἄκρας, καθ' ὅσον, κατ' ἀντικρὺν, κατὰ κράτος, ὅτι μάλιστα, ὅτι πλείστη, ὅτι τάχιστα, ὅτι χρησιμώτατα, τὸ ἀρχαῖον, τὸ αὐτικά, τὸ ἔπειτα, τὸ δεύτερον, τὸ λοιπὸν, τὸ πάλαι, τὸ πλέον, τὸ πρὶν, τὸ πρότερον, ὡς τάχιστα*—.

Spero igitur, fore, ut observationibus a me conscriptis etiam ipsa scriptoris præstantissimi interpretatio adjuvetur, quia ex falsa verborum lectione plerumque sensus scriptoris consilio minus adcommodatus et sæpe adeo ineptus existere solet. Iis vero, qui editiones hujus scriptoris possident, illa lectionum variarum copia destitutas, quam Hudsono, Dukero, Gottlebero et Gailio debemus, præstantissimas quasque lectiones, quæ plurimum conferre ad necessariam verborum receptorum emendationem mihi videbantur, in omnibus octo libris suppeditavi, ut aptis adjuti subsidiis, quæ ad scriptoris intellectu difficilis explicationem requiruntur, illius se lectioni accingant. Si quid denique, quod futuro Thucydidis editori utile atque virorum doctorum comprobatione non indignum esset, attuli, id maxima ex parte viris omni laude dignissimis acceptum refero, qui difficile lectionum variarum ex tot codicibus colligendarum opus susceperunt. Scripsi Annabergæ, d. XXVI. Januarii. A. c1313CCCXV.

NOTÆ CRITICÆ

AD

THUCYDIDEM.

LIBRI I. Cap. 1. Ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ. Exquisitor et dicendi generi in Thucydide obvio convenientior erit lectio: ἦσαν ἐς αὐτόν—. Qua emendatione ne litera quidem suo loco movetur. Hanc lectionem Gottleberus et Dukerus jam Suidæ loco, qui Ionicam scribendi rationem: ἦσαν, Thucydidi male obtrudit, adducti suaserunt.— In verbis: τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὄρεῶν ζυσιστάμενον πρὸς ἑκατέρους — tres Pariss. codices cum aliis duobus libris omittunt verba: πρὸς ἑκατέρους. Quia igitur hæc verba cum Thucydidis brevitate minus conveniunt, ex librorum interpretatione orta esse mihi videtur.—Denique in verbis: μοι πιστεῦσαι συμβαίνει—quatuor codicum Pariss. consensu lego: πιστεῦσαι ζυμβαίνει, quia etiam in aliis locis Thucydidis hanc scripturam sequitur.

CAP. 2. Ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες—. In sex codd. Pariss. legitur: οἱ πολέμῳ ἢ στάσει—, sicut etiam Dukerus edidit. Unus veram lectionem adhuc retinere videtur: ἢ πολέμῳ ἢ στάσει—. Eandem hujus codicis lectionem quoque Valla, haud dubie ex libro suo, attulit. Nam vertit: Ex reliqua Græcia qui aut bello aut seditione excederant.

CAP. 3. Πολλῶ γὰρ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος—. Recte Gailius doctissimus omnium fere codicum auctoritate edidit: πολλῶ γὰρ ὕστερον ἔτι—. In verbis: ἀντίπαλον εἰς ἐν ὄνομα ἀποκερίσθαι—septem codices legunt: ἐς ἐν ὄνομα—. Quam scribendi rationem Thucydidi propriam etiam in aliis locis, ubi tot codices non consentiunt, sequi debemus. Conferantur, quæ a me dicta sunt ad lib. IV. cap. 8. et cap. 126.—In verbis denique: οἱ δ' οὖν ὡς ἑκα-

στοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνέσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες—verba: ὅσοι ἀλλήλων ξυνέσαν, varie explicantur. Vulgarem interpretandi rationem, quam etiam quidam codd. in variis lectionibus suis proponunt, ut de mutuo linguæ Græcæ commercio, quo se invicem Græci colloquio instituto intellexerint, hæc verba explicemus, jure impugnavit Baverus. Nam ab ipsa oratione contexta hujus loci minus adjuvatur. Baverus igitur aliam suasit interpretationem, cujus vestigia etiam in codice Danico jam deprehenduntur, ut hæc verba vertamus: *Quicumque inter se essent conjuncti.* Sed ne hanc quidem interpretandi rationem orationi contextæ hujus loci satis adcommodatam esse censeo. Nam initio statim Thucydides demonstrare conabatur, nullum unquam bellum gravius aut opibus majoribus a Græcis universis, quam illud Peloponnesiacum, esse gestum. Quæ demonstratio etiam in iisdem hujus loci verbis adhuc continuatur. Quare vertam hæc verba: *Quicumque inter se, si singulas urbes spectamus, bella gesserunt.* Quod quidem a Græcis ante belli Trojani tempora jam factitatum esse, vel sola belli Thebani historia testatur. Multa autem Homeri, Xenophontis aliorumque scriptorum loca hanc verbi: συνίεναι significationem, ut de hostili congressu intelligatur, confirmant.

CAP. 4. Τό, τε ληστικόν, ὡς εἰκόσ, καθήξει ἐκ τῆς θαλάσσης. Sex codd. Pariss. cum aliis quatuor codd. legere jubent: ληστικόν. Nam discrimen, quod Scholiastes inter: ληστικόν et: ληστικὸν stabilivit, justa caret auctoritate. Sed illud: τό, τε etiam nihil habet, quo apte referatur. Mihi quidem particula: τότε, tunc temporis, intelligenda esse videtur: *Tunc temporis haud*

dubie piratas e mari removit. Articulus : τὸ, quem forte nonnulli ante : ληστρικὸν desiderabunt, sæpe a Thucydide omittitur. Ut cap. 9. καὶ ναυτικῷ—ισχύσας—. Lectio : ληστρικὸν eliam infra cap. 13. in verbis : τὸ ληστρικὸν καθήκον, decem codicum auctoritate est recipienda. Quod vero particulam : τότε attinet, eodem modo in ultimis verbis quinti capituli : τότε, τε σιδηροφρεῖσθαι τούτοις τοῖς ἡπειρώταις—ἐμμεμένηκε—lego : τότε σιδηροφρεῖσθαι—tunc temporis ille mōs arma gestandi—inter terræ continentis incolas remansit.

CAP. 5. Τὰς πύστες τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἔρωτῶντες—. Thucydides haud dubie Homeri locum Odysseæ lib. III. 72. jam a Gottlebero laudatum, aliaque similia scriptorum loca respexit. Quæ Gaius doctissimus de significatione verbi : καταπλεῖν adfert, ut, sicut Gallicum : *aborder*, etiam indicet : *impetum facere in hostem*, nondum exemplis idoneis confirmavit. Ab hoc loco certe aliena erit illa significatio.

CAP. 6. Ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθηναῖοι τὴν τε σῆδρον κατέθεντο. Haud dubie legendum est consensa Stephani et Baveri : ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθηναῖοι—, quod etiam codicum nonnullorum vestigia suadent.

CAP. 7. Αἱ δὲ παλαιαὶ, διὰ τὴν ληστεῖαν ἐπιπολὺ ἀντισχοῦσαν, ἀπὸ θαλάσσης μάλλον ὀκίσθησαν—. Sequor Wytenbachii celeberrimi sententiam, qui lectionem multorum codicum : ἐπιπολὺ ἀντισχοῦσαι, quibuscum etiam sex Paris. consentiunt, denique admitti jubet. Sensus est : *antiquæ urbes, propter piraticam, quam maxime (illam) prohibentes, loco magis a mari remoto extruebantur.*

CAP. 8. Ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν—. Duodecim codicum auctoritas nos legere jubet : ὕστερον χρόνον ἐπὶ—multo post tempore contra Trojam expeditionem bellicam susceperunt—. Cui lectioni jam Stephanus favebat. Constat, vocabulum : χρόνος sæpe longius temporis spatium, sicut h. l., indicare. Ut lib. IV. c. 85. εἰ δὲ χρόνον ἐπίηλθομεν, si vero post longum tempus demum advenimus. Eodem sensu etiam illud : διὰ χρόνον adhibetur.

CAP. 9. Ἄ μοι δοκεῖ Ἀγαμέμνων παραλαβὴν καὶ ναυτικῷ τε ἅμα ἐπιπλέον τῶν ἄλλων ἰσχύσας τὴν στρατείαν—ποιήσασθαι. Reiskius pro illo : ναυτικῷ τε—legere voluit : ναυτικῷ δὲ,—quod recte Gottleberus propter particulam : καὶ rejecit, quæ antecesserat. Tamen illud : τε nihil habet, quo

referatur, et aperte redundat. Quare malim legere : καὶ ναυτικῷ γε ἅμα—.

CAP. 10. Ἀθηναῖον δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παρόντων διπλοασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερῆς ὀφείας τῆς πόλεως, ἢ ἔστιν. Ille infinitivus h. l. non bene imperativi loco videbitur collocatus esse. Antecesserat optativus in verbis : εἰ—ἐρημωθεῖν, λειφθεῖν δὲ—. Forte igitur etiam nostro loco excidit optativus : εἴη—, ut jam legatur : τὴν δύναμιν εἴη εἰκάζεσθαι, *conjecturae possis.*—In ejusdem capituli verbis : νομίζεν δὲ τὴν στρατιάν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι—septem codicum lectionem : τὴν στρατείαν ἐκείνην—esse preferendam censeo, quæ etiam hoc loco, sicut in capite antecedenti, optime quadrat.—In verbis denique : οὐ πολλοὶ φαίνονται ξυνηλθόντες—vocabulum : ξυνηλθόντες interpretibus deberi videtur. Nam novem codices legunt : φαίνονται ἐλθόντες. Quæ lectio non est spernenda, quia : ἐρχεσθαι sæpe indicat : *in expeditionem bellicam proficisci.* Quo sensu h. l. apte adhibetur.

CAP. 11. Ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, ὅλον δέ. τὸ γὰρ ἔρμμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν εἰτείχισαντο. φαίνονται δ' οὐδ' ἐν ταῦθα πάση τῇ δυνάμει χρισάμενοι. Hunc locum viri docti interpunctione mutata potissimum esse emendandum censuerunt, ut illa : ὅλον δέ, cum sequentibus conjuncta in parenthesis ponantur usque ad verba : εἰτείχισαντο, et verba : ἐπειδὴ—ἐκράτησαν, ut πρότασις, ad illud : φαίνονται, tanquam ad ἀπόδοσιν referantur. Sed quemlibet attentum lectorem particula : δέ, in h. l. ter posita offendet. Cum autem illud : δέ, post : φαίνονται positum, in primis loco alieno adpareat, Baveri conjecturam, ut legatur : φαίνονται δὲ οὐδ'—admittendam censeo.—In verbis : μέγιστον αἰεὶ παρατυχόντι ἀντείχον—preferenda est sexdecim codicum lectio : τῷ αἰεὶ παρόντι. Non solum enim tot codicum auctoritas hanc admittere lectionem nos cogit, sed sensus etiam vulgatæ : παρατυχόντι, minus est aptus. Nam urbs obsidenda non a militibus, qui casu adsunt, obsidetur. Indicat potius Thucydides lectione : αἰεὶ παρόντι, semper continua serie adfuisse exercitus partem, ut urbem, quamvis nondum obsessam, tamen hostiliter cingeret.

CAP. 12. Ἐπεὶ—ἢ Ἑλλάς ἐτι μεταστάτο τό τε καὶ μετροκίζετο—. Tredecim codices legunt : καὶ κατακίζετο. Cujus verbi sensus : *habitationem emitti*, idem fere indicat, quod lectio vulgatæ, cum modo antecesserit : μεταστάτο. Quare non negli-

genus est tot codicum consensus et facile fieri potuit, ut librarii vocabulo antecedenti: μετανίστατο ad corrumpendam lectionem veram: κατακίζετο, inducerentur.—In verbis: ἢ τε γὰρ ἀναχώρησις—πολλά ἐνεώχμωσι—vocabulum: νεοχμῶν est Herodoteum, ut lib. IV. c. 201. lib. V. c. 19. Quia vero Herodoti codices non scribant: νεοχμῶν, atque etiam in hoc Thucydidis loco plures bonæ notæ codices legunt: ἐνεώχμωσι, non amplius in nostro loco cum duplici: ω est scribendum.—Porro in verbis: πρότερον δὲ Καδμηίδα γῆν καλουμένην ὤκησαν—unius codicis auctoritate est scribendum: ὤκησαν, sicut in eodem capite statim iterum occurrit in verbis: νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ὤκησαν. Nam nostro loco anpus adeo adcurate, (ἐξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἄλωσιν) quo hæc colonia in Βαοτίam sit deducta, indicatur.—Denique in verbis: μόγις τε ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλάς βεβαίως, καὶ οὐκέτι ἀνίσταμένη ἀποικίας ἐξέπεμψε—non amplius retinendum est: ἐξέπεμψε, sed est potius omnium fere codicum lectio: ἐξέπεμψε recipienda. Nam sensum aptissimum: mittere solebat, hæc lectio admittit.

CAP. 13. Δυνατωτέρας δὲ γενομένης τῆς Ἑλλάδος.—Novem codices lectionem: γιγνομένης τῆς Ἑλλάδος—commendant, quæ etiam propter illud: ποιουμένης, quod statim sequitur, est aptior.—In verbis: λέγονται—καὶ τριήρεις ἐν Κορινθῶν παρῶν τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι—omnium fere codicum lectio: ἐνναυπηγηθῆναι est pro altera: ναυπηγηθῆναι recipienda, quamvis hoc vocabulum in verborum Græcorum numerum nondum fuerit relatum. Etiam ordine verborum mutato scribi debet decem codicum auctoritate: παρῶν ἐν Κορινθῶν τῆς Ἑλλάδος. Sensus verborum tunc non mutatur. Quare non intelligo, cur Gailius doctissimus adfirmaverit, illam codicum lectionem ex librariorum inscitia esse ortam.—In verbis: ναυμαχία τε παλαιότητα ὧν ἴσμεν γίνεται Κορινθίων—plurimorum librorum lectio: παλαιότητα, non est rejicienda, quia etiam aliis locis Herodotus et Thucydides hac scriptura utuntur; quamquam non est negandum, miram esse codicum inconstantiam in hujus vocabuli scriptura. Vid. cap. 18. ubi tamen Gailius etiam lectionem: παλαιάτος, defendit.—Denique in verbis: ἐπειδὴ τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπωλοῖζοντο—undecim codicum consensu forma verbi activa est admittenda: μᾶλλον ἐπωλοῖζον.—

CAP. 14. Ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου.—Vera lectio, nondum a codicibus confirmata, esse videtur: ὀλίγον δὲ πρὸ—. Nam antea dixerat: τριήρεις μὲν ὀλίγαις χρώμενα—; in nostro loco autem opponit: ὀλίγον δὲ—τριήρεις—ἐς πληθὺς ἐγένοντο.—Porro in verbis: καὶ τοὺς τὰ πολλὰ πεντηκοντόρους· ὄψε τε, ἀφ' οὗ Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν—melius quadrat lectio: ὄψε γε, ἀφ' οὗ—sero quidem—.

CAP. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολλὰ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῆ οὐκ ἐξήεσαν οἱ Ἕλληνες. Gail doctissimus verba: πολλὰ ἀπὸ—καταστροφῆ uncillis inclusit, quia ex inepto librariorum interpretatione sint orta et explicationem vocabuli: ἐκδήμους plane supervacaneam contineant. Mihi quidem non ita videtur. Nam: ἐκδήμους στρατείας jam ad antecedentia referri potest, ubi de bello cum finitimis gesto agit. Jam in verbis sequentibus ab his apte distinguit expeditiones bellicas procul a patria ad expugnandam hostium regionem susceptas.—In verbis: οὐ γὰρ ξυνεστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις αἱ ὑπήκοοι, οὐδ' αὐτοὶ—στρατείας ἐποιούοντο—non negligenda est multorum codicum auctoritas, qui voculam: αἱ omittunt, etiam a sequenti: αὐτοὶ improbatam; id quod jam Kistemakerus admonuit. Etiam Valla voculam: αἱ ignoravit. Nam vertit: subditi consurgente.

CAP. 16. Ἐπερίγνετο δὲ ἄλλοις τε ἄλλοθι κωλύματα μὴ αὐξήθῆναι. καὶ Ἰωσι—. Multorum codicum lectio: ἐπεγέγετο, h. I. mihi magis placet, quia Thucydides plurimum annorum intervallum complectitur. Vel illorum etiam codicum lectio, qui omisso: γ, legunt: ἐπεγίνετο, eandem confirmat. Porro Abreschii sententiam amplector, qui puncto ante: καὶ Ἰωσι—deleto hæc verba cum antecedentibus conjungit. Nam particula: τε in verbis: ἄλλοις τε ἄλλοθι aperte ad illud: καὶ ante: Ἰωσι—refertur. Cum illo: Ἰωσι jam in sequentibus verbum: ἐπεστράτευσε cohæret; quod tamen non impedit, quo minus etiam verba: προχωρησάντων πραγμάτων ad Iones, suppleto pronomine: αὐτοῖς, referamus. Nam de Græcorum potentia pedetentim aucta in antecedentibus egerat.—In verbis denique: Δαρεῖός τε ὕστερον—sequor quatuor codicum auctoritatem, qui legunt: Δαρεῖός δὲ ὕστερον—.

CAP. 17. Τύραννοι δὲ, ὅσοι ἦσαν—ἐπεράχθη τε ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον.—Lectio

nem nonnullorum codicum: *τύρανοί τε, ὄσοι*—præfero, quia illud: *τε*, consuetudine Thucydidis jam respondet sequenti: *τε*, in verbis: *ἐπὶ ἀρχῇ τε*—Quod autem attinet particulam: *γὰρ*, in verbis: *οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλείστον ἐχώρησαν*—, quæ lantâ interpretibus nonnullis turbas excitavit, eam aptissime ad hæc, quæ proxime antecesserant, referendam censeo. Narrabat enim Thucydides, urbium Græcarum tyrannos nihil memoratu dignum suscepisse, nisi si quid. contra vicinos singuli conarentur. Nam Siculorum tyrannos, bello cum vicinis populis gerendo, magnam sibi paravisse potentiam.—Quam vere hæc adfirmaverit Thucydides, in Sicilia tyrannorum historia satis superque testatur.

CAP. 18. Ἡ γὰρ Λακεδαιμόν μετὰ τὴν κτίσιν τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν Δωριέων.— Hanc lectionem: *κτίσιν* contra codicum plurimorum, qui fere omnes legunt: *κτῆσιν*, auctoritatem Stephanus potissimum tuetur. Sed consensio cum Kistemakero, qui aptiore huic loco habet lectionem codicum: *κτῆσιν*. Non abhorret Vallæ interpretatio: *Post accessionem Doriconum*—.

CAP. 19. Ἀθηναῖοι δὲ ναῦς—πααραλαβόντες, ἤρχον.— In novem codicibus omissum est vocabulum: *ἤρχον*. Quod etiam h. l. non est necessarium, quia ex antecedentibus ad hæc verba suppleri debet: *ἠγούντο*. Quare vocabulum: *ἤρχον* inter librorum interpretamenta referendum esse censeo.

CAP. 20. Μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἐκάτερον, ἀλλὰ δυεῖν.— Undecim libri scribere jubent: *ἀλλὰ δυοῖν*. Quæ scribendi ratio Thucydidis propria etiam cap. 23. præter alios codices a Vindobon. et sex Pariss. confirmatur in verbis: *δυεῖν ναυμαχίαν*—et cap. 33. in verbis: *μηδὲ δυεῖν φάσαι ἀμάρτωσι*—cum Vindob. aliisque a septem Pariss. Eandem lectionem: *δυοῖν* defendi in notis ad lib. IV. cap. 8. cap. 28. et cap. 44.

CAP. 22. Κτῆμά τε ἐς αἰὶ μᾶλλον, ἢ ἀγνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν, σύγκειται. Particulam: *τε* non puto a Thucydidis esse positam. In Dionysio Halic. libr. rhetor. pag. 25. et pag. 159. ed. Syllburg. hic Thucydidis locus bis laudatur. Altero loco legitur: *κτῆμα δὲ*—altero: *κτῆμά τε*—Forte Thucydides scripserat: *κτῆμά γε ἐς αἰὶ*—*Monumentum potius a posteris quidem perpetuo possidendum componi*—In verbis autem antecedentibus: *τοιούτων ὄντων καὶ παραπλησίαν ἔσεσθαι*—haud dubie

omittendum est superfluum: *ὄντων*, et August. et novem codicum Pariss. auctoritate.

CAP. 23. Οὔτε φυγαὶ τσαταῖς ἀνδρώπων καὶ φόνοι.— Egregie animadvertit Stephanus ad h. l. a Thucydidis particulam: *καὶ*, sæpius pro: *οὔτε*, poni. Quare tollendum est colon post vocabulum: *ἀνδρώπων*, et arcte cum antecedentibus connectenda sunt verba: *καὶ φόνοι*. In verbis ejusdem capituli: *καὶ ἡ οὐχ ἦμιστα βλάψασα καὶ μέρος τὴ φθείρασα, ἢ λοιμῶδης νόσος*—*docta et vera est Baveri animadversio*, verba: *ἡ οὐχ ἦμιστα—φθείρασα* in parenthesi esse ponenda, quibus explicetur illud: *ἢ λοιμῶδης νόσος*. Porro in duobus adhuc locis hujus capituli non negligenda erat codicum plurimorum auctoritas et usus loquendi in Thucydidis obivus. Nam hæc utraque causa in verbis: *τὰς αἰτίας ἔγραφα πρῶτον*—postulat, ut legamus: *περὶ ἔγραφα πρῶτον*—et in verbis: *τοῦ μὴ τινας ζητῆσαι ποτε*—magis commendat lectionem: *μὴ τινα ζητῆσαι*—Plura ad meam sententiam adcuratius defendendam Stephani notæ suppediabant.

CAP. 24. Ἐπιδαμόνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἔσπλῆοντι τὸν Ἴονιον κόλπον. Pro illo: *ἐν δεξιᾷ*—recipienda est lectio: *ἐνδέξια ἔσπλῆοντι*—quam Hemsterbusius Hesycheii auctoritate huic loco reddidit.—In verbis: *ξυνάκισαν δὲ καὶ τῶν Κορινθίων τινὲς καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Δωρικοῦ γένους*—Wasse nihil mutandum censet, quamvis omnium fere librorum lectio sit: *τινὲς καὶ τοῦ ἄλλου Δωρικοῦ γένους*—Mihî vero admittenda esse videtur tot librorum lectio, cum certum sit, Dorienses etiam Corinthum, sicut alias finitimas Peloponnesi regiones, incoluisse. Conf. Strabonis lib. VIII. pag. 333. ed. Casaub. Eadem de causa quoque Corinthii infra lib. I. cap. 71. Lacedæmonios adpellant: *ἀνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς*—Sub finem hujus capituli legitur: *ταῦτα δὲ ἰκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο*—Nemo autem negabit, lectionem in Prisciano obiviam: *ταῦτα δὲ ἰκέται*—huic loco esse aptissimam.

CAP. 25. Ἐν ἀπόρῃ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρῶν καὶ πέμψαντες ἐς Δελφούς, τὸν θεὸν ἐπηρώτων.— Bavero valde arridet Reiskii emendatio, ut legatur: *ἐν ἀπόρῃ εἶχον τὸ θέσθαι*. Sed minime sollicitanda est hæc vera Thucydidis lectio, qua Herodotus, sicut etiam in alia dicendi ratione, imitatur. Nam Herodotus et: *ἔχεσθαι ἀπορίην*, et: *ἔχεσθαι ἐν ἀπορίῃ*, in suis libris profert, ut Wesselingius ad Herodoti lib. IX. c. 98. docuit.

Porro pro illo : ἐπὶ πρώτων, sicut jam Stephanus monuit, magis vera lectio : τὸν θεὸν ἐπέηροντο—cum Gailio est recipienda. Nam ita non solum plurimi codices in nostro loco legunt, sed Herodoto etiam, ejus vestigia Thucydides pressit, familiare est hoc verbum. Ita in simili causa Herodotus lib. VI. c. 35. scripsit : ἐστάλη ἐς Δελφούς, ἐπειρησόμενος τὸ χρηστήριον.—In verbis hujus capituli : ἐδιδόντό τε μὴ σφᾶς περιεορᾶν διαφθερισμένους—forte antea legebatur : ἐδίδοντο δὲ μὴ σφᾶς—. In verbis denique : καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνων τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πολυσιωπώτατος καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ δυνατώτεροι—interpretandi ratio, quam Stephanus, Gottleberus et Baverus sequuntur, mihi non sufficit, sed facilius ita hæc verba conjungi puto, ut illa : δυνατώτεροι ὄντες cum duplici copula : καὶ χρημάτων δυνάμει—καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ—cohereant.

CAP. 26. Κερκυραῖοι δὲ, ἐπειδὴ ἤσθηντο τοὺς τε οἰκήτορας καὶ φρουροὺς ἤκοντας.—Optimæ notæ codices postulant, ut legatur : ἐπειδὴ ἤσθηντο τοῖς—, sicut etiam Gailio doctissimo videtur. Eorundem librorum auctoritate in verbis : μετὰ τῶν φυγάδων, ὡς κατὰξόντες αὐτούς, efficienda est vocula : αὐτούς, qua facile in hoc loco supersedere possumus. Minus autem mihi placet Gailii sententia, qui h. l. particulam : ὡς ante : κατὰξόντες; unius tantum codicis auctoritate omittere jubet. Nam virum doctissimum fugere non potuit, in tali dicendi ratione particulam : ὡς, non : quasi, indicare, sed : ut, sive : quia.

CAP. 27. Πεντήκοντα δραχμὰς καταθέντα Κορινθίως μένειν.—Aptior est lectio novem codicum : Κορινθίοις, μένειν—ut illud : Κορινθίοις ad : καταθέντα referatur. Ita etiam Valla in libro suo legere videbatur, quia vertit : numeratis quinquaginta drachmis Corinthiis, licere manere.—In verbis : ὁθελαῖος δὲ χρήματα ἤτησαν καὶ Φλιασίους; Ἡλείους τε ναῦς τε κενὰς καὶ χρήματα—tres bonæ notæ codices legunt : Ἡλείους δὲ ναῦς—, quam lectionem jam Kistemakerus non sine causa suasil.

CAP. 28. Πρότερον δὲ οὐ καλῶς ἔχειν, τοὺς μὲν πολιορκεῖσθαι, ἑαυτοὺς δὲ δικάζεσθαι.—Duodecim codices exhibent : αὐτοὺς δὲ δικάζεσθαι—, ut jam hæc verba ad ipsos Corcyraeos referantur, qui simul et obsideant Epidamnū et jure discепtare velint. Quare hanc lectionem, quia sensum non ineptum fundit, præfero. Ita etiam Valla

in libro suo legit vertendo : cum illi oppugnentur, ipsos judicio contendere—.

CAP. 29. Ἄραγες ἐβδομήκοντα ναοὶ καὶ πέντε, διςχιλίοις τε ὀπλίταις, ἔπλεον.—Pro particula : τε, ne solitaria sit posita, legendum censeo : διςχιλίοις δὲ ὀπλίταις—. In verbis : τῶν μὲν νεῶν Ἄραγστῆος ὁ Πελλίκου—necessario recipienda est omnium fere codicum lectio : ὁ Πελλίχου—, qualem nominum propriorum terminationem valde consuetam fuisse, multis exemplis Kœnius ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 134. 135. docuit.

CAP. 30. Ὅτι ναῦς καὶ χρήματα παρῆσχαρον τοῖς Κορινθίοις.—Codices magno numero jubent ejicere. voculam : τοῖς, ante illud : Κορινθίοις, sicut aliis non paucis locis etiam articulum omisit Thucydides.—Post : ἐπιπλέοντες ἐφειδον—cum Kistemakero punctum esse tollendum censeo, ut sequentia melius cum antecedentibus cohæreant.—In verbis : περιόντι τῷ θέρει ἀέμφαντες ναῦς—lectio : περιόντι a Gottlebero, sicut Reiskius conjecerat, recepta, codicum auctoritate destituit. Nam codices legunt : περιόντι τῷ θέρει—quæ haud dubie vera est lectio, sed longe alium sensum fundit, quam vulgo interpretet, a Scholiasta inducti, qui explicavit : ἐνισταμένω, ei tribuerunt vocabulo. Si interpretatio Scholiastæ : ἐνισταμένω vera esset, Thucydides scribere debuisset : ἐπιόντι τῷ θέρει. Sed hæc lectio ne apte quidem iis, quæ antea erant narrata, responderet. Nam antea Thucydides navale prælium, in quo Corinthios superaverant Coreyræi, commemoravit. Quia vero navale prælium non hieme, sed verno tempore sive æstate ineunte committi potest, jam inde satis adparebit, verbis : περιόντι τῷ θέρει, quibus tempus indicatur, quod post prælium navale, exactis jam pluribus anni mensibus, (τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον) incidit, non æstatis initium, sed tempus æstatis potius ad finem properantis, quod hiemem proxime antecedit, esse propositum. Nam tunc demum Corinthii victi auxilium sociis suis denuo contra Coreyræos miserunt. Verba igitur : περιόντι τῷ θέρει vertenda sunt : superante adhuc æstate. Quæ interpretatio etiam cum verbis postea adjectis : τὸ θέρους τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι χιμῶνος ἦδη ἀνεχώρησαν optime poterit conciliari. Scholiastæ explicatio forte ex falsa lectione, quam sequebatur, est orta. Dodwellus subtilissimus, qui in Annalibus Thucydideis bene intellexit, anni integri res

gestas in hoc Thucydidis loco indicari, tamen Scholiastæ explanationi nimis confusus, verbo: *περιόντι*: notionem, quæ ei non inesse potest, cum aliis quoque adfingit.— In verbis denique: *ἐπέπλεον τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις*—cum Kistemækerō melior nonnullorum codicum lectio: *ἐπέπλεον δὲ οὐδέτεροι*—erit recipienda.

CAP. 31. Οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς—. Novem codd. legunt: οὐδὲ ἐσεγράψαντο ἑαυτοὺς—. Quamvis illud: *εἰσγράψεσθαι*: nondum Lexicorum Græcorum auctoritate sit confirmatum, tamen melius h. l. quadrat, quam vocabulum: *ἐπιγράψεσθαι*. Nam: *εἰσγράψεσθαι* non differt a vocabûli magis noti: *ἐγγράψεσθαι*, significatione.—In verbis: *ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ καὶ τὸ αὐτῶν προσγενόμενον*—multi bonæ notæ codd. legunt. τὸ Ἀττικὸν προσγενόμενον.— Quam lectionem vulgatæ longe præfero. Baverus habet quidem hanc lectionem minime Græcam, sed simili ratione Thucydidis lib. I. c. 47. c. 48. c. 49. αἱ Ἀττικαὶ νῆες posuit pro: αἱ νῆες Ἀθηναίων. Valla etiam nostro loco vertit: *ne sibi Attica classis*—.

CAP. 32. Τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτόδευμα—ἐς τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι ἀξίμφορον—. Non negligenda erat plurimorum codicum lectio: *ἡμέτερα αὐτῶν ἐν τῷ*—, quam Stephanus jam esse præferendam censuit atque Gailius etiam recepit. Non minor codicum consensus etiam in verbis: *ξύμμαχοι τε γὰρ οὐδενός πω ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνου ἐκούσιον γεγόμενοι*—tollere jubet vocabulum: *χρόνου*, sæpissime in aliis etiam locis omissum.—In verbis denique: *ἔρημοι δὲ αὐτὸ καδέστημεν*—decem et septem codicum consensu Gailius recte recepit formæ antiquæ lectionem: *δὲ αὐτὸ καδέσταμεν*—.

CAP. 33. Τίς εὐπραξία σπανιωτέρα—εἰ ἢ ὑμεῖς—ἰτιμήσασθε δύναμιν ὑμῶν προσγενέσθαι, αὐτὴ πάρεστι αὐτεπάγγελτος—. Gottleberus quidem ex Abreschii conjectura ante: *εἰ ἢ*—inseruit particulam: *ἢ*, sed jure eam uncinis Baverus inclusit, et Gailius tanquam non necessariam neque codicum auctoritate adjunctam plane omissit. Sed in ejusdem capituli verbis: *τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅνπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι*—Gottleberi sententiam contra Baverum amplector, qui non necessariam putat, ut cum Baverō ad vocabulum: *πόλεμον* suppletur ab interprete: *τοιοῦτον*. Nam tota oratio contexta indicat, Corcyraeos in Atheniensium animis opinio-

nem de bello cum Lacedæmoniis nulla ratione evitando excitare voluisse.

CAP. 34. Τῷ ἴσῳ ἡβουλῆθ' ἦσαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν. Optima notæ codices jubent h. l. Atticismum negligere et præferre lectionem: *ἐβουλήθησαν*. Ita infra cap. 93. omnium fere codicum auctoritate: *ἐβούλετο*, est editum.

CAP. 35. Ὅτι οἳ τε αὐτοὶ πολέμοιο ὑμῶν ἦσαν—καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἰκανοὶ τοὺς μεταστάντας θλάψαι. Haud dubie legendum est omnium fere codicum auctoritate: *ἡμῶν ἦσαν*—. Nam si hæc verba ad Corcyraeos proxime referuntur, etiam facilius intelligitur, cur: *ἦσαν* Thucydides posuerit, quia jam prælium navale cum Corinthiis commiserint. Optime etiam quadrat illud: *ἡμῶν* ad sequentia: *ἀλλ' ἰκανοὶ τοὺς μεταστάντας θλάψαι*, quæ verba non de Atheniensibus, sed tantum de Corcyraeis, qui a Corinthiorum societate defecerant, explicari possunt.

CAP. 36. Χαρίων προσλαβῆν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειούται καὶ πολεμοῦται—. Plurimi codices legunt: *οἰκειούται τε καὶ πολεμοῦται*. Quæ particula: *τε* adjectio h. l. sensum profert aptissimum: *que regio non solum fœdere conjuncta, sed etiam bello petita maximi est ad bellum momenti*. Ita etiam Gailius edidit.—In verbis: *εραχυτάτω δ' ἂν κεφαλαίῳ, τοῖς τε ξύμμαχοι καὶ καθ' ἕκαστον τῶν δ' ἂν μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάζοιτε*—virovorum doctorum interpretationes, quas protulerunt, nimis duræ et contortæ mihi esse videntur. Omnia intellectu faciliora erunt, si litera: *ω*; in: *ο*, mutata, legerimus: *τόδ' ἂν μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάζοιτε*: *Ex quibus, si et omnia et singula paucis complectimur, hoc quidem, nos non esse deserendos, intelligetis*. Jam vero illud: *μάζοιτε* non etiam ad sequentia simul refero. Nam cum Gailio verba: *τέρια μὲν ὄντα* etc. casibus absolutis adnumero, quæ, puncto post: *Κορυθίαν* sublato, cum sequentibus: *τούτων δ' εἰ περιήφασθε*—apte coherent.—In verbis denique; *ἔξετε πρὸς αὐτοὺς πωλείσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι*, jam Stephanus censuit, optimorum et plurimorum codicum lectionem: *ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι*, esse præferendam.

CAP. 37. Παρέχει αὐτοὺς διασπᾶς ὄν βλάπτουσι τινὰς μᾶλλον ἢ κατὰ ξυνηθίας γίνεσθαι—. Variam hujus loci interpretationem viri docti proferunt. Primum quidem in h. l. optimorum codicum lectionem: *ὄν*

ελάπτουσι τινὰ μᾶλλον—preferendam cen-
seo, cujus vocabuli numerum singularem
Stephani testimonio in notis ad lib. I. c.
23. Thucydides etiam in aliis locis potius,
quam pluralem adhibet. Conf. etiam dicta
ad lib. II. c. 37. Porro ad: δικαστὰς sup-
plendum est: ἐκείνων—et ad verbum:
γίνεσθαι ex antecedentibus repeto: δικασ-
τὰς: Situs urbis hos potius eorum iudices
reddidit, quemcunque injuria adfecerint, quam
ut ex pacto (alii) iudices injuriæ illata eli-
gantur. Quam tamen conditionem vere
obtulerant Corcyraei antea Corinthiis,
(conf. cap. 28.) ut ex pacto litem suam de
Epidamni colonia ortam aliarum civitatum
iudicio permitterent.—In ultimis verbis
hujus capituli: ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς
πείλας—non possum admittere Baveri et
Kistemakeri explicationem, ut: ἀληπτοὶ
h. l. indicet: insuperabiles, quamvis hoc
sensu sæpe occurrat illud vocabulum in
Thucydidis libris. Sed sequor Scholiastæ
interpretationem, ut indicet h. l. homines
lubis expertes neque dignos reprehensione.
Quæ interpretatio inprimis oratione con-
texta adjuvatur. “ Non enim propter
potentiam et fortitudinem, sed propter
integritatem potius et justitiæ amorem cau-
sam nostram aliis disceptandam permit-
timus.”

CAP. 38. Εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἔσμεν,
τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, οὐδ'
ἐπιστρατεύοιμεν εὐπερῶς, μὴ καὶ διαφερόντως
τὶ ἀδικούμενοι. Mihi persuasum est, om-
nium fere librorum lectionem: ἐπιστρα-
τεύοιμεν ἐκπερῶς, μὴ καὶ—ab ipso Thu-
cydide originem repetere ideoque esse
recipiendam. Primum enim in h. l. sen-
sum admittit aptissimum. Nam: ἐκπερῶς
indicat: extraordinario modo, non solito
more. Ait autem Corinthiorum orator:
Si plurimis hactenus placuit nostra agendi
ratio, non justa de causa (quod ipsos attinet
Corcyæos nobis succentes) his quidem
solis displicemus, neque tam extraordinario
modo (quod nosmet ipsos attinet bellum
gerentes) cum colonis nostris, nisi insigni
illorum injuria adfecti, bellum gerere poteri-
mus. Retenta lectione vulgata: εὐπερῶς
sensus verborum tam aptus non existet,
Quid enim verbis: bellum decore gerere,
indicarem? Quantum enim intelligo, quod-
vis bellum est indecorum, licet interdum
sit necessarium. Porro vocabulum: ἐκπερ-
ῶς non ignotum fuit Thucydidis. Nam
simili significato occurrit lib. III, cap. 55.

οὐδὲν ἐκπερῆστερον ὑπὸ ἡμῶν οὐτε ἐπάδετε,
nihil inmanius a nobis perpessi estis. Ipse
scriptor denique in verbis loci nostri hoc
vocabulum: ἐκπερῶς simili sententia eidem
adjicienda accurate explicavit verbo: δια-
φερόντως, quod Scholiastes apte cum illo:
ἐξαιρέτως comparat.

CAP. 39. Ἦν γε οὐ τὸν προὔχοντα καὶ ἐκ
τοῦ ἀσφαλοῦς προκαλούμενον λέγειν τὶ δοκεῖν
δεῖ τηρεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως καὶ
τοὺς λόγους, σφὲν ἀγανίζεσθαι, καθιστάντα.
Plerique codices ignorant vocabulum: τη-
ρεῖν, quod tamen Baverus aliique ad hujus
loci sensum plane necessarium esse putant.
Mihi quidem non ita videtur, sed codicum
auctoritate potius ejicienda est vocula: τη-
ρεῖν. Nam sensus horum verborum aptis-
simus existit, si illud: ἦν ad antecedens:
δίκη refertur, quasi scripsisset: κατὰ τὴν
δίκην: In qua causæ disceptatione eum, qui
potentior est et tuto (sine ullo periculo) al-
terum provocat (ad disceptandum), plane
nihil dicere (hac provocatione) censendum
est. Ita etiam in sequentibus verbis sine
necessitate Baverus, alias subtilissimus
Thucydidis interpres, turbas excitat. Dicit
enim, quia adsint verba: ἐς ἴσον, abundare
illud: ὁμοίως. Quod equidem non nego,
sed ubique sexcenta optimorum scripto-
rum loca occurrunt, in quibus ejusmodi
particulæ ad ipsius loci sensum non plane
necessariæ abundant. Sensus horum ver-
borum esse puto: Sed ei causam agere licet,
cujus factu quidem antea ipsius dictis respon-
debant, quam litem intenderet, ut jam utri-
que aequali jure causam agendi concedatur
occasio. Quia vero bonæ notæ libri legunt:
τὰ τε ἔργα ὁμοίως καὶ τοὺς λόγους—particu-
lam: τε h. l. admittendam censeo. Non
autem eodem modo particulam: τε cum
Gailio unius tantum codicis auctoritate in
verbis: τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔξετε
post: τῆς admittentem, quia nihil habet, ad
quod in sequentibus referatur.—In ultimis
denique verbis hujus capituli: ἐγκλημάτων
δὲ μόνον ἀμετόχους οὕτω τῶν μετὰ τὰς πρά-
ξεις τούτων μὴ κοινανεῖν, etiam varia inter-
pretandi atque emendandi ratio deprehendit-
ur. Primo lectorem merito offendere
debet, in septem codd. hæc verba plane
non reperiri, quæ per se quidem propter
subjecti mutationem, cum antea de Cor-
cyraeis, sed in his verbis de Atheniensibus
agatur, sunt intellectu difficiliora. Quare
etiam Gailius doctissimus ea interpreta-
mentis adnumerat. Sed hæc verba haud

dubie propter librorum negligentiam in nonnullis ommissa sunt codicibus, cum duo orationis membra, quæ se invicem excipiebant, similibus syllabis: ἔχειν—κοινων εἶν—finirentur. Ex antecedentibus vero ad hæc verba repeti debet verbum finitum: χρῆν. Ceterum nihil efficitur emendatione: μόνον, quam Kistemakerus suadet. Nam idem sensus etiam ex lectione recepta: ἐγκλημάτων μόνων redit. Τὰ μετὰ τὰς πράξεις sunt h. l. incommoda, quæ malefacta excipiunt, et illud: τούτων ad Coregræos ejusmodi malefactorum reos refero.

CAP. 40. Ὅστις μὴ ἄλλαν ἑαυτὸν ἀποστερῶν ἀσφαλείας δεῖται. Lectio elegantior multorum librorum: ἄλλου ἑαυτὸν ἀποστερῶν—videtur esse præferenda.

CAP. 43. Τοὺς σφετέρους συμμάχους αὐτὸν τινα κολάζειν. Codicum plurimorum auctoritas postulat, ut mutato verborum ordine cum Gailio legatur: αὐτὸν κολάζειν τινα—, quamvis non ignorem, recepto quidem ordine antea cap. 40. hæc verba adfuisse.— In sequentibus; καὶ Κερκυραίους τε τούσδε μῆτε ξυμμάχους—quatuor libri a Gailio collati particulam: τε post: Κερκυραίους extrudunt. Alii quatuor libri legunt: Κερκυραίους δὲ—. Neutra particula: δὲ et: τε huic loco est apta. Quare illud: τε quatuor codicum auctoritate h. l. omittendum esse censeo.—Quod denique verba ultima: τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορινθιοί—attinet, Stephani sententiam, ut legatur: τοιαῦτα δὲ καὶ—, habeo verissimam.

CAP. 44. Τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προσδαί τοῖς Κορινθίοις—. Septem codices ejicere jubent articulum: τοῖς ante: Κορινθίοις, qui etiam aliis locis sæpe omittitur. Sicut etiam cap. 46. in verbis: Ἀχερουσία λίμνη ἐς τὴν θάλασσαν—cum octo libris omittendum esse censeo articulum: τὴν ante: θάλασσαν.

CAP. 45. Ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Λακεδαιμόνιος τε ὁ Κίμωνος—. Etiam hoc loco plurimi codices postulant, ut scribatur: ὁ Κίμωνος, altera litera: μὲ ommissa.

CAP. 46. Ἐξίσι δὲ παρ' αὐτὴν Ἀχερουσία λίμνη ἐς τὴν θάλασσαν. Multi codices legunt: ἐξίησι δὲ παρ' αὐτὴν—. In Herodoti libris, ut lib. I. c. 180. hoc verbum sæpe de fluminibus, in mare effusis, occurrit. Quare etiam hoc Thucydidis loco codicum auctoritatem sequor.

CAP. 48. Ἀγῆγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ. ἀπὸ τοῦ Χειμερίου—. Codices Marg. Reg. Cass. Aug. Mosqu. et alii tres Gailii cod.

toritate sua efficiunt, ut legatur: ἐπὶ ναυμαχίᾳ—, cum utraque constructio in Thucydide occurrat. Iidem codd. excepto Mosqu. in antecedentis capitis 47. verbis ultimis: αἰεί ποτε φίλοι αὐτοῖς εἰσι—ordinem verborum ita mutari jubent: ποτε αὐτοῖς φίλοι εἰσι.

CAP. 50. Τοὺς τε αὐτῶν φίλους (οὐκ ἤσθημένοι ὅτι ἤσσηντο—) ἐκτείνον. Particula: τε, alieno loco posita, in: δὲ mutanda esse videtur cum uno codice Paris. et pro: ἤσθημένοι lectionem magis consuetam: αἰσθόμενοι sex codices adferunt, et Cass. suo ἐσθόμενοι simul originem falsæ lectionis non sine verisimilitudine indicavit. Quare hæc verba jam ita lego mutata: τοὺς δὲ αὐτῶν φίλους (οὐκ αἰσθόμενοι ὅτι—, In verbis: ναυμαχία γὰρ αὕτη Ἑλλασσι πρὸς Ἑλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγενῆται—omnes fere codices legunt: πρὸ ἑαυτῆς—. Sed neque hæc codicum lectio neque recepta est ferenda. Nam illud: ἑαυτῆς posset admitti, si deesset: τῶν πρὸ, quæ verba tamen ad hujus loci sensum sunt aptissima, et vulgata: αὐτῆς non quadrat, quia non: αὕτη, sed: αὕτη antecessit. Quare ex codicum vestigiis emendo: μεγίστη δὴ τῶν πρὸ τῆς γεγενῆται—. De verbis: πρὸς τὰ Σύβοτα, οἱ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς—προσεβέβηθη—jam Stephanus admonuit, meliorem codicum Marg. Ar. C. Camer. Gr. Dan. Vindob. et duorum Pariss. lectionem: Σύβοτα, ὅ ἑαυτοῖς—esse admittendam.—Denique in verbis: ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπίπλων, haud dubie edi debet: ὡς ἐς ἐπίπλων. Ita enim legunt codd. Marg. 2. tres Pariss. Cl. Mosqu. Bas.—Alii libri tantum: ὡς, omisso: ὡς, exhibent, ut Marg. 1. Alii tantum retinet: ὡς, ut Cass. Comparari potest similis dictio in hujus libri cap. 62. τοὺς ἐναντίους παρασκευαζομένους ὡς ἐς μάχην.

CAP. 51. Ταύτας οὖν προῖδόντες οἱ Κορινθιοί—ἐπανεχώρου. Codicum Ald. Bas. quatuor Pariss. Cass. Dan. Gr. Aug. Vind. lectio melior: ὑπανεχώρου, est longe præferenda. Nam sensui verborum: πρύμναν κρουμένους optime respondet. In verbis: καὶ αὐτοὶ ἀνεχώρου. ξυεσκόταζε γὰρ ἦδη, καὶ οἱ Κορινθιοί—punctum est tollendum post: ἀνεχώρου, et verba: ξυεσκόταζε γὰρ ἦδη, sunt parenthesi includenda, sicut jam Kistemakerus monuit, ut sequentia melius cum antecedentibus cohereant. Denique in verbis: αἱ εἴκοσι νῆες, αἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν αὐται, ὧν ἔρχετο Γλαύκων—tollendam censeo voculam: αἱ ante verba: ἐκ τῶν Ἀθηνῶν auctoritate codicum Gr. Cl. trium Pariss.

Cass. Aug. qui illam omittunt. Jam commate post: Ἀθηῶν posito, illud: αὐται cum sequentibus: ὧν ἕρχε—aperte cohæret.

CAP. 53. Τῶν δὲ Κερκυραίων τὸ μὲν στρατόπεδον ὅσον ὑπάρκουσεν.—. Valde mihi aridit lectio: ὅσον ἐπὶ ἡκούσεν, ad quos illorum verba, ut audirentur, penetrare poterant. Ita enim legunt Reg. Cass. Aug. et duo Pariss.

CAP. 54. Ἰδόντες τὰς Ἀττικὰς ναῦς, καὶ ἐπειδὴ ἦλθον, οὐκ ἀντέπλεον. Non justa de causa refragari videtur Stephanus omnium fere codicum auctoritati, ut legatur: ἐπειδὴ ἦλθον οἱ Ἀθηναῖοι, οὐκ ἀντέπλεον. Ita enim legunt Marg. Ar. C. Cam. Cl. Reg. Vindob. Cass. Dan. Aug. et duo Pariss. Verum est quidem, modo antecessisse verba: ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι ἦλθον, sed ibi respectu ad Corcyraeos, non ad Corinthios facto, hæc verba proferuntur. Præterea Thucydides aperte indicavit cap. 52. Corinthios eo potissimum deterritos esse, quo minus postridie prælium navale, denovo ad illud provocati, committerent, quia naves Atheniensium adhuc integras modo adventasse videbant. (ὄρῶντες προσεγγενημένας τε ναῦς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀκραφνεῖς.) Neque etiam in nostro loco unum idemque his verbis: ἰδόντες—καὶ ἐπειδὴ ἦλθον Ἀθηναῖοι, indicatur. Nam tempus plane diversum antecedentis et sequentis diei hac dictione duplici innuit. Quare illud: ἰδόντες τ. Ἀ. v. ad antecedentia: πύρμαν κρουόμενοι ὑπεχώρησαν οἱ Κορίνθιοι, respicit, sed alterum: καὶ ἐπειδὴ ἦλθον Ἀθηναῖοι, cum sequentibus: οὐκ ἀντέπλεον, est conjungendum.

CAP. 56. Κορινθίων παρασσόντων, ὅπως τιμωρήσονται αὐτούς.—. Gallius recte emendavit: τιμωρήσονται αὐτούς—septem codicum auctoritate.—In verbis: ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἐαυτῶν δὲ ξυμμαχούς—subscribo Kistemakeri sententiæ, ut cum cod. Ar. et Dan. legatur: Κορινθίων μὲν ἀποίκους.—. Eiusdem interpretis sententiam sequor etiam cap. 58. in verbis: τῆς ἐαυτῶν γῆς τῆς τε Μυρδονίας.—, ubi particulam: τε ante Μυρδονίας eijiciendam censet, sicut eam quoque Ar. C. Gr. Ald. Bas. Reg. Cass. Dan. Aug. et tres Pariss. omittunt.

CAP. 57. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς Ποτιδαίαιτας οἱ Ἀθηναῖοι προπαρεσκευάζοντο.—. Decem codicum auctoritas, ut legatur: περὶ τοὺς Ποτιδαίαιτας—non est negligenda, quamvis Stephanus hanc lectionem improbet. Apta est, si vertimus: Hæc de Potidæatis Athenienses prepararunt.

CAP. 59. Ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ τοπρότερον ἐξεπέμποντο. Atheniensium consilium, quo hanc classem emiserant, cap. 57. est propositum. Sed vera hujus loci lectio esse videtur: καὶ τὸ πρῶτον ἐξεπέμποντο. Ita legunt Codd. Marg. Ar. C. Cam. Gr. Mosqu. Vindob. et unus Paris.

CAP. 60. Καὶ ἀφικνούνται τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστερον ἐπὶ Θράκης, ἢ Ποτιδαία ἀπίστη. Non ferri potest illud: ἢ, sed Stephani suasu legendum est: ἢ Ποτιδαία—, ut jam particula: ἢ ad: ὕστερον, tanquam ad comparativum, referatur. Gallius etiam comprobatur Stephani emendationem, sed eam tamen nondum recepit. Valla aliam sui codicis lectionem h. l. in numero dierum computando profert: Perreueruntque in Thraciam septuagesimo die quam Potidæa defecerat.—. Præterea ante verba: καὶ ἀφικνούνται punctum tolli debet, ut hæc verba aptius cum antecedentibus conjungantur, illo: καὶ ad antecedens: τε in verbis: κατὰ φίλιαν τε relato, et verbis: ἦν γὰρ—ἐπιτιθεῖς parentesi inclusis.

CAP. 61. Καὶ ἀφικόμενοι ἐς Βέρροϊαν, κἀκεῖθεν ἐπιστρέψαντες.—. Quamquam observatione doctissima et Wassius et Gottleberus vicerunt, ut h. l. scribatur una tantum litera: ε vocabulum: Βέρροια, tamen nondum recepta est hæc vera lectio. Wassius quidem hanc obtulit conditionem, in Thucydide nihil, nisi aliquo codice præeunte, esse mutandum. Sed vere lectionem: Βέρροϊαν Codd. Bas. Cass. Aug. exhibent.

CAP. 63. Ἐδοξε γοῦν ξυναγαγόντι τοὺς μεθ' ἐαυτοῦ ὡς εἰς ἐλάχιστον χωρίον, δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτιδαίαν. Semper incerta manebit hujus loci interpretatio, cum Potidææ atque regionum ei vicinarum situm non satis adcurate animo nostro repræsentare valeamus. Equidem de condensatis militum ordinibus hæc verba explico, ut facilius per quasdam loci angustias transire, vi facta perrumpere (βιάσασθαι), hostium aciem et Potidæam tandem intrare possent. Particulam: εἰς ante: ἐλάχιστον retinendam censeo ad sensum hujus loci percipiendum necessariam, quamvis illa in tribus codd. desit. Nam propter similem particulam: ὡς, eidem adjectam, facile potuit intercideri, sicut cap. 50. similis librariorum negligentia exempla vidimus. Major autem interpretandi difficultas inest verbis: καὶ παρῆλθε παρὰ τὴν χηλὴν διὰ τῆς θαλάσσης βαλλόμενος. Mihi enim persuadere non possum, ut: διὰ τῆς θαλάσσης indicet: πρᾶ-

ter mare, cum jam particula: παρὰ his verbis sit proxima. Forte: διὰ τῆς θαλάσσης potius cum verbo: βαλλόμενος conjungi debet. Cum enim Aristei milites ad litus mare transeundo Potidæam properarent, ex alio forte sinuosi maris propinquo eoque adverso militibus Aristei litore ab Atheniensium sagittis trans interjectum maris intervallum emissis sunt petiti atque vulnerati. Valla fortasse tempus, quo mare a litore aliquamdiu recedere solet, a militibus spectatum esse censuit, cum illa maris parte in urbem penetrarent. Nam Scholiastæ interpretationem secutus vertit: *Perque mare inter muros et saxa, quæ ad arcendas undas mari objecta erant, multis missilibus jactis ægre evasit.* — In verbis: τῶς δὲ πλείους σώσας — lectio margini adjecta: διασώσας hand dubie est elegantior et loco nostro magis conveniens, quamvis aliorum codicum auctoritate destituatur ideoque nondum tuto possit recipi. Neque verisimile est, sicut jam Dukerus censuit, scribas illud: διὰ de suo addidisse. Denique in verbis: ἐπεὶ δὲ διὰ τάχους ἢ νίκης τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο — consuetudo dicendi nostro scriptori propria postulat, ut legatur: ἐπεὶ ἰδὴ δὲ διὰ τάχους —. Quam lectionem: ἐπεὶ δὲ etiam codd. Ar. Cl. quatuor Pariss. Cass. Aug. exhibent.

CAP. 64. Καὶ οἱ ξύμμαχοι γενομένοις δίχα ἐπίθωνται. Verisimilior est lectio: γενομένοις δίχα —, quia de re jam peracta, de facta jam copiarum divisione loquitur. Lectionem: γενομένοις codd. Ar. C. Gr. Mosqu. Dan. et Valla confirmant. — In verbis: ὧς δὲ οὐδεὶς ἐπαξήρει ἐς μάχην — codd. Ar. C. Gr. Dan. Bas. duo Pariss. et Mosqu. lectionem non negligendam: ἐπεξήρει ἐς τὴν μάχην — proferunt. Nam aperte Phormion ad hanc pugnam Potidææ incolas provocaverat.

CAP. 65. Παραμένον ἐν Χαλκιδεῦσι τὰ τε ἄλλα ἐπολέμει. — Admittendus est tot codicum Marg. Gr. Cl. quatuor Pariss. Cass. Aug. Vindob. Vallæ consensus in lectione aptissima: ἄλλα ξυνεπολέμει. Nam Valla bene vertit: *Illis sociis cum alia prælia fecit.* —

CAP. 66. Ἄλλ' ἔτι ἀνοκωχῆ ἦν —. Hic forte est locus, quem Dionysius Halicarn. ad Thucydidem taxandum respexit. Nam plurimorum codicum auctoritas h. l. vocabulum obsoletum: ἀνοκωχῆ defendit. Non igitur improbo Gailii constantiam, qui lib. I. c. 40. noluit sine codicum auctoritate

admittere Gottleberi doctissimi emendationem: ἀνοκωχῆ. Nam etiam alibi vocabulum magis consuetum: ἀνοκωχῆ Gottleberus, ut lib. IV. c. 117. in oratione Thucydidis contexta admisit.

CAP. 67. Προσπαρεκαλέσαντες τῶν ξυμμάχων τε καὶ εἴ τις τι ἄλλο ἔφη ἀδικεῖσθαι ἰπὸ Ἀθηναίων. Particula: τε, centies a librariis male intrusa, hujus loci sensum valde perturbat. Nam si vere a Thucydide adposita esset, ex his verbis sequeretur, Lacedæmonios non solum sociorum, sed etiam aliorum quorumcumque, qui velent Athenienses accusare, querelas audire voluisse, sicut etiam Valla jam hæc verba vertit. Sed ineptum est, Lacedæmonios etiam alios quoscunque, qui non essent socii, ad accusandos Athenienses invitasse, cum tantummodo sociorum conventum indicerent, et statim post hæc verba diserte Thucydides repetat: ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες. Quare tollenda est h. l. particula: τε, sicut eam quoque quinque codd. Cass. Aug. et tres Pariss. ignorant, et explicanda sunt potius hæc verba de aliis Lacedæmoniorum sociis, si a Corinthiis, qui potissimum conventus sociorum indicendi Spartanis auctores fuerant, discesseris. Propter particulam: τε male intrusam factum est, ut quidam pro: ἄλλο legere mallent: ἄλλος, sicut jam Valla legisse videtur. Nam vertit: *aliusve quis.* — Ita etiam Tusanus et Reiskius legerunt. Sed opportune codicum omnium auctoritas ad ineptæ lectionis confirmationem deest. — In verbis: καὶ ἄλλοι τε παρίοντες ἐγυμνήματα — jam Valla cum plurimis codicibus lectionem veram: ἄλλοι tuetur. Nam altera lectio: ἄλλα, quam Marg. Bas. et tres Pariss. adferunt, non solam propter illud: καὶ Μεγαρεῖς, quod sequitur, non quadrat, sed quia etiam in sequentibus præcipue de Megariensibus narratur: ἔτετρα οὐκ ὀλίγα — eos contra Athenienses in medium attulisse. — In verbis denique: παρελθόντες δὲ τελευταῖοι Κορίνθιοι — aptissima huic loco adfertur lectio in quinque Pariss.: τελευταῖοι οἱ Κορίνθιοι. Facile vocula: εἰ intercepti potuit in reliquis libris ab ultima antecedentis vocabuli: τελευταῖοι syllaba.

CAP. 68. Ὡν τὸ μὲν ἐσπικαιρίτατον χωρίον παρὸς τὰ ἐπὶ Θεράκης ἐπιχρῆσθαι. Si quid valet codicum auctoritas in verbo non inepto, certe h. l. recipienda est lectio: ἐπὶ Θεράκης ἀπὸ χροῆσθαι, quam decem et septem codices adferunt, neque verā esse po-

test in tanto codicum consensu Wassii sententia, qui illud: ἀποχεῖσθαι ex interpretatione ortum esse censet.

CAP. 69. Καὶ τῶνδε ἡμεῖς αἴτιοι, τό, τε πρῶτον ἔασαντες—στῆσαι τείχη, ἐς τὸδε τε αἰὲ ἀποστεροῦντες οὐ μόνον τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους ἑλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡμετέρους ἢδη συμμάχους. Pluribus locis mutanda est horum verborum lectio, si Latinam Vallæ interpretationem sequimur; quæ mihi etiam h. l. longe præferenda esse videtur. Ille enim in suo codice non τό, τε, sed: τότε, tunc primum, cum iis permitteretis—legit. Qua lectione admissa, etiam non amplius ferri potest particula: τε post: τότε, ex ultima syllaba antecedentis vocabuli male orta. Contraria ratione interdum excidit particula: τε propter similem, quæ eam exceperit, syllabam. Ita lib. V. cap. 29. in verbis: πλέον τι εἰδὸτας μεταστῆναι αὐτοὺς—quindecim libri legere jubent: πλέον τε τι εἰδὸτας—. Vindob. qui exhibet: πλέον δὲ τι εἰδὸτας—eandem lectionem, propter particularum: δὲ et: τε permutationem sæpe a librariis factam, confirmat. Porro Valla duce nostro loco pro illo: ἀποστεροῦντες aptior lectio: ἀποστεροῦντας est admittenda, ut hæc non de Lacedæmoniis, sed potius de Atheniensibus intelligantur. Nemo enim negabit, inepte hæc verba ad Lacedæmonios referri, qui statim in sequentibus a Corinthiis Græciæ liberatores laudantur. Simili ratione lib. III. c. 13. plurimi libri male legunt: ἡμῶν δὲ οὐ προσδεξαμένων κωλυθέντες—, cum tamen recte in vulgatis edatur: κωλυθέντας. Plura exempla, quibus ultimæ syllabæ: τες et: τας sunt commutate, suppeditat lib. III. cap. 59. —Denique pro illo: ἡμετέρους—legendum est: ἡμετέρους ἢδη συμμάχους, quam lectionem quoque codd. Ar. C. Gr. Mosqu. Vindob. quatuor Pariss. et Valla auctoritate sua confirmant. Primum igitur agit orator de iis, qui Atheniensium potestati jam antea suberant, (τοὺς ὑπ' ἐκείνων) sed nullo fœdere cum reliqua Græciâ erant conjuncti, quales fuerunt Samii cap. 40. laudati, deinde etiam de fœderatis Græciæ civitatibus ab Atheniensibus hostiliter laceratis, quales ipsi erant Corinthii. Verisimilis igitur hujus loci emendatio erit, ut legamus: ἡμεῖς αἴτιοι τότε πρῶτον ἔασαντες—ἐς τὸδε αἰὲ ἀποστεροῦντας οὐ μόνον—ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡμετέρους ἢδη συμμάχους.—In verbis: οἳα ὀδῶ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας—le-

gere malim: καὶ ὅ, τι κατ' ὀλίγον—, sicut jam Kistemakerus suavit. Nam explicat illo: κατ' ὅ, τι.—Quod denique verba attinet: καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλῶς εἶναι, ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει—, jam Valla pro illo: ἐλέγεσθε—legebat: ἐλέγετε. Non autem negari potest, etiam hanc lectionem nostro loco esse aptissimam et verissimam; quia statim sequitur: ὧν ἄρα ὁ λόγος, quorum igitur dicta.

CAP. 70. Καὶ ἄμα, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, νομίζομεν ἄξιον εἶναι τοῖς πέλας λόγον ἐπιπνευκεῖν—. Ingentis fastus et arrogantiae accusandi essent Corinthii, si se præ aliis esse idoneos ad alios homines taxandos censerent. Quæ quidem sententia minime ab oratione contexta adjuvatur. Nam ille orator tantum de Lacedæmoniis agit vituperandis, non autem de aliis omnibus simul taxandis. Quare verba: τοῖς πέλας commate distinguenda censeo a verbis sequentibus et vertenda: Præterea nos, si qui alii, dignos esse aliorum judicio censemus, qui (vos) reprehendamus. Nam præ aliis Græcorum sociis jam Corinthii se esse damno adfectos ab Atheniensibus propter Lacedæmoniorum tarditatem querebantur. Modestiae causa autem orator ad verba: λόγον ἐπιπνευκεῖν, omisit pronominis: ἡμῶν adjectionem, quod jam ex antecedentibus dictis aperte intelligi poterat. Simili ratione infra cap. 73. in verbis: ἀδυνάτων ἂν ὄντων pronomen: ἡμῶν Atheniensis orator, ne aures Lacedæmoniorum offenderet, omisit. Concelo quidem, Plutarchum in suo libello de discrimine adulteris et amici, cap. 46. ubi hunc Thucydidis locum laudat, vulgarem interpretandi rationem esse secutum. Nullum tamen argumentum ab illa Plutarchi auctoritate ad sententiam, quæ a me prolata est, damnandam repeto. Nam certe hic non unicus est locus inter illa antiquorum scriptorum loca, quem male intellexit Plutarchus.—In verbis hujus capituli: ἦν δ' ἄρα πού καὶ πείρα σφαλῶσιν—jam doctissimus Gottleberus censuit, omnium fere librorum auctoritate legendum esse: ἦν δ' ἄρα του καὶ πείρα—. Nondum tamen recepta est hæc vera lectio.—Denique in verbis: μόνου γὰρ ἔχουσι τε καὶ ὁμοίως ἐλπίζουσιν ἂ ἂν ἐπινοήσωσι—etiam magis vera et omnium fere librorum consensu stabilita est lectio: ἔχουσι τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσιν—, sicut jam Kistemakerus censuit. Certe illud: ὁμοίως longe aptiorem sensum fundit cum vocabulo: ἔχουσι conjunctum:—

Pariter jam habent, quæ sibi excogitarunt, atque illa sperant—.

CAP. 71. Ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως, ἃ Λακεδαιμόνιοι, διαμέλετε· καὶ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν τῆ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι—. Variam interpretandi, interpungendī, et emendandi rationem ad hujus loci interpretationem viri docti excogitarunt. Forte emendatio, etiam a me excogitata, non displicebit Thucydidis lectoribus. Interpunctione majori post: διαμέλετε sublata, legendum censeo: διαμέλετε καὶ οἴεσθαι τὴν ἡσυχίαν—: vos adhuc credere cunctamini, tranquillitatem etiam illis non diu suppetere hominibus—. Ita certe omnis explicandi difficultas amovebitur.—In verbis: τὰ τῶν Ἀθηναίων—ἐπὶ πλέον ἡμῶν κεκαίνωται—Val-la legisse videtur: ἐπὶ πλέον ἡμῶν—. Nam vertit hunc locum: multo quam nos magis student rebus innovandis—. Possent quidem ferri hæc lectio, sed quia reliquorum omnium librorum consensu destituitur, non est admittenda.

CAP. 72. Τῶν δὲ Ἀθηναίων, (ἔτυχε γὰρ πρῆσβεῖα—παροῦσα) καὶ ὡς ἦσθοντο τῶν λόγων—. Hujus loci difficultatem optime Abreschius anovisse videtur, cum Herodoti consuetudinem, a Thucydide interdum retentam, causam eorum, quæ gesta esse narratur, ope particulae: γὰρ præmittendī, antequam ipsa rei gestæ narratio proponitur, in auxilium vocaret. Quam vero interpretandi rationem si etiam h. l. sequimur, verba: τῶν Ἀθηναίων cum vocabulo: πρῆσβεῖα sunt conjungenda, commate et uncini signo post: Ἀθηναίων sublato. Ad verba vero: καὶ ὡς ἦσθοντο per synesin supplendum est: οἱ πρῆσβεῖς, cum vero legati certiores facti essent de illa Corinthiorum oratione.—De verbis: νομίζοντες μᾶλλον αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι—jam Stephanus lectores admonuit, ut melius legant: μᾶλλον ἂν αὐτοῖς—. Quia vero cum vetere Stephani codice etiam cod. Cl. Cass. Aug. tres Pariss. et margo Bas. conspirant, sine ulla hæsitacione hæc codicum lectio, ut vera et aptior, est recipienda.—Sub finem capitis legitimus: οἳ δ' ἐκέλευόν τε παρῆναι καὶ παρελθόντες—ἔλεγον—. Sed quindecim cod. legere jubent: οἳ δ' ἐκέλευόν τε ἐπιέναι καὶ—. Etiam alibi Thucydides illud: ἐπιέναι pro: adire posuit, h. l. inprimi hoc verbum cum simili: ἐπέρχεσθαι potest comparari, de quo Scholiastes Thucydidis lib. I.

c. 90. ad verba: ὃ, τι οὐκ ἐπέρχεται—adnotavit, magis de peregrinis in concionem prodeuntibus hoc verbum adhiberi. Quia vero similis nota etiam in Scholio ad nostrum locum proposito legitur: ἐπελθόντες ἐπὶ ξένων, παρελθόντες ἐπὶ ἰδίων, (nam ita haud dubie verba Græca interpungi debent) ex ea nota non sine causa conjici potest, etiam Scholiastam nostro loco legisse: ἐπιέναι, neque ab eo esse rejectum hoc vocabulum.

CAP. 73. Ἡ μὲν πρῆσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τοῖς ἡμετέροις ζυμμάχοις ἐγένετο—. Mihi nondum persuasit doctissimus Gottleberus, ut h. l. ἡμετέροις legatur. Nam lectionem: ἡμετέροις Scholiastes, Valla et alii codices adhuc defendunt. Præterea etiam orationi contextæ est aptissima. Quamquam enim Corinthii dissentiebant cum Atheniensibus, tamen nondum publice illorum aut aliorum Græciæ populorum renuntiaverant societati. Quare orationi legatorum moratæ eorumque modestiæ magis conveniebat, ut de sociis adhuc toti Græciæ communibus (ἡμετέροις) mentionem injicerent.—In verbis: ὧν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες, ἢ ὄψεις τῶν ἀκουσομένων—præfero lectionem cod. Cl. Gr. Cass. Aug. Vindob. Mosqu. marg. et sex Pariss.: ἢ ὄψεις τῶν ἀκουσομένων. Nam magis consuetum est numero singulari ὄψεις, sicut pluralis in vocabulo: ἀκοαὶ pro: jama magis frequentatur.—Quod attingit verba: τοῦ δὲ λόγου μὴ παντός, εἴ τι ὄφελῆ, στερισκόμεθα—, inprimis lectionem: στερικώμεθα orationi legatorum moratæ adcommodatam defendo, quam etiam cod. Stephani, Aug. Cass. C. Reg. Vindob. Vallæ et Græv. proferunt, et quæ optime cum antecedenti particula: μὴ convenit. Reiskius quidem πάντος simul legendum censuit, sed lectio recepta: τοῦ δὲ λόγου παντός aptius antecedenti: τοῦ μὲν ἔργου μέρος respondet.—Sub finem capitis in verbis: ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοισ ἐπισκοπεῖν—quis non longe præferat multorum codicum Ar. Cl. C. Gr. Cass. Dan. Reg. Aug. Vindob. et quinque Pariss. lectionem: ἀδυνάτων ἂν ὄντων—, quæ tam apta est oratoris modestiæ, qui eadem de causa etiam pronomini: ἡμῶν adjectionem omisisse videtur.

CAP. 74. Ναῦς μὲν γε ἐς τὰς τετρακοσίας, ὀλίγω ἐλάσσους τῶν δύο μοιρῶν—. Novem codices omittunt τῶν ante δύο μοιρῶν. Etiam Scholiastes articulum h. l. non legisse videtur. Quare melius omittitur.—In ver-

bis : αὐτὸν διὰ τοῦτο ἡμεῖς ἐτιμῆσατε, μά-
λιστα δὲ ἄνδρα ξένον—etiam novem codices
omittunt pronomen : ἡμεῖς, ordine verbo-
rum paullo aliter collocato : αὐτὸν διὰ τοῦτο
δὲ μάλιστα ἐτιμῆσατε ἄνδρα ξένον. Qui ordo
verborum, sine ἡμεῖς, quia est concinnior,
praeferrī meretur, cum inprimis statim ad-
jiciatur pronomen : ἡμᾶς in verbis : τῶν ὡς
ἡμᾶς ἐλθόντων.—Ubi denique legitur : ἡμεῖς
δὲ ἀπὸ τε τῆς οὐκ οὐσίας—consentio cum Gai-
lio doctissimo, qui quatuor codicum auctori-
tate edidit : ἡμεῖς δὲ ἀπὸ—. Nam ante-
cesserat : ἡμεῖς μὲν γὰρ—.

CAP. 75. Ἄρ' ἀξιοὶ ἔσμεν—ἀρχῆς τε, ἧς
ἔχομεν, τοῖς Ἕλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόνως
διακείσθαι—. Particulae : τε non suo loco
positae merito preferenda est apta quatuor
codicum lectio : ἀρχῆς γε, ἧς ἔχομεν—. In
verbis autem : ἡμῶν τε ἡμῖν οὐκ ἐτι ὁμοίως
—conjunctio legendum esse : ἡμῶν δὲ ἡμῖν—,
ubi particula : δὲ cum vi quadam adhiberi
videtur. In primis vero verbis loci prioris
forte Thucydides scripserat : Ἄρ' ἀνά-
ξι οὐ ἔσμεν—*annon meremur, ut nobis de imperio
Graeci minus videantur?*

CAP. 76. Ὁραμαστὸν οὐδὲν πεποιθήκαμεν—
εἰ ἀρχὴν τε διαδομένην ἐδεξάμεθα—. Duke-
rus jam praetulit lectionem : ἀρχὴν τε διδο-
μένην ἐδεξάμεθα—, quam codd. Marg.
Ar. C. Cl. Reg. Cass. Aug. Dan. et quin-
que Paris. adferunt. Quare etiam Gailius
doctissimus jure suo illud : διδομένην recep-
pit. Imperium, quod tunc Athenienses ob-
tinebant, non erat per manus traditum.
Lectio vulgata : διαδομένην, quam etiam
Scholiastes interpretatus est, forte ex an-
tecedente particula : τε originem traxit.—
In verbis : ἐπαινεῖσθαι τε ἀξιοί, οἵτινες—δι-
καιότεροι ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν γέ-
νονται—memoratu digna est lectio : δύναμιν
γε γένηνται, quam codd. Ar. C. Cl. Reg.
Cass. Dan. Mosq. Aug. et unus Paris. a
Gailio collatus adferunt. Ita infra cap. 86.
Legimus : ζημίαις ἀξιοί εἰσι, ὅτι ἀντ' ἀγαθῶν
κακοὶ γένηνται.

CAP. 77. Τοῖς καὶ ἄλλοις πῶς ἔχουσιν ἀρ-
χὴν—. Alio eoque meliore verborum or-
dine sex codices legunt : πῶς ἀρχὴν ἔχου-
σι—. In verbis : Ἀδικοῦμενοι τε, ὡς ἔοικεν, οἱ
ἀνθρώποι μᾶλλον δεγίζονται—unus Scholias-
tarum legit : ἀδικοῦμενοι δὲ, ὡς ἔοικεν—,
quod est longe preferendum.

CAP. 78. Ἡ θεοῦ τοὺς δεκίους μάρτυρας
ποιούμενοι περὶρασόμεθα—. Codd. Marg. Cl.
Cass. quatuor Paris. Aug. et Gr. legunt :
εἰ δὲ μὴ θεοῦ τοὺς δεκίους—. Quamvis

Stephanus putet, haec verba ex interpre-
tamento esse orta, ut illud : ἢ explicetur,
tamen huic formulæ inter Græcos satis
consuetæ singularis verborum gravitas in-
est et multi codices eam adferunt.

CAP. 79. Ἐπειδὴ δὲ τῶν ξυμμαχῶν ἤκου-
σαν—. Admittenda est elegantior lectio
sex codicum : τῶν τε ξυμμαχῶν—. Nam
ita refertur illud : τε ad sequentia : καὶ τῶν
Ἀθηναίων—.

CAP. 80. Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς Πελοποννησίου
καὶ ἀστυγείτονας—. Septem codices omit-
tunt articulum : τοὺς ante Πελοποννησίου—.
Contra vero sex Paris. articulum : τοὺς
ante ἀστυγείτονας adjiciunt, ubi etiam vi
majore est positus. Quare melius haec
verba eduntur : πρὸς μὲν γὰρ Πελοποννησίου
καὶ τοὺς ἀστυγείτονας—.

CAP. 82. Καὶ ἦν μὲν ἐπακούσασί τε πρесо-
βουμένον ἡμῶν, ταῦτα ἄριστα—. Quinque
codices legunt : ἦν μὲν ἐσακούσασί τι—.
Quam lectionem Stephanus et Wassius ut
magis propriam Thucydidi jure praefertunt.
Ita legitur lib. I. c. 126. et lib. III. c. 4.
Hoc sensu etiam Herodotus idem vocabulu-
m adhibet, ut lib. IX. cap. 60. cujus di-
cendi consuetudinem sæpe Thucydides re-
tinuit.—In verbis hujus capituli : εἰ γὰρ
ἀπαράσκευοι τοῖς τῶν ξυμμαχῶν ἐγκλήμασιν
ἐπειχθέντες τεμοῦμεν αὐτὴν, ὄρατε, ὅσως μὴ
αἰσχρὸν καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πρᾶξ-
ωμεν—duo vocabula forte sunt emendan-
da, ut legatur : ἐγκλήμασιν ἐπαχθέντες
τεμοῦμεν αὐτὴν, ὄρατε, ὅσως μὴ αἰσχρὸν καὶ
ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πρᾶξωμεν. Utram-
que emendationem et linguæ Græcæ usus
et sensus hujus loci defendunt. Jam Valla
pro illo : ἐπειχθέντες legisse videtur : ἐπαχ-
θέντες in suo codice. Nam vertit : *inducti*.

CAP. 83. Καὶ ἀναρχία μὴδὲν, πολλοὺς μὴ
πόλει μὴ ταχὺ ἐπελθεῖν. Valla vertit : mul-
tas urbes adversus unam—. In suo igitur
codice legit : πολλὰς μὴ πόλεις—. Sed ni-
hil habet, quo commendetur, hæc lectio.
Nam Archidamus in antecedentibus tantum
de Spartanorum opibus ad hoc bellum nec-
cessariis, non autem simul de eorum federa-
tis civitatibus egerat. Præterea etiam
cap. 81. in verbis : τοῖς ὅσσοις αὐτῶν καὶ
τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν—diserte de majori
Spartanorum armatorum multitudine men-
tionem injecit.

CAP. 84. Ἀεὶ δὲ ὡς πρὸς εὖ βουλομένους
τοὺς ἐναντίους ἔργω παρασκευαζόμεθα—. Codd.
Marg. Cl. Reg. Vindob. Aug. Cass. Gr.
Bas. Vallæ legunt : ἔργῳ παρασκευαζό-
μεθα—.

μεθα—. Gottleberus cum Abreschio improbant hanc lectionem, quia hæc verba adhuc ad describendos Spartanorum mores pertineant. Sed sequor Stephani sententiam, qui lectionem : *παρασκευαζώμεθα* præfert. Hæc verba enim cum sequentibus copula : *καὶ* cohærent et illud : *δεῖ ἔχειν*—*δεῖ νομίζειν*, quod jam Archidami verbis inest bis positum, satis indicat, ad Archidami admonitionem hæc omnia esse referenda, qua suos cives præsentem rerum statum inprimis respicere jubet.—In verbis : *πολύ τε διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου, κράτιστον δὲ εἶναι*—forte codices adcuratus collati meam conjecturam confirmabunt, ut legendum sit : *κράτιστόν τε εἶναι*, cum illud : *τε* ante *διαφέρειν* nihil habeat, quo referatur. Postea intellexi, illam particulam : *τε* etiam, sicut conieceram, in uno Parisiensi codice inveniri.

CAP. 85. Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμψατε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας. Decem codices omittunt τῆς ante Ποτιδαίας. Ita cap. 68. legebatur : *καὶ Ποτιδαίαν ἐπολιόριον*. Quare etiam hoc loco tot codicum auctoritatem sequi debemus.—In ultimis verbis hujus capituli : *ἔλεξε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε*—Stephanus præfert lectionem codicum Marg. Aug. Cass. et duorum Paris. : *ἔλεξεν ἐν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε*—. Quæ etiam mihi eximia esse videtur, quia Thucydides scripsit : *ἔλεξε*—ὧδε, non autem : *ἔλεξε*—τάδε. Sed in antecedentibus verbis : *ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοιαῦτα εἶπεν*—nondum admittendam censeo doctissimi Gailii emendationem, unius tantum codicis auctoritate stabilitam, ut legatur : *ταῦτα εἶπεν*. Neque etiam cap. 87. ejus sententiam sequor, ubi etiam unius libri lectione emendavit : *ταῦτα λέξας* pro vulgata : *τοιαῦτα λέξας*. Nam τάδε et ταῦτα magis in fœderibus recitatis quam in orationibus adhibet Thucydides, sicut jam adnotavit Wassius ad lib. VI. cap. 8.

CAP. 86. Ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλά καὶ νῆες καὶ ἄσσοι· ἡμῖν δὲ ζύμμαχοι ἀγαθοί. Egregia est h. l. Scholiastæ animadversio, res non animatas tantum, non autem aptos socios inter opes Atheniensium ab illo Ephoro artificiose referri. Octo codices Ar. C. Gr. Dan. Bas. Mosqu. Vindob. et unus Paris. omittunt vocabulum : *πολλά*. Quod quidem h. l. nemo in tanta dicendi brevitate Ephoro propria desiderabit, cum inprimis ex Archidami oratione, cap. 80. adpareat, nulla re magis, quam pecunia eguisse Spartanos. Neque etiam eo defen-

di poterit lectio recepta : *πολλά*, quia in sequentibus illi : *ζυμμάχους* etiam adjectum legitur : *ἀγαθούς*. Nam vocabuli : *ἀγαθούς* adjectio duplici de causa erat necessaria, quia etiam multi erant Atheniensium socii, sicut Archidamus eodem cap. 80. fatetur, et quia, cum tria Atheniensibus comoda, divitias, naves, et equos tribuisset, non minor præstantia unico Spartanorum commodo erat eo tribuenda, ut tales esse Spartanorum socios diceret, (*ἀγαθούς*) quales esse deberent.

CAP. 87. Τοιαῦτα λέξας, ἐπελήφισεν αὐτὸς, Ἐφορος ὦν—. Unus Paris. legit : *τοιαῦτα δὴ λέξας*. Alii decem libri exhibent : *τοιαῦτα δὲ λέξας*. Constat, a librariis particulas : *δὲ* et *δὴ* centies permutari. Nemo autem dubitabit, lectionem unius codicis : *τοιαῦτα δὴ λέξας* esse huic loco aptissimam. Quare eam esse admittendam censeo.

CAP. 90. Ἦδιον ἂν ὀρεῶντες, μήποτε ἐκείνους μήτε ἄλλον μὴδὲνα τεῖχος ἔχοντα—. Nimium inest vocabulo : *μήποτε*. Nam Spartani certe non impedituri erant, quo minus *ἰσχυρὰ* muros urbis suæ Athenienses reficerent. Amplexor igitur septem codicum lectionem : *μήτε ἐκείνους, μήτε ἄλλοι*—. In verbis : *ἕως ἂν ἰκανὸν τὸ τεῖχος*—undecim codices alium verborum ordinem postulant, ut legatur : *ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἰκανὸν αἰρωσι*.

CAP. 91. Ὅτι ἡ μὲν πόλις σφῶν τετεῖχισται ἤδη—. Octo codices legunt : *πόλις αὐτῶν τετεῖχισται*—, cum reliqui libri adhuc retineat illud : *σφῶν*. Mihi persuasum est, Thucydidem olim scripsisse : *πόλις σφῶν αὐτῶν τετεῖχισται*—, quia utriusque vocabuli lectio adhuc in diversis codicibus retinetur et dicendi consuetudo Thucydidi propria hanc emendationem admittit. Ita paullo antea : *πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας*—, et statim in sequentibus scripsit : *τὰ σφίσι αὐτοῖς ζύμφορα καὶ τὰ κοινὰ*—, et lib. III. cap. 82. verbis : *καὶ σφίσι αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει*, Scholiastes adjecit : *σφίσι αὐτοῖς, ἦρον ἐαυτῶν*. Sicut autem nostro loco vocabulum : *αὐτῶν* esse adjuccendum mihi videtur, ita in verbis : *σώζειν τοὺς ἐνοικούντας ἐν αὐτῇ*—omittenda sunt septem codicum auctoritate verba superflua : *ἐν αὐτῇ*, quæ in illo : *ἐνοικούντας* continentur. Valla etiam hoc additamentum ignoravit. Ejus verba sunt : *ut idonea sit ad eos, qui incolunt, tutandos*.

CAP. 92. Προσφιλείς ὄντες ἐν τῷ τότε διὰ τὴν ἑς τὸν Μῆδον προθυμίαν μάλιστα αὐτοῖς ἐτύχων—. Octodecim codicum auctori-

tate recipienda est lectio: *προθυμίαν τὰ μάλιστα αὐτοῖς*—, quam etiam Wassius et Kistemakerus postularunt.

CAP. 95. Ἐν τῆδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Ἦδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ. Amplector Stephani sententiam, etiam a Dukero comprobata, ut verba: *ἐν—ἡγεμονίᾳ* arcte cum sequentibus conjungantur, ejectis duabus particulis: δὲ καὶ. Nam primo verba: *ἐν—ἡγεμονίᾳ* non tam apte cum antecedentibus quam cum sequentibus possunt conjungi. Deinde in plurimis codd. deest particula: καὶ, quæ h. l. est plane supervacanea. Denique particula: δὲ, quæ sensum turbat horum verborum, si illa: *ἐν—ἡγεμονίᾳ* cum sequentibus conjungantur, vere deest in cod. Reg. et in reliquis, ubi adhuc legitur, orta esse potest ex ultima syllaba antecedentis vocabuli: ἦδη.—In verbis: *ἡξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενές*—haud dubie legendum est Wassii sententia: *σφῶν γίγνεσθαι κατὰ*—, Nam ita legunt codd. C. Gr. Ar. Vindob. Mosqu. Dan. Bas. et tres Pariss. et verba statim adjuncta: καὶ Πausaniᾶ μὴ ἐπιτρέψωιν, ubi etiam præsens tempus adhibetur, eandem lectionem confirmant.—In verbis: καὶ προσεῖχον τὴν γνώμην αἷς οὐ περιεφόμενοι—legendum est: *προσεῖχον τῇ γνώμῃ αἷς*—codicum Marg. Stephani vet. Gr. Vindob. Bas. Ar. C. Dan. et unius Paris. auctoritate. Quæ lectio, si ad: *προσεῖχον* suppletus: νοῦν, bene Græcæ est habenda.—In verbis denique: *τυραννίδος μᾶλλον ἐφάνετο μίμησις ἢ στρατηγία* magis Baveri quam Gottleberii sententia mihi aridet, ut legatur: *μίμησις ἢ στρατηγία*. Nam si retinemus particulam: ἢ, non satis adparet, quo referendum sit illud: *μίμησις*, quia inepte respiceretur ad antecedens: *ἀδικία*.

CAP. 96. Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον—. Non negligenda est lectio codd. Marg. C. Cl. Reg. Bas. Cass. Aug. et trium Pariss. ut scribatur: *ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον*—. Nam constat, aoristos sæpe futuri significatione adhiberi.—Etiam in ultimis verbis hujus capituli codicum Marg. Ar. C. Cl. Reg. Cass. Aug. et trium Pariss. auctoritas postulat lectionem: καὶ αἱ ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο. Vulgo deest articulus: αἱ, qui facile propter particulam: καὶ, quæ antecedit, intercideret poterat.

CAP. 98. Πρὸς δὲ καὶ Καρυστίους αὐτοῖς—πόλεμος ἐγένετο—. Octodecim codices rejiciunt copulam: καὶ ante Καρυστίους—, quare etiam Gallius eam uncinis inclisit. Equi-

dem eam ut inepto loco positam plane omissem.

CAP. 99. Λυσπηροὶ ἦσαν, οὐκ εἰωθέσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν προσάγοντες τὰς ἀνάγκας. Non negligendum videtur Atticum: *προσαγαγόντες τὰς ἀνάγκας*, quod codd. Cass. Bas. Gr. Aug. et sex Pariss. adferunt.

CAP. 100. Διεφθάρσαν ἐν Δραβύσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρακῶν ξυμπάντων, οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον. Heilmannus pro: *ξυμπάντων* coniecit legendum esse: *ξυστάντων*. Putem vero, eundem sensum lectioni receptæ: *ξυμπάντων* subesse. Nam de omnibus omnino Thraciæ universæ incolis hoc non erit intelligendum, sed tantum de pluribus numero, simul cum Edonis ad debellandos Athenienses congregatis. Magis memoratu digna lectio est: *ξύμπαντες*, quam Valla sequitur. Nam vertit: *omnes sunt interemti*. Reliquorum tamen codicum deest consensus.

CAP. 103. Προσεχώρησαν δὲ καὶ Μεγαρεῖς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν—. Codices Ar. C. Cass. Gr. Mosqu. Aug. et quinque Pariss. postulant lectionem: καὶ Μεγαρεῖς—. Ita etiam Gottleberus h. l. antiquiore Atticorum ratione scribendum censuit atque etiam Dukerus in nota ad lib. I. c. 67. Quo loco recte editur: *Μεγαρεῖς*. Quare etiam h. l. retinenda est eadem scribendi ratio. Concedamus tamen, Thucydidis ætate jam in aliis nominibus hunc scribendi usum obtinuisse, ut pro: εἷς in fine scriberetur: ἦς. Ita lib. I. c. 27. legebamus: *Παλλῆς* et: *Ἐρμιονῆς*. Codicum auctoritate potissimum talium nominum scriptura stabilitur. Tante tamen inconstantie Thucydidem non facere reum licet, ut modo: *Μεγαρεῖς*, modo: *Μεγαρῆς* scripserit. Quare etiam lib. V. cap. 59. et cap. 60. ubi tantum pauci libri exhibent: *Μεγαρεῖς*, et vulgo adhuc editur: *Μεγαρῆς*, tamen lectionem illam: *Μεγαρεῖς* esse præferendam censeo, sicut recte editum est lib. IV. cap. 66. et cap. 67. plurimorum codicum auctoritate. Sed iterum fluctuant codices lib. IV. cap. 73. et cap. 74. quorum plurimi adferunt: *Μεγαρεῖς*, quam tamen librorum inconstantiam admittere non licet. Plures vero codices lib. II. cap. 9. et lib. IV. cap. 109. suadent veram lectionem: *Μεγαρεῖς*, quamvis adhuc edatur: *Μεγαρῆς*.

CAP. 104. Ἰνάρος, δὲ ὁ Φαρμακτικῶν, Λίβυς—. Non amplius est negligenda codicum Cl. Gr. Aug. Reg. Vindob. Cass. et

unius Paris. auctoritas, ut scribatur: ὁ Ψαμμιτίχου—, quam lectionem etiam interpretes hujus loci sequendam censent et Wesselingius in sua Herodoti editione amplectebatur.

CAP. 105. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων—. Novem codicum auctoritate nititur lectio: οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες—. Quod vocabulum etiam aliis locis a Thucydide usurpatum et huic loco aptissimum merito cum Stephano prætulerunt, sed nondum receperunt Gottleberus et Baverus. Plane eodem sensu jam in Herodoto occurrit, ut lib. VI. cap. 16: ἐξέκοθήδων πανδημει καὶ ἐκτεινον τοὺς Χίους.

CAP. 106. Καὶ πάθος μέγα τούτο τοῖς Κορινθίοις ἐγένετο. Septem codd. Cl. Bas. Aug. Cass. et tres Pariss. articulum: τοῖς, ante: Κορινθίοις omittunt, cujus omissionis, sæpe in Thucydide obvia, plura exempla caput sequens suppeditat. Porro quinque codd. etiam priora hujus loci verba aliter collocant; ut aptius legatur: καὶ πάθος τούτο μέγα Κορινθίοις ἐγένετο.

CAP. 107. Τὸ δὲ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπήγον αὐτοὺς κρύφα, ἐλπίσαντες δῆμόν τε καταπαύσειν—. Præfero lectionem codicis Græv.: τὸ δ' ἔτι καὶ ἄνδρες—. Præterea etiam illi Atheniensium clam eos instigarunt, qui sperabant, fore, ut populi minuerent imperium—. Illud: τὸ δ' ἔτι καὶ, præterea etiam, occurrit quoque cap. 118. ubi vulgo legitur: τὸ δὲ τι καὶ πολλοὶ οἰκείους ἐξεργάμενοι.—In verbis: ἐπιστράτευσαν αὐτοῖς καὶ τι καὶ τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψία ἦν— omittunt voculam: ἦν omnes fere editiones et libri manuscripti, quamvis in duplici Stephani editione et illa Æm. Porti reperitur. Præterea pro illo: καὶ τι καὶ— quinque codices Gr. Bas. et tres Pariss. exhibent: καίτοι καὶ—, quam lectionem non improbat doctissimus Gottleberus. Mihi quoque longe præferenda esse videtur, utque etiam vocula: ἦν, quam codices ignorant, carere possimus, scribendum censeo: ὑποψία. Quodsi igitur legimus: καίτοι καὶ τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψία, hæc verba sunt vertenda: Eis obviam egressi sunt, profecto etiam suspitione de dissolvendo (per eos) populi imperio (adducti).

CAP. 108. Τὰ τε τείχη τὰ ἐαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετέλεσαν. Hæc verba cum antecedentibus ita coherent, ut antea de damno quedam narrentur, quo hostes suos Atheniensium exercitus adfecerit, in his autem verbis commoda commemorentur, quæ

sue simul urbi muro altiore tandem perficiendo paraverint. Quare puto, Thucydidem scripsisse: τὰ δὲ τείχη—, cum imprimis illud: τε nihil habeat, ad quod referatur. Porro articulum: τὰ ante: ἐαυτῶν ignorant codices Ar. C. Mosqu. Dan. et unus Paris., qui etiam loco alieno positus esse videtur, cum ter paucorum verborum intervallo repeteretur. Denique pro: ἀπετέλεσαν codices Cl. Aug. Græv. Cass. Bas. et quinque Pariss. legunt: ἐπετέλεσαν, quod hoc sensu, ut: perficere significet, est magis consuetum, et sæpe a librariis cum illo: ἀποτελεῖω confunditur, ut multis locis Schweighæuserus in suis ad Polybium notis docuit. Quare scriptura hujus loci ita erit mutanda: τὰ δὲ τείχη ἐαυτῶν τὰ μακρὰ ἐπέτελεσαν.—In verbis: ὁμολόγησαν δὲ καὶ οἱ Αἰγυπτῆται μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις—codices Cl. Gr. Cass. Bas. Aug. et quatuor Pariss. omittunt articulum: οἱ ante: Αἰγυπτῆται, quem h. l. nemo, si Thucydideam dicendi rationem respexeris, desiderabit, cum imprimis vocabulo: Ἀθηναίοις statim sequenti articulus: τοῖς adhaereat. Idem codices in sequenti capite, ubi legitur: τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐκράτου τῆς Αἰγύπτου οἱ Ἀθηναῖοι—, etiam articulum: οἱ ante: Ἀθηναῖοι omittunt, quod quoque, cum modo antecesserit: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—, non improbo.

CAP. 109. Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξυμμαχοὶ ἔτι ἐπέμενον—. Nullam vim aptam h. l. particula: ἔτι admittit. Quare melius illa omittitur novem codicum consensu.—In verbis: ὅσῳ καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγῳ Ἀθηναῖοι— plurimorum codicum auctoritate copula: καὶ ejicienda est ante: ἀπ' Αἰγύπτου, sicut jam Kistemakerus suavit. Etiam in Latina Vallæ interpretatione nullum hujus particulae: καὶ vestigium adparet.—In verbis: τοὺς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ξυμμαχοὺς μάχῃ ἐκράτησε—novem codices omittunt particulam: τε; qua etiam h. l. facile supersedere possumus, et quam quoque Vallæ in sua interpretatione Latina omisit.—Denique in verbis: ἐπολιόρχει ἐν αὐτῇ ἐναυτῆρι καὶ μῆνας ἐξ—decem codicum auctoritate mutandus est ultimarum verborum ordo, ut legatur: καὶ ἐξ μῆνας; sicut statim capite sequenti legitur: ἐξ ἔτι.

CAP. 110. Διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κυρήνην διεσώθησαν—. Aptum quidem est h. l. verbum: διεσώθησαν, sed undecim codices. tamen legere jubent: ἐσώθησαν; quorum auctoritas non est rejicienda.—In verbis: Αἰγυπτῶς δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλείᾳ ἐγένετο—lectio: βα-

σιλεῖ codicum auctoritate destituitur. Multī legunt: βασιλεύς, quæ non ferenda est lectio. Quare sequor sex codicum Vindob. Cass. Aug. Bas. et duorum Pariss. lectionem: βασιλεῖα—etiam ab Hemsterhusio in suis ad Aristophanis Plutum notis non improbatam.—In verbis: Ἰνάρεως δὲ ὁ τῶν Διβύων βασιλεὺς—ejiciendus est articulus: τῶν—omnium fere codicum auctoritate.—In verbis vero ultimis: στρατεῖαν Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμαχῶν—iisdem codices particulam: τε non necessarium ignorant.

CAP. 111. Καὶ παραλαβόντες τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Φωκίεας, ὄντας ξυμμαχοῦς, οἱ Ἀθηναῖοι—. Undecim codd. ejiciunt articulum: τοὺς ante vocabulum: Βοιωτοὺς, quem etiam Kistemakerus h. l., me non invito, omitti jubet. De eo tamen mihi non persuasit vir doctus, ut articulus adjiciatur, si scriptor omnes, sed omittatur, si quosdam tantum indicaverit. Innumeris certe et Thucydidis et aliorum scriptorum locis hæc proposita scribendi norma refutabitur. Quid? quod etiam in nostro loco, ubi bene quadrat articulus: οἱ ante: Ἀθηναῖοι, tamen illud: οἱ decem codicum auctoritate melius omittitur.

CAP. 112. Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλικιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομαχίσαν ἅμα. Verba: καὶ Κυπρίοις ex interpretamento orta et ejicienda esse censeo. Nam cum bellum contra Cyprios suscepissent Athenienses, (ἐς Κύπρον ἐστρατεύοντο) sponte intelligitur, huic duplici prælio, quod socii Cypriorum, Phœnices et Cilices, qui auxilio veniebant contra Athenienses, commiserunt, etiam Cyprios interfuisse; id quod etiam vocabulum adjectum: ἅμα, simul præter Cyprios cum Phœnicibus et Cilicibus—aperte indicat. Hæc verba: καὶ Κυπρίοις etiam codices Vallæ, Cl. Gr. Cass. Aug. et quinque Pariss. ignorant.

CAP. 113. Καὶ Χαιρώνειαν ἐλόντες καὶ ἀνδραποδίσαντες ἀπεχώρου, φυλακὴν καταστήσαντες. Codices Vallæ, Cl. Græv. Cass. Aug. et quatuor Pariss. omittunt verba: καὶ ἀνδραποδίσαντες. Illud: εἶλον modo sine additamento, ut lib. I. c. 89. et c. 108. modo cum additamento: καὶ ἠνδραποδίσαν, ut lib. I. c. 98. occurrit. Forte h. l. hæc verba melius absunt, quia militum præsidium urbi impositum esse dicitur, quod non facile in urbe direpta et civibus spoliata locum habebit. Etiam Gailius doctissimus hæc duo verba ex interpretamento orta esse censet.

CAP. 115. Νίσαιαν, καὶ Ἀχαΐαν, καὶ Πηγάς, καὶ Τροιζήνα—. Codices Vallæ, Ar. C. Dan. Aug. et septem Pariss. ita ordinem verborum mutant, ut verba: καὶ Ἀχαΐαν ultimo loco post: Τροιζήνα collocentur. Quo servato verborum ordine, facilius jam sub Achaia regionem illis urbium nominibus simul adjunctam intelligere possumus.—In ultimis verbis: ξυναπέστησαν δὲ αὐτοῖς Βυζάντιοι—antea scriptum fuisse: ξυναπέστησάν τε αὐτοῖς—conjicio, quia antecesserat: ἐπὶ τε Μίλητον. In Gailii editione plane omissa est particula: δὲ, hæud dubie typographi incuria. Sicut autem h. l. particulam: δὲ in illud: τε muto, ita sub finem cap. 123. legendam censeo: ἠδικημέναις τε μᾶλλον εοιθήσατε, pro: ἠδικημέναις δὲ—, quia antecessit: σποιδάς τε οὐ λύσατε. Contra autem ratione libri V. cap. 43. in verbis: πανταχόθεν τε νομίζον ἔλασσοῦσθαι sex codicum auctoritate hæud dubie legendum est: πανταχόθεν δὲ νομίζον—.

CAP. 117. Ἐκράτησαν ἡμέρας περὶ τήσασαρκαιδεκα—. Hæud dubie mutato accentuum loco legendum est: ἡμέρας πέρι τήσασαρκας καὶ δέκα—. Lectionem: τήσασαρκας καὶ δέκα tuentur codices Ar. C. Cl. Gr. Cass. Aug. et tres Pariss.

CAP. 118. Καὶ ὅσα πρόφασις μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου κατέστη. Concedo equidem, particulam: μεταξὺ h. l. apte explicari posse, si separatim positam censes, neque cum verbis: τοῦδε τοῦ πολέμου, quæ ad: πρόφασις pertinent, conjungis. Quam plurimi tamen codd. Ar. C. Cl. Gr. Cass. Aug. Dan. Bas. Vindob. Vallæ et quatuor Pariss. hanc omiserunt particulam. Quare eam quoque ejiciendam censeo, quia forte ex sequentibus verbis, ubi etiam hæc particula: μεταξὺ occurrit, hæc male tracta est a librariis.—In illis autem verbis: μεταξὺ τῆς τε ἑξέρου ἀναχωρήσεως—novem codices omittunt particulam: τε, quæ etiam, salvo hujus loci sensu, abesse potest.

CAP. 119. Δειψύντες μὲν καὶ κατὰ πόλεις πρῶτερον ἐκάστων ἰδίς, ὥστε ψηφίσασθαι πόλεμον—. Cum Scholiasta tredecim codd. legunt: ψηφίσασθαι τὸν πόλεμον—, quam lectionem singulari quadam vi h. l. prolata etiam Kistemakerus recipere jubet. Sub initium vero hujus capituli consueto Thucydidis more legendum est: Αὔδις δὲ τοὺς ξυμμαχοῦς (non: συμμαχοῦς)—, quam lectionem quoque quatuor Pariss. adferunt.

CAP. 120. Πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, καταρθεύ-

θη—. Octo codices legunt: τῶν ἐναντίων
 τυχόντων, κατορθώθη. Quam lectionem
 esse longe aptiorem puto: quando forte
 fortuna stolidi hostes adversantur. Ultima
 syllabæ: τα et: τῶν centies a librariis
 propter scripturæ compendium permutan-
 tur. Eliam Valla eandem octo codicum
 lectionem secutus esse videtur. Nam ver-
 tit: Multa enim male consulta, hostibus in-
 consultius agentibus, emendata sunt.

CAP. 121. Ὁ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν
 ἀγαθόν—. Duodecim codices alio ordine:
 ἡμεῖς ἔχομεν φύσει ἀγαθόν—hæc verba col-
 locare jubent; quamvis hæc ordinis muta-
 tio ad ipsum verborum sensum nihil refe-
 rat.—Eodem modo cap. 122. etiam in
 verbis: εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκάστοις—octo
 codicum auctoritate ita ordo verborum
 mutari debet: εἰ μὲν ἦσαν ἡμῶν ἐκάστοις.

CAP. 123. Τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπάσης ξυ-
 ναγωνουμένης—. Suavius sonat in hoc verbo-
 rum ordinē dissyllabum: πάσης, ut novem
 codicum auctoritate legatur: Ἑλλάδος πά-
 σης ξυναγωνουμένης.

CAP. 124. Ὡστε πανταχόθεν καλῶς ὑπ-
 ἄρχον ὑμῖν πολεμεῖν—. Valla cum cod.
 Reg. Gr. et aliis nonnullis legit: ἡμῖν πο-
 λεμεῖν—. Quæ lectio haud dubie est vera
 et statim cum vi repetitur idem pronomen
 in verbis: καὶ ἡμῶν κοινῇ τάδε—sive potius
 alio ordine: ἡμῶν τάδε κοινῇ—, sicut novem
 codicum auctoritas postulat.—In verbis:
 ψήφισατε δὴ τὸν πόλεμον—particulam: δὴ
 quam plurimi libri ignorant. Quare dubi-
 to, an illa h. l. adhuc inter verba Thucydi-
 dis sit admittenda.

CAP. 126. Πρόφασις εἶν τοῦ πολεμεῖν, ἣν
 μή τι ἰσακούοσι—. Non negligenda est ma-
 gis consueta codicum Ar. C. Mosqu. Dan.
 Cass. Aug. Vindob. lectio: ἣν μή τι ἰσα-
 κούοσι—. In verbis sequentibus: Κύ-
 κλων ἦν Ἀθηναῖος, ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης τῶν πά-
 λαι εὐγενῆς—ordinem verborum, quem codi-
 ces Bas. Aug. Cass. Gr. et quinque Pariss.
 adferunt: Κύκλων ἦν Ὀλυμπιονίκης, ἀνὴρ Ἀθη-
 ναῖος τῶν πάλαι, εὐγενῆς—jam Kistemakerus
 aptiorem et magis perspicuum esse censuit.
 Nam verba: τῶν πάλαι longe aptius con-
 junguntur cum: ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ut ita indi-
 caret Thucydides, se ex antiquiore Athe-
 niensium historia narrationem adferre. Vo-
 cabulum: ἀνὴρ ad utrumque nomen collo-
 cari potest. Nam Herodotus lib. V. c. 71.
 sane posuit: ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης, et forte ex
 illo Herodoti loco alter verborum ordo in
 reliquis codicibus originem repetit. Sed

potest etiam dici: ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut in
 eodem capite: Μεγαρέως ἀνδρὸς mentio in-
 jicitur.—Ad verba: Ἐν τῇ τοῦ Διὸς τῇ με-
 γίστῃ ἐορτῇ καταλαβεῖν—est adnotandum,
 articulum: τῇ ante: τοῦ Διὸς esse super-
 fluum neque a Thucydide adjectum esse
 videri. Nam Attici sæpe post: ἐν ponunt
 genitivum, si vel dativus nominis non adest,
 ad quod illud: ἐν refertur. Hoc loco ta-
 men non deest dativus. Præterea articu-
 lum: τῇ etiam codd. Ar. C. Gr. Mosqu.
 Dan. Bas. et quatuor Pariss. ignorant.

CAP. 127. Ἐλαύνειν ἐκέλευον δῆθεν τοῖς
 θεοῖς πρῶτον τιμωροῦντες, εἰδότες δὲ Περικλέα—.
 Ordinem horum verborum Stephanus ita
 melius constituit: ἐκέλευον ἐλαύνειν τοῖς θεοῖς
 δῆθεν πρῶτον τιμωροῦντες. Nam illud: δῆ-
 δεν non ad: ἐκέλευον, si ejus sensum spec-
 tas, sed ad: τιμωροῦντες pertinet. Neque
 codicum auctoritate destituitur hæc emen-
 datio. Nam octo libri legunt: ἐκέλευον
 ἐλαύνειν—et illud: δῆθεν quatuor libri recte
 collocant post: τοῖς θεοῖς. Præterea illud:
 δὲ ante: Περικλέα non quadrat. Quare
 trium codicum lectio: εἰδότες τε Περικλέα
 est preferenda, sicut jam Kistemakerus
 censuit.—In verbis: ἔβον σφίσι προχωρήσειν
 τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων—haud dubie legendum
 est: σφίσι προχωρεῖν τὰ ἀπὸ—.
 Nam ita octodecim libri scripserunt. Con-
 stat autem, tempus præsens verborum pu-
 rorum sæpe ab Atticis futuri loco adhiberi.
 Sed in verbis: οὐ μέντοι τοσοῦτόν γ' ἤλπιζον
 —particulam: γ' ante: ἤλπιζον sine justa
 codicum auctoritate a Gottlebero adjectam
 nondum admitto, quamvis locum habere
 possit.

CAP. 128. Ἀναστήσαντες ποτὲ ἐκ τοῦ ἱε-
 ροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἰλώτων
 τοὺς ἰκέτας—. Decem codices Cl. Gr. Cass.
 Bas. Aug. et quinque Pariss. articulum:
 τοὺς ante: ἰκέτας omiserunt, quem nemo
 h. l., ubi articulus tam sæpe est repetitus,
 desiderabit.—In verbis: ἀφικνεῖται—τὰ
 πρὸς βασιλεία πρᾶγματα βουλόμενος πρᾶσσειν
 —vocabulum: βουλόμενος cum Dukero li-
 brarii ejusdam interpretamentum habeo.
 Nam infinitivus: πρᾶσσειν pendet dictione
 satis consueta ab illo: ἀφικνεῖται. Deest
 autem vocabulum: βουλόμενος in cod. Cl.
 Gr. Aug. Cass. et quatuor Pariss. In aliis
 vero libris non suo loco, sed ante: τὰ πρὸς
 βασιλεία colloceatur. Ita exhibent codd.
 Ar. C. Mosqu. Dan. et unus Paris. Deni-
 que interpretamenti vestigia Scholiastes
 satis indicat h. l. verbis adjectis: βουλόμενος

δηλονότι.— In verbis : ἄπερ ἐπέτρφε τότε Βυζαντίον—novem codices legere jubent : ἢ ἐπέτρφε—sine ulla sensus mutatione.— A verbis : ἐνεγέγραπτο δὲ τὰδὲ καὶ ἐν αὐτῇ—copula : καὶ abesse debet, sicut jam Gesnerus illam in Chrestomathia Græca omisit atque etiam Kistemakerus suadet. Nam deest in duodecim codicibus et sensum hujus loci perturbat.

CAP. 129. Οὐς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου διέσωσας.— Decem codd. simul cum Vindob. legunt : ἐκ Βυζαντίου ἔσωσας. Quare non negligendus est tot codicum consensus.

CAP. 130. Ὁ Πausanίας—πολλῶ τότε μᾶλλον ἤρτο, καὶ οὐκ ἐτὶ ἠδύνατο ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτείνειν.— Ante Wassii emendationem alio verborum ordine legebatur : πολλῶ μᾶλλον τότε—. Hunc priscum ordinem ut magis consuetum ex sex codd. Pariss. esse revocandum censeo. Pro illo autem : ἐν τῷ καθεστῶτι—undecim codices exhibent : ἐν τῷ καθεστῆκόντι—. Cum utraque scribendi forma in Thucydidis libris occurrat, haud dubie plurium codicum auctoritatem sequi debemus.

CAP. 131. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, τό, τε πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτὸν, καὶ ἐπειδὴ—. Hunc locum aliter interponendum et interpretandum censeo, quam reliqui interpretes. In antecedenti capite dicebatur Pausanias cultus magnificentia et insolentia aperte indicasse clandestina animi consilia de regno Græciæ adfectato. Sub initium cuius capitis jam primum Lacedæmonii ex ejusmodi indicii sensisse dicuntur hæc Pausaniæ consilia. Quare eam etiam revocarunt, postquam denuo, injussu Spartanorum, in navi Hermionide vectus Sparta discesserat. Certe nemo negabit, qui attente perlegerit hæc Thucydidis verba, illud : τό, τε πρῶτον non ad : τὸ δεύτερον, quod sequitur, referri posse. Nam : τὸ δεύτερον, sicut verborum ordo postulat, non ad : ἀνεκάλεσαν, sed ad : ἐκπέλευσας pertinet. Quare etiam illud : τότε πρῶτον non cum : ἀνεκάλεσαν conjungo, sed cum : αἰσθόμενοι. Pro : τό, τε autem cum Thoma Magistro, Valla, cod. Cass. Gr. et Aug. lego : τότε, et commate distinguo verba : διὰ ταῦτα a sequenti : ἀνεκάλεσαν. Lacedæmonii, qui tunc primum sentiebant (clandestina Pausanice consilia), propter hæc eadem (quæ agebat) etiam postquam denuo, injussu eorum, ex urbe discesserat, eam revocarunt. Nisi ita hunc locum interpretamur, non satis

adparebit, cur illud : αἰσθόμενοι statim a verbis : τό, τε πρῶτον διὰ αὐτὰ ταῦτα excipiantur, cum tamen : τό, τε πρῶτον ad illud : τὸ δεύτερον non apte referri possit.—In verbis sequentibus : πωρῶσαν τε ἰσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς θαρβάρους—cum codd. Cam. Cl. tribus Pariss. Cass. Gr. Aug. Mosqu. legendum censeo : αὐτοῖς πρὸς τοὺς θαρβάρους. Ita legitur lib. IV. c. 114 : τοὺς πωρῶσαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως—et lib. II. c. 5 : πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ πωροδιδόντες—.

CAP. 132. Καὶ ἐπεὶ γε δὴ ἐν τούτῳ καθεστήκει.— Omissa particula : γε, decem codices lectionem Thucydidis magis consuetam suadent : καὶ ἐπειδὴ ἐν τούτῳ.—In verbis : ἢ καὶ ἐκείνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ—ut alio verborum ordine legatur : ἐκείνος τι μεταγράψαι αἰτήσῃ—duodecim codicum auctoritas postulat.

CAP. 133. Τόδε δὴ οἱ Ἔφοροι, δείξαντες αὐτοῦ τὰ γράμματα.— Recte censet Kistemakerus, legendum esse : Τότε δὴ οἱ Ἔφοροι—. Nam illud : τότε est huic loco aptissimum et quatuordecim codicum auctoritate defenditur.

CAP. 134. Αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κεάδαν, ὅπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν.— Et sensus hujus loci et optimorum codicum auctoritas postulat, ut legatur : τοὺς κακούργους εἰώθεσαν, ἐμβάλλειν. Lectionem : εἰώθεσαν, etiam ab Hemsterhusio comprobata, adferunt codices Ar. C. Gr. Dan. Bas. Vindob. et tres Pariss.—Ordinem verborum, ut illud : ἐμβάλλειν ultimo loco ponatur, etiam servant codices Cam. Cass. Aug. Græv. Bas. et quinque Pariss. quare hunc verborum ordinem Dukerus quoque jure præferendum censet, quo illud : ἐμβάλλειν cum verbo : ἐμέλλησαν coheret. Quamquam vero Dukerus ex nonnullis libris : ἐς τὸν Κεάδαν—recepit, cum Leopardo tamen, in ejus ad Ammonium notis, majore codicum auctoritate niti censeo lectionem : ἐς τὸν Κεαῖάδαν—et propterea eam præfero. Nam cum aliis multis codd. etiam octo Pariss. lectionem : Κεαῖάδαν defendunt.

CAP. 135. Ἦξιόν τε τοῖς αὐτοῖς κολάζεσθαι αὐτόν. Non verisimile est, Lacedæmonios postulasæ ab Atheniensibus, ut iisdem pænis quoque Themistoclem adficerent, cum extraordinario modo Pausanias fame enectus periisset. Præfero igitur quatuor librorum Ar. C. Dan. Vindob. lectionem : αὐτοῖς, pro illo : τοῖς αὐτοῖς, et quia

præterea h. l. particula: τε esset solitaria, pro illa potius: δὲ est legendum. Etiam duo Pariss. omittunt articulum: τοῖς ante: αὐτοῖς. Aptiorum igitur sensum fundit hæc lectio: ἡξίου δὲ αὐτοὺς κολάζεσθαι αὐτόν. Sed negare non possum, longe magis mihi placere conjecturam, qua Thucydides forte scripserit: ἄξι οὖν τε αὐτοὺς κολάζεσθαι αὐτόν.

CAP. 136. Διωκόμενος ὑπὸ τῶν προστεταγμένων κατὰ πύστιν εἰ χωρήσῃ.— In cod. Vindob. et aliis quatuordecim libris legitur: κατὰ πύστιν ἢ χωρήσῃ. Quæ lectio eundem sensum fundit ideoque tot librorum consensu est admittenda.—In verbis: ὑπ' ἐκείνου πολλῶ ἀσθενέστερον ἐν τῷ πείροντι κακῶς πιάσχειν—cum Dukero lectionem Vallie, qui vertit: *se enim nunc multo imbecilliorum ab illo ladi*—præfero. Haud dubie enim legit: πολλῶ ἀσθενέστερον ἐν τῷ πείροντι.—Quam lectionem quoque quidam Paris. codex et ed. Flor. exhibent.—Cui quidem lectioni aptissimæ tantum in sequentibus verbis: καὶ ἄμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς καὶ οὐκ ἐς τὸ σώμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι—mutata verborum constructio obstare videtur. Nam Themistocles de se duplicem casum et accusativum: ἀσθενέστερον, et nominativum: αὐτὸς usurpat. Cum vero, si ad voculam: καὶ ἄμα suppleveris: ἔφη, aut simile verbum, uterque casus locum habere possit et plane conveniat cum Thucydides consuetudine variandi verborum constructionem, nihil amplius obstare puto recipiendæ lectioni: ἀσθενέστερον. Neque vero mihi persuadere possum cum Gottlebero doctissimo, vocabulum: χρείας accusativo casu esse positum. Haud dubie est genitivus et in sequentibus iterum more suo constructionem mutat scriptor adjecto: καὶ οὐκ ἐς—.

CAP. 139. Ψήφισμα καθελουσί μὴ ἂν γένεσθαι πόλεμον.— Apta et plurimorum codicum auctoritate præferenda est lectio: μὴ ἂν γίγνεσθαι πόλεμον.— Ita enim Ar. C. duo Pariss. Cass. Dan. Mosqu. Aug. Gr. Vindob. legunt atque etiam in verbis capite 140. repetitis: μὴ ἂν γίγνεσθαι τὸν πόλεμον.—Porro in verbis: εἴθ' ἂν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφείτε—novem codd. Ar. C. Cl. duo Pariss. Cass. Aug. Vindob. Gr. legere jubent: αὐτονόμους ἀφ' ἧ τε.— In verbis denique: ἐδόκει, ἄσαξ, περὶ ἀπάντων βουλευσαμένους ἀποκρίνεσθαι—etiam undecim Ar. C. Cl. Cass. Aug. Mosqu. Vindob. et quatuor Pariss. auctoritate com-

mendatur lectio: βουλευσαμένους ἀποκρίνεσθαι.

CAP. 140. Ἦν ἄρα τι καὶ σφαλώμεθα, βοηθεῖν ἢ μηδὲ κατορθύνας, τῆς ξυπέσεως μεταποιεῖσθαι. Nimis artificiosa mihi videtur Stephani interpretatio, ut illud: μηδὲ a vocabulo: κατορθύνας separetur. Neque etiam Gailii doctissimi explicationem cum linguæ legibus convenire puto, ut separato illo: μηδὲ, particulam: δὲ cum: κατορθύνας conjungamus. Equidem verito hæc verba: *sive, si ne felici quidem rerum gerendarum successu utimur, ut omnem prudentiam exerceant.* Suos enim adsecelas ad sustentandam civitatis sententiam evocat Pericles, si forte in re quadam ipse erraverit, sive, si ne felici quidem successu bellum geri sit cœptum, ad prudentiam exercendam. Quæ quidem interpretatio etiam sequentibus verbis quam maxime est accommodata. Nam pergit Pericles adfirmare: Fieri enim posse, ut non minus res gerendæ præter opinionem male succedant, quam hominum sententiæ errore impediuntur. Eandem interpretationem jam Valla protulit atque etiam Scholiastes sequitur.—Porro in verbis: ἔσα ἂν παραλόγως ξυμβῆ. εἰάδαμεν αἰτιᾶσθαι—codices Aug. Bas. Mosqu. Vindob. Cl. Cass. Gr. et tres Paris. nos legere jubent: ἔσα ἂν παραλόγον ξυμβῆ. Quæ lectio aptissima etiam a Kistemakero probatur.—In verbis: δίκας μὲν τῶν διαφάρον ἀλλήλοις δίδναι—septem codd. etiam postulunt lectionem: τῶν διαφάρον ἀλλήλοις—. Utraque dicendi ratio in Thucydide est obvia atque etiam similem sensum profert.—In verbis: τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ἡμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν—lectionem elegantiorum: τὸ γὰρ βραχὺ τι τοῦτο—undecim codices exhibent. Quare tot codicum lectionem Gailius doctissimus jure recepit.—In verbis ultimis: ἄλλο τι μείζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούοντες: ἀπιτχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσῃτε αὐτοῖς—legendum est: καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες—sicut quatuordecim codices Marg. Ar. C. Cass. Gr. Dan. Reg. Aug. Vindob. et quinque Pariss. postulunt. Sed in Gailii notis non injectam esse codicis Regii mentionem animadverto, quem ille litera: G. indicat. Non autem illud: ὑπακούσαντες futuri significatione usurpatum puto, sed de præterito tempore intelligo. Indicat nempe Pericles, mox graviora ipsis mandata a Spartanis impositum iri, quando in hoc jam de Megarensi-

bus postulato ipsis quasi timore impulsimorem gesserint. Denique in verbis: *καταστήσῃτε αὐτοῖς*—melior et aptior erit lectio: *καταστήσαίτε αὐτοῖς*—, sicut jam Tusanus coniecit, atque etiam in duobus Pariss. et Bas. exhibetur. Illorum librorum lectio, qui scribant: *καταστήσετε* et *καταστήσῃτε*, ex eadem lectione vera: *καταστήσαίτε*—originem traxisse videtur. Eodem quoque respicit lectio Vindob. codicis: *καταστήσατε*.

CAP. 141. *Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε, ἢ ὑπακούετε*—Valla videtur legisse: *αὐτὸ δὲ δὴ διανοήθητε*, quia Latine vertit hunc locum: *atque hoc reputate*. Sed præferenda est lectio recepta. Illud: *αὐτόθεν*—respondet h. l. Ciceroniano: *Quia cum ita sint*. Ita Thucydides lib. VI. c. 71. eandem particulam adhibuit: *χειμῶν τε γὰρ ἦν, καὶ τὸν πόλεμον αὐτόθεν* (propterea) *πωιείσθαι οὕτω ἐδόκει δυνατόν εἶναι*. Constat, Latinorum: *inde* etiam eodem sensu usurpari.—In verbis: *ἢ τε μεγίστη καὶ ἢ ἐλαχίστη δικαίωσις*—haud dubie tollenda est decem codd. auctoritate vocula: *ἢ* ante: *ἐλαχίστη*. Gaillius etiam h. l. codicis regii ab aliis laudati non mentionem iniecit.

CAP. 144. *Ἄλλα καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες—τόντο ἐάρβαρον ἀπεείσαντο*—Cum Vindob. adhuc quatuordecim codices postulant, ut edatur: *τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες*—Neque intelligo, quid efficacius lectioni: *ἐκλείποντες*, Wassii opinione, insit, cum aperte tempus præteritum respiciatur.

LIBRI II. CAP. 3. *Οἱ δὲ Πλαταιεῖς, ὡς ᾤοντο ἔνδον τε ὄντας τοὺς Θηβαίους*—Cum Vindob. adhuc quatuordecim codices antiquorum Atticorum more postulant lectionem: *οἱ δὲ Πλαταιεῖς*—Ita etiam plurimi libri capite quarto, quinto et nono scribunt, quamvis in capite 5. et cap. 9. adhuc edatur: *Πλαταιῖς*. Conf. dicta ad lib. I. cap. 103.

CAP. 4. *Καὶ αἱ θύραι ἀνεργαίμαι ἔτυχον αὐτοῦ*. Tredecim libri legunt: *καὶ αἱ πλησίον θύραι*—Stephanus quidem superfluum habet illud: *πλησίον*. Sed mihi apto loco positum et recipiendum esse videtur. Nam illo: *αἱ πλησίον θύραι* indicantur anteriores domicilii januae, quæ jam posticis opponuntur, per quas Thebani exitum sperabant. Ceterum cum Bavero hæc verba in parenthesi posita esse censeo.—In verbis: *ὄρᾶντες αὐτοὺς δὲ οἱ Πλαταιεῖς*—multi codices alio et magis consueto ordine le-

gunt: *ὄρᾶντες δὲ οἱ Πλαταιεῖς αὐτοὺς*—Denique in verbis: *ξυμβήσαν τοῖς Πλαταιεῖσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὄπλα*—plurimorum codicum auctoritate particula: *τε* omitti debet et legendum est: *τοῖς Πλαταιεῖσι παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ ὄπλα*—.

CAP. 5. *Καὶ τὸν ποταμὸν μόλις διαβάτες ὕστερον παρεγένοντο*—Præfero octo codicum lectionem: *ποταμὸν μόλις διαβάτες*—Nam si illud: *μόλις* sæpe indicat i. q. *βραδέως*, ut antiqui Grammatici testantur, huic loco est aptissimum. Eodem sensu adfuit hæc particula lib. I. c. 69: *μόλις δὲ νῦν τε ξυλήθομεν, sero nunc convenimus*—In verbis: *ὅτι οὔτε τὰ πεπωνημένα ὀσίως δράσειαν*—admittendam censeo decem codicum lectionem: *ὅσια δράσειαν*—Nam illud: *ὅσια δρᾶν* sæpe occurrit apud optimos scriptores Græcos.

CAP. 6. *Ἦγγέλθη εἰδῆς τὰ παρὰ τῶν Πλαταιέων γεγενημένα*—Meliozem puto esse sex codicum lectionem: *τὰ περὶ τῶν Πλαταιέων*—Nam illud: *παρὰ*, quia non ad: *Ἦγγέλθη*, sed ad: *γεγενημένα* deberet referri, h. l. minus quadrat. Aperte nuntius Platæensium primus respicitur, quo Athenienses de suo oppido a Thebanis capto certiores fecerunt. In Gailii ed. quatuor codices adferuntur, qui et: *παρὰ* et: *περὶ* omittunt. Sed fateor, me dubitare, ut satis adcurate horum codicum lectio sit laudata. Nam consilium doctissimi editoris, cum hos codices laudaret, tantum variam lectionem nonnullorum codicum: *Πλαταιέων*, pro vera illa: *Πλαταιέων* respexisse videtur, quia inter codices, in quibus hæc particula: *περὶ* s. *παρὰ* non adfertur, etiam codicem Regium laudavit. Sed Dukerus adcurate de illo adnotavit, a prima manu scriptum: *περὶ τῶν Πλαταιέων*, sed inter versus a manu recent. adjectum legi: *γρ. παρὰ*—In verbis: *οὔτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον*—recipienda est lectio: *Ἀθηναῖοι ἀπέστελλον*—, quam Stephanus jam ex conjectura commendaverat et quæ etiam in sex codd. Vindob. Ar. C. Dan. et duobus Pariss. reperitur.

CAP. 7. *Λακεδαιμόνιοι μὲν πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις, ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, τοῖς τὰ κένων ἰλομένους γαῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι*. Variam hujus loci et emendandi et explicandi rationem, cum maxima codicum pars lectionem: *Λακεδαιμόνιοις* defendat, proposuerunt interpretes. Illam Stephani conjecturam, ut legatur: *ἐπετάχθη*, egregie codex Vindob. comprobavit.

Quia tamen in reliquis libris illud: ἐπιτάχθησαν reperitur, forte hoc vocabulo in tres voces diviso, emendari debet: ναῦς ἐπιτάχθησαν ποιῆσθαι, naves ducentia imperatae sunt. Illud: σ igitur positum esset pro: διακοσίας. Qui navium numerus tantum de fœderatis Italiæ et Siciliæ civitatibus deberet intelligi. Sed in universum naves a Lacedæmoniiis paratae, si illas imprimis, quas ipsi Lacedæmonii et civitates in Peloponneso (vid. cap. 9.) et in eorum ditione sitae possidebant, cum ducentis modo laudatis computantur, numerum quingentarum navium (ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων) efficiebant.—Dativus: Λακεδαιμονίοις tunc pro illo: ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, erit positus.

CAP. 8. Οὕτως ὀργῆ εἶχον οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους.— Quatuordecim codicum lectio: οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους—etiam a Kistemakero ut vera et Thucydidi magis consuetata jure præfertur. Ita etiam capite sequenti: πλείους legitur.

CAP. 10. Περιήγγελλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν ἔξω ξυμμαχίδα στρατιὰν παρασκευάζεσθαι ταῖς πόλεσι, τὰ τε ἐπιτήδεια—. Novem codices legunt: τὴν ἔξω ξυμμαχίδα ν.—. Etiam Valla eandem lectionem in libris suis invenisse videtur. Nam vertit: edixerunt sociis intra atque extra Peloponnesum. In fine capitis antecedentis modo legabatur: ξυμμαχία μὲν αὐτὴ ἐκατέρων—ἦν—pro: ξύμμαχοι μὲν ὄντοι—. Puto igitur admittendam esse h. I. veram lectionem: τὴν ἔξω ξυμμαχίαν. Ut vero illud: τε ante: ἐπιτήδεια aliquid habeat, quo referatur, in antecedentibus, eadem particula: τε inserta, legendum censeo: παρασκευάζεσθαι τε ταῖς πόλεσι—. In ultimis verbis: καὶ ἀξιολογώτατους παρῆναι, τοιάδε ἔλεξε—cum Stephano quinque librorum Marg. Ar. C. Dan. Vindob. lectionem magis consuetam: καὶ ἀξιωτάτους παρῆναι—præfero. Gaius doctissimus nullam plane lectionis varietatem de hoc vocabulo adnotavit. Quod sane mirum est, cum etiam Valla jam hanc lectionem: ἀξιωτάτους in sua interpretatione Latina expresserit: maximeque digni, qui adessent.

CAP. 11. Καὶ ἡμῶν αὐτῶν οἱ πρεσβύτεροι οὐκ ἄπειροι—. Decem codices mutato ordine legunt: καὶ αὐτῶν ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι—. Quæ lectio non est rejicienda, quia modo præcesserat: οἱ πατέρες ἡμῶν—. Quare cum vi quadam illi: ἡμῶν jam repetito præmittitur αὐτῶν.—In verbis: οὐκ οὖν

χρῆ—τούτων ἕνεκα ἀμελέστερόν τι παρεσκευασμένους χωρεῖν—quindecim codicum lectionem: τούτου ἕνεκα ἀμελέστερον—præferre debemus. Etiam Valla legisse: τούτου videtur, quia vertit: Idcirco aliquid de armamento belli remittatur.—Ita etiam in verbis hujus capitis: τῶν δὲ ἔργων δεδιότας παρεσκευάσθαι—Valla liber et Vindob. cum aliis sexdecim codd. legere jubent: δεδιότας παρασκευάζεσθαι. Valla vertit: cum metu se præparare. Quæ lectio laud dubie est aptior et antecedenti: στρατεύειν bene respondet.—Denique in verbis: ἐπισθ' ὅποι ἂν τις ἤγῃται—undecim codices lectionem meliorem: ὅπη ἂν τις ἤγῃται—suaudent. Apud Homerum apte vocula: ὄπη respondet illi: τῆ, ut Iliad. μ. 48.: ὄπη. τ' ἰδύσῃ, τῆ τ' εἰκούσι—. Etiam Dukerus in Lexico Thueyd. pluribus scriptorum Græcorum exemplis illud: ὄπη illustravit. Ita etiam adfuit lib. I. cap. 52.: ὄπη κομισθήσονται, et multorum librorum auctoritate infra lib. III. cap. 112. legendum est: ὄπη τράπονται. Inprimis vero etiam illud: ὄπη ἂν—, quod in nostro loco occurrit, Hoogevenus in opere suo: De particulis Græcis, egregie multorum scriptorum exemplis illustravit. Quare non audiendus est Stephanus, qui et h. I. et alibi in Thucydide legere jubet: ὄποι.

CAP. 12. Καὶ ἐκέλευον—ἀναχωρήσαντες ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν, ἦν τι βούλωνται, πρὸς βεῦεσθαι—. Verissima est lectio quinque codicum Paris. ἀναχωρήσαντας ἐπὶ τὰ σφέτερα—, quam vel ipsæ Grammatices regulæ postulant.—In verbis: ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὄρειοις γένετο καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι—tredecim codices scribunt: ἔμελλε διαλύεσθαι. Cum utraque dicendi ratio defendi posset, prævalere debet plurium codicum auctoritas.

CAP. 13. Προηγήετο τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος εἶη, αὐ μὲντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο—. Hæc verba mihi non satis inter se connexa esse videntur. Forte Thucydides scripserat: ὅτι Ἀρχίδαμος, ὃς μὲν οἱ ξένος εἶη—. Archidamum, qui suus sit. hospes, non talem malo civitatis esse futurum.—In verbis: ἐς τε τὴν μάχην μὴ ἐπεξίναι, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐσελθόντας φυλάσσειν—duodecim codices omittunt: τὴν ante: μάχην, quod, quia etiam in aliis locis sæpe omittitur, codicum auctoritate est cjiendum.

CAP. 15. Ἰδρῆται δὲ καὶ ἄλλα ἱερά ἀρχαῖα ταύτη—. Quindecim codices elegantiore

verborum ordine legere jubent: ἰερὰ ταύτη ἀρχαία—. In verbis: τῶν τυράνων οὕτω σκευασάντων—probabilem Dukeri conjecturam ex Hesychio prolatam, ut legatur: οὕτω κατασκευασάντων—tres codd. Paris. egregie confirmant. Alii duo Paris. legunt: κατασκευασθέντων—, in qua quidem falsa lectione saltem particula: κατὰ huic verbo est adjecta. Aliorum codicum lectio: μελευσάντων haud dubie ex interpretamento librarium est orta.

CAP. 19. Οὐκ ἔδιδναντο ἐλεῖν, οἳ τε Ἄθηναῖοι οὐδὲν ἐπεκηρεύοντο—. Mibi verisimile esse videtur, Thucydidem olim scripsisse: οἳ γὰρ Ἄθηναῖοι—. In verbis: χωρεῖον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων καλοῦμενον. καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ—non negligenda est sex codicum lectio: χῶρον μέγιστον—, sicut etiam in capite sequenti legitur: ἅμα μὲν γὰρ αὐτῷ ὁ χῶρος ἐπιπέδου ἐφάνετο—. Idem libri deinde cum duobus aliis codd. etiam legunt: καθεζόμενοι ἐς αὐτὸν—, quæ lectio aperte respicit: χῶρον μέγιστον—et cum priori digna est, quæ recipiatur.

CAP. 20. Ἄρα δὲ καὶ οἱ Ἀχαρνεῖς, μέγα μέρος ὄντες—. Novem codices scriptura Thucydidis magis consueta et hoc loco et capite sequenti legere jubent: Ἀχαρνεῖς—. In verbis: τό, τε πεδίον τεμεῖν καὶ ἐξ αὐτὴν τὴν πόλιν χωρῆσθαι—ejcienda est particula: τε ante πεδίον quatuordecim codicum auctoritate, et pro: ἐς αὐτὴν edendum est: πρὸς αὐτὴν, ut jam totus ille locus ita emendatus legatur: τὸ πεδίον τεμεῖν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν—. Particula: ἐς h. l. male inserta est a librariis, cum toties in hoc capite occurrat. Lectionem: πρὸς cum Vindob. et Valla simul etiam alii tredecim codices tuentur. Valla vertit: et ad ipsam urbem accedi—.

CAP. 21. Διὸ δὲ καὶ ἡ φυγὴ αὐτῶν ἐγένετο ἐκ Σπάρτης—. Longe aptior ideoque admittenda est decem codicum lectio: διὸ δὲ καὶ—. In verbis: ἀλλ' αὐτοῖς, ὡς εἰκός, τῆς γῆς τευμονόμηνς—sexdecim codicum auctoritate ejcitur vocula: τῆς; quæ sane dicendi ratione in Thucyde obvia abesse potest.—In verbis: ὧν ἀκροῦσθαι ὡς ἕκαστος ὄρεμπετο—longe magis mihi placet cum Dukero sex librorum Cl. Mosqu. Cass. Reg. Aug. et unius Paris. lectio: ὡς ἕκαστος ὄρηντο—, ut ita optime superstitionum vehementes cupiditas ex vatibus futura audiendi indicetur.—In ultimis verbis: ἀλλ' ἐκάμίζον, ὅτι στρατηγὸς ἂν, οὐκ ἐπεξάγει αὐτίαν τε σφίσι ἐνόμιζον—mihi quidem

particula: τε post: ἐκάμίζον excidisse videtur, ut ita respondeat alteri particulae: τε post: αἴτιον. Forte jam Valla legerat: ἐκάμίζον τε, ὅτι—. Nam vertit: convitiabantur etiam—. Contraria ratione, cap. 30. in verbis: ἐπὶ τε Κεφαλληνίαν τὴν νῆσον—legere malim: ἐπὶ δὲ Κεφαλληνίαν—.

CAP. 22. Μέχρις οὗ προσκοιθησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὀπλιτῶν—. Consuetudine Thucydidis legendum est cum quinque codicibus: μὲχρι οὗ—. Vid. dicta ad lib. IV. c. 4. Etiam lib. II. c. 31. in verbis: μέχρις οὗ Νίσαια ἐάλω—trium codd. auctoritate nititur lectio melior: μέχρι οὗ—.

CAP. 24. Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἐκάτων ἐποιήσαντο—. Octo codicum auctoritate verborum ordo ita mutari debet: μετ' αὐτῶν ἐκάτων ἐξαιρέτους ἐποιήσαντο—.

CAP. 26. Καὶ ἐν Ἀλώπῃ τοὺς βοηθήσαντας Λοκρῶν μάχῃ ἐκράτησεν—. Etiam Vindob. cum Cass. Ar. C. sicut Homerus, Hesychius, Stephanus Byzantinus alique, confirmant lectionem magis veram: καὶ ἐν Ἀλώπῃ τοὺς—. Eandem scribendi rationem etiam falsa lectio codicis Dan.: Ἀκόπη indicat. De codd. Paris. plane nihil adnotatum reperitur.

CAP. 29. Πίσειν γὰρ Σιτάλην πέμψειν στρατιὰν Θρακίαν Ἀθηναῖοις—. Plurimi codices legunt: πέμψειν στρατιὰν—, atque etiam falsa lectionem: πέμψειν et: πέμψαν ad hanc lectionem: πέμψειν confirmandam conducunt. Quare non negligenda esse videtur hæc lectio, quamvis sit minus consueta. Nam illi futuro: πέμψειν inesse videtur promissio a Sitale, Nymphodori opera facta, se fore paratum ad exercitum auxilio mittendum Atheniensibus, si illo indigerent. Nam vere ab illo hunc Thracum exercitum auxilio esse missum, non constat.

CAP. 30. Καὶ παραδίδασιν Παλιρεῦσι Ἀκαρνάνων μόνους τὴν γῆν—. Octo codices legunt: Παλαρεῦσιν—, quæ vera est hujus urbis: Πάλαρος incolarum scriptura, sicut Strabo lib. X. testatur.

CAP. 31. Ἐτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες—. Particulam: ἤδη h. l. interpretamentis librarium adnumeram, quæ facile superaddere possumus. Deest illud: ἤδη in codicibus Cl. Cass. Aug. Mosqu. et tribus Paris. Etiam Scholiastes ignorat hanc particulam. Nam caput Scholii est: ἔτυχον γὰρ ἐν Αἰγίνῃ. Neque etiam Valla legisse hanc particulam videtur. Nam vertit: Apud Æginam autem tunc erant. Illud: tunc re-

fero tantum ad interpretationem verbi: ἔτυχον.—In verbis: ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ὑστερον—non tantum uocinis includenda, sed plane ejienda est uocula: πολλαί. Nam codices Vindob. Bas. Mosqu. Cass. Reg. Cl. Gr. quinque Pariss. et Vallæ liber eam ignorant. Neque hac uocula opus est, quia adjecta uocabula: κατὰ ἔτος ἕκαστος—jam idem indicant.

CAP. 32. Μετὰ τὴν τῶν Πελοποννησίων ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχώρησιν—. Articulus: τὴν, qui olim omittebatur, omnium fere codicum auctoritate est adjectus. Sed illud: τῶν sex codices ighorant neque in hoc loco, ubi tam frequens occurrit articulus, desiderabitur.

CAP. 33. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφᾶν αὐτῶν, ἐπιθεμέναν ἀπροσδοκῆταις τῶν Κεραίων. Memoratu dignissima neque rejicienda est octo codicum Cass. Gr. Mosqu. Aug. et quatuor Pariss. lectio: ἐπιθεμέναν ἀπροσδοκῆταις τῶν Κεραίων. Haud dubie elegantior est hæc dicendi ratio atque etiam alibi Thucydides hoc sensu uocabulum: ἀπροσδοκῆτος adhibuit. Lib. VI. c. 69. legitur: οἱ δὲ Συρακούσιοι ἀπροσδοκῆτοι μὲν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἦσαν ὡς ἦδη μαχοῦμενοι—. Ad eandem lectionem: ἀπροσδοκῆτοις etiam alii codices respiciunt. Ita cod. Bas. habet: ἀπροσδοκῆτοι, et Cl.: ἀπροσδοκῆτους.—In antecedentibus uerbis pro uulgata lectione: τεσσαράκοντα ναυσὶ Valla in codice suo legisse uidetur: πεντήκοντα ναυσί. Nam ueritit: quinquaginta uauibus. Nulla tamen lectionum uarietas in reliquis libris h. l. est adnotata.

CAP. 34. Ἐπειδὴν δὲ [καὶ] ἡ ἐκφορὰ ἤ—. Cum Vindob. adhuc alii septemdecim codices ignorant particulam: καὶ, plane superfluum; quare non amplius est retinenda. Eodem modo etiam in uerbis: ἐνεστι δὲ καὶ τὰ ὄστᾶ, ἧς ἕκαστος ἦν φυλλῆς—particula: καὶ non apto loco est posita haud dubie a librariis nonnullis adsuta, quam quoque decem codices, Cl. Gr. Cass. Aug. Mosqu. et quinque Pariss. omiserant.—In uerbis: δοκῆ μὲν ἀξύνετος εἶναι καὶ ἀξιώματι προήκη—plurimi codices, Vindob. Marg. Cl. Gr. Cass. Aug. Mosqu. Basil. et sex Pariss. pro illo: ἀξιώματι legere iubent: ἀξιώσει προήκη. Ita idem uocabulum infra cap. 37. in uerbis: κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἕκαστος ἐν τῷ εὐδοκίμει—et aliis locis usurpatur.

CAP. 35. Ἐμοὶ δ' ἂν ἀρκούν ἐδόκει εἶναι—. Cum Scholiasta et undecim codicum auctoritate scribendum est: ἰμοὶ δὲ ἀρκούν ἂν ἐδόκει—.

CAP. 36. Πρίσων δὲ ἅμα ἐν τῷ τοιῷδε τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης δίδοσθαι—. Magis mihi placet sex codicum lectio: τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης. Nam maior vis inest lectioni: ταύτης, talis memoria (laude plenæ) honorem.

CAP. 37. Παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τιτὶν, ἡ μίμους μιν ἐτέρους. Pro: τιτὶν haud dubie legendum est: τινί, sicut iam Stephanus censuit, quia talis dicendi ratio magis consueta sit Thucydidi. Eadem observatio me retinuit, quo minus lib. VIII. c. 76. in uerbis: καὶ εἴ τινα τῶν τριηράρχων ὑπώπτευον—lectionem octo codicum: εἴ τινας τῶν—recipiendam esse censerem. Conf. dicta ad lib. I. c. 23. et c. 37. Lectionem: τινί codices Bas. Aug. Reg. Cass. Cl. Gr. unns Paris. atque etiam Valla tumentur. Nam Valla ueritit: *Ipsi potius alteri exemplar*—. Præterea plurimi codices mutato ordine uerba prima legere iubent: δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὄντες—.

CAP. 40. Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χεράμεθα. Baverus doctissimus sequitur Scholiastæ et Vallæ sententiam et uerba: ἔργου ἐν καιρῷ sensu coherere censet. Mihi uero Gottleberi præstantissimi interpretatio magis placet, qui uerba: πλούτῳ ἔργου inter se coniungit. Nam aperte: λόγος uocabulo: ἔργον etiam in aliis scriptorum locis opponitur, et uerbo: πλούτος illud: κόμπῳ respondet. Πλούτος ἔργου nihil aliud indicat, quam labores sumtuosos, in quibus perficiendis non sumtibus parcitur quam plurimis. Simili ratione capite 41. λόγῳ κόμπῳ et ἔργῳ ἀλήθεια opponuntur. In multis quidem codicibus deest particula: ἐν ante uocabulum: καιρῷ. Quia tamen Scholiastes eam particulam legisse uidetur, atque ea in nonnullis saltem superest codicibus, non h. l. uidetur esse omittenda, quamuis illius omisio non huius loci sensum mutaret neque dicendi consuetudini esset contraria.

CAP. 41. Ἐπιελών τε λέγων, τὴν τε πᾶσαν πόλιν—. Mihi non est uerisimile, Thucydidem ita frequentasse particulam: τε hoc loco, ut plane non inter se cohereat. Quare puto, legendum esse: ξυνελόντι λέγων, τὴν τε πᾶσαν—. Nam constat optimorum scriptorum testimoniis, quam sæpe apud illos locutio elliptica: συνελόντι (sc. λέγων) εἰπεῖν s. λέγειν occurrat.—In uerbis: τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλείστ' εἶδη—plurimorum codicum, etiam Vindob. et Scholiastæ consensus postulat, ut legatur: ἐπὶ πλείστ' αὐ

εἶδη.— Nam satis constat, particulam : ἀν non sine apto sensu cuilibet loco quidem proprio sæpius in uno eodemque membro repeti posse. Hoc loco etiam orator conjecturam suam de Atheniensibus, quales in posterum, quamquam incertum erat, futuri sint, apte repetitæ particulæ : ἀν adnectit. In verbis : τῶ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει—verissimam habeo Dukeri et Baveri interpretationem, ut : ἔχει pro : παρέχει positum censeamus. Cui explicationi quoque Scholiastes favere videtur et Vigeri editores in ejus libro de Græcæ linguæ idiotismis jam satis confirmarunt exemplis, quam sæpe : ἔχειν pro : παρέχειν apud Græcos scriptores occurrat.—In verbis denique : τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἢ ἀλήθειαν βλάψει consuetam Thucydidi breviloquentiam deprehendo. Kistemakerus censet quidem in parenthesis hæc verba esse posita. Sed ejus sententiæ tamen hoc obesse videtur, quod verba : τῶν δ' ἔργων—aperte ad antecedentia : ἐπεὶ μὲν—respiciunt. Puto igitur, ad verba : τῶν δ' ἔργων—ex antecedenti : ὅστις—supplendum atque intelligendum : οὐ seu : ὅτου—cujus vero opinionem de præclare factis excitatam ipsa rerum gesturarum veritas lædet et refutabit.

CAP. 42. Τῶνδε δὲ οὕτε πολλοῦτος τις τὴν εἶτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἔμαλακίσθη. Quamquam lectionem : οὕτε πολλοῦτος τις—improbat Stephanus, quæ occurrit in sexdecim codicibus, Marg. Bar. Cl. Gr. Ald. Flor. Bas. Cass. Aug. et septem Pariss., tamen hæc lectio : πολλοῦτος, tot codicum auctoritate confirmata, recipi debet et optime respondet in sequentibus simili dativo : πενίας ἐλπίδι. Mecum sentiunt etiam recentissimi hujus scriptoris interpretes.—In verbis : ἡβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι—negligendus esse videtur Atticismus codicum auctoritate et legendum : ἔβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ—, sicut non solum Dionysius Halicarn. sed etiam codices Bas. Cass. Gr. Aug. et duo Pariss. exhibent. Similis codicum lectio occurrebat lib. I. c. 34. et c. 93. Ita etiam Thucydides non semper Atticorum more scripsit : ἠδύνατο. Quamvis enim ita edatur infra cap. 52. tamen septem codicum auctoritate ibi legendum censeo : ἔδαπτον δὲ ὡς ἕκαστος ἐδύνατο. Sed ibi quoque nullam lectionis varietatem adnotavit Gailius celeberrimus.—Verba denique : καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν μάλλον ἡγήσάμενοι ἢ τῶ ἐνόητες σώζεσθαι—ita explico, ut cum Scho-

liasta ad illud : ἐν αὐτῷ ex antecedentibus suppleam : ἔργῳ—et in illo : τῷ ἐνόητες constructionem verborum mutatam putem, pro : ἢ τῷ τῶ ἐνόησαι. Qualis constructionis varietas sæpe in Thucydide est obvia, cum imprimis participium sæpe infinitivi loco a Græcis ponatur. Ceterum simul cum Dionysio Halicarn. omnes fere codices h. l. postulant lectionem : τῷ ἀμύνασθαι.

CAP. 44. Ὡς ἂν τις μὴ πειρασάμενος ἀγαθῶν στερῆσκηται. Jure Baverus aptissimam multorum librorum lectionem : μὴ πειρασάμενος ἀγαθῶν—prætulit, quam etiam Vindob. duo Pariss. et Vallæ liber retinuerunt. Nam Valla vertit : nunquam potiturū.—In verbis : ἰδὶα τε γὰρ τῶν οὐκ ὄντων λήθη—duodecim codices alio verborum ordine : ἰδὶα γὰρ τε τῶν οὐκ—utuntur. Mihi quidem alienum illud : τε ab hoc loco esse videtur. Longe melius quadrat : ἰδὶα γὰρ δὴ τῶν—et ita initio quidem Thucydidem scripsisse censeo.—In verbis denique : καὶ τῇ πόλει διχόθεν ἔκ τε τοῦ μὴ ἐρημοῦσθαι καὶ ἀσφαλεῖα ξυνοίσειν amplector Dukeri sententiam, ut cum quatuordecim libris, Cl. Gr. Cass. Dan. Aug. Mosqu. Bas. Vindob. et sex Pariss. legatur : ἀσφαλεῖα ξυνοίσει. Quæ lectio amovet omnem interpretandi hujus loci difficultatem.

CAP. 45. Φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον—. Gailius doctissimus emendavit : πρὸς τὸν ἀντίπαλον, nulla mentione de lectionis varietate in h. l. facta, cum tamen cod. Reg. inter Pariss. saltem cum quatuor aliis codd. legerit : πρὸς τὸ ἀντίπαλον. Præter codd. non solum dicendi consuetudo Thucydidi propria defendit lectionem : τὸ ἀντίπαλον, sed sequentia etiam hujus loci verba : τὸ δὲ μὴ ἐμποδῶν, quæ aperte illi : πρὸς τὸ ἀντίπαλον sunt opposita.

CAP. 46. Ἡ πόλις μέχρῃς ἤβης θρέψει—. Lego quinque codicum auctoritate : μεχρῆς ἤβης, sicut solet Thucydides scribere. Conf. dicta ad lib. II. c. 22. et lib. IV. c. 4.

CAP. 49. Δύξ τε τοῖς πλείοσι ἐπέπιπτε κενή—. Plurimi libri legunt : ἐνέπεσε κενή—, quod jure prætulit Gailius. Nam ille aoristus h. l. simul verbum : solere involvit, et ita apte cum reliquis imperfectis conjungitur. Sed alium locum, quam ante : κενή, non adsignassem cum Gailio huic vocabulo, quia codd. consensus refragatur.—In verbis : τὰ δὲ ἐν τῷ οὕτως ἐκαίετο, ὥστε μήτε—quatuor codicum, Cass. Mosqu. Aug. et unius cod. Paris. lectionem magis Atticam : οὕτως : ἐκάετο—cum Dukero præfe-

rendam esse censeo.—In verbis: ἀπαύστῳ τῇ δίφῃ ξυνεχόμενοι—mutatum verborum ordinem: τῇ δίφῃ ἀπαύστῳ—plurimi codices postulant.—In verbis: οἱ πολλοὶ ὕστερον δὲ αὐτὴν ἀσθενεῖα διεφθέροντο—undecim codices legunt: ἀσθενεῖα ἀπεφθέροντο—. Quæ lectio multo minus est negligenda, quia modo præcesserat: ὥστε ἡ διεφθέροντο—. Nam constat verborum variorum inopia non labore Thucydidem.—Denique pro verbis: κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς τὰ αἰδία—plurimorum codicum auctoritate legendum esse videtur: κατέσκηπτε γὰρ ἐς αἰδοῖα—. Nam omnes fere libri ignorant voculam: τὰ, atque in optimis codicibus etiam copula: καὶ deest.

CAP. 51. Ἐν τε οὐδὲν κατέστη ἰαμα, ὡς εἰπεῖν—Plurimi libri legunt: ἔν τε οὐδὲ ἔν κατέστη—, quod quia magis Atticum est, cum Kistemakero præferendum censeo. Quia vero illud: ἔν simul adjectum est huic: οὐδὲ ἔν et superfluum esse videtur, cum tamen horum verborum vim augeat: *ne unicum quidem medicamentum*, non sine causa Scholiastes hanc dicendi rationem adpellat: τὸ σχῆμα καινοπραξίας.

CAP. 53. Ὁ, τί δὲ ἦδει τε ἡδὺ καὶ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτὸν κερδαλέον.—Gottleberus jure edere voluit: τὸ ἐς αὐτὸ κερδαλέον—, sed nondum recepta est hæc lectio in editionibus recentissimis. Cum Vindob. etiam Ar. Cl. C. Gr. Dan. Reg. Cass. Aug. Ald. Flor. Bas. et adhuc tres Pariss. hanc lectionem tuerentur. Ita etiam Kistemakerus legere jussit. Tamen mihi non placet Kistemakeri explicatio, qui illud: ἐς αὐτὸ vertit: *in præsens*. Malim illud: ἐς αὐτὸ referre ad antecedens: ἡδὺ, et quod quisque ad hanc voluptatem utile sciebat.—In verbis: τὸ μὲν, κείνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ—τῶνδε ἀμαρτημάτων οὐδεὶς ἐπιτίζον μέχρι τοῦ—puto illud: τῶνδε—mutandum esse in: τὸ δὲ, ἀμαρτημάτων—, ut antecedenti: τὸ μὲν—respondeat: τὸ δὲ—partim, partim—. Jam Baverus doctissimus talem suadebat emendationem, ut ex ejus verbis ad hujus loci explicationem prolatis conjicere licet.

CAP. 54. Ὁ, τί καὶ ἄξιον εἰσεῖν.—Cum Scholiasta adhuc decem codd. legere alio verborum ordine jubent: ὁ, τί ἄξιον καὶ εἰπιῖν—.

CAP. 57. Ὅσον δὲ χρόνον οἱ τε Πελοποννήσιοι ἦσαν ἐν τῇ γῆ τῶν Ἀθηναίων—. Vera lectio hujus loci esse videtur: Ὅσον τε χρόνον οἱ Πελοποννήσιοι ἦσαν ἐν τῇ γῆ τῇ Ἀθηναίων—. Illud: ἔσον τε—exhibent sex

codices. Particulam: τε ante: Πελοποννήσιοι omittunt novem codices, et lectionem: τῇ γῆ τῇ Ἀθηναίων—quoque novem codices confirmant.

CAP. 59. Καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιαύδε. Codicum auctoritate haud dubie edendum est: παρελθὼν δὲ ἔλεξε—, sicut etiam Kistemakerus suasit. Nam in decem codd. deest copula: καί. Loco illius copulae autem octo codices legunt: παρελθὼν δὲ—.

CAP. 60. Ὅς οὐδενὸς ἦσαν οἰομαι εἶναι—. Elegantiore verborum ordine Scholiastes cum decem codd., non improbante Wassio, legit: οὐδενὸς οἰομαι ἦσαν εἶναι—. In verbis: ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη—etiam septem codices meliorem verborum ordinem: ἐν ἴσῳ καί, εἰ μὴ ἐνεθυμήθη—suadent. Denique in verbis ultimis: οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φερόμεν—tredecim libri etiam mutare verborum ordinem jubent, ut particulis minus connexis legatur: νῦν τοῦ γε ἀδικεῖν—.

CAP. 61. Ὁ ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις—γεγένηται—. Cum Valla octo codices legunt: ὁ ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις—. Valla enim vertit: *id*, quod nobis cum circa alia—usu venit.—Præfero hanc lectionem, quia magis mitigat Periclis cives suos reprehendens sententiam.

CAP. 62. Καὶ προσέτι διασώσαντες παρέδωσαν ἡμῖν αὐτὰ—. Quindecim libri legunt: παρέδωσαν ὁ μῖν αὐτὰ—. Modestiae Periclis, qui non sibi, sed civibus suis, civitatem tam potentem a majoribus esse traditam adfirmat, hæc lectio: ἡμῖν magis est adcommodata.

CAP. 64. Ἐπιγεγνήται τε, πέρα ὧν προσεδεχόμεθα, ἡ νόσος ἦδε—. Gailius quidem doctissimus revocavit lectionem vulgatam: ἐπεί γεγνήται. Sed mihi magis placet illa Gottleberi subtilissimi emendatio: ἐπιγεγνήται—, quæ aptum admittit sensum, quæ multorum codicum consensu nititur et meliorem quoque conjunctionem particulis: τε et: καὶ in verbis: ἐπιγεγνήται τε—et: καὶ δι' αὐτὴν—conciat.

CAP. 65. Ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐς αὐτὸν ὀργῆς παραλείν. Ita Gottleberus doctissimus ex Valckenarii sententia et trium codicum auctoritate edidit. Mihi tamen nondum satis certa esse videtur hæc emendatio, cum reliqui codices magno numero adhuc defendant lectionem olim receptam: τῆς τε ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς—atque eandem quoque Scholiastes tucatur. Quodsi vero de illa observatione argutari velimus,

particulam : ἐπι inprimis apud Atticos significare : contra, si verbis motum ad locum quendam significantibus adjiciatur, certe ea non obest huic loco, cum Athenienses tunc temporis ira pleni contra Periclem communia de eo lacescendo et puniendo consilia agitent.—In verbis : ἄν δὲ ἡ ξύμπασα πόλις προσεδείτο—elegantior et Thucydidi magis consuetus verborum ordo : ἄν δὲ ξύμπασα ἡ πόλις—novem codicum auctoritate defenditur.—In verbis : ἐπειδὴ τε ὁ σὺλεμιος κατέστη—undecim codd. suadent lectionem : ἐσπεῖ τε ὁ πόλεμος—. Quod eo facilius potest admitti, quia statim eadem particula : ἐπειδὴ adjicitur in verbis : καὶ ἐπειδὴ ἀπέθανεν—. Pro illo : ἐγένετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ—Thucydides scripsisse videtur : ἐγένετό γε λόγῳ μὲν—. In verbis autem : ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς περὶ τῆς τοῦ δήμου προστασίας—Stephani suasu inprimis retenta est lectio : διαφορὰς—, cum tamen vetus ejus codex cum Gr. Cl. Mosqu. Aug. et sex Pariss. legere jubeat : τὰς ἰδίας διαβολὰς—propter calumnias ab ipsis contra se invicem de imperio in populum exercendo excogitatas. Equidem censeo, non jure rejectam esse lectionem : διαβολὰς—, cum tota oratio contexta et ipsa illorum temporum historia nos cogant illas inprimis calumnias contra Alcibiadem ab ejus inimicis prolatas respicere, de quibus agitur lib. VI. c. 29. et aliis locis, et quibus, cum ad Spartanos aufugeret Alcibiades, tam infelix exitus bello contra Syracusanos gesto et toti Atticæ ingens malorum Ilas parabatur. Altera igitur lectio minus verisimilis : διαφορὰς—ex verbis Thucydidis in sequentibus statim adjectis : κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς περιπεσόντες—, ubi in universum de dissidiis civium internis agit, orta esse videtur. Non verisimile est, Thucydidem, cui tanta verborum copia est propria, mox eadem verba in diversa narratione repetiisse. Satis autem constat, inter Athenienses nihil frequentius ad viros principes omni auctoritate privandos esse adhibitum, quam turpes inimicorum calumnias, contra illos in populi mutabilis concione prolatas.—Denique in verbis : τοῦ ναυτικοῦ τῶν πλείων μορίῳ—lego quinque librorum consensu : τῶν πλείων μορίῳ—et in verbis : τῶν ξυμμάχων ἔτι τοῖς πλείοσιν etiam amplexor octo codd. lectionem : τοῖς πλείοσιν. Ita enim postulat scribendi consuetudo in Thucydide obvia. Conf. dicta ad lib. II. cap. 8.

CAP. 67. Διάρχος ὁ Καλλιμάχου, καὶ Ἀρμενιάδης ὁ Φιλήμονος παρὰ τῶν Σινάκλη.—Plurimi codices omittunt articulum : ὁ ante duo vocabula : Καλλιμάχου et : Φιλήμονος. Neque negari potest, interdum articulum in tali verborum nexu a Græcis scriptoribus omitti. Quare non negligendus est h. l. tot codicum consensus. In editione Gailii ante : ἐκέλευσεν ἐκείνους παραδοῦναι—deest copula : καὶ ante : ἐκέλευσεν, quam ad plenum hujus loci sensum necessariam esse puto.

CAP. 68. Διδόσασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρῆσι καὶ προσεκαλέσαντο ἀμφοτέροις Ἀθηναίους.—Artissima est codd. Ar. C. Ald. Marg. Flor. Bas. Cl. Gr. Dan. Cass. Aug. et quatuor Pariss. lectio : καὶ προσεκαλέσαντες ἀμφοτέροις—et digna, quam recipiatur. Particula : καὶ, quæ h. l. notat : etiam, huic lectioni obesse non potest. Etiam duo codd. Pariss. qui exhibent : καὶ προσκαλέσαντες, ad illam codicum lectionem magis confirmandam conferunt.

CAP. 70. Ἀναλωκυίας τε ἦδη τῆς πόλεως διασχίλια τάλαντα ἐς τὴν πολιορκίαν.—Articulum : τὴν octo codices omittunt. Quem tamen, nisi plurium codicum auctoritas accesserit, adhuc retinendum esse puto.—In verbis : ἐξῆλθον ἐς τε τὴν Χαλκιδικὴν—novem codd. legunt : ἐπὶ τὴν Χαλκιδικὴν—Quæ lectio non sine causa a Wassio probatur. Nam indicat illud : ἐπὶ, eos versus agrum Chalcidicum iter suscepisse, qua parte quisque poterit.—In verbis : ἐνόμιζον γὰρ ἂν κρατῆσαι τῆς πόλεως, ἢ ἐβούλοντο—ad marginem cod. Dan. legitur : εἰ ἐβούλοντο—. Ita etiam legit Valla, quia verbum : εἰ voluissent. Negari non potest, hanc lectionem : εἰ esse huic loco aptissimam.—In capite sequenti 71. ubi legitur : στρατεῦσαι τε μὴδένα ποτὲ ἀδικῶς ἐπ' αὐτοὺς, μὴδ' ἐπὶ δουλείᾳ—, forte scripserat Thucydides : μὴ τ' ἐπὶ δουλείᾳ—, quia antecesserat : στρατεῦσαι τε—. Sæpe enim librarii particulam : μὴδὲ et : μήτε permutarunt, sicut etiam in eodem capite pro : οὐδ' ἄξια in Dionysio Halic. ubi hunc locum excerpit, male legitur : οὐτ' ἄξια.

CAP. 72. Ἀρχιδάμος ὑπολαβὼν εἶπεν. Sequor sex codd. Pariss. lectionem : ὑπολαβὼν εἶπεν—. In verbis : καὶ τὰδε ἡμῖν ἀρέσκεις—cum Kistemakero magis convenientem orationi contextæ puto esse lectionem : ἡμῖν ἀρέσκεις—, sicut Dionysius Halic. Valla, cod. Marg. Vindob. Dan. et très Pariss. legerunt.—In verbis : οἰκίας παρὰ—

δοτε ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις—elegantiorum verborum ordinem exhibent codices C. Cass. Gr. et septem Paris. οἰκίας ἡμῖν παρὰδοτε τοῖς Λακεδαιμονίοις—. In verbis: ἐπειδὴν δὲ παρέλθῃ, ἀποδώσομεν. μέχρι δὲ τοῦ δὲ ἔξομεν παρακαταθήκην—tredecim codicum auctoritas, Dionysii Halicarn. et Vallæ consensus cogunt nos ita emendare hunc locum: ἀποδώσομεν ὑμῖν, ἃ ἂν παραλάβωμεν. μέχρι δὲ τοῦ δὲ ἔξομεν—. Quæ omnia huic loco sunt aptissima.

CAP. 73. Ἀθηναῖοι φασὶν ἐν οὐδὲν ἡμᾶς προσέσθαι—. Melius quadrat: ὑμᾶς προσέσθαι—, quia legati reduces facti civibus suis, quæ egerint et sibi mandata sint, renuntiant. Ita vero cum Valla legunt cod. Cl. et sex Paris.—Valla vertit: Neque—inquiunt Athenienses, se permississe vobis injuriam fieri.

CAP. 76. Ἐκ τοῦ ἐντός ἐς τὴν πόλιν μνησοειδὲς προσφωκῶδῶμεν. Mutato verborum ordine secundum plurimorum codicum auctoritatem legendum est: ἐκ τοῦ ἐντός μνησοειδὲς ἐς τὴν πόλιν προσφωκῶδῶμεν.—In verbis: ὑπὲρ τοῦ τείχους, ἀνελεύσαντες ἐγκαρσίως—similis codicum plurimorum consensus, quibus etiam Vindob. et Vallæ liber sunt adnumerandi, postulat, ut edatur: ἀνελεύσαντες ἐγκαρσίως—. Cum illud ad: δοκὸς μεγάλας sit referendum, haud dubie aptior horum verborum sensus existit, ut ea de trabibus transversis ex muro demissis intelligantur. Verum est quidem, in vocabulo: ἐγκαρσίως etiam occurrere terminationem: ος feminino genere usurpata. Sed in aliis etiam adjectivis utroque modo diversi scriptores et communi genere terminationem: ος usurpant et aliam quoque feminini generis adhibent flexionem. Gallius doctissimus tamen de illa tacet lectionis varietate in vocabulo: ἐγκαρσίως obvia, quamvis etiam cod. Regins legerit: ἐγκαρσίως.

CAP. 78. Μέρος μὲν τι καταλιπόντες τοῦ στρατοῦ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες, περιετείχιζον τὴν πόλιν—. Duodecim codices legere jubent: καταλιπόντες τοῦ στρατοπέδου. Nam constat, in Herodoti et Thucydidis scriptis vocabulum: στρατόπεδον etiam de exercitu usurpari. Verba autem sequentia: τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες—non sine causa interpretamentis librariorum adnumeramus. Nam sunt inepta, quia in sequentibus deum de exercitu in varias urbes dimisso agitur. Stephanus, cum ea tantum superflua haberet, propterea pro illo: λοιπὸν le-

gere malebat; πλείον, quæ lectio etiam in uno Paris. reperitur. Sed neque Scholiastes neque alii septem codices, Ar. C. Cl. Dan. Aug. Mosqu. et unus Paris. hæc verba: τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες—attulerunt. Denique particula: μὲν in verbis: μέρος μὲν, si ommissa sunt hæc verba, apte potest ad sequentia: τάφρος δὲ ἐντός—referri.—In verbis: καὶ πλείους τὸ ἀχρεῖον τῶν ἀνδρώπων—memoratu dignissima est novem codicum lectio: τὸ ἄχρηστον τῶν ἀνθρώπων—, quæ parem vulgatæ lectioni sensum fundit.

CAP. 79. Προσέμψαντων δὲ ἐς Ὀλυμπον τῶν μὴ ταῦτα βουλομένων—. Quatuordecim codices legunt: προσέμψαντων—, quam lectionem quoque Dukerus præferbat. Cum etiam sensus hujus vocabuli: προσέμψειν, mittere ad aliquem, loco nostro sit aptus, tot codicum consensum respuere non licet. Præterea illam lectionem: τῶν οὐ ταῦτα βουλομένων—, quam sexdecim codices adferunt, recipere non dubitaverim, sicut etiam illud: ταῦτα pro: ταῦτα non sine causa a Dukero, Gotlebero et Kistemakero præfertur.—In verbis: καθίστανται Ἀθηναῖοι ὑπ' αὐτῆ τῆ πόλει—novem codices scribunt: καθίστανται οἱ Ἀθηναῖοι—et duodecim codices exhibent: πρὸς αὐτῆ τῆ πόλει—, sicut etiam Valla, qui vertit: ante ipsam urbem, legisse videtur. Quare eam lectionem: καθίστανται οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτῆ τῆ—admittendam censeo.—In verbis: καὶ ὅτι πρότερον οὐχ ἦσαν—decem codices lectionem imperfecti temporis huic loco aptiorem admittere jubent: οὐχ ἦσαν—, In verbis: προσπιπέοντες ἢ δοκοί, ἐσέβαλλον—duodecim codices legunt: προσέβαλλον pro illo: ἐσέβαλλον, neque negari potest, hoc verbum in tali narratione frequentari. Ita lib. III. cap. 3. legitur: προσέβαλλον εὐθὺς καὶ ἐς χεῖρας ἦσαν. Quare vulgatæ loco lectionem: προσέβαλλον—esse recipiendam arbitror.—Denique pro illo: ἅπαντες—in verbis: τετρακόσιοι καὶ οἱ στρατηγοὶ ἅπαντες—Kistemakerus cum tredecim codicibus jure præfert lectionem: στρατηγοὶ πάντες.

CAP. 80. Ὡν ἠγούνο ἐπ' ἐπιστῶν προσταταίς—. Sine dubitatione legendum est cum codd. Paris.: ἐπετιπῶν προσσταταίς. Nam superflua esset h. l. particula: ἐπ', cum jam antecedit: ἄν ἠγούνο. Præterea codicum fere omnium auctoritate nititur lectio: προσσταταίς.—Eadem de causa nondum in verbis: ἐπιτροπῶς ἂν Θάρυρος τοῦ βασιλέως—sine ulla codicum auctoritate

cum Gottlebero ederem : *Θαρίπου*, cum satis constet, quam varie nomina propria eorum virorum a diversis flectantur scriptoribus.—Simili ratione nondum in verbis : *καὶ διὰ τῆς Ἀργείας ἰόντες Λυμναίαν*—admitterem cum Gottlebero ingeniosam Palmerii conjecturam, librero consensu destitutam, ut legatur propter locum lib. III. c. 106. : *τῆς Ἀργείας*. Nam Kistemakerus non sine causa censet, h. l. agrum Amphiloichicum ab hostibus occupatum intelligi, quem simul Argivi incolebant, ut docuit Thucydides lib. II. c. 68. Ejusdem terræ, quæ ἡ Ἀργεία dicitur, etiam infra lib. III. c. 105. mentio est injecta.—In ultimis denique verbis hujus capituli : *ἀφικνούνται ἐπὶ Στράτον*—verisimile est Thucydidem scripsisse : *ἀφικνούται δὲ ἐπὶ Στράτον*—, et pro illis : *εἰ πρώτην ταύτην λάβοιεν*, mutato verborum ordine, sicut plurimi codices postulant, legendum est : *εἰ ταύτην πρώτην λάβοιεν*—.

CAP. 81. *Εἰ μὴ λόγῳ πείθοιεν, ἔργῳ πείροιντο τοῦ τείχους*—Plurimorum codicum auctoritate legendum est : *εἰ μὴ λόγοις πείθοιεν*—Ita scribitur lib. II. c. 140. : *βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι*. In Gaillii editione varia lectio : *λόφοις* (pro : *λόγοις*) haud dubie typographi errore adfertur.—In verbis hujus capituli : *οὔτε ἐπέσχεον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, χωρήσαντες τε ῥύμη μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων*—primo quidem non sollicitandam puto lectionem : *ἐπέσχεον*, quia h. l. non indicat : *retineri*, sed potius : *morari*. Sensus horum verborum est : *non morabantur tamdiu, donec locum castris cepissent*. Ita illud : *ἐπέσχεον*, *morari*, apud Herodotum sæpe occurrit. Ut lib. VI. c. 102. lib. VIII. c. 23. Porro lectionem : *ῥύμη*, quæ librero consensu destituit, h. l. retinere nolim, quamvis illam Stephanus alio loco, cap. 76. defenderit, ubi omnes fere codices : *ῥύμη* legunt. Uterque locus plane diversam interpretationem admittit. Nam cap. 76. verba : *ἢ δὲ ῥύμη ἐμπιπτούσα*—agunt de trabe, quæ celeri motu et gravi pondere dejecta arietis rostrum refringebat. Quare : *ῥύμη* proprie de celeri ponderosi corporis motu in illo loco usurpatur. Nostro loco autem de militibus fiducia plenius et propter fortitudinem ferocibus agitur. Quare vera lectio : *χωρήσαντες τε ῥύμη*, quam codices Vindob. Marg. Ar. C. Cl. Cass. Dan. Græv. Aug. octo Pariss. Ald. Flor. Bas. tuentur, nostro loco est

præferenda et denuo admittenda. Nam hæc : *χωρήσαντες τε ῥύμη*—aperte opponuntur antecedentibus : *διὰ φυλακῆς ἔχοντες, ἕως ἑστρατοπεδεύσαντο*. Sicut autem *ἀσθένεια* non solum virum imbecillitatem, sed quandam quoque segnitiam inde ortam significat, (conf. Perizon. ad Æliani Var. Hist. lib. IV. c. 8.) ita quoque *ῥύμη* non solum robur corporis, sed fiduciam quoque et ferociam ex vegeto corpore ortam indicat, quæ ad ea negligenda, quæ cavere debent, nos sæpe inducit. Quo sensu vocabulum : *ῥύμη* nostro loco aptissime ponitur, ubi nondum de celeri impetu in hostes facta, sed de militum ferocium et fiducia plenorum incesso agebatur.

CAP. 83. *Ἐπλεον μὲν ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμαχία*—Novem codicum auctoritate legendum est : *ἔπλεον μὲν οὐχ ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν*—Ita aptiori sensu collocatæ sunt particulae : *οὐχ ὡς*, et particula : *ἐπὶ* accusativo juncta plerumque verba sequitur, quæ *ire* significant, ut causa, *propter* quam iter suscipiamus, indicetur.

CAP. 84. *Καὶ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἔω*—Sex codices, Ar. C. Cl. Reg. Mosqu. Dan. lectionem magis consuetam : *περὶ τὴν ἔω*—adferunt et Thucydide non indigamus.—In verbis : *Καὶ τὰς ἄλλας, ἧ χωρήσειαν, διέφθειρον καὶ κατέστησαν*—præferendam, censeo cum Kistemakero undecim codicum lectionem : *καὶ πᾶσας, ἧ χωρήσειαν*—, quia aptius cum sequentibus : *καὶ κατέστησαν*, coheret, si colon post : *διέφθειρον* tollitur. Nam narratur, totam classem postea sive demersam esse, sive in fugam conversam. Uni certe navi prætoriae non bene aliarum navium numerus, sed tota potius navium classis opponitur.

CAP. 86. *Δειχέτην δὲ ἀπ' ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἐπὶ τῆς θαλάσσης*—Vulgata lectio olim erat : *δειχέτον*—Ita etiam sex codd. Pariss. legunt. De aliis codd. qui haud dubie etiam varias lectiones exhibent, nihil est anotatum. Mihi persuasum est, Thucydidem olim scripsisse : *διέχeton δὲ ἀπ' ἀλλήλων*—Nam situs horum duorum quidem promontiorum mutari non potuit et adhuc idem erat, quo tempore hæc scripsit Thucydides. Quod igitur præsentem tempore indicari debuit. Literam : *ε* et : *ει* multis locis permutant librarii, ut Thucyd. lib. IV. c. 96. : *καθειστήκει* et : *καθεστήκει*, lib. VI. c. 61. : *περαιοτήκει* et : *περαιοτήκει* inter se permutantur.

CAP. 87. Τῆς ζυμοφοῦρας τῶ ἀποθάντι ἀμβλῦνέσθαι.— Sex codd. Pariss. et Cass. legunt: τῆς ζυμοφοῦρας τε τῶ ἀποθάντι.— Unus vero Paris. et Mosqu. veram lectionem: ζυμοφοῦρας γε τῶ ἀποθάντι—tuentur. Ita etiam antea est editum. Quare revocanda est lectio vulgata: ζυμοφοῦρας γε τῶ ἀποθάντι—.

CAP. 89. Ἐπεὶ εὐψυχία γε οὐδὲν προφέρουσι: τῶ δὲ ἐκάτεροι τε ἐμπειρότεροι εἶναι, θρασυτέροι ἔσμεν. Λακεδαιμόνιοι τε ἠγούμενοι τῶν ζυμμάχων—προσάγουσι τοὺς πολλοὺς.— Particula: τε post: Λακεδαιμόνιοι nihil habet, ad quod referatur. Puto etiam particulam: δὲ ante: ἐκάτεροι—in particulam: τε esse mutandam, quia utramque particulam: δὲ et: τε centies librarii permutant.—Deinde in verbis: τῶν ζυμμάχων—plures codd. et edd. nempe Vindob. Marg. Bar. Ald. Flor. Bas. Steph. I. legunt: αὐτῶν ζυμμάχων.— Quodsi igitur illud: αὐτῶν syllabis divisit: αὐ τῶν ζυμμάχων, qui iterum sociis præsumunt, legitimus, sicut etiam verè scriptum est in uno Paris., aptissima lectio inde oritur. Totum igitur locum ita edendum esse censeo: ἐπεὶ εὐψυχία γε οὐδὲν προφέρουσι: τῶ τε ἐκάτεροι τι ἐμπειρότεροι εἶναι, θρασυτέροι ἔσμεν, Λακεδαιμόνιοι τε ἠγούμενοι αὐ τῶν ζυμμάχων.— In verbis: ἐπεὶ οὐκ ἂν ποτε ἐνεχέρησαν—αὐθις ναυμαχεῖν—haud dubie aptior et sensui horum verborum magis conveniens est Stobæi, Cl. Gr. trium Pariss. Aug. Marg. Ald. Cass. lectio: οὐκ ἂν ποτε ἐπεχέρησαν.— Nam præparabantur modo ad pugnam, sed eam nondum susceperant Peloponnesii.—In verbis: καὶ ὅτι οὐκ ἂν ἠγούνται, μὴ μέλλοντάς τι—ἀντίστασθαι ἡμᾶς—legendum est: ἀντίστασθαι ἡμᾶς.— Non solum enim aptius est illud: ἡμᾶς, quia hoc vocabulo simul Phormio suæ mentis consilia, quæ tanquam dux Atheniensium executurus erat, indicat, sed lectionem: ἡμᾶς quoque Scholiastes, Valla, Cl. Gr. Cass. Bas. Aug. Mosqu. et quinque Pariss. defendunt.—In verbis: πρὸς πολλὰς ναῦς ἀνεπιστήμονας ὀλίγαις ναυσὶν ἐμπειροῦς καὶ ἄμενον πλεούσαις—jam Kistemakerus jure prætulit plurimorum codd. et edd. Marg. Cam. Cl. Gr. Cass. Aug. Ald. Vind. et quinque Pariss. lectionem: ναυσὶν ἐμπειροῦς καὶ.— Nam illud: ἐμπειροῦς egregie opponitur antecedenti: ἀνεπιστήμονας.— Illa vero Stephani emendatio in verbis: ὥστε τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν ζυμφέρει—, ut legatur: ὁ ἔς τε τὰ πολλὰ—certe est ingeniosa et consueti

Thucydidis dictione dignissima.—Denique in verbis: ἀμύνεσθὲ τε τοῦσδε ἀξίως τῶν προειργασμένων—codicum plurimorum auctoritate legendum est: ἀμύνασθε δὲ τοῦσδε ἀξίως.— Nam septem Pariss. cum quatuor aliis codd. defendunt lectionem: ἀμύνασθε.— Constat autem aoristum primum hujus verbi sæpius quam reliqua ejus tempora usurpari. Vid. lib. III. c. 38. Porro particulam: τε ante: τοῦσδε nonnulli libri plane omittunt. Alii sex aperte legunt: ἀμύνασθε δὲ.— Unus codex adper: οὔν pro: τε adfert. Sicut etiam Valla legisse videtur, quia vertit: Propulsate igitur istos—.

CAP. 91. Ἐγράτουν τε καὶ ἔφθειραν τὰς Ἀττικὰς ναῦς.— Novem codices legunt: καὶ διέφθειρον τὰς.— Ita antecedenti capite legebatur: ἐξέωσαν τε καὶ διέφθειραν. Alii tres libri, qui exhibent: καὶ ἔφθειρον—ad eandem lectionem prosunt confirmandam. Quare lectionem: διέφθειρον—admittendam esse censeo.—In verbis: ἦν ἔς τὴν γῆν ἐπὶ σφᾶς ἐπιπλέωσιν—duodecim codd. exhibent: ἐπὶ σφᾶς πλέωσιν—, quod præfero, quia illud: ἐπὶ verbo: πλέωσιν haud dubie ex antecedenti: ἐπὶ σφᾶς a librario male sedulo est adnexum.—Denique in verbis: τῇ διακούσῃ Λευκαδία ἐμβάλλει—et in ultimis: χωρίων ἀπειρία ὤκειλαν— plurimi codd. mutato verborum ordine jubent scribere: τῇ Λευκαδία διακούσῃ—et: ἀπειρία χωρίων ὤκειλαν—.

CAP. 92. Ἐσώπλευσαν ἔς τὸν κόλπον τὸν Κρισαῖον καὶ Κόρινθον.— Articulus: τὸν ante: κόλπον, quia cum novem codices omiserunt, delendum esse puto. Ita etiam ad: Κόρινθον articulus deest, quod ad meam sententiam conducit admittendam. Nam lectio quorundam librorum: Κορίνθιον, quamvis etiam in Valla libro reperiat, est valde inepta, quia ille Crissæ sinus simul etiam Corinthius adpellabatur. Præterea etiam initium capitis sequentis lectionem: καὶ Κόρινθον satis confirmat.

CAP. 94. Τὴν τε τῶν Σαλαμινίων πῶλιν ἤρθομαι.— Pro: ἤρθομαι—multi codd. et edd. Marg. 2. Vindob. Ar. C. Ald. Flor. Bas. Steph. I. Dan. et duo Pariss. legunt: ἐλασκίνας—, quæ haud dubie magis est Attica lectio, ideoque jure a Kistemakero præfertur. Porro lectionem illam: τὴν τε τῶν Σαλαμινίων πῶλιν—ex interpretamento natam esse puto, ut explicaretur vera hujus loci lectio: τὴν τε Σαλαμίνα—, quam Marg. 1. Cam. Gr. Cl. Cass. Aug. Mosqu.

et quinque Pariss. exhibent. Nam constat, in Salaminis insula urbem fuisse cognominem, sive, ut Strabo ait lib. 9. pag. 393. : ἔχει δ' ἡμέραν μὲν πάλιν, quae h. l. haud dubie est intelligenda. Ergo vera hujus loci lectio erit : τὴν τε Σαλαμίνα ἐαλωκέναι—. In verbis : πάλιν ἐπὶ τῆς Κορίνθου ἀπεχώρησαν περὶ—mihī legendum videtur : ἀπεχώρησαν περὶ ἧ. Ita enim de eodem itinere cap. 93. legimus : περὶ ἧ ἵεναι ἐκ Κορίνθου—. Eandem lectionem : περὶ ἧ h. l. etiam exhibent codices Marg. Ar. C. Dan. unus Paris. Vindob. et Valla. Nam ille vertit : *Corinthum pedestri itinere redierunt*. Idem vocabulum in fine periodi etiam legebatur lib. I. cap. 109. : διαβὰς εἶλε τὴν νῆσον περὶ ἧ—. Denique in verbis : καὶ μετὰ τοῦτο φυλακὴν ἤδη τοῦ Πειραιῶς μάλλον τὸ λοιπὸν ἐποιούντο—magis mihī placet codicum Cl. Gr. Cass. Bas. Aug. et quinque Pariss. lectio : φυλακὴν ἕμμα τοῦ Πειραιῶς—. Nam illud : ἤδη est valde superfluum, cum simul in eodem membro legantur : μετὰ τοῦτο, et : τὸ λοιπὸν.

CAP. 95. Ἐστράτευσεν ἐπὶ Περδικαν—καὶ ἐπὶ Χαλκιδίας τοὺς ἐπὶ Θράκης διὰ δύο ὑποσχίσεις—. Memoratu dignissimum est, a septem codd. particulam : διὰ omitti. Quam plurima certe loca in Thucydide, in quibus simili accusativo absoluto est usus, occurrunt.

CAP. 96. Ἦρχε μέχρη θαλάσσης τῆς ἐς τὸν Εὐξεινὸν τε πόντον—. Articulum : τῆς ignorant duodecim Codd. Quare etiam omitti debet. Nam verba : μέχρη θαλάσσης explicantur sequentibus : ἐς τὸν Εὐξεινόν etc. Quae explicatio sine illo articulo melius locum habebit.

CAP. 97. Κατεστήσαντο γὰρ τοῖναντίον τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας τὸν νόμον—. Articulum : τῶν—tredecim libri ignorant. Quare eum quoque Kistemakerus h. l. recte eiecit. Sicut etiam proxime sine articulo scriptum legebatur : γενναίως Ὀδρυσῶν.

CAP. 99. Τὴν δὲ περὶ θάλασσαν ἦν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος—. Jam Dukerus recte censuit, legendum esse : τὴν δὲ πὰρὰ Θάλασσαν—. Nam ita cum Vindob. adhuc alii quindecim codices scribunt.—In verbis : ὦν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι—quatuordecim codices etiam sua auctoritate evincunt, ut edatur : πολλοὶ ἐφ' ἑσάρησαν βραχὺ—.

CAP. 101. Μὴ οἱ ἰπ' αὐτῶν ἀγόμενοι κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν καὶ ἐπὶ σφᾶς χωρήσωσι—. Gottleberus adiecit : οἱ ἀντὶ : ἰπ' αὐτῶν—

et illud : χωρήσωσι, quod antea edebatur, mutavit in : χωρήσωσι. Nemo quidem infitiabitur, optime quadrare hanc duplicem emendationem, tamen illud : οἱ sine codicum auctoritate saltem non est recipiendum. De altera emendatione : χωρήσωσι Gailius doctissimus in sua editione plane nihil adnotavit. Quare puto, eam nonnullorum saltem codicum consensu esse confirmatam. Sicut etiam paullo antea Thucydides scripserat : μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσῃ.—In verbis : ἀναπέθεται ὑπὸ Σεύθου, τοῦ Σπαρταδόκου, ἀδελφιδού ὄντος—librorum plurimorum auctoritate legendum est : τοῦ Σπαρταδόκου, ἀδελφιδού—. Ita etiam Valla legit et eodem respicit falsa nonnullorum librorum lectio : Σπαρταδόκου—. In verbis statim sequentibus : καὶ μέγιστον μετ' αὐτὸν δυναμένον—etiam plurimorum librorum consensus postulat, ut legatur : μεθ' ἑαυτὸν δυναμένον—, sicut jam Kistemakerus censuit.—In ultimis vero verbis : τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν οὕτως ἐγένετο—codices magno numero omitunt : οὖν, neque opus est illa particula, quia simul adjectum est : οὕτως et illi : τὰ μὲν—in sequentibus respondet : οἱ δὲ ἐν Ναυπάκτῳ—.

CAP. 105. Ὁ Θουκυδίδης συνέγραψε. Egrege confirmatur Hermannī longe doctissimi sententia, ut scribatur : ξυνέγραψε, et hoc loco et sub finem libri III. codicum Parisiensium auctoritate.

LIBRI III. Cap. 9. Ὑπάρχοι τῆς ἀποστάσεως ὃ ἡμῖν τε καὶ Ἀθηναίοις οὐκ ἦν—. Plurimorum librorum auctoritate, extrusa particula : τε, legendum est : ὃ ἡμῖν καὶ Ἀθηναίοις—.

CAP. 12. Ἐν ἧ παρὰ γνώμην ἀλλήλους ἰπεδεχόμεθα—, in qua contra, quam volumus, nos invicem amice tractamus—. Sanam et aptam puto esse lectionem receptam. Sed Valla legisse videtur : ἀλλήλους ὑποπτευόμεθα. Nam vertit : *prater opinionem utriusque alteri sumus suspecti*. Forte ex sequentibus verbis nata est haec lectio.—In verbis : ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὖνοια πιστιν βεβαίοι— merito Dukerus offendit et πιστιν in πιστὸν mutandum esse censet, sicut vere in uno Paris. legitur. Non sine causa posset aliquis suspicari, vocabulum : πιστιν ex interpretamento esse ortum, quia, si vel abfuerit hoc vocabulum, tamen sponte ex oratione contexta intelligitur. Sed

mihī tamen multo magis placet trium codicum lectio: ὅτε τοῖς ἄλλοις μάλιστα—, quando aliorum fidem benivolentia maxime confirmat.—Quod attinet verba: καὶ ὀσπότεροις ἴσασσον παράσχοι ἀσφάλεια θράσος—ἔμελλον; interrogandi signum post: ἔμελλον est tollendum. Nam illud: ὀσπότεροις vertendum est: *utricunque*. Eandem interpretandi rationem quoque Scholiastes sequitur. Porro in iisdem verbis lectio quinque codicum: παράσχοι ἀσφάλεια θράσος—memoratu est dignissima. Nam non tam audaciam suis popularibus tribuere orator videtur, quam potius animum fiducia plenum.—In verbis: αὐτὰ οὐκ ἀνταναμεινάντες σαφῶς εἶδέναι—Thucydidem potius scripsisse censeo: οὐκ ἂν ἀναμεινάντες σαφῶς—Primo enim non aptum sensum fundit illud: ἀνταναμεινάντες, quia non de mutua quadam expectatione orator loquitur. Porro adparet, unde illud: ἀνταναμεινάντες librarii festinatione sit ortum, quia statim in sequentibus legitur: καὶ ἀντεπιβουλεύσαι καὶ ἀντεπιμελλῆσαι. Denique codicum lectio etiam defendit hanc emendationem. Nam Cass. et Aug. diserte exhibent: ἀν ἀναμεινάντες—. Scholiastes, cod. Ar. C. Dan. tantum legunt: ἀναμεινάντες—et Gr. codex novæ lectionis originem magis indicat falsa lectione: οὐ καταναμεινάντες—. In verbis modo allatis: ἀντεπιμελλῆσαι (pro vulgato: ἀντεπιβουλεύσαι) recte defendunt Dukerus et Reiskius. Neque codicum Cass. Vindob. quatuor Paris. et Scholiastæ alterius deest auctoritas. Inprimis etiam hæc lectio antecedentibus verbis: διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν—confirmatur.

CAP. 13. Ἄλλ' ἢ ἡμᾶς οὐκ ἀμυνοῦνται ἐπιπλέοντας, ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀποχωρήσονται. Omnium fere codicum lectio: ἄλλ' ἢ ὑμᾶς οὐκ—est preferenda. Nam ita etiam in antecedentibus tantum de Lacedæmoniis orator locutus erat: ἢν ὑμεῖς—ναυσί τε καὶ πεζῶ ἅμα ἐπὶσβάλητε τὸ δεύτερον. Sed hæc eadem verba simul præmuniunt veram hujus loci nostri interpretationem. Nam illud: ἀπ' ἀμφοτέρων—Valla, Scholiastæ interpretacionem secutus, vertit: *utrisque vobis nobisque cessuros*—, ut Lacedæmonii et Lesbii, quos fugituri sint Athenienses, in his verbis intelligantur. Mihi vero illud: ἀμφοτέρων potius ad duplicem Spartanorum expeditionem, quam contra Athenienses sint suscepturi, et pedestrem et nauticam, (ναυσί τε καὶ πεζῶ) est referendum.

CAP. 14. Κεῖνὴν δὲ τὴν ἐκ τοῦ κατορθῶσαι

ἀφελίαν ἄσασσι δίδοντας—. Haud dubie aptior est et magis adcommodata orationi contextæ illa Vallæ, Vindob. et aliorum fere omnium codicum lectio: ἄσασσι δώσονται—. Nam non de re præsentī, sed de re futura orator loquitur. Scholiastes utramque lectionem adfert in verbis: ἄσασσι δίδοντας, δώσοντας. Quare Kistemakerus putat, ex Scholiastæ interpretacione fluxisse lectionem: δώσοντας. Tantus tamen codicum consensus huic obest opinioni. Quare malim credere, a Scholiasta duplicem codicum lectionem in hoc loco indicari, et forte particula: ἢ ante: δώσοντας excidit, qua sæpe a librariis ejusmodi duplex lectio adfertur.

CAP. 15. Συμμαχος τε τοὺς Λεσβίους ἐποίησαντο καὶ τὴν ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολὴν τοῖς τε συμμαχοῖς παρῶσι κατὰ τάχος ἐφραζον ἵνα εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῖς δύο μέρεσιν, ὡς ποιησόμενοι. καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο—. Insolens est ordo horum verborum, qui adhuc magis falsa interpunctione perturbatur, sicut jam Heilmannus et Gottleberus videntur. Puncta igitur post: ἐσβολὴν et: ποιησόμενοι sunt tollenda, ut inter se cohererant altera ex parte verba: καὶ τὴν ἐσβολὴν—ὡς ποιησόμενοι, altera ex parte vero verba: τοῖς τε συμμαχοῖς—ἐφραζον—καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο—.

CAP. 16. Καὶ περὶ τὸν ἰσθμὸν ἀναγαγόντες ἐπίδειξιν τε ἐποιούντο—. Novem codices aptissime legunt: καὶ παρὰ τὸν ἰσθμὸν—, quibuscum etiam Vallæ liber consentit. Nam vertit: *prætervecti Isthmum*—. Quare de hac lectione recipienda non amplius dubitare licet.

CAP. 20. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος οἱ Πλαταιῆς—. Undecim codicum auctoritate legendum est: οἱ Πλαταιεῖς—, sicut jam adfuit et adnotatum est ad lib. II, cap. 3. Eandem lectionem postulant plurimi codices etiam cap. 21. 22. 23. 24. et cap. 52. 57. 59. 60. lib. IV, c. 67.—In verbis: ὑπὸ τῶν Πέλοποννησίων καὶ τῶν Βοιωτῶν—omittendus est articulus: τῶν ante: Βοιωτῶν, omnium fere codicum auctoritate.

CAP. 21. Δίηκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ καὶ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐς τὸ ἔξω—. Plurimi codd. omittunt particulam: ἐς ante: τὸ ἔξω, quæ facile ex antecedentibus ad hæc verba suppleri potest.

CAP. 22. Καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον ὑποδεδεμένοι—. Plurimorum codicum consensu hic verborum ordo constitui debet: καὶ τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι.

CAP. 23. Τῶν πύργων αὐτοὶ ἐστάσαντες ἐφύλασσαν—. Etiam alio verborum ordine plurimi codd. legere jubent: ἐστάσαντες αὐτοὶ ἐφύλασσαν—.

CAP. 26. Ἐπειδὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν—. Duodecim codices postulant, ut legatur: ἐς τὴν Μιτυλήνην—, sicut etiam in sequentibus verbis ejusdem capituli scribitur.—Porro illud: δύο καὶ—est valde suspectum. Nam cap. 16. cap. 25. et cap. 29. narratur, quadraginta tantum naves a Peloponnesiis esse missas. Etiam Valla nostro loco non vertit verba: δύο καὶ—. Quare conjeci, sub illo: δύο καὶ—forte latere: διώκειεν. Nam syllabæ: εν et: αι, in fine vocabulorum positæ, a librariis sæpenumero confunduntur. Ut uno saltem exemplo ad hoc probandum defungar, lectores Herodoti modo meminerint, quam sæpe librarii in ejus libris vocabulum: εἶσαι et: εἰπεῖν confundant. Idem adfirmat Jac. Perizonius ad Æliani Var. Hist. lib. XI. cap. 13. quia in his syllabis quidem ultimis compendia scriptiois fuerint usitatissima. Quodsi igitur nostro loco lectionem: διώκειεν admittimus, etiam vocabulum: προστάξαντες apte ad illud: διώκειεν referri poterit. Nam alias illud: προστάξαντες nihil habet, quocum jungatur. Ita jam hæc verba coherent: ἐπειδὴ ἀπέστειλαν Ἄλκιδαν ἔχοντα τὰς τεσσαράκοντα ναῦς ἐς τὴν Μιτυλήνην διώκειεν προστάξαντες.—Denique in verbis hujus capituli: πατρὸς ἀδελφὸς ὦν—quatuordecim codices scribere jubent: πατρὸς δὲ ἀδελφὸς ὦν.

CAP. 30. Νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἢ τὸ τοιοῦτον—. Jam Scholiastes adnotaverat, aliam quoque adferri hujus loci lectionem: εἶναι τὸ καινὸν τοῦ πολέμου—, quam etiam quatuor codices exhibent. Longe præferenda mihi cum Abreschio et Reiskio videtur esse hæc lectio: καινὸν τοῦ πολέμου, quod omnem in bello efficaciam effectu suo et eventu optato privat—et toti contextæ orationi quam maxime adcommodata. In primis etiam cum verbis: τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν illud: καινὸν aptius, quam alterum: καινὸν, jungitur.

CAP. 31. Ἐλπίδα δ' εἶναι: οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι—. Cum Vallæ libro et aliis decem codd. Gailius recte emendavit: οὐδενὶ γὰρ ἀκουσίως—. Illud: ἀφίχθαι temporis præsentis significatione: nemine invito s. ex omnium sententia se venire—positum esse puto; qua significatione præterita sæpe usurpantur.—In verbis: Καὶ ἄμα, ἢν

ἐφορμῶσιν αὐτοὺς σφίσι δαπάνη γίγνηται, πείσειν τε οἶσθαι καὶ Πισσοῦδην—plurimorum quoque codicum et Scholiastæ auctoritate legendum est: ἐφορμῶσιν αὐτοῖς σφίσι—si sibi ipsis (nempe Peloponnesiis) hostes adgredientibus sumtus sint impendendi. Quæ interpretatio cum reliquis verbis apte coheret. Cum enim Peloponnesiorum opes nimis parvæ essent ad faciendas belli impensas, se Pissuthnæ, ditissimo Persæ, persuasuros promittunt, ut cum ipsis belli gerendi ineat societatem. Ceterum particula: τε post: πείσειν vix locum habere poterit, cum: καὶ ante: Πισσοῦδην aperte indicet: etiam. Quare antea scriptum fuisse conjicio: πείσειν γε οἶσθαι καὶ Πισσοῦδην.

CAP. 32. Καὶ προσσχῶν Μυονήσῳ τῇ Τητιῶν—. Haud dubie scribendum est: καὶ προσσχῶν Μυοννήσῳ τῇ Τητιῶν—. Nam ita προσέχειν, quod huc pertinet, ab illo: προέχειν recte distinguitur; sicut etiam censuit Æm. Portus in nota ad lib. IV. cap. 11. scripta. Nam ibi quoque in verbis: διότι οὐκ ἦν πλείοσι προσσχῆν, rectius legitur: προσσχέην. Lectionem: Μυονήσῳ optime defendit Dukerus in nota doctissima ad h. l. Sed et h. l. et infra in verbis: οὔτε χεῖρας ἀνταιρουμένους, οὔτε πολεμίους—, ubi certe emendandum est etiam codicum quorundam auctoritate: χεῖρας ἀνταίρουμένων—, Dukerus sibi religioni duxit, sine justo codicum consensu quidquam emendare. Cum vero in lectionibus tam aperte corruptis saltem unius vel alterius codicis scriptura veram et meliorem tueatur lectionem, in edendis horum scriptorum libris meliorem lectionem corruptæ loco, quamvis illa aplnribus adhuc codicibus retineatur, recipere non dubitarem.

CAP. 33. Καὶ μέχρι μὲν Λάτμου τῆς νήσου ἐπεδιώξεν—. Ingeniosa et simul aptissima fuit Palmerii conjectura, ut legatur: μέχρι μὲν Πάτμου τῆς νήσου—, quam egregie lectio duorum codd. Ar. et Vindob. confirmant.

CAP. 34. Παρὰ Πισσοῦδην ἐπικλοῦρας Ἀρκάδων τε καὶ Βαρβάρων ἐπαγόμενοι—. Non negligenda mihi esse videtur novem codd. lectio: καὶ τῶν βαρβάρων—, quia ita Persæ adcuratus a Thucydide indicantur.—In verbis: ὁ δὲ, προσκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἰστωπίαν—quinque Pariss. Cass. et Camer. legunt: ὁ δὲ, προκαλεσάμενος ἐς λόγους—. Quæ haud est vera lectio. Nam ita: προκαλεῖσθαι cum particula: ἐς pro illo: invitari ad aliquid occurrit. Ut lib. I. c. 34.:

προκληθέντες γὰρ—ἐς κρίσιν. lib. III. c. 64. : πρόκλησιν ἐς ἰσχυρίαν ἡμῶν—οὐκ ἐδέχεσθε. lib. IV. c. 19. : Λακεδαιμόνιοι δὲ ἡμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου. lib. VII. c. 18. : ἐς δίκας προκαλουμένων τῶν Ἀθηναίων—.

CAP. 35. Καὶ τοὺς ἐκ τῆς Τενέδου Μιτυληναίους ἀνδρας ἄμα—Sequitur undecim codicum auctoritatem, ut legatur : ἐκ τῆς Τενέδου Μιτυληναίων ἀνδρας. Nam nonnullos tantum Mitylenæorum ibi adseruendos curaverat.

CAP. 36. Παρεκείσασαν—ὥστε αὖτις γνώμας προθεΐναι—. Non est spernenda sexdecim codd. lectio : γνώμας προθεΐναι. Nam notum est, γνώμην sæpe pro : ψῆφος poni. Sicut autem : ψῆφον προστίθεσθαι, lib. I. c. 40. pro simplici : ψῆφον τίθεσθαι dicitur : ita etiam h. l. γνώμην προσθεΐναι pro simplici : γνώμην θεΐναι est positum.

CAP. 37. Πολλάκις μὲν ἦδη ἔγωγε καὶ ἄλλοτε ἔγνων δημοκρατίαν, ὅτι ἀδύνατός ἐστιν ἑτέρων ἄρχειν—. Adcuratius legitur codicum plurimorum consensu : καὶ ἄλλοτε ἔγνων, δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατός ἐστιν ἑ. ἀ.—. Nullum enim sensum fundit : ἄλλοτε—in hoc loco. Lectionem : ἀδύνατον præter multos codices etiam Scholiastes tuetur. Quæ recepta, interpungi debet post : ἔγνων, ut : δημοκρατίαν ad ultima verba : ἑτέρων ἄρχειν referatur.—In verbis : οἱ οὐκ ἐξ ἂν ἂν χαρίζοιτο βλαπτόμενοι αὐτοί, ἀκροῦνται ἡμῶν—vocola : οἱ a plurimis codicibus ignoratur. Neque illa opus est, si ab his verbis : οὐκ ἐξ ἂν—novam periodum incipimus.

CAP. 38. Ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρα τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται. ἀμύνεσθαι δὲ, τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, ἀντίπαλον ὄν, μάλιστα τὴν τιμορίαν ἀναλαμβάνει—. Inter plura hujus capituli loca adfecta etiam hæc verba referri debent. Cleon taxat in antecedentibus moram, quæ supplicio Mitylenæis imponendo injiciatur. Ita agendo enim Athenienses non tam injuria adfectis quam ipsam patrantibus injuriam fore similes. Jam pergit verbis modo prolatis : Non enim remissa ira uti injuria adfectum adversus hostem, qui injuria ipsum adfecerit. Talem quidem horum verborum sensum requiri, tota oratio contexta confirmat. Sed recepta lectio sensum horum verborum plane contrarium fundit, quamvis jam Scholiastes ita hunc locum legerit. Mihi quidem persuasum est, Thucydidem scripsisse : οὐ γὰρ παθὼν—, qua quidem emendatione admissa omnis sublata est hujus loci difficultas. Pro illo : ἀμύνεσθαι octo libri legunt :

ἀμύνασθαι, quod non respuo ; quia aristus primus hujus verbi imprimis frequentatur. Vid. lib. II. c. 89. Porro in verbis : τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, ἀντίπαλον ὄν—decem codices postulaut, ut legatur : τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω—. Quæ quidem meliore codicum lectione hoc lucrabimur, ut illud : κείμενον aptius cum sequentibus : ἀντίπαλον ὄν, commate ante : ἀντίπαλον sublato, conjungatur : *Injuria perpersio defensionis est proxima et cum eadem defensionis ei simillima* (h. e. ab hominibus injuria adfectis potissimum expectanda,) *ad ultionem quam maxime capiendam coheret.*

—In verbis : τὰς δ' ἡμετέρας ζυμφορὰς τοῖς ζυμμάχοις βλάβας καθίσταμίνας—mihi necessaria esse videtur lectio : ζυμφορὰς οὐ τοῖς ζυμμάχοις—, quam duo codd. Paris. Marg. et Valla adferunt. Non enim eos taxat orator, qui calamitates Atheniensium etiam sociis fore detrimento adfirmant, sed hos potius, qui negant.—In verbis : τὰ δὲ πεπραγμένα ἦδη, εὐ τὸ θεαδὲν πιστότερον ὄφει λαβόντες, ἢ τὸ ἀκούσθαι, ἀπὸ τῶν λόγων καλῶς ἐπιτιμωσάντων—incepta est lectio : τὸ θεαδὲν, quæ cum illo : ὄφει λαβόντες non potest apte conjungi. Quare amplectenda est lectio : εὐ τὸ δρασθὲν ἐπιστότερον—, quam cum Vallæ codice etiam Marg. Cam. Cl. Gr. Cass. Aug. et quatuor Paris. adferunt. Denique longe magis convenit in sequentibus undecim codicum lectio : ἀπὸ τῶν λόγων καλῶς—, quam etiam Abreschius, Reiskius et Baverus jure præferunt. Jam sensus erit horum verborum : *Quod ea attinet, quæ jam acciderunt, non factum habent fide dignum ipsorum oculis conspectum, quam quod ex iis auditur, qui verbis ad persuadendum aptis eos reprehendunt.*

CAP. 39. Πάντες γὰρ ἡμῖν γε ὁμοίως ἐπέθεντο, οἷς γ' ἐξῆν ὡς ἡμᾶς—. Tredecim codices legunt : πάντες γὰρ ὁμοίως—. quod singularem vim his verbis addit, quibus Athenienses ad iram contra Mitylenæos est instigaturus.—In verbis : εἰ τοῖς τε ἀναγκασθεῖσι ὑπὸ τε τῶν πολεμίων—jam plures interpretes jure ejiciendam censuerunt particulam : τε ante : τῶν πολεμίων, quam etiam octo codd. omiserunt.

CAP. 40. Ὡς ξυγγνώμην ἄμαρτεῖν ἀνδραπέως λήφονται—. Cum Vindob. adhuc novem codices atque etiam Scholiastes lectionem : ἀνδραπέως λήφονται tulerunt. Cum vero optimi scriptores Græci etiam hoc vocabulum non respuant, hoc loco tot codicum auctoritati parere debemus. Conf.

Ernesti in Clave Ciceron. sub voc. *divinus*.

—In verbis : ὁ μὴ ξὶν ἀνάγκη τι παθῶν, χαλεπώτερος διαφυγῶν τοῦ ἀπὸ τῆς ἰσῆς ἐχθροῦ—
Baverus impugnat Gottleberi atque Scholiastæ sententiam, qui illud : τοῦ ἀπὸ τῆς ἰσῆς (sc. μοίρας) ἐχθροῦ explicant de hoste, qui antea æque injuria adfecit alterum atque ab eo est adfectus. Sed apparet, virum optimum non satis sibi constare in vero sensu horum verborum constituendo. Quare adhuc retinendam censeo Gottleberi et Scholiastæ interpretationem, quæ orationi contextæ est maxime adcommodata.—
In verbis : ἂ εἰδὸς ἦν αὐτοῦς σωῖσαι κρατήσαντας ἡμῶν—sex Pariss. cum Vindob.
Cass. Gr. et alii legunt : κρατήσαντας ἡμῶν—. Quod jure prætulit Kistemakerus.—
Ita etiam in verbis : μὴ οἶν σποδῶνται γένησθε ἡμῶν αὐτῶν—totidem Pariss. cum quinque aliis codd. legunt : ἡμῶν αὐτῶν—, quod etiam cum Kistemakero admittendum esse censeo.

CAP. 42. Εὖ μὲν εἰπεῖν οὐκ ἂν ἠγύεται περὶ τῷ μὴ καλοῦ—. Admittenda est quatuor codd. Pariss. lectio : οὐκ ἂν ἠγῆται—, quam linguae leges adeo postulant.—
In verbis ultimis : ὅ, τε μὴ ἐπιτυχῶν, ὀρέγοιτο τῷ αὐτῷ χαρίζομένους τι καὶ αὐτὸς προσάγεσθαι τὸ σωθῆος. Ad plenum hujus loci sensum particula negandi deest, quæ ex antecedentibus non facile potest suppleri. Puto igitur, Thucydidem olim scripsisse : οὐτε, μὴ ἐπιτυχῶν, ὀρέγοιτο—. Ita apte hæc verba respondent antecedentibus : ὅ, τε κατορθῶν ἦιστα ἂν—λέγοι.—

CAP. 43. Νῦν δὲ πρὸς ὀργὴν ἦντινα τύχητε ἔστιν ὅτε σφαλῆντες, τὸν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιῶτε ;—. Sine ulla dubitatione recipi debuisset certissima Abreschii conjectura : πρὸς ὀργὴν ἦντινα τύχητε—, nunc vero, si interdum in negotiis nonnullis (τινὰ) erraveritis, unam tantum illius sententiam, qui vobis hæc suavit, ira pleni puniendam censetis—. Nam sine ulla emendatione non aptus his verbis sensus inest, neque, si eam admiserimus, in fine hujus membri opus est signo interrogationis. Valla jam ita legebat, sicut Abreschius coniecit. Nam vertit : nunc si quando destituti spe estis—.

CAP. 44. Καὶ τοῦτο, ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν—. Non est rejicienda sex codicum, Vindob. Gr. Ar. C. Dan. apertissima lectio : καὶ τοῦτο, ὃ μάλιστα—. Etiam Valla in suo codice ita haud dubie legebat, quia vertit : et hoc, quo Cleon proferebatur nititur—.

CAP. 46. Ἐκείνους δὲ, τίνα οἴεσθε, ἦντινα οὐκ ἀμεινὸν μὲν ἢ νῦν παρασκευάζεσθαι πολιορκίᾳ τε παρατεῖσθαι ἐς τοῦσχαται, εἰ τὸ αὐτὸ δύναται, σχολῆ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι ; ἡμῶν τε πᾶς οὐ βλάβη—. Quinque Pariss. et Vindob. cum tribus aliis legunt : ἢ νῦν παρασκευάσασθαι—. Quæ quidem lectio magis præstat, quia aoristi post verba existimandi et opinandi sæpe futuri significationem admittunt. Tunc etiam aoristi cum futuro aliorum verborum simul conjunguntur, sicut cum aliis Reitzius in suis notis ad Luciani Piscat. cap. 22. adnotavit. Porro omnium fere codicum est lectio : ἢ τὸ αὐτὸ δύναται—, quæ haud dubie vulgata est præferenda, si cum nonnullis interprobis interrogationis signum post : τοῦσχαται ponitur et verba : ἢ τὸ αὐτὸ—vertantur : *an unum idemque valet*—. Qui adhuc vulgatam defendunt, iis potissimum obesse puto verbum : ξυμβῆναι. Nam illud indicat : *parcisci*. Quando autem alicujus urbis incolæ sunt interficiendi, non amplius de pacto vel cito vel sero tandem ineundo potest mentio injici. Quare aptius hæc verba : ἢ τὸ αὐτὸ δύναται—cum sequentibus conjunguntur, ubi aberis damnum explicatur, ex diuturna urbis obsidione oriturum. Porro particula : τε ante : παρατεῖσθαι mutanda est in : δὲ, ut legatur : *πολιορκία δὲ παρατεῖσθαι*. Nam antecesserat : *ἀμεινὸν μὲν*. Contraria ratione in fine hujus capituli pro illo : *χερὶ δὲ τοὺς ἐλευθέρους οὐκ*—legere malim : *χερὶ τε τοὺς*—, ut hæc particula : τε in sequentibus verbis : *κρατήσαντας τε* apte ad similem particulam referatur.

CAP. 48. Καὶ μηδὲ οἴκτω σπλιονέμεντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ (οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐὼ προσάγεσθαι)—πέπεισθε—. Plurimorum codicum lectio : καὶ μήτε οἴκτω—longe est præferenda vulgata. Nam hanc lectionem legitimus illarum particularum usus vel sine codicum consensu requirit.

CAP. 49. Γνωμῶν τούτων μάλιστα ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλας—. Cum Vindob. etiam Ar. C. Ald. Flor. Bas. Dan. Aug. et quatuor Pariss. legunt : πρὸς ἀλλήλους—. Quod recipiendum esse censeo, quia sententiæ coram viris invicem decertantibus proferebantur.—
In verbis : προσίχε δὲ ἡμέρετε καὶ νυκτὶ μάλιστα—particula : τε a. quatuordecim cod. ignoratur, qua etiam facile in hoc loco carere possumus.—
In verbis denique : ἥσδιον—ὄν καὶ εἰλαῖον ἄλφιστα πεφυρμένα—admitto sex codicum lectionem : ἄλφιστα πεφυραμένα—. Nam : φυ-

ῥῶν Phavorini iudicio est: ἀναμάσσειν τὰ ἄλευρα. Sed: φύρειν est i. q. ἀναμιγνύειν, μολύνειν. Quare πεφυραμένα h. l. melius quadrat, quam πεφυραμένα.

CAP. 52. Δικασταῖς ἐκείνοις χρῆσασθαι, τοὺς τε ἀδίκους κολάζειν.— Illud: τε non a Thucydide ortum esse videtur. Forte scripserat: τοὺς γε ἀδίκους—, illisque uti iudicibus, ad iniustos saltem puniendos.— Duo codices male legunt: τοὺς δὲ ἀδίκους—.

CAP. 54. Δίκαια—καὶ ἐς ὑμᾶς καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας.— Novem codd. omittunt particulam: ἐς—ante: τοὺς ἄλλους—, quod dicendi brevitati, quam amat Thucydides, est consentaneum. Similis locus cap. 21. adfuit.

CAP. 56. Ὁρθῶς τε ἐτιμωρησάμεθα κατὰ τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα.— Hoc loco particula: τε, si indicat: non solum, non bene cum sequenti: καὶ ὦν—βλαπτοίμεθα, potest conjungi. Quare melius h. l. abest particula: τε, sicut eam quoque multi codices et antiquæ editiones ignorant.—In verbis: δίκαιον, ἡμῶν τῆς ὦν ἀμαρτίας (εἰ ἄρα ἡμάρτηται τι) ἀντιθεῖναι τὴν τότε προδυμίαν—non agnoscunt voculam: τι quatuordecim codices. Neque quisquam negabit, ineptum et odiosum esse hoc loco voculæ: τι. additamentum, cum Plateenses non tam culpam a se omnem avertere, quam vitæ veniam potius hac sibi expetere vellent oratione.—Verba ultima: χρῆ—καὶ τὸ ξυμφέρων μὴ ἄλλο τι νομίσαι ἢ τῶν ξυμμάχων τοῖς ἀγαθοῖς ὅταν αἰεὶ βέλαιοι τὴν χάριν τῆς ἀρετῆς ἔχωσι καὶ τὸ παραντίκα που ἡμῖν ἀφέλιμον καθιστῶται—nulla emendatione mihi indigere videntur, nisi quod duodecim codicum auctoritate legi debet: ὕμῶν ἀφέλιμον καθιστῶται. Jam ad illud: ἔχωσι ex antecedentibus intelligo: οἱ ξύμμαχοι. Oportet etiam nihil aliud utile putare, quam cum socii semper honestis inter socios constantem propter virtutem gratiam exhibent et ita statim, quod vobis est salutare, constituitur. Horum verborum explicatio etiam capite sequenti 57. reperitur, ubi Plateenses se viros honestos (ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρη) adpellant et simul de Lacedæmoniis timent, si nimia contra Plateenses severitate sint usi, ne sibi ipsi inter reliquos socios, qui improbaturi sint eorum decreta, noceant.

CAP. 57. Προσκέφασθέ τε, ὅτι ὦν μὲν παραδειγμα—νομίζεσθε. Longe aptior erit hujus loci interpretatio, si emendamus: προσκέφασθέ γε.— Utique antea conside-

rate.—Simili modo caput sequens 58. incipit: καίτοι ἀξιούμην γε καὶ θεῶν ἕνεκα.— Certe nostro loco particula: τε nihil habet, quo referatur.—Verba: ἐπαινούμενοι δὲ περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν—non in codice suo Valla legisse videtur, quia illa non Latine vertit. Sane superflua sunt, quia statim eadem sententia in verbis: ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρη, αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας—repetitur. Preterea in iisdem verbis non satis apte injecta est particula: δὲ post illud: ἐπαινούμενοι—et eadem particula potissimum mihi indicare videtur, hæc verba olim interpretamenti loco ex verbis sequentibus deprecata et codicis margini adjecta fuisse; quare postea inter ipsa Thucydidis verba male recepta fuerint. Ipsa denique laus, quam sibi in verbis: περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν tribuunt Plateenses, nimium fastum indicat, neque cum hominum supplicum deprecatione, qui hostili animo Spartanis repugnaverant, bene convenire videtur.—In verbis: οἰτινὲς Μήδων τε κρατῆσάντων ἀπολλύμεθα καὶ ὦν ἐν ὑμῖν—Θηβαίων ἡσσώμεθα—lectionem cod. Cass. κρατῆσάντων ἀπολλύμεθα, quam etiam Baverus prætulit, maxime necessariam et verissimam esse puto. Illa: Θηβαίων ἡσσώμεθα verto: vestro iudicio Thebanis postponimur. Ita, ut alia loca taceam, ἡττωμένους (posthabitos) ἀπέπεμπεν occurrit Xenoph. Hist. Gr. lib. III. c. 4. §. 8.—Verba denique hujus capituli: ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι—Valla vertit: deserti, inhonorati—, quasi pro illo: ἀτιμώρητοι legisset: ἀτιμητοί. Quæ sane non aliena ab hoc loco esset lectio. Sed codicum reliquorum, Thomæ Magistri et Scholiastæ auctoritas lectionem receptam firmiter tuentur.

CAP. 58. Ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος ἕκαστον δημοσίᾳ ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις. Jam Dukerus doctissimus adnotavit, nusquam vestium in aliis scriptorum locis mentionem injici, quæ in sacris anniversariis propter mortuos a Plateensibus celebratis sint oblatæ aut concrematæ. In loco autem Plutarchi, qui in vita Aristidis cap. 21. præcipue hæc Plateensium sacra describit, de summo Plateensium magistratu (τῶν Πλαταιέων ἄρχων) hæc sacra pertracturo inter alia etiam hæc narratur: καὶ τὸν ταῦρον εἰς τὴν πυρᾶν σφάζας, καὶ κατενζάμενος· διὲ καὶ Ἑρμῆ χθονίῳ παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν αἵμα-κουρίαν.— Quibus Plutarchi verbis jam in-

nitor ad emendationem in nostro Thucydidis loco stabilendam, quæ mihi verisimilis esse videtur, ut legamus: δημοσία ἐστὶ ἰάσει τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις, publico consilio et aliis ritibus legitimis. Ex Scholiastæ silentio nihil neque contra hanc emendationem neque ad illam defendendam potest proferrī.—In fine verborum: ὧν ἡμεῖς τεὼν πάντων ἂν δρᾶσαιτε, μὴ ὀρθῶς γνόντες—signum interrogandi adjiendum esse censeo: Num igitur his contraria, iniquo iudicio de nobis lato, facere poteritis? Ita etiam in sequentibus repetitæ interrogationes occurrunt: καταλείψετε;—δουλώσετε;—ἐξημώσετε;—ἀφαιρήσεσθε;

CAP. 59. Ἐπιπλασθῆναι τῇ γνώμῃ, οἴκτου σόφρονα λαβόντας.— Duodecim codices legunt: οἴκτω σόφρονα λαβόντας.—Horum igitur auctoritas non est negligenda, neque inepta est lectio, si ad: λαβόντας ex antecedentibus supplemus: ἡμᾶς.

CAP. 61. Ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς διάφοροι ἐγενόμεθα τὸ πρῶτον.— In codd. Bar. Cl. Ald. Flor. Bas. Cass. Aug. et duobus Pariss. legitur: ἐγενόμεθα πρῶτον, omisso: τό. Quos equidem sequor, quia alias Thucydides, quod non facile in eo deprehenditur, statim idem repeteret in verbis: ὡς πῶρ ἐτάχθη τὸ πρῶτον.

CAP. 62. Ὅστερον Ἀθηναίων ἰόντων ἐπὶ τοῦ Ἑλληνίας.— Plurimorum codd. consensu ordo verborum ita mutari debet: ὄστερον ἰόντων Ἀθηναίων ἐπὶ.—

CAP. 63. Ὑπάρχον τε ἡμῖν, εἴ τι καὶ ἄνοτες προσήγεσθε.— Thucydides scripsisse videtur: ὑπάρχον γε ἡμῖν, cum saltem vobis occasio esset (sc. subterfugendi iniquam Atheniensium societatem). Postea inveni hanc lectionem: γε etiam ex uno cod. Pariss. adnotatam.—Sed in verbis: ἰκανή γε ἦν ἡμᾶς τε ἡμῶν ἀποτρέψειν,—quæ explicatio antecedentium inservit, legere malim cum Græv. et Marg.: ἰκανή γὰρ ἦν ἡμᾶς.— Porro in verbis: εἴλεσθε μᾶλλον τὰ τῶν Ἀθηναίων—plurimi codd. non legunt: τῶν ante vocabulum: Ἀθηναίων, sicut etiam ille articulus in aliis locis centies omittitur. Quare non negligenda est illorum codicum auctoritas.—In ultimis verbis: καίτοι τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδιδόναι αἰσχρὸν μᾶλλον etc.—sequor aptissimam interpretandi rationem a Kistemakero doctissimo propositam: non tam turpe est, similem referre gratiam, quam potius, juste debitam non sine iniustitia referre.

CAP. 65. Οὐ νομίζομεν οὐδ' ἐν τοῦτοις ἡμῶν

μᾶλλον ἀμαρτάνειν.— Octo libri, Vindob. Ar. C. Marg. Reg. Cass. Dan. Aug. et tres Pariss. legunt: μᾶλλον ἀμαρτάνειν.— Cum vero de rebus olim gestis orator mentionem injiciat, hæc lectio vulgatæ præferenda esse videtur.

CAP. 66. Κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.— Plurimorum librorum consensus articulum: τῶν—ante: πάντων omittere jubet.—In verbis: τὰ μὲν ὁμοία οὐκ ἀνταπίδοτε ἡμῖν, μήτε νεωτερίσειν ἔργῳ, λόγοις τε πείσειν—tredecim codd. legunt: μήτε νεωτερίσαι.— Constat, aoristos interdundum cum futuro conjungi, ut supra ad cap. 46. adnotavimus. Præterea h. l. singularis quidem vis inesse futuro: πείσειν videtur, ut simul indicet, facile persuasuros fuisse Platæenses Thebanis, si verbis tantum eos ad exeundum adhortarentur. Tot igitur codicum auctoritas non est rejicienda.—Denique in verbis: καὶ ζῶντες ἄνθρωποι, ἵπποισι τε ἡμῖν ὕστερον μὴ κτενεῖν—potius scribendum puto: ἵπποισι τε ἡμῖν—, et vivos capientes, cum nobis quidem promississetis, non eos interfectum iri.

CAP. 67. Καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετὰς, εἴ τις ἄρα ἄρα καὶ ἐγένοντο, ἀκούοντες ἐπιπλασθῆτε.— Cum Vindob. et quinque Pariss. adhuc alii decem codices legunt: ἀρετὰς, εἴ τις ἄρα καὶ ἐγένετο, ἀκούοντες.— Quæ quidem lectio, tot codicum auctoritate confirmata, Thebanorum quidem consilio, ut Platæensium laudibus obtrectarent, est aptissima.—In verbis: οἴκτου τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπέες τι πάσχοντες—tres codices legunt: οἴκτου δὲ ἀξιώτεροι—et unus scripsit: οἴκτου διαξιώτεροι.— Quare Gottleberus legere jubet: οἴκτου δὲ ἀξιώτεροι.— Aptior tamen huic loco videtur esse particula: γε, saltem, ut emendemus: οἴκτου γε ἀξιώτεροι.— De verbis denique: ἀλλ' ἦν οἱ ἠγεμόνες, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς—διαγνώμας ποιήσασθε—nulla amplius controversia, quomodo explicanda sint, excitabitur, si quinque codicum, Ar. C. Dan. et duorum Pariss. auctoritate vocalum: οἱ omittimus, et interpunctione non post: ἡμεῖς, sed post: νῦν posita legimus: ἀλλ' ἦν ἠγεμόνες, ὥσπερ νῦν, ἡμεῖς—διαγνώμας ποιήσασθε, si vos, sicut nunc, tanquam Græcorum arbitri et duces—succincta contra omnes causarum cognitione usi fueritis.

CAP. 68. Τοιαῦτα μὲν οἱ Θεβαῖοι εἶπον. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι.— Particulam: μὲν ignorant h. l. codices. Nam magno numero legunt: τοιαῦτα δὲ οἱ Θεβαῖοι.— Equidem puto, Thucydidem scripsisse: τοιαῦτα δὲ

οι Θηβαῖοι.— In illo loco: κρινούς εἶναι κατ' ἐκείνα ὡς οὐκ ἐδέξαντο, ἠγούμενοι—mira verborum trajectio animadvertitur. Mihi quidem videtur colon post: ἐκείνα tollendum esse, ut verba: κατ' ἐκείνα cum sequenti: ἠγούμενοι arcte jungantur.—In verbis vero antecedentibus: εἰτι ἐν τῷ πολέμῳ ὑπ' αὐτῶν ἀγαθόν τι πεπώνυθασιν—omnes fere codices omittunt voculam: τι ante: πεπώνυθασιν, quæ tamen cap. 52. ubi eadem occurrunt verba, reperitur. Utroque loco sive adjectio sive omissio hujus voculæ ex solo scriptoris arbitrio pependisse videtur. Quare sola codicum auctoritas decernere debet, utro loco hæc vocula: τι sit retinenda sive omittenda.—In verbis ultimis: Καὶ τὰ μὲν κατὰ Πιλάταιαν—οὕτως ἐτελεύτησαν—sex Pariss. cum duobus aliis codd. recte scribunt: οὕτως ἐτελεύτησεν—.

CAP. 69. Ἐκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωχθεῖσαι—κατηνέχθησαι—. Plurimi codices legunt: ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωχθεῖσαι—. Quam lectionem ipsa narratio a Thucydide cap. 53. prolata defendit, quia Paches, Atheniensium dux, non ex Athenarum, sed ex Mitylenes urbe navibus profectus Peloponnesios persequebatur.

CAP. 70. Ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένους καὶ τοῦ Ἀλκίου—. Legendum est cum undecim codd. τοῦ τε Διὸς τοῦ τεμένους—; sicut jam Wassio placuit.—In verbis: καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας—, sicut etiam Kistemakerus doctissimus suavit, legendum est: διὰ πλῆθος τῆς ζημίας—, articulo: τὸ ejecto, tredecim codicum auctoritate.

CAP. 72. Ἐν δὲ τούτῳ τῶν τε Κερκυραίων οἱ ἔχοντες—. Nemo desiderabit h. l. particulam: τε, si orationem contextam respiciamus, quæ etiam ab octo codd. omittitur.—In verbis: καὶ αὐτοῦ ξυλλεγείς ἰδρύθη—plurimi codd. legunt: ξυλλεγείς ἰδρύθη—, quod magis est consuetum in Thucydide, sicut ad lib. I. c. 131. Wassius adnotavit. Scholiastes tamen nostro loco ἰδρύθη legisse videtur. Quem vero, cum ei tot locorum et codicum auctoritas repugnet, nondum sequimur. Gallius doctissimus omisit h. l. regii codicis lectionem: ἰδρύθη. Cum Thoma Magistro etiam Phavorinus improbat ἰδρύθη.—In ultimis verbis: καὶ τὸν λιμένα τὸν πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὴν ἡπειρον—verisimillior est undecim codicum lectio: τὸν πρὸς αὐτῇ, portum in fori vicinia, qui simul in continentem spectabat. Forte igitur plures portus, sicut Athenæ, etiam illa Coregræ urbs habuit.

CAP. 79. Τοὺς τε ἐκ τῆς νήσου πάλαι ἐς τὸ Ἡραῖον διεκίμισαν—. Non aptum sensum h. l. particula: πάλαι fundit. Quare præfero lectionem: πάλιν ἐς τὸ Ἡραῖον—, quam codd. Ar. C. Dan. Mosqu. et Vallæ liber exhibent. Valla vertit: reportarunt iterum—. In verbis: τρεῖς δὲ καὶ δέκα ναῦς ἔχοντες τῶν Κερκυραίων—plurimi codd. alium verborum ordinem: τρισκαίδεκα δὲ ναῦς— præscribunt.

CAP. 80. Καὶ τινὰς αὐτῶν ἔπεισαν ἐς τὰς ναῦς ἐμβῆναι—. Cum Vindob. tredecim codd. legere jubent: ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι—, sicut in capite sequenti legitur: ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι—.

CAP. 81. Καὶ κατέγνωσαν ἀπάντων θάνατον—. Octo Pariss. et hand dubie etiam alii libri, quorum varia lectio non est indicata, exhibent: πάντων θάνατον—. In verbis: ταῖς ἐξήκοντα ναυσὶ παρέμενεν, οἱ Κερκυραῖοι—ἐφόνευον—extruso articulo: οἱ legere jubent plurimi codices: παρέμενε, Κερκυραῖοι—.

CAP. 82. Προβουλεύσας δὲ ὅπως μὴδὲν αὐτῶν δεήσει—. Septem Pariss. Vindob. Dionys. Halic. Cass. et Dan. legere jubent: μὴδὲν αὐτῶν δεήσει—. Nam ita plerumque particula: ὅπως ab Atticis cum futuro conjungitur.

CAP. 87. Ὅστε Ἀθηναίους τε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον τούτου ἐπίεσε καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν—. Mira lectionum varietas in hoc loco reperitur. Lectio recepta quidem jam Scholiastæ nota erat, quia eam in notis suis commemorat, quamvis non ipse in suo codice ita legerit. Neque tamen dicendi brevitati Thucydidi propriæ est satis accommodata. Omnes fere codices et Vallæ interpretatio in eo consentiunt, ut legatur: ὥστε Ἀθηναίους γὰρ μὴ εἶναι—, quod bene locum habere potest, si referatur ad: τὴν δύναμιν. Porro vocabulum: τούτου cum Vindob. et Valla ignorant Ar. C. Marg. Cl. Gr. Aug. Reg. Cass. et Scholiastes. Alii pro: τούτου legunt: τούτους, Quare nulla amplius dubitatio relinquatur, quin illud: τούτου. inter librorum interpretamenta sit referendum. Quidam codices etiam vocabulum: ἐπίεσε omittunt. Sed hoc vocabulum Thucydidi consuetum et ad descriptionem magnorum malorum augendam aptum h. l. non negligi potest. Hunc locum igitur ita legendum esse censeo: ὥστε Ἀθηναίων γὰρ μὴ εἶναι, ὅ, τι μᾶλλον ἐπίεσε καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν.—In verbis: ἐγένετο δὲ τότε καὶ οἱ πολλοὶ σεισμῶι

της γῆς—plurimi codd. particulæ: τότε alium locum adsignant, ut legatur: ἐγένετο δὲ καὶ οἱ πολλοὶ σεισμοὶ τότε της γῆς. Alii codices exhibent: πολλοὶ τότε σεισμοὶ της γῆς—

CAP. 88. Πέμπτον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε—. Plurimi codd. alio ordine scribere jubent: ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε—

CAP. 89. Αἴτιον δ' ἔγραφε τοῦ τοιοῦτου νομίζω—. Etiam hoc loco alium verborum ordinem: ἔγραφε νομίζω τοῦ τοιοῦτου—plurimi codd. sequuntur.

CAP. 90. Ἐστράτευσε—ἐπὶ Μυλὰς τὰς τῶν Μεσσηνίων—. Decem codd. omittunt articulum: τῶν ante: Μεσσηνίων—, sicut etiam in hoc capite aliis nominibus propriis nunc adhæret, nunc detrahitur. Quare plurium codd. auctoritatem sequi debemus.

CAP. 92. Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχυνίαις ἀποικίαν καθίσταντο—. Quidam codices legunt: Τραχυνία—. Alii: Τραχῦνι—. Lectio recepta: Τραχυνίαις haud dubie est falsa neque alio loco reperitur. Hæc urbs Heraclea aliis locis, ut lib. III. c. 100. lib. IV. c. 78. et lib. V. c. 51. dicitur urbs ἐν Τραχῦνι. Quare verisimile est, etiam hoc loco ita esse legendum. Quia tamen terminatio: αἰς in vocabulo: Τραχυνίαις non sponte adnexa esse videtur, Thucydidem h. l. scripsisse: ἐν Τραχῦνι ἐς ἀποικίαν καθίσταντο—conjicio. Nam vocabulum: καθίστασθαι sæpe præpositionem: ἐς habet adjunctam.—In verbis: Παράλιοι, Ἰερῆς, Τραχυνίαι—lectio novem codicum: Ἰερῆς non est rejicienda. Conf. dicta ad c. 103. lib. I.

CAP. 94. Ἐν Ἐλλομένῳ της Λευκαδίας φρουρὸς—διέφθειραν—. Cum Vindob. adhuc quatuordecim codices legunt: Ἀρκαδίας φρουρὸς—. Sed Valla jam lectionem receptam: Λευκαδίας in suo codice invenit. Nam vertit: apud Ellomenum *Leucadiæ*. Cum Arcadiæ regio sit mediterranea et statim in sequentibus cum majori classe Leucadem petiisse dicantur Athenienses, haud dubie lectio recepta est aptissima.—In verbis: οἱ παρθμεῖ, πλὴν Οἰνιαδῶν—plurimi codices mutato accentu legunt: Οἰνιάδων—. Sed retinenda est lectio: Οἰνιαδῶν. Nam etiam in aliis locis, ut lib. II. c. 102. et lib. III. c. 114. similis codicum varietas occurrit. Quare etiam in loco lib. II. c. 102. ubi adhuc male editum est: Οἰνιάδων, recipienda est lectio: Οἰνιαδῶν. Denique in verbis: ῥαδίως γ' ἂν ἐκπολιορκῆσαι, ἀσθεῶς

τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι—recipiendam esse censeo quatuor codd. Cass. Aug. et duorum Pariss. lectionem: ῥαδίως τ' ἂν ἐκπολιορκῆσαι—. Præterea novem codd. legunt: καὶ πόλεως αἰεὶ σφίσι—, omissa altera particula: τε post: πόλεως vulgo adjecta. Etiam illud: αἰεὶ sæpius in Thucydidis libris quam: αἰεὶ frequenteratur. Conf. dicta ad lib. IV. c. 55. c. 64. et c. 92. Quare magis emendata hujus loci lectio a me habetur: ῥαδίως τ' ἂν ἐκπολιορκῆσαι καὶ πόλεως αἰεὶ σφίσι πολεμίας—. Etiam capite sequenti 95. in verbis: κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεὶ ποτε φίλιαν—haud dubie præferenda est octo librorum auctoritas, ut legatur: αἰεὶ ποτε φίλιαν—. Totidem quoque librorum consensu cap. 97. in verbis: τὴν δ' ἐν ποσὶ αἰεὶ περιῶσθαι αἰεὶν—corrigi debet: αἰεὶ περιῶσθαι—.

CAP. 96. Καὶ τῇ τρίτῃ Τίχιον ἔμνέ τε αὐτοῦ, καὶ τὴν λείαν ἐς Εὐσῶλιον της Λοκρίδος ἀπέπεμψε—. Jam Palmerius conjecerat, legendum esse: Τείχιον, sicut etiam codices Ar. Gr. Cass. Dan. Aug. Mosqu. Vindob. et quinque Pariss. legere jubent. Etiam pro illo: Εὐσῶλιον recipiendum esse videtur ex codicibus Cl. Aug. Cass. et duobus Pariss. illud: Εὐπάλιον—, quod Strabo lib. X. pag. 450. ed. Casaub. attulit. Eodem tendit vocabulum: Εὐπαλίαν, quod Stephanus *de urbibus* profert. Eadem lectio: Εὐπάλιον etiam infra cap. 102. nonnullorum codicum auctoritate est revocanda.—In antecedentibus vero verbis nostri capituli 96.: τῇ δευτέρῃ Κροκύλιον—constans codicum scriptura nos legere jubet: Κροκύλειον—.

CAP. 98. Πᾶσα τε ἰδέα κατέστη της φυγῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου τῶν στρατοπέδων τῶν Ἀθηναίων—. Non puto, hæc verba eodem modo a Thucydide scripta fuisse. Nam non plures, sed unus isque parvus erat exercitus Atheniensium, cui hæc calamitas immitteretur. Præterea tot genitivorum, qui se invicem deinceps excipiunt, copulatio est valde ingrata. Verisimilius est, scripsisse Thucydidem: τοῦ ὀλέθρου τῶν στρατοπέδων τῶν Ἀθηναίων. Forte jam Valla in suo codice ita legerat. Nam vertit: *Ut nullum non mortis genus in Atheniensium exercitu viseretur.*

CAP. 102. Χιλίους ὀπλίτας· οἱ ἐσελθόντες περιεποίησαν τὸ χωρίον—. Codicum auctoritate atque ipso linguæ Græcæ usu ita postulante legendum est: οἱ ἐπελθόντες περιεποίησαν τὸ χωρίον—. Lectionem:

ἐπελθόντες, quæ apte de adventu exteriorum adhibetur, exhibent codices Ar. C. Gr. Dan. Mosqu. et duo Pariss. Altera autem minus vera lectio: ἐσελθόντες orta esse videtur ex verbis sequentibus: ὡς ἤσθοντο τὴν στρατιάν· ἐσελθλυθῆσαν. Porro: περιποιεῖν pro: tueri, servare, plerumque posuit Thucydides, sicut etiam Scholiastæ explicant verbo: φυλάσσειν et: σώζειν, lib. II. c. 25. lib. IV. c. 105. lib. VI. c. 104. Lectionem: περιποίησαν. nostro loco adferant codices Vindob. Cass. Aug. et tres Pariss. Neque obscurum est, falsæ lectioni: περιποιήσαντο ultimam syllabam ex sequenti. τὸ χωρίον adhæsisse.

CAP. 104. Ἄλλὰ σὺν δῆλῳ φοῖβε μάλιστα ἐπιτέρπειαι ἦτορ.— Codicum Pariss. auctoritate legendum est, sicut jam Camerarius ex scripto quodam exemplari adnotavit: Ἄλλοτε δῆλῳ φοῖβε μάλιστα γὰρ θυμὸν ἐτέρφθης.— Pro illis: αὐτοῖς σὺν παιδεσσι καὶ αἰδαῖς ἀλόχοισιν—idem codd. exhibent: σὺν σφισι τὲ τεκέεσσι γυναιξί τε σὺν ἐς ἀγυιάν—. Et pro illis: οἱ δὲ σε πυγμαχίη etc. in Thucydide scribendum est: Ἐθά σε πυγμαχίη καὶ ὀρχηστῆς καὶ αἰοιδῆ· Μνησάμενοι τέρασουσιν, ὅταν κατέσωσιν ἀγῶνα.— In illo autem versu: Ἐθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπειρίας ἐλθῶν— omnes fere Thucydidis codices legere jubent: Ἐθάδ' ἀνείρηται ταλαπειρίας ἄλλος ἐπελθῶν—, et in verbis: ὑποκρίνασθε ἀφήμους— emendatio Kusteri et Rubnkenii egregie confirmatur codicum consensu, ut legatur: εὐφήμους, quamvis adhuc vocabulo: ὑποκρίνασθε in illis codd. litera: e male adhaereat.

CAP. 107. Τὸν λόφον ἐκ θαλάσσης ἐφόρμου.— Non dubium est, quin decem codicum auctoritate, sicut jam Kistemakerus suaserat, scribendum sit: ἐκ θαλάσσης ἐφόρμου.—. Quamquam vero etiam codex regius legit: ἐφόρμου, nullam tamen lectionis varietatem Gailius doctissimus de hoc vocabulo adnotavit.—In verbis: ὁ δὲ προσαραγῶν ἐγγὺς τῆς Ὀλπης, ἐστρατωθεύσατο—, cum omnibus locis plurali numero: αἱ Ὀλπαι laudentur, hujus loci emendatio esse necessaria videtur. Quare legendum esse puto: προσαραγῶν ἐγγὺς τῆς Ὀλπίης (sc. γῆς). Eodem modo quoque cap. 111. scribendum erit: προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἀπωθεν τῆς Ὀλπίης, et. cap. 113.: καταφυγόντων ἀπὸ τῆς Ὀλπίης Ἀμπερακιωτῶν—sive potius undecim codicum auctoritate emendari debet: καταφυγόντων ἐκ τῆς Ὀλπίης—. Lectionem: Ὀλπίης forte indicat

cod. Aug. qui contractam formam: Ὀλπῆς exhibet.

CAP. 108. Καὶ ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ. Duodecim codd. et Scholiastes legunt: ἐτελεύτα ἐς ὀψέ. Eandem lectionem haud dubie etiam Valla invenit. Nam vertit: cessavitque sub vesperum rugna. Alii tres lectionem utramque: ἕως ἐς ὀψέ exhibent. Cum vero Dukerus docuerit, verbum: τελευτῶν sæpenumero cum præpositione: ἐς conjungi, magis veram lectionem: ἐς ὀψέ h. l. recipere debemus.

CAP. 112. Τῶν δὲ ἀσπεύων καὶ ἀνεπιστημόνων, ὅποι τράπονται.—. Cum cod. Vindob. Cl. Gr. Cass. Aug. Mosqu. et septem Pariss. legendum est: ὅπη τράπονται. Ita adfuit lib. I. c. 52.: διεσκόπουσι, ὅση κομισθήσονται. Plura de hac particula ad lib. II. c. 11. adnotavimus.—Etiam in verbis: ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ἦδη διαφθαρήναι—cum Kistemakero doctissimo legere malim: ἐν ταῖς ναυσὶν, εἰ δεῖ, διαφθαρήναι. Ita enim cum Vindob. adhuc decem codices scribunt. Neque ineptum sensum hæc lectio fundit, quia illud: ἦδη propter verba antecedentia: ἐν τῷ αὐτίκα φέβω—plane esset superfluum. Eandem quoque lectionem Valla liber exhibuit. Nam ille vertit: *naves erant in metu satius esse ab iis, qui in navibus erant, si oporteat, interfici se—.*

CAP. 113. Εἶναι τὸν κήρυκα ἀπὸ τῶν ἐν ἰδομέναις.—. Non ferri potest lectio: ἐν ἰδομέναις, quia et in antecedentibus et in sequentibus occurrit: ἰδομένη. Quare recipienda est lectio codicis Ar.: ἐν ἰδομένην, quam etiam Valla in libro suo reperisse videtur. Nam vertit: *qui apud Idomenem essent—.*

CAP. 114. Οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους. Verba illa: καὶ Ἀγραίους sunt superflua, quia modo adfuerant in loco illo: τοῖς ὡς Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους καταφυγούσι. Salynthius enim Agræorum rex erat, sicut cap. 111. adfirmatur. Ignorant etiam hæc verba: καὶ Ἀγραίους Valla et codices Vindob. Gr. Cl. Cass. Dan. Ang. et quinque Pariss.

LIB. IV. Cap. 1. Τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι· ἢ μᾶλλον καὶ ἐπετίθεντο. Colon post: ἀμύνεσθαι in comma mutari debet, et elegantior verborum series: ἢ καὶ μᾶλλον—quatuordecim codicum auctoritate est præferenda. Valla etiam ita legisse videtur. Nam vertit: *quo etiam magis illi ingrebant.*

CAP. 3. Ὁ μὲν Εὐρυμέδων καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἠσπείροντο ἐς τὴν Κέρκυραν. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐς τὴν Πύλον—. Decem codices, ommissa vocula : ὁ, apte legunt : καὶ Σοφοκλῆς. Tum enim bene cohæret : ὁ μὲν Εὐρυμέδων—ὁ δὲ Δημοσθένης—. In verbis : ἐπὶ τούτῳ γὰρ ξυνεκπλεῦσαι—cum decem aliis codd. Vindobonensis legit : γὰρ ξυνέπλευσε—. Quod præfero, quia aptius ipse Thucydides lectoribus in memoriam revocat modo cap. 2. allata, quam Demosthenes hæc refert classis ducibus, quibus tunc illud Demosthenis consilium non ignotum esse potuit. Unus Paris. legit : ξυνέπλευσαι, unde tandem falsa lectio : ξυνεκπλεῦσαι est formata.

CAP. 4. Μέχρις αὐτοῖς τοῖς στρατιώταις σχολάζουσιν ὁρμὴ ἐπέπεσε περὶ στάσιν ἐκτελεχίσαι τὸ χωρίον. Illud : μέχρις mutandum est in : μέχρι αὐτοῖς—. Nam ita legunt codd. Cass. Mosqu. Gr. Aug. et duo Pariss. Aliis locis quoque Thucydides ita scripsit. Conf. lib. II. c. 22. et c. 46. Eodem modo quoque lib. IV. cap. 16. in verbis : ἐσπέσθαι δὲ αὐτὰς μέχρις οὗ ἐπανάλωσαι, totidem codicum auctoritate legendum est : μέχρι οὗ—. Eadem lectio : μέχρι οὗ—etiam recipienda est lib. VII. cap. 83. octo codicum consensu. Lib. VIII. cap. 42. eandem lectionem : μέχρι οὗ tres codices et haud dubie etiam plures codd. defendunt. Nam in Gallii editione plane nulla lectionis varietas, quod certe mirum est, adnotatur. Lib. VIII. c. 58. saltem tres codd. scribunt : μέχρι ἂν—. Lib. VIII. c. 68. quinque codd. legunt : μέχρι ἐμοῦ—. Similia adnotavi ad lib. IV. c. 46.—Pro illo : ἐσέπεισε octo codd. exhibent : ἐσέπεισε. Quamquam plurium codicum consensum adhuc requiro, ut hæc lectio : ἐσέπεισε admittatur : tamen negari non potest, hoc verbum, sicut illud : εἰσέρχεσθαι, cum dativo conjungi posse. Verba : περὶ στάσιν explico de loco, ubi tunc castra posuerant Athenienses, quem tandem stationis suæ locum Demosthenis suasu in circuitu munire cœperant.

CAP. 6. Ἐσπανίζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς χειμῶν τε ἐπιγενόμενος—ἐπίεξε τὸ στρατεύμα. Particula : τε nihil habet, quo referatur. Forte Thucydides antea scripserat : ἐσπανίζόν τε τροφῆς—. Codex Mosqu. falsa lectione : ἐσπανίζοντο τροφῆς—hanc conjecturam confirmare videtur. Eodem modo lib. V. cap. 45. pro vera lectione : ἐσπικουόν τε καὶ ἔτοιμοι ἦσαν—in cod. Græv. male legitur : ἐσπικουόντο καὶ ἔτοιμοι—.

CAP. 8. Ἐγγίγνεται ἡ ἐφοδος, ἄρτι ἀφιγμένων

ἀφ' ἑτέρας στρατιάς. Æmiliï Pörti conjectura, ut legatur : ἀφ' ἑτέρας στρατείας—, haud dubie est verissima, cum sæpissime hæc duo vocabula a librariis permutantur. Forte etiam Valla ita legit. Nam vertebat : modo reversos ex alia expeditione.—In verbis : τῆ μὲν δευεῖν νεῶν διάπλων, κατὰ τὸ τείχισμα—cum Vindob. adhuc octo codices legunt : δευεῖν νεῶν διάπλων—, quæ scribendi ratio magis consueta Thucydidi est præferenda. Conf. dicta ad lib. I. c. 20. lib. IV. c. 28. et c. 44.—In verbis : τοὺς μὲν οὖν ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπαρούρας βύζην κλήσειν ἔμελλον—jam Dukerus magis veram suavit lectionem : ταῖς ναυσὶν ἀντιπαρούροις—, quæ in novem codicibus reperitur atque etiam Vallæ nota fuit, quia vertebat : navibus confertim foras spectantibus—. Verisimilis Kœnii conjectura in notis ad Gregorium de dialectis, p. 42. ut pro : κλήσειν h. l. legatur : κλείσειν, auctoritate quatuor codd. Pariss. confirmatur.—In verbis : ὁπωλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτὴν—quatuordecim codd. recte exhibent consuetam Thucydidi scripturam : διεβίβασαν εἰς αὐτὴν—. Conf. dicta ad lib. I. c. 3. et lib. IV. c. 126. Quare etiam infra cap. 12. nonnullorum codicum consensu legendum est : ἐς (non : εἰς) τὴν θάλασσαν—et : ἐς (non : εἰς) τὴν ἑαυτῶν—et c. 108. pro illo : εἰς τὸ νεωτερίζειν—etiam sex codd. exhibent : ἐς τὸ νεωτερίζειν.—In verbis statim sequentibus : καὶ περὶ τὴν ἠπειρον ἄλλους ἔταξαν—sequor undecim codicum lectionem : καὶ παρὰ τὴν ἠπειρον—ad litus terræ continentis milites collocarunt, ne facile in terram Athenienses escenderent.—In verbis denique : καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχὴν—non ferendam esse censeo lectionem : πρότερον. Puto Thucydidem scripsisse : καὶ ἄλλοι πρότερον, diversi a prioribus. Nam aperte indicat Thucydides, vario temporis intervallo milites diversos adisse insulam, ut eam custodirent, prioribus, qui antea vigiliis egerant, inde reversis. Quare in sequentibus adjecit, ultimos, qui ibi tandem diutius remanserint, quadriagentorum et viginti militum æquasse numerum.

CAP. 9. Ὀπλιταὶ τε τῶν Μεσσηνίων τούτων ὡς τεσσαράκοντα ἐγένοντο—. Aptior erit lectio hujus loci : Ὀπλιταὶ δὲ τῶν Μεσσηνίων—, quamquam codicum deest auctoritas.

CAP. 10. Μηδεὶς ἡμῶν—εὐλέσθω δοκεῖν εἶναι ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περισσὸς ἡμᾶς δεῖν, μᾶλλον, ἢ ἀπερισκέπτως εὐελπίς ὁμᾶσε χαί-

ῥῆσαι τοῖς ἐναντίοις.— *Lectio difficilior ideoque etiam verisimilior plurimorum codicum est: μάλλον δ' ἀπερισκέπτως.*— Alii legunt: μάλλον ἀπερισκέπτως.— In omnibus his saltem particula: ἢ deest. Etiam Scholiastes sine illa particula: ἢ explicat hunc locum: ἀλλὰ τοῖς ἐναντίοις θαρσαλέως ἀντιταττέσθω.— Præterea non negligenda est novem codicum lectio: ὁμοσε χωρήσας.— Tunc illud participium apte convenit cum reliquis hujus loci participiis: ἐκλογιζόμενος—περιγενόμενος—, quæ omnia ex illo: βουλέσθω δοκεῖν εἶναι—pendent.— In verbis: τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὃ μενόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίννεται— omnes fere codices omittunt: ὃ ante: μενόντων. Quæ omissio etiam locum habere potest, si post: νομίζω colon ponitur. Nam illud: ἡμέτερον jam sequentibus verbis: ξύμμαχον et: εὔπορον explicatur.

CAP. 12. Ἐς τοῦτο τε περίεστη ἡ τύχη, ὥστε Ἀθηναίους—ἀμύνεσθαι.— Sequor lectionem trium codd. Paris.: ἐς τοῦτο τότε περίεστη ἡ τύχη—, quæ huic loco est aptissima: *Ita mutata est tunc temporis fortuna.* Qua lectione admissa illud otiosum: τε perit. Etiam in sequentibus, ubi uberius hæc explicat, legimus: ἐν τῷ τότε—.

CAP. 14. Ὅτι περὶ αὐτῶν οἱ ἄνδρες ἀπελαμβάνοντο ἐν τῇ νήσῳ.— Illud: περ ἵον a Thucydide scriptum esse videtur. Quare cupide amplector duorum codd. Dan. et Mosqu. lectionem: ὅτι παρ' αὐτῶν οἱ ἄνδρες—*virī ab iis in insulam missi nunc intercipiēbantur classe Atheniensium.*—In verbis sequentibus: ἀνθῆλικον, ἀντιλαμβάνόμενοι τῶν νεῶν—cum Vindob. adhuc sexdecim libri legere jubent: ἐπιλαμβανόμενοι τῶν νεῶν—, quod jam, ut Kistemakerus doctissimus adnotavit, propter sonum ingratum in verborum: ἀνθῆλικον ἀντιλαμβάνόμενοι— conjunctione est præferendum.

CAP. 15. Τὰ τέλη—βουλεύειν πρὸς τὸ χρῆμα ὀρῶντας, ὃ, τι ἂν δοκῇ.— Concedo quidem, apte explicari posse illud: πρὸς τὸ χρῆμα—, sed codicum auctoritas adversatur. Quare cum Vallæ libro, Vindob. et aliis præterea quindecim codd. legendum est: βουλεύειν παρὰ χρῆμα ὀρῶντας.— Huic loco similima et ad confirmandam codd. lectionem aptissima est descriptio, quam Thucydides supra lib. I. c. 138. de Themistocle prudenter plenissimo protulit: τῶν δὲ παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κρᾶτιστος γνώμων.— In verbis sequentibus: κινδυνεύειν οὐκ ἐβούλοντο ὑπὸ λιμοῦ τε σαθεῖν αὐτοῦς, ἢ ὑπὸ πλῆ-

θους βιασθέντας ἢ κρατηθέντας—*plurimorum quoque codicum consensus lectionem commendat aptiorem: οὐκ ἐβούλοντο ἢ ὑπὸ λιμοῦ τε σαθεῖν αὐτοῦς ἢ ὑπὸ πλῆθους βιασθέντας κρατηθῆναι.* Nam quatuordecim codices particulam: ἢ ante verba: ὑπὸ λιμοῦ adjiciunt. Lectionem: βιασθέντας κρατηθῆναι cum Vindob. adhuc tredecim codices exhibent. Tres vero, qui inepte legunt: βιασθέντας ἢ κρατηθῆναι—, ad eandem confirmandam quatuordecim codicum lectionem conferunt. In lectione recepta inprimis etiam argutiæ, quæ in distinctione verborum: βιασθέντας ἢ κρατηθέντας late- rent, me offendunt.

CAP. 16. Ὁ, τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἐκάτεροι καὶ ὀτιοῦν.— Præfero cum Abreschio lectionem quinque codicum: ὅ τε δ' ἂν τούτων.— Nam non solum: τότε sequitur, sed ingrata est etiam repetitio: ὃ, τι— καὶ ὀτιοῦν—.

CAP. 19. Παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικῆς, καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, μετρίως ξυναλλαγῆ.— *Difficilior sed propterea etiam magis vera lectio: καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας—*a codicibus Vindob. Cass. Cl. Dan. Aug. Mosqu. et tribus Paris. adfertur. Alii quatuor codices, qui legunt: αὐτὸν νικήσας—, ad eandem lectionem: αὐτὸ confirmandam conferunt. Sentum hujus loci Scholiastes optime expressit, qui etiam illud: αὐτὸ in suo codice legit. Quando licuerit idem facere (ut iniquæ pacis conditiones scribantur) lenitatis loco (πρὸς h. l. comparisonem lenitatis cum sævitiā involvit) animi magnitudine adeo (καὶ ἀρετῇ) hoc (hanc sævitiā in pace ignominiosa conspicuam) superat et contra quam timuerat et expectaverat hostis (statim in sequentibus diserte adjectum est: ὁ ἐναντίος) moderatis conditionibus cum eo reconciliatur.— In verbis ultimis: πεφύκασί τε τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνδρῶσ' αἰετῶν.— a Thucydide scriptum fuisse censeo: πεφύκασί γε τοῖς μὲν ἑκουσίως—*solent saltem homines, natura duce, vicissim cedere sponte remittentibus.*

CAP. 20. Ἀνάγκη αἰδίων ὑμῶν ἔχθραν πρὸς τῇ κοινῇ καὶ ἰδίαν ἔχειν, ἡμᾶς δὲ στερηθῆναι, ὧν νῦν προκαλούμεθα. Non opus est in his Fr. Porti conjectura, ut sine librorum consensu pro: ὑμῶν legamus: ἡμῶν. Nam aperte suppleri potest ἡμᾶς ex antecedentibus ad verba: ἔχθραν ἔχειν et illud: ὑμῶν est datus incommodi notam involvens. Sed pro illo: ἡμᾶς δὲ στερηθῆναι necessario legi debet: ὑμᾶς δὲ στερηθῆναι.— Nam intelligit orator

amicitiam Lacedæmoniorum, sicut ipse in sequentibus explicat: Λακεδαιμονίους ἔξῃστιν ἡμῖν φίλους γενέσθαι βεβαίως, αὐτῶν τε προκαλεσαμένων. Illa igitur privatum iri Athenienses, si nunc pacem inire nollent. Lectionem: ἡμῶς etiam codices Vallæ, Ar. C. Bar. Cl. Gr. Aug. Cass. Ald. Flor. Bas. et septem Pariss. confirmant.—In verbis: πολεμοῦνται γὰρ ἀσαφῶς ὀποτέρων ἀρξάντων—duodecim codicum aptior lectio: πολεμοῦνται μὲν γὰρ—est recipienda. Nam sequitur: καταλύσεως δὲ γενομένης—. Etiam Scholiastes hanc duodecim codicum lectionem potulit.—In verbis: χαρισσαμένοις τε μᾶλλον ἢ βιασαμένοις—non possum cum Levesquio Lacedæmonios intelligere, qui modo indicati sunt in verbis proximis: αὐτῶν τε προκαλεσαμένων—, sed refero illos dativos ad antecedens: ἡμῖν et explico de Atheniensibus, qui non vi facta et plane devictis Lacedæmoniiis, sed propter benivolum erga illos animum cum Spartanis pacem inire debent.

CAP. 21. Δέξασθαι τε ἀσμένως καὶ τοὺς ἀνδρας ἀποδώσειν—. Omnium fere codicum auctoritate legendum est mutato ordine: ἀσμένως δέξασθαι τε καί—. Ad verbum: δεομένων—in illis: δεομένων τὶ μᾶλλον σπονδῶν—male supplevit Scholiastes: τῶν Λακεδαιμονίων, cum potius supplere debuisset: τῶν Ἀθηναίων. Conferatur narratio lib. I. c. 114. et c. 115. proposita.

CAP. 23. Πελοποννήσιοι δὲ ἐν τῇ ἡπείρῳ στρατοσθευόμενοι—. Decem codd. postulant, ut edatur: ἐν τε τῇ ἡπείρῳ—, quod apte cum sequenti: καὶ προσβολὰς ποιούμενοι— potest conjungi.

CAP. 24. Τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμῆν καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν—. Quatuor codd. Reg. Cass. Gr. Aug. aptius legunt: οὐκ ἂν εἴναι ἐφορμῆν—, sicut etiam Abreschius, Heilmannus et Levesquius legere jusserunt. Gailius tamen in sua editione elegantissima non indicavit, ita in codice regio legi.—In verbis: τὸ Ῥήγιον ἠλπίζον—ῥαδίως χειρώσεσθαι—sequor novem codicum auctoritatem qui legunt: ῥαδίως χειρώσεσθαι. Nam constat, post verba opinandī sæpe pro futuris poni aoristos. Ita in epist. ad Rom. c. XV. 24.: ἐλπίζω γὰρ—θέασασθαι ὑμᾶς. Alia exempla suppeditabunt infra cap. 52. et c. 120. Conf. etiam notam ad lib. VII. c. 21.—In verbis: καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ἢ Ὀδυσσεύς λέγεται διαπλεῖσαι—non video, quo illud: τοῦτο referatur, cum antea πορθμὸς ponatur.

Puto igitur Thucydidem scripsisse: ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ἢ Ὀδυσσεύς—atque illud: τοῦτο ad: πορθμὸς refero: Habet illud fretum quoque Churybdim ita dictam, qua parte Ulysses navibus trajecisse dicitur.—Ad ultima denique verba: ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτὸ—suppleo ex antecedentibus: τὸ πέλαγος. Nam antecesserat: ἐκ μεγάλων πέλαγῶν, τοῦ τε Τυρσηνικοῦ καὶ τοῦ Σικελικοῦ.

CAP. 25. Ἀσπίπλευσαν—ἐς τὰ οἰκεία στρατόπεδα τότε, ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ μίαν ναῦν ἀπολέσαντες—. Hoc loco mutanda est verborum interpunctio, sicut jam egregie Kistemakerus celeberrimus adnotavit. Nam comma post: τότε sublata ante: μίαν ναῦν poni debet.—In verbis: μετὰ δὲ τοῦτο οἱ μὲν Λοκροὶ ἀπῆλθον ἐκ τῆς τῶν Ῥηγίων—ejicienda est vocula: τῶν, undecim librorum auctoritate. Quatuor autem Pariss. male legunt: ἐκ τῶν Ῥηγίων—. In verbis: τῶν Συρακουσίων ἐμβάντων ἐς τὰς ναῦς—Vindob. cum aliis decem codd. legere jubet: ἐσβάντων ἐς τὰς ναῦς—. Nam utraque dicendi ratione: ἐμβάναι et: ἐσβάναι Thucydides utitur et librarii particulas: ἐς et: ἐμ—in verbis compositis sæpenu-mero permutarunt, ut Wassius ad h. l. docuit.—Eodem modo in verbis: οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν λιμένα ταῖς ναυσὶν ἐπεριεῶντο—dicendi ratione etiam in Thucydidē obvia legendum censeo: ταῖς ναυσὶν ἐπείρων—. Ita enim cum Scholiastæ libro et Vindob. adhuc quatuordecim codices scripserunt atque etiam Gottleberus in nota ad lib. I. cap. 61. hanc lectionem defendit.

CAP. 27. Πάντων τε ἐφοβούντο μάλιστα τοὺς Λακεδαιμονίους—. Singularem vim h. l. obtinet septem codicum lectio: πάντων δὲ ἐφοβούντο μάλιστα—, quare illa non est negligenda.—In verbis: ἡρέθη κατάσκοπος αὐτὸς μετὰ Θεογένους ὑπὸ Ἀθηναίων—non negligenda est septem codicum lectio: μετὰ Θεογένους—. Nam longe sæpius nomen Theagenis inter Athenienses occurrit. Quare etiam h. l. admitti debet, sicut lib. I. c. 24. et c. 19. Quamquam enim in utroque capite ejusdem viri mentio injicitur, tamen c. 19. quinque codd. Pariss. etiam male exhibent: Θεογένους. Ex quibus locis simul, permutata fuisse ab imperitis librariorum hæc duo nomina: Θεαγένους et: Θεογένους, adparet.—In verbis: ὅτι ἀναγκασθήσεται ἡ ταῦτα λέγειν, οἷς διέβαλλεν, ἢ τάναντια εἰπὼν, ψευδῆς φανήσεσθαι—verisimile mihi esse videtur, Thucydidem scripsisse: ψευ-

δὴς· φανήσεται. Nam non facile hæc duo: ἀναγκασθήσεται φανήσεσθαι conjunxisset.

CAP. 28. Ταῦτα δὲ ἔχων, ἔφη, πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ στρατιώτας—. Quatuordecim libri lectionem magis veram: ἔφη, πρὸς τοῖς ἐν Πύλῳ στρατιώταις, præter illos milites, qui ad Pylum essent, proferunt, quam etiam interpretes comprobant.—Ita etiam in verbis: δεῖν ἀγαθοῖν τοῦ ἑτέρου τεύξεσθαι—necessario recipienda est lectio Thucydidi satis consueta: δεῖν ἄγαθοῖν—, quam cum Vindob. et quinque Pariss. etiam reliqui codices quam plurimi exhibent.

CAP. 29. Τῶν τε ἐν Πύλῳ στρατηγῶν ἕνα προσελεγμένους—. Particulam: τε duo codices C. et Dan. ignorat. Nemo certe illam h. l. desiderabit, aut particula: γε, centies a librariis cum illa: τε permutata, h. l. longe aptius adhiberetur.—In verbis: ῥώμην καὶ ἡ νῆσος ἐμπρησθεῖσα παρεῖχε—novem codices exhibent: ἐμπρησθεῖσα παρῆε σχε—nobis addiderat—quod ad h. l. bene quadrat. Quamquam inter illos novem codd. etiam est regius, tamen ejus mentio non a Gailio est injecta.—In verbis: κρείττους ἐνόμιζε τῶν πλεόνων ἀπέρων λαυθάνειν τε ἂν τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον, πολὺ ὄν—particula: τε nihil habet, ad quod referat. Forte Thucydides scripserat: κρείττους τ' ἐνόμιζε—.

CAP. 30. Κατιδὼν πλείους ὄντας, ὑπονοῶν πρότερον, ἐλάσσοσι τὸν σίτον αὐτοῦ ἐσπέμπειν, τότε ὡς ἐπ' ἀξιοχρεῶν τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον σπουδὴν ποιῆσθαι—. Varia interpretandi et emendandi ratio, quam h. l. interpretes protulerunt, jam indicare videtur, quoddam scripturæ vitium subesse. Mea quidem sententia particula: τε ante: ὡς ἐπ' ἀξιοχρεῶν—excidit, quod propter ultimam particulam: τότε syllabam facile fieri potuit. Tunc bene inter se cohærent: τοὺς τε Λακεδαιμονίους—τότε τε ὡς ἐπ' ἀξιοχρεῶν—τὴν τε νῆσον—. Illud: σπουδὴν ποιῆσθαι propter orationem contextam explico: diligentiam adhibere debere. Jam sensus erit. Cum ita videret, Lacedæmonios esse numero plures (suspiciat enim prius erat, cibum eo longe minoribus numero mitti,) et jam Athenienses majorem contra hostes minime contemnendos diligentiam adhibere debere; in insulam vero facilius escendi posse: ad eam invadendam adparatus fecit etc.

CAP. 31. Οὐ προσδεξαμένον δὲ αὐτῶν, μίαν μὲν ἡμέραν ἐπέσχον—. Non negligenda est exquisitior novem codicum scriptura: οὐ προσδεξαμένον δὲ, αὐ μίαν μὲν ἡμέραν—vicis-

sim uno quidem die morabantur.—In verbis: τῇ δ' ὑστεραία ἀνήγαγον μὲν—puto quidem, defendi posse illud: ἀνήγαγον. Cum vero duodecim codicum auctoritas lectionem magis consuetam: τῇ δ' ὑστεραία ἀνηγάγοντο μὲν—tueatur, hanc cum Dukero et Kistemakero recipendam esse censeo.—In verbis: ἔκ τε τοῦ πελάγους καὶ πρὸ τοῦ λιμένος—cum Dukero quoque et Kistemakero aptiorem præfero octo codicum lectionem: καὶ πρὸς τοῦ λιμένος—a portu inde—quod accurate respondet illi: ἔκ τε τοῦ πελάγους—. In verbis: μέρος δέ τι οὐ πολλὸ αὐτοῦ ἔσχατον ἐφύλασσε—neque ad vocabulum: αὐτοῦ supplendum censeo: Ἐπιτάδου—neque cum Bavero legendum esse: αὐτό—.

Sed suppleo: τόπου, ibi, sicut in verbis capitis antecedit: τὸν σίτον αὐτοῦ ἐσπέμπειν—et cum quindecim codicibus lego: αὐτοῦ τὸ ἔσχατον ἐφύλασσε—. Denique in verbis: εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βεβαιότερα—etiam cum Dukero aliusque defendo codicum Vindob. Cl. C. Ar. Cass. Mosqu. Aug. trium Pariss. et Vallæ lectionem maxime convenientem: ἀναχώρησις βεβαιότερα—. Unus Paris. indicat falsa lectione: βεβαιότερα, unde vulgata lectionis origo sit repetenda.

CAP. 32. Διαφθείρουσιν, ἐν τε ταῖς εὐναῖς, ἔτι ἀναλαμβάνοντας τὰ ὄπλα. καὶ λαθόντες τὴν ἀπόβασιν—. Varia interpretandi et emendandi ratio, quam de hoc loco excogitarunt interpretes, inprimis ex interpunctione perturbata originem traxisse videtur. Equidem tollendum censeo punctum post: ὄπλα, ut particula: τε et: καὶ cohæreant, et verito: interficiunt adhuc in cubili prostratos, cum arma sua arriperent, quia ipsos etiam latuerat illa Atheniensium in terram escensio.—In verbis: ἅμα δὲ ἔω γιγνομένη, καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινον—πάντες—non verisimile est, aurora orta demum illos milites in terram e navibus escendisse, quia tunc facilius ab hoste animadverti eorum adventus et impediti potuisset. Quare amplector quatuordecim codicum lectionem: ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπέβαινον—πάντες, ex reliquo exercitu omnes impetum fecerunt. Eandem lectionem quoque Vindob. et Vallæ liberantur. Nam Valla vertit: reliquus exercitus supervenit.—In verbis: ὅπως ὄτι πλείστη ἀπορία ἦ τοῖς πολεμίοις, πανταχόθεν κεκυκλωμένοις, καὶ μὴ ἔχουσι, πρὸς ὅ, τι ἀντιτάξονται—etiam undecim libri legunt: πανταχόθεν κεκυκλωμένοις—. Quo vocabulo etiam alibi Thucydides utitur, neque veram est, undique cinctos fuisse hostes ab Athe-

niensibus, sed tantum in pugna ineunda impeditos, quia et a fronte et a tergo et a latere iis instabant Athenienses. Sequor igitur tot codicum meliorum consensum. Ita capite sequenti 33. de hostibus dicitur: *εκατέρωθεν βάλλοντες εἶργον*—Sed etiam nostro loco Thucydides illud: *κεκωλυμένοις* statim verbis adiectis: *καὶ μὴ ἔχουσι, πρὸς ὅ, τι ἀντιτάσσονται*—explicat. Rejicio enim vulgatam: *μὴ ἔχουσι*—quinque codicum Pariss. Mosqu. Vindob. et haud dubie etiam aliorum librorum auctoritate, qui exhibent: *μὴ ἔχουσι*—Qua lectione recepta ingratus subjunctivorum concursus in h. l. apte evitatur.—Quid denique in verbis: *καὶ οἱ ἀπορώτατοι τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδάμιναις, ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλλήν*—sibi velit vocabulum: *ἀπορώτατοι*, Dukerus ingenue fatetur, se ignorare. Non negari potest, nimis artificiosas esse Scholiastæ aliorumque doctorum interpretationes de hoc loco prolatas. Mihi quidem emendatione hujus vocabuli a Thucydide haud dubie h. l. non prolati opus esse videtur. Valde igitur mihi arrisit conjectura, a me excogitata, ut legatur: *καὶ οἱ πορρώτατοι τοξεύμασι*—et longissime remoti ex magno, quo tela jaculabantur, intervallo grave eis robur addebant. Saltem mihi persuasum est, ejusmodi lectionem esse orationi contextæ in nostro loco quam maxime adcommodatam.

CAP. 33. *Ἡ μάλιστα αὐτοῖς προσθέντες προσκείμεντο*—Haud dubie elegantior est octo codicum scriptura: *αὐτοῖς ἐπιθέοντες προσκείμεντο*—, quæ jam Kistemakero doctissimo placuit. Ubique obvius est librariorum error, ut celeritate abrepti similia vocabulorum compositorum forment initia.—In verbis ultimis: *οἱκ ἐδύναντο διώκειν, ὅπλα ἔχοντες*—non negligenda est magis Attica septem librorum lectio: *οἱκ ἢ δύναντο διώκειν*—.

CAP. 34. *Ἀποκεκλημένοι μὲν τῇ ὄψει τοῦ προσῶν*—Attendi debet scriptura probabilior duorum codd.: *ἀποκεκλειμένοι, εἰ μὲν οἱ*, sicut in capitis 35. verbis: *ἐυχαρήσαντες ἐχάρησαν*—quatuor codices scripturam magis veram: *ξυχαλέισαντες*—tuentur. Conf. dicta ad lib. IV. cap. 8.

CAP. 35. *Πολλῶ ἔτι πλέον βοῆ τεθαρησκότες οἱ φίλοι ἐπέκειντο*—Vindob. et sex Pariss. cum aliis decem libris lectionem longe aptiorem suadent: *πολλῶ ἔτι πλέονι βοῆ*—.
Itiam Valla ita legit, quia vertebat: *leviter armati longe majore clamore et audacia instare*.

CAP. 36. *Κατὰ τὸ ἀντιπαρῆκον τοῦ κρημαίδους τῆς ἡσῶν προσβαίοντες*—Quamquam concedo, sicut docte ad h. l. Dukerus explicavit, vocabulum: *παρῆκειν* imprimis adhiberi de locis, quæ aliquo extenduntur et pertinent: tamen cum Gottlebero præfero lectionem decem codicum, quibuscum etiam Vindob. et Scholiastes consentiunt, ut legatur: *τὸ αἰὶ παρῆκον τοῦ κρημαίδους*—Sensus hujus vocabuli est aptissimus huic loco, si interpretationem Scholiastæ sequimur: *τὸ ἐνδιδοῦν καὶ ἀνάβασιν παρέχον*. Ad hoc vocabulum etiam melius quadrat illud: *αἰὶ: ad loca, quæ semper incedentibus cedebant sive transitum permittebant*. Major erit difficultas de interpretatione particulæ: *αἰὶ* hoc loco, si lectionem: *παρῆκον* retinemus.

CAP. 37. *Ἐκέρυζάν τε, εἰ βούλονται τὰ ὄπλα παραδοῦναι*—Forte antea scriptum legebatur: *ἐκέρυζάν γε, εἰ βούλονται*—.

CAP. 38. *Καλούντων ἐκ τῆς ἡπειροῦ κήρυκας καὶ γενομένης ἐπερωτήσεως δις ἢ τρίς ὁ τελευταῖος—ἀσπῆγγειλεν*—Codices Ar. Gr. Ald. Flor. Bas. et tres Pariss. legunt: *γενομένων ἐπ' ἐρωτήσεως*. Dan habet: *γενομένων ἐπερωτήσεως*. Marg. Cass. C. Cl. Aug. et quinque Pariss. scribunt: *γενομένων ἐπερωτήσεων*—Mosqu. exhibet: *γενομένων ἐπερωτημάτων*—In tanto codicum dissensu saltem adparet, omnes legere: *γενομένων pro illo: γενομένης*. Quod cum a librariis iusciis non bene cum singulari: *ἐπερωτήσεως* conjungi posset, propterea correxerunt: *ἐπερωτήσεων*. Sed longe præferenda est, sicut jam Æm. Portus statuit, codicum primo laudatorum lectio: *γενομένων ἐπ' ἐρωτήσεως*—cum illi præcones bis terve de interrogatione advenissent—.

CAP. 39. *Καὶ ἦν σῖτος ἐν τῇ ἡσῶν καὶ ἄλλα βρώματα ἐγκατελείφθη*—Vindob. et haud dubie etiam cum Scholiasta legit: *βρώματα ἐγκατελήφθη*—Scholiastes enim simul hæc verba adiecit: *ὡς ἐγένετο δῆλον ἐκ τῶν εὐρεθέντων σιτίων*—Hanc igitur lectionem: *ἐγκατελήφθη* præfero cum Dukero, quia melius antecedenti: *καὶ ἦν σῖτος*—respondet, quod frumentum non tam relictum, quam adhuc adfuisse in insula indicat.

CAP. 42. *Ἐφ' ὃν Δωριεῖς τοπάλαι ἰδρυθέντες*—Legendum est undecim codd. auctoritate: *ἐφ' ὃν Δωριεῖς*—Eandem lectionem etiam lib. I. c. 12. et lib. VI. c. 80. plurimorum codicum consensus defendit.—

In verbis: *προσπυθόμενοι δὲ Κορίνθιοι ἐξ Ἄργους*—alio ordine quam plurimi codd. scribere jubent: *Κορίνθιοι δὲ προσπυθόμενοι ἐξ Ἄργους*—.

CAP. 43. Οἱ δὲ *ὑπερχωρήσαντες πρὸς αἰμασίαν—ἐπώρσαν αὐτίς*—Ineptum funderet sensum illud: *ὑπερχωρήσαντες*—Tredecim codices, Vindob. Cl. Gr. Cass. Aug. et octo Pariss. lectionem meliorem, etiam a Dukero comprobata: *οἱ δὲ ὑποχωρήσαντες πρὸς*—exhibent. Etiam Valla ita haud dubie legit. Nam vertebat: *cum ad maceriam usque cessissent*—In verbis: *ἐν χερσὶν πάλιν ἢ ἡ μάχη*—alium verborum ordinem: *ἐν χερσὶν ἢ πάλιν ἡ μάχη* tredecim codices præscribunt.

CAP. 44. Ἡ δὲ ἄλλη στρατιὰ *τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπεὶ ἐβιάσθη*—Colon post: *τούτῳ* haud dubie est tollendum, ut jam Abreschius monuit, ut hæc verba cum illis: *ἐπεὶ ἐβιάσθη*—cohareant. Verbo illud: *τούτῳ τῷ τρόπῳ*, in illo rerum statu, sicut adfuit lib. I. cap. 8. in verbis: *καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἦδη ὄντες*—In verbis antecedentibus: *οἱ πλείστοι τε ἀπέθανον αὐτῶν*—octo codd. ordine verborum magis consueto legunt: *οἱ πλείστοι τε αὐτῶν ἀπέθανον*—In verbis: *τούς τε ἄλλοτέρους νεκροὺς ἐσκέλευεν καὶ τούς ἑαυτῶν ἀνηροῦντο*—cum aliis octodecim libris etiam Vindob. omisit vocabulum: *ἄλλοτέρους*. Quod licet Wassius adhuc defenderit, tamen cum Abreschio ejiciendum censeo. Nam infra libro V. c. 74. eadem verba etiam sine illo additamento leguntur—Denique in verbis: *πλὴν δυοῖν, οὓς ἐγκατέλιπον μὴ δυνάμενοι εὐρεῖν*—codicum plurimorum auctoritate, quibuscum etiam Vindob. consentit, legendum est: *πλὴν δυοῖν, οὓς ἐγκατέλιπον, οὐ δυνάμενοι εὐρεῖν*—sicut etiam linguæ Græcæ consuetudo postulat. Eodem modo cap. 47. emendari debet: *δυοῖν στήλαις*—, sicut ibi præter multos codices etiam Scholiastes legit. Vid. dicta ad lib. I. c. 20.

CAP. 46. *Μέχρις οὗ Ἀθήναζε πεμφθῶσιν*—Septem codices, Aug. Cass. Gr. Mosqu. et tres Pariss. legunt: *μέχρι οὗ οὖ*—, quod more Thucydidis est præferendam. Conf. dicta ad lib. IV. cap. 4. Ita lib. IV. c. 41. in verbis: *μέχρις οὗ τὶ ζυμβῶσιν*—sex codd. postulant lectionem: *μέχρι οὖ*—. Etiam ita lib. V. c. 26. in verbis: *μέχρις οὗ τὴν τε ἀρχὴν κατέπαυσαν*—sex codd. veram lectionem: *μέχρι οὖ τὴν*—tuentur, et eodem capite in verbis: *καὶ μέχρις οὗ ἐτελεύτησε*—octo codices legunt: *μέχρι οὖ*—In ver-

bis: *ὡς κατὰ εὐνοίαν δῆθεν λέγειν*—Vindob. cum sexdecim aliis libris exhibet: *κατὰ εὐνοίαν δὲ λέγειν*—Quam lectionem non rejicio, quia illud: *δῆθεν* jam in particula antecedenti: *ὡς* est expressum—In verbis denique: *ὅτι κράτιστον αὐτοῖς εἴη ὡς τάχιστα ἀποδιδράναι* omnes offendere debet forma minus consueti verbi: *ἀποδιδράναι*. Quare ejus loco recipienda est lectio duodecim codicum: *ὡς τάχιστα ἀποδρᾶναι*.

CAP. 48. Ἐπειδὴν ἡμέρα ἐγένετο—Octo Pariss. Aug. et Vindob. vocabulum magis consuetum: *ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο*—adferunt; quam veram lectionem etiam indicativus: *ἐγένετο* defendit.

CAP. 49. Καὶ ἐκπέμφαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαριᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον—Magna est inter interpretes dissensio, utrum h. l. plurimorum codicum auctoritate legendum sit: *οἰκήτορας*, an emendemus: *οἰκήτορες*, sicut etiam quinque codices exhibent. Licet negari non possit, verborum ordinem linguæ Græcæ legibus ita constitui posse h. l., ut vocabulum: *οἰκήτορας* (h. l. *pristinos incolas*) ad: *Κορινθίους* referatur: tamen illud: *ἀπὸ πάντων* melius connectitur cum lectione quinque codd.: *οἰκήτορες*, et alias, inprimis in vicinia istius vulgatæ lectionis: *οἰκήτορας*, non idoneum admitteret sensum, nec haberet quidquam, unde penderet. Jam sensus horum verborum erit: *ipsi Acarnanes tanquam incolæ ex omnibus suæ terræ locis congregati* (Scholiastes: *Ἄφ' ἐκάστης πόλεως Ἀκαριᾶνας*) tenuerunt hanc regionem.

CAP. 51. Πεισάμενοι μένοι πρὸς Ἀθηναίους πίστει καὶ βεβαιότητι, ἐκ τῶν δυνατῶν, μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλευσέν: *Quantum Chii jam fudere sanctissimo Atheniensibus confirmaverant, se, quantum in eorum potestate sit positum, nulla de rebus novis consilia contra Athenienses esse agitatos.* Hanc Vallæ interpretationem cum Dukero longe illi præfero, qua Chii dicuntur ab Atheniensibus hanc pacti conditionem sibi expetisse, ne quid in pristino suæ civitatis statu innovarent. Nam cum Chii nova munimenta Atheniensium jussu demoliri cogentur, non verisimile est, eos Atheniensibus tales pacti conditiones scribere potuisse, aut tales ab Atheniensibus esse admissas. Præterea illud: *ἐκ τῶν δυνατῶν* longe melius ad Chios quam ad Athenienses refertur. Nam in Atheniensium quidem potestate erat positum, ut Chii parcerent,

sed Chios non tam facile erat, ut omne rerum novarum studium inter singulos civium suorum excitatum opprimerent. Porro verba: νεώτερον βουλεύσειν aperte respondent antecedentibus: τὴ νεωτερεῖν; quare etiam simili sensu de rerum novarum studio sunt explicanda, cum in primis illud: νεώτερον plerumque sensu malo adhibeatur, ut Thucyd. lib. I. c. 132. Herodot. lib. V. c. 19. ideoque ad Athenienses rerum dominos minus apte possit referri. Denique verba: περὶ σφᾶς, si non ad Athenienses, ut equidem asfirmo, sed ad Chios spectarent, ex Thucydidis consuetudine potius cum: αὐτοὺς essent conjuncta, ut legeretur: περὶ σφᾶς αὐτοὺς, sicut infra cap. 54. et alibi occurrit.

CAP. 52. Ἀπέδωσαν πάλιν, μηδὲν ἀδικήσαντες—. Octo codices legunt: οὐδὲν ἀδικήσαντες—, quod præfero, quia eo magis in universum adfirmatur.—In verbis: καὶ τῇ ἄλλῃ παράσκευῇ ῥαδίως ἀπ' αὐτῆς ὀρμαίνονται—quinque codd. Pariss. Vindob. Cass. Gr. Aug. legunt: καὶ τῇ ἄλλῃ σκευῇ ῥαδίως—. Phavorinus illud: σκευῇ explicat vocabulo: πανοπλία. Cujus significatus exempla etiam in Thucyde occurruunt. Ita lib. III. c. 94. laudatur: τὸ τῶν Αἰτωλῶν ἔθνος σκευῇ ψιλῇ χρωμένον—. Aperte autem nostro loco vocabulum: ἄλλη ad naves refertur, quarum facile instrumentarum modo mentionem iniecerat. Quare sub illo: σκευῇ h. l. non solum navium armamenta, sed ipsa etiam militum iis impositorum arma intelligo, quibus facile Lesbium adgredi possent Lesbiorum exules. Si illam igitur interpretationem sequimur, admitti potest hæc novem codicum lectio.—Etiam in verbis: κακάσειν καὶ τὰ ἐν τῇ ἠπειρῷ Αἰτωλικά πολίσιματα χειρώσασθαι—recipiendam censeo lectionem: πολίσιματα χειρώσασθαι—, quam cum Vindob. adhuc sexdecim libri proferunt. Ad lib. IV. c. 24. jam adnotavi, Græcos sæpe tempora diversa inter se copulare et aoristos in primis in infinitivo, interdum quoque futurorum loco ponere, si verba opinandi præcesserint. Infinitivi hujus loci pendent ex illo: ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια;

CAP. 54. Καὶ μάχης γιγνομένης ὀλίγον μὲν τινα χρόνον ὑπέστησαν—. Magis veram lectionem: μάχης γενομένης—septem codd. Pariss. et Aug. adferunt. Haut dubie etiam Vallæ liber et alii codd. ita legerunt. Vallæ enim vertit: *Commissa pugna*—.

CAP. 55. Οἷς τὸ μὴ ἐπιχειροῦμενον αἰεὶ

ἔλλιπες ἦν—est recipienda novem codicum auctoritate magis consueta lectio: αἰεὶ ἐλλιπές ἦν. Ita etiam cap. sequenti in verbis: πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστασαν—nonnullorum codicum et Scholiastæ lectionem: αἰεὶ ἔστασαν—præfero. Conf. dicta ab Lib. III. c. 94.—In verbis: ἑμφύροα τις αὐτοῖς περιτύχη, οἷα καὶ ἐν τῇ νήσῳ—verissimam esse puto Gottleberi doctissimi emendationem, ut legatur: οἷα καὶ ἐν τῇ νήσῳ—, quam quoque duo codices Reg. et Aug. confirmant. Sed Gailius etiam h. l. nihil de lectionis varietate in illo codice Reg. adnotavit.

CAP. 56. Ἡμίονοιο περὶ Κοτύραν καὶ Ἀφροδίταν—. Septem codices legunt: περὶ Κοτύραν, cujus vere lectionis vestigia etiam in Stephani libro de urbibus occurrunt. Unus Paris. scripsit: Κοτύραν.—In verbis ultimis: πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστασαν—non solum, uti jam adnotavimus, legendum est: αἰεὶ, sed duodecim quoque codd. exhibent: ἐστᾶσι. Cum iis alii consentiunt, qui mutato ordine scripserunt: ἐστᾶσιν αἰεὶ—, et inde tandem vulgata lectio: ἔστασαν fluxit. Mihi quidem lectio: αἰεὶ ἐστᾶσι non solum propter plurimorum codicum consensum præferenda esse videtur, sed propterea etiam, quia Thucydidis ætati, qua hæc narravit, magis perfecti quam plusquamperfecti notio est adcommodata. Non enim dubitare licet, quin illis adhuc temporibus, quibus hæc scripsit Thucydidēs, magis dediti fuerint Æginetæ Spartanorum civitati.

CAP. 57. Καὶ αὐτοῖς τῶν Λακεδαιμονίων φρουρὰ μία τῶν περὶ τὴν χώραν, ἥπερ καὶ ξυνοτείχιζε, ξυνεξελθεῖν μὲν ἐς τὸ τεῖχος οὐκ ἠδέελλήσεν, δεομένον τῶν Αἰγυπτῶν, ἀλλ' αὐτοὺς κίνδυνος ἐφαίνετο ἐς τὸ τεῖχος κατακλιεσθαι—. Lectionem difficiliorem: οὐκ ἠθέλησαν, δεομένων—, quam sexdecim codices exhibent, etiam Dukerus non improbat et in primis tot codicum auctoritate est recipienda. Eadem lectio etiam comprobatur verbis sequentibus: ἀλλὰ αὐτοῖς κίνδυνος ἐφαίνετο. Nam aperte pluralis numerus: αὐτοὺς ad illud: ἠθέλησαν refertur. Sed plurimi codices pro illo: αὐτοὺς adferunt: ἀλλὰ αὐτοῖς κίνδυνος—, quod bene ipsos custodes respicit periculum metuentes, atque etiam Dukeri sententia est præferendum.

CAP. 61. Τοῖς γὰρ οὐδέποτε σφίσι κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν προσβοήθησαν—. Vindob. et decem aliorum codicum auctoritate le-

gendum est: τοῖς γὰρ οὐδὲν πρόποτα σφίσι.—: sicut jam Wassius suaserat. Facile in aliis codd. excidere potuit media syllaba vocis: οὐδε πρόποτα propter similem, quæ eam excipit.

CAP. 62. Ἡ δοκεῖτε, εἴ τω τι ἐστὶν ἀγαθόν, ἢ εἴ τω τὰ ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος.— In magna explicandi hujus loci difficultate, sicut omnes interpretes fatentur, commemoranda aliorum interpretandi et emendandi ratione supersedeo, quia mihi non persuaserunt. Sed magni facio et unice veram habeo in hoc loco Kistemakeri ingeniosam distinguendi rationem, ut legatur: ἢ δοκεῖτε, εἴ τω.—. Tunc enim illud: δοκεῖ aptissime ad verba: οὐχ ἡσυχία—παῦσαι etc. refertur, et particula: τε, quæ vocabulo: δοκεῖ adhaeret, optime respondet particulae: τε in verbis: ἀλλὰ τε ὅσα—conspicuae, quæ alias nihil haberet, ad quod respiceret. Ceterum adhuc varia sunt, quæ horridam hujus loci dictionem, aliorum tamen locorum exemplis non destitutam, testantur. Nam post illud: δοκεῖ primo sequitur infinitivus cum nominativo conjunctus: ἡσυχία—παῦσαι, et deinde infinitivus cum accusativo: καὶ ἔχειν τὴν εἰρήνην. Constat autem, illud: δοκεῖ, sicut Latinum: videtur, utroque modo construi posse. Porro, quia παῦσαι ad: τὰ ἐναντία, et ξυδιασῶσαι ad: ἀγαθόν referri debet, quod priori tamen loco positum legitur, etiam illud: παῦσαι non priori, sed posteriori loco deberet esse positum. Denique ad verba: καὶ τὰς τιμὰς ex antecedentibus: οὐχ ἡσυχία μᾶλλον—particula: οὐχ repeti debet, ne interpretatio hujus loci sensui plane contraria existat.

CAP. 63. Ἦν δὲ ἀπιστήσαντες, ἄλλοις ὑπακούσωμεν, οὐ περὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι τινα, ἀλλὰ καὶ, ἄγαν εἰ τύχοιμεν, φίλοι μὲν ἂν τοῖς ἐχθρίστοις, διάφοροι δὲ, οἷς οὐ χρὴ, κατ' ἀνάγκην γινώμεθα. Si autem, meis dictis non fide habita, aliorum consiliis obtemperaverimus, non de aliquo ulciscendo cogimur (foedus inire), sed, si vel hac nobis contigerit, (ut non foedus de aliquo ulciscendo ineamus) tamen cogimur inimicissimis esse amici, et iis quidem, quibus non decet, inimici. Ita mihi quidem hujus loci difficultas facile tolli videtur, si verba: φίλοι μὲν ἂν—γινώμεθα (nam ita legendum est cum Vindob. et aliis undecim libris pro vulgato: γινώμεθα) jam ad verba: οὐ περὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι τινα supplementus.

CAP. 64. Καὶ ἐπιών τω μᾶλλον ἢ ἀμυνό-

μενος.— Duodecim libri suadent lectionem: ἢ ἀμυνούμενος—, quæ haud dubie est aptior, quia aperte tempus futurum respicitur. Ita etiam Valla in suo libro. legebat, quia vertit: bellum magis inferram, quam repellam.—In verbis: τοῖς δὲ ἀλλοφύλους ἐπελθόντας ἀδρόοι, ἢ σωφρονώμεν, ἀμυνόμεθα—omnes fere codices legunt: ἀδρόοι ἀεὶ, ἢ σωφρονώμεν.— Eandem lectionem quoque Valla sequitur, qui vertit: si sapiamus, semper conjuncti propulsabimus. Wassius ad eandem codicum lectionem magis suadendam respici jubet illud: τὸ λοιπὸν, quod statim sequitur in verbis: ξυμμάχους δὲ οὐδέποτε τὸ λοιπὸν ἐπαξόμεθα.— Simili sensu hæc particula: ἀεὶ adfuit lib. I. c. 22. in verbis: περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν, dicere maxime consentanea de rebus, quæ semper (seu vario temporis intervallo) presentes aderant.—Quare non amplius dubitare licet hoc loco de illa lectione codicum recipienda. Etiam infra lib. IV. cap. 68. in verbis: ὁ αἰεὶ ἐντός γιγνόμενος, qui vario temporis successu intrabat, optimorum codicum auctoritate pro illo: ὁ αἰεὶ legendum est. Plura de hujus particulae usu ad eundem locum Dukerus adnotavit.

CAP. 65. Οὕτω τῇ παρούσῃ εὐτυχία χρεώμενοι ἡξίουν.— In sexdecim libris legitur: οὕτω τῇ τε παρούσῃ—, quam lectionem etiam concinniores habet Kistemakerus. Mihi quidem Thucydides scripsisse videtur: οὕτω τῇ γε παρούσῃ—presenti quidem fortuna prospera gavisi—. Sic etiam capite sequenti in verbis: ξυνέβησαν τε πρώτα μὲν—legendum puto: ξυνέβησαν γε πρώτα μὲν.— Etiam cap. 98. hujus libri in verbis: ὕδαρ τε ἐν τῇ ἀνάγκῃ κινήσας—optime quadrat emendatio: ὕδαρ γε ἐν τῇ ἀνάγκῃ—, et lib. V. cap. 45. ubi legitur: Πύλον τε αὐτοῖς ἀποδάσειν—, aptiorem sensum fundet hæc emendatio: Πύλον γε αὐτοῖς—.

CAP. 67. Ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλήθειον τὰ τεῖχη.— Memoratu digna est septem codicum, Ar. C. Cass. Dan. Aug. Vindob. et unius Paris. lectio: ὅθεν ἐπλήθειον τὰ τεῖχη, unde sibi lateres ad muros extruendos parare solebant. Qui sensus huic loco est aptissimus.—In verbis: καὶ τότε πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἡδὴ ἡ ἄμαξα—praefertendus est elegantior verborum ordo: πύλαις ἡδὴ ἦν ἡ ἄμαξα, quem quatuordecim codices exhibent.—Ita etiam in verbis: καὶ αὐτοὶ ἄμα καὶ οἱ ξυμπεράσσοντες—φύλακας κτείνουσι—elegantia majore commendatur

Vindob. et novemdecim aliorum codicum lectio : καὶ αὐτὸς ἄμα καὶ οἱ ξυμπράσσοντες.— Vallæ liber quoque eandem protulit, quia vertebat : *et cum ipsis pariter, qui rerum erant socii*— Non igitur de hac lectione recipienda amplius dubitandum esse censeo.

CAP. 73. Καλῶς δὲ ἐνόμιζον σφίσις ἀμφοτέρα ἔχειν.— Plenum est hoc caput locorum, quæ interpretum ingenia vexarunt. Verba modo allata Baverus de antecedentibus esse intelligenda censeo. Sed sequentia potius sunt comparanda. Nam hæc duo, quæ Brasidas sibi commodum quoddam allatura esse putabat, haud dubie in eo erant posita, 1) ut hostem ad pugnam provocatum non prius lacessendo periculum ex facto pugnae initio oriturum evitaret, 2) ut in Megarensium animis, si Athenienses sibi oblatam detrectarent pugnam, de victoria sibi vel sine prælio concessa opinionem excitaret.— In verbis vero : οἱ γὰρ Μεγαρηῆς, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ἐτάξαντο μὲν—non Abreschii, Heilmanni aliorumque sententiam amplector, qui longa parenthesi verba : ὡς οἱ Ἀθηναῖοι etc, ab antecedentibus : οἱ γὰρ Μεγαρηῆς separant, sed cum Bavero potius consentio, qui comma post : Ἀθηναῖοι collocat, ut hæc verba vertantur : *Nam Megarenses, sicut Athenienses, ad muros longos egressi aciem militum quidem instruxerunt, sed pugnam quoque non inceperunt, cum illi (sc. Athenienses) non lacesserent*. Non enim verisimile est, Megarenses, cum Lacedæmonii, eorum socii, pugnam præpararent, in muris inclusos mansisse. Jam post verba : μὴ ἐπαύτων puncto distingui debet, et verba : λογιζόμενοι καὶ οἱ ἐκείνων στρατηγῶν etc. ab antecedentibus separata, de Atheniensium ducibus ita explico, ut illud : λογιζόμενοι pro verbo finito : ἐλογίζοντο positum putem, sicut et Græci et Latini sexcenties participium loco verbi finiti usurpant.— Quod vero scripturam : Μεγαρηῆς in hoc et sequenti capite attinet, eadem editorum inconstantia animadvertitur, quam de vocabulo : Πλαταιεῖς in cap. 3. lib. II. et cap. 20. lib. III. observavimus. Nam supra lib. IV. cap. 66. recte editum legitur : Μεγαρηῆς.— Cum igitur non sit verisimile, Thucydidem diversis locis variam ejusdem vocabuli scripturam adhibuisse, cumque etiam nostro et 73. et 74. capite plures bonæ notæ codices eandem lectionem : Μεγαρηῆς tueantur, ea quoque vulgare loco erit recipienda. Eodem modo eti-

am cap. 109. octo codices lectionem : Μεγαρηῆς tueantur. Conferantur, quæ ad lib. I. cap. 103. de eodem vocabulo jam adnotavi.— Quod denique verba attinet : τοῖς δὲ ξυμπάσης τῆς δυνάμεως καὶ τῶν παρόντων μέρος ἕκαστον κινδυνεύειν εἰκότως ἐθέλειν τοιμᾶν—, quis ferre poterit discrimen inter verba : ξυμπάσης τῆς δυνάμεως, et : τῶν παρόντων stabilitum? Mihi quidem falsa lectio subesse videtur, ut potius emendemus : τοῖς δὲ ξυμπάσης τῆς δυνάμεως ἐκ τῶν παρόντων μέρος ἕκαστον—inter illos vero in presenti rerum statu singulas totius exercitus partes.— Ita lib. V. cap. 40. legimus : ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιησάμενοι.—

CAP. 74. Καὶ πλείστον δὴ χρόνον αὐτὴ ὑπ' ἐλαχίστων νεμομένη ἐκ στάσεως μετάστασις ξυνέμεινε.— Octo codd. legitur : ὑπ' ἐλαχίστων γενομένη ἐκ στάσεως μετάστασις.— Jam Dukerus fatebatur, se nescire, quid sibi velit : νεμομένη μετάστασις. Kistemakerus doctissimus voluit quidem explicare : *administrata* s. perfecta a paucissimis rerum mutatio. Sed dubito, an possit hanc significationem idoneis quidem exemplis ex prosaicis Græcorum scriptoribus confirmare. Quamvis enim νέμεσθαι de civitate et de civibus dicatur, qui reguntur : tamen minus consuetum est, ut repectina rerum mutatio νέμεσθαι dicatur. Præterea illud additamentum : ἐκ στάσεως in nostro loco longe melius ad lectionem : γενομένη quadrat, et plane separatum manebit a reliquis verbis, si lectionem vulgata νεμομένη retinemus. Denique satis adparet, quam facile librarii utramque lectionem : γενομένη et νεμομένη commutare potuerint, cum inprimis illud : ξυνέμεινε, quod statim hæc verba excipit, longe majorem huic vocabulorum confusione occasionem præberet. Etiam Vallæ liber lectionem : γενομένη exhibuisse videtur. Nam veritè : *hic status ex seditione secutus*— Admitto igitur octo codd. lectionem : γενομένη—.

CAP. 75. Δεινὸν εἶναι, μὲν, ὥσπερ τὰ Ἀναία, ἐπὶ τῇ Σάμῳ γένηται. Dukerus ad lib. III. c. 19. et c. 32. recte defendit lectionem : τὰ Ἀναία, quamvis in Stephano de urbibus hoc oppidum adpelletur : ἡ Ἀναία. Sed alia interpunctione hæc verba sunt distinguenda, ut comma post Ἀναία sublatum potius ante γένηται collocetur. Nam ad γένηται intelligendum est : τὸ χωρίον Ἀντάνδρου. Conf. dicta ad lib. VIII. c. 19.— Etiam in verbis : οὕτω δὲ, ξυγαίραντες ἀπὸ

τῶν ξυμμάχων στρατιᾶν, καὶ πλεῦσαντες, μάχῃ τε νικήσαντες—post verba: οὕτω δὴ comma est tollendum, quia cum sequentibus arcte coherent, et pro: μάχῃ τε—legendum esse videtur: μάχῃ δὲ νικήσαντες—.

CAP. 76. Μινύειον πρότερον καλούμενον, νῦν δὲ Βοιώτειον—. Scripturam magis veram: νῦν δὲ Βοιώτιον septem codices, Cass. Gr. Mosqu. Aug. et tres Pariss. exhibent, quam etiam Dukerus in notis suis ad h. l. defendit.—In verbis: πρὸς τῇ Φανότιδι τῆς Φωκίδος—amplector conjecturam Hudsoni, ut legatur: τῇ Φανοτεῖ τῆς Φωκίδος—, sicut etiam infra cap. 89. occurrit: ἀνδρὸς Φωκίως ἐκ Φανοτείως—. Legunt quidem h. l. libri omnes: Φανότιδι. Sed facile adparet, quomodo ultima syllaba in Φανοτεῖ in librario male sedulo duplicari potuerit.

CAP. 78. Ἀπὸ δὲ τούτου ἦδη μὲν τῶν Θεσσαλῶν ἀγωγοὶ πάλιν ἀπὸ ἡλθον· οἱ δὲ Περαιβοῖ, αὐτῶν ὑπήκοοι ὄντες Θεσσαλῶν κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δίον—. Quindecim libri legunt: ἦδη· οἱ μὲν Θεσσαλῶν ἀγωγοί—, quod cum Kistemakero præfero, quia illi: οἱ μὲν—in sequentibus respondet: οἱ δὲ Περαιβοῖ—. Porro illud: αὐτὸν post: κατέστησαν—octodecim libri omittunt. Sed pro verbis: αὐτῶν ὑπήκοοι—habent Cass. et Aug.: αὐτὸν ὑπήκοοι—. Haud dubie igitur, altero: αὐτὸν omisso, Thucydides scripserat: αὐτὸν ὑπήκοοι ὄντες Θεσσαλῶν κατέστησαν ἐς Δίον—. Nemo autem lectionem: αὐτῶν ut necessariam in hoc loco desiderabit.

CAP. 80. Ἐποίμων ὄντων τρέφειν: τε καὶ ἐπὶ τῇ ἀποστάσει σφᾶς ἐπιβαλουμένων—. Vindob. cum aliis duodecim codicibus articulum: τῇ ante: ἀποστάσει omisit. Quare nunc, sicut in aliis locis quam plurimis, legendum est: καὶ ἐπὶ ἀποστάσει σφᾶς—. In verbis: καὶ ἅμα τῶν Εἰλωτῶν βουλομένοις ἦν ἐπὶ πρὸς φάσει ἐκπέμψαι—Scholiastes ad: βουλομένοις ἦν supplevit: τοῖς Λακεδαιμονίοις, et reliqui interpretes ejus explicationem ita sunt amplexi, ut illud: Λακεδαιμονίοις ad βουλομένοις referrent, cum potius ad ἦν respiciatur, et hæc: ἦν Λακεδαιμονίοις debeant explicari: poterant Lacedæmonii. Nam tota oratio contexta aliam suadet interpretandi rationem. Aperte agit hic locus de Helotis, quos Spartani, si sponte, facta libertatis promissione, militiam se secuturos esse professi essent; tanquam rerum novarum cupidos clam e medio erant sublaturi. Quare hic locus haud dubie in mendo cubat, et legendum est: τῶν Εἰλω-

τῶν βουλομένων ἦν—ἐκπέμψαι, potèràn illos Helotarum, qui vellent, sub quodam emittere prætextu.—In verbis vero: αἰεὶ γὰρ τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις—καθίστήκει—legendum est sex codicum auctoritate: αἰεὶ γὰρ τὰ πολλὰ—; sicut etiam Wassius suavit et in plurimis locis præferri debet. Conf. dicta ad lib. III. c. 94. et lib. IV. c. 55. c. 64. et c. 92.—Verba: αὐτῶν ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἀριστοί—Diodorus Sic. Bibliothecæ Hist. lib. XII. c. 67. ubi doli a Lacedæmoniis excogitati mentionem injecit, explicat his verbis: τοὺς ἀγαθὸν τι πεπωνηκότας τῇ Σπάρτῃ.—Verba autem: πείραν ποιούμενοι etc; adhuc ad antecedentia, puncto post: ἐλευθερώσαντες sublatο, pertinent. Nova periodus iterum incipit cum verbis: καὶ προκρίναντες ἐς διαχιλίους· οἱ μὲν ἐστεφανώσαντο—. Jam quæstio oritur, ad quos referri debeant verba: καὶ προκρίναντες—. Baverus quidem ea de Lacedæmoniis, Helotas separatibus, intelligit. Sed antea jam narrabant, Helotas semet ipsos, si qui fortiter militassent, sponte indicare atque secernere debuisset, quia etiam sine illa professione Helotarum sponte facta ne ipsi quidem Spartani illos satis certo dignoscere potuissent, qui rerum novarum essent studiosi. Quare verisimile est, verbum: προκρίναντες significatione neutrali indicare: se ipsos Helotas, circiter duo millia numero, a reliquis separantes—et cum sequentibus: οἱ μὲν, commate sublato, conjungi debere. Quam quidem explicationem a me prolatam etiam Scholiastes sequitur. Nam verbis: καὶ προκρίναντες—notam adjecit: ἀντὶ τοῦ προκρίθεντων—. Sed illud: οἱ δὲ οὐ πολλῶν etc. quod sequitur, aperte ad Lacedæmonios ita ab Helotis, sub οἱ μὲν indicatis, separandos referri debet.

CAP. 81. Προθύμηθησαν δὲ καὶ οἱ Χαλκιδῆς ἄνδρα ἔν τε τῇ Σπάρτῃ δοκούντα δραστήριον εἶναι—. Non sine causa dubius hæret Baverus de vera vocabuli: προθύμηθησαν explicatione in h. l. Decem codices legunt: προθύμισαν, quam lectionem Græcæ lingue usus respuit. Sed forte sub ea latent vera lectio. Equidem arbitror, Thucydidem olim scripsisse: πρὸς οὐτίμῃσαν δὲ—ἄνδρα. Qua quidem admissa lectione, omnia erunt plana et apta. Pro illo: Χαλκιδῆς etiam decem codicum auctoritate legendum est: καὶ οἱ Χαλκιδεῖς. Conf. dicta ad cap. 73.—Porro in verbis: ἐς τε τὸν χρόνον ὕστερον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας πόλε-

μον—ampletor Dukeri sententiam, ut legatur: ἐς τε τὸν χρόνον ὑστερον—πόλεμον. Etiam decem codices ita legerunt. Neque quisquam majorem huic lectioni elegantiam inesse negabit. Etiam Valla in libro suo ita legisse videtur. Nam vertit: circa bellum, quod res Siculas insecutum est—.

CAP. 83. Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασιδίου ἐπὶ τῇ ἔσβολῃ—. Dissident h. l. interpretes de explicatione verborum: ἐγένετο τῷ στρατῷ. Neque mirum est, quia Græci non ita loqui solent. Haud dubie Thucydides scripserat: ἐπεὶ δὲ ἐγένετο στρατὸς μετὰ τοῦ Βρασιδίου—. Nam articulus: τῷ ex ultima syllaba vocabuli: ἐγένετο, male repetita, h. l. est ortus.—In verbis: ἐδίδασκον αὐτὸν, μὴ ὑπεξελθεῖν τῷ Περδικκᾷ τὰ δεινὰ—cum Dukero, Bavero, aliisque interpretibus præfero lectionem: μὴ ὑπεξελεῖν τῷ Περδικκᾷ, ne mallet in Perdicca gratiam pericula subire—, quæ sensum aptissimum fundit et decem codicum, Ar. C. Cl. Gr. Aug. Mosqu. Cass. et trium Pariss. auctoritate comprobatur.

CAP. 85. Οἷς ἂν ἐπίω, ἥσόν τις ἐμὸι πρόσσεισι καὶ δυσχερὲς ποιούμενοι—. Plurimi codices omittunt: καὶ ante: δυσχερὲς. Omisssa igitur copula: καὶ etiam colon deleri debet, ut verba: δυσχερὲς ποιούμενοι, quæ significationem verbis Herodoteis: δεινὸν ποιούμενοι similem habent, cum antecedentibus conjungantur.

CAP. 87. Δίκαιόν τε εἶναι, οἷς καὶ δυνατὸν δεχέσθαι αὐτὴν, τούτοις καὶ ἐπιφέρειν, ἄκοντα δὲ μηδένα προσαναγκάζειν.—Forte Thucydides scripserat: ἄκοντὰ τε μηδένα—, ut hæc verba respondeant illis: δίκαιόν τε εἶναι—.

CAP. 88. Κεῖφα φηφισάμενοι, διὰ τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν—ἐγνωσαν—. Quindecim codices legere jubent: κεῖφα δειφισάμενοι, διὰ τε τὸ ἐπαγωγὰ—, quorum auctoritas in vocabulo tam consueto non rejicienda esse videtur.—In verbis: καὶ οὐ πολλῶ ὑστερον καὶ Στάγειρος—Vindob. cum aliis decem codd. legunt: καὶ οὐ πολλὸ ὑστερον—. Quo vocabulo etiam aliis locis, ut lib. III. cap. 6. in verbis: οἱ πολλὸ θᾶσσον παρήσαν, Thucydides pro: πολλῶ est usus.

CAP. 90. Ἦπιτε γὰρ ἦν στοὰ, καταπεπτώκει—. In cod. Vindob. legitur: ἦπερ γὰρ ἦν—sine iota illi: ἦπερ subscripto. Quæ lectio meliorem et aptiorem sensum fundit, quare est præferenda. Etiam Valla jam in suo libro ita legebat, quia vertit: Nam porticus, quæ fuerat, conciderat.—Por-

ro in verbis: καὶ τῆς πέμπτης μέχρις ἀρίστου—quinque codices, Cass. Gr. Aug. et duo Pariss. legunt: μὲχρις ἀρίστου—, quorum auctoritas propter consuetum Thucydidis morem non est negligenda. Conf. dicta ad lib. IV. c. 4. et c. 46.

CAP. 91. Καὶ ἤσθάνοντο τοὺς Ἀθηναίους προσχωροῦντας ἐπ' οἴκου—. Tredecim codices legere jubent: τοὺς Ἀθηναίους προχωροῦντας—, sicut in antecedenti capite adfuerat: τὸ μὲν στρατόπεδον προαπεχώρησεν—. Sensus esse videtur: Athenienses ante prælium cum Bæotis initum abire domum—.

CAP. 92. Ὅσπτις τὰ μὲν ἑαυτοῦ ἔχει, τοῦ δὲ πλείονος ὀρεγόμενος—. Auribus magis arripet, quia ὁμοιοτέλευτον evitatur, lectio: τοῦ πλείονος δὲ ὀρεγόμενος—, quam octo codices, Cass. Aug. Gr. et quinque Pariss. exhibent.—In verbis: πολλὴν ἀδειαν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μέχρι τοῦδε κατεστήσαμεν—unde viginti codicum et Scholiastæ auctoritate ejicienda est particula: ἐν ante verba: τῇ Βοιωτίᾳ—, quæ magis turbat, quam adjuvat lujus loci sensum.—In verbis: τὴν τε αὐτῶν αἰεὶ ἐλευθεροῦν μάχη—legendum esse novem codicum consensu: ἀεὶ ἐλευθεροῦν—, sicut etiam lib. IV. cap. 55. et cap. 64. adnotavimus. Eodem modo quoque cap. 98. in verbis: καὶ τὰ ἱερὰ αἰεὶ γίνεσθαι—undecim codices recte legunt: ἀεὶ γίνεσθαι. Ita etiam lib. VI. c. 77. in verbis: ἕνα γέ τινα αἰεὶ μεταβάλλοντες—codicum auctoritate edendum est: ἀεὶ μεταβάλλοντες—. In verbis: πατέρων τῶν τότε ἀγαθῶν γενομένων παῖδας—quinque Pariss. lectionem longe elegantiorum exhibent: ἀγαθῶν γενομένων παῖδας—. Nam in lectione vulgata plane redundat illud: γενομένων. Etiam Valla in libro suo legit: γενομένους. Nam vertit hæc verba: qui vero juniores, egregiis illis orti parentibus.—Denique in verbis ultimis: ἀναγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίσισι—quinque codd. Vindob. Cl. Aug. Cass. Mosqu. lectionem: ἀνανταγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν—exhibent, quæ non sine causa Wassio et Dukero magis arripet, quia jam lib. II. cap. 45. Thucydides hoc vocabulum adhibuit. Etiam in codd. Pariss. occurrit hæc lectio: ἀνανταγώνιστοι, sed eorum nomen et numerum non indicavit Gaius doctissimus.

CAP. 93. Φύλακεις τε ἅμα εἶεν, εἴ τι ἐπίοι αὐτῶ—. Vindob. cum novem aliis codd. legit: εἴ τις ἐπίοι αὐτῶ—. Quæ lectio tot codicum est longe aptior et haud dubie

præferenda.—Vocabulum: *ἰππῆς*, quod bis occurrit in hoc capite, altero loco novem codices et altero decem codices magis consueti scribendi ratione in: *ἰππεῖς* mutant; quare hæc lectio non est negligenda. Eodem modo vocabulum: *ἰππεῖς* revocandum est in capitis sequentis verbis: *ἰππῆς* δὲ ἐφ' ἑκατέρῃ τῶν κέρα, quia sexdecim libri lectionem: *ἰππεῖς* tuentur. Etiam cap. 96. in verbis: *καὶ μάλιστα οἱ τε ἰππῆς αὐτῶν*—novem codicum auctoritate legendum est: *καὶ μάλιστα οἱ ἰωπεῖς, οἱ τε αὐτῶν*. Non minus cap. 124. in verbis: *ἰππῆς* δ' οἱ πάντες ἠκολούθησαν—et in verbis: *οἱ ἰππῆς, ἐς αὐτὸ καταδραμόντες*—debet emendari: *ἰωπεῖς*—decem codicum auctoritate. Porro lib. V. cap. 6. in verbis: *καὶ ἰππῆς* "Ελληνες *τριπόσιοι*, tredecim codices legere jubent: *ἰωπεῖς* "Ελληνες—et cap. 50. duodecim libri adferunt: *Ἀθηναίων ἰωπεῖς*—. Etiam cap. 57. tredecim libri tuentur: *ἰππεῖς πεντακίσιοι*—, cap. 67. duodecim codices exhibent: *ἰππεῖς*—. Eandem lectionem quoque cap. 72. et 73. plures codices tuentur. Item lib. VI. cap. 65. 66. 67. et 70. nulli codices defendunt: *ἰωπεῖς*—. In verbis: *ἐπ' ἀσπίδας δὲ πέντε μὲν καὶ εἴκοσι οἱ Θηβαῖοι ἐτάξαντο*: οἱ δὲ ἄλλοι, ὡς ἕκαστος ἐτυχεῖν—sex codicum, Cl. Gr. Cass. Dan. Aug. et unius Paris. lectio: *καὶ εἴκοσι Θηβαῖοι ἐτάξαντο*—est longe elegantior et præferenda.

CAP. 94. Ἐμ παρασκευῆς μὲν ὀπλισμένοι, οὔτε τότε παρήσαν, οὔτε ἐγένοντο ἐν τῇ πόλει—. Tredecim codices legere jubent: *ἐγένοντο τῇ πόλει*, ommissa prepositione: *ἐν*. Quod si cum: *ὀπλισμένοι* conjungitur, etiam sensum aptum fundit.—In verbis: *καθεστῶτων δὲ ἐς τὴν τάξιν ἤδη καὶ μελλόντων ξυνίεναι*—plurimi codices particulam: *ἤδη* alio eoque aptiori loco collocant: *ἐς τὴν τάξιν καὶ ἤδη μελλόντων ξυνίεναι*.

CAP. 95. Ὡς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ οὐ προσῆκον τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουμεν—. Mihi verisimile esse videtur, Thucydidem antea scripsisse: οὐ προσήκοντως τοσόνδε κίνδυνον—. Facile ultima syllaba particulæ: *προσηκόντως* propter primam syllabam sequentis vocabuli: *τοσόνδε* intercidere potuit librariorum incuria.—In verbis: *ἐν γὰρ τῇ πούτῳ, ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὁ ἀγὼν ἔσται*—cum Vindob. adhuc quatuordecim codices legunt: *ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὁ ἀγὼν*—. Etiam Vallæ liber idem exhibuit, quia vertebat: certamen erit pro nostra—.

CAP. 96. Παρακλειψαμένου—Παγώνδου

παιωνισαντος, ἐπῆσαν ἀπὸ τοῦ λόφου—. Incepta est lectio: *παιωνισαντος*. Plurimi codices lectionem aptiorem: *παιωνισαντες ἐπῆσαν*—tuentur, ut hoc ad: *οἱ Βιωτῶν* referatur. Etiam Valla exhibet: *ραονα modulati*—. Tunc autem comma ante: *καὶ ἐνταῦθα* est tollendum, quia hæc verba cum antecedentibus arcte cohærent, et post: *Παγώνδου* est collocandum.—In verbis: *τὸ δὲ ἄλλο κρατερᾷ μάχῃ καὶ ὀδισμῷ ἀσπίδων ξυνεστήκει*—Grævii codex legit: *τῷ δὲ ἄλλῳ*—, quam lectionem non temere rejiciendam esse censeo. Forte Thucydides scripserat: *τῷ δὲ ἄλλῳ κρατερᾷ μάχῃ καὶ ὀδισμῷ ἀσπίδων ξυνεστήκει*, in altera exercitus parte gravis pugna simul cum umbonum impulsu continuabatur.—In verbis: *εἰδόντων τῶν ὀντων καὶ μέχρι τοῦ μέσου*—tollendus est articulus: *τοῦ*, a tredecim codicibus omissus.—Quod verba: *καὶ ἐπῆσαν τοὺς τε ἄλλους ταύτη*—attinet, Vindob. cum decem aliis codd. legit: *καὶ ἐπῆσαν τοὺς τε ἄλλους—premebant cum reliquis, tum maxime Thespiensibus*—, quod recte Baverus cum aliis receptæ lectioni propter orationem contextam præfert.—Verba: *καὶ κυκλωθέντων ἐν ὀλίγῳ*, commate post: *ὀλίγῳ* sublato, ad sequentia: *οὐπερ διεφθάρσαν Θεσπιέων*—refertur, ut velatur: *etiam illi Thespiensium, qui in spatio angusto circumventi perierunt, armis sese defendentes occidebantur*—. In verbis: *φυγὴ καθεστήκει πάντος τοῦ στρατοῦ*—duodecim codices legere jubent: *φυγὴ καθεστήκει*—. Ita etiam infra cap. 103. est editum in verbis: *φυλακῆ δὲ τις βραχέια καθεστήκει*—. Denique in verbis: *καὶ μάλιστα οἱ τε ἰππῆς αὐτῶν καὶ οἱ Λοκροὶ*—meliolem lectionem: *μάλιστα οἱ ἰωπεῖς οἱ τε αὐτῶν καὶ*—decem codices exhibent. Eandem lectionem quoque Valla sequitur: *et præcipue equites tum ipsorum tum Locrensiū*—.

CAP. 100. Τὸ πλῆθος ἐς τὰς ναῦς ἐμβὰν ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου—. Quatuordecim codicum lectio: *ἐς τὰς ναῦς ἐσβὰν ἀπεκομίσθη ἐπ' οἴκου*—constructionem verborum magis consuetam ideoque admittendam proponit. Quare etiam Kistemaker doctissimus lectionem: *ἀπεκομίσθη* prætulit.—In verbis antecedentibus: *ὥστε μὴδὲνα ἐπ' αὐτοῦ ἔτι μείναι*—mutatum verborum ordinem: *ὥστε μὴδὲνα ἔτι ἐπ' αὐτοῦ εἶναι*—plurimi codices postulant.—In verbis: *ὡς αὐτῶν—τὰ περὶ τὰς Σίφας τῆς περιουσίας πᾶσι οὐ περιούχησαν*—tredecim codices Græcorum consuetudini magis con-

venienter legere jubent: οὐ προυχόρησεν—.

CAP. 102. Ἐκτισαν τὸ χωρίον τοῦτο, ὕπερ πρῶτον Ἐνέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο—. Cum Vindob. omnes fere reliqui codices legunt: Ἐνέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο—. Fateor quidem, minus consuetum esse hoc dicendi genus. Tantis tamen codicum consensus non concedit, ut hanc lectionem rejiciamus. Vocabulum: χωρίον h. l. ut nomén collectivum esse positum videtur, quia in una regione plures viæ solent inveniri. Illud: χωρίον autem h. l. non urbem sed regionem denotare, ex antecedentibus scriptoris nostri verbis adparet. Præterea numerus pluralis: ἐκαλοῦντο eo facilius nostro loco excusari potest, quia proxime nomen: Ἐνέα ὁδοὶ plurali numero antecedit.

CAP. 103. Χειμῶν δὲ ἦν καὶ ὑπένειφεν—. Memorati dignissima est lectio: καὶ ὑπένειφεν—, quam Vindob. cum decem aliis codicibus exhibent. Ita etiam supra libri III. cap. 23. in verbis: καὶ ἡ νύξ—ὑποφομένη—sex codices, Cass. Gr. et quatuor Pariss. legerunt: ὑποφομένη—. Simili modo in Polybii lib. XVI. cap. 12. verbis: οὗτε ἴφεται τὸ παράπαν—quinque codices scribunt: νεῖφέται—. In verbis: καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ξυμπέρασσον ταῦτα—articulum: οἱ ante: ἄλλοι ignorant tredecim codices. Quam lectionem: καὶ ἄλλοι, οἱ ξυμπέρασσον—etiam Kistemakerus jure præfert.—In verbis: μάλιστα δὲ οἱ Ἀργίλιοι—ἔπειδὴ παρέτυχεν ὁ καιρὸς, καὶ Βρασιδᾶς ἦλθεν, ἔπραξέν τε ἐκ πλείονος—tolendum i censeo comma post: καιρὸς—et ex codicibus Vallæ, Vindob. Ar. C. Reg. Dan. Aug. Ald. Flor. Bas. et octo Pariss. emendo: ἔπραξάν τε—, ut hæc verba cum antecedentibus: οἱ Ἀργίλιοι—apte cohæreant.—In verbis denique: ἀποστάντες τῶν Ἀθηναίων ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ κατέστισαν τὸν στρατὸν πρὸσω ἐπὶ τὴν γέφυραν—tollenda est particula: ἐν ante verba: ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ, Vindob. et aliorum octodecim librorum auctoritate, sicut etiam jubet Kistemakerus. Præterea lectionem elegantissimam: πρὸ ἔω—, quæ in margine codicis Cass. profertur pro illo: πρὸσω—, sive in codice quodam adfuerit, sive ingenio viri cujusdam docti debeat, cum Levesquo etiam esse verissimam et aptissimam puto. Sæpe obviam in codicibus Græcis literarum: E et: Σ permutationem jam Valkenarius in notis ad Herodoti lib. VIII. cap. 5. adnotavit.

CAP. 104. Καὶ λέγεται τὸν Βρασιδᾶν, εἰ

ἠθέλησε—δοκεῖν ἂν ἐλεῖν—. Ab sexdecim libris omittitur articulus: τὸν ante vocabulum: Βρασιδᾶν, quem nemo h. l. desiderabit.—In verbis ultimis: καὶ ἐβούλετο φθάσαι—τὴν Ἥϊονα προκαταλάβειν—linguæ Græcæ consuetudini magis convenientem lectionem: τὴν Ἥϊονα προκαταλάβων—cum Vindob. adhuc undeviginti libri adferunt.

CAP. 106. Τὸ κήρυγμα, πρὸς τὸν φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον—. Non adparet, quid h. l. verbum: ἐλάμβανον indicet. Novem codices, Ar. C. Cl. Cass. Dan. Mosqu. et tres Pariss. lectionem longe aptiorem: δίκαιον εἶναι ὑπελάμβανον—adferunt, quæ etiam in Vallæ libro haud dubie adfuit. Nam vertebat: *præ metu æquum esse edictum existimantes*.—In verbis: τὴν μὲν Ἀμφίπολιν ὁ Βρασιδᾶς ἄρτι εἶχε—undecim libri articulum: ὁ ante vocabulum: Βρασιδᾶς omiserunt, sicut etiam in aliis locis fieri solet.

CAP. 107. Δεξάμενος τοὺς ἐδεήσαντας ἀποχωρεῖσαι ἀνωθεν—. Quindecim libri legunt: ἐδεήσαντας ἐπιχωρεῖσαι ἀνωθεν—. Quod si veritatis: qui ex regionibus superioribus accedere vellent—, non ineptus inde sensus prodibit.—In verbis: καὶ Γάφλος οὐ πολλῶ ὕστερον—vel sine codicum auctoritate lectionem magis veram: καὶ Γαληφὸς—reciperem, quia non solum alii scriptores ita hanc Thasiorum coloniam adpellant, sed ipse etiam Thucydides lib. V. cap. 6. eadem descriptione usus lectionem: Γαληφὸς tuetur. Quo loco tres codices, qui falsam nostri loci lectionem: Γάφλος proferunt, satis indicant, quam facile etiam nostro loco librarii errare potuerint.

CAP. 108. Ὅτι μέχρι μὲν τοῦ Στυμμόνος ἦν πάροδος—τῆς δὲ γέφυρας μὴ κρατοῦντων—οὐκ ἂν δύνασθαι παρελθεῖν. τότε δὲ ῥάδια ἦδη ἐνομιζέτο γεγενῆσθαι—. Plurimorum codicum auctoritate legendam est: δύνασθαι πρὸσελεθεῖν—, quod optime respondet antecedenti: ἦν πάροδος. Etiam Valla in libro suo ita legit, cum verteret: *haudquam liceret accedere*. Eodem modo etiam codicum consensu destituitur lectio recepta: ἐνομιζέτο. Nam omnes fere libri legunt: ἐνόμιζε—, quod huic loco non est adcommodatum. Magis ad veram lectionem inclinare videntur Aug. et Cass. in quibus scribitur: ἐνόμιζεν. Nam verisimile est, Thucydidem olim scripsisse: ῥάδια ἦδη ἐνόμιζον γεγενῆσθαι. Ad quod verbum suppleri debet: οἱ Ἀθηναῖοι, et illud: ἐνόμιζον jam docti cujusdam viri emendatione

in codice Cass. est prolatum. Præterea etiam lectio: ἐνόμιζον—vere adest in uno Parisiensi. Vocabulum: ῥάδια tunc neutrum plurale habendum est.—In verbis: καὶ γὰρ καὶ ἄδεια ἐφάνητο αὐτοῖς—vocabulary: ἄδεια de sociorum spe interpretor, qua se impune deficere posse credebant ab Atheniensibus propter imminutam illorum potentiam, ut falso tunc opinabantur.—In verbis: τὸ δὲ πλεόν βουλήσει κρινόντες ἀσφαεῖ ἢ προνοία ἀσφαλεῖ· εἰωθότες· οἱ ἄνδραποι—tollo colon post: ἀσφαλεῖ et refero antecedens: κρινόντες ad: ἄνδραποι, quod pro tertia persona plurali: κρῖνουν est positum, sicut sæpe etiam aliis locis participia pro verbis finitis usurpantur. Quod enim antea ad socios, qui Athenienses contemnebant potissimum spectaverat, jam in universum ad omnes homines, magis cupiditatibus errore plenis, quam recto animi iudicio obtemperantes refertur.

CAP. 110. Εἰδότες, ὅτι ἤξει, καὶ προσελθόντες τινὲς αὐτῶν—. Non negligenda est quinque codd. lectio: εἰδότες, ὅτι ἤξει—. Nam futurum tempus h. l. propter orationem contextam requiritur. Non enim accessissent ad observandum Brasidæ adventum, nisi eum esse adventurum comperissent. Etiam Valla legit: ἤξει in suo libro, quia vertebat: ac venturum noverant.—Porro copula: καὶ ante: προσελθόντες—quinque codicum auctoritate est ejicienda, quam alii jam jure suspectam habuerunt. Valla quoque nullum illius copulae vestigium in sua interpretatione reliquit: “quorum aliquot, qui eum clam adierant, adventum ipsius observabant.”—In verbis: τοσοῦτοι γὰρ μόνον ἀνδρῶν εἴκοσι τὸ πρῶτον ταχθέντων, οὐ κατέδεισαν ἐσελθεῖν—undecim codices et Vindob. legunt: τοσοῦτοι γὰρ μόνον ἀνδρῶν—, quod bene quadrat: tot enim a reliquis separati—. Etiam Kistemakerus hanc codicum lectionem probavit.—In verbis: οὔσης τῆς πόλεως πρὸς τὸν λόφον—articulum: τὸν quatuordecim codices omitunt, qui etiam Wassii sententia h. l. melius abest.

CAP. 111. Κατὰ τὴν πυλῖδα τινὰς περιεργαγόντες ἐσκομίσαντο—. Vindob. cum undecim aliis codd. legit: περιεργαγόντες ἐξέκμισαν—. Alii quatuor scribunt: ἐσεκμίσαν. Non dubito, quin vera sit lectio: ἐξεκμίσαν, eduxerunt per portulam, ut per portas fore apertas denuo intrantes terrorem injicerent. Ita illud: ἐξεκμίσαν proponitur alteri: ἐσκομίζουσι, quod in antecedente capite adhaerat.

CAP. 112. Ἐναστήσας τὸν στρατὸν, ἐμβόησαντάς τε ἀδρόν, καὶ ἐκπλήξιν πολλὴν τοῖς ἐν τῇ πόλει παρασχόντας—. Codices Cass. Gr. Aug. Mosqu. et quinque Paris. legunt: ἐμβόησαντα τε ἀδρόν—πόλει παρασχόντα—. Quam lectionem cum Kistemakero non solum propter horum librorum auctoritatem præfero, sed quia tunc etiam vocabulum: ἀδρόν melius cum singulari: ἐμβόησαντα et: παρασχόντα conjungitur.

CAP. 114. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δουλείᾳ οὐδὲ χρέμασι πεισθέντας δρᾶσαι τοῦτο—. Præferenda est octo codd. lectio: οὐ γὰρ ἐπὶ δουλείᾳ—. Nam illo: οὐ γὰρ—parenthesis incipit et ita confusio evitatur, quæ facile cum antecedenti: οὐδὲ προδότης, quod ad aliam pertinent enunciationem, locum habere posset.

CAP. 118. Εἰ δὲ τι ἡμῖν εἴτε καλλιώτερον εἴτε δικαιότερον τούτων δοκεῖ εἶναι—. Vindob. cum aliis sexdecim codicibus legit: εἴτε κάλλιον εἴτε δικαιότερον—, quæ lectio magis consueta tot codicum auctoritate admitteri debet.—In verbis: τὴν ἐκεχειρίαν, εἶναι ἐνιαυτόν. ἄρχειν δὲ, τήνδε τὴν ἡμέραν—octo codd. Paris. cum Vindob. et aliis sex libris lectionem longe meliorem: ἀρχὴν δὲ, τήνδε τὴν ἡμέραν—adferunt, quæ inprimis etiam adjecto accusativo: τήνδε τὴν ἡμέραν—commendatur. Nam ad: ἀρχὴν splendens est: τῆς ἐκεχειρίας.

CAP. 120. Πελληνῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου—. Plurimi codd. adferunt scripturam: ΠΕΛΛΗΝΕΪΣ ΜΕΝ—, sicut etiam lib. II. c. 9. multorum codicum auctoritate legi debet.—In verbis: ἡ τριήρης ἀμύνοι αὐτῶ—octo Paris. cum quinque aliis libris legunt: ἀμύνοι αὐτῆ—, sub quo haud dubie vera lectio: ἀμύνοι αὐτῆ—sine iota subscripto latet. Nam illud: αὐτῆ referri debet ad: τριήρης, quia duplex fatum subire poterat hæc triremis, ut vel ipsa defenderet lacessitam Brasidæ celocem, vel ab hoste lacessita salutem Brasidæ navigio tutelam sua quidem defensione (quod Græce ἀμύνεσθαι dicitur) præberet.—In verbis: οὐ πρὸς τὸ ἑλασσον νομίζον τρέπεσθαι—præfero etiam septem codd. Paris. Vindob. et aliorum quatuor librorum lectionem: νομίζον τρέψασθαι. Nam verbum opinandi præcessit. Conf. dicta ad lib. IV. c. 24. et c. 52.

CAP. 121. Καὶ τι καὶ αὐτῶ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις—. Plurimorum codd. consensu alius verborum ordo: καὶ τι αὐτῶ καὶ ἐπράσσετο—est constituendus.

CAP. 125. Φιλεῖ μεγάλα στρατώσθεδα σαφῶς ἐκωλήγυσθαι—. Alia lectio: ἀσα-

φῶς ἐκπλήγησθαι a Scoliasta, Marg. Cass. Thoma Magistro et Valla adfertur. Nam Valla vertit: fieri consuevit incertis causis—. Vix dubitari potest, hanc esse veram lectionem, et facile intelligitur, quomodo in: ἀσαφῶς prima litera ab ultima antecedentis vocabuli: στρατιώεδα intercipi poterit. Orationi contextæ hæc lectio optime convenit.—In verbis: νομίσαντες πολυλαωλασίους μὲν, ἢ ἕλθον, ἐπιείναι, ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι—omnium fere librorum consensu scribi debet: ὅσον δὲ ὁ ὕπαι, (sc. τόνον) παρεῖναι—.

CAP. 126. Ἄφ' ὧν ἐγὼ εἰκάζω τε καὶ ἄλλον ἀκοῆ ἐπίσταμαι—. Octo codices legunt: ἐγὼ εἰκάζων τε—. Quæ quidem difficilior lectio Thucydidis dictione non est indigna.—In verbis: τοῦ τε εἰς χεῖρας ἔλθειν πιστότερον τὸ ἐκφοβῆσιν ἡμᾶς ἀκινδύνως ἡγούνται—legendum est: τοῦ τε ἐς χεῖρας ἔλθειν π. τ. ἐκφοβῆσιν ὑ μ ᾶ ς ἀ. ἢ.—Nam lectionem: ἐς Thucydidis propriam octo codices, et lectionem: ἡμᾶς, quæ cum initio hujus orationis apte convenit, decem codices tulerunt. De particula: ἐς conf. dicta ad lib. I. c. 3. et lib. IV. c. 8. Ita lib. III. c. 70. in verbis: ὑπάγουσι—οἱ ἄνδρες εἰς δίκην—multi codd. recte exhibent: ἐς δίκην—. lib. IV. c. 128. in verbis: ἀφικνεῖται εἰς Ἄρισσαν, πῶτόν—saltem tres Paris. recte legunt: ἐς Ἄρισσαν—. lib. VI. c. 100. in verbis: κατέφυγον εἰς τὸ προτείχισμα—sex codd. scribunt: ἐς τὸ προτείχισμα. lib. VII. c. 69. quatuor codd. recte legunt: ἐς τὸ ἔξω. Eodem modo: ἐς pro: εἰς legendum est infra lib. VIII. c. 14. in verbis: εὐθύς εἰς τὴν ἥπειρον, ubi etiam decem codices illud: ἐς Thucydidis propriam exhibent. Etiam lib. VIII. c. 69. in verbis: εἰς τὸ βουλευτήριον εἰσήγαγον—quinque codices magis consuetam lectionem: ἐς τὸ βουλευτήριον εἰσήγαγον—tulerunt.—In verbis ultimis: οἱ δ' ἂν εἰξωσιν αὐτοῖς κατὰ πόδας, τὸ εὐφυχον—ἐνδείκνυνται—comma ante: τὸ εὐφυχον tollendum et post: εἰξωσιν collocandum esse censeo. Nam verba: αὐτοῖς κατὰ πόδας cum illo: ἐνδείκνυνται coherent, et ad verba: κατὰ πόδας intelligentum est: δικάοντες.

CAP. 128. Ὡς τάχιστα ἕκαστος δύναται—. In Dukeri editione videtur errore typographico scriptum esse, quinque libros legere: ὡς τάχιστα ὡς ἕκαστοι—. Nam inter codd. qui ita scripserunt, etiam cod. Reg. laudatur. Hic autem, ut Gailius doctissimus testatur, cum tribus aliis codd. legit: ὡς

τάχιστα ὡς ἕκαστος δύναται. Quæ lectio est longè elegantior, et quia octo codd. eam confirmare videntur, non est rejicienda.—In verbis: ἀπὸ τούτου τε πρώτων Περιδικίας Βρασίδαν τε πολέμιον ἐνόμισε—quatuor Paris. particulam plane superfluum: τε post: Βρασίδαν recte omiserunt. Nam eadem particula jam ante: πρώτων legitur.—In verbis: ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίων, τῇ μὲν γνώμῃ, δι' Ἀθηναίους, οὐ ζήτητες μίσος εἶχε, τῶν δὲ ἀναγκαίων ξυμφορῶν διαναστὰς, ἐπρασσεν—comma post: Ἀθηναίους sublatum potius ante: μίσος colloco, ut sensus sit: Odium in animo (adhuc latens) adversus Lacedæmonios concepit, propter Athenienses (antea ipsi invisos) minus quidem consuetum. Porro cum Heilmanno doctissimo legendum esse puto: ἀναγκαίων ξυμφορῶν διαναστὰς—. Ita jam in libro suo Valla reperit, quia egregie vertebat: cum e gravissimis calamitatibus emersisset.

CAP. 130. Ἐπειδὴν δὲ τὰ περὶ τὴν Μένδην κατέσχον—. Consentio cum Gailio doctissimo, qui ex septem codd. Paris. edidit: ἐπεὶ δὴ δὲ τὰ περὶ—. Eodem modo etiam Gailius doctissimus c. 132. in verbis: ἐπειδὴν ξυμβεβήκει ἐνδηλὸν τι ποιεῖν—octo codd. auctoritate recte edidit: ἐπεὶ δὴ ξυμβεβήκει. Nam sæpe a librariis hæc particula: ἐπεὶ δὴ et: ἐπειδὴν permutantur. Talis error etiam cap. 48. hujus libri corripiebatur.

CAP. 131. Ἰδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου—. Alio ordine hæc verba plurimi codices collocant, ut legatur: ἐπὶ λόφου καρτεροῦ—. Etiam tres codd. Paris. qui ex interpretamento legunt: ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ—, hunc verborum ordinem confirmant.

CAP. 134. Συνέβαλον ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Ὀρεστίδος—. Cum Dukero legendum censeo plurimorum codicum auctoritate: ἐν Λαοδικίῳ (πεδίῳ)—. In fine autem sequentis capituli 155. cum codicibus nonnullis pro illo: συνέγραψε legendum est: ξὺν ἐγγραφῇ, sicut etiam sub fine libri II. et III. ubi idem verbum occurrit, eandem lectionem: συνέγραψεν Hermannus, Vir Celeberrimus, commendavit.

LIBRI V. CAP. 1. Ἠγησάμενοι—ἐλλίπες σφίσιν εἶναι τοῦτο τῆς καθάρσεως, ἢ πρῶτον μοι δεδήλωται—. Illud: ἢ non aptam admittit explicationem. Puto igitur, Thucydidem antea scripsisse: ἢ πρῶτον μοι δεδήλωται, quæ antea a me est commemorata.

CAP. 4. Καὶ παραδαρῖνας ἀπέσωλε—. Legendum est antiquorum Atticorum more:

καὶ παραδαρσύννας ἀπέπλει. Ita etiam septem codices legunt. Eandem lectionem quoque multorum librorum falsa lectione, qui scribunt: παραθρασύνας, comprobant. Loca alia, quibus Thucydides hoc vocabulo utebatur, Dukerus laudavit.

CAP. 5. Μετὰ τὴν τῶν Σικελιωτῶν ὁμιλογίαν.— Articulus: τῶν Scholiastæ et multorum codicum auctoritate h. l. omitti debet.

CAP. 6. Ὃς ἀπὸ τῆς Τορώνης τότε περιέπλευσεν.— Codicum auctoritate alio ordine legendum esse videtur: ὃς τότε ἀπὸ τῆς Τορώνης περιέπλευσεν.—

CAP. 7. Ἐδέατο τὸ λιμῶδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τὴν θέσιν τῆς πόλεως ἐπὶ τῷ Θράκῃ.— Memorata digna et apta est lectio octo codicum: ἐπὶ τῇ Θράκῃ, juxta Thraciam, in vicinia Thraciæ. Ita lib. VIII. cap. 60.: ἐπὶ γὰρ τῇ Ἐρετρίᾳ τὸ χωρίον (Ἐρετριῶν) ὄν—simili significatione particula: ἐπὶ occurrit. Etiam lib. V. c. 33.: ἐπὶ τῇ Σιριτίδι τῆς Λακωνικῆς.—In verbis: μηχανὰς ὅτι οὐ κατῆλθεν ἔχων, ἀμαρτάνειν ἰδοίαι—lectio Vindob. Cass. Aug. Mosqu. et sex Parisss.: ἔχων ἀμαρτεῖν ἰδοίαι, est præferenda, quia est aptior. Etiam Valla ita legit veritas: Adeo sibi peccasse videbatur.

CAP. 8. Εἰσέρχεται ἐς τὴν Ἀμφίπολιν.— Consueto more Thucydidis legendum est undecim codicum consensu: εἰσέρχεται ἐς.— In verbis: οὐκ ἂν ὁμοίως αὐτοὺς νομίζων ἀπολαβεῖν—quinque codices legunt: οὐκ ἂν νομίζων αὐτοὺς ὁμοίως.— Alii octo exhibent: οὐκ ἂν νομίζων ἡμοίως αὐτοὺς.— In eo igitur illi libri saltem consentiunt, ut: νομίζων statim post: οὐκ ἂν collocari debeat.

CAP. 9. Ἀπὸ μὲν οἷας χώρας ἤκομεν, ὅτι αἰεὶ διὰ τὸ εὐψυχον ἔλευθέρως.— Illud: ὅτι vix locum habere poterit. Puto igitur, Thucydidem scripsisse: ὅ, τὴν αἰεὶ διὰ τὸ εὐψυχον (sc. γίνεταί), et hæc verba, parenthesis inclusa, a sequentibus esse commate distinguenda: Quam libera sit terra, ex qua advenimus, id quod semper fortitudine efficitur.—In verbis: καὶ ὅτι Δωριεῖς scribi debet cum tredecim libris: καὶ ὅτι Δωριεῖς, sicut jam lib. I. cap. 12. legebatur. Eadem ratione in cap. 32. hujus libri, ubi: Φωκῆς est editum, tredecim librorum auctoritate emendari debet: Φωκῆς.—Etiam ejusdem libri cap. 33. male bis editum est: Μαντινῆς. Nam plurimi libri legunt: Μαντινεῖς. Ne autem sibi repugnet scriptor subtilissimus, etiam libri V. c. 29. emendari debet: Μαντινεῖς, undecim librorum auctoritate. Similis codicum consen-

sus est iterum in cap. 37. hujus libri, ut ibi quoque edatur: Μαντινεῖς—et cap. 44. ubi quatuordecim libri eandem lectionem defendunt, et sub initium cap. 47. in quo tredecim librorum consensu eadem lectio: Μαντινεῖς, nititur,—et cap. 50. ubi etiam quindecim libri legunt: Μαντινεῖς—et cap. 58. ubi quatuordecim libri exhibent: Μαντινεῖς. Similis codicum auctoritas etiam in Μαντινεῖς legere jubet cap. 61. c. 62. c. 65. c. 67. c. 71. c. 72. c. 73. c. 81. Etiam lib. VI. c. 67. et c. 68.—In verbis: τὴν δὲ ἐπιχειρήσιν ὅτῳ τρόπῳ διανοοῦμαι ποιῆσθαι, διδάξω—quatuordecim libri lectionem minus consuetam: ὅ τῶν διανοοῦμαι—proferunt, ut illud: ὃς pro: τίς ponatur, sicut etiam in aliis scriptorum locis: ὃν τρόπον occurrit pro: τίνα τρόπον.—Denique in verbis: ἀρκείται βραχέως δεδηλωμένον—haud dubie legendum est: ἀρκεῖ τὸ βραχέως δεδηλωμένον.—Improbatur quidem hanc sex codicum lectionem Wassius, sed est Thucydidæ dicendi generi quam maxime accommodata. Nam ita sæpe hic scriptor participia in neutro genere substantivorum loco adhibet. Lib. I. c. 36.: τὸ δεδῶς, τὸ θαρσύν.— Lib. I. c. 90.: τὸ βουλούμενον. Lib. III. c. 39.: τὸ θρασαῖον, c. 43.: τὸ ἀζιῶν—et nostro capite 9.: τὸ ἀνεμῶν, τὸ προφανές, τὸ ἀντιπαραχρῆν, τὸ συμφῶν.—

CAP. 10. Καὶ οἰόμενος ὀφθήσεσθαι ἀπελθὼν σημαίνειν τε ἅμα ἐκέλευεν.— Ineptæ est lectio: ὀφθήσεσθαι et longe magis cum Dukero præferenda est lectio: οἰόμενος φθῆσεσθαι ἀπελθὼν—, quam cum Vindob. et Vallæ libro adhuc quinque codices tuentur.—Præterea in hoc capite ter falsa scriptura: Ἦόνος, Ἦόνα repetitur. Nam non solum in hoc capite multi codices veram scripturam: Ἠιόνος, Ἠιόνα defendunt, sed etiam aliis locis ita scribitur, ut lib. I. cap. 98. lib. V. cap. 6.

CAP. 14. Τῶν τε ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπώπτευν τινὰς ἀποστήσεσθαι.— Particula: τε nihil habet, ad quod referatur. Longe verisimilius est, Thucydidem scripsisse: τῶν δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.—

CAP. 16. Ἀεὶ παραβαλλόμενος—ὡς διὰ τὴν ἐκείνου κάθοδον παρανομηθεῖσαν ταῦτα συμβαίνει.— Omnes fere codices legunt: ταῦτα συμβαίνοιο.— Quæ quidem lectio cum linguæ usu et sensu hujus loci bene convenit. Etiam Valla videtur ita legisse veritens: quasi ob hanc culpam ista contingerent.—In verbis: Διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δόρων δοκοῦσαν ἀναχώρησιν—de-

fendit quidem Dukerus doctissimus paucorum librorum lectionem : *δοκοῦσαν*, sed non satis intelligitur, quid sibi velit: ἢ *δοκοῦσα ἀναχώρησις*, cum olim vere ex Attica Plistoanax re infecta rediisset, sicut lib. II. c. 21. narrabatur. Multorum codicum, Vindob. Marg. C. Cl. Cass. Dan. Aug. Mosqu. et quatuor Pariss. est lectio : *μετὰ δῶρον δόκησιν ἀναχώρησιν*.—In Vallæ libro forte simile quiddam adfuit, qui vertebat : *propter suspicionem acceptorum munierum ob reditum illum ex Attica*. Vocabulum : *δόκησις* est jam Herodoto proprium, ut lib. VII. c. 185. et Thucydides, sicut multa alia Herodoti vocabula, etiam illud sæpe adhibuit. Non solum *opinionem*, sed etiam *suspicionem* indicat. Ita Thucyd. lib. III. c. 43. legitur : *φθόνησαντες τῆς οὐ βεβαίον δοκίσεως τῶν*—*invidentes propter incertam pecuniæ acceptæ suspicionem*.—Nostro loco autem in margine Cl. etiam legitur : *δοκίσεως*.—Eodem spectant tres Pariss. qui legunt : *δοκοῦσαν ἕως ἀναχώρησιν*.—Alii duo legunt : *δόκησιν ἕς ἀναχώρησιν*.—Unus : *δοκοῦσαν ἕς ἀναχώρησιν*.—Unus denique : *δοκοῦσιν ἕς ἀναχώρησιν*.—In tanta igitur lectionum variatæ conjicio, veram hujus loci lectionem esse : *μετὰ δῶρον δόκησεως ἀναχώρησιν*. Eadem haud dubie vera lectio jam in Scholiis reperitur.—In verbis : *οἰκούντα φόβῳ τῶν Λακεδαιμονίων, ἔτι ἐνὸς δέοντι εἰκοστῷ*—lectionem Scholiastæ et multorum codicum : *φόβῳ τῶν Λακεδαιμονίων*—cum vi majori conjunctam ideoque præferendam esse censeo. Ita infra cap. 18. legitur : *συμμάχους τοῖς Ἀθηναίων*, et in eodem capite, ubi legitur : *ἐν τῷ δημοσίῳ τῶν Ἀθηναίων*—, mihi etiam verisimile est, Vindob. et aliorum trium codicum auctoritate legendum esse : *δημοσίῳ τῶν Ἀθηναίων*.—Pro : *ἔτι*—in nostro loco codicum Ar. C. Dan. Gr. Mosqu. duorum Pariss. et Vallæ lectionem : *ἔτει ἐνὸς δέοντι*—cum Dukero sequor. Valla vertit : *undevicesimo regni sui anno*.

CAP. 17. Παρασκευῆ—*παραγεγενημένη κατὰ πόλεις, ὡς ἐπιτελιχισμῶν*.—Præfero cum Dukero lectionem cod. Græv. : *ὡς ἐπὶ τελιχισμῶν*—, quæ omnem interpretandi difficultatem tollit.—In verbis ultimis : *καὶ ὅμοσαν ἐκεῖνὸν τε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους*—emendandum censeo : *ὅμοσαν ἐκεῖνὸν γε πρὸς*—, quia illud : *τε h. l.* est plane superfluum.

CAP. 18. Δικαίῳ χρήσθων καὶ ὄρκους, καθότι ἂν ξυῖνθωνται.—Dicendi consuetudini

in Thucydide obvix est magis consentaneum, ut legatur : *δίκαιις χρήσθων*—, sicut etiam Dukerus suavit et cum Scholiasta adhuc sex codices legunt.—In verbis : *ἐξέστω ἀπιέναι, ὅσοι ἂν βούλωνται*—haud dubie magis vera est lectio : *ἂν βούλωνται*, quam cum Vindob. adhuc duodecim libri exhibent et ipsæ postulat lingue leges. Quare eam lectionem Gallius doctissimus recte recepit.—In verbis : *εἰσι δὲ αἶθε, Ἄργιλος, Στάγειρος*—plurimorum librorum auctoritate tollendum est : *αἶθε*, ut legatur : *εἰσι δὲ Ἄργιλος*.—Eodem modo in verbis : *ἀποδόντων δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους*—, sublato articulo : *οἱ*, scribendum est : *καὶ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους*—septemdecim librorum consensu, sicut etiam antea sine articulo legebatur : *ἀποδόντων δὲ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμόνιοι*.—Pro illo : *ἐμμένω ταῖς ξυνθήκαις*—verissimam habeo Fred. Porti conjecturam, ut legatur : *ἐμμενῶ ταῖς ξυνθήκαις*.—In verbis denique : *καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῦ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει*—Thucydides antea scripsisse videtur : *καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Ἀθήναις ἐν πόλει*.—Emendationem : *Ἰσθμοῦ*, quamvis codicum auctoritate h. l. destituitur, jam Æm. Portus suaserat et Dukerus comprobabat, neque tantum usu loquendi, qui obvius est de hoc vocabulo, sed etiam in nostro loco antecedenti vocabulo simili : *καὶ Πυθοῖ* confirmatur. Ut autem particula : *ἐν ante Ἀθήναις* tollatur, cum Vindob. adhuc duodecim codices suadent. Neque obest huic emendationi, sicut Wassius censuit, locus similis in cap. 23. ubi etiam occurrit : *τὴν δὲ ἐν Ἀθήναις, ἐν πόλει*.—Nam nemo negabit, utroque dicendi modo, et : *ἐν Ἀθήναις* et : *Ἀθήναις*, scriptorem uti potuisse. In capite 23. antecesserat : *ἐν Λακεδαιμόνιοι*, quare videtur etiam Thucydides adjecisse : *ἐν Ἀθήναις*. In nostro loco autem sine illa particula proxime antecesserat : *Ὀλυμπιάσι καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ*, quare etiam sine particula adhæsit illud : *καὶ Ἀθήναις*.

CAP. 19. Ζευξίδας, Ἄνθιππος, Τέλλης.—Omnium fere codicum auctoritate legendum est : *Τέλλης*—, sicut etiam aliis locis hoc nomen exhibetur. Conf. Wassii et Dukeri notæ ad h. l. De nomine Θεαγένους quædam adnotavi ad lib. IV. c. 27.

CAP. 20. Οὐ γὰρ ἀκριβές ἐστίν, οἷς καὶ ἀρχομένοις καὶ μεσοῦσι καὶ ὅπως ἔτυχέ τῶν, ἐπεγένετό τι.—Apta explicatione carent hæc verba, quia illis aliquid deesse videtur. Si verba : *ἐπεγένετό τι* posita essent ante : *καὶ*

ὅπως ἔτυχέ τω—, omnia essent intellectu facilia. Sed quis talem verborum trajectionem sine ulla codicum auctoritate admittere audebit? Pro illo: ἔτυχέ τω quatuor codices, Aug. Cass. et duo Pariss. legunt: ἔτυχέν τω—. Ex illorum igitur vestigiis veram lectionem esse eruendam censeo. Nam mihi videtur Thucydides scripsisse: καὶ ὅπως ἔτυχεν, ᾧ ἐπεγένετό τι. Non enim accurate intelligitur, sub quibus imperium et auspiciantibus et medium jam administrantibus et quomodo. cuiquam evenerit, quod ei accidit.

CAP. 22. Αὐτοὶ δὲ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο, νομίζοντες, ἥμισα ἂν σφίσι τοὺς τε Ἀργείους, ἐπειδὴ οὐκ ὄδεον— ἐπισπένδουσαι, νομίσαντες αὐτοὺς ἄνευ Ἀθηναίων οὐ δεινούς εἶναι—. Mihi certum est, in mendo cubare hunc locum, quia interpretamenti loco vocabulum: νομίσαντες est male adjectum. Quodsi igitur vocabulum: νομίσαντες ante: αὐτοὺς ἄνευ Ἀθηναίων— omittitur, omnis hujus loci difficultas est sublata. Nam: αὐτοὺς, quod jam redundare videtur, sicut Lat. ille, post parenthesis longiorem centies ad sensum loci adcuratius capiendum, qui per parenthesis interruptus erat, adjicitur. Etiam Valla non illud: νομίσαντες legisse videtur. Nam vertit: rati Argivos, qui missis legatis— fœdus inire recusassent, non acres hostes sine Atheniensibus fore.

CAP. 23. Ἀναγεῦσθαι δὲ ταῦτα κατ' ἐναυτὸν—. Vocabulum: ταῦτα ignorant septem codices. Quod facile, etiam Wassii sententia, abesse potest, quia modo antecesserat: ὁμοῦνται δὲ ταῦτα—.

CAP. 26. Καὶ ἐς ἄλλα ἀμφοτέρους ἀμαρτήματα ἐγένετο—. Vindob. cum quatuordecim aliis libris profert lectionem: ἀμαρτήματα ἐγένοντο—. Quæ dicendi ratio etiam in Thucydidis aliorumque Atticorum libris interdum ἀρχαϊκῶς adhuc retinetur. Conf. Stephanus ad Thucyd. lib. I. c. 22.

CAP. 27. Καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον λόγους εἶναι—. Vindob. cum quatuordecim aliis codicibus et ipso Scholiasta legunt: πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους εἶναι. Quam lectionem præfero, quia adcuratius indicat: sermones de hac societate ineunda. Ita etiam capitis sequentis initio repetitur: ἀνῆγευκαν τοὺς λόγους—.

CAP. 29. Νομίσαντες πλέον τι εἰδότες μετασπίναι αὐτοὺς—. Quatuordecim libri exhibent: πλέον τέ τι εἰδότες—. Quæ lectio huic loco est apta.

CAP. 30. Αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καθιστώτα—. Cum jam in antecedentibus narrasset Thucydides, quæ consilia Peloponnesio populi magno numero contra Lacedæmonios agitaverit, preferenda est lectio tredecim codicum: τὸν θροῦν τοῦτον ἐν τῇ Πελοποννήσῳ—, quibus ad antecedentia aperte respicitur. Haud dubie etiam Valla in libro suo ita legebat. Nam vertit: Lacedæmonii hunc tumultum gliscere in Peloponneso sentientes—.

CAP. 31. Ἦλαθε δὲ καὶ Ἡλείων περιεβία εὐδὺς καὶ ἐποίησαντο ξυμμαχίαν—. Melius legitur: καὶ ἐποίησαντο ξυμμαχίαν—. Ita enim cum Vindob. etiam Aug. Mosqu. quinque Pariss. et Vallæ liber scripserunt. Valla vertit: primum iniiit cum Corinthiis societatem.—In verbis: Τάλαντον ἔταξαν Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀποφέρειν—lectionem: τάλαντον, quamvis nonnulli codices legunt: τάλαγτα, non amovendam esse censeo, quia non solum in Thoma Magistro reperitur, sed etiam huic loco, cum de tributo unius urbis agatur, est aptissima et ultima syllaba in vocabulo: τάλαντον, propter scribendi compendium, facile perire potuit. Sed alia lectio: ἔταξαν τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ—, quam cum Thoma Mag. et codice Vindob. adhuc alii duodecim codices exhibent, cum Wassio esse recipienda.—In verbis: σφίσι τὴν Ἀργείων δημοκρατίαν αὐτοῖς, ὀλιγαρχουμένοις, ἥσσαν ξυμφορον εἶναι—comma post: αὐτοῖς est tollendum et potius ante: αὐτοῖς est collocandum. Nam: αὐτοῖς ὀλιγαρχουμένοις a reliquis sunt separanda, quia inter se aperte coherent.

CAP. 35. Οἴσσον: τὴν ἐν τῇ Ἄθρ Δικτιδῆς εἶλον—. Non verisimile est, Thucydidem, qui lib. IV. c. 109. scripserat: ὁ Ἄθρας, ita fuisse inconstantem, ut h. l. mutato genere diceret: τῇ Ἄθρ. Eodem modo Herodotus lib. VII. c. 22. sæpius genere masculino: ὁ Ἄθρας profert. Lego igitur quatuor codicum consensu: τὴν ἐν τῷ Ἄθρ—. In verbis: μετὰ τὰς σπασίδας οἳ τε Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι—melioiorem lectionem: καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι septem codices exhibent. Contraria ratione cap. 37. articulum: οἱ ejicio in verbis: καὶ οἱ μὲν Βοιωτοὶ καὶ [οἱ] Κορίνθιοι, ante vocabulum: Κορίνθιοι, quia a novem codicibus omittitur, neque, sicut in nostro loco, duplici copula: τε—καὶ, cum antecedenti articulo: οἱ est conjunctus. Quare: οἱ μὲν simul ad: Κορίνθιοι debet referri.—In capitis sequentis 36. verbis: παραινούντες

ἰσχυρότατα ταῦτά τε γινώσκειν—verissimam Gottleberi conjecturam sine dubitatione recipendam esse 'censeo, ut legatur: ταυτά τε γινώσκειν, eandem alere sententiam. Ita jam Valla legisse videtur. Nam vertit: ut maxime eadem decernerent.

CAP. 38. Οὐκ ἔτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλὰς—. Forte Thucydides olim scripserat: οὐκ ἔτι τὴν ἐσήνεγκαν—.

CAP. 39. Τῶν ξυγγράμματα σπουδάζοντων τὰς ἐς Βοιωτοὺς—. Lectio: τὰς ἐς Βοιωτοὺς—non videtur ab ipso scriptore orta esse. Nonnulli libri plane omittunt vocabulum: τὰς. Alii quinque libri legunt: προθυμομένων τὰ ἐς Βοιωτοὺς—. Quæ quidem lectio mihi præferenda et Thucydide digna esse videtur. Simile occurrit infra cap. 46. in verbis: ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους—.

CAP. 41. Ἐξῆξον δώδεξ ἐπιτροπήν σφίσι γενέσθαι ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην—. Particula: ἐς ante: ἰδιώτην ab octodecim codicibus abest et facile ex antecedentibus potest suppleri.—In verbis: ἐξῆξαι δ' ὅποτερῶν προσκαλεσαμένοις—præferenda est sex codicum aptior lectio: ὅποτερῶν προκαλεσαμένοις—, quam etiam Dukerus jam commendavit et Valla haud dubie jam in libro suo invenerat. Nam vertit: ut liceret utrislibet alteros provocare ad prælium—.

CAP. 42. Ἀνδρομένης καὶ Φαιδῖμος καὶ Ἀντιμενίδας—. Vindob. cum aliis quatuor codd. legit: Ἀνδρομίδης—. Eandem lectionem quoque Valla tuetur.—In verbis: οὓς εἶχον αἰχμαλώτους οἱ Βοιωτοὶ Ἀθηναίων—duodecim librorum auctoritate aptius ejicitur articulus: οἱ ante vocabulum: Βοιωτοί.

CAP. 46. Αὐτὸς ἐξηπατημένος περὶ τοῦ μὴ αὐτοκράτορες ὁμολογήσαι ἦκειν—. Præfero lectionem octo codicum, Vindob. Aug. et sex Pariss.: μὴ αὐτοκράτορας ὁμολογήσαι—. Nam tali casu h. l. illud vocabulum ejicere debet.

CAP. 47. Ὁμνύοντων δὲ τὸν ἐπιχώριον ἕκαστον τὸν μέγιστον κατὰ τῶν ἱερῶν τελείων—. In plurimis libris deest articulus: τῶν ante: ἱερῶν τελείων, et quia in hac dictione etiam alii scriptores articulum ante: ἱερῶν omittunt, de illo: τῶν ejiciendo non amplius dubitatio relinquatur.—Pro illo: ἐμμένον τῇ ξυμμαχίᾳ—, sicut supra cap. 18. etiam h. l. cum Fr. Porto legendum esse puto: ἐμμένον τῇ ξυμμαχίᾳ—. Quæ conjectura in nostro loco imprimis etiam sequenti: οὐ παραβήσομαι confirmatur. Valla

quoque in nostro loco legisse videtur: ἐμμένον, quia vertit: *Stabo in societate conventa.*—In verbis ultimis: ὅ, τι ἂν δόξῃ ταῖς πόλεσιν ἀπάσαις κοινῇ βουλευσαμέναις—codicum consensu præferenda esse videtur lectio: κοινῇ βουλευσαμέναις—. Ita scribunt Ar. C. Aug. Vindob. et sex Pariss. et quamvis alii quatuor libri, Cl. Gr. Cass. Reg. corrupte legant: βουλευομένοις, tamen simul etiam lectionem: βουλευσαμέναις confirmant.

CAP. 51. Προσικινοῦντα γὰρ τὰ ἔθνη ταύτη τῇ πόλει πολέμια ἦν. Vindob. cum tredecim aliis codicibus legere jubent: τὰ ἔθνη ταύτα τῇ πόλει—; quod melius quadrat, quia illarum gentium nomina proxime antecesserant, non autem urbis Heracleotarum nomen.

CAP. 52. Καὶ τῶν αὐτόθεν ξυμμαχῶν καὶ παραλαβῶν—. Cum Dukero et Bavero delendam esse censeo copulam: καὶ ante: παραλαβῶν, quam etiam novem codices omittunt. Tunc ad illud: παραλαβῶν cum Scholiasta supplendum est: τινὰς.

CAP. 53. Ὁ δὲ ἄπαγαγεῖν, οὐκ ἀπέπεμπον ὑπὲρ βοταμίῳ Ἐπιδάυριοι—. Lectionis: ὑπὲρ βοταμίῳ—sensus est valde incertus. Quare ea, quæ quinque codices adferunt: ὑπὲρ παραποταμίῳ Ἐπιδάυριοι—potius sunt admittenda neque sensum ineptum fundunt. Argivis enim Epidaurii propter regionem ad flumen quoddam sitarum possessionem, quæ jam ad eorum ditionem pertinebant, quoddam tributi genus, nempe hostiam, quotannis in templo Apollinis Pythii offerendam, tradere debebant. Quod donum cum mittere omisissent, Argivi propterea incursionem in eorum regionem facturi erant.—Similis tributi supra cap. 51. mentio injiciebatur, cum Elei Lepreatis propter promissam regionis partem, quam tamen non acceperant, talentum tributi loco imponerent, quotannis Jovi Olympio offerendum. Cujus quidem tributi omisso etiam Eleis belli occasionem adversus Lepreatas suppedibat. Ille codex Paris. quis nostro loco legit: ὑπερπαραβοταμίῳ—originem falsæ lectionis: βοταμίῳ saltem indicare videtur.

CAP. 55. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐν τῇ Ἐπιδάυρῳ Ἀργεῖοι ἦσαν—. Quatuordecim codicum auctoritate præferenda est aptior lectio: ἐν τῇ Ἐπιδάυρῳ οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν—. In verbis sequentibus: καὶ γινομένων λόγων Ἐφαμίδας ὁ Κορινθῖος—decem libri magis vera lectione exhibent: Ἐφάμιδας ὁ

κερὶνθιος—, sicut jam adfuit lib. IV. c. 119. atque etiam Valckenar. in notis ad Herodoti lib. IV. c. 150. legere jubet.

CAP. 58. Καὶ Φιλιάσιοι ὄρθιον ἐτέραν ἑπορεύοντο—. Sexdecim codicum auctoritate legendum est: ὄρθριον ἐτέραν ἑπορεύοντο, primo mane alia via proficisccebantur. Nolunt quidem interpretes h. l. illam codicum lectionem admittere. Sed haud dubie est vera et ex Herodoti dictione depromta. Sic ille lib. II. c. 173. scripsit: τὸ μὲν ὄρθριον μέχρι οὗτου πληθυσίης ἀγορῆς προσδύμωσι ἐπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα—. Nostro loco igitur illud: ὄρθριον apte respondet antecedenti: ἅμα ἐπ' ἰχώρουν—.

CAP. 59. Ἐκ μὲν γὰρ τοῦ πεδίου οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰργον ἀπὸ τῆς πόλεως—. Duodecim libri omittunt particulam: ἀπὸ ante: τῆς πόλεως, neque negari potest, multis ejusmodi locis hanc particulam: ἀπὸ omitti solere.—In verbis: προσελθόντες Ἄργι διελγέσθην—Vindob. cum aliis undecim libris legere jubet: προσελθόντες Ἄργι—. Satis autem constat, quam saepe pluralis numerus cum duali commisceatur apud optimos scriptores Græcos.

CAP. 61. Καὶ ὁμήρουσι σφῶν τε αὐτῶν δοῦναι καὶ Μαντινεῦσι, καὶ οὗς κατέθεντο Λακεδαιμόνιοι, παραδοῦναι—. Octo codices, omisso καὶ, legunt: δοῦναι Μαντινεῦσι—. Eandem copulam quoque Valla ignorat, quia vertit: ex suorum numero Mantineis—. Neque nos impedit quidquam, ut credamus, Orchomeniorum obsides Mantineis custodiendos esse traditos, sicut etiam capite sequenti narratur, Mantineæ convenisse socios, ut belli apparatus facerent.—Ceterum turpis error in lectione: κατέθεντο pro vera lectione: κατέθεντο, ex editione Wecheliana male in reliquis edd. translatus, non amplius ferri debet, cum jam ed. Basil. veram lectionem exhibeat. Gailius doctissimus quoque veram lectionem: κατέθεντο recepit.

CAP. 62. Καὶ τινὲς αὐτοῖς καὶ αὐτῶν τῶν Τεγεατῶν ἐν τῇ πόλει ἐνεδίδουσαν τὰ πρᾶγματα—. Plurimi codices omittunt: τῶν ante: Τεγεατῶν—, quod tanquam alienum ab hoc loco recte ejicitur.

CAP. 64. Βοήθεια τῶν Λακεδαιμονίων γίνεται—ἄξεια, καὶ ὡς οὕτως πρότερον—. Plurimorum codicum auctoritate præferenda est aptior lectio: καὶ οἷα οὕτως πρότερον—.

CAP. 65. Ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγεάτιν, τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν—. Aptior et præferenda est plurimorum codicum lectio: ἐξέτρεπεν ἐς τὴν Μαντινικὴν. Idem

etiam Valla in suo codice legebat. Nam vertit: in agrum Mantinicum divertit.

CAP. 66. Οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς ἐκείνοι δὲ τοῖς πεντηκοντατῆρσιν—. Plurimi libri atque etiam Scholiastes legere jubent: τοῖς πέντηκοντατῆρσιν—. Quæ vocabuli contractio cum simili vocabulorum, ut: ἐκατόγχιερ et: ἐκατοντάχειρ, ἐκατόμυλος et: ἐκατοντάσυλος, contractione est comparanda.—In verbis: σχεδὸν γὰρ τοι πᾶν, πλὴν ὀλίγου—restituenda est omnium fere codicum atque etiam Scholiastæ lectio: σχεδὸν γὰρ τι πᾶν—. A librariis vero sæpe permutari veram lectionem; σχεδὸν γὰρ τι pro falsa: σχεδὸν γὰρ τοι, jam docuit Dukerus ad lib. VII. c. 33.

CAP. 67. Παρὰ δ' αὐτοῖς οἱ ζύμμαχοι Ἄρκάδων ἦσαν—. Omnes fere codices lectionem aptissimam: παρὰ δ' αὐτοῖς οἱ ζύμμαχοι—tuentur, sicut antea in eodem capite legebatur: καὶ παρ' αὐτοῖς Ἄρκάδων ἧραις.

CAP. 69. Τοῖς μὲν Ἀργείοις ζυμμάχοις ταῦτα παρηθέθη—. Legendum est tredecim codicum et Vallæ auctoritate: ζυμμάχοις τοιαῦτα παρηθέθη—, quod est orationi contextæ, quæ variarum adhortationum argumentum proposuerat, valde adcommodatam. Valla vertit: Et Argivis quidem eorumque sociis talia proponebantur.

CAP. 71. Περιέσχον μὲν οἱ Μαντινῆς τῶ κέρα πολὺ τῶν Σκιριτῶν—. Legendum esse codicum consensu: Μαντινεῖς—, jam pluribus est demonstratum in notis ad lib. V. c. 9. Præterea etiam h. l. postulant plurimi codices, ut meliori verborum ordine legatur: Μαντινῆς πολὺ τῶ κέρα—.

CAP. 72. Ἀλλὰ μάλιστα δὴ κατὰ πάντα τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσοθένητες τότε—. Baverus optime intellexit, Lacedæmonios imperitiæ in bello gerendo adcusari non posse. Quare ad illud: ἐμπειρία supplet: τῶν πολεμίων. Sed mihi durius esse videtur, si hoc supleveris, cum nihil aliud vocabulo: ἐμπειρία adjectum legamus. Forte corrupta librariorum lectio ex hac vera lectione: μάλιστα τῇ κατὰ πάντα δὴ ἐμπειρία est orta. Tum facilius propter illud: κατὰ πάντα ex oratione contexta suppleri potest: πολεμίων. Tantum literarum: δ et: τ permutatione; etiam in librariis obvia, hæc mea emendatio nititur.

CAP. 75. Τοῖς ἀπὸ Κορίνθου καὶ ἔξω ἰσθητοῦ ζυμμάχοις ἀπέτρεψαν πέμφαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι—. Plerique codices legunt: ζυμμάχοις ἀπέστρεψαν πέμφαντες—. Quam lectionem jure præferunt Dukerus et Baverus, quia dicendi consuetudini Thucydi-

deæ est adcommodata. Præter locum lib. IV. c. 97. a Dukero laudatum: ἀπαντὰ κήρυκι βιωτῶν, ὅς αὐτὸν ἀποστρέφας—etiam conferrī meretur locus lib. IV. c. 80: ἤλπιζον ἀποστρέφαι αὐτοὺς μάλιστα—, ubi etiam permutatio horum vocabulorum: ἀποστρέφαι et: ἀποστρέφαι librariis consueta lectionum varietate confirmatur. Nostro loco etiam Valla legebat: ἀπέστρεψαν, quia vertit: auxilia—ab aliis extra Isthmum sociis venientia per nuntios remiserunt.—In verbis: ξυνέβη (nam ita haud dubie codicum quorundam auctoritate et perpetua scribendi ratione in Thueyde obvia pro illo: συνέβη est legendum) καὶ τοὺς ὑπολοίπων φύλακας, τῶν Ἀργείων ἐξελεθόντων, διαφθεῖραι πολλοὺς—præter alios tredecim codices etiam Vindob. legit: ἐξελεθόντων, αὐτῶν διαφθεῖραι πολλοὺς—, quod additamentum non a librario, sed ab ipso Thueyde profectum esse mihi videtur. Nam constat, post parenthesis sæpe et Græcos et Latinos majoris perspicuitatis causa pronomen: αὐτὸς, ille, adjungere, quamvis in talibus locis redundare videatur.

CAP. 83. Δρώσαντες ἀπῆλθον, ὅτι σφῶν τοὺς φυλάκας ἀπέδεχοντο. Non apta est lectio: ἀπέδεχοντο. Quare longe præferenda est cum Abreschio et Bavero illa Vindob. et aliorum undecim codicum lectio: τοὺς φυλάκας ὑπέδεχοντο, apice exceperunt. Nam Scholiastæ adnotatione lib. I. cap. 37. dicitur: τὸ ὑποδέχασθαι, φιλικῶς.

CAP. 86. Περιγυρομένοις μὲν τῷ δικαίῳ—πόλεμον—. Lectionem omnium fere librorum: περιγενομένοις μὲν τῷ δικαίῳ—cum Abreschio restituendam esse censeo.

CAP. 90. Νομίζομεν γε χρήσιμον—μὴ καταλείνειν ἡμᾶς τὸ κινδόν, ἀγαθόν—. Dukero atque etiam viro doctissimo Coray legere placet: καταλείνει ἡμᾶς—, quod haud dubie orationi contexte est magis adcommodatum, quia Athenienses bello inferendo statum civitatis in Meliorum insula erant commutaturi. Ita etiam duo codices meliores Cass. et Aug. legunt et eandem lectionem quoque Valla in suo libro invenit, quia vertebat: a vobis commune bonum non tolli—. In verbis: καὶ τι καὶ ἐκτός τοῦ ἀκριβοῦς πείσοντά τινα ὠφελήσθηναι—omnes fere codices legunt: καὶ ἐν τὸς τοῦ ἀκριβοῦς—h. e. ea suadentem, quæ nondum satis exacta sunt ad severum legum normam. Quam codicum lectionem quoque cum Bavero præfero. Nam minus quadrat lectio: ἐκτός τοῦ

ἀκριβοῦς, quod ea indicaret, quæ adcurate legum norma adversantur.

CAP. 97. Ἄλλους τε καὶ νησιῶται ναυτοκρατόρων καὶ ἀσθενέστεροι ἐτέρων ὄντες, εἰ μὴ περιγένησθε—. Omnes fere codices legere jubent: νησιῶται ναυκρατόρων—, quam lectionem etiam Baverus, Dukerus aliique probant. Particulam: καὶ ante: ἀσθενέστεροι explico: etiam, ut, commate ante: καὶ sublato, sensus sit horum verborum: cum imprimis insulae sitis incolæ, atque imbecilliores etiam reliquis hominibus in mari potentibus. Eadem lectio: ναυκρατόρων etiam cap. 109. a plurimis codicibus vulgata loco commendatur.

CAP. 98. Εἰ τυγχάνοι καὶ ὑμῖν τὸ αὐτὸ ξυμβαῖνον—. Omnium fere codicum lectio: εἰ τυγχάνοι καὶ—non est rejicienda.

CAP. 106. Ἡμεῖς δὲ—πιστεύομεν—μὴ βούλεσθαι προδόντας—ἀπίστους καταστήσαι—. Septem codices legunt: μὴ βουλῆσσοισθαί προδόντας—. Ita etiam Scholiastes et Valla in libris suis legisse videntur. Nam Scholiastes explicat: τοὺς Λακεδαιμονίους πιστεύομεν καὶ μάλιστα ἔξεν ἡμῖν βοηθούς—et Valla vertit: credimus—non commissuros, ut Melius, colonia ipsorum, proditis, efficiantur infidi—. Quare non dabitō, lectionem aptiorem: βουλήσσοισθαί h. l. esse præferendam.

CAP. 107. Οὐκοῦν οἴεσθε τὸ ξυμφέρον μὲν, μετὰ ἀσφαλείας εἶναι, τὸ δὲ δίκαιον καὶ καλὸν μετὰ κινδύνου δεῦσσαι—. Cum Vindob. omnes fere codices legunt: μετὰ κινδύνου δεῦσσαι—. Veram igitur esse puto tot codicum lectionem. Nam illud: δεῦσσαι pendet ab: οἴεσθε—et verbum: εἶναι horum verborum constructionem non turbare potest, quia ex more Atticorum redundat.

CAP. 110. Καὶ οὐ περὶ τῆς μὴ προσηκούσης μᾶλλον, ἢ τῆς οἰκειότερας ξυμμαχίδος τε καὶ γῆς, ὁ πόνος ὑμῖν ἔσται—. Illud: τε καὶ γῆς non est ferendum et nimis artificiosa est interpretandi ratio, quam nonnulli de his verbis excogitarunt. Mihi quidem persuasum est, male collocatas esse copulas: τε καὶ librariorum negligentia et potius verbis transpositis legendum esse: τῆς οἰκειότερας τε καὶ ξυμμαχίδος γῆς. Etiam Scholiastes verba: οἰκειότερας et: ξυμμαχίδος jam separavit. Nam explicat: ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν ξυμμαχῶν καὶ τῆς ὑμετέρας. Valla plane non legisse videtur illud: ξυμμαχίδος τε καὶ—. Nam vertit: non de terra nihil ad vos pertinente sed vestra ipsorum. Sed si ita duplicem copulam: τε καὶ transponimus,

longo aptior horum verborum lectio sine ulla quorundam vocabulorum omissione existet. Librariorum negligentiam h. l. particulas: *τε καὶ* alieno loco posuisse, etiam inde adparet, quia alio sed simili errore in codice Regio legitur: *ξιμμαχιδος τε γῆς καὶ ὁ σῶνος*—.

CAP. 111. *Πολλὴν τε ἀργίαν τῆς διανοίας παρέχετε*— In loco Dionysii Halicarn. ubi hæc Thucydidis verba repetiit, legitur: *πολλὴν γε ἀλογία*. Quæ haud dubie est vera lectio, cum illud: *τε* nihil habeat, ad quod referatur.—In verbis: *προσωμένους ὅτι, ἐς οἶα φέρονται*—errore typographi illud: *ὅτι* est insertum in editione Lipsiensi. Nam codd. et reliquæ editiones legunt: *προσωμένους ἔτι, ἐς*— In verbis: *ξιμμαχους γενέσθαι, ἔχοντας τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ὑποτελή*—omnes fere codices legunt: *αὐτῶν ὑποτελέει*—, et quia ita etiam aliis locis de hominibus tributariis hoc vocabulum usurpatur, recipienda est hæc lectio, sicut jam alii interpretes suaserunt.—In ultimis verbis: *ὅτι περὶ πατρίδος βουλευέσθε, ἢν, μίᾳς περὶ καὶ ἐς μίαν βουλὴν, τυχούσαν τε καὶ καταδύσαν, ἔσται*—nulla verborum emendatione opus esse censeo, sed commate vocabulum: *μίαν* sequenti: *βουλὴν* distingo, vocabulum: *βουλὴν* cum sequenti: *τυχούσαν* conjungo, et ad: *βουλὴν* suppleo ex antecedentibus: *βουλευέσθαι*, sicut jam Homerus *Iliad.* κ'. 415. scripsit: *βουλὰς βουλευεῖν*. Jam horum verborum sensus erit: *de qua patria tanquam de una et ad cuius tanquam unius commodam jam consilia vel prospera vel infelicia capere licet*.

CAP. 115. *Λεχισθέστες ὑπὸ τε τῶν Φλιασίων καὶ τῶν σφετέρων φυγάδων*— Omnes fere codd. articulum: *τῶν* ante: *Φλιασίων*—omittunt. Quod vocabulum etiam h. l. minus desiderabitur, cum modo antecessisset: *ἐς τὴν Φλιασίαν*— In verbis: *ἐστενεγμάμενοι σῖτιν τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἔδυναντο χρέμασιν, ἀναχωρήσαντες ἡσύχαζον*—, si sub illo: *ἀγορὰ*, cujus antea mentio injicitur, h. l. forum rerum venalium in munitionibus Atheniensium, sicut vere censuit Dukerus, intelligitur, illud: *χρέμασιν* non apte ad: *ἔδυναντο* potest referri. Quare, commate post: *ἔδυναντο* posito, illud: *χρέμασιν* cum: *ἀναχωρήσαντες* conjungere malim, ut sensus existat: *frumentum et alia quam plurima poterant comportantes (ex Atheniensibus munitionibus rapta) cum bonis varii generis recesserunt et quieverunt*.

LIVRÛ VI. Cap. 1. *Σικελίας γὰρ περίπλους μὲν ἔστιν ἄλκαδι οὐ πολλῷ τινὶ ἔλασσον ἢ οὐτὼ ἡμερῶν*— Nulla quidem lectionis varietas in hoc loco est adnotata, sed tamen verisimile est, Thucydidem scripsisse: *οὐ πόλλῳ τινὶ ἔλασσον*—.

CAP. 2. *Ἰνικίσθη δὲ ὧδε τὸ ἀρχαῖον*— Legendum est: *οἰκίσθη δὲ ἦ δὲ*— Ita scribunt decem codices. Etiam Vallæ liber ita legit, quia vertebat: *incoluerunt autem eam ab initio*— Eodem respiciunt falsæ quinque codd. Pariss. lectiones: *ἦδη τὸ ἀρχαῖον*—et *Vindob.*: *ἦδε τὸ ἀρχαῖον*— In verbis: *οἰκῶσι δὲ ἔτι καὶ νῦν τὰ πρὸς ἐσπέραν τῆς Σικελίας*—quatuordecim codices legere jubent: *τὰ πρὸς ἐσπέραν τὴν Σικελίαν*— In verbis: *ἀπὸ Ἰταλιῦ, βασιλείως τινὸς Ἀρκάδων*—cum Servio adhuc octo alii codices lectionem meliorem: *βασιλείως τινὸς Σικελῶν* proferunt. Eandem lectionem quoque confirmant *Vindob. Dan. Mosqu.* et quinque *Pariss.* qui exhibent: *Σικελῶν*. Si lectionem: *Σικελῶν* admittimus, etiam facilius adparet, quare Thucydides, mentione Siculorum, Italiae incolarum, injecta, statim narrationem de Italo rege adjunxerit.—In verbis denique: *ἄκρας τε ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἀπολαβόντες*—nonnulli quidem codices, etiam Scholiastæ testimonio, legunt: *ἀναλαβόντες* pro vera lectione: *ἀπολαβόντες*, sed melius indicatur lectione: *ἀπολαβόντες*, loca, quæ ceperint, maritima simul a Phœnicibus esse munita. Quare Scholiastes interpretatur: *ἀποτελιχίσαντες*. Ita quoque Scholium lib. I. 134. vocabulum: *ἀπολαβόντες* explicat illo: *περιεῖξαντες*, et lib. IV. c. 45. illud: *ἀπολαβόντες* positum esse dicitur pro: *περικυκλώσαντες*.

CAP. 3. *Ἐλλήνων δὲ πρῶτοι Χαλκιδεῖς, ἐξ Εὐβοίας, πλεύσαντες μετὰ Θουκλέους οἰκιστοῦ, Νάξον ᾤκησαν*— Plurimi quidem codices legunt: *Ἐλλήνων δὲ πρῶτων*—, sed consuetudini Thucydidis, cujus plura exempla sub historia ejus initio occurrunt, magis est adcommodatum, ut lectio vulgata retineatur. Contrario librariorum errore infra in verbis: *πρῶτων θύουσι*—quatuor *Pariss.* male legunt: *πρῶτοι θύουσι*. Sed lectio: *Νάξον ᾤκησαν*, quam tres codices exhibent, haud dubie est recipienda. Ita etiam statim in sequentibus occurrit: *Συρακοῖσας δὲ—ᾤκιστε, et: Λεοντίους τε—οἰκίζουσι, etc.*—In verbis: *ἐφ' ᾧ, ἔταν ἐκ Σικελίας θεοῦ πλεύσωσι, πρῶτον θύουσι*—plurimorum librorum lectio: *θεοῦ ἐφ' ᾧ πλέωσι*—non videtur esse rejicienda.

CAP. 4. *Μετὰ τὴν Συρακοῦσιν οἰκισιν*—et

paullo post: μετὰ τὴν σφετέραν οἰκσιν Γελῶσι.— Utroque loco etiam Dukerus aptiorem lectionem esse censet: οἴκισιν, quamquam unius tantum codicis auctoritas hanc lectionem suadet.—In verbis: Πάμμειλον πέμφαντες ἐς Σελινόυντα κτιζουσι—egregiam esse arbitror Dukeri conjecturam, ut, ejecta particula: ἐς, legatur: πέμφαντες Σελινόυντα. Sicut enim in falsa codicum nonnullorum lectione: Ἐλινοῦντα littera σ facile perit propter antecedentem litteram σ, ita etiam ultima syllaba in vocabulo: πέμφαντες male duplicari potuit a librariis. Saltem valde inepta est vulgata lectio.—In verbis: ὕστερον δὲ ἀπὸ Χαλκίδος—πλεῖθος ἐλθὼν ξυγκατενέμμαντο—undecim codices aptissime legunt: ὕστερον δὲ καὶ ἀπὸ Χαλκίδος.— Denique in verbis: δρεπανοειδὲς τὸ χαρῖον τὴν ἰδέαν ἐστὶ—plurimi codices alium verborum ordinem: δρεπανοειδὲς τὴν ἰδέαν τὸ χαρῖον ἐστὶ—præscribunt.

CAP. 6. Ἐφιεμένοι μὲν, τῇ ἀληθεστάτῃ προφάσει, τῆς πάσης ἄρχην.— Cum Vindob. adhuc sexdecim codices legunt: πάσης ἄρχειν—, neque hæc lectio est inepta, quia rem longo post tempore demum futuram indicat.—In verbis: τοῖς ἐαυτῶν ξυγενέσι καὶ τοῖς προγεγενημένοις ξυμμάχοις—magis mihi cum Dukero placet lectio: τοῖς προγεγενημένοις—quam quinque codices et Vallæ liber adferunt, quia in sequentibus etiam pristinae societatis cum civitatibus nonnullis initæ mentio injicitur.

CAP. 7. Τῆς δὲ γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμεσαν, τινὰ ζεύγη κομίσαντες.— In Diodoro Siculo, ubi de eadem rer gestâ loquitur, contraria ratione affirmari legitur: καὶ πολλὴν τῆς χώρας δρώσαντες. Qualis narratio etiam aliis locis, ut lib. III. cap. 26. occurrit. Non autem adparet, cur memoratæ dignum hoc fuerit, quod non multa terræ pars sit vastata, sed contraria ratione potius, plurimos agros esse vastatos, narrari meretur; id, quod nostro loco etiam orationi contextæ magis convenit, quia simul plaustra frumento onusta inde abducta esse adjicitur. Porro in Græcis hujus loci verbis facile intelligitur, quomodo particula: οὐ ex ultima syllaba vocabuli: ἔτεμον male repetita intrudi poterit. In Vallæ libro denique hanc particulam quoque defuisse videmus, quia vertit: eumque magna ex parte populati. Verisimile est igitur, particulam: οὐ ex nostro loco esse ejiciendam. Quod vero vocabulum: ἀνεκόμεσαν attinet, cum Vindob. ad-

huc decem codices legere jubent: ἀνεκόμεσαν το, sibi comportarunt. Quæ lectio haud dubie huic loco est aptissima.

CAP. 8. Ὡς εἴη ἔτοιμα ἐν τε τοῖς ἱεροῖς πολλὰ καὶ ἐν τῷ κοινῷ.— Vindob. cum aliis duodecim codicibus legunt: καὶ ἐν τοῖς κοινοῖς.— Quia inter Græcos et: τὸ κοινὸν et: τὰ κοινὰ dicitur da civitate et ejus opibus, quod exempla ex Herodoto et Xenophonte proferenda confirmare possunt, non dubito, veram esse hujus loci lectionem: ἐν τοῖς κοινοῖς.—In verbis: καὶ ὁ Νικίας, ἀκούσας μὲν ἡρημένους ἄρχην—lectionem tredecim codicum: ἀκούσας μὲν ἡρημένους—cum Dukero, Bavero aliisque longe præferendam esse vulgatæ censeo.

CAP. 10. Φημί γάρ, ὑμᾶς πολεμίους πολλοὺς ἐνθάδε ὑπολιπόντας, καὶ ἐτέρους ἐπιθυμεῖν ἐκεῖσε πλεῖσαντας δεῦρο ἐπαγαγέσθαι. Lectio: ἡμᾶς πολεμίους πολλοὺς—, quam duodecim codices exhibent, est aptissima et modestiæ oratoris quam maxime adcommodata. Porro lectionem: πλεῖσαντας δεῦρον ἐπαγαγέσθαι—, quam cum Vindob. etiam undecim codices suadent, ab interpretibus quidem improbari video. Sed eam minime rejicio. Nam illud: ἐκεῖσε jam respondet antecedenti: ἐνθάδε, neque igitur opus est, ut etiam: δεῦρο ad: ἐκεῖσε referatur. Porro non verisimile erat tunc temporis, Siculos ab Atheniensibus irritatos in ipsam Atticam, Atheniensium imperio, quod in mari exercebant, tutissimam, impetum esse facturos. Denique illud: δεῦτερον ad omnes omnino Atheniensium hostes, quos et in Græciâ adhuc multos reliquerant et novos in Sicilia sibi excitabant, est referendum. Ipsa autem tristicis experientia docuit, statim post expeditionem bellicam, ab Atheniensibus contra Syracusanos susceptam, etiam bellum Peloponnesiacum, induci varie violatis, recruduisse; id quod illo: δεῦτερον ἐπαγαγέσθαι: haud dubie indicatur.—In verbis: οὕτω γὰρ ἐνθένδε τε ἄνδρες ἔπραξαν αὐτὰς καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων—aptiorem esse puto octo codicum lectionem: ἔπραξαν αὐτὰς, ut in genere indicentur variæ civium et adversariorum contra fœdus initum machinationes. Dukerus jam huic lectioni favebat.—In verbis: διὰ τὸ Λακεδαιμονίους ἔτι ἠσυχάζειν, δεχημέροις σπονδαῖς καὶ αὐτοὶ ἔτι κατέχονται—ignorant quatuordecim codices particulam: ἔτι ante: κατέχονται. Quam etiam nemo, quia modo adfuit, in loco nostro desiderabit. Etiam Valla hanc particulam in libro

suo non legit, quia vertebat : et ipsi ab invadendo cohibentur.—Eodem modo etiam in verbis sequentibus : οὐς πρὸ πολλῶν ἂν ἐτιμήσαντο ξυμμάχους σφίσι γενέσθαι ἐν τῷ πρὶν χεῖρον—duodecim codices omittunt pronomen : σφίσι tanquam superfluum neque necessarium in hoc loco. Etiam Scholiastes hanc voculam ignoravit. Nam interpretatur hæc verba : οὐς οἱ Πελοποννήσιοι ἐτιμήσαντο ἂν ἀντὶ πολλῶν χρημάτων συμμαχούς ἔχεν. Item quoque Valla non eam legit in libro suo. Nam vertit : quos jam pridem putant operæ pretium esse exire in societatem.—In verbis : ἀρχῆς ἄλλης ὀρέεσθαι, πρὶν, ἂν ἔχομεν, βεβαίως ὀρέεσθαι—cum Vindob. adhuc alii novem libri adferunt : βεβαίως ὀρέεσθαι. Sed præfero vulgatam, ut sensus existat : antequam illud confirmaverimus imperium.—In verbis denique : ἡμεῖς δὲ ἔγεσταίους δὴ, ὅσοι ξυμμάχους—ὄξέως βοήθουµεν—elegantissima est lectio cod. Mosqui, et unius Paris. : ἔγεσταίους δὴθεν—Egestanis scilicet—, quæ etiam Bavero, interpreti subtilissimo, et Galio doctissimo valde arridet, et quia jam Scholiastes ita legisse videtur, multo major huic lectioni auctoritas conciliatur. Scholiastæ verba sunt : ἡμεῖς δὲ ἔγεσταίους δὴθεν ἀδικουµένοις ἢ ὡς δὴθεν ξυμμάχους ὄσιν.

CAP. 11. Τὸ σφέτερον ἀπεπέδεις εὖ θήσονται ὄσῳ δὲ καὶ περὶ πλείστου καὶ διὰ πλείστου ὄξαν ἀρετῆς μελετῶσιν. Quia hæc verba : ὄσῳ—μελετῶσιν cum antecedentibus arcte coheret, non quadrat particula : δὲ, quam etiam cum Vindob. adhuc tredecim codices omittunt, neque etiam in Scholiasta hujus particulae : δὲ vestigia deprehenduntur.

CAP. 12. Καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἡµῶν δικαίον ἐνθάδε εἶναι ἀναλοῦν.—. Illud : εἶναι non est Thucydide indignum et h. l. more Atticorum redundat.—In verbis : εἴτε τις ἀρχεῖν ἄσμενος αἰρεθεὶς παρανεῖ—puto præferendam esse h. l. codicis Græv. lectionem : εἰ δὲ τις—, quia illud : τε nihil habet, quo referatur.—In verbis : διὰ δὲ πολυτέλειαν καὶ ἀφελῆσθ—illud : καὶ verto : etiam; et comma post : πολυτέλειαν tollendum esse censeo.

CAP. 13. Οὐς ὄξῳ ἐγὼ νῦν—καθηµένους—. Duodecim codicum auctoritate legendum est mutato verborum ordine : οὐς ἐγὼ ὄξῳ νῦν—, sicut etiam Gallius doctissimus recte edidit.

CAP. 14. Τῆς δὲ πόλεως κακῶς βουλευσαµένης ἱατρὸς ἂν γενέσθαι. Vocabulum : κακῶς in omnibus fere codicibus abest neque a Thucydide videtur esse positum, sed potius

ex Scholiastæ ortum esse interpretamento. Non opus est hoc additamento : κακῶς, quia modestiæ oratoris ad cives verba facientis non est adcommodatum. Præterea jam simile quiddam verbis antecedentibus : τὸ µὲν λυεῖν τοὺς νόµους indicatur, quæ verba haud dubie ad populum male consultantem sunt referenda. Nam eorum sensus est : denuo roga sententiam Athenienses et cogita, si eos denuo in suffragia mittere vereris, te coram tot testibus, si leges violenter, non reprehensione dignum fore, sed potius civitati consultantī adlaturum esse medici open.

CAP. 17. Ἡ ἐμὴ νεότης—ἔπεισε καὶ νῦν µὴ πεφοβῆσθαι αὐτὴν—. Cum Scholiasta etiam alii interpretes ad illud : αὐτὴν suppleant : juventutem et amentiam, quia in sequentibus statim sequatur : ἀλλ' ἔως ἐγὼ τε εἶμι ἀµµάζω µετ' αὐτῆς, quod aperte ad juventutem et amentiam Alcibiadis sit referendum. Sed ipsa verborum conjunctio, quam iis laudandis indicavi, satis nobis persuadet, non hæc verba ad : αὐτὴν suppleri posse, quia : νεότης καὶ ἀνοία cum : ἔπεισε coheret. Quare etiam illud : µετ' αὐτῆς, cum proxime antecesserit : ἔπεισε, apte quidem intelligitur de juventute et amentia Alcibiadis, sed non sequitur, ut etiam ad : αὐτὴν hæc suppleri debeat. Nam aptius ad illud ex antecedentibus intelligitur : τὴν Πελοποννησίαν δύναµιν, sicut jam Valla interpretatus est hæc verba.—In verbis : καὶ τὸν ἐς τὴν Σικελίαν πολεῖν µὴ μεταγινώσκητε—septem codices legunt : µὴ μεταγινώσκητε—, quod apte coheret cum antecedenti : ἀποχρήσασθε τῇ ἐκατέρου ἡµῶν ἀφελείᾳ—. Etiam Scholiastes ita legisse videtur, quia hæc verba interpretatur : µὴ διὰ τοῦτο μεταγινώτε—. In verbis : καὶ µὲν οὐδ' ὀπλῖται οὐτ' ἐκείνοις, ὅσοι περικοµποῦνται— διεφάνησαν τοσοῦτοι ὄντες—octo codices legunt : ὅσοι περικοµποῦνται—. Quia igitur illud : ὅσοι περικοµποῦνται, non autem verbum : περικοµποῦνται, et quia etiam Thomas Magister, laudato Thucydidis loco, hanc octo codicum lectionem confirmat, eam vulgatæ præferendam esse censeo.—Denique in verbis : καὶ τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐποικωλύσει, ἢν ὁµεῖς ὄξέως βουλευσθε—aptiorem habeo septem codicum lectionem : καὶ τὰ ἐνθ' ἐνδε οὐκ ἐποικωλύσει—. Nam agit Alcibiades de ipsa expeditione bellica contra Siculos suscipienda, quam populi quidam in Sicilia sint, inita societate, adjuturi. Aptè igitur his adjungit adfirmationem; neque ex Græciâ inde Atheniensium hostes Syracusanis latu-

ros esse auxilium, si recta caperent consilia. Tristis vero experientia docuit, in primis auxilio a Spartanis lato Syracusanis et in Sicilia misso malum hanc Atheniensium expeditionem habuisse eventum.

CAP. 18. Καὶ οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπισκεπτέον ἡμῶν τοῖς ἄλλοις τὸ ἥσυχον.— Octo codices legunt: ἐπισκεπτέον ὑμῶν τοῖς ἄλλοις—, quod haud dubie est præferendum, quia statim sequitur: εἰ μὴ—μεταλήψασθε.—In verbis: ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἥσυχίαν—quatuordecim codices ignorant hæc verba: καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες, quæ etiam a Thoma Magistro sunt omissa. Quare illa ex librarii interpretatione orta jure esse omittenda videntur.—Denique in verbis: τρέψασθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτὴν—ex undecim codicum vestigiis, quæ adferunt: περὶ αὐτὴν, cum regio codice lege: αὐτὴν περὶ αὐτὴν—, quia etiam in aliis locis pro: ἑαυτὴν a Thucydide et aliis Græcis ponitur.

CAP. 19. Παρελθὼν αὐτοῖς ἔλεγε τοιάδε.— Quatuordecim codices legunt: αὐτοῖς αὐτοῖς ἔλεγε.— Ita etiam Valla in libro suo legebat, quia vertit: rursus procedens hunc in modum apud eosdem locutus est. Quia vero Nicias nunc repetitam ad populum orationem habebat, nulla dubitatio de hujus lectionis veritate relinquatur.

CAP. 20. Οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν τὴν ἡμετέραν εἰκότως ἀντ' ἑλευθερίας προσδεξομένηας.— Quia sequitur statim: τό, τε πλήθος, ὡς ἐν μιᾷ νήσω, πολλάς—, mihi verisimile est, Thucydidem scripsisse: οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν.— Eodem modo etiam antea scriptum legebatur: οὐδ' ὑπὸ κούρας ἀλλήλων, οὔτε δυναμίας μεταβολῆς.— In verbis: χρήματά τ' ἔχουσι, τὰ μὲν ἴδια, τὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς—tres codices legunt: χρήματ' ἔχουσι.— Græv. profert: χρήματα ἔχουσι.— Quæ lectio Græv. codicis mihi in primis placet, quia illud: τε post: χρήματα nihil habet, quo referatur. Facile falsa lectio: χρήματά τ' ex ultima syllaba vocabuli: χρήματ', sicut tres codices legunt, male repetita oriri potuit.—In verbis statim sequentibus: Συρακουσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχῆ εἰσφέρεται—Dukerus ingenuè fatetur, se ignorare, quid h. l. ἀπαρχῆ indicare possit. Quinque Paris. cum aliis septem codd. legunt: ἀπ' ἀρχῆς φέρεται.— Eodem respiciunt alii duo codd., qui legunt: ἀπαρχῆ φέρεται. Dukerus hanc lectionem habet vulgata meliorem, quia illud: εἰσφέρεται magis de civibus pecuniam in ærarium conferentibus,

φόρος autem et: φέρεται de populis subactis et in provinciæ formam redactis adhibetur. Tunc ad illud: φέρεται ex antecedentibus suppleri debet: χρήματα, Syracusanis vero etiam a barbaris nonnullis tributa ex imperio solvuntur. Forte etiam Valla hanc codicum lectionem secutus est, quia etiam tributa in sua interpretatione Latina commemorat. Saltem de Scholiasta non dubitare licet, quin hanc codicum lectionem respexerit sua interpretatione: ἔχουσι φόρον καὶ ἀρχοντες βαρβάρων τινῶν. Puto igitur, Thucydidem scripsisse: ἀπ' ἀρχῆς φέρεται.

CAP. 21. Εἴπερ βουλόμεθα ἄξιόν τι τῆς διανοίας δρᾶν.— Lectionem satis elegantem: ἄξιόν τι τῆς—respuunt codices. Nam omnes fere, ejecto: τι, legunt: ἄξιόν τῆς διανοίας.— Quæ lectio etiam a Thucydide proficisci potuit, quia non semper optimi scriptores etiam optima scribendi ratione utuntur.—In verbis: ἀλλ' ἐς ἀλλοτρίαν πᾶσαν ἀπαρτίσαντες—tredecim librorum consensus jubet lectionem aptiorem: πᾶσαν ἀπαρτίσαντες—præferre, ut hæc antecedentibus: οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρατευσόμενοι, respondant.

CAP. 26. Αὐτοκράτορας εἶναι καὶ περὶ στρατιᾶς πλῆθος καὶ περὶ τοῦ παντός πλοῦ τοὺς στρατηγούς πρᾶσσειν.— Quatuordecim codicum auctoritate præferenda est aptior lectio: περὶ τοῦ παντός πλοῦ τούτους στρατηγούς πρᾶσσειν—, quia non in universum de omnibus Atheniensium imperatoribus bellicis tale plebiscitum valere potuit.

CAP. 28. Ἐμπεδοῶν ὄντι σφίσι αὐτοῖς μὴ τοῦ δήμου βεβαίως προσεστάναί.— Septem codd. Paris. cum aliis octo libris ordine verborum mutato legere jubent: ἐμπεδοῶν ὄντι σφίσι, μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου.— Neque rejicienda est hæc lectio, quia dativus: αὐτοῖς infinitivo adjunctus ad antecedentem dativum: σφίσι refertur, sicut etiam lingue Græcæ consuetudo permittit.

CAP. 30. Ὡς ἐκέθην ἀθροῖς ἐπὶ τὴν ἀκρὰν Ἰασωρίαν τὸν Ἴονον διαβαλοῦσιν.— Adhuc male retinetur vocula: τὴν ante: ἀκρὰν in recentissima Baveri et Gailii editione, quam plurimorum codicum atque aliorum etiam locorum Thucydidis auctoritate jam doctissimus Wasse eiecerat.

CAP. 33. Ἀθηναῖοι γὰρ ἐφ' ἡμᾶς (ὃ πᾶν θαυμάζειτε) πολλῇ στρατιᾷ ὄρμηνας.— Tredecim codices legunt: ἐφ' ὑμᾶς.— Quam lectionem partim præfero, quia statim in ipso orationis initio occurrit, quo ipsos Syracusanos allocuturus erat orator, quos ta-

men nondum certa compellatione distinxerat, partim etiam, quia statim sequitur: *θαυμάζετε*, non autem: *θαυμάζομεν*.—In verbis: *κάλλιστον δὲ ἔργον ἡμῶν ζυμβήσεται*—singularis vis voculae: *δὲ*, non autem vocabulo: *ἔργον* inest. Quare præstantiorem habeo sex codicum lectionem: *κάλλιστον δὲ ἔργον ἡμῶν*.—In verbis: *πάντα γὰρ δὲ ὑπὸ δέους ζυμβήσεται*—duodecim codices omittunt particulam: *δὲ*, qua etiam h. l. facile carere possumus, quia jam particula: *γὰρ* adfirmandi vim habet.—Denique in verbis: *οὐκ ἀνέλπιστον, τὸ τοιοῦτον ζυμβῆναι*—forma Attica: *τὸ τοιοῦτον ζυμβῆναι*, quam cum Thoma Magistro etiam octo codices exhibent, est recipienda.

CAP. 34. Ὅπως ἡ ζυμμαχίαν ποιῶνται ἡμῶν, ἢ μὴ δέχονται Ἀθηναίους.— Si quid valet codicum fere omnium auctoritas, h. l. legendum est: *ζυμμαχίαν ποιῶμεθα ἡμῶν*.—Sicut autem: *προσβεία* sæpe pro: *legati* ponitur, ita etiam h. l. *ζυμμαχία* pro: *socii*. Quod cum a dicendi ratione in Thucydide obvia non abhorreat, lectionem tot codicum non esse rejiciendam censeo.—In verbis fere ultimis: *χρησιμώτατα ἂν ζυμβῆναι* etiam duodecim codices magis consuetum: *χρησιμώτατον ἂν ζυμβῆναι* ponunt.

CAP. 35. Οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν ἂν τρέπω ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ἀληθῆ ἔστιν, ἃ λέγει τοῖς δὲ, εἰ καὶ ἔλθοιεν.— Illud: *τοῖς δὲ* maxime vexat interpretes, quia non apte antecedenti: *οἱ μὲν*—respondet. Equidem putem, cum verbis: *οἱ μὲν* adcuratius in sequentibus convenire verba: *ἄλλοι δὲ καὶ πᾶν καταφρονούντες*.— Nam in universum eorum imprimis mentionem Thucydides iniecit in his verbis, qui vel nullam fidem habebant Hermocratis verbis, vel ea ut plane contemnenda irridebant. Suadeo igitur, ut colon post: *ἃ λέγει* tollatur et verba: *τοῖς δὲ* in: *τοῖσδε* mutata cum antecedentibus arcte jungantur. Quæ si jam vertuntur: *non vera esse, quæ his dicat*—, aperte illud: *τοῖσδε* ad Syracusanos, in quorum concione hanc habuerit orationem, refertur.

CAP. 40. Τοῦτο μὲν ἂν ἴσον καὶ πλέον, οἱ ἀγαθοὶ ἡμῶν—μετασχεῖν. Duodecim codices lectionem proferunt aptiorem: *τοῦτο μὲν ἂν καὶ ἴσον καὶ πλέον*, quam Wasse non sine causa commendat.

CAP. 41. Τοιαῦτα Ἀθηναγόρας εἶπε.— Aptior est plurimorum codicum lectio: *τοιαῦτα μὲν Ἀθηναγόρας εἶπε*.— Ita qua-

drat melius, quod sequitur: *τῶν δὲ στρατηγῶν εἰς*— In verbis: *περὶ δὲ τὰ εἰσαγγελόμενα μᾶλλον*—lectionem Thucydidi consuetam: *τὰ εἰσαγγελλόμενα*—nonnullorum codicum auctoritate admittere debemus.—In verbis: *ὅσως εἰς τε ἕκαστος—καλῶς τοὺς ἐπιόντας παρασκευάζομεθα ἀμύνεσθαι*—duodecim codices nos legere jubent: *παρασκευασώμεθα ἀμύνεσθαι*.

CAP. 45. Καὶ ἐς τὰ περίπλοια τὰ ἐν τῇ χάριτι φρουρὰς ἐσκευάζον.—Optimorum quorumque interpretum consensu legendum esse censeo: *ἐς τὰ περιπέλοια τὰ ἐν τῇ χάριτι*—, sicut nonnulli codices cum Scholiasta exhibent.

CAP. 46. Ὅτι αὐτοῖς τοῦτό τε πρῶτον ἀντεκεκρούει καὶ οἱ Φηγῖνοι οὐκ ἐθέλοντες ζυστρατεύειν—καὶ εἰκὸς ἦν μάλιστα.— Illud: *οἱ Φηγῖνοι* nihil habet, ad quod in antecedentibus apte referatur. Mihi quidem verisimillimum est, Thucydidem olim scripsisse: *οὐκ ἠθέλησαν τε ζυστρατεύειν*.— Ita illud: *τε* post *ἠθέλησαν* apte respondet sequenti: *καὶ εἰκὸς ἦν*.— Litera superflua, quæ illi: *ἠθέλησαν* te in falsa lectione: *ἠθέλησαντες* adhæserat, haud dubie orta est ex prima syllaba sequentis vocabuli, quod in multis codicibus scribitur: *συστρατεύειν*, male duplicata.—In verbis: *τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχόμενον ἦν τὰ περὶ τῶν Ἑγεσταίων*—longe præferenda est novem codicum lectio: *τὰ παρὰ τῶν Ἑγεσταίων*.— Nam illud: *ἀγγελλόμενα* supplendum est ad: *τὰ παρὰ τῶν Ἑγεσταίων*.— Constat autem, verba nuntiandi, quæ plerumque cum: *παρὰ* juncta nuntium de aliqua re allatum indicant, sæpe in tali dicendi ratione omitti. Quare falsa lectio: *περὶ τῶν Ἑγεσταίων* librariorum interpretamentis est adnumeranda.—In verbis denique: *καὶ οἱ μὲν—πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν*—videtur magis vera latere lectio: *πολλὴν τινα αἰτίαν εἶχον*—, sicut etiam in aliis locis non paucis vocabulum: *τις* illi: *πολλὴς* ornatus causa adjicitur. Ut cap. 51.: *οὐ πολλοὶ τινές*.

CAP. 50. Λάμαχος μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ.— Illud: *καὶ ante*: αὐτὸς est ineptum, quia Lamachus non simul suam atque etiam Alcibiadis sententiam, quæ valde diversa erat, sequi potuit. Omittunt etiam tredecim codices copulam: *καὶ*; quare ea jure ejici poterit. Iidem codices simul cum Mosqu. etiam in sequentibus verbis: *ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἤκουσι, Λεοντίους ἐς τὴν ταυ-*

τῶν κατοικοῦντες—omittunt articulum: οἱ ante: Ἀθηναῖοι. Quod etiam verum esse puto, quia quoque ante: Ἀεοντίων hic articulus deest.—Denique in verbis: τοὺς οὖν ὄντας ἐν Συρακούσαις Λεοντίων, ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίων ἀδελῶς ἀπίεσαι—lectionem cod. Dan.: εὐεργέτας Ἀθηναίους ἀδελῶς—, quæ ad sanum hujus loci sensum plane est necessaria, etiam Valla jam in libro suo invenit. Nam vertit hæc verba: intrepide transirent ad amicos et bene meritos Athenienses.—Permutatio lectionum: Ἀθηναίους et: Ἀθηναίων ex ultima syllaba utriusque vocabuli, quæ plerumque scripturæ compendio exhibetur, est repetenda.

CAP. 51. Ἐκέλευον, ὅ, τι βούλονται, εἰπεῖν—. Inepta esset hæc licentia, quidquid vellet, dicendi Alcibiadi concessa. Quare magis admittenda est plurimorum codicum lectio: ἐκέλευον, εἴ τι βούλονται—, quam etiam Valla in suo libro invenit. Nam vertebat: *et, si quid vellet, dicere jussere.*

CAP. 53. Οὐ δοκιμάζοντας τοὺς μνηστῆρας, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι δια πονηρῶν ἀνθρώπων πίστιν—. Duodecim codices cum Valla libro legunt: πάντα ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι—. Quam lectionem esse præferendam censeo, quia adjicitur: διὰ πονηρῶν ἀνθρώπων πίστιν. Quod additamentum minus quadraret, si vulgatam: πάντας retineremus. Prætera etiam in fine capituli similia verba: πάντα ὑπόπτως ἐλάμβανε—occurrunt.

CAP. 56. Πολλῶ δὴ μᾶλλον δι' ἐκείνων καὶ Ἀριστογείταν παραξήνητο—. Undecim codices legere jubent: καὶ ὁ Ἀριστογείταν—, sicut antea legebatur: χαλεπῶς δὲ ἐνεγκόντος τοῦ Ἀρμοδίου—. In verbis: οὐχ ὕψιστον ἐγίνετο—τοὺς τὴν κομπὴν πέμφαντας ἀθρόους γενέσθαι—præferendam censeo cum Bavero aptissimam quinque codicum lectionem: ἐπέμφοντας ἀθρόους—. In verbis: καὶ τοὺς μὴ προειδόντας, εἰ καὶ ὁπωστίουν τολμήσειαν—ἐτελήσειεν σφῶς αὐτοὺς ἔλευθεροῦν—lectio multorum codicum: καὶ ὁ πρόσοις οὖν τολμήσειαν—est melior, quia in antecedentibus bene respondet illi narrationi: ἦσαν δὲ οὐ πολλοὶ οἱ ξυνομομακότες—.

CAP. 57. Καὶ δι' οὗπερ πάντα ἐκινδύνεον—. Longe aptior decem codicum lectio: καὶ δι' οὗπερ πάντα—cujus culpræ maximo essent periculo expositi—. In sequentibus: ἐβούλυντο σφόδρως, εἰ δύναντο προτιμωρήσασθαι—plurimi codices exhibent: ποροτιμωρήσεσθαι—quod non negligendum esse videtur.—In fine sequentis capituli

pro: εἰάθησαν plures codices atque etiam Attica dicendi forma scribere jubent: εἰάθησαν.

CAP. 61. Οὐ πολλῶ ὕστερον ἐπὶ πλοίου ἐπεραιώθη—. Admittenda est tredecim codicum lectio: οὐ πολὺ ὕστερον—. Nam ita etiam aliis locis Thucydides loquitur, ut in initio hujus capituli: πολὺ δὴ μᾶλλον καὶ τὰ μυστικά—et lib. III. c. 6.: οἱ πολὺ θάσσον παρήσαν—.

CAP. 63. Ἐπειδὴ πλείοντες τὰ τε ἐπέκεινα τῆς Σικελίας πολὺ ἀπὸ σφῶν ἐφαίνετο—. Conjectura Fred. et Em. Porti, ut legatur sensu verborum ita postulante: ἀπὸ σφῶν ἐφαίνοντο—egregie confirmatur a novem codicibus. Etiam Valla in libro suo ita legit, quia vertebat: *longe ab ipsis ire conspecti erant.*—In verbis: ἐπειδὴ γε οὐκ ἐκείνοι ἐφ' αὐτοὺς ἔρχονται. ἰππεῖς τε προσελαύνοντες ἀεὶ κατάσκοποι—ἐφύβριζον—particulam: γε post: ἐπειδὴ tredecim codices ignorant. Quam etiam nemo omissam hoc loco desiderabit. Pro illo: ἰσπῶεις τε προσελαύνοντες—, ubi particula: τε nihil habet, ad quod in sequentibus referatur, melius legitur codicum nonnullorum auctoritate: καὶ ἰππεῖς προσελαύνοντες—. Nam illud: καὶ exhibent Ar. C. Mosqu. et iidem simul cum Gr. Aug. Ald. Flor. Bas. Steph. I. et sex codd. Pariss. particulam: τε omittunt.

CAP. 64. Καὶ βουλόμενοι—παρασπλεύσαντες στρατόσδεον καταλαμβάνειν ἐν ἐπιτηδείῳ—. Decem codices legere jubent: στρατόσδεον καταλαβεῖν—, quo temporis et presentis et simul futuri sensu centies hic aoristus usurpatur.—In verbis: εἰ ἐκ τῶν νεῶν σπῆρος παρεσκευασμένους ἐκβιβάζουσι—octo codices quidem legunt: ἐκβιάζουσι, sed lectio vulgata propter verba: ἐκ τῶν νεῶν huic loco adjecta longe est præferenda. Permutare solent librarii vocabula: ἐκβιβάζουσι et: ἐκβιάζουσι. conf. Thucyd. lib. V. c. 98.—In verbis: καὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἐκ τῆς Κετάνης ἦκειν ἐφισεν—quiddecim codices lectionem magis consuetam exhibent: ἦκειν ἔφη—. In verbis denique: αὐτοὶ μὲν ἀποκλείσειν τοὺς παρὰ σφίσι—ad illud: αὐτοὶ per synesin haud dubie intelligi debet: Καταναῖοι—, sed pro vocabulo: τοὺς ante verba: παρὰ σφίσι—multi codices lectionem meliorem et aptiorem: ἀποκλείσειν αὐτοὺς παρὰ σφίσι—proferunt. Nam constat, pronomen: αὐτὸς eleganter in uno eodemque loco a Græcis frequentari.

CAP. 65. Μετὰ τοῦ καὶ ἐς τὰ ἄλλα θαρ-

σεῖν καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ καὶ ἀνευ τούτων ἵνα παρεσκευάσθαι ἐπὶ Κατάνην.— Dukerus hunc locum habet suspectum et inprimis illud: παρεσκευάσθαι εἰ non satis quadrare videtur. Baverus putat, illud: ἵνα παρεσκευάσθαι pendere ab antecedenti: καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ. Equidem sanum esse puto hunc locum et Thucydidem tantum more suo verba trajecisse. Neque tamen verba: ἵνα παρεσκευάσθαι ab illis: καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ pendere, sed ab his verbis potius separanda esse mihi videntur, quasi Thucydides ita hæc verba collocasset: μετὰ τοῦ—θαρσεῖν καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ (sc. αὐτοῖς) καὶ παρεσκευάσθαι (sc. αὐτοῦς) ἵνα ἐπὶ Κατάνην—præterquam quod et ad alia suscipienda animo confidenti utebantur et in mente non solum agitabant, sed apparatus etiam fecerant ad petendam Catanæ urbem. In verbis: ἐξέβαινον ἐς τὸν κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον ὡς στρατόπεδον καταληφόμενοι—undecim codicum auctoritate lego: ὡς τὸ στρατόπεδον καταληφόμενοι—. Nam aperte respicit Thucydides antecedentis capitis verba:—βουλόμενοι στρατόπεδον καταλαμβάνειν ἐν ἐπιτηδείῳ—. Quare articulus: τὸ ante: στρατόπεδον h. l. non vi sua destituitur. Imo hujus voculæ: τὸ additamentum h. l. causam mihi indicare videtur, cur Thucydides antea, ne nimiam aures lectorum offenderet, non scripserit: ἐς τὸ κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον, sicut Dukerus et Abreschius conjiciunt. Neque vero a consuetudine Græcorum recedimus, si ad illud: ἐς τὸν vocabulum omissum: τόπον cum Scholiasta supplemus. Ita etiam ad: οὗ et: αὐτοῦ suppletur: τόπου.

CAP. 66. Ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι, μακρᾶς οὔσης τῆς ὁδοῦ αὐτοῖς, καθ' ἡσυχίαν ἐκάθισαν τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτιθῆειον. Propter lectionis varietatem hunc locum inter difficiliora refero. Nam omnium fere codicum est lectio: καθ' ἡσυχίαν καθίσαν τὸ στρατεύμα. Certam est, καθίζειν etiam indicare: castra ponere. Ita occurrit Thucyd. lib. IV. cap. 93.: ἐς χωρίον καθίσας, in regione castra ponens. Quare etiam h. l. καθίσαν τὸ στρατεύμα potest significare: exercitus castra posuerat, ut participium, sicut etiam aliis locis, pro verbo finito sit positum. Sed quæritur jam, quo illud: οἱ Ἀθηναῖοι, quod præmittitur, referamus. Si vera est lectio difficilior: καθίσαν τὸ στρατεύμα, haud dubie illud: Ἀθηναῖοι per adpositionem, ut Grammatici loquuntur, cum sequenti: τὸ στρατεύμα est conjungendum,

quasi scripsisset: Athenienses, nempe eorum exercitus—. Minus autem mirum videbitur, Thucydidem h. l. tam dura adpositione esse usum, quia interjecta sunt verba: μακρᾶς οὔσης τῆς ὁδοῦ αὐτοῖς.—Porro in verbis: ἐνυμᾶ τε, ἢ εὐφοδῶτατον ἦν τοῖς πολεμίοις—præfero duodecim codicum lectionem: ἢ ἐφοδῶτατον ἦν—. Nam particula: εὖ h. l. sensu apto destituitur. Gallius doctissimus h. l., sicut aliis locis non paucis, non meminit codicis regii, quamvis etiam lectionem: ἐφοδῶτατον tueatur.

CAP. 69. Περὶ τε πατριδὸς μαχομένοι καὶ τῆς ἰδίας, ὡς ἕκαστος, τὸ μὲν αὐτίκα σωτηρίας—. Particulam: ὡς ante: ἕκαστος tredecim codices ignorant neque eam h. l. quisquam desiderabit, quia respondet antecedenti: μαχομένοι, ubi etiam similis particula deerat.

CAP. 70. Εἰ τινὰς προσδιώκοντας ἴδοιεν, ἀνέστελλον—. Longe præferenda esse videtur sex codicum lectio: εἰ τινὰς πρὸς διώκοντας ἴδοιεν—si viderent quosdam ulterius progredi hostem persequendo—. Quod et cum antecedentibus et cum sequentibus apte convenit. Nam antea dixerat: ἐπὶ πολλῷ μὲν οὐκ ἐδίωξαν—et deinde adjecit: ἐπακολουθήσαντες δὲ ἀδρόβι, ἕσαν ἀσφαλῶς εἶχε, πάλιν ἐπανεχώρουν—. Eodem sensu vocabulum: περιδιάνειν etiam Xenophon adhibuit. Ceterum satis constat, particulas: πρὸς et: πρὸ sæpissime a librariis permutari.

CAP. 71. Τὰ τε ἄλλα—παρασκευάσονται, ὡς εἰς τὸ ἕαρ ἐπιχειρήσοντες ταῖς Συρακούσαις—. Pro illo: ὡς εἰς τὸ ἕαρ—in decem libris legitur: ὥστε τὸ ἕαρ ἐπιχειρήσοντες—. Constat autem, et Wassius jam ad Thucydidis lib. IV. c. 100. adnotavit, a librariis sæpe particulas: ὡς et: ἐς permutari. Forte igitur antiqua et vera hujus loci lectio erat: ἐς γε τὸ ἕαρ ἐπιχειρήσοντες—saltem verno tempore Syracusæ aggressuri.

CAP. 72. Ἄλλως τε τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρία ἰδιώτας, ὡς εἰπεῖν χειροτέχνας ἀνταγωνισμένους—. Multiplici virorum doctorum interpretatione et emendatione hic locus est insignis. Ne autem hæc omnia, quæ mihi non satis certa esse videntur, enumerem, meam saltem sententiam de hoc loco proponam. Nulla quidem emendatione verborum, sed mutata verborum interpositione ad hujus loci interpretationem mihi opus esse videtur. Nam inepte illud: ἐμπειρία cum πρώτοις τῶν Ἑλλήνων

jangitur. Potentissimi quidem Græcorum, sed non experientia rerum primi inter Græcos tunc temporis habebantur Athenienses. Quare aptius illud: ἐμπειρία cum sequenti: ἰδιώταις jungitur, ut indicet scriptor: *hominis experientia et exercitationis bellicæ imperitus*, sicut apud Xenophontem: ἰδιώται τοῦ ἔργου, ἰδιώται κατὰ τοὺς νόμους, ἰδιώται κατὰ τὸν ὕπνον occurrunt. Jam igitur post: ὡς εἰπεῖν comma est ponendum, commate post: ἰδιώτας sublato. Ita τοῖς πρώτοις Ἑλλήνων opponuntur: χειροτέχαι, ὀφίτες, modo ex officinis et fabricis ad bellum gerendum conscripti. Sensus jam non ineptus existet: cum inprimis ὀφίτες, qui, ut ita dicere liceat, experientia bellicæ erant imperiti, potentissimis Græcorum ideoque etiam maxime exercitatis restiterunt. Ita non copula: καὶ opus erit ante: ὡς εἰπεῖν, si hæc verba cum: ἰδιώτας junguntur, quæ explicationis uberioris causa illi: χειροτέχαι sunt adjecta. Ceterum falsa est hæc nonnullorum nota, Vallam in libro suo legisse: χειροτέχαις. Nam vertit: *prasertim rudēs, et, ut ita loquar, manuales ὀφίτες cum eruditissimis Græcorum dimicantes*. Quam maxime autem trajectio verborum Thucydideæ etiam in hoc loco est conspicua.

CAP. 74. Μηνεὶ τοῖς πᾶν Συρακουσίων φίλοις, τοῖς ἐν Μεσσηνί ξυνηιδᾶς τὸ μέλλον.— Quatuordecim codicum auctoritate legendum est: τοῖς ἐν τῇ Μεσσηνί—. Articulus h. l. adjectus videtur Messanæ urbem, antea in verbis: εὐθὺς ἐπὶ Μεσσηνί—indicatam, respicere: *amicis in illa Messana urbe versantibus*—. Ceterum utroque loco hujus capituli male legitur: Μεσσηνί, cum vera lectio: Μεσσηνή, cum duplici: σ, non solum h. l. codicum auctoritate, sed antiquorum quoque lapidum monumentis, sicut Claverius in Sicilia antiqua adnotavit, confirmetur. Etiam supra cap. 5. recte: Μεσσηνή editur. Sed lib. VII. c. 1. adhuc contra codicum meliorum auctoritatem editum est: Μεσσηνή.—In verbis: ἀπελθόντες ἐς Νάξον καὶ Θρᾶκας, σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχέμαζον—quatuordecim codices legunt: σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον—. Præterea lectionem: καὶ Θρᾶκας—merito rejiciunt interpretes, quia Thraciæ mentio h. l. fieri non potest. Sed de eo, quid corruptæ lectionis loco ponendum sit, magna subest dubitatio. Heilmanni sententia, quæ etiam Bavero inprimis placuit, ut sub: Θρᾶκας—nomen loci ignoti prope Naxum lateat, eo incerta red-

ditur, quod statim in sequenti capite 75. tantum in verbis: ἐν τῇ Νάξῳ χεῖμαζοντες—sola Naxi urbs commemoratur. Forte ex lectione codicum: σταυρώματα verisimilis hujus loci lectio elici poterit. Nam aliis in locis, si castrorum vallo et fossa munitorum mentio injicitur, tantummodo numero singulari: σταυρώματα—ponitur. Cum igitur h. l. numero plurali: σταυρώματα—occurrant, haud dubie castra pluribus cincta munitionibus, quæ hiberna ipsorum tutiora redderent, in his verbis indicantur. Forte igitur Thucydides olim scripserat: ἐς Νάξον καὶ τριχῆ σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον—et castra triplici vallo et fossa cingentes—. Mihi persuasum est, saltem vocabulum, quod similem sensum adferat, sub falsa lectione: Θρᾶκας latere. Illud: σ in fine vocabuli: τριχῆ facile ex initio sequentis vocis: σταυρώματα adherere potuit. Vocabulum: τριχῆ eodem sensu etiam apud Xenophontem legitur et infra Thucydidis lib. VII. c. 32. ubi tamen plurimi codices, omnium fere interpretum sententia, illud male miserunt. Firmiores horum castrorum munitiones inprimis memoratu dignas Thucydidi visas esse, etiam ex sequenti capite adparet, quod ita incipit: ἐτείχιζον δὲ καὶ οἱ Συρακούσιοι—ut indicetur, simili ratione Syracusanos suam urbem muro extracto munivisse.

CAP. 75. Βουλόμενος προσδιαβαλεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ἔλεγε τοιάδε—. Plurimi codices legunt: βουλόμενος: προσδιαβαλεῖν—. Quæ lectio huic loco est aptissima et cum consilio Syracusanorum, qui, ut indicat eorum orationis initium cap. 76. occupare Atheniensium consilia voluerunt, plane convenit. Quare cum Dukero hanc lectionem vulgatæ præfero.

CAP. 77. Δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἴωνες τὰδε εἰσιν, οὐδ' Ἑλλησπόντιοι—. Non apta vocabuli: τὰδε explicatio h. l. adferri poterit. Forte Thucydides scripserat: οὐκ ἴωνες ἐνθάδε εἰσιν—. Certe aptissimum sensum h. l. fundet hæc particula, qua etiam Thucydides in antecedenti capite 76. bis usus est in verbis: τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίξεν, et: τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται—. Etiam in nostro loco illi: ἐνθάδε εἰσιν—in sequentibus apte respondent verba: ἀλλὰ Δωριεῖς—τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. Forte prima syllaba: ἐν librariorum incuria periit, quia litera σ, quam cum vox antecedit: ἴωνες finitur, cum sæpe permutari solet.—Post verba: ἡ μένομεν, ἕως ἂν—ληφθῆμεν—interrogationis

signum, sicut jam Dukerus postulabat, est ponendum.—In verbis: τοῖσδε ὡς ἐκάστοις τὴ προσπνῆς λέγοντες, δύνανται κακουργεῖν—etiam alia interpunctione mihi opus esse videtur, ut comma post: δύνανται ponatur et verbum: κακουργεῖν, quod jam sequitur, ad illud: δύνανται suppleatur. Nam nullo sensu adhibetur vocabulum: λέγειν, ad illud: δύνανται cum Æmilio Porto suppletum. Puto igitur, τοῖσδε esse dativum incommodi, quem etiam ad: κακουργεῖν δύνανται, cum tot verborum parenthesis intercedat, referre liceat, quasi Thucydides totum locum ita scripsisset: τοῖς δὲ ὡς ἐκάστοις τὴ προσπνῆς λέγοντες κακουργεῖν δύνανται, κακουργεῖν αὐτούς. Si constructionem verborum spectas, similissimus est locus, qui in capitis antecedentis adfuit verbis: τοῖς δ' ὡς ἐκάστοις τινὰ εἶχον αἰτίαν εὐπρεπῶς ἐπανεγκώντες κατεστρέψαντο.—Denique in verbis: καὶ οἴομεθα, τοῦ ἄσπασθεν ζυνοῦκου προσαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτὸν τινὰ ἤξειν τὸ δεινόν, πρὸ δὲ αὐτοῦ μᾶλλον τὸν πάσχωρτα, καδ' ἑαυτὸν δυστυχεῖν—aptissima reperitur decem codicum lectio: οὐ καὶ ἐς αὐτὸν τινὰ—. Pro illo: καδ' ἑαυτὸν—sex codices, ut sæpe aliis locis occurrit, exhibent: καδ' αὐτὸν δυστυχεῖν.

CAP. 78. Ἐνδυμηθεῖτω οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μάλλον—μαχοῦμενος—. Nescio, quia de causa ille librariorum error: ἐνδυμηθεῖτω in variis editionibus adhuc adservari poterit, cum tamen plurimi codices veram lectionem: ἐνδυμηθήτω teneant.—In verbis: ἔχων δὲ ζύμμαχον ἡμεῖ καὶ οὐκ ἔρημος, ἀγωνεῖται—lectio: ἔρημος omni eloquentiæ vi destituitur, quia esset superflua repetitio antecedentis: ἔχων ζύμμαχον. Quare lectionem omnium fere librorum: καὶ οὐκ ἔρημον—longe præfero. Nam aperte hic sensus inest, ut non solum indicetur in his verbis, Camarineis auxilio tanquam eorum socios fore Syracusanos, sed ipsos quoque Syracusanos non aliorum sociorum destitutos conjunctione ideoque jam longe potentiores ipsis laturos esse auxilium.—Denique in verbis: ἄσπερ ἂν, εἰ ἐς τὴν Καμαρειαίαν πρῶτον ἀφίκοιτο οἱ Ἀθηναῖοι, δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε, ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τῶν παραμελευομένων, ὅπως μηδὲν ἐνδύσωμεν, φαίνεσθαι—particula: ἂν post: ἄσπερ est omitteunda, quia cum plurimi codices rejiciunt et quia propter ea, quæ sequuntur: δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε—est superflua. Pro illo: ἀφίκοιτο—longe aptior admittenda est octo codicum lectio: πρῶτον ἀφίκοιτο οἱ Ἀθηναῖοι, si primus venisset Atheniensis.—Locus

co autem illius: ἐνδύσωμεν forma magis Attica novem codicum: ὅπως μηδὲν ἐνδύσωμεν—non est negligenda. Gallius tamen celeberrimus de vocabulo: ἐνδύσωμεν nullam ex suis codicibus lectionis varietatem adnotavit.

CAP. 79. Ἀλόγως σωφρονοῦσιν, ἡμεῖς δ' ἐν εὐλόγῳ προφάσει, τοὺς μὲν φύσει πολέμιοις βούλεσθε ἄφελειν—. Baverus quidem defendit particulam: ἐν ante: εὐλόγῳ προφάσει—sed non justa de causa, ut mihi quidem videtur. Ex antecedentibus ad illud: εὐλόγῳ προφάσει suppleendum est: σωφρονήσονται—. Quia vero plurimi codices ignorant particulam: ἐν ante: εὐλόγῳ, quia porro adparet, quomodo intrusa sit h. l. hæc particula ex male repetita prima sequentis vocabuli syllaba, et quia etiam alibi deest hæc particula, sicut in verbis antecedentis capitis: τῆ δ' ἐμῆ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν—βεβαιώσασθαι, nulla amplius justa causa, ut particulam: ἐν retineamus, superesse videtur.

CAP. 80. Καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ ἡμῖν μὲν ἴσῃ εἶναι, ἡμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ, ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ζυμμάχους, βοηθεῖν. Ad illud: τὸ δοκεῖν haud dubie ex antecedentibus suppleendum est: εἰκός. Pro illo: τὴν προθυμίαν—multi codices cum Scholiasta et Vallæ libro aptius legunt: τὴν προσηθείαν—. Quam scripturam: προσηθείαν illi: προμηθείαν etiam prætulit Wesselingius in notis ad Herodoti lib. III. c. 36.—Præterea commate post: δοκεῖν sublato cum Dukero scriptum olim fuisse censeo: δοκεῖν τῷ, ἡμῖν μὲν ἴσῃ—sine accentu illi: τῷ imposito. Vocabulum: εἶναι autem post: ἴσῃ ex Atticismo redundat, ideoque sensum hujus loci non amplius turbare potest. Eodem Atticismo etiam aliis locis Thucydides usus est, ut: lib. V. cap. 112. in verbis: προκαλούμεθα δὲ ἡμᾶς, φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν ἀναχωρεῖσαι, vos autem instigamus, tanquam amici et neutrius partis hostes, ut etiam ex terra nostra discedatis. Denique particula: δὴ post: μηδετέροις haud dubie ironia subest, sicut etiam in verbis ejusdem capitis: τοὺς Ἀθηναίους, φίλους δὴ ὄντας, μὴ εἶσαι ἀμαρτεῖν. Hac ironia in particula: δὴ, scilicet, Attico sæpe uti, jam Valckenarius in commentario ad Euripidis Hippolytam v. 959. adnotavit. Jam sensus hujus loci est: Et par est, nemini in eo prudentiam singularem, quæ nobis quidem æqua, vobis autem tuta sit,

positam videri, quod neutri scilicet genti, tanquam utriusque partis socii, feris auxiliium.

CAP. 82. Αὐτοὶ δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλεῖς πρῶτον ὄντων ἡγεμόνες.— Plurimi codices ignorant voculam: τῶ; quare eam quoque h. l. ut minus necessariam verbis Wassio esse delendam censeo.—In verbum ultimis: δουλείαν δὲ αὐτοὶ τε ἔβουλοντο καὶ ὑμῖν τὸ αὐτὸ ἐπεργαεῖν—quatuordecim codices recte exhibent: καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ.— Idem etiam Valla in libro suo invenerat, quia vertit: et nobis servitutem inducere. Inepta est lectio: ὑμῖν, quia legatus Atheniensium aperte de suis civibus loquitur.

CAP. 83. Καὶ οὐκ ἄλλω ἐπόμεθα, ὡς ἢ τὸν βάρβαρον μόνου καθελόντες, εἰκότως ἀρχομεν.— Si cum Valckenario lectionem codicis Græv.: καὶ οὐ καλλιεπούμεθα, ὡς—admittimus, non amplius opus erit conjectura Fr. Porti, qui verba: εἰκότως ἀρχομεν librariorum interpretamentis adnumeravit. Nam cum illo: οὐ καλλιεπούμεθα apte sequentia: ὡς—εἰκότως ἀρχομεν—coherent. Ipsum vero verborum sequentium argumentum hujus lectionis: καλλιεπούμεθα elegantiam et veritatem egregie confirmat. Non enim verbis ornatis se uti legatus dicit, si solos Athenienses extitisse Persarum victores et eos pro sua omniumque Græcorum libertate subisse pericula adfirmaverit. Egrege etiam confirmata est hæc Valckenarii conjectura unius codicis Par. auctoritate.

CAP. 85. Καὶ γὰρ τοὺς ἐκεῖ συμμάχους, ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι, ἐξηγούμεθα Χίους μὲν καὶ Μηδυμαίους.— Plurimorum codicum auctoritate legendum est: καὶ γὰρ τοὺς ἐκεῖ συμμάχους, ὡς—. Explico jam dativum illum commodi in hac constructionis varietate eodem modo, ut loca ex Thucydide ad cap. 77. laudata postulant. Nam certe legatus Atheniensium exemplis alatis indicare voluit, suis se sociis non abuti, sed eos humanius tractare. Jam vero comma post: ἐξηγούμεθα tollendum est, ut hoc verbum arte cum sequentibus: Χίους μὲν etc. cohaereat.—In verbis: ὥστε, καὶ τάνθαδε, εἰκός, πρὸς τὸ λυσιτελοῦν καὶ, ὁ λόγος, ἐς Συρακούσιους δέος καθίστασθαι— plurimi codices legunt: ὥστε καὶ—καθίσταται—, quod etiam, si variam particulae: ὥστε constructionem spectamus, admitteri potest. Etiam Scholiastes istam codicum lectionem exhibet.—In verbis: καὶ βούλονται μὲν, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ζυστήσαντες ἡμᾶς ὑπόπτωι, βία; ἢ κατ' ἐρημίαν—αὐτοὶ

ἀρξαι—particula: μὲν post: βούλονται a tredecim libris omittitur: Etiam Scholiastes ignorasse hæc particulam videtur. Quare tot librorum consensu est ejicienda. Pro illo: ἢ κατ' ἐρημίαν—memoratu dignam quoque lectionem sex codices Reg. Cass. Dan. Aug. et duo Paris. exhibent: ἢ καὶ κατ' ἐρημίαν. Quæ mihi valde aridet, quia hæc adjecta particula: καὶ simul indicat, Camarinæos ab Atheniensibus desertos, adhuc, sicut antea, Syracusanorum multo magis expositum iri violentiæ.

CAP. 86. Οὐ δίκαιον, ὅσπερ καὶ ἡμᾶς ἤξιούτε λόγῳ πείθειν, τῶ: αὐτῶ ἀπιστεῖν.— Haud dubie præferenda est cum Dukero et Bavero trium codicum lectio: ὅσπερ καὶ ἡμᾶς ἤξιούτε λόγῳ—, ut illud: ὅσπερ apte cum: λόγῳ conjungatur.—In verbis: ἐσποιούντες ὑμῖν, αἰετὲ ἐπιβουλεύουσιν, καὶ—magis vera quinque codicum lectio: ἐπιβουλεύουσι καὶ—est admittenda.—Denique in verbis ultimis: ἐτι βουλήσεσθε καὶ πολλοστημέριον αὐτῆς—tredecim codicum consensus, qui exhibent: καὶ πολλοσπιδόν μόνον αὐτῆς—, non potest rejici, cum in primis incertum sit, an Scholiastes legerit: πολλοστημέριον, qui potius ad interpretationem hujus loci usus esse hoc vocabulo videtur.

CAP. 88. Τοιαῦτα μὲν ὁ Εὐφημος εἶπεν. οἱ δὲ Καμαριναῖοι.— In septem bonæ notæ codicibus legitur: τοιαῦτα δὲ ὁ Εὐφημος.— Forte sub falsa lectione latet hæc vera: τοιαῦτα δὲ ὁ Εὐφημος—, quæ huic loco est aptissima. Quamquam enim non ignoro, in tali narrationum genere particulas: μὲν et: δὲ plerumque sibi invicem responderē, tamen hæc ratione jam cap. 81. ille Hermocrates Euphemo oppositus erat in his verbis: τοιαῦτα μὲν ὁ Ἐρμοκράτης εἶπεν. ὁ δ' Εὐφημος.— Quare jam apte nostro loco sequeretur: τοιαῦτα δὲ ὁ Εὐφημος.— In verbis: οἱ δ' ἐς τὴν Κέρυνδον καὶ τὴν Λακεδαίμονα— ἀποσταλέντες— plurimi codices articulum: τὴν ante: Λακεδαίμονα—omittunt, qui etiam, cum modo: τὴν antecederet, facile deesse poterit.—In verbis: μὴ περιεργᾶν τὰ γινόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων—magis vera et dictioni Thucydidis accommodata est lectio septem codicum: τὰ γινόμενα ὑπὸ—. In verbis: πρέσβεις πέμπειν ἐς Συρακούσας, κωλύοντας μὴ συμβαίνειν—omnes fere codices legere jubent: κωλύοντας μὴ συμβαίνειν.— Quæ quidem lectio, cum constat, in verbis puris sæpe præsentia pro futuris poni, non est rejicienda.

CAP. 89. Εἴ τις, διότι καὶ τῶ δῆμον προσ-
 κελεῖται μᾶλλον, χεῖρω μὲ ἐνόμισε.— Jam
 Dukerus præferre jussit multorum codicum
 lectionem: χεῖρω μὲ ἐνόμιζε—, quæ apte
 respondet antecedenti: ἀργίετο.— In ver-
 bis: ἐπεὶ δημοκρατίαν γε καὶ ἐγνωσκόμεν οἱ
 φρονοῦντές τι, καὶ αὐτὸς οὐδένος ἂν χεῖρον, ὅσον
 καὶ λοιδορήσαιμι. ἀλλὰ περὶ ὁμολογουμένης
 ἀγνοίας οὐδὲν ἂν καινὸν λέγοιτο—etiam Dukeri
 sententiam sequor, ut elegantius scribatur
 duodecim codicum auctoritate: ὅσον καὶ
 λοιδορήσαιμι—, sicut idem: ὅσον etiam ellipse
 occurrit in cap. 92. verbis: ὅσον τὰ μὲν
 Ἀθηναίων οἶδα—, et pro illo: ἀγνοίας omni-
 um fere codicum consensu recipiatur: ὁμο-
 λογουμένης ἀγνοίας—, quod optime opposi-
 tum est antecedenti: φρονοῦντές τι. Etiam
 Valla in libro suo hanc lectionem invenit,
 quia vertebat: *Verum de manifesta amentia
 nihil novi dici possit.*

CAP. 90. Καὶ ἐμοί, εἴ τι πλεον οἶδα, εἰση-
 γητέον.— Quatuor codices scripturam Thu-
 cydidi magis consuetam: ἐσηγητέον ex-
 hibent. Quamvis cod. regius sit inter il-
 los quatuor libros, ejus tamen nullam inje-
 cit mentionem Parisiensis Gallii editio.—
 In verbis: καὶ τὰ περὶ ἅμα ἐκ γῆς ἀφορ-
 μαῖς τῶν πάλαιον τὰς μὲν βία λαβόντες—octo
 codicum et Vallæ libri auctoritate cum
 Dukero sequor, ut legatur: ἐκ γῆς ἀφορ-
 μαῖς—*impetu repetito in terra continenti
 facto.*—Denique in verbis: χεῖρα δὲ καὶ
 σίτον, ὥστε εὐπωρότερον γίνεσθαι τινὰ αὐτῶν,
 αὐτὰ τὰ προσγεγόμενα ἐκεῖθεν χωρία ἐμελλε—
 παρεξέειν—attentione digna est septem co-
 dicum lectio: γίνεσθαι τι—. Nam constat,
 Thucydidem sæpius singulari, quam
 plurali numero vocabulum: τὴς adhibere,
 sicut Stephanus ad lib. II. cap. 37. ad-
 notavit. Præterea etiam sensus horum
 verborum: γίνεσθαι τι, est. aptissimus,
 quia illud: τι, sicut Latinum: *aliquid*,
 sæpe indicat: *res graves, res magni mo-
 menti in aliquo negotio.* Tunc autem illud:
 αὐτῶν, commate sublato, melius cum se-
 quentibus: αὐτὰ τὰ χωρία conjungitur,
 quia in eo etiam quædam Græcæ linguæ
 elegantia cernitur, ut prænomen: αὐτὸς in-
 terdum nonnullis locis frequentent. Pato
 igitur legendum esse: εὐπωρότερον γίνεσθαι
 τὴν, αὐτῶν (sc. Σικελιωτῶν) αὐτὰ τὰ προσγε-
 γόμενα ἐκεῖθεν χωρία—.

CAP. 91. Οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες
 καὶ ὀπλιτεύουσιν εὐδῆς—. Undecim codd.
 legunt: ὀπλιτεύουσιν εὐδῆς—. Futura:
 ποιήσετε—πέμφετε—, quæ antecesserunt,

nihil habent cum hoc tempore commune,
 quare etiam præsens tempus, quia inprimis
 particula: εὐδῆς, quæ aptior est præsentī,
 adjicitur, h. l. admitti potest.—In verbis:
 καὶ τοὺς μὴ ἐθέλοντας προσαναγκάσῃ—unde-
 cim codices postulant lectionem: μὴ θέ-
 λοντας—. In verbis: τὰς τοῦ Λαυρίου τῶν
 ἀργυρείων μετάλλων προσόδους—plurimi libri
 legunt: τοῦ Λαυρίου—, sicut etiam edi-
 tum est lib. II. c. 55. et ibidem Göttele-
 rus recte adnotavit, etiam nostro loco
 ipsius sententiæ esse legendum.

CAP. 92. Οὐδ', ἐπὶ πατρίδα ὄσαν ἔτι,
 ἠγούμαι, ἰέναι—. Cum undeviginti libris le-
 gendum esse censeo: ὄσαν ἔτι ἠγούμαι νῦν
 ἰέναι, commatibus ante et post: ἠγούμαι
 sublati.—In verbis: τὰ δ' ὑμέτερα εἰκαζον
 Dukeri sententiam amplector, qui ex qua-
 tuor codicibus veterum Atticorum more
 legi jubet: ὑμέτερα ἦ καζον.

CAP. 96. Ὅπως μὴ κατὰ ταύτας λάθωσι
 σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμοιοι—. Magis vera
 lectio: μὴ κατὰ ταῦτα (sc. μέρη) λάθω-
 σι—in quinque codicibus proponitur, ut
 ita magis in universum custodia in hoc to-
 to loco agenda indicetur.

CAP. 97. Φθάνει ἀναβάς κατὰ τὸ Εὐρύλο-
 ν—. Duodecim codd. legere jubent: κα-
 τὰ τὸν Εὐρύλον—, sicut etiam lib. VII.
 c. 2. scribitur.—In verbis: πρὶν τοὺς Συρα-
 κουσίους αἰσθομένους ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς ἐξε-
 τάσεως παραγενέσθαι—plerique interpretes
 hoc loco, sicut etiam in ipso hujus capituli
 initio, de exercitus lustratione agi opinan-
 tur. Sed nimis impedita erit hujus capituli
 explicatio, nisi potius de facta Athenien-
 sium exploratione, qua primum inquire-
 bant, ignaris hostibus, hunc locum, quem
 mox capturi erant, hæc verba explicamus.
 Ita etiam initio capituli illud: ἐξητάζοντο
 cum Bavero doctissimo de exploratione
 facta explico. Antecedenti capite quidem
 occurrebat ἐξέτασις ὄπλων apud Syracusa-
 nos, sed nostro loco tali caret additamento
 vocabulum: ἐξέτασις, quare optime ad ante-
 cedens: ἐξητάζοντο, explorabant, referetur.
 Decem autem codicum auctoritate legen-
 dum est: ἐκ τοῦ λειμῶνος καὶ τῆς ἐξετάσεως.
 Jam sensus horum verborum erit: *Ante-
 quam Syracusani animadverterent etiam ex
 campo inde pratis pleno explorationem versus
 montanum Eripoliarum regionem factam at-
 que advenire ad hostem arcendum possent.*
 In verbis: καὶ οἱ περὶ τὸν Διόμιλον ἐκτακό-
 σιοι—sequor omnium fere codicum auctori-
 tatem, qui legunt: περὶ τὸν Διόμιλον ἐξα-

κόσιοι.— Qui militum numerus etiam infra lib. VII. c. 43. in verbis: καὶ τοῖς ἑξακοσίους τῶν Συρακουσίων—repetitur. In capite autem antecedenti 96. ubi adhuc codicum consensu legitur: καὶ ἑπτακοσίους λογάδας τῶν ὀπλιτῶν—, cum Æm. Porto emendandum esse puto: ἑξακοσίους λογάδας—. Nam facile permutari potuerunt signa numerorum a librariis. Imo mihi persuasum est, si adcuratius inquirantur Thucydidis codices, adhuc in nonnullis numerum: ἑξακοσίους repertum iri. Saltem Valla in libro suo hunc numerum legit, quia in cap. 96. vertebat: *delecti sunt prius sexcenti armati.*

CAP. 98. Ἀθηναίων ὑπὲρ ἑχον πεντήκοντα καὶ διακόσιοι, οἱ ἵππους—ἔλαβον—. Novem codices legunt: οἷς ἵππους—ἔλαβον—. Quæ lectio mihi verisimilior esse videtur. Nam non ipsi equites, sed Athenienses sive eorum duces equitibus eligebant et coeabant equos.—In verbis: ἐχώρουν πρὸς τὴν Συκῆν οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα περ καθεζόμενοι, ἐτείχισαν τὸν κύκλον διὰ τάχους—memoratu dignissima est lectio cod. Aug. τυκῆν, pro illo: Συκῆν, (si vere in illo codice hæc lectio exhibetur.) Nam hæc lectione verisimillima Cluverii conjectura, ut: Τύκην legatur, egregie confirmabitur. Quam igitur Syracusarum partem statim muro cinxerunt Athenienses, sicut apte Scholiastes hæc verba: ἐτείχισαν τὸν κύκλον interpretatus est. Nam interpretatio Baveri, ut Labdali castellum muro cinctum esse intelligamus, non est præferenda, quia jam in antecedenti capite narraverat Thucydides: φροῦρον ἐπὶ τῷ Λαβδάλῳ οἰκοδόμησαν. Etiam in Thucydidis verbis animadvertendus est rarior vocabuli: ἵνα pro: ὅπου usus, qui magis in poetis frequentatur. Occurrit tamen hæc particula illo sensu etiam in Herodoto et in aliis quibusdam Thucydidis locis. Ceterum pro illo: περ καθεζόμενοι forte olim scriptum legebatur: περικαθεζόμενοι, quod certe huic loco est aptissimum.—In verbis: ἐκάλουν τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν τε καὶ ἀποσκήδνασθαι μακροτέρων—lectionem: ἀποσκήδνασθαι μακροτέραν, quam septem codices exhibent, habeo doctiorem et elegantiore, quam ut a librario imperito sit profecta.

CAP. 99. Λίθους καὶ ξύλα ζυμοφορῶντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον—. Novem codices legunt: παρῆβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον—, quæ dicendi forma in tali narratione genere est magis consueta.—In ver-

bis: καὶ ἅμα ἐν τούτῳ εἰ ἐπιβοηθοῦσιν μέγος ἀντιπέμψωσιν αὐτούς—undecim codices legere jubent: καὶ ἅμα καὶ ἐν τούτῳ εἰ—. Quam lectionem vulgatæ præfero, quia, commate post: ἅμα et: ἐπιβοηθοῦσιν posito, illud: ἅμα apte cum: ἀντιπέμψωσιν potest conjungi.

CAP. 102. Ἐμπηῆσαι τοὺς ὑπὲρ ἑτας ἐκέλευσεν, ὡς ἀδυνατούς αὐτούς ἐσομένους—περιγενέσθαι—. Duodecim codices omittunt: αὐτούς ante: ἐσομένους, quod etiam ab hoc loco ut supervacaneum melius abesse videtur.—In verbis: διὰ τὸ πῦρ, ἀλλὰ ἀπεχώρουσιν πάλιν—Gailius doctissimus vitandi hiatus causa ex plurimis codd. edidit: ἀλλὰ ἀπεχώρουσιν. Quamvis igitur h. l. cum eo consentiam, mihi tamen est persuasum, in plurimis scriptorum locis, ubi ejusmodi literarum et syllabas vocabulorum ultimas a Græcis et Latinis, si lingua sua hæc vocabula eloquerentur, sæpe esse suppressas, sicut in Gallica lingua et aliis adhuc nostra ætate fieri solet. Propterea tamen non sequitur, ut in scribendo etiam ejusmodi literas et syllabas olim quotidiana elocutione suppressas omittamus. Via igitur certiore ingredi videntur librorum editores, qui in plurimis locis, nisi omnium codicum auctoritas prohibuerit, ejusmodi literas ultimas adhuc retinent, licet omittantur in nonnullis codicibus; cum imprimis in scriptoribus prosaicis certæ scribendi regulæ, quibus elidendæ sint ejusmodi literæ, nondum innouerint.—In verbis: βοήθεια ἤδη κάτωθεν τῶν Ἀθηναίων ἀποδωξάντων τοὺς ἐκεῖ, ἐσανήει—valde mihi aridet quinque codicum Cl. Gr. Cass. Aug. et unius Paris. lectio: τῶν Ἀθηναίων ἀποδωξάντων τοὺς ἐκεῖ—. Nam tota oratio contexta suadet, ut hæc verba intelligantur de Atheniensibus, qui ex planitie inde loca montana, ad Syracusanos ibi vallum aggressos denuo repellendus, petebant. Quare Wassio, qui pravam appellat hanc codicum lectionem, non adsentio.

CAP. 104. Ὁ μὲν Γύλιππος, ἐκ τοῦ Τάραντος ἐς τὴν Θουρίαν πρῶτον πρὸς βουσάμενος—παρέπλει τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀναρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου κατὰ τὸν Τερναῖον κόλπον (ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας, κατὰ βορρᾶν ἐσττικῶς) ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος. Non verisimile est, Gylippum, classis Spartanc ducem, tanquam legatum adisse ipsum Thucydios, sicut

Valla et alii interpretes h. l. vocabulum: *πρεσβευσύμενος* interpretantur. Magis vera est hujus vocabuli interpretatio, ut vertamus: *Tarento primum legatos mittens Thuriis*. Eodem significato Medium hujus verbi occurrit lib. I. cap. 92.: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες—τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο.— In verbis: καὶ ἀναρπασθεῖς—ἰσὶ ἀνέμου—quatuordecim codices legunt: καὶ ἀρπασθεῖς ἰσὶ ἀνέμου.— Quam lectionem esse veram et præferendam censeo, quia significato verbi: ἀναρπάξασθαι, sursum abripi, ab hoc loco est aliena.— Jam inde a verbis: κατὰ τὸν Τεριναιῶν—parenthesis incipere debet, sicut jam subtilis ille Baverus animadvertit, non demum a verbis: ὅς ἐκπνεῖ.— Nam ipse situs hujus Terinæi sinus satis declarat, non eo ventis abreptam esse Gylippi classem, quia per fretum Siculum demum eo deferri potuisset. Magis igitur est certum, de vento aquilonali (κατὰ βορέαν ἐστικῶς), ab illius sinus regione oriri solito, hæc verba intelligi debere. Cum igitur Gylippus in Siciliam navigaturus esset, ab hujus venti, per fretum Siculum vehementer flantis, impetu abreptus in altum, orta tempestate, deferebatur, ut classis reficiendæ causa Tarentum redire cogeretur.

LIBRI VII. Cap. 1. Τῶν Ἀττικῶν τεσσάρων νεῶν οὕτω παρουσῶν τῷ Ῥηγίῳ.— In quatuordecim codicibus et præterea in Scholiastæ libro legitur: παρουσῶν ἐν τῷ Ῥηγίῳ.— Quæ tot librorum auctoritas non est negligenda.— In verbis: τὰς γὰρ ναῦς ἀνείλκυσαν ἐν Ἰμέρα. καὶ τοὺς Σελινουνητίους πέμψαντες ἐκέλευον ἀπαντᾶν πανστρατιᾶ ἔς τὴν χωρίον—punctum post: Ἰμέρα est tollendum, sicut etiam in ultimo capite antecedentis libri VI. in verbis: δηρώσαντες ἀπελθεῖν. οὐκ ἤθελον in editione Lipsiensi male post: ἀπελθεῖν est adjectum. Porro undecim codices legere jubent: τὰς μὲν ναῦς ἀνείλκυσαν—, quod apte ad sequentia: πέμψαν δὲ τινὰ αὐτοῖς ὑπέσχεοντο—potest referri. Habent præterea etiam duodecim codices variam lectionem: ἀπαντᾶν στρατιᾶ ἔς τὴν χωρίον. Neque tamen me movit tot codicum consensus, ut lectionem vulgatam tollerem, quia aperte illi: πανστρατιᾶ in sequentibus opponitur: στρατιᾶν οὐ πολλὴν, et quia facile intelligitur, quomodo prima syllaba vocabuli: πανστρατιᾶ a duabus syllabis antecedentis: ἀπαντᾶν intercipi poterit. Nam literæ: π: et: τ a libraribus sæpenuero permutantur.

CAP. 2. Ὅ δὲ Ἰέγας τότε τεῖχος, ἐν τῇ παράδῳ τῶν Σικελῶν, ἑλὼν καὶ συνταξάμενος ὡς ἐς μάχην ἀφικνεῖται. Valla vertit: *ille in ipso transitu Siculorum Gegu et muro expugnato*. Saltem igitur ex Latina ejus interpretatione adparet, lectionem: Ἰέγας non in ejus codice adfuisse. In aliis octo codicibus Ar. C. Aug. Mosqu. Cl. Reg. Cass. Dan. legitur: ὁ δὲ γε τό, τε τεῖχος.— In uno Paris. scribitur: ὁ δὲ Γέτας τότε τεῖχος.— Quatuor Paris., omisso Ἰέγας, exhibent: ὁ δὲ τότε τεῖχος.— Duo codices legunt: ὁ δὲ Ἰέγας τέ τι τεῖχος.— Unus Paris. habet: τότε τι τεῖχος.— Alius: τότε τὸ τεῖχος.— Interpretes autem Thucydides nunc Siciliæ locum, in duobus codd. Ἰέγας adpellatum, plane ignorari ab aliis scriptoribus adfirmant. Mea quidem sententia, si codicum plurimorum vestigia sequimur, Thucydides olim scripserat: ὁ δὲ γε τότε τεῖχος, ἐν τῇ παράδῳ τῶν Σικελῶν, ἑλὼν—qui tunc sub adventum suum oppidum quidem Siculorum cepit.— In verbis ultimis: τῷ δὲ ἄλλῳ τοῦ κύκλου—λίθοι τε παραβεβλημένοι τῷ πλεονί ἤδη ἦσαν καὶ ἔστιν ἂ καὶ ἡμῖς, τὰ δὲ καὶ ἐξεργασμένα κατελείπετο. παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου—quinque codices legunt: λίθοι τε παρεμβεβλημένοι τῷ πλεονί.— Quæ quidem lectio longe præstat vulgate, si eam de lapidibus muri jam maximam partem constructis et ordine suo compositis intelligimus. Non solum verba: τῷ πλεονί ἤδη ἦσαν cum illa quinque codicum lectione melius, quam vulgata conveniunt, sed illa etiam, quæ vulgata est: ἔστιν ἂ καὶ ἡμῖς, τὰ δὲ καὶ ἐξεργασμένα—non tam ad lapides sine ordine projectos, quam ad murum jam magna ex parte lapidibus constructum quadrant.—Porro duodecim codices, omisso articulo: αἱ, legunt: παρὰ τοσοῦτον μὲν Συράκουσαι. Quos sequendos esse censeo, quia etiam aliis locis hic articulus est omisus. Ut lib. VI. c. 3.: Συρακούσας δὲ—ἤμισε—μετὰ Συρακούσας οἰκισθεῖσας. cap. 4.: μετὰ τὴν Συρακουσῶν οἰκισιν. cap. 5.: μετὰ Συρακούσας—μετὰ Συρακουσῶν κτίσιν. cap. 48.: πλὴν Σελινουνητίους καὶ Συρακουσῶν—ἤδη Συρακούσας καὶ Σελινοῦντι. cap. 49.: ἐπὶ Συρακούσας—ἀπέχοντα Συρακουσῶν. cap. 50.: ἐπὶ Συρακούσας—ἐν Συρακούσας. cap. 63.: ἐπὶ Συρακούσας. cap. 75.: ἐκ μὲν Συρακουσῶν. cap. 88.: ἔς Συρακούσας. lib. VII. cap. 42.: ἤξεν Συρακούσας. cap. 57.: ἐπὶ Συρακούσας.—

CAP. 4. Ἴνα μὴ κακουργήσαντες ἐξίειεν ἐπὶ

τῆ—πολίχην ἑτετάχατο—. Undecim codices legunt: ἵνα μὴ κακουργήσόντες ἐξί-
οισιν—. Quod Futurum, quia huic loco apte
convenit, cum Bavero admittendum esse
censeo.

CAP. 5. Τῆς ἵππου τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν
Ξυμμαχῶν οὐδεμία χρεῖσις ἦν—. Hæc tria
verba: καὶ τῶν Ξυμμαχῶν, e contexta ora-
tione haud dubie sunt ejicienda. Primum
enim desunt in novem codicibus. Deinde
statim sequuntur eadem verba: τῶν Συρα-
κουσίων καὶ τῶν Ξυμμαχῶν et ante verba
nostri loci quoque jam adferunt. Quare
causa horum verborum nostro loco male
repetitorum facile adparet. Equitatus de-
nique Syracusani, non autem sociorum,
tanquam maxime timendi Atheniensibus
sæpe jam in antecedentibus erat mentio
injecta. Quare verisimile est, etiam h. l.
equitatus tantum Syracusanorum, non au-
tem sociorum simul rationem esse habitam.

CAP. 6. Καὶ ἐκεῖνοι, εἰ μὴ ἐθέλοισιν μάχης
ἄρχειν, ἀναγκαῖον εἶναι σφίσι—. Dukeri
emendatio, quam suavit decem codicum et
Scholiastæ auctoritate nixam, ut legatur:
καὶ εἰ ἐκεῖνοι μὴ ἐθέλοισιν—pondum in editi-
onibus recentissimis est admissa. Ean-
dem lectionem Valla quoque in libro suo
invenit, quia vertit: *Etiamsi illi nolent
priores in aciem prodire*—. In verbis: ἐξω
τῶν τειχῶν μᾶλλον ἢ πρότερον προσεξαγαγῶν—
legendum est undecim codicum consensu:
πρότερον προσεξαγαγῶν—. Alii quinque co-
dices, qui male exhibent: προσεξαγαγῶν, ei-
dem veræ lectioni magis confirmandæ in-
serviunt.

CAP. 8. Ἐπεμψε καὶ αὐτὸς ἐς τὰς Ἀθήνας
ἀγγέλλοντας πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε καθ'
ἕκαστα τῶν γιγνομένων—. Duodecim codi-
ces aptissimam lectionem proferunt: ἀγ-
γέλλων πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε—, quæ
commate ante: πολλάκις sublato optime
cum sequentibus coheret.—In verbis: νο-
μίζων ἐν τοῖς δεινοῖς τε εἶναι—etiam cum
Wassio sequenda est sexdecim librorum
auctoritas, ut illud: τοῖς ante: δεινοῖς omit-
tamus.—Non minus etiam in verbis: ἢ
κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν ἢ καὶ γνώμης
ἑλλιπείς γιγνόμενοι—quindecim libri omit-
tunt articulum: τὴν ante: τοῦ λέγειν—, si-
cut etiam alteram vocabulum: γνώμης sine
articulo positum legitur.—In verbis: φο-
βούμενος δὲ, μὴ οἱ σπεμπόμενοι—οὐ τὰ ὄντα
ἀπαγγέλλωσι—magis mihi placet sex codi-
cum Cl. Reg. Cass. Aug. et duorum Pa-
riss. lectio: οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσι—,

quia præsentī tempore hæc aptius enarran-
tur.—Denique in verbis: ὁ δὲ τὰ κατὰ τὸ
στρατόπεδον διὰ φυλακῆς ἦδη ἔχων, ἐκουσίων
κινδύων ἐπεμελεῖτο—sequor Heilmanni sen-
tentiam, ut octo librorum auctoritate le-
gendum sit: ἦδη ἔχων ἢ δι' ἐκουσίων κινδύων.
Eandem lectionem illi codices confirmant,
qui male exhibent: ἦδη ἐκουσίων. Quodsi
enim ad illud: ἔχων particula: μᾶλλον,
sæpe apud Græcos supplenda, intelligitur,
tum sensus inde aptissimus redundat: *jam
magis custodia agenda, quam periculis sponte
subeundis castrorum curam agebat*. Jam
Valla olim libri sui lectionis secutus illam
Heilmanni interpretationem ita vertendo
Græca proposuerat: *Interea Nicie rem
castrensem custodire majori jam curæ erat,
quam voluntaria pericula adire*.

CAP. 9. Καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα τοῦτο—.
Octo codices omittunt: τοῦτο. Eodem
modo lib. IV. c. 49. legitur: καὶ τὸ θέρος
ἐτελεύτα. Wassius jam animadvertit, utro-
que dicendi modo Thucydidem uti solere.
Sed h. l. præter codicum auctoritatem ad-
huc duo argumenta accedunt, quibus veri-
simile esse videtur, vocabulum: τοῦτο non
a Thucydide additum fuisse. Prius est,
quia modo antecesserat: ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει
τελευτῶντι—, quare non opus erat, ut etiam
h. l. illud: τοῦτο adjiceretur. Alterum cer-
nitur in initio capitis sequentis, quod ita
incipit: τοῦ δ' ἐπιγυρομένου χειμῶνος—.
Nam non videtur Thucydides sono tam in-
grato duo vocabula: τοῦτο. τοῦ δὲ—con-
junxisse. Imo vocabulum τοῦδε male repe-
titum prima syllaba originem illius addita-
menti: τοῦτο, quod librariis debetur, in-
dicat.

CAP. 12. Τὸ γὰρ ναυτικὸν ἡμῶν (ὅπερ κα-
κεῖνοι πυνθάνονται) τὸ μὲν πρότερον ἤμαζε, καὶ
τῶν νεῶν τῇ ξηρότητι καὶ τῶν πλοηρωμάτων τῇ
σωτηρίᾳ—. Plurimi codices simul cum
Scholiasta lectionem difficiliorē: ἤπερ
καὶ ἐκεῖνοι πυνθάνονται adferunt, quam ve-
ram esse censeo, quia illud: ἤπερ Attico-
rum more positum apte ad sequentia: ξη-
ρότητι et: σωτηρίᾳ—potest referri.—In ver-
bis: διὰ τὸ ἀντιπάλους καὶ τῶν πλῆθει καὶ
ἐπιπλείους τὰς τῶν πολεμίων οὔσας, ἀεὶ προσ-
δοκίαν παρέχειν—non solum duodecim co-
dices, sed etiam Scholiastes legunt: καὶ
ὅτι πλείους—. Baverus cum Dukero conje-
cit, forte legendum esse: καὶ ἐτι πλείους—.
Quæ emendatio certe huic loco est aptis-
sima et facile lectori attento in mentem ve-
nire potest. Etiam aliis locis sæpe librarii

particulas: ἔτι et: ἐπὶ permutarant; et quia nostro loco unus Paris. vere exhibet: καὶ ἔτι πλείους—, eo lubentius Dukeri conjecturam amplector.—In ultimis verbis: οὐ γὰρ ἐφορμῶσιν ἀλλήλους—jam Æm. Portus conjecerat, legendum esse: ἐφορμῶσιν ἀλλοίους—, quæ quidem conjectura, nostro loco aplissima; undecim codd. auctoritate egregie confirmatur. Non enim naves Syracusanorum in portu collectæ, sed Atheniensium naves ad observandam Syracusanorum classem in statione erant positæ.

CAP. 13. Οἱ δὲ Θεραπεύοντες, ἐπειδὴ ἐς ἀντίπαλα καθιστήκαμεν, αὐτομολοῦσι.—. Quatuordecim codd. vocabulo magis consueto legere jubent: οἱ δὲ Θεράποντες, ἐπειδὴ—, quos esse audiendos censo.

CAP. 16. Ἔως ἂν ἕτεροι αἰρεθέντες ξυνάρχοντες ἀφίκανται.—. Plurimi codices, mutato verborum ordine, legere jubent: ἕτεροι ξυνάρχοντες αἰρεθέντες ἀφίκανται.—. In verbis: ἄγοντα εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου—memorata digna est Vallæ interpretatio: *cumque centum viginti talentis argenti*—, quæ fere cum numero talentorum, quem Diodorus Siculus commemorat: τάλαντά ἑκατὸν τσσαράκοντα, convenit. Neque negari potest, hanc pecuniæ summam, quam vulgata lectio adfert, justo minore esse ad tanti exercitus et tam numerosæ classis impensas. Quia igitur Gaius doctissimus in uno Paris. vere invenit lectionem: ἄγοντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα—, eam quoque in sua editione recepit; id, quod etiam aliis interpretibus probabile esse videbitur. Si numerus talentorum singulis literis post vocabulum: τάλαντα primum in libris manuscriptorum positus erat, saltem adparebit, quam facile numerus major: ἑκατὸν, qui litera: εῖ indicatur, perire potuerit, quia inter primas vocabuli sequentis: ἀργυρίου literas etiam litera: εῖ reperitur.

CAP. 18. Καὶ διὰ τοῦτο δυστυχεῖν τε εἰκότως ἐνόμιζον.—. Undecim codices cum Scholiasta legunt: διὰ τοῦτο εἰκότως δυστυχεῖν τε ἐνόμιζον.—. Qui mutatus verborum ordo haud dubie est admittendus, quia illud: εἰκότως non ad: ἐνόμιζον, sed ad: δυστυχεῖν proprie pertinet. Etiam Valla in libro suo ita legit, quia vertebat: *ob id merito se adversa fortuna usos*—.

CAP. 19. Τῶν τε εἰλώτων ἐπιλεξάμενοι τοὺς βελτίστους καὶ τῶν Νεοδαμωδῶν.—. Novem codices omittunt articulum: τῶν ante vocabulum: Νεοδαμωδῶν, qui etiam in tali verborum conjunctione sæpe omittitur.—

In verbis: ἔωσπερ αὐτοῖς: οἱ ὀπλίται ταῖς ὀκτάσιν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀπήραν—etiam novem codices longe aptiorem adferunt lectionem: ἔωσπερ οὐτοὶ οἱ ὀπλίται—. Nam de illis gravis armaturæ militibus paullo antea Thucydides plura narraverat. Non nego quidem, verissima esse, quæ Dukerus ad defendendam lectionem receptam adfert, quia et in Thucydide et in Herodoto sæpe ejusmodi dativi commodi redundant. Codicum tamen consensus in lectione satis apta non est contemnendus.—In ultimis verbis: ὅσως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὀκτάδας μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς τριήρεις νοῦν ἔχουσιν—duodecim codicum auctoritate omittendus est articulus: τὰς ante vocabulum: ὀκτάδας. Sed contra septemdecim libri jubent articulo adjecto legere: πρὸς τὰς τριήρεις τὸν νοῦν ἔχουσιν.

CAP. 21. Ὑπὸ τοῦς αὐτοῦς χρόνους τοῦ ἦρος τοῦτου—alio verborum ordine legendum est: χρόνους τοῦτου τοῦ ἦρος—novem codicum auctoritate. Eandem lectionem iidem codd. confirmant, qui exhibent: τοῦτους τοῦ ἦρος—. In verbis: Ἐλπίζειν γὰρ ἀπ' αὐτοῦ τε ἔργον ἄξιον τοῦ κινδύνου ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσασθαι—quindecim librorum auctoritate non minus bona et Græcæ linguæ consuetudini convenientis ideoque admittenda lectio: ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσασθαι—occurrit. Conf. dicta ad lib. IV. c. 24.—In verbis: πρὸς ἄνδρας τολμηροῦς, οἷους καὶ Ἀθηναίους, τοὺς ἀντιτολμῶντας, χαλεπωτάτους ἂν αὐτοῖς φαίνεσθαι—, quia sententia in univarsam est proposita, particulam: ἂν ante: αὐτοῖς nemo, si ommissa fuerit, desiderabit, ut magis certa veritas eidem sententiæ inesse videatur. Eam vero etiam octo codices omittunt.

CAP. 24. Τὸ μὲν ἕτερον τοῖν δυοῖν τειχῶν τοῖν ὕστερον λειψθέντων κατέβαλον.—. Jam Hudsonus admonerat, ex plurimis codicibus admittendam esse veram lectionem: ὕστερον ληψθέντων, quam multi codices adferunt; sed nondum est ab editoribus admissa.—In verbis: πολλὰ μὲν ἐμπόρων χρήματα—πολλὰ δὲ καὶ τῶν τριηραρχῶν—aptius omittitur articulus: τῶν ante: τριηραρχῶν, sicut eum decem codices ejecerunt. Ita enim illud: πολλὰ τριηραρχῶν respondet antecedenti: πολλὰ ἐμπόρων.—In verbis: καὶ τὰλλα σκευὴ ἐγκατελείφθη καὶ τριήρεις ἀνελευσμέναι τριῖς—sex codicum lectio: σκευὴ ἐγκατελείφθη—haud dubie est præferenda. Ita bene convenit cum particula antecedenti: ἐπεὶ, qua antecedens

narratio uberius explicatur. Multa omnis generis inerant bona—quippe etiam ibi capta sunt vela 40 trirēmium aliaque instrumenta et tres trirēmes in terram subducta. Minus quadraret in illa narrationis serie: *ἰδί ρελίcta sunt*. Idem igitur verbo: *ἐγκατελήφθη* indicatur, quod antea illo: *ἔάλω*. Etiam pro illo: *ἀνελευσμένοι*—septem codices, sicut jam Dukerus adnotavit, veram lectionem: *ἀνεϊλκυσμένοι τρεῖς*—exhibent.

CAP. 25. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες—. Septem codices legunt: *βλάπτοιεν ἐμβάλλοντες*. Si antea præsenti tempore legitur: *ἐπιπλέοντες*, multo magis etiam: *ἐμβάλλοντες* admitti debet. Nam navigationem, qua hostis adpropinquavit, demum ipse impetus in hostem factus excipit.—In verbis: *ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευον ἀναδύμενοι τοὺς σταυροὺς*—novem codices cum Thoma Magistro legunt: *ἐκ τε τῶν ἀκάτων ὄνευον*—. Majus igitur navigium hujus nominis, cujus etiam Herodotus lib. VII. c. 186. meminit, indicari videtur. Thucyd. lib. VII. c. 59. inter varia navium genera etiam illud: *ἀκατον* refertur.—In verbis: *ἔπεμψαν δὲ καὶ ἐς τὰς πόλεις πρέσβεις—ἀγγελοῦντας τὴν—λήψιν—* quatuordecim codices legere jubent: *ἀγγέλλοντας τὴν—λήψιν*. Nemo quidem infitiabitur, dici posse: *πέμψειν πρέσβεις ἀγγέλλοντας*—. Sed huic codicum lectioni nostro loco ob stare videtur participium futuri: *δηλώσοντας—ἀξιώσοντας*, quod sequitur. Tamen constat, non semper Græcos scriptores in ordine temporum retinendo tam adcuratos esse et diligentes, imprimis post longam parenthesin, qualis nostro loco est interjecta. Quare etiam Thucydides particula: *αὐ* sequentia denuo antecedentibus adnectit: *τά τε ἄλλα αὐ δηλώσοντας*—. Puto igitur, h. l. varii temporis participia ab ipso Thucydide cum verbo: *ἔπεμψαν* esse conjuncta.

CAP. 26. Καὶ παραλαβόντες τῶν Ἀργείων ὀπλίτας τινὰς ἐπὶ τὰς ναῦς, ἔωλεον—. Vocabulum: *τινὰς*, quod ab hoc loco valde alienum est, quia nonnulli tantum Argivi, neque tota eorum caterva, non multum efflicere in Laconia regione potuissent, omittunt octo codices. Neque etiam in Vallæ libro adfuit, quia vertebat: *sumtis in naves Argivorum armatis*. Quare optime omittitur vocabulum: *τινὰς* h. l. codicum auctoritate.—In verbis: *ὁ δὲ Χαρίκλῆς περιεμείνας, ὡς τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καταλιπὼν φυ-*

λακὴν αὐτοῦ ἀπεκομίζετο—decem codices legunt: *ὡς τὸ χωρίον ἐξετείχισε*—. Nihil tamen est mutandum, quia facile litera: *ε* propter ultimam antecedentis vocabuli: *περιεμείνας* literam perire potuit. Nam litera: *σ* et: *ε* a librariis sæpe permutantur.

CAP. 27. Ὑστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πύλων, κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρῃ, ἔπωκέιτο—. Haud dubie longe acrior neque negligenda est quatuordecim codicum lectio: *κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπισοῦσαις*—. Nam non urbes, sed præsidia militum ex urbibus missa Deceliæ commorabantur.—In verbis: *βραχίαι γιγνόμεναι αἰ εἰσβολαί*—lectio Thucydidis consueta: *ἔσβολαί*, quæ etiam in aliis locis, ut lib. III. c. 89. occurrit, ex sex codicibus est recipienda.

CAP. 28. Πόλιν οὐδὲν ἐλάσσονα αὐτὴν τε καὶ αὐτὴν τῶν Ἀθηναίων—. Omnes fere codices lectionem falsam: *τῶν Ἀθηναίων*—tulerunt, quæ h. l. admitti non potest. Librarii multis locis: *Ἀθηναίων* et: *Ἀθηναίων* permutarunt, cujus erroris exempla imprimis Herodoti codices permulta adferunt.—In verbis: *ὑπὸ τε τῆς Δεκελείας πολλὰ βλαπτούσης*—particula: *τε* a plurimis codd. omittitur. Quare ea, licet apte adhiberetur, est rejicienda.

CAP. 30. Ὡς ἴωρον τὰ ἐν τῇ γῆ ὀρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα—. Unice veram esse puto cum Dukero aliisque lectionem codicis Grævi: *ἔξω τοῦ ζεύματος τὰ πλοῖα*, quam etiam Valla jam in libro suo invenit. Idem codex Parisiensis, quem Gailius doctissimus ad emendationem loci mendosi in cap. 16. adhibuerat, veram quoque lectionem: *τοῦ ζεύματος* nostro loco attulit. Sed retinuit adhuc ed. Parisiensis lectionem: *τοῦ ζεύματος*. Quæ quidem Baverus doctissimus ad defendendam lectionem vulgatam profert de significatione verbi: *ζεύγμα*, ut stationem s. recessum indicet, adhuc probatione indigere videtur.

CAP. 31. Ὀλκάδα ὀρμούσαν ἐν Φειᾷ τῇ Ἠλείῳ λαβὼν—αὐτὴν μὲν διαφθείρει—. Vocabulum: *λαβὼν* omittunt quatuordecim codices. Quare illud cum Dukero ejiciendum esse censeo. Pronomen: *αὐτὴν*, sicut Latinorum: *ille*, post parenthesin sæpe redundat. Etiam h. l. superfluum esse videtur, neque propterea tamen adjectionem vocabuli: *λαβὼν* necessario requirit.—In verbis: *πέμψειν οὖν ἐκέλευεν αὐτοὺς ναῦς, ὡς οὐχ ἱκανοὺς ὄντας δυσὶν δεούσαις εἰκοσὶν ταῖς ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἑκείνων—ναυμαχεῖν—*

temdecim codices legunt: ὡς οὐχ ἰκανὰς οὐσας.— Si autem hæc vera est lectio, etiam in sequentibus legi debet: δυῶν δεούσας εἴκοσι τὰς ἑαυτῶν—ναυμαχεῖν.— Ita etiam vere hunc locum codex Cl. exhibet. Eodem respicit unus Paris., qui legit: δυῶν δὲ οὐσας.— Etiam aptiorem lectionem: εἴκοσι pro falsa: εἴκοσι alii septem codices confirmant. Quia Conon illas naves postulat sibi mittendas, haud dubie sequi debuisset: ὡς οὐχ ἰκανὸν ὄντα.— Quare magis quadrat altera codicum lectio: ὡς οὐχ ἰκανὰς οὐσας δυῶν δεούσας εἴκοσι τὰς ἑαυτῶν—, quæ jam ad Cononis classem non satis numerosam refertur. Ita jam Valla in libro suo legerat, quia vertit: quod suæ duodeviginti impares essent ad conflegendum cum hostium quinque et viginti.—Denique in verbis: καὶ πεντεκαίδεκά τε ναῦς πληροῦν κελείσας καὶ ὀπλίτας καταλεγόμενος—octo codices particulam: τε ante: ναῦς ighorant. Plane supervacanea est h. l. hæc particula: τε, quia jam: καὶ ante: πεντεκαίδεκα positum idem, quod huic inesset particulæ, involvit, quidquid etiam Baverus doctissimus ad hujus particulæ: τε defensionem protulerit.

CAP. 32. Πέμπει ἐς—Κεντρίριπας τε καὶ Ἀλικυαίους καὶ ἄλλους, ὅπως μὴ διαφύσωσι τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ ἔστραφέντες καλύσωσι διελθεῖν.— Lectio: Ἀλικυαίους haud dubie est falsa. Nam variæ codicum lectiones magis in eo consentiunt, ut legendum sit: Ἀλικυαίους, quod est nomen incolarum urbis in Sicilia satis notæ. Quoniam vero Halicyarum urbs ab illa Centuriparum est nimis remota, et tamen hoc loco utraque urbs conjungitur, Cluverius ingeniose conjecit, legendum esse: Ἀργεναίους, quo nomine vicinæ urbis incolæ indicarentur. Equidem statim censerem, hanc Cluverii conjecturam esse verisimilem, nisi Thucydides in sequentibus adjecisset: Socios Syracusanorum jam alia via transitum non esse tentaturos, quia ipsi Agrigentini nullam per suos agros viam concesserint. Quam longe autem a Centuriparum urbe abest Agrigentum! Si quis porro Halicyarum situm cum Agrigenti situ comparaverit, facilis sibi persuadebit, quamvis Syracusani ex tota Sicilia sibi socios congregare voluerint, eos tamen non facile per terram continentem adpropinquare Syracusarum urbi præter Camarinæos in capite sequenti commemoratos potuisse, si illæ tres Siciliae urbes, Centuripæ, Halicyæ et

Agrigentum, nullum iis per agros suos fransitam permitterent. Hæc igitur ad defendendam codicum lectionem: Ἀλικυαίους mihi sufficere videntur. Præterea etiam undecim codices dicendi ratione inter Atticos magis consueta legere jubent: ὅπως μὴ διαφύσωσι—ἀλλὰ—καλύσωσι διελθεῖν.

CAP. 35. Σχεδὸν γάρ τοι ἦδη πᾶσα ἡ Σικελία, πλὴν Ἀκραγαντίας, (οὔτοι δ' οὐδὲ μεθ' ἑτέραν ἦσαν).— Inest his verbis βραχυλογία Thucydidi satis consueta. Equidem ex sequentibus ad illud: πᾶσα ἡ Σικελία suppleo: μεθ' ἑτέραν ἦσαν, Jam tota propetodum Sicilia alterutri parti studebat. Nam satis constat, illud: ἑτέρος etiam significare: alteruter. Verba igitur, quæ bis ponenda essent, Thucydides semel tantum posuit. Qua interpretandi ratione etiam sequentia cum antecedentibus non commiscetur. Nam in sequentibus inter Siculos, qui alterutri parti studebant, illi potissimum separantur tanquam Syracusanorum socii, qui prius, quam fœdus inirent, varium belli eventum expectaverant. Porro in plurimis codicibus atque etiam in Scholiasta legitur: σχεδὸν γάρ τι ἦδη.— Quam lectionem jam Dukerus ex prisca ante Stephanum editionibus jure revocandam esse censuit.—In verbis: ἐπέσχοντο εὐθὺς τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν—etiam amplector verissimam Dukeri sententiam, ut ex duobus codicibus ita distinguantur hæc verba: ἐπέσχον τὸ εὐθὺς—, quia verbum: ἐπέχειν magis Activi forma in Thucydide frequentatur.

CAP. 34. Καὶ οἱ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον οἱ ἐν ταῖς—ναυσί, οἵπερ τῶν ὀκτάδων ἕνεκα—ἀνθάρμουν.— Aperte superfluum est illud: οἱ ante verba: ἐν ταῖς—ναυσί, quia statim sequitur: οἵπερ—ἀνθάρμουν—, neque mihi persuadere possum, a Thucydide, verbis minus abundante, hæc esse scripta. Forte Atticorum more scripserat: περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον τουτονὶ ἐν ταῖς—ναυσί—, quod certe huic loco maxime convenire videtur.—In verbis: οἱ μὲν γὰρ Κορίνθιοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς τῇ γῆ ναυμαχοῦντες ῥαδίως διεσώζοντο—vulgata quidem lectio est elegans et optimum fundit sensum, codices tamen quam plurimi lectionem minus elegantem recipere jubent: ναυμαχοῦντες καὶ διεσώζοντο—etiam feliciter conservati sunt. Vocabulum: ῥαδίως igitur ex interpretamento ortum esse videtur. Etiam Vallæ liber non illud exhibuit, quia vertebat: Corinthii et Peloponnesenses beneficio terre, prope

quam dimicavant, liberati sunt.—In verbis denique: ἔστησαν τροπαῖος—ὡς νικήσαντες, ἀσπίχον τοῦ Ἑρινεῶ—sine hesitatione recipienda esse videtur sex codicum lectio: ἀσπίχον τοῦ Ἑρινεῶ, sicut jam cum Dukero plures interpretes consuerunt.

CAP. 35. Ἦγον διὰ τῆς Θουριάτιδος γῆς.—Novem codices legunt: τῆς Θουριάδος γῆς—atque ita etiam hoc loco legendum esse, Dukerus ex Stephani libro: de urbibus docuit.

CAP. 36. Πρὸς τὰς ἐν τῇ Ναυπάκτῳ ναῦς ἐπεσκευασμένοι πρῶταθεν ἐναυμάχουν.—Recte quidem adnotavit Abreschius, nullum intercedere h. l. discrimen, utrum: ἐπεσκευασμένοι, an: ἐπισκευασάμενοι legas, tamen præfero lectionem magis consuetam: ἐπισκευασάμενοι, quia etiam octo codicum et Scholiastæ auctoritate nititur. Idem Abreschius in verbis: πρὸς κοίλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις—conjecturam mihi quidem verisimillimam profert, ut forte legatur: περιέχοντες τοῖς ἐμβόλοις, superantes impetu nostris facto. Nam satis constat, particulas: περι et: παρὰ sæpenumero in verbis compositis permutari a librariis.—In verbis: τῇ τε πρότερον ἀμαθία τῶν κυβερνητῶν δοκoύση εἶναι, τὸ ἀντίπερον συγκρούσαι, μάλιστα ἂν αὐτοὶ χρεῖσασθαι—attentione dignissima est lectio Marg. Ar. C. Dan. Mosqu. τῇ ἀντίπερον συγκρούσει—, quæcum ex parte convenit sex codd. Paris. et Cass. lectio: τὸ ἀντίπερον συγκρούσει.—Puto igitur, Thucydidem olim scripsisse: τῇ τε πρότερον—δοκoύση εἶναι τῇ ἀντίπερῶρον συγκρούσει μάλιστα ἂν αὐτοὶ χρεῖσασθαι.—Ita hæc: τῇ—συγκρούσει apte respondent antecedenti: τῇ τε—δοκoύση εἶναι—et ejicitur falsa lectio: τὸ συγκρούσαι cum reliquorum verborum constructione minime concilianda. Sola literarum: o et: ω mutatio, quam in vocabulo: ἀντιπρῶρον sine codicum auctoritate admisi, ex iis, quæ jam in hoc capite adfuerunt: ἀντιπρῶροις—χρεῖσθαι—ἀντίπρῶροι—ταῖς ἐμβολαῖς χρεώμενοι—excusari potest. Jam sensus horum verborum existit: Putabant oppositu prostrarum collisione, quæ ante gubernatorum incitiam esse facta videbatur, se potissimum in prælio usuros.—In verbis denique: οὐκ οὖσος αὐτοῖς ἐς πάντα τὸν λιμένα τῆς ἀνακρούσεως—decem codices articulum: τῆς ante vocabulum: ἀνακρούσεως omittunt, sicut etiam in aliis multis horum librorum locis potest animadverti.

CAP. 37. Καὶ ἡ γυμντία τῶν Συρακουσίων

ων.—Novem codices scribunt: καὶ ἡ γυμνητεία.—Cum tanta sit scribendi varietas in nominibus primæ declinationis in: ia sea: eia desinentibus, sola codicum auctoritate scriptura magis certa definiri poterit.—In verbis: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίου—ἀντεπέξεσαν—Grævii codex, unus Paris. et Scholiastes, qui omiserunt vocabulum: Ἀθηναῖοι, suspicionem satis certam de librorum interpretatione, uti jam Dukerus censuit, confirmant.—In verbis autem antecedentibus: αἱ δὲ πῆες μετὰ τοῦτο εὐδὺς ἐξέπλεον τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν ξυμμαχῶν—quindecim codicum consensu articulus: τῶν ejiciendus est ante vocabulum: ξυμμαχῶν.

CAP. 38. Νικίας, ἰδὼν ἀντίπαλα τὰ τῆς ναυμαχίας γενόμενα.—Novem codices omittunt: τὰ ante: τῆς ναυμαχίας.—Quod ferri potest, si illud: ἀντίπαλα τῆς ναυμαχίας consueto Thucydidis more dictum esse putamus pro illo: ἀντίπαλον τὴν ναυμαχίαν γενόμενον.—In verbis: παρασκευασάμενοι δὲ ταῦτα ὅλην ἡμέραν διέτελεσαν οἱ Ἀθηναῖοι—omnium fere codicum consensu legendum est: ὅλην τὴν ἡμέραν διέτελεσαν—, sicut jam Wassius legere jusserat.

CAP. 39. Τῇ δ' ὑστερία οἱ Συρακούσιοι τῆς μὲν ὕρας προῖταίτερον, τῇ δὲ ἐπιχειρήσει τῇ αὐτῇ τοῦ τε πειζοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ προσέμισγον.—Plurimorum codicum lectiones in eo consentiunt, ut legendum sit: τῆς μὲν ὕρας πρότερον.—Sed nemo negabit, lectionem receptam esse elegantiorum et aptiorem. Ne tamen a lectione codicum nimis recedamus, sequor codicis Græv. et unius Paris. scripturam: τῆς ὕρας πρώτερον.—Eandem confirmant quatuor codd. Paris. qui lectionem duplicem: πρώτερον ἢ τὸ πρότερον—adferunt. Jam etiam adparebit, quam facile: πρώτερον et: πρότερον a librariis permutari potuerint. In verbis: τοῦ τε πειζοῦ octo codices omittunt copulam: τε, quæ hoc loco non est necessaria.—In verbis: ὅπως αὐτοὺς ἐκβίβασαντες τοὺς ναύτας—ἀριστοποιήσονται—amplior Dukeri sententiam, ut duodecim codicum auctoritate legatur: ὅπως αὐτοῖς ἐκβίβασαντες—, quia ejusmodi dativi apud Thucydidem frequentantur, et h. l. apte ad illud: αὐτοῖς intelligi ex antecedentibus potest: τοῖς ἐδωδίοις. Sed: ἀριστοποιήσονται nolum cum Bavero mutare duorum codicum auctoritate in: ἀριστοποιήσονται, quia sequitur: καὶ—ἐπιχειρήσιν.

CAP. 40. Οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις αὐτῷ

ἰπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἀλίσκεσθαι.— Ab undecim codicibus omittitur vocabulum αὐτοῦ. Quod etiam Valla in libro suo non legit. Nam vertebat hæc verba: *Non committendum sibi putavere Athenienses, ut differendo labore a se ipsis superarentur.* Cedendum est igitur tot codicum consensui.—In verbis: οἱ δὲ Συρακοῦσιοι, δεξάμενοι ἡμίονο καὶ ταῖς τε ναυσὶν—χρῶμενοι—τῶν ἐμβολῶν παρασκευῆ ἀνερρήγυσαν τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς—vocabulum: ἡμίονο haud dubie est suppositum, quia non solum in ipsa narratione est superfluum, cum illud: δεξάμενοι ad: ἀνερρήγυσαν referri possit, sed a multis quoque codicibus omittitur. Etiam Valla liber, sicut ex Latina ejus interpretatione patet, hoc vocabulum omiserat.—Porro Abreschii et Baveri sententia legendum esse censeo: τῶν ἐμβόλων παρασκευῆ, quia ita propter illa legi debet, quæ capite 36 de nautico Syracusanorum apparatus narratur.

CAP. 41. Ἄνδρας τε τοὺς μὲν ζογρήσαντες τοὺς τε ἀποκτείναντες ἀπεχάρησαν.— Novem codices legunt: τοὺς μὲν πολλοὺς ζογρήσαντες.— Quod quidem mendose scribi putat Wassius, quia forte antecesserat: κατατραυματίσαντες πολλὰς. Sed apta mihi videtur esse hæc lectio. Nam si multæ naves sunt, præter septem demersas, etiam læsæ, quanto certius est, etiam multos milites esse captos et casos. Valla quoque in libro suo jam invenit hanc lectionem. Vertit enim: *multisque viris tunc captis tum occisis.* Præterea etiam scribi debet: τοὺς δὲ ἀποκτείναντες—, sicut in sex codicibus legitur. Nam particula: τε, quæ post: ἄνδρας reperitur, potius ad sequentia: καὶ τροπαῖα—est referenda.—In verbis: τὴν ἐλπίδα ἧδη ἔχυρὰν εἶχον, ταῖς μὲν ναυσὶ πολλοὺς κρείσσους εἶναι, ἐδόκουν δὲ καὶ τὸ περὶ χειρώσεσθαι—varia codicum lectio eo spectare videtur, ut legamus: δοκεῖν δὲ καὶ τὸν περὶ χειρώσεσθαι. Nam Gr. et duo Pariss. diserte exhibent: δοκεῖν δὲ—, quæ lectio etiam a Wassio est comprobata. Alii quatuor libri legunt: δοκεῖ δὲ—. Alii duo adferunt vulgatam: ἐδόκουν δὲ—et unus perverso accentu: ἐδοκοῦν, qui quidem accentus saltem vestigia pristinae lectionis: δοκεῖν retinere videtur. Si porro particulam: δὲ in illo: δοκεῖν δὲ—respicimus, quæ aperte antecedenti: ταῖς μὲν ναυσὶ—εἶναι—respondet, novum ad lectionem: δοκεῖν admittendam reperitur argumentum. Valla quidem in sua interpretatione Latina hujus

loci sensum pervertit. Tantum tamen ex ejus verbis adparet, quæ infinitivos repetitos complectuntur, illud: ἐδόκουν in ejus codice non adfuisse. Vertit enim: *sibi pro certo jam persuadentes, se classe multum Atheniensibus antecellere, peditatu vero inferiores esse.* Futurum: χειρώσεσθαι haud dubie pro: χειρώθησεσθαι, sicut jam de Thucydide futura media pro passivis adhibere solito Dukerus, ad hujus libri cap. 25. adnotavit, est positum. Denique lectionem: τὸν περὶν decem codices auctoritate sua confirmant, sicut etiam cap. 38. legatur: καὶ ὁ περὶς ἅμα ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀπῆλθε.

CAP. 42. Καὶ οἱ ζυνομωτάτην ἠγείτο διαπολέμησον ἢ γὰρ κατορθώσας ἤξειν Συρακούσας.— Voculam: οἱ octo codices ignorant, cujus etiam rarior est usus in Thucydide. Quare hæc vocula nostro loco ejicienda esse videtur. Pro illo: ἤξειν haud dubie vis major inest septem codicum lectioni: ἔξειν Συρακούσας—, quam longe præfero vulgate. Quamvis etiam Regius codex lectionem: ἔξειν tueatur, tamen Gallius nullam lectionis varietatem in hoc vocabulo adnotavit.—In verbis: τὴν τε γῆν ἐξεληθόντες τῶν Συρακουσίων ἔτεμον οἱ Ἀθηναῖοι:—septem codicum lectionem: ἔτεμον οἱ Ἀθηναῖοι—magis adcommodatam esse censeo Thucydidis dictioni. Nam illud: ἔτεμον sæpe occurrit in ejus libris, ut lib. I. cap. 30.: τῆς γῆς ἔτεμον. lib. II. c. 56.: ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν. lib. V. c. 55.: τεμόντες τῆς Ἐπειδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος. lib. VI. c. 75.: τῆς τε γῆς αὐτῶν ἔτεμον.—In verbis: οὐδὲ γὰρ καδ' ἐκάτερα οἱ Συρακοῦσιοι ἀντεπεξήσαν—probabiliorem esse puto novem codicum meliorum lectionem: οὐδὲ γὰρ καδ' ἔτερον οἱ Συρακοῦσιοι—, quam etiam Valla in libro suo invenisse videtur, quia vertit hunc locum: *adversus neutros enim prodire Syracusani—.*

CAP. 43. Ἐδοξε τῷ Δημοσθένει πρότερον ἀποπειράσαι τοῦ ἀποτειχίσματος.— Magis vera est duodecim codicum lectio: ἀποπειράσαι τοῦ παραπετειχίσματος.— Nam ita etiam capite antecedenti legitur: ὁρῶν τὸ παρατειχίσμα τῶν Συρακουσίων.— In verbis: αὐτὸς μὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕψους—ἐχώρει πρὸς τὰς Ἐπιπολάς—duodecim libri omittunt articulum: τοῦ ante: πρώτου ὕψους.— Puto igitur h. l. esse legendum: ἀπὸ πρώτου ὕψους, sicut lib. II. c. 2. Thucydides scripserat: περὶ πρώτου ὕψους.— In verbis: καὶ ἄνδρας τινὰς τῶν φυλάκων ἀπο-

ἄπεινουςι—undecim codices ignorant vocabulum: τινὰς, quod h. l. inter interpretamenta esse referendum videtur. Nam: ἄνδρες etiam Græci interdum pro: τινὲς ponunt.—In verbis: τὰ στρατωπέδα, ἃ ἦν ἐπὶ τῶν Ἐπιπολῶν τείμα ἐν προτειχίσμασιν—hæc ultima verba: ἐν προτειχίσμασιν non aptum fundunt sensum atque a duodecim codicibus omittuntur, neque etiam in Vallæ libro, sicut ex Latina: ejus interpretatione adparet, adfuerunt. Quare etiam librariorum interpretamentis sunt adnumeranda.—Denique in verbis: ἀδοκήτου τοῦ πολήματος σφίσι ἐν νυκτὶ γενομένου alium verborum ordinem: πολήματος ἐν νυκτὶ σφίσι γενομένου—undecim codices, non improbane Wassio, quia haud dubie illud: σφίσι aptius cum: γενομένου construi putat, proponunt.

CAP. 44. Πλὴν τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, μόλις οἶδεν. Tredecim codices edere jubent: μόλις οἶδεν—, sicut statim in eodem capite occurrit: μόλις ἀπελύοντο—. In verbis: μέγιστον καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμὸς—decem codices apte copulam: καὶ inserunt ante: ὁ παιωνισμὸς—, ut legatur: ἔβλαψε καὶ ὁ παιωνισμὸς—. In verbis: κατὰ τὰ πολλὰ τοῦ στρατοπέδου, ἐπεὶ ἀπαξ ἔταράχθησαν—undecim quidem codd. omitunt: τὰ ante: πολλὰ. Sed satis adparet, quam facile h. l. articulus: τὰ perire poterit. Quare eum adhuc esse retinendum puto.—In verbis: ἔπειδὴ ἐς τὸ ὄμαλόν οἱ σωζόμενοι ἀναθεν κατακαίνονεν, οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν—διεφύγγανον—octo codices omittunt: οἱ μὲν ante: πολλοί. Nequò etiam h. l. necessarium puto esse illud: οἱ μὲν, quia illi: πολλοὶ simul adjectum est: αὐτῶν. Quamquam vero sequitur: οἱ δὲ ὕστερον ἦκοντες, tamen non opus est antecedenti: οἱ μὲν, quia constat, loco: οἱ μὲν sæpe vocabulum: πολλοί, sicut hic legitur, aut aliud simile verbum antecedere solere.

CAP. 47. Ἐπειδὴ ἔσφαλλον, διεξίεναι: ἐφίφζετο καὶ μὴ διατερίβειν—. Duodecim codices legunt: ἐξίεναι: ἐφίφζετο—. Quæ lectio haud dubie est præferenda, quia particula: διὰ librariorum errore adjecta esse videtur ex sequenti: διατερίβειν, quod simul scribentibus librarii oculis obversabatur. Ita supra cap. 43. etiam librarii male posuerant: ἀποτειχίσματος, quia modo antecesserat: ἀποπειράσαι. Codices, qui ex interpretamento legunt: ἀπίεναι, ad confirmandam lectionem veram: ἐξίεναι conducunt. Etiam Scholiastes et Vallæ ita legisse videntur. Nam ille interpretatur:

ἀπάγειν τὴν στρατιάν, hic vertit: decedere potius—. In verbis: καὶ τῇ πόλει ὠφελιμώτερον εἶναι: ἔφη—duodecim codicum auctoritate neque alia de causa legendum est inmutato ordine: ὠφελιμώτερον ἔφη εἶναι—.

CAP. 48. Τὸ δὲ τι καὶ τὰ τῶν πολέμων, ἀφ' ὧν ἐπιπλέον, ἢ ἄλλοι, ἤσθάνετο αὐτῶν, ἐλπιδος τὶ ἔτι παρεῖχε—. Præferenda est duorum codicum lectio: τὸ δ' ἔτι καὶ τὰ—. Præterea etiam hostium status—spem εἰ nonnullam adhuc præbebat. Verum est quidem, si ita emendamus, bis particulam: ἔτι in eodem membro occurrere. Sed primo tenendum est, post parenthesis longiorem, quæ interjecta est, hanc repeti particulam, deinde vario etiam significato eam bis adhiberi. Porro octo codices legunt: ἢ οἱ ἄλλοι ἤσθάνετο αὐτῶν—. Qua lectione in primis lis illa, quo vocabulum: αὐτῶν referri debeat, dirimi videtur. Nam: αὐτῶν mea quidem sententia est genitivus partitionis et debet cum illo: οἱ ἄλλοι, commate post: ἄλλοι sublato, conjungi: quem quidem statim melius quam alii illorum, (qui in consilio aderant) perspexerat.—Contra vero in verbis hujus capitis: ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι σφῶν ταῦτα οὐκ ἀποδέχονται—omittendum est ante: Ἀθηναῖοι articulus: οἱ, quem duodecim codices ignorant.—In verbis: χρέμασι γὰρ αὐτοὺς ξεντροφοῦντας καὶ ἐν περιπολοῖς ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντας—octo codices artissimam proferunt lectionem: καὶ χρέμασι γὰρ αὐτοῦς—, quia illud: καὶ bene respondet alteri: καὶ ante: περιπολοῖς, ut sit: non solum—sed etiam—. Vocabulum autem: ἄλλα ante: ἀναλίσκοντας novem codices ejiciunt. Etiam Wassius illud: ἄλλα non necessarium esse h. l. putat, quia ad: ἀναλίσκοντας ex antecedentibus apte suppleri potest: χρέματα. Quare hoc vocabulum: ἄλλα librariorum interpretamentis adnumero.—In verbis: διασχίλια γὰρ τάλαντα ἦδη ἀνηλωκέναι—sex codicum lectio: ἦδη ἀναλωκέναι antiquorum Atticorum scripturam accurate restituit.—Denique in verbis: καὶ μὴ, χρέμασιν, ὡς πολὺ κρείστους εἰσὶ, νικηθέντας ἀπίεναι—comma post: χρέμασιν tollendum censeo, ut hoc vocabulum cum sequentibus: ὡς πολὺ κρείστους εἰσὶ, conjungatur. Quæ verba de Syracusanis, qui non majoribus, quam Athenienses, gaudeant opibus, interpretor.

CAP. 49. Ὁ μὲν Νικίας ταῦτα λέγων ἰσχυρίζετο—. Undecim codices legunt: Νικίας τοσαῦτα λέγων—. Wassio non sine causa hæc lectio placet, quia orationem Nicie

jactationis plenam in tanta Atheniensium miseria indicat.—In verbis: *πορθοῦντες τὰ τῶν πολεμίων καὶ ἐκείνους βλάψουσι*—inepta et falsa verborum: *πορθοῦντες τὰ τῶν πολεμίων* interpretatio a Scholiasta adfertur: ἦγον τοὺς πολεμίους. Nam statim sequitur in nostro scriptore: καὶ ἐκείνους βλάψουσι, quibus verbis plane refutatur Scholiastes. Sed magis memoratu digna est varia lectio decem codicum: *πορθοῦντες τὰς τῶν πολεμίων*—Si vera est hæc lectio, quod verisimile est propter tot librorum consensum, haud dubie ἀπὸ κοινοῦ ex antecedentibus, ubi de fœderatis Tapsi et Catanæ urbibus, quas adire debent Athenienses, loquitur Thucydides, ad verba: τὰς τῶν πολεμίων suppleendum est: πόλεις. Simili ratione Thucydides lib. III. cap. 33. narrat: *πορθῶσιν ἅμα κερσοπίπτοντες τὰς πόλεις*—In verbis: οὐδενὶ τρόπῳ, ἔφη, ἀρέσκειν, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτι μένειν, admittenda est apta undecim codicum lectio: οὐδενὶ τρόπῳ οἱ ἔφη ἀρέσκειν—

CAP. 50. Ἀπενεχθέντες γὰρ ἐς Λιβύην καὶ δόντων Κυρηναίων τετρήρεις δύο—καὶ—ξυμμαχήσαντες καὶ νικήσαντες—καὶ αὐτόθεν παραπλεύσαντες—ἀφίκοιτο ἐς Σελινοῦντα. Novem codices legunt: ἀπενεχθέντων γὰρ ἐς Λιβύην—Lectio recepta haud dubie est elegantior. Tamen negari non potest, si eam retinemus, superfluum esse copulam: καὶ ante: δόντων Κυρηναίων. Si vero illam novem codicum lectionem admittimus, non amplius abundat copula: καὶ. Præterea talis permutatio constructionis in Thucydide, inprimis post longam parenthesis, non exemplis caret, ut in una periodo diverso casu idem Subjectum indicetur. Conferantur Dukeri observationes ad lib. VII. cap. 42. et cap. 70. ubi pluribus exemplis docuit, hanc enallagen casuum sæpe obviam esse in Thucydide. Ita h. l. si codicum lectionem sequeremur, primo de Peloponnensibus, qui in Sicilia advenerant, casu absoluto genitivi mentio injiceretur, deinde de iis nominativus cum verbo finito conjungeretur. Triplex autem copula ante: ξυμμαχήσαντες—νικήσαντες—παραπλεύσαντες tunc indicaret: non solum—et—sed etiam.—In verbis: *δυσὴν ἡμερῶν καὶ νικτὸς πλοῦς ἀπέχει*—sequor septem codicum lectionem: *δύο ἡμερῶν*. Ita etiam Thucydides lib. I. cap. 82.: *ἐτῶν δύο*, et lib. III. c. 89.: *δύο νεῶν* scripserat.—In verbis: οἰδὲ ὁ Νικίας ἔτι ὁμοίως ἠναντιοῦτο ἄλλ' ἢ μὴ φανερῶς γε ἀξίῳ ψηφίζεσθαι—decem codices

legunt: ἠναντιοῦτο ἄλλο εἰ μὴ φανερῶς γε ἀξίῳ μὴ ψηφίζεσθαι. Particulam: εἰ male in his codicibus pro vera lectione: ἢ adhiberi, facile adparet. Sed reliqua tamen horum codicum verba non sunt rejicienda. Nam repetita negatio: μὴ Græcorum dicendi ratione vehementiorem involvit negationem. Ex his igitur libris h. l. legendum esse puto: ἠναντιοῦτο ἄλλο, ἢ μὴ φανερῶς ἀξίῳ μὴ ψηφίζεσθαι. Illud: ἄλλο plenius tanquam accusativus Græcus exprimeretur: κατὰ ἄλλο. In verbis: οὐδ' ἂν διαβουλεύεσασθαι ἔτι ἔφη, πρὶν, ἃς οἱ μάντις ἐξηγούντο, τρεῖς ἐνέα ἡμέρας μέναι—admittenda est apta duodecim codicum et Scholiastæ lectio: πρὶν, ἃς οἱ μάντις ἐξηγούντο.

CAP. 51. Αὐτῶν κατεργασθῆσθαι ἦδη κινεῖται κρηισσόναο εἶναι σφῶν μήτε ταῖς ναυσὶ, μήτε τῷ πεζῷ. Undecim codices omittunt articulum: ταῖς ante: ναυσὶ, qui etiam, quia plurium codicum consensus accessit, h. l. abesse potest.—In verbis: τῇ μὲν προτετραῖα πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον—duodecim codices legunt: τῇ μὲν προτέρῃ πρὸς τὰ τεῖχη—. Quam codicum lectionem præfero, quia res gestæ prioris diei inter duos dies, qui prælio erant insignes, narrantur. Quare h. l. minus quadrat illud: προτετραῖα, pridie. Neque etiam illud: τῇ δ' ὑστεραῖα, quod sub initium cap. 52. legitur, ad rejiciendam hujus loci lectionem: προτέρῃ conferre potest. Nam Thucydides etiam: ὑστεραῖος illo sensu, ut indicet: posterior, adhibet. Ut lib. VII. cap. 11. in verbis: *μάχη τῇ μὲν πρώτῃ νικᾶται ὑφ' ἡμῶν. τῇ δ' ὑστεραῖα—ἀνεχωρήσαμεν*.

CAP. 52. Καὶ ἐπέξαγαγόντα τῷ πλοῦ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον νικήσαντες—. Decem codices legunt: καὶ ἐξάγοντα τῷ πλοῦ. Duo adferunt: ἐξαγαγόντα, unde tandem lectio vulgata: ἐπέξαγαγόντα fluxisse videtur. Nam præfero hanc decem codicum lectionem, quia vulgata non bene cum illo: πρὸς τὴν γῆν conjungi potest. Cum Eurymedon classis cornu dextrum versus litus extenderet, non in litus impetum hostilem (quod simul indicaretur illo: ἐπέξαγαγόντα) erat facturus, sed cincturus hostiam classem. Quare tantum extendisse (ἐξάγοντα) dextrum classis cornu versus litus dicitur. Quia vero antea scripserat Thucydides: *ἔχοντα τὸ δεξιὸν κέρασ*—, etiam in illa codicum lectione: ἐξάγοντα tempus præsens bene quadrat.

CAP. 53. Καὶ αὐτοὺς οἱ Τυρσηνοὶ (οὗτοι γὰρ ἐφύλασσαν τοῖς Ἀθηναίοις) ταύτην ὀρῶντες

ἀτάκτους προσφερομένους.— Decem codices omittunt: ταύτη ante: ὀρθῶντες. Sed Valla videtur illud: ταύτη in codice suo legisse, quia vertit: *illic enim prasidio pro Atheniensibus stabant*. Baverus etiam illud: ταύτη esse necessarium et ad: ἐφύλασσαν, non ad: ὀρθῶντες referendum putat. Quia vero in nostro loco illud: ταύτη potest ἀπὸ κοινοῦ intelligi, (nisi enim illo loco in statione positi essent Hetrasci, certe non eos potuissent animadvertere,) mihi propter tot codicum consensum ex librarii interpretatione adhæsisse huic loco videtur.—In verbis: καὶ νικήσαντες ἐπεδίωξαν καὶ ὀπλίτας τε πολλοὺς ἀπέκτειναν, καὶ τὰς ναῦς τὰς μὲν πολλὰς διέσωσαν—δυοῖν δεύσας εἴκοσιν, ἃς οἱ Συρακούσιοι—ἔλαβον—plura sunt, quæ emendatione indigeant. In duobus codicibus pro illo: ἐπεδίωξαν legitur: ἀπεδίωξαν, quod haud dubie nostro loco est aptissimum, et constat, particulas: ἀπ' et: ἐπ' a librariis sæpe numero esse mutatas. Sicut lib. V. c. 49.: ἀπενεγκεῖν et: ἐπενεγκεῖν erat permutatum. Porro undecim codices lectionem magis veram adferunt: ὀπλίτας τε οὐ πολλοὺς—, sicut etiam Valla legebat, cum verteret: *occisis armorum non ita multis*—. Cui codicum lectioni inprimis etiam ex illo Diodori Siculi testimonio, qui narrat: ἀπώλοντο δὲ πᾶν μὲν Συρακουσίαν ὄλιγοι, magna auctoritas accedit. Denique verba: δυοῖν—ἔλαβον—Valla vertit: *Quarum duodeviginti cepere Syracusani ac socii*. Ex qua illius interpretatione saltem, Vallam non: ἃς ante: οἱ Συρακούσιοι legere, adparet. Perfecto etiam nihil magis turbat illorum verborum conjunctionem, quam articuli: ἃς adjectio, quæ facile ex tribus literis sequentibus: οἱ Σ—male repetitis et deinde correctis a librario male sedulo originem potuit petere. Neque etiam verisimilitudine caret Hudsoni conjectura, Vallam in his simul verbis legisse: δυοῖν δὲ δεύσας—. Quæ particula huic loco aptissima facillime a prima syllaba sequentis vocabuli: δεύσας intercipi potuit, et a Valla simul sub illo pronomine relativo: *quarum* indicabatur. Optime etiam hujus particule additamentum cum antecedenti: τὰς μὲν πολλὰς conferri poterit. Ex iis igitur, quæ jam adnotavimus, ita optime codicum auctoritate et conjecturis hujus loci lectio constituetur: καὶ νικήσαντες ἀπεδίωξαν καὶ ὀπλίτας τε οὐ πολλοὺς ἀπέκτειναν, καὶ τὰς ναῦς τὰς μὲν πολλὰς διέσωσαν—δυοῖν δὲ δεύσας εἴκοσιν οἱ Συρακούσιοι—ἔλα-

βον—. Ex verbis vero ultimis: καὶ ταύσαντες τὴν φλόγα καὶ τὸ μὴ ἀποσελθεῖν ἐγγὺς τὴν ὀκάδα, τοῦ κινδύνου ἀπηλλάγησαν—forte vera Thucydidis scriptura: καὶ τῷ μὴ προσελθεῖν—est eruenda.

CAP. 55. Γεγενημένος δὲ τῆς νίκης—ἦδη τοῦ ναυτικοῦ—. Decem codices legunt: ἦδη καὶ τοῦ ναυτικοῦ—, quod bene quadrat, quia Syracusani etiam antea in pugna terrestri se victoriam deportasse gloriabantur.—In verbis: πύλεσι γὰρ ταύτας μόναις ἦδη ὁμοιοτρόπως ἐπελθόντες—καὶ ναῦς καὶ ἵππους καὶ μεγέθη ἐχούσας—quindecim codices lectionem longe aptiorem: ὁμοιοτρόποις ἐπελθόντες—exhibent, quæ haud dubie est admittenda atque etiam in Vallæ libro occurrebat, quia vertit: *quæ eisdem institutis—degerent*. Sed præterea etiam decem adferunt: καὶ ναυσι καὶ ἵπποις—et pro illo: καὶ μεγέθη septem codices scribunt: μεγέθει—. Quia vero ad hanc lectionis varietatem vocabulum: ἐχούσας non quadrat, amplector verissimam Dukeri conjecturam, ut: *ἰσχυρούσας* legendum sit. Nam si simul legimus: μεγέθει, facile adparebit, quomodo prima litera in: *ἰσχυρούσας* ab ultima antecedentis vocabuli: μεγέθει litera intercipi poterit. Ceterum jam Dukerus adnotavit, illi decem codicum lectioni majorem inesse verborum elegantiam. Est igitur verisimile, Thucydidem ita hunc locum scripsisse: καὶ ναυσὶ καὶ ἵπποις καὶ μεγέθει ἰσχυρούσας.—In verbis: οὐτ' ἐκ παρασκευῆς, πολλὰ κρείσσους—cum Scholiasta suppleo: ὄντες et commate post: παρασκευῆς sublato, hæc verba de Atheniensibus intelligi, qui bellico adparatu et copiis non præstare Syracusanis potuerint.—In verbis ultimis: τὰ τε πρὸ αὐτῶν ἠπόρουσι, καὶ, ἔπειθ' ἦ γε ταῖς ναυσὶν ἐκρατήθησαν, ὃ οὐκ ἂν ᾔοντο, πολλὰ δὲ μᾶλλον ἠδύμουσι—etiam varia, codicum auctoritate et ipsa narrationis serie ita postulante, sunt mutanda, ut potius legamus: τὰ τε πρὸ αὐτῶν ἠπόρουσι καὶ ἔπειθ' ἦ γε καὶ ταῖς ναυσὶν ἐκρατήθησαν, ὃ οὐκ ἂν ᾔοντο, πολλὰ δὲ μᾶλλον ἔτι. Ad verba: πρὸ αὐτῶν, quæ octo libri adferunt, intelligendæ sunt res infeliciter ab Atheniensibus gestæ. Nam ante illam calamitatem ipsis immisam jam animo utebantur dubio et anxio. In verbis: ἔπειθ' ἦ γε καὶ, quæ a novem codicibus ita leguntur, particula: καὶ indicat: *adeo*, quia re nautica Atheniensis hactenus longe superiores fuerant. Lectio autem: μᾶλλον ἔτι, sine adjecto vocabulo: ἠδύμουσι, novem

quoque codicum auctoritate nititur, et facile illud: ἠπόρου ex antecedentibus ad hæc verba potest suppleri.

CAP. 56. Οὐ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ σωθῆναι μόνον ἔτι τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο.— Unus Paris. legit: αὐτοῦ ἠσοθῆναι. Unus exhibet: αὐτοῖς ἠσοθῆναι. Alius: αὐτοὺς ἠσοθῆναι. Tres codices: αὐτοὺς μὴ ἠσοθῆναι. Duo Paris.: αὐτοῦ σωθῆναι. Codices Cass. et August.: αὐτοῦ ὑσωθῆναι. Mosqu.: αὐτοὺς σωθῆναι. Dukerus lectionem receptam: τοῦ αὐτοῖ σωθῆναι eo inprimis defendit, quia sequatur: ἀλλ' ὅπως ἐκείνους καλύσωσι; ad quæ verba illud: σωθῆναι etiam suppleri debeat. Sed ad: καλύσωσι ex antecedentibus etiam apte suppleri potest: ἐκωλεῖν, et verisimilius est, hoc vocabulum esse intelligendum, quia hæc sententia, quam vulgata lectio ex Dukeri et Vallæ interpretatione continet, nimis in universum proposita ideoque ab hoc loco aliena esse videtur. Nam quodvis bellum de salute civium tuenda et illa hostium prohibenda geritur. Quare nulla causa satis idonea adparet, cur illam sententiam Thucydides, cum jam sæpius Syracusani victoriam deportassent et fere ad incitas redacti essent Athenienses, hoc potissimum loco, proposuerit. Huc accedit etiam magna lectionum varietas, quæ illud: αὐτοῖ a Dukero prelatum minus defendit atque etiam magis in lectione: ἠσοθῆναι, quam in altera: σωθῆναι, consentit. Puto igitur Thucydidem scripsisse: περὶ τοῦ αὐτοῦ ἠσοθῆναι μόνον.— Ad illud: αὐτοῦ jam ex antecedentibus intelligo: λιμένος, ut horum verborum sensus existat: Nam non solum de eo jam curam agebant, ut in illo portu superarentur Athenienses prælio navali, sed ut illi etiam prohiberentur, quo minus clam ex portu discederent. Certe hic sensus verborum toti, quæ antecesserat, narrationi quam maxime convenit atque plurimorum simul codicum vestigijs nititur.—In verbis ultimis: πλὴν γε δὴ τοῦ ξύμπαντος λόγου τοῦ ἐν τῷδε τοῦ πελάγῳ, antequam Abreschii interpretationem legebam, qui illud: λόγου pro: συλλόγου positum esse arbitratur, jam conjeceram legendum esse: τοῦ ξύμπαντος. ξυλλόγου.— Nam illud: ξυλλόγου facile cum altero: λόγου librario incuria commutari potuit, quia vocabulum proximum: ξύμπαντος eadem syllaba incipiebat et in litera: σ, sæpe cum: ξ commutata, desinebat. Certe Abreschius nonnullis scriptorum locis sig-

nificationem: λόγος pro: ξύλλογος aut: ἀριθμὸς confirmare debuisset.

CAP. 57. Τοῖς μὲν ξυγκτησόμενοι τὴν χώραν, τοῖς δὲ ξυνδιασώσοντες ἐπὶ Συρακούσας ἐπολέμησαν.— Undecim libri legunt: ξυγκτησόμενοι τὴν χώραν ἐλθόντες, quod Waszio non sine causa placet, quia illud: ἐλθόντες, tantum verbo: ξυγκτησόμενοι adjectum, simul Atheniense et sociorum, qui Siciliam occupaturi erant, repentinum ex longinquo loco adventum indicat. Nam tali sensu participium: ἐλθόν sæpe verbis finitis adjungi, satis constat. Porro Baveri conjectura, ut legatur: ἐπὶ Συρακούσας ἐπολέμησαν, mihi quidem verisimillima esse videtur. Nam ita illud: ἐπὶ Συρακούσας ad utrumque Atheniense et Siculorum exercitum propter Syracusas bello occupatorum apte referri potest. In lectione recepta: ἐπὶ Συρακούσας simul inest ingrata repetitio, quia modo adfuerat: ἐπὶ Συμελίαν, et haud dubie his verbis inducti sunt librararii, ut postea etiam male legerent: ἐπὶ Συρακούσας.—In verbis: ὡς ἐκάστοις τῆς ξυτυχίας, ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον ἢ ἀνάγκης ἔσχον— jam Dukerus mendam quoddam latere suspicabatur. Abreschius igitur coniecit, legendum esse: ἐκάστοις τὰ τῆς ξυτυχίας—, sed forte leniori emendatione vera hujus loci lectio restituetur, si legimus: ἐκάστοις τὴ ξυτυχίας.— Nam litera: σ in fine: τῆς facile ex initio sequentis vocabuli: ξυτυχίας sive: συτυχίας adherere potuit. Præterea jam admittenda erit quatuor librorum lectio: ἀνάγκη ἔσχεν. Aptissimus enim verborum sensus existet, si jam legimus: ὡς ἐκάστοις τὴ ξυτυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον (sc. ἦν) ἢ ἀνάγκη ἔσχεν, ut cui libet casus quidam offerebatur, aut utile erat, aut verum necessitas postulabat. Lectionem: ἀνάγκη ἔσχεν—etiam falsa lectio unus Paris.: ἀνάγκην ἔσχεν—et aliorum duorum: ἀνάγκη ἔσχεον—confirmant.—In verbis: καὶ ἀνάγκη, ὅμως ἰωνεὶς τε ἐπὶ Δωριεῶν ἠκολούθουν— particula: τε nihil habet, ad quod in antecedentibus sive in sequentibus apte referatur, quare olim scriptum fuisse conjicio: ὅμως ἰωνεὶς γε ἐπὶ Δωριεῶν, tamen Iones quidem contra Dorienses.—In verbis: ὅτι θαλάσσης ἐκράτουν Ἀθηναῖοι— novem codices legere jubent: ἐκράτουν οἱ Ἀθηναῖοι—, quod in loco, ubi plurima quidem nomina propria sine articulo posita reperiuntur, facile ad vim horum verborum augendam: quia maris imperium tenebant illi Athenienses—admitti potest.—Ita etiam in verbis:

τοὺς μετὰ τῶν Κορινθίων ἐλθόντας Ἀρκάδας— novem codices articulum: τῶν omittunt ante: Κορινθίων, sicut in eodem capite antea legebatur: τοὺς ἄμα Γυλιππῶ μετὰ Ἀθηναίων—. Quare etiam horum novem codicum auctoritatem sequor.

CAP. 58. Συρακοῦσις δὲ ἀντεβοήθησαν καὶ Καμαριναῖοι μὲν—. Particulam: καὶ ante: Καμαριναῖοι, quæ h. l. est superflua, octo codices omiserunt. Etiam in Vallæ libro ignorabatur, quia veritit: *Auxilio fuere Camarinenses, eorum finitimi.*—In verbis: οὔτοι δὲ καὶ μόνι ἐξ αὐτοῦ ἐβοήθησαν—undecim codices mutato ordine legere jubent: οὔτοι δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ μόνι ἐβοήθησαν—. In verbis: καὶ πρὸς ἅπαντας αὐτοῖς, ὡς εἰπεῖν, τοὺς ἄλλους Συρακοῦσις αὐτοὶ πλείω ἐπόρισαντο— omnes fere interpretes in eo consentiunt, vulgatam lectionem admitti non posse. Lectio emendata: Συρακοῦσις αὐτοὶ, quæ in codice Reg. reperitur, et quæ Dukero aliisque placet, etiam in Vallæ interpretatione Latina est expressa: *Præ omnibus (ut sic dicam) aliis Syracusani ipsi plus copiarum præstiterunt.* Omnes tamen codices, qui jam collati sunt, legunt: Συρακοῦσις—. Forte verba: ὡς εἰπεῖν, quæ ab hoc loco etiam Baverus aliena esse censet, ad vestigia vere lectionis indaganda conferre poterunt, si emendamus: Συρακοῦσις αὐτοὶ πλείω ἐπορίσαντο. Ita etiam vere in uno Parisiensi: Συρακοῦσις — legitur. Quam facile Συρακοῦσις in falsam lectionem: Συρακοῦσις mutari potuerit, non solum propter plures accusativos in hoc loco obvios, sed etiam propter adsiduum literarum: υ et: ι permutationem, plane intelligitur. Inceperat autem hoc caput cum verbis: Συρακοῦσις δὲ ἀντεβοήθησαν Καμαριναῖοι, et jam deinceps populi enumerabatur, quorum auxilio usi fuerint Syracusani. Ad illud igitur capitis initium nostro loco respicere videtur Thucydides: Porro præ omnibus aliis plura Syracusanis, ut ita dicam, ipsi suppeditarunt (sc. Syracusani). Hæc igitur emendatio nobis rationem de additamento verborum: ὡς εἰπεῖν, quod cum illo Herodoti lib. VIII. 115.: ὡς εἴπαι, comparo, reddet, quia sane insolens, sed tamen simul faceta est dicendi ratio: Præ omnibus auxilium longe majus Syracusanis ipsi tulerant Syracusani.

CAP. 59. Οἱ τε οὖν Συρακοῦσις καὶ οἱ ξύμμαχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι—. In quatuordecim codicibus desunt verba: καὶ οἱ ξύμμαχοι—. Non dubito,

quin hæc ab interprete antiquo, sicut etiam aliis locis fiebat, adscripta sint, cum facile sub illo: Συρακοῦσις etiam sociorum copiarum cum iis conjunctæ intelligi possint. Porro pro: καλὸν ἀγώνισμα tredecim codices legunt: καλὸν ἀγῶνα. Sed retinenda est lectio recepta: ἀγώνισμα, quia etiam aliis locis idem verbum simili ratione usurpatur, ut cap. 56.: καλὸν σφίσι—τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι, et cap. 86.: καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνδομιζέειν οἱ εἶναι. Porro etiam Scholiastes h. l. legit: ἀγώνισμα. Syllaba denique ultima in vocabulo: ἀγώνισμα intercepta esse videtur a duplici consonante primæ syllabæ in vocabulo sequenti: σφίσι.

CAP. 60. Ἐβουλεύσαντο τὰ μὲν τείχη τὰ ἄνω ἐκλιπεῖν—. Undecim codd. legunt: τὰ μὲν τείχη τῶν ἄνω ἐκλιπεῖν—. Quæ lectio non est spernenda. Nam: τὰ ἄνω aperte dicitur de regionibus arduis et in loco editiori sitis, sicut lib. I. cap. 120.: τὰ κάτω loca depressiora eaque maritima adpellantur. Nostro quidem loco: τὰ τείχη τῶν ἄνω—oppoñuntur illi: πρὸς αὐτὰς ταῖς ναυσίν—διατειχίσματι—. In verbis: παρεκελεύσατο τότε πρῶτον καὶ ἔλεξε τοιαύδε—septem codices legunt: παρεκελεύσατο τε πρῶτον—, quod jure prætulit Dukerus, quia illud: τότε h. l. non aptum fundit sensum et facile ex ultima syllaba antecedentis vocabuli: παρεκελεύσατο male duplicata oriri potuit. Eodem modo cap. 65. conjunguntur: παρεκελεύσαντο—καὶ ἔλεξαν τοιαύδε.

CAP. 63. Ἐς τε τὸ φοβερὸν τοῖς ὑπνικῶσις καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι πολλὸν πλείον μετείχετε—. Omnes fere codices ignorant particulam: μὴ ante: ἀδικεῖσθαι. Mihi quidem ex interpretamento orta esse particula: μὴ videtur, quia facile ἀπὸ κοινῶν in loco nostro intelligi potest.—In verbis: ὥστε, κοινωνοὶ μόνι ἐλευθέρως ἡμῖν τῆς ἀρχῆς ὄντες, δικαίως ἂν αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδίδετε—non ferenda est lectio: καταπροδίδετε, cum in primis plurimi codices lectionem meliorem: μὴ καταπροδίδετε adferant. Ex hac vera lectione deinde lectio male recepta: καταπροδίδετε, et ex hac alia nonnullorum codicum lectio: καταπροδίδετε est orta.

CAP. 64. Τοὺς τε Ἀθηναίους ἡμῶν πάλιν αὖ καὶ τὰδε ὑπομιμνήσκω—. Quindecim codices legunt: τοὺς τε Ἀθηναίους ἡμῶν—, quod mihi quidem aptissimum videtur. Nam primo Athenienses simul cum sociis allocutus erat. Ut igitur se adnumeraret Athenarum civibus, pronomen: ἡμῶν posuit, sed simul verbum: ὑπεμίμνητε secun-

da persona adposuit, quia conjuncta Atheniensium et sociorum concione utriusque generis milites adloquebatur.

CAP. 65. Παρηγγέλθη δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν—. Lectio: ἐπιβουλὴ non a Thucydide profecta esse videtur. Nam sex libri cum Vallæ libro et Scholiasta legunt: ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν—et ita etiam hoc Nicie artificium cap. 62.: χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαὶ—describentur. Valla vertit: *de manibus ferreis, quas in ipsorum naves injecturi essent.* Scholias-tes autem illud: ἐπιβουλὴ explicat vocabulo: ἀντίληψις, quæ explicatio magis ad lectionem: ἐπιβολὴ illustrandam confert. Ita Thucyd. lib. II. c. 49. occurrit: ἀκρωτηρίων ἀντίληψις, *lesio extremarum membri partium, cum pestis corripere saltem extremas pudendorum, manuum et pedum partes.*

CAP. 67. Ἡμῶν δὲ τό, τε ὑπάρχων πρῶτερον—καὶ τῆς δοκίσεως προσγενημένης αὐτῶ—διπλοσία ἐκάστου ἡ ἐλπὶς. Omnes fere codices atque etiam Vallæ liber legunt: ἡμῶν δὲ τό, τε ὑπάρχων—. Nam Valla vertit: *At vobis—duplex adesse singulis spes debet.* Singularis quidem vis illi codicum lectioni inesse videtur. Ita enim non sola spes a Gylippo concepta, sed omnium simul Syracusanorum atque sociorum spes conjuncta indicatur. Porro etiam apta in hoc loco est duodecim codicum lectio: τῆς δοκίσεως προσγενημένης αὐτῶ—. Nam præterito simul temporis presentis notio, quæ hic etiam requiritur, sæpe inest.—Eandem lectionem illi quoque libri confirmant, qui male legunt: προσγενημένης.—In verbis: πολλοὶ δὲ ἀκοντισταὶ χερσαῖοι, ὡς εἰπεῖν—septem codices cum vi majore legunt: πολλοὶ δὲ καὶ ἀκοντισταὶ—, ut indicetur: jaculatores adeo continenti terræ adsueti.

CAP. 69. Ὅσα ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἦδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι οὐ—φυλαξάμενοι εἴποιεν ἄν—ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται—. Plurimi codices legunt: καιροῦ ὄντος ἄνθρωποι—. Sed jure hæc lectio, si eam cum recepta comparamus, improbat. Forte Thucydides scripserat: ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἦδη τοῦ καιροῦ ὄντος ἄνθρωποι—*quæ homines certe dicerent.*—In verbis: καὶ τὸν καταλειφθέντα διέκπλου βουλόμενοι βιάσασθαι—novem codices lectionem: τὸν παραλειφθέντα διέκπλου—tuentur, quæ etiam ipsa Scholiastæ explicatione: παραλείψωτο, ὥστε μὴ ἐξεύχθαι, confirmari videtur. Eodem quoque falsa lectio duorum codd.: παραληφθέντα—respexit. Qua-

re tot codicum auctoritas non est negligenda.

CAP. 70. Ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προσέμισον—. Simul cum Dionysii Halicarnass. libro octo codices legunt: ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι—. Unus exhibet: ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι—. Duo scripserunt: ἐπειδὴ δὲ ἄλλοι οἱ Ἀθηναῖοι—. Cum igitur in plurimis libris adjiciatur: ἄλλοι, quod aperte illam Atheniensis exercitus partem respicit, quæ ad pontem portus expugnandum emissa erat, haud dubie codicum illorum auctoritate legendum est: ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι—. In verbis: Καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλείσεις—Dionysius Halicarnass., ubi hunc Thucydidis locum laudat, et quatuor codices recte legunt: τὰς κλείσεις—, quod etiam h. l. Gottleberi iudicio est admittendum, sicut jam adnotaverat ad lib. II. c. 17. quia nondum ætate Thucydidis ille Ionismus inter Atticos erat receptus. Ceterum Thucydidis lectorem latere non potest, in ejus codicibus maximam scripturæ varietatem, ut innumeris locis illud: εἰ et: ἡ inter se, inprimis in fine nominum priorum, permutantur, deprehendi. Propter talem codicum inconstantiam saltem illa scribendi ratio, quam uno loco certa codicum auctoritate secuti sumus, etiam alio loco, si vel codices minus addixerint, est retinenda. Cum igitur supra lib. II. cap. 94. jam editum sit: λιμένων τε κλείσει—, haud dubie nostro loco retinendum est: τὰς κλείσεις. Eodem modo etiam recte editum erat cap. 60.: ἀπόκλεισιν ὄρωσι—, quamvis codices plures legerint: ἀπόκλεισιν.—Major vero codicum consensus cap. 59. lectionem veram: ἐκλειον—et lib. II. c. 17. lectionem: κλειστον confirmavit.—In verbis: αἱ μὲν ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους, δλίγαι ἐγίγνοντο—omnes fere codices atque etiam Dionysii Halicarn. libri legere jubent: αἱ μὲν ἐκβολαὶ—. Quam vero lectionem neque Dukerus neque alii interpreses esse admittendam censent. Certum est, librariorum innumeris locis literas: κ et: μ permutare. Sed h. l. tamen pluribus de causis lectionem codicum esse admittendam censeo. Nam si: ἐμβολαὶ h. l. indicaretur: incursus, sicut vere explicat Bæverus, Thucydidis narratio, de hoc proelio prolata, non careret repugnantia, quia statim in sequentibus adjicitur: τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοῖς ἐμβεβλησθαι—, quod aperte de multiplici impetu in naves

fact est explicandum. Præterea etiam verba: διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ δέκπλους, quæ huic lectioni adjecta sunt, magis ad defendendam codicum lectionem: ἐκβολαὶ conducunt. Nam impetus in naves multo facilius fieri potuisset, quia neque e loco suo recedere neque e portu evadere poterant. Quare potius de navium egressione h. l. agitur, quæ, cum neque recedere neque in altum per portus ostium evehi possent, raro ex portu evadebant. Cum ipso denique Atheniensium consilio, quod eos ad ineundum hoc prælium navale impulit, hæc lectio: ἐκβολαὶ optime convenit, quia hoc imprimis spectabant, ut ex Syracusarum portu aufugerent. Etiam Valla lectionem: ἐκβολαὶ in libro suo invenit et apte hæc verba vertit: Rari excursus fiabant, nulla facultate aut retrocedendi aut excedendi.—In verbis: ἀπὸ πολλῶν τῶν νεῶν ξυμπαντοῦσῶν—articulus: τῶν in duodecim codicibus atque etiam in antiquis Dionysii Halicarnass. editionibus aberat, qui certe ad hujus loci elegantiam parum confert,

CAP. 71. Καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν—. Baverus putat vocabulum: ἀνώμαλον, quod bis positum fuerit, semel in hoc loco excidisse. Ad eandem Baveri sententiam magis confirmandam etiam Valke interpretatio: et propter inæqualitatem loci etiam inæqualiter prælium ex terra spectare cogebantur—confert. Sed non opus est emendatione aut vocabuli repetiti: ἀνώμαλον additamento, quia ἀπὸ κοινοῦ illud vocabulum: ἀνώμαλον ex antecedenti etiam ad illud: ἔποψιν intelligi potest. Quæ quidem interpretandi ratio magis mihi placet, quam si illud: διὰ τὸ pro: διὰ τοῦτο positum esse censent interpretes.—In verbis: ὄλοφυρμὸς, βοῆ, νικῶντες, κρατούμενοι, ἄλλα, ἕσα—στρατόπεδον—ἀναγκάζοιτο φθίγγεσθαι—Valla vertit ultima verba: et alia, quæcumque in magno discrimine exercitus plurificationem edere cogitur. Valla igitur in libro suo legisse videtur: ἄλλα τε ἕσα—. Quæ quidem aptissima est lectio, et optime tunc quoque verba antecedentia: ἦντε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι—cum illa lectione conveniunt, quia alias illud: τε in: ἦντε—nihil haberet, ad quod apte referri posset.—In iisdem vero verbis: ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι—octo quidem codices atque etiam Dionysius Halicarnass., ubi hunc Thucydidis locum laudat, omiserunt vocabulum αὐτῷ. Cum vero h. l. sit aptum et ad

antecedentia simul, quæ etiam de Atheniensibus narrabantur, respiciat, cumque præterea idem verbum Valla in libro suo legerit, vertens: licebatque in eodem Atheniensium exercitu—, nondum ejiciendam esse censeo: voculam: αὐτῷ.—In verbis: ἄλλοι δὲ οἱ πλείστοι ἦδη περὶ σφῶν αὐτοῦς καὶ, ὅπη σωθήσονται, διεσκόπουσι—cum Dionysio Halicarnass. adhuc undecim codices legunt: ἄλλοι δὲ καὶ οἱ πλείστοι—. Quod admittendum puto, quia majorem hæc copula toti narrationi perspicuitatem adjungit. Etiam Valla videtur sub pronimine relativo: qui in verbis: alii, quæ maxima portio erat, jam pro se ipsis—hanc copulam indicare. Eodem quoque alius codex respicit, qui male legit: ἄλλοι δὲ οἱ καὶ πλείστοι—. In verbis ultimis: διαφθαρεσῶν γὰρ τῶν νεῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις προσπαύλλοντο αὐταῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες—legunt cum Dionysio Halicarnass. adhuc quatuor codices: προσπαύλλοντο αὐτοῖς καὶ οἱ ἐν—. Quam lectionem etiam Scholiastæ interpretatio tuetur in verbis: οἱ διαβεβηκότες αὐτοῖς προσπαύλλοντο. Valla quoque, quamvis male verterit hunc locum, tamen sua saltem interpretatione, non in suo libro illud: αὐταῖς adfuisse, indicat. Nam ejus verba sunt: ubi Lacedæmonii amissa classe perierunt et illi insulam transgressi—. Veram puto esse codicum lectionem: αὐτοῖς. Nam est ille datus, qui sæpe a Thucydide adhiberi solet et adeo, cum commodum vel incommodum quoddam indicet, interdum abundare videtur. Conferantur exempla a Dukero ad lib. VII. c. 19. et c. 39. adlata.

CAP. 72. Καὶ ξυγχαρῶντος Νικίου τῇ γνώμῃ καὶ βουλομένων πληρῶν αὐτὰς, οἱ ναῦται οὐκ ἦθελον ἔσβαίνειν—. Decem codices legunt: πληρῶν αὐτῶν—. Alii quatuor legunt: πληρῶν αὐτῶν—. Adparet, vulgatam lectionem: αὐτὰς—codicum auctoritate destitui. Puto igitur, commate post: πληρῶν positо, legendum esse: καὶ βουλομένων πληρῶν, αὐτῶν οἱ ναῦται οὐκ ἦθελον—. Nam ad: πληρῶν, quia in antecedentibus scriptor egerat de reliquis Atheniensium et Syracusanorum navibus, facile intelligitur: τὰς ναῦς. Quare jam illud: αὐτῶν ad Niciam et Demosthenem refero, qui tanquam exercitus duces his etiam nautis præerant: Et cum jam militibus naves implere vellent, ipsorum nautæ noluerunt.

CAP. 73. Εἰ τοσαύτη στρατιὰ, κατὰ γῆν ἀποχωρήσασα—ἐουλήσεται αὖθις σφίσι τὸν πύλεμον ποιεῖσθαι—. Octo codices lectio-

nem aptissimam et longe præferendam: *κατὰ γῆν ὑποχωρήσασα*—aderunt. Nam noctu clam castra moturi erant Athenienses.

—In verbis: *ἐφηγείται, ἐλθὼν, τοῖς ἐν τέλει οὔσιν, ὡς οὐ χρεῖον, ἀποχωρεῖσαι τῆς γυκτὸς αὐτοῦς, περιιδεῖν, (λέγων ταῦτα, ἃ καὶ αὐτῷ ἐδόκει)*—undecim codices legunt: *ἐσφηγεῖται, ἐλθὼν*. Quam lectionem jam Dukerus jure præferendam esse censuit, quia hoc vocabulum de hominibus consilia dantibus est sollemne. Præterea etiam sex codices, addita copula: *καὶ*, scribunt: *λέγων ταῦτα καὶ ἃ καὶ αὐτῷ ἐδόκει*. Idem etiam Valla haud dubie in libro suo reperit, quia vertebat: *commemorans hæc et alia, quæ ipsi videbantur*. Mihi quidem persuasum est, ita etiam Thucydidem scripsisse. Nam sub illo: *καὶ ἃ*—intelligit haud dubie Hermocratis consilium, quod adhuc suæ admonitioni de obstruendis viarum angustiis adjecerit. Abreschius quidem conjecit, legendum esse: *καὶ ἅμα ἃ καὶ αὐτῷ*. Sed illud: *ἅμα* non est sine libris adjiendum, quia jam in altero illo: *καὶ* ante: *αὐτῷ* simul latere videtur.—In verbis: *ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς Ἡράκλεια ταύτην τὴν ἡμέραν δυσία οὔσα*—decem codices legere jubent: *Ἡρακλεῖ ταύτην τὴν ἡμέραν δυσία οὔσα*. Quæ haud dubie est vera lectio. Ita sæpe apud Græcos scriptores occurrit dictio: *δυσίαν τινὲ θεῶ ποιεῖν*. Verisimile est, etiam Vallam in suo codice legisse: *Ἡρακλεῖ*, quia verit: *instabant enim eo die sacrificii Herculis*.—In verbis: *καὶ οὐκ ἔπειθεν αὐτοῦς ὁ Ἑρμοκράτης*—tredecim codices magis Atticorum more legunt: *καὶ οὐκ ἐτι ἔπειθεν αὐτοῦς*. Ita jam Jac. Perizonius in suis ad Æliani Var. Hist. lib. VI. c. 6. notis observavit, abundare interdum particulam: *ἐτι* in Atticis scriptoribus, sed semper tamen intendere orationem et ea de causa sæpe addi negationibus. Hoc loco igitur indicabit: *et cum plane non iis persuaderet*.—Denique in verbis: *οἱ προσπελάσαντες, ἐξ ὅσου τις ἐμελλεν ἀκούσθαι*—orationi contextæ lectio omnium fere codicum: *οἱ προσελάσαντες, ἐξ ὅσου τις*—magis convenit. Nam antecesserat: *πέμπει τῶν ἑταίρων τινὰς τῶν αὐτοῦ μετὰ ἰκπίων*. Etiam Valla in libro suo ita legit vertens: *qui eo usque prævecti, unde quis elaudiri posset*.

CAP. 74. *Ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν περιμενεῖναι—καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα καταλιπεῖν, ἀναλαβόντας δὲ αὐτὰ—ἀφορμᾶσθαι*. Decem codices legunt: *ἀναλαβόν-*

τες δὲ αὐτὰ. Verisimile est, ab ipso Thucydide profectam esse hanc codicum lectionem. Consuetudine dicendi ratione scribi debuisset: *ἀναλαβοῦσι*, ut ad antecedens: *ἔδοξεν αὐτοῖς* referatur. Sed talis enallage casuum in Thucydide non raro occurrit, sicut jam cap. 50. Dukeri auctoritate animadvertēbam. Cum vero illud: *ἔδοξεν αὐτοῖς* non aliam, quam vocabulum: *ἐδόκουν*, sententiam complectatur, apte etiam post longiorem parenthesis cum hoc verbo finito *ἀναλαβόντες ἀφορμᾶσθαι* conjungi poterit, quia subjectum, quod illi: *ἀναλαβόντες* inest, simul ad verbum finitum: *ἐδόκουν* intelligitur. Simile verborum constructionem infra cap. 80. reperimus: *τῷ Νικίᾳ καὶ Δημοσθένει ἐδόκει—πυρὰ καύσαντες ὡς πλεῖστα ἀπάγειν τὴν στρατίαν*.

CAP. 75. *Ἔδοκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἰκανῶς παρασκευάσθαι*. Magis veram esse putō novem codicum lectionem: *ἰκανῶς παρασκευάσθαι*. Nam si vera esset lectio recepta, potius nominativi *Νικίας καὶ Δημοσθένους* essent positi. Illam codicum lectionem quoque duo libri falsa lectione: *παρασκευάσθαι* confirmant.—In verbis: *εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥόμη καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι*—particulam: *οὐκ* ante: *ὀλίγων* excidisse putō, ut legendum sit: *οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν*. Facile enim fieri poterat, ut altero loco particula: *οὐκ* bis posita ommitteretur, cum una tantum vocula: *ἄνευ* utramque particulam: *οὐκ* separaret. Solent autem Græci, ut majorem vim suis adjiciant verbis, interdum plures cumulare negationes. Ut lib. VII. c. 87.: *καὶ οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθίσαντες—καὶ οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπώλετο*. Illud: *ὀλίγον οὐδὲν, pro: magnum*, etiam infra occurrit in lib. VIII. c. 15. in verbis: *ὀλίγον οὐδὲν ἐπράσσετο ἐς τὴν βοήθειαν*.

CAP. 77. *Μὴ κατασπεπλήχθε ἄγαν λογιζέσθε δὲ, ὅτι αὐτοῖ τε σῶμας εἰθὺς ἐστὲ, ὅσοι ἂν καθέξοισθε, καὶ ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς τῶν ἐν Σικελίᾳ οὐτ' ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥαβδῶς, οὐδ' ἂν ἰδρυθέντας που ἐξαναστήσειε*. Jam Dukerus aliique adnotarunt, Grammaticæ regulas postulare, ut mutato accentu scribatur: *καταπέπληχθε*. Sed idem scripturæ mendam adhuc in editionibus recentissimis deprehenditur. Porro duodecim codices legunt: *ὅσοι ἂν καθέξησθε*—et alii quinque libri: *καθίξησθε*. Veram igitur hujus loci lectionem esse putō: *καθέξησθε*, ubi quique consederitis. Nam optativi: *δέ-*

ζαιτο—ἐξαναστήσει—cum horum verborum constructione non cohærent et longe alio sensu de eo, quod fieri possit, adhibentur.—Denique pro illo: οὐδ' ἂν ἰδρυθέντας—cum undecim libris legendum est: οὐτ' ἂν ἰδρυθέντας—. Nam antecesserat: οὐτ' ἂν ἐπιόντας—. In verbis: τοῦτο δὲ πατριδα καὶ τεῖχος κρατήσας ἔξειν—longe aptius in duodecim libris legitur: τοῦτο καὶ πατριδα καὶ τεῖχος—. Quare illud: δὲ h. l. a Dukero vitium editionis Hudsonianæ habetur.—In verbis autem: ἔτι βέβαιοι εἰσὶ, ἧδη νομίσετε ἐν τῷ ἔχυρῳ εἶναι—legendum est multorum codicum consensu: βέβαιοι εἰσίν. Porro, quamvis omnes fere codices legant: ἐν τῷ ὄχυρῳ εἶναι—, tamen cum Wassio nihil mutandum esse censeo, quia lectio recepta est aptissima, cum Niciæ sententia Atheniensis non in munito, sed in tuto loco essent versaturi, et quia librarii sæpenumero vocabula: ἔχυρὸς et: ὄχυρὸς permutarunt. Conf. Interpretes ad Thucyd. lib. I. cap. 35. Etiam Scholiastes adhuc lectionem: ἐν τῷ ἔχυρῳ defendit.

CAP. 78. Τὸ δὲ ἔχωρει ἐν πλασίῳ τεταγμένον τοῦ Νικίου, ἐφεσπόμενον δὲ τὸ Δημοσθένους—. Varia dubitatio de vera lectione in hoc loco mihi est orta. Primum, non facile procedere potest exercitus agmen (ἐν πλασίῳ) forma quadrata dispositum; cum magis ipso prælii tempore acies formæ quadratæ singulari artificio adhibeatur. Qualem aciei formam etiam Thucydides lib. VI. cap. 67. laudaverat: Porro, si vera esset lectio recepta, cur non etiam agminis forma laudatur, qua copiæ, quibus Demosthenes præerat, procedebant? Nam non verisimile est, etiam Demosthenis milites forma quadrata dispositos excepisse Niciæ agmen, quia tunc multo magis tot milites agmine formæ quadratæ procedentes in itinere impediti fuissent. Denique duodecim codices, qui legunt: ἐν διπλασίῳ τεταγμένον—, longe aliam hujus loci interpretationem, quam ipsa oratio contexta adjuvat, postulare videntur. Nam si hanc codicum lectionem admittimus, et pro illo: τοῦ Νικίου simul quatuor codicum auctoritate emendamus: τὸ Νικίου, longe alius horum verborum sensus existit. Verba sic emendata: τὸ δὲ ἔχωρει ἐν διπλασίῳ τεταγμένον, τὸ Νικίου, ἐφεσπόμενον δὲ τὸ Δημοσθένους—aperte indicant, exercitum in duo agmina diversa divisum processisse, quorum prius, quod antecederet, Nicias, posterius vero Demosthenes ducebat.—In verbis ul-

timis: οὐ γὰρ ἔτι ἀποχωρεῖν οἶόν τ' ἦν ἀπὸ τῶν ἰωπέων—cum Dukero sequor decem codicum lectionem: ἰσὸ τῶν ἰωπέων, ab equitibus vexuti non amplius discedere poterant. Sensum minus aptum fundit lectio recepta: ἀπὸ τῶν ἰωπέων.

CAP. 81. Τὸ δὲ Νικίου στέγαιμα ἀπεῖχεν ἐν τῷ πρόσθεν ἑκατὸν καὶ πενήτηκοντα σταδίους—. Narratur quidem capite antecediti, Demosthenem cum dimidia fere copiarum parte nimis distractum fuisse a Nicia. Neque facile tamen una illa nocte, qua castra movere cœperunt, tanto statim intervallo a se invicem separari poterant, ut jam sequenti die centum et quinquaginta stadiorum spatio Nicias antecessisset. Quare memoratu digni sunt sex codices, qui vocabulum: ἑκατὸν omiserunt. Nam nimium quantum jam Demosthenes in itinere unius noctis moratus esse videbatur, cum jam quinquaginta stadiorum spatio Nicias cum eodem unâ ex castris profectus distaret. Quod jam Thucydides copula: καὶ indicare voluit: Niciæ exercitus quinquaginta adeo stadiis jam præcesserat. Sed eadem copula: καὶ forte lectioni falsæ: ἑκατὸν adjuvenda librariis dedit occasionem, quia numerum quandam ante: καὶ deesse putabant.—In verbis: διὰ τὸ ὑπὲρ ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους—novem codices legere jubent: αὐτῷ πρὸ τῶ ἐπικεῖσθαι—. Quæ quidem lectio elegantia et subtilitate Thucydides est digna. Etiam Valla ita legebat. Nam vertit: quia posterius digressus prior ab hostibus urgeretur.—In verbis: ἐβάλλοντό τε περισταδὸν—forte Thucydides scripserat: ἐβάλλοντό γε περισταδὸν—. Nam copula: τε h. l. sensu apto destituitur, neque quidquam habet, ad quod referatur.

CAP. 82. Καὶ τούτους μὲν εὐθὺς ἀπέκομισαν ἐς τὴν πόλιν—. Tredecim codices scripserunt: εὐθὺς ἀπέκομιζον ἐς τὴν πόλιν—. Quam lectionem, quæ temporis modo prætereuntis significationem involvit, apte ad sequentia referri puto, ubi Niciam sub idem fere tempus castra in colle quodam posuisse narratur; id, quod jam particula: μὲν et: δὲ, ad se invicem relatæ, indicant.—In verbis: διαβάς πρὸς μετέωρον τι ἐκάτισε τὴν στρατιάν—novem codices legunt: καὶ εἴσε τὴν στρατιάν—. Dukerus jam judicavit, non ab imperito librario hanc lectionem oriri potuisse. Illud: καδέξεσθαι, cujus activum h. l. legitur, sæpe Thucydides adhibuit, ut lib. I. cap. 126. lib.

VII. cap. 77. Cum vero etiam verba Homericæ interdum Thucydides frequentet, certe memoratu digna manet hæc codicum lectio. Ad eandem lectionem: καθείσε confirmandam quoque confert falsa unius codicis lectio: καθησαι.

CAP. 83. Εἶχον δὲ καὶ οὗτοι πονήρας, σίτου τε καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων ἀπορία—. Omnes fere codices omittunt: ἄλλων ante illud: ἐπιτηδείων. Si vel desit hæc vocula, tamen a legentibus ἀπὸ κοινοῦ suppleri poterit. Quare h. l. interpretamento originem debere videtur.

CAP. 84. Πᾶς τε τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος—. Quindecim codices legunt: διαβῆναι αὐτὸς πρῶτος βουλόμενος—. Lectionis illius elegantiam, qua studium trajicendi ultro enatum indicatur, jam Wassius commendavit.

CAP. 85. Ὁ Νικίας Γυλίππῳ εαυτὸν παραδίδωσι—. Articulus: ὁ abest a duodecim codicibus. Sed retinendus est et vi singulari subjectum enunciationis prolata exprimit, sicut paulo post apte legitur: καὶ ὁ Γύλιππος—ἦδη ἐκέλευε—. Articulus: ὁ facile intercipi h. l. potuit ab ultima antecedentis vocabuli: ἰωπέων similiter desinentis syllaba.—In verbis: καὶ ὁ Γύλιππος μετὰ τούτου ζωγρεῖν ἦδη ἐκέλευε καὶ τοὺς τε λοιποὺς—ξυνεκρίσαν ζῶντας—decem codices exhibent: ξύγκρισαζ ζῶντας—et unus liber habet: ξυκρίσαν. Quæ lectio tot librorum eo inprimis commendatur, ut participio allato minuat verborum finitorem, quibus hic scriptoris locus abundat, copiam. Sed hæc lectione admissa etiam colon post: ἐκέλευε est tollendum, ut verba: καὶ τοὺς τε λοιποὺς, etiam reliquos, cum antecedenti: ζωγρεῖν apte conjungantur.—In verbis: καὶ κατεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν—sexdecim codices atque etiam Scholiastes scribunt: καὶ διεπλήσθη πᾶσα—. Quia hæc lectio apte distributionem captivorum in variis Siciliæ locis indicat, haud dubie est receptæ lectioni longe præferenda. Nam illud: κατεπλήσθη multitudinem et copiam captivorum in tota Sicilia indicaret, quod de septem millium numero, qui Thucydidis et Diodori Siculi testimonio vivi sunt capti, non bene ad tantæ amplitudinis insulam, quæ nondum tota impleri septem millium multitudine poterat, accommodatur.—In verbis denique: καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πρὸς βολαῖς ταῖς κατὰ τὴν πορείαν συχναῖς γενομέναις—novem codices omiserunt vocabulum: πρὸς βολαῖς, quo non facile

in hoc loco carere possumus. Puto igitur, libroriorum injuria excidisse hoc vocabulum, quia quatuor verba deinceps sequuntur, quorum ultimæ syllabæ in: αἰς desinunt.

CAP. 86. Ἀσφαλεστάτην εἶναι νομίσαντες τὴν τήρησιν—. Novem codices omittunt: τὴν ante vocabulum: τήρησιν, et quia etiam Scholiastes illud: τὴν ignorat, horum codicum auctoritatem non esse rejiciendam censeo.—In verbis: καὶ ὁ μὲν τοιαύτη, ἢ ὅτι ἐγγυτάτω τούτων, αἰτία ἐτεδῆκει—non verisimile est, Thucydidem h. l. scripsisse, Niciam tali de causa, qualem ante duplicem commemoraverat, aut ea, quæ huic duplici causæ proxima esset, perisse. Nam nihil diceret hæc distinguendi ratione. Si scripsisset: ταύτη, non autem: τοιαύτη, ut codices exhibent, talis distinctio certe locum haberet. Cum igitur codicum auctoritate illud: τοιαύτη sit retinendum, non credo: ἦ, sed: ἢ esse scriptum a Thucyde, ut jam talis horum verborum sensus existat: *Ille igitur tali de causa, quæ his (antea commemoratis duabus causis) est proxima et simillima, perit.* Præterea septem codices legunt: ἐγγύτατα, quod, ut jam Dukerus adnotavit, in Thucyde est magis usitatum ideoque præferendum lectioni vulgaræ. Magis emendata igitur hujas loci lectio erit: καὶ ὁ μὲν τοιαύτη, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων, αἰτία ἐτεδῆκει. Lectio unius cod. Paris: ὅτι ἐγγυτάτη—, quæ haud dubie ex vera lectione: ἐγγύτατα fluxit, non est præferenda. Nam dicendi consuetudo, qua verbo substantivo adverbia adjuncti solent, lectionem: ἐγγύτατα—inprimis defendit.—In verbis ultimis: διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτηδευσιν—primo quæritur, quid indicet: ἐπιτηδευσιν. Occurrit idem vocabulum lib. II. c. 36. in verbis: ἀπὸ δὲ οἷας ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ—, ubi illud: ἐπιτηδεύσεως Scholiastes explicat: πράξεως. Si igitur contextam orationem illius loci respicimus, hoc vocabulo haud dubie: agendi ratio et mores hominum indicantur. In nostro autem loco simul magna lectionis varietas deprehenditur, quæ quidem non hoc vocabulum, sed verba cum eo conjuncta respicit. Nam sex codices omittunt verba: ἐς τὸ θεῖον—, quibus non solum Scholiastes et margo Cass. codicis consentiunt, sed illi etiam libri, qui loco verborum: ἐς τὸ θεῖον—alio additamento: ἐς ἀρετὴν—utuntur. Nam quatuor Paris. cum duobus aliis libris

etiam his verbis omissis legunt: διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν. Quibuscum quoque Vallæ liber consentit. Nam hunc locum vertit: *ob studium virtutis, quod omne in illam conferebat.* In illa igitur lectionum varietate sola hæc verba: διὰ τὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν intacta manserunt et omnium codicum consensu comprobantur. Non sine causa puto, hæc sola verba esse a Thucydide scripta, reliquam vero lectionis varietatem ex diverso ortam esse librariorum interpretatione. Meam quidem sententiam margo codicis Cass. confirmat, ubi adjicitur: γρ. διὰ τὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν. Verba autem: διὰ τὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν aperte indicant: *propter vitæ rationem legibus convenientem et omnium adsensu comprobata.* Jam vero ex capite 76. ubi Nicias de sua vitæ ratione adfirmat: πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιήτημαι, nonnulli interpretes ad hujus loci explicationem adjecerunt: ἐς τὸ θεῖον—, et verba in Vallæ libro aliisque codicibus adjecta: διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν— haud dubie ex Scholiastæ verbis ad hunc locum explicandum prolatis: διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν, διὰ τὸ πᾶσαν ἀρετὴν νομίμως ἐπιτηδεύεσθαι—originem traxerunt.

CAP. 87. "Ὅσα εἰκὸς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεστωκότατος κακοπαθεῖσθαι—. Octo codices omittere jubent articulum: τῷ ante: τοιούτῳ—. Etiam in fine capituli, ubi legitur: ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν Σικελίαν γινόμενα—, articulum: τὴν ignorant octo codices, quo facile in hoc loco carere possumus.

LIBRI VIII. Cap. 5. "Ὅταν οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὡσπερ ἀρχομένων ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ πολέμου—. Novem codices omittunt: τῇ ante: κατασκευῇ—, et quia etiam Scholiastes illud: τῇ ignorat, non amplius retinendum esse videtur.—In verbis: μεταπέμπεται ἐκ Λακεδαιμόνος Ἀλκαμένην—sex codices legunt: Ἀλκαμένην, et quia etiam in sequentibus eadem codicum lectio repetitur, est retinenda.—In verbis, quæ jam sequuntur: ἀρχοντας, ὡς ἐς τὴν Εὐβοίαν—quinque codices omittunt: ὡς, alii quinque omittunt: ἐς. Vera igitur lectio esse videtur, si omisso: ὡς scribimus: ἀρχοντας ἐς τὴν Εὐβοίαν—. Nam librarii perpetuo particulas: ὡς et ἐς inter se permutant. Quare etiam interdum utraque particula: ὡς et: ἐς adscripta est codicibus. Cujus permu-

tationis exempla suppeditant variae lectiones lib. IV. c. 100. lib. VI. c. 71. et c. 75.—In verbis: Ἀλκαμένην τε ἀρμοστὴν διδοῦς—jam Dukerus jure censuit legendum esse: Ἀλκαμένην τε ἀρμοστὴν—, sicut etiam octo codices scribere jubent. Alii quatuor, qui exhibent: Ἀλκαμένην, eandem priorum codicum lectionem magis confirmant. Ita quoque accusativum: Ἀλκαμένην adfert Scholiastes in nota ad Thucyd. lib. II. cap. 37. Quare etiam lib. VIII. cap. 8. et cap. 10. ubi adhuc sine lectionis varietate editum est: Ἀλκαμένην, restituenda esse videtur vera lectio: Ἀλκαμένην, cum inprimis cap. 11. iterum dativus: Ἀλκαμένην occurrat.

CAP. 6. Παρὰ Φαρναβάζῳ τῷ Φαρναβάκου κατοικοῦντες—. Dukerus cum aliis jam recte emendari jussit: τῷ Φαρναβάκου κατοικοῦντες—, quam lectionem quoque quinque codicum consensus magis confirmat. Idem nomen Valla quoque in libro suo invenit. Nam vertit: *a Pharnabaso Pharnaci filio.*—In verbis: τὰς τε ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ πόλεις ἀποστήσεις—parum quidem interest, utrum: αὐτοῦ, an: ἑαυτοῦ legatur, octo tamen codicum auctoritas magis suadet lectionem: ἐν τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ—. In verbis: ἀφ' ἑαυτοῦ βασιλεῖ τὴν ξυμμαχίαν τῶν Λακεδαιμόνων διὰ ταχέων ποιήσει—plures codd. atque etiam Vallæ liber omittunt verba: διὰ ταχέων. Valla vertit: *et inter regem suum et Lacedæmonios contrahere societatem.* In alio codice legitur: διὰ τὰ τῶν Χίων—, in uno tantum: τὰ τῶν Χίων—. Ex horum quidem codicum vestigiis mihi adparere videtur, verba: διὰ ταχέων non a Thucydide profecta, sed ex interpretatione nata esse. Cum enim in margine legeretur: τὰ τῶν Χίων, sive: διὰ τὰ Χίων, sive: διὰ τῶν Χίων, (qua nota haud dubie interpretis quidam ad ea respici jubebat, quæ in antecedenti capite de Chiis narratur) inde nova lectio: διὰ ταχέων nata est, quæ deinde inter ipsa scriptoris verba recipiebatur.—In verbis: ὅσως—πρότερον ναῦς καὶ στρατιὰν πείσωσι πέμπειν—cum Abreschio ex octo codicibus scribendum esse puto: πείσωσι πέμπειν—, sicut Atticorum consuetudini est adcommodatum.—In verbis: πρὸς τὴν λεγομένην δόξαν ἀπαγγέλλαντος αὐτοῖς—illud: ἀπαγγέλλαντος ab antecedentibus, quibuscum non amplius coheret, puncto est distinguendum. Punctum contra est tollendum hujus libri cap. 16. post verba: ἐκ δὲ τῆς Χίου ἐς τὴν Τέων, sicut jam

Portus, Dukerus aliique censuerunt; quia hæc verba cum sequentibus arcte cohererent. —Denique in verbis: τὸ μὲν πρῶτον δέκα τούτων αὐτοῖς ἔμελλον πέμπειν novem codices suadent lectionem: αὐτοὶ ἔμελλον πέμπεω, pro illo: αὐτοῖς, quod modo antecesserat in verbis: ἐψήφισαντο αὐτοῖς πέμπειν —et mox sequitur in verbis: ὅς αὐτοῖς ναύαρχος ἦν. Facile igitur intelligitur, unde falsa lectio: αὐτοῖς in nostro loco sit orta. Nam tale pronomen ex antecedentibus optime suppleri poterit, licet non diserte adscriptum sit. Etiam Vallæ liber ignorabat vocabulum: αὐτοῖς, quia vertit: *Ex quibus primum missuri erant decem*. Illud: αὐτοὶ autem apte indicat, sponte Lacedæmonios decem naves primum iis mittere decrevisse.

CAP. 7. Ἐπὶ τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ὑπερνεγκύστες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν—. Decem codices omittunt articulum: τὰς ante vocabulum: Ἀθήνας, qui h. l. minime desiderabitur, cum adhuc ter in hoc uno orationis membro occurrat. Sed contra cap. 17. in verbis: καὶ Χίους καὶ ἑαυτῶ καὶ Καλαυδίῃ—undecim codices legere jubent: καὶ τοῖς Χίους καὶ ἑαυτῶ.

CAP. 10. Ὅπως μὴ λήσωσιν αὐτοὺς αἱ νῆες ἐκ τῶν Κεγχρειῶν ἀφορηθεῖσαι—. Quinque codices legunt: λήσωσιν αὐτοὺς—. Quare hanc lectionem Atticorum consuetudini adcomodatam cum Abreschio præfero.—In verbis: καὶ μίαν μὲν ναῦν ἀπολλύασι μετέωρον—novem codices lectionem magis notam et usitatam: ἀπολλύουσιν μετέωρον—adferunt, quæ propterea non est negligenda.

CAP. 19. Πληρώσαντες ναῦς ἔπλευσαν ἐς Ἀναίαν—. Hujus civitatis jam lib. III. c. 32. in verbis: Σαμίον τῶν ἐξ Ἀναίων, et lib. IV. c. 75. in verbis: μὴ, ὥσπερ τὰ Ἀναία—mentio est injecta. Sed adparet etiam ex iis locis, Thucydidem non: ἢ Ἀναία cum Stephano de urbibus scripsisse, sed numero plurali: τὰ Ἀναία. Ne igitur nostro loco inconstantia accusemus subtilissimum scriptorem, etiam emendari debet: ἔπλευσαν ἐς Ἀναία. Neque codicum auctoritate destituti hanc emendationem suademus. Nam tres Pariss. Cass. Gr. Aug. vere ita legunt: ἐς Ἀναία. Conf. dicta ad lib. IV. cap. 75.—In verbis: οἱ δὲ Χίοι ταῖς λοιπαῖς ἀναγαγόμενοι—ἀπέστησαν—vocabulum: ναυσὶν ab omnibus fere codicibus adjectum, ut jam legatur: ταῖς λοιπαῖς ναυσὶν—, Dukerus adhuc interpre-

tamento librarii deberi censet. Sed quia proxime antecesserant verba: αἱ δὲ λοιπαὶ —τέσσαρας μὲν κενὰς—αἱ δὲ ἄλλαι—, ubi semper vocabulum: νῆες est omissum, verisimile est, alio jam interjecto orationis membro, tandem iterum a Thucydide vocabulum: ναυσὶν esse adjectum. —Etiam Valla hoc vocabulum in suo codice legit, quia vertebat: *Chii autem reliquis navibus contractis—ad defectionem induerunt*.

CAP. 21. Καὶ ὁ δῆμος ὁ Σαμίον διακοσίους μὲν τινὰς—ἀπέκτεινε—. Septemdecim libri postulant, ut edatur: ἐς διακοσίους μὲν τινὰς—, quod etiam cum illo: τινὰς optime convenit et cum Wassio jam Dukerus prætulit.

CAP. 23. Ἀναγαγόμενος δὲ καὶ ὁ Ἀστυόχος—καὶ προσλαβὼν—ἔπλευ—. Novem codices legunt: ἀναγόμενος δὲ—. Quia vero statim sequitur: προσλαβὼν et alius quoque locis: ἀναγόμενοι et: ἀναγαγόμενοι, ut cap. 19. a librariis commutantur, nihil mutandum esse censeo.—In verbis: αἱ τότε καταληφθεῖσαι καὶ—φεύγουσαι περιέτρυχον αὐτῶ—Dukero et aliis magis placet sex codicum lectio: τότε καταλεφθεῖσαι—neque sine causa eam præferunt, quia in antecedentibus Chiorum naves non in Methymnes sed in Mitylenes portu ab Atheniensibus captæ esse dicuntur. Quare verisimile est, naves non captas jam, sed in Methymnes portu relictas, cum captæ esset Mitylene, aufugisse.—In verbis: καὶ ὀπλίσας καὶ τοὺς—ὀπλίτας, περὶ παρέπλει ἐπὶ τὴν Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν, ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας καὶ αὐτὸς—παρέπλει ἐπὶ Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν, ἐλπίζων—jure dubitant interpretes, an genuina sit horum verborum lectio. Omnium minime ferri potest comma ante: περὶ positum, ut jam conjungi hoc vocabulum cum sequenti: παρέπλει debeat. Nam certe ridicula est verborum: περὶ παρέπλει conjunctio. Præterea non magno ingenii acumine opus est, ut intelligatur, hæc verba: παρέπλει ἐπὶ τὴν Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν bis posita, non in utroque loco a Thucydide, brevitate studioso, trahere originem potuisse. Puto igitur, posteriori loco hæc verba, sicut etiam a codice Dan. et forte etiam a Vallæ, hæc verba non vertentis, libro aberant, plane esse omittenda, ut jam ita hujus loci verba cohererent: καὶ αὐτὸς ταῖς τε μεθ' ἑαυτοῦ ναυσὶ καὶ ταῖς περιτὰς τῶν Χίων ἐλπίζων—. Videtur quidem facilius esse hujus loci interpretatio, si priori loco post: περὶ

hæc verba omitterentur. Sed quia trajectio verborum simul in illo priore loco obvia tam sæpe a Thucydide adhibetur, loco posteriori potius hæc verba ex interpretatione orla sunt. Verba autem: ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας aperte ad antecedentia: ὀπλίτας καὶ—τοὺς ὀπλίτας sunt referenda, et post: περὶ ἡ comma est collocandum, ut jam talis horum verborum sensus existat: etiam in terra continenti armatis navium suarum militibus cum Eteonicum ducem bellicum præposuisset, Antissam et Methymnam navibus litus legendo petit, sperans, fore, ut simul suis et tribus Chiorum navibus, quando illas conspexerint, Methymnæis in defectione permansuris animi confidentiam instillaret.

CAP. 24. Μετὰ πολλῶν, οἷς ταῦτα ἔδοξε τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναيرهθήσεσθαι—. Novem codices legunt: οἷς τὰ αὐτὰ ἔδοξε τὰ τῶν Ἀθηναίων—. Aperte respiciuntur hæc lectione verba: ὡς οὐ πᾶν πονηρὰ σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἶη—, quæ proxime antecesserunt. Quare non inepta sed potius admittenda esse videtur hæc codicum lectio.—In verbis: ὕψως μετριώτατα, ἢ ὀμῆρον λήψει, ἢ ἄλλω τῷ τρόπῳ καταπαύσασι τὴν ἐπιβουλὴν—cum Abreschio et Bavero legendum esse censeo: ἄλλω τῷ τρόπῳ καταπαύσασι. Etiam in uno codice jam: τῷ legitur. In aliis quatuor codd. Pariss. plane omisum est illud: τῷ. Sed illorum auctoritas ad omittendam hanc particulam non sufficit. In septem autem libris lectio magis Attica: καταπαύσασι deprehenditur.

CAP. 25. Χίλιοι ὀπλίται τῶν Ἀθηναίων καὶ πεντάκισιοι—. Quatuordecim codd. omittere jubent articulum: τῶν ante vocabulum: Ἀθηναίων.—In verbis: οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρει προσεξάξαντες καὶ καταφρονήσαντες—νικῶνται—octo codices legunt: προσεξάξαντες καὶ καταφρονήσαντες—. Quæ lectio mihi esse præferenda videtur. Nam primo tempus aoristi primi in: προσεξάξαντες est minus consuetum. Deinde si hoc cum Valla vertitur: latius exporrecto suo cornu, non satis comprobari exemplis poterit talis vocabuli hujus significatio et legi potius in nostro loco deberet: τὸ σφέτερον αὐτῶν κέρει προσεξάξαντες. Denique proxima pugnae amissæ causa melius in verbis sequentibus: ὡς—ἀτακτότερον χαρῶντες indicatur. Magis igitur ad verbum statim adjunctum: καὶ καταφρονήσαντες quadrat illa codicum lectio: προσεξάξαντες, ut propter hostium contemptum, sicut sæpe

fieri solet, pugna prius ab Argivis incepta esse dicatur. Vulgo quidem in Lexicis Græcis non reperitur vocabulum: προσεξάχων. Sed hoc nos impedire non poterit, quo minus hanc lectionem magis aptam rejiciamus, cum inprimis illud: ἐξάχων, unde nostrum fluxit, magis in usu sit, quam verbum: ἐξάερχομαι.

CAP. 26. Ἀγγέλλεται αὐτοῖς—πέντε καὶ πεντήκοντα ναῦς ὅσονοι παρεῖναι—. Magis elegans et Thucydidi consuetæ est undecim librorum lectio: ναῦς ὅσον οὐπω παρεῖναι—. Nam si verum est, illo: ὅσον οὐπω magis certum et jamjam futurum rei eventum, quam altero: ὅσονοι, indicari, nostro loco certe aptissima erit hæc lectio. Præterea etiam aliis locis Thucydides illud: ὅσον οὐπω cum: παρεῖναι conjunxit. Ut lib. IV. c. 125.: ἐπιέναι, ὅσον δὲ οὐπω παρεῖναι, et lib. VI. c. 34.: ἦδη εἰσὶ καὶ ὅσον οὐπω πάρεσι—. In verbis: ἥπερ τοῦ κόλπου πλευσαντο—νύκλιοντο—tredecim libri scribunt: οἷσπερ τοῦ κόλπου—, quod non sine causa Bavero arridet. Nam ita genitivus adjunctus: τοῦ κόλπου melius quadrat, quam si lectioni vulgatæ: ἥπερ adjiceretur.

CAP. 27. Ὡς ἀπὸ τῆς Δέρου ἐπύθετο τὰ τῶν νεῶν, σαφῶς βουλομένων τῶν ξυναρχόντων—. Ingenii acumen, quo Palmerius in nostro loco legi jussit: ἀπὸ τῆς Δέρου, egregie a tribus codicibus, Ar. Dan. Mosqu. est comprobatum. Comma autem cum Fr. Porto post: νεῶν est tollendum et post: σαφῶς potius collocandum. Nam: σαφῶς πυθέσθαι, non autem: σαφῶς βούλεσθαι, hoc loco quadrat.—In verbis: ἢ μόνις—ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίον παρασκευῆς καθ' ἑκουσίαν ἢ πᾶν γε ἀνάγκη προτέρη ποι ἐπιχειρεῖν—defendunt quidem interpretes lectionem: καθ' ἑκουσίαν. Sed valde dubito de hujus lectionis veritate. Primum quæritur, quid apte intelligi possit ad: ἑκουσίαν, cum nihil antecesserit, ad quod referatur. Porro Thucydides ignorat aliis locis femininum genus hujus adjectivi. Nam lib. VI. c. 44. occurrit: ὀγκάδες ἑκούσιοι. Denique non apte hæc verba: καθ' ἑκουσίαν ἢ πᾶν γε ἀνάγκη, verbis sequentibus: μὴ διαζομένη γε πρὸς ἀδαιρέτους κινδύνους ἵεναι—opponuntur. Nam: καθ' ἑκουσίαν et: πρὸς ἀδαιρέτους κινδύνους unum idemque indicat. Omni igitur attentione dignissima erit octo codicum lectio: καθ' ἑξουσίαν ἢ πᾶν γε ἀνάγκη—. Etiam Valla ita legisse videtur, quia vertit: quæ cum vix deberet præ

cladibus acceptis quam posset tutissimo apparatu aut aliqua prorsus antecedente necessitate hostem lacessere. Quodsi admittimus lectionem: κατ' ἐξουσίαν, sequentia aptius opposita videmus. Nam illi: πάνυ γε ἀνάγκη opponitur: καὶ βιαζομένη, et verbis: κατ' ἐξουσίαν repugnat: πρὸς αἰθαίρετους κινδύνους, quia qui (κατ' ἐξουσίαν) plena agendi potestate gaudet, adhuc a periculis sponte subeundis est remotus, hic vero, qui sponte pericula gravia suscipit, non amplius plena, quidquid velit, agendi potestate est ornatus.

CAP. 28. Καὶ οὐ προσδεχομένην ἀλλ' ἢ Ἀττικὰς ναῦς εἶναι.— Cum Bawero legendum censeo: ἀλλ' ἢ Ἀττικὰς ναῦς—*nihil aliud expectabant, quam Atticas esse naves.*—In verbis: καὶ ἐς τὴν Μίλητον. αὐτοῦ φίλιππον καθιστάσι—illud: αὐτοῦ explico de Philippo, qui in ipsa Mileti urbe, ubi tunc temporis versabatur Lacedæmonii, summus magistratus ab iis sit constitutus, ut ita distinguatur a Pedarito, Leontis filio, ante nōminato, qui Mileto inde in Chium, ut huic insulæ præesset, mittebatur. Atticis enim illud: αὐτοῦ, ut Phavorini verbis utar, sæpe idem significat, quod: ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

CAP. 29. Ὁμοῦ δὲ παρὰ πέντε ναῦς πλέον ἀνδρῶν ἐκάστην, ἢ τερεῖς ὀβολοὶ, ἀμολογήθησαν. ἐς γὰρ πέντε ναῦς καὶ πενήκοντα τρεῖς τάλαντα ἐδίδου τῷ κνήδος· καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσων πλείους ἦσαν τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τούτου ἐδίδου.— Summorum interpretum disquisitione hic Thucydidis locus innotuit et plerique verborum emendatione opus esse censuerunt. Liceat igitur, ommissa aliorum sententia, ne pluribus verbis utar, quid mihi de hoc loco videatur esse statuendum, proponere. Emendatione verborum non indigere puto hunc locum, si particulam: παρὰ non: præter vertimus, sed: propter. Cujus quidem significationis exempla ubique inter scriptores Græcos sunt obvia. Omnis autem computandi ratio, quam in hoc loco sequi debemus, ad numerum *quinarum navium* redire videtur, quibus *terna talenta* singulis mensibus, eroganda promiserat Tissaphernes. Si ponimus, in singulis navibus circiter ducentos nautas meruisse, quibus singulis tantum tres oboli quotidie solvebantur, in singulas naves quotidie numerus sexcentorum obolorum erat distribuendus. Si porro menses singulos tantum triginta dies complecti fingimus, in singulos menses nautis unius

navis decem et octo obolorum millia erant solvenda. Qui obolorum numerus, si menstruum *quinarum navium* computamus stipendium, ad talem summam, quæ nonaginta obolorum millia efficit, augetur. Si vero talentum sexaginta minas, mina centum drachmas, et drachma sex obolos complectitur ideoque singula talenta efficiunt triginta et sex obolorum millia: illa nonaginta obolorum millia quinque navibus in singulos menses solvenda duo talentorum et dimidii summam continent. Qua quidem computandi ratione saltem adparebit, quia Tissaphernes terna talenta quolibet mense quinque navibus se soluturum esse promiserat, singulis nautis plus quam tres obolos esse quotidie numeratos, sicut Thucydidēs adfirmavit, quamquam simul admittimus, gubernatori haud dubie et aliis nautarum præfectis longe majorem quam trium obolorum summam fuisse destinatum. Superest jam, ut paucis demonstramus, quæ jam a nobis proposita sunt, cum ipsis quoque scriptoris nostri verbis convenire. Verba: παρὰ πέντε ναῦς, ut jam dixi, a me vertuntur: *propter quinque naves*—et ita similis quoque significatio verbis sequentibus: ἐς γὰρ πέντε ναῦς tribui potest. Nam particulam: ἐς, sicut illam particulam: ἀνὰ, sæpe etiam de numero distributivo adhiberi, nemo quidem infitiabitur. In verbis autem: καὶ πενήκοντα, quæ verito: *etiam quinquaginta navibus*, et ad quæ ex antecedentibus vocabulum: *ναυσὶ* intelligo, numerum certum navium indicari puto, quibus tunc classis Lacedæmoniorum, ad Tissaphernis usum instructa, constabat. Reliquis vero navibus, quo plures secundum eandem numerum (τούτου τοῦ ἀριθμοῦ) *quinarium* adjungerentur, eadem computandi ratione distributum iri stipendium promisit. Verito igitur hæc verba: *Propter quinque tamen naves plus quam tres obolos se nautis singulis daturum, pacto inito, promisit.* Nam etiam *quinquaginta navibus* (Spartanæ classis) *menstrua dedit tria talenta in quinque naves, et reliquis (sociis nauticis), quo plures aderant naves, secundum eundem (quinarium) numerum, plane eadem ratione stipendium distribuatur.*

CAP. 31. Παρέπλευσεν ἐπὶ κλαζομένης· καὶ ἐκέλευεν αὐτῶν τοὺς τὰ Ἀθηναίων φρονούτας.— Quatuor codicum lectio: καὶ ἐκέλευσεν αὐτῶν—est verisimilior, quia cum antecedenti: *παρέπλευσεν* copula: καὶ conjungitur.—In verbis: καὶ Πήλην καὶ Δεξι-

μισσαν—haud dubie legendum est: Δρυ-
μοῦσσαν—. Nam ita alii scriptores hanc
insulam adpellant. Nonnulli etiam codices
Thucydidis saltem: υ pro: ι in prima lu-
jus vocabuli syllaba ponunt, et praeterea
constat, quam saepe librarii singulas voca-
les cum suis diphthongis, sicut nostro loco
υ cum ου, commataverint.

CAP. 32. Ἐκ τῶν πέντε νεῶν στρατιῶται
ὑπὸ Χαλκιδέων ὡς ἐς πεντακοσίους ξὺν ὄπλοις
καταλειφθέντες—. Verissimae illorum sen-
tentiae, qui h. l. Χαλκιδέως legere jubent,
adhuc adjicio, si hanc admittimus emenda-
tionem, simul particulam: ὡς ante: ἐς esse
delendam quae ex ultima syllaba vocabuli:
Χαλκιδέως male est orta, ut jam legamus:
ὑπὸ Χαλκιδέως ἐς πεντακοσίους—. Nam
particula: ἐς jam sufficit ad Latinorum:
circa indicandum, sine addito: ὡς.

CAP. 33. Διαπλεύσας δὲ καὶ ὁ Παιδάριτος
παρ' αὐτῶν καὶ ἀναζητήσαντες—. Queritur,
ad quosnam illud: παρ' αὐτῶν referatur.
Supplevit quidem Æm. Portus: τῶν Χίων,
sed ex oratione contexta nullum hujus in-
terpretationis argumentum repetere pote-
rit, quia de Chiis, ubi versatus est Pedaritus,
nulla quidem mentio antea fuit injecta.
Proxime autem antecesserat narratio de
Astyocho propter Pedariti literas ad eum
missas in Erythruram urbem navigante.
Ad quem mox etiam Pedaritum esse dela-
tum, ex illo: ἀναζητήσαντες, quod necessa-
rio ad Astyochem et Pedaritum eorumque
comites simul debet referri, jam satis ad-
paret. Verisimilius est igitur, in nostro
loco pro: αὐτῶν legendum esse: ὁ Πεδάρι-
τος παρ' αὐτῶν (sc. Ἀστυόχον), sicut jam
Æm. Portus non sine Dukeri et Baveri
consensu snaserat. Valla etiam in suo li-
bro jam ita legerat, quia vertit: *Is ac Pe-
daritus, qui ipse quoque illuc ad eum traje-
cerat.*—Ceterum quoque notanda est in-
constantia librorum, qua vocabulum:
Πεδάριτος scripserunt. Nam et in hoc et in
antecedenti capite editur: Παιδάριτος, cum
tamen et in antecedentibus et in sequenti-
bus ubique codices exhibeant: Πεδάριτος.
Quia igitur minime ferenda est talis in-
constantia et in capite 32. ubi primum occur-
rit: Παιδάριτος, in melioribus tamen codi-
cibus adhuc legitur: Πεδάριτος, ejicienda
est scriptura: Παιδάριτος ex iis etiam lo-
cis, ubi codices majori numero hanc pro-
ferunt corruptam lectionem.

CAP. 34. Καὶ ὡς περὶ ἰδόντες αὐτὰς ἐπεδί-
ωκον καὶ χειμῶν τε μέγας ἐπιγίγνεται—.

Jam Baverus vidit, colon post: ἐπεδίωκον
esse tollendum, ut hæc verba cum sequen-
tibus: καὶ χειμῶν τε μέγας, sicut πρῶτασις
cum ἀποδόσει, cohaereant: cum visas perse-
querentur, jam gravis est orta tempestas.
Praeterea in sexdecim libris vocabulum:
αὐτὰς deest, quod etiam Wassius h. l.
omitti posse, non sine causa arbitratur,
quia facile ἀπὸ κρινοῦ potest suppleri.

CAP. 35. Ἡ δ' ἀφειστήκει ἤδη ἀπὸ Τισσα-
φέρου—. Palmerii emendationem, ut le-
gatur: ὑπὸ Τισσαφέρου—jure comprobat
Baverus, qui hæc Cnidi insula non in Per-
sorum, sed Atheniensium potestate tunc
fuerat et Tissaphernes quavis ratione Athe-
niensium opes frangere studebat. Præter
alios etiam Gottleberus doctissimus adno-
tauit ad Thucyd. lib. I. c. 24. a librariis
saepe particulas: ἀπὸ et: ὑπὸ confundi.
Simillimus locus infra cap. 44. occurrit in
verbis: εἰ δ' ἐς Ῥόδον, ἐπισημευομένων ἀπὸ τῶν
δυνατωτάτων ἀνδρῶν, τὴν γνώμην εἶχον πλεῖν—,
ubi eadem de causa etiam Thucydidem olim
scripsisse arbitror: ἐπισημευομένων ὑπὸ
τῶν δυνατωτάτων ἀνδρῶν—.

CAP. 38. Οἱ δ' ἐκ τῆς Λέσβου Ἀθηναῖται
ἤδη διαβεβηκότες τὴν Χίον—. Modesta et si-
mul verisimillima est Dukeri conjectura
emendantis: διαβεβηκότες ἐς τὴν Χίον—. In
verbis sequentibus: καὶ κρατούντες τῆς γῆς
καὶ θαλάσσης—novem codices omittunt ar-
ticulum: τῆς, qui facile propter similem
syllabam antecedentis sonum a librariis ad-
jici potuit.—Eodem modo etiam in verbis:
μετὰ τοῦ Τυδέως τοῦ Ἴωνος—quinque codices
articulum: τοῦ ante: Τυδέως omittunt, ubi
etiam, quia omni effectu in illo loco desti-
tuitur, melius aberit. Nam in antecedentibus
nondum illius Tydei erat injecta
mentio.

CAP. 39. Καὶ τὰς ναῦς ταύτας ἢ αὐτὰς ἢ
πλείους ἢ καὶ ἐλάσσους—ἀποπέμπειν—. Quia
in uno codice omittitur: ἢ αὐτὰς, Wassio
hæc omissio esse comprobanda videtur.
Sed haud dubie vera est lectio. Vertitur
quidem a Valla et aliis: *sive tot*—. Sed talis
significatio non inest huic vocabulo.
Potius verti debet: *sive solas*. Qua sig-
nificatione saepe illud: αὐτὰς usurpatur, et
ita etiam sequentia: *sive plures, sive pauci-
ores*, optime quadrant.

CAP. 42. Νομίσαντες, ἄσπερ ἐφόλασσον
ναῦς, τὰς ἀπὸ τῆς Κάβου, ταύτας εἶναι—.
Lectio quatuor codicum: αἶς περιεφύ-
λασσον ναῦς—non sine causa Abreschio
magis arridet, quia significationem huic

loco aptissimam complectitur.—In verbis: καταφεύγουσιν ἐς τὴν Τεύγλουσαν νῆσον—propter alia scriptorum loca cum Harduino in suis ad Plinium notis veram lectionem: Τεύτλουσαν νῆσον—subesse puto. Sicut etiam capite sequenti 43. cum aliis scriptoribus atque multorum quoque codicum auctoritate legendum est: καὶ Δωρύμοις (non: Δορύμοις) τοῖς ἐν τῇ ἡπέειρ.—

CAP. 44. Καὶ προσβαλόντες Καμείρω τῆς Ῥοδίας πρώτη ναυσὶ τέσσαρασι καὶ ἐνενηκόντα.— Pro illo: πρώτη ναυσὶ tres libri exhibent: πρὸς ταῖς ναυσὶ—, sex libri: πρὸς τὴν ναυσὶ—, unus: πρὸς γῆν ναυσὶ—, duo libri: πρὸς τὴν γῆν ναυσὶ—, duo: πρὸς ναυσὶ—, unus: πρότερον ταῖς ναυσὶ—et unus: πρὸς τὴν ἄκραν ναυσὶ—. Adparet igitur ex illa lectionum varietate, illud: πρώτη parum niti codicum auctoritate. Mihi quidem Thueydidēs scripsisse videtur: τῆς Ῥοδίας πρὸς γῆς ναυσὶ, in conspectu terræ Rhodiæ ad Camiri oppidum navibus accedentes. Nam: πρὸς cum Genitivo secundum antiquos Grammaticos sæpe ἀντὶ ἐνώπιον καὶ πρόσθεν λαμβάνεται.—In verbis: ὑστερήσαντες δὲ οὐ πολλῶ τὸ μὲν παραχρῆμα ἀπέπλευσαν—undecim libri scribunt: ὑστέρησαντες δὲ οὐ πολλῶ—, quæ haud dubie est vera lectio. Jam ad Herodoti lib. VI. c. 89. Wesselingius adnotavit, sæpe a librariis verba: ὑστερέω et: ὑστέρηω permutari. Scholiastes ad nostrum locum hanc explicationem adiecit: μετ' ὀλίγον ἐλθόντες. Videtur igitur codicum lectionem in suo libro invenisse. Simili modo aliis quoque locis vocabulum: ὑστερεῖν explicatur. Nam lib. I. c. 134. vocabulum: ὑστερήσαν Scholiastes interpretatur: ἐβράδυναν, et lib. VII. c. 29. ὑστερήσαντες vertit: μὴ φθάσαντες.—In verbis: τοὺς ἐπίπλους ποιούμενοι, ἐπὶ τὴν Ῥόδον ἐπολέμου.—Porti et Abreschii sententiam amplector, ut, commate post: ποιούμενοι sublato, post: Ῥόδον potius comma ponatur et jam verba: ἐπίπλους ποιούμενοι ἐπὶ τὴν Ῥόδον cohæreant.

CAP. 45. Ἴνα αὐτῶν μὴ οἱ ναῦται—οἱ μὲν τὰ σώματα χεῖρῶ ἔχουσι—οἱ δὲ ναῦς ἀπολιπόντες, ἐς ὀμηρίαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν.— Inter loca intellectu difficiliora etiam hunc locum interpretes referunt. Nulla quidem verborum emendatione mihi opus esse videtur, sed cum Henr. Stephano ad verba: οἱ δὲ ναῦς ex antecedentibus intelligo: χεῖρῶς ἔχουσι, quare etiam hæc verba a sequentibus commate sunt distinguenda. Comma vero post: ἀπολιπόντες; tollendum

esse puto, quia cum sequentibus arcte cohæret hoc verbum, quasi scripsisset: ἀπολιπόντες μισθὸν τὸν ἐς ὀμηρίαν προσοφειλόμενον. Mercedem vero militis debitam relinquere, nihil aliud haud dubie indicat, quam recedere a signis, deserere exercitum, cum simul debita merces pignoris loco duci bellico esset, quo minus miles desereret exercitum. Verto igitur hæc verba: ne ipsorum navium, propter rerum abundantiam insolentes, partim corpora reddant infirmiora suntus in talia impendendo, ex quibus eorum imbecillitas oritur, partim navibus utantur parum instructis, mercedem, ut pignoris loco esset, ipsis debitam negligentes.—In verbis: ὡς οἱ μὲν Χίῳ ἀναίσχυντοι εἶεν, πλουσιώτατοι ὄντες τῶν Ἑλλήνων, ἐπικουρεῖα δὲ ἡμῶς σωζόμενοι ἀχίῳσι, καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἄλλους ὑπὲρ ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν.—non satis respondet illi: εἶεν alterum verbum finitum: ἀχίῳσι. Quodsi igitur emendamus: σωζόμενοι, οἱ ἀχίῳσι—, optime omnia cohærebunt: Quod impudentes sint Chii, omnium Græcorum ditissimi et eorum tamen servati auxilio, qui postulent, ut alii et corporibus et opibus suis pro eorum libertate subeant pericula. Quilibet videt, quam facile articulus: οἱ post vocabulum: σωζόμενοι excidere poterit. Eodem modo statim in sequentibus post verba: τὰς δ' ἄλλας πόλεις, ἔφη, ἀδικεῖν—sequitur articulus: οἱ ἐς Ἀθηναίους—ἀνάλου.— Præterea etiam ad ornatum hujus loci pertinet, ut cum novem codicibus legamus: ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας.— In antecedentibus vero verbis: ὑπὲρ τοῦ ξύμπαντος ξυμμαχικοῦ—jam Dukerus animadvertit, post: ξυμμαχικοῦ distinctione maxima opus esse, ut hæc verba plane a sequentibus separentur. Sed nondum adest punctum in recentissimis Thueydidis editionibus.—In verbis: οἱ ἐς Ἀθηναίους, πρότερον ἀποστῆναι, ἀνάλου, εἰ μὴ καὶ νῦν τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω—ἐδελήσουσι ἐσφῆρειν.—Æm. Porti et Dukeri conjecturam, ut legatur: πρότερον ἢ ἀποστῆναι—omnium adsensu dignam esse censeo, quæ etiam simul est verisimillima, quia litera: ἢ propter ultimam vocabuli: πρότερον, cum literæ unciales: N et H sint similes, facile intercipi potuit. Egregie etiam hanc conjecturam unius codicis Paris. lectio confirmavit. Porro etiam sex codicum lectio: εἰ μὴ καὶ νῦν καὶ τοσαῦτα καὶ—non est rejicienda: nisi etiam nunc non solum tñdem sed adeo plura—impendere velit.

CAP. 46. Παρήναι—μηδὲ βουλῆσῆναι, κ-

μίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας, ὥσπερ παρεσκευάζετο μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κρέατος δοῦναι.— Quia illi particulæ: ἢ ante: ναῦς non alia in sequentibus particula respondet, magna huic loco inest obscuritas. Dukerus ingenue, se hujus loci sententiam non adsequi, fatetur. Baverus ingeniose cum Tusano conjecit, pro: μελλήσει legendum esse: ἢ Ἑλλησι, et mire respondet ejus conjecturæ Latina Vallæ interpretatio: aut majori Græcorum classe conducta. Haud dubie igitur Valla in libro suo legit: παρεσκευάζετο ἢ Ἑλλησι πλείοσι—, sicut etiam in uno Paris. codice vere hæc verba exhibentur. In alio Paris. scribitur: παρεσκευάζετο ἢ μελλήσει—. Quæ falsa lectio simal originem illius librariorum erroris indicat, qui ex literarum: μ ε τ: η permutatione est ortus. Jure igitur recipienda est lectio: ἢ Ἑλλησι—. Duo autem Alcibiades Tissapherni dissuadet his verbis, ne ad ductis Phœnicum navibus aut pluribus Græcorum mercede conductis nimium quantum Græcorum imperium terra marique augeatur.—In verbis: καὶ ἐκ τοῦ περιόντος ἀγωνεῖσθαι—articulus: τοῦ a septem codicibus abest, et quia etiam Scholiastes eum ignorat, non amplius esse retinendus videtur.

CAP. 47. Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ταῦτα ἄμα μὲν τῷ Τισσαφέρνηι—παρήνηι—. Thucydides videtur scripsisse: ὅ τε Ἀλκιβιάδης—. Ita huic particulæ: τε in antecedentibus ultimo capite 46. respondent verba: τὰ τε ἄλλα καταφανέστερον—. Etiam Valla jam in libro suo legisse videtur: ὅ τε Ἀλκιβιάδης—, quia vertit: *Atque hæc Alcibiades similit.*

CAP. 48. Ἀλλ' ὅ, τε Ἀλκιβιάδης (ὥσπερ καὶ ἦν) οὐδὲν μᾶλλον ὀλιγαρχίας—δεῖσθαι ἐδόκει—. Duodecim codices legunt: ὥσπερ καὶ ἦν, καὶ οὐδὲν μᾶλλον—. Hæc particula: καὶ sæpe habet vim intendendi et tali sensu etiam hic locum habere potest.—In verbis: ὅπως μὴ στασιάζωσι τῷ βασιλεῖ· οὐκ εὐπορον εἶναι λέγων καὶ Πελοποννησίων ἤδη ὁμοίως ἐν τῇ θαλάσῃ ὄντων— πράγματα ἔχουσιν— colon post: βασιλεῖ cum Bavero aliisque interpretibus tollendum esse puto, cum illud potius post: στασιάζωσι locum habeat. Regi enim Persarum non parebant Athenienses; quare etiam seditionem non contra eum movere poterant. Melius igitur: τῷ βασιλεῖ cum sequentibus: οὐκ εὐπορον εἶναι, difficile esse regi, conjungitur Præterea

etiam illud: λέγων ante: καὶ Πελοποννησίων— plurimi codices ejciant. Quare hoc vocabulum cum Wassio librariorum interpretamentis h. l. adnumero.—In ultimis verbis: καὶ ταῦτα παρ' αὐτῶν γε τῶν ἔργων ἐπισταμένως— undecim codices omittunt particulam: γε, ubi nullo effectu videtur esse adposita.

CAP. 52. Βουλόμενον δὲ ὅμως, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι—. Dukeri sententiam amplector, ut ex plerisque codicibus lectio magis apta: εἰ δύναιτό πως, πιστευθῆναι—recipiatur.—In verbis: ἤδη γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥόδῳ ὄντων αὐτῶν ἐγγένητο, ἐν τῇ τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον—ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας— plurimi codices legere jubent: ὄντων αὐτῶ ἐγγένητο—, ut illud: αὐτῶ ad Tissaphernem referatur. Rhodiorum vero defectionem tunc temporis jam ad Peloponnesios factam Thucydides lib. VIII. cap. 44. commemoravit. Quare non mirum est, quo tempore Lichas in Cnidi urbe cum Tissapherne colloquebatur, Peloponnesios in Rhodi insula esse versatos.—Quod vero falsam lectionem: ἐν τῇ τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου atinet, plurimi libri, sicut jam Dukerus adnotavit, legere jubent: ἐν ἣ τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου—, quod magis cum Attica dicendi ratione convenit.—In verbis: περὶ τοῦ ἐλευθεροῦν Λακεδαιμονίους τὰς ἀπόσας πόλεις— octo codices exhibent: ἐλευθεροῦν τοὺς Λακεδαιμονίους—. Quam lectionem præfero, quia adcurate indicat, Lacedæmonios harum urbium liberandarum auctores existere voluisse.—In verbis: καὶ μὲν δὴ ὁ Ἀλκιβιάδης—lectionem magis convenientem linguæ legibus novem codices adferunt: καὶ ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης—. Unus liber scripsit: καὶ ὁ μὲν δὴ Ἀλκιβιάδης—.

CAP. 53. Ἀποσταλέντες ἐκ τῆς Σάμου, ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας—. Septem codices legunt: καὶ ἀφικόμενοι ἐς—. Quæ copula: καὶ in hoc loco, ubi plura adjunguntur participia, non est superflua.—In verbis: ὡς ἐξείη αὐτοῖς Ἀλκιβιάδην κατάγουσι— βασιλεία τε ζύμμαχον ἔχουσιν— cum Corintho de dialectis Græcis adhuc sex codices legunt: Ἀλκιβιάδην κατὰ γὰρ οὐσί—. Quam lectionem tanquam magis consuetam Thucydidi etiam Wassius jure prætulit.—In verbis: μαρτυρομένον καὶ ἐπιθειάζονταν, μὴ κατάγειν— octo codices legunt: μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειάζοντων—. Quam lectionem jam Dukerus non sine causa propter adjectum præsens: ἐπιθειάζοντων præferendam esse censuit, cum etiam alias, ut lib. VI. cap.

80. hoc verbo: *μαρτύρομαι* Thucydides utatur.—In verbis: *ἡρῶτα ἕνα ἕκαστον παρ-ἀγων τῶν ἀντιλεγόντων*—octo codices exhibent: *ἕνα ἕκαστον αὐτῶν παρᾶγων τῶν ἀντιλεγόντων*—. Qua admissa lectione facilius intelligitur, cur post: *παρᾶγων* demum genitivus: *τῶν ἀντιλεγόντων* sit positus, qui aperte ad antecedens: *αὐτῶν*, ut magis illud explicetur, est relatus.—In verbis: *ὁπότε δὲ μὴ φαίψαν ἑρωτώμενοι, ἔν-ταῦθα δὴ σαφῶς ἐλέγετο αὐτοῖς*—decem codices lectionem orationi contextæ magis convenientem: *ἔλεγεν αὐτοῖς*—proferunt. Ita enim Valla in libro suo legit, quia verbebat: *tunc palam subjiciebat eis*—.

CAP. 54. Ἄμα τε διαβαλόντος καὶ Φρύνηγον τοῦ Πεισάνδρου παρέλυσεν τῆς ἀρχῆς—. Undecim codices legunt: *παρέλυσεν ὁ δῆμος τῆς ἀρχῆς*—. Quod hoc loco est admittendum, quia modo in universum numero plurali: *ἐψήφισαντο* de populo mentionem injecerat.—In verbis: *ὅπως συστραφέντες καὶ κοινῆ βουλευσάμενοι καταλύσωσι τὸν δῆμον*—plurimi codices lectionem magis Atticam: *καταλύσουσι τὸν δῆμον*—tulerunt.

CAP. 55. Καὶ τοὺς βοηθήσαντας Ῥοδίων νικησαντὲς μάχῃ ἀπεχώρησαν ἐς τὴν Χάλκην καὶ τὸν πόλεμον ἐντεύθεν μᾶλλον ἐκ τῆς Κῶ ἐποιοῦντο. εὐφυλακτοτέρα γὰρ αὐτοῖς ἐγίνετο, εἴποι ἀπᾶροι τὸ τῶν Πελοποννησίων ναυτικόν—. Primum admittenda est apta decem codicum lectio: *καὶ τοὺς προσβοηθήσαντας Ῥοδίων*—. Vocabulo: *προσβοηθέντες*, in Herodoti scriptis frequentato, etiam Thucydides sæpe est usus, ut lib. II. cap. 86. lib. IV. cap. 13. lib. VI. cap. 66.—Porro omnium adsensu est digna Hudsoni emendatio, ut legatur: *ἐντεύθεν μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς Κῶ ἐποιοῦντο*. Nam non solum particula: *ἐντεύθεν* h. l. non commodam admittit interpretationem, nisi hanc Hudsoni emendationem admittimus, sed diversus quoque insularum Chalces et Coi situs hanc Hudsoni emendationem confirmat, cum longe prior Rhodi insulæ sita sit Chalce. Locus denique cap. 60. jam ab Hudsono laudatus, ubi classis Atheniensium ex Chalce insula in altum navigasse dicitur, eandem Hudsoni conjecturam defendit. Jam supra cap. 45. adfuit exemplum erroris a librariis commissi, cum literas unciales H et N inter se commutarent. Facile igitur h. l. etiam ab ultima litera vocabuli: *μᾶλλον* absorberi particula: ἢ potuit, quæ ad aptum hujus loci sensum est

necessaria. Qua vero admissa emendatione etiam lectio recepta: *εὐφυλακτοτέρα* non mutato accentu est edenda, quia aperte ad Chalcen refertur, quæ ad observandam Peloponnensium classem est aptissima. Undecim denique codicum auctoritate lectio magis consueta: *εἴποι ἀπᾶροι τὸ τῶν Πελοποννησίων ναυτικόν*—est admittenda.—In verbis: *ἐν τούτῳ δὲ ὁ Πεδάριτος τε καὶ τὸ περὶ αὐτῶν ἐπικουρικὸν ἔχων*—minus offendet particula: *τε* post: *Πεδάριτος* adjecta, si decem codicum lectionem: *ὁ Πεδάριτος αὐτός τε καὶ τὸ*—recipimus, ut indicetur, non alio duce, sed ipso Pedarito præsentē Chiorum factam esse eruptionem.—In verbis autem: *αἰρεῖται τι αὐτοῦ καὶ νεῶν τιῶν ἀνελευκυσμένων ἐκράτησεν*—jam Dukerus et Baveus Græcæ linguæ consuetudini magis accommodatam esse censuerunt undecim codicum lectionem: *αἰρεῖτε τι αὐτοῦ*—.

CAP. 56. Οὐ γὰρ αὐτῶ πᾶν τὰ ἀπὸ Τισσαφέργου βέβαια ἦν, φοβουμένων τοὺς Πελοποννησίουσ μᾶλλον, καὶ ἔτι βουλομένων—. Totā oratio contexta suadet, ut multorum codicum lectionem: *φοβουμένου τοὺς Πελοποννησίουσ μᾶλλον καὶ ἔτι βουλομένου*—recipiamus. Etiam Valla secundum illam codicum lectionem hunc locum interpretatus est.—In verbis: *ἀλλ' ὡς πεπεισμένω Τισσαφέργει καὶ βουλομένω προσχωρῆσαι τοὺς Ἀθηναίους μὴ ἰκανὰ διδόναι*—tredecim codices scribunt: *προσχωρῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις μὴ ἰκανὰ διδόναι* (sc. αὐτούς). Sive hanc sive illam lectionem vulgatam admitteris, semper casum omissum sive dativum sive accusativum supplere debemus. Quare codicum plurium consensu hujus loci lectio est stabilienda, quo illud: *τοῖς Ἀθηναίοις* magis confirmatur.—In verbis: *καὶ αὐθις νόσους τε τὰς ἐπικειμένας καὶ ἄλλα*—iterum undecim codices exhibent: *ἐπικειμένας καὶ τ' ἄλλα*—. Quæ lectio vulgatæ, ubi sub illo: *ἄλλα* incertissima quæque latent, sed præferenda. Nam ad illud: *καὶ τ' ἄλλα* ex antecedentibus suppleo: *ἐπικειμένα* (sc. Ἰωνίᾳ), alias regiones Ioniæ vicinas.—In verbis: *καὶ παρασπλεῖν τὴν ἑαυτῶν γῆν, ὅπει ἂν καὶ ὅσαις ἂν βούληται, ἐνταῦθα δὴ οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἄπορα νομίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι*—inepta quidem lectio decem codicum: *τὴν ἑαυτοῦ γῆν* esse videtur, quare etiam Valla lectionem receptam sequitur, quia vertit: *terram ipsorum obire*. Sed hæc lectio: *τὴν ἑαυτοῦ γῆν* non amplius tam inepta esse ei videbitur, qui meminert, hæc Tissaphernis postulata, quæ jam Alcibiades ejus nomine

proponerat, aperte pacis illius conditiones respexisse, quam olim Athenienses cum Artaxerxe Longimano pepigerant, et cujus conditiones a Diodoro Siculo lib. XII. pag. 293. his verbis indicantur: *αὐτοῖς μάλιστα εἶναι τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλληνίδας πόλεις ἀσπασας, τοὺς δὲ τῶν Περσῶν σατραπάων μὴ καταβαίνειν ἐπὶ θάλατταν κατοπτέρω τριῶν ἡμερῶν ὁδόν, μηδὲ ναῦν μακρὰν πλεῖν ἐν τῷ Φασήλιδος καὶ Κυανέων.* Hac ultima igitur pacis conditione aperte Persis interdicta erat omnis navigatio navium bellicarum in tota Asia ora a Cilicia inde usque ad Pontum Euxinum. Cum vero Atheniensium legati jam Tissapherni concessissent, ut omnis Ionia cum finitimis insulis denuo Persarum imperio subjiceretur, jam hoc supererat, ut novo postulato etiam altera pacis conditio de limitata Persarum navigatione tolleretur. Quod vero Atheniensium legati propterea inprimis, quia maximæ suæ gentis opes in navigatione nitebantur, concedere non potuerant. Hac igitur ad codicum lectionem: *τὴν ἑαυτοῦ γῆν* defendendam sufficient. Si lectio recepta: *τὴν ἑαυτῶν γῆν* de terra Attica ageret, haud dubie Thucydides scripsisset: *τὴν αὐτῶν γῆν.* Præterea jam horum verborum sensu tanta Alcibiadi insolentia, superbia et impudentia erga suos cives tribueretur, ut eidem vix unquam ab ejus civibus ignosci potuisse arbitrer. Non dissimilis est etiam hæc oblata conditio, ut liceat regi ad oram maritimam regni sui navigare, ubicunque velit, illius pacti verbis, cum Lacedæmonis tertio initii, quæ cap. 58. adferuntur: *περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέντου βασιλεῦς, ὅπως βούλεται.*—Pro illo: *οὐκέτι*—sex codices legunt: *ἐν ταῦθα δὴ οὐκέτι τι, ἀλλ' ἀσπορα νομίσαντες.*—Quamquam his verbis inest ellipsis, tamen major perspicuitas huic codicum lectioni: *οὐκέτι τι* (sc. *ποιούντες*), quam vulgatae debetur.

CAP. 57. *Μεταπεμφάμενος οὖν τοὺς Πελοποννησίους τροφὴν τε αὐτοῖς δίδωσι, καὶ σπονδὰς τρεῖς τὰςδε σπένδεται.* Cum hæc periculis cum verbis: *πάντων οὖν τούτων λογισμῶ* incipiat, non verisimile est, etiam in his verbis: *μεταπεμφάμενος οὖν*—denuo particulam: *οὖν* esse adjectam. Aperte autem Thucydides in his verbis respicit verba hujus capituli, quæ antecesserunt: *βουλόμενος τοὺς Πελοποννησίους πάλιν τε κομίσεις ἐς τὴν Μίλητον.* Ex quibus simul hæc conjectura verisimilis oritur, Thucydidem hoc loco

scripsisse: *μεταπεμφάμενος αὖ τοὺς Πελοποννησίους.*—Librarii sæpe particulas: *αὖ* et: *οὖ* permutare solent, cujus permutationis multa exempla præter alios etiam Xenophontis librorum codices suppeditant. Cum vero: *οὖ* hoc loco nullum admitteret sensum, aliam inde lectionem: *οὖν* similis literæ additamento effluerunt.—Porro novem codicum auctoritate legendum est: *σπονδὰς τὰςδε τρεῖτας σπένδεται.*—Nullo modo enim sensum aptum h. l. ex particula: *τρεῖς* elicere licet, quia ter diversa, non autem eadem fœdera sunt inita.

CAP. 62. *Σποστὸν πόλις τῆς Χερσονήσου, ἣν ποτὲ οἱ Μῆδοι εἶχον, καθίστατο φρούριον.*—Plurimi codices inepte legunt: *ἣν τότε οἱ Μῆδοι.*—Nam tota oratio contexta docet, non vi et armis tunc Sesti oppidum esse expugnatum. Imo Thucydides verbis ea in memoriam revocatur, quæ lib. I. cap. 39. de Sesti oppido, olim a Medis occupato et iis erepto, narraverat. Sed hoc oppidum tunc temporis jam dudum Atheniensium parebat imperio. Retinenda est igitur lectio recepta: *ποτὲ*, sicut eam quoque Valla in sua interpretatione Latina expressit. Sæpe librarii literas: *π* et: *τ* permutarunt. Sicut enim: *ἐπὶ* sæpe pro: *ἐτι* posuerunt, ita etiam hoc loco veram lectionem: *ποτὲ* mutarunt in: *τότε.*

CAP. 63. *Ἐποτὲ γὰρ τούτων τὸν χρόνον καὶ ἐτι πρότερον ἢ ἐν ταῖς Ἀθηναῖς δημοκρατία κατελύετο.*—Magis veram lectionem octo codices exhibent: *δημοκρατία κατελύετο.*—Nam aperte propter illud additamentum: *καὶ ἐτι πρότερον* tempus longius præteritum in hac narratione magis quadrat. Ita etiam Valla in libro suo legit, quia verbebat: *Athenis antiquatus erat status popularis.*—In verbis: *καίπερ ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται.*—quinque codices legunt: *καίπερ ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις.* Duo codices scribunt: *ἐπαναστάντες αὐτοῖς ἀλλήλοις.* Unus habet: *ἐπαναστὰς αὐτοὺς ἀλλήλοις.* De reliquis codicibus non satis accurate indicata est lectionis varietas. Si ea, quæ capite 21. et cap. 73. de Samiis narrantur, cum loco nostro comparamus, qui primo paucorum imperium seditione facta et multis occisis amoverant, postea vero Pisandri suasu inprimis paucorum imperium denuo conjunctione facta stabilire conabantur, eo quidem tempore, quo etiam Athenis populi imperium aliquamdiu oppressum erat: hæc verba nostri loci optime de Samiis intelligi

poterant, qui, quamquam antea paucorum imperium violenta seditione rejecerant, tunc temporis tamen simul cum Pisandro magis spectabant et magno numero optabant paucorum imperium. Quare etiam longe præferenda est quinque codicum lectio: *καίπερ ἑπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις—quamvis ipsi (antea) sponte contra se invicem movissent seditionem.* Debuissent quidem hæc verba, ut accuratius antecedentibus responderent, ita efferi: *καίπερ ἑπαναστάντων αὐτῶν ἀλλήλοις—*, quia modo antecesserat: *αὐτῶν τῶν Σαμίων προτεφάντων τοὺς δυνατοὺς.* Sed consuetudini Thucydidis, verborum constructionem multiplici modo permutantis, hæc erant magis accommodata. Quare Scholiastes, qui etiam de Samiis antea rebellantibus hæc verba intellexit, retinebat in sua interpretatione antecedentium verborum constructionem: *καίπερ ἑπαναστάντων αὐτοῖς τοῖς ὀλιγαρχικοῖς τῶν δημοκρατούντων ὑπὲρ τοῦ μ. ἢ ὀλιγαρχεῖσθαι.* Etiam Valla in suo libro veram quinque codicum lectionem invenit: *Samii ipsi hortabantur—etsi inter se ad seditionem concitati, ne sub statu paucorum degeretur.*

CAP. 64. Καὶ τῶν πρεσβίων τοὺς ἡμίσεας ἀπέστελλον—. Plurimorum codd. auctoritate et hoc loco et in verbis: *τοὺς δ' ἡμίσεας ἐς τᾶλλα τὰ ὑπήκοα—*legendum est: *τοὺς ἡμίσεις ἀπέστελλον—*et: *τοὺς δ' ἡμίσεις ἐς τᾶλλα—*. Eodem modo etiam in verbis: *τῶν ὑπηκόων πόλει, αἷς ἂν προσίσχωσιν—* Scholiastæ et plurimorum codicum consensu scribi debet: *αἷς ἂν ἴσχωσιν—*. Lectio nonnullorum librorum satis elegans: *προσίσχωσιν* ex Scholiastæ interpretatione: *ἀντὶ τοῦ προσομιλῶσάνται* traxisse originem videtur. Similem Scholiastæ interpretationem lectioni falsæ occasionem præbuisse puto in verbis ultimis: *τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑποουλον εἰνομίαν οὐ προτιμήσαντες—*. Nam undecim codd. vocabulo Thucydidi magis consueto legunt: *ὑποουλον αὐτονομίαν οὐ προτιμήσαντες—*. Nam Scholiastæ verba sunt: *τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑποούλου εἰνομίας οὐδὲν φροντίσαντες.*

CAP. 65. Καὶ γὰρ Ἀνδροκλία—*κρύφα ἀποκτείνουσιν, ὥσπερ καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην οὐχ ἦμισα ἐξήλασε—*. Quatuor codices et duæ editiones melius exhibent: *ὄσπερ καὶ τὸν—*. Quare etiam Dukeris laudavit quidem jure hanc lectionem, sed nondum recepit. Valæ liber eandem lectionem defendit, quia vertebat: *et qui inter primos extiterat auctor.*

CAP. 66. *Δῆμος μέντοι ὄμως ἔτι καὶ βουλή ἀπὸ τοῦ κυράμου ξυνελέγετο.* Septem codicum lectio: *βουλή ἢ ἀπὸ τοῦ κυράμου—*est elegans et apta; quare etiam a Wassio non improbat. In verbis: *οὗτ' εἰ ὑποπτεύοντο, δικαίως ἐγίνετο—*octo codicum lectio: *εἰ ὑποπτεύουσιντο, δικαίως—*est, quia magis incertos, qui inciderent, casus indicat, vulgatæ præferenda. Ad eandem codicum lectionem magis confirmandam illi etiam libri, in quibus sine: *ω* scriptum est: *ὑποπτεύοντο, conferunt—*. In verbis: *καὶ, τὸ ξυνεστῆκος πολὺ πλεον ἠγοῦμενοι εἶναι, ἢ εἰτύχανεν, ὃ ἦν, ἰσοῦντο ταῖς γνώμαις καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ, ἀδύνατοι ὄντες—*οὐκ εἶχον—*novem libri lectionem magis veram et a Dukero quoque jam comprobant adferunt: ἢ ὄσον ἐτύχωνεν, ὃ ἦν—*et pro illo: *ἐξευρεῖν αὐτὸ, haud dubie legendum est: ἐξευρεῖν αὐτοὶ, ἀδύνατοι ὄντες, ipsi sponte detegere non poterant—*. Quam lectionem: *αὐτοὶ* non solum sex codices adferunt, sed illi etiam septem libri confirmant, in quibus hæc verba ultimo: *εἶχον* ita male adhærent: *οὐκ εἶχον αὐτοὶ ἐξευρεῖν—*. Denique in verbis: *διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν—*altera particula: *διὰ ante: τὴν ἀλλήλων—*est ejicienda novem codicum, qui illam omitunt, auctoritate.

CAP. 67. Ἔστι δὲ ἐρὸν Ποσειδῶνος ἕξω τῆς πόλεως ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα—. Octo codices articulum: *τῆς, non necessarium hoc loco, omittunt ante: πόλεως.* Sed majoris ad hujus loci interpretationem momenti est Hudsoni emendatio, ut legatur: *σταδίους μάλιστα δ'—*. Nam ipso loci illius situ, sicut ab antiquis descriptus est, hæc emendatio commendatur, et facile ex sequenti: *καὶ ἐσίνεγμάν—*librarii imperiti illud: *δέκα* effingere potuerunt. In verbis sequentibus: *ἀνεπιεῖν γνώμην, nihil mutandum esse censeo, sed variam lectionem multorum codicum: ἀνατρέψαι γνώμην* cum Abreschio librariorum interpretationis adnumero. Confirmatur illud: *ἀνεπιεῖν, clare et aperte sententiam dicere, etiam sequentibus: ἦν δὲ τις τὸν εἰπόντα ἢ γράφεται—*. In verbis vero: *ἦν ἂν τις βούλεται—*haud dubie trium codicum auctoritate legendum est: *ἦν ἂν τις βούληται—*.

CAP. 68. Ἀνὴρ Ἀθηναῖον τῶν καδ' εἰαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὑστερος—. Octo codices apte legunt: *ἀρετῇ γὰρ οὐδενὸς—*. Copula: *καὶ κράτιστος, quæ sequitur, magis cohæret cum sequenti: καὶ ἂν γνοίη—*. Excidit quidem in sex codd. Pariss. particula: *ἂν,*

quæ huic loco est aptissima. Sed facile etiam intelligitur, quomodo excidere poterit, cum inter: ἀ—γνοίη esset posita.—In verbis: ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτίας, ὡς ξυγκατέστησε θανάτου δίκην, ἀπολογησάμενός—ad: ξυγκατέστησε cum Bavero doctissimo ex antecedentibus intelligo: ὁ δῆμος, cum eum populum simul cum aliis capitibus causam dicere juberet. Cum eodem etiam decem codicum auctoritate legendum esse puto: ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτίας αὐ εἰς—. Quam lectionem illi etiam codices, in quibus legitur: αἰτίας ασθεῖς, confirmant.—In verbis: ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν παραχθέν τὸ ἔργον—eximia et Grammaticæ legibus plane accommodata est unius codicis Dan. lectio: ὥστε ὑπ' ἀνδρῶν—. In verbis: τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα—ἔλευθερίας παύσαι—Wassius improbat novem codicum lectionem: ἔπ' ἔτει ἑκατοστῷ—. Facile etiam syllaba superflua: ἐπ' ex sequenti: ἔτει propter perpetuum literarum: π et τ permutationem oriri potuit. Sensum tamen non ineptum etiam hæc lectio: ἔπ' ἔτει ἑκατοστῷ—fluadet, quia ipsum temporis momentum, quo quadam acta sunt, hæc particula: ἐπὶ sæpe indicatur.

CAP. 69. Ἦσαν δ' Ἀθηναίων πάντες αἰεὶ, οἱ μὲν ἐπὶ τείχεσι, οἱ δ' ἐν τάξει—. Omnium fere codicum lectio postulat, ut scribamus: Ἦσαν δ' Ἀθηναῖοι πάντες αἰεὶ—. Qualem dicendi rationem etiam aliis locis Thucydides sæpe sequitur. Ut lib. III. c. 105.: οἱ δὲ Ἀκαρῶνες, οἱ μὲν ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν, οἱ δὲ—. lib. IV. cap. 94.: Ἀθηναῖοι δὲ, οἱ μὲν ὀπλῖται—ἰππεῖς δὲ—. In verbis: μὴ ὑπ' αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, ἀλλ' ἀπαθεν, περιμέλειν—Wassius improbat quindecim codicum lectionem: μὴ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, quia cum dicendi consuetudine Thucydidi propria hæc lectio non conveniat. Sed locus lib. VII. c. 28.: οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ τείχεως—aperte docet, Thucydidem etiam de castris et statione, ubi milites commorabantur, illud: ἐφ' ὅπλοις usurpasse. Præterea etiam h. l. quinque codices scripturam magis consuetam: ἀλλ' ἄπ οὐθεν—adferunt.

CAP. 70. Τοὺς φύροντας οὐ κατήγον, τοὺς Ἀλκιβιάδου ἕνεκα—. In novem codicibus legitur: τοῦ Ἀλκιβιάδου δὲ ἕνεκα. Forte Thucydides scripserat: τοῦ Ἀλκιβιάδου δὲ ἕνεκα.—In verbis: καὶ ἄλλους ἔδσαν, τοὺς δὲ καὶ μετέστησαν—octo codices legunt: καὶ μετεστήσαντο—. Utrouque modo Thucydides hoc vocabulum adhibere solet. Ut

lib. IV. c. 57.: οὗς ἐδόκει ἀσφαλείας ἕνεκα μεταστῆσαι—et lib. I. c. 79.: μεταστῆσάμενοι πάντας ἐβουλεύοντο.—Quare plurium codicum consensu lectionis veritas singulis locis est inquirenda. Numerus orationis certe h. l. lectione: μετεστήσαντο magis adjuvat. In verbis autem antecedentibus: οἱ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι—interpretationem Vallæ: quia ipsi videbantur idonei, qui in locum ipsorum substituerentur—huic loco maxime convenientem esse neque etiam a prima hujus vocabuli: ὑπεξαιρεθῆναι, significatione abhorreret puto.—In verbis ultimis: καὶ εἰκὸς εἶναι, αὐτὸν σφίσι, καὶ οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ, μᾶλλον ξυγκατεῖν—decem codices legunt: εἶναι αὐτοῖς σφίσι καὶ οὐκέτι—. Quia plerumque etiam in aliis locis Thucydides hæc duo: αὐτοῖς σφίσι conjungit, et h. l. vi majore illud: αὐτοῖς propter oppositum: οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ, adjicitur, hæc tot codicum lectio non est negligenda.

CAP. 71. Οὐδὲ ἐν τῷ παρόντι πάνυ πιστεύων μὴ οὐκέτι ταρᾶττεσθαι αὐτοῖς—. Cum Dukero pro illo: πάνυ πιστεύων—melius legimus: πάνυ τι πιστεύων—. Ita enim quinque codices legunt, et alii libri, qui scribunt: πάντη, πάνυ τοι, eodem respicere videntur.—In verbis: μᾶλλον ἀνχειρωθῆναι σφίσιν, ἢ βούλονται, ἢ καὶ αὐτοβοεῖ—lectio trium codicum: σφίσιν, εἰ βούλονται—sensus huic loco aptissimum continet. Nam tunc indicatur: Athenienses sive sponte et voluntarios captum iri, sive primo statim impetu. Quæ duo sæpe in narratione scriptorum invicem opposita reperimus. Etiam Valla hunc locum saltem eodem modo interpretatus est, quia vertit: aut voluntarios—. Quia modo præcesserat particula: ἢ in verbis: ἢ ταραχθέντας—et mox etiam sequitur in verbis: ἢ καὶ αὐτοβοεῖ—, facile etiam illud: εἰ ante: βούλονται errore scribarum in: ἢ transire potuit. Quæ quidem emendatio si non placuerit, vulgatam censeo esse retinendam: qua (urbis) parte voluerint (Lacedæmonii). Nam emendatio Reiskii, ut legatur: ἢ βούλονται, et vertatur: celerius quam velint, est ridicula; quia nemo, qui pugnat, se etiam sero aut cito capi voluerit.—

In verbis: τοὺς δ' ἐπειθόντας—ἀπέπεμψαν—non verisimilis est lectio: ἀπέπεμψαν. Nam non in antecedentibus solum, sed in iis etiam, quæ sequuntur, de Agide narratio continuatur. Præterea milites proprie a duce suo, non ab aliis domum re-

mittuntur. Majore igitur auctoritate digna est quatuor codd. lectio: ἀπέπεμψεν. Ita etiam in libro suo Valla legit, quia verbebat: domum remisit.

CAP. 72. Καὶ τὰλλα ἐπιστείλαντες—ἀπέπεμψαν εὐθύς μετὰ τὴν αὐτῶν μετάστασιν—. Quinque codices, omisso: εὐθύς, legunt: αὐτοὺς μετὰ τὴν αὐτῶν—. Alii tres codices scribunt: αὐτοὺς εὐθύς μετὰ τὴν αὐτῶν—. Utrumque vocabulum a Thucydide scriptum esse censet Dukerus, cujus sententiam equidem non improbo. Porro quinque libri legunt: τὴν αὐτῶν κατάστασιν, quod jure etiam Dukero et Abreschio magis placuit, quia falsa lectio: μετάστασιν haud dubie ex vocabulo: μεταστήσωσιν, mox addito, est orta.

CAP. 73. Ὅτι αὐτὸν τὸν χρόνον, ὅπερ οἱ τετρακίσιοι ξηνίσταντο—. Novem libri addunt: τοῦτον, ut legatur ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπερ—, quod additamentum his verbis majorem in adfirmando vim tribuit.—In verbis: δι' ἢν μόνον μέχρι τῶν ἢ ἀρχῇ αὐτοῖς ἐς τοῦτο ζυγέμεναι. οἱ δὲ ἀκούσαντες τῶν στρατιωτῶν ἕνα ἕκαστον μετήσαν—verba: μέχρι τῶν, quæ Wassius librorum additamentis non sine causa adnumerat, quia ad explicationem sequentium: ἐς τοῦτο adjuncta fuisse videntur non occurrunt in tribus codicibus. Neque etiam Scholiastes hæc verba legit, quia illud: ἐς τοῦτο explicat: ἦτοι, μέχρι δεῦρο μεμνήσκων. Porro duodecim codicum consensu legendum est: τῶν τε στρατιωτῶν ἕνα ἕκαστον—.

CAP. 74. Ἀποπέμψουσιν—ἀγγελοῦντα τὰ γεγενημένα—. Quatuor codices legunt: ἀπαγγελοῦντα τὰ γεγενημένα—, quod inprimis etiam a Wassio probatur. Unus codex scribit: ἀπαγγελοῦντες—. Duo Paris. : ἀπαγγελοῦντας—. Mihi quoque placet lectio: ἀπαγγελοῦντα, quia Thucydides verba composita inprimis amat.—In verbis: καταπλευσάντων αὐτῶν, τῶν μὲν Παράλων τινὰς—ἔδρασαν—lectionem adferunt elegantiorē quatuor codices: αὐτῶν, εὐθὺς ἕως τῶν μὲν Παράλων τινὰς.—Denique in verbis: καὶ μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλαν στρατιῶνιν ναῦν ἔταξαν—sex codices verbum in tali narrationum genere magis consuetum adferunt: καὶ μεταβιβάσαντες ἐς ἄλλην—. Quam igitur lectionem præfero. Nam lectio vulgata: μετεκβιβάσαντες, quæ codicum consensu desituitur, minus quadrat, quia jam antecesserat: ἀφερόμενοι τὴν ναῦν. Alii quatuor libri etiam sensum ab hoc loco alienum adferunt lectione: καὶ

μετεκβιβάσαντες ἐς—, quia hoc indicaret, in aliorum locum eos jam navem militarem conscendisse.—In verbis: εἰρξῆεν, ἴνα, ἢν μὴ ὑπακούσωσι, τεθνήκωσι—quatuor codices adferunt huic loco maxime convenientem vocabuli gravioris lectionem: ὑπακούσωσι, τεθνήξονται—. Eodem quoque alii codd. lectione: τεθνήξονται—et unus Paris. scribendo: τεθνήξονται—respiciunt.

CAP. 75. Λαμπρῶς ἦδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενοι καταστήσαι τὰ ἐν τῇ Σάμῳ—. Novem codices legere jubent: βουλόμενοι μεταστήσαι τὰ ἐν τῇ Σάμῳ—. Ita cap. 74. hæc mutata reipublicæ forma etiam dicebatur: μετάστασις, et in nostro capite etiam adpellatur: μεταβολή. Quare verisimilior est hæc codicum lectio.—In verbis: καὶ τὸν πρὸς τοὺς Πελοποννησίου πόλεμον προθύμως διοίσειν—duodecim libri omitunt articulum: τοὺς ante: Πελοποννησίου—. Quare non amplius opus est hoc additamento:.

CAP. 76. Ἐν ἧ τοὺς προτέρους στρατηγούς—ἔπαυσαν—. Novem codices apte legunt: τοὺς μὲν προτέρους—, ut illud referatur ad sequentia: ἄλλους δὲ—. In verbis: παραινήσεις ἄλλας τε ἐποιούοντο ἐν σφίσιν ἀνιστάμενοι—admittenda est septemdecim librorum auctoritas, ut consueti dicendi ratione, in Thucydide obvia, legatur: ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἀνιστάμενοι—. In verbis: τὰς ἄλλας πόλεις, ὧν ἀρχοῦσιν, ἀναγκάσειν—legendum est sexdecim librorum consensu: τὰς τε ἄλλας πόλεις—. Nam in sequentibus ei respondet: πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπέρχειν—. In verbis: ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος—ἀφ' ἐθέσθαι—haud dubie legendum est: παρ' ἐλάχιστον δὲ ἦλθε τὸ τῶν Ἀθηναίων κράτος—. Nam duo codices lectionem: δὲ ἦλθε teneant. Alii codices simul cum Scholiasta magno numero lectionem falsam: διῆλθε proferunt, quæ ex vera: δὲ ἦλθε est orta. Porro quindecim codices, articulo: τῶν adjuncto, legunt: τὸ τῶν Ἀθηναίων κράτος.—In verbis: καὶ τῶν ἐς τοσοῦτο καταστήσονται, μὴ βουλόμενοι σφίσι πάλιν τὴν πολιτείαν ἀποδοῦναι, ὥστε αὐτοὶ καὶ δυνατώτεροι εἶναι—septem codices legunt: μὴ βουλομένων σφίσι πάλιν τὴν πολιτείαν ἀποδοῦναι. Qua lectione admissa, longe major his verbis obscurioribus lux adjungitur. Nam sensus erit: Ipsos, qui Samum teneant, suis viribus fretos (d' εαυτοὺς) prius potiri debere illo in Piræum ingressu. Jam talem eos esse nacturos potentiam, ut, si nolint (Athenienses) pristinam

ipsis restituere civitatis formam, eos jam magis a mari arcere valeant. Eundem his Thucydidis verbis sensum inesse jam Scholiastes censuit.—In verbis : μήτε ἀργύριον ἔτι εἶχον ἀπέμειν, ἀλλ' αὐτοῖς ἐπορίζοντο οἱ στρατιῶται—præfero novem codicum lectionem : ἀλλ' αὐτοῖς ἐπορίζοντο—sed sua sibi opera ipsi milites pararunt. Nam lectio : αὐτοῖς non aptum fundit sensum, qui cum temporis illius historia convenire possit.—In verbis : ἡμαρτηκῆναι τοὺς πατρῴους νόμους καταλύσαντας—Dukerus quidem non admittendam censet decem codicum lectionem : τοὺς πατρῴους νόμους—, quia verbum in hac causa magis sollemne sit : πατρῴους. Sed tot librorum consensus mihi non negligi posse videtur, cum etiam illud : πατρῴοι νόμοι non ineptum fundat sensum et in multis locis duo vocabula : πατρῴος et : πατέριος similem contineant significationem.—Denique in verbis : ὥστε οὐδὲ τοὺτους, οἵπερ ἂν βουλευοῦν τι χερσῶν παρὰ σφίσι, χείριος εἶναι—novem libri lectionem proferunt huic loco maxime adcommodatam : τοὺτους οὐ περ ἂν βουλευοῦν.—. Nam his verbis aperte Athenienses in Sami insula congregati indicantur, quorum decreta, si ad civitatis commoda spectent, ubicunque locorum (οἴπερ) versentur, licet nunc non Athenis sint congregati, tamen sint admittenda neque minoris auctoritatis.

CAP. 77. Ὡς ταῦτα, ἐν τῷ Δίῳ ἦδη ὄντες, ἠσθάνοντο, ἠσύχαζον.— Quatuor codices non male legunt : ἠσύχαζον αὐτοῦ οὐ.— Ita omnis ambiguitas tollitur, quæ in verbo : ἠσύχαζον latebat. Etiam Valla in suo libro ita legebat, quia vertit : *ibidem siluere.*

CAP. 78. Οὔτε νῦν, ὅτε στασιάζειν τε λέγονται καὶ αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἶσιν, ἀλλὰ τὰς παρὰ Τισσαφένου ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύειν διατριβῆναι.— Vel hoc unicum caput libri octavi satis probare et persuadere poterit attento Thucydidis lectori, falsam esse eorum sententiam, qui non ab ipso Thucyde conscriptum esse librum octavum opinantur. Nam non ipsa narrandi ratione, Thucyde, summo historicorum scriptore, digna differt hic liber ab reliquo ejus opere, quia etiam in hoc libro rerum gestarum causas accurate inquirat, et ex ipsa cogitandi et dicendi consuetudine cuilibet viro et populo, quorum iniecit mentionem, propria, ipsorum actiones et fata, tanquam verisimillimos consiliorum effectus derivat. Si quid discriminis in rebus gestis libri oc-

tavi enarrandis animadvertere licet, quo a librorum differat antecedentium narratione, in eo tantum mihi quidem deprehendi videtur, quod nullas orationes artificiosè conscriptas huic libro octavo intexuit, sed talium potius orationum atque consiliorum, quæ illis continentur, argumentum verbis paucioribus in ipsa narrationis serie attigit atque strictim indicavit, ut satis appareat attento lectori, ad finem sui operis properasse Thucydidem, quod tanto jam artificio per septem libros continuaverat, quia forte ipsa ætatis jamjam ingravescentis molestia eum deterrebat ab operis longioris continuatione, sicut jam Marcellinus censuit in libello de Thucydidis vita et dicendi genere conscripto, ubi adfirmat pag. 728. ed. Beck. : ἐθελ καὶ λέγομεν, ὡς ἀσθενέστερον πέφρασαι καὶ ἄλιγον, καθότι ἀβήραστον αὐτὴν (sc. τὴν ὀργὴν ἱστορίαν) φαίνεται συντεθεικῶς. Partim vero etiam ipsum narrationis argumentum, Thucydidis, Atticæ gentis cultori, tristissimum, quod collapsas res Atheniensium et statum civitatis ad interitum magis magisque properantem complectitur, ne pluribus res ipsi ingratas proponeret, eum retinuit. Præterea in hoc libro octavo, sicut in antecedentibus libris factum est, et quidem eadem quoque occasione, quando nempe quendam belli tot annis continuati annum esse finitum indicabat, sui nominis, quippe qui conscripserit has res gestas, cap. 6. et cap. 60. in verbis : ἐν Θουκυδίδου συνέγραψε, mentionem iniecit. Gravissimum denique argumentum, quo hunc librum ab ipso etiam Thucyde conscriptum esse adfirmamus, ex conciso scribendi genere et ex constructione verborum sæpe mutata ideoque non raro intellectu difficillima repetimus. Sicut igitur in toto Thucydidis opere innumera hujus dicendi rationis exempla occurrunt : ita etiam hoc caput 78. propter verba contorta et per synesin et alias orationis figuras varie mutata, ipsi Thucydidis proprium esse, satis superque declarat. Verba hujus capituli : αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἶσιν, Scholiastes, quia adjecit : ἤγουν, οὐχ ἡμεροῦσι, alijque interpretes de Atheniensium, tunc temporis inter se dissidentium, classe explicant. Sed jam particula : οὐδέπω, nondum, quæ inest his verbis, indicat, ad sequentia potius hæc verba esse trahenda ideoque de Peloponnesium classe, quæ nova Tissaphernis promisso incrementa exspectabat, intelligi debere. Du-

plex igitur idque contrarium continent argumentum hæc verba, quo partim postulant Lacedæmonii, ut prælium navale committatur, quia nunc dissideant Athenienses (στασιάζειν τε λέγονται) ideoque sint impotentiores, partim Astyocho aperte tergiversabatur, ne prælium committeret, quia Peloponnesium classis cum promissis Phœnicum navibus sit nondum conjuncta. Hunc vero Astyochi prætextum in sequentibus infirmat scriptor Peloponnesium nomine, quia Spartanis verba dare videatur Tissaphernes et timendum sit, ne tempus terendo pedetentim vires Peloponnesium imminuantur. Non amplius igitur esse cunctandum et quam primum committendum cum Atheniensibus navale prælium. Quæ si vera est horum verborum interpretatio, particulam: καὶ ante: αἱ νῆες αὐτῶν ex Astyochi sententia verto: sed tamen. Porro verba: μένοντες synesin inesse puto. Nam quia illud: αἱ νῆες αὐτῶν, respicitur, Thucydides scribere debuisset: μένουσαι. Jam vero sub: μένοντες ipsi Peloponneses, harum navium possessores, intelligendi sunt. Commate autem post: μένοντες sublato et post: ἄλλως potius collocato, vocabulum; ἄλλως cum: μένοντες conjungo, ut indicetur: frustra expectantes. Verba: ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον cum aliis interpretibus ad: Φοινίσσας ναῦς refero, ut metonymia indicetur et adpositione grammatica, has Phœnicum naves nomine quidem et verbo esse promissas, sed non re vera missum iri. In verbis denique: ἀλλὰ—μένοντες—κινδυνεύσειν (nam ita propter novem codicum et haud dubie etiam Vallæ libri consensum pro illo: κινδυνεύειν legendum esse puto) διατριβῆναι—, quia in iis aliud argumentum Astyocho tergiversanti oppositum continetur, constructione denuo mutata ex antecedentibus verbum finitum: λέγονται intelligo. Ergo sensus horum verborum erit: Ne nunc quidem (Astyocho pugnare velle), cum (Athenienses) dissidere dicantur, sed tamen nondum (Astyocho prætentente) ipsorum (Peloponnesium) naves in eo sint statu, contraria autem ratione (ἀλλὰ) Lacedæmonii frustra expectantes illas Phœnicum naves, a Tissapherne verbo quidem sed non re vera promissas, periculum adituri esse dicantur, ne conterantur ipsorum vires.— Etiam in verbis sequentibus: τὸν δ' αὖ Τισσαφέρνην τὰς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζειν καὶ τροφὴν ὅτι οὐ ξυνηχῶς οὐδ' ἐντελῆ διδούς, κακοῖ τὸ ναυτικόν—mira verborum conjuncture

permutatio deprehenditur. Nam aperte scribere deberet: καὶ κακοῖν. Modo igitur infinitivi forma (τὸν Τισσαφέρνην—κομίζειν) modo verbi finiti forma (καὶ—κακοῖ) sententiam suam Thucydides in uno eodemque orationis membro expressit. Præterea etiam illud: διδούς, quia cum: ὅτι est conjunctum, pro verbo finito, quasi scripsisset: διδούς ἔστι, est positum. Nam participia sæpe pro verbis finitis poni, multis illustrare exemplis non est necesse.

CAP. 79. Ἐπλεον πρὸς τὴν Μυκάλην.— Forma magis Attica septem codices legunt: ἔπλεον ὡς πρὸς τὴν M. quæ lectio etiam a Wassio probatur. Eodem respicit codex, qui exhibet: ἐς πρὸς τὴν—. Nam particulas: ἐς et: ὡς librarii sæpenumero permutant. Exempla hujus permutationis etiam occurrunt in variis lectionibus lib. IV. c. 100. lib. VI. c. 71. et c. 75. lib. VIII. c. 5. et c. 81.—In verbis: ὡς εἶδον τὰς τῶν Πελοποννησίων ναῦς ἐπιπλοῦσας—legendum est omnium fere codicum auctoritate: καὶ ὡς εἶδον—. Particula: καὶ post parenthesis præmissam explicandi vis h. l. inesse videtur: cum nempe viderent—. In verbis: καὶ ἅμα (προήσδοντο γὰρ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχασίοντος) προσεδέχοντο καὶ τὸν Στρομβιχίδην—non accurate cohæret hæc parenthesis cum sequentibus. Nam non propterea Athenienses expectabant Strombichidæ adventum, quia præsenferant, Peloponneses cupiditate prælii navalis committendi flagrare, sed quia nuntius ad eum missus erat; sicut statim in verbis sequentibus indicatur: προῦπέμπετο γὰρ αὐτοῖς ἄγγελος. Puto igitur signa parentheses in his verbis esse omittenda, quia illud: καὶ ἅμα—cum sequentibus accurate cohæret. Duo enim argumenta proposuit scriptor, quibus instigati sint Athenienses, ut cum classe sua ex litore terræ continentis in tulioere Sami portum recederent. Prius est, quia præsenferant, pugnae committendæ cupiditate (καὶ ἅμα προήσδοντο γὰρ) Athenienses flagrare. Alterum vero, quia Strombichidæ accessit adventum expectare malebant. Omissio igitur parentheses signo etiam admittenda est septemdecim codicum lectio: προσεδέχοντο δὲ καὶ τὸν—, ut jam illæ particulae: καὶ ἅμα—γὰρ et: προσεδέχοντο δὲ καὶ—Latine sint vertendæ: Simul enim non solum præsenferant—sed expectabant etiam—. In verbis: ναυτὸν ἐπ' Ἀβύδου ἀφικομέναις προσεκοιθήσειν προῦπεμπε-

το γὰρ αὐτῷ ἄγγελος—præfero lectionem quatuor codicum: ἐπ' Ἄβυδον ἀφικόμεναις—. Nam dux Atheniensium non tam versus Abydi urbem, (ἐπ' Ἄβυδου) quam potius contra illam urbem, (ἐπ' Ἄβυδον) ut eam expugnaret, profectus erat. Ita etiam cap. 62. de eodem duce legitur: ἐπ' Ἄβυδον ἦλθε—. Porro vocabulum: προὔπεμπτο haud dubie non est positum a Thucydide. Nam scripsisset: προὔπεσεμπτο, sicut jam Baverus doctissimus adnotavit. Lego igitur trium codicum auctoritate: προὔπέμπετο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος—. In verbis denique sequentibus: καὶ οἱ μὲν οὕτως ἐπὶ τῆς Σάμου ἀνεχώρησαν—admittenda est apta novem librorum lectio: ἐπὶ τῆς Σάμου ἀπεχώρησαν, versus Samum recesserunt. Quod aperte convenit cum antecedenti: ὑπεχώρησαν ἐς τὴν Σάμον. Etiam Valla in libro suo ita legisse videtur, quia vertebat: cum se in Samum Athenienses subduxissent. Recessus autem in Sami portum, qui alias verbo proprio: κατάγεσθαι indicatur, minus apte ex recepta lectione: ἀνεχώρησαν elici poterit.

CAP. 80. Καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι, αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου—αἱ δὲ μετὰ Ἐλίξου—. Hudsonus quidem cum Stephano in verbis: αἱ πλείους—pleonasmum articuli adesse putat, sed si sequimur novem codicum auctoritatem, qui legunt: αἱ δὲ πλείους—, nullus quidem pleonasmus superest. Nam illud: αἱ μὲν—in universum omnes quadraginta naves indicat, quarum alix (αἱ δὲ) eaque plures Miletum redierunt, alix vero (αἱ δὲ) numero decem in Hellespontum evaserunt.

CAP. 81. Καὶ μάλιστα Θρασύβουλος, αἰεὶ τε τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος—. Decem codices legere jubent: καὶ αἰεὶ τε τῆς αὐτοῦ—. Non enim superfluum est illud: καὶ, quia verba: καὶ—ἐχόμενος—in sequentibus respondent verbis: καὶ—πλείους—. In verbis: καὶ τέλος ἀπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος—artissima lectio: καὶ τέλος ἐπ' ἐκκλησίας—a decem codicibus adfertur, quam dignam esse iudico, quæ recipiatur. Nam non post concionem habitam, sed in ipsa concione convocata militibus persuasit.— In verbis: τῆδε ἰδίαν ἔξυμφερον τῆς φυγῆς ἐσητίασε καὶ ἀνωλοφύρατο—offendit forma activa: ἐσητίασε inter Græcos minus consueti. Non dubito igitur, lectionem undecim codicum: ἐπητίασατο καὶ ἀνωλοφύρατο esse recipiendam.— In verbis: καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ εἰπὼν—novem li-

bri omittunt articulum: τῶν, qui etiam salvo horum verborum sensu abesse poterit.— In verbis sequentibus: ἐς ἐλπίδας γε αὐτοὺς οὐ μικρὰς περὶ τῶν μελλόντων καθίστη—sexdecim libri ejicere jubent particulam: περὶ ante verba: τῶν μελλόντων—, sicut etiam aliis scriptorum locis sæpe vocabulum: ἐλπὶς soli genitivo adjunctum legitur. Etiam Dukerus jam propter codicum consensum illius particulæ: περὶ additamentum improbat.— In verbis ultimis: εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο—ex septem codicibus legendum est: εἰ σῶς αὐτὸς κατελθὼν αὐτοῖς ἀναδέξαιτο—. Alii duo codices, qui exhibent: ὡς αὐτὸς—, et alius, qui legit: εἰδως—, eandem codicum priorum lectionem: σῶς confirmant. Etiam Wassio vocabulum: σῶς, huic loco adjectum, placet. Sed alteram lectionem: αὐτοῖς, improbat. Causam tamen non adjecit, cur hanc lectionem: αὐτοῖς (sc. Ἀθηναίους), huic quidem loco aptissimam, non admiserit.

CAP. 82. Οἱ δὲ ἀκούοντες ταῦτά τε καὶ ἄλλα πολλὰ στρατηγὸν—εἶλοντο—. Undecim codices legere jubent: οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα—. Eandem lectionem, quæ orationi contextæ est plane adcommodata, etiam Vallæ liber adhibuit, quia vertebat: Hac illi—simulatque audire—. In verbis: καὶ στρατηγὸς ἤδη ἤρηται καὶ εὖ καὶ κακῶς οἶός τε ἐστὶν αὐτὸν ποιεῖν—particulam: ἤδη plurimi eodd. longe alio loco collocant. Nam illud: ἤδη ante: ἤρηται omittunt et loco aptiori intrudunt legendo: αὐτὸν ἤδη ποιεῖν—. Illi etiam codices, qui adhuc retinent: ἤδη ante: ἤρηται—, tamen simul ante: ποιεῖν repetunt.

CAP. 85. Ὅ δὲ Ἀλκιβιάδης διεβεβήκει ἤδη παρὰ τοῦ Τισσαφέρους—. Plurimi codices ante: ἤδη inserunt: πάλιν. Quam particulam Valla quoque in libro suo invenit, quia vertebat: et Alcibiades rursus a Tissapherne Samum—. Præterea sex eodd. sine augmento legunt: διαβεβήκει, quod non solum Græci in aliorum verborum tempore plusquamperfecto solent interdum omittere, sicut jam adnotavit Perizonius in notis ad Ælian. V. H. lib. III. cap. 19. sed compositis etiam verbi: βαινὼν inprimis peculiariter, sicut Dukerus animadvertit Thucyd. lib. VII. c. 44. Tot igitur codicum auctoritate legendum est: ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης διαβεβήκει πάλιν ἤδη—.

CAP. 86. Πολλὴν ἐλπίδα εἶναι ξυμβῆναι—. Novem codices apte legunt: ἐλπίδα εἶναι καὶ ξυμβῆναι, srem de pæe etiam ineunda

adfore.—In verbis: *οἱ τότε ἐτάχθησαν ἐν τῇ στρατιῷτιδι καὶ ὑπὸ τῶν τετρακοσίων περιπλεῖν Εὐβριαν καὶ ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοῦς πρέσβεις*—omnes fere codices legunt: *τετρακοσίων πεμπτοῦσι πρέσβεις*—, quare illa lectio: *πεμπτοῦς* ex interpretamento orta esse videtur. Sed non tam facile est, illud: *πεμπτοῦσι* in hoc loco explicare. Partim ea respiciuntur, quæ cap. 74. de nave Atheniensium publica narrata sunt. Forte excidit articulus: *ὄς* ante particulam: *ἐς*, qui facile propter similitudinem utriusque vocis monosyllabæ perire potuit. Quodsi quidem hæc conjectura admittitur, ut legamus: *καὶ ἄγοντες Ἀθηναίων, ὄς ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοῦσι, πρέσβεις*—, nulla amplius difficultas in hoc loco remanebit explicando. Inprimis etiam hac emendatione vocabulum: *Ἀθηναίων* cum illo: *πρέσβεις* optime connectitur, quod alias sine addito articulo: *ὄς* ab eodem: *πρέσβεις* nimis esset remotum.

CAP. 87. *Τῇ δὲ στρατιᾷ προστάξεν, ἔφη, Ταμῶν ἑαυτοῦ ὑπαρχον*— Cum vocabulum: *Ταμῶς* supra cap. 31. scriptum sit: *Τάμωσ*, hæc librariorum inconstantia non est ferenda et haud dubie admittenda est Dukeri sententia, ut in hoc vocabulo Ægyptio Xenophontis et Diodori Siculi auctoritate ubique scriptura: *Ταμῶς* recipiatur.—In verbis: *καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χερίσσειν*—illorum amplector interpretum sententiam, qui legere jubent: *καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς*—nam vel sic nihil iis erat usurus. Quamvis enim illud: *ὡς* pro: *οὕτως* sæpius a poetis adhibeatur, multis tamen locis etiam Thucydides hac particula: *ὡς* usus est, ut lib. I. c. 74.: *μηδ' ὡς τὸ τῶν περιλοιπῶν ξυμμάχων κοινὸν περιλοιπῆν*. cap. 132.: *ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐδὲ—μιστεύσαντες*. Lib. III. cap. 33.: *εἰ καὶ ὡς μὴ διανοοῦντο μένειν*. cap. 37.: *ὡς οὖν χερὶ καὶ ἡμᾶς ποιοῦντας μὴ—παρανεῖν*. Lib. V. cap. 55.: *οὐδ' ὡς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι*. Lib. VII. cap. 28.: *μηδ' ὡς ἀποστῆναι ἐκ Σικελίας*. cap. 74.: *ἐπειδὴ καὶ ὡς οὐκ εὐθὺς ἄρμισαν*. cap. 75.: *οὐδ' ὡς ῥάδιον ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο*. cap. 81.: *καὶ ἐνόμιζον καὶ ὡς—λύφειν αὐτοῦς*—, Ex quorum locorum comparatione simul adparebit, Thucydidem cum illo: *ὡς* sæpissime negandi particulam solere conjungere. Qua observatione etiam nostro loco hæc emendatio magis confirmabitur.—In verbis: *καταφώρα δὲ μάλιστα, καὶ ἢν εἴπω περιφασιν οὐ κομισίας τὰς ναῦς*—non admitto Stephani in-

terpretationem, quamvis etiam Dukerus eam sequatur, qua inprimis ad perniciem Græcorum spectaverit ille Tissaphernis prætextus, nondum tanto numero congregatas esse Phœnicum naves, quanto rex Persarum imperaverit. Non eo enim, ut hæc prætenderet Tissaphernes, Græcorum maturabatur perniciem, quam quod auxilium ipsis promissum tam diu retinebat. Ille vero prætextus, quia ineptus erat, inhonesta potius Tissaphernis consilia, quibus fracturus erat Græcorum vires, magis patefecerat. Ex codicum vestigiis igitur legendum esse censeo: *κατὰ φῶρα δὲ μάλιστα*—maxime autem manifestum est (sc. Tissaphernem retinendo navium auxilio atterere Græcorum vires voluisse) ex prætextu, quem propter classem non missam protulit. In antecedentibus modo dixerat Thucydides: *ἐπιφανὲς δῆπου*—, Ad quod jam optime superlativo gradu refertur illud: *κατὰ φῶρα δὲ μάλιστα*. Thucydidis more hoc neutrum numero plurali essetur pro: *κατὰ φῶρον δὲ μάλιστα ἐστὶ*—, De qua Thucydidis consuetudine jam ejus interpretes in notis ad lib. I. cap. 1. egerunt. Ita enim præter alia multa legitur lib. I. cap. 2.: *τὰ πρότερα*. cap. 72.: *παριτηπία*. cap. 79.: *πολεμηπία*. cap. 86.: *παραδοπία—διακριπία*. cap. 93.: *ἀδικπία*. cap. 125.: *ἀδυναπία*. Lib. VI. cap. 25.: *πλευπία*. Lib. VII. c. 60.: *βουλευπία* etc. In aliis quidem locis non usurpavit Thucydides hoc vocabulum: *κατὰ φῶρον*. Occurrit tamen in Plutarchi scriptis et plane similem verbo: *καταφωράω* significationem obtinet. Codices vero, ex quibus hanc emendationem: *κατὰ φῶρα* elici, sunt cod. Ar. qui scripsit: *καταφωρά*, Cod. Cl. et duo Parrisi. qui habent: *κατὰ φῶρος*, Codd. Aug. et Cass.: *καταφωρῶν*, et Vallæ liber, quia ille vertit: etenim maxime evidentis tergiversationis fuit, quod causabatur, cur naves non adportasset.—In verbis: *ἐλάσσους ἢ ὅσας ὁ Ἐσσιλεύς ἔταξε*—decem codd. omitunt articulum: ὁ ante: *Ἐσσιλεύς*, qui non semper additur, si regem Persarum hoc vocabulum indicat. Ita statim in sequentibus Thucydides scripsit: *ἀναλώσας πολλὰ τῶν Ἐσσιλέως*—.

CAP. 88. *Ὁ μὲν ἄρας εὐθὺς τῆς Φασήλιδος καὶ Κανόνου*—, Et significatio particula: *εὐθὺς*, *recta*, quando cum genitivo conjungitur, et codicum plurimorum auctoritas legere jubent: *ἄρας εὐθὺ τῆς Φασήλιδος*—, quod jam Dukerus alii que suaserunt.

CAP. 89. Καὶ Ἀριστοκράτην τὸν Σικελίου καὶ ἄλλους.— Octo codicum auctoritate legendum est: τὸν Σικελίου sive: τὸν Σικελίου—, sicut jam Hudsonus suavit et in primis testimonio ex Demosthene allato confirmavit. Duplex λα etiam quidam codd. qui vulgatam lectionem: Σικελίου tuerentur, adferant.—In verbis: τούς τε ἐς τὴν Λακεδαιμόνα πρεσβευομένους ἔπεμπον— additamento non inepto novem codices legunt: σπουδῆ πᾶν τούς τε ἐς τὴν Λακεδαιμόνα.— Idem quoque Valla in libro suo invenit, quia vertebat: *legatos mature sane Lacedaemonem miserant.*—Quare illa lectio non est rejicienda.—In verbis ultimis: ἠγωνίζετο οὖν εἰς ἕκαστος ὑπερβολὴν αὐτὸς πρῶτος προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι— non ferri potest lectio: ὑπερβολὴν. Nam sive: ὑπερβολῆ, sicut unus Paris. exhibet, scribendum est, sive: ἕκαστος ἐς ὑπερβολὴν αὐτὸς—, sicut etiam in quatuor codd. legitur, eaque lectio mihi magis placeat, quam ut trium codicum auctoritate plane omittamus vocabulum: ὑπερβολὴν.

CAP. 90. Καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστίν. Quatuordecim libri legunt: εὐθὺς ὁ ἐπίπλους ἐστίν. Quae si vera est lectio, sensus est horum verborum: *ea parte statim navium impetus fieri solet et potest.* Ipsa oratio contexta hanc codicum lectionem defendit. Nam proxime antecesserant haec verba: ἴνα τούς πολεμίους μᾶλλον—δέξονται—et statim haec sequuntur: ὥστε καθεζομένων ἐς αὐτὸν ἀνδρῶπων ὀλίγων, ἀρχεῖν τοῦ γε ἔσπλου. Nihil est, quo apte referatur illud: ἐς αὐτὸν, nisi retineamus codicum lectionem: ἐπίπλους, ut jam sensus existat: *quando vel pauci homines contra navium impetum in statione collocati fuerint.* Quia lectionem: ἐπίπλους nondum receperat Aem. Portus, propterea h. l. legere maluit: ἐς αὐτὸ (sc. τείχος) sine codicum auctoritate. Si ad: ἐς αὐτὸν cum aliis supplendum esset: ἔσπλου, haud dubie non repetisset Thucydides statim in sequentibus: ἀρχεῖν τοῦ γε ἔσπλου.— In verbis: καὶ ἤρχον αὐτοὶ αὐτῆς, ἐς ἣν καὶ—novem codices apte legunt: καὶ ἤρχον οἱ αὐτοὶ αὐτῆς.— Quod referri debet ad: ὁ Θεραμένης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ—et illud: ἤρχον eodem sensu adhibetur, quo in antecedentibus adfuit: ἀρχεῖν τοῦ γε ἔσπλου.

CAP. 91. Ἐξεργάμενοι δὲ τούτου, μὴ οὖν ὑπὸ τοῦ δήμου τε αὐτῶν γενομένου—διαφθαρέναι.— Tredecim codices cum vi majore legunt: ἐξεργάμενοι δὲ καὶ τούτου.— Etiam

Valla ita legit, cum verteret: *hoc quoque excluso.* Præterea copulam: τε post vocabulum: δήμου quinque codd. non sine causa ejiiciunt, quia haec particula in sequentibus nihil habet, ad quod apte referatur.

CAP. 92. Ἐρμῶν τῶν περιπόλων τις τῶν Μουνυχιάσι τεταγμένων ἀρχῶν. Sequor Dukeri sententiam, ut scribatur: Μουνυχιάσι, sicut illud: Ὀλυμπιάσι, quia singularis habet: Μουνυχία, Ὀλυμπία. Ita etiam vocabulum: Μουνυχιάσι in cod. Aug. παροξυτόνως scribitur. Porro legendum est: τεταγμένον ἄρχων, eadem Dukeri sententia. Utraque vox jam παροξυτόνως scripta reperitur in Stephani libro *De urbis*, sub: Μουνυχία.—In verbis: τὸ δὲ μέγιστον, τῶν ὀπλιτῶν τὸ στίφος ταῦτα ἐβουλεύετο— vera lectio ita constituenda esse videtur: τὸ στίφος ταῦτ' ἐβούλετο.— Nam lectionem: ἐβούλετο septem codd. adferunt atque etiam Vallæ liber, quia vertit: *idque ex voluntate maxime armorum partis.* Altera autem lectio: ταῦτ', mea militum conjectura, quia orationi contextæ quam maxime est adcommodata.—In verbis: ἔσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ἀργίετο τοῖς ὀπλίταις, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἐναντίοι, τῷ πλήθει ἔχαλεπαινον—, quia eadem dictio: ἔσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα etiam in Xenophontis Hist. Græc. lib. II. cap. 4. §. 21. simili sensu adhibetur, ut respondeat Latino: *dicis causa*, verisimillimam esse putō Schneideri doctissimi sententiam, ut duabus vocibus in unam conjunctis legatur: ἔσον ἀποβοῆς ἕνεκα. Nam duas præpositiones separatas: ἀπὸ et: ἕνεκα cum uno vocabulo: βοῆς conjungi potuisse, non facile cuiquam Græcæ lingue studioso persuadebitur. Pro illo: τῷ πλήθει haud dubie magis vera lectio: τῷ ἀληθῶς ἔχαλεπαινον, est admittenda. Nam hæc lectio, quam cod. Marg. unus Paris. Scholiastes et Vallæ liber, quia vertit: *re vera excaudaverunt*, confirmant, optime opponitur illi: ἀπόβοῆς ἕνεκα.—In verbis: καὶ εἰ ἄμεινον εἶναι καθαιρεθῆν—comma post: ἄμεινον est ponendum, ne horum verborum sensus perturbetur. Nam ad: ἄμεινον est ex antecedentibus intelligendum: δοκεῖ, et sequentia: εἶναι καθαιρεθῆν, ex antecedentibus: ἄμεινον δοκεῖ, pendunt.—In verbis: φοβούμενοι, μὴ τῷ ὄντι ᾧσι καὶ πρὸς τινὰ ἑσπών τις τι ἀγνοία σφαλῆ—elegantia et doctrina Heilmanni dignissima est ejus conjectura, ut legatur: *μὴ τῷ ἀντιᾷσι.* Sine ulla tamen codicum auctoritate illam recipere adhuc dubito.—Denique in verbis ul-

timis: τὸ μὲν καταστῆσαι μετόχους τασού-
τους ἀντικεῖς ἀν δῆμον ἡγούμενον—vocabulum:
δῆμον, sicut etiam in aliis scriptorum locis
reperitur, positum est pro: δημοκρατίαν.
Errore typographico in ed. Lips. lectio
falsa: ἡγούμενον est orta. Nam Dukeri et
Gailii editiones cum plurimis codd. recte
exhibent: ἡγούμενοι. Constat, syllabas
vocalulorum ultimas: on et: oi, etiam a li-
brariis sæpe esse permutatas. Ita statim
cap. 96. in lectione: διάφοροι et: διάφοροι
dissentunt codices et cap. 103. et c. 105.
dissentiunt in lectione: ἀτακτότεροι et:
ἀτακτότερον. lib. VI. c. 49.: αἰφνίδιοι et:
αἰφνίδιον. cap. 80.: προθυμότεροι et: προθυ-
μότερον. cap. 89.: μετριώτεροι et: μετριώ-
τεροι. lib. VII. c. 25.: πρότεροι et: πρότε-
ρον. lib. VIII. c. 12.: πιστότεροι et: πισ-
τότεροι. c. 49.: ἀκριτοι et: ἀκριτοι.

CAP. 93. Ἐς τὸ πρὸς τῇ Μουσικῇ Διονυ-
σιακῶν θεάτρων ἐλθόντες—. Quatuor codices
simul cum Vallæ libro legunt: Διονυσιακῶν
τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ θεάτρων. Nam Valla
vertit: ad theatrum Dionysiacum, quod
ante Munichiam est intra Piræum—. Est
etiam verisimile, in Piræo convenisse mi-
lites, quia ibidem commorabantur, ante-
quam in urbem redirent. Quare etiam
hoc codicum additamentum a vero locorum
situ non aberrat. Imo haud dubie est
idem theatrum, cuius etiam Xenophon
Hist. Græc. lib. II. c. 4. §. 22. in verbis:
πρὸς τὸ ἐν Πειραιεῖ θεάτρων meminit. Im-
probat quidem Dukerus hanc codicum lectio-
nem, quam putat ex Xenophontis loco hic
esse adjectam. Quod mihi non verisimile
esse videtur. Imo, si quis in verbis: ἐν
τῷ Πειραιεῖ interpretamentum librariorum
quæserit, facilius ex verbis antecedenti-
bus: ἐν τῷ Πειραιεῖ ὀσπλῖται hujus addita-
menti causa inveniatur. Forte tamen hæc
verba ab ipso profecta sunt Thucydide,
ut ita theatrum in Piræo exstructum ab
aliis theatri in Athenarum urbe distingu-
eretur.

CAP. 94. Καὶ πᾶς τις τῶν ὀπλιτῶν αὐτὸ
τοῦτο ἐνόμιζεν εἶναι—. Decem quidem libri
legunt: τῶν πολλῶν ὀπλιτῶν—. Sed mihi
persuadere non possum, hanc ineptam lec-
tionem ab ipso Thucydide esse profectam.
Mihi potius videtur ex permutatione et re-
petitione literarum in illo: τῶν ὀπλιτῶν a li-
brariis facta traxisse originem.—In verbis:
ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου, μειζονος ἢ ἀπὸ τῶν πό-
λεμίων—optimorum quorumque interpre-
tum sententiam amplector, qua omnia ne-

gandi particula: οὐ post vocabulum: πο-
λέμου est inserenda.

CAP. 95. Λαβόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι δύο
καὶ εἴκοσι ναῦς—. Sex codices apte legunt:
λαβόντες δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι—. Nam an-
tea jara plura de Atheniensium calamitate
narraverat. Quare hæc sequentia jam com-
mode particula: καὶ cum antecedentibus
conjunguntur.—In verbis ultimis etiam
bene Græce libri plurimi exhibent: καὶ
τᾶλλα τὰ περὶ αὐτὴν καθίσταντο, cum antea
vulgo ederetur: καὶ τᾶλλα περὶ αὐτὴν—.

CAP. 96. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἔλαθε τὰ
περὶ τὴν Εὐβοίαν γεγενημένα—. Dukerus con-
jecturam suam quidem, ut legatur: ὡς ἡ γ-
γέλθη, propter Scholiastæ notam non habet
verisimilem. Sed mihi adhuc valde
arridet, quia illud: ἡγγέλθη, non autem:
ἔλαθε cum dicendi consuetudine Thucydidi
propria plane convenit et quia etiam in
cap. 97. ad hunc locum verbis: ἐπὶ τοῖς
ἡγγελημένοις aperte respicitur. Concedam
quidem, Scholiastæ ætate jam variam lec-
tionem: ἔλαθε adfuisse, sed forte adhuc ex
aliorum codicum collatione vera lectio:
ἡγγέλθη confirmabitur. Etiam Vallæ il-
lud: ἡγγέλθη in libro suo legisse videtur,
quia vertit: Postquam hæc ad Eubœam
gesta Athenis nuntiata sunt.—In verbis:
σφῶν ἐπὶ τὴν Πειραιᾶ ἔρχομενον ὄντα πλεῖν—octo
codices legunt: ἔρχομενον ὄντα ἀποπλεῖν—. Quæ
lectio saltem orationis numerum magis
sustentat.—In verbis: καὶ δέιστησαν ἂν
ἔτι μᾶλλον, τὴν πόλιν εἰ ἐπολιόρκουον μένοντες
—decem librorum lectio: καὶ ἡ δέιστησαν
ἂν ἔτι μᾶλλον τὴν πόλιν ἐφορμιοῦντες, ἡ
ἐπολιόρκουον μένοντες—haud dubie longe ar-
tiorum toti narrationi sensum adjungit.
Etiam Valla in suo libro ita legebat, quia
vertit: Itaque aut adgredientes urbem magis
in seditionem concitassent civitatem, aut
manendo obsedissent cogentes. Eadem lec-
tio etiam in cod. Marg. reperitur, omissio
tantum: ἐφορμιοῦντες. In alio cod. Cl. sal-
tem pro: εἰ occurrit: ἡ ἐπολιόρκουον, et alii
nonnulli saltem particulam: ἡ ante: δέιστη-
σαν inserunt.—In verbis: Ἄλλ' ἐν τούτῳ
μόνον Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους—error typo-
graphicus in editione Lipsiensi sensum hu-
jus loci pervertit. Nam Dukeri et Gailii
editiones codicum plurimorum auctoritate
exhibent: Ἄλλ' οὐκ ἐν τούτῳ μόνον Λακε-
δαιμόνιοι—.

CAP. 97. Εἶναι δὲ αὐτῶν ὀπίσσοι ὄπλα παρ-
έχονται—. Novem codd. legunt: ὀπίσσοι καὶ
ὄπλα παρέχονται—. Non male adjecta mihi

esse videtur hæc particula: καί. Nam in universum hoc additamento indicari puto, eos tantum in numerum quinque millium esse relatos, qui etiam tot bona possiderent, ut in magna rerum angustia, quæ Athenienses tunc temporis premebat, semet ipsos suis armare sumptibus et ad bellum necessaria sibi suppeditare possent. Cum illa interpretatione optime sequentia conveniunt: καί μισθὸν μὲν ἀναχρῶν—

CAP. 98. Ἐπολιόκρου δ' αὐτὸ διὰ ξυμφορᾶν ἀφίσι ἐκ τῆς Οἰνός γενομένην ἀνδρῶν ἐκ Δεκελείας ἀναχωροῦντων διαφθορᾶς οἱ Κορινθιοί.— Legendum esse videtur: διὰ ξυμφορᾶν—γενομένην ἀνδρῶν ἐκ Δεκελείας ἀναχωροῦντων διὰ φθορᾶς οἱ Κορινθιοί. Septem codices exhibent illud: γενομένην, atque in duobus etiam codd. adhuc legitur: διὰ φθορᾶς, nonnullis cæsis. Sicut etiam Græci dicunt: διὰ ἡσυχίας, δι' ἀσφαλείας.

CAP. 99. Καὶ αἱ φοίνισσαι ἦντες οὐδὲ ὁ Τισσαφέρνης που ἤκων.— Undecim codd.: τέως, tunc, addunt ante: που et quinque codd. legitur: ἤκων. Utraque lectio non sine causa a Dukero probatur. Quare legendum est: οὐδὲ ὁ Τισσαφέρνης τέως που ἤκων—.

CAP. 100. Θράσυλλος ἐπ' αὐτὴν ναυτὴν διενοεῖτο πρὸς βολὴν ποιέισθαι.— Octo codices legitur: ἐπ' αὐτὴν πᾶσαις ταῖς ναυτῶν.— Quod additamentum bene quadrat, quia statim sub finem capitis adjicitur: καὶ αἱ πᾶσαι ἦντες παρεσαν—ἀφ' ὧν—παρασκευάζοντο, ὡς—αἰρήσονται τὴν Ἑρεσόν. Etiam Valla vertit: cum tota classe adveniens Thrasyllus.

CAP. 101. Παρασκευάζοντες τὴν Κύμιασαν δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινοῦσαις τῆς ἡπείρου.— Lectio: δειπνοποιοῦνται ex interpretamento orta esse videtur. Nam plurimi codd. legitur: περαιοῦνται ἐν Ἀργινοῦσαις—, quo laud dubie commoratio nocturna in his insulis, in quas trajecerunt, indicatur. Forte ex Xenophontis verbis Hist. Græc. lib. I. c. 6. §. 19.: δειπνοποιοῦμενοι ἐν ταῖς Ἀργινοῦσαις hujus loci interpretamentum traxit originem. Quodsi igitur admittitur illa codicum lectio: περαιοῦνται ἐν Ἀργινοῦσαις, trajecerunt in Arginusas, aperte illud: ἐν Ἀργινοῦσαις positum est pro: ἐς Ἀργινοῦσας. Qua dicendi consuetudine Thucydides interdum utitur. Ut lib. IV. cap. 42.: ἐν Ἀμπρακίᾳ καὶ ἐν Λευκαδίᾳ ἀπέησαν—et lib. VII. c. 17.: παρασκευάζοντο αὐτοὶ τε ἀποστελοῦντες ὀπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ.

CAP. 102. Τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδαρίου ἄρεα

τῆ ἔω κατιδόντες τὴν δίαξιν εὐδὺς ποιοῦμενοι, οὐ φθάνουσι πᾶσαι.— Mibi persuadere non possum, ut: δίαξιν ποιέσθαι indicet: *fugere*. Saltem Thucydides dicendi consuetudini talis interpretatio adversatur. Puto Thucydidem scripsisse: εὐδὺς ποιοῦμενοι οὐ φθάνουσι—, ut illud: ποιοῦμενον ad Mindarium, classis Peloponnesium ducem, referatur. Jam cap. 92. docui, syllabas ultimas: οἱ et: ον sæpe a librariis esse permutatas.

CAP. 104. Νῆες ἐξ καὶ ὀδοήκοντα· οἱ αὖ Πελοποννήσιοι ὡς ἀπὸ Ἀβύδου μέχρι Δαρδάνου, νῆες ὀκτὼ καὶ ἐξήκοντα.— Argumenta, quibus doctissime usus est Acacius, ut demonstraret, in nostro loco transponenda esse verba: ἐξ καὶ ὀδοήκοντα, et: ὀκτὼ καὶ ἐξήκοντα, et ita minorem navium numerum de Atheniensibus, majorem autem de Peloponnesiis adhiberi debere, sunt tam certa et clara, ut adeo sine ulla codicum auctoritate hanc verisimillimam numerorum transpositorum emendationem recipi posse censeam. Facilis autem fuit librariis hæc perversa numerorum transpositio, sive literis: *ωστ* et: *ξη*, hos numeros fuisse scriptos censeas, sive affinitatem duplicis numeri, sicut jam Acacius animadvertit, respicias: ἐξ καὶ ὀδοήκοντα, et: ὀκτὼ καὶ ἐξήκοντα. Ad antiquissima vero tempora librarium negligentiam in hoc loco conspicuam referri debere, ex magno codicum consensu in exhibenda lectione perversa adparet. In cod. Cl. tamen pro: ἐξήκοντα recte adlatum est: ὀδοήκοντα et in cod. Græv., quamvis lacuna codicis deprehendatur, tamen verba: ὀδοήκοντα. κέρας δὲ—, sicut vere se invicem proxime excipere debent, conjuncta leguntur. Præterea in verbis: ὡς ἀπὸ Ἀβύδου undecim codicum consensu omittenda est particula: ὡς, sicut etiam antea sine addita hæc particula ὡς scriptum erat: ἀπὸ Ἰθάκου μέχρι Ἀρρίωνων.

CAP. 106. Ἀππλάγησαν τ' οὗ—καὶ τοὺς πολεμίους ἐπιπέσειεν ἐς τὰ ναυτικά νομίζειν.— Dukerus quidem et Baverus censent, h. l. legendum esse: ἀξίους του—pro: τινός. Sed nihil muto, quia illud: τὸ ἐς τὰ ναυτικά in universum artem nauticam indicat. Quare sub his verbis: ἀξίους τοῦ ἐς τὰ ναυτικά intelligo homines ad exercendam artem nauticam idoneos.—In verbis: καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς ἐναντίοις—tollegendus est articulus: τοὺς ante: νεκροὺς, non sine codicum consensu.

CAP. 108. Ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοῦς Ἴωνας. Inepta est hæc lectio: ἐπὶ τοῦς Ἴωνας, quia impetum Tissaphernis hostilem in Ioniam factum indicaret. Quare longe præferenda est novem codicum lectio: ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας—, sicut etiam Valla in libro suo legerat, quia vertit: *properavit in Ioniam*.—In verbis: ὑπὸ Ἀστάχου τοῦ Πέρσου—ἀδικούμενοι—septem codices cum Vallæ libro nomen magis Persicum: ὑπὸ Ἀρσάκου τοῦ Πέρσου—adsferunt; cui lectioni etiam Dukerus non sine causa favebat. Ad confirmandam hanc lectionem etiam conducunt quatuor codd. qui legunt: Ἀρκάσου—. Denique in verbis: καὶ ἐπαγγέλλας στρατιὰν αὐτῶν τοῖς βελτίστοις—verissimam esse puto Æm. Porti conjecturam, ut legatur: *στράτιάν αὐτῶν*—. Etiam Valla ita legisse videtur, quia vertit: *cum—expeditionem indixisset*.

CAP. 109. Καὶ οὐ μόνον τὸ ἐν Μιλήτῳ καὶ Κνίδῳ—διαβεβλήσθαι τε νομίσας αὐτοῖς σφόδρα—. Duodecim codices legere jubent: τὸ ἐν τῇ Μιλήτῳ—, sicut adfuit cap. 83. et aliis locis. Porro octo libri exhibent: *διαβεβλήσθαι τε νομίσας αὐτῶν σφόδρα*. Plane eodem modo etiam plusquamperfectum passivum activi significatione supra cap. 83. occurrit in verbis: τῷ Τισσαφέρνει

ἀπιστοῦντες πολλῶ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβεβλήθητο, *multo magis indignabantur*. Censeo igitur lectionem: *διαβεβλήσθαι τε νομίσας αὐτῶν σφόδρα*, *putans eos valde infensos esse*, hoc loco esse præferendam.—In verbis: καὶ τὰς διαβολὰς καὶ περὶ τῶν Φοινισσῶν νέων καὶ τῶν ἄλλων ὡς εὐπεπέστατα ἀπολογήσεται— non bene: τὰς διαβολὰς cum: *ἀπολογήσεται* conjungi poterit. Quare aptissima neque negligenda est septem codicum lectio: τὰς διαβολὰς ἀπόσηται, quam etiam Wassius adsensu suo dignam habet. Ceterum a Scholiasta jam hanc lectionem esse in nonnullis libris inventam, ex eo adparet, quia adjectis verbis: *λείπει τὸ ἀπόσηται*, eam quoque in nonnullis deesse libris indicavit.—Quod ultima denique verba hujus præstantissimi operis attinet: *ὅταν ὁ μετὰ τοῦτο τὸ πῆρος χειμῶν τελευτήσῃ, ἐν καὶ εἰκοστὸν ἔτος πληροῦται—*, ea cum antecedentibus non apte cohærere, non facile quisquam infitiabitur. Quare statui debet, vel a librario hæc verba esse adsuta, sicut Dodwellus in suis Annalibus Thucydideis censuit, vel ex Thucydidis adnotationibus hæc esse adjecta, ut ita continuationem operis, cui forte immortalis est, præpararet. In uno codice Paris. plane desunt hæc verba.

OBSERVATIONES

CRITICÆ

IN

THUCYDIDEM.

SCRIPSIT

ERNESTUS FRIDERICUS POPPO

PHIL. DR. AA. LL. M.

VIRO CELEBERRIMO
GODOFREDO HERMANNO,

PRÆCEPTORI SUO OMNI PIETATE COLENDO,

HUNC

OBSERVATIONUM LIBELLUM
SUMMÆ VENERATIONIS ET GRATISSIMI

ANIMI PIGNUS

ESSE VOLUIT

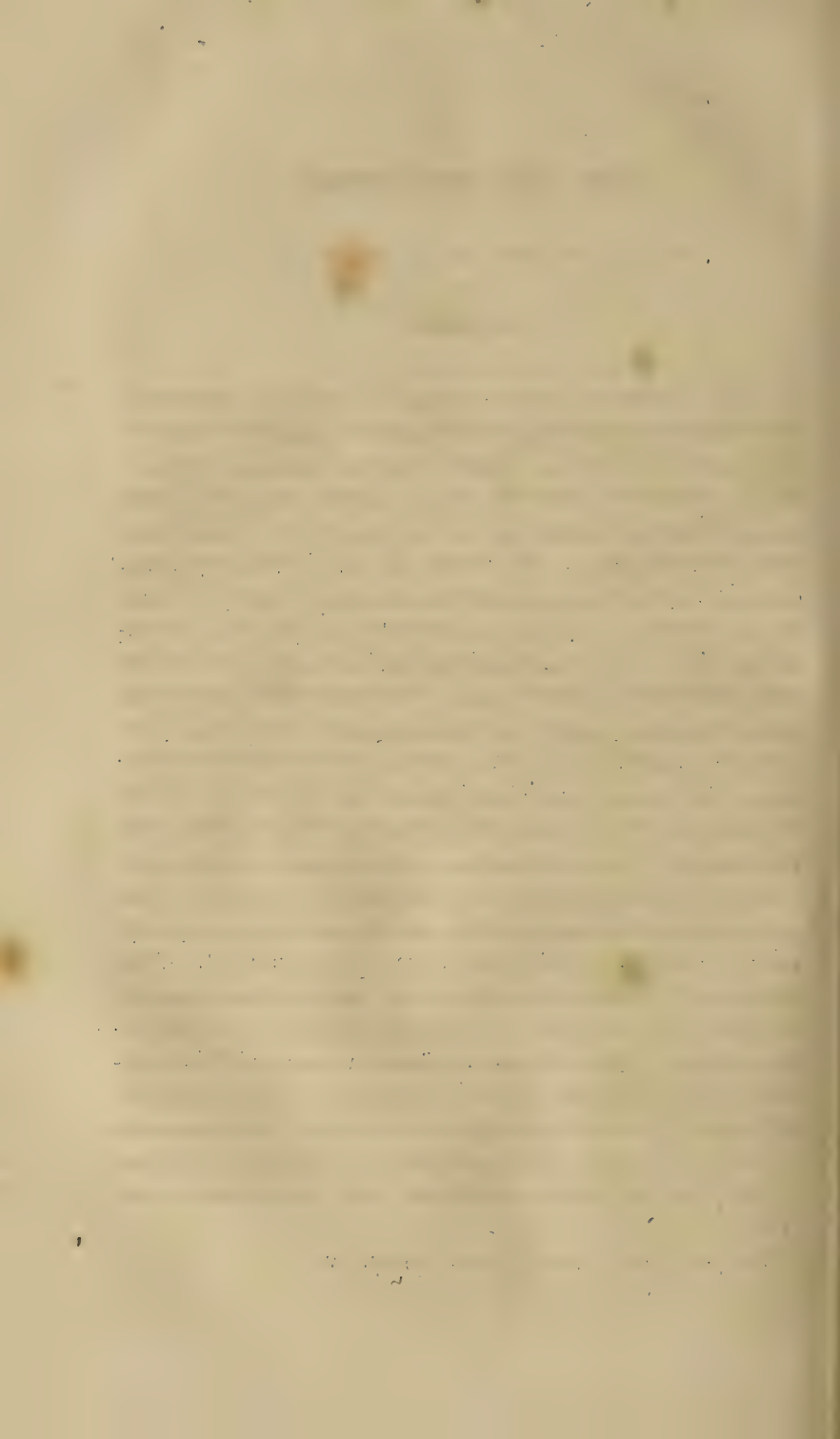
AUCTOR.

VIR CELEBERRIME,

PRÆCEPTOR PIE COLENDE!

SI Tibi studiorum meorum primitias consecro, persuasum Tibi habeas, neminem me melius sentire, quam leve sit munus, quod Tibi offero. Sed ne exiguum quidem donum, si ab eo, cui lautiora dandi facultatem fortuna denegavit, grata mente mittatur, injucundum Tibi fore, summa Tua humanitas facit ut sperem. Et cuinam alii nisi Tibi ea reddam, quorum fontes in Tua disciplina quærendi sunt? Tuum est, non meum, si quid ego in his literis rectius quam alii viderim; Te enim et gravissimum et benignissimum studiorum moderatorem nactus sum. Quo tempore Lipsiam adii, tenuia erant ea, quæ de his literis comperta habebam, quam ipsam ob causam incerta erant mea omnia de futura vita consilia. Sed quum Tua et scripta assidue legerem et scholas frequentarem, tum demum caligo, quæ menti meæ offusa erat, discussa, et in Societate Græca, quam, si earum rerum, quæ apud nos geruntur, notitia ad beatorum sedes pervenerit, jam plures antiquitatis heroes de se optime meritam grati prædicabunt, etiam Thucydidi meo nova lux accensa est. Mox propius ad Te accedendi venia mihi data nunquam desiisti tardum stimulare, labantem sustinere, abjectum et desperantem erigere. Quo factum est, ut tandem hunc, qui Tibi plurimum debet, libellum conscribere auderem. Quem juvenilem laborem si Tu eum esse judicaveris, qui me Tu o patrocínio Tu a que disciplina certe non omni ex parte indignum esse doceat, ejus rei, quam ardentissime opto, compos factus ero. Vale.

Scripsi Lipsiæ mense Julio a. MDCCCXV.

OBSERVATIONES CRITICÆ

IN

THUCYDIDEM.

Quum nostro tempore plerique scriptores Græci, qui in suo genere excellunt, ab eximiiis viris magno cum fructu sint tractati, mirum est, Thucydidi nondum contigisse editorem, qui et subtiliore Græcæ linguæ cognitione instructus, et familiaritate cum illo inita adjunctus, verba ejus, quantum fieri posset, in pristinam integritatem restituerit. Neque tamen æqui iudices unquam negarunt, ex omnibus Græcorum historicis nullum esse, qui naturam et vim historiæ rectius perspexerit, causas rerum et quæ ex iis consequerentur melius perpenderit, de veritate eorum, quæ narrarentur, magis sollicitus fuerit, denique ab omni partium studio alienior compertus sit. (Cf. virorum doctorum de Thucydide judicia Lipsiensi editioni t. II. p. 719—44. inserta, et, ut ex recentioribus très tantum, sed eos gravissimos, testes laudemus, Jo. Müller. *Hist. Univers.* t. I. p. 117. Heeren. *Ideæ de polit. etc.* t. III. sect. 1. p. 467—71. Creuzer. *Ars histor. Græcor.* p. 206. et p. 262. sqq.) Sed ut ea omittam, quæ ad argumenti tractationem pertinent, et de dictione tantum dicam, qua Thucydides usus est, ea tantum facit ad ingenium Græcæ linguæ cognoscendum, ut neminem de eo satis recte judicare posse existimaverim, priusquam hos libros legerit. Idem autem Thucydidis sermo quum asper, durus et intellectu difficilis plerumque dicatur (v. *Hermog. περὶ ἰδεῶν* l. II. in fine), factum est, ut multi ab hoc scriptore tractando deterrentur, nec nisi pauci ejus edendi consilium caperent. Post principes enim editiones, de quibus alibi mentio injicietur, novæ recensionis auctor exstitit H. Stephanus, quem ad nostra usque tempora omnes ita secuti sunt, ut ab ea, quam ille receperat, scriptura rarissime recedere au-

derent, unde Stephani editiones pro vulgatorum exemplarium fundamento habendæ sunt. Egregie autem ille de Thucydide meruit, quum et genuinam ejus manum veteris codicis ope sæpe restitueret, et notas, quæ tum ipsa scriptoris verba tum ejus scholiastas per duos primos libros illustrant, calci editionum, quas curavit, subjiceret; in quibus notis multa insunt verissime disputata, ut eas doleas non esse ad finem historiæ Thucydidæ continuatas. Sed Stephanum, quamvis præclare de scriptore nostro meritum, multa tamen vitia intacta reliquisse, aliis vero non rectam medelam adhibuisse, haud miraberis, si et qua ætate vixerit, et quam multiplex fuerit ejus industria, reputaveris. Nam ut ejus ævo nondum ea erat Græcæ linguæ cognitio, quantum hodie studiis nonnullorum egregiorum virorum debemus, et multa præsidia, quibus nos ad sermonem Thucydidis integritati reddendum uti possumus, seculo XVI. exehnte incognita erant, ita Stephanus ipse, plurimis negotiis districtus, non nisi breve tempus historicorum principi consecrare poterat, unde, qui annotationes ejus diligenter examinaverit, eum non ubique usum loquendi Thucydidis satis cognitum habuisse intelliget. Ex ejus autem tempore non prodiit Thucydidis editio, quæ critica dici possit. Hudsonus enim novos quidem codices consuluit, idemque factum est a Duckero, qui sermonem Thucydidis doctissimis animadversionibus passim explicuit, unde post Stephanum imprimis laudandus est; sed uterque, quas nactus erat opes, cum aliis communicare, quam in suum usum convertere maluit. Etiam Gottleberus et Baverus in interpretando magis quam in corrigendo nostro scriptore versati sunt, et quum subtiliore

grammaticæ Græcæ cognitione destituerentur, vel in explicando tam mira fere singulis in paginis protulerunt, ut, Abreschii, nihil non in hoc scriptore interpreti licere existimantis, vestigia secuti, Thucydidem non modo asperè et contorte, sed barbare et solæce loquentem faciant. Neophytus autem Ducaes, cujus editionem (quæ prodiit Viennæ x voll. quorum ultimum complectitur lexicon Thucydidem, quod quam maxime manum et imperfectum est) inspiciendam mihi præbuit Fr. A. Wolfii humanitas, criticum agere omnino noluit, sed notas exegeticas addidit Græco sermone conscriptas neque ubique contemendas. Qui vero fere eodem tempore novam editionem aggressus est, Gailius Franco-Gallas, quum bibliothecæ Parisinæ copiis uteretur, sperari poterat, fore, ut tandem aliquando Thucydidis verba emendatiora exhiberentur. Sed huic expectationi non satisfactum est, quum Gailius codicum lectionibus ne ad aperta quidem vitia corrigenda uteretur, sed, ut alio in loco declarabimus, interdum adeo operarum errores ex Lipsiensi exemplari repeteret, in particulis autem, temporibus, modis et aliis ejusmodi rebus ea comminisceretur, quæ in Germania vix quisquam hodie dicere audeat. Quæ ne videamur temere contemdisse, exempla nonnulla adjiciamus. I. 5. Δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἡπειρωτῶν τινὲς ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρῶν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλέοντων πανταχοῦ ὁμοίως ἔρωτῶντες, εἰ λησταὶ εἰσιν ὡς οὔτε ἂν πυθάνονται ἀπαξίουτων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἶν εἶδεναι, οὐκ ἀνεδιζόντων. Ubi ex unius libri incertis vestigiis scribi vult—vix oculis credas—ἀνεδιζόντων τε, quod τ' ἐ interpretatur quippe, nimium. Omnino enim hac particula ita delectatur, ut, quascunque velit, notiones ei tribuat. Quid? quod eam I. 39. ubi ex uno codice inepte edidit τῆς τε ἀφ' ἡμῶν αἰτίας, Gallico o u i affirmativo respondere dicit! Neque improbat illud τέ, quod I. 26. nonnulli libri pro ἐδέοντο addunt. Ibidem alia eruditionis specimina dedit. Ubi enim lectionis discrepantiam in voce ἤσθηοντο, pro qua ἤσθηοντο restituendum est, commemorat, ita loquitur, quasi altera harum formarum pro imperfecto habenda sit. Paulo post non multum absuit, quin Thucydidis pro προσλαβόντες o duobus pessimis codicibus obtruderet solæceam formam προσλαμβόντες, quam rariorem et fortassis

eam ipsam ob causam in reliquis libris mutata esse monet. In eodem capite particula ὡς in verbis Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς εἰ Κερκυραῖοι τεσσαράκοντα ναυσὶ (ita enim vocabulorum ordinem inverti jubent optimi libri pro eo, qui vulgo obtinet, ναυσὶ τεσσαράκοντα) μετὰ τῶν φυγάδων ὡς καταζόντες, adeo offensus est, ut uncis eam includeret, quod jam notavit is, cujus statim mentionem injiciamus, Benedictus. Denique I. 40. Gailius ex uno codice edendum curavit, Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς, Σαμίαν ἀποστάντων, ψῆφον προσθέμεθα ἰναγτίαν ὑμῶν, τῶν ἄλλων δ' ἐ (quod dē exquisitum putat) Πελοποννησίαν διχα ἐψηφισμέναν, εἰ χρὴ αὐτοῖς ἀμύειν φανερώς δὲ ἀντεπίομεν. Cajus generis alia nonnulla exempla in hoc libello passim reperientur; sed vel ea, quæ hic prolata sunt, satis, spero, declarabunt, qualis sit philologiæ apud Franco-Gallos status, quorum celeberrimus magister ea tradat, quæ apud nos pueri explodant. Hæc igitur editio paucis probaretur, nisi varias lectiones codicum Parisinorum contineret, quibus supersedere non potest, qui criticam Thucydidis editionem parare in animo habet. Post Gailium commemorandus est Seebode, qui in præfatione editionis, quæ Lipsiæ præterito anno exeunte prodiit (quanquam in titulo annus 1815. indicatus est), scribit, quum editio Bredenkampii repetenda esset, se textum denuo recensere voluisse, sed a bibliopola, qui eum quam celerrime excudi jussisset, prohibitum esse. Quod laud scio an non deliramentum fuerit Thucydidis. Seebodius enim quum ne solæcismos quidem, qui in vulgatis exemplaribus hic illic insunt, et sine ulla difficultate corrigi poterant, sustulerit, facile intelligi potest, quam imparatus omnem rem aggressus sit. Ne verum quidem est, quod in præfatione affirmat, “ se textum ex editione Gottlebero-Baveriana, collata tamen Duckeriana, nonnullisque mutatis, in primis quod ad interpunctionem spectet, exprimendum curasse.” Quodsi editionem Duckeri ubique diligenter contulisset, evitasset certe operarum errores in Lipsiensi exemplari commissos, quod non factum, et pariter pravam interpunctionem sæpe retentam esse, alibi notabimus. Denique quam jam in eo essemus, ut has observationes typis exscribendas curaremus, incidimus et in novam editionem Thucydidis, quæ apud Britannos prodiit (Edinb. 1804. 6 voll. 8.), auctore, ut ferunt, Petro Elms-

Ieyo, et in Benedicti Commentarios criticos in octo Thucydidis libros (Lips. 1815.) Illam, ejus notitiam Wolfio debeo, non nisi obiter inspicere mihi licuit, sed nonnulla ibi recte mutata vidi, quamquam in plerisque hæc editio Duckermanam sequitur, nisi quod formæ Atticæ ubique sunt repositæ, qua in re editor, ut in præfatione ipse fatetur, audacior fuit, quum omnium codicum auctoritatem sæpe posthabuerit. Ita plusquamperfecta activi, non solum in prima sed etiam in tertia persona, ubique scribit per η, ut ἐνεπεποιήκη, ἦδη, quæ formæ Atticæ dictæ (cf. Piers. ad Mær. p. 173. sq. Fischer. in Animadv. ad Vell. Grammat. II. 371. sq. Gregor. Corinth. et ejus Intpp. p. 121. sq.) nusquam reperiuntur in Thucydidis libris. Idem valet de forma ἦσαν (imperf. v. εἶμι), quam ubique restituit invitis codicibus, qui exhibent ἦσαν. Vid. ut ex insigni exemplorum multitudine paucissima asseram, II. 3. III. 107. 111. 113. et Fisch. l. I. II. 508. Accuratiùs examinauimus Benedicti commentarios, in quibus ut nonnulla inuenimus utiliter observata et quibuscum plane consentimus, ita alia non minora desiderauimus. Benedictus enim librorum mss. pretium non expendit, unde factum est, ut fere semper nonnisi ad numerum eorum respiceret, et sæpe depravatorum codicum scripturam amplecteretur, quod infra demonstratum videbis. Deinde de nonnullis rebus grammaticis non ea, qua par erat, cautione iudicavit. Ita quum particulam τέ, cui a Gallo nimis latum ambitum assignatum vidimus, non aliter usurpari posse putaret, nisi si aliud τέ vel καί sequeretur, dici vix potest, quot locos temere tentaverit, in quibus ea, quomodum apud alios etiam historicos et apud poetas, nihil est nisi copula. E sexcentis exemplis nonnulla certe adscribere placet. I. 4. (Μίνως) τῶν Κυκλάδων νήσων ἤρξέ τε, καὶ οἰκιστὴς· πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο, Κάραρ ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἐαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας· τό τε ληστικόν (s. ληστρικόν, quod præfert Benedictus, me nihil decernente. Cf. I. 10. 13. II. 69. IV. 9. et præter Scholiastam ac Thomam Mag. p. 576. jam ab aliis laudatum etiam Æl. Herod. p. 450. Piers. et Phot. Lex. p. 160.), ὡς εἰκόσ, καθήκει ἐκ τῆς θαλάσσης. Benedictus legi iubet τότε, quod et languet, quum, si a Minoe pirate sublatis sunt, non opus sit, ut tunc temporis factum

esse dicatur, neque orationi necessariæ satis convenit, denique, quod gravissimum est, nomen ληστρικόν articulo privat, qui nullo modo deesse potest. Nam longe aliud est καὶ ναυτικῶ ἰσχύσας, c. 9. ad quæ verba Benedictus provocat. Ubi enim non de certa quadam classe, non de certis latronibus, sed de copiis maritimis vel prædonibus sensu indefinito sermo est, ibi non dubium est, quin recte omittatur articulus. Hic vero Minos non latrones sensu indefinito, sed eos latrones, qui tum mare vexabant, sustulisse dicendus erat. Non minus falsum est illud τότε, quod Benedictus c. 5. reponit, in vv. Τό, τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἡπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληστείας ἐμμεμένικε. Etenim non tunc (quando tandem?) mos armorum gestandorum mansit, sed ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληστείας μέχρι τούδε. C. 17. Benedictus pro τύρανοι δέ legi vult τύρανοι τε, ut τέ post ἐπαράχθη habeat, quo referatur. Quæ particula si sibi responderent, initium capitis omni nexu cum præcedente capite destitueretur. Add. I. 25. Παρέδσαν τὴν ἀποικίαν, τὸν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα, καὶ τὸ χρηστῆριον δηλοῦντες· ἐδόντό τε μὴ σφᾶς περιεῶν φθειρομένους. 29. Ἀραγτίες ἐβδομήκοντα ναυσὶ καὶ πέντε, δισχιλίους τε σπλίταις, ἔπλεον. 50. Πρὸς τοὺς ἀνδράπους ἐτρέπασαντο, φονεῖν διεκπελόντες μᾶλλον ἢ ζωγεῖν τοὺς τε αὐτῶν φίλους, οἰκ ἀσθόμενοι (quod pro ἡσθημένοι ex optimis codd. revocandum esse iure monuit Bened.), ὅτι ἦσθητο οἱ ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρα, ἀγνούυτες ἔκτεινον. In quibus omnibus locis Benedictus vel nullo vel nonnisi uno libro ad stipulante pro té adversativam particulam reponi voluit. Plura exempla adscribere piget; eorum qui cupidus sit, adeat Benedicti notas ad I. 75. 84. II. 21. 41. 65. III. 57. al. Sed etiam aliæ res grammaticæ virum doctum latuisse videntur. Nam I. 75. quum Athenienses dicant, Ἔα ἄξιό ἐσμεν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, καὶ προθυμίας ἔνεκα τῆς τότε, καὶ γλώσσης ξυνέσεως, ἀρχῆς γε (quod pro τέ reponendum est, quum imperium non sit argumentum, cur Athenienses invidia indigni sint, sed potius hujus invidiæ objectum. Cf. Schol. Vall. Kistum. Levesqu. Bened. ad h. l. et Matth. Gr. Gr. p. 469.) ἦς ἔχομεν, τοῖς Ἕλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόνως διακείσθαι, alii pro ἄρα scribi jusserunt ἄρα, quod in initio orationis ferri non potest (cf. Herm. ad Soph. Antig. v. 628. ed. Brf. min.), Benedictus autem

conjecit ἀρ' ἀνάξιοι ἔσμεν. Sed ἄρα ibi valet nonne, quod Benedictum fugisse eo magis notandum est, quum non tantum ab Hermanno ad Vig. p. 823. ed. rec. generatim dictum, sed a Matthiæo l. l. jam ad hæc ipsa Thucydidis verba translatum sit.

—I. 11. Ἐπειδὴ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν (ἄλλον δέ τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτείχισαντο), φαίνονται δ' οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι. Ita quum hunc locum recte constituisset Baverus, assentientibus præter alios Wytttenbachio Eclogg. historr. p. 361. et Hermanno ad Vig. p. 786. non potuimus satis mirari, Benedictum hæsisse in particula δέ post φαίνονται, quam post particulas temporales a Græcis in apodosi sæpissime inferri, a neme erudito hodie ignorari putabamus. Cf. Hom. II. I. 57. 137. 193. 94. Hesiod. Theog. 58—60. et Herm. ad. Vig. p. 785. et 345. Ita etiam explicanda verba Thucydidis II. 65. Ἐπει (quod pro ἐπειδὴ ex libris restituendum est. cf. Bened.) ὁ πόλεμος κατέστη, ὃ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνούς τὴν δύναμιν, nisi ibi scripseris ὅδε, quod tamen nimiam vim habere videtur. De usu articuli loco pronominis, qui frequens est in Thucyde, cf. Matth. Gr. Gr. p. 396.

—III. 42. Διαφέρει αὐτῶ, εἰ, βουλόμενός τι αἰσχρὸν πείσαι, εὐ μὲν εἰπεῖν οὐκ ἂν ἠγῆται περὶ τοῦ μὴ καλοῦ δύνασθαι. Benedictus legi voluit ἠγῆται. Sed quis Atticus scriptor unquam dixit εἰ ἂν ἠγῆται? Talia non ponenda, sed exemplis confirmanda sunt, antequam credantur. Ἄν ibi pertinet ad δύνασθαι. Eiusdem pretii est quod I. 139. scribendum putat, Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι, εἴη δ' ἂν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφῆτε, quasi ullus Atticus proæ orationis scriptor particulae εἰ conjunctivum adjunxerit.* Vel vulgata (εἰ—ἀφείτε) ibi servanda, vel legendum ἢν ἀφῆτε, quod

* Apud Diodorum quidem l. XII. c. 63. p. 522. vulgo legitur, Ἐψηφίσαντο αὐτοὺς φυλάττειν, εἰάν βούλονται Λακεδαιμόνιοι λῦσαι τὸν πόλεμον· εἰ δὲ προκρίνωσι τὸ πολεμεῖν, τότε πάντας τοὺς αἰχμαλώτους ἀποκτείνει. Sed ibi ἢν reponendum esse, vel locus parallelus Thucydidis IV. 41. docere potest. Eadem medela opus est Thuc. VI. 21. [Quod Atticus proæ orationis scriptores particulae εἰ nusquam conjunctivum adungere diximus, id non ita certum esse, quin accuratius ea de re quaerendum sit, intelleximus e Bekkeri Anecdotis p. 114. Tragicis hunc particulae

non spreverim. Cf. varr. lectt. et Matth. l. l. p. 748. 5.—Hæc sufficiant de rebus grammaticis. Præterea Benedictus lectiones, quas præfert, plerumque ne ibi quidem, ubi verum vidit, ex loquendi usu satis stabilivit, sed nonnisi multorum codicum auctoritatem non negligendam esse dixit. Quamobrem quum recentiores ad Thucydidis orationem vel a maculis, quibus sensim contaminata est, liberandam, vel ab inanibus mutandi conatibus defendendam omnino minus, quam exspectes, contulerint, fit, ut plurima adhuc ad criticam ejus editionem desiderentur. Quæ qualia nobis esse videantur, nunc exponere conabimur. Exempla autem, quibus hanc in rem utemur, pleraque omnia ex l. I.—IV. repetemus, quum et locos, quos tractare constitueramus, ex his libris diligentius enotaverimus, et ita facilius judicari posse putemus, quid a nobis in his literis vel præstitum sit vel non sit præstitum. Quod ut æqui pariter ac docti iudices publice nos doceant, rogamus; quibus si nostrorum studiorum primitiæ non prorsus improbatæ fuerint, nullum laborem tam arduum fore spondemus, quem non suscipiamus, ut, si ad majorem iudicii maturitatem pervenerimus, Thucydidis editionem, scriptore nostro, quantum fieri poterit, non indignam curemus. Qui vero in hoc specimine sæpius ad viros doctos, qui res quasdam demonstraverint, provocatum velint, eorum veniam necesse est ut imploremus, quum alia testimonia propter librorum penuriam, qua premimur, addere non potuerimus, nonnulla etiam noluerimus, ne ea demonstremus, quæ nemo hodie in dubium vocet.

Quum in vitiis, quæ in vulgata veterum scriptorum exemplaria irrepserint, emendandis vel antiquis monumentis nitamur, vel, ubi in his non videatur acquiesci posse, ad ingenium aut nostrum aut aliorum confugiamus, omnis ea crisis, quæ inferior dici solet, in duas partes dividi potest, quarum alteram diplomaticam, alteram conjecturalem voces. In utraque parte quæ ab editoribus Thucydidis vel neglecta vel errata sint, seorsum exponemus.

εἰ usum vindicare studuit Wunderlichius in Observ. critt. in Æschyl. p. 195. sq. cui in Æschyli loco, nisi fallor, nunc non multum refragabitur Hermannus. Sed εἰ προσήγχε Xenoph. Anab. VII. 6. 23. corruptum est. Ex Addend.]

SECTIO PRIMA.

De crisi diplomatica.

Antiqua monumenta, quibus tanquam fontibus scripturæ utimur, partim sunt codices mss. ejus, quem tractamus, scriptoris, partim principes editiones ex illis ductæ, porro veteres versiones et commentarii, denique alii scriptores, qui quosdam illius locos laudant. Quatenus autem editio critica ex his monumentis pendet, triplex editori impositum est officium. Primum enim monumenta ipsa diligenter conquirenda, et lectiones ex iis enotandæ sunt. Deinde videndum est, unde ea originem ducant, quinam eorum inter se sit nexus, quænam singulorum auctoritas. Denique opus est legitimo eorum usu.

CAP. 1.

De lectionibus e codicibus et reliquo apparatu critico eruendis. Proponuntur lectiones scholiastarum nondum enotate. Thucydides interdum abruptius loquitur. Transitus a participio ad verbum finitum. Ἐκάτερος et ἕκαστος cum articulo. Afferuntur exempla, in quibus scholiastæ a vulgata scriptura dissentire falso existimantur.

Et primo quidem, quod posuimus, editoris officio, ut antiqua monumenta, quæ pro fontibus lectionum habenda sunt, diligenter inspiciantur, satis bene plures functi sunt, qui Thucydidem typis exscribendum curarunt. Magnus enim librorum mss. numerus collatus est, quorum notitia partim ex éditionibus Duckeri et Gottleberi (t. II.), partim ex editione Gailii (t. IX. s. Mémoire sur Thucydide p. 83.) peti test. Ex quibus codicibus quum lectiones satis accurate excerptæ esse videantur, certe si de iis libris sermo est, qui ante Parisinam editionem in subsidium vocati sunt; horum autem nonnulli præstantissimi judicandi sint: eorum ope genuina scriptoris manus fere ubique restitui posse videtur, etiamsi novi libri non inveniuntur. Ex quibus omnino non multum lucri sperandum esse suspicor, quippe quos, si conjecturam facere licet ex iis, qui in Franco-gallia recentius inspecti sunt, in graviori-

bus rebus cum iis, qui iam noti sunt, consensuros esse putem. Nihilominus si quis librum compererit nondum esse collatum, gratissimum mihi faciet, si ejus notitiam mecum communicaverit.*

Sed duo sunt fontes lectionum Thucydidearum ab editoribus nimis neglecti, scholiastam dico et Vallæ versionem. Quæ quidem versio quum, ut infra videbimus, ex præstantissimo codice facta sit, ideoque maximam habeat auctoritatem, præterea vero omnibus facile ad manus esse poterit, mirum est, a perisque editoribus omnino non consultam esse, ut Stephanus fero solus sit, qui eam cum quadam diligentia contulerit. Scholia autem quum sæpe codicibus nostris antiquiora sint, ne ipsa quidem, ut decebat, examinata sunt. Quocirca neque scholiastarum neque Vallæ lectio a vulgata recedens ubique annotata est, alibi vero ex iis afferuntur, quæ ab iis lecta esse falso existimantur. Illius generis exempla sint hæc.

III. 37. Ὅ, τι ἂν ἡ λόγῳ πεισθέντες ἢ π' αὐτῶν ἀμάεργητε, ἢ οὐκ ἂν ἐνδῶτε, οὐκ ἐπικινδύνας ἠγεῖσθε ἐς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ἑυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι· οὐ σκοποῦντες, ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχήν, καὶ προσεπιβουλευόντας αὐτούς, καὶ ἄκοντας ἀρχομένους· οἱ οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζεσθε βλαπτόμενοι αὐτοί, ἀκροῦνται ἡμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχυρὸν μᾶλλον ἢ τῆ ἐκείνων εἰνότη περιγένησθε. Schol. Βλαπτόμενοι αὐτοί] ἀσαφές τὸ χωρίον, ὅτι ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθείαν μετέβη ἡ ἀπόδοσις τῆς εἰνότης, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν· ὥφειλε γὰρ βλαπτόμενος καὶ ἀκροαόμενος εἰπεῖν ὁ γράφων, ἀλλ' ὡς καινῶν συντάξεων εἰρητῆς καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς ἐπιστήμων, τούτῳ οὐ πεποίηκεν. Ubi Baverus reprehendit scholiastam, quod nominativum βλαπτόμενοι pro accusativo positum dicat. Multo minus autem ἀκροῦνται positum esse pro ἀκροαόμενος, sed pendere ab οἱ. At quis tandem sibi persuadeat, scholiastæ, si pronomen relativum legisset, undem in mentem venire potuisset, ut Thucydidem nominativo pro accusativo et verbo finito pro participio usum esse contenderet, et de loci obscuritate atque insolentia quereretur? Imo non invenit

* Memini me alicubi legere, præter eos libros, qui sint in Italia, etiam in bibliotheca Monacensi Thucydidis codicem servari. An vere ita traditur? qualis hic est codex? an diversus ab Augustano?

illud cī, quod deest etiam in Aug. Bas. (s. cod. Camer.) Cl. Gr. Ar. Chr. (his enim literis designamus codicem Colleg. Corp. Chr. non simplici C. ne cum Par. C. confundatur) Par. D. E. F. et edit. Ald. in Par. autem C. s. l. al. m. scriptum est. Unde patet, hoc pronomen, utpote ab interpretibus profectum, delendum esse, quod obiter monuit etiam Benedictus. Sæpe enim Græci a participio transeunt in verbum finitum. Thuc. I. 57. Δεδιώς τε ἔπρασαν, ἔς τε τὴν Λακεδαιμόνα πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς, πρὸς Πελοποννησίους, καὶ Κορινθίους προσπειοῖντο, τῆς Ποτιδαίας ἕνεκα ἀποστάσεως· προσέφερε δὲ λόγους καὶ τοῖς ἐπὶ Θράκης Χαλκιδεῦσι· καὶ Βυττιαίοις ξυναποστῆναι (pro καὶ προσποιούμενοις — προσφέρον δὲ λόγους καί). IV. 4. Ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, σιδήρεια μὲν λιθουργαὶ οὐκ ἔχοντες, λαγάδην δὲ φέροντες λίθους, καὶ ξυνητίδισαν (pro ξυνητιδέντες), ὡς ἕκαστόν τι ζυμβαίνει. Alii loci in aliis scriptoribus reperiuntur, ut Demosth. de Cor. 23. Ταῦτα συνετάχθη τῷ ναυάρχῳ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ ἑτέρον, ἰδιωτῶν μὲν νῦν ὄντων, ἐκ παντὸς δὲ τρέφουσι βουλευμένων τὸν δῆμον ἀντὶ τῆς νῦν ὑπαρχούσης πρὸς ἐμὰς φιλίας τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν, πολλῶν μᾶλλον φιλοτιμουμένων τοῦτο συντελεῖσθαι ἢ τοῖς Σπυρμαβριανοῖς βοηθῆσαι, καὶ ὑπολαμβάνουσιν (pro ἰπολαμβανόντων) αὐτοῖς τὸ τοῦτον πρόσσπονδον ἔσσεσθαι. Et ut ex poetis unum certe locum afferamus, Æsch. Agam. 1479. edit. Schæf. Δαμέντος φύλακος εὐμνεστάτου, καὶ πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί· πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον (pro ἀποφθιμένου). Qui loquendi usus interdum fugit interpretes, ut Thuc. III. 59. Αἰτούμεθα ἡμᾶς, θεοὺς τοὺς ὀμνοβωμίοις καὶ κοινούς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβωμίοις, πείσαι τᾶδε, προφερόμενοι ὄρκους, οὗς οἱ πατέρες ἡμῶν ὤμωσαν, μὴ ἀμνημονεῖν, ἰκέται γιγνώμεθα ἡμῶν τῶν πατρῶν τάφων, καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶντας, μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις, μηδὲ τοῖς ἔχθιστοῖς φιλῆται ὄντες παραδοθῆναι. Qui locus a nullo fere interprete recte intellectus est. Cohærent ibi verba αἰτούμεθα ἡμᾶς μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις, μηδὲ — παραδοθῆναι. In medio inserta sunt præsidia, quibus Platæenses utebantur, ut precum composites fierent. Quemadmodum igitur scriptum est ἐπιβωμίοις et προφερόμενοι, ita sequi debebat γιγνώμενοι et ἐπικαλούμενοι, pro quibus mutata structura inferuntur verba finita. Unde intelligitur, perperam vulgo post τάφων colo interpungi. Sed et hic et III. 37. nonnullis offensionem sit, quod verba finita, quæ participiis substitu-

untur, non addita habeant copulam, quæ cum præcedentibus participiis connectantur. Ita enim facile fieri potest, ut ambiguitas oriatur, maxime c. 59. ubi ἐπιβωμίοις ἰκέται γιγνώμεθα ita jungas, quasi illud huic accuratius definiendo inseruiat. Qui ita sentiat, c. 59. malit καὶ addi, cujus in nonnullis libris vestigia deprehenduntur, c. autem 37. omne membrum οἱ οὐκ — ἀκροῦνται et conjunctionem ἀλλά cum Cass. ejici, quasi ad ἀκροντας ἀρχομένους explicationis causa adscriptum. Sed conjunctio καί, ut ab ea incipiamus, nonnisi in Ar. Chr. Dan. reperitur, quos pessimos esse codices infra videbimus, atque in his ipsis libris non ante ἰκέται, sed post ὤμωσαν scripta est. Verba autem ἐξ ἄν ἂν χαρίζησθε — ἀλλά ἀβίχι nolum, quum non tantum in uno codice propter repetitum ἐξ ἄν ἂν excidere potuerint, sed etiam a scholiasta agnoscantur, et per se exquisitiora esse videantur, quam quæ interpretibus tribuas. Et quin, si participio usus esset Thucydides, nemo copulam desideraret, eadem nescio an omitatur etiam mutata structura. Certe scriptor noster sæpe abruptius loquitur, ubi vel additis pronominibus vel aliis modis orationem ejus emendare studuerunt. Quo pertinet præter locum II. 60. Ὅπότε οὖν πόλις — δι' αἰτίας ἔχετε ab Hermanno ad Vig. p. 761. unice recte constitutum alius IV. 10. ubi Demosthenes milites suos, qui in insula Pylo relictæ Lacedæmoniorum impetum expectabant, vulgo ita cohörtatur. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὄρω πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἢν ἐθέλωμέν τε μείναι, καὶ μὴ, τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλεγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι. τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὃ μενόντων ἡμῶν ζύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασιν δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὐπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος. καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἔξομεν, μὴ ῥαδίως (quod pro vulg. ῥαδίως e codicibus reponendum esse jam monuit Baxter in Diss. De lectione Thucydidis optima interpretandi disciplina p. 15. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 427. et 889. et Bast. ad Gregor. Cor. p. 83.) αὐτῷ πάλιν ὄψεως τῆς ἀναχαρήσεως, ἢν καὶ ὑφ' ἡμῶν βιάζηται. ἐπὶ γὰρ ταῖς ναυσὶ, ῥᾶστοι εἰσιν ἀμύνεσθαι· ἀποβάντες δὲ, ἐν τῷ ἴσῳ ἦδη. τό, τε πλήθος αὐτῶν οὐκ ἄγαν δεῖ φοβέσθαι. Quo verba primum laborant falsa interpunctione. Particulæ enim τέ in verbis τοῦ τε γὰρ χωρίου ex vulgari distinctione nihil respondet, quum verba καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἔξομει

hac referri nequeant, quoniam primariae in hac periodo sententiae causas reddunt, cur plerumque Atheniensibus faveant, verbis autem τὸν πολέμιον δεινότερον ἔξομεν contrarium potius continetur. Deinde ὁ aute μενόντων fere in omnibus codicibus, Reg. Aug. Bas. Cl. Gr. Ar. Chr. Dan. 7 Pariss. vett. edd. desideratur, in Cass. autem et Par. C. m. rec. scriptum est, unde jam Kistemakerus et Benedictus hoc pronomen deleturi erant. Quo sublato quum oratio nimis abrupta esse videretur, Hermannus etiam γίγνεται expungendum putabat, ego vero, ne audacior vocarer, scripturam γίνεσθαι probandum censebam, quae est in Gr. atque Par. D. et hac Vallæ versione confirmatur: "Etenim partem loci, quam tenemus, inaccessibilem arbitror, adjudicemque fieri nobis perstantibus." (s. Etenim quod locus inaccessus est, id nostrum duco, ita ut, si maneamus, nobis adiumento sit.) Sed neutrum permittit Dionysius Halicarnassensis, qui varii generis tempora a Thucydide coniungi demonstraturus, in epist. II. ad Ammæum p. 801. ed. Reisk. hæc verba ita affert, τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὁ μενόντων μὲν ἐν ἡμῶν, σύμμαχον γίγνεται, ἰποχαρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὐπορον ἔσται, et statim subjicit. Τὸ μὲν γὰρ γίγνεται τοῦ παρόντος ἐστί, τὸ δὲ ἔσται τοῦ μέλλοντος χρόνου δηλωτικόν. Unde eum γίγνεται legisse certissimum est, quippe quo vel omisso vel mutato omnis ejus corruat argumentatio. Alia res est in pronomine relativo, quod sive additur sive abjicitur, non labefactantur ea, quae Dionysius probare stadet. Quamobrem vel ab ipso vel ab ejus librariis perspicuitatis causa inseri potuit. Pro quo pronomine si cum Kistemakero e Dionysio repetamus particulam μὲν, propter sequens δὲ ex arbitrio, ut videtur, ab eo additam, idem fere manet asyndeton. Quod, quamvis ægre, ita ferendum existimamus, ut verba μενόντων ἡμῶν — ἐν τῷ ἴσῳ ἢ parentheseos notis includantur. Post κωλύοντας et βιάζηται minus plene interpungendum. Coherens hæc, τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, τό, τε πλεῖστος αὐτῶν οὐκ ἄγαν δεῖ φοβέσθαι. Redimus ad locum III. 37. in quo scholiasta βλαπτόμενοι male cum ἀκροῶνται conjunxit, ideoque misere in eo se torsit. Recte a recentioribus editoribus plerisque ad χαρίζεσθε relatum est; ita enim verba ἐξ ὧν ἂν χαρίζεσθε βλαπτόμενοι respondent iis, quæ præcesserunt, ἐπικινδύ-

τως ἐς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν. Συμμαχῶν χάριν μαλακίζεσθαι. Sed αὐτοῖς dubitari potest utrum ad χαρίζεσθε βλαπτόμενοι, an ad ἀκροῶνται pertineat. Hoc fere præterlerim, quum in iis, quæ proxime antecesserunt, hoc pronomen sæpius de sociis lectum sit. Ita autem αὐτοῖς quodammodo vice pronominis relativi fungetur, qualia, quamvis plerumque in oratione bimembri, ubi præcessit relativum, jam apud Homerum leguntur. V. Herm. ad Vig. p. 703. Add. Thuc. II. 4. Ἐσπίπτουσιν ἐς οἰκημα μέγα, ἃ ἦν τοῦ τείχους, καὶ αἱ πλοσίον (quæ vox a Stephano damnata e libris fere omnibus addenda est, in quos aliunde irreperit, haud facile potuit. Cf. ad h. l. Bened.). Δύραι ἀνεωγμέναι ἔτυχον αὐτοῦ (pro καὶ οὐ αἱ. Δύραι etc.)

III. 52. Γνοὺς δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ἄρχων τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, βία μὲν οὐκ ἐβόλευτο ἐλεῖν· εἰρημένον γὰρ ἦν αὐτῷ ἐκ Λακεδαιμόνος, ὅπως, εἰ σπονδαὶ γίγνοντο ὅποτε πρὸς Ἀθηναίους, καὶ ξυγχαροῖεν, ὅσα πολέμου χωρεῖα ἔχουσιν ἐκάτεροι, ἀποδίδεσθαι, μὴ ἀνάδοτος εἴη ἡ Πλάταια, ὡς αὐτῶν ἐκόντων προσχωροσάντων· πέμπτει δὲ αὐτοῖς κήρυκα, λέγοντας, εἰ βούλονται παραδοῦναι τὴν πόλιν ἐκόντες τοῖς Λακεδαιμόνοις, καὶ δικασταῖς ἐκείνοις χρήσασθαι, τοὺς τε* ἀδίκους κολάζειν, παρὰ δίκην δὲ οὐδένα.

* Benedictus conjecit γέ, male. Té vel respondet sequenti δέ. Cf. Herm. ad Vig. p. 836. Add. Thuc. I. 11. Τῆς τροφῆς ἀπορία τὸν τε στρατὸν ἐλάσσω ἤγαγον, καὶ ὅσον ἤλιπζον αὐτῶν πολεμούμεντα βιοτεύειν· ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν etc. Ubi té non ad καὶ referendum esse, docet locus, quem occupat. Etiam μὲν — τέ in Thucydide sibi opponuntur. II. 70. Προεδέξαντο, ὁρῶντες μὲν τῆς στρατιᾶς τὴν τάλαιπωρίαν ἐν χωρίῳ χειμεριῶ, ἀναλωκυίας τε ἤδη τῆς πόλεως δυσχίλια τάλαντα ἐς τὴν πολιορκίαν. III. 46. Ἀμεινον μὲν — πολιορκία τε. Sed IV. 69. Συνέβρισαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἦντο μὲν ἐκαστον ἀργυροῖα ἀπολυθῆναι, τοῖς τε Λακεδαιμόνοις, τῷ τε ἀρχοντι καὶ εἰ τις ἄλλος ἐπὶ, χρῆσθαι Ἀθηναίους, ὃ, τι ἂν βούλονται, perspicuitatis causa malim τοῖς δέ. Etiam I. 144. Μεγαρέας μὲν. ὅτι ἐάσομεν ἀγορᾶ καὶ λιμέσι χρῆσθαι, ἦν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξεντλασίας μὴ ποιῶσι — τὰς δὲ πόλεις· ὅτι αὐτοπόμους ἀφήσομεν, εἰ καὶ αὐτοπόμους ἔχοντες ἐσπειράμεθα in optimis libris legitur τὰς τε. Vel té infinitivum κολάζειν nectit cum χρῆσασθαι, ut particulæ δὲ oppositum μὲν prorsus omis-

Schol. Εἰρημένον γὰρ ἦν αὐτῶ] ἀντίπτωσις, ἧτοι αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀντὶ τοῦ, εἰρημένου γὰρ αὐτῶ, εἶπεν. Apertum est, scholiastam non legisse verbum ἦν, etsi in capite adjecti solet; quod ἦν si invenisset, tam ineptus esse non poterat, ut εἰρημένον pro εἰρημένου dictum esse contenderet. Verbum igitur substantivum quamvis omnes codices retineant, tamen ex scholiastæ auctoritate delendum est, quum sæpissime ab interpretibus adjectum sit, cuius rei infra ex ipso Thucydide exempla videbimus. Sed eo abjecto εἰρημένον nondum potest pro accusativo absoluto haberi—obstat enim particula γάρ—nisi deleatur δέ post προσπέμπει, quo, ut primus vidit Hermannus, ducit etiam hoc scholion, Προσπέμπει δέ] οὗτος ὁ δέ πρὸς τὸν μὲν προσέειπε γάρ, ὅτι βία μὲν οὐκ ἐβούλοντο εἰλεῖν, unde illud δέ a scholiasta repositum esse non obscure colligas. De participio εἰρημένου absolute posito cf. Dawes. Misc. critt. p. 99. Kæn. ad Greg. Cor. p. 38. sq. Fisch. ad Well. III. 1. p. 389. sqq. Herm. ad Vig. p. 769. Matth. Gr. Gr. p. 822. Post προσχωρησάντων virgula interpungendum. Sententia autem, cui δέ præfigendum erat, omnino suppressa est; nam ante εἰρημένον γάρ supplendum: sed alia excogitavit s. aliam viam iniiit Add. Herm. ad Vig. p. 841. et de omissione sententiae ante γάρ Lamb. Bos. p. 809. ed. Schæf. Particulas autem δέ et γάρ sæpe addunt interpretes. Quam in rem unum IV. 11. locum adjiciamus. Πάντων δὲ φανερότατος ὁ Βρασιδας ἐγένετο. τριπρασχῶν γάρ, καὶ

sum sit. I. 56. Οἱ Ἀθηναῖοι Ποτιδαίτας, ὄντας Κορινθίαν ἀποίκους, αὐτῶν δὲ ζυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν. Ubi quod Kistemakerus et Benedictus e depravatis codd. Ar. et Dan. addi voluerunt μὲν, id aperte interpolatoribus debetur. Rectius igitur ὄντας, quod ignorant Aug. Cass. Cl. deleri jussissent. II. 57. Οὐδ' αὖ κατὰ πέναν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, κεκλύται, i. e. πένης μὲν ὢν, ἔχων δέ, ubi scholiasta δέ pro μὲν positum esse inepte statuit. Μὲν præeuntibus Aug. Cass. Par. A. C. delendum etiam I. 12. Βοιωτοί, ἐξ Ἀργῆς ἀποστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν μὲν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην ἄκισαν (quod pro vulg. ἄκισαν ex Par. A. idem suadente Benedicto, recepimus, quum in toto hoc capite verba οἰκίζεν et κτίζειν usurpentur.)

ὄρων, τοῦ χαρίου χαλεποῦ ὄντος, τοὺς τριπράσχους * καὶ κυβεργήτας, εἶ που καὶ δοκεῖν διαπατῶν εἶναι σχεῖν, ἀποκοινοῦντας, καὶ φυλασσομένους τῶν νεῶν (cf. Matth. I. I. p. 446.), μὴ ξηντρεΐψωσιν, ἐβόα, λέγων. Ubi Reg. pro γάρ præbet δέ, et D. utramque omittit. Valla: "Inter quos maxime exstabat Brasidas, unus e trierarchis: qui quum cerneret etc." Interpunctio igitur mutata γάρ abjiciendum, quo ducunt quodammodo etiam scholia.

II. 22. Ἡγούοντο δὲ αὐτῶν (τῶν Θεσσαλῶν), ἐκ μὲν Λαρίσσης, † Πολυμήδους καὶ Ἀριστόνους, ἀπὸ τῆς στάσεως ἐκάτερος, ἐκ δὲ Φαρσάλου, Μένων. Verba ἀπὸ τῆς στάσεως ἐκάτερος vertunt diversæ uterque factionis, qui sensus per se quidem commodus est, quum Thucydides haud dubie causam indicare velit, cur Larissais duo duces præfuerint, sed verba ipsa ita explicari nequeunt. Schol. Ἐκ μὲν Λαρίσσης] ἡ Λάρισσα ἐστασίασε πρὸς ἑαυτήν διὸ ἐκατέρω μέρει ἀρχόντα εἶχε. λέγει δέ, ὅτι ἐκατέρω στάσις δύναμιν Ἀθηναίους ἀπέστειλε. Legit igitur ἐκάτερας, quod est etiam in Reg. quanquam recentiori manu, et in marg. Steph. Recte. Quod enim cum ἐκάτερος articulus conjunctus est, id offensioni esse non potest. III. 23. Τοῦ πύργου ἐκατέρου.

* Hac forma Thucydides etiam alibi utitur, ut II. 24. ubi τριπράσχας nonnisi in depravatis codicibus est, quibuscum IV. 38. VIII. 45. al. facit Regius.

† Cass. Λαρίσσης, fortassis rectius. Cf. IV. 78. et Bœckh. Præf. ad 4 dialog. Simon. Socrat. p. XXXV. sq. Certe Κρισσαῖος semper exhibent meliores Thucydides libri, unde plerumque etiam in vulgata exemplaria receptum est. Cf. II. 69. 85. 86. 92. 93. IV. 76. Κρισσαῖος in depravatis codicibus, Ar. Chr. Dan. scribitur, et in vulgg. edit. exstat I. 107. ubi Aug. et Reg. Κρισσαῖος. Idem valet de Ἐρεσσός, quod VIII. 100. sqq. sæpius repetitur, ubi Ἐρεσσός nonnisi in corruptis, quos diximus, libris invenitur, ad quos III. 18. 35. (ubi vulgo Ἐρέσου accentu in penultima, minus recte) accedit Reg. Etiam pro Ἀμφισσεῖς III. 101. in Cass. Aug. Reg. forma per simplex σ reperitur. Sed in aliis vobis constanter duplex σ in libris servatur, ut in Ἀντισσα, quod ter legitur III. 18. et semel III. 28. in Ἀρισσα IV. 128. al.

IV. 93. Ἐπὶ τῷ κέρα ἑκατέρῳ, quæ verba alio ordine repetuntur c. 94. IV. 96. Ἐκατέρῳ τῶν στρατοπέδων. Eodem modo ἑκαστός legitur, ut V. 49. Κατὰ τὸν ὀπίστην ἑκαστον. De hoc, non de ἑκάτερος, monuit etiam Matth. l. l. p. 371. Huc etiam pertineret II. 24. Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποίησαντο κατὰ τὸν ἑμαυτὸν ἑαστον τὰς βελτίστας, si certior ibi esset scriptura. Etiam Demosth. de Cor. c. 21. pro καθ' ἡμέραν ἑκάστην in quibusdam codd. est κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην.

His subjungam locum, in quo Stephanus quidem vidit, a scholiasta aliam lectionem inventam esse, sed editores, qui eum secuti sunt, neque scholiastæ neque Stephani mentem ceperunt. I. 28. Κερκυραῖοι ἀντέλεγον, ἦν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ ἀπαγάγουσι, ποιήσῃν ταῦτα (sc. ἀπάξειν τὰς ναῦς) ἔτοιμοι* δὲ εἶναι καὶ ὥστε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν, σπονδὰς δὲ ποιήσασθαι, ἕως ἂν ἡ δίκη γένηται. Schol. [Ἐτοιμοὶ δὲ εἶναι] ἀντὶ τοῦ, ἰσότητος ἔχουσιν, εἰ μὴ ἐκεῖνο βούλονται, σπονδὰς ποιήσασθαι, μένειν ἐν Ἐπιδάμνῳ καὶ τοὺς περιφθίντας Κορινθίαν καὶ τοὺς περιφθίντας Κερκυραῖον, μηδὲν πρᾶττοντας ἐς κάκωσιν, ἕως ἂν δίκας δώσωσιν. Ex qua interpretatione intelligitur, δέ, quod vulgo post σπονδὰς additur, a scholiasta non esse lectum. Quod et ad scholia monuit Stephanus, et ad ipsa Thucydidis verba adscripsit, hanc particulam locum depravare sibi videri. Sed in Lipsiensi editione per mirum errorem Stephanus p. 66. illud δέ, quod post Κορινθίους invenitur, p. 67. autem illud, quod post ἔτοιμοι est, damnasse perhibetur, quorum neutrum rejicere potuit. Videndum est autem, quid in hoc loco offensionis sit. Ac primum quidem in vulgata displicet ὥστε; ut enim ubique legitur ἔτοιμός εἰμι τρὸς τοῦτο s. ἔτοιμός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, ita vix usquam invenias ἔτοιμός εἰμι ὥστε τοῦτο

* Gregorius Corinthius et alii grammatici ab Atticis veteribus ἔτοιμος, ὁμοῖος, ἐξημος scriptum esse dicunt. V. Interpr. Gregor. p. 20. sqq. Sed in Thucydide hujus formæ vestigia vix quinquies exstant, ut I. 34. ubi quum vulgo legatur ὅμοιοι, c. Cass. et Aug. enotatum est ὁμοῖοι, III. 66. ubi ὁμοῖα in omnibus editionibus reperitur, VIII. 92. ubi ἔτοιμός præbent vett. edd. Sed. ὁμοῖος habes I. 77. 82. 86. 91. 140. II. 45. 54. 72. al. ἔτοιμος I. 70. 145. II. 3. 10. 56. III. 82. IV. 28. al. ἐξημος I. 32. 50. II. 17. 51. al.

ποιεῖν. Deinde particula καὶ non justum tenere videtur locum; aut enim dicendum erat ἔτοιμοι δὲ καὶ εἶναι, aut καὶ ἀμφοτέρους scribendum erat. Et hæc quidem difficultates evanescent, si ὥστε, quod deest in Ar. Chr. Dan. (idcæ enim a scholiasta lectum non esse, haud affirmaverim, quum necessitas hujus particulæ addendæ apud eum non adesset) deleatur. Sed primum his codicibus nullam fidem esse infra docebimus. Deinde oratio Thucydidis ingenio multo convenientior est, si retento ὥστε particula δὲ post σπονδὰς cum scholiasta, fortassis etiam Valla, cujus tamen versio hic satis mira est, et Stephano expungitur. Ita enim ὥστε denotabit hæc conditio ne ut, quo usu hujus voculæ, ubi de fœderibus sermo est, delectatur Thucydides. Sic statim sq. cap. legimus. Τῇ αὐτῇ δὲ * αὐτοῖς ξυνέβη, καὶ τοὺς τὴν Πηλοποννησίου πολιορκούντας παραστήσασθαι ὁμολογία, ὥστε τοὺς μὲν ἐπήλυδας ἀποδοῦσθαι, Κορινθίους δὲ δῆσαντας ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλο τι δόξη. Tres alios locos adscripsit Matth. l. l. p. 661. in quorum uno, III. 75. prorsus ut hic, legitur σπονδὰς ποιήσασθαι ὥστε.

Alibi scholiasta scripturam a vulgata re-

* Ita enim ibi scribendum videtur pro τῇ δὲ αὐτῇ. Cf. varr. lectt. et exempla a Gailio allata, quibus adde τῇ γνώμῃ δέ, quod e codd. restituendum I. 70. τῷ πεζῷ δὲ II. 94. ἐν τῷ αὐτῷ δὲ III. 11. διὰ δέκα δὲ III. 21. τοῦ πλείονος δέ, quod e. codd. revocandum IV. 92. ἐν ταῖς τε δὲ IV. 114. ἐν τούτῳ δὲ IV. 123. οὐκ ἑσακούοντων δὲ III. 4. atque, ut aliarum etiam particularum tertio loco positaram exempla afferamus, οὐκ ἐχθροὺς γάρ III. 58. ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν μὲν III. 92. οἱ Τεγεάται μὲν IV. 134. τὴν τελευταίαν τε III. 64. ἐς τὸ Ἡραῖον τε III. 81. Quæ omnia, qualia multa adhuc in Thucydide invenies, vides ita comparata esse, ut prima et secunda vox arctissime cohererant; nam altera earum in his omnibus locis vel articulis est vel præpositio vel negatio. Longe major hac in re poetarum est licentia. Æsch. Pers. 719. Πέζος ἡ ναύτης δὲ πείραν τήνδ' ἐμώραγεν τάλας. Cf. ib. v. 729. Agam. 664. Ἐν νυκτὶ δυσκίμαντα δ' ὄραρει κακά. Add. Enmen. 281. et Soph. Ant. 141. ed. Erf. min. Sed talia in prosa oratione ferri nequeunt, unde quod Thuc. II. 4. vulgo legitur Ὁρῶντες αὐτοὺς δὲ οἱ Πλαταιεῖς ἀπειλημμένους, ex libris corrigendum est.

cedentem in libro suo invenisse falso statuitur. Ut I. 7. τῶν πόλεων ὅσαι νεώτατα κτισθῆσαν, καὶ ἤδη πλωϊμωτέρον ὄντων. Schol. Ἄδειας τυχεῖσαι τοῦ πλεῖν, unde Stephanus eum οὐσῶν legisse suspicatus est. Sed urbem πλωϊμον dici non posse bene monuit Gottleberus, neque ullum hujus lectionis in codicibus repertum est vestigium. Scholiasta igitur, quæ Thucydides generatim dixerat, per arbitrium ad urbes retulisse putandus est.

Huc refer etiam III. 82. Ἐπέπεσε πολλὰ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνδρώσων ἦ, μᾶλλον δὲ καὶ ἰσχυαίτερα, καὶ τοῖς εἶδεσι διπλλαγμένα, ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυτυχιῶν ἐφιστῶνται. Schol. Μᾶλλον δὲ] μᾶλλον δὲ καὶ ἦττον, unde Abreschius Dilucc. Thucc. p. 359. assentiente Gallo t. IX. p. 172. καὶ ἦσσαν ab eo lectum esse opinatur. Quod tamen eum non nisi suppleri voluisse, vel ex ratione, qua asfertur, et ex forma ἦττον, quæ non est Thucydidea, manifestum est. Vulgatam confirmat Thomas Mag. in ἰσχυαίτερον p. 426.

Non minus falso scholiasta a vulgari scriptura dissentire existimatur I. 40.

CAP. 2.

Vallæ versionis usus. Hunc quoque interpretem a vulgata scriptura recedere interdum perperam existimari. Μᾶλλον potius. Verbum non primario subjecto accommodatum. De iis scriptoribus, qui verba quædam Thucydidis laudant. Lectiones lexicorum Seguerianorum, Photii et aliorum. Περιγραφή, πελιτικός, διεζωμένοι, ὀλίγου ἔς. In usu grammaticorum, lexicographorum, pariterque Dionysii cautissime versandum esse.

Accedimus ad alium lectionum fontem adhuc nimis neglectum, Vallæ versionem. Ex qua longum est ea omnia asserre, in quibus Valla a vulgatis exemplaribus nihil monentibus hac de re editoribus recedit. Ex quibus discrepantiis pleræque quum catenus certe notæ sint, quatenus eædem lectiones etiam e codicibus asferuntur, nunc a me omittentur.

Unum tamen exemplum adscribere placet, in quo Valla scriptoris manum in omnibus codicibus oblitteratam integram servavit.

IV. 48. Οἱ δὲ ἐφυλάσσοντό τε ἄς ἠδύναντο,

καὶ ἅμα οἱ πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον, οἷστοὺς τε, οὓς ἀφίσταν ἐκείνοι, ἔς τὰς σφαγὰς καθιέντες, καὶ ἐκ κλινῶν τινῶν, αἱ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς σπάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παρηρήματα ποιοῦντες, ἀπαρχόμενοι, παντὶ τρόπῳ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς (ἐπεγενέτο γὰρ νύξ τῷ παθήματι) ἀναδύντες σφᾶς αὐτοὺς, καὶ βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, διεφθάρσαν. Ubi Heilmannus pro ἀναδύντες coniecit ἀναλοῦντες, duabus de causis, quarum altera est, quod Phavorinus e Thucydide laudat ἀναλοῦντες ἀντὶ τοῦ ἀναίρουντες, quæ lectio in vulgatis exemplaribus nusquam reperitur, altera autem, quod παντὶ τρόπῳ ἀναδύντες σφᾶς αὐτοὺς inepte dicatur, quum rationes, quibus te strangules, non sint admodum variæ. Jam Baverus quidem recte monuit, παντὶ τρόπῳ cum διεφθάρσαν posse conjungi. Sed vel ita pro ἀναεῖν verbum latioris ambitus requiritur, quum Corcyraei et sagittis jugulo defixis et restibus se interemerint, ἀναεῖν autem si notare possit strangularē, quod non verisimile videtur, quum ubique sit vel redimire vel religare, nonnisi ad alterum mortis genus spectet. Ita igitur, ut cum philosophis loquamur, pro altero e duobus membris coordinatis (ipsi se interfeciebant—ab hostibus interfeciebantur) poneretur subordinatum. Huc accedit, quod præter Phavorinum etiam Suidas t. I. p. 170. et Zonaras p. 201. scribunt, Ἀναλοῦντες, ἀντὶ τοῦ ἀναίρουντες, Θουκυδίδης καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλοῦν. (II. 24. VI. 12.) Atque hæc fuit scriptura, quam Valla in codice suo invenit, qui vertit: “Omni denique ratione tum sibi manus inferentes, tum a superne ferientibus absumti sunt.” Quod autem habet “omni denique ratione,” fortassis legit παντὶ τε τρόπῳ, quod nobis e conjectura restituendum videbatur. Verba enim οἷστοὺς τε—ἀπαρχόμενοι quum rationem describant, qua capti Corcyraei se ipsi interfecerint, rectius cum σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον, quam cum διεφθάρσαν conjunguntur. Illud autem feri non potest, nisi addatur particula. Quod restat, lexicographi quidem a vulgata scriptura mirum in modum recedunt, sed ita tamen, ut hunc locum memoriter ab iis laudari pateat, quod ex iis, quæ infra de his scriptoribus exponuntur, clarius etiam intelligitur. Suid. t. III. p. 414. Σφαγὰς, τὰς κατακλιέδας. Θουκυδίδης καὶ οἷστοὺς καθιέσαν ἔς τὰς σφαγὰς. Phot. p. 411. Σφαγὰς, τὰς κατακλιέδας (I.—κλιέδας), Θουκυδίδης, καὶ

διστούς. Ubi interpunctione e Suida correcta post διστούς lacunæ signa collocanda sunt; nonnulla enim excidisse apertum est. II. p. 280. Παραρημάτων τῶν ἱματίων. Θουκυδίδης. Si recte video, nonnisi librariorum errore, pro παραρημάτα τῶν ἱματίων; nam παραρημάτων per ἱματίων explicare grammaticus non potest. Sed minus etiam Thucydidis manum agnoscitur apud Suidam III. p. 43. Παραρήσεται, ἀφαιρήσεται. Θουκυδίδης. Διέφθειρον σφᾶς αὐτούς, οἱ μὲν ἀπὸ κλιῶν σπάρτα, οἱ δ' ἐκ τῶν ἱματίων παραρήματα ποιοῦντες (τούτέστιν ἀφαιρήματα), ἀπήχοντο. Quæ ad verbum leguntur non solum apud scholiastam Demosthenis a Duckero laudatum, sed etiam apud Phavor. p. 574. nisi quod uterque pro σπάρτα habet σπάρτας, magis etiam corrupte, nisi forte in eo lateat vulgatum σπάρτοις. Hoc confirmant Pollucis verba a Duckero adscripta, quæ etiam tuentur participium ἀπαχόμενοι, quod interpretamentū speciem præ se ferre acutissime monuit summus Criticus.

Sed posteaquam exemplum optinæ scripturæ e Valla nondum enotatæ proposuimus, inprimis hoc monendum videtur, ut, qui hoc interprete in re critica uti velit, magna opus esse cautione. Quamvis enim sæpe quam proxime ad verba Thucydidis accedat, interdum tamen nonnisi sensum, qui vel vere iis inest, vel saltem inesse ipsi videbatur, expressit, et aliis in locis vel negligentia vel inscitia in errorem inductus est. Quod quum non animadvertissent viri docti, sæpe Vallæ auctoritatem pro lectionibus laudant, quas ab eo lectas non esse equidem certum esse arbitror. Huc præter multos alios refero locos hos.

III. 63. Κάιτοι τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδίδουσι αἰσχρὸν μᾶλλον, ἢ τὰς μετὰ δικαιοσύνης μὲν ὀφειληθείσας, ἐς ἀδικίαν δὲ ἀποδομένας. Valla: "Et sane minus turpe est similem gratiam non reddere, quam eam, quæ cum justitia debetur, per injustitiam reddere." Cui versioni Portus substituit hanc: "Atqui turpius est non referre similem gratiam, quam referre eam, quæ juste quidem debetur, sed tamen injuste refertur." Sed ita sensum perverti jure monuit Heilmannus, quum ex hac interpretatione Thebani id, quod a Platæensibus factum erat, aperte essent probaturi. Nam si turpitudine major est, si non gratus, quam si cum injustitia gratiam referas, quis reprehendat Platæenses, quod hoc

quam illud facere maluerint? Locus igitur multis correctione indigere visus est, quumque Valla habeat minus turpe est, Stephanus eum suspicatus est in codice invenisse οὐκ αἰσχρὸν μᾶλλον, quod Levesquius arripuit. Sed illud οὐ neque a Thucydide profectum, neque in Vallæ exemplari lectum esse, ita probamus. Scholiasta de hoc loco disputans dicit λείπει ἢ οὐ, unde intelligitur, eum non invenisse, sed omissam credidisse hanc particulam. Quod Vallam, qui in sensu constituendo sæpe ex scholiastæ judicio pendet, permovit, ut negationem in versione exprimeret, quæ negatio eodem modo in Par. D. pessimæ notæ codicem, irrepsit, quum omnes reliqui libri constanter vulgatam tueantur. Quod tamen viros doctos non deterruit, quo minus etiam alia hic conjicerent. Bavero enim ante αἰσχρὸν excidisse videbatur μή, quod ineptum est, quum, si alla negatio, non μή, sed οὐκ hic requireretur. Heilmannus autem μή non quidem adjici, sed ex præcedente μὴ ἀντιδίδουσι suppleri voluit, quod Bredovii assensum tulisse profecto mireris. Nam et longe alii sunt loci, in quibus μή ad duas voces referri potest, qua de re infra disputabitur, et hic, ut jam significavimus, non μὴ αἰσχρὸν, sed οὐκ αἰσχρὸν scribendum erat. Vulgatam defendere studuit Kistemakerus, dicens, μὴ αἰσχρὸν μᾶλλον—ἢ valere "non adeo hoc turpe est—sed potius illud," ut omnis locus ita accipiat: "Atqui non adeo turpe est, reddere parem gratiam, sed potius, reddere eam, quæ juste quidem debetur, at ad iniquum usum rependitur, hoc turpe est." Sed huic explicationi Benedicto probatæ et ipsi obstat usus particulæ μή, ut laceam, jejuna esse sententiam, si non turpe esse dicitur parem gratiam reddere, quod per se intelligitur. Hoc tamen recte vidit Kistemakerus, μᾶλλον non arcte cum αἰσχρὸν jungendum esse, ut αἰσχρὸν μᾶλλον idem sit quod αἰσχρῶν—quod si voluisset scriptor, ordinem verborum potius immutasset—sed per se constare. Quod ubi tenuerimus, et simul vim sermonis in ὁμοίας maxime inesse senserimus, quemadmodum præcedit οὐκ ἴσθη αὐτοῖς τὴν χάριν ἀναπέδοτε, hunc intelligemus esse loci sensum. Thebani dixerant, Platæenses Atheniensibus non parem gratiam retulisse, sed multo majorem, quippe quæ cum dedecore conjuncta esset. "Et tamen" ita pergunt "hoc potius turpe est, pares gratias non re-

ferre, quam (ut etiam turpe sit) non red-
dere cas, quæ cum iustitia quidem con-
tractæ sunt, sed sine iniustitia solvi ne-
queunt." Aliis verbis: Vos turpe esse di-
citis gratias non referre iis, a quibus bene-
ficia acceperitis. Sed turpe quidem est
pares gratias non referre; neque tamen re-
prehendi potest, si ei, qui beneficia in te
contulit, ita ut ipse iustitiam tueretur,
gratus esse nolis, ubi id fieri non potest,
nisi ipso iniustus sis. Notio v. μάλλον, ex
qua significat p o t i u s, sæpe non est intel-
lecta, quod adeo lectioni mutandæ ansam
dedit, ut IV. 10. "Ἄνδρες οἱ ξυναράμειοι τοῦδε
τοῦ κινδύου, μηδεὶς ὑμῶν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀνάγκῃ
ξυνητός βουλεύσθω δοκεῖν εἶναι, ἐκλογιζόμενος
ἅπαν τὸ περιεσὸς ἡμᾶς δεῖνον, μάλλον ἢ ἀπε-
ρισκέπτως εὐελπίως ὁμῶσε χωρῆσαι (non χω-
ρήσας, quam correctionem in deterioribus
codicibus admissam probat Benedictus) τοῖς ἐναντίοις, ubi codices pro μάλλον ἢ vel
μάλλον simpliciter vel μάλλον δέ præbent,
quod posterius vel ideo vulgatæ præferen-
dum est, quia μάλλον a ξυνητός nimis remo-
tum est; unde scriptura μάλλον δέ jam ab
Heilmanno expressa est, neque displicuit
Gaillo et Benedicto.

III. 67. Ἦν οἱ ἡγεμόνες ὡσπερ νῦν ὑμεῖς
κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξυμπαντας διαγνώ-
μας ποιήσασθε. Valla: "Si illi, penes quos
arbitrium est, ut nunc penes vos, contrac-
tis in summam dubiis cunctos semel inter-
rogarent," unde eum ποιήσονται legisse
collegerunt. Male; hujus enim scripturæ
nullum usquam exstat vestigium, Valla au-
tem nonnisi sensum, eumque rectissime,
expressit. Non raro enim Greci verbum
non primario, sed alii subjecto accommodant.
Simillimus hujus est locus I. 82.
Ἀνεπίφθονον, ὅσοι ὡσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ' Ἀθη-
ναίων ἐπιβουλεύμεθα, μὴ Ἑλληνας μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προσλαβόντας διασώθηναι,
ubi quum Valla pariter verterit: "Quibus-
cunque tenduntur insidiæ, quemadmodum
nobis ab Atheniensibus," nemo tamen ἐπι-
βουλεύονται ab eo lectum esse arbitratus
est. Quod exemplum quum ad eum, qui
III. 67. est, loquendi usum stabilendum
sufficiat, simul intelligimus, correctoribus
deberi scripturam, quam Benedictus ex
depravatis codicibus, Ar. Chr. Dan. Pariss.
D. E. eruit, ἦν ἡγεμόνες, ὡσπερ νῦν, ὑμεῖς
κεφαλαιώσαντες—ποιήσασθε, deleto ante ἡγε-
μόνες articulo. Præterea διαγνώμας ποιήσ-
σαι non satis recte a Valla intellectum
esse, jam monuit Stephanus.

III. 70. haud procul ab initio Ὅτακο-
σίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγνημένοι.
Valla: "Ob octoginta talenta, quæ Corcy-
rensiū hospites pro ipsis fidei iusserant." quæ versio efflecit, ut ἀρδοκίοντα conjice-
rent. Sed hic non est nisi error Vallæ,
qua de re non dabitur, nisi neque ullum
codicem huic lectioni suffragari, et, quod
e Duckeri nota intelligi potest, plures viros
doctos eodem modo lapsos esse conside-
raverit. Neque octingenta talenta nimiam
pecuniam summam esse existimaverim,
quum illorum ducentorum et quinquaginta
Corcyræorum, qui Corinthi detinebantur,
plerique principes civitatis essent (ut Thu-
cydides diserte scribit I. 55.), et vel pro
servo talentum solveretur.

Vel hæc pauca exempla satis, opinor,
declarabunt, quam caute Vallæ versione in
re critica utendum sit. Sed majore etiam
cautione opus est in usu eorum scriptorum,
qui verba quædam Thucydides laudant,
quod maxime factum est a Dionysio Halic.
Stephano Byzant. Atticis, ut Phryni-
cho, quanquam ab hoc rarius, Mæride, at-
que, apud quem plurima reperiuntur, Tho-
ma Mag. denique lexicographis, ut Suida,
Hesychio, Zonara, Photio. Ex quibus
scriptoribus ii, qui Duckeri temporibus
jam editi erant, satis diligenter collati sunt,
qua in re haud exiguum cernitur tum ipsius
Duckeri tum Wassii meritum. Sed nostris
temporibus alia hujus generis subsidia in
lucem protracta sunt, ex quibus Zonaram
et Photium jam nominavimus, qui tamen
rarissime aliquid præbent, quod non e Suida
vel Hesychio notum sit. Plura peti pos-
sunt e Lexicis Seguerianis a Bekkero edi-
tis (Anecdota Græca. Vol. I.) e quibus
nonnulla hic annotare placet.

I. 6. Ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο
φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρο-
βύλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ χειρῶν.
Anecd. p. 396. Ἀνέρειν, ἀναπερίειν. ὄθεν καὶ
ἡ ἀνερσις παρὰ Θουκυδίδην "καὶ χρυσῶ
στεφάνω ἐνέρσει." I. χρυσῶν στεφάνων
ἀνέρσει, et Etym. qui eadem habet s. v.
ἀνέρειν (non ἀναίρειν, ut e Ducker. edit.
reperierunt editores Lipsienses). Χρυσῶν
στεφάνων aperte corruptum est (fortassis
ex confusione l. IV. 121.); sed ἀνέρσει non
spernerem, nisi vulgatam præter omnes
Thucydides libros et Suidam atque Cle-
mentem Alex. a VV. DD. laudatos confir-
marent etiam Photius Lexic. p. 427. et
Zonaras Lexic. p. 723. et 1252.

I. 68. Πολλάκις προαγορευόντων ἡμῶν ἂ ἐμέλλομεν ὑπὸ Ἀθηναίων βλάπτεσθαι, οὐ περιπῶν ἐδιδάσκομεν ἐκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε, ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπεννοεῖτε, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι· καὶ δι' αὐτὸ οὐ πρὶν πάσχειν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμέν, τοὺς ξυμμάχους τοῖσδε παρακαλέσατε. Anecd. p. 178. Ὑπονοῶ, γενικῆ. Οὐκυδικὸς πρῶτον· ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπεννοεῖται. Corrupte.

II. 4. Ἐσανίστουσιν ἐς οἰκῆμα, ὃ ἦν τοῦ τεύχους, καὶ αἱ πλείονες θύρας ἀνεργημέναί ἐτυχον αὐτοῦ, οἴμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς διδοῖν ἐς τὸ ἔξω. Postrema οἴμενοι—ἔξω laudat scholiasta Platon. ad Charm. p. 41. Anecd. Siebenk. (p. 89. Ruhnk.) ubi legitur ἄντικρῶ διέξοδον εἰς τὸ ἔξω. Et διδοῖς quidem, quod jam semel hoc capite adfuit, prae διέξοδος Thucydidi hoc sensu usitatum est. V. Duck. Ind. p. 697. Sed ἄντικρῶ, quod quo minus librorum errore corruptum putes, obstant ea, quae apud scholiastam illum praecedunt, facile ei placeat, qui hic non plane, quanquam ne haec quidem notio a vulg. interprete expressa omnino abhorret, sed ex adverso dicendum esse putet. Nam notum est discrimen, quod inter ἄντικρυς s. ἄντικρῶς, quemadmodum alii, fortassis rectius, scribunt) et ἄντικρῶ, εὐθύς et εὐθύ statuunt grammatici, qui formas ῥ destitutas ad locum significandum usurpari tradant. De qua differentia plena sunt Atticistarum et lexicographorum fere omnium scripta, unde nos nonnisi paucos laudabimus. Cf. Phryn. p. 58. et 194. (ubi vid. Nunnes.) Thom. M. p. 83. Etym. p. 114. Zonar. t. I. p. 225. et 226. Suid. t. I. p. 223. et 890. et, qui multa confusa habet, Phavor. p. 92. et 325. Et legitur sane etiam apud Thucydidem ἄντικρυς pro omnino, manifeste, aperte (cf. I. 122. et Duck. Ind. p. 685.), neque exemplum in promptu habeo, quo hanc formam alibi etiam de loco ab eo usurpatam esse doceam. Verumtamen non solum omnes libri vulgatum ἄντικρυς retinent, sed de eodem etiam scholiasta disputat, scribens, τὸ ἄντικρυς ἐνταῦθα μὲν ἐξ ἐναντίας, αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ φανεροῦ κεῖται. Atque ut nihil dicamus de Hesychio a reliquis grammaticis fortassis paulum recedente (I. 399. Ἄντικρυς. φανέρως. ἀπέναντι. ἄντικρῶ. ubi cod. Schow. in fine ἄντικρῶς), ἄντικρυς de loco invenitur Plat. Euthyd. §. 5. cui exemplo aliud adjecit Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 37.

Stephanus autem in Thesauro I. p. 466. ἄντικρυς pro e regione non tantum ex nostro loco agnoscit, sed idem etiam e Plutarchi Lyeurgo citari monet. Transimus ad εὐθύς et εὐθύ. De hoc Hesychius ita scribit I. p. 1505. Εὐθύ. ὀρθόν. ἀπλοῦν. ἐγγύς. παραχρῆμα. εἰς εὐθείαν. Παραχρῆμα eo significari negat Phot. p. 30. aliter judicante Zonara I. p. 905. qui hunc usum Thucydidi tribuit p. 924. unde confirmes quae apud Suidam p. 892. leguntur, (εὐθύ) παρὰ Οὐκυδικῆ τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθείας, καὶ τὸ ἀσκόπως. Sed hic formae εὐθύ usus, ut notet statim, nusquam locum habet in Thucydide, atque omnem hanc observationem ad εὐθύς spectare non male suspicatus est Kusterus. Nam ducta est e scholio Thucydidis ad II. 5. τὸ εὐθύς οὐκ ἔστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας, καὶ ἀσκόπως. Scholiasta enim de hoc uno loco disserens, in quo εὐθύς de tempore accipi noluit, id negavit non quidem omnino, sed in his verbis significare statim; lexicographi autem de loquendi usu scriptoris nostri generatim loquentes, priorem scholii partem, ut consentaneum erat, mutarunt. Quod autem scholiasta εὐθύς pro ἀσκόπως interpretatus est, id, ut intellexit Stephanus Thes. I. p. 1304. pertinet ad verba οἱ Πλαταιεῖς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς, in quibus tamen non est, cur a prima hujus vocis notione recedat. Ad quem autem locum ἐξ εὐθείας referri voluit scholiasta, ejus sensum omnino non recte percepit. Verba enim Thucydidis haec sunt. Πλαταιεῖς δ' οὐχ ὁμολογοῦσι τοὺς ἄνδρας εὐθύς ὑποσχέσθαι ἀσποδάσειν, ἀλλὰ λέγων πρῶτον γενομένων, ubi εὐθύς cum ἀσποδάσειν recte conjunxit vulg. interpres; nam opposita sibi sunt εὐθύς ἀποδιδόνται et λέγων πρῶτον γενομένων ἀσποδιδόναί. Quemadmodum vero hic locus non demonstrat εὐθύς aliam quam temporis notionem habere, ita VIII. 88. ubi cum genitivo loci conjunctum legitur, e praestantissimis libris εὐθύ reponendum esse docuit ibi Duckerus. Alibi εὐθύς dicitur quidem de loco, sed ita tamen; ut etiam temporis notio quodammodo inesse possit. Quod maxime fit sequente praepositione, ut εὐθύς ἐπὶ τὴν γέφυραν IV. 118. Add. Abresch. Dilucc. Thucc. p. 797. Eun-dem usum Stephanus in Thes. p. 1300. in Platon. Euthyd. inveniri ait. Locum, ad quem respicit, invenire statim non potui, sed etiam in Lysia non longe ab initio ante

Heindorfium εὐδύς recte lectum esse monuit nos unus ex amicis nostris. E quibus omnibus colligimus cum Abreschio, ἀντικρυς et εὐδύς quibusdam in locis pro ἀντικρύ et εὐδύ posse usurpari, sed non vicissim ἀντικρύ et εὐδύ pro ἀντικρυς et εὐδύς.

II. 41. Μόνι οὔτε τῶν πολεμίων ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἷον κακοπαθεῖ, οὔτε τῶν ὑπακόων κατὰμεμψιν. Anecd. p. 334. πολέμων, ex perpetua horum vocabulorum permutatione.

II. 65. Ἐκεῖνος μὲν, δυνατὸς ὂν τῷ τε ἀξιωματι καὶ τῇ γνάμῃ, χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως. Anecd. p. 346. Ἀδωρότατος ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης — καὶ Θουκυδίδης: “ χρημάτων τε ἀφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος.” Πλάτων μίντοι γε ἐν Συμποσίῳ ἄδωρος εἴπεν. Ἀφανῶς nonnisi librarium error est, quum ἀ et δια per compendium scriptum facile permutantur. Sed ἀδωρότατος a grammatico re vera inventum esse, inde manifestum est, quod hanc formam usurpandam esse dicit, quippe qua Euripides et Thucydides usi sint, quibus Platonem opponit, apud quem ἄδωρος reperitur. At vulgatam librorum scripturam Mæris agnoscere videtur p. 38. ubi legitur Ἀδωρότατος, ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα, Ἀττικῶς. Cf. ibi Piers. Ipsa verba nostra affert Thom. M. p. 13. ubi quod scribitur χρημάτων δέ, vulgato té male prætulit Oudendorpius, quasi ad ἐκεῖνος μὲν referatur, cui tamen respondet οἱ δὲ ὕστερον.

II. 69. Ἐτέρως ἐξ (ναῦς ἔστειλαν) ἐπὶ Καρίας καὶ Λυκίας —, ὅσως ταῦτά τε ἀργυρολοῶσι, καὶ τὸ ληστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ εἶσι — βλάπτειν τὴν πλοῦν τῶν ὀκλάδων. Anecd. p. 159. in Ὅπως. “ Ὅπως τε ταῦτα ἀργυρολογήσωσι τὰ χωρία.” Τὲ ταῦτα pro ταῦτά τε ex errore profectum, sed ἀργυρολογήσωσι minus contemnendum videtur, τὰ χωρία denique a grammatico explicationis causa additum est.

II. 70. (Ἐπειδὴ) ὅ, τε σῖτος ἐπελελοίπει, καὶ ἄλλα τε πολλὰ ἐπεγεγένητο αὐτόθι ἥδη βρώσεως* πέρη ἀναγκαίας, καὶ τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, οὕτω δὴ λόγους προσφέρουσι περὶ ζυμαβάσεως. Anecd. I. 378. pariter ac Suidas, καὶ πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. Vulgata certe, si temporum rationem respicimus, parum accurata est. Unde vel

* Male igitur Thomas Mag. p. 174. Βρώματα πληθυντικῶς, ὅ βρώμα, οὐδὲ βρώσις. V. ibi interpr. Βρώμα numero singulari legitur IV. 26.

cum grammaticis ἐγεύσαντο, vel, quod malim, cum Thucydidis libris ἐγέγυοντο legendum videtur. Lectionibus autem καὶ τινες καὶ et καὶ πού τινες in unam conflatis scribo καὶ πού τινες καὶ, ut II. 87. Καὶ πού τι καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχούντας ἔσφλην.

II. 49. Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντός· καὶ τὸ σῶμα, ὅσον περ χρόνον καὶ ἡ νόσος ἀκμάζει, οὐκ ἐμαραίνεται, ἀλλ' ἀντίτεχε παρὰ δόξαν τῇ ταλαιπωρίᾳ. Anecd. I. 125. τὸ δὲ σῶμα, non male.

III. 55. Ἄ ἐκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ζυμαμάχοις, οἷχι οἱ ἐπόμενοι αἴτιοι, εἴ τι μὴ καλῶς ἐδράτε, ἀλλ' οἱ ἀγοντες ἐπὶ τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα. Anecd. p. 143. ἐδράτο, quod Reiskius jam e conjectura restitui voluerat. Eorum enim, quæ ipsi male egerint, culpam sustinere eos, penes quos sit potentia, et per se intelligitur, neque facit ad excusandos Plateenses. Sed eorum omnino, quæ non recte gerantur, culpam non iis, qui imperio aliorum subditi sint, sed iis, qui illos regant, attribuendam esse, hoc dicendum est.

IV. 19. Πεφύκασι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνδρῶσασθαι. Anecd. I. 126. τοῖς ἐκούσιν ἐνδοῦσιν, quod auribus ingratum est.

Addimus nonnulla e Photio, qui Lexic. p. 308. scribit, Περιεργής (I. περιεργής), ὡς περιχαρής. ἐν δ' Ἐπιπέδου εἰρηκεν ὀργιζόμενος (I. ex agror. Dr. ὀργιζόμενος). Respicit ad IV. 130. ubi vulgo legimus, Ὁ δῆμος, εὐδύς ἀναλαθὼν τὰ ὄπλα, περὶ ὀργῆς ἐχάρει ἐπὶ Πελοποννησίους, quod περὶ interpretantur præ, quæ notio ei non inest. E nonnullorum librorum vestigiis jam Ducero non displicebat περιεργής, quod Photii testimonio egregie confirmatur.

Idem p. 299. quum, quod jam ab aliis grammaticis monitum est (cf. Piers. ad Mær. p. 325.), et ipse tradat, πελιδνός a Thucydide per τ scriptum esse, non dubito, quin hæc forma II. 49. ei restituenta sit. Grammaticos enim hanc rem confinxisse, minime est credibile, sed librarii communem formam reposuisse existimandi sunt. Verum quod idem Photius p. 375. cum Suida in σείσεται contendit, Thucydidem dixisse διεζωμένοι sine τ, id e male intellecta Atticistarum observatione originem duxisse videtur. Nam apud Mær. p. 168. legimus, Ζῶμα, Ἀττικῶς, ζῶσμα, Ἑλληνικῶς, cui accessit Thomas M. p. 411. qui Thucydidis verba I. 6. Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδιῶτα οἱ ἀθηναὶ ἡγαπήζοντο adscripsit. Ex illo igitur διαζώματα etiam διεζωμένοι scriptori nostro

in usu fuisse collegerunt, quod tamen minime continuo sequitur, neque ullo codice confirmatur.

Ne vero Latinos grammaticos neglexisse videamur, e Prisciano emendationem proferramus. IV. 124. Ἰσπαῖς (I. ἰππεῖς, qua de re alibi dicitur) δ' οἱ πάντες ἠκολούθουν Μακεδόνα ἔνν Χαλκιδικῆσιν ὀλίγω ἕς χιλίους. Ὀλίγω, quod comparativis addi solet, quid sibi velit, nemo intelligit. Sed Priscianus, eujus verba hic ab editoribus prorsus neglecta ad VIII. 35. ita protulit Wassius, ut nesciret, quo referenda essent, l. XVIII. (p. 292. edit. a. 1528. s. p. 731. edit. Basil. a. 1545.) scribit. "Ὀλίγου εἰς χιλίους, ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον χιλίους; nos, paulo minus mille. Thucydides δ'. Ἰσπαῖς — ὀλίγου ἕς χιλίους." De ὀλίγου absolute positio cf. Ducker. ad VIII. 35. Vig. p. 115. Matth. Gr. Gr. p. 457. Quanquam igitur non memini me alibi legere ὀλίγου ἕς, quod pleonasmī speciem habet, non dubito tamen, quin ita scripserit Thucydides, quum vulgata ferri nequeat, alia autem (ut ὀλίγους) non conjicias, nisi audaciōs.

Quod autem in usu grammaticorum et lexicographorum summa cum cautione versandum esse diximus, id fecimus propter insignum horum hominum levitatem. Qui enim quæcunq; e Thucyde afferunt, eodem modo ab iis lecta esse arbitrarentur, vehementer erraret. Nam modo participium mutant in verbum finitum, quemadmodum ex III. 85. pro καὶ τὰ πλοῖα ἐμπήσαντες, ὅσως ἀπόγναια ἢ Zonaras Lexic. p. 242. laudat ἐνέπησαν δὲ τὰ πλοῖα, οὕτως (l. ὅσως) ἀπόγναια ἢ. Modo sententias in brevibus contrahunt, omissis iis, quæ non faciunt ad rem, quam demonstrare student; ut quum auctor libelli de constructione verborum, in Herm. libr. de emend. rat. Gr. Gr. p. 366. e Thucyde laudat, φάμιν γὰρ εἰσβάντες εἰς τὰς ναῦς πανδημῆι ναυμαχῆσαι, quæ pertinent ad I. 73.; vel quum in libro de syntaxi p. 164. Anecd. Bekker. affertur, Οὐκ ἐπαύσαντο, πρὶν ἐζημίωσαν χρήμασι, pro quibus apud Thucydidem II. 65. est οὐ μέντοι πρότερόν γε οἱ ἐξυμωσαντες ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτόν, πρὶν—χρήμασι; vel quum a Thoma Mag. p. 80. omittitur Ἀθηναῖοι ὄντες II. 88. Modo nonnulla addunt interpretationis causa, quale fuit τὰ χωρία, quod II. 69. in Bekker. Anecd. adjectum vidimus. Ordinem verborum frequenter mutant. Ita Gregor. Corinth. p. 60. pro ἀπανίστασαν τοὺς Ἀθη-

ναίους II. 70. exhibet τοὺς Ἀθ. ἀπανίστασαν. Sed quod editores Thucydidis II. 90. καὶ τῶν νεῶν τινὰς ἀναδούμενοι εἰλκον κενὰς e Thoma M. p. 50. laudant, καὶ τινὰς ἀναδούμενοι κενὰς εἰλκον, hæc verba non ex hoc loco, sed e IV. 14. desumpta sunt. Plurimos locos quum memoriter laudent (v. supra p. 33.) scriptoris verbis alia substituunt, quorum eadem vel similis est significatio; ut quum Thomas M. p. 658. τηρήσαντες habet pro φυλάξαντες in vv. II. 3. φυλάξαντες ἐτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον, et p. 291. οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἐκὼν εἶναι ναυμαχίαν ποιήσομαι pro τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἐκὼν εἶναι ποιήσομαι II. 89. Sed interdum memoria adeo eos fefellit, ut sensum prorsus pervertant, quod accidit Thomæ M. p. 164. ubi ex III. 70. citat Κερκυραῖοις Κόρινθον προσποῖῃσαι pro Κορινθίοις Κέρκυραν προσποῖῃσαι. Alibi in vitiosos codices incidisse videntur, quo refero III. 59. Ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει, ubi Thomas M. p. 734. laudat ὑμῶν, atque genitivum ab eo repertum esse manifestum est ex iis, quæ præcedunt, τὸ δὲ πρέπον οὐ δοτικῆι μόρον, ἀλλὰ καὶ γενικῆι. In nostris codicibus hujus lectionis non exstat vestigium. Denique grammatici ipsi sæpe corrupti sunt. Ita apud Phot. Lexic. p. 286. εἰ δὲ ταῖς τὸ παραντίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχῆν, quæ spectant ad I. 27. pro δὲ ταῖς ex apror. Dr. legendum δὲ τις. Corrupta etiam sunt, quæ apud eundem Phot. p. 308. inveniuntur, ex IV. 73. deprompta, καὶ τοὺς Μεγαρέας περιοραμένους (l. περιορωμένους), πότερον (l. ποτέρων vel ὀπωτέρων) ἔσται ἡ νίκη. Quæ exempla abunde declarant, antequam a grammaticis aliam, quam quæ in nostris libris est, scripturam repertam esse statuamus, singulorum locorum naturam prudenter et circumspecte esse considerandam. Nam nonnisi ea cum probabilitate quadam huc referri possunt, quæ vel ad id, quod grammatici demonstrare student, necessario pertinent, vel certe ita comparata sunt, ut, cur vel consulto vel fortuito ab iis mutata sint, causa non intelligatur.

Quæ grammaticorum et lexicographorum, eadem Dionysii est ratio, eujus tanta est negligentia, ut eadem verba alibi aliter laudet.

I. 1. Θουκυδίδης ἐξέγραφε τὸν πόλεμον—ἀρξάμενος—καὶ ἐπάσας—τεκμαιρόμενος. Dionys. p. 163. (ed. Reisk.) τεκμαιρόμενός τε, sed p. 857. de quo loco nihil monuerunt editores, τεκμαιρόμενος sine copula.

I. 23. Ἡλίου ἐκλείψεις, αἱ πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονεύμενα ξυμβῆσαν. Dion. p. 861. παρὰ τὰς—μνημονευόμενας, e correctione, quum p. 1075. vulgatam agnoscat.

Ibid. Παθήματα ξυμπέχθη γενέσθαι. Dion. p. 1074. ξυμβῆ, ex interpretamento, sed, quod fugit editores, p. 860. ξυμπέχθη.

III. 82. Τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύσσει τῶν προγενομένων, πολλὴ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχῆσει, καὶ τῶν τιμαριῶν ἀτοπία. Dion. p. 886. Ἐπὶ πύσσει τῶν προγεγενημένων πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, quæ correctionem sapient; nam paulo ante vulgatam agnoscit. Ita etiam p. 887. bis habet ἐπιτεχῆσις, sed. p. 886. περιτεχῆσις.

Hæc si non est putidissima negligentia, nescio quid ita vocandum sit.* Sed. III. 82. Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὐλογος non nisi librariorum errore in Dionysii exemplaribus p. 888. Reisk. ἀσφάλεια et ἀσφάλεια juxta se posita sunt. Illud, quod legit etiam scholiasta (cujus hæc est glossa, τὶ ἐπιπολὴ βουλεύσασθαι δι' ἀσφάλειαν πρόφασις ἀποτροπῆς ἐνομιζέτο) unice verum duco. Quodsi cum Kistemakero Ar. Chr. Dan. scripturam ἀσφάλεια τοῦ ἐπιβουλ. præferres, correctoris interpolationem probares. Sed

* Ejusmodi autem scriptorem audere in gravissimum historicum invehi, cui non indignum videbitur? Sed quam puerilia sunt crimina, quæ in eum confert! Nam incommodum argumentum ab eo electum esse scribit, quoniam bellum Peloponnesiacum non geri, sin minus, oblivioni tradi oportuerit (Compar. Herodot. et Thucyd. p. 767.) eumque vituperat, quod belli historiam ad exitum non perduxerit, ejusque causas ab Atheniensibus repetierit (ib. p. 769. et de Thucyd. histor. judic. p. 830. sqq.) Quibus non multum meliora sunt pleraque omnia, quæ Thucydidi vitio vertit, ut, quomodo iniquissimus censor diu pro summo critico haberi potuerit, equidem non intelligam. Quanquam quodammodo eo excusari potest Dionysius, quod Thucydidis historiae ea est indoles, quæ Græcorum plerorumque et sentiendi et judicandi ratione longe superior sit. Cf. Creuzer de Herod. et Thuc. p. 86. sqq. Ars histor. Gr. p. 208. et p. 265. sqq.

redimus ad Dionysium. Qui præterquam quod sibi non constat in lectionibus asserendis, interdum interpretationem addit; II. 71. Ὑμεῖς δὲ τὰναντία δράτε post τὰναντία p. 902. inserit ἐκείνοις. Alibi verba aliter collocat, ut p. 836. τὸ χαρίον τοῦτο ἦν pro τοῦτο ἦν τὸ χαρίον I. 97. et p. 887. τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν, qui verborum ordo haud dubie expositior ei videbatur quam qui est in Thucydide III. 82. τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων. Multa etiam ex memoria laudat, quo referendum p. 834. Ἐψηφίσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖν Ἀθηναίους pro πολεμητέα εἶναι I. 88. p. 931. Ὅστις ἂν μαλακία ἐλλείπη pro ὅστις μαλ. ἐλλείπει II. 61. et ibidem Χρεὼν καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν ὑφίστασθαι pro ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις, ubi accusativum præbent etiam depravati codices, Gr. et Par. F. sed dativum præter reliquos libros confirmat auctor libri de syntaxi p. 578. Anecd. Bekker. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 131. Horum similia sunt ea, in quibus Dionysius II. 62. a librorum scriptura dissentit. Unde colligimus, ubicunque ille criticus in minutis ad universam ejus disputationem nihil pertinentibus aliam, quam quæ sit in optimis codicibus, lectionem sequatur, eum, nisi ipse depravatus sit, vel memoria lapsus esse, vel consulto quædam mutasse. Male igitur factum, quod III. 81. inde a Wassio e Dionysio p. 884. editum est Κατέγνωσαν ἀπάντων θάνατον pro eo, quod omnes codices exhibent, πάντων. In eodem capite pro παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι e plerisque omnibus libris legendum παρέμεινε, Κερκ. et sequenti capite πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἀρχή omisso articulo, quamvis Dionysius p. 884. et 894. vulgares lectiones tueatur. Atque huc pertinent fere omnia, quæ ad dialectum Thucydidi, usum apostrophæ, articuli, particularum et similia spectant. Est etiam ubi Dionysius vel in corruptos codices incidisse vel Thucydidi injuriam fecisse videatur. Etenim masculina, feminina atque neutra a scriptore nostro confundi demonstraturus, p. 799. affert hæc verba, Ὅποτε εἰ μὴ δυναστεία μάλλον ἢ ἰσονομία ἐχρῶντο τῶν ἐπιχωρίων οἱ Θεσσαλοὶ, et subjiçit, scribendum fuisse τῆ ἐπιχωρίων. Ibi vero τῶ ἐπιχωρίων prorsus barbarum esset, unde omnes Thucydidi codices præbent τὸ ἐγχωρίων, IV. 78. Denique interdum accidit, ut Dionysius a VV. DD. laudaretur ad eas lectiones stabilendas, quarum apud eum non est vestigium. Ita. I. 1. Σαφῶς

μὲν εἶρεῖν διὰ χρόνου πλεῖστος ἀδύνατα ἦν illud ἀδύνατα dicunt apud Dionysium exstare, quod nusquam invenire potui, sed pro eo ter vidi ἀδύνατον, p. 164. 858. 871. Quod quum etiam in plurimis et optimis Thucydidi libris legatur (nam ἀδύνατα enotant e corruptis Ar. Chr. Mosqu.) jure mutatum esse non existimaverim. Quos enim laudant grammaticos, quibus addi possunt Phot. Lexic. p. 47. Zonar. Lexic. p. 969. Bekker. Anecd. p. 342. ii nihil probant, qui non hæc ipsa verba afferant, sed non nisi hoc dicant, Thucydidem delectari formula ἀδύνατα εἶναι. Quod si ita intelligamus, ut eam frequenter apud hunc scriptorem legi putemus, verissimum est cl. I. 59. 125. II. 72. 74. III. 88. al. sin alterum nusquam ab eo usurpatum esse statureremus, falleremur, cl. III. 37. 42. 43. In majorem etiam errorem incidit Bredovius, qui III. 81. in verbis Ἐκ τῶν νεῶν, ὅσους ἐπέισαν ἐσθῆναι, ἐκβιβάζοντες, ἀπεχώρησαν, pro postremo vocabulo apud Dionysium ἀπεχωρῶντο inveniri scriberet. Etenim quum Dionysius ipse non inspexisset, in Lipsiensi autem editione hanc notam vidisset: “ Ἀπεχώρησαν” ἐς τὸ Ἡρατῶν τε Dion. Halic. Ἀπεχωρῶντο ἐς τὸ Ἡρ. Cl. in marg.” nomen Dionysii ad posteriorem lectionem pertinere falso credidit, quum ad ἀνεχώρησαν referendum sit. Cf. p. 384. Neque ad scripturam ἀπεχωρῶντο confirmandam multum probant lexicographi (v. præter eos, qui jam ab aliis laudati sunt, Zonar. Lexic. p. 211. et 261. Bekker. Anecd. p. 399. et 423.) qui quum nihil aliud tradant, quam ἀπεχωρῶντο vel ἀπεχρήσαντο Thucydidi significare ἀνήρου s. ἀπίκτειναν, incertum est, utrum ad hunc, an ad alium locum respererint. Cf. quæ a VV. DD. disputata sunt ad I. 126.* Códices si consulimus, ἀπεχωρῶντο non nisi in Cl. et Aug. in marg. atque in Par. E. s. I. al. m. scriptum est. Præterea hæc scriptura quamvis ad sensum optima, nimis tamen correctionem sapit, ut vel ex ratione intelligitur qua in tribus illis códicibus appicta est. In ea autem lectione, quæ in textu omnium códicum atque cum levi, quam diximus, mutatione etiam apud Dio-

nyrium reperitur, Heilmannus verbum ἐκβιβάζειν ita intellexisse videtur, ut significet in loco deserto exponere, Kistemakerus autem eo denotari voluit in mare eji cere. Sed neutrum inest in hoc verbo, quod, simpliciter positum, ubi oppositum habet ἐσθῆναι ἐς τὰς ναῦς, nihil aliud denotare potest, quam curare, ut qui naves conscenderunt, ex iis egrediantur. Quod si est, mirum videbitur, non narrari, quid de his hominibus factum sit, sed potius Coreyræos dici ἀποχωρῆσαι vel ἀναχωρῆσαι, quæ notio propter ea, quæ proxime leguntur, admitti vix potest. Latet igitur hic vitium, de quo quum consulissem Hermannum, necum communicavit lenissimam conjecturam ἀπεχώρισαν.

CAP. 3.

De antiquorum monumentorum ratione inter se atque auctoritate. Prima codicum familia, Arundelianus, cod. Collegii Corporis Christi, Danicus, Mosquensis, Parisinus E. Structura πρὸς τὸ σημαίνον. Particula γάρ duabus sententiis, quæ se proxime excipiunt, addita. Ἦν cum optativo et participio. Apodosis ubinam omittatur. Negatio quibusnam in locis ad duas voces referatur. De vv. δεύτερος et ἕτερος. Transitus a singulari ad pluralem. Lectiones hujus codicum familiæ, quæ vel in vulgata exemplaria receptæ vel a VV. DD. commendatæ sunt, rejiciuntur.

Secundum critici officium hoc esse diximus, ut inquirat, quenam codicum aliorumque subsidiarum, quibus ad vitia removenda uti licet, sit auctoritas. Satis enim ab aliis jam monitum est, codices non solum numerandos, sed etiam ponderandos esse. Quocirca primum videndum est, an forte plures eorum ex uno fonte manaverint, ideoque familiæ quædam veterum librorum constituentur, et quenam harum familiarum sit ratio inter ipsas atque nexus. Deinde vero etiam, quid singularum codicum proprium sit, examinandum est. Sed de his omnibus nondum quisquam editorum Thucydidi serio cogitavit; quod quantum impediverit, quo minus historia ejus emendatior prodiret, mox apparebit.

Quæ vero nos in hoc genere observavi-

* Neque negligendum, de quo monuit Piersonus ad Mær. p. 333. Thucydidem apud lexicographos interdum pro Thuge-nide aliisque scriptoribus commemorari.

mus, eorum primum hoc est, tres codices, Arundelianum, codicem Collegii Corporis Christi et Danicum, ex uno, eoque corrupto, antiquo libro descriptos esse. Quod vel ita factum cogitur, ut antiquus ille codex tribus librariis, quorum exemplaria supersunt, ante oculos esset, vel etiam trium istorum codicum alius ex alio ductus esse potest. Quorum utrum verum sit, definire neque volo neque possum. Sed ut artissimum horum codicum nexum esse probem, asferam exempla quadam, in quibus et ubique consentiunt, et vel soli vel nonnisi uno alterove libro assentiente, qua de re paulo post exponetur, aliam, eamque deteriore, lectionem exhibent. Ii enim loci, in quibus plures alii codices ab eorum partibus stant, omittendi sunt, quod ex his communis illorum origo aperte colligi non potest.

I. 34. Ἦν δὲ λέγουσιν, ὡς εὖ δίκαιον τοὺς σφετέρους ἀποίκους ἡμᾶς δέχεσθαι, μαδέτασαν, ὡς πᾶσα ἀποικία, εὖ μὲν πάσχουσα, τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ, ἄλλοτριούται· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δούλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅμοιῳ τῷ λειπομενέῳ εἶναι, ἐκπέμπονται. Ar. Chr. Dan. (Mosqu.) ἐκπέμπεται, ex importuna correctione. Frequentissimus est enim transitus ab urbibus ad earum cives, a navibus ad nautas, et quæ hujus generis sunt alia. I. 7. Τῶν πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾤκισθησαν, — ἐπ' αὐτῶν τοῖς αἰγιαλοῖς τεῖχεσιν ἐκτίζοντο, καὶ τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον, ἐμπορίας τε ἔνεκα, καὶ τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκαστοι ἰσχυροὶ αἱ δὲ πωλαίαι διὰ τὴν ληστείαν — ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ᾤκισθησαν, αἱ τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἠπείροις (ἐφέρον γὰρ ἀλλήλους τε καὶ τῶν ἄλλων ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾔκουον) καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσίν. Ubi Wytenbachius (Eclogg. histor. p. 361.) quæ verba ἐφερον — κάτω ᾔκουον in parenthesis redigenda esse recte monuit (nam grammaticæ repugnat et vulgata horum verborum interpretatio, et multo magis nova versio, quam Gailius exhibuit,) pro ἕκαστοι et ἀνωκισμένοι præter necessitatem femininas formas reponi voluit. I. 136. φεύγει ἐς Κέρκυραν, ὃν αὐτῶν εὐεργέτης. Cf. ibi Gottl. III. 2. Λέσβος ἀπέστη — βουληθέντες — ἀναγκασθέντες. Add. III. 5. III. 79. Ἐπὶ τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐσπέπλεον, καίσαρες ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας, quæ verba laudat Gregorius Corinth. p. 71. ut doceat, Atticis in usu esse μὴ ἀποδιδόναι τὴν σύνταξιν πρὸς τὴν φωνήν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαίνουμενον.

V. ibi Bast. et Dorvill. ad Charit. p. 415. edit. Lips. Unde I. 31. in verbis Οἱ δὲ Κορινθιοὶ, πειθόμενοι ταῦτα, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ [καὶ] τῷ αὐτῶν προσγεγόμενον, ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τῶν πόλεμον, ἧ βούλονται, quamvis in plerisque libris legatur τὸ Ἀττικόν, quod prætulit Benedictus, equidem tamen cum Stephano vulgatam retinuerim, ne interpretamentum probasse videar. De navibus et nautis confusus cf. si placet, I. 110. II. 83. fin. (ubi vid. Duck.) II. 91. Herodot. VI. 5. et sæpius.

I. 42. Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Ar. Chr. Dan. (Mosqu. Par. F.) ἀμείβεσθαι, ex interpretamento. Cf. præter scholiastam et eos, qui ab interpretibus laudati sunt, Zonar. Lexic. p. 160. et ibi Tittmann.

II. 7. Ar. Chr. Dan. cum Mosqu. præbent scripturam a Gottlebero receptam Λακεδαιμόνιον προ Λακεδαιμοῖσι, quod Λακεδαιμόνιον falsum esse alibi declarabimus.

II. 10. Ζυγκάλεσας τοὺς στρατηγούς τῶν πόλεων πασιῶν καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωντάτους παρῆναι. Ar. Chr. Dan. pro ἀξιολογωντάτους scribunt ἀξιοτάτους, quod a correctoribus profectum esse ipsa forma ἀξιώτατος, quæ analogiæ repugnat, ideoque in Vind. in ἀξιώτατος mutata est, docet.* Infinitivum παρῆναι ibi ad ζυγκάλεσας referendum esse jam alii intellexerunt, frustra repugnante Bavero. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 568. Vides igitur, quo jure scriptura ἀξιώτατους a Benedicto sit prælata.

II. 11. Ἐπεσθ' ὅποι ἂν τις ἠγῆται. Ad τίς tres isti codices soli addunt στρατηγός, quod ex hoc scholio profectum est, Ὅση ἂν τις ἠγῆται] στρατηγός δηλονότι.

II. 12. Ἀποπέμπουσιν οὖν αὐτὸν πρὶν ἀκοῦσαι, καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὄρων εἶναι αὐθημερόν. Idem cum Par. E. post ἐκέλευον addunt αὐτὸν, ex interpretamento.

II. 43. Οὐκ ἐν ᾧ κένται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ etc. Ar. Chr. Dan. E. ἢ ἐν ᾧ, e correctione.

* Cujus generis formas ab analogiæ recedentes plures deprehendes in vulgatis Thueydidis exemplaribus. Ut IV. 62. ἀκινδυνωτέρας et 92. ἐπικινδυνωτέρας, quorum utrumque per ὀ scribendum erat. Cf. Schæf. Melett. crit. p. 9.

III. 2. Τενέδιοι γάρ. Ar. Chr. Dan. soli Τενέδιοι δέ. Librarii enim quum his verbis causam proxime præcedentium ἐπέμενον τελεσθῆναι καὶ ἀφικέσθαι contineri non posse intellexissent, particulam γάρ hic falsam esse existimarunt. Sed non perspexerunt totius loci nexum. Thucydides enim dixerat, Mitylenæos* ab Atheniensibus prius defecisse, quam in animo habuissent. Quæ sententia duplici illustratione egebat. Nam et cur Mitylenæi, quamvis jam diu defectionem machinati, eam adhuc differre voluissent, et quomodo inviti ad eam maturandam adducti essent, exponendum erat. Illud fit verbis Τῶν τε γὰρ λιμένον — μεταπεριπέμμενοι ἦσαν, hoc verbis Τενέδιοι γάρ sqq. ita ut repetita particula γάρ hæc duo membra non inter se, sed cum primaria sententia, connectantur. Similis nostri est locus I. 40. ubi postquam dictum est, Δίκαιοι ἔστε τὸν νόμον μὴ καθιστάναι, ὥστε τοὺς ἑτέρων ἀφισταμένους δέχεσθαι, hujus sententiæ duæ asseruntur causæ, Οὐδὲ γάρ ἡμεῖς — καλᾶζειν et Εἰ γάρ — θήσετε, quarum utrique particulam γάρ præfixam videmus. Adde I. 91. Περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμπει, κελύων ὡς ἥμισυτα ἐπιφανῶς κατασχέειν, ἕως ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν. ἦδι γὰρ καὶ ἦκον αὐτῶ οἱ ξυμπέσθεις, ἀγγέλλοντες ἔχειν ἰκανῶς τὸ τεῖχος. ἐφροβῆτο γάρ, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι σφᾶς οὐκέτι ἀφῶσιν. Ubi primum explicatur pronomen αὐτοί, deinde vero causa indicatur, cur Themistocles Lacedæmoniorum legatos Athenis retineri voluerit. Cf. Æsch. Agam. 559. sqq. quo in loco alterum γάρ male a nonnullis est sollicitatum, et ejusdem fabulæ v. 759. sqq. ubi quod alteri γάρ substituerunt δ' ἄρ, id ineptum esse jam monuit Herm. ad Vig. p. 846. Preivit hunc usum Homerus. II. I. 78—80. et alibi. Sententiarum autem nexus plerumque planior erit, si alterum membrum in parenthesi positum esse existimaverimus.

III. 4. Τῶν τε διαβαλλόντων. Ar. Chr. Dan. cum Par. E. et I. addunt σφᾶς, ex interpretamento.

C. 12. Ar. et Dan. cum Vind. pro

δεινῶν exhibent κινδύων, qua voce sæpe illa altera explicatur.

13. Καίρος δὲ ὡς οὔπω πρότερου. Ar. Chr. Dan. οἶος pro ὡς, ex scioli correctione.

19. Μέγχει τοῦ Σανδίου λόφου. Ar. Chr. Dan. cum Par. C. F. Σαρδίου, quod fortassis præferendum putes, quum de Sandio colle nihil usquam legatur, sed e Μᾶανδρι campo* ad urbem Sardes facile pervenias, ejus regio est montuosa. Verum primum Thucydides non dixisset Σάρδιος, sed Σαρδιανός, qua forma Herodotus, Strabo, Stephanus Byz. utuntur. Deinde Athenienses si ad caput Lydiæ accessissent, regis Persarum agrum violassent, quod illo tempore ab iis factum esse minime est probabile. Vulgata igitur scriptura retinenda est.

23. Καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Ar. Chr. Dan. cum Vind. inculcant ἐντεῦθεν, quod e verbis Καὶ ἐντεῦθεν ἐτόξευόν τε καὶ ἠκόντιζον, quæ paulo ante leguntur, repetitum est.

Vel hæc exempla clarum, opinor, facient, quod qui accuratius indagare voluerit, per omnem Thucydidis historiam confirmatum videbit, tres istos codices ex uno vetere libro originem duxisse. Quod si hic illic inveniantur, in quibus a se dissentiant, hæc et pauca sunt, si cum innumerabilibus locis comparantur, in quibus summus etiam levissimis in rebus eorum est consensus, neque mira videri possunt, quum in describendo librarius alius aliter peccet. Ex quibus disputatis sequitur, horum trium codicum haud majorem fere auctoritatem esse posse quam unius. Sed etiam unus codex interdum pluribus præferri potest, si magna ejus sit præstantia. Verum eum, qui fons est, ex quo Ar. Chr. Dan. fluxerunt, tam refertum vidimus interpretamentis, correctionibus et cujusvis generis vitis, ut corruptissimus dicendus sit. Unde sequitur, sicubi scriptura in his libris reperitur per se quidem satis elegans, sed in nullo alio codice conspicua, eam sine hæsitacione rejiciendam esse, quamdiu vulgata ullo modo ferri possit. Quod valet ad judicium de multis locis

* In hoc nomine scribenda a vulgata ratione recedere nolimus, licet scriptura Μυτιλήν nobis quidem verior videntur. Cf. Ducker, ad III. 26. et quos ibi laudat.

* Vulgatus interpres: "Ex Myunte per Mæandrum Cariae campum;" sed in Græcis est "e Cariae urbe Myunte per Mæandri campum," de quo campo cf. Strabo p. 959. ed. Almel.

regendum, ex quibus duo, qui proxime a nobis tractabuntur, haud dubie difficillimi sunt.

III. 44. Ἦν τε γὰρ ἀποφῆνω πάνυ ἀδικούντας αὐτούς, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀποκτείναι κελεύσω, εἰ μὴ ξυμφέρον ἦν τε καὶ ἔχοντες τι ξυγνώμης εἶεν, εἰ τῆ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοντο.* In his non omnia sana esse inde manifestum est, quod ἦν cum optativo, nisi forte in oratione obliqua (cf. Herm. ad Vig. p. 822.), conjungi non potest. (Add. Æl. Herod. p. 433. editionis Mæridis a Piersono curatæ. Lib. de synt. p. 144. t. I. Anecd. Bekker.†) Sed vulgata tamen magnam a Thoma Mag. habet auctoritatem, qui hæc verba p. 267. eo ipso consilio laudat, ut ἦν cum optativo strui posse probet. Quem Atticistam Hermannus olim in Diss. de præcept. quibusd. Atticist. p. XVI. vitiosos codices secutum esse dixit, atque e Thucydidis libris εἰ τε reponi voluit. Sed illud εἰ non exstat in aliis codicibus quam in Ar. Chr. Dan. Mosqu.; præstantiores omnes retinent ἦν. Illud εἰ igitur correctoribus deberi quum Hermannum diu latere non posset, in recentissima Vigeri editione. l. I. hac sententia relicta locum interpunctione mutata ita constituit, ἦν τε καὶ ἔχοντες τι ξυγνώμης, εἶεν. Jam sunt quidem etiam in hac ratione, quæ dubitationem moveant. Primum enim ἦν cum participio pro verbo finito conjunctum

* [Valla: "Neque eis, si nocentes plane asserere volo, idcirco vitam adimi jubebo: neque, si qua venia dignos, idcirco veniam dari, nisi constiterit idem civitati conducere." (E quibus verba "idcirco veniam dari", in Stephani saltem editione, aliis literis scripta sunt.) Hujus versionis auctoritate permoti, quod supra non nisi obiter diximus, pro ἔχοντες fortassis legi posso ἔχοντας, id nunc solum probamus deleto εἶεν. Prior enim corrector illud ἔχοντας, quod fortasse in ἔχοντες transierat, per ἔχοντες εἶεν explicuisse; alter vero, ejus manus in depravatis librisprehenditur, quum ἦν — εἶεν solœcum esse intellexisset, εἰ substituisse existimandus est. Ex Addend.]

† Aliter tamen visum est Schæfero Melett. critt. p. 87. Ex Thucydidis editoribus solus Gailius Observv. in Thuc. p. 191. aliquid de hac structura adscripsit, sed, ut sæpe facit, hallucinatus est.

neque a Thucydide alibi usurpatam esse memini, et nescio an omnino a prosæ orationis scriptoribus alienum sit. Nam in poetis sane talia legentur, ut Æsch. Agam. 424. Ἔτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄρᾶν. Cf. Herm. ad Soph. Ajac. p. 370. ed. Lobeck. Seidl. ad Eurip. Electr. p. 533. Huc etiam retuli Pind. Olymp. II. 102. Εἰ δέ μιν ἔχων τις (ita enim ibi reponendum esse, ex iis, quæ Boeckhii in Nott. critt. p. 356. e codd. enotavit, mihi certissimum est), antequam Hermannus monuisset, ibi jungendum esse εἰ ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον, ut apodosis prorsus suppressa cogitetur. Sed in prosa vercor ut εἰ et ἦν cum participio admittantur. Quamvis in Thucydide, qui interdum insolentius loquitur, ejusmodi dictionem facilius ferrem, vel etiam ἔχοντες in ἔχοντας; mutari posse putarem, nisi aliud etiam male me haberet. Etenim illud εἶεν, est o, vix aliter intelligi posse arbitror quam "habeant illam veniam;" quod tamen neque voluit Hermannus, et ab hac orationis serie alienum est. Sed si hæc ratio nondum prorsus mihi satisfacit, vulgata multo minus ferri potest; nam et ἦν εἶεν solœcum est, et desideratur apodosis. At, dices, apodosis nonne sæpius omittitur? Fit id quidem; sed hic usus habet certos quosdam limites. Non loquimur hic de iis periodis, in quibus scriptor ob interjectarum sententiarum longitudinem a cæpta verborum structura prorsus aberravit. E reliquis hujus omissionis exemplis notissima sunt ea, in quibus in formula εἰ μὲν — εἰ δὲ μὴ prioris membri apodosis suppressa est. Qualia quum etiam in Thucydide legantur, post ea, quæ ad Gregor. Corinthi. p. 47. sqq. et ad Lambert. Bos. p. 803. sqq. a viris doctis disputata sunt, asserre supervacaneum est. Sed etiam alibi, ubi due sententiæ sibi oppositæ sunt, prior apodosis nonnunquam omittitur. Quam in rem laudabo locum a plerisque male intellectum II. 21. Ἄθηνάοι, μέχρι μὲν οὐ περὶ Ἐλευσίνα καὶ τὸ Θηρασίον πεδίον ὁ στρατὸς ἦν, καὶ τινα ἐλπίδα εἶχον, ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προείναι — ἐπειδὴ δὲ περὶ Ἀχαρνὰς εἶδον τὸν στρατὸν ἐξήκοντα σταδίου τῆς πόλεως ἀπέχοντα, οὐκ ἐτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο. Ubi verborum μέχρι οὐ — στρατὸς ἦν apodosisin vulgo invenerunt in ἐλπίδα εἶχον — προείναι. Sed et displicet ita particula καί, neque recte sibi opponuntur verba ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς, μὴ προείναι et οὐκ ἐτι ἀνα-

σχετὸν ἐποιοῦντο. Quamobrem equidem in superiori membro apodosin omnino omis- sam arbitrator e v. οὐκέτι ἀνασχέτων ἐποι- οῦντο supplendum, quod jam Heilmanno in mentem venit. Unde etiam in verbis post προείναι adjectis nonnulla mutanda sunt. Post προελθῶν enim minus plene interpun- gendum, et verba διὸ δὴ (ita enim pro δέ e codd. rescribendum) usque ad ἀναχώρησιν parentheses signis includenda. Verum ubi ex duabus sentiētiis sibi oppositis posterior apodosi careat, exemplum frustra quæsi. Quæ quum ita sint, quid de ver- bis III. 44. statuendum sit, quodammodo adhuc fluctuo.

Benedictus de iis mentionem omnino non iniecit, quod sæpius factum animad- verti in locis difficilioribus. Ita in vexatissimis verbis, quæ statim subjungemus, quippe in quibus Ar. Chr. Dan. scriptura ei, qui horum codicum naturam non nove- rit, multo etiam magis probanda esse vi- deatur, III. 49. Καὶ τρέψῃ ἄλλαν ἀπέ- στελλον κατὰ σπουδὴν, ὅπως μὴ, φθασάσης τῆς δευτέρας, εὕρωσι διεφθαρεμένην τὴν πύλιν. προεῖχε δὲ ἡμέρα τε καὶ νυκτὶ μάλιστα, nihil aliud monuit quam particulam τέ, quæ a quatuordecim codd. ignoretur, delendam esse. Nexus horum verborum hic est. Athenienses quum omnes Mitylenæos, qui puberes essent, interficiendos decrevisset, miserunt triremem ad Pachetem, quæ populi decretum ad eum perferret. Cf. c. 36. Postea vero quam eos hujus consilii pæ- nituerat, aliam triremem celeriter ablega- runt, ne, si prior illa anteverlisset, urbem extinctam offenderent. Sed pro eo hic prorsus contrarium legi videtur, quum scriptum exstet φθασάσης τῆς δευτέρας. Verum Ar. Chr. Dan. exhibent τῆς ἐτέρας, quod prætulit Kistemakerus. At hæc scriptura, jam per se correctioni simillima, propter illos ipsos codices, quibus nititur, non potest non maxime suspecta esse. Argumentum tamen pro ea aliquis inde repetat, quod alia etiam in libris reperitur lectionis discrepantia. In marg. enim Cl. adscriptum est, τῆς προτέρας, idemque ex Par. D. et I. enotatum est, quum in F. utrumque, et δευτέρας et προτέρας, invenia- tur. Præterea προτέρας a Valla etiam agnoscit Stephanus dixit, quod tamen fal- sum esse mox videbimus. Jam illud προτέρας quidem nemo probabit, qui vel levem rei criticæ peritiam habeat; aper- tum est enim, et vel ex ratione, qua hæc

lectio in Cl. et F. adscripta est, nec minus ex natura codicum D. et I. de qua alibi disseretur, intelligi potest, librariorum vul- gata offensos ei substituisse, quod ad sen- sum requiri putabant. Sed, ut diximus, hæc scriptura aliquis utatur ad τῆς ἐτέρας defendendum, contendens, quod a Thucy- dide positum sit τῆς ἐτέρας, id ab aliis per προτέρας, ab aliis per δευτέρας expositum esse. Verum jure potest responderi, ne- mini, qui τῆς ἐτέρας in libro suo invenisset, in mentem venire potuisse, ut id interpre- taretur per δευτέρας, sed omnes id de priori nave intellecturos fuisse. Præterea δέυ- τερος non est ejusmodi vocabulum, quo explicationis causa utantur scholiastæ. Externa igitur argumenta si spectamus, dubitari non potest, quin τῆς δευτέρας unice vera sit lectio. Invenitur enim in pluri- mis et præstantissimis codicibus, est dif- ficillima, et ita comparata, ut, nisi ab ipso scriptore profecta sit, plane non intelliga- tur, quomodo unquam oriri potuerit. Videndum est igitur, an etiam ad sensum ferri queat. Ac tribus quidem modis de- fensa est a VV. DD. Incipiamus a Bre- dovio, qui hanc proposuit vernaculam interpretationem: "Damit sie die Stadt unzerstört finden, wenn das zweite Schiff dem ersten zuvorküme." Sed μὴ quum statim post ὅπως positum sit, ad universam sententiam referatur necesse est, neque cum διεφθαρεμένην in unam notionem con- jungi potest. Secunda est Stephani inter- pretatio, qui μὴ bis cogitari voluit, ut et ad εὕρωσιν et ad φθασάσης pertineret. Atque ita haud dubie locum intellexit Valla, cujus hæc est versio: "Mittunt itaque aliam e vestigio triremem, ne forte non assecuta hæc priorem, qua uno ferme die et nocte præcesserat, extinctam offen- deret civitatem." Quum enim dicat "non assecuta hæc priorem," non pro δευτέρας legit προτέρας, sed μὴ etiam cum φθασάσης conjunxit, et cogitatione supplevit τὴν προτέραν. Quæ ratio mihi aliquamdiu non displicebat. Etenim ubi verbo finito ad- ditum est participium, atque tum illud tum hoc negationem adjunctam habet, eam interdum nonnisi semel exprimi putabam propter locos hos. I. 12. Ἐπεὶ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ἑλλὰς ἐτι μετανίστατό τε καὶ καταμίζετο (ita enim scribo pro μεταμίζετο, qua de re alibi dicetur), ὥστε μὴ ἡσυχά- σασα αὐξήθῃναι, i. e. ὥστε, μὴ ἡσυχάσασα, μὴ αὐξήθῃναι, vel ὥστε μὴ ἡσυχάσαι μὴ

ὄν αἰξήθηνας. I. 141. Μάχη μὲν μῖα πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας δυνατοὶ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ἑξυμμαχοὶ ἀντισχεῖν, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν παρασκευὴν* ἀδύνατοι, ὅταν μῆτε βουλευτήριω ἐν χρώμενοι, παραχερῆμα τι ὀξέως ἐπιτελώσι, πάντες τε ἰσόψηφοι ὄντες, καὶ οὐχ ἰσόφυλοι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν (pro vulgato ἑαυτῶν. Cf. I. 17. Vig. p. 613. 614. 859. et Matth. Gr. Gr. p. 356.) ἕκαστος σπεύδῃ, ubi negatio in μῆτε et ad χρώμενοι et ad ἐπιτελώσι referenda est. IV. 126. Οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες αἰσχυρθεῖεν ἂν λιπεῖν τινα χόρξαν βιαζόμενοι, ἢ τε φυγῆ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν, ἴσῃν ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτοι καὶ τὸ ἀνδρείον ἔχει. III. 11. Τὸ ἀντίπαλον δέος μόνον πιστὸν ἐς ἑξυμμαχίαν ὃ γὰρ παραβαίνειν τι βουλόμενος, τὸ μὴ προέχον ἂν ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται, ubi vulgata si sana esset, hanc requireret interpretationem: Opus est, ut socii potentia pares sint; qui enim aliquid præter jus facere vult, si non eminet (viribus præpollet), prohibetur, quo minus id aggredi possit (ἂν ἐπελθεῖν). Nam τὸ μὴ ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται ita dictum esset ut III. 1. Τὸν πλείστον ὁμιλον τῶν φίλων εἶργον τὸ μὴ τὰ ἐγγύς τῆς πόλεως κακοεργεῖν, ubi Levesquius temere deleturus erat articulum.† Cf. Matth. Gr. Gr. p. 781. et Gregor. Corinth. qui hunc locum laudat p. 33. Sed in tribus ex his exemplis participia et ad idem subjectum referuntur, quocum verbum finitum cohæret, et instar adverbiorum sunt. Quartum autem locum nobis eripuit Hermannus cum tribus codd. Reg. Cass. Gr. consentiente Reiskio, scribens τῷ hoc sensu: "deterretur eo, quod non potest ut superior rem aggredi." Cap. autem 49. eum, quem Stephanus ibi invenit, particula μὴ usum

vel ideo vix feras, quod verba per se etiam aliam interpretationem et admittant et fere flagitent. Deinde non minor difficultas in eo est posita, quod statim subjiciuntur verba προεῖχε δὲ ἡμέρα καὶ νυκτὶ μάλιστα, in quibus προεῖχε pertinet ad priorem trirēmem, quæ tamen hic nusquam commemorata videtur. Unde Gailius sensit v. δεύτερος aliter esse explicandum. Sed mirum est quod scribit: "Disons que δεύτερος se prend dans un sens dont je crois l'indication d'autant plus utile, que le savant Hermann l'omet dans sa nouvelle édition des idiotismes de Viger. Δεύτερος significat donc quelquefois le premier, l'antérieur, ou simplement l'autre." Igitur unum idemque vocabulum modo significat secundum, modo primum! Graviter scilicet reprehendendus est Hermannus, quod hanc utilem (!) observationem ne in eam quidem, quæ post Gailii Thucydidem prodiit, Vigeri editionem recepit! Ne hoc quidem, quod Gailius addit, δεύτερος etiam simpliciter Gallico l' autre interdum responderi, verum esse potest, si eo modo accipiatur, quo iste intelligi voluit. Provocat enim ad Pind. Olymp. I. 69. ubi, postquam Pelops dictus est a Neptuno raptus atque in Jovis domum traductus esse, subjungitur:

* Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ

ἦλθε καὶ Γανυμήδης.

Quo in loco quum scholiastæ multas turbas movissent, Ganymedem Pelope priorem fuisse dicentes, Heynius δευτέρῳ χρόνῳ positum esse voluit pro ἄλλῳ χρόνῳ, quod satis refutavit Bœckhiius, quem vide in Notis criticis p. 346. Δεύτερος enim non nisi ibi usurpari potest, ubi de duobus sermo est, ideoque non cum ἄλλος, sed cum ἕτερος cohæret, a quo tamen ita differt, ut ἕτερος unum ex duobus significet sine ulla vel temporis vel ordinis sive dignitatis notatione, unde unus ille et prior et posterior esse potest, δεύτερος autem non nisi de posteriore plerumque dicatur. Hic tamen Thucydidem illo δεύτερος prorsus ita, ut alibi ἕτερος invenitur, usum esse existimaveris. Quæ loquendi ratio mira quidem est, et digna, quæ taxetur, quum obscuritati ansam det; sed ei tamen viro, cujus summa est in his literis auctoritas, Hermannus, ferri posse videtur, quamvis exempla non habeam, quibus hunc vocis usum confirmem. Laudari tamen possunt Phavorini verba p. 197. ed. Ven. Δεύτερον ἐνίοτε μὲν ἐστὶ τά-

* Pro πρὸς παρασκευὴν μὴ ὁμοίαν s. ἀνομοίαν. I. 91. Οὐ γὰρ οἶόν τ' εἶναι, μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς ὁμοίον τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι. III. 57. Εἰ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα. III. 67. Ἄς (τὰς ἀρετὰς) χρεὶ τῶν μὲν ἀδικουμένων ἐπικούρους εἶναι, τοῖς δὲ αἰσχυρῶν τι δρῶσι, διπλάσιος ζημίας, ὅτι οὐκ ἐκ προσοικνόντων ἀμαρτάνουσιν. Hoc exemplum laudat etiam Abreschius Dilucid. Thucydd. p. 326. sed quos ibi addit locos, si negationis transpositionem minime probant.

† [De τὸ μὴ cum infinitivo post verba prohibendi et arcendi cf. Schneid. ad Xenoph. Cyrop. I. 6. 36. Et Addend.]

ξίως λέγεται, ἐνότε (lege ἐνότε δ') ἐπὶ ἀριθμῆσεως. Sed quum de δεύτερος atque ἔτερος disputaverimus, statim locum addere placet, in quo ἔτερος vulgatae et scripturam et interpretationem falsam esse arguit. Nam IV. 25. Syracusani atque socii cum Atheniensibus et Rheginis navali praelio dicuntur certasse, sed victi in castra se recepisse, una navi amissa (μίαν ναῦν ἀπολέσαντες).* Paulo post Syracusanorum et

* Omnia verba sunt haec. Νικηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, διὰ τάχους ἀπέπλευσαν, ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, ἐς τὰ οἰκίαι στρατόπεδα τότε, ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ μίαν ναῦν ἀπολέσαντες. Ubi τότε in sine positum vehementer languet, et mirum est, quod apud Messanam et Rhegium unam navem dicuntur amisisse. Kistemakerus igitur probante Benedicto ita interpungi jussit, ἀπέπλευσαν ἐς τὰ οἰκίαι στρατόπεδα, τότε ἐν τῇ Μεσσ. καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ, μίαν ναῦν ἀπολέσαντες. "in castra, quae tum erant ad Messanam." Sed ita vel τότε ὄντα vel τὰ τότε dicendum erat. Scribe igitur divisim τό, τε ἐν τῇ Μεσσ. καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ, quod nunc video etiam Reiskio Animadvv. p. 36. in mentem venisse. In eo autem, quod articulus τό post καί non repetitus est, noli haerere. I. 7. Αἱ πόλεις αἶ' τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἠπείροις. I. 54. Τὰ τε ναυάγια καὶ νεκροί. Plat. Phaedon. 36. Αἱ ἀρμυῖαι αἶ' τε ἐν τοῖς φθόγγις καὶ ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι. [Conjecturam τό, τε repudiandam esse docuit nos unus ex iis, quibus familiarissime utimur. Nam primum a Syracusanis eorumque sociis non satis prudenter factum esset, si vicinis hostibus, a quibus jam victi erant, se separassent, atque aliae naves Messanam, aliae Rhegium abiissent; quod quam nondum cepissent, non poterant ibi in tuto loco in statione esse. Deinde quanquam cum Syracusanorum classe etiam Locrum naves se conjunxerant (IV. 1.) has tamen una cum pedestribus copiis abiisse non probabile est, quum Thucydides hac de re nihil dicat, sed etiam in iis, quae sequuntur, de Syracusanis eorumque sociis, prorsus ut antea, loquatur. Junge igitur, τότε ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ μίαν ναῦν ἀπολέσαντες, ut τότε pertineat ad ἀπολέσαντες, atque haec pugna iis, quae statim describuntur, opponatur. Quod autem apud Messanam et Rhegium unam navem amisisse

sociorum naves ad Peloridem collectae in statione erant. Quas quum Athenienses vacuas vidissent, impetu facto unam navem hostibus perdiderunt (μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπόλεσαν). Sequuntur haec. Καὶ μετὰ τοῦτο τῶν Συρακουσίων ἐμβάντων (vel ἐσβάντων, quorum utrumque Thucydidis esse affirmat Thomas Mag. p. 369.) ἐς τὰς ναῦς, καὶ παραπλέοντων ἀπὸ κάλας ἐς τὴν Μεσσηνίαν, αὐδῖς προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων ἐκείνων καὶ προεμβαλόντων, ἔτεραν ναῦν ἀπολλύουσιν. Ubi Portus vertit "Athenienses alteram navem amiserunt." Sed quomodo ii alteram navem amisisse dicantur, quos nondum legimus neque legemus una privatos esse? Heilmannus igitur verbo ἀπολλύουσι alteram notionem tribuit, ut sit perdere s. corrumpere. ("Sie richteten noch ein Schiff zu Grunde.") Sed primum ne ita quidem recte dixeris ἔτεραν, quum Syracusani ex hac interpretatione tres naves amisissent. Deinde repugnant quae statim subjiciuntur, Καὶ ἐν τῷ παράπλῳ καὶ τῇ ναυμαχίᾳ τοιουτοτρόπῳ γενομένη οὐκ ἔλασσόν. ἔχοντες οἱ Συρακούσιοι, παρεχομίσθησαν ἐς τὸν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ λιμένα. Tum sanae interpretationis regulis non convenit, si verbum ἀπολλύουσι in eadem orationis serie bis explicemus corrumpere, et semel (in initio capituli) amittere. Denique difficultas inest in vν. Προσπλεύσαντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ῥηγῖοι, ὀρῶντες τὰς ναῦς κείνας, ἐνέβαλον καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείση μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπόλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων. Quomodo enim, si naves erant vacuae, κεναί, una earum corrumpi potuit τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων? Lege igitur αὐτοῖς ἀπόλεσαν ex Reg. (Par. G.) Cl. Gr. D. E. F. et Valla, ut ἀπολλύουσι ubique sit amittere. Schol. καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείση] δηλονότι ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἐπιβληθείση Ἀττικῇ νηὶ. μίαν οὖν ἀπόλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι. Quo spectat etiam scholion οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι, cui falso caput μίαν ναῦν ἀπολέσαντες prefixum est.

III. 51. Ἀσπετέλιχιζε (Νικίας) καὶ τὸ ἐκ τῆς ἠπείρου, ἧ' κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπιβοήθεια ἦν τῇ νήσῳ, οὐ πολὺ διεχώρησε τῆς ἠπείρου. ὡς δὲ τοῦτο ἐξεργάσαντο ἐν ἡμέραις ὀλί-

dicuntur, in eo nihil est offensionis, quum verbis ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ nihil aliud significetur quam ἐν τῷ μεταξύ Μεσσηνίης καὶ Ῥηγίου. Ex Addend.]

γαις, ὕστερον δὲ καὶ ἐν τῇ νήσῳ τεύχος ἐγκαταλιπὼν καὶ φρουρὰν, ἀνεχώρησε τῷ στρατῷ. Fr. Portus pro ἐξειργάσαντο legendum coniecit ἐξειργάσατο, atque ita scriptum est in Ar. Chr. Mosqu. Vind. Par. D. Sed non opus est hac correctione; ἐξειργάσαντο enim spectat ad eos, quibus hoc negotium a Nicia demandatum erat. Qui transitus a singulari ad pluralem et vicissim in similibus locis haud infrequens est. III. 112. Ὡς οἷν ἐνέπεσε (Δημοσθένης) τῷ στρατεύματι αὐτῶν, τρέπουσιν (οἱ αὐτοὶ στρατεύται), καὶ τὸς πολλοὺς διέφθειραν. III. 109. Κεῖνθα Δημοσθένης μετὰ τῶν ξυστρατηγῶν Ἀκαργάνων σπένδονται Μαντινεῦσι—βουλόμενος.

Quemadmodum vero hi loci ita comparati sunt, ut Ar. Chr. Dan. scriptura facile ab aliquo perperam præferri potuisset, ita alibi hic error ab editoribus vere est commissus.

Sic I. 43. quum vulgo legatur Ἡμεῖς περιπεπαιωκότες οἷς ἐν τῇ Λακωνδαίμῳ αὐτοὶ προείπομεν, τὸς σφετέρους ξυμμάχους αὐτὸν τινα κολάζειν, Gailius recepit αὐτὸν κολάζειν τινά, quæ est lectio Ar. Chr. Dan. et eorum, qui his partim non multum præstant, partim etiam deteriores sunt, Gr. Mosqu. Par. D. E. Reliqui tenentur vulgatam, quæ confirmatur c. 40. verbis Φανερώς ἀντίπομεν, τὸς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτὸν τινα κολάζειν.

I. 143. ex Ar. Chr. Dan. editum est ἅπαντα ἢ ἄλλη Ἑλλάς, quum reliqui libri exhibeant πᾶσα, quod in eadem formula legitur, II. 8.

II. 37. ubi olim legebatur, Ὀνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, Gottleberus ex istis codicibus, assentiente quodammodo Mosquensi, pro οἰκεῖν correxit ἦκειν. Sed οἰκεῖν eo sensu dici, ut sit administrari, docuit Schneiderus in Lex. Gr. s. h. v. Cf. Sturz. Lex. Xenoph. t. III. p. 248.

Idem Gottleberus ex iisdem codicibus II. 65. scripsit Ἐπειᾶτο τὸς Ἀθηναίους τῆς ἐς αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν pro ἐπ' αὐτόν. Sed ἐπ' non raro est contra. Schol. Ἐπ' αὐτόν] κατ' αὐτοῦ. Cf. Fisch. ad Vell. III. 1. p. 236.

Denique idem II. 80. recepit *προσταταίε*, e bonis, quos vocat, codicibus, quos debebat potius pessimos dicere; sunt enim ii ipsi, quos notavimus. Revocanda igitur lectio *προσταταίε*, qua voce Thucydides jam supra usus est c. 65.

Ex iis, quæ hactenus disputavimus, nisi

omnia nos fallunt, satis intelligi potest, tres, de quibus loquimur, codices et ex uno fonte fluxisse, et hunc fontem minime limpidi duci posse. Cum iis autem, ut vel ex locis, quos p. 52. sqq. adscripsimus, apparet, atque ab eo, qui accuratius in rem inquisiverit, clare perspicitur, sæpe consentiant Mosquensis (quem quum Levesquius in præfatione versionis Gallicæ p. XXXIV. præcipue laudet, se ad ejus lectiones parum attendisse declarat) et Parisinus E. qui cum Ar. Chr. Dan. unam codicum familiam efficere existimandi sunt. Ad quam quidem familiam fortassis etiam pertinent Vindobonensis, quanquam de hoc incertiores est, et Grævianus (cf. I. 48. 49.) qui nonnisi raro meliores lectiones exhibet.

Quorum codicum omnium natura quum fugeret Benedictum, sæpe in errorem se induci passus est, quippe qui sex vel septem depravatos libros sufficere putaret ad scripturam commendandam, quæ nullo alio argumento confirmari potest. Etenim non Gailius probavit quod Gailius I. 43. edidit αὐτὸν κολάζειν τινά (v. supra) sed etiam I. 59. restitui voluit *τοπῶντοι* pro *τοσῶντερον*, et I. 64: Ὡς δὲ οὐδεὶς ἐπεξήκει ἐς τὴν μάχην pro ἐς μάχην, in quibus verbis articulus longe rectius omittitur, quam nihil aliud dicatur quam neminem ad pugnam exire voluisse. Cf. II. 23. Ἐπειδὴ οὐκ ἐπεξήσαν αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μάχην, unde etiam ipso Benedicto assentiente II. 13. in vv. ἐς τε τὴν μάχην μὴ ἐπεξίεναι articulus præcipientibus libris abjiciendus est. Add. IV. 44. et 68. Ejusdem generis est quod I. 135. ἤξιον αὐτοῖς κολάζεσθαι αὐτόν probavit,—ubi passivam vel mediam formam vix ferri posse putamus, quamvis non immemores simus eorum, quæ Heindorfius disputavit ad Plat. Protagora §. 40. et quod I. 86. πολλά deleri, cap. autem 95. *προεῖχον τῇ γνώμῃ* legi voluit. De qua scriptura (*γνώμη*) conferri potest Illustris Beckius qui nuper novæ recensionis Thucydidis librorum specimen edidit, quemque mox de iis præclare meritum esse speramus.

Sunt tamen loci, sed ii admodum pauci, in quibus corrector, qui antiquum codicem, unde Ar. Chr. Dan. derivantur, interpolavit, genuinam scriptoris manum restituisse videatur. Nam quum dubitari non possit, quin in Thucydides libros jam antiquitus vitia quædam irrepserint, mirum esset, si e sexcentis illius interpolatoris mutationi-

bus ne una quidem vera esset. Quanquam e quatuor prioribus libris me fateor non nisi duos locos nosse, qui huc referantur. Quorum unus alibi proferetur, alterum vero hic subjungere placet. I. 7. τῶν δὲ πόλεων ὄσαι μὲν νεώτατα οἰκίσθησαν, — ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τεύχεσιν ἐκτίζοντο, καὶ τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον — αἱ δὲ παλαιαὶ διὰ τὴν ληστείαν ἐπιπολὴ ἀντισχοῦσαν ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον οἰκίσθησαν. Ubi quod Gottleberus ab aliis jam commendatum recepit, et more suo ex optimis codicibus receptum dicit ἀντισχοῦσαν, legitur in corruptis, Ar. Chr. Dan. fortassis Par. F. et I. atque vet. edd. meliores libri, e Parisinis A. C. D. E. G. H. et scholiasta exhibent ἀντισχοῦσαι. Sed ἐπιπολὴ ἀντισχοῦσαι nihil aliud denotare potest quam "postquam diu (latrocinio) restiterant;" nam prorsus vanæ et loquendi usui contrariæ sunt explicationes ab Horreo (in Observationibus criticis in scriptores quosdam Græcos historicos p. 427.) et Benedicto propositæ.* Jam vero antiquas urbes piratis diu restitisse et tum demum a mari remotas esse, per rei naturam cogitari non potest. Unde Hermannus ad nos scripsit: "Non dubito, quin ἀντισχοῦσαν vera sit lectio, ut quæ sola sensum, qui aptus et necessarius sit, præbeat. Alteram lectionem, etiamsi ea in omnibus libris esset, pro vitio et errore librarium habebrem."

CAP. 4.

De secunda codicum familia, et singulatum de Augustano, Casselano et Vindobonensi. Verbi genera an a Thucydide permutantur. De tertia codicum familia, Regio et Parisino H. et deinceps de reliquis libris, veteribus editionibus, scholiastis, Valla etc.

Secundum codicum genus complectitur Augustanum, Basiliensem s. codicem Ca-

* Wytténbachius (Eclogg. historr. p. 361.) scripturam ἀντισχοῦσαι retinens verba ita interpretatur: "Veteres urbes, quæ factitando maritimo latrocinio se per longum tempus tutatæ sunt." Sed neque διὰ τὴν ληστείαν significare potest "factitando latrocinio," neque intelligitur, contra quemnam illæ urbes hoc modo se tutatæ sint.

VOL. III.

merarii, Casselanum, Clarendonianum, Parisinum A. C. ad quos non raro accedit etiam Vindobonensis, qui tamen aliis in locis cum prima, quam posuimus, classe consentit. Sed ut nexum eorum, quos diximus, codicum demonstremus, nonnullos locos statim ex primum libri initio petitos adscribere placet.

I. 12. Ὡς ἐπιπολὴ. Aug. Bas. Cass. A. C. Vind. ὡς ἐπιτοπολύ.

— Πρώτερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ. Idem (cum Par. E.) ἐν τῇ γῇ ταύτῃ πρότερον.

— Τὸ πλεῖστον. Idem τὸ πλεόν.

I. 13. Τὸ ληστικόν. Idem (cum E.) τὸ ληστεικόν.

— Ἑλόν. Aug. ἀνελόν. Eodem modo Bas. Cass. Cl. in quibus tamen ἀν a recentiori manu inductum est, unde in A. C. Vind. prorsus deest. Cf. III. 104.

— Μασσαλίαν. Idem (cum Reg. et Mosqu.) Μεσσαλίαν.

I. 15. Οὐδ' αὐτοί. Aug. Bas. Cass. A. C. οὐδ' ἂν αὐτοί vel οὐδ' αὐ αὐτοί.

I. 16. Βασιλεία. Aug. Cass. Cl. A. ἐξουσία.

I. 17. Ἄπ' αὐτῶν οὐδέν. Aug. Bas. Cass. A. C. (E.) οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.

I. 37. Βλάστωσι τινας. Aug. Bas. Cass. Cl. A. C. (H.) τινά.

Plura cuique lectio suppeditabit. Sed ut de auctoritate hujus codicum familiae dicamus, ea satis magna est, quum hi libri præstantissimis annumerandi sint. Dubitari igitur non potest, quin, quoties cum primæ familiae libris pugnent, nisi interna argumenta aliud suadeant, quod rarissime fiet, iis longe præferendi sint. Sed ubi tertia etiam codicum classis, quam mox videbimus ipsam præstantissimam esse, a secunda dissentiat, neque ex internis argumentis multum conficiatur, ut in compluribus eorum, qui modo allati sunt, locoram, ibi adhuc incertus sum, quam scripturam recipiendam esse statuam.

Ex iis vero codicibus, qui hac secunda classe continentur, summis laudibus extolendi sunt Casselanus (de quo cf. Ducker. præfat.) et Augustanus, qui cum primario tertiæ familiae libro primum locum tenent, si de præstantia codicum quaeritur. Quod ne temere prædicasse videamur, tria saltem exempla afferamus.

IV. 78. Ἄπὸ δὲ τούτου ᾗδη οἱ μὲν Θεσσαλῶν (ita enim codicibus jubentibus scribendum pro ᾗδη μὲν τῶν Θ. Cf. Bened.) ἀγαγοὶ πάλιν ἀπῆλθον οἱ δὲ Περραιβοί, αὐτῶν

ἰπῆκοι ὄντες Θεσσαλῶν, κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δίον τῆς Περγίκου ἀρχῆς. Quid hic sibi velit ipsi Thessali, αὐτὸ Θεσσαλοῖ, nemo intelliget. Quodsi Thucydidem dicas significare velle, Peræthos non iis Thessalis, qui Brasidam ducebant, sed ipsis Thessalis, ideoque toti eorum genti subjectos fuisse, hoc profecto inane et frigidum sit. Fere omne scodices omittunt αὐτὸν post κατέστησαν, quo deleto et interpunctione mutata pro αὐτῶν conjeceram reponendum esse αὐτὸν, quam Augustani et Casselani scripturam esse non sine voluptate intellexi. Atque ita hæc verba constituit etiam Benedictus, qui tamen αὐτῶν quum non necessarium esse judicet, debebat potius falsum dicere.

E solo Casselano emendari etiam possunt, quæ IV. 98. in fine capitis leguntur. Bæoti Atheniensibus exprobraverant, quod Delium, Apollinis templum, muniissent, quod priusquam sibi restituisent, se mortuos iis reddituros negaverant. Respondent Athenienses his verbis. Τὸς νεκροὺς πολλὴ μείζωνος ἐκείνους ἀντὶ ἐρεῶν ἀξιούντας ἀποδίδόναι ἀσεβεῖν, ἢ τοὺς μὴ ἐδέλοντας ἱεροῖς τὰ πρέποντα κομίζεσθαι. Ubi ἱεροῖς τὰ πρέποντα κομίζεσθαι Heilmannus falsissime explicuit "gegen den Tempel alle Gebür beobachtén," quum, ut vidit etiam Bredovius, qui tamen dubitanter loquitur, κομίζεσθαι, cui oppositum est ἀποδίδόναι, nihil aliud sit quam sibi auferre, recuperare. Vulgatæ igitur convenienter vertit Portus: "Ipsosque (illos, Bæotos) multo magis impie facere, qui pro templis militum cadavera restituere (ideoque rem sacram cum profana permutare) vellent, quam eos, qui nollent templis (restituendis; ἱεροῖς enim, ut recte monuit Levesquius, ablativus est, unde in Reg. adscriptum glossema ὡσπερ τιμήματι) recuperare ea, quæ deceret." Sed hæc profecto non esset laus Atheniensium, si, quæ deceret templo reddendo recipere, ea hoc modo recuperare noluisent. Kistemakerus igitur, quo sensui succurreret, τὰ πρέποντα voluit esse "quæ absque templi traditione reddere deceret;" sed hoc nequaquam inest in verbis. Negationem desiderari jam Baverus intellexit, eamque addit Casselanus, in quo scribitur τὰ μὴ πρέποντα.

Denique huc referimus verba IV. 4. Ὡς δὲ οὐκ ἐπειδεν οὔτε τοὺς στρατηγούς, οὔτε τοὺς στρατιώτας, ὕστερον καὶ τοῖς ταξίάρχοις κοινώσας, ἠσύχαζεν, ὑπὸ ἀπλοίας μέχρις αὐτοῖς τοῖς

στρατιώταις ὁρμῇ ἐπέσπεσε περὶ στάσις ἐκτιχίσαι τὸ χροῖον. Quæ horum verborum propositæ sunt explicationes, eæ aut præpositioni περὶ repugnant, aut nomini στάσις notiones affingunt, quæ vel nunquam ei insunt (ut quæ a Kistemakero p. 86. ei tribuuntur), vel certe a Thucydidis loquendi usu abhorrent (ut quum Benedictus hanc vocem scriptori nostro de dissidiis atque factionibus usitatam de stationis loco intelligi jubet). Heilmannum igitur secuti cum Cass. legimus περιεστῶσι. Præterea nonnulla leviora in his verbis correximus. Comma enim, quod vulgo post ἀπλοίας legebatur, postulante sententia statim post ἠσύχαζε collocavimus. Pro μέχρισ autem scripsimus μέχει, quam formam etiam ante vocalem et optimi libri fere ubique agnoscunt cl. ad h. l. Bened. et grammatici requirunt. Phrynich. p. 6. Μέχεις καὶ ἄχρῖς σὺν τῷ σ, ἀδοκίμα, μέχει δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Cf. Mær. p. 34. et Herodiani fragment. Mæridi subjecta p. 451. Thom. M. p. 135. "Ἄχρι καὶ μέχει Θουκυδίδης ἀεὶ λέγει, οὐ μόνον ἐπαργεμένου συμφώνου, ἀλλὰ καὶ φανέντος. Pro ἐπέσπεσε autem ἐσέσπεσε quamvis in multis codicibus reperiat, recipere tamen dubitavimus, quoniam ἐσάπτειν cum dativo de animi motibus a scriptore nostro dici non videtur. Vel vulgatæ igitur servanda, vel ἐπέπεσε restituendum, quod frequens est in hac re vocabulum. Cf. Duck. Ind. in ἐμπίπτω p. 702.

Jam nonnisi de Vindobonensi nonnulla adjicimus. Qui codex quum sæpe a depravatorum librorum partibus stet, si nunquam lectiones exhibeat, quæ prima specie admodum blandiantur, sed ab reliquis omnibus libris alienæ sint, non facile audiendus est. Quam in rem memorabilis est locus II. 7. Καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν, πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, τοῖς τὰ κείνων ἐλομένοις ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι κατὰ μέγεθος τῶν πόλεων. Ita hæc verba a Gottlebero constituta sunt, qui ἐπετάχθησαν pro ἐπίταξαν (non pro ἐπετάξαντο, ut Bredovius scripsit, quod esset sibi imperarunt) accipi voluit. Quod e male intellectis Batavæ scholæ de verbo præceptis* confirmare studuit Levesquius

* De iisdem præceptis etiam Gallium perperam judicare inde manifestum est, quod II. 49. ἐπέσπεσε ita defendere studeat, ut id non aoristum, sed imperfectum esse

t. I. p. 350. Qua ratione nihil ineptius excogitari potuit. Falsissimum est enim, si generativum pronunciatum, activum pro passivo et passivum pro activo a Thucydide poni, quod tamen quum vel a Dionysio Halic. t. VI. p. 796. et 97. traditum sit, paulo accuratius examinandum est.* (Atticis hanc generum permutationem tribuit Grammaticus Meermannianus p. 647. in Schæferi edit. Gregor. Corinth. Cf. id. p. 644. Gregor. p. 171. Grammatic. August. p. 673. Excerpta e cod. Vatic. p. 686.)

Activum et passivum quum ex notione ipsa sibi sint opposita, inter se permutari proprie omnino nequeunt. Quæ pro hoc usu exempla laudantur (cf. Dorvill. ad Charit. p. 434. sq. ed. Lips. Vig. p. 179. sqq. Matth. Gr. Gr. p. 688. sq.), eorum multa falso intellecta sunt, ut Thucyd. II. 65. *τά τε ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀμβλύτερα ἔποιουν, καὶ τὰ περὶ τὴν πόλιν πρῶτον ἐν ἀλλήλοις ἑταράχθησαν*. Portus: "Et res, quæ militiæ gerebantur, debilitarunt, et domi totum reipublicæ statum mutuis discordiis tunc primum conturbarant." Sed ibi nequæ *ἑταράχθησαν* pro activo positum, neque τὰ περὶ τὴν πόλιν pro nominativo habendum — ita enim ἐταράχθη requireretur; ut III. 68. in *τὰ μὲν κατὰ Πλάταιαν οὕτως ἔτελεύτησαν* monente jam Benedicto e codd. scribendum est *ἔτελεύτησεν*, cl. I. 110. 138. III. 50. et periret concinnitas — sed structura potius hæc est, οἱ τοῦ δήμου προστάταις ἑταράχθησαν τὰ περὶ τὴν πόλιν, quem accusativum vulgo per *κατὰ* explicant. Tum III. 39. *εἶωθε δὲ τῶν πόλεων αἷς ἂν μάλιστα* — ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, ἐς ὕβριν τρέψειν inepte scholiasta *τρέψειν* pro *τρέπεσθαι* accipit. Verba posita sunt pro *εἶωθε δὲ ἡ εὐπραξία ἐκεῖνας τὰς πόλεις ἐς ὕβριν τρέψειν, αἷς ἂν μάλιστα ἀπροσδόκητος ἔλθῃ*. Porro IV. 108. *τῆς γεφύρας μὴ κρατούντων (τῶν Λακεδαιμονίων), αἰώθεν μὲν μεγάλης οὐσῆς ἐπὶ πολὺ*

contendat. Probabilis de hac scriptura disputavit Benedictus, sed vel ita unus aoristus tot imperfectis interpositus displicet. Quapropter equidem vulgatum *ἐνέπιπτε* nondum mutaverim; sed *ἐπέωσει* libris ex antecedente capite in memoria fuisse suspicor.

* Quæmadmodum nos Thucydidis locos, ita unus ex amicis nostris Berolinensibus exempla, quæ e tragicis afferri solent, examini subjecit, et fere eodem, quo nos, devenit.

*λίμνης τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ πρὸς Ἥϊγα τρήρεσι τηρουμένων, οὐκ ἂν δύνασθαι προελθεῖν, quod scholiasta adscripsit τηρουμένων ἀντὶ τοῦ τηρούντων τῶν Ἀθηναίων, falsum esse, præterquam quod τηρεῖσθαι longe aliud quid significat, vel inde manifestum est, quia τηρουμένων non potest de Atheniensibus dictum esse, quum κρατούντων ad Lacedæmonios referendum sit. De his igitur intelligendum etiam τηρουμένων sensu passivo; nam quum observare hostem exprimitur per *τηρεῖν τὸν ἐναντίον* (cf. II. 83.), Lacedæmonii recte dici possunt *τρήρεσι τηρεῖσθαι*. His male intellectis locis annumerandus etiam is, quem Gailius Observ. in Thucyd. p. 114. e Theocr. II. attulit,*

καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δόματα τῆνα πυκάζουσαν,

ubi *πυκάζουσαν* pro *πυκάζεσθαι* dictum esse commentus est. Reliqua exempla in sex fere classes distribuerim. Aut enim non nisi formam passivi habent, sed ubique significationem activi, ut *deponentia*, vel vicissim formam activi, sed ubique notionem passivi, ut *ἐάλακα, ἐάλαν* (cf. Dorvill. ad Charit. p. 435.), quæ quomodo orta sint, non hujus loci est exponere. Aut agitur de infinitivis, qui supini in ū vice funguntur, ubi nostrates quoque activis utuntur, ut *diess ist leicht zu thun*. Cf. Dorvill. l. l. p. 469. et inprimis p. 256. exempla a Fischero allata III. 2. p. 24. Vig. p. 203. Matth. Gr. Gr. p. 762. 766. et præ omnibus Dawes. Misc. critt. p. 79. sq. ubi docet eos errare, qui ex hac dicendi ratione colligant, Græcis licuisse quavis occasione ac modo activum pro passivo usurpare. Deinde activum ponitur pro medio. Activum enim et medium quoniam notionem designant, quæ a subjecto efficitur, nec nisi eo discrepant, quod hoc actionem ad eum, unde profecta est, significat redire, sæpe loci ita comparati esse possunt, ut, etiamsi objectum actionis discrete non indicetur, tamen eam ad subjectum spectare ex orationis nexu intelligamus. Ita fit, ut activum pro medio ponatur, siye in hoc accusativus pronominis reciprocus, siye omnino relatio quædam ad subjectum latet. Hujus generis est I. 16. *τὰς ἐν τῇ ὑπείρω πόλεις δουλοῦν* (sibi subjicere. Cf. Interpr. Thom. M. p. 249. sq.) III. 37. *δηλοῦν τὴν γῆμαν* (suam intelligentiam declarare), III. 46. *τὴν ἀμαρτίαν καταλύσαι* (suum peccatum eluere), qualia admodum frequenter leguntur. Ad alterum genus referendum *ἐπιμιγνύντες*,

quod a Dionysio p. 796. e vv. Οὐδ' ἐπιμιγ-
 γόντες ἀδεῶς ἀλλήλοις I. 2. laudatur, et simi-
 liter etiam c. 13. exstat, sed non passivi,
 verum medii notionem habet. Cf. Fischer.
 I. I. p. 61. sq. Quæ suppressio pronomi-
 nis reflexivi quarto effecit, ut multa verba
 activi neutrali sensu dicantur. Cf. Burgess.
 Add. ad Dawes. Misc. critt. p. 414. Quo
 pertinent ἀνταποδίδουσι Plat. Phædon. c. 17.
 ubi vid. Heindorf. et κεύθειν Soph. Œd. T.
 v. 967. Quæ neutralis verborum notio
 noindum ubique agnita est, ut I. 46. ubi
 Stephanus negavit, Ἐξήσπι Ἀχερουσία λίμνη
 ἐς Θάλασσαν (ita enim deleto cum codd. ar-
 ticulo legendum) recte dici posse, quum
 tamen, quemadmodum ἐκδίδουσι, ἐμβάλλειν,
 ἐσβάλλειν, ἐκβάλλειν (Vig. p. 181.) ita eti-
 am verba ex ἰέναι formata neutrali signifi-
 catione de fluviis usurpentur, cujus usus
 exempla non tantum in Herodoto (I. 6.
 VII. 20. al.) Strabone et aliis scriptoribus,
 sed etiam in ipso Thucydide (II. 102. IV.
 103.) reperiuntur. Add. Bened. ad h. l.
 et Heindorf. ad Phædon. c. 60. Porro in-
 terdum pronomèn indefinitum τί omissum
 est, quo fit, ut activum pro passivo dictum
 esse videatur. Quo in genere insignis est
 locus I. 144. quem Dionysius p. 796. lau-
 dat, Οὐτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς,
 οὔτε τὸδε, ubi, ut mihi significavit Herman-
 nus, postquam ipse aliam interpretationem
 tentaveram, pronomina ἐκεῖνο et τὸδε pro ac-
 cusativis habenda, et τί supplendum est.
 Sed hic locus habet sane quod displiceat, ut
 præpositionem ἐν, quæ in Dionysio deest,
 ejiciendam esse aliquando suspicatus sim.
 Ita κωλύει neutraliter positum esset pro
 impediendo est, et quoniam ad sen-
 sum idem denotaret, quod ἐμπόδιόν ἐστι,
 cum dativo conjunctum esset, a qua ratione
 non multum abfuit Abreschius, quem vide
 in Anctar. Dilucid. Thucydid. p. 263.
 Sed partim codices omnino omnes in præ-
 positione illa retinenda consentiunt, partim
 ejusmodi dictio si admitti posset, non Thu-
 cydidi, sed Æschylo potius aut Pindaro
 conveniret. Denique passivo interdum uti
 licet pro medio. Quemadmodum enim, ubi
 subjectum simul objectum actionis est, non
 ubique necessarium esse vidimus, ut is, ad
 quem spectat actio, diserte significetur,
 unde usus activi pro medio originem duxit,
 ita alibi nonnisi hoc desideratur, ut quis
 hoc vel illud passus esse dicatur, nihil au-
 tem refert, utrum ipse an alius ejus rei auc-
 tor fuerit. Quo factum est, ut medium non

tantum in quibusdam formis passivo simile
 sit, sed etiam alias formas, quibus caret, si
 quando iis opus sit, ex passivo recipiat (ut
 I. 62. Ἀγορὰν ἔξω τῆς πόλεως ἐπεποιήντο et
 II. 78. Πλαταιεῖς παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκκεκο-
 μισμένους ἦσαν, ubi plusquamperfecto si aten-
 dum erat, alia forma non aderat. cf. Fis-
 cher. ad Vell. III. 2. p. 62. Matth. I. I.
 p. 685.) denique interdum passivo prorsus
 cedat. Quod valet ad intelligendum locum
 I. 120. Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναῖοι ἦδῃ
 ἐντλάγησαν, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλά-
 ξασθαι αὐτούς· τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν* μᾶλ-
 λον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατοικημένους, εἰδέναι χρῆ,
 ὅτι etc. Quo in loco Dionysius quidem p.
 797. ἐντλάγησαν et κατοικημένους pro acti-
 vis dicta esse vult; sed posita potius sunt
 pro mediis, quod in ἐντλάγησαν apertum
 est, in κατοικημένους autem inde intelligi
 potest, quod jam Herodotus pro οἰκεῖν dicit
 οἰκεῖσθαι τὰς γῆσους, quasi οἰκεῖσθαι sit de-
 ponens.

Hi sunt loci a VV. DD. allati, quibus
 demonstrant, Thucydidem activum et pas-
 sivum solere permutare. Qui quum prorsus
 diversi sint ab eo, cujus causa hæc ex-
 posuimus, nemo dubitabit, quin Λακεδαιμό-
 νιοι ταῖς τὰ κείνων ἐλομένους ναῦς ἐπετάχθησαν
 ποιεῖσθαι solere dictum sit. Ad aliam
 lectionem ducunt codices. Olim enim vul-
 gata scriptura fuit Λακεδαιμονίους, quam Got-
 tleberus primus in Λακεδαιμόνιοι mutavit, e
 bonis, quos dicit, sive, ut jam vidimus,
 corruptissimis codicibus, Ar. Chr. Dan.
 Mosqu. et fortassis Par. D. et E. Meliores
 codices omnes, e Parisinis B. C. F. G. H.
 I. retinent dativum. Quo admissio Kiste-
 makerus ναῦς pro nominativo pluralis haberi
 voluit, eodemque modo judicavit Neophy-
 tus Ducas. Sed id fieri nullo modo potest,
 quum Thucydides in nominativo pluralis
 non alia forma utatur quam νῆες. Mæris p.
 266. Νῆες, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς, ναῦς,
 Ἑλληνικῶς. Phrynich. p. 68. ed. Pauw.
 Αἱ νῆες ἔρις, οὐχ αἱ ναῦς. σίλοιον γάρ. Tho-
 mas Mag. p. 626. Νῆες ἐπὶ εἰς θείας, οὐ ναῦς·
 ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς ναῦς, οὐ νῆας. Stephanus

* Dan. μεσόγειαν, ut II. 102. Par. C. et
 F. atque alicubi Xenophontis et Platonis
 libri. Cf. Heindorf. ad Phædon. c. 59. et
 Schneider. in Addendis ad Xenoph. Hæstor.
 Gr. p. 105. Sed vulgatam confirmat I.
 100. et III. 95. ubi pro ἐς τὴν μεσόγειον e
 codicibus recipiendum ἐς τὴν μεσόγειαν.

igitur pro *ἑπιτάχθησαν* conjecit *ἑπιτάχθη*, atque hæc lectio in Vindobonensi codice reperta est, eamque nos diu veram duximus.* Tandem vero Hermannus nobis significavit, si e precedenti periodi subiecto *οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι* solum nomen *οἱ ξύμμαχοι* repetatur, vulgatam ferri posse. Quod verissimum est; nam verba ita vertenda sunt: "A Lacedæmoniis socii præter eas naves, quæ ibi (Lacedæmone, per eam figuram, de qua diximus p. 52.) ex Italia atque Sicilia erant, alias in usum eorum, qui ad illorum (Lacedæmoniorum) partes accesserint, conficere jussi sunt." Jam durum quidem est, quod nonnisi pars quædam subjecti ex antecedentibus repetenda est; sed Thucydides id ideo sibi permittere potuit, quod et ex adjecto dativo *Λακεδαιμονίους* et e verbi *ἑπιτάσσεσθαι* notione de solis sociis sermonem esse intellectum iri speravit. Hanc autem rationem in eundam putamus non solum propter codicum omnium uno Vindobonensi excepto in scriptura *ἑπιτάχθησαν* consensum, sed etiam aliis de causis. Nam ut Græci omnino, ita etiam Thucydides pro *τούτῳ μοι ἐπιτάσσειται* præfert structuram *ἐπιτάσσομαι τούτῳ*. I. 140. *Οἷς εἰ ξυγκηρήσετε, καὶ ἄλλο τι μείζον εὐθύς ἐπιτάχθήσεσθε*. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 579. sq. Ita igitur etiam hic scriptum est *οἱ ξύμμαχοι ἑπιτάχθησαν ναῦς ποιῆσθαι*. Deinde sæpius legimus, Lacedæmonios eo consilio classem parari voluisse, ut Atheniensium sociis, qui defecissent, auxilium ferre possent. Sic Archidamus dicit I. 81. *Εἰ τοὺς ξυμμαχούς ἀφιστάναι πειρασθήμεθα, δεήσει καὶ τούτοις ναυσὶ βοηθεῖν, τοσάλλο οὔσι νησιώταις*. Eodem igitur modo II. 7. socii perhibentur jussi esse naves conficere *τοῖς τὰ κείνων ἐλομένους*, in usum eorum, qui Atheniensium societate relicta ad Lacedæmoniorum partes accesserint. Aoristi enim participium habet notionem futuri exacti.

* Infelix est Benedicti conjectura *ναῦς ἑπιτάχθη σ' ἂν ποιῆσθαι*, quem navium numerum de fuderatis Italiæ et Sicilia civitatibus intelligi vult. Sed, ut alia taceam, et particula *ἂν* prorsus superflua, et verba *ἕξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας* articulo *τοῖς* minus recte præposita essent, denique notio verbi *ἐπιτάσσειν* rationi fœderis, quod erat inter Lacedæmonios atque Italiæ et Sicilia civitates, non conveniret.

Cf. Herm. ad Vig. p. 774. Si quid restet difficultatis, inest in pronomine *ἐκείνων*; pro quo exspectes potius *αὐτῶν*.

Accedimus ad tertiam codicum familiam, ex qua nonnisi duo superesse videntur, Regius s. Parisinus G. atque Par. H. Regium enim cum G. unum eundemque esse, ut monuit jam Gailius (t. IX. p. 83.) ita ipse confirmatum vidi. Consentient enim hi codices etiam in iis lectionibus, quæ in nullo alio libro conspiciuntur, ut statim I. 2. in *μετανάστῃς οὔσα* pro *μετανασάσεις οὔσαι*, et I. 10. in *τοὺς πρὸς κόπην* pro *τοὺς προσκόπους*. Nonnulli quidem sunt loci, in quibus e G. laudantur lectiones, quæ e Reg. non annotatæ sunt, et vicissim; sed hi et admodum pauci, et ita comparati sunt, ut hunc codicem nonnunquam vel a Duckero vel a Gailio minus accurate collatum, aut etiam obscuris characteribus scriptum esse facile intelligas. Sin de auctoritate ejus quæritur, ea haud exigua est. Neque tamen inde sequitur, ejus lectiones ubique, etiam reliquis omnibus libris dissentientibus, esse probandas. Nam etiam in hoc codice humana passi sunt librarii, ut vel ex duobus, quos modo adscripsimus, locis intelligi potest.

Quamobrem hujus codicis et, qui eum sequitur, H. scriptura male præferenda videbatur Gailio I. 26. (*Κεκυραῖοι*) *πλεῖσταντες εὐθύς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶ καὶ ὕστερον ἑτέροι στόλοι, τοὺς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς, τοὺς τε φρουρούς, οὓς οἱ Κορίνθιοι ἔπαρμεν, καὶ τοὺς οἰκητορας ἀποπέμψωιν. οἱ δὲ Ἐσπιδάμιοι οὐδὲν αὐτῶν ὑπήκουσαν. ἀλλὰ στρατεύουσιν ἐπ' αὐτούς οἱ Κεκυραῖοι ναυσὶ τεσσαράκοντα*. Ubi codices, quos diximus, scribunt *ὡς δὲ Ἐπίδ.* — *ὑπήκουσαν, στρατεύουσιν ἐπ' αὐτούς οἱ Κεκυραῖοι* lectio aperte docto homini debetur, qui periodum meliorem efflicere studuit, quum Thucydidem sæpe abruptius loqui non meminisset. Ut autem in hoc loco H. a Regii partibus stat, idem in plerisque aliis animadverti licet, unde hos duos codices in unam classem conjunximus. Non raro tamen H. etiam peculiare lectiones præbet, quæ tamen plerumque non magni sunt pretii. Fere ubique enim, ubi ab altero recedit, manifestos librorum errores vel etiam correctiones exhibet. Ut III. 83. *Οἱ δὲ καταφρουοῦντες κἀν προαισθίσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν, ἀ γνώμη ἔξεστιν, ἀφρακτοί, μᾶλλον διεφθείροντο*, ubi post *ἔργῳ* addit *λογιζόμενοι ὡς*.

Hæc habebam, quæ de iis libris dice-
rem, qui ad genera quædam revocari posse
videbantur. Ad eos autem quod attinet,
qui magis per se constant, Parisinus D. F.
et I. correctionibus atque interpretamentis
abundant. Quod in D. ita esse, docent loci hi.

III. 31. Δαπάνη γίνηται. D. δαπάνη γί-
νεσθαι. V. infra.

—36. Κελεύοντες. D. κεύοντα.

—40. Σύγγραμον. D. σύγγραστον. Cf.
Thom. M. p. 380.

—45. Τὸ δεινόν. D. τὸν κίνδυνον. V. nos
supra p. 55.

—49. Δευτέρας. D. προτέρας. V. p. 59.

—63. Αἰσχροῦν. D. οὐκ αἰσχροῦν. Cf. p.
34. sq.

—65. Τὴν πόλιν. D. τὴν ἡμετέραν πόλιν.

I. 110. Ἰνάρωσ ὁ [τῶν] Λιβύων βασιλεύς. D.
Ἰνάρωσ ὁ Ψαμμητίχου, Λίβυς, βα-
σιλεύς Λιβύων, e cap. 104.

—120. Ἐν πόρῳ. D. ἐν πόντρῳ.

Unde Gailium colligimus magnopere er-
rasse, quum hujus unius codicis lectionem
in textum inferret. I. 70. ubi quum vulgo
legeretur, Οἶονται γὰρ οἱ μὲν, τῇ ἀπουσίᾳ ἄν
τι κτᾶσθαι, ἡμεῖς δέ, πῶς ἐπιλθεῖν καὶ τὰ ἔτοι-
μα ἄν βλάψαι, Gailius e. D. recepit ἀπει-
θεῖν, quæ est correctio facta propter præ-
cedens nomen ἀπουσίας, ut clarior esset opo-
sitionio. Huic libro non multum præstat
I. qui nunc cum D. prorsus consentit (ut
III. 49. I. 110. 120.), nunc ad eum pro-
pius certe accedit (ut III. 31. et 65.) nunc
denique novos errores infert. Non melior
est F. qui I. 2. pro ἀναγκαίου τροφῆς ex-
hibet ἀναγκαίας τροφῆς (de quibus formis cf.
Index edit. Ducker. p. 683.), et I. 37.
post ἀναγκαῖον addit ὃ Ἀθηναῖοι, ut paulo
post μᾶλλον ante ἐπειθήδευσαν, et φανερώς
ante βιάζονται. I. 138. pro οἱ προσήκοντες
habet ὑπὸ τῶν προσήκόντων, quo. in loco vulg.
versio inepta, neque tamen quidquam in
Græcis mutandum est, licet cum Cornelio
Nepote etiam Pausanias faciat.—De Par.
B. non habeo quod dicam. In marg. autem
edit. Steph. quæ adscriptæ sunt diversæ
lectiones, eæ sæpe alibi non inventæ sunt.
Quod si est, plerumque parum utiles sunt.
Ita I. 1. pro ἐπὶ πλεῖστον ἀνδράπων marg.
Steph. habet ἐπὶ πλεῖστον. C. 31. ad τὸν
δ' ἐνιαυτὸν ibidem additur τοῦτον, c. 34. in
ἡβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μεταλθεῖν verba
aliter collocantur, c. 35. pro μηδετέρων
scribitur οὐδετέρων. Etiam principum edi-
tionum, Aldinæ, Florentinæ et Basiliensis,
quæ fere ubique inter se consentiunt, le-

vissima est auctoritas, quum aperte ex li-
bro negligentè scripto expressæ sint.

De scholiis autem in universum judicare
non licet. Nam quum variis temporibus a
variis hominibus conscripta, ideoque partim
vetustissima, partim recentissima ex-
istimanda sint, singulorum auctoritas in
lectionibus vel confirmandis vel damnaandis
maximam partem pendet ex tempore, cui
originem debent. Ad quam rem sane lu-
bricam cognoscendam nonnihil confert codex
Augustanus, in quo et minor legitur
scholiorum numerus, et ipsa scholia sæpe
vulgatis breviora sunt, quod constat signum
esse antiquitatis.

Minoribus dubitationibus obnoxia est
Vallæ versio. Hæc enim, ut jam supra
obiter significavimus, si ea, qua par est,
cautione usurpatur, in re critica præstan-
tissima est, quum Vallæ egregium codicem
ante oculos fuisse facile pateat. Plerum-
que enim cum secunda ac tertia codicum
familia consentit, et interdum etiam ibi in
subsidiū vocari potest, ubi, quid codices
exhibeant, incertum est, quum de spiri-
tibus quibusdam aut accentibus agatur, qui
a Gailio prorsus neglecti, ab reliquis autem
editoribus certe non ubique diligenter
annotati sunt. Cujus generis sunt verba
II. 44. Ὅσοι δ' αὖ παρηβήκατε, τὸν τε πλεῖονα,
κέρδος ὄν, εὐτυχεῖτε βίον, ἠγείσθε καὶ τὸνδε βρα-
χὺν ἔσσεσθαι, καὶ τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κομφίζεσθε.
Ubi in vulgata lectione non offendit qui-
dem conjunctio imperfecti εὐτυχεῖτε * cum
præterito perfecto παρηβήκατε, quam ipsa

* εὐτυχεῖτε enim pro imperfecto, non
pro præsentè habendum est, cujus notio ab
hoc loco abhorret. Verbis autem per εὐ
incipientibus Thucydides non addit aug-
mentum. Ita I. 18. legimus εὐνομήθη, I.
20. εὐρον, I. 21. εὐρῆσθαι, I. 22. εὐείσκητο,
I. 58. εὐροντο, ubi tamen nonnulli codd.
ἤρποντο I. 95. εὐθύνθη, I. 135. εὐρισκον, II. 6.
εὐρε, IV. 79. εὐτύχει, ubi pauci codd. ντύ-
χει, quæ forma IV. 117. nonnisi e Par. F.
enotatur, IV. 123. εὐτερεπίζοντο, unde quod
II. 18. scribitur νύτερεπίζοντο, corrigendum
videtur. Grammatici de hoc augmento vel
addendo vel abjiciendo non eadem tradunt.
In Herodiani fragmento, quod Pauwii
Phrynico subjectum est, p. 202. legimus,
ἠδὲ ἄμην καὶ εὐζάμην, νυδόκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ
ἴσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται. Sed in ejusdem
Herodiani fragmento ab Hermanno edito
p. 314. ita scribitur. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέ-

horum temporum notio postulat; sed particula *καί* ante *τόνδε*, sive eam etiam significare sive sequenti *καί* respondere putas, non potest non displicere. Etenim illud si verum esset, primaria sententiæ vis inesset in *τόνδε*, hoc modo: "putate, hanc quoque vitam brevem fore," quasi præterita vita et ipsa brevis fuisset, quod absurdum est. Sin *καί* alteri *καί* responderet, verba aliter collocanda erant (ut *καί βραχύν τόνδε ἡγεῖσθε ἔσεσθαι*); pertinere enim hæc particula ad universam sententiam, non ad solum infinitivum. Quam difficultatem ut removeas, fortassis recipiendam putes scripturam *κουφίξεσθαι*. Eam vero et externa et interna argumenta damnant; externa, quum *κουφίξεσθαι* nonnisi in duobus libris ex emendatione sit, cui præcedens *ἔσεσθαι* ansam dedit; interna, quum et futuri potius quam præsentis infinitivum requireretur, et *τόνδε*, quod ad utrumque infinitivum, *ἔσεσθαι* atque *κουφίξεσθαι*, pertineret, ante *καί* collocandum esset. Verum quum lectio *ὄν* probari nequeat, altera *ὄν*, quam Valla expressit, si eo, quo Baverus voluit, modo explicetur, prorsus inepta est. Iste enim hoc verbis inesse voluit: "et qui vitam, si quam ultro vivetis, pro lucro habetis." Quæ interpretatio, sive verba sive sensum spectas, tam futillis est, ut eam unquam proponi potuisse vix tibi persuadeas. Ad verba enim quod attinet, infinitivum *ἔσεσθαι* aut ex *ἡγεῖσθε* bis intellecto, aut ex *ἐπιπίδει* Baverus pendere dicit. Sed *ἐπιπίδει*, quod longo intervallo præcessit, hic prorsus non pertinet, *ἡγεῖσθε* autem primum pro indicativo, deinde vero, ubi cogitatione addendum esset, pro imperativo esset habendum, quod durissimum est. Deinde *ὁ πλείων βίος* non est ulterior

vita, sed major vitæ pars. Denique non *ὄν εὐτυχεῖτε*, sed *ὄν ἂν εὐτυχοῖτε* dicendum erat. Sensem autem si spectamus, quomodo tandem senes decrepiti filii amissis ulteriorem vitam lucrum esse existimant? aut si eam pro lucro habeant, quale solatium iis afferat, qui brevem eam fore dicat? Potius igitur recepto *ὄν* inde a *τόν τε πλείονα* apodoseos initium constituendum est, hoc sensu: "Quotquot vero ætate proveci estis, et longiorem vitam, per quam felices eratis, lucrum existimate, et hanc brevem fore cogitate." Atque ita prorsus sequimur Vallam, cujus hæc est versio: "Vos vero, qui ætate processistis, quo diuturniorem vitam feliciter traduxistis, eo plus lucri vos fecisse existimate, et hoc, quod superest vitæ, breve futurum."

Aliis in locis Vallæ versio auctoritatem per se satis exiguam Ar. Chr. Dan. confirmat, ut III. 79. *καὶ οἱ Κερκυραῖοι, δέισαντες, μὴ σφίσιν ἐπιπλεύσαντες ἐπὶ τὴν πόλιν ὡς κρατούντες, οἱ πολέμιοι ἢ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἀναλάβωσιν, ἢ καὶ ἄλλο τι νεωτερίωσσι, τοὺς τε ἐκ τῆς νήσου πάλαι ἐς τὸ Ἡραῖον διεκόμεσαν, καὶ τὴν πόλιν ἐφύλασσον.* Quo in loco lectio *πάλαι* vix commoda est. Quam vocem si cum *τοὺς ἐκ τῆς νήσου* jungas, et ordo verborum obstat, et sententia ipsa inepta est; qui enim ante quinque vel sex dies in insulam transportati erant (cf. c. 75. fin. et c. 76.), *πάλαι* ibi fuisse dici nequeunt. Sin *πάλαι* cum Kistemakero ad *διεκόμεσαν* referas, ut aoristus plusquamperfecti notionem habeat, ("jam pridem reportaverant") ne ita quidem sententia apta est. Nam quum Peloponnesii præcedente demum die advenerint, victoriam autem modo reportaverint, quod antequam factum esset, non erat metuendum, ne insula potirentur, optimates jam pridem in templum Junonis transportati esse cogitari nequeunt. Neque, ut visum est Kistemakero, quod sequitur imperfectum, hoc aoristum plusquamperfecti notione accipi jubet. Aoristus enim positus est, quoniam transportatio in templum unum est cito præteriens factum; custodia autem urbis diutius durabat, ideoque imperfecto significanda erat. Quæ quum ita sint, præferendam censeo lectionem *πάλιν*, quæ non tantum in Ar. Chr. Dan. Mosq. exstat, sed etiam in Reg. superscripta est, et hæc Vallæ versione stabilitur: "Sumtos illos ex insula reportant i t e r u m in templum Junonis." Placuit hæc scriptura etiam Benedicto.

γοντες νῆξάμην καὶ νύχόμην, λόγῳ τοιούτων ὅσα ἀπὸ τῆς ἐν διφθογγῷ ἄρχεται ῥήματα, ταῦτα τῆσθε τὴν ἐν διφθογγῷ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων—τὰ δὲ ἀπὸ τῆς αὐ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς το νῦ, αὐτῶ, νύλων, αὐχῶ, νύχων. Ex hoc atque illo loco conflatum est aliud Herodiani fragmentum in Pieroni Mæride p. 460. *Ἡξάμην, καὶ εὐξάμην, νυδόκουν, καὶ εὐδόκουν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐν ἀρχονται νύλων δὲ καὶ νύχων, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτῶ καὶ αὐχῶ.* Ita enim hæc verba scribenda esse existimamus. Cum iis, qui scripturam per *ἐν* probant, facit Suidas in *εὐλόγησα*: sed *νῆξάμην* dici jubet Mæris p. 175. Conferri etiam potest Fischer. ad Veller. II. p. 280.

Restat, ut paucis dicamus de aliis scriptoribus, quibus in Thucydidis verbis in integrum restituendis uti licet. Ibi vero ante omnia diligenter examinandum esse, an quæ lectio, quæ primo adpectu ab ejusmodi scriptore agnosci videatur, vere ab eo reperta sit, supra satis declaravimus. Qua re singulis in locis accurate perpensa, si scripturam discrepare magna cum probabilitate statuere possimus, neque interna argumenta adsint, quæ judicium de alterutra lectione eligenda certo regant, de eo præcipue querendum est, quis sit is, quo teste uti velimus, et qua ætate vixerit. Nam Thomam Mag. et alios scriptores, qui compluribus codicibus nostris recentiores sunt, optimis libris postponere non dubitamus. Sed Dionysius Halic. et si qui alii vel ante eum vel non multo seriioribus temporibus floruerint, haud dubie summi sunt in re critica momenti.

CAP. 5.

De antiquorum monumentorum usu. De interpretamentis, quibus vulgata Thucydidis exemplaria inquinata sunt. Examinantur ea, quæ in hoc genere observata sunt a Stephano, Duckero, Bavero, Eversio, Gailio, Bredovio aliisque. Disputatur de formulis nonnullis, quibus tempus significatur, de verbis ἀπόλλυσθαι et διόλλυσθαι, de vocabulis, quæ bis cogitanda sunt, de voce σαφές etc.

Quemadmodum vero in auctoritatem antiquorum monumentorum non inquisiverunt editores, ita etiam in eorum usu variis modis peccarunt. Primum enim generales quædam criseos leges, quæ judicium singulis in locis regerent, vel excogitandæ vel ad Thucydidem transferendæ erant, quod quum neglectum esset, multis erroribus ansam dedisse, non nisi una quadam regula proponenda declarabimus. Thucydides enim quum hoc sit proprium, ut brevitas studiosissimus sit, factum est, ut multis in locis a librariis vel interpretibus ad perspicuitatem adjuvandam voces quædam adderentur. Multo rarius autem vocabula nonnulla consulto ab iis deleta sunt, quum Thucydides plerumque non utatur pluribus verbis, quam quibus ad sensum exprimendum maxime opus est. Unde colligimus, si quæ verba, quæ salvo sensu abesse possint, in bonis aliquot co-

dicibus aut prorsus omittantur, aut aliis quibusdam indiciis suspecta reddantur, ea, nisi gravia argumenta obstant, ejicienda esse. De qua re quum sæpe non cogitaverint editores, mirum non est, vulgata exemplaria adhuc immensa varii generis additamentorum multitudine repleta esse. Quorum plura jam alii animadverterunt, quæ, antequam ea, quæ a nobis ipsis observata sunt, proponamus, examini subijcere placet.

Et Stephanus quidem I. 32. in Ἐν τῷ προτοῦ χρέωνος vocem χρέωνος, quam præter alios libros ignorant Reg. Aug. et Cass. recte sensit delendam esse. Thucydides enim modo plene scribit ἐν τῷ προτοῦ χρέωνος, ut II. 58. et 73. modo sine χρέωνος, ut IV. 72. Ita ἐν τῷ πρὶν χρέωνος legitur IV. 21. et 41. sed ἐν τῷ πρὶν IV. 35. Cf. ἐν τῷ τότε I. 92. ἐν τῷ παρόντι IV. 79. et similes formulas.*

Duckerus autem ἐς τὴν γῆν I. 116. in Ἰσσοβάντες ἐς τὴν γῆν, et ποίησαντες II. 83. in Οἱ Πελοποννήσιοι ἐπάξσαντο, κύκλον τῶν νεῶν ποίησαντες, ὡς μέγιστον οἰοῖ τ' ἔσαν jure damnavit. Posterius deest etiam in Par. C. G. H. atque in F. post μέγιστον legitur. Valla: "Et Peloponneses quidem in orbem naves disposuere quam latissimum poterant." De alio loco III. 57. Ἐς τοῦτο γὰρ δὴ ξυμφορὰς προκεχωρήκαμεν, οἱ τινες Μήδων τε κρατησάντων ἀπολλύμεθα, καὶ νῦν ἐν ἡμῖν, τοῖς πρὶν φιλάτοις, Θηβαίων ἡσώμεθα, καὶ δύο ἀγῶνας τοὺς μέγιστους ὑπέστημεν, τότε μὲν, τὴν πόλιν εἰ μὴ παρέδομεν, λιμῷ διαφθαρήναι, νῦν δέ, Θανάτου δίκην κρῖνεσθαι, ubi vocem δίκην, quæ in Reg. (Par. G.) et H. inter versus rec. m. scripta est, suspectam esse monuit Duckerus, ideo potissimum mentionem injeci, ut hac opportunitate oblata majori difficultate, quæ in his verbis inest, disseram. Verba enim οἱ τινες Μήδων κρατησάντων ἀπολλύμεθα Portus vertit "qui perissemus, si Medi vicissent," quam versio-

* In transcurso agimus de ὕστερον χρέωνος, de qua formula falso scribit Baverus ad IV. 81. "Χρέωνος aut omitti solet apud ὕστερον, aut postponi." Sed ὕστερον χρέωνος quamquam legitur in exemplis a Duckero ibi allatis et præterea I. 8. ubi ὑπέρον χρέωνος e codd. suadente jam Stephano, in ὕστερον χρέωνος mutandum, reperitur tamen etiam χρέωνος ὕστερον, ut I. 64. et 100. idemque restituendum IV. 81.

nem, ut solent, secuti sunt reliqui interpretes. Quodsi ad τότε μὲν, τὴν πόλιν εἰ μὴ παρέδομεν, λιμῶ διαφθαρεῖναι simul respicitur, interpretes existimasse videntur, Plataenses tempore pugnae ad urbem eorum commissae a Persis fuisse obsessos, ita ut, si Graeci fugati essent, iis metuendum esset, ne fame ad urbem barbaris tradendam adigerentur. Sed hunc sensum respuunt primum ipsa scriptoris nostri verba. Ita enim neque ἀπολλύμεθα, quae librorum omnium uno excepto est scriptura, neque ἀπωλλύμεθα, quod restitutori erant Baverus et Benedictus adstipulante Cass. sed ἀπωλόμεθα ἂν dicendum erat. Deinde repugnat etiam historia. Plataensium enim urbs jam a Xerxe exercitum per Bœotiam in Atticam ducente incendio deleta est, ante cujus adventum ipsi una cum Thespiensibus in Peloponnesum emigrarunt. Cf. Herod. VIII. §. 50. cl. §. 44. Diod. Sic. XI. 13. p. 415. ed. Vessel. Jam quum Persae inde ab hoc tempore usque ad pugnam Plataensem Bœotiam in ditione sua tenerent, Plataenses patet urbem suam restituere atque in ea obsideri non potuisse. Verba igitur οἵτινες Μήδων κρατισάντων ἀπολλύμεθα vertenda sunt “qui, quum Medi vicissent (ad Thermopylas), periimus,” et innuunt malum a Xerxe Plataensibus illatum. Sed ita difficultas quaedam inest in praesente, pro quo ego imperfectum, cui tamen ab aliis aoristum antefatum iri praevideo, probarem, nisi v. ὀλλυσθαι jam in praesente interdum praeteriti temporis notionem habere videretur. Ut quum Clytæmnestra apud Sophoclem in Electra v. 678. de quo loco me admonuit amicissimus Dæderlein, paedagogum ita alloquitur, Ἔμοι δὲ σύ, ξένη τάληδὲς εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.* Prae-

* Obiter notamus, quod non poterit non mirum videri, διόλλυσθαι semel apud Thucydidem activam significationem habere. III. 40. Μάλιστα δὲ οἱ μὴ ξὺν προφάσει τινα κακῶς ποιῶντες ἐπεξέρχονται καὶ διόλλυται, quae verba jam ab H. Stephano in Thes. s. v. διόλλυμαι laudantur. Schol. Ἐπέρχονται καὶ διαφθείρουσι. Portus: “ad internecionem usque persequuntur,” qui sensus omnino flagitatur, ut docet orationis nexus. Vicissim deponens προσεδέχτο IV. 19. quum neque de victore commode intelligatur, quod Athenienses praeter suam expec-

terea verba τὴν πόλιν εἰ μὴ παρέδομεν, λιμῶ διαφθαρεῖναι facile aliquis male intelligat, quippe quibus non pristinum urbis infortunium describi, sed inde a verbis καὶ νῦν ἐν ὑμῖν nonnisi de bello Peloponnesiaco sermonem esse putet, ut Plataenses dicantur, nisi urbem Lacedaemoniis dedidissent, fame absantos esse (cf. cap. 52. init.) quum vero potestati eorum se permisissent, eo devenisse, ut, ne capitis condemnarentur, metuerent. Sed haec interpretatio obstant voculae τότε μὲν—νῦν δέ, quae quum in νῦν ἐν ὑμῖν Ἐθηβαίων ἡσώμεθα et τῶν τότε ξυμμάχων ὠφελεῖ οἷδεις temporibus Persici et Peloponnesiاعي belli distinguendis inserviant, etiam in τότε μὲν, τὴν πόλιν εἰ μὴ παρέδομεν, λιμῶ διαφθαρεῖναι, νῦν δέ, θανάτου κρῖνισσθαι eodem modo intelligenda sunt. Plataensium igitur hanc oportet esse mentem, sibi, quum Xerxes appropinquaret, urbem deserendam fuisse (unde se dicunt periisse) in qua si remansissent, a Persis obsidione clausi, et, quum auxilii spes nulla esset, deficiente commeatu expugnati essent.

Etiam I. 128. (Παυσανίας) ἄνε Λακεδαιμονίων ἀφικνεῖται ἐς Ἑλλάσποντον, τῷ μὲν λόγῳ, ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ, τὰ πρὸς βασιλεῖα πράγματα βουλόμενος πρᾶσσειν, Duckerus participium βουλόμενος suspectum esse monuit, quod Gailius retinens denuo ostendit, codices mss. per se solos nihil potuisse, nisi quis recte iis uti calleat. Etenim vox ista in Ar. Chr. Dan. Mosqu. Par. B. legitur ante τὰ πρὸς βασιλεῖα πράγματα, in Reg. autem, et pariter in Gr. Aug. Cass. Cl. Par. C. D. F. prorsus omittitur. Eandem vocem Valla ignorasse videtur, quum simpliciter vertat: “cum rege transigendi negotii gratia.” Jam quum rectissime dicatur ἀφικνεῖται πρᾶσσειν, illud autem βουλόμενος ex scholiastae interpretatione in verba Thucydidis irrepserit, non video quomodo hoc vocabulum jam Duckero suspectum adhuc servari poterit. Nam quod variata est structura, id saepissime in nostro scriptore animadver-

tationem vicisse dici nequeunt, neque ullo modo cum Benedicto, scholiastam et Vallam secuto, ad victum referatur, cujus omnino nondum facta est mentio, passivo sensu accipiendum est. Quam sententiam quum primo dubitanter pronunciassem, ab Hermanno in ea confirmatus sum.

tes, ubi consilium vel causa, cur quid factum sit, indicatur. I. 72. "Ἐδοξεν αὐτοῖς παρητιθέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένων, δηλώσαι δέ. IV. 86. Οὐκ ἐπὶ κακῶ, ἔσω' ἔλευθερώσει δὲ τῶν Ἑλλήνων παρελήλυθα. — καὶ ἅμα, οὐχ ἵνα ξυμμαχούς ἡμᾶς ἔχωμεν, ἢ εἴα ἢ ἀπάτη προσλαβόντες, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἡμῖν, δεδουλωμένοις ὑπὸ Ἀθηναίων, ξυμμαχήσοντες. Cf. I. 73. init. Quod restat, a Gallio interpretamentum, quod diximus, non esse deletum mirum videri nequit, quum intellexerimus, ineptum illud καί, quod mox in vv. Ἐνεργεῖσθαι δὲ τὰδε καὶ ἐν αὐτῇ legitur, ipsum ab hoc editore esse retentum, licet in undecim codd. desit, atque a Reiskio et Kistemakero jam damnatum sit, ad quos nuper accessit Benedictus, qui etiam de voce βουλόμενος ejicienda monuit.

Abreschius (Dilucc. Thucc. p. 415.) IV. 44. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς τε ἄλλοτρίους νεκροὺς ἐσκέλευον, καὶ τοὺς αὐτῶν ἀνηροῦντο, τροπαίων τε εὐδίας ἔστησαν, codices secutus juro expulit ἄλλοτρίους, collato maxime loco V. 74. (non 47. ut in Lips. edit. scribitur.)

Perginus ad Baverum, qui I. 142. in Πῶς δὲ ἄνδρες γεωργοί, καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι εἰσόμενοι, διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν αἰεὶ ἐφορμῆσθαι, ἄξιον ἂν τῶν δρῶν; πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμύσας καὶ διακινδυνεύσειαν, πλὴν δὲ τὴν ἀμαθίαν δρασίοντες. πολλαῖς δὲ ἐιργόμενοι ἡσυχάσουσι, καὶ ἐν τῶ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὀνηρέτεροι, nullo codice addicente particulam μή deleri voluit, quippe cui res ipsa adversetur. Quod quam falso ab eo dictum sit, nexu breviter exposito declarabimus. Corinthii in concione, quam Lacedæmone habuerunt, dixerant, Peloponnesios rebus nauticis operam daturus esse (μελετήσομεν τὰ ναυτικά, c. 121.) Ad quæ quidem verba respiciens Pericles Atheniensibus probare studet, nihil ipsis inde esse metuendum. Dicit igitur, longo opus esse studio, si quis rerum maritimarum scientiam sibi parare velit. Nam ne Atheniensis quidem perfecte eas didicisse, quamvis statim a Medico bello tractassent (Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς — εἰς ἔργασθαι). Multo minus igitur verendum esse, ne, qui agriculturae, non autem rebus maritimis operam navent, in bello navali aliquid efficiant, præsertim quum ne hoc quidem sint consecuturi, ut se exercent, quoniam Atheniensis semper

pluribus navibus eos sint observaturi. Nam adversus paucas quidem fieri posse ut periclitentur (atque ita se exercent), sed a multis obsessos eos esse quieturos (ideoque se non exercituros.) Et dum ita se non exercent, ἐν τῶ μὴ μελετῶντι, eos Atheniensibus imperitiores mansuros esse; quam ipsam imperitiam vicissim in causa fore, ut ad res gerendas segniore sint. Hæc tam apta sunt, ut nihil aptius dixerim. Rectius igitur Baverus pro μή noimen ναῦς delendum esse monuisset, quod quum desit in Reg. (G.) H. Aug. Cass. pro interpretamento habendum est.

L. I. c. 26. pronomen αὐτοὺς in Ὡς κατὰξοντες αὐτοὺς expungendum esse docuit (in diss. De præmio Thucydidis p. 38.) Doct. Evers, quem speramus ne inter Helvetos quidem Thucydidis sui immemorem esse, ut pulchros aliquando ex studiis ejus fructus percipiamus. Eum tamen minus sequimur II. 82. ἀπῆλθον ejicientem, quod non mirabitur, qui legerit, quæ de codicibus, in quibus hæc vox deest, supra disputavimus.

Gallius I. 15. in Κατὰ τὴν πόλεμος, ὅθεν τις καὶ δύναμις παρεγένετο, οὐδὲς ξυέστη. πάντες δὲ (vel πάντες γὰρ, quod est in Aug. Cass. Par. A.) ἦσαν, ὅσοι καὶ ἐγένοντο, πρὸς ὀμβροὺς τοὺς σφετέρους ἐκάστοις καὶ ἐκδήμους στρατείας πολλὴ ἀπο τῆς αὐτῶν ἐπ' ἄλλαν καταστροφῆ οὐκ ἔζησαν οἱ Ἕλληνες, verba πολλὴ ἀπο τῆς αὐτῶν ἐπ' ἄλλαν καταστροφῆ, quum omittantur in Par. A. pro glossemate vocis ἐκδήμους habuit, ideoque uncis inclusit. Sed ἐκδήμους στρατείας explices quidem per πολλὴ ἀπο τῆς αὐτῶν, sed minime per ἐπ' ἄλλαν καταστροφῆ, quod quum novam notionem addat, ab ipso scriptore profectum videtur. Verum verba πολλὴ ἀπο τῆς αὐτῶν et ipse abjecerim. Primum enim contra Thucydidis ingenium addita sunt, quum nihil contineant, quod non jam insit in ἐκδήμους στρατείας. Deinde etiam ideo suspecta sunt, quod Aug. Cass. Cl. verba alio ordine scripta exhibent ἐκδήμους στρατείας ἀπο τῆς αὐτῶν πολὺ, quod πολὺ simul deest in Cass. neque multum eo adjuvatur, quod in scholio quodam legitur, de quibus scholiis non pauca recentissima esse facile intelligas. Unde correctionem nostram probat Hermannus. Paulo ante pro πάντες δὲ ἦσαν, ὅσοι καὶ ἐγένοντο, Gr. Ar. Chr. Dan. Par. B. I. vett. edd. πάντες δὲ ὅσοι ἦσαν καὶ ἐγένοντο, quod Stephanus ita interpungendum censuit, ut comma poneretur post ἦσαν,

cui tamen rationi quodammodo obstat καὶ ante ἐγένοντο. Mihi ἦσαν ex interpretatione irrepsisse videtur, ut legendum sit πάντες δὲ (ν. γὰρ), ὅσοι καὶ ἐγένοντο, πρὸς ὁμοῦ τοὺς σφετέρους ἐκάστοις (sc. ἐγένοντο vel ἐξῆστήσαν.)

Minus etiam quam in hoc loco Gailium sequor I. 39. Οὓς (τοὺς Κερκυραίους) χρεῖν, ὅτε ἀσφαλίστατοι ἦσαν, τότε προσίεναι, καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲν ἠδικήμεθα, οὗτοι δὲ κινδυνεύουσι, μηδ' ἐν ᾧ ἡμεῖς τῆς τε δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλαβόντες, τῆς ὠφελείας νῦν μεταδώσετε, καὶ τῶν ἀμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον* ἔχετε· πάλαι δὲ κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχουν. ἐγκλημάτων δὲ μόνων ἀμετόχους, οὕτω τῶν μετὰ τὰς πράξεις τοῦτων μὴ κοινανεῖν. Ubi postremum membrum quum ilesit in bonis codd. Reg. (Par. G.) II. Aug. Cass. Cl. Par. A. F. Gailio ab aliquo interprete adscriptum videbatur. Et inest sane in his verbis, quod displiceat. Quum enim in antec. de Corcyraeis sermo fuerit, οὓς χρεῖν προσίεναι — κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχουν, repente mutata structura inferuntur verba, quæ ad Athenienses spectant, sive de his solis intelliguntur, sive pro generali quadam sententia habentur. Quanquam ejusmodi transitum ab uno subjecto ad alterum Thucydidæ hand infrequentem esse infra videbimus. Deinde vero si ἐγκλημάτων ἀμετόχους vertitur “ ut criminum socii non fuistis,” neque μόνων, quod codices exhibent, neque μόνον, quod in vet. edd. est, neque μόνους, quod Stephanus e conjectura repositurus erat, recte intelligi potest. Nihilominus hæc verba deleri nequeunt. Interpretes enim neque talem sententiam adscripsissent, qua non intelligitur quid illustrare voluerint, neque iis usi essent verbis, quæ tantum abest ut Thucydidis sermonem explicant, ut ipsa etiam explanatione indigeant, et, si quid aliud, scrip-

toris nostri ingenio conveniant. Quod autem in iis, quos diximus, codicibus hæc verba exciderunt, id vel errore factum est, quum integrum versum efficiant, et terminationes vv. ἔχουν atque κοινανεῖν eadem sint, vel etiam consulto, quum librarii sensum eorum non perspexissent. Difficultatem autem, quæ inest in μόνων, Hermannus me docuit evanescere, si ἀμετόχους non de præterito, sed de futuro tempore intelligatur. Sensus igitur hic est: “ Ita vero, ut solum criminum participes non reddamini, vos in eorum, quæ Corcyreorum (τούτων) res gestas sequuntur, communione venire non oportet” i. e. vos quum non eadem, quæ Corcyraei, pataveritis, non eadem decet pati; quod si esset, a solis criminibus eorum liberi essetis, non vero a malis, quæ propter hæc crimina iis inferantur. Τούτων enim de Corcyraeis intelligendum esse non dubitabit, qui hoc pronomen in præced. ubique ita dictum invenerit. Add. ad h. I. Benedict.

Alio in loco Gailius non multum abfuit, quin nova macula scriptorem nostrum contaminaret. Nam I. 144. leguntur hæc, Νῦν δὲ τοῦτοις ἀποκρινάμενοι ἀποπέμφωμεν, Μεγαρέας μὲν ὅτι ἔασομεν etc. Hæc est constans librorum omnium uno excepto scriptura, neque quisquam, qui cum Thucydide familiaritatem quandam contraxerit, in ea hærebit. Sed quum Par. C. post ἀποπέμφωμεν addat ἂ δεῖ Λακεδαιμονίους ἀποκρίσθαι, Gailius ineptum hunc pannum non improbandum esse putat. Hanc enim lectionem declarare, Thucydidem sæpe injuria confragosum et præruptum esse vocatum. Non nisi codices esse consulendos, si eum ab hac reprehensione maximam partem liberari velimus. Hæc Gailius, quem in re aperta vel uno verbo refutare piget. Idem quod hic se facturum minatus est, II. 102. vere fecit. Scribitur ibi λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίων τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρός, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρεῖσθαι οἰκεῖν, quibus Gailius ex pessimo codice F. post μητρός addidit συνέβη. Structuram loci, quæ nonnullos viros doctos fugit, satis expeditur Baverus ad h. I. Heilm. et Bredov. ad I. 91. Matth. Gr. Gr. p. 773. Herm. ad Vig. p. 832.

Quem modo laudavimus Bredovium, in interpretamentis investigandis Gailio felicior fuit. Nam I. 19. Καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι, οὐχ ὑποτελεῖς ἔχοντες φόρου τοὺς ξυμ-

* Vulgo ἴσον, sed Etymol. M. c. 477. 17. in pedestri sermone ubique ἴσος scribi jubet. Jam in Thucydidis editionibus legitur quidem ἴσος præter hunc locum, in quo tamen Ald. exhibet ἴσος, etiam I. 43. ubi in Ald. pariter invenies ἴσος, II. 44. ubi alteram formam servarunt Cass. et Aug. et II. 65. Sed hæc, et si quæ alia hujus generis exempla reperiantur, omnia corrigenda sunt, quum ἴσος exstet I. 71. 78. 91. 121. 132. II. 37. III. 9. 53. IV. 85. al.

μάχους, ἔγουντο,* κατ' ὀλιγαρχίαν δέ, σφίσιν αὐτοῖς μόνον ἐπιτιπείας, ὅπως πολιτεύσασι Θεραπειούντες. Ἄθῆναίσι δὲ ναῦς τε τῶν πόλεων τῷ χρόνῳ παραλαβόντες, ἔρχον, πλὴν Χίων καὶ Λεσβίων, καὶ χρήματα τοῖς πᾶσι τάξαντες φέρειν, verbum ἔρχον in Reg. (G.) H. Cass. Bas. Cl. A. C. F. omissum, in Aug. autem m. rec. scriptum, recte deleri jussit. Colo post Θεραπειούντες, posite cogitatione repetendum est ἔγουντο, quod in Reg. tanquam scholion adscriptum est. Quo spectat etiam scholion Κατ' ὀλιγαρχίαν] ἔγουντο δηλονότι, cui falsum caput præfixum est.

Tum I. 39. in Καί φασι δὴ δίκη πρῶτερον ἐθελήσασιν κρῖνεσθαι ἦν γε οὐ τὸν προὔχοντα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλούς προκαλούμενον λέγειν τι, δοκεῖν δεῖ τρεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ τε (quæ particula cum Benedicto e codd. jubente loquendi usu, recipienda†) ἔργα ὁμοίως καὶ τοὺς λόγους, πρὶν διαγοηίζεσθαι, καθιστάντα, infinitivus τρεῖν quom desit in schel. Reg. Aug. Cass. cod. vet. Steph. et aliquot Pariss. dubitari non potest quin sit expungendus. Commate post τί deleto verba λέγειν τι δοκεῖν δεῖ conjungenda sunt, pronomen autem relativum positum est pro demonstrativo cum ἀλλά, ut verba ita resolvenda sint ἀλλ' οὐ τὸν προὔχοντα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλούς ταύτην προκαλούμενον. Προκαλεῖσθαι enim cum accusativo constructum Thucydidi usitatissimum esse, docuit Schneid. in Lex. Gr. s. h. v. ex quo articulo simul apparet, Schneiderum non aliter, quam Bredovium et nos, de hoc loco sentire.‡ Bredovius autem, — quem secutus est Beckius V. Ill. in Thucydidis novæ recensionis specimine supra laudato, in quo I. 91. ἐν αὐτῇ jure pro suspecto habetur,—

* Ex his verbis auctor libri de syntaxi (Bekk. Anecd. I. p. 147.) ἠγείσθαι accusativum regere posse cum scholiasta Thucydidisingere colligit.

† IV. 64. (Ὁὐκ ἀξιώ) τῆς τε οἰκείας γνώμης ὁμοίως αὐτοκράτωρ εἶναι καὶ ἧς οὐκ ἀρχῶν τύχης. Ib. 65. Μεγάλη τε ὁμοίως καὶ ἐνδεστέραν παρασκευῆ. Unde quod I. 70. legitur Μόνον ἔχουσι τε καὶ ὁμοίως ἐλπίζουσιν, ex libris corrigendum in ὁμοίως καί, ut intellexit etiam Reisk. Animadvn. p. 11.

‡ Benedictus, qui et ipse nuper deleri jussit τρεῖν, verba malè ita conjunxit ἦν οὐ λέγειν τι δοκεῖν δεῖ, ut ἦν acciperetur pro καὶ ἦν, cujus præpositionis ope omnia explicari posse sunt qui putent.

etiam I. 118. μεταξύ in Ὅσα πρόφασιν μετὰ τῷ τοῦδε τοῦ πολέμου abjiciendum esse vidit. Ortum est ex iis, quæ paulo post leguntur; Μεταξύ τῆς [τε] ἔξρου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου, vel etiam c. 97. Μεταξύ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ τοῦ Μηδικοῦ.

Sed eidem Bredovio alius locus ab antiquis interpretibus depravatus visus est, quem nos sincerum judicamus. Etenim I. 134. legimus hæc. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κατιάδαν (hanc enim formam octo Pariss. et plarimi alii codd. exhibent pro altera Κεάδαν, quanquam rem ad liquidum non perducas. cf. Ammon. p. 29. ed. Valck.), οὐπωρ τὸς κακούργους ἐμβάλλειν εἰάθεσαν. Ubi Bredovius, commate post κακούργους posito, verbum εἰάθεσαν deleri jussit, bis ductus argumentis. Primum hoc verbum in aliis libris ante, in aliis post ἐμβάλλειν legi monet. Sed hoc argumentum per se solum non sufficit ad illam vocem ejiciendam, quum duo vocabula juxta se posita sedem suam facillime permulent. Secundum argumentum Bredovius inde repetit, quod ipsum illud vocabulum, de quo disputat, in libris non uno modo scriptum legatur; alios enim habere εἰάθασιν, alios εἰάθεσαν, alios εἰάθεισαν. Sed hi sunt errores ubique obvii atque inde orti, quod terminationes verborum per compendia scribebantur. Denique Bredovius non neglexit afferre, εἰάθεσαν in Reg. recentiori manu scriptum esse. Verum primum hæc vox in omnibus omnino libris reperitur, nec nisi in hoc uno alia manu addita est. Deinde Valla quoque cum vulgata consentit, in qua explicanda etiam scholiastæ laborant. Quorum alter adscripsit ἐμβαλεῖν δηλονότι, quod profecto non fecisset, si Bredovii lectionem in exemplari suo reperisset. Alter vero, nesciens, quomodo ἐμέλλησαν, quod infinitivo destitutum videbatur, explicaret, ei substituendum putavit ἐμέλισαν, quod interpretatur eis δύο ἔτερον. Quis vero eum ad talem scripturam credat confugiturum fuisse, si Thucydes tam perspicue locutus esset, quam eum loquentem introduxit Bredovius? Retineamus igitur verbum εἰάθεσαν, ita tamen, ut et formam εἰάθασιν, quam Bas. Gr. Ar. Chr. Dan. Par. C. D. F. præbent, recipiamus, quoniam Thucydidis ἄνοῖ instituta Spartanorum aduc vigebant, et infinitivum post εἰάθασιν colloceamus, quo pendeat ab ἐμέλλησαν; quorum

utrumque suasit etiam Kistemakerus. Vulgatum enim verborum ordinem defendas quidem ita, ut Thucydidem, quæ vel ex antecedentibus vel ex proxime sequentibus facile repeti possint, sæpe omittere dicas. Sic c. 141. statim ab initio leguntur hæc *Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε, ἢ ὑπακούουσι πρὶν τι βλαβῆναι, ἢ, εἰ πολεμήσομεν, — — καὶ ἐπὶ μεγάλη καὶ ἐπὶ βραχεία ὁμοίως προφάσει μὴ εἰζόντες, μηδὲ ξὺν φόβῳ ἔξοντες ἢ κεκτῆμεθα*, ubi non participia pro infinitivis posita sunt, ut voluit Gottleberus, sed ex *πολεμήσομεν* supplendum est *πολεμεῖν*, ut recte animadvertit Gailius. Adde III. 2. *τῶν λιμένων τὴν χῶσιν, καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν, καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι, καὶ ἔσα ἐκ τοῦ Πόντου εἶδει ἀφικέσθαι* (i. e. καὶ ἀφικέσθαι ὅσα εἶδει ἀφικέσθαι), *τοξότας τε, καὶ σῆτον, καὶ ἄ μετασπεμψόμενοι ἦσαν*. Ubi, ut hoc obiter dicam, ex eo, quod unus corruptus codex scribit *ἔμα ἄ* repetitis literis *ἄ μ*, Schæferum in Indice ad Longi Pastoralia s. v. *στέρεσθαι*, nolim eruisse scripturam *ἄλλα ἄ*, quod *ἄλλα* etiamsi discrete non exprimitur, inest in totius orationis conformatione. Similiter intelligenda verba II. 89. *οὐκ ἂν ἠγούνται, μὴ μέλλοντάς τι ἀξίον τοῦ παραπολὸν πράξαι, ἀνίστασθαι ἡμᾶς* (quod pro *ἡμᾶς* e codd. recipiendum), in quibus Portus *ἄξιον τοῦ παραπολὸν* perperam dixit valere *ἀξιολογώτατον*. Demosth. Olynth. I. p. 15. 1. 8. ed. Reisk. *οὔτε γάρ, ὡς δοκεῖ, καὶ φήσετέ τις ἂν μὴ σκοπῶν ἀκριβῶς, εὐσεβεσῶς, οὐδ' ὡς ἂν κάλλιστ' αὐτῶν τὰ παρόντ' ἔχοι* (i. e. οὐδ' οὕτως ἔχει, ὡς ἂν κάλλιστα ἔχοι), οὔτε etc. Ita enim hic locus in codd. scribendus videtur. Similem loquendi usum restituit Platoni Wolfius Sympos. c. 9. eodemque modo cum Jacobsio explicuerim locum Phædonis c. 62. (p. 114. ed. Steph.) *οἱ δὲ δὴ ἂν δόξαι διαφερόντως πρὸς τὸ δούλιος βίωσαι, ubi quod Heindorfius ex uno Theodoro recepit προκεκρίσθαι, id interpretamentum esse jure dixisse videtur Beckius. Cf. etiam Wytenbach. Ecll. historr. p. 364. Verum hæc exempla ei, quem tractamus, loco similia quidem sunt, neque tamen prorsus respondent. Accedit, quod optimi codices, Aug. et Cass. quibuscum ex reliquis faciunt Bas. Gr. Par. C. D. F. infinitivum in fine collocant, unde hanc scripturam præferre non dubitavimus.*

Neque negligenda sunt, quæ Valckenarius ad Herodot. V. p. 424. de verbis I.

144. *Ὅταν κακίνοι: ταῖς ἑαυτῶν ἀποδώσι πόλεσι; μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, disputavit, in quibus delet τοῖς Λακεδαιμονίοις: Quæ sententia si vera sit, etiam IV. 114. οὐδ' ἂν, σφῶν πειρασάμενους. αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων; δοκεῖν ἦσσαν — εἰνους ἂν σφίσι γενέσθαι, qui locus fugit virum præstantissimum, τῶν Λακεδαιμονίων expungendum est. Quod qui faciat, ei equidem non multum repugnet.*

Porro in vv. I. 22. *καὶ ἐς μὲν ἀρεσάσιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀπερσέστερον φανεῖται: ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, τοιούτων ὄντων καὶ παραπλησίαν ἔσσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνει αὐτά; ἀρεκόντως ἔξει, participium ὄντων quom desit in novem Paris. plerisque aliis codd. vet. edd. Dionysio et scholiasta, expellendum esse recte judicavit Schæferus ad Soph. Trachin. v. 1066. assentiente Benedicto, qui hoc uno excepto nihil de his verbis monuit, de quibus tamen accuratius dicendum videtur, quum et multis virorum doctorum dubitationibus obnoxia fuerint, et mihi ipsi diu difficillima visa sint. Nam quum præconceptis quibusdam opinionibus tenerer, nondum fortassis verum intellexissem, nisi, quem Germania inter philologorum principes colit, Wolfius, mihi succurrisset, cujus Summi Viri in me humanitatem non possum satis prædicare. Missis igitur Abreschii et Reiskii nugis, quas commemorare piget, nonnisi ea, quæ Bavoro, Corayo, Kistemakero, Wytenbachio, Hermanno in mentem venerint, exponam, antequam eam, quam equidem solam probo, rationem proferam. Et Bavorus quidem hæc adscripsit: "Ὅσοι βουλήσονται, i. e. si qui voluerint; sequitur enim ἀρεκόντως ἔξει, satis erit; vel, si ὅσοι verteris quicumque, in ἀρκ. ἔξει suppleveris τούτοις vel αὐτοῖς. Ita omnia plana erunt. Satis erit, inquit, si qui voluerint hæc (a me posita) judicare utilia σκοπεῖν, i. e. ὥστε σκοπεῖν, vel πρὸς, εἰς τὸ σκοπεῖν τὸ σαφές, exploratam veritatem et gestarum rerum et eorum, quæ alio tempore futura et eventura sint eadem, vel similia, ut sunt res humanæ. Vel sic: si qui voluerint considerare fidem exploratam rerum gestarum, et illa judicare utilia τῶν μελλόντων, sc. πέρι, i. e. πρὸς τὰ μέλλοντα, κατὰ τὰ μέλλ. ad futura, quæ futura, ad ea, quæ more et ordine ingeniorum et*

casuum humanorum rursus, eodem ordine vel simili, processura sint, his vero satis fuerit." Sed neque σκοπεῖν ex ἀφέλιμα κρῖνειν pendere potest, quum verba ita nimis essent trajecta, et ἀφέλιμα τῶν μελλόντων pro πρὸς τὰ μέλλοντα ne Græcum quidem est. Sed tale quid in Bawero non nimis acerbè vituperandum est, quippe cujus ætate nihil non ellipsisum ope explicari posse crederetur. Corayum autem, virum Græci sermonis peritissimum, similiter suppleto ἔνεκα junxisse ἀφέλιμα τῶν μελλόντων, non possumus satis mirari. Aliam viam inierunt reliqui tres, quos nominavimus, viri docti, qui non interpretatione, sed correctione opus esse putarunt. Et Kistemakerus quidem deleri jussit ἔσεσθαι, quæ ratio nimis temeraria est. Hermannus autem olim in diss. De præceptis quibusdam Atticistarum locum interpunctione mutata sanari posse existimavit. Virgulum enim non post ἔσεσθαι, sed ante hoc verbum poni jussit, locum sic interpretatus. "Qui autem volent rerum gestarum veritatem considerare, et futura si quando rursus, ut sunt res humanæ, eadem vel similia sint, utilem esse ad ea judicanda hanc historiam, his factum erit satis." Sed primum ita non ἔσεσθαι ἀφέλιμα, sed ἀφέλιμα ἔσεσθαι scribendum erat, quum vis inesset in ἀφέλιμα. Deinde non intellexeretur, cur in altero membro infinitivus præsentis σκοπεῖν, in altero futuri infinitivus usurpatus esset. Denique participium ὄντων retinendum esset, quod contra criseos leges fieret. Quæ difficultates quum non laterent tantum virum, postea, quæ est ejus in me humanitas, mihi significavit, sibi hac sententia relicta ante ἀφέλιμα articulum τὰ inserendum, comma autem non post ἔσεσθαι, sed post ἀφέλιμα collocandum videri, ut hoc vocabulum his cogitetur. Id vero quanquam interdum fit apud Thucydidem, ut modo vidimus, ea tamen ratione fieri, ut adjectivum, quod in protasi est, in apodosi etiam cogitatione addatur, non memini. Neque hæc emendatio adhuc, opinor, Hermannò probatur. Quod si locus hunc in modum corrigendus esset, amplecterer certe sententiam a Wyttenbachio Ecl. histor. p. 369. propositam, qui ipse articulum ante ἀφέλιμα addens, comma ponit post κρῖνειν, ut hic sit verborum sensus. "At hæc historia sufficet iis, qui volent cum fidem spectare rerum gestarum, tum judicare, quid utile

actu sit in rebus futuris, quæ, ut sunt humana, similes ac tales esse solent, quales res gestæ ac præteritæ." Sed articuli in omnibus libris ne minimum quidem exstat vestigium, quo fit, ut hæc correctio in ejusmodi scriptore, qualis est Thucydides, in quo rarissima, imò fortassis nulla sunt vocabulorum prorsus extinctorum exempla, admodum suspecta sit. Alia etiam hic conjiciat, ut articulum τῶν delendum esse, sed ab his omnibus abstinendum putamus, quoniam vulgata optime explicari potest. Ad quam quidem explicationem viam nobis munimus proposita Stephani interpretatione, quæ hæc est. "Ac quatenus quidem ea nihil fabulosi admixtum habent, minus fortasse auditu suavia erunt: quicumque autem volent veritatem eorum, quæ evenierint, considerare, nec non eorum, quæ, ut sunt res humanæ, vel talia omnino vel similia sint eventura, illis satis erit, ea esse utilia judicare." Tria maxime sunt, quæ Stephanus, editorum Thucydidis facile princeps, h. l. recte observavit. Primum participium ὄντων rejicit, quod post eum demum in Thucydidis verba illatum est, sed rursus expellendum esse vidimus. Deinde bene jungit καὶ τῶν μελλόντων — ἔσεσθαι cum τὸ σαφές σκοπεῖν. Partim enim accurate sibi respondent verba τῶν τε γενομένων — καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, partim genitivus τῶν μελλόντων ἔσεσθαι in sequentibus prorsus non habet, unde pendeat. Neque quidquam Thucydidis loquendi usui magis convenit, quam ut verba τὸ σαφές σκοπεῖν inter utranque sententiam inde pendentem inserantur, quo facilis in pronunciando voce subsistas. I. 2. Οὔτε μεγέθει πόλεων ἴσχυον, οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. 12. Ἴστας μὲν Ἀθηναῖοι καὶ νηπιωτῶν τοὺς πολλοὺς ὤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας τὸ πλεῖστον Πελοποννησίαι, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἡ χερσία. Cf. c. 21. init. 25. 26. Denique Stephanus κρῖνειν non cum καὶ conjungit, ut infinitivus, pariter ac σκοπεῖν, ex βουλήσονται repetatur, sed ad sequentia refert. Quod faciendum esse inde apparet, quia, si κρῖνειν ad illud καὶ pertineret, genitivus τῶν μελλόντων explicari non posset, quoniam ita cum τὸ σαφές non cohereret. Hæc ut bene intellecta sunt a Stephano, ita cuique statim contra ejus interpretationem in mentem venit dubitatio, an τὸ σαφές τῶν μελλόντων ἔσεσθαι per ipsam rei naturam dici nequeat. Qua de re audiamus primum ipsum. "Fateor tamen"

ita scribit "duriusculum posse hoc videri, veritatem eorum, quæ sunt even-
tura; quomodo enim veritatem eorum,
quæ nondum evenerunt, aliquis potest
considerare? Sed quamvis continuare
orationem sub eodem casu maluerit Thu-
cydides, videlicet genitivo, eumque comi-
tetur nominis σαφές repetitio, tamen non
aliam Thucydidis mentem esse debemus
arbitrari, quam si mutato casu dixisset,
καὶ τὰ μέλλοντά ποτε αὔθις τοιαῦτα καὶ
παραπλήσια ἔσσεσθαι." Sed hæc posita
magis quam demonstrata sunt. Etenim
non quidem me fugit, Græcos, si quæ
vocabula aliunde pendencia precesserint,
interdum alia etiam iis annectere, quorum
proprie diversa est ratio. Thuc. I. 141.
Τὰ δὲ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἑκατέρους ὑπαρ-
χόντων ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἔξομεν, γνῶτε
καθ' ἕκαστον ἀκούοντες, ubi exspectes καὶ
τὰ ἑκατέρους ὑπάρχοντα. Lysiae orat.
funebr. vol. V. p. 100. ed. Reisk. Ἐπισ-
τάμενοι τὴν μὲν πόλιν ἡρημασμένην, τὴν δὲ
χώραν πορθουμένην, καὶ μεστὴν τῶν βαρβάρων,
ἰερῶν δὲ καιομένων, ἀπάντων δ' ἐγγὺς ὄντων
τῶν δειῶν, i. e. ἰερὰ δὲ καιόμενα, ἀπαντα
δ' ἐγγὺς ὄντα τὰ δεινά. Sed talis licentia
non nisi ibi admitti potest, ubi nulla existit
ambiguitas, ideoque ab hoc loco, aliena
est. Bene igitur monuit Gailius, τὸ σαφές
aliter, quam factum est a Stephano, esse
explicandum. Sed quam ipse ei tribuit
notionem, ut non verum, sed certum
indicet, ("Σαφές ne signifie pas le vrai,
mais le certain, ce dont on ne peut pas
douter,") ea nihil lucranur, quum omne
futurum incertum sit. Idem etiam in eo
erravit, quod σκοπεῖν explicuit per cog-
noscere (connoître), quum sit consi-
derare. Meliora nos docuit Illustris Vir,
quem loci intelligendi auctorem nobis
fuisse supra diximus, monens, per τὸ σαφές
designari perspicuam, in clara luce
positum. Describi enim verbis ὅσοι δὲ
βουλήσονται — ἔσσεσθαι homines políticos,
quorum amnis res et gestæ et futuræ
clare obversentur. ("Politische Köpfe, wel-
che die geschehenen und künftigen Ereig-
nisse in klarem Lichte betrachten, und sich
das Detail derselben vorstellen wollen.")
Idem autem Vir Summus aliud vidit, quod
a Stephano non recte acceptum sit. Pos-
trema enim si reddamus "illis satis erit
ea esse utilia judicare (s. ad utilem judi-
candam hanc historiam)," Thucydidem
nimis arroganter loqui. Quamobrem non

τούτοις ad ἀρκούντως ἔξει, sed τούτους ad
ὠφέλιμα κρίνειν supplendum esse. Quod
factum jam a Gailio, qui vertit: "il (me)
suffira que cette histoire soit jugée utile
par ceux qui etc." Omnis igitur locus
hunc habet sensum, quem vernacule ex-
primere placet. "Für das Gehör wird
vielleicht das Nichtfahelhafte dieser Bege-
benheiten minder ergötzend erscheinen:
wenn aber Männer, die das Geschehene
und das, was sich einst wieder, nach dem
Gange der menschlichen Schicksale, auf
gleiche und ähnliche Art ereignen möchte,
in klarem Lichte betrachten wollen, (wenn
solche Männer, sage ich,) diese Begeben-
heiten (und deren Erzählung) für nützlich
achten, so wird diess genügen." Vides,
quam egregie ita sibi respondeant ἀτε-
πέστερον et ὠφέλιμα, et quam bene præ-
paretur ea, quæ statim sequitur, sententia,
in qua et ipsa utile opponitur dulci, κτήμά
τε ἐς αἰεὶ μάλλον, ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρή-
μα ἀκούειν, ζήγκειται, ubi Benedictus præ-
ter necessitatem legi voluit κτήμά γε.

Harissima sunt exempla vocabulorum
in vulgatis editionibus temere abjectorum,
sed unum tamen in promptu habemus. II.
72. Ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίαν παράδοτε
ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ γῆς ὄρους ἀποδεί-
ξατε, καὶ δένδρα ἀριθμῶ τὰ ὑμέτερα, καὶ
ἄλλο εἴ τι δυνατόν ἐς ἀριθμὸν ἔλθειν. αὐτοὶ
δὲ μεταχρησάσθε ὅσοι (l. ὅσοι, si vera sunt,
quæ Hermannus disputavit ad Eurip.
Herc. f. 1236. et ad Vig. p. 789.) βού-
λεσθε, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Ἐπειδὴν δὲ παρέλθῃ,
ἀποδώσομεν, μέχρι δὲ τοῦδε (ita scribendum
pro μέχρι δὲ τοῦ δὲ) ἔξομεν παρακαταθήκην.
Post ἀποδώσομεν in vet. edd. addebatur
ὑμῖν, ἃ ἂν παραλάβωμεν, quæ verba a recen-
tioribus editoribus non sine omni, ut vi-
detur, codicum auctoritate abjecta sunt.
Sed leguntur tamen ea in Reg. Aug. Cass.
Bas. Cl. Gr. Ar. Chr. Dan. Par. C. D. pa-
riterque apud Dionysium, et agnoscuntur
etiam a Valla. Huc accedit, quod, si ea
absint, ἀποδώσομεν nimis nude positum
videtur. Denique similis terminatio ver-
borum ἀποδώσομεν et παραλάβωμεν in causa
esse poterat, ut in nonnullis codicibus
verba ista exciderent. Quæ quum ita
sint, eequidem cum Benedicto veterum
editionum scripturam revocaverim. Præ-
terea pro παράδοτε ἡμῖν cum codicibus
fere omnibus scribendum ἡμῖν παράδοτε;
Lacedæmonii enim se Atheniensibus et
Thebanis opponunt.

CAP. 6.

Interpretamenta, de quibus Benedictus monuit. Mutatio structuræ in sententiis, quibus causæ alicujus rei continentur. Acarnaniæ et finitimarum regionum brevis descriptio.

Restat denique, ut de Benedicto dicamus, qui nonnulla nobis præripuit, quorum nos primos mentionem facturos esse sperabamus. Ita in verbis I. 107. *Νομίσαντες δὲ ἀπορεῖν, ὅπη διέλθουσιν, ἐπεστράτευσαν αὐτοῖς. καὶ τι καὶ * τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψία ἦν*, quum verbum substantivum in omnibus libris desit, minore interpunctione post αὐτοῖς posita scribendum conjeci ὑποψία, quod etiam Benedicto in mentem venisse postea intellexi. Quam conjecturam Thucydide haud indignam spero judicabit, qui noverit ejus ingenium. Partim enim, ut paulo ante vidimus, nihil magis amat quam eum verborum ordinem, quo, quæ ad duo membra pertinent, in medio collocantur, partim, quemadmodum omnino verborum structuram frequenter mutat, ita nonnunquam, ubi duæ causæ, cur quid factum sit, indicandæ sunt, alteram per dativum substantivi, alteram per participium vel particulam ὅτι cum verbo finito exprimit. Sic. c. 80. leguntur hæc, Ὅστε μήτε ἀπειρία ἐπιθυμητοῖς τινα τοῦ ἔργου, μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαντα, quæ a Porto et Stephano temere sunt sollicitata. Verbo autem ἦν addendo delectati esse videntur editores. Idem equim codd. jubentibus delendum II. 13. in vv. Τὰ μακρὰ τεῖχη πρὸς τὸν Πειραιᾶ, τεσσαράκοντα σταδίων, ὧν τὸ ἕξωθεν ἐτηρεῖτο. καὶ τοῦ Πειραιῶς ξὺν Μουνηχίᾳ, ἕξῆκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περιέβολος, τὸ δ' ἐν φυλακῇ ὄν, ἦν ἥμισυ τούτου.

* Benedictus e quinque libris legi jussit καίτοι καί, sed perperam. Frequentissime enim Thucydides conjunctiv voculas καὶ τις καὶ s. καὶ τι καὶ ut II. 15. 17. 93. IV. 4. (ubi pro καὶ τι cum Wassio legendum καὶ τι καί) IV. 14. 221. (ubi vid. Ducker.) al. Quibus interdum aliam particulam mediam inserit, ut καὶ πού τι καὶ II. 87. (v. supra p. 42.) καὶ γάρ τι καὶ IV. 51. 85. alibi vero priori καὶ alia substituit, ut ἄρα δὲ τι καὶ IV. 83. In quibus omnibus exemplis quum novum verbum his particulis subjiciatur, conjectura ὑποψία quodammodo dubia redditur.

Deinde Benedictus I. 112. verba καὶ Κυπρίους et 113. καὶ ἀνδραποδίσαντες ejcien- da esse vere monuit. Idem valet de verbis τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες II. 78. quæ et externis et internis argumentis damnantur, quorum hæc paulo accuratius indicari poterant. Peloponnesios enim magnam exercitus partem, antequam murus, quo Plataeas cingeret, confectus esset, dimissis, neque per se verisimile est, quum verendum esset, ne Athenienses, obsessis opem ferentes, omnem rem impedirent, et repugnat iis, quæ paulo post diserte leguntur, eos absoluto demum opere in suas quemque urbes discississe. Sed verbis τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες deletis majorem exercitus partem existimabimus vel in finitimas Bœoticiæ urbes interea abiisse, quo facilius aleretur, vel alio in loco se tenuisse, ubi eos, qui ad Plataeas relicti erant, facile ab Atheniensium impetu, si quem facerent, defenderet.

Sed III. 57. Εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα (οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε, ἐπιανοῦμενοι δὲ περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν), ὁρᾶτε, ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται, ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ, αὐτοὺς ἀμεινούς ὄντας, ἀπεπέρις τι ἐπιγνώαι, verba ἐπιανοῦμενοι δὲ—μεμπτῶν Benedictus damnavit argumentis satis miris. Negat enim apte additam esse particulam δὲ post ἐπιανοῦμενοι, et hanc particulam potissimum sibi indicare dicit, hæc verba ex interpretamento orta esse. Sed quamnam aliam particulam desideravit Vir Doctus? Nonne verba sententiæ negativæ opposita (οὐκ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην, ἐπιανοῦμενοι δὲ) voculam ἀλλά vel δὲ præfixam habere e sexcentis locis intellexit? Pergit ita: “ Ipsa laus, quam sibi in verbis περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν tribuunt Plataeenses, nimium fastum indicat, neque cum hominum supplicum deprecatione bene convenire videtur.” At qui statim se vocant ἀνδρας ἀγαθοῦς Benedicto non repugnante, eos cur nolis οὐ μεμπτούς a se dici? Solum argumentum, quod aliquam vim habere videatur, in eo positum est, quod a Valla hæc verba non expressa sunt. Sed huic interpreti, nisi vel librorum auctoritas vel aliæ causæ accedant, hac in re fides habenda non est, quum nonnunquam integras sententias vel errore vel nescio qua de causa omittat. Cf. IV. 34. ubi εἰχὼν τε οὐδὲν σφίσι αὐτοῖς χρέσασθαι non expressit, et IV. 67. ubi ἐκ πολλοῦ τετραπαικνότης τὴν ἀνοιξὴν τῶν πυλῶν omisit, de quibus verbis sane obscurioribus et a vulg. interprete

scholiastam secuto pessime versis cf. H. Stephan. in Thes. s. v. *Ῥεραπεύω*.

Difficillimus est locus III. 114. Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἀμφίλοχοι, ἀπελθόντων Ἀθηναίων καὶ Δημοσθένους, τοῖς ὡς Σαλύνθιον καὶ Ἀργαίους καταφυγούσιν Ἀμφρακιώταις καὶ Πελοποννησίοις ἀναχάρησιν ἐσπέισαντο ἐξ Οἰναδῶν. ὥσπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον καὶ Ἀργαίους. De cujus tamen difficultatibus non prius recte judicabitur, quam quæ Acarnaniæ et finitimarum regionum Thucydidis ævo fuerit facies, breviter expositum fuerit, quod eo magis faciendum est, quo plura in hoc genere vel neglecta vel male tradita sunt.

Ex iis populis, quorum in Thucydidis verbis laudatis mentio sit, maxime ad septentriones vergunt Ambraciote, qui apud Thucydidem Ἀμφρακιῶται scribuntur. V. Wasse ad III. 105. Quam Corinthiorum coloni essent II. 80. cl. Pausan. p. 172. ed. Sylb. in bello Peloponnesiaco ad Lacedæmoniorum socios pertinebant, donec ab Acarnanibus et Amphilochis ad pacem inendam cogerentur. Quorum Amphilochorum erant finitimi, et inter utroque duo colles siti erant, qui Thucydidi vocantur Ἰδομένη III. 112. 113. cujus nominis semel III. 113. etiam pluralis forma reperitur, si, ut videtur, vera ibi est lectio. Qui colles ad utrius nationis regionem pertinuerint, non liquet. Amphilochorum primaria urbs fuit Ἄργος τὸ Ἀμφίλοχικόν, quod apud Danvillium a mari nimis remotam videtur. Nam non tantum ἐν τῷ Ἀμφρακιῷ κόλπῳ conditum dicitur II. 68. sed etiam ἐπιδαλάσσιον appellatur. III. 105. Ejus conditorem Thucydides dicit Amphilochum Amphiarai filium Argivum II. 68. qua in re alii scriptores ab eo dissentiunt. V. ibi Intpp. Amphilochi socii erant Acarnanum et Atheniensium. Quinque et viginti stadia ab Argivorum urbe remotum in eorum regione ad mare situm erat propugnaculum Ὀλπαι III. 105. et sæpius sqq. capter etiam, III. 107. 111. 113. Ὀλπη dictum. Cujus castri incolas quum Stephanus Byz. Olpæos vocatos esse moneat, Berglerus ad illum Stephani locum de iis sermonem esse putavit Thuc. III. 101. Ὀλπαιῶν δὲ ὁμήρους μὲν ἔδοσαν, ἠκολούθουν δ' αὖ. Qua in re vehementer falsus est, quum ibi de Lœcorum quadam natione agatur. Aliud Amphilochiæ oppidum commemoratur Κεῖναι III. 105. quod apud Danvillium desideratur, sed conjus situs facile potest

constitui. Acarnanes enim ibi castra posuerant, quo Peloponnesios, ex Ætolia per Acarnaniam profecturos, prohiberent, quo minus cum Ambraciotis, qui Olpis erant, se conjungerent. Peloponnesii vero extremis Medeonis finibus peragratis in Agræorum regionem conversi sunt, et superato Thyamo monte inter Argivorum urbem et præsidium, quod Crenis erat, transierunt. III. 106. Crenas igitur necesse est inter Argos et Medeonem sitas fuisse. Præterea commemoratur Μητρόπολις, quæ urbs, quam et ipsam frustra quæres apud Danvillium, Olpis proxima erat. III. 107. A Stephano Byz. Acarnaniæ urbs dicitur, quum Amphilochi modo Epirotis (v. Strab. t. I. p. 502. ed. Almelov.) modo Acarnanibus annumerentur. Qui Acarnanes, propter peritiam fundis hostes petendi celebres II. 81. socii erant Atheniensium II. 68. exceptis Ceniadis. II. 102. Finitimi erant Ætolorum, a quibus Achelous (Ἀχελῷος apud Thucyd. Ἀχελῶος sine τ subser. apud Strab. et alios) eos disjungebat. Peloponnesii enim quum ex Ætolia Acarnaniam invaderent, Acheloum transisse leguntur. III. 106. Strab. 690. Αἰτωλοὶ καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν Ἀκαρνᾶνες μὲν τὸ πρὸς ἐσπίεραν μέρος ἔχοντες τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἀμφρακιῶν κόλπου, Αἰτωλοὶ δὲ τὸ πρὸς ἑω. Acarnanum maxima urbs erat Στράβας, sita ad Acheloum II. 102. qui Strabone teste (l. l.) prius Thoas dicebatur. Senioribus temporibus Stratus Ætoliae annumerabatur. V. quos laudavit Wasse ad II. 82. Thucydidis autem ævo si quis ex Ætolia Acarnaniam intrabat, Strato ad dextram et reliqua Acarnania ad sinistram relicta perveniebat Phytiam, Φυτίαν, inde Medeonem, Μεδεῶνα, denique Limnæam, Λιμναίαν. III. 106. Quem pagum muris non cinctum, II. 80. qui, si Stephano Byz. fides est, jam Argivorum erat, necesse est inter Medeonem et fines Argivorum atque Agræorum situm fuisse, quum Peloponnesii inde ad Agræos converterentur. Falsissime igitur a Danvillio ad sinum Ambracicum inter Argos et Anactorium collocatur. Ex nostra autem locorum descriptione satis stabilitur scriptura Ἀργείας II. 80. cui, contra omnium librorum et scholiastæ auctoritatem ex VV. DD. conjectura inde a Gotthebero substitutum est Ἀργαίαις. Qua conjectura quam facile supersedeamus antequam demonstreret, de Agræis exponere

juvat. Hi non possunt pro Acarnanica natione haberi. Nam quum ex Acarnanibus soli Ceniadæ Peloponnesiorum amici fuisse legantur II. 102. III. 94. idem tamen III. 106. 111. de Agræis dicitur, sed ita ut eorum urbs in priore loco diserte οἰκίετι Ἀκαρνανίας esse perhibeatur. Consentit Stephanus Byz. qui Agræos, de quibus hoc loco sermo est (nam erat etiam Arabicus populus ita nominatus) vocat ἔθνος πλησίον Ἀκαρνανῶν, denique Strabo p. 690. qui Ætolis eos annumerat. Finitimi erant Argivorum III. 111. a quibus Thyamo monte separabantur. Eos vero non tantum inter orientem solem atque meridiem, sed etiam inter orientem atque septentriones ab Amphilocho spectasse, inde colligas, quod II. 102. Achelous ex Pindo fluere fertur διὰ Δολοπίας, καὶ Ἀγραῶν, καὶ Ἀμφιλόχων, καὶ διὰ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ πεδίου. Ubi voce Ἀγραῶν eosdem indicari, qui alibi Agræi appellantur, clare docent Strabonis verba l. I. τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων καὶ τῆς Πίνδου πρὸς νότον διὰ τε Ἀγραῶν καὶ Ἀμφιλόχων. Unde dubitari non potest, quin etiam apud Thucydidem scribendum sit Ἀγραῶν. (Ita IV. 77. pro Ἀγραῖους nonnulli codices præbent Ἀγραῶους.) Etiam si enim, ut Stephanus Byz. tradit, hic populus ab Eratosthene Ἀγραῖς dictus sit, Thucydides tamen ubique altera forma utitur. Jam quum Agræi inter Dolopes et Amphilochos commemorentur, sequitur, eos etiam in septentriones spectasse. Utcunque est, Ambraciotas nondum potuerunt attingere propter Dolopum sedes. Cnemus igitur cum Peloponnesiis, Ambraciotis et reliquo exercitu Acarnanes aggressurus, ex Ambracia primum per Argivorum regionem, διὰ τῆς Ἀργείας (non Ἀργείας) profectus est, qui quum jam prius II. 68. Ambraciotis resistere non potuissent, non metuendum erat, ne majoris exercitus iter impedirent. Qui exercitus deinde recta via per Limnæam Stratum petiit. Sed Eurylochus quum ab Ætolia Limnæam pervenisset III. 106. per situm locorum potuit quidem ipse statim regionem Argivorum intrare. Sed quo Acarnanes, qui Crenis eum expectabant, evitaret, ad dextram conversus est, et longiori quidem, sed tutiori itinere per Agræos in Amphilochiam irrupit. Ex mediterraneis Acarnanicæ urbis restant Κόροντα II. 102. (cf. Steph. Byz.) quorum situs accuratius describi non potest. Mari autem adiace-

bat primum Anactorium, quod situm erat ad ostium Ambracici sinus (ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου). I. 55. Commune erat Corinthiorum atque Coreyræorum, sed ab illis captum atque incolis instructum est l. I. unde Anactorii inter Lacedæmoniorum socios referuntur II. 9. Postea eorum urbs ab Atheniensibus et Acarnanibus capta est, atque ab his incolæ accepit. IV. 49. Haud procul inde remotum erat Actium, Ἀκτίον, Strab. p. 691. oppidum et promontorium, Steph. Byz. Anactorii agri, quod et ipsum ad ostium Ambracici sinus situm erat, et ubi clarum Apollinis templum conspiciebatur. I. 29. Ex Thucydide intelligi non potest, utrum Anactorium an Actium sinus ostio propius fuerit, quum de utroque prorsus eadem formula utatur. Sed rem conficit Strabo p. 693. Ἀπὸ τοῦ στόματος ἀρξαμένοις καὶ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, παρῶν ἐστὶν Ἀκαρνανῶν χωρίον τὸ Ἀκτίον ὁμωνύμως δὲ λέγεται τό, τε ἰσθμὸν τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος καὶ ἡ ἄκρη ἢ ποιούσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, ἔχουσα καὶ λιμένα ἐκτός. τοῦ δ' ἱεροῦ τεσσαράκοντα μὲν σταδίου ἀπέχει τὸ Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἰδρυμένον. Ipsum sinum Ambracicum describit Strabo p. 500. ubi Polybii locum adscripsit Casaubonus. Ducenta et quadraginta stadia ab Actio distabat Leucas Strab. p. 693. quæ quum antiquitus peninsula esset, a Corinthiis per Cypselum et Gargasum illac missis (unde Leucadii a Thucydide Corinthiorum coloni vocantur I. 30.) isthmus perfossus est. Strab. l. I. Sed serius eum necesse est redditum esse pristinae formæ, quæ Thucydidis ætate ei erat, quum naves machinarum ope eum superarent. III. 81. IV. 8. ubi vid. Hudson. Intra isthmum Leucas urbs et templum Apollinis situm erat. III. 94. Præterea Thucydides commemorat Νήρικον III. 7. quod oppidum secundum Strabonem I. l. a Leucade non diversum est, cui tamen rei nonnihil repugnare videtur, quod Thucydides utriusque nominis mentionem facit. Cæterum in bello Peloponnesiaco Leucadii Lacedæmoniorum erant socii. II. 9. cl. Diod. Sic. XII. p. 506. E regione Leucadis atque Acarnaniæ sita erat Cephallenia insula, Atheniensium socia, cujus quatuor erant civitates, Παλιῆς (uti pro Παλλῆς restituendum. cf. I. 27.) Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρέβαιοι (qui non eodem modo a scriptoribus appellantur. V. Intpp. Steph. Byz. s. v. Κράνιοι.) II. 30. Strabo p. 695.

Τετραπόλεως ούσης τῆς ἧσους, μία τῶν τεττάρων ἐστὶν ἢ καὶ Σάμος καὶ Σάμη καλουμένη. Id. p. 698. Ἡ (Σάμος) νῦν μὲν οὐκέτ' ἐστίν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται, κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκην πορθμόν· οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. αἱ δ' ἄλλαι καὶ νῦν εἰσὶν ἐτι μικραὶ πόλεις, τινές, Πρῶντος καὶ Κρέαντι (ubi quartæ urbis nomen excidisse recte monuit Casaub.) Redimus ad continentem, et Leucade versus meridiem proficiscimur, ducem secuti Strabonem, quum Thucydides situm locorum accurate non indicet. Strabo igitur p. 704. extrema et p. 705. scribit hæc. Ἀπὸ Λευκάδος ἐξῆς Πάλαιρος, καὶ Ἀλυζία τῆς Ἀκαρνανίας ἐστὶ πόλις, ἣν ἡ Ἀλυζία πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει σταδίου. — Εἶτα ἄκρα Κριθῶντῃ καὶ Ἐχινάδες καὶ πόλις Ἀστακός. — Εἶτ' Οἰνιάδαι καὶ ὁ Ἀχελῷος. Quamquam sunt, quæ in hac enumeratione desideres. Non enim mentio fit urbis Sollii, quam Corinthii in his regionibus possidebant. In cujus quidem urbis scriptura non sibi constant editores Thucydidi, quum II. 30. præbeant formam Σόλιον, V. 30. Σόλειον et III. 95. Σόλλιον. Hanc genuinam esse formam intelligimus ex Stephano Byz. Σόλλιον, Κορίνθου πολίχμιον· Θουκυδίδης δευτέρως, ubi forma per duplex λ confirmatur et literarum ordine, et iis, quæ stalim subjiciuntur. Sic etiam Palæri incolæ II. 30. male scribuntur Παλιρεῖς, quum optimi codices et Strabo exhiberi jubeant Παλαιρεῖς. Astacus autem (qua quum apud Thuc. II. 30. 35. et Steph. Byz. accentum habeat in prima syllaba, in Strabonis exemplaribus I. 1. et apud Thuc. II. 102. scribitur Ἀστακός; qua de re anceps est judicium), vix recte a Strabone Echinadibus insulis postponitur, quippe quæ in extrema Acarnaniæ ora sitæ fuerint. Non multum enim distabant ab Acheloi ostiis, et nonnullæ earum Thucydidi ætate jam cum continente junctæ erant, cæterisque idem eventurum esse scriptor præ sagiebat. II. 102. Consentit Strabo, cujus hæc sunt verba p. 702. Ταύτης (τῆς Ζακύνθου) καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἑω τὰς Ἐχινάδας ἰδρῶσαι τῆς ἧσους συμβέβηκεν, ἣν τὸ, τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξείαι καλοῦμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς θεὸς εἶπε. καὶ ἡ μὲν Δολίχα κείται κατὰ Οἰνιάδας, καὶ τὴν ἐμβολὴν τοῦ Ἀχελῷου καὶ αἱ λοιπαὶ δ' Ἐχινάδες πλείους εἰσι πᾶσαι λυπηραὶ καὶ τραχεῖαι, καὶ πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελῷου, πεντεκαίδεκα σταδίου ἀφροσάσα ἢ ἀπωτάτη, ἢ δ' ἐγγυτάτα πέντε, πελαγίζουσα πρότερον· ἀλλ' ἡ χεῖς τὰς

μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἦδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη. Cf. id. Strab. 103. 539. et Herodot. II. 10. qui ita scribit. Ὅς (Ἀχελῷος) ῥέων δι' Ἀκαρνανίας, καὶ ἐξείεις ἐς θάλασσαν, τῶν Ἐχινάδων ἧσαν τὰς ἡμίσεας ἦδη ἤπειρον πεποίηκε. Erant desertæ neque magna, et refugium præbuisse dicuntur Alcmaconi Amphiarai filio. E regione Echinadum habitabant Œniadæ (quorum gentilivus quum II. 82. III. 94. et 114. recte scribatur Οἰνιαδῶν, quod II. 102. editur Οἰνιάδων, cum Benedicto, quem vide p. 82. corrigendum est), apud quos Achelous in mare se exonerabat (ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ὄρους — διὰ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ πεδίου, ἀνοθεν μὲν παρὰ Στράτον πόλιν, ἐς θάλασσαν διεξείεις παρ' Οἰνιάδας II. 102. ubi pro διεξείεις scripserim δὲ ἐξείεις. Cf. Herod. verba.) eorumque urbem stagnis circumdabat, ut hieme non liceret expeditionem contra eos suscipere. Thuc. I. 1. De quibus stagnis plura legi possunt apud Strab. p. 705. Œniadæ soli ex Acarnanibus Peloponnesiorum amici erant II. 102. III. 94. sed tandem ab omnibus Acarnanibus societatem cum Atheniensibus inire coacti sunt. IV. 77.

Ex hac locorum descriptione quum Œniadas ab Agræis longissime dissitis fuisse manifesto appareat, quomodo tandem Acarnanes et Amphilochoi Ambraciotis et Peloponnesiis, qui ad Agræos confugerant (Διέφυγον ἐς τὴν Ἀγραῖδα, ὅμορον οὔσαν, καὶ Σαλύνθιος αὐτούς, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων, φίλος ἦν, ὑπεδέξατο. III. 111.), concessisse præhæbeantur, ut ex Œniadiis recederent (τοῖς ὡς Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους καταφυγούσιν Ἀμπρακιάταις καὶ Πελοποννησίους ἀναχώρησιν ἐσπέισαντο ἐξ Οἰνιαδῶν, οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους. III. 113.)? Hac in re ne unum quidem e Thucydidi vel editoribus vel interpretibus hæsisse piaculum est, et, quanta fuerit eorum negligentia, aperte declarat. Nam Benedictus quidem verba καὶ Ἀγραίους, ubi altero loco leguntur, quum vehementer langueant, et desint in optimis codicibus, Aug. Cass. Cl. Gr. Par. D. F. G. H. I. Valla, recte monuit delenda esse, atque hæc erat causa, cur hujus periodi in hoc capite mentionem injiceremus. Sed iis sublatis nondum quidquam factum est ad removendam eam difficultatem, quam indicavimus. Cui alia etiam accedit, quæ inest in verbis οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον, quæ non puncto, sed nonnisi commatè ab anteceden-

tibus sejungenda sunt. Quæ si de Ambraciotis atque Peloponnesiis intelligeremus, nihil profecto ineptius scribi poterat, quam eos, qui apud Salynthium versabantur, abeundi venia impetrata ad eum ipsum, quocum erant, abiisse. Sumamus igitur, pronomen οἵπερ de Cœniadis interpretandum esse. Ita pro ἐξ Οἰνιαδῶν scripseris ἐπ' Οἰνιαδῶν, hoc sensu: Ambraciotis atque Peloponnesiis fœdere facto permiserunt, ut ad Cœniadas (in Cœniadaram regionem) se conferrent, qui (Cœniadæ) et ipsi una cum illis (μετανέστησαν) ad Salynthium venerant. Nam ἐπί cum genitivo, ubi de motu in locum sermo est, vel ex formula ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου notissimum est. Cf. Gotl. ad I. 60. et Dorvill. ad Charit. p. 451. ed. Lips. qui excepta formula ἐπ' οἴκου nonnisi in nominibus propriis hanc structuram admittit. Ita igitur Cœniadæ cogitandi essent in subsidium Ambraciotarum atque Peloponnesiorum venisse, quibus accepta clade ad Cœniadas se recipiendi facultas data esset, apud quos naves conscenderent domum reversuri. Quam explicationem confirmes simili evento, quod tertio anno belli Peloponnesiaci accidit, ubi Cnemus Lacedæmonius ad Stratum ab Acarnanibus victus est, καὶ Οἰνιαδῶν ξυμπαραγομένων κατὰ φίλιαν, ἀναχωρεῖ παρ' αὐτούς. κἀκεῖθεν ἐπ' οἴκου ἀπῆλθον ἕκαστοι.

II. 82. Eundem sensum fortassis adeo e vulgata elicias, si Thucydidem pro ἀναχώρησιν ἐσπέισαντο ἐπ' Οἰνιαδῶν καὶ ἐξ Οἰνιαδῶν π' οἴκου, omisso eo, quod interjiciendum erat, membro ἐπ' Οἰνιαδῶν, statim locum nominasse dixeris, unde patria erat repetenda. Quamvis hæc nimia esset brevitās. Omnī vero huic interpretationi, ex qua pronomen relativum de Cœniadis accipitur, sunt quæ opponas. Primum enim si Cœniadæ Ambraciotis et Peloponnesiis auxilium tulissent, mirum esset, hanc rem nonnisi obiter addi in verbis, quæ si deessent, ad orationis integritatem non desiderarentur. Quod fieri solet in iis sententiis, quæ vel aliunde jam notæ sunt, vel per se facile intelliguntur, non autem ibi, ubi prorsus nova res commemoratur. Deinde pro οἵπερ καὶ μετανέστησαν exspectares οἵπερ καὶ αὐτοὶ μετανέστησαν. Jam quum de meliore correctione excogitanda ipse desperarem, ad Herimannum confugi, qui mecum communicavit conjecturam ingeniosissimam quidem, sed de cuius tamen veritate nondum potui mihi persuadere. Scri-

bi enim jubet ἐξ Οἰνιαδῶν, οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιδου. "De eo convenerunt, ut Ambraciotis et Peloponnesiis discedere liceret ex Cœniadis, quo se a Salynthio receperant." Sed ita pactioem tum demum factam esse stateremus, quum Ambraciotæ et Peloponnesii ab Agræis jam ad Cœniadas pervenissent. Quod iter si, antequam cum Acarnanibus pacti essent, facere potuissent, pactioe omnino non opus fuissent. Nam ab Cœniadis, quum Atheniensium classis recessisset, facile poterant mari domum redire; sed ex Agræorum regione, quæ mediterranea et Acarnanum agris ab Cœniadis separata erat, illis invitis non licebat excedere. Sin aoristo μετανέστησαν non plusquamperfecti, sed preteriti notionem tribueres, pro ἐξ Οἰνιαδῶν denuo requireretur ἐπ' Οἰνιαδῶν. Præterea Σαλύνθιον quamvis alibi sine dubitatione mutetur in Σαλυθίου, hic tamen jam antiquitus lectum esse ex ipso additamento καὶ Ἀγραίους, quod vulgo adjicitur, manifestum est. Quæ vultu ita sint, ulcus, quo hæc verba laborant, nondum sanatum existimamus, sed nonnisi de medicina ei adhibenda admonuisse nobis videmur, si quis alius forte nobis felicior sit medicus.

CAP. 7.

Interpretamenta nondum ab aliis detecta. "H—h non poni pro καὶ—καί. De prepos. παρὰ cum genitivo. Ellipsis vocis κόλπος etc.

Accedimus ad ea vel librariorum vel grammaticorum additamenta, quæ adhuc omnes viros doctos latuisse videntur.

I. 24. Ἐγένετο ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Bas. Par. C. D. E. Vind. Ar. Chr. Dan. Mosqu. marg. Steph. pro πόλις præbent δύναμις, Cl. autem et Gr. δύναμις καὶ πόλις. In δύναμις non quadrat adjectivum πολυάνθρωπος, πόλις autem neque errore neque interpretationis causa in δύναμις mutari potuit. Utrumque igitur pro glossemate habendum videtur; πόλις enim in ejusmodi formulis sæpe omitti et notum est et docuit Lamb. Bos. p. 398. ed. Schef. Δύναμις autem mirum est etiam I. 10. in vv. Καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μείζας νέμονται

in Ar. Chr. Dan. Mosqu. legi pro *μοίρας*. Unde fortassis ibi quoque Thucydidem utroque substantivo omisso scripsisse suspicemus Peloponnesiōu τῶν πέντε τὰς δύο νέμονται. Quam sæpe enim vocabula *μέρις*, *μοῖρα*, *μέρος* cogitatione addenda sint, non est quod demonstramus.

I. 58. Ποτιδαῖαι τε δὲ πέμψαντες μὲν καὶ παρ' Ἀθηναίους πρέσβεις, εἰ πως πείσειαν μὴ σφῶν πέραν νεωτέρῳ μὴδὲν ἔλθόντες δὲ καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα μετὰ Κορινθίαν, ἔπρασσον ὅπως ἐτοιμάσαιντο τιμωρίαν, ἦν δὲν, ἔπειδ' ἔκ τε Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ πρᾶσσοντες οὐδὲν εὔροτο ἐπιτήδειον, ἀλλ' αἱ γῆς αἱ ἐπὶ Μακεδονίαν καὶ ἐπὶ σφῶν ὁμοίως ἔπλεον, καὶ τὰ τέλη τῶν Λακεδαίμονιων ὑπέσχοτο αὐτοῖς, ἦν ἐπὶ Ποτιδαίαν ἴωσιν Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν, τότε δὴ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀφίστανται μετὰ Χαλκιδῆων καὶ Βοττιαίων κοινῇ ξυνομόσαντες. Duo his insunt, quæ vulgatam ferri non posse doceant. Primum enim in verbis ἔπειδ' ἔκ τε Ἀθην. copulam desiderari facile quisque videt, cui tamen vitio sine difficultate succurras, si vel cum Reiskio ἐπεί δὲ, vel ἐπειδὴ δέ scripseris. Sed gravius mendum latet in ipsa sententia. Verba enim ἔπρασσον ὅπως ἐτοιμάσαιντο τιμωρίαν e vulgata scriptura non solum cum ἐλθόντες ἐς τὴν Λακεδαίμονα, sed etiam cum πέμψαντες παρ' Ἀθηναίους πρέσβεις conjungenda sunt, ut satis docent particula μὲν—δέ, et verbo finito destitutum participium πέμψαντες. Sed ita orationem necti non posse ex rei ipsius natura manifestum est. Auxilli enim impetrandi causa Lacedæmonem adire oportebat Potidaetas; Athenas non nisi ideo venire poterant, ut Atheniensibus persuaderent, ne quid de ipsorum civitatis statu mutarent. Quemadmodum igitur εἰ πως πείσειαν μὴ σφῶν πέραν νεωτέρῳ μὴδὲν non nisi cum πέμψαντες παρ' Ἀθηναίους πρέσβεις cohæret, ita ὅπως ἐτοιμάσαιντο τιμωρίαν ἦν δὲν, ad alia verba quam ad ἐλθόντες ἐς τὴν Λακεδαίμονα referri non potest. Quod ita faciendum est, ut servato ἔπειδ' ἔκ τε ἔπρασσον. ejectionem, qua deleta et commate post δὲν posito elegantissimam periodum habebimus. Ἐπρασσον autem pro inepta glossa habendum est, quam adscripsit, qui, quum longioris periodi nexum non perspexisset, verbo finito sermonem carere putaret. Quam sententiam qui concepisset, eum ἔπρασσον addidisse non mirum est, quum et frequens sit formula πρᾶσσειν ὅπως, et statim sequatur ἐκ πολλοῦ πρᾶσσοντες, qui-

bus verbis illa dictio in memoriam revocatur.

80. Καὶ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι, ὃ Λακεδαίμονιοι, καὶ ὑμῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ ὄρω·— εὔροτε δ' ἂν τὸν πόλεμον τόνδε, περὶ οὗ νῦν βουλευέσθε, οὐκ ἂν ἐλάχιστον γενόμενον. Pro τὸν πόλεμον τόνδε Gr. Chr. Mosqu. τόνδε τὸν πόλεμον, sed Reg. (Par. G.) H. Aug. Cass. Cl. Valla τὸν πόλεμον omitunt, quod verum est, quum ex verbis πολλῶν πολέμων ἔμπειρός εἰμι hoc nomen facile repetatur.

122. Καὶ οὐκ ἴσμεν, ὅπως τὰδε τριῶν τῶν μεγίστων συμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, ἀφυσίας, ἢ μαλακίας, ἢ ἀμελείας. Hæc est vulgata scriptura, quam interpretati sunt: “ Neque intelligimus, hæc nostram agendi rationem) tribus maximis malis (s. vitiis) non carere, imprudentia, vel ignavia, vel socordia.” Sed primum ita pro ὅπως potius expectaretur ὅτι, quum illud non sit quod, sed quomodo s. qua ratione. Deinde vero οὐκ ante ἀπήλλακται aperte correctori debetur, qui sensum antiquæ lectionis non percepit. Deest enim hæc particula in omnibus præstantioribus codicibus, Aug. Bas. Cass. Cl. Gr. Par. C. E. G. nec non apud schol. ad. c. 127. neque expressa est a Valla, qui hæc habet: “ ignari, quomodo ab his tribus maximis incommodis eximamur.” Jam vero negatio si ab ipso scriptore profecta esset, quomodo in omnibus præstantioribus libris excidere potuerit, non intelligimus. Particula igitur ὅπως suam vim tribuimus, atque ejecto οὗ sensum et nexum verborum hunc esse existimamus. “ Patres nostri Græciam liberarunt, nos vero quum privatos homines, qui imperium affectant, tollamus, totam civitatem tyrannum fieri sinimus; quod dum facimus, ignoramus, quomodo talis agendi ratio a tribus maximis incommodis libera sit, sed eam intelligimus necessario cum uno horum trium malorum conjunctam esse, vel cum inscitia, vel cum ignavia, vel cum socordia. Ita simul patet falsum esse, quod scholiasta tradit, ἢ— ἢ positum esse pro καὶ.— καί, quod nusquam fieri potest, attamen in nonnullis Thucydidis locis ab interpretibus sumtum est, quorum locorum gravissimus quum et nostri quodammodo similis sit, et viros doctos, admodum vexaverit, a nobis hac data opportunitate explicabitur. I. 33. Τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅπως χερίσμοι ἂν εἴημεν, εἰ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι, γνώμης ἀμαρ-

τάνει, καὶ οὐκ αἰσθάνεται, τοὺς Λακεδαιμονίους φίλον τῶ ἡμετέρῳ πολεμῆσιόντας, καὶ τοὺς Κορινθίους δυνάμενους παρ' αὐτοῖς, καὶ ἡμῖν ἐχθροὺς ὄντας, καὶ προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ἡμετέραν ἐπιχείρησιν, ἵνα μὴ τῶ κοινῶ ἔχθρι κατ' αὐτῶν μετ' ἀλλήλων στῶμεν, μηδὲ δυεῖν φθάσαι ἀμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι. Ubi quum scholiasta Σάτερον suppleri voluisset, quod Gottheberus et Kistemakerus probarunt, Levesquius atque Gallius h. — ἢ copulative accipiendum esse contenderunt, quorum nescio utrum ineptius dicam. Alii ad correctionem confluxerunt, ἔν excidisse stantes, quod placuit etiam Schaefero ad L. Bos. p. 184. præter necessitatem, ut mihi quidem videtur. Corinthii enim in Corcyraeos impetum facere leguntur, ne duobus excidant. Jam qui duobus non vult excidere, is, si minus duo, certe alterutrum cupit consequi. Unde "ne duobus excidant" idem est quod "ut alterutrum adipiscantur," et sensus totius loci hic est. "Corinthii priusquam vos (Athenienses) invadant, nos (Corcyraeos) in ditionem suam redigere student, ne communi odio ducti contra eos ab iisdem partibus stemus, neque duobus, quæ sibi parent, excidant, sed alterutrum potius prius (quam in vos impetum faciant) consequantur, vel hoc, ut nos (si iis resistamus et cedere nolimus) malis afficiant, vel hoc, ut se ipsos (si nos perterriti iis subjiciamur) corroborent atque potentiam suam augeant." Φθάσαι præpositum est, quod ad utrumque membrum, ἢ κακῶσαι, ἢ βεβαιώσασθαι, pertinet, et adjunctum habet infinitivum, ut etiam alibi, monente Matthiæo Gr. Gr. p. 802. Sed redimus ad locum c. 122. in quo quum rationem nostram cum Hermanno communicassemus, hic gravissimus iudex olim quidem vulgatam retineri maluit, postea vero sententiam nostram sibi non improbari nobis significavit. Sed quum de iis, quæ proxime leguntur, a multis parum recte statui viderimus, ea paucis illustrabimus. Verba οὐ γὰρ δι' πεφειγότες ταῦτα etc. quorum nexum interpretes desiderarunt, rationem reddunt, cur incisia, ignavia atque socordia tria maxima sint mala, ita ut ante γὰρ, ut sæpe, ommissa sit brevis sententia, hoc modo. "Hæc agendi ratio non potest non cum uno trium summorum malorum conjuncta esse, vel cum incisia, vel cum ignavia, vel cum socordia. Quæ summa dico mala,

quod, quum ea non effugeritis, καταφρόνησι, Ueberklugheit, induistis, quæ tamen plurimis jam detrimento fuit, ideoque alio etiam (μετανοήμασται) et illi quidem contrario nomine ἀφροσύνη, Unklugheit, vocata est." Quod quum Hermanno nimis acerbè dictum videretur, simulque notioni verbi μετανομάζειν non prorsus satisfactum esse putaret, denique καταφρόνησις vocabulum (de quo cf. II. 62.) ab ipso scriptore quodammodo explicatum cuperet, nobiscum communicavit conjecturam ἀφροσύνη, ut sensus hic sit. "Vos in καταφρόνησιν incidistis, quæ quum proprie ἀφροσύνη diceretur, mutato nomine (μετανοήμασται) hoc, quod ἀφροσύνη contrarium est (ὄνομα ἀφροσύνη ἐναντίον) καταφρόνησις nomine insignita est." Quam conjecturam quominus amplectamur, impedit partim verborum ordo, quum dativum adjectivo ἐναντίον propius adjunctum velis, partim hoc, quod καταφρόνησις, propterea quod multis perniciem infert (ἐκ τοῦ πολλοῦς σφάλλιν,) non nomine ἀφροσύνη contrario, igitur καταφρόνησις, sed ipso ἀφροσύνης nomine appellanda esse videtur.

II. 6. Τοῖς Ἀθηναίοις ἡγγέλθη εὐδὴς τὰ παρὰ τῶν Πλαταιέων γεγενημένα. Τὰ παρὰ τῶν Πλαταιέων γεγενημένα vertunt "res a Platæensibus gestæ;" sed hoc sensu uti non licet præpositione παρά, sed nonnisi præpositionibus ὑπὸ, πρὸς, interdum etiam ἐκ. Si scriptura sincera esset, verba significarent "res apud Platæenses gestæ." Παρὰ enim cum genitivo interdum, et cum dativo, valet apud, neque apud poetas solos, ut dixit Matthiæ p. 862. sed, quamvis rarissime, etiam apud prosæ orationis scriptores, quam in rem locus exstat II. 41. (Λέγῳ) καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἂν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἶδῃ, καὶ μετὰ

* Hæc enim particula ex plerisque libris recipienda. Ejus bis posita e Thucydide exempla sunt hæc. "Ἄλλους γ' ἂν ὄν οἰόμεθα, τὰ ἡμέτερα λαβόντας, δεῖξαι ἂν μάλιστα, εἰ τι μετριάσομεν. I. 76. Ὑμεῖς γ' ἂν ὄν, εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἀρξάιτε, τάχα ἂν τὴν εὐνοίαν, ἣν διὰ τὸ ἡμέτερον δέος εἰλήφατε, μεταβάλοιτε. I. 77. Similiter post insertam sententiam conditionalem repetitur I. 136. ubi Kistemakerus pro ἐκείνων δ' ἂν male conjecit ἐκ. δ' αὖ (cujus generis conjecturam etiam IV. 18. 114. al. proposuit,) et II. 94. ubi nonnisi deteriores libri particulam proscri-

χαρίτων μάλιστα ἂν εὐτραπέλους τὸ σῆμα αὐταρκῆς παρέχεσθαι. Hic vero quum alii codices exhibeant περὶ (quæ notissima est confusio, cf. Dorvill. ad Char. p. 285. et 628. Bast. ad Gregor. p. 830. al.) alii, ut Par. C. G. H. I. præpositionem prorsus ignorent, πωρὰ delendum est. Nam τὰ τῶν Πλαταιέων γενηθέντα ita dictum est ut c. 19. τὰ τῶν ἐσελθόντων Θηβαίων γενημένα.

29. Ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεύς ἔκει. Voces ὁ Τηρεύς explicationis causa ad ὁ μὲν additæ non a scriptore sed ab interpretibus profectæ videntur, quum non tantam minus commodo loco positæ sint, et libri inter Τηρεύς et Τήρης fluctuent, sed hoc etiam exstat scholion Ἄλλ' ὁ μὲν] ὁ Τηρεύς ὁ ἀρχαῖος.

65. Τοσοῦτον τῷ Περικλῆϊ ἐπερίσσευε τότε, ἀφ' ὧν αὐτὸς προέγνω, καὶ πάνυ ἂν ῥαδίως περιγενέσθαι τὴν πόλιν τῶν Πελοποννησίων αὐτῶν τῷ πολέμῳ. Τὴν πόλιν quum desit in Aug. Cass. Reg. (G.) H. neque lectum sit a Valla, ut versio ejus, quamvis pessima, tamen clare docet ("Adeo suppeditabant Pericli, quæ ipse præviderat, et quidem facile sane ad resistendum in eo bello Peloponnesibus,") expungendum est. Infinitivum si de ipso Pericle intelligi nolis, ex præcedentibus facile suppleris αὐτοῦς, i. e. τοὺς Ἀθηναίους. Pronomen autem αὐτῶν, quod pluribus offensionis fuit, recte a nonnullis explicatum est per μόνων. Nam hoc sibi vult scriptor. "Athenienses quum per tres annos et Peloponnesiis, et Siculis, atque sociis, qui defecerant, denique Cyro resisterent, Peloponnesiis solis facillime superiores fuissent."

67. Πορευόμενοι ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλεῖα, εἰ πῶς πείσειαν αὐτὸν χρήματά τε παρέχειν καὶ ξυμπολεμεῖν, ἀφικνούνται ὡς Σιτάλην πρῶτον τὸν Τήρεω ἐς Θράκην, βουλόμενοι πείσαι τε αὐτόν, εἰ δύναίτο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, στρατεύσαι ἐπὶ τὴν Ποτιδαίαν, ὃν ἦν στρατεύμα τῶν Ἀθηναίων πολιορκῶν, καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ ἥπερ ὤρμητο, δι' ἐκείνου πορευθῆναι πέραν τοῦ Ἑλλησπόντου ὡς Φαριάκην τὸν Φαριαβάζου, ὃς αὐτοῦς ἐμέλλεν

ὡς βασιλεῖα ἀναπέμψειν. Neque editorum neque interpretum quemquam excepto Kistemakero, qui tamen et ipse nihil mutandum censet, in hoc loco hæsisse, profecto mirum est. Nam quid est quod, postquam legitimus, legatos Sitalcæ persuadere voluisset, ut relicta Atheniensium societate Potidæatis auxilium ferret, additur καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, quæ verba et prorsus superflua sunt, quum jam contineantur illis μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, et minus etiam expriment, quum nihil dicant de expeditione Potidæam faciendi. Præterea particula τί dupliciter inepta est. Primum per se, quippe quæ verba καὶ παῦσαι βοηθεῖν αὐτοῖς cum altero membro connectat, quum propter sensum ad superius membrum referenda et primariæ sententiæ hæ sint, βουλόμενοι πείσαι τε αὐτὸν στρατεύσαι καὶ δι' ἐκείνου πορευθῆναι. Deinde propter locum, quem occupat, ex quo non ad universam sententiam, sed ad solum infinitivum βοηθεῖν pertineret, unde sequeretur, etiam πορευθῆναι ε παῦσαι pendere. Quibus omnibus consideratis nemo, opinor, negabit, ineptum hunc pannum delendum esse, quem ignorant Reg. (G.) H. Aug. Bas. Cl. Valla.

96. Ἀνίστη δὲ καὶ Ἀγριαῖνας, καὶ Λαιαίους, καὶ ἄλλα ὅσα ἔθνη Παιονικά, ὧν ἦρχε, καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν, μέχρι Γρααίων καὶ Λαιαίων, καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γρααίων καὶ Λαιαίων ῥεῖ· ὃ ὠρίζετο ἢ ἀρχὴ τὰ πρὸς Παίονας αὐτονόμους ἦδη. Sitalces ad expeditionem dicitur evocasse Agrianos, Lææos, et, quibuscumque imperabat, Præonicas nationes. Hi, Agriani, et Lææi, extremi in ejus imperio fuisse leguntur usque ad Graecos et Lææos. Lææi igitur extremi fuerunt usque ad Lææos? An quid ineptius cogitari potest? Vulgata quidem interpres Thucydidii ita succurrere studuit, ut pronomen οὗτοι de solis Agrianibus intelligeret, sed hoc est ex arbitrio vocabulorum sensum constituere. De Lææis non minus quam de Agrianibus verba explicanda esse, docent etiam, quæ sequi. cap. leguntur, ἢ ἀρχὴ ἡ Ὀδρυσῶν ἐς ἥπερον ἀπὸ Βυζαντίου ἐς Λαιαίους. Aliam igitur rationem iniiit Gattererus, qui in commentatione de Thracia secundum Herodotum et Thucydidem p. 115. et 124. editionis vernaculæ a Schlichthorstio curata duplex Lææorum genus distinguit, quorum alteri Odrysarum imperio subjecti, alteri vero liberi fuerint. Quod si volu-

bunt. I. 36. Βραχυτάτων δ' ἂν κεφαλαίω τοῖς τε ξύμπτωσι καὶ καθ' ἕκαστον τῶν ἂν (male vulgo τῶ δ' ἂν) μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάθοιτε. Cf. Lib. de synt. in Bekk. Anecd. I. p. 128. Gregor. Cor. p. 43. Herm. ad Vig. p. 814. sqq. Sturz. Lex. Xenoph. I. p. 174.

isset historicus, clarius debebat scribere, neque dicere *Λαϊαίων Παιόνων*, sed *Λαϊαίων αὐτόνομων*. Nam quum etiam *Ῥεονικαί* gentes *Σιταλαί* parent, adjecto *Παιόνων* liberi *Λαί* non discernentur ab iis, qui sub *Odrysarum* ditione erant. Aliquid hic turbatum esse declarant libri. Bas. enim, Par. D. et I. præbent *μέχρι γὰρ Λαϊαίων*, omissis verbis *Γρααίων καί*, Gr. autem et Par. E. *μέχρι γὰρ Γρααίων καὶ Λαϊαίων*, unde Thucydidem simpliciter scripsisse puto *μέχρι Γρααίων Παιόνων*. Quod *Γρααίων* quum propter præcedens *Λαϊαίους* in γὰρ *Λαϊαίων* depravatum esset, in aliis libris, ut in Gr. et E. utraque scriptura confusa, in aliis autem γὰρ, quod ineptum esse intelligebatur, deletum est. Ita orta est vulgata lectio *μέχρι Γρααίων καὶ Λαϊαίων*, præsertim quum hæc voces statim sequenti versu, et ibi quidem recte, conjunctæ leguntur.

III. 87. Ὅστε Ἀθηναίους τε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον τοῦτο ἐπίεσε, καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν. Optimi codices, Reg. (G.) H. Aug. Cass. Cl. Gr. Par. C. F. exhibent ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν, quæ brevior lectio expressa etiam est a Valla: "adeo ut nihil magis Atheniensium vires afflixerit." Non minus scholiasta scripturam *μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν*, omissis iis, quæ interjecta sunt, secutus est, *τούτου* tamen in explicatione addidit, quod interpretamentum deinde in Basiliensium, qui in reliquis cum scriptura codicum modo laudatorum consentit, receptum est. Vulgata tamen lectio ipsa satis antiqua est, quippe quam scholiasta in alio codice invenerit. Ex ea *ἐπίεσε καὶ* transit in Ar. Chr. Dan. D. I. qui tamen ex altera scriptura Ἀθηναίων et omissionem pronomini *τούτου* servarunt. Hanc pessimorum codicum scripturam Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐπίεσε καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν amplexus est Benedictus. At Thucydides nusquam dicit *πιέζειν τὴν δύναμιν τίνος*, sed ubique *πιέζειν τινά*. Cf. II. 52. 54. al. Verum a vulgatis exemplaribus recedendum esse dubitari non potest, quum non tantum particula *τέ* inepta sit, *τούτου* autem interpretamentum sapiat, sed etiam omnis hæc scriptura et exigua e codicibus habeat auctoritatem, et verbosior sit, quam quæ Thucydidis ingenio conveniat. Verumtamen si ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν ab eo scriptum putemus, prorsus non intelligatur, quomodo alicui in mentem venire poterit, ut *ἐπίεσε*

καὶ inserendum censeret. Suspiceris igitur accusativum Ἀθηναίους recte se habere, et Thucydidem scripsisse ὥστε Ἀθηναίους γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν, quod efficere facile poterat, ut alii accusativum in genitivum mutarent, alii vero novum verbum adderent.

92. Ὑπὸ τῶν Οἰταίων καὶ αὐτοὶ πολέμῳ ἐφθείροντο. Πολέμῳ præstantissimorum codicum auctoritate delendum; perperam enim repetitum est e verbis, quæ paulo ante leguntur, οἱ Τραχίνιοι πολέμῳ ἐφθάρμενοι ὑπὸ Οἰταίων.

97. Τῷ δὲ Δημοσθένει τοῖονδε τι οἱ Μεσσήνιοι παρέηνοι, ὅπερ καὶ τοπρωτὸν ἀναδιδάσκοντες αὐτόν, τῶν Αἰτωλῶν ὡς εἴη ῥαδίᾳ ἢ αἰρέσει, ἵνα ἐκέλευον ὀπιτάχιστα ἐπὶ τὰς κώμας, καὶ μὴ μένειν, ἕως ἂν ζυμπαπτες ἀδρειοσθέντες ἀντιτάξωνται, τὴν δ' ἐν πόσιν ἀεὶ πειρᾶσθαι αἰρεῖν. Scholiastam ἐκέλευον non legisse docet hæc ejus interpretatio, Τῷ δὲ Δημοσθένει τοῖονδε τι παρέηνοι οἱ Μεσσήνιοι, ἵνα αὐτὸν ἐπὶ κώμην ἐκάστην, διδάσκοντες αὐτόν, ἔτι ῥαδίᾳ ἔστιν ἢ αἰρέσει αὐτῶν, πρὶν συστραφῆναι πάντας, καὶ ἅμα γενέσθαι. Eandem voceni ne a Valla quidem, cujus hæc est versio: "Ibi Demosthenem Messenii, tale quiddam quale prius admonendum, faciles esse Ætolos ad debellandum, hortabantur ut quamprimum iret ad vicus etc." repertam esse partim inde, quod nonnisi duobus verbis utitur (admonendum—hortabantur,) quum in Græcis vulgo tria sint (παρέηνοι—ἀναδιδάσκοντες—ἐκέλευον,) partim vero etiam e confusa hujus interpretationis ratione manifestum est. Commate igitur post *τοπρωτὸν* posito glossatorum additamentum abjiciendum est.

107. Παραγίγνεται ἐς τὸν Ἀμωτρακικὸν κόλπον. Κόλπον quum desit in Reg. (G.) H. Cass. Cl. in Aug. autem rec. m. scriptum sit, ex interpretamento ortum esse existimandum est. Vox enim *κόλπος* in ejusmodi formulis omitti potest, quam in rem exempla, quorum unum ex ipso Thucydidē petitum est, leguntur apud Lamb. Bos. de ell. p. 229.

IV. 46. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν ταῦτα ἐγίνετο, καὶ Εὐρυμέδων καὶ Σοφοκλῆς, ἐπειδὴ ἐκ τῆς Πύλου ἀπῆραν ἐς τὴν Σικελίαν ναυσὶν Ἀθηναίων, ἀφικόμενοι ἐς Κερκυραν, ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τοὺς ἐν τῷ ὄρει τῆς Ἰσθμῆς Κερκυραίων κασιδευμένους. Aug. Cass. Cl. Par. H. omitunt καθ' ὃν. Abjuncto *κατά* retinemus ὃν, quod propter ultimam syllabam vocis *χρόνον* excidit, ut

Thucydides ita scripserit, κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὃν ταῦτα ἐγίνετο; nam hæc est ratio, qua loqui solet. III. 17. Κατὰ τὸν χρόνον τούτου, ὃν αἱ νῆες ἐπλεον. III. 18. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι περὶ τὸν ἰσθμὸν ᾤσαν. III. 94. Περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὃν ἐν τῇ Μήλῳ οἱ Ἀθηναῖοι κατέχοντο.

Tractavimus eos locos, quos additamentis corruptos esse, vel certo, vel saltem cum aliqua probabilitate dicere possem nobis videbatur. Addamus alia quædam exempla, quæ vel ita comparata sunt, ut in utramque partem de iis disputetur, vel, quamvis in corruptionis suspicionem vocari possint, tamen non videntur sollicitanda esse.

Illius generis sunt verba I. 1. Τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὄραν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, de quibus πρὸς ἑκατέρους quum desint in Cass. Vind. Par. A. C. E. in Aug. autem m. rec. scripta sint, suspecta esse possunt. Longe enim facilius intelligitur, quomodo omissa a librariis addi, quam quomodo posita abjici potuerint. Magnum etiam pondus suspicioni nostræ eo accessit, quod Fr. Aug. Wolfius, quocum eam communicaveramus, se jam dudum de his verbis dubitasse nobis significavit. Sed quum ξυνίστασθαι, ubi de populis in diversas partes abeuntibus dicitur, ejusmodi additamentum pæne flagitare videatur, quoniam sine eo contrarium potius denotet, et præter multos codices scholiasta etiam et Valla vulgatum tueantur, equidem rem in medio relinquo.

Ad alterum genus refero primum verba II. 87. Τέχνη δὲ ἀνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, quæ abesse malis, quum fere repetitio sint præcedentium Ἄνευ δὲ εὐφυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει. Sed obstat Stobæi auctoritas, qui locum laudat p. 88. edit. a. 1609. ita tamen ut pro ἀλκῆς exhibeat αὐτῆς, si sana est scriptura.

Tum III. 25. vulgo legimus hæc. Ὁ, τε χειμῶν ἐτελεύτα οὗτος, καὶ τέταρτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραφε. Sed alterum ἐτελεύτα deest in Reg. (Par. G.) et H. atque in Cass. et Par. I. ante τῷ πολέμῳ legitur. Verum satis defenditur locis his. II. 103. Καὶ ὁ χειμῶν ἐτελεύτα οὗτος καὶ τρίτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θ. ξ. ubi alterum ἐτελεύτα nonnisi a corruptis codicibus abest. III. 88. καὶ ὁ χειμῶν ἐτελεύτα, καὶ πέμπτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα (hic enim verborum ordo e codd. restituendus) τῷδε,

ὃν Θ. ξ. Cf. IV. 51. 133. et alios locos, in quibus hæc formula repetitur.

Denique mentionem injicere placet verborum Τὰ μὲν οὖν ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μηδισμόν καὶ τὸν ἡμέτερον ἐκούσιον Ἀττικισμόν τοιαῦτα ἀποφαίνομεν, quæ exstant III. 64. Ubi verba καὶ τὸν ἡμέτερον ἐκούσιον Ἀττικισμόν cum Reg. et Cass. omitti nequeunt; continent enim id, de quo maxime in præcedentibus sermo fuit, quum de studio, quo Thebani Medos prosecuti sunt, jam prius pleraque dicta sint, unde cap. 62. exeunte legimus, Καὶ τὰ μὲν ἐς τὸν Μηδισμόν τοιαῦτα ἀπολογούμεθα. Quamobrem aliquis suspicetur, potius altero membro deleto legendum esse, Τὰ μὲν οὖν ἐς τὸν ἡμέτερον ἐκούσιον Ἀττικισμόν τοιαῦτα ἀποφαίνομεν, ut est in Mosq. nisi quod ibi pro ἐκούσιον reperitur ἀκούσιον. Sed hujus codicis non ea est auctoritas, ut propter eum integrum membrum abjiciamus, præsertim quum in promptu sit, oculos librarii ab ἀκούσιον ad ἐκούσιον abersasse, quod effecit, ut, quæ interposita essent, omitterentur. In quibus autem libris verba καὶ τὸν ἡμ. ἐκ. Ἀττικισμόν exciderunt, in iis similis terminatio nominum Μηδισμόν et Ἀττικισμόν librariis fraudi fuisse videtur.

Ei vero argumentum, quod hucusque tractavimus, cognatum est aliud, quod spectat ad ancorum usum, in quo Thucydidis editores plerumque justas leges non secuti sunt, quum unum alterumve vocabulum sæpe ibi, ubi nulla idonea dubitandi causa erat, hac ratione suspectum redderent. Sic II. 5. omnes libri uno Par. C. excepto exhibent, Ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἔρρη μείγας, in qua scriptura non est quod reprehendas. Vocem enim ποταμὸς, quam Græci fluviorum nominibus omnino sæpissime adjiciunt, etiam ibi addi, ubi verbum ῥέω rem, de qua sermo est, satis significet, docet et locus Demosthenis a Gottlebero laudatus, et verba Thucydidis II. 102. Ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ῥέων etc. Unci igitur removendi sunt. Non magis II. 40. in vν. Κράτιστοι δ' ἂν τὴν φυχὴν δικαίως κριθεῖεν οἱ τὰ τε θειὰ καὶ ἡδέα σαφέστατα γινώσκοντες, καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων, duo codices, in quibus σαφέστατα deest, eam vim habere possunt, ut vocabulum uncis includamus, quod ad vocem aptissimum est, κράτιστοι δ' ἂν κριθεῖεν οἱ σαφέστατα γινώσκοντες. Aliæ voces, propterea quod in uno vel duobus codicibus desunt, temere pro dubiis habite reperiuntur II.

56. et 58. Etiam III. 15. in τὴν ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσβολὴν articulus necessarius est propter ea, quæ c. 13. præcesserunt.

C A P. 8.

Explicantur multa, quæ ad dialectum Thucydidi pertinent. Disputatur de εἰς et ἦς, υἰέος et υἰέως, ἡμίσεος, et ἡμίσεως, αἰεὶ et αἰεῖ, μόλις et μόλις, ἀνοκαχὴ et ἀνοκαχῆ, atque aliis similibus. Solæcismi, qui in vulgatis exemplaribus insunt, tolluntur. Καὶ — τέ. Optativus et conjunctivus. Sententiæ conditionales. Ἄν particulis temporalibus et conjunctivo, atque pronomini relativo et conjunctivo non additum.

Sed editores Thucydidi non habuisse normam, quam in re critica sequerentur, inde etiam intelligi potest, quod in quibusdam vocabulorum formis æquabilitatis parum studiosi fuerunt. Nam sunt quidem formæ, in quibus ubique fluctuat lectio, et quarum utraque scriptori nostro usitata fuisse videatur, ut εαυτοῦ et αὐτοῦ, πλείονες et πλέονες, neque tamen πλέους, ἠδύνατο et ἐδύνατο, ἠβούλετο et ἐβούλετο, de quibus cf. Intpp. Thom. Mag. p. 258. 59. Sed de aliis certo judicari potest, quom et centenis locis vix deni sint, in quibus vulgata exemplaria alteram formam habent, codices autem multi plerumque meliorem scripturam servant. Editores tamen etiam de hac inconstantia removenda parum solliciti fuerunt. Ita quom Thucydides ubique literis σσ, non ττ utatur, legimus tamen θάλαττα I. 26. ἐφύλαττον I. 55. et ἀπὸ τοῦ κρείττονος I. 77. (cf. III. 45. IV. 29.) Porro quom Thucydides ubique scribat γίνεσθαι, retentum tamen ἐγγινόμεναι I. 2. παραγίνονται I. 32. et similia nonnulla. Hujus generis est etiam σύν pro ξύν, quod in primo libro ter fere servatum est, I. 1. in συμβαίνει (quom I. 23. reperitur ξυμβήσαν, quæ forma ubique repetitur. Cf. Ind. edit. Duck. p. 717. sq.) c. 24. in συναλλάσσειν (pro quo ξυναλλάσσειν invenies IV. 19. 58. et sæpius), et .119. in συμμάχους (quom sexcenties legatur ξύμμαχοι, ξυμμαχία, ξυμμαχεῖν); in secundo autem libro c. 52. in συνεταράχθησαν et c. 102. in σύνδεσμοι; atque in quarto c. 86. in συστασιάζων (quamvis scribatur ξύστασις II. 21. ξυστρατεύσας III. 90. 95. al.) Cf.

Phot. Lex. p. 227. ξύν, Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια. Deinde εἰς pro ἐς, quod sæpius etiam invenitur; ut I. 3. 28. III. 32. 46. 70. IV. 8. 12. Ad cuius generis res si attendissent editores, sensissent etiam difficultatem, quæ inest in verbis Ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κείται ἀπὸ θαλάσσης, ἐν τῇ Ἐλειάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος, Ἐφύρη. I. 46. Ubi quom olim legeretur Ἐφύρη (per ἰ subscr.) nõ urbs in urbe sita esse diceretur, conxeretur Ἐφύρη. Sed Thucydidi non licebat hac Ionica forma uti, sed ei scribendum erat Ἐφύρα (non Ἐφουρα cum accentu in prima syllaba, ut ante Bæckhium legebatur Pind. Nem. VII. 55. ed. Heyn.), quemadmodum factum est a Strabone aliisque Atticis. Quæ forma Ἐφύρα utrum restituenda sit, an aliud quid hic lateat, equidem non prorsus perspicio. Accedo potius ad alia. Nominativum pluralem substantivorum tertiæ declinationis in εως exeuntium modo scribitur per εἰς, modo per ἦς, ut Πλαταιῆς III. 52. sqq. sed Πλαταιεῖς II. 71. sqq.; Μεγαρέες I. 103. ubi vid. Bened. (qui ferri etiam potest ad IV. 93. et V. 9.) sed Μεγαρεῖς III. 51. Χαλκιδεῖς IV. 79. sed Χαλκιδῆς IV. 81. Verum plerique Thucydidi libri constanter præbent formam in εἰς, unde pro vero minime affirmaverim, quod a Buttmano Gr. Gr. edit. 4. p. 85. traditum est; licet etiam Gregorius Corinthius p. 99. ab Atticis ἰππῆς et βασιλῆς (vel ἰππίες et βασιλεῖς sine ἰ subscr. cf. ibid. p. 101.) scriptum esse docere videatur. Add. quos laudat Sturz. ad Maitt. de dial. p. 36. Multo minus, quod a Matthæo factum est Gr. Gr. p. 98. formam in ἦς in accusativo probaverim; quæ semel legitur II. 76. ubi repono Πλαταιάς e II. 77. III. 52. al. Cf. Thom. M. p. 364. Maitt. l. I. Fischer. ad Veller. I. 122. et 144. Spernenda etiam forma υἰέος I. 13. pro qua ex Thoma M. p. 866. atque Thucydidi codicibus restituendum υἰέως, quod legitur I. 136. II. 100. III. 26. al. Cf. Phryn. Ecll. p. 22. et Maitt. p. 35. et 54. Non melior est forma ἡμίσεως IV. 83. ubi Par. H. recte ἡμίσεος. Cf. II. 78. τοῦ ἡμίσεος τέχους, ubi ἡμίσεως est in Ar. Chr. et Reg. atque ἡμίσεος ἡμέρας IV. 104. Add. Æl. Herodian. p. 198. Pauv. et p. 455. Piers. Gregor. Corinth. p. 435. Thom. M. p. 421. Phavor. p. 355. Fischer. l. I. I. 123. Maitt. p. 55. Fortassis etiam Thucydides ubique dixit αἰεὶ, non αἰεῖ, quamquam contrarium tradit

Maroëllinus (" Ὅς ἐπιπλεῖστον δὲ χρεῖται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι [τῇ παλαιᾷ] ὅταν τὴν διφθογγὸν τὴν αἰ ἀντὶ τοῦ ᾠ γράφῃ, αἰεὶ λέγων"), et αἰεὶ vulgo legitur III. 64. 82. 94. et sæpius. Sed cf. Schæfer. ad Gregor. Corinth. p. 346. sq. Si recte observavi, etiam μόλις, non μόγις constanter scripsit Thucydides. Illud certe I. 69. 71. II. 35. 45. 102. III. 23. 98. IV. 36. 42. al. in omnibus exstat codicibus, et I. 12. ubi vulgo legitur μόγις ἐν πολλῶ. χρώμα ἡσυχάσασα ἢ Ἑλλάς, Reg. (G.) H. Cl. F. atque II. 5. ubi editur τὸν ποταμὸν μόγις διαβάντες, Reg. (G.) H. Aug. Cass. Cl. Par. C. Gr. Mosqu. μόλις exhibent. Grammatici de hujus vocis scriptura non consentiunt. Thom. M. p. 619. significationis discrimen statuit inter μόγις et μόλις, quod vanum est. Gregorius Cor. p. 65. de Atticis scribit, τὸ μόλις μόγις ἐκφέρουσι. Cum eo facit scholiasta Luciani, quem laudavit Drackenb. ad Thom. M. l. 1. et probarunt hoc, injuria, ut videtur, Brunckius Add. ad Aristoph. Thesmophor. p. 447. et, quamvis magis dubitanter, Porsonus ad Eurip. Phœn. p. 319. Contrarium tradit Lecapenus, qui Ἀττικῶς αἰεὶ διὰ τοῦ ᾠ scribi contendit, consentientibus Thucydidis libris. Cf. Sturz. Lexic. Xenoph. s. h. v. Porro I. 40. et 66. a Gottlebero repositum est ἀνοκωχῆ, sed III. 4. IV. 38. 117. servatam videmus formam ἀνακωχῆ, ut III. 87. διακωχῆ. Formam per ὄ raro præbent Thucydidis codices, licet in terminatione hujus nominis sæpe a se invicem dissentiant. Etiam apud Dionysium, ubi hanc vocem a Thucydide usurpatam damnat (refert enim eam ad vocabula γλωσσηματικά, ἀπρηχαιωμένα, καὶ δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς p. 732.) in libris est ἀνακωχῆ. Idem valet de Thoma M. quem vide s. v. διακωχῆ p. 216. Apud Dionysium alteram formam restituendam esse colligunt quidem inde, quod ἀνακωχῆ Dionysius ipse alibi scripserit, eumque nomen, quo ipse usus esset, vituperasse non sit verisimile. Sed ineptus esset Dionysius, si hoc vocabulum nonnisi ideo intellectu difficile dixisset, quod a Thucydide per ὄ, non per ᾠ scriptum esset. Imo ut plura x iis ipsis imitatus est, quæ in Thucydide reprehendit, quod Sylburgius ad Dionysium et H. Stephanus in tractatu de Dionysii imitatione Thucydidis (v. edit. a Gottl. et Bavero curata vol. II. p. L. sqq.) satis docuerunt, idem factum etiam est in ἀνακωχῆ s. ἀνοκωχῆ. Pro hac scrip-

tura (per ὄ) maxime pugnant Ammonius de differ. vocab. p. 16. Ἀνακωχῆ καὶ Ἀνοκωχῆ διαφέρει. Ἀνακωχῆ ἢ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις ἢ δὲ διὰ τοῦ ὄ ἀνοκωχῆ, ἀνοχῆ μικρὰ πολέμου (cf. Valcken. Animadvv. p. 23. sqq.) et Bekkeri Anecdota p. 406. Ἀνοκωχῆν διὰ τοῦ ὄ τὴν ἀνοχὴν λέγουσι· πολὺ δὲ ἐστὶ παρὰ Θουκυδίδην. Sed non tantum in his vocibus, quarum frequentior usus est, verum etiam in iis, quæ rarius inveniuntur, non sibi constant editores. De Solio et Sollio, Pallengibus et Pallensibus jam supra diximus. Similiter III. 18. reperies Πύρας, sed III. 35. Πύρρας. Utra forma verior sit, equidem adhuc ignoro, sed alterutra certe utroque in loco exhibenda erat.

Quemadmodum vero ab editoribus Thucydidis in eo peccatum est, quod leges quasdam, quæ judicium singulis in locis regerent, non proposuerunt; ita rem aggressi sunt, antequam ea sibi parassent, quæ editori hujus scriptoris scitu sunt maxime necessaria, accuratam dico quam subtilioris grammaticæ et ingenii Græcæ linguæ, tum sermonis Thucydidei cognitionem, atque historiæ et geographiæ illorum temporum haud exiguum notitiam: quam in rem Diodorus maxime, Plutarchus, Herodotus, Strabo et Stephanus Byzant. lectitandi sunt. Posterius quum a me ipso adhuc minus, quam par erat, factum sit, hoc tempore in iis licebit subsisti, quæ e subtilioris grammaticæ ignorance peccata sunt. Quæ ignorantia primum effecit, ut ea, quibus vulgo utimur, exemplaria adhuc solæcismis repleta sint, qui facile poterant tolli. Quorum nonnullos, in quibus Lipsiensis, Parisina atque Seebodii editio inter se consentiunt, asseramus.

I. 9. Ἄ δοκεῖ Ἀγαμέμνων παραλαβὼν, καὶ ναυτικῶ τε ἕμᾳ ἐπιπλέον τῶν ἄλλων ἰσχύσας, τὴν στρατείαν—ποιήσασθαι. Καὶ τε* ἐπι dicunt et conjungunt, καὶ—τέ alia voce interposita neque apud poetas neque apud prosæ orationis scriptores legitur. In Thucydide quidem aliquot exempla observavimus, sed ea omnia incerta sunt. Hic optimus codex Reg. τέ omittit. I. 29. ubi in vv. καὶ ναῦς πεντεκαίδεκα depravati codi-

* Iis, quæ hic et sequenti pagina a nobis dicta sunt, non repugnant ea, quæ Schneiderus ad Xenoph. Cyrop. II. 1. 10. disputavit. Nam ibi καὶ—τέ non coherent, sed καὶ est copula, τέ autem ad aliud καὶ, quod mox sequitur, refertur. Ex Addend.]

ces, Ar. Chr. Gr. Par. D. E. vett. edd. præbent καὶ γὰρ τε π. particula τέ in omnibus melioribus libris deest. I. 43. in καὶ Κερκυραίου τε Par. E. F. G. H. τέ damnant, alii pro eo δὲ exhibent. Cf. etiam V. 17. ubi interpunctio mutanda, I. 145. et I. 96. ubi Gallius ex uno codice recepturus erat καὶ ταμειῶν τε Δῆλος ἦν αὐτοῖς, quod τέ scilicet vult esse affirmativum. Omnino autem nulla in re sæpius solcicisimos admisserunt editores quam in particula τέ, cujus generis quatuor vitia, quæ insunt III. 37. 39. 63. 72. quum sustulerit Benedictus, nos hac opera supersedere possumus. Addimus vero duo alia. IV. 22. Ὁρῶντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οὔτε σφίσις οἶον τε ἐν ἐν πλῆθει εἰπεῖν, εἴτε καὶ ὑπὸ τῆς ξυμφορᾶς ἔδοκε αὐτοῖς ξυχωρεῖν, μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν, εἰπόντες καὶ οὐ τυχόντες, οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρείῳ ποιήσοντας, ἀ προῦκαλοῦντο, ἀνεχέρισαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἀπρακτοί. Legimus εἴ τι καί, quod τί et ad sensum aptissimum et a Valla expressum est. Cf. Bastii Commentat. archæol. p. 845. IV. 86. Οἰκονοί ἀξιώ οὐτ' αὐτοῖς ὑποπτεῖσθαι, πιστεύεις τε διδοῦς τὰς μεγίστας, οὔτε τιμωρὸς ἀδύνατος νομισθῆναι, προσχωρεῖν τε ἡμᾶς θαρσύναντας. Ubi non cum depravalis codicibus delemus τέ, sed scribimus πιστεύεις γε et malum etiam οὐδὲ τιμωρὸς, ut οὐτ' αὐτὸς referatur ad ἡμᾶς τε. — III. 48. Ὑμῖς δὲ, γίνοντες ἀμείνω τάδε εἶναι, καὶ μὴδὲ οἴκτω πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικεία. Scr. μήτε οἴκτω. Idem vitium inest in οὐδὲ — οὔτε V. 2.

II. 60. Ὁ γὰρ γινούς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας, ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. Perinde ac si, quæ notio hic requiritur, non est ἐν ἴσῳ εἰ καί, sed ἐν ἴσῳ καὶ εἰ, quod e codicibus reponendum, licet vulgata sit in Dionysio p. 927.

Ibid. Προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ἡμῶν ἐς με γεγῆνται. Lego ἐς ἐμέ. Cf. Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 75. sqq.*

I. 10. Οὔτε ξυνομοθεῖσθαι πόλεως, οὔτε ἰερεῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελεῖς χρησαμένους. Quum de certa urbe, Lacedæmone, sermo sit, articulus nullo modo deesse potest, qui cum Stephanò restituendus est, nisi nomen πόλεως prorsus deleri malis, quod ab Her-

mano propositam equidem amplector, quum etiam apud scholiastam illa vox sine articulo legatur.

III. 45. Πόλις τε ἀφισταμένη τίς πα, ἥσσαν τῇ δοκίσει ἔχουσα τὴν παρασκευήν, ἢ οἰκίαν, ἢ ἄλλαν ξυμμαχίαν, τούτω ἐπεχείρησε; Portus: "apparatus vel suum vel socialem," unde Gallius (Observ. critt. in Thucyd. p. 194.) ξυμμαχίαν adjectivum esse vult, et hanc notatu dignam formam dicit pro ξυμμαχικῆν (an Dorice loquitur Thucydides?) Insignis error; ex libris enim restituendum ξυμμαχίη.

III. 107. legitur ἐφόρῳμιν sine augmento, quod jam a Duckero aliisque notatum diu corrigendum erat.

IV. 46. exstat forma ἀποδοιδράναι, quæ non minus consueta, ut Benedictus dicit, sed barbara est pro ἀποδοιδάναι.

Ter, IV. 48. 130. et 132. ἐπειδάν cum indicativo legebatur, in quibus omnibus locis in libris Parisinis recte exstat ἐπειδή (unde corrigendum Schneideri Lexicon in ἐπειδάν), quod ἐπειδή quum bis receperit Gallius, c. 48. vulgatam intactam reliquit.

Pergimus ad ea, quæ in modis verborum peccata sunt. Ac pro optativo quidem conjunctivus reponendus I. 42. Τὸ ξυμφέρον, ἐν ᾧ ἂν τις ἐλάχιστα ἀμαρτάνοι, μάλιστα ἐπεται, ubi ἀμαρτάνη edidit Neophylus Ducas, et II. 44. Καὶ λύπη οὐχ ἂν ἂν τις μὴ πειρασάμενος* ἀγαθῶν στερείσκηται, ἀλλ' οὐ ἂν ἐθᾶς γενόμενος ἀφαιρεθῆναι. Ubi optativus significaret: dolemus id, quo privari possimus. Sed non sermo est de iis, qui ægre ferunt, quod aliquando bonis priventur, sed de iis, qui dolent bona jam amissa. Unde et præcedit στερείσκηται, et pro ἀφαιρεθῆναι ex Vind. et duobus aliis codicibus restituendum ἀφαιρεθῆναι ("quo aliquis privatus fuerit.") Alibi conjunctivus in optativum mutandus, ut II. 74. Τοιαῦτα τῶν πρέσβευαν ἀπαγγελιάντων οἱ Πλαταιεῖς ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδοιδάναι, ἀλλ' ἀνεχεσθαι καὶ γῆν τενομένην, εἰ δεῖ, ὄραντας, καὶ ἄλλο τι πᾶσχοντας, ὅ, τι ἂν ξυμβαίη. Ubi non tam dicendum "quidquid accidit s. acciderit," quam "quidquid accidere posset," ὅ, τι ἂν ξυμβαίη seu ξυμβαίη, quorum alterutrum

* [Ἐς με solcicisimos non erat annumerandum; nam sæpius talia leguntur, et idoneam habent excusationem. Ἐς ἐμέ tamen confirmat Dion. II. p. 923. Ex Attdend.]

* Qui pro πειρασάμενος restitutus erat πειρασόμενος, Benedictus, ante omnia debebat demonstrare, quomodo futuri temporis notio et per se, et propter sequens ἐθᾶς γενόμενος in hunc locum quadraret.

e codicibus restituendum. Paulo diversus est locus I. 140. τὸ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ἡμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πείραν τῆς γνώμης. οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούοντες. ἀπισχυριστάμενοι δέ, σαφές ἂν καταστήσῃτε αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡμῖν μᾶλλον προσφέρεσθαι. Ubi primum de alia re dicendum. Pro ὑπακούοντες enim Reg. Aug. Cass. (ex emend.) Gr. Ar. Chr. Dan. V Pariss. exhibent ὑπακούσαντες, quod qui probet, ab eo particulam ἂν addendam esse dixit Stephanus. Cui hæc opposuit Gottleberus: "Lectio bonorum codicum ὑπακούσαντες non spernenda. Aoristi ponuntur loco futuri, nec opus est τῷ ἂν." Sed quod de infinitivis aoristi valet, quos vernacule interdum futuri infinitivis exprimi posse infra videbimus, id ad participia transferri nullo modo potest, quippe in quibus præteriti temporis notio ubique maneat, quæ in infinitivis aoristi non inest. Cf. Herm. ad Vig. p. 773. Nihilominus codicum lectio probanda est. Τοῦτο enim non spectat, ad ἄλλο τι μεῖζον, sed ad τὸ βραχὺ τοῦτο, et aoristi participium suam retinet vim. "Aliud majus vobis imperabunt, quasi metu perculti in hoc morem iis gesseritis." Τοῦτο non semper ad propius subjectum referendum esse, sed etiam de remotiori dici posse, ubi de eo præcipue agatur, hodie non eget demonstratione. Transimus igitur ad conjunctivum καταστήσῃτε, cujus causa horum verborum mentionem injecimus. Conjunctivo enim ἂν, ita ut per se constat, pro futuro dubitanter posito vel optativo cum ἂν Homerus utitur. II. I. 137. εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 727. Quem usum an prosæ orationis scriptores imitentur, ad-

* Usus particulae ἂν pro ἕαν, qui frequens est in Platone et Xenophonte (cf. Sturz. Lexic. Xenoph. I. 176.) a Thucydide alienus est, qui scriptor, ut poetæ Attici (v. Herm. ad Vig. p. 823.) et auctores veterum inscriptionum (quarum exemplaria benevole mihi ostendit Bœckhii) ubique dicit ἕαν vel ἦν. In quatuor prioribus libris unus est locus IV. 46. in quo vulgo scribitur, "ὥστε, ἂν τις ἄλλῳ ἀποδιδράσκῃ, ἅπασιν λελύσθαι τὰς σπονδάς, sed ἔ in ὥστε absorpsit eandem litteram in ἕαν, quod plene legitur in Par. D. ὥστε, ἕαν. Ex posterioribus libris hoc tempore non-

modum dubium est. Unum Platonis locum Criton. c. 12. attulit Matthiæ, sed ibi verba rectius distinxit Beckius, et ἂν est pro ἕαν.* Alium Platonis locum Euthyphr. c. 4. Οὐ γὰρ ἂν που ὑπὲρ γε ἀλλοτρίου ἐπέξισθα φόνου αὐτῷ ipse inveni, in quo optativum reponendum esse Hermannus non dubitat. Tria e Xenophonte exempla collegit Sturz. in Lexic. Xenoph. s. ἂν, sed hæc omnia incerta sunt. E Thucydide exempla notavimus hæc. I. 84. in verbis Σπεύδοντες σχολαίτερον ἂν παύσαισθε Reg. Cass. Aug. Cl. Gr. sex Pariss. habent παύσασθε. III. 89. "Ἄνευ σεισμοῦ οὐκ ἂν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι. Reg. Cass. Cl. δοκῆ, sed ibi vulgata, ex qua ἂν pertinet ad ξυμβῆναι, vel ad sensum præstat. IV. 63. "Ἄγαν εἰ τύχοιμεν, φίλοι μὲν ἂν τοῖς ἐχθρίστοις, διάφοροι δὲ οἷς οὐ χρή, κατ' ἀνάγκην γιγνώμεθα. Quo in loco in plurimis et præstantissimis libris est γιγνώμεθα, quod Benedictus antequam probaret, conquisivisset velim exempla particulae ἂν cum indicativo vel præsentis vel præteriti perfecti a Thucydide conjunctæ. Sed facilis ex γιγνώμεθα est correctio γιγνώμεθα. Cf. etiam IV. 86. ubi pro φαινόμεθα in Cass. Aug. et aliis codicibus invenitur φανώμεθα. Sed priusquam et plura et certiora exempla proferantur I. 140. vel e Reg. (Par. G.) H. et Bas. optativus, vel ex Aug. Cass. Gr. Par. D. futurum reponendum videtur, quod cum ἂν conjunctum exquisitius putandum est. Cf. II. 80. Λέγοντες, ὅτι ῥαδίως ἂν κρατήσουσιν, Heind. ad Plat. Phædon. c. 5. Matth. Gr. p. 882. Sturz. l. I. I. 173. et, qui ἂν etiam infinitivis futuri addi posse docet, Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 259. unde taxandus auctor libri de syntaxi p. 126. Anecd. Bekker. et Schneid. ad Cyrop. I. 5. 2. Thuc. II. 80. Νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην (vulgo πρώτην ταύτην) λάβωμεν, ῥαδίως ἂν σφίσι τὰλλα προσχωρήσωμεν. Cf. V. 15. — Aliquoties conjunctivus in imperativum mutandus. Nam. I. 43. in Κερκυραῖους τοῖσδε μήτε ξυμμάχους δέχησθε βία ἡμῶν, μήτε ἀμύνετε αὐτοῖς ἀδικούσι conjunctivus præsentis cum μή prohibitivo conjunctus solæcus est. Cf. Gregor. Cor. et ej. Intpp. p. 15. sqq. Thomas M. p. 611. Herm. de præcept. quibusdd. Atticist.

nisi loci VI. 13. recordamur, quæquam fieri potest, ut ibi unum alterumve exemplum nos latuerit.

p. 4. sqq. : Cum codicibus scribendum δέχεσθε. Idem vitium est V. 103.

In structura particulae μὴ peccatum etiam I. 73. Τοῦ λόγου μὴ παντός, εἴ τι ὠφελεί, στερισκόμεθα, ubi μὴ cum indicativo praesentis constructum ineptum est. Lege cum Bredovio et Benedicto στερισκόμεθα. Nam “non possumus privari,” quem sensum Bayerus verbis inesse voluit, dicendum erat οὐκ ἂν στερισκόμεθα.

Sententiarum conditionalium vim non magis perspexerunt. Nam I. 38. Καὶ δῆλον ὅτι, εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἔσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ἄρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, οὐδ' ἐπιστρατεύοιμεν ἐκπρεπῶς (hanc enim fere omnium librorum, scholiastæ et lexicographorum lectionem diu ab editoribus damnatam, cui egregie respondet quod sequitur διαφερόντως, restituendam esse tandem intellexerunt Schneiderus in Lex. Gr. et Benedictus), μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι, postrema volunt ita intelligi: “Neque eximio modo bellum iis intulissemus, nisi etiam insignem injuriam accepissemus.” Cf. vulg. vers. et Heilm. Sed ita scribendum erat οὐδ' ἂν — ἐπιστρατεύοιμεν — μὴ ἀδικηθέντες. Vulgata nihil aliud significare potest quam: “Neque eximio modo bellum iis inferamus” (ἂν enim ex antecedente membro sine difficultate repetas. Cf. Herm. ad Vig. p. 944. sqq.) “nisi etiam insignem injuriam accipiamus.” Vide, si tanti est, Herm. I. l. p. 312. sq. 902. Matth. Gr. Gr. p. 711. sqq. 744. sqq. Ita igitur injuria describitur tanquam quæ eo tempore, quo loquuntur Corinthii, fortassis inferatur, fortassis etiam non inferatur, quod est contra loci naturam. Itaque revocanda optimorum librorum, Reg. (G.) H. Aug. Cass. Par. C. E. F. Vall. scriptura ἐπιστρατεύοιμεν. “Neque bellum inferimus (inferre solemus) nisi injuria afflicimur.” Mutatio structure loco depravando ansam dedit, eundemque alibi librarii aboluisse videntur. Ita I. 37. Τὸ εὐπρεπές ἀποδοῦν, οὐχ ἵνα μὴ ξυναδικῶσιν ἑτέροις, προβέλληται, ἀλλ' ὅπως καταμόνας ἀδικῶσι, καὶ ὅπως, ἐν ᾧ μὲν ἂν κρατῶσι, βιάζονται, οὐ δ' ἂν λάθωσι, πλεον ἔχουσιν, ἣν δὲ ποῦ τι προσλάβωσιν, ἀναισχυντῶσι, dubites an ex Aug. Bas. Par. H. ἔχουσιν, et ex Aug. Cass. Par. H. ἀναισχυντοῦσι restituendum sit. Eodem modo quod in verbis I. 141. Ὅταν μῆτε βουλευτήριον ἐνι χράμοις, παραχρημά τι ὄξιος ἐπιτελῶσι, πάντες τε ἰσόφθοφο ὄντες, καὶ οὐχ ὀμόφυλοι, τὸ ἐφ'

ἑαυτῶν ἕκαστος σπεῦδι ex Aug. Cass. Par. D. E. I. enotatur σπεῦδει, fortassis defendas. Talia etiam Latini imitantur. Cf. Heusing. ad Cic. de Off. I. 3. 5. ubi dicunt jure receptum est a novissimo editore, Gernhardo.

Sed quum in structura sententiarum conditionalium plura in Thucydide reperiantur minus usitata, ea hic proferre placeat. Primum ejus loquendi rationis, quam Matth. Gr. Gr. p. 713. not. 1. attigit, etiam apud nostrum scriptorem exempla inveniantur. I. 37. Εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὡσπερ φασίν, ἀγαθοί, ὅσω ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τοσῶδε φανερωτέραν ἐξῆν (non ἐξῆν ἂν) αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν δεῖκνόναι. Sic etiam c. 38. Καλὸν ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνοιμεν, εἴξαι τῇ ἡμετέρα ὀργῇ, ubi Latinus interpret imperfectum indicativi poterat retinere. Cf. Theocr. Id. II. 124. — 28. ubi præterea notandum est κ' ἐδέχεσθε et εἰ κε ἐφίλασα. Sed Plat. Apol. Socr. c. 21. miratus sum in recentissima Lipsiensi editione legi, Ἄρ' οὐν με οἴεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, εἰ ἐπραττον τὰ δημόσια, quum particula ἂν ibi et necessaria et a Wolfo jam reposita sit, qui edidit ἄρ' οὐν ἂν με. Deinde consideremus hæc verba Thucydidis III. 65. Εἰ μὲν ἡμεῖς αὐτοὶ πρὸς τε τὴν πόλιν ἐλθόντες ἐμαχόμεθα, καὶ τὴν γῆν ἐδρούμεν ὡς πολέμοι, ἀδικούμεν. εἰ δὲ ἄνδρες ἡμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένοι — ἐπεκαλέσαντο ἰκόντες, τί ἀδικούμεν; Ubi postrema quidem recte dicta sunt, quoniam εἰ ἐπεκαλέσαντο notat “si accesserunt” (quod re vera ab iis factum est) vel aliis verbis “quum accesserint;” sed in priori membro proprie dicendum erat εἰ ἐμαχόμεθα — ἡδικούμεν ἂν, pro quo scriptis ἀδικούμεν concinnitatis causa, ut videtur. Paulo aliter excusandus Plato Apol. Socr. 5. Πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐτὰ γέγονασιν; οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἐπραττες ἄλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, quæ brevier dicta sunt pro λόγος γέγονεν, ὅς οὐκ ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ. Majorem offensionem habent Æschyli verba Agam. 866. cd. Glasg.

Καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάτις, τέτρωται δικτύου πλεον λέγειν.

Denique si conditio in participio inest, particula ἂν sæpe statim cum hoc participio conjungitur. I. 21. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων τοιαῦτα ἂν τις νομίζων μά-

λιστα ἀ διπλοῦν, οὐχ ἀμαρτάνοι (pro τοιαῦτά τις νομίζων, οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι). II. 18. Ἐδδόνουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελωθόντες ἂν διὰ τάχους πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν.

Quum de particula ἂν modo locuti simus, eam monemus etiam cum conjunctivo interdum ibi supprimi, ubi ex regulis, quas vulgo dant, omitti non potest. Ut. I. 137. Τὴν ἀσφάλειαν εἶναι, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς, μέχρι πλοῦς γένηται ex ea regula, quam Heindorfius ad Plat. Phædon. c. 6. proposuit, ἂν addendum est, quom, quod de πρὶν, ἕως, ὅρα, idem de μέχρι valere necesse sit. Sed hanc regulam non omni ex parte veram esse ibi monuit Wolfius, ideoque hoc ipso loco contra eam uti licet. Add. III. 28. Μέχρι οὗ τοῖς Ἀθηναίοις τι δόξῃ. IV. 16. Μέχρι οὗ ἐπανέλθωσιν οἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν Λακεδαιμονίαν πρέσβεις. IV. 41. Μέχρι οὗ τι ξυμβῶσι. IV. 46. Μέχρι οὗ Ἀθήνας πεμφθῶσιν. Unde non spernenda Cass. Aug. Cl. Mosqu. scriptura πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἔλθῃ II. 53. pro ἔλθῃν.

Neque recte aliquando cum eodem Heindorfio in structura pronominis relativi cum conjunctivo apud prosæ orationis scriptores ubique ἂν addendum esse censui. Nam dubia quidem sunt verba III. 43. Εἰ γὰρ ὃ, τε πείσας καὶ ὃ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε· νῦν δὲ πρὸς ὀργὴν, ἢν τινα τύχητε ἔστιν ὅτε σφαλέντες, τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιούτε, καὶ οὐ τὰς ἑμετέρας αὐτῶν, εἰ πολλὰ οὕσαι ξυεξήμαρτον. Ubi quum ὀργὴν σφαλῆναι, si omnino dicatur, qua de re vehementer dubito, certe ideo non conveniat, quod non de iis sermo est, qui per iram seu animi motum labuntur, sed de iis, qui, si quando infelices fuerint, ira abripiuntur, Abreschius, Reiskius, Baverus, Benedictus non male uno spiritu mutato scribi voluerunt ἢν τινα τύχητε σφαλέντες. Quanquam Hermannus, quum non tam σφαλῆναι τινα, quam σφαλῆναι τι dicatur, ut I. 140. Ἦν ἄρα τι καὶ σφαλώμεθα cl. VIII. 24. (pro quo Thucydides alibi etiam scribit σφαλῆναι πείρα τοῦ, ut II. 43. Ὅποτε καὶ πείρα τοῦ σφαλείσαν, unde etiam I. 70. pro Ἦν δ' ἄρα που καὶ πείρα σφαλῶσιν, e codd. legendum ἢν δ' ἄρα τοῦ), interpunctione mutata sensui succurrere maluit, hoc modo: Νῦν δέ, πρὸς ὀργὴν ἢν τινα τύχητε, ἔστιν ὅτε σφαλέντες, τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιούτε. Dubius certe hic est locus, idemque valet de I. 76. Ἐπαινέσθαι ἀξιοί, οἵτινες χρυσάμενοι τῇ

ἀνθρωπιεῖ φύσει* ὥστε ἐτέρων ἄρχειν, δικαιοτεροὶ ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν γέωνται, ubi Reg. H. Aug. Cass. Cl. Ar. Chr. Dan. γεγέννηται. Sed certa sunt exempla hæc. IV. 17. Τοὺς δὲ λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηχανοῦμεν, ἀλλ' ἐπιχρήριον ἂν ἡμῖν, οὗ μὲν βραχεῖς ἀρκῶσι, μὴ πολλοὶς χρῆσθαι, πλείοσι δέ, ἐν ᾧ ἂν καιρὸς ἢ διδάσκοντάς τι τῶν προὔργων λόγους τὸ δέον πρᾶσσειν. IV. 18. Σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν οὔτινες τάγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο, καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέρουντο, τῶν τε πόλεμον νομίσωσι, μὴ, καθ' ὅσον ἂν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν (male enim ante μεταχειρίζειν, quod rectius quam scholiasta ad I. 13. interpretatur Photius p. 193. comma ponitur), τούτων ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν quod ad notionem collectivam in καθ' ὅσον μέρος vel etiam in τίς referendum, neque cum Bredovio in αὐτῷ mutandum est) ἦγῶνται. καὶ ἐλάχιστ' ἂν οἱ τοιοῦτοι πταιούτες, διὰ τὸ μὴ, τῷ ὀρθομένῳ (pro quo in aliis codd. ὀρθομένῳ exstare, unde cognitum habent Gottleberus et Baverus, me quidem fugit) αὐτοῦ πιστεύοντες, ἐπαίεσθαι, ἐν τῷ εὐτυχίῳ ἂν μάλιστα καταλύοντο.† Sunt

* Mæris Att. Ἀνθρωπιεῖ φύσει, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης· ἀνθρωπίνῃ, Ἑλληνικῶς. Thom. M. p. 74. Ἀνθρωπιεῖ φύσει, οὐκ ἀνθρωπίνῃ. Illud dicitur et hic et II. 50. III. 45. ubi Reg. et II. ἀνθρωπίνῃ, III. 84. Eodem modo κατὰ τὸ ἀνθρώπειον I. 22. ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπέου τρόπου I. 76. (cf. Schaf. Melett. critt. p. 51.), ἀνθρωπιεῖα τέχνη II. 47. τὸ ἀνθρώπειον IV. 61. Licet igitur III. 40. pro ἀνθρωπιεῖς plerique libri exhibent ἀνθρωπίνως, vulgatum tamen retinuerim. De commutatione harum formarum vide quos laudavit Schæfer. I. l. p. 2.

† A postremi membri sensu prorsus aberravit Portus, qui καταλύεσθαι denotare bellum finire, reconciliari (cf. Abresch. Dilucc. Thucc. p. 511.) non intellexerat. De quo verbo quum mentionem injecerimus, obiter animadvertimus, pro eo, quod VIII. 58. vulgo legitur, Ἦν δὲ καταλύειν βούλωνται πρὸς Ἀθηναίους, ἐν ὁμοίῳ καταλύεσθαι, e duobus præstantissimis codicibus, Aug. et Cass. cl. schol. legendum videri τοῖς Ἀθηναίοις, quum altera lectio nimis correctionem sapiat, καταλύειν τινί autem analogia verborum καταλλάσσεσθαι τινί et διαλλάσσεσθαι τινί stabiliatur.

quidem in his, de quibus nondum aliquid decernere ausim. Sed hoc tamen manifestum est, non posse, ut vulgo fecerunt, conjungi ὄντινες ἔθεντο, καὶ ἂν προσφέρουτο, νομίσασί τε, quæ modorum confusio prorsus inaudita est, sed statim cohærerere ἔθεντο et νομίσασι (cf. schol.), unde hoc etiam est omissi ἂν exemplum. Add. etiam Matth. Gr. Gr. p. 752. et e poetis Atticis Sophocl. Electr. v. 1061. ed. Brunck. (1056. ed. Erfurdt. maj.) Quod restat, IV. 18. noli in eo hærerere, quod ab indicativo aoristi transitus factus est ad conjunctivum. Vicissim enim conjunctivo indicativo subjungitur IV. 95. et II. 44. ubi verba sunt hæc, Ἐν πολυτρόποις γὰρ ζυμοφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες, τὸ δ' εὐτυχές, οἱ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχουσιν, ὥσπερ οἶδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύσης, καὶ οἷς ἐνυδαμονοῦσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ζηνεμετεθήη. In quibus quædam Gallium egregie refutaverit Hermannus ad Vig. p. 712. nolim tamen ea omnia probare, quæ ipse de his verbis disputat. Nam quod pro καὶ reponit ἢ, id ut paulo remotius est, atque μᾶλλον suppleri jubet, quod hic minus jucundum esse videatur, ita sensum efficit, quem non satis perspicio. Quomodo enim ii, quibus honestissimus exitus contigit, fortunatiores sint, quam quæ eam sortem nacti sunt, ut feliciter et viverent et morerentur, quum tamen hi et ejusdem felicitatis, cujus illi, compotes facti, et præterea aliud consecuti sint, a quo illi fortassis alieni fuerunt? An forte scribendum εἰ τελευτῆσαι? “quibus vita ita concessa est (ζηνεμετεθήη, zugemessen, zugetheilt), ut et in ea felices essent, et felices morerentur.” Schol. ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ ζῆσαι καὶ τελευτῆσαι. Quæ felicitatis notio quum primaria sit, non potest facile e verbo composito ἐνυδαμονοῦσαι repeti. Vereor tamen, ne vitæ feliciter transactæ notionem in hunc locum non prorsus quadrare dixeris.

CAP. 9.

Vitæ, quæ ad integrarum sententiarum conformationem pertinent. Infinitivus aoristi et præsentis cum verbis putandi, sperandi et similibus. Verbum plurale cum neutro plurali. Infinitivus futuri. Et cum infinitivo in oratione obliqua.

Ὅπως μὴ eum conjunctivo aoristi primi activi et medii. De versibus, quos ex Homero laudat Thucydides.

Hucusque de singulari vel formis vel vocabulis solæcis diximus, quibus exemplum vitiorum, quæ in totius orationis conformatione insunt, subjungimus.

II. 13. Θαρσύν * ἐκέλευε, προσόντων μὲν ἔξακοσίαν ταλάντων ὡς ἐπιτοκοῦν φέρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ζυμμάχων τῇ πόλει, ἀνευ τῆς ἄλλης προσόδου, ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ πόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπιστήμου ἔξακισχιλίαν ταλάντων. (τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίαν ἀποδέοντα μύρια ἐγένετο, ἀφ' ὧν ἕς τε τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, καὶ τὰλλα οἰκοδομήματα, καὶ ἕς Ποτιδαίαν ἀπανηλάθη.) χωρὶς δέ, χρυσίου ἀσήμου καὶ ἀργυρίου ἔν τε ἀναθήμασιν ἰδίους καὶ δημοσίοις, καὶ ὅσα ἱερὰ σκεῖη περὶ τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ σκύλα Μηδικὰ, καὶ εἰ τι ταιοῦτότερον, οὐκ ἐλάσσονος ἦν, ἢ πεντακοσίαν ταλάντων. χρυσίου οὐκ ἐλάσσονος ἦν barbare dictum pro χρυσίου οὐκ ἐλάσσονος ἦν vel χρυσίου οὐκ ἐλα-

* Forma Θαρσύν præter hunc locum exstat etiam I. 36. I. 81. ubi, ut I. 129. non nisi in deterioribus libris est Θάρρειν, I. 123. II. 65. bis, quanquam semel, ut etiam IV. 35. boni codices præbent Θάρρειν, II. 79. III. 82. IV. 11. 25. 34. 74. 86. α. Θάρρειν vulgo legitur I. 69. IV. 108. Gregor. Cor. p. 153. τῶ σ ἀντὶ τοῦ ἔ χρῶνται (οἱ Ἄττικοι), τὸ θαρραλέον θαρραλέον λέγοντες, καὶ τὸ ἄρρεν ἄρρεν, καὶ τὸ τυρρῆνός τυρρῆνός. Aliter quidem Morris Att. Θάρρες, Ἄττικῶς θάρρες, Ἑλληνικῶς, et Thomas M. p. 434. Θάρρῶ Ἄττικοι, οὐ θαρρῶ, καὶ θάρρῶ οὐ θάρρες, καὶ θαρρῶν οὐ θαρρῶν. Sed Atticistæ hanc regulam e senioribus Atticis scriptoribus duxisse videntur. Cum antiquiore enim dialecto Thucydidem alteram formam prætulisse inde colligas, quod fere ubique in ejus codicibus scriptum est Θαρσύνω. Cf. II. 59. IV. 115. 126. et Duck. ad V. 4. Add. θαρραλέος II. 51. III. 93. Ita habes etiam ἄρρεσι II. 45. licet repugnantibus Maride et Thoma, quos v. s. h. v. atque τυρρῆνοι IV. 109. cf. IV. 24. Quod ad nomen Chersonesi attinet, Thucydides neque Χερρῶνησος neque Χερσονήσος, sed Χερσῶνησος dixisse videatur. Ita certe I. 11. pro vulg. Χερρῶνησος exstat in Aug. et Cass. Eandem formam Cass. præbet IV. 43. et 45. in quorum locorum altero cum eo consentit F. Cf. etiam IV. 42.

σον ἦν. Hoc mihi restituendum videbatur, quum mutatio et facillima sit, et Chr. Gr. (a m. sec.) atque marg. Steph. auctoritate confirmetur. Neque in hac lectione offensionis esse possunt, quæ ei opposita sunt. Etenim unus amicorum meorum ita vel οὐκ ἔλασσον ἦν ἡ πεντακίσια τάλαντα, vel οὐκ ἐλάττονος ἦν πεντακισίων τάλαντων sine ἢ desideravit. Verum ἢ post comparativum interdum etiam ante genitivum addi, et Kœnius ad Gregor. Cor. p. 89. et plures alii viri docti demonstrarunt, quos laudavit Herm. ad Vig. p. 787. Unde etiam scholiastam colligas nostram scripturam invenisse, quum dicat τὸ ἢ περιττόν. Kistemakerus autem hæsit in imperfecto ἦν; requiri enim infinitivum, quum hæc omnia ex Periclis mente dicantur. Sed scriptor quum τὰ γὰρ πλεῖστα—ἀπανηλώθη ipse inseruisset, facile eo adduci potuit, ut in oratione recta loqui pergeret, quamvis eum non accurate locutum esse fatendum esset. Huc accedit, quod momente Hermanno ἔλασσον correctionem nimis sapere videtur, quod iudicium confirmatur natura eorum codicum, in quibus hæc scriptura exstat, quosque depravatos esse vidimus. Quæ quum ita sint, jam eo inclino, ut cum Kistemakero et Hermanno deleam verbum substantivum, ut verba hoc modo cohæreant, ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων τάλαντων, χεῖρὶς δὲ, χερσίων ἀσπίου καὶ ἀργυρίου οὐκ ἐλάττονος ἢ πεντακισίων τάλαντων.

Quemadmodum vero in his locis lectiones, quæ in grammaticam peccant, retinuerunt editores, ita alibi præstantissimum codicum scripturam recipere dubitarunt, quum in ea aliquid falsi inesse perperam sibi persuasissent.

Sic I. 12. legimus. Μόλις (pro μόγις. V. supra p. 133.) ἐν πολλῷ χρόνῳ ἠσυχάσατα ἢ Ἑλλάς βεβαίως, καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, ἀποικίας ἐξέπεμψε· καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι, καὶ νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ὄκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας τὸ πλεῖστον Πελοποννήσιος, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἡ χωρία. Sed codices fere omnes pro ἐξέπεμψε habent ἐξέπεμψε, quod probare noluerunt, quoniam mox aoristus sequeretur. Verum ibi de certis quibusdam coloniis sermo est, in superiori autem membro de coloniis generatim, quæ longiori temporis tractu a variis populis in varias regiones missæ sunt, cui notioni egregie convenit imperfectum, quod reponi etiam jussit Benedictus.

I. 127. Νομίζοντες, ἐκπεσόντος αὐτοῦ, ῥᾶν σφίσι προχωρήσειν * τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Pro προχωρήσειν septendecim codices προχωρεῖν, quod, nisi saltem part. ἂν addatur, stare posse non putarunt. Sed post vv. νομίζειν, ἐλπίζειν, εἰκός ἐστι et alia similia aoristi † atque præsentis infinitivi etiam sine illa particula sæpe ibi collocantur, ubi qui accurate loqui velit, futuri infinitivo utatur. Dubia quidem sunt verba I. 72. Νομίζοντες μᾶλλον αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἠσυχάζειν τραπεύσθαι, quum boni codices ibi præbeant μᾶλλον ἂν αὐτοὺς. Sed certi sunt loci hi. II. 3. Ἐνόμισαν ἐπιθέμενοι βραδύς κρατῆσαι, ubi hic loquendi usus fugit Stephanum, quum de correctione cogitaret. I. 81. Οὕτως εἰκός, Ἀθηναίους φρονήματι μήτε τῇ γῆ δουλεύσαι, μήτε ὥσπερ ἀπείρους καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ. I. 121. Κατὰ πολλὰ ἡμᾶς εἰκός ἐσκευασθῆσαι. Adde II. 11. III. 40. et Heindorf. ad Plat. Phædon. c. 12. Hæc omnia sunt aoristi infinitivorum exempla. Præsentis infinitivus cum infinitivo aoristi conjungitur IV. 24. Εἰ γὰρ κρατήσειαν τῷ ναυτικῷ, τὸ ῥήγιον ἤλπίζον περὶ τε καὶ ναυσὶν ἐφορμούντες βραδύς χειρώσασθαι (quod pro χειρώσεσθαι ex Aug. Cass. Vind. Mosqu. Par. D. E. F. H. I. reponendum), καὶ ἦδη σφῶν ἰσχυρὰ τὰ πράγματα γίνεσθαι. † Cf. III. 95. Οἱ προθύ-

* Hæc forma per se proba est. Quamquam enim χωρεῖν futuro medii utitur, (cf. Butt. Gr. Gr. p. 299. edit. 4.) pleraque tamen ejus composita activi futurum retinent. Ita προχωρήσειν exstat III. 4. et ξυχωρήσειν I. 140. pro quo Buttmannus dicit in usu esse ξυχωρήσεσθαι, quod alia significatione legitur IV. 64. Προσχωρήσεσθαι habes III. 13. sed πρὸς χωρήσειν II. 80.

† [De aoristi infinitivis post putandi, opinandi, sperandi et alia similia verba positus docte disputavit Wunderlichius I. l. p. 177. sq. Non probò igitur, quod in Xenoph. Cyrop. II. 4. 15. Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ἐκείνους ἐλθεῖν πρὸς σὲ μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς a Schneidero ex uno Altorf. additum est ἂν. Ex Addend.]

‡ Ut hic aoristi et præsentis, ita alibi fortassis etiam futuri et præsentis ac futuri et aoristi infinitivi post verba putandi et sperandi inter se permutantur. Saltem II. 84. ubi vulgo legitur, Ἠλπίζε γὰρ αὐτῶν οὐ μενεῖν τὴν τάξιν, ὥσπερ ἐν γῆ περὶν, ἀλλὰ ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, καὶ τὰ

μῶς ἐδόκουν κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεὶ ποτε φι-
λίαν ζυστρατεύειν, ἢ κὰν βία προσαχθῆναι,
ubi Reiskius maluit ζυστρατεύσειν. Adde
Pind. Olymp. I. 102. Εἰ δὲ θεὸν ἀγὴς τις
ἔλπεται τι λάθεμεν (i. e. λάθειν, non λάθειν,
ut docet metrum) ἔρδων, ἀμαρτάνει, ubi si-
militer quam apud Thucydidem futurum
λάσεμεν in vulgata exemplaria irrepserat,
quod expulit Bœckhiius. Eodem modo et
Latini (v. Sanctii Minerv. I. 133. sqq.
Bav.) et nostrates loquuntur. Ex quibus
disputatis facile intelligetur, nihil nisi nu-
gas proferrè Thomam Mag. qui s. v. Βού-
λομαι scribat: Τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ ἐλπίζω,
ἀπλῶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσ-
σονται καὶ ἐνεστώτι· εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον
ἐσπίδα ἔχω, καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρ-
οχημένον καὶ πρὸς μέλλοντα. Ne vero quis
προχωρεῖν pro futuro Attico habeat, monen-
dum est, futurum hujus verbi quum lon-
gam habeat vocalem, contrahi non posse.
Cf. Matth. Gr. Gr. p. 212.

II. 8. Πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ
χρησμολόγοι ἦδον. Hæc scriptura non le-
vem habet offensionem eo, quod, quin
πολλὰ μὲν, πολλὰ δὲ accurate sibi sint op-
posita, alterum πολλὰ pro nominativo, al-
terum pro accusativo habendum est. Pro
ἐλέγετο autem optimi codd. exhibent vel
ἐλέγοντο vel ἔλεγον, quæ formæ criticis im-
probatae esse videntur, quoniam Attici cum
neutro pluralis verbum plurale non nisi ibi
conjungant, ubi personæ nomine indicen-
tur. V. Porson. Addenda ad sec. edit.
Hecubæ p. 99. sq. Matth. p. 416. Sed
hanc regulam Hermannus in scholis pub-
lice habitis ad Æsch. Pers. 860. (ubi me-
tri causa scribit ἠδὲ νομίσματα ἀύρηναι

πολλοὶ ταραχὴν παρέξιν, εἴ τ' ἐμπνεύσαι ἐκ
τοῦ κόλπου τὸ πνεῦμα, — οὐδένα χρόνον ἡσυ-
χάσειν αὐτούς pro παρέξιν in optimis codd.
Reg. Aug. Cass. vet. edd. est παρέχειν, et
paulo post pro ἡσυχάσειν in Gr. et Chr.
ἡσυχάζειν. Atque III. 46. in τίνα οἴεσθε ἦν
τινα (πόλιν) οὐκ ἄμεινον μὲν ἢ νῦν παρασκευά-
σασθαι, πολιορκία τε παρατενέσθαι ἐς τοῦσ-
χατον, pro παρασκευάσασθαι in Reg. Aug.
Cass. Gr. ed. Ald. legitur παρασκευάσασ-
θαι. Sed quum verba I. II. etiam alia ex
parte non sint a dubitationibus vacua, for-
mæ autem ασασθαι et ασεσθαι ubique fluct-
uant, certiora exempla adhuc desidero.
Video tamen eodem ducere scripturam τερί-
ψασθαι IV. 120.

πάντ' ἐπέδυσον) monuit ita potius concipi-
endam esse, ut, ubicunque nomini neu-
trius generis aliud masculini vel feminini
generis facile cogitatione substituetur, ab
Atticis hanc structuram admissam esse di-
camus. Quam Præceptoris Venerandi sen-
tentiam ut confirmem, commemoro primum,
Atticos vicissim cum pluralibus masculino-
rum et femininorum conjungere verbum sin-
gulare, ubi nomen neutrius generis in men-
te habent. Quam in rem insignis est lo-
cus Thucydidis II. 3. Ἀμάξας αἶεν τῶν
ὑποζυγίων ἐς τὰς οδοὺς καθίστασαν, ἢ ἀντὶ
τείχους ἢ (τὰ ἄρματα). Deinde laudo verba
Thuc. V. 26. ἀμφοτέροις ἀμαρτήματα (ἀμαρ-
τήται) ἐγένοντο, qui pluralis in 15. codd.
est, et Lucian. Dial. Mort. XIII. Καὶ
μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοία ἐγένοντο,
i. e. ὁμοιοὶ λόγοι ἐλέγοντο, quæ usitatissima
est formula. Ita fortassis etiam in Thu-
cydide scripturam πολλὰ λόγια ἐλέγοντο
explices, nisi et notio λογίων, non λόγων requi-
ratur, et maneat incoñcinnitas, quam in
vulgata inesse diximus. Probanda igitur
lectio πολλὰ μὲν λόγια (i. e. χρησμοί) ἔλε-
γον, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ἦδον (multa ab
oraculis dicebantur, multa vero etiam a va-
libus canebantur). Noli autem contra re-
gulam, de qua diximus, uti verbis his III.
114. Τὰ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς
ἱεροῖς σκόλα Δημοσθένει ἐξηρέθησαν τριακό-
σιαι πανοπισίας. Ibi enim verbum non sub-
jecto, sed prædicato accommodatum est,
ut IV. 102. ubi cum codicibus et Bene-
dicto legendum, Τὸ χαρίον τοῦτο, ὅπερ πρό-
τερον Ἐνέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. Cf. Dorv. ad
Char. p. 565. Reliqua verbi pluralis cum
neutro plurali conjuncti exempla, quæ his
rationibus explicari nequeunt, corrupta
sunt, ut quod IV. 101. legitur προϋχάρη-
σαν pro προϋχάρησιν.

II. 29. Πείσειν γὰρ Σιτάλην πέμπειν στρα-
τιὰν Θρακίαν Ἀθηναίους ἱππέων τε καὶ πελ-
ταστῶν. Pro πέμπειν Reg. Aug. Cass.
Gr. 6 Pariss. exhibent πέμψειν, quod ideo
videtur rejecisse, quia alius loci non me-
minderunt, in quo πείσειν cum futuri infi-
nitivo conjungatur, unde hoc verbum a
Thoma M. in voce Βούλομαι iis annumerat-
ur, quæ non nisi præsentis et præteriti tem-
poris infinitivum regant.* Quod si omni

* Non repugnant huic regulæ verba III.
75. Οἱ τοῦ δήμου προστάται πείδυσιν αὐτόν,
πέντε μὲν ναῦς τῶν αὐτοῦ σφίσι καταλιπεῖν,

ex parte verum esset, certe scribendum erat *πέμψαι*, praesertim quum in Cl. sit *πέμψαι*. Cf. III. 86. Πείθουσι τοὺς Ἀθηναίους *πέμψαι* σφίσι ναῦς. Verum quum *πέψαι* ipsum in futuro sit positum, ejusdem temporis infinitivus ei addi potest. "Usitatum est enim Graecis, ubi in principali verbo futuri significatio inest, etiam infinitivum futuri adjungere." Herm. de praecipit. quibusdd. Atticistt. p. XIV. Exemplum e Sophocle petitum ibidem paulo ante laudatum est. Verum nescio an usus futuri infinitivorum cum iis verbis, quibuscum eos Thomas non vult conjungi, etiam latius pateat. Nam etiam I. 27. in Ἐδέθησαν δὲ καὶ τῶν Μεγαρέων ναυτοὶ σφᾶς *ξυμπροπέμψαι*, εἰ ἄρα κωλύοντο ὑπὸ Κερκυραίων, si praestantissimos codices audiendos esse putamus, scribendum est *ξυμπροπέμψαι*, quod est in Reg. (Par. G.) H. Aug. Cass. Cl. Gr. Par. A. F. Denique III. 28. in omnibus libris legitur ἀποκαλύσειν δυνατοὶ ὄντες, de quo infinitivo copiosus est Neophytus Ducas, sed ex ejus nota non multum discas. Ab his futuri infinitivis diversi sunt ii, quos III. 66. legimus, τὰ ἔμοια οὐκ ἀνταπέδοτε ἡμῖν, μήτε νεωτέρισιν ἔργω, λόγῳ δὲ πείσειν ὥστε ἐξελεῖν. Ubi in vett. edd. accedentibus libris mss. invenitur νεωτέρισαι, quod non in νεωτέρισειν, pro quo Thucydides dixisset νεωτερίειν, sed πείσειν in πείσαι mutandum erat; nam futurum tempus ibi vanum est.

II. 68. Οἱ Ἀμφιλοχοὶ, γενομένου τούτου, διδάσαν ἐαυτοὺς Ἀκαρῆσσι, καὶ προσκαλέσαντο ἀμφοτέρους Ἀθηναίους, οἱ αὐτοὺς Φορμιανὰ τε στρατηγὸν ἔπεμψαν, καὶ ναῦς τριάκοντα. ἀφικομένου δὲ τοῦ Φορμιανος, αἰροῦσι κατὰ κράτος Ἄργος. Scriptura προσκαλέσαντο e correctione fluxit. Plerique libri habent προσπαρακαλέσαντες, pauciores προσκαλέσαντες, unde scholiasta dicit ἀναπόδοτον, μάλλον δὲ κωλύοντο τούτου, εἰ οὕτω χρὴ φάναι. Participio recepto Benedictus καὶ voluit significare etiam. Sed praeterquam quod haec particula ab ea voce, ad quam pertineret, nimis remota esset, Athenienses prius ab Amphilochis et Acarnanibus in subsidium vocati esse dicerentur, quam Amphilochi Acarnanibus se dedidis-

sent, quod non est verisimile. Locum egregie illustrat similis periodus apud Herodot. I. 8. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιότερα τῶν πηνημάτων ὑπερετίθετο ὁ Κανδαύλης, καὶ δὴ καὶ τὸ εἶδος τῆς γυναῖκος ὑπερεπανέων. χροῖου δὲ οὐ πολλοῦ διελέθοντος, ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιαύδε. Participium igitur pro verbo finito positum est (Herm. ad Vig. p. 770.) cui rei fortassis confusio duarum loquendi rationum (προσπαρακαλοῦσιν. ἀφικομένου δὲ τοῦ Φορμ. αἰροῦσι et προσπαρακαλεσάντων μὲν ἀμφοτέρων, ἀφικομένου δὲ τοῦ Φ. αἰροῦσι) ansam dedit.

III. 59. Οὐ πρὸς τῆς ἡμετέρας δόξης, ὃ Λακεδαιμόνιοι, τάδε, οὔτε ἐς τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα καὶ ἐς τοὺς προγόνους ἀμαρτάνειν, οὔτε ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀλλοτρίας ἕνεκα ἔχθρας, μὴ αὐτοὺς ἀδικηθέντας διαφθεῖραι, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθέντας τῇ γνώμῃ, οἴκτον σώφρονα λαβόντας. Pro οἴκτον σώφρονα λαβόντας Reg. (Par. G.) H. Aug. Cass. B. Vind. vett. edd. οἴκτω σώφρονα λαβόντας. Valla: "ut modesta capiamini misericordia." Sed hanc interpretationem, quam Portus etiam et Baverus, qui λαβόντας pro εὐλημμένους dictum esse commentus est, amplexi sunt, jure reprehendit Abreschius, qui ad λαβόντας potius αὐτόν suppleri vult. Cui haec opposuit Gottleberus: "Quo referatur αὐτόν, non assequor, nisi οἴκτον voluit intelligi. Sed et hoc nihil: οἴκτω σώφρονα, λαβόντας τὸν οἴκτον." Unde ei apparet ignotum fuisse, Graecos pro φείσασθαι οἴκτω vel φείσασθαι οἴκτον λαβόντας dicere posse φείσασθαι οἴκτω λαβόντας. Soph. Electr.* v. 47. Ἄγγελε ἕρκω προστιθείς. Cf. Erfurd. ad Antig. v. 23. ed. min. Plat. Criton. 14. Οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι. Thuc. V. 15. Ἐπιθυμία τῶν ἀνδρῶν κομίσασθαι. Non igitur cum Benedicto p. 78. ad λαβόντας supplendum ἡμᾶς, quod et nimis remotum, neque ad sensum satis commodum est.

IV. 98. Εἰ μὲν ἐπιπλέον δυναθεῖεν τῆς ἐκείνων κρατῆσαι, τοῦτ' ἂν ἔχιν. Pro δυναθεῖεν Reg. Aug. Cass. Cl. Gr. Par. C. E. F. δύνηθησαι, quod a Wassio mendosum dictum, a reliquis tacite damnatum, verissimum est. Nam ut ὅτε et alia particulae temporales (v. nos supra p. 95.) in oratione ob-

ίτας δὲ αὐτοὶ πληρώσαντες ἐκ σφῶν αὐτῶν, *ξυμπέμψαι*. Ibi enim ad *ξυμπέμψαι* non persuadendi, sed nonnisi dicendi notio repetenda est.

* [De Sophoclis Electræ loco copiosius disseruit Wunderlich. l. l. p. 84. sq. Ex Addend.]

liqua cum infinitivo conjunguntur, ita etiam si hanc structuram adsciscere docuit Hermannus ad Vig. p. 832.*

Denique in ea, quam diplomaticam diximus, criseos parte colenda etiam in hoc vitium sæpissime inciderunt editores, ut plerorumque librorum lectiones nunc parum curarent, nunc ibi etiam religiose retinerent, ubi interna argumenta eas abjiciendas esse docent. Ne nimis longi simus, nonnisi ex illo genere unum afferamus nobilissimum locum, qui editorum socordia fere omnem faciem suam mutavit. Loquor autem de versibus, quos ex Homeri hymno in Apollinem laudavit Thucydides III. 104. qui vulgo ita scripti leguntur.

Ἄλλὰ σὺ Δῆλον Φοῖβε μάλιστα ἐπιτέρπειαι ἦτορ,
Ἔνθα τοὶ ἔλκεχίτανες Ἴαόνες ἠγέρονται
Ἀυτοῖς σὺν παιδεσσι καὶ αἰδοῖς ἀλόχοισιν.
Οἱ δὲ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὄρχηδρμῷ καὶ αἰοδῇ
Μηυσάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσονται ἀγῶνα.

* Quum hactenus de rebus grammaticis disseruerimus, aliam eodem pertinentem observationem subjungimus, non ut editores notemus, sed ut, qualis usus sit Thucydidi in quibusdam grammaticæ partibus vel illustrandis vel accuratius constituendis, declaremus. Etenim inde ab Dawesio (Misc. critt. p. 227. 459.) vulgo tradant, ὅπως μὴ (non simplex ὅπως, quod invito Dawesio dixit Matth. p. 738.) nonnisi cum conjunctivo aoristi primi passivi et aoristi secundi, non autem cum activi aut medii aoristi primi conjunctivo conjungi. Quæ regula ut rationi repugnat, quum libenter audiverim, cur in aoristi pr. passivi et aoristo sec. id liceat, quod in activi et medii aoristo pr. fieri posse negant, et cur ὅπως μὴ aliam structuram requirant quam quæ est in ὅπως sine negatione; ita usu damnatur. In Thucydide enim conjunctivus aoristi pr. activi est in his locis. I. 82. Ὅπως μὴ πρᾶξωμεν, ubi tamen πρᾶξομεν invenitur Lib. de synt. p. 162. Anecd. Bekk. II. 67. Ὅπως μὴ βλάψωσι. IV. 66. Ὅπως μὴ ἐπιβοηθήσωσι. IV. 76. Ὅπως μὴ ξυμβοηθήσωσι. Medii autem aoristi pr. conjunctivus est I. 73. in Ὅπως μὴ βουλευήσθεσθε et III. 56. Ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Quæ et alia plura exempla, in quibus omnibus ne unus quidem codex futurum præbet, in scriptore, cujus tot tamque egregios habemus libros, corrigere qui vellet, maxime temerarius esset.

In his versibus duplex existit quæstio, primum quomodo a Thucydide lecti sint, deinde an hic scriptor veram poetæ manum servaverit. Quarum quæstionum altera magis ad editorem Thucydidis, altera ad editorem hymni spectat. Nam etiamsi demonstratum fuerit, hos versus tales, quales a Thucydide laudantur, ne potuisse quidem a poeta scribi, tamen editori Thucydidis non licet eos aliter exhibere, quam ab historico propositi sunt. Videamus igitur primum, quales fuerint versus, quos legit Thucydides. Vulgatam enim eorum scripturam patet ex nostris hymni exemplaribus ductam esse, quum Thucydidi codices longe alia præbeant. In primo enim versu vulgata Ἄλλὰ σὺ Δῆλον Φοῖβε μάλιστα ἐπιτέρπειαι ἦτορ fortassis in nullo Thucydidi libro legitur. Etenim Reg. Aug. Bas. Cass. Gr. Hudsoni codd. Vind. Mosqu. Dan. 7 Pariss. scribunt Ἄλλοτε Δῆλον Φοῖβε μάλιστα γὰρ θυμὸν ἐτέρφθης. In tertio versu ad vulg. scripturam Αὐτοῖς σὺν παιδεσσι καὶ αἰδοῖς ἀλόχοισιν solus Cl. quodammodo accedit, exhibens Αὐτοῖς σὺν τεκέεσσι γυναιξί τε αἰδοῖσιν. Vind. habet σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι γυναιξί τε σὺν ἐς ἀγῶνα. Atque ad hanc scripturam omnes reliqui codices, Basiliensi quodammodo excepto, ita ducunt, ut nonnisi in una alterave litera discrepent. In Reg. enim, Aug. Cass. Mosqu. C. D. E. invenitur prorsus eadem lectio, nisi quod pro σφοῖσιν reperitur σφίσιν, ita tamen ut in Reg. ὁ sub linea adscriptum sit. Ar. Chr. Gr. habent σφοῖσιν et reliqua, nec nisi pro σὺν ἐς ex usitatissimo errore scribunt σὺν εἰς. In Par. H. invenimus σὺν σφοῖσιν τε τεκέεσσι γυναιξί τε τὴν ἐς ἀγ. denique in I. σὺν σφίσι τε τεκ. γυν. τε σὺν ἐς ἀγ. Valla: Tunc tibi magnopere in Delo meus gestit Apollo, Cum natis quoties cum conjugibusque frequentes Iones in fluxa celebrant tua compita veste. In quarto versu pro οἱ δὲ σε sedecim codd. ἔνθα σε, nisi quod unus Mosqu. per errorem pro σὲ exhibet τέ. Ibidem libri fluctuant in voce ὄρχηδρμῷ, quam Reg. (?) Cass. Cl. Gr. Dan. retinent, sed major codd. numerus, Aug. Bas. Vind. Mosqu. Par. C. D. E. F. G. (?) H. I. cum ὄρχηστῷ commutant. Denique τέ post πυγμαχίῃ a multis libris non agnoscitur. In quinto autem versu pro στήσονται unde-

cim codd. καθέσωσιν, unus Mosqu. καθιστώσιν, Vind. καὶ θέσωσιν, quæ ex illo orta sunt. Ita igitur hæc codicum scriptura efficitur :

Ἄλλοτε Δῆλῳ Φοῖβε μάλιστα γε θυμὸν ἐτέρω φθης,

Ἐνθα τοὶ ἐλκεχρίτωνες Ἴάονες ἠγρέθονται

Σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι γυναιξί τε σὴν ἐς ἀγυῖάν

Ἐνθα σε πυγμαχίη τε καὶ ὄρχηστύϊ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα.

Jam nihil quidem facilius dictu est quam Thucydidis libros corruptos esse, quod monitum sufficere plerumque visum est hymnorum editoribus ad omnem rem expediendam ; sed nemo, qui naturam horum codicum cognoverit, huic opinioni fidem habebit. Qui enim libri per totam hanc historiam Thucydidis manum, quantum fieri poterat, accuratissime servarunt, eos hoc uno in loco tam fæde corruptos esse quis est qui verisimile ducat ? Si quid in iis depravatum esset, tantum abest, ut lectionibus, quæ a vulgatis hymnorum exemplaribus mirum quantum recedunt locupletati essent, ut ad ea ipsa essent correcti, quod postea in editionibus Thucydidis factum videmus. Quæ quum ita sint, mihi quidem certissimum est, illos versus certe plerisque in rebus ita a Thucydidæ lectos esse, ut eos in codd. scriptos videmus. Jam exsistit altera quæstio, utrum ii ita, ut a Thucydidæ laudantur, an quemadmodum in nostris horum carminum codicibus scripti leguntur, ab antiquo poeta profecti esse existimandi sint. Qua de re mihi non videtur multum disceptari posse. Thucydidæ enim et longe antiquior est non solum omnibus nostris codicibus, sed etiam plerisque omnibus criticis, ad quorum arbitrium nostri libri sunt conformati, et summam habet auctoritatem, quum non is sit, qui, quæcunque vulgi ore ferrentur, arripuerit, sed, priusquam scriberet, omnia diligenter examinaverit, unde ne in his quidem versibus laudandis temere egisse existimandus est. Sed inde, quod a Thucydidæ genuinam antiqui poetæ manum servatam esse verisimile est, nondum sequitur, hanc scripturam in nostras hymnorum editiones recipiendam esse. In quibus quum hæc carmina ita legamus, ut serius a grammaticis Alexandrinis constituta sunt, non possumus nisi æquabilitate violata in his paucis versibus ab eorum recensione recedere. Maxime autem miratus sum qui factum sit, ut hymnorum editores, quum Thucydidis lectio-

nem fere ubique rejecissent, eam tamen in duobus versibus receperint. Quod quum effecit, ut neque rhapsodorum, neque Thucydidis textum integram legamus, gravissima, quæ ejusmodi inconstantiam suadeant, argumenta adesse oportet, quum ab iis viris non sublata sit, quorum acumen non potuit unquam fugere. Loquor autem de versibus, qui paulo post a Thucydidæ laudantur, e quibus Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλῆκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀετῆμιδι ζῦν, inde a Ruhnkenio in hymnos receptam est, pro eo, quod vel. edd. ibi habent Ἄλλ' ἄγε δὴ Ἀπτῶ μὲν, vel quod cod. Mosqu. præbet Ἄλλ' ἄγε Ἀπτῶ μὲν καί, quorum illud maxime defendi potest. Alter versus, in quo Thucydidis scripturam probatam videmus, est hic : Ὑμῆϊς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἄφ' ἡμέων, ubi tamen ἄφ' ἡμέων corruptum est, unde Ruhnkenius ex Thucydidæ emendari voluit εὐφῆμως. Sed hic adeo incertum est, utrum εὐφῆμως, an aliud quid, a Thucydidæ lectum sit. Vulgata enim apud eum scriptura est ἀφήμως, quæ in plurimis et præstantissimis codicibus reperitur, quum eorum, in quibus εὐφῆμως legitur, Dan. Mosqu. Par. H. perquam infirma sit auctoritas, unde vulgatam quodammodo defendere studuit Baverus. In reliquis Thucydidæ in his postremis versibus cum vulgatis horum carminum editionibus consentit, nisi quod pro ζεῖνος ταλαπείριος ἐλθῶν aliud quid legit. Omnes enim ejus codices exceptis fere duobus exhibent ταλαπείριος ἄλλος ἐπελθῶν, quod ita defendas, ut poetam ipsum ταλαπείριον Delum accessisse, jamque ἄλλον, si quis forte eodem perveniat, sibi opponere dicas.

SECTIO ALTERA.

De crisi conjecturali.

CAP. 10.

Esse in Thucydidæ vitia codicibus nostris antiquiora. Facillimam rationem perturbato verborum sensui solius ingenii ope succurrendi inesse in interpunctione rectius constituenda. Ἀκούσιος num cum dativo conjungatur. Ἐφορμῆν τινά num dicatur. Δαπάνη μοι γίνεται. Participia pro substantivis posita. Sententiæ, quæ explicationi inserviunt, vocibus, quas illustrent, præmissæ.

Pervenimus ad alteram libelli nostri partem, quæ agit de Thucydidis historia non codicum, sed solius ingenii ope pristinae integritati restituenda. Nam quum nullus veterum scriptorum ad nos pervenerit, in cujus librum non passim vitia omnibus codicibus nostris antiquiora irrepserint, idem etiam in Thucydide factum esse recte colligitur. Quod autem per se verisimilimum est, id confirmatur et Philemonis apud Porphyrium testimonio, (cf. Villois. Anecd. Gr. t. II. p. 136.) et iis locis, in quibus codices magno consensu scripturam exhibent, quæ ferri nullo modo potest.

Ita IV. 121. Ἀποστᾶσι δ' αὐτοῖς ὁ Βρασίδης διέπλευσε νυκτὸς ἐς τὴν Σκιόνην, τριήρει μὲν φίλιζα προπλευούση, αὐτὸς δὲ ἐν κελητῷ ἄπωθεν ἐφεπόμενος, ὅπως, εἰ μὲν τινι τοῦ κέλητος μείζονι πλοιάρι περιτυγχάνοι, ἢ τριήρης ἀμύνοι αὐτῷ· ἀντιπάλου δὲ ἄλλης τριήρους ἐπιγενομένης, οὐ πρὸς τὸ ἔλασσον νομιζῶν τρέψασθαι (al. τρέψασθαι v. supra p. 150.) ἀλλ' ἐπὶ τὴν ναῖν, καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸν διασώσειν, in libris fere omnibus pro αὐτῷ legitur αὐτῇ, quod tamen neque ita scriptum admitti potest, neque si cum Benedicto (cui quid sit *triremis ipsa*, non assequatur) αὐτῇ pronuncietur. Unde vel vulgata servanda, ut ἦ in αὐτῇ fortassis pro diversa lectione ver-

bo ἀμύνοι superscripta (ἀμύνοι) habendum sit. (cf. varr. lectt. et Comment. palæograph. Gregorio subjecta p. 857.) vel pronomen prorsus removendum est. Quare ne III. 14. quidem Benedicto concesserim, in verbis Καὶ μὴ πρόησθε ἡμᾶς, ἴδιον μὲν τὸν κίνδυνον τῶν σωμάτων παραβαλλομένους, κοινὴν δὲ τὴν ἐν τοῦ κατορθῶσαι ὠφέλειαν ἅπασιν δίδοντας, pro δίδοντας e plerisque libris legendum esse δῶσοντας, quod unde ortum sit, docet hoc scholion Ἄπασιν δίδοντας] δῶσοντας. Quemadmodum igitur in his exemplis genuina scriptura in plerisque omnibus libris evanuit, ita alibi ne vestigium quidem ejus superesse statuas. Sed fatendum tamen est, vix in alio ullo scriptore tanta in proponendis conjecturis opus esse cautione, quanta in Thucydide. Nam non solum satis multos, sed etiam præstantissimos ejus habemus codices, ut paucissimi sint loci, in quibus in scriptura, quam unus alterve eorum suppeditet, non acquiescas. Quod autem hæc historia non nimis depravata nobis tradita est, id inde explicandum esse videtur, quod Thucydides ex iis est scriptoribus, qui a paucis et lecti

et intellecti sunt. In scholas enim non facile introductus est, quum plerique sermonem ejus, durum scilicet et asperum, reformidarent, ejusque orationes acutissimis sententiis ad rerum publicarum administrationem pertinentibus plenas non eas esse animadverterent, quæ puerorum animos mulcerent. Quod ipsum effecit, ut neque toties, quoties Xenophon alique hujus generis scriptores, describendus esset; quod non potest non utile videri, quum a quoque librario nova vitia inferantur; neque multa temere in eo corrigerentur, quoniam, quorum sensum percipere vel non studebant vel non poterant, ea ubique accuratissime depingere solebant. (Cf. Mulleri Præfat. ad Schol. in Lycophron. p. XVI. sq.)

Quod tamen non valet de interpunctionis signis, quæ quum omnino recentioris sint originis, ab editoribus ita constitui possunt, ut codices non multum consulantur. Quamobrem ea emendatio, quæ fit interpunctione mutata, omnium lenissima existimanda est. Qua de re omnino non cogitasse videntur editores Thucydidis; vix enim alium ullum novimus scriptorem, qui hodieque tam fœde interpunctus sit. Quod jam obiter notavit Hermannus in diss. De præceptt. quibusd. Atticistt. p. XVI. ubi egregie scribit, plerosque, quum insolenter loqui solere Thucydidem credidissent, quidvis potius tentandum, quam, quod omnium facillimum et lenissimum esset, interpunctionem mutandam esse in animum induxisse. Quid? quod eam emendare vel ibi religio iis fuit, ubi falsam esse ipsi cognoverant. Ut III. 19. in verbis Προσδεόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρημάτων ἐς τὴν πολιορκίαν, καὶ αὐτοὶ ἐσπευχόμενοι, τότε πρῶτον ἐσφορὰν διακόσια τάλαντα ἐξέπεμψαν, καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δάδεκα et Duckerus et Neophytus Ducas ita interpungendum esse intellexerunt καὶ αὐτοὶ ἐσπευχόμενοι τότε πρῶτον ἐσφορὰν διακόσια τάλαντα, ἐξέπεμψαν καὶ etc. uterque tamen tam superstitiosus fuerunt, ut quidquam corrigere non auderent. Recentissimis demum temporibus nonnulla hujus generis vitia sublata sunt, maxime a Beckio V. III. (quem vide de I. 97. Ἐργαῖα δὲ — κατέστη in Νόνα recens. Thucyd. libror. specim. p. XVII.) et Benedicto (qui conferri potest de verbis III. 15. Οἱ Λακεδαιμόνιοι — ἀφίκοντο, quanquam in his insunt, de quibus adhuc dubitem, et

IV. 32. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι — πλεῖν.) Sed etiamnum multa supersunt, quæ eandem emendationem requirant. Qua adhibita quantum offensionis removeatur, qua de re generatim præter alios monuit etiam Schæferus Melett. critt. p. 75. sqq. loco difficillimo III. 31. tractando declarabimus, in quo licebit paulo diutius morari. Verba autem hæc sunt.

Ἄλλοι δὲ τινες τῶν ἀπ' Ἰωνίας φυγάδων καὶ οἱ Λέσβιοι ξυμπλέοντες παρήνουν, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινά, ἢ Κύμην τὴν Αἰολίδα. ὅπως ἐκ πόλεως ὁρμώμενοι τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν. ἐλπίδα δ' εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι καὶ τὴν πρόσδοον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ἦν ἰφέλωσι,* καὶ ἕμμα, ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοὺς σφίσι δαπάνη γίγνεται, πείσειν τε ἄεσθαι καὶ Πισσοῦθην, ὥστε ξυμπολεμῆν. Primum post Αἰολίδα minus plene interpungendum, ut factum jam a Gailio; verba enim coherent ita, παρήνουν καταλαβεῖν, ὅπως ἀποστήσωσι. Deinde in οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι plerique interpretes, Valla, Portus, Abreschius, Gottleberus, Levesquius, ἀφίχθαι pro ἀφίξεσθαι positum esse putarunt, quod ineptum est. Neque Benedicto non nisi præsentis notionem in eo inveniendi fides haberi potest. Ex iis vero, qui perfecti notionem retinuerunt, Heilmannus ἀκουσίως in ἀκούσιως, vocem omni analogiæ repugnantem, mutari voluit, ut hic sensus inesset: “ sperari posse rem esse successuram, propterea quod de adventu eorum nondum quidquam innotuisset.” Kistemaker autem ἀκουσίως interpretatur inconsulto, imprudenter, quæ notio non inest in hac voce. Quod si vulgata sana est, ex loquendi usu non alium potest habere sensum quam hunc: “ spem vero esse, fore, ut Ionia ab Atheniensibus deficeret; se enim (Iones) non invitos, non necessitate coactos, sed ultra ad classem Lacedæmoniorum venisse.” Quod si Iones sua sponte ad Alcida se contulerant, hic voluntarius eorum adventus sane Lacedæmoniiis argumento esse poterat, spem esse Ioniam occupandæ. Iones enim sive modo

* Cass. ἰφέλωσιν, quod ideo annotamus, ut hunc præstantissimum codicem una cum Aug. non minus probo, ἢ ephelc. sæpissime etiam ante consonantem interposita distinctione addere moneamus, quanquam ea in re constantiam servatam non videmus.

e patria excessisse, sive prius exsilio multatos per aliquod tempus in vicinis urbibus degisse putaveris, pericula belli una cum Lacedæmoniiis non fuissent subituri, nisi rem prosperum eventum habituram esse sperassent. Sed fatendum tamen est, et nexum inter ἐλπίδα εἶναι et οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι ita altius repetitum, et ipsum, quod afferretur, argumentum satis leve esse. Accedit quod Basil. Cl. Gr. Vind. Par. C. F. G. H. marg. Steph. exhibent οὐδέν. Ad quam lectionem ducunt etiam duo alii Parisini. D. enim in textu quidem habet οὐδέν, sed in margine al. m. οὐδέν: E. autem præbet οὐδέν, sed ἰ al. m. scriptum est. Addi etiam potest Valla, qui vertit: “ spem vero esse nullis se invitis venturos.” Quam scripturam olim probandam censui hoc sensu: “ se nemini præter voluntatem s. nullis invitis huc venisse, ideoque omnes Iones exoptasse atque probasse classis Peloponnesiacæ adventum.” Eademque lectio et a Gailio recepta est probante Benedicto, et placuit Bœckhio, qui, quanta fuit ejus omnibus in rebus in me Berolini versantem humanitas, suum hoc de loco iudicium mecum communicavit. Sed quominus illud οὐδέν etiamnum amplectar, obstat maxime hoc, quod ἀκούσιως et ἀκουσίως, pariterque ἐκούσιως et ἐκουσίως, quum frequentissime in Thucydide legantur, semper absolute ponuntur, neque dativum additum habent, cujus usus ne ex aliis quidem scriptoribus exemplum allatum vidi. Neque hoc mirum est; nam quum ἀκούσιως sit non voluntarius, non magis Græce dici posse videtur ἀκούσιός τινι, quam Latine non voluntarius alicui, pro aliquo invito, ἀέκοντός τινος. Suspicerer igitur legendum esse ἀκούσιω (σ̄ enim et ἰ subscriptum sæpe permutantur) nisi dativus quodammodo offensionem esset. Utrum igitur loquendi usus an planior sententiarum nexus posthabendus

† Ita III. 59. pro Ἀσπάρδητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ἃ τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι in Aug. Cass. et aliis libris legitur ἀναξίω, quod cum Heilmanno recipiendum est. Etiam III. 82. Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἰ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξία concinnitatis causa, quam in omni hac factionum descriptione sectatur Thucydides, scripserim ὠφελεία.

sit, judicent peritiores; nobis quidem, ne linguæ leges violentur, vulgata servanda videtur. Majoribus etiam dubitationibus obnoxia sunt, quæ proxime sequuntur. Quæ quomodo cum reliquis cohæreant, seu qualis sit totius loci structura, ante omnia videndum est, qua de re variæ vel propositæ sunt vel proponi possunt sententiæ. Nonnulli enim verborum καὶ τὴν πρόσδον—γίγνται apodosin in sequentibus quæsiverunt, atque in πείσειν οἶσθαι καὶ Πισσοῦθην ὥστε ζυμωλεμεῖν inesse statuerunt. Ita visum est Heilmanno, cujus hæc exstat versio: “Und wenn sie einmal den Atheniensen diese Quelle verstopft hätten, die eine der ergiebigsten wäre, und zugleich bei ihrem dortigen Aufenthalt von den duras zu hebenden Geldern nur etwas daran wenden wollten: so glaubte er, man könne auch den Pissuthnes dahin bringen, ihre Partei zu ergreifen.” Sed primum Heilmannus in verbis καὶ ἅμα ἦν—γίγνται et audacior fuit et a linguæ legibus aberravit, ut infra videbimus. Deinde Ionia occupatio non recte ita commemoraretur, quasi per se secundaria nec nisi ideo utilis fuisset, quod Pissuthnes ad societatem cum Peloponnesiis inenndam adduxisset. Denique particula τὲ post πείσειν in omnibus libris addita docet, verba πείσειν τε οἶσθαι καὶ Πισσοῦθην ὥστε ζυμωλεμεῖν prorsus per se constare. Nam Benedictus quidem, ut hanc particulam removeret, scribi voluit πείσειν γε. Sed non solum omnes libri huic correctioni repugnant, sed illud γὲ etiam superfluum est. Quæ quum ita sint, recte a Gailio, suadente etiam Bredovio, post γίγνται colo interpunctum est. Quamobrem secundo loco in eam delabaris sententiam, ut verba καὶ τὴν πρόσδον—γίγνται per se accipienda censeas. Ac primum quidem ita, ut in δαπάνη γίγνται nihil mutetur. Quam rationem tribus modis exornatur viri. Kistemakerus enim omnem sententiam per exclamationem pronounciari voluit. “Et si proventum istum (Ioniæ) Atheniensibus eriperent! et simul si ipsis” (Atheniensibus; legit enim αὐτοῖς) “adversus se ingruentibus s. bellum parantibus sumtus fierent!” Verum et nexus sententiarum admissa hac exclamatione pessime dirumpitur, neque particula ἦν ita uti licet. Alii igitur, retenta vulgari hujus voculæ vi, post γίγνται apodosin a scriptore omissam esse existimarunt. Quod ubi sit, intelligi oportet, quid omissum sit, unde id

repetendum sit, denique quænam causa scriptorem impulerit, ut hanc aposiopesin sibi permitteret; quæ omnia non cadunt in hunc locum. Gailius denique apodosin incipit a vv. σφίσι δαπάνη γίγνται, ut docet hæc ejus versio: “(Ils observent que) si dans cette expédition secrète ils enlevoient aux Athéniens cette source immense de revenus, et si en même tems les Athéniens venoient à avoir un camp de mer en opposition à eux, cette position les entraîneroit dans une grande dépense.” Quasi vero unquam Græcis ita uti liceat subjunctivo in oratione obliqua! Spretis igitur his tribus explicandi conatibus in δαπάνη γίγνται vitium inesse suspiceris. Quod a codicibus quodammodo confirmari videtur. In Par. G. enim exstant tenuia quædam vestigia scripturæ γίγνται, quæ clare legitur in cod. H. perpetuo fere illius assecla. Jam quum præsentis indicativi ferri nequeat, in eo putes latere lectionem Par. D. δαπάνην γίγνεσθαι, ex qua I. habet certe δαπάνην. Etiam duos scholiastas vel γίγνεσθαι vel γίγνται legisse probabile esse videatur. Sed γίγνεσθαι, ut et natura codicis, ex quo ductum est (v. supra p. 80.) et ipsa hujus lectionis indoles docet, aperte correctoribus debetur, neque dubitari potest, quin vulgata non sit sollicitanda. Nihil igitur restat, quam ut verba καὶ—γίγνται ad præcedentia pertineant, et minore interpunctione ante καὶ collocata cum οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι jungantur. Quod primus, quantum equidem scio, suavit Bredovius, qui locum ita interpretatur: “Sie (die redenden Jonier und Lesbier) seyen keinesweges zu den Peloponnesiern gekommen, blos weil Noth sic gezwungen habe, ohne Plan und Absicht, wie dies doch wohl deutlich sey, wenn sie theils den Wunsch hätten die Einnahme aus den Ionischen Pflanzstädten, diese Hauptquelle des Athenischen Reichthums, den Athenern zu entziehen, und wenn sie andrerseits bereit wären, dass ihnen selbst (σφίσι, den Redenden) beim Angriff auf jene (αὐτοῖς, die Athener) der dabei nöthige Aufwand zufallen sollte.” In qua versione quæ falsa sint, ex iis, quæ infra disputabuntur, apparebit. Sed ne quis eo offendantur, quod Bredovius inter οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι et καὶ τὴν πρόσδον—γίγνται nonnulla inseruit, monendum est, hoc supplemento per se ne opus quidem esse, licet perspicuitatis causa recte addatur. Particula καὶ autem ante τὴν πρόσδον re-

spondet alteri καὶ ante ἅμα, nec quidquam est in his verbis quod displiceat, nisi forte quod prius ἔν non statim ante τὴν πρόσθεσιν positum est, quod tamen ferri et potest et oportet, quum alia loci struendi ratio admitti nequeat. Sed nondum finem imponere licet huic disputationi. Accedendum potius est ad sensum verborum καὶ ἅμα ἔν ἐφορμαῖσιν αὐτοῖς σφίσι δαπάνη γίγνεται constituendam, quae res, nisi difficilior, certe non minus difficilis est, quam ea, de quibus haecenus diximus. Nonnulla tamen certissima sunt, quae incerta esse viri docti opinati sunt. Ita dubitari posse putarunt, ἐφορμαῖσιν utrum ab ἐφορμαῖν an ab ἐφορμαῖν derivandum sit. Quam dubitationem qui proposuerunt, eos ἐφορμαῖσι pro conjunctivo habuisse necesse est, nisi grammaticam non minus negligenter, quam factum est ab Heilmanno, qui ἐφορμαῖσι, quasi esset ἐφορμαῖσιν, etiam pro dativo participii verbi ἐφορμαῖν haberi posse existimavit. Quodsi ἐφορμαῖσιν esset conjunctivus pendens ex eo ἔν, quod proxime ante hoc verbum legitur, γίγνεται cum illo ἔν, quod ante ὑφέλασι reperitur, adhuc cohaerere statuendum esset. Ita vero media in sententia, quae ἔν praefixum haberet, alia per eandem particulam connexa inserta esset, quod probari nullo modo potest. Licet igitur Thucydides verbo ἐφορμαῖν frequenter utatur, ἐφορμαῖν autem minus ei in usu sit, non possumus tamen non commate post ἅμα deleto ἐφορμαῖσι pro participio verbi ἐφορμαῖν habere. Quod si est, αὐτοῖς ferri amplius vix potest. Quem accusativam ab Abreschio Diluce. Thuce. p. 297. inepte ad ὑφέλασι relatum qui cum ἐφορμαῖν conjunxit Bredovius, is velim exempla attulisset, in quibus ἐφορμαῖν τινά dicitur, quum hoc verbum, pariter ac ἐπίειναι et similia, alibi cum dativo struat.* Scri-

bendum potius est αὐτοῖς, quae lectio etiam propter colicum auctoritatem alteri praeferranda est. Nam αὐτοῖς legitur in Reg. Bas. Cl. Gr. Ar. Chr. Dan. Par. C. D. F. H. I. marg. Steph. et in scholiis, αὐτοῖς autem nonnisi e Cass. Par. E. et vett. edd. enotatum est. Sed recepta scriptura αὐτοῖς rursus oritur quaestio, αὐτοῖς σφίσι utrum conjungenda, an disjungenda sint, ita ut alterum ad δαπάνη γίγνεται pertineat, alterum autem ex ἐφορμαῖσι pendeat. Posterior ratio cum uno scholiastarum placuit plerisque recentioribus. Quam si inimus, σφίσι quum ab αὐτοῖς discernatur, ex linguae legibus ad primum subjectum, igitur hoc loco ad Iones atque Lesbios, referendum est, ut Gallius pessime de Atheniensibus cogitaverit, qui per αὐτοῖς designantur. †

generis verba cum accusativo strui posse certo non negaverim. Nam quum recte dicatur ἐπιστρατεύειν τινά, IV. 92. quae structura etiam IV. 60. e Cass. et Aug. revocanda est, (quum vulgo τοῖς μὴ ἐπικαλουμένοις ἐπιστρατεύουσι legatur, quod sensu ab altero differre perperam, v. I. 107. III. 54. ibi statuit Kistemakerus) et ἐπίειναι τινά adeo frequentissimum sit, feras etiam ἐπίειναι τινά, ἐφορμαῖν τινά, quod est certe in optimo codice Casselano, sed suspectum manebit, donec alia hujus structurae exempla allata fuerint.

† Propter horum pronominum discrimen accuratissime a Thucydide servatum non possumus non recedere a iudicio quamvis gravissimo Viri Venerandi, qui nuper I. 91. e non paucis quidem sed minus bonis codicibus edidit Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα δὲ φανερώς εἶπεν, ὅτι ἡ μὲν πόλις αὐτῶν τετελιχίσται ἤδη. Pro quo, si recte iudicamus, necessario requiritur vulgatum σφῶν, quum de Atheniensium urbe sermo sit, qui etiam statim post ubique per σφῶς et ἑαυτοῖς designantur. Ab eodem Viro Venerando etiam in nonnullis aliis levioribus rebus dissentimus, quod non aegre feret is, cujus insignem humanitatem esse novimus. Ex his reliqua omittimus, quod nonnisi ex iis pendet, quae de codicum familiis atque rationibus nos exposuimus. Unum commemoramus ἐσκήμασιν I. 89. quod vel ideo in ἐσκήμασιν non mutemus cum deterioribus codd. quia eo, de quo ibi sermo est, tempore Persae

* Duo quidem afferas Thucydidis locos, e quibus ἐπίειναι cum accusativo conjungi posse probes. IV. 96. Ἐσφῆσαν τοὺς τε ἄλλους ταύτη καὶ οὐχ ἕκιστα τοὺς Θεσπιάας. Sed ibi vel sensu postulante e codicibus reponendum esse ἐπίεισαν (a πίεζω) jam alii intellexerant. I. 86. Ἐπίωμεν ἐπὶ τοῖς ἀδικούντας, ubi alii, et quidem optimi, libri πέρει, (cf. IV. 92.) alii κατὰ praebent, ex qua discrepantia Thucydidem nonnisi ἐπίωμεν τοὺς ἀδικούντας scripsisse suspiceris. Sed hoc nimis ambiguum est, quanquam hujus

Sed ex hac observatione nondum multum lucratur, quum vel ita verba ambigua maneant, quoniam duplici modo construi possunt. Primum enim hic eorum ordo institui potest, καὶ ἢν σφίσι δαπάνη γίγνται ἐφορμῶσιν αὐτοῖς. Quæ ratio probata est Bredovio, qui tamen facilius ita statuere potuit, quum αὐτοῖς retineri juberet. Ab eo igitur hæc verba vernacule ita expressa vidimus: "wenn sie bereit wären, dass ihnen selbst (den redenden Ioniern und Lesbiern) beim Angriff auf jene (die Athener) der dabei nöthige Aufwand zufallen sollte." Sed vernaculis verbis "beim Angriff auf jene" quodammodo occultavit id, quod huic explanationi opponi potest. In Græcis enim non generatim dicitur "quum Athenienses invaderentur," sed "quum ipsi impetum facerent in Athenienses," σφίσιν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς. Quibus σφίσι quum Iones et Lesbios denotari velit Bredovius, hi se non nisi eos sumtus, qui sibi ipsis, non etiam eos, qui Lacedæmoniis Ioniam invasuris faciendi essent, toleraturos esse pollicerentur. Sed etiamsi hoc non urgeamus, verum promissum hoc etiam ad Lacedæmonios spectare concedamus, hi ne ita quidem ad Ioniam adoriendam satis excitari potuisse videntur. Nam quum classis eorum jam usque ad ora hujus regionis delata esset, exiguis prosecto sumtibus opus erat ad regionem ipsam adoriendam. Quamobrem Iones, si ejus, quod exoptabant, compotes fieri volebant, omnis hujus maritimæ expeditionis potius, quam invasionis in Ioniam impensas suscipere oportebat. His igitur dubitationibus quum una ex duabus, quas diximus, verba conjungendi rationibus obnoxia sit, videamus, an forte alter, qui institui potest, verborum ordo minoribus difficultatibus prematur. Est autem hic, ἢν αὐτοῖς δαπάνη γίγνται ἐφορμῶσι σφίσιν, i. e. ubi Atheniensibus sumtus fierent ad se, Iones, recuperandos. Sed primum ita pro ἐφορμῶσι potius ἐφορμήσουσιν exspectes; deinde verba nimis essent trajecta. Omnino autem, quod contra utramque interpretationem modo propositam valet, si scriptura ἢν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς σφίσι δαπάνη γίγνται probetur, Thucydidi

in servatis Athenarum ædificiis non habitabant, sed habitaverant, quæ nota est aoristi significatio. Ad vulgatam præter Suidam etiam Photius p. 20. respexisse videtur.

cogitari non potest hoc fuisse consilium, ut voces αὐτοῖς σφίσι, divellantur. Quamvis enim interdum a scriptoribus duo, imo tria nomina, quorum diversa est ratio, juxta ponantur, id tamen ibi, ubi ambiguitas inde orjatur, non recte fit; ubi autem illæ voces ita comparatæ sunt, ut in unam notionem conjungi et possint, et adeo soleant, prorsus absonum est. Jam quum frequentissimum sit σφίσιν αὐτοῖς, et pro eo sæpe etiam αὐτοῖς σφίσι dicitur (quemadmodum αὐτοῖς ἡμεῖς legitur II. 36. quod ex plerisque libris etiam II. 11. restituendam est), quis a bono scriptore has voces patet alteram post alteram positas esse, si diversam utriusque esse voluisset rationem? Imo hoc si sibi propositum habuisset, haud dubie scripsisset ἢν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς δαπάνη σφίσι γίγνται, ut legitur in Cass. Bas. Gr. Chr. Dan. Par. C. E. Quæ scriptura quanquam propter horum librorum auctoritatem non prorsus improbanda esse videatur, præsertim quum ei, quam mox proponemus, horum verborum interpretationi non repugnet, correctionis tamen ad sensum explanandum factæ simillima est. Unde nos vulgatum verborum ordinem retinendum censemus, et jungimus αὐτοῖς σφίσι. Quod etiam a veteribus nonnullis factum esse inde colligi potest, quod in Par. D. et I. atque marg. Steph. ex aperta correctione legitur σφίσιν αὐτοῖς, quanquam vel in hac scriptura unus e scholiastis post σφίσιν interpungi jubet. Quæ scholiastæ nota, cui nimiam sæpe in interpretando vim concesserunt viri docti, una cum depravata lectione αὐτοῖς, in causa fuit, ut Thucydidi id a plerisque obruderetur, quod vix in ullo non contemnendo scriptore invenias. Sed verborum structura jam satis constituta, reliquum est, ut etiam de sensu exponamus. Qui optimus esse videatur, si per oppositionis leges hæc ita intelligamus: "ubi et Atheniensibus his maximos reditus (ex Ioniam) eriperent, et sibi ipsis (Ionibus atque Lesbiis; de Peloponnesiis enim minus recte cogitabitur, quum ἀρχαῖαι de illis alteris accipiendum esse senserimus, ideoque in ἀποστήσωσιν, ἐφέλωσιν et pronomie σφίσιν eosdem inesse necesse sit) terra occupata opes pararent, quas in bellum impenderent." Jam duo quidem statim in promptu sunt, quæ huic interpretationi opponantur. Primum enim dicas, δαπάνη non esse opes, sed potius sumtus. Atque hoc maxime erat, quod ab

hæc explicatione diu nos deterreret. Sed Bœckhio, cui ea sola placuit, formula δαπάνη μοι γίνεσθαι etiam hunc sensum habere posse videbatur, "suppeditat mihi sumtus, est mihi, quo sumtui satisfaciam," quod ipsum est quod desideramus. Quam significationem Bœckhius communicato nobiscum Harpoerationis loco confirmavit, eandemque in illa formula jam invenit is scholiasta, cujus hæc est interpretatio, Ταύτην τὴν πρόσδοσιν τὴν ἀπὸ τῶν Ἴωνων ὑπάρχουσαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐὰν ἀφέλωται, καὶ χειρῶσονται αὐτοὶ τὴν Ἰωνίαν, μέλλουσι ἔχειν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν Ἴωνων αἰεὶ χρήματα, καὶ τὴν ἐκεῖθεν Ἀθηναίων παρασκευὴν. Deinde pro ἐφορμήσιν exspectes ἐφορμήσασιν; etenim non dum aggrediuntur Ioniam, sed postquam eam aggressi sunt, atque in ditionem suam redegerunt, sit, ut belli sumtibus satisficiant. Attamen presentis participium defendi potest, si substantive accipiatur, "sibi aggressoribus." Quod si fit, Græci tempus minus solent curare. Ita satis constat, φεύγοντας sæpissime eos dici, qui in exilium ejecti sunt. Eodem modo Thucydides III. 4. scribit Πέμπουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ Μιτυληναῖοι τῶν διαβαλλόντων ἔνα, ὃ μετέμελεν ἤδη, ubi non est, cur cum Reiskio pro διαβαλλόντων e conjectura scribas διαβαλλόντων, quum οἱ διαβάλλοντες sint accusatores. Add. II. 2. Θέμενοι ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὄπλα, τοῖς ἐπαγομένοις οὐκ ἐπέιδοντο, ubi non accurata est Stephani nota, et II. 5. Εὐρύμαχος, πρὸς ἃν ἔπταξαν οἱ προδιδόντες. Cf. Lobeck. ad Ajac. p. 277. Quibus perpensis eam, quæ modo proposita est, explicationem non quidem tanquam ab omnibus dubitationibus vacuum, sed tamen tanquam maxime probabilem amplectimur. Vix autem commemoratu digna est Heilmani et Corayi conjectura αὐτοῦ pro αὐτοῖς legentium. Hoc enim et librorum atque scholiastæ auctoritate nititur, neque posthabendum est conjecturæ, quæ nihil facit ad tenebras loci illustrandas.

Jam tempus est, ut ab hoc loco, in quo fortassis nonnullis nimis diu hæsisse videbimur, ad aliam accedamus, qui et ipse interpunctione mutanda rectius constitutus est. IV. 132. Περιτεριζομένης δὲ τῆς Σικιώνης, Περίδικκας, τοῖς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῖς ἐπισημειωσάμενος, ὁμολογίαν ποιεῖται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὴν τοῦ Βρασιδίου ἔχθραν περὶ τῆς ἐκ τῆς Λύγκου ἀναχωρήσεως, εὐθύς τότε ἀρξάμενος πρῶσσειν. καὶ ἐτύγχανε γὰρ τότε Ἴσχαγόρας, ὁ Λακεδαιμόνιος, στρατιῶν

μέλλων περὶ πορεύσειν ὡς Βρασιδίου. ὁ δὲ Περίδικκας, ἅμα μὲν κελεύοντος τοῦ Νικίου, ἐπειδὴ ξυμβεβήκει, ἐνθλόν τι παῖεν τοῖς Ἀθηναίοις βεβαιότητος πείρει, ἅμα δ' αὐτοῖς οὐκέτι βουλόμενος Πελοποννησίου ἐς τὴν αὐτοῦ ἀφικνεῖσθαι, παρασκευάσας τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ξένους, χρώμενος αἰεὶ τοῖς πρώτοις, διεκάλυσε τὸ στράτευμα καὶ τὴν παρασκευὴν, ὥστε μηδὲ πειρᾶσθαι Θεσσαλῶν. In his verba καὶ ἐτύγχανε γὰρ—ὡς Βρασιδίου, si sensum spectamus, nexum sententiarum male interrumpunt, neque idoneam explicationem admittunt; sin usum particularum καὶ γὰρ consideramus, magnam offensionem habent eo, quod γὰρ α καὶ alia voce interposita separatum est. Quod Hudsonus frustra excusare studet laudato Aristophanis loco Ἄλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται; Nam quod in ἀλλὰ γὰρ frequentissimum est, atque idoneam habet rationem e natura sententiarum, quibus hæc particula præfiguntur, repetendam; id in καὶ γὰρ, quæ voces arctissime cohererent, nunquam* sibi permisit Thucydides. Quodsi particula δὲ in ὁ δὲ Περίδικκας abesset, nemo, qui scriptoris nostri loquendi usum perspectum haberet, dubitaret, quin verbis ἐτύγχανε γὰρ—Βρασιδίου in parenthesis redactis conjungenda essent hæc καὶ ὁ Περίδικκας διεκάλυσε τὸ στράτευμα. Ita enim hic locus similis esset ei, qui IV. 67. legitur, Καὶ πρῶτον μὲν οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην Πλαταιεῖς τε καὶ περὶποιοὶ ἐσέδραμον, οὗ νῦν τὸ προσωαῖον ἔστι, καὶ εὐθύς ἐντὸς τῶν πυλῶν (ῥέοντο γὰρ οἱ ἐγγύτατα Πελοποννήσιαι) μιάχροντοι τοὺς προσβοηθοῦντας οἱ Πλαταιεῖς ἐκράτησαν, et sexcentis aliis, in quibus, quum Græci omnino tum Herodotus et Thucydides sententiam explicativam per γὰρ connexam ei vocabulo, quod explicant, præmittunt. Cf. I. 31. 104. 135. 137. III. 70. (ubi verba ἦν γὰρ—προεστῆκει lineolis vel parentheseos signis distinguenda erant) al. et Matth. Gr. Gr. p. 906. Ad eandem, dico, normam, ἐτύγχανε γὰρ—Βρασιδίου illustraret nomen στρατεύματα, et Perdiccas, quamvis ad ὁμολογίαν ποιεῖται jam nominatus, propter interpositum Ischagoræ nomen denuo commemoratus esset, ut Platæenses in exemplo e c. 67. laudato. Jam addita quidem particula δὲ hanc rationem labefactare vide-

* Noli enim contra nos abuti verbis καὶ ἐλασσόμενοι γὰρ I. 77. ubi καὶ non cum γὰρ conjungendum est, sed ad aliud καὶ refertur.

tur; sed videtur tantum, non vere subvertit. Rem enim conficit locus III. 107. Ἡμέρας μὲν πέντε ἠσύχαζον, τῇ δ' ἔκτῃ ἐτάσσοντο ἀμφοτέροι ὡς ἐς μάχην. καὶ (μείζον γὰρ ἔγένετο, καὶ περιέσχε τὸ τῶν Πελοποννησίων στρατόπεδον) ὁ δὲ Δημοσθένης, δείσας, μὴ κικλωθῆ, λοχίζει etc. Ubi de quum in optimis codicibus desit, a Bavero deletum est. Eadem igitur medela etiam ad nostrum locum transferri potest, nisi in utroque de ita defendas, ut hanc particulam, quemadmodum alibi οὖν, (cf. III. 95. cum Duck. not.) nonnunquam ibi, ubi scriptor ad structuram parenthesi interruptam revertitur, ideo adjici dicas, ut alterum subiectum alteri disertius opponatur. Recte saltem Valla in versione verba ἐτύγχανε γὰρ — Βρασιδαν post πέρσσειν omisit, atque cum διεκάλυψε τὸ στρατεύμα arcte conjunxit.

In his difficilioribus locis facile ignoscas editoribus, quod veram distinctionem non intellexerunt. Sed infinitus est eorum locorum numerus, in quibus hac medela ntendum esse quum ita in aperto esse videatur, ut id a quovis tirone primo stalin ad spectu animadvertendum esse putes, per-versa interpunctio ab antiquioribus editionibus ad recentissimas usque propagata est. Ita IV. 75. in Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἐς τὸν Πόντον ἐσπλεύσας] Λάμαχος, ἐν τῇ Ἡρακλειώτιδι ὀρμήσας (pro vulg. ἰερίσας, quod non dicitur pro ὀρμισάμενος), ἀπόλυσι τὰς ναῦς, post ὕστερον virgula interpungendum est; Lamachus enim non paulo post in Pontum navigavit, sed jam antea hoc fecerat, ut modo legimus in verbis Λάμαχος ἐς τὸν Πόντον ἐσπεπλεύκει.* Eodem libro c. 79. Ἐκ γὰρ τῆς Πελοποννήσου, ὡς τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτύχει, δείσαντες οἱ τε ἐπὶ Θεράκης ἀφεστῶτες Ἀθηναίων καὶ Περγδικας ἐξήγαγον τὸν στρατόν. οἱ μὲν Χαλκιδεῖς, νομίζοντες ἐπὶ σφῆς πρῶτον ὀρμήσειν τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἅμα αἱ πηλοσιχώροιο πόλεις αὐτῶν, αἱ οὐκ ἀφεστη-

[* Falsa in Thucydidis exemplaribus interpunctio etiam Diodorum in errorem induxit, qui I. XII. c. 72. p. 528. scribat, Μετὰ δὲ ταῦτα (τὴν Ἀντάδρου ἄλωσιν) Λάμαχος ὁ στρατηγός ἔχων δέκα τετήεις ἔπλαουσεν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθορμισθεῖς (quod et ipsum falsam esse arguit vulgatum in Thucydidis editionibus lectionem ὀρμισίας) εἰς Ἡράκλειαν, περὶ τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Κάχητα (f. Κάλητα) πάσας τὰς ναῦς ἀπέβαλε. Ex Addend.]

κυῖαι, ξυνεπήγον κρύφα. Περγδικας δὲ, πολέμιος μὲν οὐκ ἂν ἐκ τοῦ φανεροῦ, φαβούμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὰ παλαιὰ διάφορα τῶν Ἀθηναίων, post στρατόν et κρύφα minus plene interpungendum, quum per partes explicantur verba οἱ τε ἐπὶ Θεράκης ἀφεστῶτες Ἀθηναίων καὶ Περγδικας; quæ autem ab καὶ ἅμα—κρύφα leguntur, in parenthesis diecta existimanda sunt. C. 126. Οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες ἀσχυρθεῖεν ἀγλιωσθῆναι τινὰ χώραν βιαζόμενοι. ἢ τε φυγῇ καὶ ἢ ἐφοδῶ αὐτῶν, ἴσθη ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρείον ἔχει, quum τε præcedenti οὔτε respondeat, post βιαζόμενοι comma ponendum est.

Sed ne ejusmodi minutis fastidium creemus lectoribus, hujus generis plura afferre nolimus.

CAP. 11.

De conjectaris. Codicum scriptura contra virorum doctorum mutandi conatus defenditur. Παράδειγμα τὸδε, τεκμήριον τὸδε, sequente γάρ. Μετανίστασθαι, μετοικιζεσθαι, ἀποικιζεσθαι. Lipsiensis editionis operarum errores a Gallo et Seebodio repetiti. Ὅτι omisum. Ea structura, quæ est per ὄτι, et ea, quæ continetur accusativo cum infinitivo, inter se confusæ. Ἐπάγεσθαι. Mutatio subjecti pronomine non addito. Οὐ μέντοι — γε.

Interpunctioe considerata accedimus ad eos locos, in quibus conjecturis opus esse visum est. Quarum quum magna copia proposita sit, plerisque facile possumus supersedere. Quam in rem aliquot insignia exempla afferamas, et primum quidem verba, quæ ipsi olim correctione indigere putavimus, I. 2. Καὶ παράδειγμα τὸδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὀμοίως αἰετήσθαι. ἔκ γάρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος πολέμου ἢ στάσει ἐκἀϊώτοντες, παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι, ὡς βέβαιον ὄν, ἀνεχώρουσιν καὶ πολῖται γινόμενοι, εὐθύς ἀπὸ παλαιῦ μείζω ἐτι ἐπόησαν πλήθει ἀνδραπόων τὴν πόλιν. ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἰκανῆς οὐσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμφαν. Quæ verba quum et ipsa vexatissima sint, et in proximo capite sequantur, quæ non minus dubitationibus obnoxia fuerunt, de fine capitis secundi et capite tertio paulo fusius dicemus.

Thucydides demonstraturus id, quod in fine primi capitis dixit, quæ ante bellum

Peloponnesiacum gesta essent, ea haud magna fuisse, hujus sententiæ primum argumentum affert hoc, quod Græci olim non firmas sedes habuerint, sed ex alia regione in aliam migraverint (φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλάς καλουμένη — πλείων.) Cujus rei postquam causas exposuit (τῆς γὰρ ἐμπορίας — οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο) concludit, Græcos non valuisse οὔτε μεγέθει πόλεων οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Unde eum apparet in incrementis civitatum duo maxime spectare, et incolarum frequentiam, et apparatus bellici (τῆς παρασκευῆς) copiam. Quod de hoc singulatim loquitur, miram videri non potest, quum summum ejus consilium hoc sit, ut bellum Peloponnesiacum præ superioribus eminuisse demonstraret. Quod consilium ut exsequatur, probare studet, civitates olim ne potuisse quidem magna moliri, quum neque civibus abundassent, et apparatu bellico destitutæ fuissent. Mox accuratius indicaturus, quænam polissimum regiones migrationibus obnoxia fuerint, proponit primum generale sententiam, soli ubertatem præcipue incolarum permutationibus ansam dedisse, quam sententiam deinde duobus modis illustrat. Primum enim commemorat et regiones, quæ maxime hanc sortem passæ sint, et causas, cur ex agrorum fertilitate hoc incommodum prodierit; nam et dissidia inter cives ipsos propter opulentiam, quæ nonnullis contigisset, orta esse, et exteræ gentes fertilibus regionibus potiri studuisse. Deinde e contrario Atticam propter soli tenuitatem (τὸ λεπτόγειον) a seditionibus liberam fuisse, et ab iisdem semper habitatam esse dicit. Unde si colligendum est, quænam hujus regionis fuerit fortuna, consideremus, quid per rei naturam sequi possit. De Attica autem in sequentibus sermonem esse apertum est, quum neque aliud subjectum præcedat, quod ad αἰζηθῆναι referatur, qua de re infra fusius agetur, et finis capitis idem declaret. Quamnam igitur ex iis, quæ a Thucydide præmissa sunt, putas fuisse Atticæ sortem? Quam ab Atheniensibus ea causa absuerit, quæ reliquas nationes, quo minus incrementa caperent, impedivit, facile statuas, Atticam et hominibus et apparatu bellico auctam esse. Verumtamen ea dici etiam possit vel in utroque, vel certe in alterutro non profecisse, si modo causa adiciatur, quæ apud Athenienses id effecerit, quod in aliis civitatibus

e migrationibus ortum est. Jam vero Thucydidem non hoc sibi velle, Atticam omnino incrementa non cepisse, sed potius incolarum frequentiam huic regioni concedere, clare intelligitur ex verbis μείζω ἐποίησαν πλείοι ἀνδρώπων τὴν πόλιν. Ibi vero quum Attica nonnisi πλείοι ἀνδρώπων aucta esse perhibeatur, non commemorato apparatu, eam hoc destitutam a Thucydide cogitari facile suspiceris. Quod si summus, difficultas quædam inde existit, quod nulla usquam causa affertur, cur apparatus bellicus Atheniensium non item fuerit auctus. Μετοικίαι enim tantum abest ut pro argumento hujus rei habeantur, ut immigrationes in Atticam factas etiam ad apparatus augendum fecisse putes, quum, qui immigrarent, et variarum rerum huc pertinentium periti essent, et ipsi arma, equos atque hujus generis alia secum adducerent. Quæ tamen difficultas evanescat, si Thucydidem statuamus non omnino negare, Atticæ per immigrationes etiam majorem apparatus contigisse, sed verbis ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως nonnisi hoc significare, eam cæteris rebus non tantopere auctam esse quantopere incolis (“es habe in anderer Hinsicht nicht in einem so hohen Grade gewonnen, als in Hinsicht auf Bevölkerung.”) Quod non male dictum videtur, quum, qui immigrarent, propterea quod antea huc illuc circumvagati erant, nondum vel ingenio vel divitiis admodum pollerent. Totius igitur loci sensum hunc esse putaverim: “Attica quum propter soli asperitatem ex vetustissimis temporibus a seditionibus libera esset, ab iisdem semper habitata est. Unde contendimus, eam propter immigrationes et cæteris rebus, quamvis his multo minus, et inprimis civium numero auctam esse. Quam sententiam hoc non levissimo argumento probamus. Qui ex reliqua Græcia bello aut seditione exciderant, eorum potentissimi ad Athenienses confugebant, ubi cives facti hominum frequentiam, jam per se” (propter quietem, qua regio fruebatur,) “satis magnam,” (quæ notio laet in comparativo,) “statim ab antiquis temporibus adeo auxerunt, ut postea, quum Attica omnes capere posse non videretur, colonie in Ioniam emitterentur.”

Ita totius loci sensu explicato opus est, ut singula nonnulla expendamus, quo facto veram esse hanc interpretationem clarius, spero, apparebit. Et primum quidem

quæri potest, quomodo Atticæ incolæ semper iidem fuisse tradantur, quum tamen continuo peregrini iis se admiscerent. Sed bene respondit Wytenbachius (Ecll. hist. p. 539.), eatenus Atticam ab iisdem semper dici habitatam esse, quatenus veteres incolæ in alienas regiones non emigrarent, quod ab aliis factum est. Cæterum hæc frequens est, apud oratores maxime, laus Atheniensium, eos fuisse *αὐτόχθονας*. Cf. Thuc. II. 36. Plat. Menex. 6. ibique Gottl. Deinde verba *παράδειγμα τὸδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστον ἐστίν, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξήσθηναι*, quæ ambigua visa sunt, nonnisi unam admittunt interpretationem. Τὸδε enim non potest ad præced. pertinere, ut sit τὸ τὴν Ἀττικὴν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀεὶ οἰκίσθαι, partim quod loquendi usus pronomen demonstrativum in ejusmodi formulis ad sequentia referri jubet, partim quod illa, quæ præcedit, sententia ita comparata est, ut minus alii documento esse possit, quam ipsa stabilienda sit. Neque verba *παράδειγμα τὸδε* per *διὰ τὰς μετοικίας* — *αὐξήσθηναι* explicari possunt; nam *παράδειγμα τὸδε αὐξήσθηναι* pro *παράδειγμα τὸδε ὅτι πύξθη vel παράδειγμα τὸ αὐξήσθηναι* nullus unquam Græcorum vel dixit, vel dicere potuit. Nihil igitur restat, quam ut *παράδειγμα τὸδε* per *ἐκ γάρ* etc. illustrari putemus, quod prorsus est ex more Græcorum, qui ubi formulis *τεμάρηον τὸδε, παράδειγμα τὸδε* et hujus generis aliis usi sunt, sententiam per *γάρ* connexam ita subjungere solent. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 905. Quamobrem post *αὐξήσθηναι* non puncto, sed colo interpungendum est. Verba autem *διὰ τὰς μετοικίας* — *αὐξήσθηναι* quam ad *παράδειγμα τὸδε* pertinere nequeant, non possunt nisi cum *τοῦ λόγου* conjungi, ut verborum structura hæc sit: *καὶ τοῦ λόγου διὰ τὰς μετοικίας — αὐξήσθηναι παράδειγμα οὐκ ἐλάχιστον τὸδε ἐστίν*. Ita nostri simillimus est locus Platonis Menexeni c. 7. *Μέγα δὲ τεμάρηον τοῦτο τῷ λόγῳ, ὅτι ἦδε ἔτεκεν ἢ γῆ τοὺς τῶνδε τε καὶ ἡμετέρους προγόνους· πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφὴν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾧ ἂν τέκη*. Ubi, ut omnis nexus docet, verba *ὅτι — προγόνους* non pertinent ad *τεμάρηον*, ut ex interpunctione in Gottleberi editione colligas, sed ad *λόγῳ*, prorsus ut apud Thucydidem infinitivus. Porro quæsitum est, quodnam sit v. *αὐξήσθηναι* subjectum. Et nonnulli quidem supplerunt τὴν Ἑλλάδα; sed hæc vox in iis, quæ proxime antecedunt, nusquam legitur. Reiskius vero

αὐξήσθηναι impersonaliter capit, postrema verba ita vertens: “propter transitiones in alias regiones non similiter, quam si nullæ factæ essent, incrementa capta esse.” Sed neque *αὐξήσθηναι* impersonaliter usurpatum alibi invenitur, et, etiamsi hunc usum paulisper concedamus, vel ita remanet quæstio, a quonam incrementa non sint capta. Nihil aliud igitur superest, quam ut vel τὴν Ἀττικὴν ex antecedentibus repetamus, vel ad correctionem confugiamus. Quorum illud quum commodum sensum præbere olim mihi non videretur, particulam *ἐς* ante τὰ ἄλλα, utpote ex terminatione vocis *μετοικίας* ortam, delendam conjeci, ut sensus hic esset: “Et ejus rei, de qua dico, propter migrationes reliquas civitates non similiter (quam Atticam) crevisse, haud minimum argumentum hoc est, quod etc.” Quam conjecturam deinde vidi Levesquio etiam et Eversio in mentem venisse, eademque Hermanno probata est. Sed duo erant, quæ mihi eam statim ab initio suspectam redderent. Primum enim illud *ἐς* ab omnibus libris agnoscitur. Frustra etiam Levesquius, ut ejus omissionem stabillret, ad scholiastam provocavit, quem, licet pro *ἐς* utatur præpositione *κατά*, tamen re vera *ἐς* invenisse inde patet, quod ad *αὐξήσθηναι* supplet τὴν Ἑλλάδα; quod profecto non fecisset, si Thucydides scripsisset *διὰ τὰς μετοικίας τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξήσθηναι*. Deinde formula *ἐς τὰ ἄλλα* adeo delectatur Thucydides, ut eam mutatam nolis. V. I. 1. 6. 36. al. Duo alia illi conjecturæ opposuit Fr. Aug. Wolfii, cui eam proposueram, insignis doctrina. Τὰ ἄλλα enim ex loquendi usu non tam esse cæteras civitates, quæ notio hic requireretur, quam cætera oppida, τὰ ἄλλα *χαίρια*. Cf. I. 59. Deinde, quod gravissimum est, *μετοικίας* non idem denotare posse quod *μεταναστάσεις*. *Μετανάστασαι* enim, *μετακίξασθαι* et *ἀποικίξασθαι* sic differunt, ut illud generatim sit emigrare in aliam regionem, sedes suas permutare; *μετακίξασθαι* emigrare in ejusmodi regionem, quæ jam ab aliis est inhabitata, et eo quidem consilio, ut tanquam inquilinus ibi vivas; *ἀποικίξασθαι* denique emigrare in regionem incolis vacuum, ut ibi colonus sis.* Neque

* Quodammodo hæc etiam pertinet discrimen inter *ἀποικοί* et *ἔποικοί*, de quo præter scholiastam Thucyd. ad II. 27. et

repugnant discrimini, quod constituimus, verba c. 12. Ἡ Ἑλλάς ἔτι μεταστάτο τε καὶ μετακίζετο; ibi enim ex optimis codicibus, Reg. Aug. Cass. Bas. Cl. quibuscumque sex Parisini consentiunt, scribendum κατακίζετο (cf. Benedict.), quod melius convenit iis, quæ in hoc capite narrantur. Maxime vero eos inquilinos, qui Athenis degerent, μετοίκων nomine insignitos fuisse constat. Cf. Vocc. rhetorr. in Bekker. Anecd. I. p. 281. Schol. Ruhnck. p. 232. all. Jam quum hic statim commemorarentur exules, qui ad Athenienses confugerint, et discernantur ἀποικίαι ex Attica emissæ; μετοικίαι nihil aliud esse possunt quam immigrationes peregrinorum in Atticam advenientium, quam interpretationem proposuerint Wytttenbachius et Gailius. Hanc autem vocis μετοικίαι potestatem si tenemus, minus etiam placere potest illa, cujus mentio facta est, conjectura, quum, nisi αἰζηθῆναι ad Atticam spectet, verba διὰ τὰς μετοικίας nimis nude dicta videantur. Neque pro μετοικίας probari potest vel ἀποικίας, quod et ad sensum minus quadrat, et paucorum eorumque deteriorum codicum est, vel ἐποικίας, quod non nisi in marg. Steph. legitur. Pergimus ad verba ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως, quorum sensus nunc certo poterit constitui. Nam quum reliqui Græci dicant οὕτε μεγέθει πόλεων ἰσχυῆσαι, οὕτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, Athenienses autem αἰζηθῆναι ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως, sed μείζονος πλῆθει ἀνθρώπων τυχεῖν τῆς πόλεως: ἐς τὰ ἄλλα non potest esse nisi quod antea dictum est τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, sive, ut loquitur scholiasta, κατὰ τὰ ἄλλα πρᾶγματα, οἷον πλοῦτόν τε καὶ ὄπλα καὶ τᾶλλα, atque ad ὁμοίως suppleendum est ἢ πλῆθει ἀνθρώπων; quod Thucydides omisit, quoniam ex opposito membro ei repeli posse videbatur. Paulo post in ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος πολέμῳ ἢ στάσει ἐκώστωντες quum in Lips. edit. ante πολέμῳ operarum errore excidisset articulus οἱ, hoc vitium neque a Gailio neque a Seebodio sublatum est. Qualis horum editorum incuria sæpius taxanda est. Ita Gailius II. 12. pro ἀναχωρήσαντας

repetiit ἀναχωρήσαντες, quod solæcum est, quum participium non ad βούλωνται, sed ad πρὸςβέβησθαι pertineat, atque ad Lacedæmonios spectet. Magis etiam mireris a Gailio repetitum καθίστη III. 11. Sed ἡμεῖς δὲ I. 74. ab eo correctum est, quod tamen non animadvertit Seebodii negligentia. Quod restat, I. 2. ad quem locum revertimur, οἱ πολέμῳ ἐκπίπτοντες οἱ δυνατώτατοι idem est quod τῶν ἐκωνωπόντων οἱ δυνατώτατοι. V. Gregor. Cor. p. 33. sqq. Priscian. I. XVII. Math. Gr. Ger. p. 483.

Capite tertio Thucydides alterum argumentum affert, quo veterum imbecillitatem probet. Est autem in eo positum, quod Græci ante bellum Trojanum nihil conjunctis viribus gesserint. Quum in Par. G. vocabulum ἀσθένειαν s. l. al. in scriptum sit, Gailius id delendum censuit, τῶν παλαιῶν ad τὸδε referens, et verba ita vertens: "ceci des anciens teins prouve encore en faveur de mon assertion." Perperam; nam et ἀσθένειαν primum est vocabulum et τὸ πρᾶγμα ad δηλοῦ supplementi nequit. Sed, pergit scriptor, non modo quidquam conjunctis viribus gesserunt, sed ne nomen quidem Ἑλλάδος omnium commune erat. Quæ hac de re dicit, ita vertenda sunt: "Sed ne nomen quidem hoc universa adhuc habuisse videtur, sed partim ante Hellenem, Deucalionis filium, omnino ne fuisse quidem hoc nomen, sed singulæ gentes, quum aliæ tum Pelasgica longissime (per longissimum Græciæ tractum,) a se ipsis (regionibus, in quibus debebant) nomen præbuisse: partim quum Hellen et filii ejus in Phthiotide potentes facti essent, et in reliquis civitates ad auxilium ferendum accesserent, singuli quidem jam propter consuetudinem Hellenes dicti esse videntur; non tamen per longum certe tempus omnibus inveterascere poterat (ut Hellenes vocarentur)." Jam singula quædam videamus. Et facile quisque animadvertit, post δοκεῖ duplicem vel triplicem hic admissam esse verborum structuram. Primum enim legitur δοκεῖ οὐδὲ τοῖνομά τοῦτο ξύμπασά πω εἶχε, plane ut nos dicimus "es scheint es hatte noch nicht einmal diesen Namen gemeinschaftlich," qualia vulgo interpretantur suppleta particula ὅτι. Plat. Protag. p. 325. ed. Steph. Οἷσθαί γε χρὴ, ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρις ὅσπερ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νοῦθετοῦσι. Æsch. Eum. 598. Πέποιθ', ἀργυρὰς δ' ἐκ τάφου τέμπει πατήρ, ubi δὲ dclerem, nisi

Thomam Mag. p. 361. docte egisse Schæferum ad. Apoll. Rhod. t. II. p. 339. monuit nos idem amicus, quem in verbi generum apud tragicos permutationem inquisivisse supra diximus.

aliter judicaret Hermannus. V. Schæf. ad Cœd. Col. 995. Abresch. Dilucc. Thucydid. p. 5. Deinde mutata repente structura inferuntur infinitivi, ut alibi post verba dicendi et similia e structura cum ὅτι non raro in accusativum cum infinit. et vicissim transeunt scriptores. Cf. Matth. Gram. Gr. p. 775. Adde Thuc. III. 3. Ἐσηγγέλθη αὐτοῖς, ὡς εἶη ἐορτή, — καὶ ἐλπίδα εἶναι. 25. *Ἐλεγε, ὅτι ἐσβολὴ τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες παρέσονται ἄς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς, προαποπεμφθῆναι τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα.* Sed mirum videri potest, quod, quum initio nominativus cum infinitivo ponatur, εἶναι ἢ ἐπιπίλους αὐτῆ, in fine rursus mutata structura substituitur accusativus cum infinitivo, καλεῖσθαι Ἑλληνας. Neque tamen invitis libris omnibus Ἑλληνας in Ἕλληνες mutandum, quum ratio indicari possit, cur Thucydides accusativo, non nominativo ibi usus sit; respexit enim non ad sensum, sed ad formam vocabulorum καὶ ἑκάστους, et eorum causa accusativum subjicit. Structura post verbum δοκεῖν mutata insigne exemplum exstat etiam IV. 62. ubi in Hermocratis oratione vulgo hæc legimus. Τὴν δὲ ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένην ἄριστον εἶναι εἰρήνην πῶς οὐ χρεὶ καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ποιήσασθαι; ἢ δοκεῖτε, εἴ τῷ τί ἔστιν ἀγαθόν, ἢ εἴ τῷ τὰ ἑναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον, ἢ πόλεμος, τὸ μὲν παῦσαι ἂν ἐκατέρω, τὸ δὲ ζυδιασῶσαι, καὶ τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας ἀκινδυνότερας (quam formam pro ἀκινδυνωτέρας reponendam esse supra vidimus) ἔχειν τὴν εἰρήνην ἄλλα τε, ὅσα ἐν μήκει λόγον ἂν τις διέλθοι, ὥσπερ περὶ τοῦ πολεμείν; Quæ solæca esse quisque intelligit. Ne quid dicamus de Reiskii et Gottleberi commentis, quæ satis refutavit Baverus, vel de ipsius Baveri tentaminibus, duplex ratio iniri potest, qua loco fere sine ulla mutatione succurras. Aut enim cum

* Inutilis igitur est conjectura νομίζε Xen. Cyr. I. 3. 13. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βούλοιο μὲν ἂν ἅπαντα τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι, ἄκοντα μὲντοι τὸν παῖδα χαλεπὸν νομίζεῖν εἶναι καταλιπεῖν, ubi optativum vel a Schæfero receptum esse nolim. Ex eadem re explicandum, quod ipsas particulas ὅτι et ὡς interdu sequitur infinitivus cf. Heind. ad Plat. Phædon. c. 8. et 53. Herm. ad Vig. p. 900. atque adeo participium, quod infinitivi vice fungitur, ut Thuc. IV. 37. Γνοῦς ὁ κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι διαφθαρησμένους αὐτοῖς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιάς.

Kistemakero, quem Benedictus sequitur, scribendum ἢ δοκεῖτε, ut τέ respondeat particulæ καὶ ante τὰς τιμὰς, (non, ut Benedictus vult, particulæ τέ post ἄλλα, quæ non novum membrum incipit, sed ἄλλα τε cum τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας conjungit) et a nominativo ad accusativum cum infinit. transitus fiat; aut παῦσαι et ζυδιασῶσαι in παύσαι et ζυδιασῶσαι mutanda, ita tamen ut ὅτι non librariorum errore excidisse, quod Heilmanno in mentem venit, sed ab ipso scriptore omissum esse dicamus. Id enim etiam ibi fieri, ubi optativus usurpatus est, in altero vero membro infinitivus reperitur, docuit Matth. Gr. Gr. p. 755. 3. Quæ altera in his verbis inest, difficultas, quod interrogatio in priori membro negat (“ num putatis, pacem non magis, quam bellum a malis liberare?” i. e. num tale quid credere potestis? non decet vos ita judicare,) in altero autem affirmat (“ an putatis, pacem habere honores a periculo remotiores?” i. e. haud dubie ita statuitis, oportet vos ita existimare); ea sane offensionis est, neque tamen efficere potest, ut cum Bavero μή, quod ad ἔχειν referatur, excidisse dicamus. Thucydides enim in altero membro ita loquitur, quasi negationem οὐ non cum μᾶλλον, sed cum primario verbo δοκεῖτε conjunxerit, qualem negligentiam etiam alibiprehendimus. Ut. I. 71. Ταύτης μὲντοι τοιαύτης ἀντιπαροδοτικῆς πόλεως, ὃ Λακεδαιμόνιοι, διαμέλλετε; καὶ οἷσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνδρῶπων ἐπιπλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν τῇ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι, τῇ δὲ γνώμῃ, ἣν ἀδικῶνται, δῆλοι ὄσι μὴ ἐπιτρέποντες· ἀλλ’ ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν τε [τούς] ἄλλους, καὶ αὐτοῖ ἀμυνόμενοι μὴ βλάπτεσθαι, τὸ ἴσον νέμετε. Ubi proprie scribendum erat ἀλλ’ οἳ ἂν — νέμωσι, pro quo dixit ἀλλὰ νέμετε, tanquam in præcedentibus negatione ad primarium verbum relata exhibuisset καὶ οὐκ οἷσθε τὴν ἡσυχίαν τούτοις ἀρκεῖν. Male igitur Æm. Portus adverbium οἷσθαι tollendum censuit, pejus etiam Benedictus conjecit διάμελλετε καὶ οἷσθαι, “ vos adhuc credere cunctamini,” quæ conjectura et particulam καὶ superfluum reddit, et totius loci sensum perturbat, qui hic est. “ Quies iis potissimum contingit, qui neminem quidem injuria afficiant, sed quos tamen constet, si lædantur, injuriam esse ulturos. Vos vero injuriam non modo inferitis, sed ne defenditis quidem a vobis, si metuendum sit, ne detrimentum inde capiat.” Sed redimus ad cap. 3. Ubi

quam Cass. pro κατά ἔθνη præbeat καὶ τὰ ἔθνη, hæc scriptura Salmasio probata est. Male; partim enim omnes reliqui codd. repugnant, partim ita facilius lectio substitueretur difficiliori. Subjectum enim, quod hic desiderarunt, inest in ipsis verbis κατά ἔθνη, non quidem quod ad formam, sed quod ad significationem atinet. Similiter mox dicitur καθ' ἑκάστους. Addendus locus Xenoph. Cyrop. VIII. 3. 5. a Matth. Gr. Gr. p. 414. laudatus. Sensus autem omnino hic est: Nomen Ἑλλάδος ante Hellenem non exstitit, neque ullum fuit nomen, quod omnem regionem, quæ postea Ἑλλάς vocata est, complecteretur, sed singula ejus partes a singulis nationibus, quæ in iis habitabant, maxime a Pelasgis, qui latissime diffusi erant, dictæ sunt. Quemadmodum igitur, si neque Germanorum nomen exstaret, neque alia esset appellatio, quæ singulas nationes, in quas patria nostra divisa est, complecteretur, nonnisi de Austria, Borussia, Saxonia, Bavaria sermo esse posset; ita olim alia Græciæ pars Pelasgia, alia aliter appellata est, neque adfuit nomen omnium harum partium commune. Paulo post in καὶ ἐπαγομένον αὐτούς scholiasta interpres in errore induxit, incertum esse dicens, quo spectet αὐτούς. Sed ei, qui Græci sermonis peritus est, hæc verba ambigua videri nequeunt. Quodsi Thucydides hunc sensum exprimere voluisset, "quam Hellenis filii eos (Phthiotidis incolas, qui e voce Φθιώτις, ut sæpe, repetendi essent) in reliquis civitates adducerent," eum pro ἐπαγομένον activo uti oportebat. Medium enim ubique significat aliquem sibi adducere, arcessere, quo significatu frequentissime in Thucydidis libris legitur. Cf. exemplum a Neophyto Duca ad h. l. adscriptum, quibus alia multa addi possunt, ut III. 82.* Hinc dubitari non potest,

* Etiam III. 63. pro ὑπάγεσθαι restitutum videtur ἐπάγεσθαι, quum illud non ita dicatur. De confusione prepositionum ἐπί et ὑπό in compositis v. Schæf. Melett. critt. p. 104. sq. Exquisitior neque satis clara est significatio, qua ἐπάγεσθαι legitur III. 10. Ἐπειδὴ ἐαρώμενον αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμαχῶν δούλωσιν ἐπαγομένους, ubi nescio quo jure velint esse σφίγγοντας, συσπῶντας. Notatne suscipientes, sibi proponentes?

quin ἐπαγομένον impersonaliter intelligendum, seu, ut vulgo loquuntur, ἀνδρώσαν supplendum sit, αὐτούς autem ad filios Hellenis spectet: Nam ἐπαγομένον αὐτούς s. αὐτούς, quod Salmasio et Reiskio in mentem venit, ne Græcum quidem est. Cf. Abresch. Dilucc. Thucydd. p: 7. Quod autem subito mutatum est subjectum pronomine non addito, in eo apud Thucydidem nihil est offensionis. I. 13. Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωίζοντο, τὰς ναῦς κτισσάμενοι, τὸ ληστικὸν ἀφῆρουν, ubi ἀφῆρουν non de Græcis universis, sed de Corinthiis, de quibus in antecedd. sermo fuit, intelligendum est, quod nolim adeo offensionis fuisse Eversio, ut οἱ Ἕλληνες ejici juberet. I. 51. Οἱ Κερκυραῖοι ἐφοβήθησαν, μὴ πολέμιοι ᾖσιν (αἱ νῆες), ἔπειτα δὲ ἐργασαν, καὶ ᾤρμισαντο (αἱ νῆες), ubi male Portus "postea illas agnoverunt, et in suas sedes receperunt," quod non esset ᾤρμισαντο, sed ᾤρμισαν, quam scripturam noli contra omnium librorum auctoritatem Thucydidis obrudere. II. 3. Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περιεορθεον (οἱ Πλαταιεῖς) ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς (τοὺς Θηβαίους,) ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέρους οὖσι προσφέρωνται, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίνωνται (οἱ Θηβαῖοι.) II. 79. Οἱ ἐκ τῆς Σπαρτάλου φίλοι — ἐπιτίθενται αὐδὶς μετὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων καὶ τῶν προσβοθησάντων τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἀναχωροῦσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς τὰς δύο τάξεις, ἃς κατέλιπον παρὰ τοῖς σκευοφόροις. Ubi quidem de hoc usu dubitarunt Kistemakerus et Brodovius, quorum hic minore interpunctione post Ἀθηναίους posita ἀναχωροῦσιν ad οἱ ἐκ τῆς Σπαρτάλου referri voluit, qui modo Athenienses adorti essent, modo denuo se recepissent. Sed hoc in sequentibus demum dicitur, neque ullo modo cogitari potest, duos ordines ad impedimenta relictos esse τῶν ἐκ τῆς Σπαρτάλου, qui quum ex urbe obsessa eruptionem facerent, si impedimenta in campum portari quam in urbe servari maluissent, stultissimi fuissent. Alia certa exempla qui desiderat, adeat III. 16: init. III. 52. init. IV. 47. init.— In iis, quæ deinde sequuntur, Thucydides discernit atque sibi opponit καθ' ἑκάστους et ἅπαντας, quod probe animadvertendum est, quum etiam infra hoc discrimine opus sit. Hoc igitur sibi vult. Quum Hellenis filii et Thessali iis subjecti, qui primi Hellenes dicti sunt, cum reliquis populis se permiscuissent, factum est, ut hi quoque propter hanc ipsam consociationem atque

consuetudinem magis magisque Hellenes dicerentur. Sed per longum tempus non omnes simul hoc nomine appellati sunt, non fuit hoc generale et publicum omnium Græcorum nomen, sed nonnisi singuli populi ita dicti sunt, ita ut reliquis idem nomen non tribuerent, neque cum iis se unum quasi corpus efficere existimarent. Post Ἑλλήνας non puncto, sed colo interpungendum. Particularum οὐ μέντοι — γε conjunctione non solum poetæ delectantur, ut Baverus ad I. 127. statuit, sed eadem frequens est in Thucydide. I. 111. Οὐ μέντοι εἶλον γε, ἀλλ' ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, ubi in marg. male scribitur οὐ μέντοι γε εἶλον.* 142. Οὐ μέντοι ἰκανόν γε ἔσται ἐπιτελιχθῆναι. II. 11. οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γίγνεται Cf. II. 47. 56. 65. III. 11. IV. 72. 78. al. Neque tamen probandum, quod Gottleberus I. 127. in Οὐ μέντοι τοσοῦτόν γ' ἠλπίζον παθεῖν ἂν αὐτὸν τοῦτο, ὅσον διαβολῆν οἴσειν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν particulam γε vel contra codices addidit. Ut enim per se non intelligitur, quænam ejus adjiciendæ necessitas sit, ita eam in quinto libro alicubi deesse vidimus. Præterea ea subjecta Thucydidem verisimile est verba ita collocatum fuisse, οὐ μέντοι παθεῖν γ' ἂν αὐτὸν τοῦτο τοσοῦτον ἠλπίζον. In verbo ἐνικηῆσαι arguitur Baverus. Usurpatur de iis, quæ in consuetudinem veniunt, et pro eo, quod usitalius dixisset, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου καὶ ἅπαντας καλεῖσθαι Ἑλλήνας ἠδύνατο ἐνικηῆσαι, scripsit ἠδύνατο καὶ ἅπαντα ἐνικηῆσαι sc. καλεῖσθαι Ἑλλήνας (“*es konnte jedoch, wenigstens lange Zeit hindurch, nicht auch für alle zugleich üblich werden, Hellenen zu heissen.*”) Jam Thucydides provocat ad Homeri testimonium verbis τεκμηριῶ δὲ — ἀποικεῖσθαι, quæ nullam habent difficultatem. Nonnisi hoc

moneo, pro ὕστερος scribendum esse ὕστερον, quod et plurimi codices prius collati et novem Parisini exhibent, e quibus jam a Gailio, probante Benedicto, receptum est. Vulgatum e correctione ortam esse docent ea, quæ in scholiis leguntur. Nihil igitur curo, quod I. 14. scribitur ταῦτα πολλαῖς γενεαῖς ὕστερα γεγόμενα τῶν Τρωϊκῶν. Inde a verbis οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἑλλήνες Thucydides redit ad id, unde ineunte capite profectus erat, Græcos ante Trojanam bellum nihil conjunctis viribus gessisse. Simul vero, ut transitum sibi paret, breviter repetit, quæ, antequam Homeri testimonium laudaret, exposuit. Verba igitur οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἑλλήνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ζήνισαν, καὶ ζύμωπαντες ὕστερον κληθέντες ex superioribus explicanda sunt. Apertum est enim, quod discrimen supra erat inter καθ' ἐκάστους et ἅπαντας, id etiam hic teneri. Qui enim ibi dicti sunt ἅπαντες, ii nunc vocantur ζύμωπαντες, nec nisi de eo dubitari potest utrum verbis καθ' ἐκάστους respondeant hæc ὡς ἕκαστοι, ut κατὰ πόλεις τε nonnisi explicationis causa ad ὡς ἕκαστοι adjectum sit, an potius κατὰ πόλεις; quod si est, formula ὡς ἕκαστοι per se constat, ut sæpe apud Thucydidem, qua de re confer exempla a Gailio congesta. Utram rationem præferamus, non multum refert; sed quum particula τέ, ubi καὶ sequitur, huic respondere soleat, ideoque minus facile κατὰ πόλεις cum ὡς ἕκαστοι conjungat, posteriorum interpretationem veriore esse existimaverim. Cf. I. 122. Νῦν δὲ πρὸς ζύμωπαντας τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι δυνατοί, καὶ κατὰ πόλιν ἔτι δυνατώτεροι. Hoc certe ex omni nexu clarum est, non tres, ut Gailius voluit, hic commemorari hominum classes, sed Græcæ nationes singulatiim spectatas, ita ut quæque per se constet, opponi Græcæ populi conjunctim consideratis et unam tantum rempublicam efficientibus. Quamobrem commate post τέ posito verba sic verto: “Illi vero pro se quisque Hellenes, et oppidatim, quotquot mutuo se intelligebant, et omnes una postea vocati, ante Trojana tempora nihil conjunctis viribus gesserunt.” Sensus hic est: “Anfangs wurden nur einzelne für sich bestehende und unter einander nicht zusammenhängende Staaten, so viel einander verstanden, Hellenen genannt. Nachher aber wurde dieser Name ein Gattungsname, so dass er jene Staaten in ihrer Vereinigung, wiefern sie ein geschlossenes Ganze, einen

* Οὐ μέντοι γε alia voce non interposita dici posse alicubi negat Porsonus ad Euripidem. Nihil tamen obstat, quo minus quibusdam in locis hic verborum ordo inveniat, quanquam in Thucydide nos tale quid legere non meminimus. Scribitur tamen ita apud Dionys. Halic. de Thucyd. histor. judic. p. 924. l. 12. et apud Xenoph. Anab. II. 4. 14. Eodem modo μέντοι γε non præcedente negatione legitur Cyrop. I. 6. 8. et Anab. I. 9. 14. De quarum particularum sensu cf. Herm. ad Vig. p. 842.

Staatkörper ausmachen, bezeichnete. Und bevor nun jene nähere Verbindung der einzelnen Hellenischen Stämme unter einander eintrat, konnten sie keine gemeinsame Unternehmungen ausführen, daher denn der Trojanische Krieg das erste Beispiel dieser Art ist." Neque obstat huic explicationi, quod Baverus monuit, Græcos non eadem quidem dialecto usos esse, sed tamen omnes mutuo se intellexisse. Nam unde tandem cognitum habuit vir doctus, antiquos Græciæ incolas, Pelasgos, ab Hellenibus vel devictos vel expulsos eadem cum iis lingua usos esse? Quidni potuerunt certe dialecto ita discrepare, ut qui Saxoniam superiorem et qui inferiorem habitant? Confirmatur hoc Herodoti auctoritate, quem vide I. 57. Non opus est igitur, ut verba ὅσοι ἀλλήλων ξυνέεσαν prorsus solæe cum Bavero et Kistemakero vertamus quicunque inter se essent congressi, quasi ξυνήμι idem sit quod ξύνεμι. In quem turpem errorem nuper etiam incidit Benedictus, qui verba de hostili congressu intelligi voluit, hac proposita interpretatione: "Quicumque inter se bella gesserunt." Neque etiam in lectione quidquam mutamus, quæ firmissima est. Quæ enim in codd. reperitur discrepantiæ, eæ tantum abest ut de vulgatæ auctoritate detrahant, ut eam etiam confirmet. Nam ὁμόφωνοι ἦσαν, quod in depravatis codd. Ar. Chr. et Mosqu. in quo ὁμόφωνοι in ὁμοφώνων transiit, additum legitur, nihil aliud est quam interpretamentum vv. ἀλλήλων ξυνέεσαν. Ὅμόφωνοι ἦσαν autem, quod e Dan. affertur, vel ex ὁμόφωνοι corruptum est; quod ei, qui arcissimum horum codicum nexum perspexerit, verisimillimum videbitur; vel etiam in ὁμόφρονες mutari potest, quasi illud ἀλλήλων ξυνέεσαν improprie; ut nostrum "sich unter einander verstehen," explicandum sit, quod tamen in Græco sermone fieri non potest. Quod denique tres codd. Pariss. habent ξυνέεσαν, id non e ξυνέεσαν, sed e ξυνέεσαν depravatum esse vel inde patet, quod iidem codices, ut omnes omnino libri exceptis duobus, qui interpretamentis prius commemoratis contaminati sunt, tuentur genitivum ἀλλήλων, qui cum ξυνέεσαν in dativum mutandus esset, nisi quis Bavero stultitiam imitari velit, dativum hic pro genitivo poni posse existimantis.

CAP. 12.

Argumenti in præcedente capite tractati continuatio. καδ' ἐκάστους et καδ' ἑαυτούς quomodo differant. Nominativi absoluti. Anacolutha. Dux loquendi rationes confusæ. Ineptos esse eos, qui οὐκ ἄνοτες ποῦι posse dicant pro οὐχ ἐκόντες etc.

Ita examinato libri primi capite secundo et tertio addemus nonnullos alios locos conjecturis temere vexatos. Quibus tamen præmittimus unum, in quo non multum abest, quin ipsi, incognitum quendam virum doctum secuti, a librorum scriptura recedamus. De quibus verbis hic disputare placet, quoniam questio maximam partem pendet e sensu formulæ καδ' ἐκάστους, quæ modo adfuit. Loquimur autem de verbis his II. 39. Οὐτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καδ' ἐκάστους, μετὰ πάντων δ' ἔς (vel δέ, ἔς, ut voce melius subsistas) τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι τὴν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι ταπτεῖω κρητοῦμεν. ἀδρόα τε τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδέεις πω πολέμιος ἐνέτυχε, διὰ τὴν τοῦ ναυτικοῦ τε ἡμα ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν. Primum membrum voluit significare: "Lacedæmonii non per se s. soli, sed cum omnibus auxiliis agrum nostrum invadunt." Sed καδ' ἐκάστους nunquam est soli, verum ubique singuli. Ita gens e pluribus populis composita, ut Græcorum vel Germanorum, dici potest στρατεύειν καδ' ἐκάστους, si quæque natio per se expeditionem facit. Sed unus populus, ut Lacedæmonii, si omnino recte dicatur καδ' ἐκάστους στρατεύειν, quod non memini me legere, id certe non valet solum expeditionem suscipere. Quæ tamen notio hic requiri videtur, quum Athenienses, Lacedæmonii oppositi, statim prædicentur, αὐτοί, soli, Peloponnesum invasisse. Quæ difficultas non omnino fugit Neophytum Ducam, qui quum scripsisset καδ' ἐκάστους] ἀντὶ τοῦ μόνου, addit deinde ἢ τὸ Λακεδαιμόνιοι ἀντὶ τοῦ Πελοποννήσιοι ἢ ἢ, οὕτε οἱ Πελοποννήσιοι καδ' ἐκάστους. Sed Thucydides si de Peloponnesiis loqui voluisset, cur pro iis Lacedæmonios nominaret, causa non erat. Verum de Peloponnesibus ne potest quidem sermo esse, quum in omni hoc loco instituta atque mores Atheniensium cum Lacedæmoniiis

solis, non autem cum universis Peloponnesibus comparentur. Acutissime igitur Beckius, Vir a nobis plurimum colendus, quum hanc orationem in Seminario philolog. Lipsiensi aliquando explicarem, difficultatem minorem videri monuit, si post κρατούμεν minus interpungatur. Ita enim animadvertimus, Athenienses et solos, sine sociis (τὴν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες — κρατούμεν,) neque cum omnibus copiis suis (ἀθροῖα τε τῆ δυνάμει — ἐπίπεμφιν) cum hostibus pugnasse perhiberi. Lacedæmonii igitur iis oppositi neque soli neque cum parte militum suorum, sed cum toto suo exercitu, sibi adjunctis præterea sociis, in Atticam irrupisse dicendi erant. Quorum membrorum alterum Thucydides omisisse videatur, cum qua dictione quodammodo compares II. 35. Ὁ, τε γὰρ ξυνηδὸς καὶ εἵνους ἀκρατῆς τάχ' ἂν τι ἐνδεστέρευς πρὸς ἃ βούλεται τε καὶ ἐπίσταται νομίσσει δηλοῦσθαι· ὃ, τε ἄπειρος ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι, διὰ φθόνον, εἰ τι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούσι, ubi plene dicendum erat ὃ, τε ἄπειρος καὶ μὴ εἵνους — δι' ἀπειρίαν καὶ φθόνον. Atque ad hunc modum verba intellexit Reiskius, cujus p. 87. hæc est versio: "Die Lacedæmonier getrauen sich nicht mit einzelnen Rotten oder Völkerschaften, oder auch für sich allein, uns in unser Land zu fallen, sondern sie kommen mit der ganzen Macht ihrer eigenen Leute und ihrer Bundesgenossen aus dem Peloponnes angezogen." Sed vereor, ut hæc ratio, quamvis ingeniosa, omnibus satisficiat. Ne dicam male scripsisse Thucydidem, si propius, quam remotius membrum oppositione carere maluisset, primum illa ipsa notio formulæ καθ' ἐκάστους, ut sit quod que agmen per se, in einzelnen Abtheilungen, exemplis confirmanda est. Alibi enim, ubi similiter dicitur, vel de gente, cujus singuli populi, vel de populo, cujus singuli cives aliquid agunt, usurpatur. Illius generis exemplum est, quod I. 3. legimus καθ' ἐκάστους μὲν ἦδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἑλληνας, οὐ μὲντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκινῆσαι. Add. II. 64. Πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχωμεν πρὸς τε ξύμπαντας καὶ καθ' ἐκάστους. IV. 64. καθ' ἐκάστους βλαπτόμενοι, ξύμπαντες κινδυνεύομεν. Aliud exemplum suppeditat Neophytus Ducas t. X. p. 116. s. v. ἐκάστος. In quibus omnibus locis formulæ καθ' ἐκάστους opponitur ἅπαντες s. ξύμπαντες, idque optime, quippe quibus vocibus com-

plexus omnium in unum clarius quam simpliciter πάντες significetur, quod proprie ad ἐκάστος refertur, ut ἅπαντες atque ξύμπαντες ad καθ' ἐκάστους. Ne tamen hanc constantem esse dicendi rationem putes, ideoque II. 39. pro μετὰ πάντων necessario μεθ' ἀπάντων requiri existimes, quod non nisi in tribus depravatis codicibus, Ar. Chr. Vind. reperitur, obstant verba II. 41. Τὴν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παιδεύειν εἶναι, καὶ καθ' ἐκάστον δοκεῖν ἂν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα πάρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἶδη — τὸ σῶμα αὐταρχεῖς παρερέχουσα, quæ alterum, quem significavimus, dictionis καθ' ἐκάστους usum confirmant. De quo conferri etiam potest II. 60. Sed populum, cujus singula agmina bellum gerant, dici καθ' ἐκάστους πολεμεῖν non memini. Deinde, ut justa esset oppositio, non tam μετὰ πάντων, quam πάντες scribendum erat, quum Lacedæmonii ipsi essent ii, qui omnes in bellum proficisci perhiberentur. Quas difficultates si considero, probaverim scripturam, quam docta manus margini Flor. Vin. appinxit, καθ' ἑαυτούς, soli. Cf. III. 59. Vig. p. 633. Matth. Gr. Gr. p. 852.

Sed supervacanea judicamus ea, quæ viri docti conjecerunt in locis his. II. 40. Διαφερόντως δὲ καὶ τότε ἔχραμεν, ὥστε τοιμῶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἔπιχειρήσομεν, ἐκλομίζεσθαι· ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Ibi hallucinati sunt interpretes, quorum commenta cognoscere qui cupiat, eos ipse adeat. Linceola post ἄλλοις posita omnia plana sunt, ὃ τοῖς ἄλλοις — ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Thucydides enim initio scribere voluit ὃ (τὸ ἐκλομίζεσθαι) τοῖς ἄλλοις ὄκνον φέρει, sed explicandi causa contrarium in medio inseruit, ἀμαθία μὲν θράσος, et deinde, quo oratio concinnior esset, λογισμὸς addidit. Quæ ne mira atque inaudita dicas, vernaculo sermone imiteris, nosque eodem modo loqui posse animadvertes. Præterea compara nominativos absolutos ad eandem prorsus rationem conformatos, qui leguntur in exemplis his. III. 34. Ὁ δὲ (Πάχης) προκαλεσάμενος (ῥυλοῦ προσκαλ. sed v. Bened.) ἐς λόγους Ἰππίαν, ὥστε, ἢ μηδὲν ἀρέσκον λέγη, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τείχος σῶν καὶ ἰγῆα — ὃ μὲν ἐξῆλθε παρ' αὐτόν, ὃ δ' ἐκείνῳ ἐν φυλακῇ ἀδέσμων εἶχε (pro Πάχης προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἰππίαν, ἐξελάθοντα αὐτόν ἐν φυλακῇ εἶχε). IV. 80. καὶ προκαλεσάντες (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐς διαχιλίους (εἴλωτας) — οἱ μὲν ἐστὲ φανώσαντό τε καὶ τὰ

ἰερά περιελθόν, οἱ δὲ οὐ πολλῶν ὕστερον ἠφάνισαν αὐτούς (pro προκρίναντες ἐς δισχιλίου, στεφανωθέντας καὶ τὰ ἰερά περιελθόντας αὐτούς ἠφάνισαν). Ubi qui προκρίναντες de Helotibus, qui se ipsi separarant, intellexit Benedictus, hunc usum activi προκρίνειν ante omnia debebat demonstrare exemplis, non ratiocinationibus. Cf. Diod. p. 525. Neque multum abhorrent verba IV. 36. Καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοι τε ἀμφοτέρωθεν ἤδη, καὶ γενόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῃ εἰκάσαι, τῶν ἐν Θερμοπύλαις—ἐκείνοι τε γὰρ τῆ ἀτραπῷ περιελθόντων τῶν Περσῶν διεφθάρησαν, οὗτοι τε ἀμφίβολοι ἦδη ὄντες, οὐκέτ ἀντεῖχον, ἀλλὰ πολλοῖς τε ὀλίγοι μαχόμενοι, καὶ ἀσθενεία σωματίων, διὰ τὴν σιτοδείαν, ὑπεχώρον· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκράτουν ἤδη τῶν ἐφθόνων (ubi scriptor initio dicere voluit οἱ Λακεδαιμόνιοι γενόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι τοῖς ἐν Θερμοπύλαις περιελθόντων τῶν Περσῶν διαφθαρείσιν, οὐκέτι ἀντεῖχον). Cf. etiam III. 53. fin. ubi proprie scribendum erat, Ἄλλὰ μὴ, ἄλλοις χερίν φέροντες, ἐπεὶ διεγνωσμένην χρίσιν ἡμᾶς καθιστῆτε. Ab his si paullo longius ad alia anacoluthi exempla in Thucydide obvia progrediamur, nos non graviter taxatum iri speramus. Locum igitur IV. 73. Οἱ γὰρ Μεγαρεῖς, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι etc. qui quom ab aliis multum vexatus tum a Benedicto nuper perverse constitutus est, rectissime explicuit Heilmannus, quom orationem interjectis sententiis interruptam in verbis Οὕτω δὴ—οἱ τῶν φευγόντων φίλοι Μεγαρεῖς—ἀνοίγουσι τὰς πύλας continuari diceret. Eo magis mirus est, quod idem Heilmannus in loco sane memorabili III. 68. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι δικασταί, νομίζοντες τὸ ἐρώτημα σφίσις ἠρθῶς ἔξειν, εἴ τι ἐν τῷ πολέμῳ ὑπ' αὐτῶν ἀγαθὸν * πεπόνθασι, διότι τὸν τε ἄλλον χερίον ἤξιον ἤδη ἐν αὐτοῖς κατὰ τὰς παλαιὰς Παισωνίου μετὰ τὸν Μῆδον σπονδῶς ἠσυχάζειν, καὶ ὅτε ὕστεροι, ἀ πρὸ τοῦ πε-

ριτειχιζέσθαι προίσχοντο αὐτοῖς, κοινὸς εἶναι κατ' ἐκείνα· ὡς οὐκ ἐδέξαντο, ἠγούμενοι τῇ ἑαυτῶν δικαίᾳ βουλήσει ἐσπονοῖσι ἤδη ὑπ' αὐτῶν κακῶς πεποθῆναι· αὐθις τὸ αὐτὸ * ἕνα ἕκαστον παραγαγόντες (al. παράγοντες) καὶ ἐρωτῶντες, εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμαχούς ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσίν, ὁπότε μὴ φαῖεν, ἀπάγοντες ἀπέκτεινον, ne verba καὶ ὅτε ὕστερον suspensa sint, tres conjecturas proposuit, quibus quarta Kistemakeri ἄ pro ἄτε n e m p e solæce accipiens addi potest, e quibus necis quamnam Græco sermoni magis contrariam ducas. In plerisque ibi recte judicavit Bredovius, sive ἤξιον Thucydidi etiam infra observatum, sive προίσχοντο αὐτοῖς bis cogitandum est. Denique genitivi nexa destituti exemplum est I. 72. Τῶν δὲ Ἀθηναίων—ἔτυχε γὰρ ἀρεστέα πρῶτερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παρῶσα, καὶ ὡς ἦσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παρητητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι. Ubi editores multa nugantur, et verba ἔτυχε γὰρ—παρῶσα parentheseos signis includerunt, quasi τῶν Ἀθηναίων καὶ ὡς ἦσθοντο τῶν λόγων posset coherere. Sermonis filium in his prorsus interruptum est, nec nisi verbis ἀρεσελθόντες οὖν τοῖς Λακεδαιμονίους denuo, sed alia ratione, annectitur. Ab hoc loco aliquidam diversus est alius I. 115. Τῶν δὲ Σαμίων—ἦσαν γὰρ τινες οἱ οὐχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἐφυγον ἐς τὴν ἠπειρον—ξυθήμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατάτοις καὶ Πισσοῦδῃ τῷ Ὑτάστου ξυμμαχίαν, ὃς εἶχε Σάρδεις τότε, ἐπικουρούς τε ξυλλέξαντες ὡς ἐπτακοσίους, διέβησαν ὑπὸ νύκτα ἐς τὴν Σάμον. Ubi quom non addita sit post ἠπειρον copula καί, quam in præcedente exemplo post παρῶσα deprehendimus, scriptorem apparet omnino ita pergere, ac si dixisset τῶν Σαμίων τινές, quod tamen τινές latet in parenthesis. Hujus igitur generis anacolutha II. 40. in subsidium vocanda erant ab editoribus, non verba, quæ III. 12. inveniuntur, *Ο, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὐνοια (utrum ἢ εὐνοια, ut mox ὁ φόβος?) πίστιν βεβαῖοι, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρῆιχε. Ibi enim ὅ, ut apparet ex τούτω, quod ei respondet, non potest pro nominativo haberi, sed est accusativus. Unde vel

* Post ἀγαθόν, plerisque omnibus codicibus obsecuti, delevimus voculam τί. Nam c. 52. legimus quidem Εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμαχούς ἐν τῷ πολέμῳ [τῷ καθεστῶτι] ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν. Sed c. 54. scribitur Εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμαχούς ἐν τῷ πολέμῳ τῶδε ἀγαθὸν πεποιήκαμεν, et. c. 68. Εἴ τι Λακεδαιμονίους κ. τ. ξ. ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσίν, unde in his codicum auctoritati obtemperandum esse recte monuit Benedictus.

* Hoc pronomen pendet a remotiori verbo ἐρωτῶντες, a qua dictione non multum differunt, quæ ab Heindorf. ad Plat. Phædon. c. 43. de verbis τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νοθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις disputata sunt.

πίστιν βεβαίω quasi pro uno verbo habendum est, qualia tragici maxime frequentant (ut Æsch. Agam. 173. Τάνα ἐπιπέσια κλάζων, i. e. celebrans, et Soph. Electr. 123. Τάκεις οἰμωγῶν Ἀγαμέμνονα, i. e. deploras Agamemnonem,) vel duplex confusa est structura, ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὐνοια βεβαίω, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρῆχεν, atque εἴ τε τοῖς ἄλλοις μαλ. εὐν. πίστιν βεβαίω, ἡμῖν ταύτην ὁ φόβος ἐχυρὸν παρῆχε. Qualis duarum loquendi rationum confusio sæpeprehenditur in Thucydide. Usitatissimum est quod I. 22. exstat, "Ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον, ἢ μέλλοντες πόλεμῆσαι, ἢ ἐν αὐτοῖς ἦδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν τῶν λεχθέντων διαμνημοεύσαι ἦν. (Cf. IV. 126. Καὶ γὰρ ὅσα μὲν—τοῦς ἀμνηστούς). Rarius est quod II. 11. reperitur, Πᾶσι γάρ, ἐν τοῖς ὁμιμασί και ἐν τῷ παρατυκίκα ὄραν πάσχοιτάς τι ἀηδέες, ὄργη προσπίπτει, ubi non tam accusativus πάσχοιτάς, qui etiam præcedente dativo cum infinitivo ὄραν recte conjungi poterat, quam hic ipse infinitivus offensionem est, quum proprie non dicas πᾶσιν ὄργη προσπίπτει ὄραν, sed ὄραν vel ἐν τῷ ὄραν, pro quibus Thucydides nudo infinitivo usus est, quum in ὄργη προσπίπτει lateat φθονερόν ἐστι vel simile quid. Illustrissimum autem confusarum loquendi rationum exemplum habes II. 49. Τὰ ἐντός οὕτως ἐκαίετο (al. ἐκάετο; sed v. c. 52. cl. Dorv. ad Char. p. 374.) ὥστε ἦδιστα ἂν ἐς ἰδρὸν ψυχρὸν σφᾶς αὐτοῦς ῥίπτειν. καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἡμελημένων ἀνδρώπων καὶ ἔδρασαν ἐς φρέατα, ubi vel ἐς φρέατα omittendum, vel pro τοῦτο καὶ ἔδρασαν substituentum erat, quod ad sensum in eo inest, καὶ ἔρριψαν εἰαυτοῦς. Quod restat, III. 12. noli ad correctionem confugere. Nam quod Duckerus conjecit πιστόν, pleonasmum inferret inusitatum. Multo minus autem cum depravatis libris, Ar. Chr. Gr. scribi potest ὅτε, quod voluit Benedictus. Nam primum ita desideraretur copula, unde certe cum Reiskio exhibendum esset ὅτε τε, quod tamen librorum auctoritate destituitur. Deinde neutrum τοῦτο non præcedente ὁ intelligi omnino non potest.

III. 11. Ἄμα μὲν γὰρ μαρτυροῦν ἐχρῶντο, μὴ ἂν τοὺς γε ἰσοφύλους ἀκόντας, εἰ μὴ τι ἡδίκων οἷς ἐπήσαν, ἔστρατεύειν. Exponitur, quomodo Atheniensis speciosis verbis (εὐπρεπεῖα λόγου) imperium sibi comparaverint. Sed hæc expositio ita fit, ut primo aspectu non tam speciosa, quam inepta proferri putes. Verba enim nihil aliud

significare videntur, quam hoc, Atheniensis dixisse, nisi, quos aggredierentur, delinquent, socios sibi non in vitos opem laturos esse. Concedere igitur videntur Atheniensis, se a sociis non ultro adjuvari, quod prorsus est contra loci nexum. Quamobrem certatim viri docti ἀκόντας mutari jasserunt in ἐκόντας. Ita altero scholiasta præeunte staturunt Stephanus et Æm. Portus, neque displicuit hæc correctio Baveri, Kistemakero, Levesquio. Valla vocem, cujus sensum non perspexit, omnino non expressit. Gottleberus autem, Abreschium (Lectionn. Aristen. p. 296. sq. et Dilucc. Thucc. p. 281.) ut solet, secutus, horrendum dictu protulit; μὴ ἂν s. οὐκ ἂν ἀκόντας poni pro οὐκ ἐκόντας. Quales ineptias frustra defendas Hesychii auctoritate, qui t. II. p. 807. scribit οὐκ ἀκόντες, οὐκ ἐκόντες. Quæ interpretatio fortassis ex hoc ipso loco ducta est; nam quo minus apud Hesychium negationem ante ἐκόντες deleas, quod voluerunt ejus interpretes, nonnihil obstat, quod non solum Schowius scripturæ diversitatem non annotavit, sed eadem etiam a Phavor. p. 559. repetuntur. Sed quod per se cogitari non potest, et, quocunque sermone exprimitur, absurdum est, ei rei grammaticorum testimonia auctoritatem conciliare non possunt. Nihilominus viri docti Thucydidi etiam alibi tale quid obtrudere studuerunt. Ut quom Brasidas Acanthis IV. 86. dicit, Οὐ γὰρ ἔυστασιάζων ἦκω, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν, εἰ, τὸ πᾶτερον παρῆς, τὸ πλέον τοῖς ὀλίγοις, ἢ τὸ ἔλασσον τοῖς πᾶσι δουλάσαιμι, Abreschius, et, qui cum tanquam Apollinem colit, Gottleberus, οὐκ ἀσαφῆ idem voluerunt esse quod οὐ σαφῆ. Quemadmodum hoc futile, ita quæ aliis placuit scriptura ἀσφαλῆ, spernenda est. Nam primum eam e correctione fluxisse luce clarius est, quippe quæ nonnisi in veteribus editionibus, quarum levissimum esse vidimus auctoritatem, et in margine codicum nonnullorum exstat, atque ab eo ipso scholiasta, qui ita legi monuit, fortassis excogitata sit. Deinde, si sensum spectamus, Brasidas non firmam et stabilem, sed veram atque hoc nomine dignam libertatem, oppositam τῇ ἀδικῆ ἐλευθερίᾳ c. 85. Acanthis a se afferri toto hoc loco demonstrare studet. Denique deest particula ἂν, quæ necessaria est, quum infinitivo in orationem rectam mutato scribendum sit οὐκ ἂν ἐπιφέρωμι, εἰ δουλάσαιμι. Jam facilis quidem est correctio

a Bavaero excogitata οὐδ' ἂν σαφῆ (pro quo Wassius minus bene conjecit οὐδ' αὖ σαφῆ;) sed ne ea quidem in ejusmodi locum contra librorum auctoritatem inferenda est. Veram enim explicationem, Heilmanno jam quodammodo præeunte, dedit Kistemakerus, hac exhibita versione: "Neque mentis sum, ambiguum vobis libertatem asserere, quod fieret, si etc." Insignis enim hic est brevitatis pro οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἔλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν, ἐπιφέρωμι δ' ἂν (ἀσαφῆ τὴν ἔλευθερίαν), εἰ etc. Atque ita comparari potest cum hoc loco is, quem supra p. 142. e Platone laudavimus. Vulgatum etiam Tib. Hemsterhusius ad Lucian. Nocyom. c. 7. (t. I. p. 465.) probam existimat, non addita tamen ulla ejus interpretatione. Nunc etiam facilius concedemus, III. 11. a quo loco ad hanc disputationem progressi sumus, constantem omnium librorum scripturam non esse sollicitandam. Bene enim animadvertendum, Thucydidem non generatim dixisse τοὺς ζυμμάχους, sed τοὺς ἰσοψύχους, quod sensum valde mutat. Quorum notionem si tenemus, et illud ἀκοντας non nisi cum ξυστρατεύειν conjungimus, verbis εἰ μὴ τι ἡδίκουν οἷς ἐπῆρσαν magis per se spectatis, Mitylenæos, qui ibi loquuntur, intelligimus hoc dicere. "Athenienses libertatem nobis concesserunt, non alia de causa, quam quod speciosius verbis sibi opus esse putabant ad imperium consequendum. Nobis enim documento utebantur, dicentes, (etiamsi alii coacti se adjuvare perhiberentur,) eos certe, qui idem jus suffragii ferendi haberent (plena libertate fruarentur,) invitos sibi auxilium laturos non esse, (neque omnino id facturos,) nisi ipsa causæ æquitate permoverentur, ut participes bellorum fierent."—Quem sensum Thucydides brevitate haud indignum esse judicamus. Post ξυστρατεύειν autem non punctum, sed colon collocandum; nam ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ respondet præcedenti ἄμα μὲν, et ut inde ab ἄμα μὲν—ξυστρατεύειν describeretur λόγος εὐσπέπεια, ita verba ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ—ἔμελλον ἔξειν illustrant γνώμης ἔφοδον. Ἄμα μὲν—ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ similiter legas IV. 73. ubi punctum, quod vulgo post ἀρξαι legitur, cum commate commutandum.

III. 26. Τοῦ δ' ἐπιγιννομένου θέρους οἱ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ τὰς ἐς τὴν (articulum enim addunt plerique codices) Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδα, ὅς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες, αὐ-

τοὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ οἱ ζυμμάχοι ἐσίβαλον. Duo insunt in his verbis, quæ offensioni esse possint; primum quod duæ et quadraginta naves commemorantur, quum supra c. 16. et 25. atque infra c. 29. et 69. nonnisi quadraginta navium mentio facta sit; deinde, quod dicitur ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδα προστάξαντες, quum alterutrum, vel ἔχοντα, vel προστάξαντες, sufficiat. Ar. et Dan. pro ἔχοντα exhibent ἔχοντας, quod in Par. E. correctum est in ἐχούσας. Sed e Græcorum loquendi usu non naves cum duce (νῆες ἔχουσαι ναύαρχον,) sed dux cum navibus (ναύαρχος ἔχων ναῦς) emittitur. Bredovius ut utramque difficultatem tollet, scribendum conjecit ἔχοντα β' Ἀλκίδα προστάξαντες, quæ interpretatur: "Alcida, qui duas naves seorsum habebat, classi præfecto." Sed neque ἔχειν, in tali potissimum loco, potest esse seorsum habere, atque omnis sententia satis mira esset. Deterior etiam est Benedicti conjectura διώκειν (pro δύο καί), qua admissa verba ita vult conjungi, ἐπειδὴ ἀπέστειλαν Ἀλκίδα ἔχοντα τὰς τεσσαράκοντα ναῦς ἐς τὴν Μιτυλήνην διώκειν προστάξαντες, ut διώκειν pendeat ἐ προστάξαντες. Sed quis, queso, unquam audivit, articulum proxime ante ἐς Μιτυλήνην positum ab his verbis posse sejungi, ut τὰς ἐς Μιτυλήνην διώκειν τεσσαράκοντα ναῦς idem sit quod τὰς τεσσαράκοντα ναῦς διώκειν ἐς Μιτυλήνην. quasi verbum interponi liceat inter substantivum et ejus articulum? Quis porro audivit, verbo transitivo accusativos, quos cum eo cohærere nolis, et præmitti et subjungi, si illud verbum alio loco collocari non solum potest, verum etiam debet? Qui enim legat τὰς ἐς Μιτυλήνην διώκειν τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν Ἀλκίδα, hæc verba non aliter intelligit quam Alcida esse missum, ut naves Mitylenæ petentes persequeretur; priusquam edoctus fuerit, διώκειν cogitatione hinc esse removendum et ad προστάξαντες referendum. Denique διώκειν ἐς τινὰ τόπον absolute positum et de classe dictum (ut fere sit celeriter navigare,) si forte alii scriptores usurpaverint, apud Thucydidem certe me invenisse non memini. Post Benedictum silentio non prætereundus est Stephanus, qui pro ἔχοντα scribendum suspicatur ἀρξοντα, quod probum esset, si verba ὅς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος deessent (nam formulam ἀρξοντα προστάξαι exemplis satis stabilivit Abresch. Dilucc. Thucc. p. 293.); sed ἀρξοντα Ἀλκί-

δαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες non minus pleonastice dictum est, quam quod vulgo legitur, præsertim si comparantur verba c. 16. quæ inferius laudabuntur. Nam dicas quidem, ναύαρχον apud Lacedæmonios omnino rei navalis curam gessisse, neque necessario unius certæ classis imperium habuisse. Unde Lacedæmonios recte narrari τὸν ναύαρχον προστάξαι ἄρχοντα τῶν δυοῖν καὶ τεσσαράκοντα νεῶν, s. eum, qui navarchi munere fungebatur, præfecisse duabus et quadraginta navibus Mitylenæ profectoris. Sed hoc argutius quam verius est, et jam inest in verbis ὃς ἐμελλεν ἐπιπλεῦσθαι c. 16. Equidem igitur nihil muto. Quod enim alibi quadraginta naves commemorantur, inde explicandum videtur, quod scriptor numero rotundo uti maluerit, quom numerus barum navium accurate cognitus fuisse omnino non videatur; Diodorus enim l. XII. c. 55. quinque et quadraginta naves fuisse scribit. Nam ubi quadraginta naves commemorantur, de iis, quæ imperatæ, ubi autem duæ et quadraginta, de iis, quæ vere paratæ sint, dici, capite 29. et 69. non confirmatur. Quod autem ad omnem structuram atinet, in ea sane pleonasmum quendam deprehendimus. Nam ne quis προστάξαντες cum Porto explicet naves sociis imperantes (quod Thucydidi esset potius ἐπιτάξαντες cf. II. 7. et Alesch. l. l. p. 294. unde Thomas M. p. 356. ἐπιτάσσειν elegantius esse dicit quam προστάσσειν, quanquam hoc Xenophonti, Diodoro aliisque scriptoribus eodem sensu usitatisimum est) vel cum Kistemakero mandata dantes, monendum est, præterquam quod hoc participium ita nimis nude positum sit, verba cap. 16. Κατὰ πόλεις ἐπήγγελον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν Ἀλκίδαν, huic interpretationi obstare. Pleonasmus autem Thucydides, quamvis brevitatis studiosissimus, tamen in quibusdam dictionibus ad aliorum Græcorum scriptorum exemplum non fugit. Nihil dicimus de formulis; quæ temporis notionem bis exprimunt, ut τότε δὴ κατὰ τὸν καιρὸν τούτου I. 58. II. 84. ἔπειτα ὕστερον II. 9. μετὰ τὴν μάχην ὕστερον III. 5. πρὸ τῶν Τρωϊκῶν πρῶτον I. 3. προσημῶν πρῶτον I. 29. προγράφειν πρῶτον, quod I. 25. restituendum est, ubi alia hujus generis attulit Stephanus. Facilius cum iis verbis, de quibus hic nobis sermo est, compares exempla hæc. I. 138. The-

mistocles prædicatur fuisse τῶν μελλόντων ἐπιπλεῦστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής. III. 68. Plateæ narratur eversæ esse ἐς ἔδαφος ἐκ τῶν Σεμελίων. II. 48. Τὰς αἰτίας, ἄστυας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν, ubi viri docti quom postrema deleri juberent, vehementer falsi sunt, ut vidit etiam Bredovius. Nam non μεταβαλεῖν per μεταστῆσαι explicatur, sed potius vicissim, ut poterant ex annotatione scholiastæ ad hæc verba adscripta discere, μεταστῆσαι] μεταβαλεῖν, ex qua eum δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν in exemplari suo patet invenisse. Si quid igitur interpretamenti hic lateret, potius in τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι inesset, quæ verba vel omnia vel ex parte e scholio orta essent. Sed quom hæc suspicio libris non confirmetur, nescio an vulgata servanda sit. Integrum membrum deesse poterat III. 11. Ἐποχειρίους ἔχοντες τοὺς πλείους, ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ὀμιλοῦντες, χαλεπώτερον εἰκότως ἐμελλον οἴσιν, καὶ πρὸς τὸ πλεῖον ἤδη εἶκον τοῦ ἡμετέρου ἐτι μόνου ἀντισουμένου. A quibus verbis ut pleonasmum removeas, pro εἶκον facillima mutatione scribendum esse suspiceris ἦκον, cui conjecturæ quodammodo favet Vallæ versio: "Jamque admodum processerunt, quom solis nos jam secum ex æquo versemur."

III. 49. Ἐνθεῖσῶν τῶν γυναικῶν τούτων μάλιστα ἀντυπάλαν πρὸς ἀλλήλας, οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον μὲν ἐς ἀγῶνα ὅμως τῆς δόξης, καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀρχώμαλοι ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου. Offensioni est particula ὅμως. "Nam" ita scribit Baverus "quod certasse dicuntur sententiis, non contrarium est ei, quod præcesserit" (dicendum erat præcessit) "sed plane consentaneum." Qua de causa alii conjecerunt ὁμῶς, quod ab oratione pedestri alienum est; alii ὅμως vel post ἐκράτησε δὲ transponi vel mutari voluerunt, quæ audaciora sunt, quom vulgata in omnibus libris atque etiam apud Vallam legatur. In qua vulgari scriptura non hærebimus, si Thucydidem ὅμως nonnunquam ita usurpare intellexerimus, ut sententiam, cui illa particula opposita est, supprimat, quippe ex omni nexu supplendam. III. 28. Οἱ δὲ πρῆξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μάλιστα τῶν Μιτυληναίων, περιειδείς ὄντες, ὡς ἡ στρατιὰ ἐσπῆλθεν, οὐκ ἠέσχοτον, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς βαμμοὺς ὅμως καθίζουσιν, ubi Baverus recte subaudiri jubet: "etsi fides data erat ab

Atheniensibus incolunitatis, donec legati redissent." Cf. III. 80. Καί τις αὐτῶν ἔπεισαν ἐς τὰς ναῦς ἐσθίειν· ἐπλήρωσαν γὰρ ὄμως τριάκοντα, cum vulg. vers. IV. 96. Τῇ ὑπερβαίῃ οἱ τε ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ καὶ οἱ ἐκ τοῦ Δηλίου, φυλακὴν ἐγκαταλιπόντες, (εἶχον γὰρ αὐτὸ ὄμως ἔτι,) ἀπειροκρίσθησαν κατὰ θάλασσαν ἐπ' οἴκου, cum Porti nota. Eodem igitur modo III. 49. ommissa est sententia: "etsi eos decreti prius dati jam dudum pœnituerat," qua de re non dubitabit, qui hoc caput cum cap. 36. arctissime cohærerere animadverterit, et quæ ibi scripta sunt perpendit.

CAP. 13.

Benedicti conjecturæ refutantur. Λέγω ad nomina substantiva ubi subaudiri possit. Verbum idem vel etiam aliud cognatæ significationis ex antecedentibus repetendum. Participia pro verbis finitis. Conjecturæ in vulgata Thucydidis exemplaria receptæ ex iis maximam partem expelluntur.

Non possumus non his addere refutationem aliquot conjecturarum, quas Benedictus nuper proposuit.

I. 10. Λακεδαιμονίων εἰ ἡ πόλις ἐρημαθεῖν, λειψθεῖν δὲ τὰ τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως, προελθόντος, πολλοῦ χροῦ, τοῖς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι· καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο [μοῖρας. Cf. p. 118.] νέμονται, τῆς τε ξυμπάσης ἡγούνται, καὶ τῶν ἔξω ξυμμάχων πολλῶν· ὧμως δέ, οὔτε ξυνοικισθεῖσιν τῆς (v. supra p. 137.) πόλεως, οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελεῖσι χρῆσαμένῃς, κατὰ κώμας δὲ τῶ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκισθεῖσιν, φαίνονται ἂν ὑποδεστέρα. Ἀθηναίων δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων, διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὀφείας τῆς πόλεως, ἢ ἔστιν. Benedictus: "Ille infinitivus (εἰκάζεσθαι) h. l. non bene imperativi loco videbitur collocatus esse. Antecesserat optativus in verbis εἰ—ἐρημαθεῖν, ληψθεῖν δέ. Forte igitur etiam nostro loco excidit optativas εἴη, ut jam legatur τὴν δύναμιν εἴη εἰκάζεσθαι, conjicere possis." Quibus verbis se hæc periodum prorsus non intellexisse significavit. Quod enim in superiori membro est εἰ ἐρημαθεῖν, ληψθεῖν δέ, in altero membro de-

signatur verbis τῶν Ἀθηναίων τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων, i. e. εἰ οἱ Ἀθηναῖοι—πάθειεν, unde non est quod optativum desideres, multo minus in apodosi addas. Εἰκάζεσθαι enim, quem infinitivum qui tam ineptus fuerit ut pro imperativo usurpatum putaret, quidem fateor me nescire, pendet ex οἶμαι, et colo post ὑποδεστέρα posito atque verbis καίτοι—ὑποδεστέρα in parenthesi acceptis primariae periodi sententiæ hæc sunt. Λακεδαιμονίων εἰ ἡ πόλις ἐρημαθεῖν, λειψθεῖν δὲ τὰ τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν—εἶναι· Ἀθηναίων δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων, διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι.

I. 36. Βραχυτάτη δ' ἂν κεφαλαίω τοῖς τε ξύμμασι καὶ καθ' ἕκαστον τῶδ' ἂν μὴ προσεσθαι ἡμᾶς μάθοιτε· τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἑλλήσι ναυτικά, τὸ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων. τούτων δ' εἰ περιφρασεῖται τὰ δύο ἐς ταυτὸν (ita enim exhibit optimi libri pro τὸ αὐτὸ) ἐλθεῖν, καὶ Κορινθίοι ἡμᾶς προκαταλήφονται, Κερκυραῖοις τε καὶ Πελοποννησίοις ἡμα ναυμαχίσετε. Benedictus: "Virorum doctorum interpretationes nimis duræ et contortæ mihi esse videntur. Omnia intellectu faciliora erunt, si litera ὦ in ὁ mutata legerimus, τὸδ' ἂν μὴ προσεσθαι ἡμᾶς μάθοιτε, " hoc, nos non esse deserendos, intelligetis." Non assequor, quid sibi voluerit Vir Doctus, quum hæc scriberet. Difficultas enim non est in τῶδε, quod prorsus ex more Græcorum positum est, quum τὸδε langueret, sed in dativo τοῖς ξύμμασιν et participio ὄντα. Dativum scholiasta suppleto λέγομεν explicari voluit. Quod verbum ubi ita omittitur, ut substantivum inde regatur, quod non fit nisi apud poetas vel in oratione concitatiore, nomen in accusativo enunciat, id quæ duobus modis; aut in compellatione, ubi pronomen σί cum vocabulis ei adhaerentibus ex omisso λέγω interdum pendet (cf. Schæf. ad Lamb. Bos. p. 628. Matth. Gr. Gr. p. 588.); aut in appositione ad alium casum, si verbum et cum hoc et cum accusativo conjungi potest (ut Soph. Antig. 851. ed. Erf. min. Ἐφασσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρός τριπόλιστον οἶκτον, ubi videt quæ ab Hermanno et Erfurdio disputata sunt), vel etiam nomen in appositione positum ad aliam vocem relatum est, quam cui explicando proprio inservit (ut Æsch. Agam. init. Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνον, φρουρᾶς ἑτέρας μῆκος, ubi μῆκος poeta dixit inductus accusativum

ἀπαλλαγῆν.) Quæ omnia quum a Thucydidis verbis aliena sint, dativos pro genitivis usurpatos sive per nostrum *fūr* explicandos esse statnendum est. Add. Matth. Gr. Gr. p. 525. sq. Majorem dubitationem facit participium ὄντα verbo finito desitutum. Hoc ut explicarent, Portus, Gailius (Observv. in Thuc. p. 42.) et, qui cum eo facit, Benedictus commate post Κορυθίων posito verba τρεῖς ὄντα ναυτικά pro accusativis absolutis haberi voluerunt, cui rationi, ut alia taceam, jam satis obstat particula δέ post τούτων. Alii igitur ἂν μάθουτε e præcedentibus repeti voluerunt, quod sæpe faciendum est. Plat. Arol. 32. Ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἔμναυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, ὡς ἐγῶμαι, οὐκ ἂν ἀνδρὲς εἴη· καὶ δὴ καὶ τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντά, ὥσπερ τοὺς ἐνταῦθα, διάγειν, τίς αὐτῶν σοφὸς ἔστι, καὶ τίς οἴεται μὲν, ἔστι δ' οὐ (sc. οὐκ ἂν ἀνδρὲς εἴη). Interdum id vel ibi fit, ubi multa inserta sunt. Thuc. I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων καὶ ἐπιόντων γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε, ἦν οὐ δίκαιον, ἀλλ' ἢ κἀκείων καλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, ἢ καὶ ἡμῖν πέμψειν, καθ' ὅ, τι ἂν πεισθῆτε, ὠφέλειαν, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένου, βοηθεῖν. πολλὰ δέ, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπεισόμεν, τὰ συμφέροντα ἀποδείκνυμεν, καὶ μέγιστον, ὅτι οἱ τε αὐτοὶ πολέμιοι ἡμῖν (quod pro ἡμῖν e libris revocandum est. cf. Bened.) ἦσαν, ὅπερ σαφεστάτη πίστις, καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἱκανοὶ τοὺς μεταστάντας βλέψαι· καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρωτῆδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, οὐχ ὁμοία ἢ ἀλλοτριώσις. ἀλλὰ μάλιστα μὲν, εἰ δύνασθε, μηδὲνα ἄλλον εἶν κεκτῆσθαι ναῦς· εἰ δὲ μή, ὅστις ἐχυρώτατος, τούτων φίλον ἔχειν. Ubi verba πολλὰ δὲ — ἀλλοτριώσις non possunt parentheses notis includi, ut factum est in Lipsiensi editione, repugnante particula ἀλλὰ ante μάλιστα, quæ opposita est negationi in οὐχ ὁμοία ἢ ἀλλοτριώσις. Neque infinitivus εἶν et ἔχειν pro imperativis usurpatos esse dixerim, qui nimis abrupte inferrentur, sed δίκαιον Thucydidis menti diutius observatam esse arbitror. Cf. I. 10. quem locum modo tractavimus, II. 24. ubi χεῖσθαι pendet ex remoto verbo ἔδοξεν, et Plat. Symp. 5. Οὐ δεινὸν — ἡμέλειται ποσούτος θεός, de quibus verbis vid. Wolf. Jam quominus I. 36. hanc explicationem admittas, ob stare quidem videtur participium ὄντα, pro quo post πρὸςεσθαι infinitivum

exspectes. Sed modo *μανθάνειν* non discendi, sed cognoscendi notione in altero membro subaudiatur, (cf. Matth. Gr. Gr. p. 758.) vel etiam aliud verbum, in quo hæc significatio insit, ex eo repetas, et in participio non hærendum esse intelliges. A quibus qui dissentiat, eum ὄντα pro verbo finito accipere necesse est, quod in verbi substantivi participio minus feram, quam in aliis non inusitatum est. Cf. I. 25. Κορινθιοὶ — — ὑπεδέξαντο τὴν τιμωρίαν — — μίστε τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλου, ὄντες ἄσποικοι. οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ αἱ ἄλλαι ἐσποικίαι. Ubi particula γάρ ceteras, quas tentarunt, interpretationes falsas esse arguit. II. 29. Τήρης οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχον, βασιλεὺς τε πρῶτος ἐν κράτει Ὀδρυσῶν ἐγένετο. Ab his diversum Thucydidis locum una cum Herodoti verbis quibusdam jam supra p. 153. sq. attulimus. Herodotus sæpius participiis ita utitur, idemque usus Atticis poetis frequens est. Cf. Æsch. Eum. 68. 144. all. Herm. ad Vig. p. 770. et, qui de ἔχον loquitur, Heind. ad Plat. Phædon. c. 49. In verbis I. 36. restat denique, ut pauca dicamus de scriptura τούτων δ' ἐν εἰ περιόψεσθε, quæ est in deterioribus libris. Illud ἐν Stephanus et Abreschius ferri posse omnino negarunt, Gottleberus et Baverus inuepta ratione defenderunt. Quædams a Thucydide profectum esset, verba τὰ δύο ἐς ταῦτ' ἐλθεῖν explicative accipienda essent, quod vulgo ita expriment, supplementum esse ὥστε. Sed vulgata scriptura loquendi usui longe convenientior est.

I. 50. Ναυμαχία αὕτη Ἑλλησι πρὸς Ἑλλήνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται. Benedictus: "Omnes fere codices legunt πρὸ ἑαυτῆς. Sed neque hæc codicum lectio neque recepta est ferenda. Nam illud ἑαυτῆς posset admitti, si deesset τῶν πρὸ, quæ verba tamen ad hujus loci sensum sunt aptissima, et vulgatum αὕτη non quadrat, quia non αὕτη, sed αὕτη ἀντέcessit. Quare ex codicum vestigiis" (quibusnam?) "emendo μεγίστη δὴ τῶν πρὸ τῆς αὕτης γεγένηται." Hac profecto recondita est doctrina, quæ captum nostrum superat. I. 10. Νομίζεῖν (εἰκός) τὴν στρατείαν (vulgo στρατιάν) ἐκείνην μεγίστην γεῖσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς.

Ib. 69. Καὶ τῶνδε ἡμεῖς αἰτίοι τό, τε πρὸ τῶν ἑάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ

Μηδικὰ κρατῦναι, καὶ ὕστερον τὰ μακρὰ στή-
σαι τεύχη, ἐς τότε τε αἰεὶ ἀποστερουόμενος οὐ μόνον τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους ἑλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡμετέρους (nam ita libri pro ἡμετ.) ἤδη ζυμμάχους. οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιεορᾶν δέ, ἀληθέστερον αὐτὸ δρᾶν, εἴπωρ καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς ὡς ἑλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. Hic ne quid de eo dicamus, quod rursus nobis obtrudit suum τότε, deleta post τὸδε particula τέ legi jubet ἀποστερουόμενος. "Nemo enim negabit" ita argumentatur "inepte hæc verba ad Lacedæmonios referri, qui statim in sequentibus a Corinthiis Græciæ liberatores laudantur." De ineptiis queritur, quod ne e longinquo quidem vidit, quid sibi velit Thucydides. Corinthii enim non dicunt Lacedæmonios vere esse Græciæ liberatores, sed hunc titulum præ se ferre, quamvis eam potius in servitum redigere existimandi sint. Quod quomodo de iis predicari possit, verbis οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος — αὐτὸ δρᾶν significatur, quæ e Benedicti lectione sensu destituuntur. — Etiam quas præter hanc conjecturam in hoc capite protulit alias, prorsus inutiles sunt, ut quum pro Καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι, ἂν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, scribi voluit ἐλέγετε propter verba ἂν ὁ λόγος, quasi genitivus passivo sive objectivo sensu, quem jam vulg. interpres expressit, non posset intelligi.

Ib. 82. Εἰ ἀπαράσκευοι τοῖς τῶν ζυμμάχων ἐγκλήμασιν ἐπαρχθέντες τεμοῦμεν αὐτήν. Benedictus conjicit ἐπαρχθέντες, quod interpretatur "inducti (criminibus)." Sed ἐπάγασθαι τινι significare posse impelli s. sollicitari aliqua re non demonstravit. Si quid mutandum esset, scriberem ἐπαρθέντες, cl. c. 93. Μὴ τοῖς τῶν ζυμμάχων λόγοις ἐπαιριώμεθα. Verum vulgaram satis defendunt verba c. 80. Πῶς χρεὶ πρὸς τούτους φάδιως πόλεμον ἄρασθαι, καὶ τίνι πιστεύσαντας, ἀπαρασκεύους ἐπαίχθηται; Dalius igitur τοῖς ἐγκλήμασιν explicandus per propter. Cf. Matth. l. I. p. 545.

Ib. 135. Τοῦ δὲ Μηδισμοῦ τοῦ Πausaniου Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμφαντες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ξυναπητιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὡς εὐρίσκον ἐκ τῶν περὶ Πausaniαν ἐλέγχων ἡξίου τε τοῖς αὐτοῖς κολλάζεσθαι αὐτόν. Pro ἡξίου τε cur maluerit ἀξιοῦντες, dicat Phæbus Apollo. Fortassis tamen Vir Doctus hic quoque hæsit in particula τέ copulativa.

II. 13. Προηγήετο τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος εἴη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο. Benedictus: "Hæc verba mihi non satis inter se connexa esse videntur. Forte" (dicere voluit fortasse) "Thucydides scripserat, ὅτι Ἀρχ. ὃς μὲν οἱ ξένος εἴη." Non intelligo, quid vexaverit Virum Doctum. Quis enim nexum desideret, si quem Latine ita loquentem audiat: "Dixit, Archidamus quidem sibi hospitem esse, neque tamen detrimento civitatis (talem) fore."

Quum ad omnia hujus generis commenta refellenda et tempus et animus deficiat, accedimus statim ad IV. 8. Καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχὴν· οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταληφθέντες (pro quo vulgo e confusione etiam c. 39. et alibi sæpissime v. Dorv. ad Char. 544. facta legitur ἐγκαταλειφθέντες, cui alterum ex duobus præstantissimis libris, Cass. et Aug. substitutum, quum relictis in insula, certe per aliquod tempus, etiam alii sint, sed capti ii soli, qui postremi transierant) εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν. Benedictus vulgatum ferri non posse judicans scribit πρότερον, "diversi a prioribus." Sed cur tandem id tolerari posse negat, in quo nihil est offensionis, quum, qui postremis priores in insulam trajecerint, ii quidni rectissime dicantur πρότερον διαβῆναι, omnino ignoremus? Sed ἄλλοι πρότερον vel ob defectum articuli τῶν falsum esset.

Ib. 27. Γινῶς ὅτι ἀναγκασθήσεται ἢ ταῦτα λέγειν οἷς διέβαλλεν, ἢ τὰναντία εἰπῶν, ψευδῆς φανήσεσθαι. Verisimile ducit Benedictus Thucydidem scripsisse φανήσεται. Sed si φανήσεσθαι cum ἀναγκασθήσεται conjungi nequeat, quod non omnino negaverim (v. p. 442.) scriptor noster a structura per ὅτι ad infinitivum transiisse existimandus est. Cf. p. 456.

Ib. 80. Καὶ ἅμα τῶν εἰλώτων βουλομένοις ἦν ἐπὶ προφάσει ἐκπέμψαι, μή τι πρὸς τὰ παρόντα, τῆς Πύλου ἐχομένης, νεωτερίωσι. Benedictus conjecit βουλομένους, hac addita interpretatione: "poterant eos Helotarum, quos vellent, sub quodam emittere prætextu." Conjectura et supervacanea, quum in usitatissima formula ἐμοὶ βουλομένον ἐστί (Cf. II. 3. Kœn. ad Greg. p. 376. Dorv. ad Char. p. 467. Matth. l. I. p. 524.) non sit quod reprehendas, et falsissima. Nam qui "eos Helotarum, qui vellent" Græce τῶν εἰλώτων τοὺς βου-

λομένους dicendum esse ne e sexcentis quidem, in quibus ita ὁ βουλόμενος apud ipsum Thucydidem legitur, locis didicerit, is melius fecisset, si ab hoc scriptore manum prorsus abstinuisset.

Ib. 83. Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο (Περδικκας) τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐπὶ τῇ ἔσβολῇ τῆς Λύγκου. Benedictus: "Dissident h. l. interpretes de explicatione verborum ἐγένετο τῷ στρατῷ. Neque mirum est, quia Græci non ita loqui solent. Haud dubie Thucydides scripserat, ἐπεὶ δὲ ἐγένετο στρατός μ. τ. Β." Qualis temeritas, qualis tristissimæ rei ignoratio! Qui commentarios criticos in Thucydidem conscripsit, eum nescire, quod fere in quavis pagina hujus scriptoris legitur, στρατῷ, ναυτικῷ, στόλῳ et similia pro cum exercitu, cum classe dici! Ἐγένετο igitur jungendum cum ἐπὶ τῇ ἔσβολῇ, et τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου idem est quod paulo ante Βρασίδαν καὶ τὴν στρατιάν λαβόν.—In eodem capite Benedictus quum jure prætulit scripturam μὴ ὑπεξελεῖν (pro ὑπεξελεθῆναι, quæ formæ sæpe permutantur. Cf. Gail. edit. IV. 122.) τῷ Περδικκᾷ τὰ δεινὰ, retinet vulgatam interpretationem "in Perdiccæ gratiam pericula subire." Sed ὑπεξαιεῖν τινὶ τὰ δεινὰ, s. κινδύνους idem significare posse quod ὑφίστασθαι s. ὑπομένειν, præter Benedictum credit nemo. Ne in vulgato quidem ὑπεξέχεσθαι hæc notio inest. Et quomodo Chalcidenses sperare poterant, Perdiccam alacriorem fore ad ipsorum res adjuvandas, si Brasidas pro eo pericula non subiisset? Ὑπεξελεῖν τὰ δεινὰ quid sit, docuerunt Abresch. p. 450. et Heilm. in not. ad vers. h. l.

Idem Benedictus cognitum non habuit frequentissimum usum nominativorum vel accusativorum absolutorum in verbis impersonalibus, ἐξόν, παρὸν, προσῆκον (v. supra p. 27.) quum IV. 95. in verbis Παραστῆ δὲ μὴδὲν ἡμῶν, ὡς ἐν τῇ ἀλλοτριᾷ οὐ προσῆκον προσηύδα κινδύνον ἀναῖρηπτοῦμεν pro προσῆκον conjiceret προσκλήοντως. Neque refutatione egent ea, quæ c. 96. de verbis Τὸ δὲ ἄλλο κρατερεῖ μάχῃ καὶ ὠδισμῷ ἀσπίδων ξυνοστῆκει, quæ sanissima sunt, disputavit.

Hæc sufficienter contra Benedictum, quæ non ideo protulimus, ut virum læderemus, quem fortassis vel muneris scholastici negotia vel alie rationes prohibuerunt, quominus hodie aliam esse intelligeret Græcæ linguæ cognitionem, quam quæ erat, antiquam existissent Hermannus, Schæferus aliique, qui Græcarum literarum studia ad

altissimum perfectionis gradum adduxerunt. Sed Benedicti commentarios silentio prætermittere non potuimus, ne eos ignorare videamur, neve interpretibus grammaticæ parum peritis, quorum magnum in Thucydide habemus numerum, etiam critici se adjungant, qui, quæcunque sibi e sensu quodam non satis subtili displiceant, mutanda ducant.

Quo magis autem gravati sumus Benedictum toties taxare, eo magis lætamur, quod ibi, ubi virorum doctorum conjecturæ in vulgata Thucydidis exemplaria receptæ sunt, in plerisque ei possumus assentiri, nisi quod paulo alia argumentatione sæpe opus esse existimamus. Illæ autem conjecturæ fere omnes ex editionibus rursus expellendæ sunt, quod tractandis uno excepto omnibus hujus generis locis, qui I. I.—III. reperiuntur,* declarabimus.

I. 50. a Gottlebero Reiskii conjectura περιόντι τῷ Θέρι pro περιόντι τῷ Θέρι recepta est: quod quamvis ideo minus improbandum, quia verba εἶναι et ἔναι sæpissime permutantur (v. Schæf. Melett. critt. p. 63.); tamen præter necessitatem factum esse, quum Corinthii ejusdem anni ætatis reliqua parte novam classem atque exercitum socios defensum misisse recte cogitentur, jam monuit Baverus, qui frustra hæret in loco, quem occupat articulus. I. 36. πρὸς ἰσχυρόντας τοὺς ἐχθρούς. I. 40. Μετὰ προσκλήοντων τῶν τοῦ δικαίου κεφαλαίων, ubi τῶν nonnisi in depravatis libris desideratur. I. 74. Ἀπὸ οἰκουμένων τῶν σῶλων. Qui librorum scripturam et ipse revocari voluit Benedictus, cum mirati sumus de sensu ejus multa disputasse, quæ ambiguis esse non potest.

I. 33. Καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραγία σπανιώτερα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυσιπρωτέρα, ἢ εἰ, ἢν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ἡμῶν προσγενέσθαι, αὕτη σάφεςστιν αὐτεπάγγελτος, ἂνευ κινδύ-

* L. IV. nusquam, quantum recordamur, conjecturæ in vulgatas editiones transierunt. Locus autem, quem ex tribus primis libris ominisus, legitur II. 22. ubi pro Παράλοι in omnibus codd. vet. edd. et scholiis non mutatis exstat Παράσιοι, nisi quod hæc vox etiam per duplex ξ scribitur. De hac questione geographica nos nondum judicare audent ingenue fatemur.

νου καὶ δαπάνης διδοῦσα ἰαυτὴν, καὶ προ-
σέτι φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς, ἀρετὴν,
οἷς δὲ ἱπαμυνεῖτε, χάριν, ἡμῖν δ' αὐτοῖς
ἰσχὺν ἂν ἐν τῷ παντὶ χρίνομεν ὀλίγοις δὲ ἅμα
πάντα ξυνέβη. Ἡ εἰ in nullo libro reperit-
ur, sed plerique omnes habent εἰ sine ἦ, F.
ἦ solum.* Et hanc ob causam et quod tria
vocalia monosyllaba per cognatas vocales
incipientia auribus ingrata sunt, librorum
scripturam defendere studuerunt. Quod a
Bavero, Levesquio, Gailio, Benedicto ita
factum est, ut omisso ἦ retinerent εἰ. Nisi
codex F. corruptissimus esset, posses eti-
am lectionem ἦ ἢν quodammodo tueri. Ita
enim totius loci natura haec esset, ut, quum
proprie Thucydidi dicendum esset, ἦ, ἢν
ἡμεῖς ἂν—ἐτιμήσασθε δύναμιν ἡμῖν προ-
γενέσθαι, ταύτην παρῆναι αὐτεπάγγελτον, in
fine mutata structura orationi indirectæ
substitutata esset directa oratio. “ Consi-
derate, quænam prosperitas rarior, quæve
hostibus tristior sit, quam hæc—quam vos
multis divitiis et gratiæ anteposuissetis po-
tentiam, ea sua sponte adest.” Similiter
verba interpretatus est Valla, nisi quod

* Nihil permutatione particularum ἦ et
εἰ frequentius est (cf. quos laudat Schæf.
Melett. critl. p. 45.) quam uno in loco ex-
pendamus. III. 46. Ἐκεῖνος δέ, τίνα οἴεσθε
ἢν τινα (ἀποστῆσαν πόλιν) οὐκ ἄμεινον μὲν ἢ νῦν
παρσκευάσθαι, πολιορκία τε παραρνεῖσθαι
ἐς τοῦσχατον, εἰ τὸ αὐτὸ δύναται, σχολῆ καὶ
ταχὺν ἔμβηναί; ἡμῖν τε πῶς οὐ βλάβη, δαπα-
νῆν καθήμενοις διὰ τὸ ἀξίμβατον, καὶ ἢν ἔλα-
μεν πόλιν, ἐφθαμένην παραλαβεῖν, καὶ τῆς
προσόδου τοιοῦτων ἀπ' αὐτῆς στέρεσθαι. Ubi
pro εἰ in plerisque libris et Valla legitur ἦ,
quam scripturam Benedictus præeuntibus
aliis ita probavit, ut interrogationis sig-
num poni juberet post τοῦσχατον. Sed si
verba ἦ (vel ἦ) τὸ αὐτὸ δύναται—ἔμβηναί
cum antecedentibus arcte cohererent, ut de
urbe, quæ defecisset, intelligenda essent,
non an, sed nonne enim dicendum
erat. (“ Quæque urbs ita obsidionem ad
extremum usque perferet; nonne enim,
sive cito sive sero compositionem facit, ad
unum idemque redit?”) Sin cum sequenti-
bus conjungenda essent, ut transitum pa-
rarent ad ea, quæ Atheniensibus ex ejus-
modi agendi ratione essent eventura, per
aliquam particulam, ut per jam vero,
nectenda essent. Quapropter equidem
vulgatam retinuerim.

oratione indirecta usus est. Sed quum hæc
omnia duriora sint, et a me quidem simi-
libus exemplis confirmari nequeant, non
multum sane repugno; quid ἦ εἰ retineas,
præsertim quum ἦ, quod in librorum
pronunciatione non differebat ab εἰ, facilli-
me excidere poterit. Quæ præterea de
his verbis monenda videantur, ea certiora
sunt. Pro προγενέσθαι enim in marg.
Steph. legitur προσηγήσεσθαι, minus recte;
nam prætulissent, ut adesset potentia, non
ut affluta esset. Scripturam κινδύνου magis
Atticam esse dicunt quam κινδύων, quæ
sunt nugæ, quas sæpe jactant. I. 18. Μετὰ
κινδύων τὰς μελέτας ποιοῦμενοι. I. 70. Μετὰ
πόνων καὶ κινδύων μοχλοῦσι. Sic igitur
etiam c. 33. κινδύων est in plurimis et
præstantissimis codicibus, κινδύων autem e
correctione fluxit, cui singularis δαπάνης
ansam dedit. Denique pro παντί non mali
codices παρῆντι, quod tamen vim sententiæ
minuit, quum, quæ de omni tempore va-
lent, ea in certum quoddam tempus re-
stringat. Ceterum has voces sæpius per-
mutatas videbis, ut IV. 72. ubi pro ἔν γε τῷ
παντί ἔργῳ E. habet ἔν γε τῷ παρῆντι ἔργῳ.

De particula γέ I. 127. præter necessi-
tatem addita jam alibi (p. 458.) diximus.
II. 32. Ταῦτα μὲν ἐν τῷ θέξει τούτῳ
τὰ τὴν τῶν Πελοποννησίων ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀνα-
χώρησιν ἐγένετο. Codices et veteres edi-
tiones μετὰ τὴν Πελοπ.—ἀναχώρησιν, pro
quo in Duckeri exemplari, laud dubie
operarum errore, legitur μετὰ τῶν Πελ.
Quam librorum scripturam esse ratus, Got-
tleberus addito τὴν edendum curavit μετὰ
τὴν τῶν Πελ. Sed revocanda est vetus
lectio μετὰ τὴν Πελοποννησίων ἀναχώρησιν,
simillima dictionis, quæ I. 93. reperitur
μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν.

Ib. 80. contra omnes codices pro Θάρ-
υπος repositum est Θαρεύπου, quoniam apud
Pausaniam I. 10. ita scribatur, cui argu-
mento non multum tribuo. Primum enim
nescio unde cognatum habeamus, Thucy-
didis, non Pausaniæ libros corruptos esse,
quanquam hoc ideo minus facile dixeris,
quod apud Pausaniam Θαρεύπου ter repeti-
tur. Deinde fieri potuit, ut hic rex ab
aliis scriptoribus Θάρυψ, ab aliis Θάρυπος
appellaretur. Nam in nominibus propriis
minus notis et semibarbaris sæpe nonnisi
primariæ consonantes spectandæ sunt,
quum vocales et terminationes soleant
variare. Cf. Bened.— In eodem ca-
pite Ἄγραϊας, e conjectura male repositum

esse pro Ἀργείας supra declaravimus p. 111.

Tum II. 86. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις; τὸ δ' ἕτερον ῥίον ἐστὶν ἀντιπέραις, τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ; διειχέτην δὲ ἀπ' ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης, quum omnes codices exhibeant διείχεται, facile cuiquam in mentem venit et lenior et melior conjectura διέχετον, nuper etiam a Benedicto proposita, qui bene de ea disputavit. Ne vero quis codicum scripturam διείχεται ita defendat, ut imperfectorum dualis tertiam personam olim etiam in τῶν terminatam esse dicat, qua de re egit Schaeferus ad Apollon. Rhod. II. p. 146. non praetermittendum duximus, hanc observationem non posse ad Atticos pertinere, quorum aetate ejusmodi formis jam certus et immutabilis locus assignatus esset.

Ultimus secundi libri locus, qui huc pertinet, invenitur II. 101. Παρέσχε δὲ λόγον καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων πολεμίους Ἕλληνας, μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι κατὰ τὸ ζυμμαχικὸν καὶ ἐπὶ σφᾶς χωρήσωσι. Sitalces quum in Macedonia et finitimis regionibus versaretur, et aliis populis terrorem injecisset, et inter eos Græcos, qui cum Atheniensibus bellum gerebant, rumori ansam dedisse legitur, metuendum esse, ne ab Atheniensibus ductus contra ipsos proficisceretur. Quod in omnibus libris ita expressum est, μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι χωρήσωσι. Stephanus vero quam subjectum desideraret, scribi voluit μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι, quam conjecturam Gottleberus et alii receperunt. Sed hanc emendationem quomodo "optime quadrare" iudices, non video; nam mirum esset, si Sitalcis copiæ per οἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀγόμενοι circumscribebantur. Longe convenientior est vulgata, in qua Thucydides, quam modo dixisset, οἱ μέχρι Θερμοπυλῶν Ἕλληνας ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσει subjectum ὁ στρατὸς vel οἱ Θερμῆες sine omni obscuritate omittere potuit, quippe quod e sententiarum ordine atque nexu facillime suppleas.

Quod ad tertium librum attinet, nonnisi de nomine Spartanorum ducis, qui c. 100. Menedæus vocatur, paucis dicendum. Olim ibi legebatur Μενέδατος, quod Wassius correxit, quum de eodem, qui infra c. 109. bis Menedæus appellaretur, sermonem esse recte intellexisset. Sed quum c. 100. omnes libri scripturam Μενέδατος tueantur, eandemque formam in utroque

c. 109. loco Cl. exhibeat, hunc ducem ubique Menedatum quam Menedæum scribi malim.

CAP. 14.

Proponuntur conjecturæ de aliquot locis, in quibus in librorum scriptura non videatur acquiesci posse. Γούν et δ' οὖν. Ὡς pro πέρους de re animata. Ὡς quæ a superlativo interposita præpositione separatum. Ἐφίεσθαι et ἀφίεσθαι, πόλεμος et πολέμιος, κλάρος et ἴκαρος all. confusa. De ellipsi nominis ἀγροί. Σκευή, κατασκευή, παρασκευή. Participium per duplicis structuræ confusionem alio casu positum quam substantivam, ad quod refertur.

Quamquam vero in his locis librorum scriptura non sit sollicitanda, sunt tamen alii, in quibus ad conjecturas ut confugas, opus esse videatur. Cujus generis aliquot exempla passim in hoc libello exhibuimus, quibus nunc alia nonnulla addere placeat.

I. 41. φίλον τε γὰρ ἠγούνται τὸν ὑπουργούντα, ἢν καὶ πρότερον ἐχθρὸς ἦ, πολέμιόν τε τὸν ἀντιστάντα, ἢν καὶ τύχη φίλος ᾖν ἐπεὶ καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίδενται φιλονικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα. Malim φιλονικίας; nam præcedunt verba τῶν ἀπάντων (sive potius πάντων, quod est in optimis libris) ἀπερίσπτοι εἶσι παρὰ τὸ νικᾶν. Fischerum tamen hanc correctionem non probatum fuisse, intelligo ex his, quæ ad Xenoph. Cyrop. II. 1. 22. (in Commentario a Kuincelio edito p. 107.) disputavit.

Ib. 63. Ἐπαναχωρήσῃ δὲ ὁ Ἄριστέυς ἀπὸ τῆς διώξεως, ὡς ἑώρα (al. ἑρᾶ) τὸ ἄλλο στρατεύμα ἡσσημένον, ἠπόρησε μὲν, ὀσπότερωσε διαμιδνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύμπου, ἢ ἐς τὴν Ποτιδαίου, ἔδοξε γούν ξυναγαρόντι τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον, δρόμον βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτιδαίαν. Scribo ἔδοξε δ' οὖν; nam γούν notat certe quidem (v. I. 2. 10. 20. 38. 74. al.) sed δ' οὖν refertur ad præcedens μὲν. Neque raro has particulas permutant librarii. Vid. II. 5. et 34. Præterea in his verbis sine causa de nonnullis dubitarunt viri docti. Ἐς enim temere uncis incluserunt, quum non solum in plerisque libris legatur, sed etiam propter loquendi usum necessarium sit; ὡς enim pro πέρους nonnisi de re animata dici

notissimum est.* Cf. præter alios inprimis Kœn. ad Gregor. Cor. p. 78. Ita etiam de eo injuria hasitarunt, verba *ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον* utrum cum *ξυναγαγόντι* ("suis in quam minimum spatium contractis") an cum *ἐς τὴν Ποτιδαίαν* ("cursu pererrumpere Potidæam tanquam in urbem minime remotam, s. quippe quæ proxima esset urbs") jungenda sint. Posterior enim ratio plerisque viris doctis probata præterquam quod verborum ordinem perturbat (nam longe planius est quod apud Platonem exstat Euthyphr. 1. *Ἔρχεται κατηγορήσαν μού ὡσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν*), vel ideo inepta est, quod *ἐλάχιστον χωρίον* neque Græco homini neque alii ulli apte et distincte loquenti significare potest *χωρεῖν ἐλάχιστου διαστήματος*. Vana etiam sunt, quæ Baverus nostræ interpretationi opposuit, nihil profuisse, si copiæ in angustum contractæ essent, quum statim inde fuisset abundum. Quasi vero copiæ non ideo potuerint in angustum contrahi, ut conferta acie id eoque cum majori et impetu et celeritate hostes adorirentur! Deni-

* Semel quidem VIII. 36. invenitur *ὡς τὴν Μίλιτον*, sed ibi cum aliquot Paris. scribendum videtur *ἐς τ. Μ.* ne scriptori nostro in hoc uno exemplo id q̄btrudatur, quod alibi semper reformidavit. Nam quod Thomas Mag. p. 933. ex VIII. 103. affert *ὡς Ἄβυδον*, depravatos codices, Ar. Chr. Dan. secutus est, quum meliores libri recte servant vulgatum *ἐς*. Exempla ad hunc locum a Wassio congesta omnia aliena sunt. Pro eo autem quod in Bekkeri Anecd. p. 400. legitur, *Πᾶσα γὰρ ἀνέχει ὡς τὸ Κρητικὸν πέλαγος*, Thucydidis libri IV. 53. exhibent consuetum *Πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος*. Denique V. 17. *Παρασκευὴ προεσπασεῖσθαι ἀπὸ Λακεδαιμονίων περιεργηλομένη κατὰ πόλεις ὡς ἐπιτειχισμὸν* cum cod. Græv. et fortassis etiam aliis libris facile scripseris *ὡς ἐπὶ τειχισμὸν*. Cf. et Bened. ad h. l. Quanquam, quum compositum *ἐπιτειχισμὸς* loci sententiæ convenientius sit quam simplex *τειχισμὸς*, nescio equidem an legendum sit *ὡς ἐς ἐπιτειχισμὸν*. De Xenoph. Cyr. V. 3. 12. ubi olim edebatur *ὡς τὸ φρούριον*, vid. Schneider. et de tragicis Valcken. et Porson. ad Eur. Phœn. 1415. a quibus injuria recessisse videtur amicissimus Dæderlein Specim. Sophocl. p. 39.

que noli hære in ordine vocabulorum *ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον*; nam sæpe ita ὅτι et ὡς a superlativo interposita præpositione separantur. III. 46. "Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ τὴν ἀμαρτίαν καταλύσαι. Xen. Cyr. I. 6. 26. Ταῦτα πειράμεθα ὡς ἐν ἐχυροτάτῳ ποιῆσθαι.

100. Ἐπὶ Στρυμόνα πέμψαντες (οἱ Ἄθηναῖοι) μύριους οἰκήτορας αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμαχῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ὡς οἰκοῦντες (al. οἰκειοῦντες, quod hoc sensu non usurpat Thucydides) τὰς τότε καλουμένας Ἐνεία ὁδοὺς, ἦν δὲ Ἄμφίπολιν, τῶν μὲν Ἐνεία ὁδῶν αὐτοὶ ἐκράτησαν, ἃς εἶχον Ἴδωνοὶ προελθόντες δὲ τῆς Θράκης ἐς μεσόγειαν, διεφάρθσαν ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἰδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρακῶν ξυμπάντων, οἷς πολέμιοι ἦν τὸ χωρεῖν αἱ Ἐνεία ὁδοὶ κτιζόμενοι. Pro ξυμπάντων, quod quod ad sententiæ vim nihil faciat, Heilmanno et aliis displicuit, conjicias *ξύμπαντες* propter locum parallelum Diodori XI. 70. p. 458. *Αὐτῶν ἀναβάντων εἰς Θράκην, συνέβη πάντας τοὺς εἰσβαλόντας εἰς τὴν χώραν τῶν Θρακῶν ὑπὸ τῶν Ἰδωνῶν καλουμένων διαφθάρῃαι*. Sed quum Diodorus orationem ad suum sensum mutare potuisset, huic conjecturæ non multum tribueremus, nisi etiam Vallæ versio accederet, quæ hæc est: "Sed progressi in mediterranea Thraciæ, ab ipsis Thracibus, quibus infestum erat id oppidum, si incoletetur, apud Drabescum Edonicam omnes sunt interenti." E qua versione simul colligas, αἱ Ἐνεία ὁδοὶ quum a Vallâ non expressum sit, interpretibus deberi. *ξύμπαντες* autem in *ξύμπάντων* transiisse videtur, quoniam pronomen relativum statim rursus ad Thracæ refertur. Nominativum hic etiam Gattererus desiderasse videtur, ut ex iis, quæ in commentatione de Thracia secundum Herodotum et Thucydidem p. 79. edit. Schlichth. leguntur, apparet, quanquam de lectione mutanda ibi nihil diserte notitum est. Quod restat, Thucydides ubi iterum horum Atheniensium meminit IV. 102. simpliciter scribit *Ἐφάρθσαν ἐν Δραβήσκῳ ὑπὸ Θρακῶν*. Cf. Diod. XII. 68.

133. Τότε (vulgo τὸδε) δὲ οἱ Ἐφοροί, δειξάντος αὐτοῦ τὰ γράμματα, μᾶλλον μὲν ἐπίστευσαν, αὐτῆκοι δὲ βουληθέντες ἐτι γενέσθαι αὐτοῦ Πausaniῶν τι λέγοντος, ἀπὸ παρασκευῆς τοῦ ἀνδραπόου ἐπὶ ταῖναρον οἰκίτου οἰχομένου, καὶ σκηπταμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, ἐς ἣν τῶν τε Ἐφῶρων ἐντός τινὰς ἐκρυψῆ, καὶ Πausaniῶν ὡς αὐτὸν ἐλθόντος, καὶ ἐρωτῶντος τὴν πρόφασιν τῆς ἰκετίας, ἧσθοντο πάντα

σαφῶς. Verba αὐτῆκοι βουλευθέντες γενέσθαι tempore finito carent, neque participium ejus locum tenere existimari potest, quum neque οἰχομένου καὶ σκηνησαμένου satis apte cum βουλευθέντες conjungantur, quæque sequuntur, et ipsa impedita sint. Deleverim igitur particulam τέ post τῶν, ut hic sit verborum ordo, αὐτῆκοι δὲ βηληθέντες γενέσθαι, τοῦ ἀνδρώπου οἰχομένου καὶ σκηνησαμένου, καὶ Παισαίου ἐλθόντος καὶ ἐρωτῶντος, ἦσαντο.

II. 42. Τῶνδε δὲ οὔτε πλούτου τις τὴν ἐτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλαίση, οὔτε πένι-
 ex ἐλπίδι, ὡς κἀν ἐτι διαφυγῶν αὐτὴν πλου-
 τήσειεν, ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ἐποιήσατο. τὴν δὲ
 τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέρην αὐτῶν λα-
 βόντες, καὶ κινδύων ἅμα τόνδε μάλιστα νομί-
 σαντες, ἠβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τι-
 μωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι. Primum, ut
 jam alii monerunt, recipiendum πλούτων
 ex optimis codicibus prius collatis et sep-
 tem Parisiis. Respondent enim sibi οὔτε
 πλούτων—οὔτε πένι-
 ex ἐλπίδι, et ad ἀπόλαυσιν
 e πλούτων repetendus genitivus αὐτοῦ. De-
 inde τῶν δὲ non potest cum scholiasta ad
 τῶν ἀρετῶν referri, quæ vox in iis, quæ
 proxime antecedunt, nusquam legitur, sed
 spectat ad αὐτά, ideoque ad divitias, qui-
 bus aliquis vel diutius fruatur, vel ali-
 quando potiat. Unde in vulgata scriptura
 aliquid vitii inesse intelligimus. Qui
 enim belli pericula eo consilio subierint,
 ut opes adipiscerentur, quomodo, quasi
 illas spreverint, laudentur? Quæ hostes
 quidem punire, sed simul etiam facultates
 appetere voluerint, quomodo illorum ultio-
 nem præ his desiderasse dicantur? Scripserim
 igitur ἀφίεσθαι. “fortunis se abdicare,
 earum curam abjicere voluerunt.” De
 quo usu dictionis ἀφίεσθαι τινος cf. II. 60.
 et Sturz. Lexic. Xenoph. t. I. p. 501.
 Verba autem ἐφίεσθαι et ἀφίεσθαι facile
 commutari vix est quod moneamus. In
 Dionysio Halic. p. 806. legitur quidem
 ἐφίεσθαι, sed Reg. 2. ibi exhibet certe
 ὑφίεσθαι. Ibidem μετ' αὐτοῦ omittitur, quo
 abjecto quum τῶν δὲ ad κινδύων referri pos-
 set, hanc scripturam servato ἐφίεσθαι am-
 plecterer, si et, unde μετ' αὐτοῦ ortum es-
 set, intelligerem, neque pro τῶν δὲ potius
 τοῦ δὲ (τοῦ καλλίστου κινδύου) requirerem.
 —In ejusdem capituli verbis καὶ γὰρ τοῖς
 τᾶλλα χεῖροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτιθεσθαι
 malim πολέμους, quum τὴν ἐς τοὺς πολέμους
 ἀνδραγαθίαν satis recte dici haud putave-

rim. Ita squ. cap. pro ἀτολμοτέρην δὲ
 μηδὲν ἀξιῶν τὴν ἐς τοὺς πολέμους, διάνοιαν
 ἔχειν deteriorēs codices exhibent πολέμους,
 neque quidquam horum vocabulorum con-
 fusione frequentius est. Cf. nos supra p.
 41. et Gottleb. ad verba II. 36. Εἴ τι αὐτοὶ
 ἢ οἱ πατέρες ἡμῶν βάρεθρον ἢ Ἑλληνα πόλεμον
 ἐπιόντα προθύμως ἠμυλάμεθα, in quibus ta-
 men vulgata scriptura jure defensa est. V.
 Schæf. Melett. critt. p. 41.

76. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι αἰσθόμενοι, ἐν ταρ-
 σοῖς καλάμου πηλὸν ἐνεύλλοντες, ἐπέβαλον ἐς τὸ
 διρημένον, ὅπως μὴ διαχθόμενοι, ὡσπερ ἡ γῆ,
 φοροῦτο. Malim διαχθόμενοι, neutrum enim
 vix potest ad aliud quid pertinere quam ad
 τὸ διρημένον, quod non poterat auferri.

Ejusdem libri cap. 89. Phormion Athe-
 niensibus hæc præcipit. Ἐν τῷ ἔργῳ κόσ-
 μον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε· ὥστε τὰ
 πολλὰ τῶν πολεμικῶν ζυμφέξει, καὶ ναυμα-
 χία οὐχ ἦκιστα. Quæ vertunt: “In pro-
 lio militarem disciplinam et silentium plu-
 rimum facite; hæc enim cum multis aliis in
 rebus bellicis, tum vero præcipue in nava-
 libus conducunt.” Sed ὥστε neque e nim
 neque aliud quid notat, quod in hunc locum
 quadret. Stephanus igitur conjecit ὅ ἐς τε,
 cui conjecturæ per se facili, quum ὥστε et
 ἔστε sæpe confundantur (v. Gregor. Cor.
 p. 530.) duo maxime obstant. Primum
 enim a Thucydide scriptum esse ἐς τὰ
 πολλὰ ζυμφέξει non est probabile, quum
 hæc vulgaris structura haud facile ita ob-
 literata esset, ut ei substitueretur insolentior
 dicendi ratio, τὰ πολλὰ ζυμφέξει sine
 præpositione, quæ et in omnibus libris et
 apud scholiam desideratur. Deinde hoc
 habemus scholion: Καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον
 ἔχετε, ἦτοι ἐν τῷ πολεμῷ κόσμον ἔχετε, καὶ
 σιγὴν, καὶ ζυμφέρον ὃν τοῖς μετιούσιν
 ἐπιπολὺ τὰ πολεμικά, καὶ μάλιστα τοῖς ναυ-
 μαχοῦσιν. In quo inest haud obscurum
 documentum, olim non verbum finitum
 ζυμφέξει, sed participium hic esse lectum,
 quo reposito non amplius desiderabimus
 causalem particulam. Sed ita quaeritur,
 quid de ὥστε faciendum sit. Aliquamdiu
 equidem scribendum putavi, ὡσπερ τὰ
 πολλὰ τῶν πολεμικῶν, καὶ ζυμφέρον ναυμαχία
 οὐχ ἦκιστα. (“Quippe quod, ut in ple-
 risque rebus bellicis, ita etiam in pugna
 navali non minimum prosit.”) Καὶ enim
 statim post πολεμικῶν collocant optimi co-
 dices, Reg. (G.) II. Aug. Cass. Bas. I. et
 ὡσπερ præbet Cl. atque marg. Bas. Sed
 quanquam ὡσπερ et ὥστε sæpe confundan-

tur (cf. I. 120. et Bastii Comment. palaeogr. p. 838.) vereor tamen, ne illud in hos duos libros e correctione irrepserit. Quæ quum ita sint, nunc potius vocalis τέ et τά, quæ facillime sedem permutare poterant, transpositis scribendum puto, ὡς τά τε πολλὰ τῶν πολεμικῶν, καὶ ξυμφέρον ναυμαχία οἰχ ἦκιστα. Fortassis tamen hac transpositione probata ὡς, quod non inest in scholiastæ interpretatione, omnino delendum, ut ξυμφέρον ab aliquo per ὡς ξυμφέροι explicatum fuerit, quod interpretamentum genuina scriptoris verba facile poterat extrudere.

II. 101. Ὁ δὲ Σιτάλης πρὸς τε τὸν Περδικκαν λόγους ἐποιεῖτο, ἂν ἔνεκα ἐστράτευσε, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι οὐ παρέσαν ταῖς ναυσίν, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν, δῶρά τε καὶ πρέσβεις ἐπεμψαν αὐτῷ, ἕς τε τοὺς Χαλκιδίας καὶ Βοττιαίους μέγος τι τοῦ στρατοῦ πέμπει. καὶ τειχῆρεις ποιήσας, ἐδήου τὴν γῆν. Sitalces expeditionem in Perdiccam atque Chalcidenses suscepit. (C. 95. Ἐστράτευσεν ἐπὶ Περδικκαν καὶ ἐπὶ Χαλκιδίας, διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀπαρῆξει, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι, ubi quum διά desit in Aug. Cass. Cl. Gr. Par. C. D. I. non multum absum, quin hanc præpositionem delendam putem, ut Thucydides pro " duo promissa ratu esse volens" omisso hoc generali verbo statim ea intulerit, quæ rationem, qua hæc promissa Sitalces exitum habere voluit, describant.) Qua in expeditione Athenienses promiserant, se classe atque exercitu Odrysis opem esse laturos. ("Ἐδει καὶ τοὺς Ἀθηναίους ναυσι τε καὶ στρατιᾷ ὡς πλείστη ἐπὶ τοὺς Χαλκιδίας παραγγέσθαι. l. l.) Jam c. 101. Athenienses leguntur navibus non advenisse, et dona atque legatos ad Sitalcem misisse. Quis vero has duas enunciations sibi oppositas per particulam τέ conjunxerit? Aliquid hic turbatum esse quum probe sensisset Stephanus, pro ἔπεμψαν legendum conjecit ἔπεμψεν, quod nescio utrum de Perdicca an de Sitalce intellexerit. Si de illo, quum Perdiccas Atheniensibus opponeretur, necessario scribendum erat ἐκεῖνος δὲ δῶρά τε καὶ πρέσβεις ἐπεμψε; sin de hoc, eum, qui magnam Macedoniæ partem in potestatem suam redegerat, et cui Macedones resistere non audebant ("Ἡσύχαζον, οὐ νομίζοντες ἰκανοὶ εἶναι πρὸς τὸ πλεόν κινδυνεύειν. c. 100.) ad Perdiccam dona misisse, profecto non est verisimile. Accedit, quod hoc exstat scholion: Ἐπεμψαν αὐτῷ. τῷ Σιτάληϊ οἱ Ἀθηναῖοι. Equidem τέ in δέ muto; et post πέμπει

VOL. III.

minus plene interpungo, ut τά post ἕς ad καὶ ante τειχῆρεις referatur. Sitalces enim quum Atheniensium classis non adesset, id efficere aut non potuit, aut noluit, quod iis sponponderat, se Chalcidico bello finem esse imposituram. Sed quum Athenienses et dona ad eum perferri et legatos eodem proficisci jussissent (unde jam c. 95. legimus τῶν Ἀθηναίων ἦγε πρέσβεις οἱ ἔτυχον παρόντες τούτων ἔνεκα, ubi tamen πρέσβεις quum desit in Aug. Cass. Cl. ex interpretamento ortum esse suspiceris); aliquid certe faciendum ratus, et partem quandam exercitus in Chalcidenses atque Bottiæcos misit, et, quum intra muros eos compulsisset, regionem eorum vastavit.

III. 33. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐφέσου ὁ Ἀλκιδας ἔπλει κατὰ τάχος, καὶ φυγὴν ἐποιεῖτο ὄψθη γὰρ ὑπὸ τῆς Σαλαμίνιας καὶ Παράλου, ἔτι περὶ Κλάρον ὀρεμῶν· αἱ δ' ἂν Ἀθηνῶν ἔτυχον πλείουσαι. Et paulo post, Αὐτάγγελοι δ' αὐτὸν ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ ἢ τε Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία ἔφρασαν. Alcidas Epheso facile quidem Clarum, Ionice urbem, prope Colophonem sitam, pervenire poterat; sed duo sunt, quæ hanc scripturam mutari jubent. Primum enim Alcidas ab Atheniensium navibus conspectus esse legitur, quum adhuc circa Clarum versaretur, quo ἔτι res aliquo tempore prius, quam Ephesum delatus esset, facta esse innuitur. Deinde c. 29. scribitur, Οἱ ἐν ταῖς τεσσαράκοντα ναυσὶ Πελοποννήσιον (iidem, quibus præfectus erat Alcidas) τοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους λαβάνουσι, πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχωι. Unde colligimus, Peloponnesios non multo post relictam Delum ab Atheniensibus ex urbe profectis esse detectos. Jam Delo Alcidas navigavit Icarum atque Myconum, inde in Embatum, porro Myconnesum (c. 32.) atque Ephesum, et tum denique Clarum se conferre potuit. Quod temporis spatium longius est, quam ut, qui Clari demum visi essent, τοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους nonnisi donec Delum venissent latuisse dicerentur. Sed τοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους eosdem esse eum iis, qui erant in Salamina et Paralo, inde manifestum est, quod hæc naves forte Athenis prohibentur navigasse. Quæ omnia si consideraveris, non dubitabis mecum reponere Ἰκαρον atque Ἰκάρω, quam insulam Alcidas statim postquam Delo profectus erat adiit. c. 29. Confirmatur hæc conjectura eo, quod etiam c. 29. in depravatis libris, Ar. Chr. (marg.) Dan. pro Ἰκάρω

3 P

reperitur Κλάρω; quam quominus cum Kistemakero veram putes scripturam, itineris ratio ibi satis prohibet. De insula Icaro s. Icaria cf. Strab. p. 336. et 439.

34. Προκαλεσάμενος (cf. p. 460.) ἐς λόγους Ἰππίαν τὸν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα. Malim Hippiam vocari Arcadum ducem, qui erant in loco illo munito, propter verba, quæ paulo ante leguntur, ἐπικούρους Ἀρκάδων ἐπαγούμενοι ἐν διατειχίσματι εἶχον. Scripsim igitur, τὸν τῶν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα.

40. Τῇ αὐτῇ ζημία ἀξιώσατε ἀμύνασθαι, καὶ μὴ ἀναληγτότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι. Lege διαφυγόντες; nam quum Mytilene, quo tempore hæc loquebatur Creon, jam capta esset, Atheniensis non evadere, sed evasisse dicendi sunt.

67. Παρηγόμησαν (Matth. Gr. Gr. p. 202.) οὐ προσωθόντες ὑφ' ἡμῶν, μίσει δὲ πλείον ἢ δίκη κρίναντες, καὶ οὐκ ἀνταποδόντες νῦν τὴν ἴσων τιμωρίαν ἔνομα γὰρ πείσονται. Corrige ἀνταποδίδοντες vel ἀνταποδάσκοντες; nam propterea quod patientur, penas non dederunt, sed dabunt. Depravationi ansam dederunt participia, quæ præcedunt.

98. Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχόν τε τὰ βέλη αὐτοῖς, καὶ οἷοι τε ἦσαν χρῆσθαι, εἶδε ἀντεῖχον τοξεύμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ, ἀθροῦσι ψιλοὶ, ἀνεστῆλλόντο. ἐπειδὴ δὲ τοῦ τε τοξάρεχου ἀποθανόντος οὗτοι διεσκηδάσθησαν, καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν, καὶ ἐπιπολὺ τῷ αὐτῷ πόνῳ ξυεχόμενοι, οἳ τε Αἰτωλοὶ ἐνέκειντο καὶ ἐσπκόντιζον, οὕτω δὴ τραπόμενοι ἔφευγον. Particulam καὶ ante ἐπιπολὺ, quæ facile ex præcedentibus perperam repeti potuit, delendam censemus, assentiente Hermanno. Nam quod hanc voculam etiam explicationi inservire dicunt, id eam vim habere non potest, ut ibi quoque admittatur, ubi prima ejus notio prorsus inepta sit. Paulo post in verbis Πᾶσά τε ἰδέα κατέστη τῆς φυγῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου τῶν στρατοπέδων τῶν Ἀθηναίων probamus Benedicti conjecturam τῷ στρατοπέδῳ; nam de uno exercitu sermo est.

114. Ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη Ἀκαρῖνες καὶ Ἀμφίλοχοι πρὸς Ἀμπερακίωτας, ἐπὶ τοῖσδε, ὥστε μήτε Ἀμπερακίωτας μετὰ Ἀκαρῖνων στρατεύειν ἐπὶ Πελοποννησίους, μήτε Ἀκαρῖνας μετὰ Ἀμπερακιωτῶν ἐπὶ Ἀθηναίους, βοηθεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων καὶ ἀποδοῦναι Ἀμπερακίωτας, ὅσποσα ἢ χωρία, ἢ ὁμόρους Ἀμφιλόχων ἔχουσιν. “Ὁμόρους. Scilicet ἀγρούς.” Hudsonus.—Sed hæc ellipsis inusitata est; certe neque me eam legere

memini, neque ab iis, qui de ellipsis scripserunt, simile quid allatum vidi. Præterea si Ambraciota vicinos Amphilochorum agros restituere juberentur, hoc nimis vagum esset, qua ratione non loquimur in foederibus. Scribendum igitur suspicor ἰμέρους, quam conjecturam quodammodo confirmant verba cap. 107. Οἱ πλείους (Ἀμφιλόχων) ὑπὸ Ἀμπερακιωτῶν βίβη κατεῖχοντο.

IV. 30. Οὕτω δὲ, τοὺς τε Λακεδαιμονίους μᾶλλον κατιδὼν πλείους ὄντας, ὑποοῶν πρότερον, ἐλάσσοι τὸν σῖτον αὐτῷ ἐσπέμπευ, τότε ὡς ἐπ' ἀξιώχρεον τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι, τὴν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὔσαν, τὴν ἐπιχείρησιν παρесеκεύαζετο. Verba τότε—ποιεῖσθαι aperte nexa carent. Neque cum Benedicto scribi licet τότε τε, ut hæc cohæreant, τοὺς τε Λακεδαιμονίους πλείους ὄντας—τότε τε τοὺς Ἀθηναίους σπουδὴν ποιεῖσθαι—τὴν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὔσαν; cui rationi vel infinitivus ποιεῖσθαι cum participio commutandus satis obstat. Sed verba τοὺς τε Λακεδαιμονίους κατιδὼν πλείους ὄντας, τὴν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὔσαν conjungenda esse, infinitivum autem ποιεῖσθαι, ut paulo ante ἐσπέμπευ, ex ὑποοῶν sive, quod in eo inest, νομίζον pendere, manifestum est. Quapropter scribo τότε δέ. Αὐτοῦ autem si pro αὐτῶς poni posse neges (nam nunquam sunt reliquæ, quas proposuerunt, explicationes), atque subjectum desideres, quod non videtur commode abesse posse, probaverim Baveri conjecturam αὐτοὺς ἐσπέμπευ. Nam lenior quidem nonnullis videatur medela, si restitueris αὐτῶς πέμπευ; sed compositum ἐσπέμπευ satis confirmatur c. 16. et 26.

52. Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τὰς τε ἄλλας πόλεις, τὰς Ἀκταίας καλουμένας, ἃς πρότερον, Μιτυληναίων νεμομένους, Ἀθηναῖοι εἶχον, ἔλευθεροῦν, καὶ πάντων * μάλιστα τὴν Ἄνταδρον καὶ κρατυνάμενοι αὐτὴν (ναῦς τε γὰρ εὐσπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτῶν, ἕξλων ὑπαρχόντων, καὶ τῆς ἴδης ἐπιχειμήνης) καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ βραδίως ἀπ' αὐτῆς δερμάμενοι, τὴν τε Λέσβον, ἔγγυς οὔσαν, κακώσειν, καὶ τὰ ἐν τῇ ἠσείρω Αἰολικὰ πόλίσματα χερμάσεισθαι. Ut verba licet et scripta et interpuncta sunt, tunc post

* Nota illud πάντων, præcedente nomine πόλεις. Hoc neutro utaris ad illustrandam formulam ἐν τοῖς, quæ eodem modo superlativus additur, et de qua a Thucydidis interpretibus nusquam intellecta hodie non est, quod disputes.

ναῦς prorsus non habet, quo referatur, vel quod significet. Et tamen apertum est, sibi respondere ναῦς τε καὶ τῆ ἄλλη παρασκευῆ, ita ut duæ causæ afferantur, cur exsules Antandrum sibi commodissimam judicaverint, quippe quæ et navium et reliqui apparatus comparandi facultatem ipsis præberet. Nam cum ὀρμώμενοι κακώσειν conjuncta verba τῆ ἄλλη παρασκευῆ recte intelligi nequeant. Scribe igitur, καὶ κρατυλάμενοι αὐτῶν—ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, ξύλων ὑπαρχόντων, καὶ τῆς ἴδης ἐπικειμένης, καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν—ῥαδίως, ἀπ' αὐτῆς ὀρμώμενοι, τὴν τε Λέσβον, ἐγγὺς οὖσαν, κακώσειν, καὶ etc. Nam ἰ subscriptum et ῥ finale frequenter permu- tari, inter omnes constat. Sententia autem, quæ causas continet, cur exsules Lesbium facile a se vastatum iri speraverint, ei mem- bro, cujus rationes reddit, præmissa est, qua de re jam supra egimus. Sed ut de ipso nomine παρασκευῆ disputemus, pro eo noli cum bonis codicibus scribere σκευή, quod nuper suasit Benedictus. Σκευή enim Thucydidi dicitur de habitu s. cultu ex- terno I. 6. 8. unde σκευαὶ Μηδικαί I. 130. sunt vestes Medicæ, et σκευὴ ψιλὴ III. 94. levis armatura. Κατασκευὴ autem denotat suppellectilem et in singulari I. 89. II. 5. 14. 97. et in plurali II. 16. 38. 65. unde facile vides, quo jure I. 10. in τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη hanc vocem interpretentur ædificia. Quod quam ineptum sit, vel inde patet, quia II. 65. κατασκευαὶ et οἰκοδομαί, atque Xenoph. Cyr. 7. 5. 72. κατασκευαὶ et οἰκίαι sibi opponuntur. Quid? quod ex eversorum Spartaæ ædificiorum areis tantum aberat ut hæc urbs minor, quam erat, videri potuisset, ut etiam major judicanda fuisset, quum manente eodem ambitu aequè splendida ac magna existi- mata esset. Sed κατασκευῆ etiam hic dicitur de omnibus iis, quæ domibus exornan- dis inserviunt. Horum ἐδάφη quænam sint, discas e Platæarum eversione III. 68. Quæ urbs quum dirueretur, servatum est Junonis templum, et præterea Thebani ἐρ- φαῖς καὶ θυράματα τοῖς τῶν Πλαταίων ἐχρή- σαντο καὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἐπι- πλα, χαλκός καὶ σίδηρος, κλίνας κατασκευάσαν- τες, ἀνέθεσαν τῇ Ἥρᾳ. Ex ejusmodi igitur rebus, quæ, si qua urbs devastetur, vel sacrum in usum converti vel alia de causa servari soleant, de Lacedæmone non judi- candum esse monet Thucydides. Neque ea, quam rejecimus, notio vocis κατασκευῆ

confirmari potest verbis II. 17. Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. Ibi enim neque κατεσκευάσαντο pro κατασκευὰς ἐποίησαντο positum est, quod nullo modo significare potest domicilia sibi pararunt, neque οἰκήματα omissum est, quod ita omitti non licet; sed notionis origo recte declaratur posteriore parte hujus scholii, quod in cod. Bas. invenitur, Οἰκή- ματι; ἢ ἀντὶ τοῦ κατέλυσαν τὰ σκευῆ, ὧν ἐναν- τίον τὸ ἀνεσκευάσαντο. Ubi pro οἰκήματι legendum οἰκήματα; nam quod Gottleberus hanc vocem hinc sejungi, et ad sequentis capitis nomen τείχει referri vult, etiamsi non subjungeretur particula ἢ, quæ duas explicationes ab interprete afferri docet, vel ideo ineptum esset, quod propugnaculi murum nemo explicaret per οἰκήμα. Ἄνε- σκευάσαντο autem, quod scholiasta verbo κατεσκευάσαντο oppositum dicit, hoc sensu legitur I. 18. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιόντων τῶν Μή- δων διανοσθέντες ἐκλιπύν τὴν πόλιν, καὶ ἀνα- σκευασάμενοι, ubi vid. schol. Ex his verbis rursus lucem accipiant quæ IV. 116. repe- riuntur, τὴν Λήκυδον ἀγελῶν καὶ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν (an ἀνέθηκεν?) ἄσων, ubi ple- rique interpretes, quibus etiam Schneiderus in Lexic. Gr. se adjunxit, hoc verbum repugnante sententia interpretantur, r e f i- c e r e. Add. Sturz. Lex. Xenoph. in ἀνα- σκευάζεσθαι et κατασκευάζεσθαι. Mirati au- tem sumus, quomodo Thucydidis editores, ut eum, de quo diximus, verbi κατασκευά- ζεσθαι usum stabilirent, laudare poterint exempla IV. 75. Τῆς Ἀντάνδρου ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων μελλούσης κατασκευάζεσθαι et VIII. 24. τὴν χώραν καλῶς κατεσκευασ- μένην διεπόρθησαν, ubi κατασκευάζεσθαι no- tat i n s t r u i. Quæ exempla Schneiderus adeo in Lexic. Gr. intulit, in quo male scribitur V. 75. pro IV. 75. Sed ut redeam- us ad substantivam κατασκευῆ, id quem- admodum non usurpatur de domiciliis, ita ne de apparatu quidem bellico recte legi- tur. Sed hæc notio inest in παρασκευῆ, quod sexcenties ita dicitur, unde hæc scrip- tura etiam IV. 52. servanda est. Quod au- tem ibi dictum est κρατυλάμενοι et ὀρμώμενοι in nominativo, etiamsi præcedat ἦν αὐτῶν ἢ διάνοια, id ideo factum est, quod illa formu- la ad sensum nihil aliud denotat quam διε- νοούντο, vel ἐνόμιζον sive ἠλπίζον ex ea repeti potest. Quales casuum permutationes in participiis sæpe sibi permisit Thucydides. IV. 23. τὰ περὶ Πύλον ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ

κράτος ἐπολεμείτο (i. e. τὰ περὶ Π. ἀμφοτέροι κ. κ. ἐπολέμουν): Ἕλληνοὶ μὲν δυοῖν νεοῖν ἐναντίαν αἰ τὴν ἡσσαν περιπλέοντες τῆς ἡμέρας (τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἅπασαι περιώρρουν; πλὴν τὰ πρὸς τὸ πέλαιος, ὅπου ἀνεμος εἶν' καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν εἰκοσι νῆες ἀφίκοντο αὐτοῖς ἐς τὴν φυλακὴν, ὥστε αἱ πᾶσαι ἐβδομήκοντα ἐγένοντο): Πελοποννήσιοι δὲ ἐν τε (quæ particula e codd. recipienda) ἠπειρῶ στρατοπεδεύομενοι, καὶ προσβολὰς ποιούμενοι τῷ τεύχει. Ubi alterum parentheos signum, quod vulgo ante καὶ ἐκ τῶν Ἀθ. legitur, jam ante τῆς δὲ νυκτὸς collocavimus; et interpunctionem in nonnullis conveximus, quo facilius arcus sententiarum Ἀθηναῖοι μὲν τὴν ἡσσαν περιπλέοντες—Πελοποννήσιοι δὲ ἐν τῇ ἠπειρῶ στρατοπεδεύομενοι nexus perspicitur. Post accusativum subjicitorum nominativus II. 53. Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπέειργε (i. e. Θεῶν φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδενὶ ἀπέειργοντο): τὸ μὲν κείμενος ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μή, ἐκ τοῦ πάντας ὀρεῖ ἐν ἴσῳ ἀπολυμένους τῶν δὲ ἀμαρτημάτων * οὐδεὶς ἐλπίζων μέχει τοῦ δίκην γενέσθαι βίους ἂν τὴν τιμαρίαν ἀντιδοῦναι. Cum quibus verbis comparat Æsch. Pers. 33. Ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυζέξιμων Νείλος ἔπαρμεν Σουτυσιάνης, Πηγασταγῶν Αἰγυπτογενῆς etc. Post dativum nominativus reperitur VII. 70. Πολλὴ γὰρ δὴ παρακλέυστι καὶ βῶ ἀφ' ἑτέρων τοῖς κελυσταῖς ἐγγύητο (i. e. πολλὰ ἑτέρων οἱ κελυσταῖ παρακλεῖσονται): τοῖς μὲν Ἀθηναῖοις βιάζεσθαι τε τὸν ἔκπλου ἐπιβουῶντες, καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας—προσθύμως ἀναλαβέσθαι τοῖς δὲ Συρακουσίοις, καλὸν εἶναι etc. Similiter III. 36. Ὑπὸ ὀργῆς ἔδοξεν αὐτοῖς (i. e. ἐψηφίσαντο)—ἀπωκτείναι—, ἐπικαλοῦντες. IV. 108. Καὶ γὰρ καὶ ἄδεια ἐφαίνετο αὐτοῖς, ἐφευσμένοι μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τσοῦτον, ὅση ὑπερον διεφάνη, τὸ δὲ πλεονεξία κείμενος (quasi præcessisset ἄδειαν ἐνόμιζον, ἐφευσμένοι) ἀσαφῆ ἢ περινοῖα ἀσφαλεῖ εἰσδοῦσθε οἱ ἀνθρώποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπεκρίπτω δίδοναι, ἢ δὲ μὴ προσέονται, λογισμῶ ἀυτοκράτορι διαδοῖσθαι. Ubi magis etiam inusitatus est alter nominativus εἰσδοῦσθε οἱ ἀνθρώποι,

pro εἰσδοῦσθαι τῶν ἀνθρώπων vel ἐπὶ εἰσδοῦσθαι γε οἱ ἀνθρώποι. Quod ἀνθρώποις si, ut existimavit Benedictus, etiam cum κείμενος conjungi posset, omnia licerent. Quibus locis perpensis Plat. Phædon. 29. Ὑπάρχει αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) εἰδαίμων εἶναι, πλάνης καὶ ἀνοίας καὶ φόβου καὶ ἀγρίου ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρώπων ἀππληγμένη, ὥσπερ δὲ λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ Θεῶν διάγουσα, Heindorfio διαγούση vel contra libros reponendum esse scribenti haudquam assentieris. Intelliges etiam facilius, quomodo explicanda sint verba I. 33. Γενήσεται δὲ ὑμῖν πειθομένοις καλὴ ἢ ξυτυχία κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας † χρείας. πρῶτον μὲν, ὅτι ἀδικούμενοι, καὶ οὐχ ἑτέροις θλάπτουσι, τὴν ἐπικουρίαν ποιήσεσθε: ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κινδυνεύοντας δεξάμενοι, ὡς ἂν μάλιστα μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν κατὰθεσθε ναυτικὸν τε κεντήμεθα, πλὴν τοῦ παρ' ὑμῖν, πλείστον. De quo loco paulo accuratius dicendum est. Primum autem corrigenda est interpunctio; nam post χρείας, et fortassis etiam post κατὰθεσθε, non punctum sed colon collocandum, quum verbis πρῶτον μὲν—πλείστον tres causæ contineantur, cur societas cum Coreyrais inita Atheniensibus καλὴ, honorifica et utilis, futura sit. Deinde ad verba ἔπειτα—κατὰθεσθε vulgo cogitatione ex antecedentibus repetunt solam particulam ὅτι, quam jungi voluerunt cum κατὰθεσθε. At ubi tandem ullus Græcus homo ὅτι conjunxit cum conjunctivo? Pro quo si quis reponat futurum κατὰθεσθε, quod nonnullis in mentem venit, non tantum lectionem inferet, quæ in nullo codice exstat, sed etiam alteram difficultatem relinquet, quæ ex ista interpretatione existit. Nam quid tandem ita sibi vult particula ἂν post ὡς? Si ὡς μάλιστα significare potest quæ m a x i m e, num inde sequitur, etiam verbis ὡς ἂν μάλιστα eundem sensum inesse posse? Et tamen ἂν per locum, quem occupat, ab ὡς divelli non potest. Spernamus igitur interpretationem loquendi usui plane repug-

* Perperam Benedictus legendum proposuit τὸ δὲ, ἀμαρτημάτων. Hoc enim nomen articulo carere non potest, et quod præcedit τὸ μὲν, omnino non valet partim, sed pendet e σέβειν, et refertur ad τὸ Θεῶν, quod inest in Θεῶν φόβος. Comma igitur, quod vulgo post μὲν legitur, tollendum est.

† Baverus conjecit ἡμετέρας, quod alicui non displiceat, quum τῆς χρείας per verborum collocationem cum κατὰ πολλὰ potius quam cum ἢ ξυτυχία jungendum esse videatur. Vulgatum tamen omnibus libris et scholiasta nitam retinendam censuimus, ne ξυτυχία minus nude positum sit.

nantem. Structura enim verborum duobus modis explicari potest. Primum ita, ut ex antecedente enunciatione non simplex ὅτι, sed integra sententia ὅτι τὴν ἐπικουρίαν ποιήσεσθε repetatur. Sed quam languide in hac oratione multa paucis verbis comprehendente jungatur τοὺς κινδυνεύοντας δεξάμενοι, τὴν ἐπικουρίαν αὐτοῖς ποιήσεσθε, quum alterutrum sufficiat, facile patet. Præferenda igitur altera explicatio, ex qua Thucydides pro ὅτι δέξεσθε participium δεξάμενοι, quod futuri exacti vim habet, substituisse putandus est.* Pro quo nominativo proprie quidem expectes dativum δεξαμένοις, quum præcedat γενόμενοι ὑμῶν καλὴ ἡ ξυτυχία τῆς ἡμέτ. χρείας. Sed quum hæc verba ad sensum nihil aliud significant quam ἔχετε καλὴν τὴν ξυτυχίαν τ. ἡ χ. scriptor noster pro dativo participii posuit nominativum.

IV. 54. Ἦσαν δὲ τινες καὶ γενόμενοι τῶ Νικίᾳ λόγοι πρότερον πρὸς τινὰς τῶν Κυθηρίων. διὰ καὶ θάσσον καὶ ἐπιτηδείωτερον τό, τε παραντίκα καὶ τὸ ἔπειτα τὰ (quem tamen articulum omittunt boni codices, ut genitivus pendeat ex τὸ ἔπειτα) τῆς ὁμολογίας ἐπράχθη αὐτοῖς. ἀνέστησαν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Κυθηρίους, Λακεδαιμονίους τε ὄντας. καὶ ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ τῆς νήσου οὕτως ἐπαικεμένους. Postremam enunciationem neque cum ea, quæ præcedit, convenire, et verbis c. 57. Ἦγον δὲ τινὰς καὶ ἐκ τῶν Κυθηρίων ἀνδρας ὀλίγους, οὓς ἐδόκει ἀσφαλείας ἕνεκα μεταστῆσαι. καὶ τούτους μὲν οἱ Ἀθηναῖοι ἐβουλεύσαντο καταθῆσθαι ἐς τὰς νήσους, καὶ τοὺς ἄλλους Κυθηρίους, οἰκοῦντας τὴν ἑαυτῶν, φέρον τέσσαρα τάλαντα φέρειν repugnare, jam alii intellexerunt. Nam quod Abreschius (Diluce. Thuce. p. 426.) probante Bavero, verba ita explicat, "Cytheriorum illos, qui Lacedæmonii erant generis, suis e sedibus transducendos curarunt," id Græce Κυθηρίων τοὺς Λακεδαιμονίους ὄντας dicendum erat. Et quæ Baverus pro hac interpretatione laudat verba c. 53. Λακεδαίμονιοί εἰσι τῶν περιόικων, eam potius confutat, quippe quibus non pars Cytheriorum, sed Cytherii omnino Lacedæmonii fuisse significantur. Non magis probari potest Kistemakeri ra-

tio, ἀνέστησαν per ad defectionem incitarunt vertentis. Nam quod Thucydides pro μετακίσει non verbo ἀναστῆσαι, sed μεταστῆσαι uti contendit, nihil incon-sultius dicere potuit. Cf. modo II. 27. qui locus propter argumenti similitudinem omnino comparandus est, et II. 99. Sed ad defectionem incitare nusquam exprimitur per ἀναστῆσαι, et Kistemakerum ad III. 28. provocare mirum est, quum, nisi iis, qui locum non essent evoluti, illudere voluit, non intelligas, quomodo hoc facere ausus sit. Nam ibi, ut I. 126. 136. III. 75. all. hæc vox notat sedentem (ad deorum aras s. focum supplicem) surgere jubere. Quis sensus nostris verbis inesse debeat, vidit Heilmannus. Sed quod ἄν subintelligi vult, ἀνέστησαν pro ἀνέστησαν ἄν dici posse non minus falsum est, quam si Latine emigrare jusserunt idem esse putes quod emigrare jussissent. Nos igitur illam particulam post γὰρ addendam censemus, quo se nihil melius videre Hermannus nobis significavit.

67. Ἐνῆδρευσαν ἐς τὸν Ἐνυάλιον, ὃ ἔστιν ἔλασσον ἄπωθεν. Liego ἐς τὸ Ἐνυάλιον s. Ἐνυαλεῖον (ut Ἐνυεῖον laudat Stephanus in Thesaur. Ind.)

95. Δι' ὀλίγου μὲν ἡ παραίνεσις γίγνεται, τὸ ἴσον δὲ πρὸς τε τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας δύναται, καὶ ὑπόμισιν μᾶλλον ἔχει ἡ ἐπιμέλειον. Scripserim πρὸς γε τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας.

111. Καὶ ὁ Βρασίδης, ἰδὼν τὸ ξυνημα, ἔδει δρόμῳ, ἀναστῆσας τὸν στρατὸν, ἐμβοήσαντας τε ἀδρόον, καὶ ἐκπληξιν πολλὴν τοῖς ἐν τῇ πόλει παρασχόντας. καὶ οἱ μὲν κατὰ τὰς πύλας εὐδὺς ἐπέπνιπον, οἱ δὲ κατὰ δόκους τετραγώνους. Per se quidem post nomen collectivum rectissime subjicitur pluralis ἐμβοήσαντας et παρασχόντας; sed hoc quum fit, non potest singularis ἀδρόον his participiis addi. Benedictus igitur e multis codicibus scribi jubet ἐμβοήσαντα et παρασχόντα. Sed duo sunt in hac ratione, quæ dubitationem moveant. Primum enim pluralis unde ortus sit, non intelligo, qui exquisitor sit, quam quem librariis tribuas, nisi forte contrarium probes e fine cap. 100. Deinde participia ἐμβοήσαντας (s. ἐμβοήσαντα) et παρασχόντας (s. παρασχόντα) cum ἀναστῆσας commode conjungi nequeunt. Ita enim Brasidas diceretur milites excitasse, quum clamorem sustulissent et metum Toranaeis incussissent; quasi clamor prius sublatus et urbis incolæ prius in timorem conjecti

* IV. 116. Ὁ Βρασίδης ὡς ἦσθετο αὐτοὺς ἀπολείποντάς τε τὰς ἐσπάλξεις, καὶ τὸ γιγνόμενον ὁρῶν (pro καὶ ὅτι τὸ γιγν. ἑώρα), ἐπιφερόμενος τῷ στρατῷ, εὐθὺς τὸ τείχος μαρμάρει. Cf. Baver. ad h. l. et Steph. ad I. 1.

essent, quam Peloponnesii ad oppidum accessissent. Quod si nobis paulo audacioribus esse liceat, deleto καί ante οἱ μὲν hunc locum ita constituamus, Καὶ ὁ Βρασιδᾶς — ἔδει δρόμῳ, ἀναστήσας τὸν στρατὸν ἐμβοήσαντές τε ἄθροοι, καὶ ἐκπλήξην — — παρὰ σχόνητες, οἱ μὲν κατὰ τὰς πόλεις εὐθύς ἐπέπιπτον, οἱ δὲ κατὰ δόκους τετραγώνους.

IV. 107. Μύρμιнос τε αὐτῷ προσεχώρησεν, Ἠδωνικῆ πόλις, — — καὶ Γάφηλος οὐ πολλῶ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη. Pro Γάφηλος e l. V. c. 6. reponendum esse Γαληφός plures viri docti intellexerunt. Cf. Maussac. ad Harpocr. p. 105. Sed his se opposuit Gattererus (Comment. de Thrac. p. 93. et 102. edit. vern.) qui non quidem negat, in utroque loco de una eademque urbe sermonem esse, sed bis scribi vult Γάφηλος. Hanc enim urbem inter Strymonem et Nessum sitam distinguendam esse a Sithoniæ civitate Galepso (de qua cf. Herod. VII. 122.) At primum Gapseli urbis nullus veterum scriptorum, quantum nos scimus, mentionem facit. Deinde in illo ipso loco, quo Gattererus, Danvillium (in mappa geograph.) secutus, collocavit Gapselum, Straboni sita est Galepsus. Nam p. 511. edit. Alm. legimus. Εἶτα αἱ τοῦ Στυμμόνος ἐκβολαὶ εἶτα Φάγρης, Γαληφός, Ἀπολλωνία, πᾶσαι πόλεις, εἶτα τὸ Νέσσου (s. Νέστου cf. Wass. ad Thuc. II. 96.) στήμα. Tum Galepsus scribitur in loco parallelo Diodori l. XII. c. 68. Εὐθύς δὲ καὶ (Βρασιδᾶς) τῶν πλησιόχρων πόλεων πλείονας προσηγάγετο, ἐν αἷς ἦσαν ἀξιολογώταται Σύμη* καὶ Γαληφός, ἀμφοτέρας Θεσίων ἀποικίαι, καὶ Μύρμινον (f. Μύρμιнос) Ἠδωνικὴν πολισμάτιον. Denique etiam Stephanus Byz. in eo, quo usus est, Thucydidis exemplari Γαληφός invenit. Sub hac enim voce habet hæc: Γαληφός, πόλις. Θεσίων. — — Οουκιδίδης τετάρτην ἐτέραν λέγει, καὶ Γαληφός οὐ πολλῶ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη. Apparet igitur, duas urbes fuisse, quibus Galepsi, nullam, cui Gapseli nomen erat.

* Diodorus pro Οἰσύμη scribens Σύμη eo usus esse videtur Thucydidis codice, in quo, ut etiamnum in Reg. et Gr. legeretur ἡ Σύμη, unde articulum omiti posse putavit. Scripturæ ἡ Σύμη vestigia deprehenduntur etiam alibi cf. Maussac. ad Harpocr. p. 261. sed formam Οἰσύμη præter Stephanum Byz. s. h. v. satis defendunt geographi et grammatici a Wassio laudati.

131. Οἱ δὲ (οἱ Σκιωναῖοι,) ἀντεπεξελάθοντες, αὐτοὶ καὶ Πελοποννήσιοι, ἰδρύθησαν ἐπὶ λόφῳ [καρτεροῦ] † πρὸ τῆς πόλεως, ὃν εἰ μὴ ἔλοιεν οἱ ἐναντίοι, οὐκ ἐρίγητο σφῶν περιτείχιαις. προσβαλόντες δ' αὐτῷ κατὰ κράτος οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπιόντας, ἐστρατοπεδεύσαντο. Legendum puto τοὺς ἐπιόντας; qui enim in colle conseraderant, non οἱ ἐπιόντες, sed οἱ ἐπόντες appellandi esse videntur. Facilius vulgatam feram c. 128. Ὁ δὲ (ὁ Βρασιδᾶς), γνοὺς, προεῖπε τοῖς μεθ' αὐτοῦ τριακοῖσι, ὃν αἶτο μᾶλλον ἂν ἐλεῖν τῶν λόφων, χωρῆσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ, ὡς τάχιστα ‡ ἕκαστος δύναται, ἀνευ τάξεως, πειρᾶσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκρούσαι τοὺς ἦδη ἐπιόντας βαρβάρους. Ibi enim barbari interiorem collis partem occupasse et jam ejus jugum ascensuri esse cogitari possunt, quum Peloponnesii iis obviam facti sunt. Quantum vel ibi propter ea, quæ statim adduntur (ἐκράτησαν τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου,) et propter finem præcedentis capituli malim ἐπόντας.

CAP. 15.

Scholiasta vel emendatus, vel illustratus, vel notatus.

Ita de plerisque rebus, quæ in eo libello exponendæ esse videantur, qui, quid a Thucydidis editoribus in re critica vel neglectum vel peccatum sit, doceat, quam accuratissime poteramus, egimus. Unum superest, ut, quantum in scholiorum, de quibus ex editoribus Stephanus fere solus bene meruit, tractatione desideretur exemplis nonnullis declaremus. Quæ exempla omnia e l. I. c. 1.—67. repetemus, et ita quidem, ut, quæ a Stephano jam observata, sed a posterioribus editoribus

† Vulgo ἐπὶ καρτεροῦ λόφου. Plerique libri ἐπὶ λόφου καρτεροῦ, nonnulli ὑψηλοῦ, unus utrumque adjectivum omittit. Unde καρτεροῦ post λόφου transpositum uncis includimus; nam repetitum videtur e c. 129.

‡ Haud exiguus codicum numerus post τάχιστα repetit ὡς. Qui libri nisi ad deteriores pertinerent, illo ὡς probato verba ἀνευ τάξεως; pro interpretamento eorum, quæ præcedunt, ὡς ἕκαστος δύναται haberem. Πειρᾶσαι autem exhibendum putavimus pro vulg. πειρᾶσαι.

neglecta sunt, etiamsi probanda videantur, denuo non incalcemus. Antequam autem ad singula accedamus, præmonendum est, nullam in scholiis depravationem esse frequentiorē, quam eam, ut capita iis præfigantur vel prorsus falsa, vel auctiora, quam esse debebant, vel etiam vocibus quibusdam destituta, quæ præ reliquis addendæ erant. Nam quum hæ annotationes aut inter lineas scribi aut etiam margini sæpe ita appingi soleant, ut vocabula ipsa, ad quæ referuntur, non adjiciantur; vides, quam facile et librarii et viri docti hac in re falli poterint. Ea igitur scholiorum emendatio, quæ fit capitibus mutatis, et lenissima existimanda est, et sæpe magnas difficultates tollit. Neque viri docti scholiastæ toties propter miras quasdam explicationes reprehendissent,—quæ nonnisi miræ sunt, quod ad longe alia verba relatæ sunt, quam quibus illustrandis inserviunt,—si, priusquam incredibilia ab interprete dicta esse statuerent, an forte in capite annotationis vitium esset, examinassent. Quod ex pluribus eorum exemplorum, ad quæ nunc progredimur, clarius intelligetur.

I. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος] Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος κατ' ἀρχάς, ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν τῶν ὀμωνύμων ἐν τοῖς ἔτεσιν. An forte legendum ἐν ἄλλοις Ἱθνησι? nam vulgata quem aptum sensum efficiat, non video. Quæ vero his statim subjiciuntur, ἄμα μὲν τῆς αὐτῆς (f. ταύτης τῆς) αἰτίας ἕνεκεν, ἄμα δὲ καὶ τοῦ μὴ ἕτερόν τινα τὸ αὐτοῦ σφετερισσάσαι σύνταγμα ab alio scholiastæ addita videntur, qui priorem quodammodo corrigat, quod sæpius in his scholiis factum videmus. Cf. c. 10. (p. 29. l. 4. schol. Lips. edit.) et c. 32. (p. 73. l. 9.)

Ἐπιγράφε τὸν πόλεμον] ἄλλο, γράφαι καὶ ἄλλο, ξυγγράφαι. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἐνὸς πράγματος λέγεται τὸ δὲ ξυγγράφαι, ἐπὶ πολλῶν. ξυγγράφαι τὸ μετ' ἐπιμελείας καὶ σπουδαίως συντάξαι γράφαι δέ, καὶ τὸ ἀπλῶς καὶ μὴ ἐπιμελῶς τὴν ἀλήθειαν ἀνευρεῖν. Hoc scholion in duo dispescendum est. Docet id vel codex Aug. in quo quæ post ἐπὶ πολλῶν leguntur, prorsus desunt. Præterea τὸν πόλεμον, quod capiti adjicitur, delendum est; scholiastæ enim non disputat de formula ξυγγράφαι τὸν πόλεμον, sed de solo verbo ξυγγράφαι. Paulo post pro ἐπὶ τῆ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται magis placeat, si scriptum exstaret ἐπὶ τῆς — ἐκβάσεως.

2. Ἡ νῦν Ἑλλάς καλουμένη] πρὸ τούτου γὰρ

κατὰ μέρους καὶ κατὰ Ἱθνη ἐκαλεῖτο. Μέρους in Lips. editione e Duckeriana temere repetitum est pro eo, quod apud Stephanum legitur, μέρος. Idem vitium tollendum c. 3.

Ἐς Ἰωνίαν] προληπτικὸν τὸ σχῆμα, ὅταν τὸ συμβᾶν ὕστερον παραλαβόντες καλέσωμεν. Ὁ γὰρ ξυνήβη μετὰ τὴν οἰκίαν τῶν ἀνδρῶν λέγει δὲ τὸ κληθῆναι Ἰωνίαν. Τοῦτο αὐτὴν προσηγορεῖσε πρὶν ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἀνδρας, προδιδοὺς καὶ προχαρίζομενος τὴν προσηγορίαν ταύτην τῆ χάρις. Οὐ γὰρ οὐσὺς πρὸ τούτου τῆς Ἰωνίας, ἀπέστειλαν ἐκείσε τὸν ὄχλον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐφ' ᾧ τε κτίσει καὶ οἰκίσει τὴν γῆν. Καὶ εἰ πεμφθέντες κατοικίσει, οὕτω καλεῖσθαι τὴν χώραν ὕστερον παρεσκευάσαν. Gottleberus an οἰκισιν, οἰκῆσαι et κατοικῆσαι, quæ in codice sunt, injuria mutaverit in οἰκίσειν, οἰκίσει et κατοικίσειν, vehementer dubito. Libri mss. lectio vel ideo præstat, quod κτίσειν καὶ οἰκίσειν τὴν γῆν pleonastice dictum videatur. Pro κτίσειν καὶ οἰκῆσαι autem vel κτίσειν καὶ οἰκῆσαι, vel κτίσειν καὶ οἰκίσειν scribendum est. Utrum præstat, equidem non judicaverim. Denique verba ὁ γὰρ ξυνήβη — τοὺς ἀνδρας ita constituenda puo, Ὁ γὰρ ξυνήβη μετὰ τὴν οἰκισιν τῶν ἀνδρῶν (λέγω δὲ τὸ κληθῆναι Ἰωνίαν) τούτο etc.

C. 3. Καὶ τὸ Πελασγικόν] τούτεστι, τοῖς ἰδίοις ὀνόμασιν ἐχρῶντο οἷον Πελασγοὶ μόνον, Βοιωτοὶ οὐπα δὲ κοινῶ ὀνόματι Ἑλληνας. Caput scholii est Ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἑσωνυμίαν παρεχέσθαι.

Ἐπαγομένον] ἀμφίβολος, τίνα ἐπηγάγετο, σῳτῆρον οἱ Ἕλληνας παῖδες τοὺς ἄλλους, ἢ οἱ ἄλλοι τούτους. Pro ἀμφίβολος correxerim ἀμφίβολος, nisi supplendum sit ὁ λόγος. Sed verba τίνας ἐπηγάγετο, sana esse vix possunt; requiritur enim pluralis ἐπηγάγοντο, sive τίνες scripseris, sive τίνας retinueris. Hoc si fit, αὐτοῦς capiti addendum est; nam disputatur ita de eo, quo spectet αὐτοῦς. Paulo post verbis καδ' ἐκάστους δὲ — ἰμοῦ singulare caput non præfigendum est, quum ita non intelligatur, quid sibi velit particula δέ. Eadem de causa c. 37. caput λέχουσθαι delendum.

C. 4. Ὡ] τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ ἐκείνων. Imo ἀντὶ τοῦ ἐκείνων ἄν.—Ἑλληνικῆς θαλάσσης] πρότερον γὰρ Καρικὴ ἐκαλεῖτο ἢ θάλασσα. Caput est τῆς νῦν Ἑλλ. θαλ.—τῶν πλείστων ἐγένετο] ὑπακουστέον Ἑλλήνων. Non ad πλείστων, quod ad Cycladas refertur, sed ad Πρῶτος hæc annotatio spectat.

C. 5. Οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων] εἶπεν (1. εἶπε) γὰρ ἀτειχίστων ὄντων, ὥσπερ ἦν ἡ Ἀττικὴ

κάλοι, κατὰ κάμας οἰκουμένη. Caput est Πόλεσιν ἀτειχίστους.

C. 6. Λίπα] τὸ λίπα Ὁμηρος ἐπιθετικῶς λέγει τὸ ἐλαῖον οὔτος δὲ ὄντως αὐτὸ ὀνομάζει. E scriptura ὄντως εἰσο ὀνοματικῶς, quam etiam olim vulgatum οὐ ταυτὸ quodammodo defendi posse video.

C. 10. Τῆς δὲ ξυμπάσης ἠγούνται] Ἰστέον, ὅτι τῆς Ἀργολικῆς οὐκ ἤρξαν, ἀλλὰ συσκεδρομικῶς εἶπε. τὸ ἐξῆς, ὅμως ἂν φαίνοιτο ὑποδεστέρα etc. Postremis inde a τὸ ἐξῆς hinc sequens caput Ὅμως δὲ præfigendum.

Ἡ ἔστιν] τὰ κατὰ Μικηνήν, καὶ τὸν στόλον τὸν εἰς Τροίαν. ἡ διάνοια, ἐξηρωθεῖσης τῆς μὲν τῶν Λακεδαιμονίων πόλεως, μείων φαίνοιτο ἡ δύναμις γεγονέαι τῆς ἔπειτα. τῆς δὲ τῶν Ἀθηναίων, μείζων ἢ νῦν ἐστί. Verba τὰ κατὰ — Τροίαν hinc removenda esse vidit Baverus. Pro μείων φαίνοιτο malim μείων ἂν φαίνοιτο s. μείων φαίνοῖτ' ἂν. Eadem particula e linguae præceptis cum Bas. addenda c. 32. in Ἐγὼ δὲ εἴπωμι. Τῆς ἔπειτα autem quamvis respondere videatur ei, quod mox legitur, ἢ νῦν ἐστί, tamen, quom commodum sensum non fundat, e Thucydidis verbis in τοῖς ἔπειτα mutandum videtur.

C. 15. Auctor scholii a Gottlebero delati ἡ οἱ καταστρέφοντες ἢ οἱ καταστρεφόμενοι significare voluit, verba καὶ μάλιστα ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν vel de iis, qui insulas sibi subjecissent (ἐπωπλιένοντες τὰς νήσους κατεστρέφοντο, καὶ μάλιστα ἐκείνοι, ὅσοι etc.) intelligi posse, vel etiam de subjectis (καὶ μάλιστα ἐκείνους, ὅσοι etc.) Quod quamvis solacæ expressum sit (nam sibi subjicere aliquem Græce dicitur καταστρέφουσαι, non καταστρέφειν. Cf. ad li. I. Steph.) neque omni ex parte pro vero haberi possit, scholion tamen non statim erat abjiciendum.

C. 16. Ἐσὼ μέγα τῶν πραγμάτων] τῶν Περγικῶν. (Falsa interpretatio. Cf. Intpp.) τὸ ἐξῆς, καὶ Ἰωσι Κύρος ἐπωστράτευσε etc. Postremis caput καὶ Ἰωσι præfixerim.

C. 20. Λακεδαιμονίων βασιλεῖς] οἱ γὰρ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς ψήφος ἔφερον ἐν τῇ γερούσια ἑκάτερος ἓνα, διττὴν ἔχοντα δύναμιν. Scholiasta ψήφος masculinum esse putavit; quo jure, ipse dicat.

C. 22. Οὐ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον] αὐτῶν τῶν λεχθέντων. Ἦσα δὲ, πῶς πρῶτον εἶπὼν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ λόγων καὶ ἔργων, ἐνταῦθα λέγει περὶ τῆς ἱστορίας καὶ ὠφελείας. Spectant hæc ad τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν.

C. 24. Quidquid dicat Baverus, Gottleberus recte vidit, verbis scholiastæ ὁ πα-

λαιὸς νόμος οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλει, ἀλλ' ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, caput κατὰ δὲ τὸν παλαιὸν νόμον esse præfigendum. Sed sequentia verba scholiastæ ab hac annotatione separanda erant; pertinent enim ad verba Ἐκ τῆς μητροπόλεως, et hoc capite præmisso e codicum vestigiis ita scribenda sunt, ἐκ τῆς Κορινθίου. Κορινθίος γάρ. In fine scholii ad Κατακληθείς adscripti pro ὑπὸ ἐλασσόνων e duobus codicibus restituendum esse ἀπὸ ἐλασσόνων, et ex opposito ἀπὸ μείζονων, et e sententia, quæ non per minores, sed e minoribus dici jubet, manifestum est.

Τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο] οὐχὶ τὴν πρεσβείαν ὑπέδεξαντο, ἀλλὰ τὴν τιμαρίαν. τὸ τέλος εἶπεν ἀντὶ τῆς πράξεως, συντομώτερον εἶπὼν καὶ καινότερον. τὸ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ὑπέδεξαντο τὴν πρεσβείαν, καὶ κατέδεντο τὴν τιμαρίαν ποιῆσαι, μακρὸν ἂν ἐγένετο, καὶ σύνθες κατὰ τὴν φράσιν. Horum verborum sensum quam Gottleberus non intellexerit, scholiastæ mentem paucis aperiamus necesse est. Quom nomen ἱκετεία et de supplicibus ipsis et de eorum precibus dicatur, interpres monet, hæc verba non ita accipienda esse, quasi Corcyraei legatos auxilium rogatum venientes non admiserint; sed hoc quidem factum esse, verum preces eorum non esse admissas, ideoque auxilium denegatum. Non poterat igitur hic ulla suspicio nasci, scholiastam πρεσβείαν legisse pro ἱκετείαν. Neque quæ idem loquitur de brevitate atque novitate, ad ἀλλ' ἀπράτους ἐπεμψαν spectant, sed ad τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο. Quibus omnibus perpensis post πρεσβείαν pro ὑπέδεξαντο, quod e sequentibus irrepsit, cum Stephano legendum esse οὐκ ἐδέξαντο, manifestum est.

C. 25. Θέσθαι τὸ παρὸν] θέσθαι, τὸ εὔ θέσθαι. τὸ δὲ παρὸν, ἀντὶ τοῦ τὰ τοῦ παρόντος. ἐβουλεύοντο γὰρ καὶ τὴν πόλιν παραδοῦναι καὶ τιμαρίαν λαβεῖν. Libi τὸ δὲ παρὸν ἀντὶ τοῦ παρόντος, quod injuria correxerunt. Scholiasta enim indicare vult, παρὸν non cum θέσθαι conjungendum esse, quamquam hæc vera est explicatio, sed absolute dictum esse pro præsentī tempore. Quæ autem post παρόντος subjiciuntur, fortassis hinc separanda sunt. Statim post in antiquis editionibus verba διὰ τὴν φάλιον δηλονότι, ἐφ' ὅσον οἰκιστῆς αὐτὸς (s. οὔτος) ἦν, Κορινθίος ἂν recte unum scholion constituant, cui nonnisi falsum caput est præfixum; pertinet enim hæc interpretatio, ut jam Stephanus vidit, ad ὧς οἰκιστῆς, ad quæ

verba præter hoc etiam aliud habemus scholion. Perperam denique Gottleberus verba σημείωσαι δὲ — Ὀλυμπίαις, Νεμείοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἀγῶσι conjunxit, quam singulare scholion efficiat.

C. 26. Τὴν τε ἀποικίαν Κορινθίους δεδωμένην] τούτεστι, τῶν Ἐπιδαμνίαν τοῖς Κορινθίοις ἀναφερομένην. L. τὴν τῶν Ἐπιδαμνίαν s. τὴν Ἐπιδαμνον.

C. 27. Εἰ δὲ τις τοπαρευτικά] τούτεστιν, εἴ τις οὐ βούλεται ἀπείναι. Μετέχειν δὲ] ἀλλὰ ἔχειν λόγον, ὅτι συνήρῃσεν εἰς τὴν ἀποικίαν, δίδωτο δραχμὰς πεντήκοντα, καὶ μενέτω, φησὶν, ἐν Κορίνθῳ οἰκῶν. Commate post ἀπείναι posito verba Μετέχειν δὲ deleverim. Legit autem scholiasta Κορινθίους, quod etiam in bonis exstat codicibus, sed, si genuinum est, non cum μένειν, sed cum καταθέντα jungendum est.

C. 29. Ἐν Ἀκτίῳ] ἵνα εἰρηκᾶ φρονοῦντες δηλώσωσι. Scholiastam legisse non Ἐν Ἀκτίῳ, sed Ἐν ἀκτίῳ ex hac ipsa annotatione intelligitur.

Κορινθίους δὲ δῆσαντας ἔχειν] οὗτοι ἐδέθησαν. καὶ οἱ ἐν Ἐπιδαμνῷ ἄλλοι, Κορινθίοις εἰσι. Hæc observatio ad sequentis capitis similia verba Κορινθίους δὲ δῆσαντες, εἶχον referenda est. Quod autem scholiasta reliquos, qui Epidamni fuerint, Corinthios esse scribit, ineptum est, quum Thucydides reliquos illos Corinthios opponat. Quinam autem sub cæteris illis intelligendi sint, e cap. 26. init. apparet, ubi Ambraciotæ, Leucadii alique una cum Corinthiis Epidamnium profecti esse leguntur.

C. 32. Καταστήσουσιν] ἀποδειξουσιν. Non καταστήσουσι, sed σαφὲς καταστήσουσιν explicari potest per ἀποδείξουσιν, unde σαφὲς addendum est.

C. 34. Ἐκ τοῦ εὐθέως μὴ ὑπουργεῖν] ἀσκέπτος ὑψηρετεῖν. Μὴ vel in explicatione inserendum vel in capite delendum est.

C. 35. Ἀπὸ τῶν ἡμετέραν] κολακεύει λανθάνοντας τοὺς Ἀθηναίους, ἢ ἐν ὑποστιγμῇ, ἢ εἰρηκῶς. Primum ἐπιπικῶν capiti adjiciendum; nam hæc est vox, ad quam polisimum spectat hæc observatio, quam scholiasta rationem reddat, cur Atheniensium socios ὑπνίκους vocent Corcyraei. Deinde ἢ ἐν ὑποστιγμῇ falso Gottleberus interpretatur “vel interpolationem esse ponendam;” nam quorsum hic interunctio? Hoc dicit scholiasta, Corcyraeos aut adulari Atheniensibus, aut clam eos pungere,

VOL. III.

aut ironice loqui. Notandus igitur hic rarus vocabuli ὑποστιγμῆ usus.

C. 35. Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς] ἢ προφανῶς, ἢ λάθρα, μάλιστα δὲ φανερώς. Ineptum esse dices, quod scholiasta ἀπὸ τοῦ προφανοῦς vel προφανῶς vel λάθρα significare contendat. Sed desunt in capite verba μάλιστα δὲ; ex eo enim, quod Thucydides scribit μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, interpret colligit, rem potuisse quidem etiam clam fieri, sed maxime consentaneum visum esse Corcyraeis, ut palam auxilium sibi ferretur. At μάλιστα non pertinet ad ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, verum ad δίκαιον, quod ex antecedd. repetendum est.

C. 36. Καὶ καθ' ἕκαστον τῶδ' ἂν] λείπει τὸ λέγομεν. ἢ δοτικῇ ἀντὶ εὐθείας, ἢ ᾗ, μάθουτε ἂν οἴτε σύμψαντες καὶ καθ' ἕκαστον. Caput est τοῖς τε ξύμψασσι καὶ καθ' ἕκαστον, unde Stephanus injuria taxat scholiastam, quod μάθουτε repetendum esse non intellexerit.

C. 37. Ὅσοι ἀληπτότεροι] ἀκατηγορητότεροι. οἱ γὰρ εὐλόγωτοι φάρῃ τῶν πέλας κολακεύειν ἀναγκάζονται τοὺς ἀδικούντας. Verba οἱ γὰρ εὐλόγωτοι — τοὺς ἀδικούντας ab alio scholiasta adscripta sunt, qui ἀληπτότεροι de iis, qui minus facile vincantur, accipiendum esse vidit (I. 82. 143.). Neque ad vocabulum ἀληπτότεροι solum, sed ad omnem sententiam Ὅσοι ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τοσῶδε φαιερωτέρων ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν, δίδουσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια, δεικνύειν pertinent, quam e contrario illustrat.

C. 40. Καὶ τὸν νόμον] ἀπὸ κοινῶν, δίκαιοι ἔστε. Τὸ δὲ τὸν ἄρεθρον περισσόν πολλοί, φησὶν, εἰσὶ φόρου ὑποτελεῖς παρ' ἡμῶν, οἵτινες πολλὰκις μελετώτων ἀπόστασιν καὶ εἰ δέξασθε Κερκυραίους τοῦσδε, καὶ κοινὸν τοῦτον ποιήσετε νόμον, ὄρατε, μὴ ἑαυτοὺς λανθάνετε βλάπτοντες. φοβεῖ δὲ αὐτοῦ, τὸ δέξασθαι νόμον καλῶν. Longe major pars scholii a πολλοί — καλῶν non pertinet ad verba καὶ τὸν νόμον, quæ ante μὴ καθιστάναι leguntur, sed ad ea, quæ in fine capitis exstant. Quæ autem apud scholiastam præcedunt in Lips. editione (in Stephaniana enim et Duckeriana non leguntur), ex iis τὸ δὲ τὸν ἄρεθρον περισσόν utrum ad illa an ad hæc Thucydidis verba referendum sit, certo dici non potest, quum articulus neutro in loco redundat.

C. 44. Μετέγνωσαν] μετεβουλεύσαντο. τὸ ἐξῆς, συμμαχίαν μὲν ποιήσασθαι μετέγνωσαν,

ἑπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο. Post μέν inse-
rendum μή. — Ἐν παράσπλῳ κείσθαι] τοῖς
παρασπλέουσιν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἔχειν τὴν
Κέξκυραν. Ante ἔχειν excidisse videtur κα-
λῶς. Cf. scriptoris verba.

C. 46. Θεσπρωτίδος Ἐφύρη] ἔστι γὰρ καὶ
ἄλλη Ἐφύρη (Ἐφύρα) ἢ Κόρινθος. ὡς εἶναι τὴν
Ἐλαιᾶτιν μέγας χώρας ὑπὸ μείζονα χώραν.
Posterior scholii pars spectat ad Ἐν τῇ
Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος.

C. 47. Προσπλέοντας] ἀπὸ τῆς Λευκίμνης
εἰς τὸ Χειμέριον δηλονότι. Pro Λευκίμνης
scribendum Λευκάδος, nisi forte hæc anno-
tatio pertineat ad sequentis capitis verba
Ἐπὶ σφᾶς πλεούσας.

C. 56. Ὀμήρους] τοὺς ἔνεκα εἰρήνης διδομέ-
νους εἰς ἐνέχυρα. Καὶ Ὀμήρους δοῦναι, ἴνα, ἐὰν
ἀποστῶσιν, εὐάλωτοι γέωνται. In his Καὶ

Ὀμήρους δοῦναι non sunt scholiastæ, sed ip-
sius Thucydidis verba, quæ caput annota-
tionis constituunt. Sed hoc caput falsum
est; nam verba ἴνα— γέωνται potius ad τὸ
εἰς Παλλήνην τείχος καθελεῖν referenda sunt.

C. 58. verbis ἐφοβοῦντο γὰρ τοὺς θαλασ-
σοκράτορας Ἀθηναίους, ὄντες παραθαλάσσιοι
pro καὶ Περδίκκας πείθει præfige caput τὰς
ἐπὶ θαλάσση πόλεις ἐκλιπόντας.

C. 61. Τοὺς προτέρους χιλίους] τοὺς ἐν ταῖς
χ' ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων. Scribe e codd. ἐν
ταῖς λ' ναυσί. Cf. c. 57. Paulo post verba
τῆς Βεργόιας spectant ad τοῦ χωρίου.

C. 63. Ἐπαναχωρῶν ὁ Ἀριστεύς] τῆς Ποτι-
δαίας. Genitivum malim referri ad Ἐς τὸ
τείχος c. 62. fin.; nam Potidæam
redire non recte exprimitur per ἐπανα-
χωρεῖν τῆς Ποτιδαίας.

INDEX

Locorum Thucydidis et aliorum scriptorum, qui in hoc libro vel emendantur, vel defenduntur atque explicantur.

	Thuc. L. I.		C. 73 p. 399. 438.
C.	1 p. 399. 400. 433. sq.		74 — 455.
	2 — 452. 455.		75 — 387.
	3 — 455. 459.		76 — 439.
	4 — 387.		77 — 451.
	5 — 386. 387.		80 — 424. sq. 429. sq.
	6 — 396.		82 — 396. 444. 467.
	7 — 394. 402. 409.		84 — 437.
	8 — 416.		86 — 408. 449.
	9 — 435.		88 — 400.
	10 — 428. 436. sq. 465. sq. 475.		89 — 449.
	11 — 388.		91 — 420. 449.
	12 — 392. 435. 441. 455. sq.		95 — 408.
	13 — 457.		96 — 436.
	15 — 418. sq.		97 — 400.
	17 — 387.		100 — 471. sq.
	19 — 419.		107 — 424. sq.
	22 — 421. 423. 462.		112 — 424.
	25 (errat. 25.) — 400. 464.		115 — 461.
	24 — 428.		116 — 416.
	25 — 466.		118 — 420.
	26 — 386. 413. sq. 418.		120 — 412.
	27 — 399. 443.		122 — 429. sqq.
	28 — 393. sq.		127 — 441. sqq. 458.
	29 — 393. 435. sq.		128 — 417.
	30 — 468. sq.		133 — 471. sq.
	31 — 402.		134 — 420. sqq.
	32 — 416.		135 — 408. 467.
	33 — 429. 468. sqq. 476. sqq.		136 — 430.
	34 — 402.		138 — 414.
	35 — 466. sq.		139 — 388. sq.
	36 — 431. 465. sqq.		140 — 437.
	37 — 438.		141 — 406. 438.
	38 — 438. sq.		142 — 418. sq.
	39 — 386. sq. 419. sq. 420. sq.		143 — 408.
	40 — 386. 394. 403. 468.		144 — 391. 412. 419. sq. 421.
	41 — 470. sq.		
	42 — 402. 436.		L. II.
	43 — bis. 408. sq. 436. 437.	C.	2 p. 451.
	46 — 412. 434.		3 — 399. 441. 442. 457.
	50 — 466.		4 — 391. 393. 397. sqq.
	51 — 457.		5 — 433. 435. 451.
	56 — 392.		6 — 430. sq.
	58 — 429. sq.		7 — 402. 410. sq.
	59 — 408.		8 — 442. sq.
	63 — 470. sq.		10 — 402.
	64 — 408.		11 — 402. 462.
	68 — 397.		12 — 402. 455.
	69 — 466. sq.		13 — 424. 467. 440.
	70 — 393. 414. 420. 439.		15 — 430. sq.
	71 — 456.		17 — 475.
	72 — 441. 461.		22 — 392. 468.
			27 — 467.

<p>C. 29 p. 431. 442. 466.
 32 — 469.
 36 — 472.
 37 — 392. 408.
 39 — 459. sqq.
 40 — 433. 460. 461.
 41 — 398. 430.
 42 — 472. sq.
 43 — 402.
 44 — 414. sqq. 436. sq. 440. sq.
 45 — 436.
 48 — 464.
 49 bis. 386. 398. 462.
 53 — 439. 476.
 60 — 436.
 61 — 400.
 62 — 400.
 65 — 388. 398. 408. 411. 431.
 67 — 431. sq.
 68 — 475. sq.
 69 — 398.
 70 — 398. 399.
 71 — 400.
 72 — 425. sq.
 74 — 436.
 76 — 472.
 78 — 424.
 79 — 457.
 80 — 408. 425. sq. 467. 469.
 82 — 418.
 83 — 416. 468.
 84 — 441.
 86 — 470. sq.
 87 — 433.
 88 — 399.
 89 — 399. 421. 472. sq.
 90 — 399.
 94 — 430.
 95 — 473.
 96 — 431. sq.
 101 — 470. 473. sq.
 102 — 419. 425. 426. 427.
 105 — 433.</p> | <p>C. 36 p. 476. sq.
 37 — 389. sqq. 391. 408.
 59 — 411.
 40 — 417. 439. 474.
 42 — 388.
 43 — 439. sq.
 44 — 404. sqq.
 45 — 436.
 46 — 469.
 48 — 436.
 49 — 405. sqq. 464.
 51 — 407.
 52 — 391. sqq. 461.
 53 — 461.
 55 — 398.
 57 — 416. sq. 424. sq.
 59 — 390. sq. 399. 443. 447.
 63 — 395. sqq. 457.
 64 — 433. sq.
 65 — 438.
 66 — 443.
 67 — 396. 474.
 68 — 411. 461. sq.
 70 — 396. 399. 451.
 75 — 442.
 79 — 415. sq.
 81 — 400. 401. sq.
 82 — 394. 400. bis. 447.
 83 — 413.
 85 — 399.
 87 — 432. sq.
 88 — 433.
 89 — 437.
 92 — 432.
 95 — 412. 441.
 97 — 432. sq.
 98 — 474.
 100 — 470. sq.
 104 — 444. sqq.
 107 — 432. 436. 452.
 109 — 408.
 112 — 408.
 114 — 425. sqq. 442. 474.</p> |
|--|---|

L. III.

- C. 1 p. 406.
 2 — 403. 421.
 4 — 403. 451.
 10 — 457.
 11 — 406. sq. 455. 462. sqq. 464.
 12 — 403. 461. sq.
 13 — 403.
 14 — 446.
 15 — 434.
 19 — 403. 446.
 23 — 403.
 25 — 433.
 26 — 463. sqq.
 28 — 443. 464.
 31 — 447. sqq.
 33 — 473.
 34 — 460. 474.

L. IV.

- C. 4 p. 410. 424.
 8 — 467.
 10 — 390. sq. 396.
 11 — 392.
 14 — 399.
 17 — 439.
 18 — 439. sq.
 19 — 398. 417.
 22 — 436.
 23 — 475. sq.
 24 — 441.
 25 — 407. sqq.
 27 — 467.
 30 — 474.
 36 — 461. sq.
 44 — 418.
 46 — 432. 436. 437.

- C. 48 p. 394. sqq. 436.
 52 — 474. sqq.
 53 — 471.
 54 — 477. sq.
 60 — 449.
 62 — 402. 456.
 63 — 437. sq.
 67 — 477.
 69 — 391.
 73 — 399. 461.
 75 — 452.
 78 — 400. 409. 452. 463.
 80 — 460. 467. sq.
 83 — 468.
 86 — 436. 437. 462.
 92 — 393. 402.
 95 — 468. 477.
 96 — 449. 468.
 98 — 410. 443.
 101 — 442.
 102 — 442.
 107 — 478.
 108 — 411. 476.
 110 — 475.
 111 — 477.
 114 — 421. 442.

- C. 120 p. 442.
 121 — 446.
 124 — 399.
 128 — 478.
 126 — 452. 462.
 130 — 398. 436.
 131 — 478.
 132 — 436. 451.

L. V.

- C. 2 p. 436.
 15 — 437. 443.
 17 — 436. 471.
 26 — 442.
 103 — 438.

L. VII.

- C. 70 p. 476.

L. VIII.

- C. 36 p. 471.
 58 — 439.
 103 — 471.

INDEX AUCTORUM.

- Æschylus laudatur et illustratur (Agam. 1472.) p. 390. (Agam. 559.) p. 403. (Agam. 424.) p. 404. (Agam. 866.) p. 436. (Pers. 860.) p. 442. (Eum. 598.) p. 455. (Agam. init.) p. 465. (Pers. 33.) p. 476.
 Demosthenes (Olynth. I.) p. 421.
 Diodorus emendatur p. 388. cum Thuecyd. comparatur p. 471. all. illustratur p. 478. notatur p. 452.
 Dionysii Halicarnass. lectiones laudantur p. 399—401. all. Id. ob negligentiam et ob iniquum iudicium de Thuecydide latum taxatur p. 399—400.
 Gregorius Corinth. notatur p. 393. Ex eo lectiones afferuntur p. 399. all.
 Herodianus Piers. emendatur p. 414.
 Herodotus p. 443.
 Hesiodus p. 388.
 Hesychni librorum scriptura defenditur p. 462.
 Homerus laudatur p. 388. Hymnus in Apollinem emendatur p. 444. sqq.
 Lexicorum Seguerianorum lectiones laudantur p. 396. 398. 399. 400. 444. Eadem Lexica emendantur p. 396.
 Lucianus p. 442.
 Lysias explicatur p. 423.
 Phavorinus. Ex eo emendatur Thuecydidis scriptura p. 394. sq. Laudatur passim.
 Photius emendatur p. 394. 395. 398. 399. Ejus lectiones afferuntur p. 398. all.
 Pindarus vel emendatur vel illustratur p. 404. 406. 442.
 Platonis librorum in Phædone scriptura defenditur p. 421. 476. Criton illustratur p. 437. 443. Euthyphron emendatur p. 437. Apologia Socratis emendatur et illustratur p. 438. Menexenus explicatur p. 454; item Protagoras p. 455. Lysias laudatur p. 397. V. Scholiastæ.
 Prisciani lectiones afferuntur p. 399.
 Scholiastæ Thuecydidis quid faciant ad hunc scriptorem emendandum p. 389—394. Emendantur, illustrantur, notantur p. 420. 475. 478—482.
 Scholiastæ Platonis laudantur p. 397.
 Sophocles (El. 47.) illustratur p. 443.
 Suidas emendatur p. 397. Ex eo emendatur Thuecydides p. 394. Laudatur passim.
 Theocritus a Gailio male intellectus p. 411. laudatus p. 438.
 Thomas Mag. taxatus p. 398. 442. Ejus lectiones laudantur p. 399. all.
 Vallæ versionis usus p. 394—396. 414—415. In ea interdum integras sententias omitti p. 424.
 Xenophontis librorum scriptura defenditur p. 456. Cf. p. 388. 441.
 Zonaras emendatur p. 399. Ex eo Thuecydidis librorum scriptura emendatur p. 394. Ejus lectiones afferuntur p. 399. all.

I N D E X

RERUM ET VERBORUM.

(Literam C vide sub K. F sub Θ. V sub Ου.)

A.

- A et δια a librariis confunduntur p. 398.
 Ἀδύνατά ἐστίν p. 401.
 Ἄει, non αἰεὶ p. 434. sq.
 Ἀκούσιος, p. 447. sq.
 Ἄν omissum cum imperfecto in sententiis conditionalibus p. 438. cum particulis μέχει, πρίν et similibus. p. 439; (cf. Bekk. Anecd. p. 129.) cum pronomine relativo p. 439. sqq. Bis positum p. 430. Cum futuro p. 437. Pro ἑάν ibid.
 Ἀναδεῖν p. 394.
 Ἀνακωχή et ἀνοκωχή p. 435.
 Ἀνασκευάζειν, ἀνασκευάζεσθαι p. 475.
 Ἀναστῆσαι p. 477. sq.
 Ἄντικρυς s. ἀντικρύς et ἀντικρῶ p. 397. sqq.
 Ἀποικίζεσθαι quomodo differat ab ἐποικίζεσθαι, μεταοικίζεσθαι, μετανοσσοσθαι p. 454. sq.
 Ἄρα nonne p. 387. ἄρα igitur in initio orationis ferri non potest. ibid.
 Ἄρρεσι, non ἄρρησι p. 440.
 Ἄστακος, ἄστακός p. 427.
 Αὐτός vice pronominis relativi fungitur p. 391.
 Ἄφιεσθαι p. 472.
 Ἄχει, non ἄχεις p. 410.
- Abruptior loquendi ratio p. 390.
 Acarnaniæ et finitimarum regionum brevis descriptio p. 425. sqq.
 Activum utrum et ubi cum passivo permittitur p. 411. sqq.
 Anacolutha p. 460. sq. 475. sqq.
 Aoristi participium per futurum exactum explicandum p. 413. 477. V. Infinitivus.
 Articululus cum ἐκάτερος et ἕκαστος p. 392. sq. Ejus exquisitior collocatio p. 468.
 Augmentum respuunt apud Thucydidem verba in εὐ p. 414. sq.

B.

- Βουλομένω μοί ἐστι p. 467. sq.
 Βεῖγμα numero singulari et βεῖσις p. 398.

Γ.

- Γαληψός, non γάφηλος p. 478. sq.
 Γάρ additum ab interpretibus p. 392. tertio loco positum p. 393. duo membra non inter se, sed cum primaria sententia connectit p. 403. sq. post τεκμήριον τῷδε,

παράδειγμα τῷδε et similes formulas p. 454.

- Γίγνεσθαι, non γίνεσθαι p. 434.
 Γούν p. 470.

Δ.

- Δαπάνη p. 450.
 Δέ in apodosis p. 388. tertio vel quarto loco positum p. 393.
 Δειά, τά, explicantur per κινδύνοι p. 403. Cf. p. 414. 468.
 Δια V. A.
 Διέζωμένοι p. 398.
 Διόλυσθαι active p. 417.
 Δ' οὖν p. 470.

Dativus pro genitivo p. 466. per propter vertendus p. 467. vocabulorum στρατός, στόλος, ναυτικόν per cum explicandus p. 468.

Dualis imperfectorum tertia persona in τῶν p. 470.

E.

- Εἰ cum conjunctivo p. 388. Cf. Addenda, cum infinitivo in oratione obliqua p. 443. A librariis permutatur cum ἦ p. 473. 469.
 Εἰρημένον p. 392.
 Εἰς an ἦς in nominativo plurali nominum in εὐς exeuntium p. 434.
 Ἐκάτερος. V. Articululus.
 Ἐκβιβάζειν p. 401.
 Ἐλεῖν et ἐλθεῖν confunduntur p. 468.
 Ἐλπίζειν cum infinitivo aoristi et presentis p. 441. sq.
 Ἐπάγεσθαι p. 457.
 Ἐπιέναι τινά num dicatur p. 449.
 Ἐπιστρατεύειν τινί et τινά p. 449.
 Ἐποικίζεσθαι. V. Ἀποικίζεσθαι.
 Ἐρημος, an ἐρήμος p. 393.
 Εὐ. Verba per εὐ incipientia. V. Augmentum.
 Ἐς, non εἰς p. 434.
 Εὐθύς et εὐθύ p. 397. sqq.
 Ἐφίεσθαι p. 472.
 Ἐφορμαῖν τινά num dicatur p. 449.

Ellipsis vocis ἀγχοί p. 474. κίλπος p. 432. λόγος p. 479. πόλις p. 428. particula ὅτι (ex vulg. sentent.) p. 456. verbi λέγομεν p. 465. sq. sententia ante γάρ p. 392.

Explicationi inservientes sententiæ ei vocabulo, quod explicat, præmissæ p. 451.

Π.

*Η—ἡ non poni pro καί—καί p. 429. sq. *Η post comparativum etiam ante genitivum addi p. 441. Cf. Εἰ.

*Ἡεσαν, non ἦσαν scribunt Thucydidis codices p. 397.

*Ἡμίσεος, non ἡμίσεως p. 434.

Ἡς. V. Εἶς.

Θ.

Θαρσεῖν, non θαρρεῖν p. 440.

Ι.

Ī subscr. a librariis confunditur cum ῥ finali p. 475. cum σ p. 447.

*Ἰκαρος et Κλάρος confunduntur p. 473.

*Ἰσος, non ἴσος p. 419.

Infinitivus aoristi et præsentis pro infinitivo futuri p. 441. sq. Cf. Add. Infinitivi diversorum temporum conjuncti p. 441. sq. Infinitivorum futuri exquisitior usus p. 442. sq.

Κ.

Καδ' ἑαυτοῦς et καδ' ἑκάστου p. 459. sqq. Καί explicativum p. 474. Καί γάρ p. 451.

Καί—τέ damnatum p. 435. Cf. Addenda.

Καί τι καί p. 424.

Κλάρος. V. Ἰκαρος.

Καταλύειν et καταλύεσθαι, πρὸς τινα et τινί p. 439.

Κατασκευή et κατασκευάζεσθαι p. 475. sq.

Codicum familiæ p. 401—413.

Conditionales sententiæ p. 438. sqq. in brevius contractæ p. 463.

Confusio duarum loquendi rationum p. 443. 455. 462.

Conjunctivus cum ἄν pro futuro dubitanter posito vel optativo p. 437. sq. sine ἄν cum particulis temporalibus et pronomine relativo p. 439. sqq.

Λ.

Λειφθέντες et ληφθέντες confunduntur p. 467.

Ληστικός et ληστρικός p. 387.

Μ.

Μᾶλλον potius p. 396.

Μέν omissum sequente δέ p. 391. Μέν, non sequente δέ ibid. Tertio vel quarto loco collocatum p. 393. Μέν—τέ p. 391.

Μεσόγεια, ἡ p. 412.

Μεταπίστασθαι et μετακίζεσθαι. V. Ἀποκίζεσθαι.

Μέχρι, non μέχρως p. 410.

Μόλις, non μόγις p. 435.

Mutatio structuræ p. 390. sqq. 438. 477.

Ν.

Ḽ finale. V. Ī subscr. Ḽ ephelc. ante consonantem interposita distinctione p. 447.

Νῆες, non ναῦς (in nomin. pl.) p. 412. sq.

Νομίζειν cum infinitivo aoristi et præsentis p. 441.

Neutrum plurale cum verbo plurali p. 442. sq.

Nomen pendens e verbo remotiori p. 461.

Cum verbo, unde pendet, in unam notionem conjungendum p. 461. sq.

Nominativi absoluti p. 460. 476.

Ξ.

Ξόν, non σύν p. 434.

Ο.

Οἰναδάων, non Οἰνιάδων p. 427. sq.

*Ολίγου ἐς p. 398.

*Ολλυσθαι periisse p. 417.

*Ομοίος, an ὅμοιος p. 393.

*Ομως ita usurpatum, ut sententia, cui oppositum est, suppressa sit, p. 464.

*Οπως μή cum conjunctivo aoristi primi activi et mediī p. 444.

*Οτι cum infinitivo et cum participio p. 456. *Οτι et ὡς a superlativo interposita præpositione separata. V. Ellipsis.

Οὐκ ἄκων, οὐκ ἀσαφής nunquam posse idem significare quod ἄκων ἀσαφής sine negatione p. 462. sq.

Οὐ μέντοι γε alia voce vel interposita vel non interposita p. 458.

Οὔτος ad remotius nomen relatum p. 437.

Verbum substantivum additum ab interpretibus p. 392. Verbum non primario subiecto accommodatum p. 396. 442. inter duo membra, ad quæ refertur, insertum p. 422. idem vel cognatum ex antecedentibus repetendum p. 466. sq. Cf. Neutrum.

Π.

Παντί et παρόντι a librariis permutantur p. 469.

Πάντων cum superlativo, præcedente nomine feminino p. 474.

Παρά cum genitivo p. 430.

Παρασκευή p. 475. sq.

Πελοπόννησος per τ p. 398.

Πόλεμος et πολέμιος confunduntur p. 398. 472.

Προσδέχεσθαι passive p. 417.

Participium pro verbo finito p. 443. 466. pro substantivo p. 451. alio casu posi-

tum quam nomen, ad quod refertur p. 475. sqq.
 Passivum. V. Activum.
 Pleonasmus p. 464.
 Pluralis. V. Neutrum.
 Plusquamperfecti forma Attica p. 397.

P.

Ῥσ, non Ῥρ̄ p. 440.

Σ.

Σ unam, an duo in nominibus quibusdam propriis p. 392. Σσ, non ττ in verbis p. 434. sq. Cf. I.

Σαεδιανός et Σαεδιός p. 403.

Σκευή p. 475.

Σόλιον, Σόλλιον, Σόλειον p. 427.

Στάσις p. 410. sq.

Τ.

Τέ sæpe nihil nisi copula p. 387. tertio vel quarto loco positum p. 393. Τέ—δέ p. 391. Τέ—ὁμοίως—καί p. 420.

Τὸ μή cum infinitivo post verba prohibendi et arcendi p. 406.

Τριήραρχος p. 392.

Τυρσηνοί, non Τυρρηνοί p. 440.

Transitus ab urbibus ad earum cives, a navibus ad nautas p. 402. a plurali ad sin-

gularem et vicissim p. 408. a participio ad verbum finitum p. 390. ab iudicativo ad conjunctivum et vicissim p. 440. a structura per ὅτι ad infinitivum p. 456.

Υ.

Υίεος, non υίέως p. 434.

Υπεξαιρεῖν p. 468.

Υποστικμὴ rariori significatu positum p. 481.

Υσπερον χρόνω et χρόνω ὕστερον p. 416.

Υφίστασθαι cum dativo p. 400.

Φ.

Φιλονεικία p. 470.

Futurum verbi χαρεῖν et ejus compositorum p. 441. Cf. Infinitivus.

Χ.

Χερσόνησος, Χερρόνησος, Χερόνησος p. 440.

Χαρεῖν. Cf. Futurum.

Ψ.

Ψῆφος masculinum apud schol. p. 480.

Ω.

Ως pro πρὸς de re animata p. 471. Cf. ὅτι. Ωσπερ et ὡσπερ confunduntur p. 472. sq.

I N D I C E S.

INDEX VERBORUM.

Prior numerus librum, posterior caput designat.

- ΑΒΑΣΑΝΙΕΤΩΣ**, i. 20.
ἀβασίλευτος, ii. 80. D. Halic. 61. 23.
ἀβλαβής, v. 18. 47.
ἀβουλία, i. 32. v. 75.
ἀβροδίατρος, i. 6. Æschylus Pers.
ἀγαθός, i. 86. 120. 121. ii. 37. 44. iii. 43. iv. 87. *τύχη ἀγαθῆ τῆ Ἀθηναίων, ποιεῖσθαι τὴν ἐκχειρίαν.* formula solemnis in foederibus, iv. 118. v. 90. vi. 78. vii. 77. viii. 92.
ἀγάλλομαι, ii. 63. iii. 62. 82. vi. 41.
ἀγαλμα, vi. 28.
ἀγαν, ii. 49. vii. 63. viii. 46.
ἀγανάκτησις, ii. 41.
ἀγαπᾶω, vi. 18. 36.
ἀγγελία, i. 61. ii. 5. iii. 110. vi. 36. viii. 15.
ἀγγέλλω et **ἀγγέλλομαι**, v. 63. vi. 36. vii. 97.
ἀγγελμα, vii. 74.
ἀγγελος, ii. 6. iii. 36. vii. 8.
ἀγείρω, i. 9.
ἀγήςω, ii. 43.
ἀγνοία, ii. 47. viii. 92.
ἀγνώσ, i. 137. iii. 53. Homer. Od. é.
ἀγνωσία, viii. 66.
ἀγος ἐλαίνειν τῆς Θεοῦ, i. 126. 134. 135.
ἀγορά, i. 62. ii. 2. vi. 44.
ἀγοράζω, vi. 51.
ἀγριότερος, vi. 60.
ἀγχιπροσφοτός, ii. 53.
ἀγχιμάλας, vii. 71. D. Halic. 109. 29. Joseph. 1270.
ἀγχιμάλος, iii. 49. iv. 134.
ἀγων, i. 127. ii. 100. 101. iv. 57. v. 6. vi. 100. viii. 86.
ἀγαγῆ, v. 85.
ἀγωνός, ii. 12. iv. 78.
ἀγών, ii. 45. 46. iii. 49. v. 50. *προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα,* in stadium, vii. 66.
ἀγωνίζομαι, ii. 63. iv. 87. vi. 29.
ἀγώνισις, v. 50.
ἀγώνισμα, i. 22. vii. 56. 86.
ἀγωνασιμύς, vii. 70.
ἀγωνασιμύς, iii. 37.
ἀδελός, *ibid.*
ἀδέστερον, iv. 92. vi. 91.
ἀδεια, iii. 58. vii. 29. viii. 77. 81. Herodot. i.
ἀδεσμος, iii. 36. D. Halicarn. 70. 29.
ἀδέως, iv. 118. vi. 27. Demosth. Ol. i.
ἀδηλος, i. 2. viii. 108.
ἀδηλότατος, vii. 50.
ἀδήλωσ, vi. 58.
ἀδίκημα, iv. 23.
ἀδικία, iii. 66. viii. 40.
ἀδικος, iii. 9. 66. 67. iv. 61.
ἀδικῶ, ii. 37. 71. iii. 44. v. 30. vi. 77. viii. 28.
ἀδικίωσ, ii. 71.
ἀδικώτατος, vi. 39.
ἀδόκτος, iv. 36. 47.
ἀδοκίτης, iv. 17.
ἀδολος, v. 18.
ἀδόλος, v. 23.
ἀδυνασία, viii. 8. Herodot. iii. 79.
ἀδύνατος, i. 25. ii. 11. iii. 42. iv. 86. 129. vii. 15. viii. 56. 68.
ἀδυνατότατος, i. 5.
ἀδωρότατος, ii. 65.
ἀεί, i. 18. iv. 36.
ἀείδω, ii. 8.
ἀείμνηστος, i. 33.
ἀήθεια, iv. 55. Demosth. c. Mid. et Hippocrat. 210. 7.
ἀήθης, iv. 34.
ἀήσπητος, vi. 70. vii. 44. Suidam. et Pollucem, 1. 157.
ἀθλητής, iv. 121.
ἀθλον, i. 6. ii. 46. iii. 82.
ἀθροίζω, i. 50. v. 6.
ἀθροισίς, vi. 26.
ἀθρόος, i. 3. 11. ii. 31. iii. 78. vi. 56. 80. D. Halic. 350. 36. Pindar.
ἀθρῶ, v. 26. Eurip. Hip. 300. Homer.
- ἀθυμία**, ii. 51. iv. 26. vii. 24.
ἀθυμῶ, ii. 88. v. 91. vii. 61.
αἰδός, ii. 41. iv. 20. vii. 21.
αἰδῶσ σωφροσύνης κλειστόν μέτεχει, i. 84.
αἰκία, vii. 75. D. Halic. 402. 23.
αἰμασιᾶ, iv. 43. Joseph. 150. Herodot. Demosth. Mæris Attic. Theocrit. v. 93.
αἰματώδης, ii. 49.
αἰρέσις, ii. 58. 61. viii. 89.
αἰρῶ, ii. 68. 78. iv. 20. *κατὰ πῆδας αἰρῶντες,* pedum velocitate assecuti, iv. 150. viii. 82.
αἶρω, i. 80. 90. 130. iv. 60. 129. vii. 41.
αἰσθάνομαι, i. 71. 133. iv. 89. vii. 75. viii. 9.
αἰσθησις, ii. 4. 50. iii. 22.
αἰσχίον, i. 82. ii. 62. iv. 86.
αἰσχίστω τῷ ὀλέθρῳ λιμῶ τελευτῆσαι, iii. 59.
αἰσχροτός, iii. 58. v. 111. vi. 11. viii. 27.
αἰσχροτός, vi. 80.
αἰσχύνω, ii. 27. v. 104. 111. viii. 73.
αἰσχύνομαι, i. 84. iii. 14. 36.
αἰτία, i. 35. 83. ii. 18. 48.
αἰτιάζω, i. 120.
αἰτιάμα, v. 72.
αἴτιος, ii. 27. iii. 22.
αἰτιώμαι, vii. 114.
αἰτιώτερος, iv. 20.
αἰτούμαι, ii. 97. iii. 59. 113. viii. 75.
αἰφνίδιος, iv. 75. 125. v. 65. viii. 20.
αἰφνίδιος, vii. 23.
αἰχμάλωτος, vi. 5.
αἶδν, i. 70.
αἰορῶ, vii. 77.
ἀκαιρος, v. 65.
ἀκάτιον, iv. 67.
ἀκέραιος, ii. 18. iii. 3.
ἀκμηκτί, ii. 1.
ἀκινδυνός, iv. 18. v. 16.
ἀκινδύνως, vii. 68.

- ἀκινδυνότερος, iv. 72.
 ἀκίνητος, i. 71.
 ἀκλήτος, i. 118. vi. 87.
 ἀκμάζω, i. 1. ii. 19. 20. iii. 3. vii. 12.
 ἀκμή, ii. 42.
 ἀκοή, i. 4. 20. iii. 38. iv. 126. vi. 53.
 ἀκόλουθος, iv. 118.
 ἀκολουθῶ, ii. 98. iii. 38.
 ἀκουσίαν ἀμαρτημάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βαμμοὺς, iv. 98.
 ἀκούω, ii. 35. iii. 38. v. 28. vi. 93. viii. 106.
 ἄκρα, iv. 3. 25. 100. vii. 34.
 ἀκραφής, i. 19.
 ἀκρατος, ii. 49.
 ἀκρίβεια, i. 22.
 ἀκριβής, v. 26. vi. 18. 54.
 ἀκριβεστερος, vi. 55.
 ἀκριβῶς, i. 97. vii. 49.
 ἀκριτος, iv. 20. viii. 48.
 ἀκρίτως, vii. 71.
 ἀκροάσις, i. 21. ii. 38. iii. 43. D. Halic. 282. 26.
 ἀκροατής, ii. 35. iii. 38.
 ἀκροβολίζω, iii. 73.
 ἀκροβολισμὸς, vii. 25. D. Halic. 574. 4.
 ἀκρόπολις, iv. 130. 131.
 ἄκρος, vi. 97.
 ἀκροτελεύτιον, ii. 9.
 ἀκροφύτιον, iv. 100.
 ἀκροῦμαι, ii. 21. vi. 89.
 ἀκρωτήριον, ii. 49.
 ἄκων, iii. 37. 63.
 ἀλγεῖνός, ii. 39. vii. 75. Herodot. v. 18.
 ἄλγιστος, vii. 68.
 ἀλγῶ, ii. 65.
 ἀλείφω, iv. 68.
 ἀλέξω, v. 77.
 ἀλήθεια, ii. 35. 41. iv. 120.
 ἀληθής, iii. 53. iv. 126. vi. 89.
 ἀληθῶς, viii. 87.
 ἀληπτότερος, i. 27. 143.
 ἀλίμενος, ii. 25. D. Halic. 183. 1. Vide Pollucem.
 ἀλίσκομαι, ii. 58. iii. 34. vii. 23.
 ἀλιπτήριος, i. 126. D. Halic. 502. 16. Joseph. 1020.
 ἀλλή, i. 80. ii. 84. iii. 108. vi. 34.
 ἀλλά, ii. 44. vii. 77.
 ἀλλήλους, iv. 19. 61. 66. vii. 34. 40.
 ἀλλοιότερος, iv. 106. Herodot. v. 40.
 ἀλλότριος, iii. 13. iv. 98.
 ἀλλέκοτος, iii. 49.
 ἄλλοιῶ, ii. 59.
 ἄλλοσε, vii. 51.
 ἄλλος, i. 77. ii. 4. 50. iv. 19. 116. vii. 7. 58. viii. 92.
 ἄλλοτριῶ, iii. 65. viii. 73.
 ἄλλοτριωτάτος, i. 70.
 ἄλλοτριώτερον, iii. 82.
 ἀλλόφυλος, iv. 64. 86.
 ἄλλως, i. 70. ii. 5. iv. 36.
 ἀλμυρὸς, iv. 26. Aretæus, 50. 29.
 ἀλογία, v. 111.
 ἀλόγιστος, v. 99.
 ἄλογος, i. 32. vi. 85. Herodot. iv. 150. Vide Aretæum, 33. 9. 6.
 ἀλόγως, v. 104. vi. 84.
 ἀλογώτερος, vi. 46.
 ἀλοχος, iii. 104.
 ἀλφίτων, iv. 16.
 ἄλῳ, vide ἀλίσκομαι.
 ἀλώσιμος, τὸ χωρίον γίνεσθαι, iv. 10. Joseph. 926. Æschylus Steph. 102. Sophoc. Sch. 414. Steph.
 ἄλωσις, iv. 70. 113.
 ἄλωτος, vii. 77.
 ἄμα, i. 48. ii. 20. iv. 27. 100. vii. 47.
 ἄμαθίστατος, vi. 39.
 ἄμαθίστερος, i. 119.
 ἄμαθις, iii. 82.
 ἄμαθία, ii. 62. iii. 37.
 ἄμαθῶς, i. 140.
 ἄμαξα, ii. 34. v. 72.
 ἄμαρτανά, i. 33. 92. ii. 77.
 ἄμαρτημα, ii. 65. iv. 30. 98. v. 26. vii. 5.
 ἄμαρτία, i. 32. 78. iii. 46. iv. 29.
 ἄμαρτυρος, ii. 41.
 ἄμαρτητή, iv. 73.
 ἄμαχί, v. 7. vii. 14.
 ἄμβλίνω, ii. 87.
 ἄμβλύτερος, ii. 40. 65.
 ἄμεινον, i. 138. v. 47. 115.
 ἄμείλεια, i. 141. v. 38.
 ἄμειλέστερος, ii. 11.
 ἄμειλῶς, vi. 100.
 ἄμχανῶ, vii. 48.
 ἄμικτος, i. 77.
 ἄμιλλα, vi. 32. vii. 71.
 ἄμιλλοθῆν, vi. 31.
 ἄμιξία, i. 3.
 ἄμνημονῶ, iii. 40. v. 18. D. Hal. 199. 35.
 ἄμνηστῶ, i. 20. Schol. Sophoc. 104.
 ἄμῆσαι, v. 77.
 ἄμπελος, iv. 100.
 ἄμυδρος, vii. 54.
 ἄμύνω, i. 78. 98. iii. 67. iv. 34. 64. v. 99. vi. 10. 33.

- ἄμφημιός, iv. 67.
 ἄμφιβολος, ii. 15. iv. 36.
 Æschyli Schol. 298. 84.
 Herodot. v. 74.
 ἄμφιδοίετος, iv. 134.
 ἄμφιλόγος, iv. 118. v. 79.
 Æschyli Schol. 111. et Schol. Sophoc. 218.
 ἄμφισθέντιον, vi. 6.
 ἄμφισθεντῶ, vi. 10. vii. 18.
 ἄμφότερος, i. 83. iv. 73. vi. 78. viii. 18.
 ἄμφότεροθεν, iv. 1. 11.
 ἄν, i. 2. 84. iv. 16. 18. vi. 9.
 ἀναβαίνω, v. 7.
 ἀναβάλλω, iv. 63. v. 46.
 ἀναβολή, ii. 42. vii. 15. Herodot. vi. 88. et Hesiod. Op. 410.
 ἀναγιγνώσκω, iii. 49. D. Halic. 143. 20.
 ἀναγκάζω, i. 136. v. 84. vii. 62.
 ἀναγκαῖος, i. 2. v. 99. vii. 60. D. Halic. 450. 36.
 ἀναγκαιότατος, i. 84. 90. vii. 82.
 ἀναγκαιότερος, iv. 60.
 ἀναγκαιῶς, ii. 64.
 ἀναγκαστός, vii. 14. 58.
 ἀνάγκη, ii. 17. iii. 40. iv. 120. 122. vi. 68. vii. 57.
 ἀνάγραπτος, i. 129.
 ἀναγράφω, v. 47.
 ἀνάγω, i. 137. ii. 33. iii. 79. 122. vi. 68. vii. 57.
 ἀναγωγή, vi. 29.
 ἀναγνώσιμος, iv. 92.
 ἀναδάσσομαι, v. 4. D. Halic. 608. 21.
 ἀναδιδάσκω, iii. 97. viii. 86.
 ἀναδιδάμι, iii. 58. 88.
 ἀναδῶ, ii. 90. iv. 131. vii. 25.
 ἀναδάρσει, vi. 31. vii. 71.
 ἀνάδημα, ii. 13.
 ἀναθεῶ, iv. 87.
 ἀναίεσις, iii. 113.
 ἀναίεω, i. 8. 25. ii. 22. respondit Deus, i. 38. ita Herodotus, Plato, Xenophon, Plutarch. 64. 17. apud Antiphonta.
 ἀναίσθητος, i. 69. ii. 43. vi. 86.
 ἀναισχυντῶ, impudenter nego, i. 37.
 ἀναισχύντος, ii. 47.
 ἀνακαλῶ, i. 3. 131. Schol. Sophoc. 412.
 ἀνακείμαι, iii. 114.
 ἀνακλῶ, ii. 76.
 ἀνάκλησις, vii. 71.
 ἀνακρίνω, i. 95. vii. 62.
 ἀνακρούω, vi. 38.

- ἀνάκρουσις, vii. 62.
 ἀνακῶς, viii. 102.
 ἀνακωχή, i. 40. iv. 117. D.
 Halic. 152. 45. Chrysost.
 ἀναλαμβάνω, ii. 16. vii. 33.
 ἀναληγτότερος, iii. 40. D.
 Halic. 357. 10. Schol.
 Sophocl. 55. 338.
 ἀνάληψις, v. 65.
 ἀναλίσκω, i. 117. ii. 41.
 ἀναλογίζω, iii. 32. viii. 83.
 ἀναλογισμός, iii. 36. viii. 84.
 ἀνάλωμα, vii. 28.
 ἀνάλωσις, vi. 31.
 ἀνάλωτος, iv. 70.
 ἀναμένω, iv. 120. 135.
 ἀναμίξ, iii. 107. D. Hal.
 348. 40. Joseph. 476.
 ἀναμψιθόητος, i. 132.
 ἀνανδρία, i. 83.
 ἀνανδρός, iii. 82.
 ἀνανεύω, v. 18. 43.
 ἀνανέωσις, vi. 82. D. Halic.
 216. 10.
 ἀναπαυάμενος, ii. 45.
 ἀνάπαυλα, ii. 38. 75.
 ἀνάπαυσις, iv. 20.
 ἀναπειθω, i. 84. 140. vi. 87.
 ἀναπίπτω, i. 70.
 ἀναπληρῶ, ii. 28.
 ἀναπράσσω, viii. 107.
 ἀναρκτος, v. 99.
 ἀνάξιμος, vii. 67.
 ἀναρτάζω, vi. 104.
 ἀναρρήνυμι, vii. 34.
 ἀναρρίπτω, iv. 95. 103. vi.
 13.
 ἀναρρήνυμι, vii. 46.
 ἀναρχία, vi. 72.
 ἀνασειώ, iv. 38.
 ἀνασκευάζω, i. 18.
 ἀνασκοπῶ, vii. 42.
 ἀνασπῶ, iv. 97.
 ἀνάστασις, i. 153. vii. 75.
 ἀνάστατος, vi. 5. 76.
 ἀναστρέφω, ii. 49. viii. 94.
 ἀναστροφή, ii. 89.
 ἀνασχετόν, i. 118.
 ἀνατίθημι, ii. 64. viii. 82.
 ἀνατρέχω, iii. 89.
 ἀναφέρω, ii. 84. iii. 38. v. 28.
 viii. 97.
 ἀναχώρησις, i. 12. iii. 109. iv.
 31. 128. vii. 85.
 ἀναχωρῶ, ii. 12. iv. 32. viii.
 15.
 ἀναψήφίζω, vi. 14.
 ἀνδραγαθία, ii. 42.
 ἀνδραγαθίζω, ii. 63. D. Ha-
 lic. 421. 45.
 ἀνδράποδος, vii. 13.
 ἀνδραποδισμός, ii. 68.
 ἀνδρεία, ii. 39. vii. 69.
 ἀνδρείος, ii. 87. iv. 126.
 ἀνδρείως, iv. 120.
 ἀνδρία, iii. 82.
 ἀνέμενας, ii. 39.
 ἀνεῖπον, ii. 2. viii. 67.
 ἀνέκβητος, iii. 96.
 ἀνεκτος, ii. 35. viii. 90.
 ἀνέλεγκτος, v. 85.
 ἀνέλκω, viii. 11.
 ἀνέλπιστος, iii. 46. iv. 55. vi.
 17. 33. viii. 1.
 ἀνελπιστότερος, vii. 4.
 ἀνεμος, ii. 25. iv. 23. vii. 53.
 ἀνεξεύρετος, iii. 87.
 ἀνεξέλεγκτος, iv. 126.
 ἀνεπαχθῶς, ii. 37. Joseph.
 815.
 ἀνεπιβούλευτος, iii. 37. Jo-
 seph. 841.
 ἀνεπιεικέστερος, iii. 66.
 ἀνεπικλήτως, i. 92.
 ἀνεπίληπτος, v. 17. D. Halic.
 ἀνεπιστημοσύνη, v. 7. Xe-
 noph. Plato. Themist.
 Philo.
 ἀνεπιστήμων, ii. 89. iv. 100.
 vii. 67.
 ἀνεπίτακτος, vii. 69.
 ἀνεπιτήδειος, iii. 71.
 ἀνεπίφθορος, i. 73.
 ἀνερεθίζω, ii. 21.
 ἀνευ, i. 132. iv. 78. Schol.
 Sophocl. 109. 208. 298.
 ἀνεύθυνος, iii. 43. D. Hal.
 370. 45. Herodot.
 ἀνεχέγγυος, iv. 55.
 ἀνεχῶ, ii. 49. iv. 111. vi. 16.
 ἀνήκεστος, iii. 39. 45. Theogn.
 76. Herodotum v. Are-
 taum D. Hal. 175. 40.
 Joseph. 3. Demosth. 337.
 2. et Schol. Æschyl. 315.
 Sch. Sophocl. 120. 153.
 ἀνηκουστῶ, i. 84. Antipho,
 pro non concedenda He-
 rodot. vi. 339. Schol. So-
 phocl. 140. et Euripid.
 Hip. 362.
 ἀνηξ, i. 126. ii. 60. iii. 20.
 iv. 110. 132. vi. 34. viii.
 39. 90.
 ἀνάπτωμαι, viii. 97.
 ἀνθεκτόν, i. 93.
 ἀνθελκω, iv. 14.
 ἀνθησώμαι, iv. 19.
 ἀθίστημι, i. 94. iv. 125.
 127. vii. 21.
 ἄνθος, iv. 133.
 ἀνθομαῶ, ii. 86.
 ἄνθαζ, iv. 100.
 ἀνθρώπιος, ii. 50. iii. 45. iv.
 61. 116. v. 88.
 ἀνθρωπιεύω, iii. 40.
 ἄνθρωπος, i. 77. 140. iv. 19.
 130. viii. 73.
 ἀνθυπάγω, iii. 70.
 ἀνθῶ, i. 19. D. Halic. 13. 35.
 ἀνήμε, i. 6. 129. ii. 77. iii.
 10. iv. 24. vii. 51.
 ἀνίστημι, i. 12. iii. 7. viii.
 45.
 ἀνίσωσις, vii. 87.
 ἀνοια, ii. 61. vi. 16.
 ἀνοίγω, iii. 65. iv. 130.
 ἀνοξίς, iv. 67. 68.
 ἀνολή, iv. 112.
 ἀνολοφύρομαι, viii. 81.
 ἀνομία, ii. 53.
 ἀνορθῶ, vi. 88.
 ἀνοσος, ii. 49.
 ἀνταίρω, iii. 32.
 ἀνταϊτῶ, iv. 19.
 ἀνταλλάσσω, iii. 82. viii. 80.
 ἀνταμύνομαι, iv. 19.
 ἀντανάγω, iv. 13. viii. 80.
 ἀνταναμεινῶ, iii. 12.
 ἀντάνεμι, ii. 75.
 ἀνταξίῶ, vi. 16.
 ἀνταπειτῶ, iii. 58.
 ἀνταποδίδωμι, iv. 19.
 ἀνταπόδοσις, iv. 81.
 ἀνταποφαινομαι, iii. 38. 67.
 ἀντεπω, i. 86. ii. 65.
 ἀντέκλω, iv. 13.
 ἀντεμβιβάζω, vii. 13.
 ἀντεπανάγω, iv. 25.
 ἀντίπειμι, iv. 33. D. Halic.
 552. 33.
 ἀντεπεξάγω, viii. 104.
 ἀντεπέξειμι, vii. 37.
 ἀντεπεξέρομαι, iv. 130.
 ἀντεπεκουλεύω, i. 34. iii. 12.
 ἀντεπιμελούμαι, iii. 12. Xe-
 noph. Pæd. v.
 ἀντεπιτιγίχθω, i. 142.
 ἀντεπιτίθημι, i. 129.
 ἀντερῶ, i. 73.
 ἀντήχω, i. 11. 13. ii. 49. iv.
 36. vi. 69.
 ἀντηξίς, vii. 36.
 ἀντι, ii. 65. iv. 86. vii. 38.
 ἀντιβάλλω, vii. 25.
 ἀντιβοθῶ, vii. 58.
 ἀντιβολία, vii. 75. Eupolis
 apud Eustathium.
 ἀντιδίδομαι, iii. 63. 66.
 ἀντικαδέζομαι, i. 30.
 ἀντικαθήμε, v. 6.
 ἀντικαδίστημι, i. 71. ii. 65.
 ἀντικελεύω, i. 138.
 ἀντικρούω, vi. 46.
 ἀντικρύς, i. 132. viii. 64.
 ἀντικτάμαι, i. 70.
 ἀντιλαβῶν, vii. 65. fig. pro
 ansa reprehendendi, Plato
 Phæd.

- ἀντιλαμβάνω, ii. 8. 61. iv. 14.
 vii. 70. 77.
 ἀντιλέγω, iii. 41. viii. 45.
 ἀντίλεκτος, iv. 92.
 ἀντίληψις, ii. 49.
 ἀντιλογία, i. 31. ii. 87. iv. 49.
 ἀντιμάχουμαι, iv. 68.
 ἀντιμίμησις, vii. 67.
 ἀντιναυπηγῶ, vii. 36. 62.
 ἀντίπαλος, i. 3. 91. iii. 11.
 38. iv. 10. 92. vi. 23. vii.
 13.
 ἀντιπάλλω, viii. 87.
 ἀντιπαρακαλῶ, vi. 88. Xenophon.
 ἀντιπαρακελεύομαι, vi. 13.
 Xenoph. Pæd. iii.
 ἀντιπαραλυπῶ, iv. 80.
 ἀντιπαραπλέω, ii. 83.
 ἀντιπαρασκευάζομαι, i. 80.
 ἀντιπαρασκευῶ, i. 141.
 ἀντιπαρασχεῖν, vi. 21. D. Halic. 651. 29.
 ἀντιπαρατάσσω, vii. 37.
 ἀντιπάσχω, iii. 61. iv. 35.
 Dioscorides, iii. 70. Aristot. Pol. ii.
 ἀντιπαραταγῶ, iii. 22. Plutarch.
 ἀντιπέμπω, vi. 99.
 ἀντιπέρας, ii. 66.
 ἀντιπληρῶ, vii. 22.
 ἀντιπρεσβεύω, vi. 75.
 ἀντιπρόσεμι, vi. 66.
 ἀντίπρωρος, iv. 14. vii. 34. 36.
 viii. 85.
 ἀντισπρατήγος, vii. 86.
 ἀντίσχω, i. 7. 65. iv. 68.
 ἀντισχυρίζομαι, iii. 44.
 ἀντισῶ, iii. 11.
 ἀντίταξις, vii. 17.
 ἀντιτάσσω, ii. 87. iii. 56. iv.
 55.
 ἀντιτέχνησις, vii. 70.
 ἀντιτέχισμα, ii. 77.
 ἀντιτίθημι, ii. 85. iii. 56.
 Æschines Ctesiph. Demosth. in Mid. Levitic. xiv.
 ἀντιτιμωρῶ, iii. 82. D. Halic. 501. 31.
 ἀντιτολμῶ, ii. 89. vii. 21.
 Æschyli Schol. 291.
 ἀντιφυλακῆ, ii. 84.
 ἀντιχειροτονῶ, vi. 24.
 ἀντοφίλω, ii. 40. Xenophon.
 ἀνυδείαν θέρους, iii. 88. Diodor. 18. b.
 ἀνυποπτότερος, iii. 43.
 ἀνύτω, ii. 75. 76.
 ἄνω, i. 137. iv. 34. vii. 54.
 ἄνωθεν, iii. 21. iv. 75.
 ἀνώμαλος, vii. 71.
 ἀνωθῶ, viii. 93.
 ἀνωφελής, ii. 47. iv. 123.
 ἀξία, vii. 77.
 ἀξιόλογος, i. 14. v. 74.
 ἀξιολογώτατος, i. 1. v. 74.
 ἀξιόμαχος, viii. 38. 80.
 ἀξιος, i. 42. ii. 54. iv. 40.
 vii. 21. 63. viii. 83.
 ἀξιοχρεως, iv. 30. vi. 31. D.
 Halic. 569. 7. Sophoclis Schol. 122. Xenoph. Glos. Leuncl. 197. d.
 ἀξιῶ, i. 42. 136. ii. 42. iii. 37. iv. 3. 80. 122. vii. 5. 35.
 ἀξιώμα, i. 130. iv. 18. vii. 15.
 ἀξίως, i. 86. ii. 58.
 ἀξιώσις, ii. 88. iii. 82. D. Halic. 693. 40.
 ἀξιώτατος, iv. 120.
 ἀξιώτερος, iii. 63.
 ἀξυμμέροτης, viii. 95.
 ἀξυμβατος, iii. 46.
 ἀξυμφορῶ, i. 32.
 ἀξυνησία, vi. 36.
 ἀξύνετος, iv. 17. viii. 27.
 ἀξυνετώτατος, vi. 39.
 ἀξύντακτος, vi. 72.
 ἄκονος, i. 70. Sophoc. Sch. 34. 361.
 ἄκονότατος, i. 74.
 ἄκωλος, iv. 9.
 ἄοριστος, i. 139. Aretæus, 48. 19.
 ἀπαγγέλλω, v. 37.
 ἀπάγω, i. 28. ii. 59. 65.
 ἀπαθής, i. 26. Diodor. 108. d.
 ἀπαιδευσία, iii. 84.
 ἀπαίρω, vii. 19. viii. 55. 103.
 ἀπαλγῶ, ii. 61.
 ἀπαλλαγῆ, iv. 61.
 ἀπαλλάσσω, i. 95. 122. iii. 63. 84. iv. 64. viii. 106.
 ἀπαναλίσκω, vii. 11.
 ἀπανόστημι, i. 2. 140.
 ἀπαντῶ, iv. 77. 127.
 ἀπαξίω, i. 5.
 ἀπαραιτήτως, iii. 84.
 ἀπαράκλητος, ii. 98.
 ἀπαράσσω, vii. 63.
 ἀπαρίθμησις, v. 20.
 ἀπαρνούμαι, vi. 56.
 ἀπαρχῆ, iii. 58. vi. 20.
 ἄπας, ii. 13. iv. 68.
 ἀπάτη, i. 55. iv. 87.
 ἀπαυῶ, v. 46.
 ἀπαύστος, ii. 49.
 ἀπαντομολῶ, vii. 76.
 ἀπάχθομαι, ii. 63.
 ἀπέδος, vii. 78. Herod. i. 110.
 ἀπέδον, vii. 71.
 ἀπειθέστερος, ii. 84.
 ἀπεικίτως, i. 73.
 ἀπειλή, iv. 126.
 ἀπειλῶ, viii. 33.
 ἄπειμι, ii. 46. viii. 87.
 ἀπείπον, v. 43.
 ἀπείρω, ii. 39. iv. 37. D. Halic. 62. 2.
 ἀπειρία, i. 80. ii. 8.
 ἀπειρόκακος, v. 105.
 ἄπειρος, i. 141. ii. 4.
 ἀπειρότατος, viii. 61.
 ἀπειροκίτως, vi. 55.
 ἀπέραντος, iv. 36.
 ἀπερίοπτος, i. 41.
 ἀπερισκεπτος, iv. 108. D. Hal. 348. 47. Joseph. 1163. Æschyli Schol. 19. 86.
 ἀπερισκεπτότερον, vi. 65.
 ἀπέρχομαι, vi. 86.
 ἀπερῶ, i. 121. v. 48.
 ἄπεφθορ, ii. 13.
 ἀπέχω, ii. 102. v. 25. vi. 97. viii. 92.
 ἀπηλιώτης, iii. 23.
 ἀπιάλλειν, v. 77.
 ἀπιστία, i. 10. viii. 66.
 ἀπιστος, iii. 113. viii. 66.
 ἀπιστότατος, iv. 18.
 ἀπιστῶ, i. 10. iii. 37. vii. 28. viii. 83.
 ἀπισχυρίζομαι, i. 140.
 ἄπλοια, iv. 4.
 ἄπλους, vii. 34.
 ἄπλους, iii. 18.
 ἄπλωρ, vii. 34.
 ἀπὸ, i. 2. 133. iii. 57. iv. 50. 118. vi. 101. vii. 87. ἀπὸ θαλάσσης, iv. 12.
 ἀποβαίνω, i. 39. 83. ii. 87. iii. 53. iv. 11.
 ἀποβάλλω, i. 63. ii. 33.
 ἀπόβασις, i. 108. ii. 33. iv. 10.
 ἀποβλέπω, iii. 58.
 ἀπογοήτομαι, i. 39. ii. 98. v. 74.
 ἀπόγνοια, iii. 85.
 ἀποδείκνυμι, i. 6. 87. ii. 15. 72. viii. 89.
 ἀπὸδειξις, i. 97. ii. 13. v. Herodot. i. 207.
 ἀποδοίκομαι, ii. 13. iv. 38.
 ἀποδέχομαι, iii. 3. vi. 53.
 ἀποδμηήτης, i. 70.
 ἀποδιδράσκω, iv. 46. v. 65.
 ἀποδίδωμι, i. 6. iii. 46. v. 49. 50. viii. 106.
 ἀποδοχῆ, iv. 71.
 ἀποδύω, i. 6. Plato de Leg. Plutarch. Ælian. V. H.
 ἀποζῶ, i. 2.
 ἀποζῆναι, vi. 97.

- ἀποικία, i. 27. iv. 7.
 ἀποικίζω, i. 24.
 ἀποικοδομῶ, vii. 73.
 ἀποκαθάρσις, ii. 49.
 ἀποκαυλίζω, ii. 76.
 ἀποκλείω, iv. 34.
 ἀποκιδνεύω, iii. 39. vii. 81.
 ἀπόκλεισις, iv. 85.
 ἀποκλείω, ii. 176. vi. 34.
 ἀποκλησῶ, iv. 8. viii. 70.
 ἀπόκνησις, i. 99.
 ἀποκνῶ, iii. 30. iv. 11. vi. 92.
 ἀποκολυμβῶ, iv. 25.
 ἀποκομιδῆ, i. 137.
 ἀπόκηρμος, iv. 31.
 ἀποκρίνω, i. 3. iii. 61. iv. 72. vi. 88.
 ἀπόκροτος, vii. 27.
 ἀποκρούω, iv. 107. viii. 100.
 ἀποκρέπτω, ii. 52.
 ἀποκτείνω, iii. 41. 68.
 ἀπολαμβάνω, i. 7. iv. 14. 102. v. 8.
 ἀπόλαυσις, ii. 38.
 ἀπολαύω, ii. 53.
 ἀπολείπω, iii. 10. v. 4. vii. 75.
 ἀπολισθάνω, vii. 65.
 ἀπόλλυμι, ii. 4. 65. iv. 133. viii. 55.
 ἀπολογία, vi. 53.
 ἀπολογούμαι, i. 72. iii. 62. viii. 109.
 ἀπολοφύρομαι, ii. 46.
 ἀπολύω, i. 95. v. 75. vii. 56. viii. 87. D. Halic. Diodor. 325. a.
 ἀπομαχάομαι, i. 90. D. Halic. sæpe. Joseph. 110. 561. Xenoph. 127. 375. 609.
 ἀπομιμνήσκω, i. 137.
 ἀπομισθῶ, iii. 68.
 ἀπομονῶ, iii. 28.
 ἀπόνοια, i. 72. vii. 67. D. Halic. 359. 4.
 ἀπονοῶ, vii. 81. Joseph. 174.
 ἀπόνως, ii. 36. Aretæus, 95. 27.
 ἀπονώτερον, i. 11.
 ἀπόπειρα, vii. 21.
 ἀποπειρῶ, iv. 24. vii. 43.
 ἀποπέμπω, i. 102. iii. 4. iv. 63.
 ἀποπλήθω, vii. 68.
 ἀπορία, i. 11. iv. 10. 32. vi. 68. vii. 48.
 ἄπορος, i. 9. 52. ii. 77. iv. 34. 127.
 ἀπορρήγνυμι, iv. 69.
 ἀποροῦντες ταῦτα, cum his difficultatibus premerentur.
- ἀποροῦ, i. 63. iii. 109. v. 40. vii. 48. 55.
 ἀπορώτατος, iv. 32.
 ἀπορώτερος, i. 72. v. 110.
 ἀποσαλεύω, i. 137.
 ἀποσημαίνω, iv. 27.
 ἀποσιμῶ, iv. 25.
 ἀποσπῶ, vii. 80.
 ἀπόστασις, iii. 5. iv. 122. v. 80. viii. 23.
 ἀποστατέον, viii. 2.
 ἀποσταυρῶ, iv. 69. viii. 80.
 ἀποστέλλω, iii. 89. v. Ulpian. ad Dem. 331. 1. v. Herodot. i. 21.
 ἀποστέρησις, viii. 70.
 ἀποσπερῶ, i. 69.
 ἀποστολή, viii. 9.
 ἀποστρέφω, vi. 18.
 ἀποστρεφῆ, iv. 76.
 ἀποτειχίζω, viii. 26.
 ἀποτειχισμα, vii. 43.
 ἀποτελῶ, iv. 69.
 ἀποτίθημι, i. 77.
 ἀποτρέπω, iii. 68. 89. iv. 24. viii. 108.
 ἀποτροπῆ, iii. 39. 45.
 ἀποφαίνω, iv. 59.
 ἀποφέρω, iv. 97. v. 31.
 ἀποφράσσω, viii. 104.
 ἀποφυγῆ, viii. 106.
 ἀποχωρῶμαι, vi. 17. vii. 42.
 ἀποχρόντως ἤδη τετιμωρήμεθα, satis penarum jam dedimus, i. 21. vii. 77.
 ἀποχωλῶ, vii. 27.
 ἀποχώρησις, v. 73. viii. 76.
 ἀποχωρῶ, ii. 79. vii. 73.
 ἀπραγμόνως, iv. 61.
 ἀπραγμασίον, ii. 63. vi. 18.
 ἀπραγμασιον, i. 70. ii. 40. vi. 18.
 ἄπρακτος, i. 24. iv. 61. vi. 52.
 ἀπρεπείς, iii. 67. iv. 30.
 ἀπρεπέστατος, vii. 68.
 ἀπρέθυμος, iv. 86. viii. 32.
 ἀπροσδόκητος, ii. 5. ii. 91.
 ἀπροσδοκίτως, vii. 21.
 ἀπροφάσιτος, vi. 83.
 ἀπροφάσιτως, i. 48. iii. 82. viii. 2.
 ἀπροφύλακτος, iv. 55.
 ἄπρωτοι, i. 97. ii. 50. viii. 15. 92.
 ἄπτω, iv. 133.
 ἄπρωθεν, viii. 69.
 ἄπωθῶ, i. 37. ii. 39. iii. 39. v. 22. vi. 87.
 ἄρα, i. 68. iv. 8. viii. 100.
 ἀργότερος, vii. 67.
 ἀργύριον, ii. 7. iv. 26. 69.
 ἀργυρολόγος, ii. 69. iv. 56.
 ἀργυρολογῶ, ii. 69. viii. 3.
- ἀρέσκω, i. 129. ii. 68. iv. 113.
 ἀρετῆ, i. 2. ii. 35. 87. iv. 63. 86. vii. 69. viii. 68.
 ἀριθμὸς, ii. 7. iii. 87. iv. 101.
 ἀριθμῶ, vi. 17.
 ἀριστερος, ii. 100.
 ἀριστος, i. 2. iii. 38. v. 29. vi. 45. viii. 39.
 ἄριστον, iv. 90. viii. 95.
 ἀριστοποιῶ, viii. 108.
 ἀρκούντως, i. 22.
 ἀρκετοῦρος, ii. 78.
 ἀρκῶ, ii. 47. vi. 84.
 ἄρμα, v. 50.
 ἄρμωσθὴν διδοῦς, præfectum a Lacedæm. viii. 5.
 ἀρνούμαι, vi. 60.
 ἀρπαγῆ, ii. 98.
 ἀρρωστία, iii. 15. vii. 47.
 ἀρρωστότερος, viii. 73.
 ἀρσῆν, ii. 45.
 ἀρτάω, ii. 76.
 ἄρτι, vi. 91.
 ἄρτος, i. 138.
 ἀρτύω, v. 47.
 ἀρχαιολογῶ, vii. 69.
 ἀρχαῖος, ii. 15.
 ἀρχαιότροπα ἱμῶν τὰ ἐπιτηδεύματα πρὸς αὐτοὺς ἔστιν, nimis antiqua, simplicia, i. 71.
 ἀρχῆ, i. 90. 128. ii. 97. iv. 28. 128. vii. 16. viii. 64.
 ἀρχικὸς, ii. 80.
 ἀρχικαί. ξινέγραφε τὸν πόλεμον, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένω, ab eo bello moto, i. 1. ii. 12. 47. v. 76.
 ἀρχω, ii. 63. iii. 37. iv. 61. 64. vi. 12. 16. viii. 67.
 ἀρωγὰ, vi. 62.
 ἀσαφῆς, iii. 22. iv. 108.
 ἀσαφῶς, iv. 124.
 ἀσέδημα, vi. 27.
 ἀσέληνον, iii. 22.
 ἄσημος, vi. 8.
 ἀσθένεια, ii. 49. vii. 16. viii. 45.
 ἀσθενέστατος, iii. 52.
 ἀσθενέστερον, vii. 66.
 ἀσθενῆς, i. 35. ii. 75. vi. 9.
 ἀσκέπτως, vi. 21.
 ἀσκησις, ii. 39. v. 67.
 ἄσμενος, iv. 28.
 ἀσπίς, iii. 22. iv. 9. 93. vii. 79.
 ἀσπιδος, i. 37. ii. 22. v. 32.
 ἀσπιδιότης, iii. 59. iv. 62.
 ἀστασίαστος, i. 2.
 ἀστέγαστος, vii. 87.
 ἀστικὸς, v. 20.

- ἀστυγίτων, iv. 44.
 ἀσπός, vi. 15. 16.
 ἀσφάλεια, i. 17. ii. 11. iv. 68. viii. 1.
 ἀσφαλιέστατος, i. 39. ii. 11. vii. 86.
 ἀσφαλίστερος, ii. 27. iii. 14.
 ἀσφαλής, i. 6. 80. iii. 22. iv. 108. vi. 55. viii. 88.
 ἀσφαλῶς, iv. 63. iv. 107. viii. 89.
 ἀσχολία, i. 70. viii. 72.
 ἀτακτος, viii. 10.
 ἀτάκτως, v. 9.
 ἀταλαίπωρος, i. 20.
 ἀτασταλία, vi. 59.
 ἀταφος, ii. 49.
 ἄτε, iv. 130. viii. 52.
 ἀτείχιστος, viii. 62.
 ἀτέμμαρτος, iv. 63.
 ἀτελής, v. 46. viii. 40.
 ἀτερέπτερον, i. 22.
 ἀτιμος, iii. 58.
 ἀτιμώρητος, iii. 57.
 ἀτμητος, i. 82.
 ἀτολμία, iv. 120. v. 9.
 ἀτολμος, viii. 96.
 ἀτολμότερος, ii. 43. iv. 55.
 ἀτοπία, ii. 51.
 ἄτοπος, ii. 49. iii. 38.
 ἄτρακτος, iv. 40.
 ἄτραπις, iv. 36. 129.
 ἀτριεὺς, iv. 10.
 ἄττα, i. 113.
 ἀττικίζειν, viii. 87.
 ἀτυχεάνευστος, i. 18.
 ἀτυχῶ, ii. 62.
 αὐ, i. 10. 91. iii. 62. iv. 87. v. 43.
 αὐθαδέστερον, viii. 84.
 αὐθαίρετος, i. 78. 144.
 αὐθέντης, iii. 58.
 αὐθημερόν, ii. 12. vii. 39.
 αὐδεις, iv. 63. v. 76. vii. 58.
 αὐλητής, v. 70.
 αὐλίζομαι, vi. 7.
 αὐξάνα, i. 89. vi. 40.
 αὐξήσις, i. 69.
 αὐτάγγελος, iii. 33.
 αὐταρκέστατος, ii. 36.
 αὐτάρκτης, i. 37. ii. 41.
 αὐτεπάγγελτος, i. 33. iv. 120.
 αὐτερέτης, i. 10. vi. 91.
 αὐτίκοις, i. 133.
 αὐτίκα, i. 124. vi. 69.
 αὐτοβοί, viii. 72.
 αὐτοδεκαέτης, v. 20.
 αὐτόδομος, v. 18.
 αὐτόθεν, i. 141. ii. 69.
 αὐτόδι, viii. 31.
 αὐτοκράτης, iv. 64. v. 45. vi. 26. viii. 67.
 αὐτόματον, vi. 91.
 αὐτομολῶ, v. 14.
 αὐτομολία, vii. 13.
 αὐτόμολος, ii. 57.
 αὐτονομία, iv. 87.
 αὐτόνομος, ii. 63. vii. 57.
 αὐτοπόλις, v. 79.
 αὐτός, i. 10. ii. 61. iv. 21.
 αὐτοσχεδιάζω, i. 138.
 αὐτοτελής, v. 18.
 αὐτουργός, i. 141.
 αὐτοφυής, i. 93.
 αὔχημα, ii. 62. viii. 75.
 αὔχησις, vi. 16.
 αὔχῳ, ii. 39.
 ἀφαιρῶ, iv. 134. vii. 5. viii. 46.
 ἀφάνεια, ii. 37.
 ἀφανέστατος, i. 23.
 ἀφανής, i. 68. ii. 34. v. 103. vii. 75. viii. 69.
 ἀφανίζω, iii. 83. iv. 80. vii. 8. viii. 38.
 ἀφειδής, iv. 26.
 ἀφειδῶ, ii. 44.
 ἀφθονος, vi. 90.
 ἀφθόνας, vii. 78.
 ἀφήμι, ii. 13. vii. 67. viii. 41.
 ἀφικνούμαι, iv. 27. 85. vii. 86. viii. 82.
 ἀφίστημι, i. 15. 93. iii. 70. iv. 82. viii. 2. 61.
 ἄφρα, iv. 104.
 ἀφόρητος, iv. 126.
 ἀφορμῆ, i. 90.
 ἀφορμῶ, vii. 85.
 ἀφρακτος, i. 6. 117.
 ἄφρος, v. 105.
 ἀφύλακτος, ii. 13.
 ἀχέεωτος, vi. 10.
 ἀχθῆδαν, ii. 36. iv. 40.
 ἀχθομαι, i. 95. v. 17. vi. 15.
 ἀχρεῖος, i. 74. ii. 40.
 ἀχρεϊότατος, i. 93.
 ἀχρηματία, i. 11.
 ἀχρηστος, vi. 16.
 ἄχρη, viii. 68.
 ἄψαυστον, iv. 97.
- B.
- βᾶθος, v. 68.
 βακτηρία, viii. 84.
 βάλανος, ii. 4.
 βάλλω, i. 63. ii. 75. iv. 33.
 βαρβαρικὸς, vii. 29.
 βάρβαρος, vii. 90.
 βαρβαρώτατος, viii. 98.
 βαρυ, i. 77.
 βαρόνομαι, ii. 16. v. 7. viii. 1.
 βαρύτης, vii. 62.
 βασιανίζομαι, vi. 53. vii. 86.
 βασιλεύς, i. 13.
 βασιλεύς, ii. 100.
 βέβαιος, i. 2. 70. iii. 83. iv. 81. vi. 10. vii. 77. viii. 56.
 βεβαιότατος, i. 138. vi. 23.
 βεβαιότερος, i. 8. iii. 18. v. 108. vi. 60.
 βεβαιότης, iv. 51. 132.
 βεβαιῶ, ii. 35. vi. 34.
 βεβαίως, i. 2. ii. 7. iv. 114. vi. 28.
 βεβαιώσις, iv. 87.
 βέβηλος, iv. 97.
 βέλος, vii. 67.
 βέλτιστος, iii. 56. iv. 59.
 βελτίων, i. 102. ii. 94. vii. 17.
 βηξ, ii. 49.
 βία, i. 43. iv. 62. vi. 54.
 βιάζομαι, i. 2. iv. 20. vii. 38. viii. 53.
 βίαιος, i. 95. v. 73. viii. 66.
 βιαιότατος, iii. 36.
 βιαιότερος, ii. 33.
 βίος, ii. 57. viii. 24.
 βιοτεύω, i. 11. 130.
 βιώναι, ii. 53.
 βλάβη, ii. 65. viii. 72.
 βλάβπη, i. 68. 141. ii. 51. iv. 98. vi. 92. vii. 27.
 βλαστονάω, iii. 26.
 βλέπω, v. 98. vii. 71.
 βοή, i. 87. iii. 22. iv. 34. viii. 92.
 βοήθεια, iii. 24. v. 53. viii. 15.
 βοηθῶ, iii. 55. iv. 72. vi. 10. viii. 40.
 βοϊκός, iv. 128.
 βοιωτάρχης, iv. 91.
 βολή, v. 65.
 βορέας, vi. 104.
 βορῶν τῆς νήσου, vi. 2.
 βόσκοι, vii. 48.
 βοτάμια, v. 53.
 βούλημα, iii. 36. viii. 36.
 βουλευτής, viii. 69.
 βουλευτέον, i. 72.
 βουλευτήσιον, ii. 15.
 βουλεύω, ii. 44. iii. 44. iv. 15. v. 116. vi. 47.
 βουλή, i. 138. iii. 70. v. 38. vi. 9.
 βούλησις, ii. 35. iv. 108. vii. 57.
 βούλομαι, i. 90. ii. 3. 67. v. 7. vi. 50. vii. 48. viii. 56.
 βράγγος, ii. 49.
 βραδέως, i. 78.
 βραδύς, i. 84. iii. 38. vii. 43.
 βραδυέτης, iv. 34.
 βραδυτής, v. 75.
 βραχέως, iii. 61.

- βραχὺς, i. 14. 140. ii. 90. iii. 36. iv. 103. 126. vii. 29. vii. 106.
 βραχύτατος, iii. 46. iv. 24.
 βραχύτερος, iv. 98. v. 53.
 βραχύτης, iii. 42.
 βροντή, vii. 79.
 βρόχος, ii. 76.
 βρώμα, iv. 26.
 βρώσις, ii. 70.
 βύζην, iv. 10.
 βωμὸς, iv. 93.
- Γ.
- γαλήνη, iv. 26.
 γαμικός, ii. 15. vi. 6.
 γαμῶ, i. 128. vi. 55.
 γὰρ, i. 14. 56. viii. 96.
 γάρτοι, i. 14.
 γε, i. 11. iv. 78. viii. 97.
 γεγωνίσκω, vii. 76.
 γέλως, vi. 55.
 γενεά, i. 14.
 γενναίος, i. 136. iii. 83.
 γέρας, i. 50.
 γερατινός, vi. 18.
 γεύομαι, ii. 70.
 γέφυρα, iv. 103.
 γεωμορός, viii. 21.
 γῆ, i. 139. ii. 34. 71. 74. v. 110. vii. 28. viii. 24. 40.
 γίγνομαι, i. 2. 96. 138. ii. 47. 59. iii. 89. iv. 58. 94. vii. 48. 49. 64. viii. 51. 66.
 γιγνώσκω, i. 86. ii. 6. 40. iv. 22.
 γλίχομαι, viii. 15.
 γλώσσα, ii. 68. iii. 112. vii. 10.
 γνώμη, i. 91. 128. ii. 11. iii. 25. 92. iv. 34. 65. vi. 50. 72. vii. 8. viii. 87. 90.
 γνώμων, i. 137.
 γυναι, i. 120. ii. 60. iv. 27. viii. 77.
 γούν, i. 2.
 γράμμα, iv. 50. v. 29.
 γραμματεὺς, vii. 10.
 γραμματεῖω, iv. 118.
 γραφή, i. 134.
 γράφω, i. 133. vii. 14.
 γυμνασία, vii. 37.
 γυμνικός, iii. 104.
 γυμνόν, ii. 49. v. 10.
 γυμνοπαῖδια, v. 82.
 γυναικείος, ii. 45.
 γυνή, ii. 29. iii. 104.
 γυνώδη, viii. 104.
- Δ
- δαιμόνια, ii. 64.
 δαίμων, iv. 97.
- δάκρυα, vii. 75.
 δάνεισμα, i. 121.
 δαπάνη, i. 83. ii. 77. viii. 46.
 δάπανος, v. 103.
 δαπανῶ, iv. 3. vi. 47. viii. 45.
 δασύ, iv. 29.
 δέδοικα, i. 49. ii. 11. iii. 77. iv. 27. vii. 75.
 δεῖ, vide δέω.
 δεῖλη, iii. 74.
 δεῖμα, ii. 102. vii. 80.
 δεινός, i. 120. ii. 42. iii. 40. 66. iv. 59. 83. vi. 104. viii. 46.
 δεινότατος, ii. 51. iii. 53.
 δεινότερος, iii. 45. iv. 10.
 δεινότης, viii. 68.
 δεινῶ, viii. 74.
 δειπνοποιῶ, iv. 103.
 δεκά, vi. 50.
 δεκάπλευτρον, vi. 102.
 δελφινόφορος, vii. 41.
 δενδρόν, ii. 75.
 δεξιόν, v. 10.
 δέομαι, i. 32. iii. 55. vii. 63.
 δέομαι, iv. 21.
 δέον, ii. 89. iv. 17. v. 66.
 δέος, i. 26. iii. 14. v. 50.
 δέρις, ii. 75.
 δεσπότης, vi. 80.
 δεύτερος, ii. 97. vi. 78.
 δέχομαι, i. 37. ii. 11. vi. 44. vii. 77.
 δεχημέρος, v. 32.
 δέω, ii. 77. iv. 55. viii. 82.
 δέω, i. 93.
 δεῖ, i. 8. iv. 78. viii. 52.
 δῆλος, i. 140. iii. 64.
 δηλῶ, i. 3. 11. 134. ii. 35. vii. 38.
 δήλωσις, iv. 126.
 δημαγωγός, iv. 21.
 δημιουργός, v. 47.
 δημοκρατούμαι, viii. 73.
 δημοκρατία, ii. 65. viii. 90.
 δῆμος, ii. 65. viii. 64. 70.
 δημοσιος, ii. 35. v. 67. vi. 31.
 δημοτικός, vi. 28.
 δῆπου, viii. 87.
 δεῦ, ii. 13. iii. 26.
 δεῖ, i. 2. 138. ii. 4. 11. iv. 115. vii. 47. viii. 31. 84.
 διαβαίνω, iii. 106. iv. 103.
 διαβάλλω, iii. 109. iv. 22. viii. 86.
 διάβασις, iii. 23. vii. 74.
 διαβατήρια, v. 54. 116.
 διαβατός, ii. 5.
 διαβιβάζω, iv. 8.
 διαβολή, i. 127. vi. 29. 90. viii. 91.
 διαβόλος, vi. 15.
 διάβροχος, vii. 12.
- διαβοῶ, viii. 53.
 διαγίγνομαι, v. 16.
 διαγιγνώσκω, i. 87. iii. 55. iv. 46.
 διαγνώμη, i. 87. iii. 67.
 διάγνωσις, i. 50.
 διάγω, iv. 78. vii. 71.
 διαγωνίζομαι, viii. 46.
 διάδηλος, iv. 68.
 διαδιδράσκω, vii. 85.
 διαδίδωμι, i. 76. iv. 38. viii. 29.
 διαδικαίω, iv. 106.
 διαδοχή, ii. 36. vii. 27.
 διάδοχος, viii. 85.
 διάδων, iv. 110.
 διαζώμα, i. 6.
 διαζώννυμι, i. 6.
 διαδέω, viii. 92.
 διαδορυβῶ, v. 29.
 διαδροῶ, vi. 46. viii. 91.
 διαιρετός, i. 84.
 διαιρῶ, ii. 75. v. 26. vii. 19.
 δαίτα, i. 6. 135. ii. 102. vi. 15.
 διφίτημα, i. 6.
 διαιτῶ, ii. 14. vii. 77.
 διαίκεται, i. 75. viii. 38.
 διακελευσμός, vii. 71.
 διακελεύω, viii. 97.
 διακενῆς, iv. 126.
 διάκενος, v. 71.
 διακηρευκέομαι, iv. 37.
 διακινδυνεύω, iv. 29. vi. 99.
 διακινῶ, v. 25.
 διακλέπτω, vii. 85.
 διακλήρῶ, viii. 30.
 διακομίζω, iii. 23.
 διάκομος, i. 153.
 διακόστω, ii. 4.
 διακοσμῶ, i. 20.
 διάκοσμος, iv. 93.
 διακρέω, i. 49. 105. iii. 9. iv. 25.
 διακρίετα, i. 86.
 διακωλύω, i. 133. ii. 17. viii. 82.
 διακωχῶ, iii. 87.
 διαλάνθανω, ii. 68.
 διαλέγω, v. 59. vi. 57. viii. 93.
 διαλείπω, v. 10.
 διαλλακτής, iv. 60.
 διαλλάσσω, iii. 10. vi. 47.
 διάλυσις, i. 137. iv. 19.
 διαλυτής, iii. 82.
 διαλύω, i. 140. iii. 83. v. 113.
 διαμαρτάνω, vii. 44.
 διαμαρτία, iv. 89.
 διαμάχομαι, iii. 42. v. 41.
 διαμέλλησις, v. 99.
 διαμέλλω, i. 142. vi. 75.
 διαμέμφομαι, viii. 89.

- διαμῶ, iv. 26.
 διαναυμαχῶ, viii. 73.
 διανίστημι, iv. 128.
 διανοῦ, i. 1. v. 46. viii. 40.
 διάνοια, i. 138. ii. 21. v. 9. vi. 21.
 διαπειρῶ, vi. 91.
 διαπεραῖν, viii. 32.
 διαπέρθω, viii. 24.
 διαπλέω, iv. 25.
 διάπλευ, iii. 93.
 διαπολέμησις, vii. 42.
 διαπολεμῶ, vi. 37. vii. 14.
 διαπομπή, vi. 41.
 διαποντικός, i. 141.
 διαπορευῶ, v. 52.
 διαπράσσω, i. 87. 131. iii. 72. iv. 28.
 διαπρεπής, ii. 34. vi. 16.
 διαρκῆς, i. 15.
 διαρπάζω, viii. 31.
 διαρροία, ii. 49.
 διασκευάζω, iv. 38.
 διασκοπῶ, vi. 59. vii. 48.
 διασπῶ, vii. 78.
 διασταυρῶ, vi. 97.
 διασάζομαι, iii. 39.
 διατάσσω, iv. 31. 130.
 διατείχισμα, iii. 34.
 διατελῶ, vi. 89.
 διατίθημι, vi. 57.
 διατρέχω, ii. 7. iv. 79.
 διατριβή, iii. 38. v. 82.
 διατρίβω, i. 125. vii. 43.
 διαφαίνα, i. 18. ii. 51.
 διαφρονέω, ii. 60. viii. 68.
 διαφέρω, i. 18. iii. 42. v. 102. vi. 54.
 διαφύγω, ii. 60. iii. 22. vi. 78.
 διάφειξις, iii. 23.
 διαφίημι, vii. 32.
 διαφορᾶ, i. 112. ii. 62. iii. 10. iv. 83. vii. 57.
 διάφορος, ii. 27. iii. 54. iv. 79. vii. 75.
 διαφόμενος, vi. 18. vii. 71.
 διαφθεῖρω, ii. 5. ii. 77. iv. 40. vi. 18.
 διαφθορᾶ, viii. 86.
 διαφθράγμα, i. 133.
 διαφυγάω, vii. 44.
 διαφυγή, viii. 11.
 διαχειρίζω, i. 97.
 διαχέομαι, ii. 75.
 διαχεῖν, iii. 36.
 διαψύχω, vii. 12.
 διγλάσσω, viii. 85.
 διδασκαλεῖν, vii. 29.
 διδάσκαλος, v. 30.
 διδάσκω, i. 76. ii. 93. v. 86.
 διδαχῆ, i. 120.
 δίδωμι, i. 28. v. 10.
- διεγγυῶ, iii. 70.
 διεκπλου, i. 49. vii. 36.
 διεξέρχεται, iii. 45.
 διεορτάζω, viii. 9.
 διερχομαι, i. 82. iv. 62. vii. 43.
 διέχω, viii. 95.
 διηγοῦμαι, vi. 54.
 διήμι, v. 47.
 διηνομαι, vii. 79.
 δίστημι, i. 18. iv. 61. vi. 77.
 δικάζω, i. 28.
 δικαιο, iv. 22. 106. v. 18. 98.
 δικαιοτέρον, iv. 118.
 δικαῖω, iv. 64. 122. vi. 89.
 δικαίωμα, i. 41. vi. 79. 80.
 δικαίως, iv. 62. 118.
 δικαίωσις, i. 141. v. 17. viii. 66.
 δικαστής, i. 37. iv. 83.
 δίκη, i. 28. 78. v. 41. 49.
 διοδος, ii. 4. v. 47.
 διοκοδομῶ, viii. 90.
 διόλλυμι, viii. 26.
 διορύσσω, ii. 3.
 διότι, iii. 81. iv. 62.
 διπλάσιος, i. 10. 86. vii. 67.
 διπλασίως, viii. 1.
 δις, ii. 51.
 διφθέρα, ii. 75.
 δίχα, i. 64. iv. 61. viii. 46.
 δίφα, ii. 49.
 διωθῶ, ii. 84. iv. 108.
 δίκω, ii. 63. 91. iv. 33.
 δίκωξις, iii. 97. iv. 44.
 δόκησις, ii. 35. 84. iv. 126.
 δοκιμάζω, iii. 38. vi. 53.
 δοκός, ii. 76.
 δοκῶ, i. 29. 84. ii. 21. 102. iii. 36. iv. 15. viii. 90.
 δόξα, i. 32. ii. 42. iv. 12. 126. vii. 66.
 δοξάζω, i. 120.
 δοράτιον, iv. 34.
 δορῶ, iv. 99.
 δόσις, i. 137.
 δουλεία, i. 8. ii. 72. v. 23. vi. 40.
 δουλεύω, i. 81. ii. 63. v. 92.
 δουλω, ii. 61. iv. 34. vi. 77.
 δούλωσις, iii. 10.
 δραστήριος, ii. 63. iv. 81.
 δραχμή, iii. 17.
 δρεπανοειδής, vi. 4.
 δρόμος, iv. 31. 112. v. 3.
 δρῶ, i. 6. 131. ii. 40. iii. 68. iv. 19. v. 66. vi. 16. 25. viii. 50.
 δύναμαι, i. 88. iv. 105. vi. 36. 40. viii. 23.
 δύναμις, i. 2. iii. 93. iv. 108. vi. 92. vii. 77. viii. 2.
 δυναστεία, iii. 62.
- δυναστεύω, ii. 102.
 δυνατός, i. 13. ii. 15. iii. 86. iv. 65. v. 89. vii. 60. viii. 40.
 δυνατώτατος, i. 14. ii. 2.
 δύω, iv. 87. viii. 63.
 δυνασασχετῶ, vii. 71.
 δύσβατος, iv. 129.
 δυσέβατον, iv. 10.
 δυσέρως, vi. 13.
 δυσεσβολώτατος, iii. 101.
 δύσις, ii. 96.
 δύσκληια, iii. 58.
 δύσσοις, ii. 60.
 δύσσοδος, i. 107.
 δυσπροσβατός, iv. 129.
 δυσπρόσοδος, v. 65.
 δυστυχία, vi. 55. vii. 86.
 δυστυχῶ, v. 46. vi. 16.
 δυσχέρης, iv. 85.
 δυσώδης, ii. 49.
 δωρεά, iii. 51.
 δῶρον, ii. 101.
- E.
- ἐάν, iv. 23.
 ἐφυτόν, iv. 68. vii. 36.
 ἐγγηράσκω, vi. 18.
 ἐγγίνομαι, ii. 49. viii. 9.
 ἐγγύς, ii. 44. 71. vii. 69.
 ἐγγύτατος, i. 22. iii. 62. iv. 67. viii. 96.
 ἐγγύτερος, ii. 21.
 ἐγειρω, i. 121.
 ἐγκατεζέλομαι, iv. 2.
 ἐγκαθίστημι, i. 4.
 ἐγκαλλώπισμα, ii. 62.
 ἐγκαρσιος, vi. 99.
 ἐγκαρσιώσις, ii. 76.
 ἐγκαρτερῶ, ii. 61.
 ἐγκαταλαμβάνω, iv. 19.
 ἐγκαταλέγω, i. 93.
 ἐγκαταλείπω, ii. 80. 102.
 ἐγκατάληψις, v. 73.
 ἐγκατασκήπτω, ii. 47.
 ἐγκειμαι, ii. 59. iv. 22. v. 73.
 ἐγκλημα, i. 34. 78. iv. 23. 86.
 ἐγκράζω, viii. 84.
 ἐγκρατεστέρως, i. 118.
 ἐγκρατῶς, vi. 92.
 ἐγχειρίδια, iii. 70.
 ἐγχειρίζω, v. 118.
 ἐγχειρῶ, i. 84. iv. 47.
 ἐγχερονίζω, iii. 27.
 ἐγῶ, vi. 89.
 ἐδάφη, i. 10.
 ἐδάδιμος, vii. 78.
 ἐδάς, ii. 44.
 ἐθειλοντής, iii. 20.
 ἐθειλοντηδόν, viii. 98.
 ἐθειλοντι, viii. 2.
 ἐθειλοπερέζω, iii. 70.

- ἔσνος, i. 24.
 εἰ, i. 9. ii. 5. 12. iv. 62. 131.
 vii. 20. viii. 55.
 εἶδον, iii. 113. iv. 67. vi. 33.
 viii. 87.
 εἶδος, ii. 50. viii. 56. 90.
 εἰκάσω, i. 10. iii. 20. iv. 126.
 vi. 60. viii. 46.
 εἰκαστής, i. 138.
 εἰκός, iv. 8. v. 88. vi. 2. vii.
 17. 72.
 εἰκοστος, vi. 54. vii. 28.
 εἰκότως, i. 37. iv. 73.
 εἶμι, vado, iii. 64. iv. 72.
 100. v. 30.
 εἶμι, sum, i. 132. ii. 7. 77. v.
 40. vi. 65. viii. 14.
 εἰπεῖν, iii. 38. iv. 118. vi. 82.
 vii. 5.
 εἶργω, i. 62. 95. iv. 9. 63.
 εἶρηκα, i. 140. ii. 54. iv. 28.
 vii. 10. 18.
 εἶρηνε, i. 124. iv. 20. 61.
 εἶρηναῖος, i. 29.
 εἶρετη, i. 131.
 εἶς, iv. 92. viii. 86.
 εἰς, iv. 108.
 εἰσέρχομαι, ii. 54. iii. 25.
 εἰσηγητέον, vi. 90.
 εἰώθα, ii. 45. iv. 108. viii. 68.
 εἰ, i. 2. 143. ii. 34. iii. 68.
 iv. 42. 67. vi. 38.
 εἰκός, i. 80.
 ἐκασταχόσεν, vii. 20.
 ἐκασταχόσσε, iv. 54. viii. 5.
 ἐκαστος, ii. 87. iv. 25. v. 4.
 vii. 64. viii. 1.
 ἐκάτερος, iv. 14. v. 25.
 ἐκάτερόσεν, iii. 6. vii. 78.
 ἐκατόν, ii. 56.
 ἐκαταίω, vii. 14.
 ἐκβιάζω, v. 98.
 ἐκβοηθεῖα, iii. 18.
 ἐκβοῶ, i. 105.
 ἐκβολή, i. 97. ii. 102.
 ἐκδεῖα, i. 99.
 ἐκδιαιτώμαι, i. 132.
 ἐκδιδάσκω, vi. 80.
 ἐκδιδράσκω, vi. 7.
 ἐκδιώκω, i. 24.
 ἐκδρομής, iv. 127.
 ἐκδρομῶς, iv. 125.
 ἐκείνιος, iii. 88. iv. 124. viii.
 82.
 ἐκχειρία, iv. 117. v. 32.
 ἐκκλησία, ii. 22. v. 46.
 ἐκκλησιαζῶ, viii. 77.
 ἐκκολάπτω, i. 132.
 ἐκκομίζομαι, ii. 78.
 ἐκκρεμάννυμι, vii. 75.
 ἐκκρίνω, vi. 31.
 ἐκκρούω, iv. 128.
 ἐκλέγω, iv. 59.
- ἐκλείω, ii. 29. iv. 114.
 ἐκλιπείς, i. 97. iv. 52.
 ἐκλογίζω, i. 80. ii. 40. iv. 10.
 ἐκνικῶ, i. 3. 21.
 ἐκούσιος, vii. 8.
 ἐκουσίως, iv. 19.
 ἐκπέμπω, i. 95. iv. 49. 108.
 ἐκπεμφίς, iv. 85.
 ἐκπίπτω, i. 2. 123. viii. 81.
 ἐκπλέω, vi. 23. viii. 102.
 ἐκπλήσσω, iv. 125.
 ἐκπληκτικός, viii. 92.
 ἐκπληξίς, ii. 94. iv. 34. vii.
 42.
 ἐκπλήσσω, ii. 38. vi. 11. vii.
 63.
 ἐκπλουός, iii. 4. vii. 50.
 ἐκπνέω, vi. 104.
 ἐκποδῶν, i. 40.
 ἐκπολιτοκῶ, i. 134.
 ἐκπονῶ, iii. 38.
 ἐκπορίζομαι, i. 82. vi. 83.
 ἐκπροπέστερον, iii. 55.
 ἐκπυστος, iii. 30.
 ἐκπωμα, vi. 32.
 ἐκτειχίζω, iv. 4.
 ἐκτίνω, v. 49.
 ἐκτος, viii. 33.
 ἐκτός, ii. 7. iv. 25.
 ἐκτροπῆ, v. 65.
 ἐκτροχῶ, iii. 93. vii. 48.
 ἐκφάσω, iii. 84.
 ἐκφοβῶ, vi. 11.
 ἐκφορᾶ, ii. 34.
 ἐκφροντίζω, iii. 45.
 ἐκχρηματίζομαι, viii. 87.
 ἐκῶν, i. 96. ii. 89.
 ἐκασίς, i. 139.
 ἐλαια, vi. 99.
 ἐλασσον, i. 125. ii. 22. 65. iv.
 67. vii. 4. viii. 87.
 ἐλασσῶ, i. 77. ii. 62. iv. 59.
 ἐλαύνω, i. 126. viii. 118.
 ἐλάχιστος, ii. 18. 77. iv. 74.
 vii. 68.
 ἐλεγείον, i. 132.
 ἐλεγχος, i. 135. iii. 53.
 ἐλέγχομαι, i. 131. vi. 86.
 ἐλευθερία, iv. 86. vii. 86. viii.
 64.
 ἐλευθερος, ii. 43.
 ἐλευθερώω, iii. 51. iv. 80. 118.
 ἐλευθέρως, ii. 65.
 ἐλευθέρως, ii. 72.
 ἐλευθερώτατος, vii. 69.
 ἔλικος, ii. 49.
 ἔλικωσις, ii. 49.
 ἐλλείπω, i. 120. vi. 69.
 ἐλληνίσθησαν, ii. 68.
 ἐλλιπής, iv. 55. vi. 69. vii. 8.
 ἐλπίζω, i. 1. ii. 11. iii. 9. v.
 111. vi. 78.
 ἐλπής, i. 69. 138. ii. 42. iii.
14. iv. 62. v. 83. vii. 25.
 77. viii. 48. 81.
 ἐμβάλλω, iv. 14. vii. 34.
 ἐμβιβάζω, i. 53.
 ἐμβολή, ii. 76. vii. 36.
 ἐμβολον, vii. 36.
 ἐμβοῶ, iv. 112.
 ἐμμοῦ, ii. 2. 23. iv. 19. vi.
 86.
 ἐμός, vi. 78. vii. 86.
 ἐμπαλάσσομαι, vii. 84.
 ἐμπαροσχέι, vi. 12. vii. 56.
 ἐμπειρία, ii. 85. iv. 10. v. 7.
 vi. 18.
 ἐμπειρος, i. 80. ii. 4.
 ἐμπειρότατος, i. 81.
 ἐμπειρότερος, i. 18. ii. 77.
 ἐμπήμωσθαι, i. 8. vi. 75.
 ἐμπόικτω, ii. 49. 76. iv. 28.
 vi. 24.
 ἐμπλήκτως, iii. 82.
 ἐμπνους, i. 134.
 ἐμποδῶν, i. 53. ii. 45.
 ἐμποῶ, i. 2. iii. 38. iv. 81.
 ἐμπολιτεύω, iv. 106.
 ἐμποροῖα, i. 2.
 ἐμπορίον, iv. 103.
 ἐμφανής, ii. 21. iv. 86.
 ἐμφραγ, i. 84.
 ἐμφυχος, vii. 29.
 ἐν, ii. 97. vii. 14.
 ἐν, i. 39. ii. 35. v. 52. vi. 67.
 viii. 61. 90.
 ἐναγής, i. 126.
 ἐνάγω, ii. 21. iv. 24.
 ἐναγωνιζομαι, ii. 74.
 ἐναλλάσσω, i. 120.
 ἐναντιος, i. 29. iii. 55. viii. 90.
 ἐναντιῶ, i. 137. ii. 40. iv. 21.
 ἐναντιῶμα, iv. 69.
 ἐναντιώσις, viii. 50.
 ἐναντιώτατος, iii. 42.
 ἐναποδνήσκα, iii. 104.
 ἐναποκλῶ, iv. 34.
 ἐναταῖος, ii. 49.
 ἐναυλιζομαι, iv. 54.
 ἐνδεής, i. 77. ii. 87. v. 9.
 ἐνδεστερος, iv. 65.
 ἐνδεστερώς, ii. 35.
 ἐνδεα, vii. 82.
 ἐνδείκνυμι, iv. 126.
 ἐνδεκαταῖος, ii. 97.
 ἐνδέχομαι, i. 124. iii. 87. iv.
 13. vii. 49.
 ἐνδῆλος, ii. 64. iv. 41. vi. 36.
 ἐνδῆλότατος, i. 139.
 ἐνδημιός, v. 47.
 ἐνδημότατος, i. 70.
 ἐνδιατρίβω, ii. 18. vii. 81.
 ἐνδιδομαι, iii. 37. iv. 89. vii.
 48. 66. viii. 54.
 ἐνδοθεν, viii. 71.
 ἐνδοξάζω, i. 122. vi. 91.

- ἐνδοιαστῶς, vi. 10.
 ἐνδον, iv. 104.
 ἐνδύω, i. 130.
 ἐνέδρα, iii. 90. v. 56.
 ἐνεδρεύω, iv. 67.
 ἐνεῖδον, i. 95. vii. 58.
 ἐνείλλω, ii. 76.
 ἐνεῖμι, ii. 20. iv. 97. viii. 66.
 ἐνεκα, ii. 101. viii. 87.
 ἐνεργός, iii. 17.
 ἐνευδαιμονῶ, ii. 54.
 ἐνθάδε, vii. 62.
 ἐνθεν, vii. 81.
 ἐνθένδε, ii. 1.
 ἐνθυμῶμαι, i. 120. iii. 40. viii. 68.
 ἐνθύμησις, i. 132.
 ἐνθύμια, v. 16.
 ἐνθύμιος, vii. 50.
 ἐνιαύσιος, iv. 117.
 ἐνιαυτός, i. 93. iv. 118.
 ἐνίκημι, iv. 115.
 ἐνίστημι, viii. 69.
 ἐννέα, v. 26.
 ἐνομος, iv. 60.
 ἐνοικοδομῶ, iii. 85.
 ἐνορκος, ii. 72.
 ἐνορῶ, iii. 30.
 ἐνοσπονδος, i. 35. iii. 10.
 ἐνοστρατισπέδευω, ii. 20.
 ἐντελής, viii. 78.
 ἐντέμνω, v. 11.
 ἐντί, v. 77.
 ἐντόνος, v. 70.
 ἐντός, ii. 9. iv. 28.
 ἐντυγχάνω, iv. 40.
 ἐνωμοτία, v. 69.
 ἐξ, iv. 63. 108. vi. 34.
 ἐξάγγελος, viii. 51.
 ἐξάγγελτος, viii. 14.
 ἐξάγομαι, i. 93.
 ἐξαιρετός, ii. 24. iii. 68.
 ἐξαίρω, iii. 113.
 ἐξαίρω, vii. 24.
 ἐξαλείφω, iii. 20. 57.
 ἐξαλλάττω, v. 77.
 ἐξαναχωρῶ, iv. 28.
 ἐξανθῶ, ii. 49.
 ἐξανίστημι, vii. 49. 77.
 ἐξαπαλλάσσω, iv. 28.
 ἐξαπατῶ, ii. 4.
 ἐξαπινάιος, iv. 25.
 ἐξαργυρῶ, viii. 81.
 ἐξαρθῶμαι, i. 14. 80. vi. 17. 37.
 ἐξαρθῶμαι, vi. 96.
 ἐξείμι, iv. 65. viii. 67.
 ἐξείργω, i. 118. ii. 13.
 ἐξεκκλησίαζω, viii. 93.
 ἐξελέγχω, iii. 64.
 ἐξεργάζομαι, i. 142. iv. 4. vi. 101.
 ἐξέρχομαι, iv. 81. vii. 11.
 ἐξετάζω, vi. 97. viii. 35.
 ἐξέτασις, iv. 74.
 ἐξευρίσκω, iv. 118.
 ἐξηγουῦμαι, i. 138. iii. 93.
 ἐξήξ, ii. 1.
 ἐξικνούμαι, i. 70.
 ἐξίσταμαι, ii. 61. iv. 28.
 ἐξισῶ, vi. 87.
 ἐξοδός, ii. 10. v. 14.
 ἐξορκῶ, v. 47.
 ἐξορῶ, vii. 14.
 ἐξουσία, iii. 45.
 ἐξυβρίζω, i. 84. iii. 39.
 ἔξω, i. 10. ii. 18. vii. 69.
 ἔξωθεν, ii. 49.
 ἔξωθῶ, ii. 90. v. 72.
 ἔσοικα, i. 38. 82. iv. 61.
 ἔορτή, i. 70. v. 50.
 ἐπαγγέλλω, v. 49. viii. 10.
 ἐπάγω, iv. 64. vi. 20.
 ἐπαγωγή, iii. 82. vii. 4.
 ἐπαγωγός, iv. 88. vi. 8.
 ἐπαινήτης, ii. 41.
 ἐπαινος, i. 84. ii. 44. iv. 120.
 ἐπανῶ, ii. 25. iv. 65.
 ἐπαίρω, iii. 45. iv. 18. viii. 2.
 ἐπαιτίος, v. 65.
 ἐπαιτιῶ, viii. 9.
 ἐπακολουθῶ, iv. 128.
 ἐπακουῶ, i. 82.
 ἐπακτός, vide ἐπάγω.
 ἐπαληθεύω, iv. 85. viii. 52.
 ἐπαλξίς, iv. 69. vii. 28.
 ἐπαμύνω, vi. 6.
 ἐπαμφοτερίζω, viii. 85.
 ἐπαναβιάζω, iii. 23.
 ἐπανάγω, vii. 3.
 ἐπαναίρω, viii. 84.
 ἐπανάσεις, iv. 126.
 ἐπαναστάσις, viii. 21.
 ἐπαναχωρῶ, iv. 44.
 ἐπανειπεῖν, vi. 60.
 ἐπανίστημι, iii. 39. v. 23.
 ἐπανισῶ, viii. 57.
 ἐπανορθῶ, vii. 77.
 ἐπάντης, vii. 79.
 ἐπάρατος, ii. 17. viii. 97.
 ἐπαυλίζω, iv. 134.
 ἐπαύσεις, ii. 53.
 ἐπαχθής, iv. 54.
 ἐπει, i. 5. iv. 67. vi. 51.
 ἐπείγομαι, i. 93. iii. 2. iv. 105. viii. 81.
 ἐπεμι, iv. 38. v. 10. vii. 27. 37.
 ἐπειπεῖν, i. 67.
 ἐπεισαγωγή, viii. 92.
 ἐπεισέρχομαι, ii. 38.
 ἐπεισπλέω, vi. 2.
 ἐπειτα, i. 10. vii. 61.
 ἐπεκθεσθῶ, vii. 53.
 ἐπέκεινα, vii. 58. viii. 104.
 ἐπεκδρομή, iv. 25.
 ἐπεκθῶ, iv. 34.
 ἐπέκπλοος, viii. 20.
 ἐπελπίζω, viii. 1.
 ἐπεξάγω, v. 71. vii. 51.
 ἐπεξαγωγή, viii. 105.
 ἐπέξεμι, i. 84. ii. 22.
 ἐπεξέρχομαι, i. 22. iii. 67. v. 100.
 ἐπεξέτασις, vi. 42.
 ἐπέρχομαι, i. 97. vii. 64.
 ἐπερωτῶ, i. 118. iii. 92. viii. 29.
 ἐπερωτήσις, iv. 38.
 ἐπεσκαίνω, iv. 14.
 ἐπιηλυγάζομαι, vii. 36.
 ἐπιηλυτήν ὄντα, advenam, i. 9.
 ἐπῆν, v. 47.
 ἐπίηρεια, i. 26.
 ἐπὶ, i. 3. 141. ii. 2. 11. iii. 68. iv. 54. v. 103. vi. 45. vii. 86. viii. 104.
 ἐπιβάλλω, ii. 76. iv. 25.
 ἐπιβάτης, vii. 62. 70.
 ἐπιβιάζω, iii. 51.
 ἐπιβλάπτω, viii. 109.
 ἐπιβουθῶ, iii. 69. viii. 33.
 ἐπιβόημα, v. 65.
 ἐπιβόητος, vi. 16.
 ἐπιβουλή, ii. 49. iii. 20. vii. 62.
 ἐπιβούλευμα, iii. 45. iv. 68.
 ἐπιβουλεύω, i. 82. iv. 64. vi. 60.
 ἐπιβουλή, vii. 65. viii. 24.
 ἐπιβουῶ, iii. 59. vi. 16.
 ἐπιγιγνομαι, i. 71. 126. iii. 30. iv. 3. viii. 96.
 ἐπιγιγνώσκω, ii. 65.
 ἐπιγραφῆ, ii. 43.
 ἐπιγράφω, i. 31. v. 4.
 ἐπιδένω, iv. 132. vii. 61.
 ἐπιδίδεις, iii. 16.
 ἐπιδημιουργός, i. 56.
 ἐπιδιασείνω, vi. 101.
 ἐπιδίδωμι, vi. 72. viii. 24. 83.
 ἐπιδοχή, vi. 17.
 ἐπιδρομή, iv. 34. 56.
 ἐπεικεία, iii. 48. v. 85.
 ἐπεικῆς, iv. 19. viii. 93.
 ἐπιζήμιος, i. 32.
 ἐπιήμι, vi. 31.
 ἐπιδαλάσσιοι, iii. 91.
 ἐπιδαλάσσιος, iv. 102.
 ἐπιθειάζω, viii. 53.
 ἐπιθειασμός, vii. 75.
 ἐπιθεραπεύω, viii. 47. 84.
 ἐπιθυμία, iv. 81. vi. 15.
 ἐπιθυμῶ, i. 80. vi. 15.
 ἐπιχίαιρος, vi. 34.
 ἐπικαιρότατον, i. 68.
 ἐπικαλῶ, i. 139. iv. 133.
 ἐπικατάγω, iii. 49.
 ἐπικαταδαρθάνω, iv. 133.
 ἐπικαταφεύδομαι, viii. 74.
 ἐπικατιόντος, ii. 49.

- ἐπίκειμαι, iv. 44. vii. 71.
 ἐπικέλευσις, iv. 95.
 ἐπικελεύω, iv. 28.
 ἐπικηρυκῶν, iii. 101. iv. 27.
 viii. 44.
 ἐπίκλησις, vii. 68.
 ἐπίκλητος, vi. 61.
 ἐπικλινῆς, vi. 96.
 ἐπίκλυσις, iii. 89.
 ἐπικλῶ, iii. 59. iv. 37.
 ἐπικομπῶ, iv. 126. viii. 81.
 ἐπικουρία, i. 32. 33.
 ἐπικουρικὸς, iv. 52. viii. 25.
 ἐπικούρος, ii. 33.
 ἐπικουρῶ, v. 23.
 ἐπικράτησις, i. 41.
 ἐπικρατῶ, iv. 19. vii. 63.
 ἐπικρεμάννυμι, iii. 40.
 ἐπικτῶμαι, iv. 61.
 ἐπικυρά, iii. 71. v. 45.
 ἐπικυλῶν, vi. 17.
 ἐπιλαμβάνω, iv. 27. 96.
 ἐπιλέγω, vi. 28.
 ἐπιλείπω, iii. 20.
 ἐπιλείψις, ii. 50.
 ἐπιμαχία, v. 48.
 ἐπιμαρτυρία, ii. 74.
 ἐπιμαρτυρῶ, vi. 29.
 ἐπιμαχος, iv. 31.
 ἐπιμαχώτατος, iv. 4.
 ἐπιμέλεια, iii. 46. vi. 41.
 ἐπιμελής, i. 5. v. 66.
 ἐπιμελούμαι, vi. 41. viii. 68.
 ἐπιμεταστέμνωμαι, vi. 21.
 ἐπιμίγνυμι, ii. 1. iv. 118.
 ἐπιμιξία, v. 35.
 ἐπιμοσῆ, ii. 18.
 ἐπίνοια, iv. 92.
 ἐπινοῶ, i. 70.
 ἐπίπαν, v. 68.
 ἐπιπάρειμι, v. 10.
 ἐπιπλά, iii. 68.
 ἐπιπλείστον, i. 4. ii. 35. iv. 14.
 ἐπιπλέων, ii. 53. viii. 2.
 ἐπιπλευσις, vii. 36.
 ἐπιπλους, ii. 17. viii. 86.
 ἐπιπλοῖν, i. 12. iv. 12. vi. 46.
 ἐπιπλώω, i. 117. iii. 86.
 ἐπίπνοος, i. 70. iii. 58.
 ἐπίπνοος, i. 22.
 ἐπιπρόνυμι, viii. 89.
 ἐπίσημος, ii. 13.
 ἐπισημότατος, ii. 45.
 ἐπισιτίζομαι, viii. 95.
 ἐπισκεπτέον, vi. 34.
 ἐπισκῆπτω, ii. 75.
 ἐπισκοπεῖν, iii. 44. v. 3.
 ἐπισποιδῶ, v. 32.
 ἐπίσταμαι, iv. 10. vi. 72. viii.
 48.
 ἐπιστέλλω, vii. 14.
 ἐπιστήμη, vi. 72. vii. 62.
 ἐπιστήμων, i. 142.
- ἐπίσπολη, i. 132.
 ἐπιστρατεύω, iv. 92.
 ἐπιστροφή, iii. 72.
 ἐπίσχεσις, ii. 18.
 ἐπίσχω, i. 90. v. 46. vii. 50.
 ἐπιτάσσω, i. 140.
 ἐπιτελής, i. 141.
 ἐπιτέλω, i. 70.
 ἐπιτέρπω, iii. 104.
 ἐπιτέχησις, i. 71.
 ἐπιτήδειος, i. 58. ii. 20. v. 64.
 vii. 74. viii. 63.
 ἐπιτηδέιωτερος, iv. 54.
 ἐπιτηδέω, i. 19. v. 82.
 ἐπιτήδες, iii. 112.
 ἐπιτηδέυμα, i. 138. vi. 15.
 ἐπιτήδευσις, ii. 36. vii. 86.
 ἐπιτηδέω, i. 37.
 ἐπιτίθημι, ii. 24. vi. 11. 61.
 ἐπιτίμησις, vii. 48.
 ἐπιτίμιμος, v. 34.
 ἐπιτιμῶ, iv. 28. vii. 48.
 ἐπιτολή, ii. 11.
 ἐπιτοαυτῶ, vi. 104.
 ἐπιτοσολῶν, i. 12.
 ἐπιτρέπω, i. 126. iv. 54. v.
 31. 99.
 ἐπιτροπῆ, v. 31.
 ἐπιτυγχάνω, iii. 3.
 ἐπιφανέστατος, i. 21. v. 105.
 ἐπιφανῆς, ii. 43. vii. 3.
 ἐπιφανῶς, i. 91.
 ἐπιφέρω, iv. 67. vii. 18. viii. 83.
 ἐπιφήμισμα, vii. 75.
 ἐπιφθονος, ii. 64. vii. 77.
 ἐπιφθόνος, i. 75.
 ἐπιφλέγω, ii. 77.
 ἐπιφοιτῶ, i. 81.
 ἐπιφορᾶ, vi. 31.
 ἐπιφορος, iii. 74.
 ἐπιχειρήμα, vii. 47.
 ἐπιχειρήσις, i. 70. ii. 11. iv.
 130.
 ἐπιχειρήσις, viii. 96.
 ἐπιχειρῶ, iii. 12. iv. 55. vi.
 31. 68.
 ἐπιχθόνιος, iii. 104.
 ἐπιχρῶμαι, i. 68.
 ἐπιχώριον, iv. 17. viii. 30.
 ἐπιψήφισζω, vi. 14.
 ἐπιοικος, v. 5.
 ἐπιοκέλλω, iv. 26. viii. 102.
 ἐπιομαι, ii. 87. iii. 65.
 ἐπιπομάζω, ii. 29.
 ἐπος, i. 3.
 ἐποτρύνω, i. 84. vi. 69.
 ἐποψις, vii. 71.
 ἐπὸς, vii. 34. viii. 10.
 ἐπανυμία, i. 3. ii. 102.
 ἐπαπίδες, vii. 62.
 ἐρανος, ii. 43.
 ἐραστής, vi. 54.
 ἐργάζομαι, i. 3. iii. 52. iv. 8.
- ἐργαλεία, vi. 44.
 ἐργασία, iv. 105. vi. 27.
 ἐργον, i. 23. ii. 2. iii. 112. iv.
 67. vii. 63.
 ἐρημία, vi. 102. viii. 71.
 ἐρημος, iv. 3. 27. viii. 96.
 ἐρημῶ, ii. 44.
 ἐρις, ii. 54. vi. 34.
 ἐρμα, vii. 25.
 ἐρμηνεύω, ii. 60.
 ἐρσις, i. 6.
 ἐρύθημα, ii. 49
 ἐρυμα, vi. 66. viii. 40.
 ἐρυμνός, v. 65.
 ἐρχομαι, i. 31. iii. 49. iv. 92.
 viii. 72.
 ἔρω, ii. 86. vi. 24.
 ἐρώτημα, iii. 60. vii. 44.
 ἐρωτικός, vi. 59.
 ἐρωτικῶς, vi. 54.
 ἐρωτῶ, iii. 61. iv. 40. vii. 44.
 ἔς, i. 14. ii. 15. iv. 13. 63. vi.
 11. vii. 86. viii. 3. 6.
 ἔσθλα, iv. 26.
 ἐσκαονίζω, vii. 78.
 ἐσκαοῦν, i. 126.
 ἐσθαίνω, i. 93.
 ἐσθάλλω, ii. 48. iii. 96. vii. 82.
 ἐσθασίς, vii. 30.
 ἐσθατὸς, ii. 41.
 ἐσβολῆ, ii. 13.
 ἐσδρομῆ, ii. 25.
 ἐσέρχομαι, iv. 98.
 ἐσθήσις, v. 30.
 ἐσθητής, viii. 48.
 ἐσθουῶμαι, vi. 99.
 ἐσθημα, iii. 58.
 ἐσθῆς, i. 6.
 ἐσίμαι, iv. 48. vi. 31.
 ἔσκειμαι, vi. 32.
 ἐσκοιμῆ, vii. 24.
 ἐσκομιζομαι, vi. 22.
 ἐσνέω, iv. 26.
 ἐσπέμνω, iv. 16.
 ἐσπίπτω, i. 131. iv. 25.
 ἐσπλέω, iv. 75. vii. 23.
 ἐσπλους, iv. 8. vii. 24.
 ἐσπραξίς, v. 53.
 ἐστίθημι, iv. 100.
 ἐσχατός, ii. 96.
 ἐταιρικὸς, iii. 82.
 ἔτερος, iv. 28. vii. 24. 64.
 ἔτι, viii. 2. 45.
 ἐτοιμάζω, i. 58. iv. 77.
 ἐτοίμος, i. 20. ii. 8. iv. 123.
 ἐτοιμότερος, iv. 61.
 ἔτος, v. 25.
 εὐ, iii. 40. viii. 82.
 εὐαποθατότερος, iv. 80.
 εὐαποτείχιστος, vi. 75.
 εὐβουλία, i. 78. iii. 42.
 εὐβουλος, i. 84.
 εὐδαίμων, i. 6. ii. 43.

- εὐδαιμονία, ii. 97.
 εὐδαιμονίζω, viii. 24.
 εὐδοκίμῳ, ii. 37.
 εὐδοξία, i. 84.
 εὐελπίς, i. 70. iv. 10.
 εὐεπίθετος, vi. 34.
 εὐεργεσία, i. 41. iv. 11.
 εὐεφοδία, vi. 66.
 εὐζωνος, ii. 97.
 εὐηθεία, iii. 45.
 εὐηθεύω, iii. 83.
 εὐθύνας, i. 95.
 εὐθύς, i. 1. 34. ii. 100. v. 3.
 vii. 77.
 εὐκαταίετος, vii. 18.
 εὐκατηγόρητος, vi. 77.
 εὐκασμος, i. 84.
 εὐλογία, ii. 42.
 εὐλογον, iv. 87.
 εὐλόγως, iv. 61.
 εὐμένεια, v. 105.
 εὐμενής, ii. 74.
 εὐμεταχείριστος, vi. 85.
 εὐνοία, i. 22. iii. 12.
 εὐνομία, viii. 64.
 εὐνομίῳ, i. 18.
 εὐνους, v. 109. vi. 88.
 εὐζυετώτερος, iv. 18.
 εὐοργήτως, i. 122.
 εὐορκος, v. 29.
 εὐορκῶ, v. 30.
 εὐπαρασκευάζω, i. 18.
 εὐπορία, iii. 82. iv. 52.
 εὐπορος, iv. 78. viii. 48.
 εὐπορῶ, vi. 34.
 εὐπορώτατος, ii. 64.
 εὐπορώτερος, i. 93.
 εὐπραγία, i. 84. v. 46. vii. 46.
 εὐπραξία, iii. 39.
 εὐπρεπεία, iii. 11.
 εὐπρεπής, iii. 38. iv. 86. vii. 57.
 εὐπρεπέστατος, ii. 44. viii. 109.
 εὐπρεπῶς, iv. 61.
 εὐπρόσodos, vi. 57.
 εὐπροφάσιςτος, vi. 105.
 εὐρημα, v. 46.
 εὐρίσκω, iii. 45. v. 26. vii. 67.
 εὐρυχωρία, ii. 86. viii. 3.
 εὐσκεπαστότατος, v. 71.
 εὐσταλής, iii. 22.
 εὐτακτῶ, viii. 1.
 εὐτακτον, vii. 77.
 εὐταξία, vi. 72.
 εὐτέλεια, ii. 40. viii. 1.
 εὐτελέστερος, viii. 46.
 εὐτραπελῶς, ii. 41.
 εὐτυχῶ, ii. 60. iii. 39. iv. 62.
 εὐτυχής, ii. 62.
 εὐτυχία, i. 120. viii. 106.
 εὐφύλακτος, iii. 94.
 εὐφυλακτοτέρα, viii. 55.
 εὐχῆ, viii. 70.
 εὐχνομαι, iii. 58.
 εὐφυχία, ii. 87. 89.
 εὐφυχος, iv. 126.
 εὐφυχότατος, ii. 11.
 εὐάνυμος, v. 67.
 ἐφ', i. 113. iv. 69.
 ἐφαιρῶ, iv. 38.
 ἐφεδρεύω, iv. 71.
 ἐφέλλω, i. 42.
 ἐφέπομαι, iii. 45. iv. 96.
 ἐφήμι, iv. 61.
 ἐφίστημι, iii. 82. viii. 69.
 ἐφιδος, ii. 11. iv. 126. vi. 99.
 ἐφιδος, ii. 70.
 ἐφορκός, iv. 108.
 ἐφορεύω, viii. 6.
 ἐφορμίζω, iv. 8.
 ἐφόρησις, vi. 48.
 ἐφορμος, vi. 32.
 ἐφορμῶ, viii. 75.
 ἐφορῶ, iii. 104.
 ἐφυστήριζω, iii. 82.
 ἐχέγγρος, iii. 46.
 ἐχθιστος, vii. 68.
 ἐχθρος, vii. 57.
 ἐχθρῶ, vi. 80.
 ἐχθρος, i. 44.
 ἐχθρός, iii. 83. vii. 41.
 ἐχθρῶς, v. 26.
 ἐχθρώτερος, i. 42.
 ἐχω, i. 135. iii. 53. v. 67. vii. 48.
 ἐῷ, i. 137. iii. 69. iv. 16.
 viii. 46.
 ἕως, iv. 32.
 ἕως, iv. 30. viii. 40.
 Z.
 ζεύγνυμι, i. 29.
 ζεύγμα, vii. 30. 70.
 ζεύγος, iv. 128.
 ζήλῳ, ii. 37. 39. v. 105.
 ζήλωσις, pro μίμησις, Atti-
 cum Mæris.
 ζημία, ii. 24. iii. 45. 70.
 ζημιῶ, iii. 42. iv. 65. viii. 74.
 ζητῶ, iii. 67. vi. 27.
 ζήτησις, i. 20. viii. 57.
 ζῶ, ii. 45. iii. 38.
 ζωγρῶ, vii. 23. 24.
 H.
 ἡβῶ, iv. 132.
 ἡγεμονία, v. 47. vii. 15.
 ἡγεμών, iii. 98.
 ἡγούμενος, ii. 10. iv. 10. vii. 14.
 ἡδέως, viii. 89.
 ἡδῆ, vii. 33. viii. 87.
 ἡδῆ, ii. 46.
 ἡδομαι, i. 120. iii. 40.
 ἡδὼν, ii. 53. iv. 19.
 ἡδύς, v. 105.
 ἡθος, ii. 61.
 ἡκιστα, ii. 25. vii. 44.
 ἡκω, iv. 30. 126. vi. 77.
 ἡλικία, ii. 44. viii. 75.
 ἡλιος, ii. 9. 102. iv. 52.
 ἡμέρα, ii. 17. 37. vii. 84.
 ἡμέτερος, i. 82. iii. 11. vi. 85.
 ἡμέτερος, vii. 2.
 ἡμιθῆσκω, ii. 52.
 ἡμισυς, i. 93. iii. 20.
 ἡμιτέλεστος, iii. 3.
 ἦν, ii. 5.
 ἦνικα, vii. 73.
 ἦπειρος, i. 5. iv. 102.
 ἦπειρώτης, iv. 12.
 ἦπιώτερος, vii. 75.
 ἦρος, v. 30.
 ἦσσα, vii. 72.
 ἦσσάμαι, iii. 38. iv. 37. viii. 34.
 ἦσαν, i. 84. iv. 72.
 ἦσυχάζω, i. 12. 120. ii. 49.
 ἦσυχαιτερος, iii. 82.
 ἦσυχία, v. 35. 73.
 ἦσυχος, vi. 34.
 ἦτορ, iii. 104.
 Θ.
 θάλασσα, i. 93. iii. 89. vii. 28.
 θαλασσεύω, vii. 12.
 θαλασσοκρατῶ, vii. 48.
 θάμβος, vi. 31.
 θάνατος, iii. 57. iv. 54.
 θανάτωσις, v. 9.
 θάπτος, viii. 81. ii. 35.
 θαρρῆα, i. 69.
 θαρσαλέος, ii. 11. 51.
 θαρσῶ, i. 69. 81. ii. 65. vii. 29.
 θάρσος, vi. 68.
 θαρσύνω, ii. 59.
 θάσσον, iii. 12. iv. 54.
 θάπτος, i. 87.
 θαῦμα, viii. 14.
 θαυμάζω, i. 38. 72. ii. 80.
 θέα, v. 7.
 θέαμα, ii. 39.
 θεατῆς, iii. 38.
 θέατρον, viii. 93.
 θειάζω, viii. 1.
 θειασμός, vii. 50.
 θεῖον, sulphur, iv. 100.
 θεῖος, iii. 82. iv. 70.
 θεμελίον, iii. 68.
 θεός, ii. 71. 74. viii. 70.
 θεραπεπία, i. 55.
 θεραπεύω, ii. 47. iv. 67.
 θέρμη, ii. 49.

Σερμός, ii. 49.
 Σέρος, ii. 47. iv. 49. vi. 8.
 Σέσις, v. 7.
 Σεσμοφύλαξ, v. 47.
 Σεῶμαι, iii. 38. v. 7.
 Σεωρῶ, v. 18.
 Σεωρία, vi. 16. 24.
 Σέωρος, v. 47.
 Σηκῆ, i. 8. ii. 52.
 Σῆς, vi. 43.
 Σησκω, ii. 47. 53. viii. 74.
 Σολερός, ii. 102.
 Σορεῶν, iii. 78. viii. 50.
 Σορυνός, iv. 14. 104.
 Σρανίτης, vi. 31.
 Σράσος, i. 120.
 Σρασός, vii. 77.
 Σρασύνα, i. 142. v. 104.
 Σρασύτερος, viii. 103.
 Σρεῖξ, i. 6.
 Σρεός, iv. 66.
 Σύμα, v. 53.
 Συμοῦμαι, vii. 68.
 Συμιατήριον, vi. 46.
 Συμός, ii. 11.
 Σύρωμα, iii. 68.
 Συσία, iii. 58.
 Σύω, i. 126.

I.

Ἰαμα, ii. 51.
 Ἰατρός, ii. 49. iv. 14.
 Ἰδία, i. 109. iv. 55. vi. 76.
 Ἰδιος, iii. 45. viii. 1.
 Ἰδιότης, iv. 2. 61.
 Ἰδρύω, i. 131. ii. 49. viii. 40.
 Ἰέρεια, iv. 133.
 Ἰερός, ii. 15. v. 97. 116.
 Ἰερῶ, ii. 2.
 Ἰζάνω, ii. 76.
 Ἰκανός, i. 35. vii. 77.
 Ἰκανός, i. 91. vi. 92.
 Ἰκετεία, iii. 67.
 Ἰκετής, i. 136.
 Ἰκέτευμα, *ibid.*
 Ἰκετεύω, ii. 47.
 Ἰκνούμαι, i. 99.
 Ἰκειον, ii. 72.
 Ἰλῆκα, iii. 104.
 Ἰνα, vi. 89.
 Ἰνιον, vi. 34.
 Ἰσπαγωγός, iv. 42.
 Ἰσπομαχία, ii. 22.
 Ἰσπομαχῶν, iv. 124.
 Ἰσποκρεατῶν, vi. 71.
 Ἰσπος, i. 62. iv. 95.
 Ἰσποτοξότης, ii. 96.
 Ἰσποτροφία, vi. 12.
 Ἰσθμῆς, i. 56.
 Ἰσθμώδης, viii. 25.
 Ἰσος, i. 27. ii. 89. v. 79.
 Ἰσθδιαίτος, i. 6.

Ἰσκιονδύνος, vi. 34.
 Ἰσομοιρία, vii. 75.
 Ἰσομειρῶν, vi. 16.
 Ἰσονομοῦμαι, vi. 38.
 Ἰσονομία, iii. 82.
 Ἰσπαλλῆς, ii. 39.
 Ἰσπλατής, iii. 21.
 Ἰσπληθῆς, vi. 37.
 Ἰσπρόσπος, i. 105. ii. 42.
 Ἰσφηφος, i. 141.
 Ἰστημι, i. 53. ii. 97. vi. 34.
 Ἰσχυρίζομαι, vi. 55.
 Ἰσχυρός, iii. 6. iv. 9.
 Ἰσχυρότατος, v. 23. 111.
 Ἰσχύς, i. 69. ii. 97. iv. 65.
 vii. 66.
 Ἰσχύω, i. 143. ii. 13. viii. 47.
 Ἰσχω, iii. 58. vii. 36. 50.
 Ἰῶμαι, v. 65.

K.

καθαιρέτης, iv. 83.
 καθαιρῶ, i. 139. iii. 13.
 καθαίρω, i. 4. 8.
 καθάροτομαι, vi. 16. 82.
 καθόδρα, ii. 18.
 καθεζόμενος, iii. 70. vii. 77.
 καθελκύω, vi. 34.
 κάθξις, iii. 47.
 καθίζω, iv. 90.
 καθίστημι, i. 1. 32. 76. ii.
 89. iii. 34. iv. 86. viii. 70.
 κάθοδος, iii. 114. viii. 47.
 καθόσων, vi. 88. vii. 37.
 καθότι, iv. 34. 118.
 καθώπερθε, v. 59.
 καθυπέρτερος, v. 14. vii. 56.
 και, i. 3. 35. iv. 10. 60.
 καινός, iii. 30. 92.
 καινότης, iii. 38.
 καινῶν, iii. 82.
 καιρός, i. 42. ii. 43. iii. 56.
 καιῶ, ii. 49. iv. 34.
 κακία, ii. 87. iii. 58.
 κακίζω, i. 105. v. 75.
 κακόνους, vi. 24.
 κακοξενώτερος, vi. 76.
 κακοπάθεια, vii. 79.
 κακοπαθῶν, i. 78. iv. 29.
 κακοπραγῶν, iv. 55.
 κακοπραγία, ii. 60. iii. 30.
 κακός, ii. 51. iv. 117.
 κακοτροπία, iii. 83.
 κακουργῶν, vi. 7.
 κακῶν, viii. 32. 78.
 κακῶς, ii. 65. vii. 80.
 κάκωσις, vii. 4. 82.
 κάλαμος, ii. 76.
 καλινῶν, ii. 52.
 καλλίων, v. 60.
 κάλλιστος, ii. 11. v. 9. vi.
 33.

καλλιώτερον, iv. 118.
 κάλλος, iii. 17.
 κάλος, iv. 40. v. 89. viii. 2.
 καλυθῆ, ii. 52.
 καλῶν, ii. 23. vi. 2.
 καλῶδιον, iv. 26.
 κάλος, rudens, iv. 25.
 καλῶς, i. 44. iv. 17.
 κάμων, ii. 41.
 κἀνταῦθα, i. 10.
 κἀρπῶν, ii. 38. vii. 68.
 καρτερῶν, vii. 64.
 καρτερός, iv. 3. 43.
 καρτερότατος, v. 10.
 κατὰ, i. 2. iv. 24. v. 64. vii.
 44. 79.
 καταβαίνω, iv. 15. vii. 44.
 καταβάλλω, i. 27. vii. 24.
 κατάβασις, vii. 44.
 καταβῶν, i. 73. viii. 85.
 καταβῶν, v. 45.
 καταβυρσῶν, vii. 65.
 καταγγέλλω, vii. 48.
 καταγεῶν, iii. 83.
 καταγινώσκω, iii. 45. vi. 62.
 καταγνώσις, iii. 16. 82.
 καταγορεύω, iv. 68. vi. 54.
 κατέγω, iv. 68. viii. 53.
 καταγωγῆ, vi. 42.
 κατάδηλος, iv. 44. viii. 10.
 καταδαμῶν, vii. 81.
 καταδίνω, v. 49. 50.
 καταδικάζω, v. 49.
 καταδίνω, viii. 20.
 καταδρομῆν, v. 56. viii. 41.
 καταδούλωσις, iii. 10.
 καταδύω, ii. 91.
 καταδίω, iii. 97. v. 7.
 καταίρω, viii. 39.
 καταισχύω, vi. 13.
 καταϊτιῶμα, iii. 42. vi. 60.
 κατάκαιω, viii. 108.
 κατακλιῶν, iv. 57.
 κατακολλίω, viii. 92.
 κατακολυμῶν, vii. 25.
 κατακομιδῆν, i. 120.
 κατακτώμαι, v. 9.
 καταλαμβάνω, i. 126. ii. 18.
 iii. 11. iv. 85. vii. 57.
 καταλεγόμενος, viii. 31.
 καταλείπω, ii. 16. iii. 58. iv.
 18. vii. 69.
 καταλλάσσω, iv. 59.
 κατάλογος, vi. 31. viii. 24.
 κατάλυσις, i. 18. viii. 18.
 καταλύω, iii. 31. viii. 58.
 καταμείφομαι, vii. 87. viii.
 106.
 καταμέμνης, vii. 75.
 καταμύνας, i. 37.
 κατανέμω, ii. 17.
 κατανοῶ, i. 138. ii. 3.
 καταπικρῶν, vii. 26.

- καταπατῶ, v. 72.
 καταπαύσαντες, viii. 97.
 καταπίμπλημι, vii. 85.
 καταπίπτω, viii. 94.
 καταπλέω, viii. 35.
 κατάπληξίς, viii. 66.
 καταπλίσσω, iv. 10. vii. 77.
 κατάπλους, iv. 26.
 καταπολέμῳ, ii. 7. iv. 1.
 καταπροδιδομαι, i. 86. iii. 111.
 vii. 63.
 κατάρσις, iv. 26.
 καταρῥάσσω, vii. 6.
 καταρῥέω, vii. 84.
 καταρῥήγγυμι, iv. 11.
 κατασκάπτω, vi. 7. 5.
 κατασκαφῆ, v. 63.
 κατασκέπτομαι, vi. 50.
 κατασκεινάζομαι, ii. 85. iv.
 75.
 κατασκευῆ, ii. 16. vi. 31.
 κατασκήπτω, ii. 49.
 κατασκοπῆ, vi. 34. 46.
 κατάσκοπος, iv. 27. vi. 63.
 κατασπέρχω, iv. 126.
 καταστρέφω, iv. 65.
 καταστροφῆ, i. 15.
 κατάστρομος, vii. 40.
 κατασχέιν, vi. 29. viii. 86.
 κατατίθημι, iv. 20. vii. 82.
 κατατραυματίζω, vii. 80.
 καταφανίστερος, v. 16. viii.
 46.
 καταφανής, iv. 29.
 καταφέρω, iii. 69.
 κατάφευξις, viii. 38. 41.
 καταφθαρῶ, viii. 87.
 καταφλέγω, iv. 133.
 κατάφρακτος, i. 10.
 καταφρόνημα, ii. 62.
 καταφρόνησις, ii. 62.
 καταφροῦν, ii. 11.
 καταφροῦν, iv. 98.
 καταφωρῶ, i. 82.
 κάτειμι, ii. 25.
 κατείρομαι, iv. 98.
 κατεργάζω, iv. 65. vii. 21.
 κατέρχομαι, iv. 75.
 κατέχω, ii. 64. iii. 89.
 κατηγορία, i. 84. iii. 52.
 κατηγορῶ, i. 95. iii. 44.
 κατήφεια, vii. 75.
 κατοικίζω, ii. 17.
 κατοικῶ, ii. 18.
 κατόπι, ii. 22.
 κάτοπτος, viii. 104.
 κατορθῶ, ii. 42. vi. 11. 13.
 κατὰ πάτρια, v. 17. Dorice.
 κάτω, i. 7. 120.
 κάχληξ, iv. 26.
 κείμαι, i. 129. ii. 43. iii. 51.
 κείρω, i. 64.
 κέλευσμα, ii. 92.
 κεύθω, iii. 44. iv. 30. viii. 38.
 κελήτιον, i. 53.
 κεντῶ, iv. 47.
 κενῶ, ii. 76. viii. 57.
 κέραια, iv. 100.
 κεράμος, ii. 4.
 κέρας, ii. 90. iii. 107. viii.
 105.
 κεράνυμι, vi. 32.
 κερδαίνω, ii. 44. v. 93.
 κερδαλέος, ii. 53.
 κερδαλέως, iii. 56.
 κέρδος, iii. 33. iv. 59.
 κεύθω, v. 59.
 κεφάλαιον, i. 40. iv. 50.
 κεφαλαῖω, vi. 91. viii. 53.
 κήδομαι, vi. 14.
 κῆδος, ii. 29.
 κήπιον, ii. 62.
 κήρυγμα, iv. 106. 114.
 κήρυξ, iv. 118.
 κηρύσσω, i. 27. iv. 37.
 κινδυνεύω, i. 78. ii. 35. iv. 8.
 κίνδυνος, ii. 39. 87. v. 111.
 vi. 12.
 κίνησις, i. 1.
 κινῶ, ii. 8. iv. 98. vi. 34.
 κλέμμα, v. 9.
 κλέος, i. 25. ii. 45.
 κλήζω, iii. 8.
 κληῖρος, iii. 50.
 κληρούχος, iii. 50.
 κληρῶ, vi. 42.
 κλίμαξ, iii. 23.
 κλίση, ii. 34.
 κλυδώνιον, ii. 84.
 κοιλία, ii. 49.
 κοῖλος, vii. 52.
 κοινολογῶ, vii. 86.
 κοινός, i. 80. iii. 53. iv. 68.
 vi. 17.
 κοινῶ, i. 39. iv. 4.
 κολάζομαι, ii. 87. viii. 40.
 κολούω, vii. 66.
 κόλπος, vi. 13.
 κολυμβητής, iv. 26.
 κομιδῆ, iv. 27.
 κομιζω, ii. 33. iv. 117.
 κομπωδεστέρος, ii. 62.
 κόμπος, ii. 41.
 κομπώδης, v. 68.
 κοινόροτος, iv. 44.
 κόντος, ii. 84.
 κόπτω, ii. 75. iv. 14.
 κορυφή, ii. 99.
 κόσμος, i. 5. iii. 77.
 κοσμῶ, i. 21. ii. 42. vi. 41.
 κοτύλη, vii. 87.
 κόυση, iii. 104.
 κουφίζω, ii. 44.
 κούφισος, vii. 75.
 κουφολογία, iv. 28.
 κούφος, ii. 51.
 κούφως, iv. 33.
 κρατίστος, ii. 40. v. 8.
 κράτος, ii. 29. 88. iv. 98.
 κρατύω, i. 69.
 κρατῶ, i. 69. iii. 62. vi. 11.
 κρείσσαν, i. 60. iii. 83. iv. 10.
 κρημνώδης, vii. 78.
 κρηνή, ii. 48.
 κρήνη, i. 87. iii. 67.
 κρείσις, i. 23. vi. 60.
 κριτής, i. 120.
 κρούω, i. 54.
 κρυπτός, v. 68.
 κρύπτω, ii. 34. vi. 72.
 κρύσταλλος, iii. 23.
 κρύφα, iv. 88.
 κτείνω, i. 132. ii. 51.
 κτήμα, i. 22.
 κτήσις, iv. 105.
 κτίζω, vi. 4.
 κτῶμαι, i. 70. 143. ii. 40.
 κύαμος, v. 66.
 κύβερνητής, vii. 70.
 κύκλος, ii. 34. iii. 102.
 κυκλῶ, iv. 127. vii. 81.
 κύκλασις, iv. 35.
 κύμα, iii. 89.
 κυματῶ, ibid.
 κυπαρίσσινος, ii. 34.
 κύριος, iv. 20.
 κυριώτατος, v. 53.
 κυριώτερος, iv. 18.
 κύριος, v. 38.
 κυρῶ, viii. 70.
 κυρωθῆν, iv. 125.
 κύων, ii. 50.
 κάδων, iv. 135.
 κάλυμμα, v. 30. vii. 53.
 καλύμη, i. 92.
 κωλύτης, iii. 23.
 κωλύω, i. 129. ii. 8.
 κωσθήρης, iv. 118.

Λ.

- λαγχάνω, ii. 44. iii. 50.
 λαμβάνω, ii. 34. 88. iii. 24.
 iv. 34. vi. 86. viii. 64.
 λαμπάς, iii. 24.
 λαμπρός, vi. 54. vii. 55.
 λαμπρότατος, i. 138.
 λαμπρότης, iv. 62. vii. 75.
 λαμπρύνομαι, vi. 16.
 λαμπρῶς, vii. 71. viii. 67.
 λανθάνω, iv. 133. viii. 10.
 λάξιαξ, ii. 34.
 λαχαισμάδος, iii. 111.
 λείδης, iv. 100.
 λέγω, ii. 48. iv. 22. vii. 8.
 λεία, ii. 97.
 λειποστράτιον, i. 99.
 λείπω, i. 10. ii. 87. viii. 81.
 λέπας, vii. 78.

- λεπτός, ii. 49. vii. 36.
 λήζομαι, i. 5.
 λήθη, ii. 44.
 ληστεία, viii. 40.
 ληστής, i. 8. vi. 4.
 ληστικός, i. 4.
 ληστικὸς, iv. 9.
 λίθινος, v. 47.
 λιθουργός, iv. 4.
 λιθοφορῶ, vi. 98.
 λιμὴν, vii. 22.
 λίμνη, iv. 103.
 λιμὸς, ii. 54.
 λίνους, iv. 26.
 λίπα, iv. 68.
 λόγας, iv. 129.
 λογίζομαι, i. 76.
 λογισμὸς, ii. 40. v. 68.
 λογοποιῶ, vi. 38.
 λόγος, i. 128. iii. 67. v. 39.
 viii. 94.
 λοιδορία, ii. 84.
 λοιμὸς, ii. 47. 54.
 λοιμώδης, i. 23.
 λοιπός, iii. 44. iv. 98. viii. 67.
 λόφος, iv. 124.
 λοχίζω, v. 115.
 λοχμώδης, iii. 107.
 λόγξ, ii. 49.
 λυμαινόμεναι, v. 103.
 λύπη, vi. 59.
 λυπηρός, i. 76. ii. 37. vi. 16.
 λυπῶ, ii. 64. iv. 53. vi. 66.
 λύσις, ii. 102.
 λυσιτελεῶ, vi. 85.
 λύτρον, vi. 5.
 λύχνον, iv. 133.
 λύω, i. 23. iv. 23. v. 3.
 λώφσις, iv. 71.
 λωφῶ, vi. 12. vii. 77.
- M.
- μάθημα, ii. 39.
 μακαρίζω, ii. 51. v. 105.
 μακρηγορῶ, ii. 36.
 μακρός, vi. 91.
 μακροτάτος, i. 1.
 μακρότερος, iii. 39. iv. 41.
 μαλακία, ii. 40. v. 7.
 μαλακίζω, ii. 42. vii. 77.
 μαλακός, vi. 78. viii. 29.
 μαλακώτερος, iii. 45. viii. 50.
 μάλιστα, ἄ. 13. 93. ii. 80. iv.
 80. viii. 34.
 μάλλον, iii. 23. iv. 29. vii.
 81. viii. 70.
 μαυδᾶναι, vi. 39. vii. 11.
 μαυώδης, iv. 39.
 μάντις, iii. 20.
 μαραίνω, ii. 49.
 μαρτύριον, i. 3. 33.
 μαρτύρομαι, vi. 80.
 voi. 111.
- μάρτυς, ii. 78.
 μαχαιροφόρος, ii. 96.
 μάχη, iii. 97. iv. 34. v. 73.
 μάχημος, vi. 23.
 μαχημώτατος, vi. 90.
 μάχομαι, vi. 13. vii. 43.
 μεγαλύνω, v. 98. viii. 81.
 μέγας, i. 118. iii. 36. iv. 74.
 viii. 88.
 μέγεθος, iv. 126. vi. 15. vii.
 55.
 μέγιστος, ii. 49. vi. 84.
 μεθύειμι, iv. 62.
 μεδίστημι, i. 79. viii. 76.
 μεθύομαι, iv. 100.
 μεθουμίζω, vi. 88.
 μείζον, iv. 6. 119. vi. 16.
 viii. 74.
 μειζόνως, iv. 19. vi. 27.
 μελέτη, i. 18. ii. 39.
 μελετῶ, i. 142. ii. 76.
 μέλλοις, i. 69.
 μέλλω, ii. 8. iv. 111. v. 15.
 μεμπτός, iii. 57.
 μεμπτότερος, ii. 61.
 μέμφομαι, i. 84. iv. 85.
 μὲν, vi. 76. vii. 14.
 μενετός, i. 142.
 μέντοι, i. 3. viii. 87.
 μένος, iv. 76. viii. 72.
 μέρος, iv. 26. v. 56. viii. 93.
 μεσημβρία, vi. 100.
 μεσόγεια, i. 120.
 μέσος, i. 10. iv. 20. viii. 75.
 μεσῶ, v. 57.
 μέσως, ii. 60.
 μετὰ, iii. 62. vi. 85. viii. 27.
 μεταβάλλω, i. 71. ii. 16.
 μεταβολή, i. 2. ii. 42. vi. 31.
 μεταγινώσκω, iii. 40. iv. 92.
 μεταγράφω, iv. 50.
 μετάδεσις, v. 29.
 μετακινήτος, v. 21.
 μεταλαμβάνω, i. 120. vi. 18.
 μέταλλον, ii. 55.
 μεταμέλεια, i. 34.
 μεταμέλομαι, ii. 61.
 μετάμελος, vii. 55.
 μετανάστασις, i. 2. ii. 16.
 μετανήστημι, i. 12.
 μεταξύ, i. 118. iv. 25. 42.
 μεταπέμπομαι, v. 82.
 μεταπεμπτός, vi. 25.
 μετάπεμπτος, vi. 29.
 μεταπίπτω, viii. 68.
 μεταποιούμαι, i. 140. ii. 51.
 μετατάσσω, i. 95.
 μετατίθημι, v. 18.
 μεταχειρίζω, iv. 18. vi. 12.
 μεταχωρῶ, ii. 72. v. 112.
 μέτειμι, i. 28. v. 47.
 μετέχω, ii. 16. viii. 86.
 μετέρχομαι, i. 34. ii. 39.
- μετειαρίζω, iv. 90.
 μετέρος, i. 48. ii. 8. iv. 26.
 μετοικίζω, i. 12.
 μετονομάζω, i. 122.
 μετοπύριος, vii. 87.
 μετόπυρον, vii. 79.
 μετριάζω, i. 76.
 μέτριος, i. 6. iv. 22. viii. 84.
 μετρίως, iv. 19.
 μετριώτατος, vi. 88.
 μετριώτερος, vi. 89.
 μέτρον, viii. 95.
 μετωπιδόν, ii. 90.
 μέχει, i. 137.
 μη, viii. 1.
 μηδαμῶ, i. 35.
 μηδεῖς, iv. 61. vii. 8.
 μηδετέρως, iv. 118.
 μηκύνω, ii. 42.
 μηκύν, iv. 26.
 μὲν, ii. 65. viii. 81.
 μημενίδης, ii. 28. vii. 34.
 μίνυμα, vi. 29.
 μινύτρος, vi. 27.
 μινύω, iv. 89.
 μητρόπολις, i. 24.
 μηχανή, ii. 76. v. 18.
 μηχανάομαι, iv. 47.
 μίαινω, ii. 102.
 μίησις, i. 95.
 μιμήσκω, ii. 8. v. 66.
 μιμούμαι, ii. 37.
 μισθοδοσία, viii. 83.
 μισθός, viii. 29.
 μισθοφορητής, viii. 65.
 μισθοφόρος, viii. 45. 50.
 μισθῶ, iv. 52.
 μίσος, iv. 128.
 μισῶ, viii. 83.
 μνά, iii. 50.
 μημεία, ii. 41.
 μνήμη, ii. 54.
 μνησικακῶ, iv. 74.
 μνώμαι, ii. 45.
 μόγις, vii. 40.
 μόρα, i. 10. iii. 82.
 μόλις, ii. 35.
 μολῶ, i. 131.
 μόνιμος, viii. 89.
 μόνος, iii. 57. vii. 16. viii.
 68.
 μονῶ, v. 40. 58.
 μόνως, viii. 81.
 μόριον, ii. 39. vii. 58.
 μοχθηρός, viii. 73.
 μοχθῶ, ii. 39.
 μουδάδης, i. 21.
 μυλᾶν, vi. 21.
 μυριάς, vii. 75.
 μυριόφορος, vii. 25.
 μυστικός, vi. 60.
 μυχός, vii. 52.
 μαρία, iv. 64. v. 41.

- N.
- ναύμα, vii. 23.
 ναύαρχος, viii. 20.
 ναύαρχης, viii. 44.
 ναυλοχῶ, vii. 4.
 ναυμαχῶ, iv. 14. vii. 34.
 ναυμαχία, ii. 85. vii. 21.
 ναυπηγήσιμα, vii. 25.
 ναυπηγία, iv. 108.
 ναῦς, iii. 2. vi. 85. viii. 9.
 ναύσταθμος, iii. 6.
 ναυτικός, iv. 75. vii. 21.
 ναυτοκρατορ, γ. 109.
 νέκρος, iv. 44.
 νέμων, i. 2. iii. 114.
 νεοδαμώδης, γ. 34.
 νεοκατάστατος, iii. 93.
 νέος, γ. 43. 50.
 νεοχμῶς, i. 11. 42.
 νεφροῦτις, vii. 15.
 νεώριος, iii. 74.
 νεωσοικός, vii. 25.
 νεωστὶ, iv. 108.
 νεώτατος, iv. 125.
 νεωτερίζω, iv. 51. vii. 87.
 νεωτεροποιός, i. 70. 102.
 νεώτερος, ii. 6. γ. 64.
 νεότης, ii. 24.
 νεσίδιον, vi. 2.
 νέσπος, ibid.
 νικῶ, i. 76. ii. 54. 87.
 νόθος, viii. 28.
 νομίζω, i. 77. ii. 15. iv. 81.
 vi. 32.
 νόμιμος, iii. 58. iv. 97. vi. 4.
 vii. 68.
 νόμος, ii. 97. iv. 133. γ. 49.
 νόσημα, ii. 51.
 νόσος, ii. 98. vii. 47.
 νομηνία, iv. 52.
 νόυς, γ. 45.
 νυκτέριμος, iv. 128.
 νῦν, iv. 28.
 νῦξ, i. 129. iv. 110.
- Ξ.
- ξηλασία, i. 144. ii. 39.
 ξενία, viii. 6.
 ξενικός, viii. 25.
 ξενίσις, vi. 46.
 ξένος, ii. 13. vii. 13.
 ξεντοφθῶ, vii. 48.
 ξηρότης, vii. 12.
 ξιφίδιος, viii. 69.
 ξυγγένεια, iii. 65.
 ξυγγενής, iii. 82.
 ξυγγίνομαι, ii. 12. iv. 83.
 ξυγγιγνάσκω, vii. 73.
 ξυγγνώμη, iv. 61. γ. 88.
 ξυγγνώμων, iii. 40. iv. 98.
 ξυγγραφεύς, viii. 67.
 ξυγγραφῆ, γ. 35.
 ξυμφορέω, vi. 7.
 ξυμκαθαίρω, vi. 6.
 ξυμκαταδουλώ, iii. 64. viii.
 46.
 ξυμκαταλαμβάνω, vii. 26.
 ξυμκαταλύω, viii. 68.
 ξυμκαταστρέφω, vi. 69.
 ξυμκατανέμω, vi. 4.
 ξυμκατεργάζομαι, i. 132.
 ξυμκατοικῶ, ii. 41.
 ξύγκειμαι, γ. 25. viii. 43.
 ξυμκεράννυμι, vi. 18.
 ξυγκλείω, iv. 67.
 ξυγκομιδῶ, ii. 52. iii. 15.
 ξύγκρασις, viii. 97.
 ξυγκρούω, vii. 36.
 ξυγκτῶμαι, vii. 57.
 ξυγχέω, γ. 39.
 ξύγχυσις, γ. 26.
 ξυγχωρῶ, i. 140. γ. 40.
 ξυλλαμβάνω, i. 20. 118.
 ξυλλέγομαι, vi. 9. viii. 66.
 ξύλληψις, i. 134.
 ξυλλογή, iii. 111.
 ξύλλογος, i. 67. ii. 22.
 ξύλωσις, ii. 14.
 ξυμβάνω, ii. 16. iii. 115. viii.
 45.
 ξυμβάλλω, iii. 45.
 ξύμβασις, iii. 28.
 ξυμβατήριος, γ. 76.
 ξυμβατικός, vi. 103.
 ξυμβιβάλλω, viii. 98.
 ξυμβολαίαις δίκαις, i. 77.
 ξυμβουλευτέα, i. 140.
 ξυμβούλος, ii. 85.
 ξυμμαστῦρῶ, viii. 51.
 ξυμμαχία, iii. 65. iv. 19.
 ξυμμαχικός, iv. 77.
 ξυμμαχίς, i. 98. γ. 36.
 ξύμμαχος, iii. 58. γ. 17.
 ξυμμαχῶ, i. 39.
 ξυμμένω, vii. 80.
 ξυμμετρῶ, ii. 44.
 ξυμμίγνυμι, ii. 84. vii. 6.
 ξύμμορος, iv. 93.
 ξύμπαν, vii. 49.
 ξυμπαραγίνομαι, ii. 83. iv.
 93.
 ξυμπαρακομίζομαι, viii. 39.
 ξυμπέπτω, i. 49. viii. 41.
 ξυμπλήω, i. 27.
 ξυμπολιτεύω, viii. 47.
 ξυμπράσσω, iv. 67. 74.
 ξυμπροθυμῶ, viii. 1.
 ξύμπτασμα, iv. 36.
 ξυμφέρω, ii. 51. iv. 65. viii.
 83.
 ξυμφυθῶ, vi. 101.
 ξυμφορᾶ, ii. 61. γ. 32. viii.
 87.
 ξύμφορος, ii. 56. γ. 98.
 ξυμφορέατος, viii. 45. 96.
 ξυμφορώτερος, iii. 47.
 ξυν, i. 86. iii. 13. iv. 125.
 ξυναγαγὼν, iv. 125.
 ξυναγορεύω, vi. 6.
 ξυναγωγή, ii. 18.
 ξυναγωνίζομαι, iii. 64.
 ξυναδικῶ, i. 39.
 ξυναῖῶ, iv. 80.
 ξυναίρω, ii. 71. γ. 28.
 ξυναλλάσσω, iv. 19. viii. 90.
 ξυναλλαγή, iv. 20.
 ξυναμφοτέρος, iii. 107.
 ξυναναπέιδω, vi. 88.
 ξυναπόλλυμι, vi. 12.
 ξυναποσιεύω, vii. 71.
 ξυνάπτωμαι, ii. 29.
 ξυναπτόμαι, vii. 70.
 ξυναφαίρω, viii. 92.
 ξυναφίστημι, i. 56.
 ξυνδέσμος, ii. 75.
 ξυνδεσμώτην, vi. 60.
 ξυνδιαβάλλω, vi. 61.
 ξυνδιαγιγνώσκω, ii. 64.
 ξυνδιαίτωμαι, ii. 50.
 ξυνδιασώζω, vii. 57.
 ξυνδιώκω, i. 135.
 ξυνδοκῶ, vi. 44.
 ξυνδρῶ, vi. 64.
 ξυπεργῶς, iv. 24.
 ξυπέδρος, iv. 22.
 ξυπέμι, iv. 18.
 ξυπεξαμαρτάνω, iii. 43.
 ξυπεξέρχομαι, viii. 61.
 ξυπετάγω, iv. 1.
 ξυπεταίνῶ, iv. 91.
 ξυπεταπιτῶμαι, i. 135.
 ξυπεπαμῖνῶ, vi. 56.
 ξυπεπαίστημι, i. 132.
 ξυπετειχίζομαι, vi. 32.
 ξυπετίναμι, iii. 65.
 ξυπεπιλαμβάνω, ii. 8. vi. 70.
 ξυπεπιτίθημι, vi. 10.
 ξυπέπομαι, iii. 38.
 ξυπεργός, viii. 92.
 ξυπέρογα, i. 66.
 ξυπέρχομαι, i. 3.
 ξυπεσέχομαι, iv. 57.
 ξυπέσις, ii. 62. iii. 82.
 ξύπετος, i. 84.
 ξυπεχέστερος, vii. 81.
 ξυπεχῆς, γ. 85.
 ξυπέχω, ii. 49.
 ξυπεχῶς, ii. 1.
 ξυνήθησις, vi. 55.
 ξυνήθηκ, viii. 36.
 ξυνήθημα, iv. 112.
 ξυνήτη, vi. 69.
 ξυνήστημι, i. 1. vi. 33.
 ξυνίστωρ, ii. 74.
 ξυνέφελον, viii. 42.
 ξυνήω, vii. 87.
 ξύνοδος, γ. 71.

ξυνοῖα, iv. 68.
 ξυνοικία, ii. 15.
 ξυνοικίζω, i. 10.
 ξυνοικος, iv. 64.
 ξυνώμυμι, v. 38.
 ξυντάσσω, v. 9.
 ξυντεκμαίρομαι, ii. 76.
 ξυντελῶ, iv. 76.
 ξυντέμνω, vii. 36. viii. 86.
 ξυντομώτατος, vii. 42.
 ξυντριβῶ, iv. 11.
 ξυντροφος, ii. 50.
 ξυντυχία, i. 33. iii. 45. vii. 57.
 ξυνωμοσία, vi. 60. viii. 81.
 ξυνωμότης, vi. 57.
 ξυνωμοτον, ii. 74.
 ξυρράσσω, viii. 96.
 ξυσκευάζω, vii. 74.
 ξύσκηνος, vii. 75.
 ξυσκοτάζω, vii. 73.
 ξυσταδόν, vii. 81.
 ξυστασις, vii. 71.
 ξυστελλῶ, viii. 4.
 ξυστρατεύω, vi. 61.
 ξυστρέφω, vii. 30.

O.

ὀ, iii. 70. viii. 105.
 ὀβόλος, v. 47.
 ὀδυρόκηοντα, v. 47.
 ὀδός, i. 69. iii. 64. vii. 81.
 ὀδεν, i. 143. iv. 8.
 οἰκείος, i. 9. iv. 64. vii. 44.
 οἰκειότερος, ii. 39. vii. 70.
 οἰκειότης, iii. 86.
 οἰκειῶ, i. 100. iii. 65.
 οἰκειῶς, vi. 57.
 οἰκειάσις, iv. 128.
 οἰκέτης, ii. 4.
 οἰκημα, iv. 48.
 οἰκησις, ii. 16. vi. 88.
 οἰκήτωρ, iv. 49.
 οἰκία, viii. 6.
 οἰκισίς, v. 11.
 οἰκιστής, i. 24.
 οἰκοδόμημα, iv. 90.
 οἰκοδομία, ii. 65.
 οἰκοδομῶ, vii. 11.
 οἰκοπέδον, iv. 90.
 οἶκος, i. 99. ii. 60.
 οἰκίζω, ii. 51.
 οἰκῶ, ii. 16. 63.
 οἰμωγῆ, vii. 71.
 οἶνοχόη, vi. 46.
 οἶομαι, i. 80. iii. 45. iv. 55.
 οἶος, ii. 5. iv. 27. vi. 32. viii. 65.
 οἶστα, vii. 75.
 οἶστος, ii. 75.
 οἶανός, vi. 27.
 ὀκέλλω, iv. 11.

ὀκνηρότερος, iv. 55.
 ὀκνος, ii. 40. vii. 49.
 ὀκνῶ, i. 120.
 ὀλέθρος, vii. 27. 29.
 ὀλιγανθρωπία, i. 11.
 ὀλιγαρχία, viii. 73.
 ὀλιγαρχικός, viii. 72.
 ὀλιγαρχοῦμαι, viii. 76. 91.
 ὀλίγος, i. 50. iii. 73. iv. 108.
 ὀλιγαρχία, ii. 52. v. 9.
 ὀλιγαρχῶ, v. 9.
 ὀλικᾶς, vi. 1. 22.
 ὀλολυγῆ, ii. 4.
 ὀλοφύμενος, vii. 71.
 ὀλοφύρομαι, ii. 44. vii. 50.
 ὀλοφύρσις, ii. 51.
 ὀμαιοχμία, i. 18.
 ὀμαιοχμος, iii. 58.
 ὀμαλος, v. 65.
 ὀμοπαλάτατος, iv. 31.
 ὀμπρος, viii. 31.
 ὀμιλος, iv. 112.
 ὀμιλῶ, i. 77.
 ὀμμα, ii. 11.
 ὀμνυμι, v. 47.
 ὀμοδοκίμοι Θεοί, iii. 59.
 ὀμογονομῶ, ii. 97.
 ὀμογονῶμων, viii. 92.
 ὀμοιος, i. 25. ii. 49.
 ὀμοιότροπος, i. 6.
 ὀμοῖω, iii. 82.
 ὀμοίως, iv. 126.
 ὀμολογία, iii. 90.
 ὀμολογῶ, iv. 69. vi. 90.
 ὀμοσῶ, viii. 75.
 ὀμοσος, vi. 2. 6. 78.
 ὀμόσκειος, iii. 95.
 ὀμόφανος, iv. 40.
 ὀμνος, vi. 50.
 ὀμνωχέτης, iv. 97.
 ὀνειδίζω, i. 79.
 ὄνομα, i. 122. iv. 60. vii. 64.
 ὄνομάζω, iv. 98.
 ὄξυς, iv. 126.
 ὄσσα, v. 77.
 ὄσπερ, vi. 104.
 ὄσση, vi. 8.
 ὄσπνικα, iv. 125.
 ὄσπλον, i. 83. ii. 81. iv. 69.
 ὄσπλιζω, iii. 27.
 ὄσπισις, iii. 22.
 ὄσπιταγωγός, vi. 25.
 ὄσπιτεύω, vi. 91.
 ὄσπιτης, iv. 26. vii. 19.
 ὄσπιτικόν, v. 6.
 ὄσποι, viii. 56.
 ὄσποιος, vii. 38.
 ὄσπος, iv. 118.
 ὄσποσιν, iv. 37.
 ὄσποτε, viii. 96.
 ὄσποτερος, v. 41.
 ὄσποτερῶσε, v. 65.
 ὄσπας, i. 35.
 ὄργη, i. 31. ii. 65. iv. 122.
 ὄργῶ, iv. 108. viii. 2.
 ὄρχίζομαι, ii. 59. iv. 138.
 ὄρεγομαι, ii. 65.
 ὄρθεος, v. 56.
 ὄρθος, v. 42.
 ὄρθῶ, iii. 42.
 ὄρθῶς, iii. 56.
 ὄρίζω, ii. 96.
 ὄρκιος, ii. 71. vi. 52.
 ὄρκος, v. 18.
 ὄρκοι, iv. 74.
 ὄρκοι, iv. 4. vii. 71.
 ὄρμιζῶ, vii. 30.
 ὄρμων, i. 137. iv. 1.
 ὄρνεον, ii. 50.
 ὄρνεος, ii. 50.
 ὄρος, ii. 96.
 ὄροφῆ, iv. 48.
 ὄροφος, i. 134.
 ὄροδῶ, vi. 9. 14.
 ὄροδία, ii. 88. 89.
 ὄρομμα, iv. 67.
 ὄρχηθμός, iii. 104.
 ὄρῶ, ii. 74. iv. 126.
 ὄς, i. 68.
 ὄσος, i. 2. 138. iv. 28. vii. 6. viii. 92.
 ὄσις, i. 71. ii. 52.
 ὄσπερ, ii. 10.
 ὄστις, iv. 22. viii. 90.
 ὄστρακίζω, j. 135.
 ὄτε et ὄτεπερ, i. 8. vii. 21.
 ὄτι, iv. 61. vii. 42.
 ὄτιγγίτατα, iii. 40. v. 74.
 ὄτιελάχιστα, vi. 23.
 ὄτιμάλιστα, v. 36.
 ὄτιμολόγος, vii. 69.
 ὄτιπερ, iv. 16.
 ὄτιπλεῖστος, iv. 32.
 ὄτις ποῖτις, pro ὄστις. ὄτου Attice pro ὄστινος, i. 23. 132.
 ὄτιτάχιστα, v. 46.
 ὄτιτάχος, vii. 42.
 ὄτιχησιμώτατος, vii. 74.
 ὄτουοῦν, viii. 27.
 ὄυ, v. 80. vi. 55.
 ὄυδαμῶσε, v. 49.
 ὄυδαμοῦ, ii. 47.
 ὄυδὲ γὰρ, iv. 68.
 ὄυδεις, i. 26. ii. 19. iv. 14. vii. 59.
 ὄυδέποτε, iv. 59.
 ὄυδέτερος, v. 84.
 οὐκ ἂν, i. 9.
 οὐρανός, ii. 77.
 οὐτος, i. 90. viii. 78.
 ὄφείλημα, ii. 40.
 ὄφείλω, i. 137.
 ὄφθαλμος, ii. 49.
 ὄφλόντων δὲ αὐτῶν, cum illi damnati fuissent, iii. 70.

ἔχτος, vi. 100.
 ἔχλος, vii. 8.
 ἔχλαδος, vi. 24.
 ἔφε, iv. 93.
 ἔφια, viii. 26.
 ἔφισ, vi. 46. 58. vii. 75.

Π.

παγκράτιον ἐνίκα, v. 49.
 πάθημα, iv. 48.
 πάθος, vii. 30.
 παϊάν, vii. 75.
 παιδευσίς, ii. 41.
 παιδεύομαι, i. 84.
 παιδιὰ, vi. 28.
 παιδικὰ, i. 132.
 παιπαλοίς, iii. 104.
 παῖς, i. 81. ii. 44.
 παῖος, iv. 47.
 παιωνίζω, i. 50.
 παιωνισμός, vii. 44.
 παλαιόπλουτος, viii. 28.
 παλαιός, i. 2, 3.
 παλαιότερα, i. 1.
 παλαιτάτος, i. 4. 18.
 πάλιν, i. 137.
 πανδημει, iv. 42. vi. 64.
 πανήγυρις, v. 50.
 πανοικισία, ii. 16. iii. 57.
 πανολεσθία, vii. 87.
 πανοπλία, iii. 114.
 πανοσυδὲι, viii. 1.
 παντάσασι, v. 104. vi. 71.
 πανταχόθεν, i. 123.
 πανταχῆ, vii. 79.
 πανταχόσε, vii. 42.
 πανταχοῦ, iv. 108.
 πᾶν, i. 3. vi. 18. viii. 1.
 παρὰ, i. 41. 141. iii. 57. vi. 66. viii. 89.
 παρβαβαῖνω, i. 78. iii. 61. iv. 23.
 παρβαβᾶλλω, ii. 44. v. 113.
 παραγγέλλω, i. 129. ii. 11. vii. 43.
 παράγγελμα, viii. 99.
 παραγγίνομαι, ii. 95. vi. 67.
 παράγομαι, i. 34.
 παραδειγμα, i. 2. vi. 77.
 παραδιδόμι, i. 86. ii. 36. iv. 28. vii. 86.
 παραδόσις, i. 9.
 παραδυναστεύω, ii. 97.
 παραδουλοσίδιον, vi. 62.
 παραθαλάσσιος, i. 5.
 παραθαρόνω, viii. 77.
 παραινέσις, iii. 45. iv. 95.
 παραινῶ, i. 139. v. 9. vii. 63.
 παραίρεσις, i. 122.
 παραίρημα, iv. 48.
 παραιτῶ, v. 63.
 παρκαλῶ, i. 118. v. 27.

παρκαταθήκη, ii. 72.
 παρκαταπήνημι, iv. 90.
 παρακατέχω, viii. 93.
 παρακέλευσις, vii. 70.
 παρακελευσμός, iv. 11.
 παρακελευστὴς, vi. 13.
 παρακελεύω, iv. 25. vi. 69.
 παρακινδύνευσίς, v. 100.
 παράκλησις, viii. 92.
 παρακομιδῆ, v. 5.
 παραλαμβάνω, i. 19. iv. 16.
 παραλείπω, ii. 13.
 παραλία, ii. 56.
 παραλλάξ, ii. 102.
 παράλογος, vii. 28. viii. 24.
 παραλυτῶ, ii. 51.
 παραλύω, ii. 65.
 παραμάλω, i. 25.
 παραμένω, i. 65. vii. 15.
 παραμυθούμαι, ii. 44. iii. 75.
 παραμύδιον, v. 103.
 παρανοσχοῦν, iii. 22.
 παρανόημα, vii. 18.
 παρανομία, iv. 98. vi. 28.
 παρανομῶ, iii. 65.
 παράπαν, vi. 80.
 παραπίπτω, iv. 23.
 παραπλέω, ii. 90. iv. 25.
 παραπλησία, iii. 89. vii. 71.
 παράπλους, i. 44.
 παραποιῶ, i. 132.
 παραποδῶ, ii. 8. viii. 6.
 παραρρήνημι, iv. 96.
 παρασκευάζω, iv. 70. vi. 104.
 παρασκευή, i. 1. ii. 17. v. 17.
 παράσπονδος, iv. 23.
 παρασχεῖν, v. 60. vi. 30.
 παρατάσσομαι, vii. 78. 79.
 παρατείνω, iii. 46.
 παρατείχισμα, vii. 11.
 παρατυγχάνω, i. 76. v. 38. viii. 11.
 παραυτίκα, ii. 64. viii. 82.
 παραφέρω, v. 26.
 παραφέρωγμα, iv. 115.
 παραχρημα, i. 22. viii. 1.
 παρείμι, i. 85. ii. 64. iv. 19. v. 64. vi. 91. viii. 26.
 παρῆξις, vii. 41.
 πάρεργον, i. 142. vii. 27.
 παρέρχομαι, iv. 86. viii. 53.
 παρῆχω, i. 37. iii. 45. iv. 61. viii. 48. 50.
 παρῆκον, iv. 36.
 παρήμι, iv. 27. vi. 23.
 παριπτεύω, vii. 78.
 παρίστημι, iv. 61. 133.
 πάροδος, i. 126. iii. 21.
 παρικοδομῶ, vii. 6.
 παρόμοιος, i. 80.
 παροξύνω, i. 84. vi. 89.
 παρουσία, i. 128. vi. 86.
 παροχή, vi. 85.

πᾶς, i. 132. ii. 101. iv. 45. vi. 104. vii. 73.
 πάσχω, i. 96. vii. 69.
 πατάσσω, viii. 92.
 πατήριος, iv. 86. 118.
 πατήρις, vii. 67. ii. 68.
 πατρίδεν, vii. 69.
 πατρίδος, ibid.
 παῦλα, vi. 60.
 παῦν, i. 69. iii. 24. v. 91.
 πέζα, iv. 12.
 πέζῃ, iv. 132.
 πεζομαχία, vii. 62.
 πεζομαχῶ, vii. 63.
 πειθῶ, ii. 53.
 πείθω, iii. 63. vi. 33. vii. 21.
 πείρα, i. 140. vi. 11. vii. 21.
 πείρασις, vi. 56.
 πειρῶ, i. 61. iv. 70. vi. 54.
 πελάγιος, viii. 44.
 πέλαγος, vi. 13.
 πέλας, iv. 92.
 πέλιδος, ii. 49.
 πεμπτός, viii. 86.
 πέμπω, iii. 110.
 πένια, ii. 27.
 πέρα, ii. 64.
 περαιτέρω, ii. 43.
 περαιῶ, iv. 120. 121.
 πέραν, iii. 91.
 πέρας, i. 69. vii. 42.
 πέρθω, viii. 57.
 περὶ, ii. 35. iii. 96. viii. 46.
 περιαιρέω, vii. 18.
 περιαιρῶ, iv. 51.
 περιαιγῶ, iv. 14.
 περιβάλλω, i. 8. vii. 25.
 περιβόητος, vi. 31.
 περιβολή, viii. 104.
 περίβολος, i. 89.
 περιγίγνομαι, i. 69. ii. 37. iv. 27.
 περίγραπτος, vii. 33.
 περιδεῆς, iii. 80.
 περιεῖδον, iv. 40.
 περιέμι, i. 144. ii. 79. viii. 46.
 περιέστημι, i. 78. iv. 12. viii. 15.
 περίσχω, v. 71.
 περικλιζῶ, vi. 3.
 περικομῶ, vi. 17.
 περικοπή, vi. 27.
 περιμάχητος, vii. 84.
 περιπέως, i. 10.
 περιποιός, iii. 16.
 περιουρῶ, i. 69. vi. 93.
 περιουσία, ii. 13. v. 71.
 περιόπτωμα, ii. 73. iv. 48.
 περιουσιός, vii. 48.
 περίρρητος, iv. 64.
 περιουσιῶ, vi. 49.
 περιουσιῶν, vii. 81.

- περιτέχις, iv. 131.
 περιτέχνης, iii. 82.
 περιτίθημι, vi. 89.
 περιτυχάω, i. 135.
 περιφανής, iv. 102.
 περιφανώς, vi. 60.
 περιφέρω, vii. 28.
 περίφοδος, vi. 36.
 περιχαρής, ii. 51.
 περιωπή, ii. 35. iv. 64.
 πη, vii. 71.
 πήγνυμι, iv. 92.
 πῆλος, ii. 76.
 πηλώδης, vi. 101.
 πημονή, v. 18.
 πιδανάτατος, iv. 21.
 πῆλος, iv. 34.
 πίσσα, iv. 100.
 πιστεύω, i. 1.
 πίστις, iv. 86. v. 30.
 πιστός, i. 68. v. 14.
 πιστότερος, v. 108.
 πιστώ, iv. 88.
 πίσυρος, ii. 89.
 πλάσιον, vii. 78.
 πλάησις, viii. 42.
 πλεῖον, i. 42. iii. 82. iv. 128.
 v. 46. viii. 48.
 πλεῖστον, iii. 31. iv. 115.
 πλεονάζω, i. 120.
 πλεονεκτώ, iv. 61. 62. iv. 86.
 πλεονεξία, iii. 82.
 πλέω, vii. 23.
 πλεῖστος, i. 1. 49.
 πλὴν, i. 2. iv. 54.
 πληρῶ, vi. 52.
 πλησιόχωρος, iv. 79.
 πλῆθος, ii. 75.
 πλοῦτος, i. 29.
 πνεῦμα, ii. 49. 97.
 πνιγρός, ii. 52.
 πνίγος, vii. 87.
 πνοή, iv. 100.
 ποι, i. 55.
 ποίησις, i. 10.
 ποιητέος, iv. 99.
 ποιῶ, i. 5. 6. iii. 61. iv. 22.
 v. 18. vi. 60. viii. 37.
 πολέμαρχος, v. 47.
 πολεμῶ, i. 33. ii. 8.
 πόλισμα, iv. 54.
 πολιτεύω, iv. 130.
 πολίτης, vi. 9.
 πολιτικός, vi. 89. viii. 89.
 πολλά, iv. 12. 80.
 πολλάκις, v. 35.
 πολλαπλάσιος, iv. 33.
 πολλαχῆ, viii. 87.
 πολλαχόθεν, vi. 32.
 πολλαχόσθε, ii. 47.
 πολλὸς vel πολλὸς, ii. 85. iv.
 67. vi. 65. viii. 101.
 πολλοστημέριον, vi. 86.
 ἐπὶ πολὺ, vii. 65.
 πολυανδρῶ, vi. 17.
 πολυάνδρωπος, vi. 3.
 πολυανθρωπότητος, ii. 54.
 πολυειδής, vii. 71.
 πολυπραγμοσύνη, vi. 87.
 πολυτέλεια, vi. 12.
 πολυτελής, vii. 27.
 πολύτροπος, ii. 44. iii. 83.
 πολυχυεῖα, ii. 77.
 πολυψηφία, iii. 10.
 πομπή, iv. 108.
 ποῦ, ii. 51.
 πορεία, ii. 18.
 πορεύομαι, ii. 98. iv. 103.
 πορίζομαι, i. 142. iii. 82.
 ποριμώτερος, viii. 76.
 ποριστής, viii. 48.
 πόρος, i. 120.
 πόσις, vii. 73.
 ποταμός, vi. 2.
 ποτέ, iv. 20.
 πράγμα, i. 140. iii. 28. 49.
 viii. 92.
 πράξις, iii. 114. vi. 83.
 πράσσω, ii. 11. iv. 18. 66.
 viii. 37.
 πρέπει, i. 86. vi. 25.
 πρεσβεία, iv. 118.
 πρεσβεις, ibid.
 πρεσβευσις, i. 73.
 πρεσβύτατος, iv. 61.
 πρίασθαι, v. 34.
 πρίν, iv. 104. 128.
 πρό, iii. 51. iv. 59.
 προάγγελσις, i. 137.
 προαγορεύω, i. 131.
 προάγω, iii. 59. vi. 18.
 προαμύνομαι, iii. 12. iv. 38.
 προαναγομαι, viii. 11.
 προαναλίσκω, vii. 81.
 προαναχάρσις, iv. 128.
 προαπαντώ, i. 69.
 προαπώλλυμι, vi. 77.
 προαποστέμνω, iii. 25.
 προασπαστέλλω, iii. 5.
 πρόβατον, ii. 51.
 προβουλεύω, viii. 1.
 πρόγονος, iii. 59. vi. 16.
 προδιαφθεῖρω, i. 119.
 προδιδάσκω, ii. 40.
 προειδέν, i. 83. ii. 17.
 προεῖπει, iv. 26.
 προεργάζομαι, ii. 89. viii. 65.
 προενοίησις, i. 25.
 προεπιβουλεύω, i. 34.
 προέσθαι, ii. 73.
 προέχω, iii. 84. v. 17. vii. 66.
 προδιδυμῶμαι, iv. 81.
 πρόδυμος, ii. 53. vi. 89.
 προθύμως, v. 23. viii. 36.
 πρόθυρον, vi. 27.
 προΐημι, i. 120.
 προϊσχω, iii. 66.
 προκαλῶ, i. 34. iv. 19.
 προκάμνω, iii. 49.
 προκλήσις, iii. 64.
 προλοχίζω, iii. 110.
 πρόμαντις, v. 17.
 πρόνοια, ii. 89. viii. 95.
 πρόξενος, iii. 70.
 προοίμιον, iii. 104.
 πρόσφις, v. 8.
 προσάσχω, iii. 67.
 προσπλακίζω, vi. 54.
 πρόσπλοι νῆες, vi. 46.
 προσομοιωτή, vi. 58.
 προσπινθάνομαι, iv. 42.
 πρόσ, i. 140. iii. 59. iv. 10.
 v. 73. vi. 11. viii. 41.
 προσσαγορεύω, vi. 16.
 προσσαγωγή, i. 82.
 προσσάσις, vi. 96.
 προσβολή, ii. 4.
 προσγίνομαι, i. 142. vii. 14.
 προσδέομαι, ii. 41. iv. 10.
 προσδέχομαι, ii. 12. vi. 46.
 προσδιεβάλλω, vi. 75.
 προσδοκίμος, i. 14.
 προσεδεξία, i. 126.
 προσέχω, i. 15.
 προσήνης, vi. 77.
 προσκαπεύω, ii. 79.
 προσίσχω, iv. 30.
 προσαναθεζόμενος, i. 61.
 πρόσκειμαι, i. 93.
 προσκοσμή, i. 116.
 πρόσκωπος, i. 10.
 προσκοσῶ, i. 120.
 προσκίγνυμι, i. 46. vi. 104.
 vii. 68.
 προσσυνικῶ, vi. 2.
 προσόδος, i. 4. ii. 97.
 προσοικοδομῶ, vi. 54.
 προσοικος, i. 7.
 προσομιλῶ, i. 122.
 πρόσοφις, iv. 29.
 προσπεριβάλλω, viii. 40.
 προσποίησις, ii. 62.
 προσπολεμῶ, iii. 3.
 προσσταλαιπαρῶ, ii. 53.
 προστάσις, ii. 80.
 προστάτης, iv. 46.
 προσταυρῶ, vi. 75.
 προστίθημι, i. 20. 40.
 προσφιλις, i. 92.
 πρόσφορα, vii. 62.
 πρόσχημα, v. 30.
 πρόσχωρος, viii. 11.
 προσχωρῶ, iv. 71.
 πρόσχωσις, ii. 77.
 πρόσωπον, i. 106.
 προστεμνίσμα, i. 134.
 προτερεῶ, i. 34.
 πρότερος, i. 9. 28. iii. 12.
 προτίθημι, iii. 36. 38.

προτιμᾶ, ii. 37. vi. 9. viii. 64.
 προμεγαλύτερον, iii. 109.
 προφανής, i. 35.
 προφασίζομαι, vi. 25. viii. 33.
 πρόφασις, iii. 13. vii. 13.
 προφυλακῆ, iv. 30.
 προφυλακίς, i. 117.
 προχωρῶ, i. 16. iii. 4.
 πρῶμνη, vii. 40.
 πρυτάνεις, v. 47.
 πρυτάνειον, vii. 39.
 πρῶταρον, vii. 36.
 πρῶτος, iii. 81. vii. 87.
 πταία, ii. 43.
 πταρμὸς, ii. 49.
 πωλὶς, viii. 92.
 πωλιδάομαι, iii. 26. vi. 17.
 πῦρα, ii. 52.
 πύργος, vii. 25.
 πυρφόρος, ii. 75.
 πύστις, i. 5. 136.
 πω, i. 3. viii. 8.
 πῶπότε, v. 111.
 πῶς, ii. 60.

P.

ραβδούχος, v. 50.
 ῥᾶν, v. 36. viii. 89.
 ῥάδιος, vi. 21. viii. 87.
 ῥαδίως, vii. 77.
 ῥαθυμία, ii. 39.
 ῥᾶστος, iv. 10. vii. 67.
 ραστώνη, i. 120.
 ραχία, iv. 10.
 ῥέυμα, iv. 75.
 ῥέω, iii. 49. vii. 66.
 ῥήτορ, i. 122. ii. 7. iv. 69.
 ῥήτωρ, ii. 40. viii. 1.
 ῥῶδιον, iv. 10.
 ῥοπή, v. 103.
 ῥόος, i. 54.
 ῥοάδης, iv. 24.
 ῥύαξ, iii. 116. iv. 96.
 ῥύμη, ii. 76. 81.
 ῥύομαι, libero, v. 63.
 ῥύω, fluo, ii. 5. iii. 116.
 ῥάμη, ii. 43. iv. 29. vii. 75.
 ῥάνημι, ii. 8. vii. 15.

Σ.

σάλπιγξ, vi. 32.
 σαλπικτήρ, vi. 69.
 σαφής, i. 140. iii. 40.
 σβεστήριος, vii. 53.
 σέ, Attice pro σοί, i. 128.
 σέβω, ii. 53.
 σείσμος, iii. 89.
 σείω, iv. 52.
 σῆμα, ii. 31.

σημαίνω, ii. 43. 84.
 σημεῖον, i. 10. iv. 111.
 σθένος, v. 23.
 σιδηροφραῶ, i. 5.
 σίδηρος, iii. 68.
 σιδηρῶ, iv. 100.
 σίνδιον, ii. 49.
 σιταγωγός, vi. 30.
 σίτις, iii. 1.
 σιτόδεια, iv. 36.
 σιτοδοτῶ, iv. 39.
 σιτοπωλὸς, ii. 78.
 σῖτος, v. 47.
 σιωπῆ, vi. 32.
 σκᾶφη, i. 50.
 σκεδάγγυμι, iv. 56. 112.
 σκεπτόμενος, i. 72.
 σκέπτομαι, i. 107. 143. vii. 62.
 σκευή, i. 6.
 σκεῦος, iv. 128.
 σκῆνη, ii. 34.
 σκῆνῶ, ii. 52.
 σκῆπτρον, i. 9.
 σκοπῶ, iii. 12. iv. 20. vi. 36.
 σκυλεύω, iv. 97.
 σόφισμα, vi. 77.
 σοφιστής, iii. 38.
 σπανίζω, iv. 6.
 σπάνιος, iii. 58.
 σπανιώτατος, vii. 68.
 σπανιωτέρος, i. 33.
 σπάνος, j. 142.
 σπασμὸς, ii. 49.
 σπένδω, iii. 24. vii. 83. viii. 57.
 σπονδῆ, i. 36. ii. 6. iv. 118.
 σποράς, iii. 69.
 σπουδῆ, iii. 30.
 στάδιον, vii. 78.
 σταθμὸς, ii. 13.
 στασιαζῶ, vi. 74.
 στασιασμός, iv. 130.
 στάσις, ii. 20. iv. 4. vii. 33.
 στασιωτικὸς, iii. 18.
 στάτης, iv. 52.
 σταῦρος, vii. 25.
 σταυρῶ, vi. 100.
 σταύρωμα, vi. 74.
 στεγανός, iii. 21.
 στεγανός, iv. 100.
 στέγω, iv. 34. vi. 72.
 στέλλω, vii. 20.
 στέμμα, iv. 133.
 στενός, vii. 51.
 στενοπόρος, vii. 73.
 στενοχωρία, iv. 26.
 στέργω, i. 38.
 στέριζω, ii. 49.
 στερῖσκω, iv. 106.
 στέριφος, vii. 36.
 στεριφώτατος, vi. 101.
 στεριφώτερος, vii. 36.

στέρω, iii. 2.
 στέφανος, ii. 46.
 στίθος, ii. 49.
 στίλη, v. 47.
 στίφος, viii. 92.
 στοῖχος, ii. 102.
 στόλος, i. 31.
 στόμα, iv. 49.
 σῆτος, vii. 71.
 στορέννυμι, vi. 18.
 στρατεία, i. 3.
 στρατεύω, vi. 74. vii. 26.
 στρατιώτης, vii. 61.
 στρατιώτης, vi. 43.
 στρατιωτικώτερος, ii. 83.
 στρατωπέδον, iv. 94. vii. 44.
 στερογγίλη, ii. 97.
 στρωμνὴ, viii. 81.
 συνόδος, v. 17.
 στυπασσῶ, ii. 52.
 συχτός, iv. 106.
 σφαγῆ, iv. 48.
 σφάγιον, vi. 69.
 σφαλερώτατος, iv. 62.
 σφάλλω, ii. 43. iv. 18.
 σφιδονητής, vi. 22.
 σφῆδρα, iii. 46.
 σφῆδρος, i. 103.
 σφραγίς, i. 132.
 σφῆδρον, iii. 68.
 σφῆν, i. 9.
 σφῆμα, viii. 89.
 σχολάζω, iv. 4.
 σχολαίος, iii. 29.
 σχολαίω, iv. 47.
 σχολή, i. 142. v. 29.
 σώω, i. 134. ii. 42.
 σῶμα, i. 17. ii. 53.
 σωφρονίστατος, iii. 62.
 σωφροσύνη, vi. 78.
 σωφρονιστής, iii. 65. vi. 87.
 σωφρονῶ, viii. 24.
 σωφροσύνη, i. 84.
 σώφρων, i. 37. iii. 58.

T.

τὰ μὲν, j. 18. iv. 85.
 τακτὸν, iv. 65.
 τάλαιπωρεῖν, i. 99. v. 74.
 τάλαιπωρία, ii. 49.
 τάλαιπώρος, iii. 4.
 τάλαντον, ii. 97.
 ταμάριστα, vi. 104.
 ταμίαν, vi. 78.
 ταμίειον, vii. 24.
 ταμίειον, vi. 18.
 ταξίαρχος, iv. 4.
 τάξις, iv. 33. v. 60.
 ταξυτομώτατος, ii. 27.
 ταπεινός, ii. 61.
 τέρσος, ii. 76.
 ταφή, ii. 52.

- τάφρος, iii. 23.
 τάχα, iii. 44.
 τάχος, vi. 92.
 ταχισταυτῶ, vi. 31.
 τέγος, iv. 48.
 τευχῆρες, iv. 25.
 τευχίζω, vii. 18.
 τευχισμὸς, vi. 44.
 τέυχες, ii. 75.
 τεκμαίρω, v. 47.
 τέκμαρσις, ii. 87.
 τεκμήριον, i. 2.
 τέκνωσις, ii. 44.
 τεκτῶν, vi. 44.
 τέλος, iv. 60. v. 46. vi. 88.
 τελευταῖος, ii. 89.
 τελευτῶ, viii. 1.
 τέμενος, vi. 99.
 τέμνω, ii. 55. vi. 75.
 τέναγρος, iii. 51.
 τερωπὸν, ii. 53.
 τέρπω, ii. 41.
 τέρψις, ii. 38.
 τετράγωνον, iv. 125.
 τετράπους, ii. 50.
 τέττιξ, i. 6.
 τήρσις, vii. 86.
 τηρῶ, iv. 27.
 τίς, viii. 78.
 τιδήμι, i. 25. 138.
 τιμῶ, ii. 63. iii. 58.
 τιμωρῶ, i. 121.
 τιμωρητές, i. 86.
 τιμωρία, iii. 63. iv. 62.
 τιμωρός, iv. 2.
 τιτρώσκω, v. 10.
 τισαρχαίον, iv. 3.
 τοδεύτερον, iii. 15.
 τοῦπειτα, iv. 107.
 τοιοῦτος, v. 63. vii. 86.
 τοκεὺς, ii. 44.
 τόλμα, vi. 59.
 τόλημα, vii. 48.
 τολμηρᾶς, iii. 74.
 τολμηρῆς, i. 70.
 τολμῶ, ii. 53.
 τομηή, i. 93.
 τοξότης, iv. 129.
 τωάλαι, i. 5.
 τωπαντάσασιν, iii. 87.
 τωπραυτικά, i. 27.
 τωσασαχρήμα, vi. 55.
 τωσούτων, i. 9.
 τραυματίας, vii. 75.
 τραυματιζῶ, iv. 35.
 τρέπω, ii. 65. v. 27. vi. 36.
 τρέφω, ii. 46.
 τρειακοντούτης, i. 23.
 τρεῖς, viii. 87.
 τρεῖς, ii. 77.
 τρεῖραςχες, vii. 13.
 τρεῖρας, vi. 93.
 τρεῖπους, i. 132.
 τρίτος, iii. 3.
 τρωπαίον, vi. 98.
 τρώσας, v. 88.
 τρωσωντῆρ, ii. 93.
 τροφή, viii. 57.
 τρωφεώτερον, i. 6.
 τρύχω, i. 126.
 τυγχάνω, i. 11. 106. iv. 70.
 τυραννίς, iii. 37.
 τυφλὸς, iii. 104.
 τύχη, i. 69. iii. 49. iv. 14.
 τῶδε, vii. 63.
- Υ.
- υαμίνδια, v. 23.
 υβρίζω, iv. 11.
 υβρις, i. 38. iii. 39.
 υγιής, iii. 34. iv. 22.
 υδατώδης, iii. 23.
 υδρεύω, iv. 97.
 υδωρ, ii. 77. 52.
 υετός, ii. 4.
 υἱὸς, ii. 100.
 υλάδος, iv. 29.
 υμέτερον, i. 70. iv. 85.
 υμῶ, i. 21. ii. 42.
 υπάγω, iii. 70. iv. 126.
 υπαγαγῆ, iii. 97.
 υπαίτριος, i. 134.
 υσακούω, v. 98. vii. 73.
 υπάρχω, ii. 45. v. 103. viii. 1.
 υπεκκίμαι, v. iii. 31.
 υπεκτίθεμαι, i. 89.
 υπερχῶ, iv. 19.
 υπερβατός, iii. 25.
 υπερερίζομαι, ii. 52.
 υπερωστικής, iii. 38.
 υπερόπτομαι, vii. 42.
 υπερόρειον, viii. 72.
 υπερωλία, i. 84.
 υπέρυθρον, ii. 49.
 υπερφέρω, i. 81.
 υπέρφραγ, ii. 62.
 υπεύδυνω, iii. 43.
 υπήκοος, vi. 69. vii. 57.
 υπηγεσία, vi. 31.
 υπῶνός, ii. 2.
 ὑπό, iv. 67. vii. 75. viii. 13.
 ὑποδεεστέρως, i. 11.
 ὑποδεεστέρως, viii. 87.
 ὑποδέχομαι, viii. 81.
 ὑποδοχῆ, vii. 74.
 ὑποδορυῶ, iv. 28.
 ὑποκίμαι, iii. 84.
 ὑπολείπω, i. 140. viii. 2.
 ὑπομιμνήσκω, vii. 69.
 ὑπόμνησις, iv. 95.
 ὑποψίφω, iii. 23.
 ὑπονωῶ, iv. 16. 76.
 ὑπονομηδὸν, vi. 100.
 ὑπόνομος, ii. 76.
 ὑποπτεύω, iv. 126.
 ὑπόσπονδος, i. 63.
 ὑποτείνω, viii. 48.
 ὑποτελής, vii. 57.
 ὑποτοπῶ, ii. 13.
 ὑπαυλος, viii. 64.
 ὑπουργεῖν, vi. 88.
 ὑποχείριμα, i. 88.
 ὑπῆτος, vii. 82.
 ὑστέρως, i. 134. iii. 31.
 ὑστέριζω, vi. 69.
 ἴφαντος, ii. 97.
 ἴφάπτω, ii. 52.
 ἴφέλω, ii. 76.
 ἴφνηγέμαι, i. 78.
 ἴφστηγμα, ii. 61. iv. 28. viii. 68.
 ἴφύθρος, iv. 26.
 ἴφηλος, iii. 97.
 ἴφελότερον, vii. 4.
- Φ.
- φαίνομαι, i. 32. iii. 21. vii. 21.
 φακέλλος, ii. 77.
 φανερὸν, i. 17. iv. 74.
 φανερώς, i. 87.
 φανερώτατος, iv. 11.
 φαρμάξ, ii. 48.
 φαρυγίξ, ii. 49.
 φαῦλος, vi. 34.
 φαυλότερος, ii. 62.
 φειδῶ, i. 82. iii. 59. viii. 81.
 φέρω, i. 31. ii. 60. vi. 56.
 φήμη, i. 11.
 φημί, iii. 68.
 φθάνω, iv. 121. viii. 100.
 φθίγγομαι, vii. 71.
 φθινόπωρον, ii. 31.
 φθίνω, ii. 45.
 φθορά, ii. 47.
 φιλέταιρος, iii. 82.
 φιλω, viii. 1.
 φίλις, ii. 82. v. 5.
 φίλιος, ii. 86. vi. 34.
 φιλοδικῶ, i. 77.
 φιλοκαλῶ, ii. 40.
 φιλοκρινῶ, vi. 18.
 φιλονεικῶ, vi. 111.
 φιλονεικία, viii. 76.
 φιλόσοφος, vi. 92.
 φιλοσοφῶ, ii. 39.
 φλόγωσις, ii. 49.
 φλόξ, ii. 77.
 φλόκταινα, ii. 49.
 φρεῶ, viii. 82.
 φρερός, vi. 15.
 φρενῶ, viii. 95.
 φρονικώτατος, vii. 29.
 φρομηδὸν, ii. 75. iv. 48.
 φρω, ii. 76.
 φρεός, i. 56.

φορηγημὸς, ii. 75.
 φράζω, vii. 25.
 φρέασσω, i. 82.
 φρέας, ii. 49.
 φρονῶ, vi. 16.
 φρόνημα, ii. 43. 61. v. 40.
 φρούριον, vii. 3.
 φρούρος, iv. 25. viii. 108.
 φρυγανισμὸς, vii. 4.
 φρύγανον, iii. 111.
 φρύγω, vi. 21.
 φρυκτὸς, iii. 22.
 φρυκτωρῶ, iii. 80.
 φρυκτωρία, iii. 22.
 φυγαδικὴν, vi. 92.
 φύγας, vi. 92.
 φυγῆ, viii. 64.
 φυλακῆ, viii. 51.
 φύλαξ, vi. 100.
 φυλάσσω, ii. 3. iv. 16.
 φυλῆ, vii. 69.
 φύσα, iv. 100.
 φύσις, i. 76. 138. iv. 60.
 φυτεύω, i. 2.
 φύω, iii. 45. iv. 61.
 φωνῆ, vii. 57.

X.

χαλαρῶς, ii. 76.
 χαλεπὸς, iv. 9. viii. 1.

χαλεπῶς, vi. 61.
 χαλεπώτατος, vii. 21.
 χάραδρα, vii. 78.
 χάραξ, iii. 70.
 χαρίζομαι, iii. 42.
 χάρις, iii. 95. iv. 20.
 χειμάζω, vi. 74.
 χειμῶν, viii. 30.
 χεῖρ, iii. 96. iv. 72.
 χείρον, vii. 67.
 χειροποιήτος, ii. 77.
 χειροτέχνης, vii. 27.
 χειρουργεῖν, viii. 69.
 χεῖρῶ, iv. 24.
 χέρι-φ, iv. 97.
 χέω, ii. 75.
 χηλῆ, vii. 53.
 χηρεία, ii. 45.
 χλωρός, ii. 49.
 χορηγία, vi. 18.
 χορός, iii. 104.
 χραῖμαι, ii. 2. iii. 10. iv. 33.
 χρεία, i. 33.
 χρεῖμα, vi. 39.
 χρηματίζω, v. 5. vii. 13.
 χρῆναι, viii. 78.
 χρέσιμος, vi. 85.
 χρῆσις, vii. 5.
 χρησμολόγος, ii. 21.
 χρηστήριον, ii. 54.
 χρόνος, iv. 26. vi. 3.

χρῶς, ii. 83.
 χῶμα, ii. 76.
 χωρῶ, vi. 101.
 χωρίον, ii. 54.
 χωρίς δέ, ii. 13.

Ψ.

ψέγομαι, v. 86.
 ψευδομαι, viii. 103.
 ψευδῶς, i. 137.
 ψηφίζω, vi. 8. viii. 71.
 ψῆφος, i. 40.
 ψιδός, iv. 125.
 ψιλῶ, iii. 109.
 ψόγος, i. 70.
 ψυχρὸς, ii. 49.

Ω.

ᾠ, vi. 39.
 ᾠδισμὸς, iv. 96.
 ᾠμῆ, iii. 81.
 ᾠμιλῶ, vi. 70.
 ᾠραῖος, iii. 58.
 ᾠς, i. 44. viii. 71.
 ᾠστε, viii. 86.
 ᾠφέλεια, i. 26. vi. 80.
 ᾠφελῶ, iv. 75.
 ᾠφέλιμος, i. 93. vii. 64.

INDEX RERUM

IN

HISTORIA THUCYDIDIS

ET

IN SCHOLIIS GR. MEMORABILIVM.

Numeri majores librum, minores caput indicant.

- ABDERA**, Abderorum urbs. II. 97. Vide *Herodotum*, I. 1. c. 168.
- Abrynychus**, Lysiclis F. I. 91. hujus meminuit *Herodot.* I. 8. c. 21.
- Abydus**, Milesiorum colonia. VIII. 62. in Hellesponto sita. *ibid.* vide *Strabonem*, I. 13. deficit ab Atheniensibus ad Dercylidam et Pharnabazum. *ibid.*
- Acamantis** tribus. IV. 118.
- Acamas**. *Schol.* ad I. 11.
- Acanthus** Lacedæmonius. V. 19.
- Acanthus**, Andriorum colonia. IV. 84. ubi sita, vide *Herodotum*, I. 6. c. 44. ei bellum infert Brasidas. *ibid.* deficit ad Atheniensibus. c. 88.
- Acarmania** ab Acarnane Alcmaeonis filio dicta. II. 102. olim Curetis appellata. *Schol.* *ibid.* extr. ubi sita, vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 366. ad eam subigendam Cnemum mittunt Lacedæmonii. II. 80. etc.
- Acarnanes** optimi funditores. *ib.* c. 81. vincunt Ambraciotas. III. 108. pacem cum eis faciunt. III. 114. in Atheniensium societatem veniunt. II. 68.
- Acesines**, Siciliae fl. IV. 25. *Plinio*, *Aliisque* dicitur Asines. Vide *Cluverii* Sicil. p. 92, 93.
- Achaia**, quot urbes habeat. *Schol.* ad II. 9. Vide *Herod.* I. 1. c. 149. et *Strab.* I. 9.
- Achaia**, quae in Peloponneso, in Atheniensium societatem assumpta. I. 111. Peloponnesiis reddita ab Atheniensibus. *ib.* c. 115. eam reposcunt. IV. 21. Achæi Phthiotæ. VIII. 3. Vid. Hellenes.
- Acharnae**, maximus Atticae pagus. II. 19. Vide *Meursium* de Pop. Att. p. 18. obsidentur. *ibid.* etc. magna pars civitatis Atheniensis. *ibid.* 20.
- Achelous** fl. ex Pindo monte per Dolopiam, Agraos etc. fluit. II. 102. *Schol.* *ib.* Vide *Strabonem*, I. 10. et *Palmerii* Græc. antiq. p. 423.
- Acheron** agri Thesprotici fl. I. 46.
- Acherusia** palus. *ibid.* Vide *Strabonem*, I. 7. *Livium*, I. 8. et *Palmerii* Gr. antiq. p. 281.
- Acrae** urbs Siciliae. VI. 5.
- Acraeum** Lepas. VII. 78.
- Acragas** urbs et fluvius Siciliae. VI. 4. vide *Agrigentum*.
- Acrothoi** urbs. IV. 109.
- Actæae** civitates. IV. 52.
- Acte** regio. IV. 109. quas urbes contineat. *ibid.*
- Actium** agri Anactorii, ubi templum Apollinis. I. 29. Vide *Polybium*, I. 4. *Strab.* I. 10. et *Palmerii* Græc. antiq. p. 373. 377.
- Adimantus**. I. 60. et *Schol.*
- Admetus** rex Molossorum. I. 136. profugum Themistoclem recipit. *ibid.*
- Adramyttium**; vide *Atramyttium*.
- Æantides** tyrannus Lampsacenus. VI. 59.
- Ægaleos** mons Atticae. II. 19. Vide *Herodot.* I. 8. c. 90.
- Ægina**; vide *Strabonem*, I. 10. et *Pausaniam* in Corinthiacis; oppugnatur ab Atheniensibus. I. 105. iisdem per dedicationem tradita. *ib.* c. 108. incursionibus infestatur. VIII. 92. Æginae sinus. *ibid.* Æginetæ classe olim valuerunt. I. 14. bellum adversus Athenienses suadent. c. 67. ab Atheniensibus navali proelio victi. c. 105. quomodo et cur ex Ægina ab Atheniensibus expulsi. II. 27. Thyream a Lacedæmoniiis incolendam acci-

- piunt. *ibid.* capta Thyrea, quomodo ab Atheniensibus tractati. IV. 57. Æginecius obolus. *ibid.* c. 47. Æginetica drachma. *ibid.*
- Ægittium in Ætolia. III. 97. Vide *Palmerii* Græciam, p. 465.
- Ægyptus ab Artaxerxe deficit. I. 104. ea aliquando potiti Athenienses. c. 109. iterum in ditionem regis Persarum concedit. c. 110. in eam classem mittunt Athenienses. c. 112. Ægyptiorum qui sint pugnacissimi. c. 110.
- Æmus mons Thraciæ. II. 96. Vide *Strabonem*, l. 7.
- Æneas Ocytæ fil. IV. 119.
- Ænesias Spartæ ephorus. I. 2.
- Ænus urbs. IV. 28. Vide *Herodot.* l. 4. c. 90. l. 7. c. 58. et *Appian.* l. 4. *Civilium*; ut et *Cl. Valesii* notas ad *Ammianum Marcellinum*, l. 23. c. 8. Ænians. V. 51. iidem *Straboni* dicti Æncianes. Ænii, Æoles sunt. VII. 57. Atheniensium vectigales. *ibid.*
- Æoladus Pagondæ pater. IV. 91.
- Æolis, quæ et Calydon. III. 102. Vide *Palmerii* Græc. p. 438. Æoles Atheniensium vectigales. VII. 57. ante Dorienses possederunt Corinthum. *Schol.* IV. 42. Atheniensibus in bello Syracusano naves suppeditant. VII. 57. Bœotorum colonia. *ibid.* Æoli insulæ. III. 115. Vide *Cluverii* Siciliam, p. 395.
- Ærarium Atheniensium ubi? I. 96.
- Æsimides navarchus Corcyræorum. I. 47.
- Æson legatus Argivorum. V. 40.
- Ætheenses. I. 101.
- Æthiopia supra Ægyptum. II. 48. Vide *Strabonem*, l. 2.
- Ætna, mons Siciliæ. III. 116. flammæ eructat. *ibid.*
- Ætolorum gens qualis. III. 94. Ætolis bellum inferunt Athenienses. c. 95. sperant Athenienses. c. 98. de Ætolia vide *Palmerii* Gr. p. 423. etc.
- Agamemnonis classis. l. 9. ejusdem imperium et potentia. *ibid.* *Schol.* ad I. 9. extr.
- Agatharchidas dux Corinth. II. 83.
- Agatharchus classis Syracusanorum præfectus. VII. 25. *ibid.* c. 70.
- Agesander. I. 139.
- Agesippidas Laced. V. 56.
- Agis Archidami fil. rex Laced. III. 89. dux expeditionis in Atticam aliaque loca. *ibid.* et IV. 2. V. 54. et 57. ejus contra Argivos res gestæ. c. 58. Argivos inclusos o manibus dimittit. c. 59. et 60. ob id a Lacedæmoniis accusatur. c. 63. iterum in Argivos proficiscitur. c. 65. etc. ejus stratagema. c. 71. Argivos eorumque socios prælio vincit. c. 72. 73. etc. Deceleam in Attica communit. VII. 19. inde bellum contra Athenienses ciēt. c. 27. ejus ad Deceleam potestas et auctoritas. VIII. 5. Athenas nequicquam tentat. VIII. 71.
- Agnon. I. 117. Nicia filius, in prætura Periclis collega. II. 58. Atheniensium dux. *ibid.* et c. 95. Potidæam oppugnat. II. 58. Amphipolin condit. IV. 102. *Schol.* ad II. 95. extr. V. 11. ejus monumentum dejiciunt Amphipolitani. V. 11. Agnon pater Theramenis. VIII. 68.
- Agræorum terra. III. 106. Agræorum rex Salyntius. c. 111. Agrais regio. *ibid.* Vide *Strabonem*, l. 10. et *Palmerii* Græc. p. 431. Agrai. II. 102. Agrianes. II. 96. Vide *Herodot.* l. 5. c. 16.
- Agri quomodo a priscis Græciæ incolis colerentur. I. 2. agrorum habitatio quam vetusta. II. 15.
- Agrigentum a Gelone conditum. VI. 4. Vide *Cluverii* Siciliam, p. 202. seditione laborat. VII. 46. quæ postea in amicitiam conversa est. c. 50. Agrigentini Nicia iter per agrum suum dare nolabant. VII. 32. bello Syracusano se medios gerunt c. 33. etc. ubi siti. c. 58.
- Aimnestus. III. 52.
- Albus murus tertia pars Memphidis. I. 104.
- Alcæus, Athenis archon. V. 19. et 25. Vide *Diodorum Siculum* l. 12.
- Alcarnenes Lacedæmonius. *Schol.* ad II. 37. Alcarnenes Sthenelaidæ fil. VIII. 5. dux classis Pelop. c. 8. ab Atheniensibus ad Piræum victus et interfectus. c. 10.
- Alcibiades, nomen Laconicum. VIII. 6. *Schol.* *ibid.* Alcibiades Cliniae fil. V. 43. ejus genus clarum. *ibid.* cur infestus Lacedæmoniis. *ibid.* eorum legatos deludit. c. 45. etc. ejus in Peloponnesum expeditio. c. 52. et in Argos. c. 84. unus e ducibus in Siciliam mittendis. VI. 8. expeditionem urget. c. 15. orationem habet. c. 16. taxatur a Nicia. c. 12. Nicia adversatur. c. 15. ejus ingenium, vita, mores, etc. c. 15. et 29. ejus in ludis Olympicis magnificentia. c. 16. accusatur de Hermis violatis, et mysteriis profanatis. c. 28. 53. 61. vide *Plutarchum*, *Nepotem* et *Justinum*; paratur ad se purgandum. c. 29. abit in Siciliam. *ibid.* ejus de bello Siculo sententia. c. 48. ad causam dicendam revocatur. c. 53. et 61. non paret, sed in exilium abit. c. 61. capite damnatur ob desertum iudicium. *ibid.* exsul ex agro Thurio in Peloponnesum proficiscitur. *ibid.* exsul Spartæ, oratione Lacedæmonios ad bellum Atheniensibus inferendum excitat. c. 88. et 89. Endio Ephoro hospes paternus. VIII. 6. Lacedæmonios ad classem in Chium mittendam hortatur. *ibid.* in Chium cum Chalcedeo mittitur. c. 11. etc. res in illa insula et circa Miletum ab eo gestæ. c. 14. 17. 26. Peloponnesiis suspectus ad Tissaphernem se

- confert. c. 45. illisque plurimum suis consiliis nocet. *ibid.* et c. 46. reditum sibi in patriam struit. c. 47. etc. ejus cum Phrynicho contentio. c. 50. et 51. Tissaphernem Atheniensibus conciliare studet. c. 52. ei reditus in patriam discernitur. c. 81. et 97. illi summa rerum committitur. c. 82. militum in Quadringentos iram compescit. c. 86. Aspendum ad Tissaphernem cur profectus. c. 88. ad classem redit. c. 108.
- Alcides navarchus Lacedæmoniorum. III. 16. in Lesbum missus. *ibid.* et in Mitylenen. c. 26. ejus consilium. c. 31. res gestæ. c. 32. et turpis fuga. c. 33. Peloponnesum redit. c. 69. adversus Corycram navigat. c. 76. triumvir coloniarum Heracleam deducendæ. c. 92.
- Alcinadas vel Alcinidas. V. 19. et 24.
- Alcini vel Alcinoi faunus. III. 70.
- Alciphron, hospes Lacedæmoniorum. V. 59.
- Alcisthenes pater Demosthenis. III. 91. IV. 66. VII. 16.
- Alcithæa mater Pausaniæ. *Schol.* I. 134.
- Alcmæon Amphiarai fil. II. 102. matrem interficit. *ibid.* et *Schol.* ad II. 68. ei redditum oraculum. II. 102.
- Alcmæonidæ Pisistratidas eiciunt Athenis. VI. 59.
- Alexander pater Perdicæ. I. 57. et 137. ex urbe Argis oriundus. II. 99. φιλῆλλον dictus. *Schol.* II. 37. Adnotatt. ad *Schol.* I. 57. et 137.
- Alexarchus Corinthiorum dux. VII. 19.
- Alexicles unus e Quadringentis in vincula conjicitur. VIII. 92. Deceleam profugit. c. 98.
- Alexippides Ephorus Laced. VIII. 58.
- Alicycæi. VII. 32.
- Alluviones olim in variis terræ partibus. III. 89.
- Almopia, Almopes. II. 99. vide *Ptolemaum* et *Plinium*.
- Alope. II. 26. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 584.
- Ambracia. II. 80. Vide *Polybium*, I. 4. *Pausaniam*, I. 5. *Strabonem*, I. 7. *Livium*, I. 38. et *Palmerii* Gr. antiq. p. 507. etc. Corinthiorum colonia. *ibid.* eam Acarnanes et Amphilochi cur expugnare noluerint. III. 113. etc. ad eam præsidium a Corinthiis missum. c. 114. Ambraciotæ auxilium ferunt Corinthiis contra Coreyracos. I. 27. initium inimicitiarum inter eos et Argivos. II. 68. etc. bellum inferunt Amphilochois. *ibid.* et Acarnanibus. c. 80. a quibus repelluntur. c. 81. aliam adversus Amphilochos et Acarnanes expeditionem suscipiunt. III. 105. Olpas capiunt. *ibid.* ab Acarnanibus vincuntur. c. 108. etc. tandem fœdus ineunt. c. 114. Syracusanis contra Athenienses auxilia dant. VII. 58. Ambracius si-
- nus. I. 55. Vide *Strabonem*, I. 7. *Polybium*, I. 4. et *Palmerii* Gr. antiq. p. 305. etc.
- Ameinias. IV. 132.
- Ameiniades Philemonis fil. II. 67.
- Aminocles naupegus Corinthius. I. 13. Samiis quatuor naves facit. *ibid.*
- Ammæas Corcæbi fil. III. 22.
- Amorges Pissuthnæ filius nothus a Persarum rege deficit. VIII. 5. a Peloponnesiis captus Tissapherni traditur. c. 28.
- Ampelidas. V. 22.
- Amphiaraus pater Amphilochi. II. 68. pater Alemaonis. c. 102.
- Amphias Eupoeidæ fil. IV. 119.
- Amphidorus, pater Menecratis. *ibid.*
- Amphilochia. II. 68. Vide *Strabonem*, I. 10. et *Palmerii* Gr. antiq. p. 440. ab Amphilocho Amphiarai fil. condita. *ibid.*
- Amphilochi quibusdam et quales. II. 68. urbe ab Ambraciotis pulsati etc. *ibid.*
- Amphilochium Argos; vide Argos.
- Amphipolis urbs, olim Novem-viæ. I. 100. IV. 102. Vide *Herodotum*, I. 7. c. 117. ubi, quando, et a quibus condita. *ibid.* cur ita appellata. *ibid.* ei bellum infert Brasidas. IV. 102. etc. auxilium poscit a Thucydide. c. 104. Brasidæ se dedit. c. 105. etc. ab Euetione Atheniensi oppugnatur. VII. 9.
- Amphissenses. III. 101. De Amphissa, vide *Herodotum*, I. 8. c. 32. *Strabonem*, I. 9. et *Palmerii* Gr. antiq. p. 546. etc.
- Amyclæum templum Apollinis. V. 18. et 23. Vide *Meursii* Miscell. Lacon. I. 4. c. 2.
- Amyntas Philippi fil. II. 95. et 100. Vide *Herodotum* et *Diodorum Siculum*.
- Amyrtæus rex paludum Ægypti. I. 112. Vide *Herodotum*, I. 2. c. 140.
- Anaceum, templum Castoris et Pollucis. VII. 93.
- Anactorium, in ore sinus Ambracii situm. I. 55. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 377. capitur a Corinthiis. *ibid.* recuperant Athenienses et Acarnanes. IV. 49. Anactorius ager. I. 29.
- Anæa. III. 32. IV. 75. eo se conferunt Samiorum exsules. *ib.* et Chii. VIII. 19.
- Anæitæ Lysiclem interficiunt. III. 19.
- Anapus Acarnaniæ fl. II. 82. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 385. 421. Siciliæ fl. VI. 96. VII. 78. Vide *Chuverii* Siciliam, p. 157.
- Anaxarchus Thebanus. VIII. 100.
- Anaxilas Rhegionum tyrannus. VI. 5. Messanæ conditor. *ibid.* Vide *Herodotum*, I. 6. c. 23. I. 7. c. 167. *Pausaniam*, I. 4. *Strabonem*, I. 6. et *Diodorum Siculum*, I. 11.
- Andocides Leogori filius navarchus Athen. I. 51. De eo vide *Plutarchi* Niciam, et *Nepotis* Alcibiadem.
- Androcles, acerrimus status popularis pro-

- pugnator. VIII. 65. auctor Alcibiadis expellendi. *ibid.* ab adversa factione cæsus, *ibid.*
- Androcratis fanum. III. 24. Vide *Herodotum*. I. 9. c. 25.
- Andromenes. V. 42.
- Androsthenes Arcas, Olympionices. V. 49.
- Andrus insula. II. 55. Vide *Strabonem*, I. 10. Andrii Atheniensium socii. IV. 42. subditi et tributarii Athen. VII. 57.
- Aneristus. II. 67.
- Anoblacla. *Schol.* ad II. 102.
- Antandrus urbs. IV. 52. Vide *Strabonem*, I. 13. ejus munitionem cur impederint Athenienses. IV. 75. Antandrii Æolenses genere. VIII. 108. cur Arsaci Persæ præsidium ex arce sua expulerint. *ibid.*
- Anthemus. II. 99. etc. Vide *Strabonem*, I. 14.
- Anthena Cynarii agri oppidum. V. 41. Vide *Pausaniam* in Corinthiacis.
- Anthippus Laced. V. 19. et 24.
- Anticles. I. 117.
- Antigenes pater Socratis. II. 23.
- Antimachus. *Schol.* ad I. 11.
- Antimenidas Laced. V. 42.
- Antimnestus pater Hierophontis. III. 105.
- Antiochus Orestarum rex. II. 80.
- Antiphemus, Gelæ conditor. VI. 4. Vide *Cluverii Siciliam*, I. 1. c. 75.
- Antiphon, orator præstantissimus. VIII. 68. auctor mutati status popularis. *ibid.* optime capitis causam dicit. *ibid.*
- Antissa Lesbi urbs. III. 18. VIII. 23. Vide *Strabonem*, I. 13. frustra oppugnatur a Methymnæis. III. 18. capitur ab Atheniensibus. c. 28.
- Antisthenes Spartanus. VIII. 39. et 61.
- Antitanes. II. 80. Vide *Appianum*, et *Livium*, I. 45. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 247. etc.
- Apia. *Schol.* ad I. 9.
- Aphrodisia. IV. 56.
- Aphytis. I. 64. *Schol.* *ibid.* Vide *Herodotum*, I. 7. *Pausaniam*, I. 3. et *Strabonis Epitomen* in fine libri septimi.
- Apidannus Thessaliæ fl. IV. 78. Vide *Strabonem*, I. 8, 9.
- Apodoti, gens Ætolica. III. 94. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 437.
- Apollinis Archegetæ ara. VI. 3. Apollinis Pythii ara a Pisistrato dedicata. VI. 54.
- Apollinis templum in Actio. I. 29. et apud Leucadios. III. 94. et apud Triopium. VIII. 35. et prope Naupactum. II. 91. Apollinis Pythii templum. II. 15. V. 53. Apollinis oraculum. II. 102.
- Apollinis Malœntis festum. III. 3.
- Apollini Delio consecrata Rhenia. I. 13. III. 104.
- Apollochorus pater Chariclis. VII. 20.
- Apollonia, Corinth. colonia. I. 26. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 149. etc.
- Aqua sacra Delii. IV. 97.
- Ara Apoll. Archegetæ. VI. 3. Pythii. III. 54. Eumenidum. I. 126.
- Arcades ab Agamemnone ad Trojam naves acceperunt. I. 9. bello Syracusano ab utraque parte mercede militarunt. VII. 57.
- Archedice Hippiae filia. VI. 59.
- Archelaus Perdicæ fil. et res ab eo gestæ. II. 100. etc.
- Archestratus Lycomedis fil. I. 57. et *Schol.* *ibid.* Chærcæ pater. VIII. 74.
- Archetimus Eurytimi fil. I. 29.
- Archias Camarinensis. IV. 25. Archias Corinthius ex Heraclidarum familia, Syracusarum conditor. VI. 3.
- Archidamus Zeuxidami fil. Laedæmoniorum rex, vir prudens et modestus. I. 79. orationem habet. c. 80. Dux expeditionis in Atticam. II. 10. orationem habet. c. 11. legatum Athenas mittit. c. 12. in Atticam exercitum movet. *ibid.* Periclis hospes. c. 13. ob Cenoën non expugnatam in gravem suspicionem apud Laced. incidit. c. 18. cur tanta cunctatione usus. c. 18. etc. in Atticam irrupit. c. 19. cunctatur circa Acharnas. c. 20. dux alterius expeditionis in Atticam. c. 47. III. 2. et alterius adversus Plateam. II. 71. ejus ad Plateenses responsum etc. c. 72. etc.
- Archippus. *vid.* Aristides.
- Archonides in Sicilia regnans, amicus Atheniensibus. VII. 1. Hujus meminit *Diodor.* Sic. I. 14.
- Archontes novem. I. 126. eorum potestas. *ibid.*
- Arcturi exortus. II. 78.
- Argentea metalla in Laurio monte. Vide Laurium.
- Argilus urbs. V. 18. Vide *Herodotum*, I. 7. Argillii Andriorum coloni. IV. 103. ad Brasidam deficient. *ibid.* Argillii cujusdam commento proditur Pausanias. I. 132. etc.
- Arginum. VIII. 34. Argennum *Straboni*, quem vide I. 13.
- Arginusæ. VIII. 101. Vide *Strab.* I. 13.
- Argos. Vide *Pausaniam* in Corinthiacis.
- Argis conflagrat Junonis templum. IV. 133. constituitur oligarchia. V. 81. urbem oppugnat Laedæmonii, sed frustra V. 57. Argos Amphilocheum. II. 68. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 380. etc. unde dictum. *ibid.* ejus amplitudo et potentia. *ibid.* ab Atheniensibus capitur, et ab Amphilochis rursus incolitur. II. 68. ab Ambraciotis oppugnatur. *ibid.* Argivi hostes Laedæmoniorum. I. 102. fœdus inuent cum Atheniensibus. *ibid.* quando fœdus tricennale inter eos et Laedæmonios exierit. V. 14. exstimulantur a Corinthiis contra Laced. V. 27. principatum Peloponnesi affectant. c. 28.

- cum Mantineis societatem ineunt. c. 29. et cum Eleis, c. 31. et cum Corinthiis et Chalcedensibus. c. 31. eorum amicitiam ambiunt Laced. c. 36. fœdus inire cupiunt cum Corinthiis et Bœotis. c. 37. amicitiam Lacedæmoniorum ambiunt. c. 41. Atheniensium societatem petunt. c. 44. etc. et cum illis fœdus faciunt. c. 46. populari imperio reguntur. c. 44. bellum gerunt cum Epidauriis. c. 53. etc. in eos bellum parant Laced. c. 57. inclusi a Laced. Agidis beneficio evadunt. c. 59. Orchomenum capiunt. c. 61. iis rursus bellum inferunt Laced. c. 64. pugnae se parant. c. 66. congregiuntur. c. 72. vincuntur a Laced. c. 73. etc. pacem accipiunt a Laced. c. 76. de statu populari abolendo clam agunt cum Laced. *ibid.* fœdera ineunt cum Laced. c. 77. et 79. eorum plebs, pulsus oligarchicis, Atheniensium amicitiam repetit. c. 82. inter eos et Laced. bellum renovatur. c. 83. et 116. VI. 7. Orneas solo æquant. VI. 7. a Milesiis superantur: VIII. 25. Argivum agrum a Laconico disternunt Thyrea. II. 27. IV. 56.
- Ariantides Lysimachi fil. IV. 91.
- Ariphron pater Hippocratis. IV. 66.
- Aristagoras Milesius. IV. 102.
- Aristarchus fautor paucorum dominatus. VIII. 90. et 92. profugiens Athenis Cœnoën Bœotis tradit. c. 93.
- Aristeus Pellicæ fil. I. 29. Adimanti fil. c. 60. res ab eo gesta. *ibid.* et in *seqq.* Aristeus Corinthius. II. 67. Aristeus Athenas delatus, et capitali supplicio affectus. *ibid.* Aristeus Lacedæmon. IV. 132.
- Aristides justus. *Schol.* ad I. 96. V. 18.
- Aristides Archippi fil. IV. 50. Aristides Lysimachi fil. I. 91. Aristides Atheniensium dux. IV. 75.
- Aristocles frater Plistoanactis regis Laced. V. 16. Aristocles præfectus belli apud Laced. V. 71. in exsilium pulsus. c. 72.
- Aristocles Hestiodori pater. II. 70.
- Aristocles Athen. V. 19.
- Aristocrates. V. 24. Aristocrates Sicelii vel Scellii fil. VIII. 89.
- Aristogiton civis Athen. VI. 54. Hipparchum perimit. I. 20. VI. 54. etc. et *Schol.* ad I. 20.
- Ariston Pyrrichi fil. optimus navium gubernator. VII. 39.
- Aristonous Larissæus. II. 22. Aristonous Agrigenti conditor. VI. 4.
- Aristonymus pater Euphamidæ. II. 33. IV. 119.
- Aristophon. VIII. 86.
- Aristoteles Timocratis fil. III. 105.
- Arma cur olim Græci gestarint. I. 6. quinam primi ea deposuerint. *ibid.*
- Arna Thessaliæ urbs. I. 12. in agro Chal-
- cidensi sita. IV. 103. et Bœotiæ urbs. *Schol.* I. 12. Vide *Strab.* l. 9.
- Arnissa Macedoniæ op. IV. 128. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 128. 129.
- Arrhiana. VIII. 104.
- Arrhibæus Lyncestarum rex. IV. 79. Bromeri fil. c. 83. ei bellum inferunt Brasidas et Perdicas. c. 124.
- Arsacus Tissaphernis præf. VIII. 108.
- Artabazus Pharnacis fil. I. 129. Hujus meminit *Herodotus*, l. 7, 8, 9.
- Artaphernes Persa. IV. 50.
- Artas. VII. 33.
- Artaxerxes Xerxis filius Persarum rex. I. 104. Vide *Herodot.* l. 6, 7. regnare incipit. I. 137. moritur. IV. 50.
- Artemisium. III. 54. Vide *Strabonem*, l. 14. Artemisius mensis. V. 19.
- Artynæ Argivorum magistrat. V. 47.
- Arx Athenarum capta a Cylone etc. I. 126. olim erat urbs etc. II. 15.
- Asine. IV. 13. et 54. VI. 93. *Schol.* ad IV. 13. init. Vide *Strabonem*, l. 8.
- Asopius Phormionis pater. I. 64. Asopius Phormionis fil. III. 7. res ab eo gesta. *ibid.* occiditur. *ibid.*
- Asopolaus pater Astymachi. III. 52.
- Asopus fluvius. II. 5. Vide *Strabonem*, l. 9.
- Aspasia. *Schol.* ad I. 67. extr. Vide *Plutarchi* Periclem.
- Aspendus. VIII. 81. et 87. Vide *Strabonem*, l. 14.
- Assinarus Siciliæ fl. VII. 84.
- Astascus. II. 30. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 417. etc. urbs Acarnaniæ. *Schol.* *ibid.* ab Atheniensibus capta. II. 30. ei postea ab Atheniensibus bellum inferitur. c. 102.
- Astacus Persa. VIII. 108.
- Astydamia mater Eurysthei. *Schol.* ad I. 9.
- Astymachus Asopolai fil. III. 52.
- Astyochus Lacedæm. navarchus. VIII. 20. in Chium venit. c. 23. Lesbum tentat. *ibid.* ejus expeditiones. c. 31. periculum ad Corycum. c. 33. Chiis auxilium ferre recusat. c. 38. apud Lacedæmonios a Pædarito accusatur. *ibid.* Phrynicum prodit. c. 50. etc. mortem evitat, confugiendo ad aram. c. 84. Spartam revertitur. c. 85.
- Atalanta insula. II. 32. muro cincta. *ibid.* ubi sita. III. 89. Vide *Strabonem*, l. 9.
- Atalanta urbs Macedoniæ. II. 100. V. 18.
- Athensæ ut ad tantam magnitudinem creverint. I. 2. et 98. quomodo post barbaros e Græcia fugatos instauratæ. a c. 89. ad 91. earum thesaurus. II. 13. copiæ militares. *ibid.* ambitus. c. 13. muri. *ibid.* earum frequentia. c. 17. peste laborant. c. 47. etc. III. 87. earum laus. II. 41. status popularis in paucorum dominatum mutatur, cur, quomodo, per quos etc. a

VIII. 42—66. etc. tempus hujus mutationis notatur. VIII. 63. et 68. Athenienses advenas omnes civitate donant. I. 2. colonias emittunt. *ibid.* c. 12. primi ferro deposito vitæ genus delicatius coluerunt. I. 6. Delum lustrant. c. 8. III. 104. cum Æginetis bellum gerunt. I. 14. quando effecti nautici. c. 18. urbe relicta naves conscendunt. c. 18. et 73. etc. quando a Lacedæm. dissociati etc. inter se bellum gerere cœperunt. I. 18. quomodo sociis imperarint. c. 19. 76. 99. VI. 76. Corcyreis in amicitiam acceptis auxilium mittunt. I. 44. etc. cum Corinthiis manus conserunt. c. 49. quas res circa Potidæam gesserint. c. 56. etc. Perdicæ bellum inferunt. c. 59. postea societatem cum eoineunt. c. 61. pugnant cum Corinthiis et Potidæatis. c. 62. et victoria potiuntur. *ibid.* Potidæam obsident. c. 64. eorum ingenium, mores, etc. c. 70. 102. VII. 14. et 48. omnibus diebus totius anni, uno excepto. sacra faciebant. *Schol.* ad II. 38. male andiebant ignaviæ, luxus, et otii nomine. *Schol.* ad II. 40. init. redditus eorum e iudiciis. *Schol.* VI. 91. eorum legati respondent orationi Corinthiorum. I. 72. et 73. urbem et mœnia restaurant. c. 89. etc. duce Pausania cum Persis bellum gerunt. c. 94. tributum exigunt a sociis. c. 96. Medos ad fl. Eurym. superant. c. 100. Thasiis bellum faciunt. *ibid.* eosque subigunt. c. 101. propter Laced. suspicionem se jungunt Argivis. c. 102. Helotas recipiunt et Naupacti collocant. c. 103. bellum gerunt in Ægypto. c. 104. pugnant cum Corinthiis et Epidauriis. c. 105. et cum Æginetis. c. 105. et cum Corinthiis. *ibid.* longos muros ædificant. c. 107. pugnant cum Lacedæm. c. 107. etc. Bœotos et Locros subigunt etc. c. 108. Pelop. depopulantur. c. 108. Ægypto pulsî. c. 109. et 110. adversus Pharsalum expeditionem suscipiunt. c. 111. Sicyonios prælio vincunt. *ibid.* et c. 108. fœdera quinquennalia ineunt cum Pelop. c. 112. in Cyprum facta expeditione, Cyprios aliosque superant. *ibid.* Chæroneam recuperant. *ibid.* ad Coroneam victi, Bœotiam amittunt. c. 113. Eubeam subigunt. c. 114. cum Laced. tricennalia fœdera percipiunt. c. 115. Sami statum opp. constituunt. *ibid.* bellum gerunt cum Samiis. c. 116. eosque subigunt. c. 117. deliberant de bello Pelop. c. 139. tyrannis parent. VI. 53. eorum socii in bello. II. 9. ex agris in urbem commigrant. II. 14. pagatim habitantes a Theseo primum in urbem coacti. c. 15. pugna avidi a Pericle reprimuntur. c. 21. classem circa Pelop. mittunt. c. 23. Methonem oppugnant. c.

25. Locridem invadunt. c. 26. Æginetas ex insula pellunt. c. 27. cum Sitalce societatem ineunt. c. 29. Solium capiunt et Astacum etc. c. 30. Megaridem invadunt. c. 31. Atalantam communiunt. c. 32. exsequias faciant bello cæsis. c. 34. gravi peste affliguntur. c. 47. etc. classem in Pelop. mittunt. c. 56. Potidæam frustra oppugnant. c. 58. Pericli succensent. c. 59. postea mitigantur. c. 65. post mortem Periclis ambitioni et quæstui dediti. c. 65. intercipiunt Pelop. ad Persas legatos. c. 67. etc. Potidæam capiunt. c. 70. naves ad Naupactum et in Cariam mittunt. c. 69. eorum ad Platæenses responsum. c. 73. bellum inferunt Chalcidensibus etc. c. 79. vario Marte. c. 79. pugnant cum Pelop. c. 83. iterum se parant certamini. II. 85. etc. pugnam committunt. c. 90. etc. Astacum navigant et in Acarnaniam digreduntur. c. 102. etc. eorum resp. qualis. II. 36. ejus optimum temperamentum. VIII. 97. classem in Lesbium mittunt. III. 3. Mitylenen obsidione cingunt. c. 6. et 18. et capiunt. III. 27. eorum in Mitylenæos sævum decretum. c. 49. Minoam insulam occupant. c. 51. in Sicilia. naves mittunt. c. 86. iterum peste laborant. c. 87. in Æoli insulas expeditionem suscipiunt. c. 88. quas res in Sicilia gesserint. c. 90. 99. 103. 115. classem in Pelopon. et Melum etc. mittunt. III. 91. in Acarnania res gestæ. c. 94. pugnant cum Ætolis. c. 97. vincuntur. c. 98. novam classem instruunt. c. 115. et in Siciliam mittunt. IV. 2. Pylum occupant et muniunt. c. 4. Eionem capiunt. c. 7. pugnant cum Laced. circa Pylum. c. 9. eosque superant. c. 13. et 14. inducias faciunt. c. 16. quibus solutis, bellum rursus gerunt cum Laced. c. 23. pugnant cum Syracusanis. c. 25. Pylum obsident. c. 26. etc. pugnant cum Laced. c. 32. et 33. Corinthios invadunt. c. 42. etc. Anactoriam capiunt. c. 49. Chiorum murum dejiciunt. c. 51. Cythera occupant. c. 53. etc. agrum Lacon. populantur. c. 54. Thyream capiunt, et Æginetas perimunt. c. 57. longos muros Megarensium capiunt. c. 68. et Nisæam. c. 69. pugnam cum Brasida detrectant. c. 73. Antandrum recipiunt. c. 75. Bœotiam ingressi, Delium communiunt. c. 90. prælium ineunt cum Bœotis. c. 96. vincuntur. *ibid.* Delium amittunt. c. 101. Amphipoli capta trépídare cœperunt. c. 108. inducias faciunt cum Laced. c. 117. etc. Mendam capiunt. c. 130. Scionen obsident. c. 131. societatem ineunt cum Perdicæ. c. 132. Delios insula pellunt. V. 1. expeditionem in Thraciam suscipiunt. c. 2. lega-

tos in Siciliam mittunt. c. 4. ad Amphipolin a Brasida fugantur. c. 10. ad pacem inclinant. c. 14. fœdera ineunt cum Laced. c. 18. et 23. Scionem expugnant. c. 32. eorum in Laced. ira. c. 42. fœderis solvendi occasionem capiunt. c. 43. fœdus faciunt cum Argivis et eorum sociis. c. 47. in Melum classem mittunt. c. 84. eamque obsident. c. 114. et expugnant. c. 116. in Siciliam expeditionem suscipiunt. VI. 1. quam ob causam. c. 6. de bello Siculo deliberant. c. 8. ejus apparatus. c. 25. c. 31. c. 43. a Segestanis decepti. c. 46. inquirunt de sacris violatis. c. 53. Alcibiadem e Sicilia revocant. c. 61. quas res in Sicilia gesserint. c. 62. Syracusas invadere cœperunt. c. 63. prælio se parant cum Syrac. c. 67. pugnant et vincunt. c. 70. etc. Camarinensium societatem petunt. c. 75. sunt Iones genere. c. 82. VII. 47. Siculos et Etruscos belli socios faciunt. c. 88. etc. Epipolas capiunt et Syracusanos vincunt. c. 97. 98. 101. Syracusas obsidione premunt. c. 103. pacem cum Lacedæmoniis rumpunt. c. 105. cum Gylippo vario Marte pugnant. VII. 5. etc. novum exercitum in Siciliam decernunt. c. 16. naves 30 in Pelop. et novam classem in Siciliam mittunt. c. 20. post Deceleam muro conclusam consternati. c. 27. Thraces domum remittunt. c. 29. cum Corinthiis pugnant ad Erineum. c. 34. pugnant cum Syrac. et vincuntur. c. 40. et 41. magnam cladem ad Epipolas accipiunt. c. 43. etc. de discessu a Syracusis cogitant. c. 47. etc. discessuri lunæ defectione absterrentur. c. 50. vincuntur a Syrac. c. 52. et 53. quinam eorum socii in bello Syrac. c. 57. ultimi prælii fortunam experiri statuunt. c. 60. dimicant. c. 70. et superantur. c. 71. etc. miserabilis eorum discessus. c. 75. noctu profugiunt. c. 80. eosque insequuntur Syrac. c. 81. captivi in Lapidicias conjecti. c. 87. eorum post hanc cladem consternatio. VIII. 1. sociorumque defectio. c. 2. classem Pelop. fugant obsidentque. c. 10. eorum apparatus ob sociorum defectionem. c. 15. Mitylenen capiunt. c. 23. Clazomenios subigunt. c. 23. Chios acie victos obsident. c. 24. Milesios superant. c. 25. a Mileto Pelop. metu abscedunt. c. 27. expeditionem suscipiunt adversus Miletum et Chium. c. 30. ad Chium naufragium patientur. c. 34. pugnant cum Pelop. et vincuntur. c. 42. amicitiam Tisaphernis frustra tentant. c. 56. pugnant cum Chiis. c. 61. quo anno post exactos tyrannos libertate privati. c. 68. opprimunt optimates in Samo. c. 73. pugnant cum Pelop. et profligantur. c.

95. post Eubœam amissam consternati. c. 96. navale certamen ineunt cum Pelop. c. 104. et victoriam obtinent. c. 106. animo confirmantur. *ibid.*
 Athenæus Pericleidæ fil. IV. 119. et 122.
 Athenagoras Syracusanus populo ob facundiam gratiosissimus. VI. 35.
 Athletæ in certam. Olymp. subligacula circa pudenda gestabant. I. 6. quando primum se nudarint. *ibid.*
 Athos mons ubi situs, et quot urbs contineat. IV. 109. Vide *Herodotum*, I. 7. c. 22.
 Atintanes. vid. Antitanes.
 Atramyttium in Asia situm. V. 1. Vide *Strabonem*, I. 13. a Deliis habitatum. VIII. 103.
 Atreus Pelopis fil. regnum Mycenarum ab Eurystheo accipit. I. 9.
 Attaginus. *Schol.* ad III. 62. meminit *Herodot.* I. 9.
 Attica cur olim seditionibus immunis. I. 2. ab iisdem incolis semper habitata. *ibid.* sterilis. *ibid.* hominum multitudine quomodo aucta. *ibid.* cur in Ioniam colonias miserit. *ibid.* quomodo olim incoleretur. II. 15. invaditur. I. 114. II. 10. 12. 18. 19. 47. III. 1. 26. IV. 2. VII. 19.
 Anlon. IV. 103. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 163. etc.
 Aurigam coronavit in Olymp. Lichas Lacedæmonius. V. 50.
 Autocles Tolmæi fil. IV. 53. et 119.
 Axios fl. II. 99. Vide *Herodotum*, I. 7. et *Strab. Epit.* I. 7.

B.

Bacchi in Limnis templum. II. 15. ejus in honorem celebrantur Bacchanalia. *ibid.*
 Balneis, præterquam Eurota fluv. non utantur Lacedæmonii. *Schol.* ad II. 39.
 Barbari nomen ignotum Homero. I. 3. Barbari ferrum gestare perpetuo solebant. *ibid.* Græciam magna classe invadunt. c. 18.
 Battus Corinthius dux. IV. 43.
 Bellum Peloponnesiacum quantum etc. I. 1. 23. ejus causæ. I. 24. 56. 66. 88. et apparatus ex utraque parte. II. 7. et initium. II. 1. primus ejus annus absolutus. c. 47. secundus. c. 70. tertius. c. 103. quartus. III. 25. quintus. c. 88. sextus. c. 116. septimus. IV. 51. octavus. c. 116. nonus. c. 135. decimus. V. 24. undecimus. c. 39. duodecimus. c. 51. decimus tertius. c. 56. decimus quartus. c. 81. decimus quintus. c. 83. decimus sextus. VI. 7. decimus septimus. c. 93. decimus octavus. VII. 13. decimus nonus. VIII. 6. vicesimus. c. 60. vicesimus primus. c. 109. ejus duratio. V. 26. prædicta ab oraculo. *ibid.* per æstates

- et hyemes a Thucydide descriptum. II. 1. V. 20. etc. c. 26. cum primo gestum per decem integros annos duravit. V. 20. 24. redintegratum etc. c. 25. etc. bellum inter Chalcidenses et Eetrianses. I. 15. cum Medis gestum. I. 23. inter Corcyraeos et Corinthios. I. 24. etc. inter Ambraciotas et Amphilochos. II. 68. inter Lacedaemonios et Argivos. V. 83. VI. 7. et 95. inter Epidaurios et Argivos. V. 53. bellum sacrum. I. 112. *Reliqua vide suis in locis, viz. in nominibus eorum, a quibus gesta sunt.*
- Berrhœa. I. 61. et *Schol.* Vide *Strabonem*; I. 16. et *Antonini Itiner.*
- Bisaltia. II. 99. IV. 109. Vide *Herodotum*, I. 7. c. 115.
- Bithyni Thracæ. IV. 75. Vide *Herod.* I. 7. c. 75. et *Strab.* I. 12.
- Bœoti ex Arnaejecti. I. 12. Cadmeidem regionem occupant. *ibid.* ab Atheniensibus victi ad Cœnophyta. I. 103. liberi fiunt. c. 113. Phocensibus contermini. III. 95. Delium oppugnant. IV. 100. vincunt Athenienses ad Delium. c. 96. etc. Panaetum capiunt. V. 3. societatem cum Lacedaemoniis ineunt. V. 40. Syracusanis auxilia mittunt. VII. 19. et Athenienses ad Syracusas superant. c. 43. eorum magistratus Bœotarchæ dicti. II. 2. IV. 91. V. 37. undecim numero. *Schol.* ad II. 2. eorum quatuor consilia. V. 38. Bœoti et Lesbii consanguinei, utriusque Æolenses. *Schol.* ad III. 2. et Annot. ad eum loc. e cod. Cass.
- Bœum. I. 107. et *Schol.* Vide *Strab.* I. 9.
- Bolbe, palus in agro Mygdonio. I. 58. IV. 103.
- Bolissus. VIII. 24. ejus meminit *Herod.* in vita *Homeri*, c. 23. 24.
- Bonienses. III. 96. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 502.
- Boriades Eurytanæ. III. 100.
- Bottia, unde dicti Bottiæi. II. 99. Bottiæa. c. 100. Vide *Herod.* I. 7. Bottiæi in Thracia. I. 57. ad defectionem sollicitati. *ibid.* colonia Macedonum. *Schol.* ad II. 79. iis. bellum inferunt Athen. II. 79. et dubio Marte pugnant. *ibid.*
- Brasidas Tellidis fil. Methonen servat, et Spartæ collaudatur. II. 25. Alcidaæ consiliarius. III. 69. ad Pylum rem strenue gerit. IV. 11. et 12. graviter vulneratur. *ibid.* Megarensibus succurrit. IV. 70. etc. copiam pugnae facit Atheniensibus, c. 73. in Thraciam copias ducit. c. 78. Thessaliam pertransit. *ibid.* ejus laus. c. 81. et 108. V. 7. in Lyncestas expeditio. IV. 83. Acantho bellum infert. c. 84. orationem habet. c. 85. ad eum deficit Acanthus, c. 88. et Stagirus. *ibid.* contra Amphipolin copias ducit. c. 102. occupat Argilum. c. 103. et Amphipolin. c. 106. ab Eione repellitur. c. 107. deditioe accipit Myrcinum, Gapselum et Cœsymen. *ibid.* exercitum ducit in Acten. c. 109. Toronen occupat. c. 112. Lecythum oppugnat et capit. c. 115. etc. ad eum deficit Scione. c. 120. a Scionæis, ut Græciæ liberator, aurea corona donatur. c. 121. ad eum deficit Menda. c. 123. alteram in Lyncestas expeditionem suscipit. c. 124. deseritur a Perdica. c. 125. milites cohortatur. c. 126. hôstes insequentes repellit. c. 127. etc. hostis iudicatur a Perdica. c. 128. Potidæam nequicquam tentat. c. 135. Cleoni castra opponit ad Cerdylum. V. 6. etc. Athenienses aggredi statuit. c. 8. milites adhortatur. c. 9. in Athenienses erumpit. c. 10. victor in prælio cadit. *ibid.* honorifice sepelitur. c. 11.
- Braure Pittacum interficit. IV. 107.
- Bricinnæ, arx in agro Leontino. V. 4.
- Brilessus mons. II. 23. Vide *Strab.* I. 9.
- Bromerus pater Arrhibæi. IV. 83.
- Bromiscus. IV. 103.
- Bucolion Arcadiæ op. IV. 134. *dictum forte a Bucolione rege, cujus meminit Pausanias*, l. 8.
- Budorum propugnaculum. II. 94. Budorum promont. *Schol.* ad II. 93. et III. 51. Thuc. III. 51.
- Buphras. IV. 116.
- Byzantium Medis eripiunt Athen. ductu Pausaniæ. I. 94. a Pausania priore adventu captum, et Gongylo Eretriensi commissum. c. 123. Byzantii ab Athen. deficient. c. 115. cum illis compositionem faciunt. c. 117.

C.

- Cacyparis fl. VII. 80. Vide *Cluverii Sicil.* p. 183.
- Cadmeis, quæ postea Bœotia. I. 12.
- Caduceum præferebant ad hostes venientes. *Schol.* ad I. 146. et ad II. 1.
- Cæadas locus, cujus usus erat pro carcere apud Laced. *Schol.* ad I. 134.
- Cæcinius fl. III. 103.
- Calex fl. IV. 75.
- Callias pater Callieratis. I. 29. pater Hipponici. III. 91. Calliadis fil. dux Athen. I. 61. in prælio cadit. I. 63. Hyperochidæ fil. VI. 55.
- Callierates Calliæ fil. dux Corinth. I. 29. Vide *Herod.* I. 9.
- Calliensis Ætoli. III. 96. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 502.
- Calligetus Laophontis fil. VIII. 6. Megarensis. c. 39.
- Callimachus pat. Phanomachi. II. 70. pater Learehi. II. 67.
- Callirhoë fons. II. 15.
- Calydon olim Æolis. III. 102. Vide *Strab.* I. 10

- Camarina, civitas Doriensis. III. 86. a Syracusanis condita etc. II. 5. Vide *Cluverii* Sicil. p. 192. ab Archia prodita. IV. 25. Camarinacibus sedibus suis pulsus. VI. 5. quomodo se gesserint erga Athenienses et Syracusanos. VI. 88. etc.
- Cambyse Cyri fil. Persarum rex I. 13. Vide *Herodotum*.
- Cameirus. VIII. 44. Vide *Herod.* I. 1. *Strab.* I. 14.
- Canastræum. IV. 110. Vide *Herod.* I. 7. *Strab. Epit.* I. 7. et *Livium*, I. 44.
- Canis-sepulcrum. Vide *Cynossema*.
- Capaton pater Proxeni. III. 103.
- Capita-querens, loci nomen. III. 24.
- Carcinus Xenotimi fil. II. 28.
- Cardamyla. VIII. 24. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausaniam* in Laconicis.
- Caria. I. 116. II. 9. Cares insulas olim habitabant, et latrocinia exercebant. I. 8. in Delo sepulti, et quomodo ex armorum genere agniti. *ibid.* Cares invenerunt umbones clypeorum, et cristas galearum. *Schol.* *ibid.* Caricum mare. Vide *Mare*.
- Carnea, festa Laced. V. 54. 75. et 76. Carneus mensis. V. 54: in eo a militia abstinent Laced. *Schol.* *ibid.* Vide *Meursii* *Miscell.* Lacon. I. 3. c. 8.
- Caromalis, olim Tenarus. *Schol.* in *Annot.* ad I. 128. Tom. II. p. 527.
- Carpathus. *Schol.* ad II. 9.
- Carthaginenses a Phocaënsibus victi. I. 13.
- Caryes. V. 55.
- Carystii victi ab Athen. I. 98. Dryopes sunt. VII. 57.
- Casmenæ a Syracusanis conditæ. VI. 5. Vide *Cluverii* Sicil. p. 358.
- Castoris et Pollucis templa. Vide *Templum*.
- Casus. *Schol.* ad II. 9.
- Catana quando et a quo condita. VI. 3. Vide *Cluverii* Sicil. p. 116: etc. Catanæi regionem sub Ætna monte incolunt. III. 116. in Atheniensem potestatem redacti. VI. 51.
- Caulonia. VII. 25.
- Caunus. I. 116. VIII. 39. 42. 57. Vide *Strab.* I. 14.
- Cecalus pater Nicasi. IV. 119.
- Cecropia. II. 19.
- Cecrops Athen. rex. II. 15. sub eo ut incoletetur Attica. *ibid.*
- Cecryphalea. I. 105. et *Schol.*
- Cenæum Eubææ prom. III. 93. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 578.
- Cenchrea. IV. 42. et 44. Cenchræ. VIII. 10: et 20.
- Centoripa, Siculorum op. VI. 94. Vide *Cluverii* Sicil. p. 308. Centoripes incolæ. VII. 32.
- Cephalenia. *Schol.* ad I. 27. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 519. etc. ubi sita. II. 30.
- quot urbes habeat. *ibid.* ab Atheniensibus capta. *ibid.*
- Ceramicus. VI. 57. *Schol.* ad II. 34. Vide *Meursii* Ceramicum.
- Cercine mons, ubi II. 98.
- Cerdylum. V. 6. et 10.
- Ceryces. VIII. 53.
- Cestrine. I. 46. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 273. etc.
- Chæreas Arcestrati fil. VIII. 74. res ab eo gestæ. c. 74. et 86.
- Chæronea, Bœotiae urbs. I. 113. IV. 76. Vide *Strab.* I. 9. et *Pausaniam* in Phocicis. ab Athen. capta. I. 113.
- Chalce. VIII. 41. 44. et 55. Vide *Strab.* I. 10.
- Chalcedon colonia Megarensium, in Ponti faucibus sita. IV. 75. Vide *Strab.* I. 12.
- Chalcoideus classis Lacedæm. præfectus. VIII. 8. res ab eo gestæ. a. c. 11. ad c. 23. ab Athen. cæsus. VIII. 24.
- Chalcioeæ Minervæ templum. I. 134.
- Chalcis, Corinthiorum urbs. I. 108. Vide *Herod.* I. 7. et *Strab.* I. 10. ab Athen. capta. *ibid.* Chalcis Eubææ. VII. 29. Chalcis nomen erat variis urbibus. *Schol.* ad I. 108. extr. Chalcidenses in Eubæa. *Schol.* ad I. 57. cum Eretriensibus bellum gerunt I. 15. Atheniensibus subditi. VI. 76. Chalcidenses in Thracia. *Schol.* ad I. 57. ab Atheniensibus deficiunt. I. 58. vincunt Athenienses. II. 79. cum Argivis fœdus ineunt. V. 31.
- Chaones barbari. II. 68. quali utantur imperio. II. 80. bellicosissimi 81. ad Stratum cladem accipiunt. *ibid.*
- Charadrus, locus apud Argivos, ubi de causis militaribus cognoscunt. V. 60.
- Charicles Apollodori filius. VII. 20. et 26.
- Charminus Atheniensium dux. VIII. 30. cladem a Pelop. accipit. c. 42. oligarchicos in Samo adjuvat. c. 73.
- Charœades Euphileti fil. III. 86. cæsus a Syracusanis. c. 90.
- Charybdis. IV. 24. Vide *Cluverii* Sicil. p. 62. etc.
- Cherronesus Thraciæ. I. 11. Peloponnesi. IV. 42.
- Chimerium Thesprotidis. I. 30. et 46. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 279. etc.
- Chionis Laced. V. 24.
- Chius obsidetur. VIII. 38. abundat servis. VIII. 40. Chii de rebellione suspecti, novum murum Atheniensium jussu demoliuntur. IV. 51. ab Atheniens. deficiunt. VIII. 14. prælio vincuntur, variisque cladibus ab Athen. afficiuntur. c. 24. usque ad c. 39. Græcorum opulentissimi. VIII. 24. et 45. urbs ab Athen. circumvallata. c. 55. Astyocho cur in urbem accesserint. c. 24. ab Astycho auxilium petunt. c. 40.
- Chœrades insulæ. VII. 33.

- Chromon Messenius. III. 98.
 Chrysis Junonis sacerdos Argis. II. 2. ejus imprudentia conflagrat Junonis templum. IV. 133. Phliuntem confugit. *ibid.*
 Cicadas aureas olim gestarunt Athenienses. I. 6.
 Cilices pagna superati ab Atheniensibus. I. 112.
 Cimmon vel Cimon pater Lacedæmonii. I. 45. Cimon Miltiadis filius Bionem capit. c. 98. Persas ad Eurym. fl. vincit. c. 100. in Cypria expeditione moritur. c. 112. et *Schol.*
 Cithæron. II. 75. III. 24. Vide *Herod.* l. 9. *Strab.* l. 9.
 Citium Cypri urbs. I. 112. et *Schol.* Vide *Meursii* Cyprum. obsidetur. *ibid.*
 Clades quænam omnium maxima in bello Pelop. III. 113. Clades Atheniensium in Sicilia. Vide *Athenienses* et *Syracusani.*
 Clarus insula. III. 33.
 Classis quænam antiquissima. I. 4. quænam olim omnium potentissima. c. 14. Græcorum classes quales. c. 15. Classis ad Trojam profecta quanta et qualis. c. 10. Classis in Siciliam missæ apparatus etc. VI. 30. etc.
 Clazomenæ. VIII. 14. Vide *Herod.* l. 1. *Strab.* l. 13. 14. ab Athen. deficient. *ibid.* Polichnam muniunt. *ibid.* in Athen. ditionem concedunt. c. 23.
 Cleænetus. Vid. Cleon.
 Cleandridas, pater Gylippi. VI. 93.
 Clearchus, Rhamphicæ filius. VIII. 8. et 39.
 Clearides, Cleonymi filius, Amphipol. præfectus. IV. 132. V. 6. et 8. Cleonem cum Brasida vincit. V. 10. etc. pacem turbare conatur. c. 21.
 Cleippides Dinicæ fil. III. 3.
 Cleobulus ephorus Lacedæm. V. 36. 37. 38.
 Cleombrotus pater Pausaniæ. I. 94. et Nicomedis. c. 107.
 Cleomedes Nicomedis fil. V. 84.
 Cleomenes Laced. I. 126. rex Laced. *Schol.* *ibid.* Pausaniæ patruus. III. 26. alterius Pausaniæ fil. *Schol.* *ibid.*
 Cleon Cleæneti fil. III. 36. ejus ingenium, mores et facundia. *ibid.* et IV. 21. et 22. orationem habet. III. 37. Pylum cum exercitu mittitur. IV. 28. res ab eo gestæ. c. 30. etc. usque ad c. 41. ejus arrogantia. c. 27. etc. V. 7. in Thraciam contra Brasidam copias ducit. V. 2. etc. Toronen capit. c. 3. et Galepsum. c. 6. ad Amphip. a Brasida victus. c. 10. a quodam Myrcinio cæditur. *ibid.*
 Cleonæ, u bs ad Athon. IV. 109. Vide *Herod.* l. 7. Cleonæ in Argiva regione. VI. 95. Vide *Strab.* l. 8. et *Pausaniam* in Corinthiacis.
 Cleonymus pater Clearidæ. IV. 132.
 Cleopompus Cliniæ fil. II. 26. et 58.
 Clinias. *ibid.*
 Clypei; in Clypeos captivi deponere pecuniam, quam secum habebant. VII. 82. Clypeorum umbones. Vide *Cares.*
 Cnemus Spartanus, classis in Zacynthum missæ præf. II. 66. in Acarnaniam a Laced. mittitur. c. 80. pugnat cum Athen. ad Stratum. c. 83. etc.
 Cnidus. VIII. 35. et 42.
 Colloquium Atheniensium et Melicrum. V. 85. etc.
 Colonæ agri Trojani. I. 131. Vide *Strab.* l. 13.
 Colonix deducendæ mos priscus. I. 24. etc. colonix et metropolis mutua officia quænam. c. 25. 38. etc.
 Colonus, locus editus in agro Attico. VIII. 67.
 Colophon. III. 34. Vide *Herod.* l. 1. *Strab.* l. 13. Colophonii Notium se conferunt etc. III. 34.
 Columnis incisa fœdera. Vide *Fœdus.*
 Cometes. *Schol.* ad I. 12.
 Commercium inter priscos Græcos qualia fuerint. I. 2.
 Concio Corecyæorum. I. 32. Corinthiorum. c. 37. 68. 120. Peloponnessium. c. 53. Atheniensium. c. 53. et 73. Periclis. c. 140. II. 35. et 60. Archidami. I. 80. II. 11. 72. et 74. Sthenelaidæ. I. 86. Plateensium. II. 71. III. 53. Cnemis cæterorumque ducum Lacedæmoniorum. II. 87. Phormionis. II. 89. Mitylenæorum. III. 9. Teutiaplî Elei. III. 30. Cleonis. III. 37. Diodoti. III. 42. Thebanorum. III. 61. Demosthenis. IV. 10. Lacedæmoniorum. IV. 17. Hermocratis. IV. 59. VI. 33. et 76. Brasidæ. IV. 88. et 126. V. 9. Pagondæ. IV. 92. Hippocratis. IV. 95. Nicix. VI. 9. 20. et 68. VII. 61. et 77. Alcibiadis. VI. 16. et 89. Athenagoræ. VI. 36. Euphemi. VI. 82. Gylippi et cæterorum belli ducum. VII. 66.
 Conon. VII. 31.
 Copæenses. IV. 98. Vide *Strab.* l. 9. et *Pausaniam* in Bœoticis.
 Coreyra Epidamni metropolis. I. 24. eam olim tenuerunt Phæaces. c. 25. et insula et urbs. c. 37. Vide *Palmerii* Gr. antiq. l. 2. c. 10. quomodo sita. I. 36. 44. et 68. Corecyæi Epidamnum condunt. I. 24. Corinthiorum coloni, c. 25. bellum Epidamniis inferunt. c. 26. mari Corinthios vincunt. c. 29. societatem Atheniensium implorant. c. 31. orationem habent. c. 32. societatem ab Athen. impetrant. c. 45. prælium navale committunt cum Corinthiis. c. 48. etc. vincuntur. c. 50. Corecyæi beneficio adfecti a Themistocle. *Schol.* ad I. 136. init. eorum discordiæ et seditio. III. 70. etc. a classe Pelop. vincuntur. III. 77. etc.

- plebis in optimates sævitia. c. 81. etc. in bello Syracæ. Atheniensibus auxilia dant. VII. 57.
- Corinthus I. 13. Corinthii navium formam primi immutarunt. *ib.* opulenti. *ib.* Epidamnios in fidem et clientelam recipiunt. c. 25. Corcyræcos odio prosequuntur. *ib.* Epidamnium præsidia mittunt adversus Corcyr. I. 26. bellum contra Corcyr. parant. I. 27. etc. cum Corcyr. navale prælium committunt et vincuntur. c. 29. etc. præsidii Leucadem cæterasque civitates amicas tumentur. c. 30. bellum adversus Corcyr. instaurant. c. 31. et cum illis et Athen. rursus pugnant. c. 48. et 49. exitus prælii. c. 50. et 51. auxilium mittunt Potidæatis. c. 60. Athenienses vincunt. c. 62. Athenienses odio habent. c. 103. cum illis æquo Marte pugnant. c. 105. gravissimam cladem accipiunt. c. 105. et 106. a Phormione prælio navali superantur. II. 84. cum Athen. pugnant et ab illis vincuntur. IV. 43. etc. maximum tumultum in Peloponneso excitant. V. 27. etc. a Lacedæmoniis abalienati. V. 30. societatem faciunt cum Eleis. c. 31. et cum Argivis. *ibid.* Syracusanis contra Athen. suppetias ferunt. VI. 93. VII. 17. etc. Corinthiorum concio. I. 37. 68. 120. Græciæ emporium. I. 13.
- Corcebus. II. 22.
- Coronæi. IV. 93.
- Coronea Bœotiæ. I. 115. Vide *Strab.* I. 9.
- Coronta Acarnaniæ. II. 102. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 419.
- Cortyta. IV. 56.
- Corycus. VIII. 14. 33. et 34. Vide *Strab.* I. 13.
- Coryphasium. IV. 3. et 118. V. 18. Vide *Pausaniam* in Messeniæcis.
- Cos Meropis. VIII. 41. Vide *Herod.* I. 1. *Strab.* I. 10.
- Cranæa Cephallenæ. *Schol.* ad I. 27.
- Cranii Cephallenæ. II. 30. et 33. V. 35. et 56. Vide *Strab.* I. 10. et *Palmerii Gr. antiq.* p. 530.
- Cranonii. II. 22. Vide *Strab.* I. 9.
- Cratæmenes. VI. 4.
- Craterii Phocæidis. VIII. 101.
- Cratesicles pater Thrasymelidæ. IV. 11.
- Crenæ Amphilochiæ. III. 105.
- Crestonica gens. IV. 109.
- Creta. III. 69. Cretenses cum Rhodiis Gelam condant. VII. 57. mercede militant. *ibid.*
- Crissæus sinus. I. 107. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 608.
- Cristæ galearum. Vide *Cares.*
- Crocylimum Ætoliæ op. III. 96. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 466. 506. 517.
- Crœsus. I. 16.
- Crommyon in agro Corinth. IV. 42. et 44.
- Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Corinthiacis.
- Crotoniatis regio et Crotoniatæ. VII. 35.
- Crusis regio. II. 79.
- Cultus priscus Græcorum qualis. I. 6.
- Cuma Ætolica. III. 31. Cuma. VIII. 31. et 100. Cumæ, urbs Chalcidica. VI. 4.
- Cupressu cariem non sentit. *Schol.* ad II. 34. Cupresseis arcis Athenienses condebant ossa mortuorum. II. 34.
- Curetis, postea Ætolia. *Schol.* ad II. 102. extr. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 446. 525.
- Cyclades insulæ. I. 4.
- Cyclopes. VI. 2.
- Cydonia urbs Cretæ. II. 85. et *Schol.* Vide *Meursii Cretam.* Cydoniatæ. *ibid.*
- Cyllene. I. 30. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Eliacis. a Coreyreis inceusa. *ibid.* Eleorum navale. *ibid.* et II. 84. VI. 88.
- Cylon et Cylonium piculum. I. 126. etc.
- Cynes Theolyti fil. II. 102. in Coronta reductur. *ibid.*
- Cynossema prom. VIII. 104. et 105. Vide *Strab.* I. 13.
- Cynurius ager. IV. 56. in confiniis Argivi et Laconici agri. *ibid.* Vide *Pausan.* in Corinthiacis; controversus inter Laced. et Argivos. V. 41.
- Cyprus. I. 94. multæ ejus urbes a Græcis subactæ. *ibid.* ei bellum inferunt Athen. I. 112.
- Cypsela castellum. V. 33.
- Cypselus. *Schol.* ad I. 13. med.
- Cyrene. I. 110.
- Cyrrhus. II. 100. Vide *Plinium.* I. 4.
- Cyrus primus Persarum rex, Cambysæ pater. I. 13. Crœsum superat. c. 16. Cyrus Persarum regis fil. Peloponnesiis favet. II. 65.
- Cythera insula ubi. IV. 53. VII. 46. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Lacon. ei bellum inferunt Athen. IV. 54. Cytherii ab Athen. ex suis sedibus in alias translati. *ibid.*
- Cytherodices quis. IV. 53.
- Cytinium. I. 107. et *Schol.* *ibid.* III. 95. Vide *Strab.* I. 9. 10.
- Cyzicus. VIII. 107. Vide *Strab.* I. 12.

D.

- Daimachus pater Eupolpidæ. III. 20.
- Dailhus Laced. V. 19.
- Damagetus Laced. *ibid.*
- Damagon Laced. III. 92.
- Damotimus Naucratis fil. IV. 119.
- Daphnus. VIII. 23. et 31. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 569.
- Darius Persarum rex Cambysæ succedit. I. 14. Phœnicum classe insulas in suam potestatem redigit. c. 16. in Marathone pugnat cum Atheniensibus. VI. 59. alter

- Darius Artaxerxis filius. VIII. 5. foedus cum Lacedaemoniis jungit. VIII. 18. et 37.
- Dardanum. VIII. 104.
- Darius; vid. Persarum Reges; Daricus stater. VIII. 28.
- Dascon Camarinæ conditor. VI. 5.
- Dascon sinus et castell. VI. 66. Vide *Cluverii Sicil.* p. 180.
- Dascyliis provincia. I. 129.
- Daulia urbs in agro Phocensi. II. 29. Vide *Strab.* I. 9. et *Pausan.* in Phocicis; et *Palmerii Gr. antiq.* I. 6. c. 12.
- Daulias avis. *ibid.*
- Decelea in Attica. VI. 93. Alcibiadis suasu communita; VII. 18. et 19. maximo Atheniens. damno. VII. 27. quantum distet ab Athenis. c. 19.
- Decemviri Athenis creati. VIII. 67. etc.
- Defectio Græcorum ab Athen. qua de causa. I. 99.
- Defectus Lunæ. VII. 50. Solis. I. 23. II. 28. IV. 52.
- Delium Apollinis templum in agro Tanagræo. IV. 76. Vide *Herod.* I. 6. *Pausan.* in Bœoticis; et *Strab.* I. 9. ab Athen. munitum. IV. 90. a Bœotis oppugnatum. IV. 100. et expugnatum. *ibid.*
- Delphi. I. 112. et *Schol.* Delphicæ urbes viginti duæ. *Schol. ibid.* Vide *Herod.* I. 8. *Strab.* I. 9. Delphos spolia mitti solita. IV. 134. Delphica vates a Plistonacte corrupta. V. 16. Delphicum templum Delphis a Laced. traditum, Phocensibus ab Athen. I. 112. Delphicum oraculum. Vide Oraculum.
- Delphinium in Chio. VIII. 38. Vide *Strab.* I. 9. ab Athen. munitum. *ibid.*
- Delus ab Athen. lustrata. I. 8. III. 104. ærarium Athen. I. 96. mota ante bellum Pelop. II. 8. Deliaci ludi et conventus. III. 104. Delii ab Athen. ex insula summoti. V. 1. quonam se receperint. *ibid.* et VIII. 108. quando et cur ab Athen. in patriam reducti. V. 32.
- Demaratus Athen. VI. 105. et *Schol.* ad I. 138.
- Demarchus Syrac. VIII. 85.
- Demeas pater Philocratis. V. 116.
- Demiurgi. V. 47.
- Democratia Athenis sublata. VIII. 63. etc. et Argis. V. 81.
- Demodocus. IV. 75.
- Demosthenes Alcisthenis fil. III. 91. Ætolis bellum infert. c. 94. etc. cladem ab iis accipit. c. 98. ob quam Athenas redire non audet, sed apud Naupaetum manet. *ibid.* totius socialis exercitus dux electus. c. 107. res ab eo gestæ. *ibid.* et in *seqq.* circa Pylum quomodo se gesserit. IV. 3. etc. milites hortatur. c. 10. Megara tentat. IV. 66. etc. Megarensium longos muros capit. c. 67. Nisacum occupat. c. 69. ad bellum Syracusanum mittitur. VII. 16. trajicit in Siciliam. c. 26. etc. Syracusas cum classe venit. c. 42. Epipolas aggressus, magna cum clade repellitur. c. 43. etc. discessum e Sicilia suadet. c. 47. non probat Nicæ consilium. c. 49. ultimum navale prælium infeliciter tentat. c. 69. etc. Syracusis discedit. c. 75. etc. cum suis se dedit Syracusanis. c. 82. et ab illis interficitur. c. 86.
- Deiniadas. Vide Diniadas.
- Demoteles. IV. 25.
- Dercylidas Spart. Abydum et Lampsacum occupat. VIII. 61. etc.
- Derdas. I. 57. et *Schol.* *ibid.* c. 59. res ab eo gestæ. *ibid.*
- Dersaci. II. 101. Vide *Herod.* I. 7. c. 110.
- Derus. al. Lerus. VIII. 27.
- Deucalion. I. 3.
- Diacritus pater Melesippi. II. 12.
- Diacum genus. Vide Dii.
- Diana Ephesia. III. 104. VIII. 109.
- Diasia, maximus Jovis Milichii dies festus. I. 126.
- Dictidienses Thysson capiunt etc. V. 35. in monte Atho habitant. V. 82. ab Atheniensibus ad Chalcidenses deficiunt. *ibid.*
- Dictum Lacedæm. acutum. VI. 40.
- Didyme insula. III. 88. Vide *Strab.* I. 6. et *Cluverii Sicil.* p. 396. et 414.
- Diemporus Onetoridæ fil. II. 2.
- Dii ex Diaco genere. II. 96. VII. 27. *Schol.* in Annot. ad VII. 27. calci subiectis.
- Ditrephe Athen. VII. 29.
- Diluvium circa Orobias et Atalantam. III. 89.
- Diniadas. VIII. 22.
- Dinias pater Cleippidæ. III. 3.
- Diodotus Eucratis fil. III. 41. orationem habet. c. 42.
- Diomedes patria pulsus a Comete Liburnidas ins. tenuit. *Schol.* ad I. 12.
- Diomedon Athen. dux. VIII. 19. et 20. Chios victos obsidet. VIII. 24. democratice favet. c. 54. et 55.
- Diomilus Andrius. VI. 96. in prælio interfectus c. 97.
- Dion Macedoniæ op. IV. 78. Dion ad Athon. c. 109.
- Dionysia. V. 20. et 23. Dionysiæum theatrum ubi. VIII. 93.
- Diotimus Strombichi fil. I. 45.
- Diotrephe pater Nicostrati. III. 75. IV. 119. Diotrephe in Thraciam missus. VIII. 64.
- Dipphilus Athen. dux. VII. 34.
- Discordia. Vide Seditio.
- Dissensio inter Laced. et Athen. I. 102. ejusque causa. *ibid.*
- Doberus urbs Pœonia. II. 98. et 100. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 211.

- Dolopia. II. 102. Vide *Strab.* I. 9, 10.
 Dolopes Scyrum incolunt. I. 98.
- Dorcis Laced. I. 95.
- Dores sive Dorienses Peloponnesum tenent. I. 12. Lacedæmona condunt. c. 18.
 Dorion Lacedæmoniorum metropolis. c. 107. III. 92. Caribus finitimi. II. 9. a Phocensibus bello premuntur. I. 107. etc. Ionum perpetui hostes. VI. 80. bellicosi, Iones imbelles. *Schol.* ad I. 124.
- Dorieus Diagoræ fil. Rhodius Olympionices. III. 8. Thurinarum navium præfectus. VIII. 55. et 84.
- Dorus. IV. 78.
- Drabescus Edonica. I. 99. IV. 102.
Dragameste. Schol. ad II. 102.
- Drimysa insula. VIII. 51. Vide *Livium*, I. 38.
- Droi Thracæ. II. 101.
- Dryopes. VII. 57. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 313.
- Dryosephalæ. Vide *Capita-quercus*.
- Dyme Achaïæ op. II. 84. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Achaicis.
- Dyrachium, olim Epidamnus. *Schol.* ad I. 24. init. male a nonnullis Δοράκιον scribitur. *Schol.* in Annot. calci subjectis T. H. p. 500. col. 2.
- E.
- Ebrus fl. II. 96.
- Eceritus Spartanus. VII. 19.
- Echecratides rex Thessalorum. I. 111.
- Echetimides, pater Tauri. IV. 119.
- Echinades insulæ. II. 102. Vide *Strab.* I. 10.
- Edoni. I. 100. II. 99. et *Schol.* *ibid.* IV. 102. et 109. Edones, non Edoni. *Schol.* in Annot. subjectis ad IV. 102.
- Eetionea. VIII. 90. et 92.
- Egesta urbs Elymorum. VI. 2. Vide *Cluverii* Sicil. p. 255. etc. Egestæi bellum cum Selinuntis gerunt. VI. 6. Atheniensium opem petunt. *ibid.* eorum in Athenienses fraus. VI. 46.
- Eion. I. 98. et *Schol.* *ib.* IV. 50. 102. et 106. etc. Vide *Herod.* I. 7. a Medis occupata. I. 98. Mendæorum colonia. IV. 7.
- Elæatis agri Thesprotici pars. I. 46. et *Schol.*
- Elæus. VIII. 102. et 107. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 225. 475.
- Elaphebolion mensis. IV. 118. V. 19.
- Eleus insula. VIII. 26.
- Eleusin, Atticæ op. I. 114. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Atticis. Eleusini contra Erechtheum bellum gerunt. II. 15. Eleusinium templum. c. 17. Eleusiniis Deabus consecratus ager inter Megara et Atticam. *Schol.* ad I. 139.
- Elis. II. 25. et *Schol.* *ib.* II. 66. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in fine Eliacorum. Elei victi ab Athen. II. 25. societatem faciunt cum Corinthiis et Argivis. V. 31. agrum Lepreatarum vastant. *ibid.* fœdus ineunt cum Athen. etc. V. 47.
- Ellomenum. III. 94.
- Elymi. VI. 2. Vide *Cluverii* Sicil. p. 34.
- Embatus Erythrææ. III. 29. *Schol.* *ibid.* Empedias Laced. V. 19.
- Endius ephorus Spart. Alcibiadis fil. VIII. 6. hospes Alcib. *ibid.* ad Athen. legatus. V. 44. etc. ejus cum Agide similtas. VIII. 12.
- Enipeus fl. IV. 78. Vide *Herod.* I. 7. *Strab.* I. 8.
- Enneacrunos fons. II. 15.
- Entimus Cret. Gelæ conditor. VI. 4.
- Eordia regio. II. 99. Eordi. *ibid.* Vid. *Strab.* I. 7.
- Ephesia solennia. III. 104.
- Ephori Laced. I. 131. eorum potestas. *ibid.* et c. 87.
- Ephyra, urbs Thesprotidis. I. 46. et *Schol.* Ephyra altera. *Schol.* *ibid.* Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 284. 432.
- Epicles pater Proteæ. I. 45. II. 25. VIII. 107.
- Epicurus pater Pachetis. III. 18.
- Epicydidas Laced. V. 12.
- Epidamnus ubi sita. I. 24. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 118. etc. a quibus condita. *ibid.* Epidamnii seditione laborant. *ibid.* a finitimis vexantur. *ibid.* Coreyræorum auxilia implorant, sed non impetrant. I. 24. etc. ex oraculo urbem Corinthiis dedunt. c. 25. eorum exsules orant Corinthios, ut se in patriam reducant. c. 26. obsidentur a Coreyræis. *ibid.* ad dedicationem redacti. c. 29.
- Epidaurus Pelop. urbs. II. 56. Vide *Strab.* I. 8. Epidaurus Limeræ. IV. 56. et *Schol.* *ib.* VI. 105. VII. 26. et *Schol.* *ib.* Vide *Pausan.* in Laconicis. Epidaurum Alcib. et Argivi occupare conantur. V. 53. et 56. in ejus agrum irrumpunt Argivi. V. 54. invaditur ab Eleis et Athen. c. 75. Epidaurii Corinthiis naves præbent contra Coreyræos. I. 27. Epidaurii et Corinthii vincunt Athenienses. I. 105.
- Epidemiurgi, quales magistratus. I. 56. *ibique Schol.*
- Epipolæ. VI. 75. ubi sitæ et unde appellatæ. c. 96. etc. Vide *Cluverii* Sicil. p. 142. etc. obsessæ ab Atheniensibus. VII. 43. etc.
- Epirotica gens. III. 102.
- Epistola Pausaniæ ad Xerxem. I. 128. Xerxis ad Pausaniam. c. 129. Themistoclis ad Artaxerxem. c. 137. Regis Persarum ad Lacedæmonios. IV. 50. Nicizæ ad Athen. VII. 11.

- Epitadas Molobri fil. IV. 8. et 31. defunctus. IV. 38.
- Epitelidas Hegesandri fil. IV. 132.
- Ereæ urbs. VIII. 19. Vide *Strab.* I. 13. deficit ab Athen. *ibid.*
- Erasinides Corinth. VII. 7.
- Erasistratus pater Phæacis. V. 4.
- Eratocles pater Phalii. I. 24.
- Erechtheus rex Athen. II. 15.
- Eresus vel Eressus urbs Lesbi. III. 18. Vide *Strab.* I. 13. ab Athen. deficit. *ibid.* reducta a Pachete. III. 35. iterum deficit. VIII. 23. et 100.
- Eretrienses cum Chalcidensibus bellum gerunt. I. 15. subditi et tributarii Athen. VII. 57. Eretriosum urbs etc. VIII. 95.
- Erineum Doricum. I. 107. et *Schol.* *ibid.* Vide *Strab.* I. 9. Erineum Achaïcum. VII. 34. Vide *Pausan.* in Achaïcis.
- Erineus fl. VII. 34. 80. et 82. Vide *Cluverii Sicil.* p. 183.
- Erinnyes. I. 91.
- Eriphyle uxor Amphiarai et mater Amphilochoi et Alcmæonis. *Schol.* ad I. 68. et ad II. 102.
- Erythræ Bœotiae. III. 24. et *Schol.* *ib.*
- Erythræa Ioniae. III. 33. Vide *Herod.* I. 1. et *Strab.* I. 13. Erythraei deficiunt ab Athen. VIII. 14.
- Eryx urbs Siciliae. VI. 2. et 46. Vide *Cluverii Sicil.* p. 238.
- Eryxidaïdas. IV. 119.
- Eteonicus Laced. VIII. 23.
- Eualas Spartanus. VIII. 22.
- Evarchus tyrannus Astaci. II. 30. ab Atheniensibus ejectus. *ibid.* a Corinthiis restitutus. c. 30. Evarchus alter. VI. 3.
- Eubœa ab Athen. deficit. I. 114. ab iisdem tota subacta. *ibid.* iterum deficit. VIII. 5. et 95.
- Eubulus. VIII. 23.
- Eucles dux Athen. IV. 104. Eucles dux Syrac. VI. 103.
- Euclides, unus e conditoribus Himeræ. VI. 5.
- Eucrates pater Diodoti. III. 41.
- Euctemon. VIII. 30.
- Eudemus. VII. 69.
- Evensus fl. II. 83. Vide *Strab.* I. 10.
- Euesperitæ. VII. 50.
- Euetion dux Athen. VII. 9.
- Eumachus Chrysidis fil. II. 33.
- Eumenidum aræ. I. 126.
- Eumolpidæ. VIII. 53. *Schol.* ad II. 15. init.
- Eumolpus cum Erechtheo bellum gerit. II. 15.
- Euphamidas Aristonymi fil. II. 33. IV. 119.
- Euphemus Atheniensium legatus. VI. 75. orationem habet ad Camarinenses. c. 81.
- Euphiletus pater Charœadæ. III. 86.
- Eupœidas pater Amphiae. IV. 119.
- Eupolium urbs Locr. III. 96. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 540. a Pelop. capitur. III. 102.
- Eupolpidas Daimachi fil. III. 20.
- Euripides pater Xenophontis. II. 70. et 79.
- Euripus Eubœæ. VII. 29. et 30.
- Europus oppugnatur. II. 100.
- Eurotas fluv. *Schol.* ad II. 39.
- Eurybatus. I. 47.
- Euryelus vel Euryalus. VI. 97. VII. 43. Vide *Cluverii Sicil.* p. 144. etc.
- Eurylochus Spartanus. III. 100. etc. Locros subigit. c. 102. defunctus. c. 109.
- Eurymachus Leontiadæ fil. II. 2. a Plataensibus interficitur. c. 5.
- Eurymedon fl. I. 100. Vide *Strab.* I. 14.
- Eurymedon Theucelis fil. III. 80. Coreycæis auxilio mittitur. *ibid.* dux Athen. c. 91. in Siciliam mittitur. IV. 2. et 46. bellum infert Coreycæis. IV. 46. ob reditum ex Sicilia pecunia mulctatur. c. 65. iterum in Siciliam mittitur. VII. 16. etc. Syracusas venit. VII. 42. discedere cupit. c. 49. cadit in prælio. c. 52.
- Eurystheus rex Mycenarum ab Heraclidis cæsus. I. 9.
- Eurytanes. III. 94. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 436.
- Eurytimus pater Archetimi. I. 29.
- Eustrophus Laced. V. 40.
- Euthycles pater Xenoclidis. I. 46. III. 114.
- Euthydemus Athen. V. 19. et 24. bello Syracusano dux creatur. VII. 16. ultimo prælio cum Syrac. infeliciter pugnat. VII. 69.
- Euxinus pontus. II. 97.
- Execestus pater Sicani. VI. 73.
- Exequiæ bello cæsis ab Athen. factæ. II. 34.
- Exercitus Athen. quisnam maximus. II. 32. quisnam Græcorum pulcerrimus. V. 60. Lacedæmoniorum qualis. c. 66.
- Expeditio Trojana qualis et quanta. I. 9. 10. et 11. expeditiones superiorum sæculorum quales. I. 10. et 15. *reliquas vide in nominibus eorum, a quibus facta sunt.*

F.

- Fabulam semel tantum refert Thucydides. *Schol.* ad II. 29.
- Fabula Alcmæonis. II. 102.
- Fames in obsidione Potidææ. II. 70.
- Ferrum gestandi mos barbaricus quando desierit. I. 6.
- Festus dies maximus Jovis Mellichii. I. 126. Festorum dierum nimis superstitiosa observatio quot clades Lacedæmonii attulerit IV. 5. V. 82. festum diem

Athenienses quid esse ducerent. I. 70.
 festum Apollinis Maloëntis. III. 3.
 Flammaram eructatio ex Ætna quoties
 tempore Thucydidis contigerit. III.
 116.
 Fœdus quinquennale inter Pelopon. et
 Athen. I. 112. tricennale inter eosdem.
 c. 115. quamdiu duraverit. II. 2. aperte
 ruptum. c. 7. Fœdus inter Acarnanes et
 Amphilochos. III. 114. inter Athen. et
 Laced. V. 17 ejus formula. c. 18. quan-
 do ruptum. c. 25. aliud inter eosdem.
 c. 22. ejus formula. c. 23. Fœdus
 inter Athen. et Argivos Eleosque etc.
 V. 46. ejus formula. c. 47. inter Argi-
 vos et Laced. c. 76. ejus formula. c. 77.
 aliud inter eosdem. c. 78. ejus formula.
 c. 79. Fœdus inter Eleos et Corinthios
 atque Argivos. c. 31. inter Argivos et
 Laced. c. 78. ejus formula. c. 79.
 Fœdus inter Laced. et Tissaphern. etc.
 VIII. 17. ejus formula. VIII. 18. aliud
 inter eosdem. c. 36. ejus formula. c. 37.
 et rursus aliud. c. 57. ejus formula. c.
 58. Fœdera jurejurando cæsis hostiis
 confirmata. I. 47. columnis lapideis in-
 cisa. *ibid.* et c. 56.
 Fons Ἐνεάκρουτος, antea Callirhoë dictus.
 II. 15.
 Fontes, locus in Amphilochia. III. 105.
 106.
 Fossa regis Persarum. IV. 109.
 Fretum Siculum. IV. 24.
 Funebris oratio Periclis. II. 35.

G.

Galepsus sive Gapselus, Thasiorum colo-
 nia. IV. 107. V. 6. ad Brasidam deficit.
 IV. 107. a Cleone expugnata. V. 6.
 Gauletes. VIII. 85.
 Gela fl. VI. 4. Vide *Cluverii* Sicil. p. 197.
 Gela urbs, quando et a quibus condita.
ibid.
 Gelo rex Syrac. VI. 4. et *Schol.* ad I. 14.
 Geloi Acragantem condunt. VI. 4. Vide
Cluverii Sicil. p. 202. Syracus. opem
 ferunt contra Athen. VII. 33. ubi habi-
 tent. VII. 58.
 Gerastius mensis Laced. IV. 119.
 Geræstus. III. 3. et *Schol.* *ibid.* Vide *Strab.*
 I. 10.
 Geranea. I. 105. et *Schol.* *ib.* Vide *Pau-
 saniam* in Atticis; mons in agro Mega-
 rensis. IV. 70. transitu difficilis etc. I.
 108.
 Getæ Scythis finitimi, cultu similes etc. II.
 96.
 Gigonius. I. 61. et *Schol.* *ibid.* Vide *He-
 rodot.* I. 7.
 Glauce in agro Mycalesio. VIII. 79.
 Glaucou Leagri filius. I. 51. Leagri Glau-
 conis fil. meminît *Herodot.* I. 9. c. 74.

Goaxis liberi Pittacum interficiunt. IV.
 107.
 Gongylus Eretriensis. I. 128. Gongylus
 dux Corinth. VII. 2. Vide *Plutarchi*
Nicias.
 Gortynia, urbs. II. 100.
 Gortys urbs Cretæ. *Schol.* ad II. 85. Vide
Meursii Cretam.
 Graeci. II. 96.
 Græcia instabiliter olim habitata I. 2. qua-
 lis ante bellum Trojanum. c. 3. et post
 bellum Troj. c. 12. unde et quando
 Hellas nominari cœpta. c. 3. etc. col-
 onias emittit. c. 12. a Tyrannis impedita,
 ne illustre aliquod facinus ederet. c. 17.
 quanta mala ex bello et seditioibus
 passa sit. III. 82. Græciæ urbes ubi
 olim conditæ. I. 7. Græci prisce quo
 vitæ genere et cultu usi sint. c. 5. 6.
 quomodo ad Trojanam expeditionem
 profecti sint. c. 9. ad Trojam appulsi
 quid gesserint. c. 11. rei navali operam
 dare cœperunt. c. 13. latrocinia sustule-
 runt. *ib.* quomodo bellum olim gesse-
 rint. c. 15. quando partim ad Atheni-
 enses partim ad Laced. divisi transierint.
 c. 18. Græcorum duces exstiterunt La-
 cedæmonii in bello Medico. *ibid.* Atheni-
 enses autem post Pausaniæ injurias.
 c. 95.
 Grestonia. II. 99. et 100. Vide *Herodot.*
 I. 7.
 Gylippus Cleandridæ fil. præfectus Syra-
 cusanis a Laced. missus. VI. 93. Syra-
 cusas venit. VII. 1. vincitur ab Athen.
 c. 5. eosdem postea vincit. c. 6. Plem-
 myrium capit. c. 22. nova Syracusanis
 auxilia adducit. c. 50. pugnat cum Athen.
 eosque vincit. c. 69. eorum fugam im-
 pedire statuit. c. 74. Nicias capit.
 c. 85. naves ex Sicilia domum reducit.
 VIII. 13.
 Gymnopædiæ Laced. V. 82.
 Gyrtonii Thessaliæ. II. 22.

H.

Halex fl. III. 19.
 Haliæ. I. 105. Vide *Strab.* I. 8. et *Pau-
 saniam* in Corinthiacis. Haliensis ager.
 II. 56.
 Haliartii. IV. 93. Vide *Strab.* I. 9. et
Pausan. in Beoticis.
 Halicarnassus. VIII. 42. Vide *Herod.* I. 1.
Strab. I. 14.
 Halys fl. I. 16. Vide *Herod.* I. 1. et 7.
 Hamaxitus. VIII. 101. Vide *Strab.* I. 13.
 Harmatus. VIII. 101.
 Harmodius adamatus ab Aristogitone. VI.
 54. sollicitatus ab Hipparcho. c. 54. ad
 eodem contumelia affectus. c. 56. Hip-
 parchum perimit. I. 20. et *Schol.* *ibid.*
 VI. 54. etc.

- Harmostes Laced. VIII. 5. Vide *Meursii* Miscell. Lacon. l. 2. c. 4.
- Harpagium. VIII. 107. Vide *Strab.* l. 13.
- Hegesander pater Epitolidæ. IV. 132.
- Hegesander Thespiensis. VII. 19.
- Hegesandrides Hegesandri fil. VIII. 91. et 94.
- Hegesippidas Laced. V. 52.
- Helena, I. 9.
- Helimiote pop. Maced. II. 99.
- Helixus Megarensis. VIII. 80.
- Hellanicus Historicus. I. 97.
- Hellas qualis ante bellum Troj. I. 3. Helladis nomen olim universæ Græciæ non erat commune. *ibid.* unde deductum. *ibid.*
- Hellen Deucalionis fil. I. 3. in Phthiotide imperat. *ibid.* Hellenes, qui circum Pharsala habitant, qui et Achæi. *Schol.* ad IV. 78.
- Hellenotamiæ, quæstores Græciæ. I. 96. et *Schol.*
- Hellespontus. I. 89. VIII. 62.
- Helorina via. VI. 70. VII. 80. Vide *Cluverii* Sicil. p. 183. 186.
- Helos urbs. IV. 54. *Schol.* ad I. 101. Vide *Meursii* Miscell. Lacon. l. 4. c. 6.
- Helotes unde dicti. *Schol.* ad I. 101. a Laced. deficientes Ithomen secesserunt. I. 101. cur Messenii vocati. *ibid.* iis bellum intulerunt Laced. c. 102. timentur a Laced. IV. 80. eorum 2000 clam sustulerunt. *ibid.* sub Brasida militantes libertate donantur. V. 34. quam iis polliciti sunt Laced. IV. 26.
- Heraclea in agro Trachinio. III. 92. IV. 78. V. 51. condita a Laced. III. 92. Vide *Strab.* l. 9. in Bœotorum fidem recepta. V. 52. Heracleota a Meliensibus etc. prelio superati. c. 51.
- Heraclidæ Eurystheum interficiunt. I. 9. Peloponnesum tenent. I. 12. oraculum consulunt. *Schol.* *ibid.*
- Heraclides Lysimachi fil. dux Syrac. VI. 73. et 103.
- Heræenses. V. 67. Vide *Polyb.* l. 4. et *Pausan.* in Arcad.
- Herculis liberi. Vide Heraclidæ. Herculis sacra apud Syracusanos. VII. 73. ejus templum in agro Mantinico. V. 64.
- Hermæ Atheniensium quales. VI. 27. et *Schol.* *ibid.* præcisæ. *ibid.* de iis inquisitio facta. VI. 53.
- Hermæondas Thebanus. III. 5.
- Hermione *Schol.* ad I. 128. Vide *Strab.* l. 8. et *Pausan.* in Corinth. Hermionis triremis. I. 128. Hermionensis ager. II. 56.
- Hermocopidæ *Schol.* ad VI. 27.
- Hermocrates Hermonis fil. pacem Siciliensibus suadet. IV. 59. Syracusanos hortatur ad se præparandos contra infestum Atticæ classis adventum. VI. 33. vir prudens et fortis. VI. 72. Syracusanos post cladem acceptam consolatur et confirmat. *ibid.* Imperator factus a Syrac. c. 73. ad Camarinenses orationem habet. c. 76. quo commento usum sit ad decipiendos hostes. VII. 73. in exsilium a Syracusanis mittitur. VIII. 85.
- Hermion pater Hierocratis. IV. 58. VI. 32.
- Hermion circitorum præfectus. VIII. 92.
- Herodotus a Thucydide notatus. *Schol.* ad I. 21. et 22. bis.
- Hesiodus in Jovis Nemeæi templo creditur obiisse. III. 96.
- Hessii. III. 101.
- Hestia. *Schol.* ad I. 114. Vide *Strab.* l. 9. Hestiaenses sede pulsati ab Atheniensibus. I. 114. Atheniensium coloni in Eubœa. VII. 57.
- Hesiodorus Aristoclidæ fil. II. 70.
- Hetrusci juvant Athenienses. VI. 88. et 103. vincunt Syracusanos. VII. 53.
- Hiera insula, Vulcani officina. III. 88. Vide *Cluverii* Sicil. p. 396. etc. Hierenses. III. 92.
- Hieramenes. VIII. 58.
- Hieron. *Schol.* ad I. 14.
- Hierophon Antimnesti fil. III. 105.
- Himera. VI. 5. et 62. a quibus condita. VI. 5. Vide *Cluverii* Sicil. p. 280. 281.
- Hippagogæ naves. IV. 42. Vide *Schefferum* de militia navali, l. 4. c. 1. quando primum factæ ab Atheniensibus. II. 56.
- Hippagretes Laced. IV. 38. Vide *Meursii* Miscell. Lacon. l. 2. c. 4.
- Hipparchus Hippia et Thessali frater, Pisistrati fil. I. 20. et *Schol.* sollicitat Harmodium. VI. 54. et contumelia irritat. VI. 56. ab eodem interficitur. I. 20. VI. 57.
- Hippias pater Pisistrati. VI. 54. alter Pisistrati fil. natu max. I. 20. VI. 54.
- Hipparchi et Thessali fr. *ibid.* principatum obtinet. *ibid.* et c. 55. quomodo se gesserit in tyrannide. c. 59. imperio spoliatus ad Æantidem est profectus etc. c. 59. Hippias Arcadam dux a Pachete fraude interemptus. III. 34.
- Hippocles Lampsacenus tyrannus. VI. 59.
- Hippocles Menippi fil. VIII. 13.
- Hippocrates Aripbronis fil. Atheniensium dux. IV. 66. quas res gesserit circa Megara. c. 67. Delium communit. c. 90. Megara tentat. c. 66. etc. Megarensium longos muros capit. c. 67. Nisæam occupat. c. 69. pugnaturus cum Bœotis milites adhortatur. c. 95. in prelio cæsus. c. 101. Hippocrates Gelæ tyrannus. VI. 5. Hippocrates Spartanus. VIII. 35. et 99.
- Hippodromus Byzantii. *Schol.* ad I. 132.
- Hippolochidas. IV. 78.
- Hipponicus Calliæ fil. III. 91.
- Hipponoidas Laced. V. 71.

- Hippotoxotæ**, II. 13. et 96.
Histiæus, *Schol.* ad I. 138. Vide *Herodotum*.
Historia Thucydidis qualis, I. 21. et 22. *Attica Hellenici*, I. 97.
Homerus, I. 3. 9. 10. ejus versus citantur. III. 104. bis.
Hyacinthia Laced. V. 23.
Hyæi, III. 101. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 544.
Hybla urbs, VI. 62. Vide *Cluverii Sicil.* p. 333. *Hyblæi*, VI. 94.
Hyblon rex Siculus, VI. 4.
Hyccara oppidum Sicanicum, VI. 62. Vide *Cluverii Sicil.* p. 272. est et piscis nomen apud Athenæum.
Hylas fl. VII. 35.
Hyllæicus portus, III. 72. et 81.
Hyperbolus, civis Athen. a quibus interemptus VIII. 73.
Hyperochidas, VI. 55.
Hysia, III. 24. et *Schol.* *ibid.* V. 83. Vide *Herodot.* l. 9. et *Pausan.* in *Corinthiacis*.
Hystaspes pater Pissuthnæ, I. 115.
- I.
- Iapygia prom.** VI. 30. et 44. VII. 33. *Iapyges*, *ibid.* et *Schol.*
Jasus Ionie op. VIII. 28. et 29. Vide *Strab.* l. 14. et *Polyb.* l. 16. *Iasicus sinus*, c. 26.
Iberia, *Schol.* ad I. 12. VI. 2. *Iberi*, *ibid.* bellicosissimi, VI. 90.
Icarus, III. 29. VIII. 99. Vide *Strab.* l. 10. et 14.
Ichthys prom. II. 25. Vide *Strab.* l. 13.
Ida, IV. 52. VIII. 108. Vide *Herodot.* l. 1. 7. *Strab.* l. 12.
Idacus, VIII. 104.
Idomene Macedoniae a Thracibus capta, II. 100. *Idomene Amphilocheæ*, III. 112.
Iege, Siculorum munitio, VII. 2.
Ielysus urbs Rhodi, VIII. 44.
Ignis ex Ætna erumpit, III. 116. Vide *Aristot.* de mundo, c. 4. et 6. *Ignibus signum dari solitum*, II. 94. III. 22. et 80.
Illyrii, I. 26. IV. 124.
Imbrii, III. 5. IV. 28.
Imera. Vide *Hinera*.
Imeræum juxta Amphipolin, VII. 9.
Inarus Psammeticus fil. Afrorum rex, I. 104. *Ægyptum ad defectionem a Persis concitat*, *ibid.* in *crucem actus*, c. 110.
Incendium magnum Plataeæ, II. 77.
Induciæ annuæ inter Athen. et Laced. IV. 15. earum formula, c. 16. inter eosdem, IV. 117. earum formula, c. 118. *induciæ decemdiales inter Athen. et Bœot.* V. 26. et 32. inter *Chalcid. et Athen.* VI. 7. et 10. Vide etiam *Fœdus*.
- Inessa**. Vide *Nessa*. *Inessæi*, VI. 94.
Inquisitio Atheniensium de sacris violatis, VI. 53.
Inscriptio Pausaniæ in tripode Delphico, I. 132.
Insulæ continentæ adjunctæ, II. 102.
Inundatio circa Eubœam etc. III. 89.
Iolæus, I. 62.
Iolcius Athen. V. 19.
Iones Atheniensium coloni et consanguinei, I. 2. 12. et 95. II. 15. III. 86. IV. 61. magnam classem Cyri temporibus sibi compararunt, I. 13. maris imperium obtinent, *ibid.* a Cyro subacti, I. 16. a Persis ad Athenienses deficiunt, I. 95. perpetui Doriensium hostes, VI. 82. Ionum in Delo conventus, III. 104. Ionius sinus, I. 24. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 99.
Jovis templum. Vide *Juppiter*.
Ippenses, III. 101.
Irruptio Laced. in Atticam. Vide *Lacedæmonii*.
Isarchidas Isarchi fil. I. 29.
Ischagoras Laced. IV. 132. V. 21.
Isocrates dux Corinth. II. 83.
Isolochus pater Pythodori, III. 115.
Ister fl. II. 96.
Isthmia, sive Isthmici ludi, VIII. 10. *Isthmica fœdera*, *ibid.* et c. 9.
Isthmionicus Athen. V. 19.
Isthmus Pallenes, I. 56. *Isthmus Leucædius*, III. 81.
Istone mons, III. 85. IV. 46.
Italia unde dicta, VI. 2. ejus pleraque oppida a Pelop. condita, I. 12.
Italus Arcadium rex, VI. 2.
Itamanes, III. 54. res ab eo gestæ, *ibid.* et in *seqq.*
Ithome, I. 101. et *Schol.* a *Lacedæmoniiis* obsidetur, I. 101. et 102. deditur *Laced.* c. 103.
Ithomita Jupiter. Vide *Jupiter*.
Itronenses, V. 5.
Itulus, *Schol.* ad I. 29.
Itys, I. 29.
Junonis templum, I. 24. III. 24. et 68. IV. 133. VI. 75.
Jupiter Ithomita, I. 103. *Jupiter Meilichius*, I. 126. ejusque festum, *ibid.* *Jupiter Liberator*, II. 71. *Jupiter Nemeæus*, ejusque templum, III. 96. *Jupiter Olympus*, V. 31. et 50. ejus templum, I. 15. III. 14. *Jovis (nescio cujus) temp.* VIII. 19.
Jurisjurandi formula inter Lacedæm. et Athen. V. 18. alia *jurisjurandi formula*, c. 47.
- L.
- Labdalum**, VI. 97. etc. Vide *Cluverii Sicil.* p. 147. etc.

Lacedæmon qualis urbs. I. 10. a Doriensibus condita. c. 18. 'seditioibus diuturnis conflictata, bonis legibus usa, tyrannidis semper immunis. *ibid.* servis abundat. VIII. 40. Lacedæmonii duas Peloponnesi partes colunt, et totius ditonem tenent. I. 10. Laced. qualis cultus et vestitus. c. 6. primi corpora nudarunt et unxerunt servaturi. *ibid.* plerosque tyrannos ex Græcia sustulerunt. c. 18. Græcorum duces electi. *ibid.* eandem reip. formam servarunt. *ibid.* ab Atheniensibus dissociati bellum cum iis genere cœperunt. *ibid.* quomodo socii imperarint. c. 19. quænam eos impulerint ad bellum suscipiendum contra Athen. c. 23. et 24. etc. c. 56. 66. 88. 102. bellum illaturi conventus sociorum indicunt. c. 67. post conciones utrinque habitas sententiam ferunt Athenienses injuste agere, decernuntque fœdera esse rupta. c. 79. et 87. et 118. voce, non calculis suffragia dant. c. 87. in suffragiis ferendis quot calculis atantur reges Laced. I. 20. et *Schol.* *ibid.* bellum gerendum esse decernunt. I. 88. per legatos postulant, ne Athenienses muros rescicerent. c. 90. a Themistocle illuduntur. *ibid.* et in *seqq.* Pausaniam ad causam dicendam accessunt. c. 95. 128. etc. Themistoclem accusant. c. 135. in Atticam irrupturi terræ-motu impediuntur. c. 101. contra Helotas, qui erant Ithomæ, bellum gerunt. *ibid.* et in *seqq.* palam dissentiunt ab Athen. c. 102. mari pugnant cum Athen. et viantur. c. 105. suppetias ferunt Doriensibus, eorum metropoli. c. 107. superant Athenienses ad Teanagram. c. 108. fœdera quinquennalia ineunt cum Athen. c. 112. bellum sacrum suscipiunt, et templum Apollinis Delphis tradunt. *ibid.* irrupunt in Atticam. c. 114. cum Athen. tricennalia fœdera percutiunt. c. 115. ad bellum tardi. c. 118. de bello Atheniens. inferendo oraculum consultant. *ibid.* socios iterum convocant, et cum iis deliberant de bello. c. 119. tandemque bellum decernunt. c. 125. legatis ab Athen. missis imperarunt, ut scelus Cylonium expiarent. c. 126. etc. iis vicissim imperant Athen. ut piaculum ad Tænaram admissum ex urbe pellerent. c. 128. per legatos postulant ab Athen. ut Potidææ obsidione recederent etc. et ut decretum de Megarensibus rescinderent. c. 139. hisce respondent Athen. c. 145. eorum ad bellum apparatus. II. 7. etc. et socii. II. 9. Atticam invadunt. c. 18. Cœnoën frustra oppugnant. *ibid.* Atticam depopulantur. c. 19. et 23. domum revertunt. *ibid.* Æginetis pulsus ejectisque Thyream in-

colendam dederunt. c. 27. iterum in Atticam irrupunt. c. 47. bellum inferunt Zacyntho. c. 66. eorum legati ab Athen. intercepti. c. 67. copias ducunt versus Plataeam. c. 71. eamque oppugnant. c. 75. et obsidione cingunt. c. 77. Acarnaniam invadunt. c. 80. pugnant cum Atheniens. c. 83. et superantur. c. 84. iterum se parant certamini. c. 85. etc. duces eorum milites adhortantur. c. 87. prælium committunt vario Marte. c. 90. etc. Piræeum nequicquam tentant. c. 93. etc. in Atticam irrupunt. III. 1. Mitylenæis succurrere volunt. c. 15. classem in Lesbum mittere statuunt. c. 16. in Atticam irrupunt. c. 26. eorum classis in Asiam trajicit. c. 29. in Peloponnesum se recipit. c. 33. eamque prosequantur Athen. *ibid.* Plataeam deditione accipiunt. c. 52. eorum de civibus et urbe Plataeensium iudicium. c. 58. in Coreyram classem mittere statuunt. c. 69. Corcyreos vincunt. c. 78. etc. metu Athen. ab Corcyra fugiunt. c. 81. Atticam invasuri terræ-motibus absterrentur. c. 89. Heracleam coloniam deducunt. c. 92. cum Ambraciotos expeditionem suscipiunt contra Amphil. c. 105. post cladem ab Acarnanibus acceptam Ambraciotos deserunt. c. 109. etc. in Att. irrupunt. IV. 2. post Pylum captam domum redeunt. c. 6. ad Pylum exercitum admovent. c. 8. Sphacteriæ præsidium imponunt. *ibid.* Pylum terra marique oppugnant. c. 11. etc. superantur ab Athen. c. 14. inducias faciunt cum Athen. c. 16. legatos mittunt Athenas. c. 16. eorum ad Athenienses oratio. c. 17. re infecta et pace non impetrata redeunt. c. 22. in Sphacteria obsidentur. c. 36. eosque aggrediuntur Athen. c. 51. etc. deditionem faciunt. c. 38. captivi Athenas deferuntur etc. c. 41. epistola missa ad Laced. a rege Persarum, intercepta ab Athen. c. 50. consternantur post clades acceptas. c. 55. Helotas ablegandi causas querunt. c. 80. Amphipolim capiunt. c. 106. inducias annuas faciunt cum Athen. c. 117. etc. ad pacem inclinant. V. 14. fœdera ineunt cum Athen. c. 18. et 23. accusant Corinthios. c. 30. in Arediam expeditionem suscipiunt. c. 33. Helotas sub Brasidæ ductu pugnantes libertate donant. c. 34. suspecti sunt ab Athen. c. 35. cum Bœotis societatem institunt. c. 39. Panactum Athen. reddunt. c. 42. aditu ad Jovis Olympii templum ab Eleis prohibiti. c. 49. Epidauriis succurrunt. c. 56. contra Argivos arma movent. c. 57. Agidi succensent. c. 63. et 65. Tegeatis opem ferunt. V. 64. in agrum Mantinicum

- irrupunt. *ibid.* aciem instruunt contra Argivos. c. 66. exercitus ordo. c. 67. etc. ad tibicinum cantum incedunt ad prælium. c. 70. Argivos ad Mantineam vincunt. c. 73. atque hac victoria infamiae notam, ob cladem in Sphacteria acceptam sibi ab universis Græcis inustam, delent. c. 75. iis pacem dant. c. 77. et fœdera incunt. c. 79. oligarchiam Argis instituunt. c. 81. muros Argivorum diruunt. c. 83. Hysias capiunt. *ib.* agrum Argivum depopulantur. VI. 7. suppetias Syracus. ferre decernunt. c. 93. Syracusas veniunt. VII. 2. vario Marte pugnant cum Athen. c. 5. etc. bellum contra Athen. instruunt. c. 18. Atticam ingressi Deceleam communiunt. c. 19. navalia in Siciliam auxilia mittunt. *ibid.* Syracusas adveniunt. c. 21. Chios adjuvant. VIII. 6. in Chium proficiscentes fugantur ab Athen. c. 10. fœdus faciunt cum rege Persarum. c. 13. 37. 58. ab Athen. obsessi erumpunt. c. 20. Iasum capiunt. c. 28. novam classem in Asiam mittunt. c. 39. pugnant cum Atheniens. et vincunt. c. 42. Rhodom occupant. c. 44. partem classis ad Pharnabazum mittunt. c. 80. cum Atheniens. pugnant, eosque profligant. c. 95. navali prælio decertant cum Atheniens. et superantur. c. 104. et 106. Lacedæmoniorum ingenium. I. 69. 70. 84. VIII. 96. in re nautica tyrocinium. II. 85. brevilloquentia. IV. 17. *Schol.* ad I. 84. et 86. init. et ad IV. 84. Carnea. V. 75. Gymnopædiæ. V. 82. eorum agrum ab Argivo disterminat Thyrea. IV. 56. Lacedæmoniorum disciplina severa. *Schol.* ad I. 84. eorum et Atheniensium disciplina diversa. II. 37. et 38. etc. Aristocratia. *Schol.* ad II. 37. Reges ab Hercule orti. *Schol.* ad II. 37. et ad V. 16. Reges in exercitu summum imperium habent. V. 66. Lacedæmonii peregrinos civitate pellebant. II. 39. *Schol.* ad I. 77. extr. et II. 39. concionibus habitis seorsim consultabant. *Schol.* ad I. 78. concilia sociorum plenilunio habebant. *Schol.* ad I. 67. cum duabus partibus sociorum ad bella proficiscebantur, tertia domi relicta. *Schol.* ad II. 10. et 12. III. 15. hostes fusos non longe persequebantur. V. 73. omnia in Republ. occulta habebant. V. 68. *Schol.* *ibid.* Carneis a militia abstinabant. V. 54. 75. 76. *Schol.* ad V. 54. item propter terræ motum. I. 101. III. 89. V. 50. pueros recens natos clypeo, juxta quem hasta posita erat, imponebant. *Schol.* ad II. 39. Lacedæmoniorum gymnopædia. V. 82. διαπαιτισμοῦ; puerorum. *Schol.* ad II. 39. balnea. Vide Balneum.
- Lacedæmonius Cimmonis fil. I. 45.
- Laches Melanopi fil. dux classis Siciliam missæ III. 86. et 115. VI. 1. 6. et 75.
- Mylis bellum infert. III. 90. Locros acie vincit. c. 103. eorum castellum capit. c. 115.
- Laches Athen. V. 19. et 24.
- Lacon Aemnesti fil. III. 52.
- Lada insula Mileto adjacens. VIII. 17. et 24. Vide *Herod.* I. 6. et *Pausan.* in Atticis.
- Læspodias dux Athen. VI. 105. VIII. 86.
- Læstrygones. VI. 2. Vide *Cluverii* Sicil. p. 15.
- Lamachus Xenophanis fil. unus e tribus ducibus Athen. expeditionis in Sicil. IV. 75. VI. 8. classem amittit. IV. 75. ejus de bello Siculo sententia. VI. 49. occumbit in prælio. VI. 101. Lamachus Athen. V. 19. et 24.
- Lamis condit Trotilum. VI. 4.
- Lamphilus Laced. V. 19. et 24.
- Lampon Athen. *ibid.*
- Lampsacus Themistoeli datur ab Artaxerxe. I. 138. vini feracissimum. *ibid.* ab Athen. deficit. VIII. 62. a Strombichide recipitur. c. 62. de ejus situ vide *Strab.* I. 13.
- Laodicea in Orestide sita. IV. 134.
- Laophon. VIII. 6.
- Larillus. Vide Lamphilus.
- Larissa. VIII. 101. Vide *Strab.* I. 13. Larissæi. II. 22.
- Latmos insula; in *all. Codd.* Patmos. III. 33.
- Latomiæ Syracusarum. VII. 86. Vide Lithotomiæ.
- Latrocinia tam a Græcis quam barbaris olim exercebantur. I. 5. et 8. a Minoë e mari sublata. I. 4. et a Græcis postea. c. 13.
- Laurius mons. II. 55. VI. 91. Vide *Pausaniam* in Atticis; et *Meursium* de pop. Att. p. 69.
- Leæi. II. 96.
- Leager pater Glauconis. I. 51.
- Learchus Callimachi fil. II. 67.
- Lebedus. VIII. 19. Vide *Herodot.* I. 1. *Strab.* I. 14. ad defectionem inducitur a Chiis. *ibid.*
- Lectus. VIII. 101. Vide *Strab.* I. 14.
- Lecythus. IV. 113. oppugnatur a Brasida, ac expugnatur. c. 115. et 116. etc. Paladii dedicatur ab eodem. *ibid.*
- Legati Laced. ad Persarum regem ab Atheniens. capti et supplicio affecti. II. 67. legati Coreyr. ab Athen. in custodiam dati. III. 72. legati undecim Laced. Astyocho adjuncti. VIII. 39. legatum Archidami pacis causa missum in urbem non admittunt Athen. II. 12. legationes invicem inter Lacedæm. et Athen. ante bellum missæ. I. 126.

- Lelantius ager. *Schol.* ad I. 15.
 Lemnus insula. IV. 109. VIII. 102. Athen. subjecta. I. 115. morbo Attico afflicta. II. 47. Lemnii. III. 5. IV. 28. V. 8. socii Athen. in expeditione. Sicil. VII. 57. eadem cum Athen. lingua, iisdemque institutis utuntur. *ibid.*
 Leocorium faunum. I. 20. et *Schol.* ib. VI. 57.
 Leocrates Stræbi fil. I. 105.
 Leogorus pater Andocidis. I. 51.
 Leon Lacedæm. III. 92. Leon pater Pædaritii. VIII. 28. Leon dux Athen. VIII. 55. et 24. Leon dux Spart. VIII. 61. Leon vicus. VI. 97. Vide *Cluverii* Sicil. p. 147. 171.
 Leonides pater Plistarchi. I. 132. et *Schol.* ib.
 Leontiades pater Eurymachi. II. 2.
 Leontini a Chalcidensibus conditi. VI. 3. et 79. Vide *Cluverii* Sicil. p. 126. 128. Leontini cum Syracusanis bellum gerunt III. 86. quinam eorum socii. *ibid.* seditione laborant. V. 4. eorum potentissimi Syracusanis migrant etc. *ibid.* Atheniensium cognati. VI. 50. Chalcidenses origine. VI. 79.
 Leos quidam filias suas immolat. *Schol.* ad I. 20.
 Leotychides rex Laced. I. 89.
 Lepas Acræum. VII. 78.
 Lepreum. V. 31. bis. 34. et 49. Vide *Pausan.* Eliacorum 2. Lepreatæ bellum gerunt cum Arcadibus. V. 31. eorum cum Eleis contentio. *ibid.* et in seqq.
 Lerus. *al.* Derus. VIII. 27.
 Lesbus ab Athen. ad Laced. deficit. III. 2. ab Athen. recepta. III. 51. VIII. 5. a Chiis tentata. VIII. 22. Lesbiis ut imperarint Athen. I. 19. Lesbii in societatem recepti a Laced. III. 15. quomodo mulctati ab Atheniens. III. 50. Lesbii et Bœoti consanguinei. Vide Bœoti.
 Leucas Corinthiorum colonia. I. 30. ejus agrum populantur Corcyr. *ibid.* ubi sita sit urbs. III. 94. et II. 30. eam infesta classe petunt Athen. *ibid.* Leucadii Corinthiis contra Corcyraeos naves præbent. I. 27. se adjungunt Ambraciotis. II. 80. Leucadius Isthmus. IV. 8.
 Leucimna Corcyrae prom. I. 30. et 47. III. 79. Vide *Strab.* I. 7.
 Leuconium. VIII. 24.
 Leuc. Tichos, pars Memphidos. I. 104.
 Leuctra. V. 54. Vide *Strab.* I. 9.
 Lex Odrysarum de muneribus accipiendis. II. 97. leges malæ et immotæ utiliores bonis et mobilibus. III. 37.
 Liberi eorum, qui pro patria pugnantes ceciderunt, olim Athenis ad pubertatem usque publicis sumtibus alebantur. II. 46.
 Liburnides insulae *Schol.* ad I. 12.
 Libya peste afflicta. II. 48. Libyes Ægypto finitimi. I. 104.
 Lichas Arcesilai fil. Lacedæmonius, in Olympiis victor. V. 50. virgis cæsus ab Eleorum lictoribus. *ibid.* Lacedæmoniorum legatus. V. 22. VIII. 39. Argivorum hospes. V. 76. Argos a Lacedæm. missus. *ibid.* cum Tissapherne ob fœdus contendit. VIII. 43. et 52. moritur, c. 84. Milesii eum a Lacedæmoniis humari non permisit in eo loco, ubi Lacedæmonii volebant. *ibid.*
 Ligyes. VI. 2.
 Límæra Epidaurus. Vide Epidaurus.
 Límnae. II. 15. Vide *Meursii* Athen. Att. I. 3. c. 4. Límnae, pagus. II. 80. III. 106.
 Lindii, loci nomen in Sicilia. VI. 4.
 Lindus, urbs Rhodi. VIII. 44.
 Lini semen. IV. 26.
 Lipara, una ex Æoli insulis. III. 88. et *Schol.* *ibid.* Vide *Cluverii* Sicil. p. 401.
 Liparæi Cnidiorum coloni. III. 88.
 Lithotomiæ. VII. 86. et 87.
 Locri Ozolæ. I. 5. Naupactum occupant, c. 103. Athen. socii. III. 95. Ætolis finitimi. *ibid.* Locri Opuntii, quorum pars Epimenidii. I. 108. II. 32. III. 89. Locri Epizephyrii. VII. 1. Rheginos odio prosequuntur. IV. 1. et 24. in agrum Rhegiuorum irrumpunt. *ibid.* cum Athen. amicitiam jungunt. V. 5. Athen. aqua et appulsu arcent. VI. 44. Pelop. auxilia mittunt. VIII. 91.
 Loerides tres. *Schol.* ad III. 89. Vide *Strab.* I. 9.
 Longi muri Athen. Vide Murus.
 Loryma. VIII. 43. Vide *Strab.* I. 14. et *Livium*, I. 45.
 Ludi Deliaci instituti. III. 104. ludi in Dianæ Ephesiæ honorem. *ibid.*
 Luna eclipsis patitur. VII. 50.
 Luscinia Daulias appellata. II. 29.
 Lustralia festa. III. 104.
 Lustratio Deli. I. 8. III. 104.
 Lycæum. V. 16. et 54. Vide *Pausan.* in Arcadiciis.
 Lycia. VIII. 41.
 Lycomedes pater Arcestrati, I. 57. Cleomedis pater. V. 84.
 Lycophron Periandri filius. *Schol.* ad I. 13. med. Vide *Herod.* I. 3. Lycophron dux Corinth. IV. 43. in fuga ab Athen. cæsus. c. 44.
 Lycurgus leges Lacedæmoniorum a Cretensibus et Ægyptiis sumsit. *Schol.* ad II. 37. init.
 Lycus pater Thrasybuli. VIII. 75.
 Lynceus. IV. 83. 124. 129. 132. Vide *Strab.* I. 7. Lyncestæ. II. 99. IV. 83. et 124.
 Lysicles pater Arbronych. I. 91. Lysicles ab Athen. ad pecuniam colligendam missus. III. 19. a Caribus ac Anæitibus cæsus. *ibid.*
 Lysimachus pater Aristidis. I. 91. pater

- Aranthidis. IV. 91. et Heraclidis. VI. 73.
- Lysimelia palus. VII. 53. Vide *Cluverii Sicil.* p. 173.
- Lysistratus Olynthius. IV. 110.
- M.
- Macarius Spartanus. III. 100. in acie cadit. c. 109.
- Macedonia. I. 58. etc. ejus divisio. *Schol.* ad II. 99. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 79. et 80. etc. ejus descriptio. II. 99. etc. ejus reges Argis oriundi. *ibid.*
- Machærophori Thraces. II. 96. bellicosissimi. c. 98.
- Machina Bæotorum in Delii oppugnatione. IV. 100. Machinæ variæ a Plataënsibus excogitatæ. II. 75. etc.
- Machon dux Corinth. II. 83.
- Mæandrius campus. III. 19. Vide *Herodotum*, l. 1. et 2.
- Mædi. II. 98. Vide *Polyb.* l. 10.
- Mænalia. V. 64. Vide *Pausan.* in Arcadicis.
- Magnesia Themistocli data ab Artaxerxe. I. 138. Magnesiæ duæ. *Schol.* *ibid.* Vide *Strab.* l. 9. et 14.
- Magnetes. II. 101.
- Malaehia. *Schol.* ad I. 12.
- Malea Lesbi prom. III. 4. et *Schol.* *ibid.* III. 6. prom. Pelop. IV. 54. Vide *Strab.* l. 8. 13. Maliacus sinus. VIII. 3. Vide *Strab.* l. 9. Malea. VIII. 39.
- Maloëntis Apollinis festum. III. 3.
- Malum malo sanare; proverb. V. 65. et *Schol.* *ib.*
- Mantina. V. 55. VI. 16. Mantinei sive Mantinenses. III. 107. 108. etc. cum Tegeatis acie pugnant. IV. 134. cum Argivis societatem ineunt. V. 29. Arcadiæ partem subigunt. *ibid.* cum Laced. bellum gerunt. V. 33. ad Laced. societatem redeunt. V. 81. mercede militant. VII. 57.
- Manus ferrea. IV. 25. VII. 62.
- Marathonia pugna. I. 18. II. 34. VI. 59.
- Marathusa. VIII. 31.
- Mare Græcum. I. 4. olim vocabatur Caricum. *Schol.* *ibid.* Ægæum. I. 98. Creticum. V. 110. IV. 53. Siculum. IV. 24. et 53. VI. 13. Tyrrhenum. IV. 24. maris inundatio Eubœæ magnam cladem affert. III. 89. marilimi populi ditiores mediterraneis *Schol.* ad I. 7.
- Marea urbs. I. 104.
- Massarius. Vide *Macarius.*
- Massilia a Phocensibus condita. I. 13. et *Schol.* *ib.*
- Mecyberna. V. 39. Vide *Herodotum*, l. 7. *Plinium*, l. 4. et *Strab. Epit.* l. 7. capta ab Olynthiis. *ibid.* Mecybernæi. V. 18.
- Medeon. III. 106. Vide *Livium*, l. 36. et *Palmerii Gr. antiq.* p. 676.
- Medi pugnant cum Athen. Vide *Marathonia pugna*; a Græcis victi ex Europa discedunt. I. 89.
- Megabates. I. 129.
- Megabazus Persa. I. 109. Megabazus Zopyri fil. *ibid.*
- Megacles pater Onasimi. IV. 119.
- Megara Siciliae urbs. VI. 4. et 94. Hyblaëa dicta. VI. 4. Vide *Cluverii Siciliam.* p. 131.
- Megara Græciæ. I. 103. tentata ab Athen. IV. 67. etc. conservata a Brasida. IV. 70. etc. oligarchia ibi constituta quamdiu duraverit. IV. 74. Megaris sive ager Megarensis quotannis ab Athen. vastatur. II. 31. etc. IV. 66. Megareses Corinthiis contra Corcyræos opem ferunt. I. 27. foro et portubus Atticis arcetur. I. 67. se Atheniensibus jungunt. I. 103. ab Atheniensibus deficiunt. I. 114. de urbe Athen. prodenda agunt etc. IV. 66. et ex ea fugiunt qui proditionem moliebantur. IV. 66. eorum exsules in urbem reducti. IV. 66. quomodo se gerant. *ibid.* longos muros dirunt. IV. 109.
- Meilichii Jovis festum. I. 126.
- Melæi. V. 5.
- Melanrides Laced. VIII. 6.
- Melanopus pater Lachetis. III. 86.
- Melanthus Laced. VIII. 5. Melanthus Messenius. *Schol.* ad I. 2.
- Meleas Lacon. III. 5.
- Melesander dux Athen. occiditur in Lycia. II. 69.
- Melesias. VIII. 86.
- Melesippus legatus Laced. I. 139. Diacriti fil. II. 12. ab Archidamo Athenas missus. *ibid.* re infecta redit. *ibid.*
- Melienses in tres partes distincti. III. 92. pugnant cum Heracleotis. V. 51. Melienses sive Meliacus sinus. III. 96. IV. 100. Vide *Herod.* l. 4.
- Meligunis ins. quæ deinde Lipara. *Schol.* ad III. 88.
- Melitia Achaïæ. IV. 78. Vide *Strabonem*, l. 9.
- Melus insula, una ex Cycladibus. II. 9. V. 84. Vide *Strab.* l. 10. Melii Lacedæmoniorum coloni. *ibid.* colloquia habent cum Athen. legatis. V. 85. etc. classe infesta ab Atheniensibus petuntur. III. 91. vallo circumdantur. V. 114. et expugnantur. V. 116. deditio facta quomodo ab Atheniens. tractati. *ibid.* coloniam eo deducunt Athen. *ibid.*
- Memorian quidam ex morbo Attico amiserunt. II. 49.
- Memphis. I. 104. et *Schol.* *ibid.* ab Athen. capta etc. *ibid.*
- Menander Athen. ad Syracusas dux. VII. 16. et 43. ultimo proelio cum Syrac. infeliciter pugnat. VII. 69.

- Menas Laced. V. 19. et 24.
 Menda in Pallene sita. IV. 123. Vide *Herodot.* l. 7. et *Strab. Epit.* l. 7. Eretrien-
 sium colonia, ab Atheniens. ad Laced.
 deficit. IV. 123. ab Atheniens. per vim
 capta ac direpta. c. 130. etc. Mendæi
 colonos Eionem mittunt. IV. 7.
 Mendesium Nili cornu. I. 110. Vide *Herodot.* l. 2. et *Strab.* l. 17.
 Menecolus Camarinæ conditor. VI. 5.
 Menecrates Amphidori fil. IV. 119.
 Menedatus. *al.* Menedæus. III. 100. et 109.
 Menestheus post excidium Trojæ a Thesi-
 dis pulsus in Iberiam venit. *Schol.* ad
 I. 12.
 Menon Pharsalius. II. 22.
 Mercuriales statuæ. Vide *Hermæ.*
 Meriones. *Schol.* ad I. 10.
 Messana, *vel* Messena, urbs Sicil. VI. 5.
 condita ab Anaxila. *ibid.* Vide *Cluverii*
 Sicil. p. 181. etc. quomodo sita. IV. 1.
 VI. 48. Atheniensibus dedita. III. 90.
 ab iis deficit. IV. 1. a Locrensibus tene-
 tur. V. 5. ab Atheniens. frustra tenta-
 tur. VI. 74. Messanii *vel* Messanenses
 Naxiis bellum inferunt. IV. 25. etc.
 maximam cladem a Naxiis accipiunt. *ibid.*
 Messapia gens. VII. 33. Messapii. III. 101.
 Messene in agro Lacon. IV. 41. Vide
Strab. l. 8. et *Pausan.* in Messenicis.
 Messenii e Pelop. a Laced. pelluntur.
 I. 101. et 103. ab Athen. Naupacti lo-
 cantur. I. 103. Phiam capiunt. II. 25.
 in Pylum reversi agrum Laconicum in-
 festant. IV. 41.
 Metagenes. V. 19. et 24.
 Metapontium. VII. 33. Metapontini. *ibid.*
 et 57.
 Methone in agro Lacon. II. 25. Methone
 inter Epidaurum et Træzenem. IV. 45.
 Methone urbs Macedonia finitima. VI.
 7. Methonæi. IV. 129.
 Methydrium Arcadia. V. 58. Vide *Pau-
 san.* in Arcadicis.
 Methymna Lesbi urbs. III. 2. fida Atheni-
 ensibus. *ibid.* Methymnæi gravem cla-
 dem ab Antissæis accipiunt. III. 18.
 naves Athen. præbent, cætera liberi. VI.
 85. VII. 57. Methymnæi exsules Me-
 thymnam adoriuntur etc. VIII. 100.
 Metropoli quid debeat colonia. I. 25. Me-
 tropolis et colonia mutuam officium
 quod sit. I. 34. et 38.
 Metropolis urbs. III. 107. Vide *Palmerii*
Græc. antiq. p. 397.
 Metus memoriam excutit. II. 87.
 Miciades navarchus. I. 47.
 Migrationes olim frequentes in Græcia. I. 2.
 Miletus. I. 115. VIII. 17. ab Athen. defi-
 cit. *ibid.* tentata ab Athen. VIII. 25.
 et 30. Milesii cum Samiis bellum ge-
 runt. I. 115. Argivos superant. VIII.
 25. castellum a Tissapherne Mileti ex-
 structum capiunt. VIII. 84. et præsidium,
 quod illis erat, ejiciunt. *ibid.*
 Milichius Jupiter. I. 126.
 Militaris Laced. disciplina. V. 66. etc.
 Miltiades pater Cimonis. I. 100.
 Mimas. VIII. 34. Vide *Strab.* l. 14.
 Mindarus navarchus Laced. VIII. 85. in
 Hellespontum navigat. c. 99. etc. prælio
 vincitur. c. 104. etc.
 Minervæ Chalciœæ templum. I. 134. Mi-
 nervæ signum in arce Athen. II. 13.
 ejus fanum in Lecytho. IV. 116.
 Minoa ins. III. 51. IV. 67. et 118.
 Minos primus sibi classem comparat. I. 4.
 mare piratis liberat. *ibid.* Cycladum im-
 perium obtinet. *ibid.*
 Mitylene Lesbi urbs. III. 2. etc. Vide
Strab. l. 13. ab Atheniensibus deficit.
ibid. etc. ab Atheniens. obsidetur. III.
 6. et 13. deditur Atheniensibus. c. 28.
 Atheniensium de ea crudele decretum.
 c. 36. et 49. etc. rursus ab Atheniens.
 deficit. VIII. 22. ab illis recipitur. c.
 23. Mitylenæi festum Apollinis Malo-
 entis celebrant. III. 3. eorum triremes
 ab Athen. detentæ etc. *ibid.* prælium na-
 vale cum Athen. committunt et fugantur.
 c. 4. factis induciis legatos Athenas
 mittunt. *ibid.* legati re infecta Athenis
 redeunt. c. 5. rursus pugnant
 cum Athen. *ibid.* legatos Lacedæmona
 mittunt. III. 4. et 8. ad Laced. orationem
 habent. c. 9. Methymnam adoriuntur.
 c. 18. in magnum discrimen veniunt.
 c. 49. quomodo ab Athen. tractati.
ibid. et c. 50.
 Molobrus Epitadæ pater. IV. 8.
 Molossi. II. 80. Vide *Palmerii Gr. antiq.*
 p. 322.
 Molycrium. II. 84. Vide *Palmerii Græc.*
antiq. p. 484. etc. Corinthiorum colonia.
 III. 102.
 Monumenta illustrium virorum qualia. II.
 43.
 Morbus Atticus. II. 47. etc.
 Morgantina. IV. 65. Vide *Cluverii Sicil.*
 p. 335.
 Motus belli Pelop. quantus. I. 1.
 Motya. VI. 2. Vide *Cluverii Siciliam*, p.
 249. 254. mulcta Laced. ab Eleis in-
 dicta. V. 47.
 Munera dandi et accipiendi mos apud O-
 drysas aliosque Thraces. II. 97.
 Munychia. II. 13. VIII. 92. et 93. Vide
Meursium de Pop. Att. Ejusdemque Piræum.
 Muri longi. I. 69. 107. 108. II. 13. Vide
Meursii Piræum; longi muri Megarensium
 ab Athen. ædificati. I. 103. IV. 66.
 ab Atheniensibus ab urbe Megarensium
 abrupti. IV. 69. postea a Megarensibus
 solo æquati. IV. 109. longi muri ab
 Argivos ædificati. V. 82. a La-

- ed. diruti. c. 83. Atheniensibus, ut muros demolirentur, persuadent Athen. I. 90. muri, quo Plataenses a Laced. cingebantur, descriptio. II. 78. Murus albus tertia Memphidis pars. I. 104.
- Mycale. I. 89. VIII. 79. Vide *Herod.* I. 1. *Strab.* I. 14.
- Mycalessus urbs. VII. 29. Vide *Pausan.* in Bœoticis; a Thracibus capta et direpta. *ibid.*
- Mycenæ. I. 10. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Corinthiacis. Mycenæorum regnum. I. 9.
- Myconus insula. III. 29.
- Mygdonia. II. 99. et 100. Mygdonius ager. 53.
- Mylæ Messeniorum op. III. 90.
- Myletidæ. VI. 5.
- Myonenses. III. 101. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 542.
- Myonesus. III. 32. Vide *Strab.* I. 14.
- Myrcinus urbs Edonensis. IV. 107. Vide *Herod.* I. 5. Myrcinii. V. 6. et 10.
- Myronides dux Athen. I. 105. et 108. IV. 95.
- Myrrhina Hippia conjux. VI. 55.
- Myrtilus Athen. V. 19. et 24.
- Myscon Syrac. VIII. 85.
- Mysteria Athen. violata. VI. 28. 55. 60. etc.
- Myus. III. 19. Vide *Strab.* I. 14. ab Artaxerxe Themistocli pro opsonio data. I. 138.
- N.
- Navis longa. I. 14. navis quinquaginta remigum. *ibid.* et *Schol.* navis hippagoga. IV. 42. navis hoplitagoga. VI. 25. navis Salaminia, et Paralus. III. 33. et 77. VI. 53. navis piratica qualis olim. I. 10. et *Schol.* navis olim Neptuno consecrata post victoriam. II. 92. navium ad Trojam profectarum numerus et magnitudo. I. 10. navium formam quinam primi immutarint. I. 13. navium præsidio res Græcæ conservate. I. 74. navium Athen. numerus initio belli Pelop. II. 13. navium numerus, quem Laced. sociis imperarunt. II. 7. III. 16. navium ab Athen. in Siciliam missarum numerus. VI. 25. 31. 43. navalia Laced. ab Athen. accensa. I. 108. navalis rei studiosa Græcia. I. 13.
- Naucleides Plataensis. II. 2.
- Naucrates pater Damotimi. IV. 119.
- Naupactus urbs. I. 193. II. 69. III. 102. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 497. etc. a Locris Ozolis occupata. I. 103. ab Athen. recepta. *ibid.* Helotibus incolenda data. *ibid.*
- Naxus insula ab Athen. obsessa. I. 137. subacta. I. 98. Naxus urbs Chalcidica. IV. 25. VI. 3. Vide *Cluverii Sicil.* p. 90. etc. Naxii Atheniensium partes foveat. VI. 50. VII. 57. Messanenses gravissima clade afficiunt. IV. 25.
- Neapolis Africae. VII. 50.
- Nemea. III. 96. V. 58. et 59. Nemeæus Jupiter. III. 96.
- Neptuni templum. I. 128. VIII. 67. Neptuno navis consecrata post victoriam. II. 92.
- Nericus Leucadis. III. 7. Vide *Strab.* I. 10.
- Nessa; fursan Inessa. III. 103. Vide *Cluverii Sicil.* p. 122.
- Nestus fl. II. 96. Vide *Herodot.* I. 7. et *Strab. Epit.* I. 7.
- Nicanor Chaonum dux. II. 80.
- Nicasus pater Cecaï. IV. 119.
- Nicias Cretensis Gortynius. II. 85. Nicias Nicerati fil. III. 91. religiosus et prodigiorum observationi deditus. VII. 50. 77. 86. ejus laus. VII. 86. etc. ejus orationes. VI. 9. 20. 68. VII. 61. et 77. Minoam insulam capit. III. 51. Melum frustra oppugnat. III. 91. Tana-græos vincit. III. 91. Locridis oram populatur. *ibid.* Corinthios acie vincit. IV. 43. et 44. Cleoni imperio cedit. IV. 28. Cythera capit. IV. 54. et Mendam. IV. 130. Scionen obsidione cingit. *ibid.* etc. ad pacem cum Laced. faciendam propensus. V. 16. fœderis et pacis cum Laced. auctor. V. 43. et 46. VII. 86. bello Syrac. præficitur. VI. 8. bellum dissuadet. c. 9. ejus de bello Siculo sententia. VI. 47. milites ad prælium hortatur. c. 68. Syrac. acie vincit et obsidet. c. 69. etc. ejus stratagemata. c. 102. defuncto Lamachio solus imperium habet. c. 103. literas Athenas mittit de statu rerum in Sicilia. VII. 8. et 11. cunctatus adoriri Syracusas in contemtum venit. VII. 42. Syracusis discedere recusat. c. 48. postea discedit. c. 75. Gylippo se dedit. c. 85. interficitur. c. 86.
- Nicia insula, olim Prosopitis. *Schol.* ad I. 109.
- Nicolaus Laced. II. 67.
- Nicomachus Phocensis. IV. 89.
- Nicomedes Cleombroti fil. I. 107.
- Nicon Thebanus. VII. 19.
- Niconidas. IV. 78.
- Nicostratus Diotrophis fil. IV. 119. V. 61. Coreycæorum plebi contra optimates auxilium fert. III. 75. Cythera capit etc. IV. 53. etc. Mendam capit. IV. 130. Scionen obsidet. *ibid.* etc.
- Nili fl. septem ostia. *Schol.* ad I. 110.
- Nisæa. I. 114. II. 31. IV. 21. V. 17. Megarensium navale. II. 93. et *Schol.* ad I. 30. et ad II. 31. Vide *Strab.* I. 3. et 9. portus Megarensium. IV. 66. et *Schol.* ad I. 103. octo stadiis a Megaris

distat IV. 66. ab Athen. obsessa et capta. c. 69.
 Nisi Sacellum. IV. 118.
 Notium urbs Colophoniorum. III. 34. Vide *Livium*, I. 37. seditione laborat. III. 34.
 Novem-fistulæ. II. 15.
 Novem-viæ, postea Amphipolis. I. 100.
 Nudi certant in Græcia. I. 6.
 Nuptiarum solennibus aqua Callirhoës utebantur Athen. II. 15.
 Nymphodorus Pythæi fil. II. 29.

O.

Obsidio. Vide in nominibus locorum obsessorum.
 Ocytus pater Æneæ. IV. 119.
 Odomanti. II. 101. V. 6. Vide *Herodot.* I. 7. c. 112.
 Odrysæ II. 29. et 96. eorum regnum a Tere amplificatum. II. 29. eorum imperium quantum. II. 97. eorum tributum. *ibid.* et lex de muneribus. *ibid.*
 Œanthii, sive Œanthenses. III. 101. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 539. etc.
 Œneon. III. 95. et 102. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 504.
 Œniadæ. I. 111. II. 102. III. 114. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 398. etc. frustra oppugnata ab Athen. *ibid.* iis bellum inferunt Athen. III. 7. recipiuntur in Atheniensium societatem. IV. 77.
 Œnias, postea Dragameste. *Schol.* ad II. 102.
 Œnoë Atticæ. II. 18. et *Schol. ibid.* Vide *Herodot.* I. 5. a Lacedæm. frustra oppugnatur. *ibid.* eam occupat Aristarchus. VIII. 98.
 Œnophyta Bœoticiæ. I. 108. IV. 95.
 Œnussæ insulæ. VIII. 24. Vide *Herodot.* I. 1.
 Œsyme Thasiorum colonia. IV. 107.
 Œtæi. III. 92. VIII. 3. Vide *Strab.* I. 9.
 Oligarchia Sami constituitur. I. 115. quam mutare laborant Samii. VIII. 21. etc. Argis etiam obtinet. V. 81. Athenis sublata. VIII. 97. etc. Oligarchiæ vituperatio. III. 62. VI. 38. et 39. VIII. 48.
 Olophyxus. IV. 109. Vide *Herod.* I. 7.
 Olorus pater Thucydidis. IV. 104.
 Olpæ. III. 105. Olpa, in singulari. c. 107. 111. et 113. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 384. Olpæi. III. 101.
 Olympia. III. 8. Vide *Strab.* I. 8. Olympia in Peloponneso celebrata I. 126. et in Macedon. et Athenis. *Schol. ibid.* Olympiaca fœdera, sive induciæ Olympiacorum causa factæ. V. 49. Olympiacis in ludis victor Cylon. I. 126. Androsthene. V. 49. Lichas. V. 50. Olympici Athletæ subligacula olim gestabant. I. 6. Olympius Jupiter. V. 51. Vide Jupiter.

Olympieum. VI. 64. 65. 70. 75. VII. 37. Vide *Cluverii* Sicil. p. 178. etc.
 Olympus mons. IV. 78. Vide *Herod.* I. 7. et *Pausan.* Eliacorum 2.
 Olynthus. I. 63. II. 79. et *Schol. ibid.* IV. 123. Vide *Herod.* I. 8. et *Strab. Epit.* I. 7. quantum a Potidæa distet. I. 63. Olynthii capiunt Meczybernæ. V. 39.
 Omoplagi. III. 94.
 Onasimus Megaclis fil. IV. 119.
 Oneius mons. IV. 44.
 Onetorides pater Diempori. II. 2.
 Onomacles dux Athen. VIII. 25.
 Ophionenses. III. 94. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 434.
 Opici. VI. 2. ager Opicus. c. 4. Vide *Strab.* I. 5.
 Opuntii. Vide Locri.
 Opus. II. 32. Vide *Strab.* I. 9.
 Oraculum Delphicum. I. 25. 28. 103. 118. 123. 126. 134. II. 17. 54. 102. III. 96. IV. 118. V. 32. Oracula multa ante bellum Pelopon. edita. II. 21.
 Oratio. Vide Concio.
 Orchomenus Bœoticiæ. I. 113. III. 87. et *Schol.* ad h. l. Vide *Strab.* I. 9. et *Pausan.* in Bœoticis; ante Minyæus, postea Bœotius dictus. IV. 76. Orchom. Arcadicus. V. 61. Vide *Pausan.* in Arcadicis; ab Atheniens. oppugnatur. V. 61.
 Ordo exercitus Laced. V. 66. etc.
 Orestæ. II. 80. Vide *Strab.* I. 7. et *Steph. Byzant.*
 Orestes Echekratidæ Thessalorum regis fil. I. 111.
 Orestis. IV. 134. Vide *Livium*, I. 31. et *Strab.* I. 7.
 Orestium Mænaliciæ. V. 64. Vide *Pausan.* in Arcadicis.
 Oreus. VIII. 95. et *Schol.* ad I. 114. extr. Vide *Strab.* I. 9. et *Livium*, I. 9.
 Orneæ. VI. 7. Vide *Pausan.* in Corinthiacis; ab Argivis oppugnantur etc. *ibid.* Orneate. *ibid.*
 Orobiæ. III. 89. Vide *Strab.* I. 9.
 Orædus rex. II. 80.
 Oropia. IV. 91.
 Oropus. II. 23. III. 91. IV. 96. VIII. 95. bis. Vide *Strab.* I. 9. a Bœotiis per prodicionem capitur. VIII. 60. Oropii Athen. subditi. II. 23.
 Orsippus Megarensis. *Schol.* ad I. 6. et Annotatt. in Sch.
 Oscius fl. II. 96.
 Ostracismus Athen. I. 135.
 Otiosos verberabant Ephori Lacedæm. *Schol.* ad I. 84.
 Ozolæ, Locri. I. 5. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 532. etc.

P.

Paches Epicuri fil. dux Atheniens. III. 18. adversus Mitylenam mittitur. *ibid.* eam

- capit. III. 28. et Notium. c. 34. Pyrrham et Eressum ad deditionem redigit. c. 35. Salæthum captum Athenas mittit. *ibid.*
- Pæan, cantus militaris. I. 50. II. 91. IV. 43. VII. 44.
- Pædaritus. Leontis fil. VIII. 28. 33. 38. 40. cæsus ab Athen. c. 55. *Scribitur et Pædaritus.*
- Pæones. II. 96. et 98. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 72.
- Pegæ. Vide *Pegæ.*
- Pagondas. Eoladi fil. Bœotarchus Thebanus. IV. 92. Bœotos adhortatur. *ibid.* cum Atheniensibus congreditur. IV. 96.
- Pale Cephallenæ urbs. *Schol.* ad I. 27. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 528. etc. Palenses, *vel* Pallenses. I. 27. II. 30.
- Palirenses. II. 30. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 415.
- Pallene: I. 56. et 64. IV. 116. et 129. Vide *Herod.* I. 7. c. 123. Pallenes isthmus. I. 56.
- Pammilus Megarensis, Selinuntii conditor. VI. 4.
- Pamphylia. I. 100.
- Panactum Atticæ castellum, a Bœotis captum. V. 3. et dirutum. V. 42.
- Panæi. II. 101.
- Panærus. IV. 78.
- Panathenæa magna. V. 47. VI. 56. Panathenæica pompa. I. 20. VI. 56. Vide *Meursii Panathenæa.*
- Pandion rex Athen. II. 29.
- Pangæus mons. II. 99. Vide *Herod.* I. 5. et 7.
- Panormus Achaicus. II. 86. Vide *Strab.* I. 9. et *Polyb.* I. 4. Panormus Siciliæ. VI. 2. Vide *Cluverii Sicil.* p. 273. etc. Panormus agri Milesii. VIII. 24.
- Pantacius fl. VI. 4. Vide *Cluverii Sicil.* p. 130.
- Papaver mellitum. IV. 26.
- Paralius ager. II. 55. et 56. Paralii. III. 92.
- Paralus, navis Athen. III. 33. et 77. Parali dicti, qui in navi illa vehebantur. VIII. 73. Paralis navem illam auferunt Quadringenti. VIII. 74.
- Parasii. II. 22. et *Schol.*
- Parauæi. II. 30. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 334. etc.
- Parii. IV. 104.
- Paris. I. 53.
- Parnes mons. II. 23. IV. 96.
- Parrhasii Arcades. V. 33. vid. Parasii; iis bellum inferunt Laced. *ibid.* eosque in libertatem asserunt. *ibid.*
- Pasitelidas dux Laced. V. 3. captus ab Athen. *ibid.*
- Patrae. II. 83. et 84. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Achaicis. Patrenses. V. 52.
- Patrocles. Vide *Procles.*
- Pausanias Cleombroti fil. Græcorum dux: I. 94. Cyprum subigit et Byzantium expugnat. *ib.* imperium tyrannicum exercet. c. 95. a Lacedæmoniis revocatur. *ib.* et c. 128. accusatur et privatarum injuriarum damnatur. *ib.* publicarum absolvitur. *ib.* et c. 128. privatus abit in Hellespontum. c. 128. Xerxis benevolentiam conciliare studet. *ib.* Gongylum ad Xerxem mittit cum epistola. *ib.* cui respondet Xerxes. c. 129. post Xerxis epistolam acceptam superbus ac insolens factus. c. 130. Byzantio ab Athen. pulsus. c. 131. in carcerem conjicitur. *ib.* et liberatur. *ib.* ejus genus. c. 132. tutor Plistarchi regis Leonidæ fil. *ib.* ab Argilio defertur ad Laced. magistratus. *ib.* et c. 133. etc. in templo Palladis Chalcææ conclusus fame moritur. c. 134. mortui cadaver in Cæadem dejectum. *ib.* postea translatum ad Palladis templum, et in fani vestibulo sepultum. c. 134.
- Pausanias Plistoanactis fil. rex Laced. III. 26. Pausanias filius aut frater Dardæ. *Schol.* ad I. 61.
- Pecunia quantum in ærario Athen. initio belli Pelop. II. 13. etc. pecuniam quando primum Athen. in usum publicum contulerint. III. 19.
- Pedaritus. Vide *Pædaritus.*
- Pegæ Athen. subjectæ. I. 103. 107. 111. ubi sitæ. *Schol.* ad I. 103. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Achaicis; restitutæ Peloponnesis. I. 115. IV. 21.
- Peiraica regio. II. 23.
- Peithias senator Corcyræus, Athen. hospes. III. 70. occiditur. *ibid.*
- Pela insula. VIII. 31.
- Pelagæ gens vaga. I. 3. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 57. etc. Pelasgici Tyrreni. IV. 109. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 46. Lemnum et Athenas olim incoluerunt. *ibid.* Pelasgicum templum Athenis. II. 17. cur in eo non liceret habitare: habitatum tamen. *ibid.*
- Pella Macedonia. II. 99. et 100.
- Pellene. *Schol.* ad II. 9. in Isthmo sita. IV. 120. Pellenses Achai. II. 9. socii Lacedæm. *ibid.* et VIII. 3.
- Pellicæ pater Aristæi. I. 29.
- Pelops in Peloponneso opibus potens regi-
oni nomen dedit. I. 9. Pelopidæ Per-
sidis potentiores facti. I. 9.
- Peloponnesus unde dicta. I. 9. (olim Apia. *Schol.* *ib.*.) ejus divisio. c. 10. et *Schol.* *ibid.* eam Doreas olim incoluerunt. I. 12. Peloponnesii quo et quando colonias emittant. *ibid.* inopes et agrestes. I. 141. ad diuturna et maritima bella rudes etc. *ibid.* et in *seqq.* Dorienses origine. VI. 32. bellum gerunt cum Athen. Vide Lacedæmonii et Athenienses. Peloponnesiacum bellum. Vide *Bellum.*

- Peloris pröm. IV. 25. et *Schol.* Vide *Cluverii Sicil.* p. 88.
 Peneus fl. *Schol.* ad II. 102. Vide *Strab.* I. 7. 9.
 Pentacosiodimni. *Schol.* ad III. 16.
 Pentecontateres in exercitu Lacedæmon. V. 66.
 Peparethus insula. III. 89. et *Schol.* Vide *Strab.* l. 9. ibi restagnatio maris exorta. *ibid.*
 Peræbia. IV. 78. Peræbi. *ibid.* Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 325.
 Perdiccas Alexandri fil. Macedonum rex. I. 57. II. 29. et 99. frater Philippi et Dardæ. I. 57. pater Archelai. II. 100. Atheniensibus hostis ex amico et socio factus. I. 57. bellum inter Athen. et Pelop. suscitatur. *ibid.* Chalcidensibus suadet, ut relictis urbibus commigrarent Olynthum. I. 58. societatem inicit cum Athen. c. 61. deficit paulo post. c. 62. per Sitalcen Athen. conciliatur. II. 29. et cum illis societatem inicit. *ibid.* et arma infert Chalcidensibus. *ibid.* ei bellum infert Sitalces. II. 95. etc. sororem Seuthæ dat in matrimonium. c. 101. copias ex Peloponneso ad se evocat. IV. 79. illum Atheniens. hostem denuntiant. c. 82. ejus cum Brasida expeditiones in Arrhibæum. c. 83. etc. c. 124. etc. Brasidam postea hostem judicat. c. 128. compositionem facit cum Atheniens. c. 132. iterum Atheniens. hostis declaratur. V. 83. ejusque regionem infestant Atheniens. VI. 7.
 Perierander Cypseli fil. *Schol.* ad I. 13. med.
 Pericleides pater Athenæi. IV. 119.
 Pericles Xanthippi fil. dux Athen. I. 111. in Pelop. et Acarnaniam expeditiones facit. *ibid.* Eubæam subigit. I. 114. et Samum. I. 116. etc. ejus genus maternum. c. 127. potentia Athenis. *ibid.* et c. 139. inimicitia cum Laced. *ibid.* prudentia. II. 13. 22. 65. et elogium egregium. II. 65. quomodo Cylonio piaculo obnoxius. I. 127. cur agros suos, Laced. exercitu in Atticam irrupturo, reip. dono dederit. II. 13. quomodo exercitum a pugna continerit. II. 22. seipsum laudat. II. 60. etc. pecunia ab Athen. mulctatur. II. 65. quomodo in reip. administratione se gesserit. *ib.* quando mortem oberit. *ibid.*
 Perieres Zanclæ conditor. VI. 4.
 Perinthus. *Schol.* ad II. 9.
 Peripolium. III. 99.
 Perrhæbia. Vide Peræbia.
 Persæ nomen honoratum. *Schol.* ad I. 109. Persarum reges. I. Cyrus. I. 13. II. Cambyses. *ibid.* III. Darius. I. 14. IV. Xerxes. *ibid.* et c. 129. V. Artaxerxes. I. 104. et 137. VI. Darius. VIII. 5. et 37. Persarum pugna ad Thermopylas. IV. 36. Persæ libentius dant quam accipiunt. II. 97. *Schol.* *ibid.*
 Persidæ Pelopidis inferiores. I. 9.
 Pestis Athen. gravissima. II. 47. etc. iterum vehementer grassatur. III. 87. valde afflixit Atheniensium vires. I. 23. III. 87. etc. quot Atheniensium millia absumserit. II. 58. III. 87.
 Petra agri Rhëgini. VII. 35. Vide *Cluverii Sicil.* p. 367.
 Phacium. IV. 78.
 Phacaces Corcyram olim tenuerunt. I. 25. et *Schol.*
 Phæax Erasistrati fil. V. 4.
 Phædimus Laced. V. 42.
 Phænis sacerdos Junonis. IV. 133.
 Phænippus. IV. 118.
 Phagres. II. 92. Niphrages *Herod.* I. 7.
 Phalerum. I. 107. Vide *Meursium* de Pop. Att. p. 136. et de Pyrræo, c. 10. Phalericus murus. I. 13.
 Phalivus Eratoclidæ filius. I. 24. Epidamnium condit. *ibid.* et *Schol.* ad I. 25.
 Phanæ. VIII. 24. Vide *Livium*, I. 14. et *Strab.* I. 14.
 Phanomachus Callimachi fil. II. 70.
 Phanotis. IV. 76. Vide *Strab.* l. 9. et *Pausan.* in Phocicis. Phanoteus. IV. 89. Vide *Palmerii Græc. antiq.* p. 673.
 Pharax pater Styphonis. IV. 38.
 Pharnabazus Pharnabazi filius. VIII. 6. 80. 109. pater Pharnacis. II. 67.
 Pharnaces. V. 1. fil. Pharnabazi. II. 67. pater Artabazi. I. 129.
 Pharsalus Thessaliæ. I. 111. IV. 78. Vide *Strab.* l. 8. Pharsalii. II. 22.
 Pharus. I. 104. et *Schol.* *ibid.* et ad II. 102.
 Phaselis. II. 69. VIII. 88. et 99.
 Pheia. Vide Phia.
 Pheræi. II. 22. Vide *Strab.* l. 9.
 Phia Eleorum. VII. 31. Vide *Strab.* l. 8. a Messeniis capta. *ib.*
 Philemon pater Ameiniadis. II. 67.
 Philippus frater Perdiccæ, Alexandri fil. I. 57. et 59. II. 95.
 Philippus Laced. VIII. 87. et 99.
 Philocharidas Eryxidaidæ fil. IV. 119. V. 19. 24. et 44.
 Philocrates Demeæ fil. V. 116.
 Philoctetes. I. 10. quot naves miserit ad bellum Trojanum. *ibid.* propter Paridis necem γέρον ἤλθειαν nactus relicta patria Malachiam condit. *Schol.* ad I. 12.
 Phlius. IV. 133. V. 57. et 58. Vide *Strab.* l. 8. Phliasii. I. 27. ager Phliasius. VI. 105.
 Phocæa urbs Ionicæ. VIII. 31. Vide *Herod.* l. 1. et *Strab.* l. 14. Phocæenses Massiliam condunt. I. 13. Carthaginenses pugna navali vincunt. *ibid.*
 Phocææ, arx in agro Leontino. V. 4.

- Phocis Græciæ. *Schol.* ad I. 18. I. 108. Phocenses Doriensibus bellum inferunt. I. 107. etc. templum Delphicum ab Atheniensibus accipiunt. I. 112. amici Atheniensium. III. 95. Phocenses a Troja in Libyam delati, dein in Siciliam. VI. 2.
- Phœnice. II. 69.
- Phœnices olim latrocinia exercebant. I. 8. insulas Græcas incolunt. *ibid.* et Siciliam. VI. 2. commercii dediti. *ibid.* Phœnicum classis. I. 16. 100. 110. 116. VIII. 46. 81. 87. 109.
- Phœnicus portus. VIII. 54.
- Phormio Asopii fil. dux Athen. I. 64. Potidæam oppugnat. *ibid.* Chalcidensem et Botticum agrum populatur. c. 65. navium dux in bello Samio. c. 117. arma movet contra Chalcidenses. II. 29. Acarnanibus auxilium fert. II. 68. et 102. classis Atticæ præf. II. 80. pugnat cum Peloponnesiis. c. 83. eosque superat. c. 84. quo stratagemate usus sit. *ibid.* ad secundum proelium se instruit. c. 85. milites adhortatur. c. 89. vincitur a Pelop. c. 90. tandem eos vincit. c. 91. et 92.
- Photus Chaonum dux. II. 80.
- Phrygia, locus Att. II. 22. et *Schol.*
- Phrynicus dux Athen. et res ab eo gestæ. VIII. 25. c. 27. etc. prudens. *ibid.* Alcibiadi succenset. c. 48. ejusque consilia improbat, et stratagemata eludit. *ibid.* et c. 50. ad Astyocho aduersus Alcibiadem scribit. c. 50. ab Astyocho proditur. *ibid.* ejus conatus ad capitis periculum vitandum. c. 50. etc. imperio privatur. c. 54. Oligarchicos adjuvat. c. 68. et 90. pacis causa Lacedæmona mittitur. *ibid.* reversus a circitore quodam interficitur. c. 92.
- Phrynis Perioecus. VIII. 6.
- Phthiotis. I. 5. Vide *Strab.* l. 9. Phthiotæ Achæi. VIII. 3.
- Phylides pater Pythangeli. II. 2.
- Physca. II. 99.
- Phycus, munitio. V. 49.
- Phytia. III. 16. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 391. etc.
- Piaculum Cylonium. I. 126. etc. Piaculum ad Tænarum admissum etc. c. 128. etc. Chalcicæcum. *ibid.*
- Pieria. II. 99. et 100. Vide *Strab.* l. 9. et *Herod.* l. 7. Pieres. II. 99. Piericus sinus. *ibid.*
- Pierius mons Thessaliæ. V. 13.
- Pilei Lacedæmoniorum in præliis. IV. 34. *Schol. ibid.*
- Pindus mons. II. 102. Vide *Herod.* l. 7. et *Strab.* l. 9. et *Palmerii Græc. antiq.* p. 337. etc. 341.
- Piræus, portus Athen. I. 52. 93. et. 107. Vide *Meursii Piræcum*; ejus partes non munitas Themistocles muniri jussit. I. 93. tres portus natura munitos habet. *ibid.* ejus cum Munychia ambitus. II. 13. tentatur a Pelop. II. 93. olim nullo præsidio custoditus, nullisque catenis clausus. *ibid.* eum incipiunt Athen. diligenter tutari. II. 94. in Piræco Eetionea. VIII. 90. in eo murus exstruitur. *ibid.* idem diruitur. VIII. 92.
- Piræus portus Corinth. VIII. 10.
- Piraica regio. II. 23.
- Pirasi Thessaliæ. II. 22.
- Pisander Athenas dissolvendæ democratix causa missus. VIII. 49. et 53. Atheniensibus suadet, ut Alcibiadem revocent, et dominatum popularem tollant etc. VIII. 53. etc. statum popularem evertit. VIII. 65. et 68. Deceleam profugit. c. 98.
- Piscis promont. II. 25.
- Pisistratus tyrannus, pater Hippix, Hipparchi et Thessali. I. 20. VI. 54. etc. Delum lustrat. III. 104. senex in tyrannide decedit. VI. 54. Pisistratus Hippix fil. avi nomen referens. *ibid.* aram duod. deorum et Apollinis dedicat. *ibid.* Pisistratidarum tyrannis a Laced. eversa. VI. 53. Vide *Herod.* l. 5. c. 63. eorundem laus. VI. 54.
- Pisuthnes Hystaspis fil. I. 115. III. 31.
- Pitanates colores nulla apud Lacedæmonios. I. 20.
- Pithias. Vide Peithias.
- Pittacus, Edonorum rex. IV. 107.
- Platæa urbs Bœotiæ. I. 2. Vide *Strab.* l. 9. et *Pausan.* in Bœoticis; a Thebanis occupata. *ibid.* et in *seqq.* quantum a Thebis distet. I. 5. in eam Athen. frumentum important etc. c. 6. eam infesto exercitu petunt Laced. II. 71. obsident, omnique oppugnationis genere tentant. II. 75. et 76. etc. condita a Thebanis. III. 61. ab iisdem evertitur, soloque æquatur. III. 68. Plataenses socii Atheniensium. I. 2. III. 68. Thebanos invadunt. I. 3. etc. se Pelop. dedere recusant. II. 74. obsessi, pars noctu erumpit. III. 20. et 22. sed eundem Lacedæmonii. III. 52. Scionem ab Atheniensibus habitandam accipiunt. V. 32. Plataensium perfidia. II. 5. obsessorem sedulitas et stratagemata. II. 75. oratio ad Laced. II. 71. III. 53. captivi a Laced. interficiuntur. III. 68.
- Pleistoanax. Vide Plistoanax.
- Plemmyrium promont. VII. 4. Vide *Cluverii Sicil.* p. 180. a Nicia munitum. *ibid.* ejus munitiones a Gylippo occupatæ. VII. 22. etc. earumque expugnatio valde afflixit Atheniensibus. c. 24.
- Pleuron. III. 102. Vide *Palmerii Gr. antiq.* p. 445. 472. etc.
- Plistarchus Leonidæ fil. I. 132.
- Plistoanax Pausaniæ regis fil. rex Laced. I. 107. et 114. II. 21. V. 16. etc. c. 33. et 75. *Schol.* ad III. 26. res ab eo ges-

- tæ. *ibid.* in exsilium ejicitur. II. 21. *Schol.* ad V. 16. et *Annott.* ad *Schol.* ejus loci. ad pacem cum Laced. faciendam propensus. V. 16. etc. in patriam redit ab exsilio. *ibid.* Plistoanax pater Pausaniæ. III. 26.
- Plistolas Ephorus Lacedæm. V. 19. et 25.
- Pnyx. VIII. 97. Vide *Meursium* de Pop. Att. p. 105.
- Pœnæ peccatorum quales olim, et cur paulatim auctæ. III. 45.
- Pœtæ res in majus extollunt. I. 21.
- Polemarchi in exercitu Lacedæm. VI. 66.
- Polichna agri Trojani urbs. VIII. 14. Vide *Strab.* l. 13. ab Athen. capta, c. 23. Polichnitæ Cretenses. II. 85. Vide *Herodot.* l. 7.
- Polis Argivus. II. 67.
- Polis vicus Hyæorum. III. 101.
- Polles rex Odomantum. V. 6.
- Pollucis et Castoris fanum. III. 75.
- Polyanthes Corinthius. VII. 34.
- Polycrates Sami tyrann. tempore Cambysis classe pollebat. I. 13. Rheneam Apollini Delio consecrat. *ibid.* et III. 104.
- Polydamidas Laced. IV. 123. et 129.
- Polymedes Larissæus. II. 22.
- Popularis dominatus. Vide *Democratia*; popularis levitas. III. 36. et 37.
- Portæ Thraciæ. V. 10.
- Portus magnus Syracus. VI. 101. VII. 4. 22. 36. 56. 59. Vide *Cluverii* Sicil. p. 144. etc. Portus parvus Syracus. IV. 22. Vide *Cluverii* Sicil. p. 168.
- Potamis Syrac. VIII. 85.
- Potidæa in Pallenes isthmo sita. I. 56. Vide *Herodot.* l. 7. ab Athen. deficit. I. 59. stadiis ferme 60. Olyntho distat. I. 63. obsidetur ab Athen. I. 64. etc. acriter oppugnatur. II. 58. dedicationem facit. II. 70. eam Atheniensium colonia de suis civibus missa incolit. *ibid.* a Brasida frustra tentatur. IV. 135. Potidæatæ Corinthiorum coloni. I. 56. Dorienses. c. 124. cum Athen. pugnant et vincuntur. c. 62. etc.
- Potidania Ætoliæ. III. 96. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 466. 504.
- Prælium inter Corecyræos et Corinthios navale, omnium antiquissimum. I. 13. aliud inter eosdem. I. 29. et 49. inter Atheniens. et Corinthios. II. 62. etc. c. 105. bis. II. 83. etc. IV. 43. VII. 34. etc. inter Athen. et Persas. I. 100. inter Athen. et Thasios. *ibid.* inter Athen. et Pelop. *ibid.* et c. 105. II. 86. et 90. etc. inter Athen. et Æginetas. I. 105. inter Athen. et Lacedæm. I. 108. IV. 11. etc. VIII. 104. etc. inter Athen. et Phœnices. I. 110. inter Athen. et Bœotos. I. 113. IV. 93. etc. inter Athen. et Samios. I. 117. inter Athen. et Chalcidenses. II. 79. inter Chaones et Stratios. II. 81. inter Pelop. et Corecyræos. III. 77. etc. inter Ambraciotos et Acarnan. III. 108. etc. ad c. 115. inter Atheniens. et Syracusanos. IV. 25. VI. 70. VII. 22. etc. c. 33. etc. c. 43. etc. c. 52. etc. VII. 70. etc. c. 79. inter Mantineos et Tegeatas. IV. 134. inter Laced. et Argivos eorumque socios. V. 65. etc. quod prælium omnium maximum. V. 74. inter Athen. et Milesios. VIII. 25. inter Athen. et Chios. VIII. 62. signum prælii. *Schol.* ad I. 49.
- Prasiæ agri Lacon. op. II. 56. Vide *Strab.* l. 8. et *Pausan.* in Laconicis; ab Athen. dirept. *ibid.* Prasiæ in Attica. VII. 13. VIII. 95. Vide *Strab.* l. 9. Prasiarum ager. VI. 105.
- Pratodemus Laced. legatus. II. 67.
- Priapus urbs. VIII. 107. Vide *Strab.* l. 13.
- Priène. I. 115. et *Schol.* Vide *Herod.* l. 7. et *Strab.* l. 14.
- Proci Helenæ. I. 9.
- Procles Theodori fil. dux Atheniens. III. 91. ejus caedes. c. 98. Procles Athen. V. 19. et 24.
- Procnæ Pandionis filia. II. 29. uxor Tereï. *ibid.*
- Proditio Bœotia cum Athen. constituta. IV. 76. in irritum cadit. c. 89. proditio Megarorum conflata, detecta, discussa. c. 66. etc. proditio Amphip. c. 103. etc. proditio Toronæ. c. 110. etc.
- Prælium. Vide Prælium.
- Profectio classis Atticæ in Siciliam. VI. 30. etc.
- Pronæi Cephallenæ. II. 30. Vide *Strab.* l. 10.
- Propylæa arcis Athen. II. 13.
- Proschion Ætoliæ. III. 102. et 106. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 453. etc.
- Prosopitis insula. I. 109. postea Niciæ insula dicta, et a Megabazo in continentem redacta. *Schol.* *ibid.*
- Prote insula. IV. 13.
- Proteas Epiclis fil. dux Athen. I. 45. II. 23.
- Protesilai delubrum. VIII. 102.
- Proverbia. V. 65. *Schol.* *ibid.* *Schol.* ad I. 80. ad VII. 57. extr.
- Proxenus Capatonis fil. III. 103.
- Prytanes Athen. IV. 118. V. 47. VI. 14. VIII. 70. *Schol.* ad II. 15. init.
- Prytania. *Schol.* ad IV. 118.
- Prytanium. *Schol.* ad II. 15. init.
- Psammetichus pater Inari. I. 104.
- Pteleon urbs. V. 18. VIII. 24. et 31. Vide *Strab.* l. 8.
- Ptoëdorus exsul Theban. IV. 76.
- Ptychia insula. IV. 46. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 362.
- Pydus fl. VIII. 106.
- Pydna. I. 61. et *Schol.* Vide *Strab.* l. 10. obsessa ab Atheniens. *ibid.* urbs Alexandri. I. 137.

Pylus ubi sita. IV. 5. et 41. Vide *Pausan.* in Messen. ejus a Sparta distantia. IV. 3. Demosthenis suasu munitur. *ibid.* et c. 9. oppugnatur a Laced. c. 9. et 11. etc. ejus custodia Athen. laboriosa. c. 26. res ad Pylum gestæ inter Laced. et Athen. c. 3. etc. apud Pylum accepta clades a Laced. qualis nulla prius in Sparta. V. 14. Messenios e Pylø educunt Athenienses suasu Laced. V. 35. Pylum Lacedæmoniis facta pace restituere nolunt Athenienses. *ibid.*

Pyra, vel Pyrrha, urbs Lesbi. III. 13. 25. et 35. VIII. 23. Vide *Strab.* l. 13.

Pyrrhichus Aristonis pater. VII. 39.

Pystilus conditor Agrigenti. VI. 4.

Pythagelus Phylidæ fil. II. 2.

Pythen Corinthius. VI. 104. VII. 1. et 70.

Pytheus pater Nymphodori. II. 29.

Pythia. V. 1. Pythium oraculum. I. 103. Pythius Apollo. V. 53.

Pythodorus archon Atheniens. II. 2. Pythodorus Isolochi fil. Athen. dux. III. 115. VI. 105. ab Atheniens. exsilio mulctatus. IV. 65.

Q.

Quadringentorum apud Athen. dominatio. VIII. 63. etc. c. 67. etc. eorum tyrannis. c. 70. et 71. cum Laced. pacem facere tentant. *ibid.* et in *seqq.* ad exercitum Athen. legatos mittunt. c. 72. c. 86. muniunt se contra populum. c. 90. c. 92. imperio dejiciuntur. VIII. 97.

Quæstores Græciæ. I. 96. et *Schol.*

Quercus-capita. Vide *Capita-quercus.*

Quingentorum senatus olim Athenis erat. VIII. 86.

Quinque millium imperium illi Quadringentorum succedit. VIII. 97.

R.

Reges Lacedæm. in bello summam potestatem habent. V. 66. Vide *Cragium* de Rep. Laced. l. 4. c. 4. Lacedæmoniorum duo Reges erant. V. 75. Vide *Cragium* de Rep. Laced. l. 2. c. 2. in carcerem ab Ephoris duci possunt. I. 131. Vide *Cragium* de Rep. Laced. l. 4. c. 8.

Regna olim hereditaria, et certis honoribus definita. I. 13. in Tyrannides immutata. *ibid.*

Religio neglecta Athenis, dum ingruerat pestis. II. 53.

Respublica Athen. describitur. II. 37. Resp. Laced. quibus vitii laboret. I. 141. etc. Reip. forma quænam optima secundum *Thucydidem.* VIII. 97.

Rhamphias Laced. I. 139. V. 12. vid. Clearchus.

Rhegium Italiæ op. III. 86. seditionibus

agitatum. IV. 1. Rhegium Italiæ promont. proximum Messanæ, quæ est in Sicilia. IV. 24. VI. 44. Rhegini Italiæ pop. III. 86. Leontinorum consanguinei. *ibid.* et VI. 44. et Ionum. III. 86. Chalcidenses sunt. VI. 44. et 79. a Loerensibus oppugnantur. IV. 1. et 24. bello Syracusano se neutros gerunt. VI. 44. eorum ager a Loeris vastatur. IV. 1. et 24. eorum tyrannus Anaxilas. VI. 5. eos odio prosequuntur Loerenses. IV. 1. et 24.

Rheiti, vel Rheti, aquarum alvei in Attica. II. 19. Vide *Pausan.* in Atticis et Corinthiacis.

Rheitus. IV. 42.

Rhenea insula. I. 13. et *Schol.* *ibid.* III. 104. Vide *Strab.* l. 10. et *Pausan.* in fine Messenicorum; a Polycrate subacta et Apollini consecrata etc. *ibid.*

Rhium promont. II. 84. Rhium Molyericum. *ibid.* et c. 86. Rhium Achaicum. *ibid.* et c. 92. V. 52. Vide *Palmerii* Gr. antiq. a p. 486. ad p. 492.

Rhodope mons. II. 96.

Rhodus insula. *Schol.* II. 9. ab Atheniens. deficit. VIII. 44. ab iisdem infestatur. *ibid.* Rhodii Dorienses, Argivorum coloni. VIII. 57.

Rhœtium. IV. 52. VIII. 101. Vide *Strab.* l. 13.

Rhypticus ager. VII. 34.

Rivus ignis ex Ætna monte erumpit. III. 116.

Romani Imperatores. *Schol.* ad I. 132. apud Romanos nihil nisi pecunia data perfici potest. *Schol.* ad II. 97. med.

S.

Sabylinthus Tharypis regis adhuc pupillitutor. II. 80.

Sacerdotes summos a metropolibus accipiebant coloniæ. *Schol.* ad I. 25. a Sacerdotibus annos numerabant Argivi. *Schol.* ad II. 2. init.

Sacon Himeræ conditor. VI. 5.

Sacrum bellum a Lacedæmoniis susceptum. I. 112.

Sadocus Sitalcæ fil. II. 29. et 67. fit civis Atheniensis. II. 67.

Salæthus Laced. Mitylenen missus. III. 25. etc. captus ab Athen. et interfectus. III. 35. et 36.

Salaminia navis Athen. III. 33. et 77. VI. 53.

Salamis Cypri urbs. I. 112. Vide *Meursii* Cyprium. Salamis insula. I. 73. Vide *Strab.* l. 8. et *Pausan.* in Atticis.

Salynthius, Agræorum rex. III. 111. IV. 77.

Samæa Cephallenæ. *Schol.* ad I. 27.

Samæi Cephallenæ. II. 30.

- Saminthus. V. 58.
 Samos, sive Samus ab Atheniens. expugnata. I. 116. et 117. ejus opus ac potentia. VIII. 73. et 76. ejus a continente distantia. VIII. 79. in ea statum popularem constituunt Athenienses. I. 115. Samii ab Athen. deficiunt. I. 40. in eorum potestatem Corinthiorum opera redacti. I. 41. cum Milesiis bellum gerunt. I. 115. navali praelio ab Athen. vincuntur. I. 116. et 117. etc. sese dedunt Athen. *ibid.* e Zancla ejiciuntur. VI. 5. eorum seditio ob dominatus mutationem. VIII. 21. et 73. etc.
- Sanæi. V. 118.
 Sandius collis. III. 19.
 Sane Andriorum colonia. IV. 109. Vide *Herod.* I. 7.
 Sardes urbs. I. 115. Vide *Strab.* I. 13.
 Sargens Sicyonius. VII. 19.
 Scandea Cytheriorum urbs. IV. 54. et *Schol.* Vide *Pausan.* in Lacon.
 Scelus Cylonium. I. 126. Tænarium. c. 128. etc. Chalciæcum. *ibid.* Scelera e peste Athen. exorta. II. 52. etc.
 Sciola Mycalessi. VII. 29.
 Scione, urbs apud Pellenen sita. IV. 120. Vide *Herod.* I. 7. et *Strab. Epit.* I. 7. ab Atheniens. ad Brasidam deficit. *ibid.* ab Athen. circumvallatur. IV. 153. expugnatur. V. 32. Plataënsibus datur. *ibid.* Scionæi Pellenenses ex Peloponneso oriundi. IV. 120. Brasidam, ut Græciæ liberatorem, aurea corona redimunt. IV. 121. ab Athen. post urbis expugnationem crudeliter tractantur. V. 32.
 Sciritæ Laced. V. 67. erant sexcenti. c. 68.
 Sciritis in agro Laconico. V. 33.
 Scironides dux Athen. ad Miletum vincit Pelop. VIII. 25. imperio privatur. c. 54.
 Scirphondas Thebanus, a Thracibus interfectus. VII. 30.
 Scôlus urbs. V. 18. Vide *Strab.* I. 9.
 Scomius mons. II. 96.
 Scriba publicus. VII. 11. Scribæ decem Athenis creati. VIII. 67.
 Scyllæcum. V. 53. Vide *Strab.* I. 8.
 Seyrus insula ab Athen. capta et direpta. I. 98. Vide *Strab.* I. 9. et *Plinium.* I. 4.
 Scytale Lacon. *Schol.* ad I. 131.
 Scythæ. II. 96. Scytharum potentia quanta olim. c. 97.
 Seditio apud Epidamnios. I. 24. etc. et Corcyræos. III. 69. et 70. c. 81. et 82. IV. 48. et per Græciam, et inde nata mala. III. 82. etc.
 Sêlinus urbs. VI. 4. VII. 50. quando et a quo condita. VI. 4. Vide *Cluverii Sicil.* p. 225. etc. Selinuntii Megarenses. VII. 57. ubi habitent. VIII. 58. cum Egestæis bellum gerunt. VI. 6.
 Senatus fabæ apud Athen. VIII. 66. imperio dejectus ab Oligarchicis. c. 69.
- etc. Senat. quatuor Bœotorum summam potestatem habent. VI. 38.
 Senes avari. *Schol.* ad II. 44. extr.
 Sepeliendi mos apud Cares et Phœnices. *Schol.* ad I. 8. et apud Athenienses. *Schol.* ad II. 34. init. nefas in agro Attico sepelire proditionis reos. I. 138. Sepulcrum illustrium virorum quod esse soleat. II. 43. Sepulturae modus, quo Athen. humarunt eos, qui primi in bello Pelop. mortem obierunt. II. 34. etc. sepulturae lex violata in peste Athen. II. 52. Sepulturae eorum, qui in praeliis ceciderant, cura. *Schol.* ad I. 50.
 Sermylis urbs. *Schol.* ad I. 65. Sermylli. V. 18. Sermylionum urbs. I. 65.
 Servi Laced. Vide Helotes. Servorum multitudo apud Chios. VIII. 40. et apud Athenienses. VII. 27.
 Sestus ubi sita. VIII. 62. Vide *Strab.* I. 13. a Medis occupata. I. 89. VIII. 62. obsessa et capta ab Athen. I. 89.
 Severæ Deæ. I. 126.
 Seuthes Sparadoci fil. II. 101. IV. 101. Odrysorum regno post Sitalcen potitus. II. 97. IV. 101. sororem Perdicæ ducit. II. 101.
 Sicania antiquum Sicil. nomen. VI. 2. unde deductum. *ibid.* Vide *Cluverii Sicil.* I. 1. c. 2.
 Sicani Iberiæ pop. *ibid.*
 Sicannus Iberiæ fl. *ibid.*
 Sicanus Excesti fil. VI. 73. VII. 46. 50. et 70.
 Sicilia prius Trinacria et Sicania dicta. VI. 2. ejus magnitudo. VI. 1. et incolæ. VI. 2. etc. ejus a continente distantia. IV. 24. VI. 1. a Siculis Italiæ incolis ita appellata. VI. 2. ejus partem incolunt Græci. VII. 58. ei bellum cur intulerint Athen. IV. 60. et 61. VI. 6. 24. 33. 90. etc. VII. 66. Siculi ex Italia in Siciliam trajecere. VI. 2. Sicilienses et Siculi. VII. 32. Siculi Hermocratis suasu inter se compositionem faciunt. IV. 58. et 65. Siculorum alii Syracusanis, alii Atheniensibus se jungunt. VI. 88. et VII. 32. Siculum fretum. IV. 24. Vide *Cluverii Siciliam.* I. 1. c. 4.
 Sicyon. I. 111. Vide *Pausan.* in Corinthiacis; status ejus pop. in paucorum dominatum redactus. V. 81. Sicyonii victi ab Athen. I. 108. et 111. eosdem invadentes superant. IV. 101.
 Sidussa. VIII. 24.
 Sigenum. VIII. 101. Vide *Strab.* I. 12.
 Sigillum regis Persarum. I. 129.
 Simonides dux Athen. IV. 7.
 Simultates inter Athen. et Pelop. I. 56.
 Simus, unus e conditoribus Himeræ. VI. 5.
 Singæi. V. 18. Vide *Herod.* I. 7.
 Sinti pop. II. 98. et *Schol.* Sintii. *ibid.* Vide *Livium,* I. 44.

- Sinus Ambracius. I. 55. Crissæus. I. 107. Iasicus. VIII. 26. Ionius. I. 24. Maliacus. VIII. 3. Piericus. II. 99. Terinæus. VI. 104. Tyrrhenus. VI. 62.
- Siphæ. IV. 76. Vide *Pausan.* in Bœoticis; per proditionem tentatæ. *ibid.* a Bœotis conservatæ. IV. 89.
- Sitalces Tæxæ fil. Thracum rex. II. 29. cum Athen. societatem init. *ibid.* Macedonibus et Chalcidensibus bellum infert. II. 95. etc. cum exercitu domum redit. II. 101. ejus regnum et potentia etc. II. 96. etc. a Triballis acie victus occumbit. IV. 101.
- Societas inter Athen. et Laced. V. 22. ejus formula. V. 23. inter Laced. et Persarum regem. VIII. 17. 36. et 57. ejus formula. VIII. 18. 37. 58. inter Sitalcem et Atheniens. II. 29. *Reliquas vide in nominibus eorum, qui societatem iniierunt.* Socii Athen. et Laced. in bello Pelopon. II. 9. Athen. et Syrac. in bello Siculo. VII. 57. etc.
- Socrates Antigenis fil. II. 23.
- Solis defectus. I. 23. II. 28. IV. 52.
- Solium, vel Sollium urbs Corinth. II. 30. III. 95. V. 30. ab Athen. captum etc. II. 30. urbs Acarnaniæ. *Schol.* ad II. 30.
- Solois, vel Solus. VI. 2. Vide *Cluverii Siciliam*, p. 278.
- Solygia vicus, sive castellum. IV. 42. et 43. Solygius collis. IV. 42.
- Sophocles Sostratidæ fil. III. 115. in Siciliam missus. IV. 2. ad Coryram tendit. IV. 3. Coryræos exsules captos plebi tradit. IV. 46. ab Athen. exsilio mulctatur. IV. 65.
- Sortium usus in publicis fœderibus. I. 21. Sostratides; vid. Sophocles.
- Sparadocus, sive Spardocus pater Seuthæ. II. 101.
- Sparta. Vide Lacedæmon.
- Spartolus urbs Bottica. II. 79. V. 18.
- Sphacteria insula, ejusque situs. IV. 8. Vide *Pausan.* in Messeniis; a classe Athen. circumdatur. IV. 14. etc. incendium patitur. IV. 29. rerum ad Sphacteriam gestarum tempus et diuturnitas. IV. 29. in eam milites transmissi a Laced. IV. 8. victus in eam quomodo importetur. IV. 26. in ea Lacedem. expugnati etc. IV. 31. etc. cives Laced. in ea capti post restitutionem quomodo a Laced. tractati. V. 34.
- Stagirus. IV. 88. Vide *Herod.* I. 7. Andriorum colonia. *ibid.* ab Athen. deficit. *ibid.*
- Stater Phocæicus. IV. 52. Doricus. VIII. 28.
- Status popularis Athenis sublatus etc. VIII. 47. etc. quot et quanta mala inde nata. VIII. 65. etc. de populari statu iterum constituendo agi cœptum etc. VIII. 75. et 89. etc.
- Stesagoras. I. 116. *Schol.* *ibid.*
- Sthenelaidas Ephorus Laced. I. 85. ejus concio. c. 86.
- Stipendium peditum et equitum apud Græcos. V. 47. stipendium ab Athen. suis datum. III. 17. VIII. 45. cur inamintum. VIII. 45. stipendium Thracum mercenariorum. VII. 27. stipendium a Tissapherne militibus datum. VIII. 29. et 45. stipendium magistratibus apud Athen. datum. VIII. 69. et 97.
- Stratagema militare Aristei et Calliæ I. 62. etc. Stratiorem adversus Chæones. II. 81. Plateensium contra Pelop. II. 75. etc. Phormionis contra classem Pelop. II. 84. etc. Peloponnesiorum contra Phormionem. II. 90. etc. eorundem in tentando Piræo. II. 93. etc. Demosthenis contra Ambraciotas et Pelop. III. 107. etc. ejusdem in expugnandis Laced. in Sphacteria. IV. 32. et ejusdem ad Epidaurum. V. 80. Megarensium in urbe prodenda. IV. 67. Brasidæ contra Athen. ad Megara. IV. 73. ejusdem contra Cleonem ad Amphipolin. V. 6. etc. c. 10. Bœotorum in Delio expugnando. IV. 100. Atheniensium contra Syracusanos. VI. 64. etc. eorundem in discessu a Syracusis. VII. 78. etc. Niciæ in defendendis castris. VI. 102. Hermocratis in expedienda fuga Athen. VII. 73. Aristarchi in occupanda Cenoë. VIII. 98. stratagema politicum Athen. legatorum, ut Laced. a bello decernendo averterent. I. 73. etc. Themistoclis contra Laced. in mœnibus instaurandis. I. 90. etc. ejusdem, fuga in Atticam classem delati. I. 137. Alcibiadis contra Athen. legatos. VIII. 56. etc. et contra Oligarchicos et Tissaph. VIII. 82. etc. et apud milites. c. 88. VIII. 108. Atheniensium in subjiciendo imperio Græcis. I. 93. etc. c. 96. etc. Argilii ejusdem in detegendis Pausanice consiliis. I. 132. etc. Periclis, ut sibi privatim a periculo caveret. II. 13. Lacedæm. ne Plateam reddere aliquando cogerentur. III. 52. V. 17. eorundem contra Helotas. IV. 80. eorundem, ne socii ipsorum ad Athen. deficerent. V. 22. Alcibiadis in deludendis legatis Laced. V. 45. etc. Coryræorum adversus exsules captivos. IV. 46. etc. Niciæ in dissuadenda Siciliensi expeditione. VI. 20. etc. Egestanorum contra Athen. VI. 46. Hippicæ in opprimenda conjuratione Aristogitonis. VI. 58. captivi ejusdem ob Hermarum præcisionem. VI. 60. inter Phrynichum et Alcib. VIII. 50. etc.
- Stratonice soror Perdicæ et uxor Seuthæ. II. 101.

Stratus urbs Acarn. II. 80. et 102. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 385. Stratii Chæones superant. II. 81. tropæum erigunt. II. 82.

Stræbus Atheniensis, pater Leocratis. I. 105.

Strombichides Diotimi fil. dux Athen. VIII. 15. res ab eo gestæ. *ibid.* et VIII. 30. et 62. etc.

Strombichus pater Diotimi. I. 45.

Strongyla, una ex Æoli insulis. III. 88. Vide *Cluverii* Sicil. p. 396. etc.

Strophæus. IV. 78.

Strymon fl. I. 100. et *Schol.* *ibid.* II. 96. et *Schol.* *ib.* II. 99. ex Scomio monte per Græcos ad Læos fluit. II. 96.

Styphon Phæacis fil. IV. 38.

Styrenses. VII. 57. Vide *Strab.* l. 10.

Subligacula olim in certaminibus gestarunt Athletæ. I. 6. quando gestari desierint. *ibid.*

Subsolanus ventus. III. 23.

Successu fruuntur maxime, qui non concedunt æqualibus, et erga inferiores medeste se gerunt. V. 111.

Suffragium Laced. voce dant, non calculis. I. 87.

Sunium. VII. 28. Vide *Strab.* l. 9. 10. ab Athen. munitum. VIII. 4.

Supplices occidere nefas. III. 58.

Sybaris fl. VII. 35. Vide *Strab.* l. 6.

Sybota portus Thesprotidis. I. 50. et *Schol.* *ib.* portus in continente. III. 76. portus in Sybotis ins. I. 52. et 54. Sybota insulæ. I. 47. et *Schol.* Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 276. etc.

Sycæ. Vide *Tycha.*

Sylva in Sphacteria cremata. IV. 30.

Syma insula. VIII. 41. et 42. Vide *Strab.* l. 14.

Symæthus. fl. VI. 65. Vide *Cluverii* Sicil. p. 124.

Synœcia. II. 15. Vide *Meursii* Gr. feriat.

Syracusæ conditæ ab Archia Corinthio. VI. 3. etc. Vide *Cluverii* Sicil. p. 139. etc. intestinis dissensionibus sæpe afflictæ. VI. 38. obsessæ ab Atheniens. VI. 99. obsidione premuntur. c. 103. Syracusani cum Leontinis bellum gerunt. III. 86. pugnant cum Athen. et vincuntur. IV. 24. et 25. se contra Athen. instruunt. VI. 45. etc. c. 63. prælio se parant. c. 67. congregiantur cum Athen. et funduntur. c. 70. etc. eos consolatur Hermocrates. c. 72. urbem muniunt. c. 75. legatos Camarinam mittunt. c. 75. et Corinthum Spartamque. c. 73. et 88. Catanæorum agrum populantur. VI. 75. rursus se contra Athen. instruunt. VI. 96. pugnant et superantur. c. 97. et 98. obsessi murum Atheniensibus obijciunt. c. 99. etc. VII. 4. de compositione cum Nicia agere cœperunt. VI. 103. rem

navalem præparant contra Athen. VII. 21. Atheniens. terra marique adoriuntur. c. 22. mari succumbunt. c. 23. naves in Italiam mittunt. c. 25. eorum auxilia a Siculis caduntur. c. 32. iterum se navali certamini parant. c. 36. terra marique aggrediuntur Athen. c. 37. eosque superant. c. 41. duo tropæa statuunt. c. 45. ob insperatum successum animis eriguntur. c. 46. ad Athen. invadendos rursus se præparant. c. 50. eos discessu prohibere statuunt. c. 51. prælio fundunt fagantque. *ibid.* c. 53. etc. tropæum erigunt. c. 54. animis valde confirmantur. c. 56. socii eorum et auxiliarii. c. 57. ultimo prælio se parant. c. 65. dimicant. c. 71. etc. et victoria potiuntur. c. 72. Athen. discessuros quo stratagemate deceperint. c. 73. eos ab itinere morantur. c. 78. fugientes insequuntur. c. 81. etc. quomodo tractant Athen. captivos. c. 87. Peloponnesiis auxilia contra Athen. mittunt. VIII. 26. et 105.

T.

Tænarus Lacon. prom. I. 128. et 133. VII. 19. Vide *Pausan.* in Laconicis.

Tages Tissaphernis prætor. VIII. 16.

Talenta mille, non expendenda nisi extrema necessitate cogente, cur seposuerint Athen. II. 24. etc. hæc mille talenta quando et cur lege abrogata tetigerint. VIII. 15.

Tamus Ionie prætor. VIII. 31. et 87.

Tanagra Bœotia. I. 108. III. 91. Vide *Strab.* l. 9. ejus muros demoliuntur Athen. I. 108. Tanagræci ab Athen. prælio superati. III. 91.

Tantalus Patroclis fil. dux Lacedæm. IV. 57. in vincula conjectus ab Athen. *ibid.*

Tarentum. VI. 44. et 104.

Taulantii, gens Illyrica. I. 24. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 110. etc.

Taurus Echetemidæ fil. IV. 119.

Tegea urbs potens in Pelop. V. 32. Vide *Herod.* l. 6. *Polyb.* l. 4. et *Pausan.* in Arcadicis; ad defectionem a Corinthiis frustra sollicitatur. *ibid.* ab Argivis obsidetur. V. 64. Tegeatæ cum Mantineis pugnant. IV. 134.

Telles Laced. V. 19. et 24. Brasidæ pater. III. 69.

Tellias dux Syracus. VI. 103.

Telluris fanum. Vide in *seqq.*

Temenidæ (unde reges Laced.) primi possederunt Macædoniam. II. 99. Argivis oriundi. *ibid.* Vide *Herodot.* l. 8. c. 138. expellunt Pieres. *ibid.*

Temenites pars Syracusarum. VI. 75. et 100. Vide *Cluverii* Sicil. p. 151. Temenites collis. VII. 3. Vide *Cluverii* Sicil. p. 149.

- Teophrastus Apollonius. I. 29. II. 91. III. 94.
 VII. 26. Apoll. Amyclai. V. 18. et 23.
 Apollinis Pythii. II. 15. IV. 118. V. 53.
 VI. 54. Barchi. II. 15. III. 81. VIII.
 63. Castoris et Poll. III. 75. IV. 110.
 VIII. 93. Diurn. VI. 44. Eleusinium.
 II. 17. Heraculis. V. 64. et 66. Jovis
 Nemeri. III. 96. Jovis Olympii. II.
 16. Junonis. I. 24. III. 68. 78. 79. et
 81. IV. 133. V. 73. Mercurii. VII. 29.
 Neptun. IV. 116. Palladis. IV. 116.
 V. 10. Palladis Chalcidum. I. 164.
 Pelagiorum. II. 17. Pollucis. Vide Ca-
 storis. Praxidai. VIII. 102. Telli-
 cis. II. 15. Theoi. VI. 61. Veneris
 in Eryx. IV. 96. templum Junonis
 Argis dedicatum. IV. 133. temple maris
 Avlone profanata. II. 59. temple eorum
 sunt, qui regionem obtineant. IV. 96.
 templis hostium temperandum. IV. 97.
 Tempora apud Argivos quomodo numerent.
 Schol. ad II. 3. lat.
 Tenebr. III. 2. subditi Athen. VII. 57.
 Teoni. VIII. 69.
 Teos urbs. VIII. 16. 90. Teii. III. 32.
 VII. 57. Teorum urbs. VIII. 16. et
 19. ejus mari dicitur. *ibid.* 90.
 Teos pater Sitalon. II. 29. princeps Olym-
 piarum regnum per vim obtinuit. *ibid.*
 quantum *ibid.* amplius erit. *ibid.* Teos et
 Teiens diversa regum nomina, nec
 in eadem regione regnarunt. *ibid.*
 Teosus. VI. 94. Teosus. VI. 50. Vide
 Cluveri Schol. p. 125. etc.
 Teosus rex Thracum. II. 29. Proenes
 maritus. *ibid.* in urbe Italiae habitabat.
ibid.
 Teosus sinus. VI. 104. Vide Cluveri
 Italian.
 Terra a mari absorpta circa Orobias. III.
 29. terra motus Sparta. I. 128. ejus
 causa. *ibid.* terra motus maximi tem-
 pore belli Pelop. I. 26. III. 87. et 89.
 IV. 52. V. 45. et 50. VIII. 6. terrae
 motu orto caecio solvebatur apud Athe-
 nienses. V. 45. Lacedaemonii a militibus
 abstinerebant. Vide Lacedaemon.
 Testamento Chae. VIII. 101. et Schol.
 Testera militaris. VII. 44.
 Teuer post Trojae exitum in Cyprum
 venit. Schol. ad I. 18.
 Teophrastus insula. VIII. 42.
 Teophrastus Eleus. III. 29. Abidem et
 Pelop. adhaerere. III. 30.
 Thebanis. IV. 30.
 Theopis petiolata. VI. 97. et 99. Theopis
 (oppidum in ea situm) quando et a quo
 conditum. VI. 4. Vide Cluveri Schol.
 p. 137. et 138.
 Theopis Molossorum rex. II. 80. ejus tu-
 telas gerit Seleucidus. *ibid.*
 Theosus insula. I. 101. et Schol. Parsorum
 VOL. III.

colonis. IV. 104. ubi cita. *ibid.* in Thes-
 ses gestae. VIII. 64. etc. Theoi ab
 Athen. desunt. I. 100. victi ab Athen.
ibid. Laced. auxilium impulerat. c. 104.
 tandem se Athen. dedunt. *ibid.* urbem
 maris circum. VIII. 64. Theosorum
 metalla. I. 100.

Theophrastus Timide fil. vates Platensis.
 III. 29.

Theophrastus Megarensis. I. 126. add. Theo-
 genes.

Theatrum Dionysiacum Athenis. VIII. 93.

Thebae. I. 90. Vide Strab. I. 9. quantum
 distat a Platza. II. 5. Thebani Pla-
 tinarum motu ingreditur. II. 2. plerimi
 e Platensibus cives. c. 4. reliqui se de-
 dunt. *ibid.* Thebani (qui extra urbem)
 suis succurrunt. c. 5. Platensis insidias
 struunt. *ibid.* fundam tempore et feris
 mensuris Platinarum occupant. III. 56.
 consilium Platensium respondent. c. 61.
 merita in Graeciam ostendant etc. c. 68.
 etc. victores ad Coroneum. de munus
 Theophrastum dicunt. IV. 133. Thra-
 ces Mycolasso digresso prosequuntur.
 VII. 30.

Themistocles rei navalis studii auctor
 Athen. I. 14. 74. et 95. *talpa* dicitur.
 Schol. ad I. 93. dux prudentissimus. I.
 74. ejus sensus penitus navale in maris
 angustiis cum barbaris commisit. *ibid.*
 maximis beneficiis a Laced. idem affectus.
 de Atheniensibus suadet, et se
 legatum ad Laced. mitteret. I. 90. va-
 dum ejus consilium ad edificandum ur-
 bis mares. *ibid.* et c. 91. etc. ejus her-
 tate ambigua Persei dissolvitur. c. 96.
 anno magistratus fugitur. *ibid.* Laced.
 olim amici et apud eos gratiosus. I. 91.
 per ostracismum patria pulsus. Argis
 habitat. I. 135. a Laced. accusatur,
 quod cum Medis sensisset. *ibid.* Cor-
 cyrum profugit. I. 136. non recipitur.
ibid. ad Admetum Molossorum regem
 ducitur. *ibid.* variis casus et periculis, in
 quae incidit. I. 137. ad regem Persarum
 confugit. *ibid.* ejus ad Regem Itarem.
ibid. ejus apud eum auctoritas etc. I.
 138. perit in lingua Persica. *ibid.*
 ejus concionem amplius. *ibid.* ejus mors
 et monumentum. *ibid.* Artaxerxis in eum
 munificentia. *ibid.*

Theocles. Vide Theocles.

Theodorus pater Pericles. III. 84.

Theogenes Athen. IV. 27. V. 19. et 24.

Theolytus pater Cymetis. II. 102.

Thera una ex Cycladibus. II. 9.

Thermeus Laced. classis in Asiam ad-
 ductus. VIII. 96. iudex cum Persis ius.
 c. 36. etc. et c. 43. ejus interitus. c. 98.

Thermeus Athen. Agrippa. *ibid.* c. 98.
 non ex his, qui statum pop. everterunt
 etc. *ibid.* iterum ei faret. c. 89. etc.

- Therma, *vel* Therme Maced. I. 61. et *Schol.* capta. *ibid.* reddita Perdicæ. I. 29.
- Thermon Spartanus. VIII. 11.
- Thermopylæ. II. 101. III. 92. IV. 36. Vide *Herod.* I. 7. et *Strab.* I. 9.
- Thesaurus Atheniensium. II. 13.
- Theseus republ. Athen. constituit etc. II. 15. ejus templum. VI. 61.
- Thespicus ager. IV. 76. Thespienses. IV. 93. eorum in pugna contra Athen. clades. c. 96. eorum cum a Thebanis dejecti. c. 133. eorum plebs insurgit contra Magistratum. VI. 95.
- Thesprotis. I. 46. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 259. etc. Thesproti regio non subsunt dominatui. II. 80.
- Thessalia sine duce transitu difficilis. IV. 78. ejus plebs Atheniensibus amica. *ibid.* Thessali ex Arne Bœotos ejiunt. I. 12. Atheniensium fœderati. I. 102. Athen. auxilia mittunt. I. 107. II. 22. cum Bœotis pugnant. *ibid.* Thessali circa Heracleam dominantes. III. 93. Thessali paucorum dominatu potius, quam statu pop. utuntur. IV. 78.
- Thessalonice, olim Therme. *Schol.* ad I. 61.
- Thessalus Pisistrati fil. Hippiaæ et Hipparchi frater. I. 20. VI. 55.
- Theucles pater Eurymedontis. III. 80. et 91. VII. 16. Theucles dux colonicæ, quæ Naxum condidit. VI. 3.
- Thmuis. *Schol.* ad I. 110.
- Thoricus. VIII. 95. Vide *Strab.* I. 9. 10.
- Thracia. I. 100. II. 96. IV. 101. Thracæ Athen. profligant. I. 100. IV. 102. Thracæ inter Æmum et Rhodopen. II. 96. Machærophori et Dii appellati. *ibid.* etc. 98. VII. 27. suis legibus vivunt. II. 29. 96. et 98. Phocidem olim incolebant. II. 29. accipere potius quam dare consueverunt. II. 97. barbari et avidi cædis. VII. 29. pugnant cum Thebanis. c. 30. Mycalessum crudeliter diripiunt. *ibid.* Thracum res gestæ in Macedonia. II. 100. Thracum gens trans Strymonem. II. 101.
- Thraciæ portæ ad Amphipolin. V. 10.
- Thrasylbus Lyci fil. VIII. 75. Democratice studiosus. VIII. 73. et 75. dux a militibus in Samo creatur. *ibid.* Alcibiadem ab exsilio reducit. VIII. 81. Pelopon. in Hellesponto navali prælio vincit. VIII. 105. etc.
- Thrasycles Athen. V. 19. et 24.
- Thrasylus Argivus. V. 59. ab Argivis lapidibus pæne obrutus. c. 60. quomodo evaserit. *ibid.*
- Thrasyllus Athen. VIII. 75. statui populari fævet. VIII. 73. et 75. dux a militibus in Samo factus. *ibid.* Pelop. navali prælio superat. VIII. 105.
- Thrasymelidas Spartanus, Cratesielis fil. classis ad Pylum præfectus. IV. 11.
- Thriasii campi. I. 114. II. 19. Vide *Strab.* I. 9. et *Herod.* I. 8. eos depopulantur Pelop. *ibid.*
- Thronium Locridis. II. 26. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 172. 563. etc.
- Thucles. Vide Theucles.
- Thucydides Olori filius. IV. 104. ex Pisistratarum familia. *Schol.* ad I. 20. init. quando, qua occasione, in quem finem, et quomodo conscripserit bellum Pelop. I. 1. 20. 21. 22. et 23. V. 20. et 26. peste correptus. II. 48. auri secturas et officinas in Thracia possidet, ac opibus inter illius regionis primores ideo valebat. IV. 105. Thraciæ regioni ab Athen. præfectus. *ibid.* Amphipolin defensurus tardus venit. IV. 106. Eionem contra Brasidam defendit. IV. 107. etc. vitam per 20 annos in exsilio traduxit. V. 26. magis utitur conjunctionibus, quam alii Attici. *Schol.* ad II. 41. med. ubique recedit a consuetudine aliorum scriptorum. *Schol.* ad V. 85. init. quos imitatus sit. *Schol.* in Annot. ad fin. I. IV. T. II. p. 569. col. 2. Thucydides alius, Agnonis et Phormionis collega. I. 117. Vide *notas ad vitam Thucyd.* Thucydides alter, Pharsalius, et hospes Athen. VIII. 92.
- Thuria, *vel* Thurii, urbs Italiæ. VI. 61. VII. 33. et 35. Vide *Cluverii* Ital.
- Thuriatæ in Laconica. Vide Thyreatæ.
- Thyamis fl. I. 46. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 273. etc.
- Thyamus mons. III. 106. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 422.
- Thymocharis. VIII. 95.
- Thyrea. IV. 56. V. 41. Vide *Pausan.* in Arcadicis. Æginetis incolemdam dederunt Laced. II. 27. IV. 56. eam capiunt Athen. c. 57. Thyreatæ, *vel* Thyriatæ. I. 101. Thyreaticus ager. II. 27. IV. 56.
- Thyssus urbs. IV. 109. V. 35. Vide *Herod.* I. 7.
- Tibicinum ad cantum prælium ineunt Laced. V. 70.
- Tichium Ætolicæ. III. 96. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 476.
- Tichiussa agri Milesii. VIII. 26. et 28.
- Tilatei. II. 96.
- Timagoras Pegeates. II. 67.
- Timanor Timanthis fil. I. 29.
- Timidas pater Theæneti. III. 20.
- Timocrates Laced. II. 85. et 92. gladio se transigit. *ibid.*
- Timocrates Athen. pater Aristotelis. III. 105.
- Timocrates Corinth. pater Timoxeni. II. 33.
- Timoxenus. *ibid.*

- Tinnabula in urbium custodiis circumferri solita. IV. 135.
- Tisamenus Trachinius. III. 92.
- Tisander Apodotus. III. 100.
- Tisias Tisimachi fil. V. 84.
- Tisimachus. *ibid.*
- Tissaphernes Asiae maritimae a Dario praefectus. VIII. 5. Peloponn. ad bellum Athen. inferendum instigat. *ibid.* stipendium ipsis pollicetur, *ibid.* foedus cum Pelop. init. VIII. 17. etc. c. 36. etc. c. 57. etc. ad Miletum vincitur ab Athen. c. 25. Iasum praesidio munit. c. 29. menstruum stipendium navibus Laced. numerat. *ibid.* iratus discedit a consiliariis Lacedaem. c. 43. Alcib. suasu stipendium Laced. promissum imminuit. c. 45. et 46. sibi metuens in gratiam cum Pelop. redire studet. c. 56. etc. in eum invehuntur classarii milites Pelop. c. 78. cur classem Phoenicum ad Pelop. non adduxerit. c. 81. et 87. Laced. se purgare conatur. c. 85. et 109. Ephesum profectus Dianae sacrificat. c. 109.
- Tlepolemus. I. 117.
- Tolmaeus. IV. 53. Tolmidæ fil. I. 108. et 113. pater Antoclis. IV. 53.
- Tolmides Tolmaei fil. dux Athen. I. 108. et 113. res ab eo gestæ. *ibid.*
- Tolophonii. III. 101. Vide *Palmerii* Gr. antiq. p. 543.
- Tolophus Ophionensis. III. 100.
- Tomeus mons. IV. 118.
- Torona urbs Chalcidica. IV. 110. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 566. a Brasida capitur. IV. 111. etc. ab Athen. recepta. V. 3.
- Torylaus. IV. 78.
- Trachinii. III. 92. ager Trachinius. *ibid.*
- Tragia insula. I. 116. et *Schol.*
- Trecæ. II. 96.
- Triballi. *ibid.* vincunt Sitalcen, Odrysarum regem. IV. 101.
- Tributum quantum Athen. a sociis quotannis recipiebant. II. 13. tributum primum Græcis ab Athen. impositum, quantum etc. I. 96. ab Aristide descriptum. V. 18. Vide *Var. Lect.* ad eum loc. Tributum, quod Seuthæ Odrysarum regi pendeatur II. 97.
- Trierarchi Athen. VI. 31. VII. 70.
- Trinaeria antiquum Siciliae nomen. VI. 2. Vide *Cluverii* Sicil. I. 1. c. 2.
- Tropium prom. VIII. 35. et 60. Vide *Palmerii* Græc. antiq. p. 265.
- Tripodiscus agri Megar. IV. 70. Vide *Pausan.* in fine Atticorum.
- Tripus Delphicus: II. 132. III. 57. et *Schol.* ibi. 85. Tripodes duo. *Schol.* ad II. 132.
- Tritæenses. III. 101. Vide *Pausan.* in Achaicis.
- Troas. I. 131.
- Træzen. I. 115. IV. 118. Vide *Strab.* I. 8. et *Pausan.* in Corinth. Træzenii duas naves praebent Corinthiis contra Corcyraeos. I. 27. Træzenius ager vastatus. II. 56.
- Trogilus, vel Trotilus. VI. 4. et 99. VII. 2. Vide *Cluverii* Sicil. p. 131. 148. 152.
- Trojæ obsidio. I. 11. Trojana expeditio. I. 9. etc. Trojanæ res minores fama. I. 10. Trojani cur et quomodo Græcis per decem annos restiterint. c. 11. Trojani post urbem captam Siciliam appulsi ibi sedes posuerunt. VI. 2. e Troja profecti Scionæorum majores. IV. 120. e Troja in Libyam delati Phocenses, et inde in Siciliam. VI. 2.
- Tropæa Acarnanum. III. 109. et 112. Atheniensium. I. 63. et 105. II. 84. et 92. IV. 12. 14. 25. 38. 44. 72. et 131. V. 3. VI. 70. 94. 98. 103. VII. 5. 23. 34. et 54. VIII. 24. 25. et 106. Bœotorum. IV. 97. Brasidæ. IV. 124. V. 10. Corcyraeorum. I. 30. et 54. Corinthiorum. I. 54. VII. 34. Mantineaorum, IV. 134. Perdicæ. IV. 124. Pelop. II. 22. et 92. V. 74. VIII. 42. et 95. Sicyoniorum. IV. 101. Stratiorum II. 82. Syracusanorum. VII. 24. 41. 45. 54. et 72. Tegeatarum. IV. 134.
- Trotilus. Vide Trogilus.
- Tyca, vel Tycha; pars Syracusarum. VI. 98.
- Tydeus Ion. VIII. 38.
- Tyndareus iurejurando obstringit Helenæ procos. I. 9.
- Tyranni in Græcia. I. 17. a Laced. sublata. c. 18. Tyranni in Sicilia ad magnam potentiam evecti. c. 17. diu imperium obtinuerunt. c. 18. Tyrannides in Græcia civitatibus quando et quomodo constitutæ. c. 13. tyrannis Pisistratidarum qualis. VI. 53. 54. et 59.
- Tyrrheni Pelasgici Lemnum et Athenas olim incoluerunt. IV. 109. Tyrrheni cum Athen. militant in Sicilia. VII. 53. et 54.

V.

- Vates multa canebant sub initium belli Pelop. II. 8. et 21. illis irati Athenienses. VIII. 1.
- Veneris fanum apud Erycem. VI. 46.
- Ventus subsolanus. III. 23. Ventus continuo spirans e sinu Crissæo. II. 84.
- Verborum usitata significatio mutata. III. 82.
- Veritatis investigatio difficilis. I. 20.
- Vestes Laced. et Athen. quales. I. 6.
- Victimæ ex farinæ subactæ massa ad verum similitudinem factæ, ac immolatæ. I. 126.
- Vita, quam prisca mortales in Græcia de-

gebant, qualis, I. 2. et 6. vitæ genus
delicatus quinam in Græcia primi colu-
erint. I. 6.
Ulysses per Charybdim dicitur navigasse.
IV. 24.
Unguento usi sunt veteres Athletæ. I. 6.
Urbes in Græcia quales olim. I. 2. recen-
tiores in littoribus conditæ. I. 7. ve-
tustiores longius a mari. *ib.*
Urinatores. IV. 26.
Vulcanus in Hiera ærarium exercere cre-
ditus. III. 88.

X.

Xanthippus pater Periclis. I. 111.
Xenares ephorus Spartæ. V. 36. Xenares
Laced. Heracleotarum dux, in prælio
cæsus. V. 51.
Xenocles Euthyclus fil. I. 46. III. 114.
Xenon Thebanus. VII. 19.

Xenophanes pater Lamachi. VI. 8.
Xenophantidas Laced. VIII. 55.
Xenophon Euripidis fil. II. 79.
Xenotimus pater Carcini. II. 23.
Xerxes. I. 114. et 129. ejus ad Pausaniam
epistola. I. 129. pater Artaxerxis. IV.
50.

Z.

Zacynthus insula ubi sita. II. 66. Zacyn-
thii Achæorum coloni. *ibid.* Athen. socii
in bello Sic. VII. 57.
Zancle urbs quando et a quibus condita, et
unde dicta. VI. 4. Vide *Cluverii* Sici-
liam, p. 81. etc. postea Messene dicta.
VI. 5.
Zanclon Siculi falcem appellant. VI. 4.
Zeno philosophus, Citiensis. I. 55.
Zeuxidamus Archidami pater. II. 47.
Zeuxidas Laced. V. 19. et 24.
Zopyrus pater Megabazi. I. 109.

INDEX AUCTORUM,

QUI A SCHOLIASTIS CITANTUR.

Prior numerus librum, posterior caput denotat.

- Acusilaus A. 51.
 Aesopus Δ. 92.
 Andocides A. 51.
 Anonymus, Μὴδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσης, A. 44. Citat Lucium de non tem. cred. calumn. pag. 408. Ed. Amst. Hæc indici ab Hudsono confecto addiderat Clar. Wasse. Est etiam in Scholiaste Aristophanis ad Vesp. v. 724. et Cicerone VII. ad Attic. 18. Scholiastes Luciani Phocylidæ esse dicit. Et sic Erasmus in prov. Ne de lite pronuncies, et Florens Christ. ad Vespas Aristophanis, quo indicio, nondum comperi: nam Scholiasten Luciani illis visum non putem. Cicero nihil aliud quam λευθησιώδειον putari scribit: e quo intelligi potest, jam olim de auctore dubitatum fuisse. Alius Anonymi versus B. 45.
 Antyllus Γ. 95. Δ. 19. 28.
 Aristides (Tom. I. p. 169. ed. Cant.) A. 2.
 Aristoteles (II. Rhet. 2.) A. 26. ἐν τοῖς Ἠθικοῖς (Nicomach. ad init.) Γ. 45.
 Asclepius vel Asclepiades (quod quidam MSS. habent), A. 56.
 Callimachus (Hymn. in Dian. 48.) Γ. 38. z. 57.
 Cratinus ἐν Χείρωνι, H. 83.
 Demosthenes (Olynth. I. ad init.) A. 33. A. 76. (ὁ ῥήτωρ) A. 86.
 Dionysius Periegetes (v. 855.) B. 69.
 Epigramma in Orsippum A. 6.
 Eupolis E. 1.
 Euripides (Orest. 352. Androm. 106. Electr. 2.) A. 10. (Bacch. 1.) A. 137. (Alcest. 382. et 1088. Orest. 1201.) Γ. 38. in Medea (60.) ζ. 30.
 Gregorius Nazianzenus. vid. Theologus.
 Gorgias A. 144.
 Herodes, vel Herodiamus, B. 19.
 Herodianus B. 99.
 Herodotus (VI. 90.) A. 7. (III. 53.) A. 13. (V. 3. VIII. 52.) A. 20. (ἐν τοῖς Μηδικοῖς) A. 22. (VIII. 44. 48.) A. 74. (V. 7. .) A. 126. (VIII. 110.) A. 137. (VI. 98.) B. 3. (IX. 44.) B. 99.
 Hesiodus (citat. ex Heroic. Geneal. a Tzetze ad Lycophr. 285.) A. 3. (Ἔγ. καὶ Ἠμ. ἀ. 96.) Γ. 45.
 Hippocrates (Aphor. VI. 39.) B. 49.
 Homerus (II. B. 530.) A. 3. (Od. Γ. 73. I. 254. Hymn. in Apoll. 454.) A. 5. (Od. ζ. 30.) A. 6. (II. K. 577. Od. z. 227.) A. 6. (II. A. 270.) A. 9. (II. T. 123.) A. 9. (II. E. 307.) A. 9. (II. B.) A. 10. (II. H. 337. et 436.) A. 11. (II. Θ. 307.) A. 25. (Od. A. 351.) A. 71. (II. I. 134.) A. 77. (II. z. 339.) A. 78. (II. Γ. 160.) A. 81. (II. E. 531. O. 563.) A. 84. B. 43. E. 9. (Od. M. 73.) A. 89. Γ. 4. Δ. 94. (Od. ζ. 358.) A. 93. (II. ε. 108.) A. 122. (II. K. 173.) A. 124. E. 103. (cit. imperfect. ex II. A. 592. N. 488. X. 4.) B. 2. (II. E. 442.) B. 11. (II. B. 554.) B. 41. (Od. H. 80.) B. 41. (Od. P. 322.) B. 43. (Od. Π. 74.) B. 47. (Od. Π. 423.) B. 52. (II. A. 61.) B. 54. (Od. Δ. 354.) B. 102. (II. I. 525.) B. 102. (II. A. 135.) Γ. 3. Δ. 13. (II. I. 630.) Γ. 40. (Od. Δ. 695.) Γ. 40. (II. E. 800.) Γ. 40. (Od. M. 342.) Γ. 59. (II. γ. 434.) Γ. 61. (II. B. 605.) Γ. 87. E. 61. (II. B. 511.) Γ. 87. (Od. B. 65.) Γ. 104. (II. N. 516. cf. II. ε. 461.) Γ. 111. (Incert.) Γ. 111. (II. P. 330.) Δ. 10. (II. E. 262.) Δ. 30. (II. H. 479.) Δ. 32. (II. B. 200.) Δ. 59. (Od. B. 186.) Δ. 59. (Od. I. 42.) Δ. 59. (II. Γ. 213.) Δ. 84. (II. X. 161.) Δ. 92. (II. z. 209.) Δ. 92. (Odysse.) ζ. 2. (II. K. 401.) ζ. 8. (II. A. 156.) ζ. 13. (II. A. 255.) ζ. 79. (II. B. 135.) z. 12. (II. z. 309.) z. 61. (II. K. 68.) z. 69. (II. Δ. 450.) z. 71. (II. X. 409.) z. 71. (II. N. 293.) H. 89.
 Leo A. 126.
 Lycophron (v. 210.) A. 10. (v. 417.) A. 98.

- Medici Veteres, B. 49.
 Orus B. 19. E. 1.
 Pausanias in Sylloge vocabulorum Atticorum ζ. 27.
 Phabamon A. 53.
 Plutarchus (ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι, p. 1437. ed. Steph.) A. 8. B. 60.
 Sophocles (Aj. Lor. 17.) Δ. 135.
 Technographus, fort. Theo Sophista A. 126.
 Theognis (v. 175.) B. 43.
 Theologus, seu Gregorius Nazianzenus. Γ. 37.
 Thucydides notatur A. 138. πολυπόνδεσμος B. 41. divisio librorum B. 78. Structura ejus
 Γ. 37. s. E. 85. Orthographia A. 30. E. 1.
 Xenophon B. 65.

FINIS

TOMI TERTII.

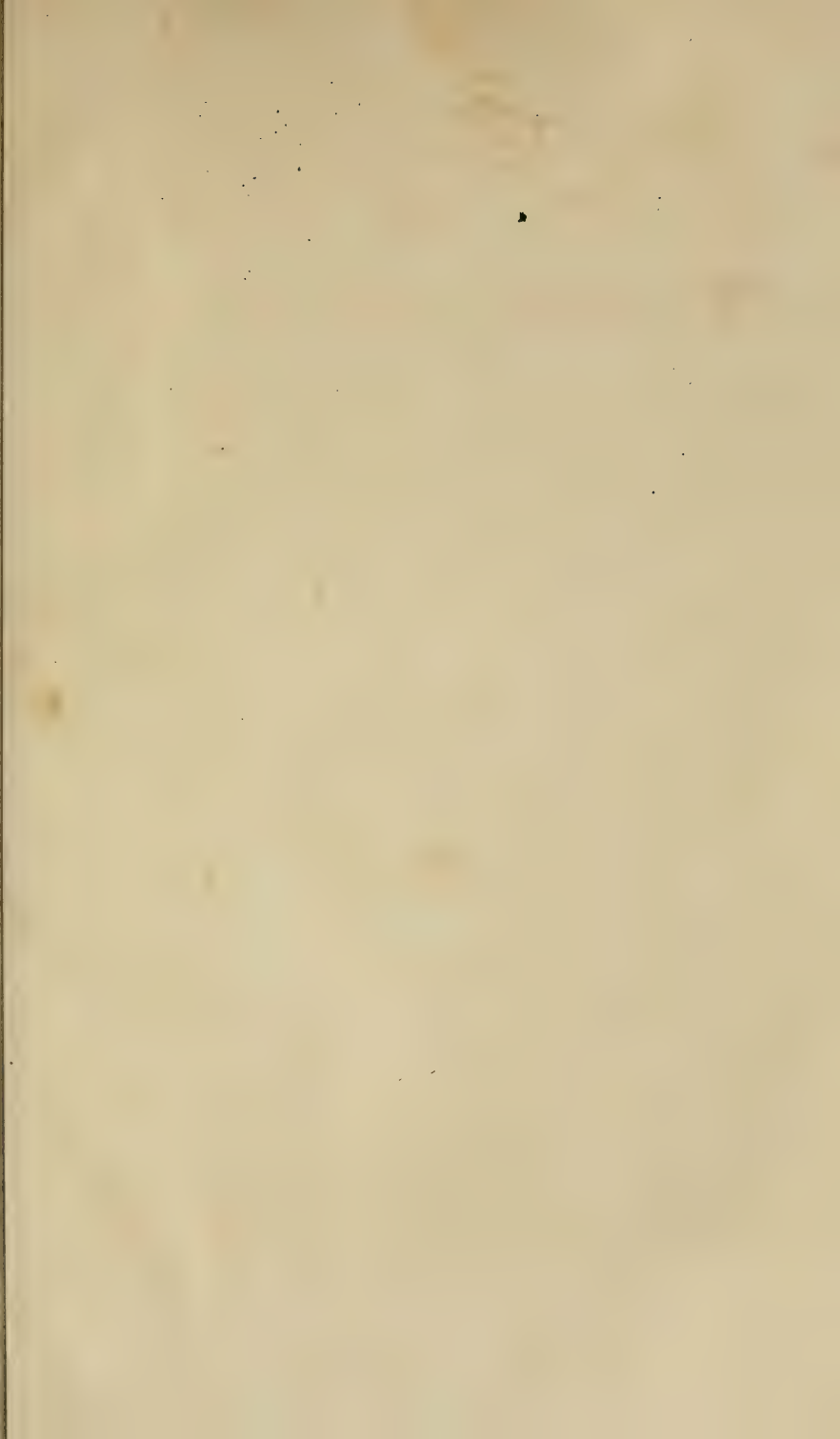
ERRATA.

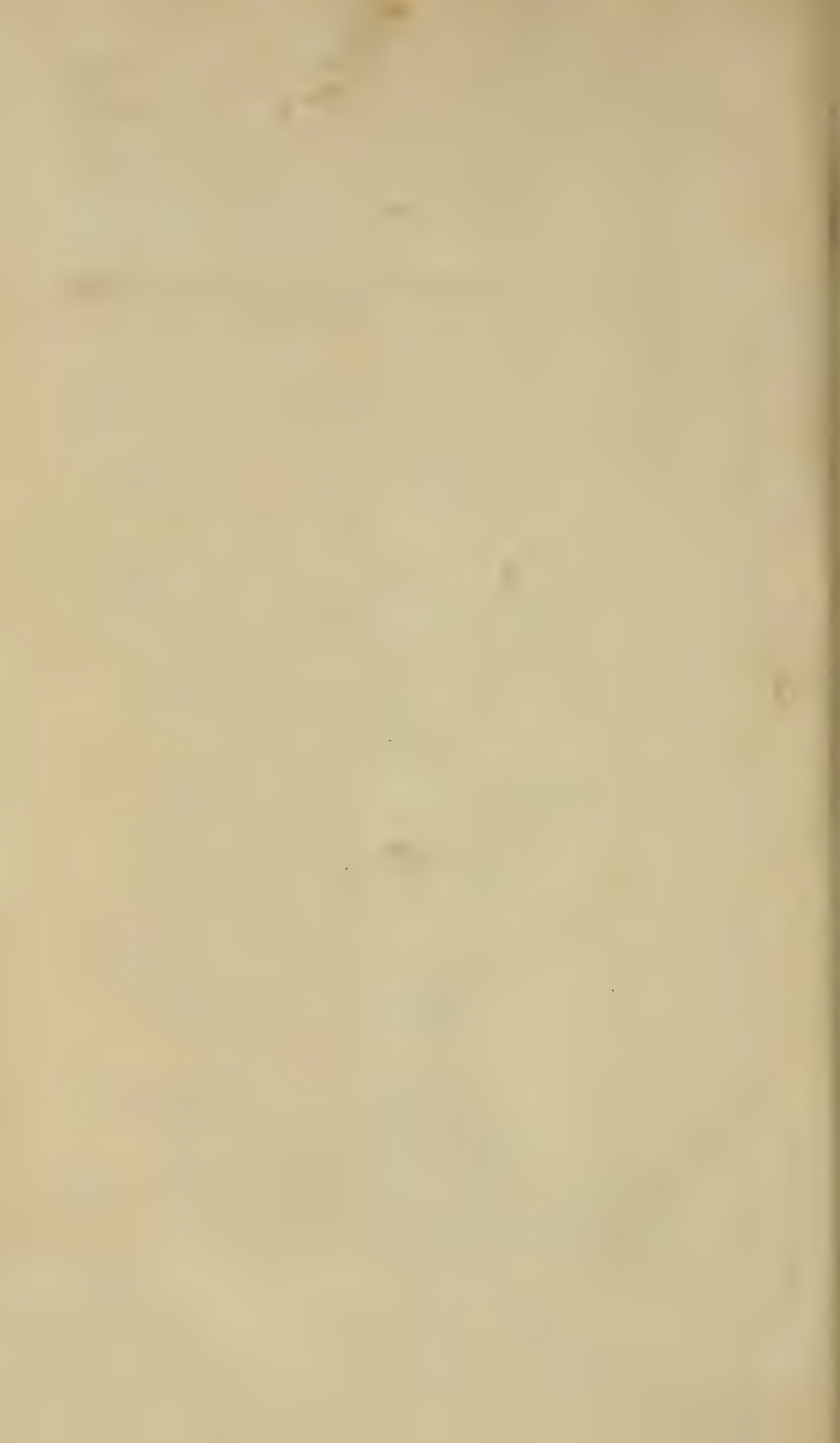
IN TEXTU.

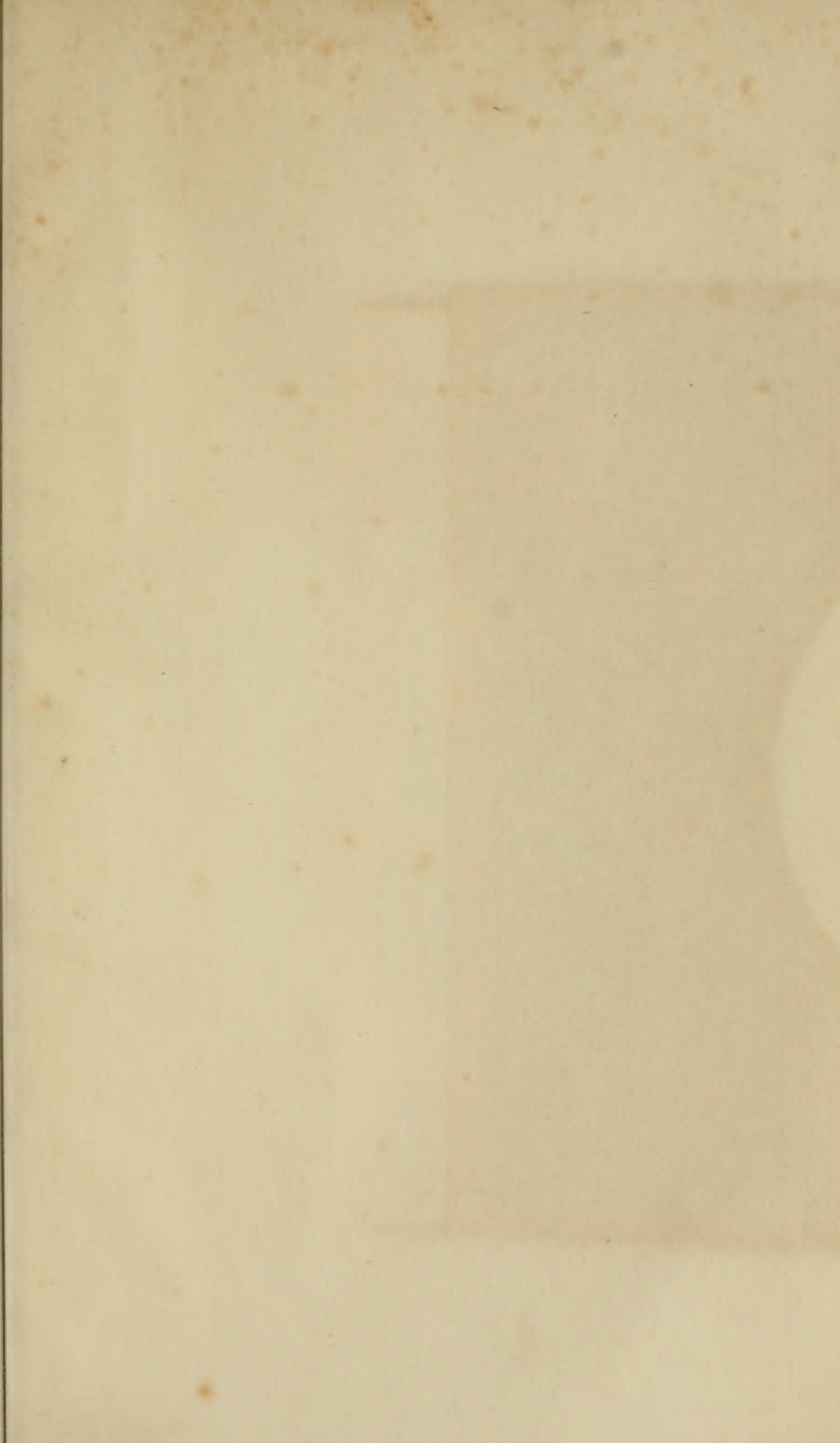
- VOL. I. p. 3. l. 2. pro και lege και
 11. -3. pro πολέμω --- ἐκπίπτοντες, lege οἱ πολέμω --- ἐκπ.,
 18. 1. pro ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ lege ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ
 128. 8. pro δὴ lege δὲ
 239. 13. pro ἀναχωρήσαντες lege ἀναχωρήσαντας
 375. 2. a fin. pro καθέστη, lege κατίστη,
 432. 15. pro προσπλεύσας, lege προσπλεύσας,
 436. 13. pro ἦν lege ἦ
 440. 11. pro τοῦτο lege τούτου
 VOL. II. 385. 4. pro σωτηρίαν. lege σωτηρίαν. et μοι,
 5. pro και lege και
 401. 5. pro δύναται lege δύνανται
 462. 11. pro ὑπελίπετε lege ὑπελίπετε

IN NOTIS.

- VOL. I. p. 6. col. 1. l. 4. pro Dorvill lege Dorvill.
 8. 1. 11. pro Aut lege At
 33. 1. 12. pro Dilucid. att. lege Dilucidatt.
 97. 2. 6. a fin. ad vv. Ὀλίγ. ἀμ. lege: ἦ ᾧ. ἀμ. (scil. δόνασθαι.) Ita
 cap. 51. ταπεινὴ ἐγκαρτερεῖν, i. e. ταπεινοτέρα, ἢ ᾧ. ἐγκ.
 VOL. II. 377. 1. ante Wassii notam Τάραντος] Τάρας et fem. &c. inserenda sunt hæc:
 Τὸ ἔβδομον] De hoc libro VII. vide cujusdam ex Brasidæ pos-
 teris ad Augustum dictum apud Plutarch. Apoph. 207. WASS.
 Cetera, non ita multa (spero), facile condonabit amicus Lector.

LGr
T532Got

Thucydides

De bello Peloponnesiaco libri VIII; ed.
Gottleber. vol.3.

10299

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

